

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

A 664051

884
T3
K47
1819

**THEOCRITI
RELIQVIAE.
GRAECE ET LATINE.**

TEXTVM RECOGNOVIT ET CVM ANIMADVERSIONIBVS
THEOPHILI CHRISTOPHORI HARLESII,
IO. CHRIST. DANIELIS SCHREBERI,
ALIORVM EXCERPTIS SVISQVE

E D I D I T

THEOPHILVS KIESSLING

PHIL. D. AA. LL. M. SCHOLAR EPISCOPALIS, QVAE CIZAR EST,
CONRECTOR, SOCIET. LAT. IEMENS. SODAL. HONOR.

A C C E D V N T

**ARGVMENTA GRAECA, SCHOLIA,
EPISTOLA IAC. MORELLII AD HARLESIVM
ET INDICES.**

LIPSI AE

IN LIBRARIA WEIDMANNIA.

MDCCCXIX.

John S. Lawrence Estate
gt
4-22-1925

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ

Τ Ο Υ

Σ Τ Ρ Α Κ Ο Υ Σ Ι Ο Υ

Β Ο Υ Κ Ο Λ Ι Κ Α.

THEOCRITI IDYLLIORUM

INDEX.

- α. Ειδύλλιον, Θύρις, ἢ Ὠιδή.
 β. Φαρμακείτρια.
 γ. Διπλόος, ἢ Ἀμαρυλλίς, ἢ Καμαστῆς.
 δ. Νομεῖς.
 ε. Ὀδοιπόροι, ἢ βουκολισταί.
 στ. Βουκολισταί.
 ζ. Θαλύσια, ἢ Βαρική Ὀδοπορία.
 η. Βουκολισταί.
 θ. Νομεύς, ἢ Βουκόλοι.
 ι. Ἐργατίαι, ἢ Θερισταί.
 ια. Κύκλωψ.
 ιβ. Ἄιτης.
 ιγ. Ἦλας.
 ιδ. Κυνίσκος ἢ Ἐρως, ἢ Θυώιχος.
 ιε. Συρακούσισαι, ἢ Ἀδωνιάδουσαι.
 ιστ. Χάριτες, ἢ Ἑρών.
 ιζ. Ἐγκώμιον εἰς Πτολεμαῖον.
 ιη. Ἐλένης ἐπιθαλάμιος.
 ιθ. Κηριωκλέπτης.
 κ. Βουκολίσκος.
 κα. Ἀλιεῖς.
 κβ. Διόσκουροι.
 κγ. Ἐραστής, ἢ Ἄνσερος.
 κδ. Ἡρακλίσκος.
 κε. Ἡρακλῆς λεοντοφόρος, ἢ κατὰ τινα ἀντίγραφα, Ἀν-
 γείου κλῆρος.
 κοτ. Ἀγναί, ἢ Βάκχαι.
 κς. Ὀαριστὺς Δάφνιδος καὶ Κόρης.
 κη. Ἠλακᾶτα.
 κθ. Παιδικᾶ.
 λ. Εἰς νεκρὸν Ἀδωνιν.

ARGUMENTUM

IDYLLII I.

Poeta Daphnidis, qui herois loco inter pastores Siculos habebatur, celebraturus obitum, aditum sibi parat a Caprarii cuiusdam et Thyrsidis pastoris colloquio. Post mutuas laudes, quas sibi invicem tribuunt (1—11.), Thyrsis caprarium rogat, ut carmen syringe moduletur (12—18). Quod hic per Panis religionem renuens Thyrsidem, capra et poculo artificiosissime facto (27—56) praemii loco propositis, permovere studet, ut carmen de Daphnidis morte canat (19—63). Thyrsis, conditione accepta, Nymphis invocatis, orditur carmen, quod a descriptione doloris, quo ferae et armenta ob imminuentem Daphnidis mortem affecta fuerint gravissimo, progreditur (64—75). Tum dii, ruris pastorumque custodes, Mercurius atque Priapus, ipsique pastores aegrum Daphnidis animum blandis alloquiis erigere conantur (77—93). Quibus omnibus quum nihil respondisset, in Vensrem, quae post illos accesserat, gravissime invehitur, quippe quae superbis quibusdam Daphnidis in Amorem vocibus exacerbata morbum, quo tabescit, ei immisisse putanda sit (95—113). Tum verbis suavissimis et vitae et iis rebus, ex quibus olim voluptatem perceperat, valedicit, simulque cum sermone vitam finit, Venere frustra eum in vitam revocare annitente (114—141). Carmine finito Caprarius pastoris promissa, insigni laude addita, tradit. — De Daphnide eiusque amoribus conf. Schol. Theocrit. Idyll. V. fin. quaeque laudavit veterum loca Heynius in Argum. Ecl. Virgil. V. Sed tenendum est, hanc fabulam a multis diverso modo esse traditam; hinc nemo veterum reperitur, cum quo Theocriteum carmen penitus conspiret. Quae diversitas non satis animadversa interpretes Theocritea cum iis, quae alii narrant, conciliaturos in varios errores implicavit.

ΘΥΡΣΙΣ Η ΩΙΪΗ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α.

ΘΥΡΣΙΣ ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΙ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἅ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
Ἄ ποτὶ ταῖς παραῖσι μελίσδεται ἄδύ δὲ καὶ τὴ

-
1. In Brunckii Analectis vet. poet. graec. tom. I. est Idyll. VIII. Primus et secundus versus ingenium et diligentiam interpretum mire exercuerunt. *Stephanus*, *Heinsius*, *Wartonus* et *Brunckius* legunt ἅ sine accentu (vti scribi iubet etiam *Koehlerus*, V. C.) et interpungunt post παραῖσι, ita vt supplendum sit οὔσα. *Niclas* in Specimine Theocriteo (Lunenburgi 1764. edito) ψιθύρισμα adcusativum, qui a μελίσδεται regatur, esse putat: id quod etiam *Reiske* iudicat, qui praeterea coniicit τοι ψιθύρισμα, prius autem καὶ refert ad sequens ἄδύ δὲ καὶ τὴ συρίσδες, vt sit constructio: ἡ πίτυς, ἢ πρὸς ταῖς πηγαῖς οὔσα, μελίσεται σοι ἡδὺ τι ψιθύρισμα. *Koehler*, si quid hic in poeta tentandum sit, legendum putat: ἄδύ τι τὸ ψιθύρισμα τοι ἅ πίτυς, αἰπόλε, τήνα, ἅ ποτὶ ταῖς παγ. etc. vt haec sit constructio verborum: ἡδὺ τί ἐστι τὸ ψιθύρισμα, ὃ σοι, αἰπόλε, ἡ πίτυς, ἐκείνη, ἢ πρὸς ταῖς πηγαῖς οὔσα, μελίσεται. Ego vero cum *Valckenario* nihil muto et interpretor: *dulcis* sive *dulce quid*, aut *iucundum quid est lenis susurrus pinus illius*, quae ad fontes cantat. Audacter vero [Non est haec dicenda audacia in pastoribus, qui in saltibus et sub dio degentes familiaritatem quandam cum arboribus contrahunt. *Kiessl.*] folia pinus ab aura ventoque leniter mota loqui et canere fingun-

T H Y R S I S.

IDYLLION I.

THYRSIS PASTOR ET CAPRARIUS.

THYRSIS.

Dulcis est susurrus et pinus ista, o caprarie,
Quae ad fontes modulatur: dulce etiam tu

tur. *ἡ πίνυς ἄδει* apud Moschum V, 3. *Maenalus* argutumque nemus pinosque loquentes *semper habet.* Virg. Ecl. VIII, 22. [Hic locus Virgilianus cum J. H. Vossio p. 403. et Servio ex serie orationis de cantu pastorum per nemus resonante capiendus est. Cum loco Theocriteo rectius contuleris Virg. Ecl. VII, 1. *forte sub arguta consederat ilice Daphnis. Kiessl.*] *Voce nemus loquitur,* Manil. III, 656. vbi v. Stoeber. Longus in Pastor. I. c. 11. (vbi vide Mollum et Boden) p. 72. (p. 21. Schaefer.) *εἴκασεν ἄν τις καὶ τοὺς ποταμοὺς ἄδειν, ἡρέμα ῥέοντα, καὶ τοὺς ἀνέμους συρίζειν ταῖς πίνυσι ἐμπνέοντα.* — *Ψιθυρίζειν* vero proprie esse *in aurem susurrare,* quod tenuissima voce fieri solet, vti Idyll. II, 141. tunc *de foliorum strepitu sonoro* (Aristoph. Nub. 1006. *ὄποιαν πλάτανος πετέλα ψιθυρίζη.*), etiam *de avium minuritionibus* vsurpari, scholiastes et Casaubonus lectt. Theocrit. p. 60. docuerunt. *Harl.* — Verbum *ψιθυρίζειν,* quod recte derivant a *ψίω, τὸ λεπύνω,* est ex genere verborum *ὀνοματοποιουμένων* planeque exprimitur nostris vocabulis *flüstern, lispeln, säuseln.* Versu secundo etiam Schaeferus scripsit *ἄ,* quod probat *H. Vossius* in libello academico inscripto: *Notae in Theocritum.* Heidelbergae 1815. Idem vir doctus quum contendat, antithetica *καὶ ἡ πίνυς* —

Τυρίσδες μετὰ Πάνα τὸ δευτέρον ἄθλον ἀποισῆ.
 Αἶκα τῆνος ἔλη κεραδὸν τράγον, αἶγα τὴ λαψῆ
 Αἶκα δ' αἶγα λάβη τῆνος γέρας, ἐς τὴ καταρρεῖ

5

καὶ τὴ postulare, vt. *ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα* accipiantur pro accusativo, miror, quod non Heinsium et Brunckium sequutus scripsit *ἀδύ τι καὶ τὴ*, id quod Wartonio teste in Cdd. Benedictinis legitur. At hæc antithesis non perit, etiamsi repudiaveris hanc rationem, cui plura obstant. Primum enim recte Dahlius iudicat, hac ratione probata verborum seriem esse perplexam sensumque minus poeticum. Quae perplexa verborum compages a Theocritea simplicitate valde abhorrens tanto magis carminis initio offendit. Deinde, quod monuit etiam Censor libelli Vossiani in Ephemerid. vnivers. litter. non intelligitur, quid fiat articulo τὸ praeposito substantivo *ψιθύρισμα*. Diversi generis sunt hi loci Theocritei, Idyll. VIII, 82. *ἀδύ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὃ Δάφνι, φωνά.* XX, 28. *ἀδύ δέ μοι τὸ μέλισμα* — Attamen Etym. M. p. 819, 1. (p. 742. Lips.) *ἠδύ τι τὸ ψιθύρισμα τῶν δένδρων ἠκούετο*, item Idyll. XIV, 56. *ὁμαλός δέ τις ὁ στρατ.* si hic locus est sanus. — Denique dubito, an nusquam substantivum propria, quam habet, vi positum cum verbo *καταχρηστικῶς* posito sic iungatur, vt hæc iuncta forent in hac locutione: *ψιθύρισμα μελλίεσθαι*. Contraria quidem ratio, *μέλος ψιθυρίζειν*, proba est. Nondum igitur Valckenarii rationem vt duram repudio, donec certa ratione termini positi fuerint, ultra quæ vsus figuræ, quæ ἐν διαῖ δυοῖν vocatur, salva orationis elegantia, progredi non possit. Nihilo minus tamen Valckenarii explicationi præfero hanc, qua *ψιθύρισμα* per se solum de ventis sibilu intelligitur, quam iam Eobanus Hessus reddidit, locum sic interpretans:

*Aedepol dulcis hic est vicinus spiritus auræ,
 Dulcis et hæc srepitu fontes prope consita pinus.*

Eandem probat Censor ante dictus, qui comparat Virgil. Ecl. V, 82.

*Nam neque me tantum venientis sibilus Austri,
 Nec percussa iuvant fluctu tam litora* —

item Homeri (Iliad. V, 526.) *πνοιάς λιγυράς*. Idem statuit, quum pinus non facile proximè aquas nascan-

Fistula canis: post Pana alterum praemium auferes.
 Si ille ceperit cornigerum hircum, capram tu accipies;
 Sin capram acceperit ille praemium, ad te defluet

- tur, *πῶτι* coniungendum esse cum *μελίσθεται* hoc sensu: die Fichte, welche mit den Bächen in ein melodisches Gemurmel einstimmt. At haec vis praepositionis *πῶτι* huius idyllii v. 24. et Odyss, X, 68. non confirmatur, neque multum tribuerim argumento a pinubus petito. Certe *πῶται* prope aquam natae occurrunt apud ipsum Theocritum XX, 40. *ὑψηλαὶ δ' ἐπεφύεσαν ἀγγόθι πῶ-
 ται*. — Versum 1. citat Hermogenes *περὶ ἰδεῶν* lib. II. cap. 3. p. 316. edit. Porti (cuius locum repetit Vavas-
 sor de ludicra dictione, p. 112.), et Scholiastes Aristophanis ad Nub. v. 1005. atque ex his scholiis quater Suidas in *Ἀδύ. Ἄ πῆρες Τήνα Ψιθυρίζει. Kiessl.*
3. *Συρίσθες*, et v. 14, 16. *συρίσθεν* cum Valck. Jacobs. et Schaeferus dederunt. Nos, vt Harlesius, alteram scripturam *συρίσθες* in scholiis graecis et pluribus cdd. (v. Gaisford. et ad h. 1. et ad VIII. 4.) repertam, cum Casaubono et Brunckio vt magis doricam praetulimus. — Ad Theocriti locum alludit Longus in Pastoral. II. p. 64. Schaefer. *ἔσεμνύνετό τις, ὡς λύκον ἀποκτείνας ἄλλος, ὡς μάρου τοῦ Πανὸς δευτέρα συρίσθας*. Ceterum summis quibus potest, laudibus Thyrsis amicum effert, quem soli Pani cedere affirmat. Vid. Voss. ad Virg. Ecl. p. 214. *Kiessl.*
4. Voculam *κα*, quae Dorum est, sive seorsim ponatur, seu voculae *αι* subiungatur, semper produci, docuerunt Toupius in Appendicula Not. ad h. 1. et Valckenar. ad v. 10. Conf. II, 100. 142. III, 27. XI, 61. XVIII, 56. Aristoph. Acham. 736. *Kiessl.*
5. *ἐς τέ*, doricè pro *εἰς σέ*; non mutandum est, vt Toupius in Addendis suasit et Brunck. rescripsit, in *ἐς τὸ* v. Valcken. nec poeta in vocc. *καταρῶει* et *χέλμαρος* ita festivus mihi fuisse videtur, vt, quod quidem Toupius opinatus est, adluderet ad *χέλμαρος*. Proprie quidem *καταρῶειν* de lapsu aquarum sive *χελμάρον* dicitur, sed eleganter ad alias quoque res transfertur, praecipue, si h. 1. pastores ad radicem montis aut in valle confabulantes, e contrario capras de summis rupibus pendentibus mente concipias, vt pulcre notavit Nielas.

Ἄ χίμαρος. χιμάρω δὲ καλὸν κρής, ἔστε κ' ἀμέλεης.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἄδιον, ὦ ποιμάν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχές

vide sis, quae scripsi ad Bion. I. 55. qui nostrum imitatus est, in Anthol. gr. poet., et καταρρέϊ, μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ κατενεχθησεται, iam Schol. scripsit. Harl. Apollonius Dyscol. de pronom. p. 366. ed. Bekk. ἢ σέ ὁμοίως πρὸς πάντων κοινή. Δωριεῖς διὰ τοῦ τ' εἰς τὲ καταρρέϊ, Θεόκροτος· πρὸς δὲ τὲ τῶν φίλων, Ἄμάν (Fragm. Alcmanis lyr. ed. Welcker. p. 69.). Gregorius de Dialect. p. 615. Aeolibus hoc assignat. Etiam alios Grammaticos praeter Apollonium et Gregorium idem de forma τὲ sensisse, intelligitur ex iis quae Apollonius p. 365. de forma τὶν disputat; quae repetita sunt a Schaefero ad Gregor. p. 73. Sic forma τὲ pro σέ satis defenditur auctoritate Grammaticorum, cui accedit auctoritas codicum Theocriti hoc quidem loco nihil varietatis offerentium, et vis analogiae; nam nominativo τὺ respondet accusativus τέ. Ne encliticam quoque formam τε efferrent, in causa fuisse videtur particula τε. Attamen hoc animum advertere potest, quod praeter hunc locum, in quem e vs. 6. iam olim per errorem ἔστε potuit irreperere, et locum Alcmanis per omnia Theocriti carmina in codicibus ne vestigium quidem formae τὲ occurrit, sed vbique τὺ pro σέ scribitur. Quamobrem Toupii et Brunckii rationem, εἰς τὺ praeferentium, nondum convulsam esse censeo. — Ad illustrandum vsum verbi καταρρέϊν comode laudat Jacobs Callim. frag. 96. πάλιν τὸ δῶρον εἰς Θάλητ' ἀνώλισθε. Horat. I. Carm. XXVIII. 28. tibi desinat aequo a Jove. Kiessl.

6. καλὸν κρέας scribi iubet Valcken. cum D. Heinsio, tum vt versus sit instar vicinorum bucolicus (conf. Epist. ad Röver. p. XV.), tum vt hic quoque suo more scripsisse videatur Theocritus: v. Idyll. V, 140. IX, 25. [Etiam Brunck. Dahl. Schaefer. Jacobs. receperunt κρέας. Me numeri bucolici et alia Theocriti loca nondum permovere potuerunt, vt formam duriorē κρής, de qua vid. Gregor. de Dial. p. 235., expellendam censerem. Eodem certe iure, quo εἰς τὲ, retinetur. Kiessl.]

Capella. capellae autem bona caro est, donec mulseris.

CAPRARIUS.

Dulcius, o pastor, tuum carmen est, quam sonora

ἔσται donec, dum, et κ', quoniam κε sive κεν a poetis pro αν usurpatur, regit coniunctivum: v. Idyll. V, 22. VI, 52. ἔσται, quod Eustathius (ad Iliad. α. p. 162 = 122, 25. Add. Etymol. M. p. 582, 8. Devarius de graecae ling. partic. p. 146.) ex ἔως contractum credit, scribendum putarunt Casaubonus et Heinsius, atque Brunck. ita edendum curavit. Sed vide Valckenarium. Harl. Valckenar. hanc contractionem, quae nulla est, iure ad Grammaticorum nugas reiicit. Sed tamen ἔσται, quod pluribus codicibus (conf. Gaisford.) confirmatur, etiam eo commendatur, quod Dorienses alia quoque verba per spiritum asperum pronuntiabant, quos spiritu in aliis dialectis carerent. — Vnus cod. Med. apud Gaisf. exhibet χιμάρων, alii χιμάρος sine ι finali. vid. ad Idyll. V. 22. Kiessl.

7. καταχῆς dorice pro κατηχῆς, perquam sonorum, cum magno sonitu. v. Reiske et Valcken. Sensus est: carmen tuum, o pastor, dulcius est quam aqua, quae cum sonitu per saxa defluit ex alto monte. conf. Virgil. Ecl. V, 45—47. 85, 84. Suavitatem comparationis ostendit iam Stephanus in Prolegom. ad minor. edit. et p. 85. Observ. Harl. Valckenario videtur poeta scripsisse, — ἢ τὸ καταχῆς τῆνο, τὸ τὰς πέτρας καταλείβεται ὑπόθεν, ὕδωρ, in hanc sententiam: ἄδιον — ἢ ἐκεῖνο τὸ κατηχῆς ὕδωρ, ὅπερ ὑπόθεν κατὰ τῆς πέτρας λείβεται: tuum mihi carmen, o pastor, dulcius aquae rivo saliente, ex alto monte cum sonitu per saxa defluentis. Reiskius verbum καταλείβεται sic iterandum censet: τὸ σὸν μέλος καταλείβεται (scil. ἀπὸ τοῦ σου στόματος) ἢ διον ἢ ἐκεῖνο τὸ κατηχῆς ὕδωρ ἀπὸ τῆς πέτρας καταλείβεται. Jacobs. verba sic iungit: ἄδιον ἢ τῆνο τὸ καταχῆς ὕδωρ καταλείβεται ἀπὸ τῶν πέτρας: pro vulgari ὃ καταλείβεται. Neque in ordine verborum neque in structura inest, quod iure possit offendere; nam vt τὸ καταχῆς τῆνο, ita v. 15. τὸ καταντες τοῦτο' pronomina autem τῆνο et τοῦτο sunt δεκτικῶς capienda, atque ipsa oratio est compendiaris, qualis in comparationibus

Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑπόθεον ὕδωρ.

Αἶκα τὰ Μῶσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγονται,

Ἄρα τὸ σακίτων λαψῆ γέρας αἰ δέ κ' ἀρέσκη 10

Τῆναις ἄρα λαβεῖν, τὸ δὲ τὰν οἶν ὕστερον ἀξῆ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἀῆς, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τᾶδε καθίξας

Ὡς τὸ κάταντες ταῦτο γλώσσῃ, ἄτε μυρτίαι,

esse solet. Similibus orationibus color deprehenditur v. 53. sq. μέλεται δὲ οἱ οὔτε τε πήρα, οὔτε φυτῶν τσοσηνον, ὅσον περὶ πλέγματα γαθεῖ quod dictum est pro his: ὅσον πλέγματος περὶ ᾧ γαθεῖ. Add. Idyll. III, 54. IV, 39. Vt autem hic Theocritus dicit ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὕδωρ, ita Hesiodus Theog. 786. ὕδωρ ψυχρὸν, ὃ τ' ἐκ πέτρας καταλείβεται, et Theocr. VII, 137. ἱερὸν ὕδωρ Νυμφᾶν ἐξ ἀντροῖς κατειρόμενον κελάρουθεν. — Ceterum Reiske vituperat Scholiasten Lipsiensem, qui ad καταχῆς annotaverat ἡχοῦν ἐν τῷ κατὰ φέρεσθαι: nam κατὰ in eiusmodi compositionibus significare magnitudinem, multitudinem, vehementiam, plenitudinem, vt in κατηγῆν, κάθυγρος, κατάδενδρος. itaque κατηγῆς esse perquam sonorum. v. L. Bos. Obs. p. 88. Plura collegerunt Zeune ad Viger. p. 637. sq. et Cattier in Gazophyl. Graec. p. 87. sqq. Kiessl.

10. σακίτων scholion apud Niclas explicat λυπαρόν, πλονα, ἢ κατὰ τὴν μάνδραν οὐτιζόμενον. Harl. In cod. Flor. P. scriptum est, αἶκα δ' ἀρέσκη quod cur ait repudiandum, v. ad vs. 4. Kiessl.

11. ἀξῆ (2 pers. fut. medii) pro vulgato ἀξείς aut CalMergii ἀξῆς cum Valcken. e codd. recepī. Valcken. item malit, probante Brunckio, τύγα — ὕστερος. Atque ἄγεσθαι οἶν scil. δῶρον (vid. v. 9.) est *ovēti tamquam praemium suo sibi iure vindicare*. Harl. Eurip. Alc. 1030. τὰ μὲν γὰρ κοῦφα τοῖς νικῶσιν ἦν Ἴππους ἄγεσθαι. Quod Valck. ad locum Theocriti affirmat, victores τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα vel ἄκρα non φέρειν sed φέρεσθαι dici, id non omnino verum videtur; nam Homer. Iliad. XVIII, 508. ἢ κε φέρησι μέγα κράτος, ἢ κε φερομένην. coll. XIII, 486. et IX, 124. οἱ ἀέθλια ποσσὶν ἄγοντο, et Soph. Trach. 80. ἄρας ἀθλον. add. Parrhasii

Illā de rīpe defluit ex alto aqua.

Si Musae ovem praemiam abducent,

Agnū tu latentem pro praemio accipies; sin placuerit

Illis agnus, tu vero ovem posthac abduces.

THYRSIS.

Visus, per Nymphas, visus, capraris, hic assidens

Ad declivem hunc collem; vbi sunt myricae,

Epigr. I. (Brunck. Anal. V. 2. p. 60.) γνήσιον Ἑλλήνων
 πρώτα φέρωντα τέχνης — laudat. ab Osanno in Anal.
 crit. poes. rom. sc. p. 4. — Coniectura ὕστερος, Val-
 ckensio probata, ab Hemsterhusio huic versui fuit
 adscripta. — Τύχη autem nullo modo in locum opti-
 mae lectionis τὴν δὲ substituendum est. Nam sic saepe
 δάμν' apodosi tam vi quadam ponitur. conf. Idyll. XXI,
 20. Iliad. α, 53. Schneider. ad Xenoph. Mem. p. 157.
 Buttmann. ad Demosth. or. b. Mid. p. 129. Hermann.
 ad Viger. not. 741. Kiessl.

12. λῆς] a verbo dorico λῶ, h. e. θέλω. v. Schol. et Koen.
 ad Gregor. Cor. p. 115. (p. 251. sq. Schaeff.) Harl.
 Add. Maittaire de dial. p. 278. Sturz. Citat hunc ver-
 sum scholiastes Callimachi ad vs. 19. h. in Dianam,
 vbi conf. not. Fabri. Anacr. X, 6. ὁ δ' εἶπε θωριάζων
 λάβ' αὐτόν, ὀνόσον λῆς. — Cur Nymphae hic cum
 Heinsio pro Musis habeantur, ratio idonea afferri pot-
 est. Sunt enim Musae propriae Nymphae eorum fon-
 tium, qui vates ad canendum excitant; v. Voss. ad
 Virg. Ecl. III, 84. p. 141. estque haec obtestatio Thy-
 rsidis pastoris canendi peritissimi, et apud Theocritum
 VII, 92. commemorat pastor, se a Nymphis carmen
 edoctum esse, vbi Scholiastes Lydos Musas Nymphas
 dixisse affirmat. Conf. Idyll. V, 140. Add. Lycophr.
 Cass. v. 274, ibique Schol. et Potter. — De καθίζω
 v. quae collegit Valcken. in Ruhnkenii — epistolis
 editis a Tittmanno. p. 165. Kiessl.

13. εἰς] intelligendum est εἰς aut πρὸς, non solum vbi ani-
 matis, sed etiam inanimatis rebus εἰς additur. v. Er-
 nesti ad Xenoph. Mem. II. 7. 2. et Klotz ad Tyrtaeum
 p. 81. quare dubito subscribere coniecturae Valckena-
 rii εἰ (pro οὐ vel ὅπου) — αἴ τε μύριαι. Harl. Maior

Τυρίσδεν; τὰς δ' αἴγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομειῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμῶν, τὸ μεσαμβρινὸν οὐ θέμις ἄμ-
μιν

15

Τυρίσδεν τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες. ἢ γὰρ ἀπ' ἄγρας

huic loco, qui repetitur Idyll. V, 101., concinnitas conciliatur, si eo, quo voluit post alios Harlesius, modo intelligitur; ita enim τῷδε — ἄτε (vbi) sibi respondent. Atque iam olim sic intellectum esse, ostendit tum codicum duor. Flor. et Vaticani lectio ἐς, quam Brunckius praetulit, (calidius forsitan, quum in omnibus locis, vbi legitur ὡς significans πρὸς vel ἐς, etiam ἐς in lectionis varietate deprehendatur:) tum locus Bionis fragm. XII. αὐτὰρ ἐγὼν βασιῦμας ἐμὴν ὁδὸν, ἐς τὸ κάταντες Τήρο, — quae scribens Bion aperte Theocriti locum ante oculos habuit. Valokenarii contra rationem submolestam reddit illa ter repetita loci demonstratio, hic considens, vbi — hic collis. Vt igitur Harlesii interpretationem nondum desero, ita in ea sum opinione, vsus loquendi, quo ὡς pro πρὸς ponitur, quum de re animata sermo est (de quo egerunt Wyttenbach. ad Julian. p. 168. ed. Lips. Hermann. ad Viger. p. 807. viri docti ad Gregor. p. 78. Poppo in Obs. in Thucyd. p. 222. add. Porson. ad Eurip. Phoen. 1415. et Ruhnken. epist. edit. a Tittmanno p. 186.) ultra Atticos vix videri extendendum esse. — Denique omitendum non est, Hermannum in libro de rat. gr. gr. p. 114. contendere, ὡς nostro loco significare vbi, vti τῶς in Theocr. Epigr. IV. Kiessl.

μυρική, tamariscus: vide interpretes ad Virgil. Ecl. IV, 2. (Voss. p. 181.) Harl. Myrica est Tamaris gallica Linn. die französische oder wälsche Tamariske. conf. Plin. libr. XIII. cap. 21. Schreb.

15. Quum veteres meridiei quietem adtribuerent (v. Callim. H. in Lav. Pallad. 72. ibique interpretes,) eodemque tempore deos quoque somnum capere putarent, (Aura Nympha apud Nonnum Dion. XLVIII. 258. πόρων ἀναπαυομένη θήρης εἶδε μεσημβρίουσα) negat caprarius, sibi, Pane, deo suo, dormiente, licere fistula canere. conf. Philostrat. Iconum libr. II. cap. XI. p. 828. ed. Olearii. De qua veterum opinione plura docte

Fistula canere? capellas ego interea pascam.

CAPRARIUS.

Non fas, o pastor, meridie non fas est nobis

Fistula canere: Pana metuimus. profecto enim a venatione

disputat *Jo. Bened. Carpzov.* in disp. *philosophorum de quiete dei plac.* vbi p. XVI. sqq. nostrum quoque locum illustrat. Dein Pan venator et venatu fessus recubare solitus sub arbore et *somno lassatas sumere vires* (vt Nemesianus Ecl. III, 5. canit,) passim obvius est. v. Warton. et Niclas. (conf. Orph. H. X. 9. Homer. H. XIX. 13.) *Μεσαμβρινόν* denique dorice pro *μεσαμερινόν* vel *μεσαμέριον* dictum illustrat Spanhem. ad locum Callimachi paulo ante laudatum p. 679. ed. Ern. *Harl.* De Pane conf. J. H. Voss. ad Virg. Ecl. II, 31. p. 69. sqq. eundemque de iis dormientibus ad Georg. IV, 401. sqq. p. 868. sqq. Non tam religiosus, quam Theocriti pastor caprarius, est ovium pastor in Anthol. T. II. no. 227. p. 694. ed. Jacobs. *χαί ποιμήν ἐν ὄρεσσι μεσαμβρινόν ἀγρόθι πάγῃς σφρίσδων.* Conf. etiam Theocrit. Epigr. 5.

*ἔγγυς δὲ στάνας λασίας θρόνος, ἄντρον ὄπισθεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὄρφανίσωμεν ὕπνου.*

Veterum superstitio facile hominum studiis cedebat, et, si quando dii minus praestitissent, quod piis precibus ab iis efflagitatum esse videretur, contumeliose adeo eos tractare religioni sibi non ducebant; quam feritatem inprimis Pan expertus est. — Ceterum recte statuit Niclas, non male censuisse Scholiastas, non tam vocis modulationem humanae pertinuisse ad somnum Panis interrumpendum, quam sonum fistulae, quae erat eius *ιδίωμα*. Nam quod Heinsius dicit, caprarios modo sub Panis tutela fuisse, hoc falsum est; nam *Pan ovium custos* est apud Virg. Georg. I, 17. et apud Ovid. Fast. II, 277. sq.

*Pan erat armenti custos, Pan numen equarum;
Munus ob incolumes ille ferebat oves.*

Hunc versum et tres seqq. citat Stobaeus Flor. XX. p. 105. ed. Grot. 172. Gesn. — Brunck. dedit *ἀμμι. Kiessl.*

16. *δεδοικαμες*] Formam Syracusanam *δεδοικωμες* (verbum

Τανίκα κερματῶς ἀμπαύεται ἐνὶ δὲ πικρός,
 Καὶ οἱ αἰεὶ δοτρεῖα χολὰ ποτὶ βινὶ κάθηται.
 Ἀλλὰ (τὸ γὰρ θῆ, Θύραι, τὰ Λάφριδος ἀλγεα εἶδες,
 Καὶ τὰς βρωκοκίως ἐπὶ τὸ πλεον ἴκω Μώσας,) 20
 Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πτελέαν ἐσδάμεθα, τῷ τε Πιρήπῳ
 Καὶ τὰν Κρωιάδων κερμαίναντων; ὅπῃ δ' ὀθῶκος

Theocriteum deducitur, v. Idyll. XV, 58; a perfectō (δέ-
 δωκα deductum) restituit Dr Heinsius, probantibus
 Tourpio et Valckenario; tandemque formam etiam
 Brunck. in textum revocavit. *Hartl.* De hac verborum
 forma Heraclidas leguntur apud Eustathium monitū in
 Od. 8. p. 1596, init. = 508, 58. et H. s. p. 576. = 458,
 15. Add. Koen. ad Gregor. Cor. p. 189; sq. et Maistre
 de dial. p. 284. et p. 295. ed. Sturz. Etiam Dahl. et Ja-
 cobs. receperunt *dedolakes*, quam formam, in carmine
 XV, sine hæsitatione præferendam, in hunc locum
 invitis codd. inferre ausus non sum. *Kiessl.*

17. πικρός] proprie ad iram, inprimis percipiendi cupidi-
 tatem, pertinet. Jam Orientales, moniti a feris, qua-
 rum irascentium nares dilatantur, iræ sedem in nari-
 bus collocarunt. adde Niclas et Casaubon. p. 57. — ἐν-
 τὶ δὲ πικρός, quod dat Stobæus Serm. XX. p. 172. 19.
 Gesn. et p. 105. Grot. (p. 576. Schow.) maluit Koeh-
 ler. et Valcken. [Nos quoque recepimus δὲ pro γε cum
 recentioribus editoribus, etiam Gaisfordio, idque non-
 nulli quoque Theocriti cdd. exhibent. Stobæus præ-
 feres ποτὶ βινά; quod vulgato deterius Valckenario vi-
 detur. Ego vero accusativum, vel ad substantivum hic sua-
 viorem, præferam. v. etiam Matthiæi gr. Gramth. mai.
 §. 418. — Aristot. Eth. IV. 11. οἱ πικροὶ θυσιάζονται,
 καὶ πολὺν χρόνον ὀργίζονται κατέχουσι γὰρ τὸν θυμὸν.
 Rhet. I, 10. 8. ὁ δὲ πικρὸς διὰ τρυφίαν. Est lat. *athar-
 rus*. — Pan a pastoribus metuebatur propter morum
 asperitatem. v. Voss. ad Virg. Ecl. p. 514. *Kiessl.*
 Tam κερματῶς ex uno Laurentianorum reddendum cen-
 set Brunck. *Hartl.*

19. ἀλγεα εἶδες] tu vidisti *Daphnin* amore contabescen-
 tem; hanc lectionem, quam primus dedit Junta 1515.,
 Stephanus, Valckenar., Reiske, Jacobs., Schaefer.
 Dahl. præferunt reliquis, quæ apud Scholiast. in li-

Tunc defatigatus requiescit; estque amaximus.
 Et semper ei acris bilis in maribus sedet.
 Age (tu enim certe, Thyrsi, Daphnidis dolores vidisti,
 Et ad summum bucolicae Musae pervenisti.)
 Huc ades, sub vlimo considamur, Priapo
 Et fontanis Nymphis ex adverso, vbi sedes

brisque scriptis et editis, quibusdam reperuntur, ἀλγὲ
 ἄσede, vt primus dedit Editor *Demetrius Chalcomy-
 las* Mediol. 1495. et *Aldus* Venet. 1495., et ἀλγὲ ἄευ-
 δες, quod scripsit *Gallierg.* 1576. et *Kochler.* probavit.
 Locus Virgil. Ecl. V, 10. potius suadet οἴδας. Pro par-
 ticula οἴ, quam plures Cdd. omittunt, ex Medicis
 vms. Cd. praebet *prts.* *Kiessl.*

20. ἐπὶ τὸ πλέον ἔκειθ' Μώσας (plures Cdd. *Molossas*). Conf.
 Idyll. 5, 47. ἐπὶ πλέον ἀγαγε' ἄσοντας. Horat. Epist. II. 1.
 32. *venimus ad summum fortunae.* Pind. Nem. 6,
 59. ἐπεὶ οἱ ἄριστοι ἀθλοφόροι πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς ἦλθον.
 Adde loca a *Jacobs.* citata *Herodot.* VI. 126. ὃς ἐπὶ
 πλείστον οὗ γλιθῆς εἰς ἀνήρ' ἀφίκετο. *Epigr. adesp.* 683.
 εἰς ἄκρον Μούσης καὶ ἦσθς ἦκον ἐλάσσας. *Aelian. Hist.*
 An. X. 16. σοφίας εἰς ἄκρον ἐηλακότα ἄνδρα. *Kiessl.*

21. Πριάπῳ] h. e. statuae Priapi. v. Schol. *Brunck.* de-
 dit Πριάπῳ. *Harl.* πτελέα] vlmus campestris, *Linn.*
Vlme, Ruster. Schreb.

22. Κραναίων] Ita Scholiastes, optimi codd. et edd. pri-
 mae (Mediol. Ald. Florent.), hancque lectionem *Val-
 cken.* et *Brunck.* revocarunt in textum. *Κραναίων* *Ste-
 phan.* *Heins.* *Warton.* *Reiske,* qui tamen maluit *κρα-
 νίδων* (quod in pluribus cdd. extat. v. *Gaisf. K.*), im-
 probante *Valckenario* ob metrum violatum. Scholia-
 stes autem intelligit νύμφας κρηνίδας statuas fontanis
 Nymphis positas. *Harl.* Dicitur *Κρηνίδες* (v. *Mosch.*
 III, 29.) et *Κρηνιάδες* (cf. *Epigr. adesp.* 709.), vt *Ελε-
 κωνίδες* et *Ελικωνιάδες*, monente *Toupio.* *Κρηνιάδες* pos-
 sunt de ipsis fontibus intelligi. *Κραναίων* autem pro-
 sus reiiciendum est, quum in genitivo tertiae declina-
 tionis *Dorienses* nunquam *ων* in *ων* mutarint. v. *Bentl.*
opusc. philol. p. 115. *Lips.* et adnotata ad *Idyll. V.*
 148. *Kiessl.*

Τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρῦες. αἱ δὲ κ' αἰείσης,
 Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμην ἤσας ἐρί-
 σδων,

Αἰγά τέ τοι δασῶ διδυματοκόν ἐς τρεῖς ἀμέλξαι, 25
 Ἄ δὴ ἔχοισ' ἐρίφως ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας,
 Καὶ βαδὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἀδῆϊ καρῶ,

23. ποιμενικὸς (pro ποιμενικός, quod exhibent Edd. Med. Ald. Call. et paucae aliae. add. Maittair. p. 218. K.) post Iuntam cum parte codicum et Stephano dedit Valcken. et Brunck. (quos sequuntur editores recentiores. K.), cui Dores non dixisse videntur ποιμὴν pro ποιμάν. Harl. δρῦες] Eichen, sive eiusmodi quales apud nos crescunt, sive alius generis fuerint. Schreb. Add. J. H. Voss. ad Virg. Georg. I, 8. p. 50. sq. K.

24. ὡς ποκα] ὡς ὄκα vel ὄκα exstat in aliquot Cdd. et edit. Iunt. videturque adeo lectio ὡς ὄκα praeferranda esse vulgatae, quae loco VII, 78. non satis defenditur. Saepius autem particulae ὡς ὅτε sic leguntur apud Pindarum, et ut cum apud poetas Latinos, ut Tibull. III, 4. 53. — Pro Λιβύαθε F. C. Matthiae coniecit Αἰλύβαθε, a promontorio Siculo: acute et docte. Potuit tamen Chromis esse servus e Libya Siciliae vicina. Ceterum structura orationis haec est: ἐρίφων πρὸς Χρόμην ἤσας. conf. Idyll. V, 23. 136. Kiessl.

26. ποταμέλξεται] futurum med. pro passivo [conf. quos citat Matthiae in Gram. gr. p. 690. adde Fischer. ad Aristoph. Plut. v. 114. p. 64. ed. Beck. et quem laudat Schaeff. ad Dionys. Hal. de comp. verb. p. 97. Porsonum ad Eurip. Med. v. 556. Kiessl.] mulgebitur in duas mulctras, h. e. tantam vim lactis praebebit, ut, quamquam binos hoedos lactet, tamen, si ter per diem mulgetur, duas etiam mulctras impleat. Virg. Ecl. III. 30. bis venit ad mulctram, binos alit ubere foetus. Harl. Florentinus Geopon. XVIII. 9. capras διδυμοροκεῖν ὡς ἐπὶ πολὺ dicit. Illas singulos fere parere; quasdam vero vel a natura, vel a pabuli beneficio esse gemelliparas, quin partum nonnunquam quintuplicem edere Aegyptias, observat ex antiquis Physicis Bochart. Hieros. I, 3. 24. Niclas. Add. Vossium ad Virg. Georg. p. 599. De formula ἐς τρεῖς conferatur Herman.

Illa pastoralis et quercus. Quodsi cecineris,
 Vt olim cum Chromide Libyco contendens cecinisti,
 Capram tibi dabo gemelliparam ter mulgendam,
 Quae, geminos hoedos lactans, duas tamen mulctras la-
 cte complebit:
 Et profundum poculum, detersum dulci oera,

ad Viger. p. 857. et ab hoc laudatus Huschke in anal. crit. p. 155. Est autem ἐς δύο πέλλας eadem ratione dictum, qua ἐς τρεῖς. *Kiessl.*

27. „κισσύβιον quid sit, disputant praeter schol. ad h. L. Athen. Deipn. XI. 2. 7. p. 477. Pollux VI. 16. Suidas. Schol. ad Odys. IX. 346. Macrobo. Sat. V, 21. Quae ex illorum disputationibus pro certo comperi, haec sunt: Est vas potatorium, ansatum, ligneum, ab initio forte ex hederaceo ligno factum, vnde etiam κισσίνος σκύφος dixisse Euripides videtur; deinde vere ex quocunque, sed ornatum vt plurimum hederā, rusticis et pastoribus proprium.“ *Niclas.* Euripidis loci hi sunt: alter Androm.

πᾶς δὲ κομμένων ἔρβει λισίς.

ὁ μὲν γάλακτος κισσίνον φέρων σκύφος.

πύτων ἀναφυκτῆρ', ὁ δ' ἀμπέλου γάνος.

alter Cycl. 389. σκύφος τε κισσοῦ παρέθετ' εἰς εὖρος τριῶν πηγῶν. Add. Bentl. ad Callim. frag. CIX. Riemer in lex. gr. s. h. v. censet, κισσύβιον factum esse per literarum traiectionem a κίβυσις pro κισβύσιον. — Vulgo rusticorum iste scyphus parvulus erat et μόνωτον ποτήριον, vti tradit *Philemon* Gramm. apud Athen. XI, p. 467. hoc autem capacious κισσύβιον eo etiam commendat possessor, quod fuerit ἀμφώτες, duabus ansis instructum. Ita Valck. ad h. l. et in Ep. ad Röver. p. XXV. *Kiessl.* Vberior autem huius poculi descriptio est caput et pars huius eclogae praecipua: nec ideo culpanda, ob nimium, qui videtur quibusdam, ornatum. Haud pari ratione excusari potest calathi descriptio in Moschi Europa, vt ostendi in Antholog. gr. poet. p. 258. sq. *Harl.* Κεκλυσμένον καρῶν Heinsius interpretatur de κηρογραφία; Riemer sub v. κλύζω, mit Wachs in der Gravüre ausgegossen. Niclas contendit, caprarium dicere, poculum suum intus non picatum esse, sed

Ἀμφῶες, νεοτευχῆς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον
 Τῷ περὶ μὲν χεῖλη μαρύεται ὑπόθι κισσός,
 Κισσὸς ἐλιχρῶσφ κεκονισμένος· αἱ δὲ κατ' αὐτὸν 30

cera bene olenti inductum oblitumque; et Vossius ver-
 tit, mit duftendem Wachse gebonet, quod secutus
 sum. Conferenda est de omni loco *Everhardi van*
Driel oratio pro Theocritea poculi descriptione, dicta
 et edita Traiecti ad Rhenum 1788. 4. quae certe non
 sine voluptate legitur. *Kiessl.*

28. γλυφάν.] *sculptoris manum* sive *caelum*, h. e.
 sculpturae instrumentum, *adhuc redolens*. v. Salma-
 sii Exercit. Plin. p. 1044. B. p. 735. sqq. ed. *Ultrai-*
Harl. Γλύφανον etiam *tornus* verti potest, quod vo-
 cabulum pro *caelo* (*Meissel*) et *scalpro* (*Grabstichel*)
 ponitur. v. interpr. ad Virg. Ecl. III, 58. et Heyne in
 lib. Antiquar. Aufsätze. P. II. p. 145. sq. — Etym. M.
 p. 235, 15. v. Γλιφίς λέγεται γλυφίς καὶ τὸ γλύαν ἐργα-
 λεῖον, ὃ καὶ γλύκανον ὠνόμασε Θεόκριτος. *Kiessl.*
29. χεῖλος] improprie de extremitate poculi. conf. Klotz.
 ad Tyrtaeum p. 55. ed. Altenb. compara Virgilium in
 Ecl. III, 58. qui limam addidit. *Harl.* Τῷ, quod in
 Iuntae edit. et pluribus Cdd. cum vitioso ποτὶ pro περὶ
 invenitur, praeter necessitatem dedit Valcken. Τῷ le-
 git Scholiastes. Dahl. comparat Hes. Scut. 146. *Kiessl.*
κισσός] *hedera*, *Ephēu*, et quidem vel ea, quam
Casp. Bauhinus hederam arboream, vel quam poeti-
 cam appellat in pinace theat. bot. p. 305. Ambae enim
 non forma externa, sed fructu differunt, illa nigro,
 haec aureo. *Schreb.* De triplice hederæ genere conf.
 Voss. ad Virgil. Ecl. p. 120. sq. adde *Sprengel.* hi-
 stor. rei herbar. Tom. I. p. 163. Hoc loco intelligitur
 hederæ nigra s. poetica, qua olim Bacchus, Pan et
 poetae coronabantur, quae a croceis corymbis (*gelbe*
Fruchttrauben) χρυσόκαρπος et Theocrito in Epigr. III.
 5. προκίεις vocatur. v. Benth. ad Horat. Epist. I, 19.
 10. *Kiessl.*
30. κεκονισμένος plures Cdd. et Brunck.; at nihil interesse,
 monet Valckenar. (Thomas M. καὶ κεκονισμένος καὶ κε-
 κονισμένος). Κοιρίζειν vero vel κοιρίειν esse pulverem ad-
 spargere, dein in genere adspargere; et diversum

Binis ansis, recens factum, adhuc caelum redolens:
 Cuius circum labra serpit superne hedera,
 Hedera helichryso distincta: per quam

esse a *κονίαν*, *calce illinere*, idem observat (citans Eustathium in *Iliad.* γ. p. 289, 58. et ρ. p. 1153, 13.) vertitque locum (quem alii aliter et hic et ad Virgil. *Ecl.* III, 58. interpretantur) ita: *hedera auri pigmento velut adperso exornata.* *Harl. ἐλεξ]* hedera maior sterilis, a prioribus non genere (vel, vt nunc loquuntur botanici, specie), sed tantum aetate iuvenili diversa. Huic folia angulosa sunt; cum vero *ἀποκιστρούται*, vt *Theophr.* l. III. c. 18. loquitur, anguli obliterantur et margo fit continuus. Haec sterilis, hedera autem fructifera est. — *Ἐλιχρυσος* denotat cum plantam, non, vt videtur, aliam quam quae Gnaphalium Stoechas a *Λίν.* appellatur; tum lapidem, *ἀρσενικόν* veteribus, nunc auripigmentum dictum. Forsitan hic neque planta, neque lapis, sed color intelligendus est citrinus, huic cum flore vel potius calyce istius communis. Atque v. 29. et seqq. sic vertendi mihi videntur: *Cui circum labra innectitur superne hedera, hedera maculis flavis (coloris helichrysi) adpersa. Circa hanc autem helix circumvolvitur, fructu ornata croceo. Hedera, sc. sculpta, maculis flavis adpersa, sc. in foliis. Talis hederæ foliis variegatis meminit Theophrastus l. c., talemque sponte crescentem Tournefortius reperit in litore maris nigri. Cf. eius Voyage du Levant. tom. 2. p. 247. Circa hanc circumvolvitur helix, foliis ab ista facile distinguenda. Sed cum haec neque floreat, neque fructum ferat, testibus Theophrasto l. c. Plinioque, difficile videtur explicatu, quomodo nihilo minus in hoc poculo fructu croceo ornata fuisse potuerit? nisi statuamus, artificem hic licentiae cuidam sculptoriae indulsisse; vel etiam, fructum fuisse hederæ, helici autem, vtpote quæ huic circumvolvebatur, ornamento fuisse. Cum fructus color croceus fuerit, hederam poeticam *Casp. Bauhini* hic fuisse sculptam manifestum est, quam *καρόν προκίλλοντα* ferre *Dioscorides* l. II. c. 210. tradidit; et quæ ab hodiernis Græcis *κίτρο* appellatur, te-*

Καρπῶ ἔλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
 Ἐντοσθεν δὲ γυνά, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
 Ἀσκητὰ πέπλω τε καὶ ἄμπυκι· παρ δέ οἱ ἄνδρες
 Καλὸν ἐθειράσδοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
 Νεικείουσ' ἐπέεσσι τὰ δ' οὐ φρενὸς ἄπτεται αὐτᾶς· 35

ste Forskolio. Ceterum notandum est, poculum caprarum non solum sculptum, sed etiam pictum fuisse. Schreber. Poetarum veterum loca, in quibus ἔλιχρῶσιν fit mentio, dedit Athenaeus XV. p. 681. A. Nostro loco cum Heynio et Vossio ad Virgil. Ecl. III, 58. Jacobsio ad hunc Theocriti locum et Boettigero in libro: Vasengemälde I. 1. p. 82. haud dubie intelligendus est flos *helichrysus* s. *Gnaphalium stoechas* (die Rheinblume), qui flos elegantissimus iterum memoratur Idyll. II, 78. — Aliter Riemer. in Lexico gr. sub v. κορίζω. — Ἐλιξ autem iam a Niclasio non de tertio hederæ genere (fruchtloser Kriechepheu), sed de hederæ poeticae *capreolis* s. *claviculis* accepta est. Aristoph. Thesm. 999. κύκλω δὲ περὶ σε κισσοῦς ἐπὶπέταλος ἔλικι θάλλει. — Totus locus sic explicandus est: „poculi oram superne ambit hederæ poetica, cuius foliis intertexti et quasi adpersi sunt calyces floris *helichrysi*, ibidemque *claviculae hederaceae* corymbis *gestientes devolvuntur.*“ Ex Vossii sententia ad Virgil. l. c. proposita tres cirri hederacei, superne invicem implicati, omnem poculi oram sic ambiunt, eius vt totam aream in tres partes dividant, quarum prima continet mulierem cum duobus amatoribus (52—38.); altera senem piscatorem (39—44.); tertia puerum cum vulpeculis perae insidiantibus (45—54.). *Kiesel.*

32. ἔντοσθεν] i. e. sub illis hederaceis corollis implicatis inter se atque sic consertis, vt umbraculi instar efficiant. Haec explicatio, a simplicitate valde commendabilis, adeo huic loco convenit, vt ἔντοσθεν, quod *van Bergen* reponi voluit, minime probandum censeam. — Γυνά τις θεῶν codices plerique et editiones primæ, idque probarunt Niclas, Reiske, Warton. At vel versus numeri ostendunt, vnice veram esse lectionem γυνά, τὶ θεῶν δαίδ. (*divinum quoddam opus*), quæ est in codice Flor. et in scholiis atque varietate lectio-

Claviculae croceis corymbis gestientes velvuntur.
 Intus mulier, divinum opus, sculpta est,
 Ornata peplo et reticulo: iuxta hanc viri
 Promissa coma conspiciendi vicissim, aliunde alius,
 Verbis contendunt: quae nihil movent illius animum:

num edit. Brubachianae subiuncta memoratur, item a Stephano, Valcken. Brunckio et recentioribus editori-
 bus recepta est. Solet quidem pronomen *τις* postponi,
 vt vs. 56. *αιολικόν τε θάημα*; at etiam praemittitur, vt
Diad. α, 62. ἀλλ' ἄγε δή, τινα μάντην ἐραιομεν. Adde
 Hermann. de emend. rat. gr. gram. p. 95. vbi de loco
 Pindari Pyth. X, 5. disputat. Notandus etiam locus
 Theocr. XIII, 62. *Kiessl.*

35. *πέπλω*] Schol. *ἐνδύματι.* fuit vero vestis muliebris ex-
 terior, eaque longa. v. indicem Anthologiae gr. poet.
 h. v. Gesner. ad Orphei Argon. 310. Spanhem. ad Ju-
 liani Caesar. sub finem et ad Callimachi H. in Pall. 7.
ἄμπυξ est proprium apud Lydos capitis ornamentum.
 v. Spanhem. ad Callim. H. in Cerer. v. 125. Eustath.
Diad. ε. 358. et ζ. 469. Harl.

34. *ἔθειράσδοτες* malit Valckenar. et dederunt Brunck.
 atque Dahl. — Brunck. item *νεκείοντι.* — *ἦγον, κό-
 μην τρέφοντες κομῶν γὰρ καὶ ἐθειράζειν ταῦτό, πλὴν ὅτι
 τὸ μὲν κομῶν ἐστὶ κοινόν, τὸ δὲ ἐθειράζειν ποιητικόν.*
 Schol. Pictura vero probabilitatem poeticam et iage-
 nium pictoris s. sculptoris mihi quidem videtur supe-
 rare. *Harl.* Libro suo sequentia adscripserat *T. Hem-
 sterhusius:* „Haec pro minus castigatis et modum ex-
 „cedentibus reprehenduntur; has enim vivas actiones
 „caelatura non capit: vt iustae accusationi aliquate-
 „nus subscribere non abnuero, sic tamen exempla prin-
 „cipum poetarum, quibus nimis evagata Theocriti li-
 „bertas excusetur, minime desunt. Eius generis haud
 „pauca studiose collegit Jo. Frid. Gronovius in Dia-
 „tribe Stat. p. 22. etc. Servius ad Virgil. Aen. I, 487.
 „VIII, 634. “ Niclasius scite ita: „Quae modestior
 „quidam leniturus fuisset *μελιγματο* aliquo, *videtur,*
 „*dicat, putes,* hoc vel illud fieri, id poeta fieri dicit
 „simpliciter. — Et quidni in sculpturae huius *ἐκφρά-
 „σει* quaedam supplerint ingenium et phantasia enar-

Ἄλλ' ὅκα μὲν τῆνον ποτιδέρεται ἄνδρα γελεῦσα,
 Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥίπτει νόον. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
 Ληθαὶ κυλοιδιῶντες ἐτώσια μοχθιάδοντι.
 Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρον πέτρα τε τέτυκται
 Λεπράς, ἐφ' ἧ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει 40
 Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ ἐοικώς.
 Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἔλλοπιεύειν
 Ὡδέ οἱ φῶθήκанти κατ' αὐχένα πάντοθεν ἴνες,
 Καὶ πολὺ περ εἰόντι τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἄβας.

„rantis cuprarii? “ Eodem redeunt quae van Driel pro hac descriptione dixit. *Kiessl.*

56. ἀλλ' ὅκα μὲν] hanc Heinsii et Wartoni emendationem pro vulgato ἄλλοκα μὲν receperunt Brunck., Valckenaerius in altera editione (quum in prima ἄλλοκα μὲν locis Homericis *Iliad.* XXI, 464. 466. XVIII, 472. 159. V, 595. et Theocrit. *Id.* IV, 45. defendisset) atque omnes post hunc editores. Ad tuendam lectionem receptam Brunck. haec exempla attulit: *Homer. Iliad.* XI, 64. sq. XVIII, 599. 602. XX, 49. sq. *Apollon. Rhod.* IV, 945. *Oppian. Halieut.* V, 401. 2. — Accentum in ὅκα primus correxit Schaeferus. Ceterum quam pro mutata lectione Brunck. affert dialectices rationem, haec non violatur, etiamsi ἄλλοκα μὲν retinetur, quum ommissa particula adversativa enuntiationum ad se invicem relatio non tollatur. Concitator enim oratio omittit coniunctiones, quarum vinculis sedatior membra connectit — Praeter γελεῦσα extant in Cdd. formae γελῶσα, γελῶσα, γελᾶσα. *Kiessl.*

58. κυλοιδιῶντες] Schol. interpretatur, οἰδοῦντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τοὺς ἐφθαλμούς, quibus inferiores palpebrae tument. A voc. igitur κοῖλον derivatur, quod vberius interpretatur Foësius in *Oeconomia Hippocratis* p. 545. sed errat, cum contendit, vitiosam esse scripturam κυλοιδ. Prima quidem scriptura fuerit *κοιλοιδιῶν*, sed, id quod Valcken. iam monuit, sonum auribus ingratum vsus in *κυλοιδιῶν* mutavit. Imo vero *κῦλα* et *κυλοιδιῶν* vbiq; scribendum esse, statuit Ruhnken. ad *Timaeum* p. 169. vbi de hoc verbo egregie disputat. In hoc quoque versu poetam *μοχθιάδοντι* scripsisse credit Valcke-

Sed modo illum adspicit virum ridens,
 Modo ad hunc adiicit animum. illi autem prae amore
 Oculis tumentes diu incassum laborant.
 Praeter hos piscator senex et rupes fabrefacta est
 Aspera, in qua contendens magnum rete ad iactum trahit
 Senex, annitenti pro viribus homini similis.
 Dixervis, eum omnibus membrorum viribus piscari:
 Adeo illi tument in cervice vndique fibrae,
 Quamvis iam cano: at vires iuventa dignae.

nar., et ita Brunck. excudi fecit, quos Dahl. secutus est. *Harl.* De huiusmodi formis, qualis est *κλωιδιώωντες* pro *κλωιδιώντες*, in quibus versu flagitante ante vocalem longam ex contractione ortam brevis vocalis eiusdem soni auditur, subtiliter disputat vir doctissimus in *Ephemer. liter. Jenens.* 1809. no. 244. c. 154. sq. *Kiessl.*

39. τοῖς μέτα vertendum esse praeter hos, primus monuit Schaeferus, comparans *Idyll. XVII, 84. XXV, 129.* — Vsum verbi *ἐοικώς* illustrat Jacobs. his locis: *Hes. scut.* 215. sqq. 228. *Apoll. Rh. I. 738. Kiessl.*

40. λεπράς] Schol. λευκή. Alii explicant *asperam*, quia lepra cutem scabram faciat. Schneider. ex *Oppian. Halieut. I, 129.* niedrige Felsen an sandigen Ufern. — Cogitandus est senex rete in mare proiciendum omni vi per rupem attrahere, non autem rete mari iam immissum trahere *εἰς γρήπισμα*, seu *εἰς ἄγραν*. Vnus Cd. *ἐφ' ἄν.* *Kiessl.*

42. γυίων ὅσον σθένος pro κατὰ τόσον σθένος, ὅσον γυίων ἐστίν, h. e. omnibus membrorum viribus. *Harl.* Imo, si quid praeter ἐστὶ supplendum, sic: τοσοῦτον ὅσον ἐστὶ γυίων σθένος. *Kiessl.*

43. ὦδε (poetice pro οὕτως) ex principibus edd. Med. Flor. Aldinaque et Cdd. optimis cum Heinsio et Reiskio restituerunt Valcken. et Brunckius. αἱ δέ, quae est lectio vnus Cd. Flor. Callierg. et Stephani, venit in editt. Winterton. Warton. et alias. Ἴνες sunt fibrae; male vertuntur *venae*, quae φλέβες vocantur. v. *Foesii Oecon. Hippocr. et Schol. Harl.* Ἴνες sunt, quae apud *Callimachum* in hymno *Cereris* v. 93. (quem locum tra-

Τυτθὸν δ' ὅσον ἄπωθεν ἀλιτρώτιο γέροντος 45
 Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά·
 Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
 Ἥμενος ἀμφὶ δέ μιν δὺ ἀλώπεκες, αἱ μὲν ἀν' ὄρχως
 Φοιτῆ σινομένα τὰν τρώξιμον, αἱ δ' ἐπὶ πῆραν
 Πάντα δόλον τεύχοισα τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν 50
 Φατί, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.

ctat Valck. in Callimachi eleg. fragm. p. 27.) dicuntur
νευραί, alibi *νεῦρα*. A. Gellius N. A. XIII. c. XXII. p.
 613. (p. 179.) (Graeci) *vincula et firmamenta membro-*
rum νεῦρα dicunt; unde nos quoque nervos appellamus.
 Ibidem Valckenario Siciliensis verbi forma *φδήκοντι* vi-
 detur antiquitus hic fuisse scripta, quia non iam praeteritum, sed praesens verbi tempus requiratur. At hoc ipsum, quod Valck. vult, inest in *φδήκοντι*. Etiam apud Philostrat. Ic. I. 13. piscator *ἐρέττει μάλα διεξω-*
θηκῶτι τῶ βραχίονι. Kiessl.

45. τυτθὸν ὅσον] *non procul*. Supplendum esse et ita plene efferendum, *τοσούτον διάστημα ὅσον ὀλίγον*, iam dixit Scholiastes. *Harl.* Recte. Ita Aesop. fab. 16. *μικρὸν δὲ ὅσον ὑποχωρήσας* quod malim sic expedire, *ὑποχωρήσας ὅσον μικρὸν ἔστι* (conf. Hermann. ad Aristoph. Nub. 1. ad Viger. p. 726. et Heyne ad Virgil. Ecl. VI, 16.) quam cum C. E. Ch. Schneidero V. Cl. in Indice, *μικρὸν ὑποχωρήσας, ὅσον ὑπεχώρησε*, parvum erat quantum recessit, i. e. paullulum recessit. *ἀλιτρώτος γέρον* est, qui marino vitae genere *detritus iam ac retorridus* est; vt scribit Gellius XV. 30. notante Huschk. ad Tibull. I. p. 3. *Kiessl.*

46. 47. Fundus est Homer. Iliad. XVIII, 561. de *αἱμασ-*
v. Mollum ad Longi Pastor. p. 597. ed. Bod. Harl.
Add. Hesiod. scut. 300. ibique Heinrich. De voc. αἱ-
μασιὰ conf. Brunck. ad Idyll. ζ, 22. Voss. ad Virg. Ge-
org. p. 599. Πυρναῖος i. q. κύριος, a πῦρ. Ita *Zimmer-*
mann in Obs. in hoc idyllium, quas 1807. Giessae edidit. — *ὀλίγος* de numero proprie ponendum, pro *μικρὸς* hic illic, raro tamen, post Homerum alii dixere poetae, frequenter vero duo maximi novatores *Nican-*
der et Callimachus. Ita Valck. ad Callim. fr. p. 255. De

Haud procul a sene marino labore attrito
 Purpureis uvis vinea gravis splendēt:
 Quam parvulus puer ad imam sepem custodit
 Sedens: circa hunc duae vulpes, altera per ordines vitium
 Incedit laedens maturas uvas, altera perae
 Omnem dolum parans puerum non prius se relicturam
 Affirmat, quam ientaculo privatum in sicco collocarit.

eodem verbi ὀλίγος vsu Reiske citat Victorii Var. Lect. 36, 18. conf. Theocr. XXII, 113. *Kiessl.*

48. 49. ὄρχος et ὄρχατος ordo vitium. v. *Eustath.* ad II. ξ. p. 958. 11. et *Mitscherlich.* ad *Horat.* C. III. 1. 9. quos laudat *Heinrich.* ad *Hesiod.* scut. 296. *Kiessl.* Πήραυ cdd. optimi et editiones princip. πήρα, quod pauci cdd. habent, et sq. versu ἀνάσειν *Brunck.* ἀνάσειν *Ald. Reiske,* *Warton.* etc. ἀνήσειν edd. *Florent. Steph. Winterton.* et *Valcken.* — *Toup.* comparat *Alciphron.* III. epist. 21. *Harl.* De vulpibus uvarum appetentibus vid. *Cantic.* II. 15. *Phaedr.* fab. IV. *Bochart.* *Hieroz.* 1, 3. 13. *Oppian.* *Cyneg.* III. 458. — In nullo cod. inventa lectio δόλον κεύθεισα memoratur in scholiis. *Kiessl.*

51. ἀκράτιστον] hanc omnium paene librorum lectionem ab altera lectione ἀνάριστον, quae in Cod. *Fulvii Vrsini* reperta dicitur et placuit *Is. Vossio,* *Toupio,* atque a *Brunckio* in textum primo recepta fuerat, (quum tamen metro adversaretur, v. *Theocr.* XV, 147. *Aristoph.* Av. 1601. *Eccles.* 548. *Clark.* ad *Hiad.* ω, 124. *K.*), bene defendunt *Niclas,* *Valcken.* et *Brunck.* in notis p. 66. qui cum *H. Stephan.* *Thesaur.* tom. II. col. 136. B. derivat a κρατέω, et adiectivum interpretatur τὸν μηδενὸς ἐγκρατῆ. adde *Porti L. Dor.* h. v. *Wartoni* coniecturam πρὶν ἢ ἀνάριστον εἶναι ξηρόν τε καθίξη probat *Valcken.* quod ad emendationem τοῦ ἀνάριστον attinet; iure autem reiicit εἶναι ξηρόν τε. Idem in textum recepit lectionem plurium codd. et *Calliergi* etc. καθίξη. *Stephanus* dedit καθίξει cum duobus codd., *Brunck.* καθίξη (quod utrumque iam *Casaub.* cum schol. vitiosum censuerat. *K.*). καθίξει vel καθίξει plures cdd. apud *Gaisford.* etiam Aug. καθίξεν *Ald.*, καθίξεν in codice inventum praefert *Casaubonus.* Atque ἐπὶ ξηροῖς καθί-

Αὐτὰρ ὄγ' ἀνδρῆσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθή-
ραν,

ζεν Anna Fabri bene vertit, *matre à sec*, vt vacuum a ientaculo ciboque puerum redderet. conf. Ernesti ad Callim. H. in Cerer. 114. p. 255. Hemsterhus. ad Aristoph. Plutum, p. 288. b. καθίζεν autem in talibus loquendi formis significat *reddere, efficere* (Add. Schneid. ad Memor. II. 1. 12. K.) *Harl.* Locutio ἐπὶ ξηροῖς καθίζεν, in sicco collocare (Thucyd. I, 109. τὰς ναῦς ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ἐποίησε), sensu improprio nihil aliud significat nisi *bonis evacuare, exuere, egenum reddere*; vti αὔος est *egenus*, de quo v. Valcken. ad Adoniaz. p. 292. C. item ξηρός, Idyll. VIII, 44. Quae vis obstat, quo minus probetur lectio ἀκράτιστον sic quidem intellecta, ut intellexerunt post Stephanum primum interpretem Brunck., Harles., Henr. Vossius, quorum hic commemorat illum poetarum vsum, quo ponunt adiectivum notans rem effectam loco rei efficiendae (de quo vsu conf. Rutgers. Ouwens in Noctib. Hagan. III, 3. p. 569. sqq. Wunderlich. Obs. ad Tibull. p. 105. Schaefer. ad Theocr. p. 215. Hermann. ad Viger. p. 897. et quem hic laudat, Seidler. ad Eurip. Electr. 442.). Sed in locis a viris doctis collectis haec fere ratio valet, vt adiectivum aut participium illud per πρόληψιν positum novi quid significet, quod per illa alia, quae addita sunt, efficiatur. Atqui in nostro loco inanis tum est tautologia: *priusquam egenum egenum reddiderit*: quam non satis defenderis loco Pindar. Pyth. XI, 14. στρατὸν ὀμηγυρία καλῆ συνίμεν, i. e. *coetum congregatum iubet congregari* vel *coire*, interprete Huschkio de Orphei Argonauticis p. 38. Merito igitur Ahlwardt. et Dahl. hanc lectionem reiecerunt. Neque vero illud satis elegans videtur, quod ab interprete Italo Pagnini propositum Drexlius (in Obs. spicilegio Paviae 1795. edito) probavit, ἢ ἀκράτιστον. Quasi vero, quod improprie et venuste verbis ἐπὶ ξηροῖς καθ. dictum esset, idem perspicuitatis scilicet causa proprio vocabulo exprimi potuerit! Melius loco consuli videtur, si legeris πρὶν ἢ ἀνιάρων — quo verbo vtitur Noster II, 55. sicque Tibull. II. 3, 75. *nullus erat custos, nulla exclusura dolentes Janua*: aut, quod propius abest a simi-

Sed ille ex caulibus asphodeli pulcram decipulam ad locustas capiendas nectit,

litundine literarum vulgatae lectionis, ἀχάριστον, pro quo ille gratiam mihi referet nullam. *Kiessl.*

52. ἀνθερίκεσσι] Vide Schol., et plura apud Foesium in Oecon. Hippocrat. h. v. Spanhem. ad Callim. H. in Delum v. 193. p. 508. sq. Ern. Triller. Observatt. p. 109. qui iam laudavit Jo. Bod. a Stapel ad Theophrasti histor. plant. libr. I. cap. 7. p. 17. in primis libr. VII. cap. 12. pag. 869. copiose de illo asphodeli genere disserentem. *Harl.* ἀνθερίκεσσι] caulibus Asphodeli. Ἀνθέρικε est caulis asphodeli; ἀνθέρικος vel ἀνθέρικον eius fructus vel flos, testibus Scholiast. Theocr. et Nicandr. nec non Dioscor. Asphodelus vero, qui hic intelligitur, is esse videtur, quem Asphodelum ramosum Linneus nominat, Germani weisse Asphodill oder Goldwurz. Iconem *Clusius* hist. pl. I. p. 196. et ex eo *Bodaeus* a Stapel ad Theophr. p. 873. sub Asphodeli I. ramosi nomine habent. Quomodo vero ex his ἀνθερίκεσσι locusticipulas suas construxerint veterum Graecorum pueri, nos iam latet. *Schreber.* Eustath. ad Iliad. τ. p. 1206, 7. = 1281, 35. ἀνθέρικος ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς ἢ κανλὸς ἢ δὲ χρῆσις καὶ παρὰ Θεοκρίτω. Longus in Pastor. I. p. 12. *Schaeff.* ἢ μὲν ἀνθερίκου ἀνελομένη ἠώθεν ἐξελεθούσα ἀκριδοθήραν ἐπλενε. Conf. ad h. l. *Boden* p. 40. sqq. Apud *Herodot.* IV. 190. Nomadum Africanorum οἰκήματα dicuntur esse σύμμηκτα ἐξ ἀνθερίκων ἐνεργέων περὶ σχολῶν. — Ἀκριδοθήρα est decipula capiendis locustis apta factaque (Feldheimenfalle). Ἀκρίς, locusta, et τέττιξ, cicada (Baumgrille) diversa sunt animalia. v. *Dorville* ad Chariton. p. 515. sq. Lips. vtrasque autem a veteribus captas et animi causa caveis inclusas fuisse, docent loca a *Dorvillio* collata. Hodiernum cicadas sic caveis inclusas in Hispania in muliercularum cubiculis asservari, narrat *Fischer.* in *Ephem: Geogr.* 1799. m. Sept. p. 448. Cavea vocatur *Grilleria.* v. *Osbecks Reise* p. 20. qui liber citatur in *Allgem. deutsche Bibl.* Bd. 44. St. 1. — *Brunck.* ad *Aeschyli* Sept. c. Th. p. 346. vbi *Simniae* epigramma affertur, et *Zimmermann.* in *Obs.* in hoc idyllium. — *Dahl.* nostro loco lectionem multorum et bonorum add.

Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πῆ-
ρας,

Οὔτε φυτῶν τοσοῦτον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.

Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἀκαν-
θος, 55

Διολικόν τι θάγμα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.

ἀκριδοθήκην praetulit, quam lectionem item tres codices in loco Longi ad nostrum expresso exhibent. Vulgatam tamen nondum repudio. Quidni enim pastores has bestiolas decipulis venati fuerint, ne manibus apprehensas laederent? *Kiessl.*

53. πῆρας pro πῆρης Brunck. et Valcken. in altera editione, quos recentiores secuti sunt. — Pro σχοίνῳ viro doctissimo nescio cui hic σχοίνον placuisse, quia ἀνθήρικες iuncea filo iungebantur, monuit Valcken. *Kiessl.*

54. περὶ πλέγματι] v. de hoc vsu praepos. περὶ Schaefer. ad Longum, p. 337. *Kiessl.*

55. ὑγρὸς ἀκανθος] Beckius in comm. acad. de interpretatione vett. scriptor. 1791. 4. editis a pag. 18. sqq. de vocabulo ὑγρὸς ita disputat, vt doceat, ὑγρὸν, quod descendit a stirpe ὕγω (Lat. *sugo*: cf. Scheidius ad Lennepii Lex. etym. gr. T. II. p. 1019. s. add. Riemer. in Lex. gr. sub ὕω), non quodvis humidum proprie significasse videri, sed quod humore aliquantum intumisset, ita vt si quis leviter tangeret, sentiret molliter illud cedere. Vnde ὑγρά κέλευθα Homerus et simpliciter ὑγρὴν mare dixit, vbi de mari placido et leni intelligi vult; idem ὕδωρ (Odyss. IV, 458.), ἔλαιον, γάλα appellavit ὑγρὸν, et Odyss. XIX. 440. μένος ἀνέμων ὑγρὸν ἀέντων commemoravit. Quem loquendi vsum posteriores imitati sunt, in his Theocritus Idyll. XVII, 45. XV, 117. Deinde omnino quicquid aquosum, humidumve esset, ὑγρὸν dictum est, vt fluctus, fluvii. Denique, quicquid humorem contineret, aut liquore conspersum esset, vt ὑγρὸς ἀγκῶν Soph. Antig. 1236. (1222. ed. Erf. min.). Ex prima notione fluxerunt tropicae quaedam significationes vocabuli, in quibus regnaret notio mollioris tumoris. Sic Pindaro dictum Pyth. I, 17. ὑγρὸν νῶτον aquilae Jovis sceptro insiden-

Iunco concinnans; neque peram curat,
Aut plantas tantum, quantum opere, quod texit, delectatur.

Vndique poculum ambit mellis æanthus,
Æolicum spectaculum: quod miraculum animum obstupesciat.

tis, i. e. dorsum quod pennis paullulum elatis intumuerit, tactu tum admodum molle, vt solet esse in aviculis dormientibus. Anacreont. Od. XXVIII, 21. ὕγρα ὄμματα (Horat. Od. I, 36. 17. *putres oculi*), oculi aliquantum tumentes, hincque molliores, quales sunt lacrimis aut humore suffusi. — Virgilius Eclog. III, 45. Theocriti ὕγρον ἄκανθον mollem acanthum reddidit, quod non nisi partem imaginis, quae in Graeco est, exprimit. Inest enim etiam hoc, quod flectitur facile et amplectitur omnia, vt surgentes herbae plures, quae succo leniter turgent. Hactenus Beckius. Virg. Georg. IV, 123. *flexi vimen acanthi*. Plin. Epist. V, 6. 16. *acanthus in plano mollis, et, paene dixerim, liquidus*. §. 36. *acanthus hinc inde lubricus et flexuosus*. Nicolaus ad locum Theocrit. haec habet: „pingit hoc epitheton illud genus acanthi, quod laeve est et proprio nomine παιδέρας, item μελάμφυλλον audit, cui ab Dioscor. III, 19. φύλλα λεία et κανλὸς λείος tribuuntur, cum alterum genus *aculeatum* sit et *crispum*. „Plin. XXII. 54.“ Add. inprimis Vossius ad Virgil. Ecl. p. 125. Παντῶ Valcken. Dahl. Jacobs. v. ad VIII, 41. πάντα Reiske. vt hedera superiorem poculi oram ambibat, sic inferiorem binasque ansas acanthus ornabat. Kiessl.

56. αἰολικόν] recte, quum nauta sive mercator, a quo suum illud poculum emerat aliquando, tantum artis admirandae prodigium, vt Thyrsidis illud mentem stupesceret, fuerit Calydonius sive Aeolicus. v. Schol. Casaub. et interpretes ad h. l. atque Hesych. sub h. v. ibique Alberti. Vulgatum αἰπολικόν, quod vt in scriptis codicibus plerisque veteribusque editionibus, ita etiam est in cod. August. i. e. ποιμενικόν, placet Koehlero. [Αἰπολικόν vel propterea non probandum, quod teste Clitarcho ap. Athen. XI. 7. Aeoles τὸν σκίφον νο-

Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἰγά τ' ἔδωκα
 Ὠνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
 Οὐδέ τί πα ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγην, ἀλλ' ἔτι κεί-
 ται

* *Αχραντον.* τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρρσαιίμαν, 60
 Δίκα μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσης.

cabant κισσύβιον. Reiskius haec: „Saepe Αἰολεῖς et Αἰ-
 „τωλοῦς inter se permutari, docet Grotius ad Aratum
 „Phaenom. v. 255. p. 6. v. etiam Canteri N. L. 5, 5. et
 „Schotti observatt. 2, 46. qui lectionem αἰολικὸν aucto-
 „ritate Phavorini Camertis stabilit. “ — Thucyd. III.
 102. ἀνεχώρησαν οὐκ ἐπὶ Πελοποννήσου, ἀλλ' ἐς τὴν Αἰο-
 λίδα, τὴν νῦν καλουμένην Καλυδῶνα. — Post ἀκανθος
 malim plene interpungere; nam vs. 56. caprarius omnem
 operis pulcritudinem cum patria et vi, qua spectantis
 animum afficiat, complectitur. *Kiessl.*] τὺ (doricè pro
 σέ) θυμὸν (τὴν σὴν διανοίαν explicat Scholiastes,) more
 Homeri aliorumque poetarum dixit Theocritus. v. Valck.
Harl. Orationis structuram diverso modo expediunt
 viri praestantissimi Matthiae in Gram. gr. p. 567. et
 Hermann. de ellipsi et pleon. p. 567. θάγμα suspectum
 est ob ᾠ breve; nam doricum θηγτός (Idyll. XV, 84.)
 est pro ionico θηητός. adde XXII, 200. θαῖτο. Quare
 aut cum Hesychio scribendum θέαμα (vel potius θέημα),
 aut cum Porsono delendum τί. *Kiessl.*

57. Vulgo τοῦ, pro ἔνεκα vel ἀντὶ τούτου. [Conf. Her-
 mann. libr. cit. p. 140. 143. et Matthiae p. 465. Vsum
 verbi δίδουσι illustrat Valck. et ad h. l. et ad Adoniaz.
 p. 240. sq. *Kiessl.*] Valcken. ex cdd. duobus Flor. et
 ex Vat. rescripsit doricum τῷ, quod probavit Reiske,
 et Brunck. dedit τῷ μὲν ἐγών. — Ὠνος (quod legitur
 Iliad. ψ, 746. v. Toup. K.) secundum Schol. est, ὁ δι-
 δωσί τις, ἵνα λάβῃ τε τῶν πωλουμένων, aut secundum
 Hesychium τιμὴ ἢ καταβαλλομένη ἀντὶ τινός. *Harl.*

58. τυρόεις est adiectivum, et supplendum ἄρτος. τυρόεις
 γάλακτος igitur non est caseus lactis, sed placenta ex
 caseo et lacte mixtis confecta. v. Valcken. Sic ψαισιός,
 scil. σῖτος, vel ψαιστόν, scil. ἄλφιτον, denotat far mo-
 litum, vel farinae vino oleoque imbutae pugillos. v.
 Kuster. ad Aristoph. Plutum v. 138. (cuius verba repe-

Pro hoc ego nautae Calydonio capram dedi
 Pretium, et magnam placentam ex caseo lacteque can-
 dido factam:

Necdum labrum meum attigit, sed adhuc servatur
 Intactum. hoc te lubentissime donavero,

Si mihi tu, amice, amabile istud carmen cecineris:

tit Leisner. ad L. Bos. de Ellips. p. 28. adde locum Ti-
 maei a Schaefero ibi allatum. *Kiessl.*) *Harl.* Τυρός pri-
 mam habet productam (Idyll. V, 87.), hinc τυρόεντα
 suspectum est, videturque cum Porsono corrigendum
 τυρώεντα. Ita ἄρτον τυρώεντα dixit *Sophron* apud Athen.
 III. 25. p. 110. D. Ad Theocriti locum respexit Lon-
 gus in Pastoral. III. p. 112. (p. 88. Schaefer.) καὶ ἔριφον
 αὐτῇ δάσσειν ἐπηγγείλατο, καὶ τυρούς ἀπαλοὺς πρωτοθύ-
 του γάλακτος καὶ τὴν αἶγα αὐτήν. *Kiessl.*

59. οὐδ' ἔτι Valcken. et Brunck. οὐδέτι vulgo. Virgil. Ecl.
 III, 43. *necdum illis labra admovi, sed condita seruo.*
Harl. Nos scripsimus praecunte Ald. οὐδέ τι πα, quae
 particulae et alibi coniunguntur et Iliad. α, 242. οὐδέ
 τί πώ μοι πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος — β, 252. οὐδέ
 τί πω σάφα ἴδμεν — Nostro loco ἔτι plane superfluum
 est. Conf. autem quos de particulis οὐτι πω citat Schae-
 fer. ad Gregor. Cor. p. 189. — Πα pro πω praeter alios
 codices praebent etiam Mediceus bonae notae et Vati-
 canus. Notandum θίγσειν cum accusativo. Pro ἐμόν Lips.
 ἐμοῦ. *Kiessl.*

60. ἀρεσαίμαν, ab ἄρομαι. Homer. Odys. ε, 95. καὶ ἤραρε
 θυμὸν ἐδάωδη. *Kiessl.*

61. αἶκέν μοι] Brunck. αἶκέν in notis tamen probat le-
 ctionem Cod. Caesar. αἶκα μοι. *Harl.* Hanc lectionem
 ego quoque praetuli et restitui. *Kiessl.*

ἐφιμέρον ὕμνον] *carmen pastoribus amabile, sive, vt Ni-
 clas, qui hanc lectionem defendit, probante Reiskio,
 vertit, hymnum amatorium, desiderativum; et War-
 ton. animadvertit, epitheton illud ἐφιμέρος etiam Idyll.
 VIII. 82. coniungi cum φωνῆ. Valck. tamen cum Hein-
 sio, cuius longam et ingeniose explicitam coniectu-
 ram et observationem Warton. quoque repetiit, nec
 tamen probat, malit scribere τὸν ἐφ' Ἰμέρα ὕμνον, n.
 carmen bucolicum de infortunato Daphnidia amore*

Κοῦ τοι τι φθονέω. πόταγ', ὦ γαθέ' τὰν γὰρ αἰοιδᾶν
 Οὐ τι πα εἰς Ἀἶδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

* Ἀρχετὲ βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Θύρσις ὄδ' ὡς Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἄδ' ἄ φωνά. 65

prope Himeram, fluvium in Sicilia, primum cantatum. *Harl.* Heinsii rationi hoc maxime obstare videtur, quod, quum Stesichorus Himeræus (*Aelian. V. H. X, 18.*) aptissime dicatur ποιητῆς ἐφ' Ἰμέρα, minus tamen apte carmen ipsum ὕμνος ἐφ' Ἰμέρα. *Kiessl.*

62. κοῦ τί τυ κερτομέω, nec sane habeo te ludibrio, nec sane haec dico tui irridendi causa, rescripsit Brunck. ducibus codd. Vaticanis et scholiasta; atque antea Casaubonus, Valcken. et Niclas. hanc bonam lectionem ingenio potius Theocriti, quam librarii alicuius dignam esse iudicarunt ac probarunt. — De dorismo πόταγ' pro πρόσαγε v. *Gregor. Cor. de dial. p. 193.* ibique *Koen.* *Harl.* Equidem sequor Drexlium statuentem, lectionem κερτομέω antiqui alicuius grammatici, non indocti sane neque inficeti, notam marginalem esse, qui quidem meminisset loci *Homer. Odys. VIII, 153.* Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες; aut alius similis. Nam quod *Dahlus* censuit, vtramque lectionem ab ipso poeta profectam esse, ita vt alteram in margine adpingerit, hoc pro arbitrio sumtum, neque argumento idoneo demonstratum est. φθονέω autem, sive *Jacobsii* explicationem sequeris, cui favet *Virgilii Ecl. I, 11.* non equidem invideo, sive aliam, sic est dictum ex antiqua sentiendi ratione, vt lectionem κερτομέω plane excludat. *Jacobsii* verba haec sunt: „Hoc quoque ad „muneris praestantiam commendandam facit. Nam quae „quis invido donabat animo, praestantissima licet, „non augere tamen accipientis opes videbantur, sed „imminuere. Hinc passim qui alterum beneficio affi- „ciunt, invidiae suspicionem a se avertere student; „vt *Ovidius: Parve, nec invideo, sine me liber ibis in „urbem.*“ Mihi tamen verba potius sic explicanda videntur: tibi non invideo insignem canendi facultatem. Si quis enim invido animo vehementius quam pro animi persuasionem laudaret, is laudato nocebat. conf. *J. H. Vossius ad Virg. Ecl. VII, 27. p. 362.* *Kiessl.*

Nec tibi invideo. Age, o bone: carmen enim
Nequaquam Orco obliuioſo reſervabis.

THYRSIS.

Incipite bucolicum, Musae carae, incipite carmen.

Thyrsis hic est ab Aetna, et Thyrsidis haec vox.

63. *πα*, doricum, habent aliquot codd. et sic scribendum esse putat post Koenium ad Gregor. p. 189. Brunck. — *ἐκλειλ.* a verbo Siculo *λελάσθω*, orto a praeterito tempore *λελάθα*. v. Koen. ad Gregor. p. 189. sq. *Harl.* Cum editoribus recentioribus restituimus *πα* pro vulgato *πω*. Nisi in talibus oculis forma dorica constanter praefertur, non video, quid proprietatis dialecto doricæ relinquatur. — Mosch. Epitaph. Bion, 21.

*οὐκίτ' ἐρημαίῃων ὑπὸ θροσίν ἤμενος ἄδω,
ἀλλὰ παρὰ Πλουτῆ' ἴμιλος λαθαίων αἰδῶ.*

Hunc locum attulit Jacobsius. *Kiessl.*

64. De versuum intercalarium, quos *παρεμβεβλημένους* vocant, iteratione egregie, vt solet, disputat Eichstadius V. Exc. in Quaestionum philologicarum specimen cap. IV. Quod autem idem non dubitat seruandae aequalitatis causa versum 65. qui cantilenæ simplicissimum aliquod prooemium ac veluti praeludium (de quo optime iudicavit Dan. Heinsius Lectt. Theocrit. p. 201.) continet, versui 64. praepone, vt carmen, cuius cantrices Thyrsis Musas esse bucolicas iusserat, incipiat v. 66. a verbis, *πᾶ' ποκ' ἄρ' ἦθ'* —, in eo liceat mihi viri summi sententiam deserere. Quum enim etiam vs. 65. pertineat ad Thyrsidis cantilenam, consentaneum est, vt iam ante haec verba Musae invocentur. Tum omnis locus ad vs. 69. proodi instar, quae liberiore, quam reliqua, lege teneretur, habendus est. *Kiessl.*

65. *ἄδ' ἂ φωνά*] Sic cod. Aug. edd. Calliery. Steph. Winterton. Reisk. Valcken. Brunckii et aliae. Quam lectionem, prae Aldina *ἀδεία φωνά* (quae item in edit. Lovan.), aut Koehlerii (metrum evertente) emendatione commendat cum auctoritas Gregorii Corinth. de Dial., qui p. 190. (vbi vide Koen.) hunc versum ita scriptum reliquit, *Θύρσιος ἄδε ἂ φωνά* tum antiqui moris in exordiis simplicitas: *Thyrsis Aetnasus hic est, et Thyrsidos haec est cantilena.* v. Valck. — De Daphnidis

Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὄκα Δάφνης ἐτάκετο, κᾶ ποκά,
 Νύμφαι;

Ἡ κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεα, ἦ κατὰ Πίνδῳ;
 Οὐ γὰρ δὴ ποταμῷ γε μέγαν ῥέον εἶχετ' Ἀνάπω,
 Οὐδ' Αἴτνας σκοπιάν, οὐδ' Ἄμιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς. 70

Τῆνον μὲν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
 Τῆνον χῶ' κ' δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.

vita et fati v. Aelian. V. H. libr. X. cap. 18. Diodor. Sic. IV, 84. Parthenii Erotica, c. 29. Dorvillii Sicul. cap. IV. p. 25. et Warton. in notis et in addendis, qui iam laudat *Hardioni* commentat. in *Hist. Mem. lit. Paris. acad. tom. VI. p. 459.* Edit. 4to. 1740. et Tom. V. p. 91. Compara Virgil. Ecl. X. 9. seqq. *Harl. Lectio ἀδieu novum defensorem nacta est Gerhardum, V. D. in Lectionibus Apollon. p. 146.* Sed quum ἄδ' α' et in pluribus iisque bonis codicibus reperiatur (conf. Dorvill. ad Chariton, p. 199. Lips.), neque repugnet legi a Gerardo l. c. positae, separatim spondeum in quinto pede vitiosum esse, quandoquidem articulus cum suo substantivo arctissime pronuntiando coniungendus est, hanc lectionem nondum reiiciendam esse censeo. — Dioscorid. Ep. XVI.

Θισπις ὄδα τραγιαῖν δε ἀνέκλασά κρῶτος ἀοιδῆν.

Vnus Cd. Regius *Θύρσιος*, sic Brunckius scripsit, item cum Gregor. Corinth. p. 190. idque Koenius e dialecto positum videri posse indicat. v. Gregor. §. CXXI. p. 311. Apud Pindar. Pyth. 6, 53. Πάριος pro Πάριδος. *Kiessl.*

66—69. Daphnidis morituri scenam circa ipsas Syracusas vel in earum vicinia constituit Theocritus. Is enim vs. 117. moriens valedicit Arethusae et Thymbridi prope Syracusas. v. Warton. *Tempe* in Thessalia, amoenissimus tractus, v. Aelian. H. V. lib. III. 1. quae medius Peneus perfluit (v. J. H. Voss. ad Virg. Georg. p. 840. K.); *Pindus* mons in Thessalia in finibus Macedoniae et Epiri (cf. Strab. IX. c. V. §. 12. p. 454. Cas.); fluvius etiam fuit eiusdem nominis. v. Schol. et Aelian. X. 48. Strab. IX. c. 4. §. 10. *Anaprus*, fluvius ἐν

Vbi tandem eratis, quum Daphnis contabescebat, vbi
tandem, Nymphae?

Anne in Penei amoenis tempe, an in Pindi?

Certe enim magnum flumen Anapi non tenebatis,
Neque Aetnae speculam, neque Acidis sacram vndam.

Incipite bucolicum, Musae carae, incipite carmen.

Illum sane thoes, illum lupi rugitu deploraverunt,
Illum etiam leo ex sylva exstinctum deflevit.

Συρακούσας τῆς Σικελίας. Liv. XXIV, 56. v. infra ad VII, 151. *Acis*, hodie Chiaci, amnis ex Aetna in Sicilia decurrens. v. Vibium Sequestr. p. 4. et Oberlin. ad illum p. 66. sq. (Ovidii Fast. IV, 468. sq.) Ornate vero scripsit Theocritus pro hoc, Nymphas Daphnide morituro abfuisse. — ἦθ', *eratis*, ex pr. edd. revocant Reiske et Valcken. Vulgatum ἦσθ' servavit Brunck., et in notis parum interesse scribit, ἦσθ' scribatur, an ἦθ', quia ἦσθ' non est aeolicum ἦσθα, *eras*, sed ἦσθε, *eratis*, ab imperfecto med. ἦμην. — conf. Virgil. Ecl. X, 9—12. *Harl.* De particulis ἦ—ἦ conf. Censor. in Ephem. lit. Jen. 1809. no. 246. Ad *Πίνδω* intellige *τέμπεα*, vt Pindi valles amoenae intelligantur; nam *κατὰ Πίνδω* esse non potest *in Pindo*. — Dahl. citat Aristoph. Nub. 270. sqq. add. Ovid. Met. I, 56g. ibique interpretes. *Kiessl.*

68. *ποταμῶ γε* Brunck. ex Florentina. *Harl.* Recepimus pro *ποταμοῖο* cum Schaefero, quem vide ad h. l. et ad Dionys. de Comp. Verb. p. 250. *Kiessl.*

71. *θῶς*] *feri canes*, *Schaballen*, quorum *Chandler* in *Reisen in Klein - Asien* frequenter facit mentionem, qui tamen aequae ac *leones* hodie in Sicilia non reperiuntur, at vel olim fuisse ibi tradebantur, vel ad augendum luctum a poeta fingebantur: quare neque accusandus est poeta, neque cum Grammaticis frigide legendum *ἀν ἐκλαυσε*. conf. Virgil. Ecl. V, 27. ibique interpretes, et Bion. I. 18. 94. sqq. (Iacobsius haec praeterea loca collegit: Dionys. Epigr. IX. *ἀμφὶ δὲ τῦμβῳ Σείῳ καὶ ἄκλαυτοι γλαῦκες ἔθεντο γόν.* Nonn. Dion. XV. p. 456. 10. Hymno interfecto *καὶ δάμαλις δάκρυσι καὶ ἴστυεν ἀχνυμένη βοῦς*. et paulo post: *ἀναυ-*

- * Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Πολλαὶ οἱ παρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
 Πολλὰ δ' αὖ θαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο. 75
- * Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ἦνδ' Ἐρμῆς πρᾶτιστος ἀπ' ὄρεος, εἶπε δέ, Δάφνι,
 Τίς τυ κατατρύχει; τίνας, ὦ γαδὲ, τόσσον ἔρασαι;
 * Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ἠπόλοι ἦνθον. 80

διές ἔστανον ἄρκτοι. Καὶ βλοσυροῖς βλεφάροισι λέων ὠδί-
 ρετο Βούτην. *Kiessl.*) *Harl.* Ὡς illud est animal, quod
canem aureum Linneus, Persae *Schacall* vocant. Conf.
Comitis a Buffon hist. nat. tom. 13. p. 137. 138. *Lupus*
aureus Oppiani. Male *lupus cervarius* in versione
 latina; hic enim lynx est, a thoe diversissimus. *Schreb.*
 Versionem latinam correximus. In nota manu scripta
Harles. citat *Harduin.* ad *Plin.* H. N. VIII. c. 34. et
Aelian. N. A. I. 7. — *Vossii* explanationem huius loci
 ad *Virgil.* *Ecl.* V, 27. p. 246. propositam nemo facile
 probaverit. Confer tamen eundem ad *Ecl.* p. 392. sq.
Kiessl.

73. Μῶσαι, πάλιν, et deinceps fere semper, dedit *Brunck.*
 atque antea haec quorundam codicum lectio iam pla-
 cuerat *Wartono.* *Harl.*
74. *Virgil.* *Ecl.* X, 16. *stant et oves circum.* — Particu-
 lae δέ τε, quas e tragicis exulare iubet *Hermann.* ad *Vi-*
ger. p. 836. recurrunt vs. 82. XV. 120. *Kiessl.*
75. πολλαὶ δέ θαμ. omisso αὖ edit. *Brunck.* cum pluribus
 cdd. *Θαμάλην* *Scholiastes,* quem vide, poeticum esse
 vocabulum dicit; *Gregor.* vero *Corinth.* de *Dial.* p. 257.
Doribus adserit. Conf. *Warton.* qui *Theocritum* ab in-
 iuria *Scaligeri,* *Poet.* libr. V. cap. 5. bene defendit.
Harl. *Scaligero* reprehendenti poetam, quod vs. 74. ora-
 tio decrescat, quum quem thoes lugeant, et lupi, et
 leones, nihil mirum sit, eum domesticum pecus lugere,
 respondet *Warton.*, illa quae finxit poeta de feris,
 haud quaquam connecti cum illis quae de pecore.
Kiessl. *Θαμάλις,* vt scribitur in *Cdd. Vat.* et *Barocc.*
 non est *Theocriteum*: neque ab aliis observatur ab
Ammonio et *Thoma* adnotatum inter voces *θαμάλη* et

Incipite bucolicum, Musae carae, incipite carmen.
Multae eius ad pedes vaccae, multi item tauri,
Multae etiam iuvencae et vitulae luxerunt.

Incipite bucolicum, Musae carae, incipite carmen,
Venit Mercurius primus de monte dixitque, Daphni,
Quis te conficit? quem, o bone, adeo ardes?

Incipite bucolicum, Musae carae, incipite carmen.
Venerunt bubulci, pastores, caprarii venerunt.

δαμάλας discrimen: ex Aristophane *περὶ ὀνομασίας ἡλικίων* haec etiam excerpta leguntur apud Eustath. Hom. Od. 4. p. 350, 7. *Βοῶν — Τιῦρος μὲν οἱ τέλειοι καὶ ἐνόρχαι. αἱ δὲ θήλειαι Βόες μόνον. τὰ δὲ νέα Δαμάλας, καὶ Δαμάλας, καὶ Μόσχοι, καὶ Πύριες, καὶ Πορτίες, καὶ Περταίης.* Valck.

77. ἀπ' ὄρεος (pro οὔρεος) duo codices Flor. et Vat. Winterton. Valck. et Brunck. De dorismis in hoc versu v. Gregor. Cor. de Dial. p. 196. sq. ibique Koen. Mercurius vero vti inter pastorales deos primus dignitate, ita hic primo loco ponitur. Diodorus tamen Siculus IV. cap. 84. p. 527. et Donatus, aut quisquis auctor fuerit, in vita Virgilii p. CLXXVIII. tom. I. ed. sec. Virgil. Heyn. Siciliensem Daphnia Mercurii filium fuisse tradunt. Harl. De Mercurio pastoralibus diis annuñtato haec loca Iacobsius citat: Leonid. Tar. Ep. 27. Hermocrat. Ep. 2. Arnald. de Diis Assess. p. 137. eisdemque sermo Mercurii expressus esse videtur ex carmine Sapphus ap. Dion. Halic. T. II. p. 26. — Valcken. monet, patri minus convenire illud: *τίνος, ὃ γὰρ ἐί, τόσσον ἔρασσαί.* Piersono, cui ὄρεος suspectum esset, quod nec Valckenar. plane probat, οὔρανῶ in mentem venit. At recte Iacobs. in Animadv. in Carm. Theocriti praemissis edit. Bionis et Moschi p. VI. interpretatur *ex silvis*, h. e. pascuis. — *Ἐρασσαί* (ab ἔραμαι) recte Stephanus, quem non deserere debebant Reisk. (qui ἔρασαι reliquit) et Brunck. (qui scripsit ἔρασαι). *Ἐράουμαι* semper passive dicitur: hinc suspecta est lectio loci Idyll. II, 149. Kiessl.

80. Compara Virgil. Ecl. X, 19. *Βοῦται* autem (dorice pro βούται) sive βουκόλαι, *bubulci*, honestissimi habeban-

Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
 Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὸ τάλαι; ἀ δέ τε κόρα
 Πᾶσας ἀνά κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσί φορεῖται
 (Ἀρχεττε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοι-
 δᾶς.)

Ζατεῦσ'. ἃ δύσερός τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί. 85

tur pastores: αἰπόλοι, caprarii, fuerunt infimae digni-
 tatis. Medium inter illos, secundum quorundam sen-
 tentiam, tenuerunt ποιμένες, opiliones: vide Dona-
 tum in vita Virgilii p. CLXXVI. adde v. 86. Obtinue-
 rat tamen vsus, vti cel. Heyne ad Donati locum mo-
 net, vt βουκόλοι eodem modo, quo ποιμένες, omnino
 de quocunq;ue pastorum genere dicerentur. adde Schol.
 item Warton. in diss. praelim. de poesi bucolica etc.
 pag. XXXI. sqq. et Hardion. de pastoribus Theocriti
 in Memoir. de literat. des I. et B. L. Paris, 1746. p. 534.
 sqq. Harl.

81. Πρίηπος (vt vs. 20. et Mosch. III, 27.) dedit Valcken.
 (quem recentiores editores secuti sunt. H.) quia in sua
 dialecto sic cum Ionibus scripsisse videbatur poeta.
 Harl.

82. Τί νυ Brunck. — Mox ἀ δέ γε Reiske, ἀ δέ τν Brunck.
 vulgatum ἀ δέ τε defendit Casaubonus p. 55. (qui tamen
 τε pro σε dorice positum esse perperam statuit. Etiam
 Valck. scribi vult τε = σε. Kiessl.) et retinuit Val-
 cken. conf. Gregor. de dial. p. 200. sqq. cum censura
 Koenii. Harl. ἀ δέ γε Cd. Neapol. et ed. Call. — Koe-
 nius p. 202. lectionem Brunckii videtur praeferre. K.

83. πᾶσας — κράνας (pro vulgato πᾶσαν — κράναν, quod
 et ipsum in cdd. reperitur. K.) Brunck. restituit ex
 pluribus Cdd. φορεῖται, schwebt, eleganter signat ani-
 mi motum et celeritatem quandam cursus. Imitatur
 Bion I, 23. Harl. Noli nimium in φορεῖται quæserere.
 Kiessl.

84. Hic primum pro φίλαι, πάλιν habet g. (is est Cod.
 Colbert. a Sanctamando collatus. K.) in versu inter-
 calari. Sic est rursus v. 89. sed gl. adnotat ibi γρ. φί-
 λαι. v. 94. neutrum apparet, adeo vt versus claudicet,
 v. 99. est πάλιν. sic et v. 104. at v. 108. integer plane
 deest, 111. rursus est φίλαι. Versus vero intercalaris

Omnes interrogabant, quid mali passus easset. venit Priapus,
 Dixitque, Daphni miser, quid tu tabescis? puella autem
 Omnes per fontes, omnes per sylvas pedibus fertur
 (Incipite bucolicum, Musae carae, incipite carmen.)
 Quaerens. Ah, stultissimus amator consiliique inops es.

qui in edit. Heins. est 114. ponitur praepostere in MS. inter vv. 115. et 116. ibi autem *πάλιν* legitur. v. 119. rursus *ἄλλως* denique 122. *πάλιν*. *Sanctiam*.

85. Mira est varietas lectionis et interpretationis. v. Heinsius, Warton. et Valcken. *ζατεῦσα, δύσεως*, nonnulli cdd. Ald. Reisk. *ζατοῖσα*, duodecim Cdd. apud Gaisf. *ζατεῦσ' ᾧ*, Warton. *ζατοῖσ' ᾧ*, Steph. Winter-ton. Valcken. (In edit. altera cum Hemsterh. et Brunck. dedit *ζαλοῖσ' ᾧ* — . *Κ.*) quod reposui. Heinsius coniecit *ζατῶσ' ᾧ* —, quod cum glossis gr. *ὑποπτέουσα* vel *φράζουσα* explicat *suspiciens, dicens*. Mihi vero placet coniectura Wartonii et Hemsterhusii, a Brunckio recepta, *ζαλοῖσ' ᾧ* — *quae aemulatione capta, suspectum amatorem habuit*; cumque eodem viro graece doctissimo arbitror, verba, quae sequuntur, esse Priapi, non Nymphae, quae quidem non quaerebat Daphnin ad Aetnam commorantem et inventu facilem, sed vt adspectum perfidi amatoris vitaret, infenso animo longe a locis, in quibus degebat pastor, per montes et silvas aufugiebat. Mox *ἀμήχανος* Valck. et Brunck. (quos recentiores sequuntur. *μάχος* est Idyll. 2, 95. *Κ.*) cuius inconstantia nullo modo mutari potest. *Harl.* Sic *ἀμήχανος* is diceretur, in quem nullae machinae quicquam valent, nullis machinis expugnabilis. Visitator tamen, quando homines dcc. *ἀμήχανος*, est vis activa, *consilii inops*. De *δύσεως* conf. Valcken. ad Callim. fragm. p. 259. sq. et quem ibi citat, Hemsterhus: ad Lucian. Timon. p. 158, 42. — Verissime monuit Iacobsius et in animadvers. in carmina Theocriti et ad h. l. in edit. Theocr., hanc de Daphnidis amoribus fabulam non esse ex aliis scriptoribus explicandam, quippe quorum nullus cum Theocrito satis amice conspiraret. Ex ipso igitur Thyrsidis carmine hoc solum intelligitur, Daphnidem puellae alicuius amore correptum praema-

Βώτας μὰν ἔλεγεν· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
 Ὀπίσθιος ὄκ' ἔσορῃ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται,
 Τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.
 Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Καὶ τὴν δ', ἐπεὶ κ' ἔσορῆς τὰς παρθένους, οἷα γε-
 λεῦνται, 90
 Τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
 Τῶς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῶ
 Ἄνε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνε μοίρας.

turo fato obiisse. Hoc ei Venus paraverat irata, quod se Amoris impotentiam superaturum esse iactaverat, cf. 97. Verum Daphnis quamvis gravissimo dolore correptus, tamen non cedit amori, sed in ipso certamine perit, Venere ipsa invita. — Incertissimum est, quod tamen Heinsius pro certo ponebat, puellam, quae h. l. commemoratur, *Echenaidem* illam esse, cuius *Parthenius* π. E. Π. c. XXIX. mentionem facit; hacque Heinsii opinione nititur Hemsterhusii coniectura *ζαλοῖσ'*. Iacobsius servandam censet vulgatam scripturam, quam cum vetere enarratore sic explicat, ut *Daphnidis consolandi causa Priapus hoc finxisse existimetur*. — Mihi videntur difficultates huius loci sic expediendae esse. Certum est e vs. 97. Daphnidem adiuravisse, nunquam se ab Amore superatum iri. At Veneris fraude factum est, ut puellae cuiusdam amore inflammaretur. Haec igitur puella ubique Daphnidem in pascuis investigabat; sed Daphnis amori non cessit tamen. Atque hoc ipsum est, quod Priapo mirum videtur, et ob quod vocatur *δυσερως* et *ἀμήχανος*, infelix amator et consilii inops, qui amoris desiderio perit et tamen a puella amata investigatur. — Addo Hermannii notam p. XIV. „Scribendum puto *ζάτεν*: *quin quaere eam*. Utuntur „hoc verbo Hom. h. Apoll. 215. Merc. 392. Hesiodus „O. et D. 398. Vulgatae lectioni res ipsa repugnat. „Neque enim quaerebat, sed fugiebat Daphnin puella. „Nonnus XV. 307. p. 430, 20. *ἃ πόσα Δάφνης αἰείθεν ὁ βωκόλος ἀμφὶ δὲ μολπῇ παρθένος ἀστιβέεσσι ἐκεύθετο* „μᾶλλον ἐρίπναις, ποιμενίης φεύγουσα βοῆς μέλος. Ad „stipulatur Virgilius, qui e praecedentibus Theocriti „verbis illud hausit, *tua cura, Lycoris, perque nives*

Bubulcus vero vocabaris, nunc caprario similis es.
 Caprarius quando videt capras, vt inscenduntur,
 Tabescit oculis, quod non hircus ipse natus est.
 Incipite bucolicum, Musae carae, incipite carmen.
 Etiam tu, vbi vides virgines, vt rident,
 Tabeseis oculis, quod non cum illis choreas ducis.
 His quidem nihil respondit bubulcus, sed suum
 Conficiebat acerbum amorem, et ad extremam conficie-
 bat mortem.

„*alium*, perque horrida castra sequuta est.“ — Locus
 Nonni favet coniecturæ Bindemannii *φύγοισ'*. *Kiessl.*

86. *Βούτα*, dedi cum Valcken. pro vulgato *βούτας' μὲν* vero
 vet. editionum cum Winterton. Reiskio et Brunckio
 retinui; nam in caesura positum producitur. Heinsius,
 quem reliqui secuti sunt, dederat *μάν*. At doriceum
μάν non pro *μὲν*, quod hic propter particulam sequen-
 tem *δέ* intelligi debet, sed pro *μὴν* legitur, monente
 Brunckio. Ad vs. 87. conf. Gregor. de Dial. p. 305.
 ibique Koenii notam. *Harl.* Retinuimus *μὲν*, non ob
 sequens *δέ*; nam non semper, sequente *δέ*, praecedit
μὲν; sed ob codicum consensum. Ad sensum perinde
 est, sive *μὲν*, sive *μάν* legitur. — *Οἷα* non est quando,
 sed quemadmodum, vt apud Pindar. Ol. 1, 24. Pyth. 3,
 51. — Eustath. ad Il. IX. p. 741, 48 = 637, 50. ex hoc
 versu *βατεῦνται* affert. *Kiessl.*

90. *γελεύντι* Valck. Brunck. e cdd. Vatic. et Barocc. *γε-
 λῶντι* vulgo. *Harl.* Triplex erat in cdd., duplex in
 vetustis edd. lectio, *γελᾶντι*, *γελῶντι*, *γελεύντι*. Sex
 cdd. apud Gaisf. *μετὰ τῆσι*. *Kiessl.*

92. *ποτελέξαθ'* a Stephano in edd. insequitas irrepsit.
 primam et antiquam lectionem (editionum primarum
 optimorumque cdd.) *ποτελέξαθ'* revocarunt Reisk. Valck.
 et Brunck. — *ἀλλὰ* — *μολρας'* sed suum tolerabat amo-
 rem acerbum, atque, in illo fortiter ferendo, vitam ad
 finem usque transigebat. *Harl.* Valck. *τῶσδ'* scripsit
 pro *ταῖς δ'*. Nescio an non recte *ἀνύεω ἔρωτα* explicetur
 tolerare amorem. Potius sic capiendum videtur: confi-
 ciebat, i. e. superare studebat amorem, in quo propo-
 sito sic permanait, vt adeo moreretur. *Kiessl.*

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ἦνθέ γε μὴν ἀδεῖα καὶ ἡ Κύπρις γελᾶουσα, 95
 Λάθρια μὲν γελᾶουσα, βαρὺν δ' ἀπὸ θυμῶν ἔχοισα,
 Κῆπε, τὴν θῆν τὸν Ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγι-
 ξήν.

Ἄρ' οὐκ αὐτὸς Ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;
 Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Τὰν δ' ἄρα χ' ὡ Δάφνις ποταμισθεύσῃ, Κύπρι βα-
 ρεῖα, 100

Κύπρι νεμεσσατᾶ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής

95. ἀδεῖα, neutrum in plurali, pro ἠδέως. Vorsum vero ipsum sic corrigere malit Brunckius: ἀδὲ γε μὴν ἦνθεν καὶ ἡ Κύπρις γελᾶουσα. Harl. Jacobsius cenact fortasse legendum esse ἀδεῖα λάθρη Κύπρ. γελ.; eiusmodi quid sequentia tantum non flagitare. Koppiers. in Obs. p. 74. ἦνθέ γε μὴν ποτι μιν χ' ἡ δία Κύπρις γελᾶουσα. ἡ δία est lectio Scholiastae. Ruhken. ἀδίστα. Piersonus, ἦνθε μὲν ἡ Δηώ τε καὶ ἡ Κ. Wassenberg. ἦνθέ γε μὴν δραμεῖα καλοῖς Κύπρ. γελ. Ahlwardt. ἦνθέν γ' ἀδεῖα μὴν καὶ ἡ Κύπρ. γελ., ἀδεῖα μὲν γελᾶουσα. Hermann. p. XV.

ἦνθέ γε μὴν ἀδεῖα καὶ ἡ Κύπρις γελᾶουσα,
 ἀδεῖα μὲν γελᾶουσα, βαρ. κ. τ. λ.

Graefio, V. Cl. in Epistola critica in Bucolicos graecos, Petropoli, 1815. 4. edita, placuit

ἦνθέ γε μὴν ἀρχεῖα καὶ ἡ Κύπρις γελᾶουσα

quod locis Homer. II. 2, 269. et Theocr. XXV. 72. in auxilium vocatis intelligi vult de non integro et parum ad naturam composito maligno risu. — Mihi acquiescendum esse videtur in lectione vulgata, quam Huschkius V. D. in Litterar. Analecten herausg. v. F. A. Wolf, I. p. 176. sic construit, ἦνθέ γε μὴν ἡ Κύπρις ἀδεῖα καὶ γελᾶουσα — κῆπε. Adiectivum ἀδεῖα cum ἦνθε coniungendum, monuit etiam Hermannus, qui vertit, venit hilaris, et Soph. O. R. 82. laudat. Blandam Venerem intelligit Huschk. qui verborum positionem satis defendit loco Callimachi Del. 523.

— — — ἡ Δηλιάς εὖρετο νύμφη
 παλγνία κουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελᾶστέν.

Denique ne λάθρια quidem damnandum, aut cum H. Vossio εὐδολε explicandum est; imo λάθρια γελᾶν ni-

Incipite bucolicum, Musae carae, incipite carmen.
 At vero venit etiam dulcis Venus ridens,
 Occulte quidem ridens, sed gravem gram animo ge-
 rens,
 Dixitque, tu sane Amorem gloriabaris, Daphni, te su-
 peraturum:

Nonne ipse ab Amore gravi superatus es?

Incipite bucolicum, Musae carae, incipite carmen.
 Huic igitur Daphnis respondit, Venus gravis,
 Venus odiosa, Venus mortalibus infesta:

hic aliud significat nisi *clam*, *occulte ridens*, i. e. tam leniter, ut alii vix sentiant. Qui risus aut veram animi hilaritatem, aut malignitatem causam potest habere. Nostro loco Venus animi hilaritatem prae se ferre putanda est, quamvis animo irata. *Kiessl.*

96. λάσθη sine ῥοτὰ subscripto Valcken. in edit. 1. in altera λάσθη in vno cdd. Flor. scriptum cum Brunck. anteposuit. Tum βάρην ex Aldino exemplari dedit Reisk. repugnante Valcken. (nam attica quidem sunt αὔξη, ἀνθη, βλάστη, et βάρη prorsus inauditum.) *H.*

97. Cum Brunckio dedimus λυγέην, quod est in vno Cod., in aliis λυγέειν, λυγέειν, λυγίξεν. Citatur versus a Schol. ad Aristoph. Vesp. 1478. Vsum verbi e palaestra petiti illustrat Huschk. in Anal. crit. p. 154. *Kiessl.*

98. ἢ ἕα plures cdd. et Call. vnde suspicatur Valcken. hic scribendum esse ἢ ῥ', ut Idyll. II, 6. 20. 158. etc. quia hoc in interrogationibus a Theocrito potius, quam ἄρα adhibetur. At ἄρ' aequè bonum esse, docet Idyll. VII, 149. 151. monuitque Brunck. *Harl.* Add. Schaeferi Mel. crit. p. 89. *Kiessl.*

100. ποταμείβετο, quod XXI. cdd. apud Gaisf. item Cd. Ang. et edd. primae exhibent, receperunt Reisk. et Valcken. ποταμείφατο, quod in duobus est Cdd., a Stephano insequentibus editiones et Brunck. adsciverunt. *Harl.* Versu proximo nonnulli cdd. ἐπαχθής, quod cum ἀπεχθής saepius permutatur, ut docuit Piersonus in Verisim. p. 67. 68. Valcken. tamen defendit vulgata. *Kiessl.*

ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' , ἄλιον ἄμμι δεδύκειν
 Δάφνης κειν αἶδα κακὸν ἔσεται ἄλγος ἔρωτος.

102. 103. Hunc locum, in cdd. diversimode scriptum, interpretes mire tentarunt et varie explicuerunt. Quam ego dedi lectionem in textu, ea ex editionibus Dan. Heinsii et Valckenarii expressa est, atque hanc sententiam subiectam habet: *Odiosa Venus, Venus mortalibus inimica (omnia enim iam indicant, solem, nempe vitae, nobis occidere), Daphnis etiam apud inferos amoris infortunati erit documentum.* Reiskius ita dedit:

(ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' .) ἄλιος ἄμμι δεδύκει.
 Δάφνης κειν etc.

Sol nobis occidit, (in praesente) hoc est, in extremo vitae versor articulo, fatum supremum nobis imminet: id enim loquuntur omnia, sc. signa et argumenta vitae meae declinantis, aut omnes meae res. Denique Brunckius, vti Toupius Scholiastae secutus interpretationem iam antea suaserat, ita reposuit versum:

ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἄλιος ἄμμι δεδύκει
 Δάφνης, κειν — — — ἔρωτι.

[Haec lectio, quam etiam Dahl. recepit, exstat in cd. Benedict. August. duob. Laurentian., in editt. Aldi, Calliergi, Lovaniensi, Steph., Whitfordi, Winter-ton., nisi quod cdd. Laur. et Edd. Ald. atque Call. post ἄλιος distinguunt. Dahl. item scripsit ἔρωτος. Edit. Mediol. pr. ἤδη γὰρ φράσδει, πάνθ' ἄλιος ἄμμι δεδύκει Δάφνης. κ εἰν α. Kiessel.] Atque quoniam viri illustris Analecta veterum postarum graecorum non in omnium erunt manibus, pluribus animadversio hominis illius doctissimi et explicatio huc translata haud erit molesta. „Addixerat se Daphnis Nymphae Echenaidi, cui „iuraverat, se nunquam in alterius feminae amplexus „iturum. Irritum iusiurandum fecit regiae cuiusdam „puellae fraus, quae, quum pastorem deperisset, vino „eum obrutum libidini suae morigerum habuit. Com- „perto furto, Echenais in furorem acta amorem odio „commutavit. At Daphnis, qui datam Nymphae „fidem non sponte violaverat, ab eius amore non de- „stitit, cuius vi tandem contabuit et periit. Haec est „cantici summa, quod canit Thyrsis. Hinc intelligenda „Veneris amarulenta irrisio: *Gloriobaris nullum in te*

Iam enim loquuntur omnia, solem nobis occidisse:
Daphnis etiam in Orco malus dolor erit Amoris.

„fore Cupidinis imperium: cogit te tamen ad alios amo-
res. Hinc intelligenda etiam Daphnidis verba versu
105. *δέδυναι Δάφνης, κὴν Ἄϊδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος*
ἔρωτι. Moritur Daphnis, et apud inferos etiam gravi
dolore Cupidinem uret. Scilicet videbit Cupido, me
etiamnum apud inferos Echenaidem amare, quam re-
vera amare nunquam desii. Quam enim in me frau-
dem machinatus est, cuiusque eum nunc ex matris
Veneris verbis auctorem intelligo, ea regiam quidem
puellam voti sui compotem fecit, sed animum meum
a Nympha non alienavit: non est ergo, quod trium-
phum agat. Hinc intelligitur etiam, quid significant
verba ἤδη ΓΑΡ φράσσει πάνθ' Ἄλιος ἄμμι. Odiosa
Venus, tui ENIM pueri malas artes admoto lumine
mihi patefacit Sol, quem nec tua furta scis olim la-
tere sivisse.“ Koehler nāq̄ ἄλιος coniicit. Harl. Daph-
nis huius lectionis sensum sic constituit: „Tu, Ve-
nus, infestissima es hominibus; novi enim iam frau-
dem et crudelitatem, qua meum vehementissimum
amorem, vel apud inferos non cessaturum, excitasti,
puellam vero tam asperam reddidisti, ut meo flagran-
tissimo desiderio nihil moveatur. Sol — idem qui fur-
tivum tuum cum Marte congressum (Odyss. VIII, 266.
sq.) patefecit — mihi has quoque artes indicat.“ In
Iuntina, ἤδη γὰρ φράσθη πάνθ' ὄλιον ἄμμι δέδυνκην
Δάφνης. κείν ἄϊδα κ. ἔ. ἄλγος ἔρωτι. Quae Stephanus se-
cutus hanc veram loci lectionem esse arbitratur: ἤδη
γὰρ φράσθη, πάνθ' ἄλιον ἄμμι δέδυνκείν; Δάφνης κείν ἄϊδα
— ut sit: iamne ergo dicis, omnem solem occidisse?
id est: iamne de vita nostra actum esse dicis? iamne
extremum vitae diem mihi instare ais? Quanquam
φράσθη malit fortasse quispiam exponere: putas, exi-
stimas. Versum 105. idem Stephanus sic explicat:
Daphnis etiam apud inferos erit acer dolor Amori, h.
e. atqui, etiamsi mori me contingat, vel ipsa umbra
mea vehementes Amori molestias exhibebit. Stephanum
sequuntur Ioan. Henricus et Henricus Vossii, versum
105. sic scribentes: Δάφνης κείν Ἄϊδα κακὸν ἔσσεται
ἄλγος ἔρωτος! Ad hanc rationem et illustrandam et

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

confirmandam Henr. Vossius p. 9. haec profert: „Daph-
 „nis consolationibus Mercurii pastorumque ne verbum
 „quidem respondit; nunc mordaci Veneris cavillatione
 „exasperatus, silentia rumpens: *Venus odiosa*, excla-
 „mat, tu causa perfidiae, quae mihi quamvis ad amo-
 „rem pristinum reverso morte luenda est, tu *Venus*
 „omnibus mortalibus abominanda, omnem iam solem
 „occidisse putas? Vt vernacula diceremus: Glaubst du
 „wirklich, dass schon aller Tage Abend sey? hoc est:
 „noli triumphare de me, donec appareat, vter nostrum
 „victor tandem evaserit. *Innocussa fides et apud infe-*
 „ros *Cupidini*, qui me ad alios amores cogere frustra
 „tentat tentabitque, *molestiam parabit.*“ Strothus
 locum sic scribit et explicat:

ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' (ἄλιος ἄμμι δεδύκεν).
 Δάφνις —

„Daphnis Venerem increpare incipit, eique dedecora
 „sua obiicere vult. Hinc addit: *Nullam enim video*
 „*causam, cur tibi parcens haec sileam: omnia igitur*
 „*iam tua dedecora enarrabit Daphnis (qui proxime*
 „*mortem te amplius neque timet, neque veretur) et in*
 „*Orco malus dolor erit Amoris.*“ Wassenbergius haec
 coniecit: ἤδη γὰρ (scil. ἔξεστι) φράσδειν πάνθ'. ἄλιος
 ἄμμι δεδύκεν. Δάφνις κείν' Ἄδᾶ κακὸν ἔσσετασ αἰσχος
 Ἔρωτος. — Graefe p. 5. sq. ita:

ἤδη γὰρ φράσδειν πάνθ' ἄλιος ἄμμι δεδύκεν.
 Δάφνις κείν' Ἄδᾶ — ἄλγος Ἔρωτι.

Πάντα φράζειν, monente Graefio, pertinet ad anteceden-
 dentia, et particula γὰρ ostendit, causam afferri, cur
 ille Venerem tam aspere allocutus sit. Oratio autem
 αἰσύνδετος est, vt par erat in magna animi commotione,
 lingua post longum silentium in prima verba erumpente. — Versus 102. est *παρένθετος*; vs. 103. vero con-
 tinuat ipsam orationem ad Venerem, respondens vv.
 97. s. „Odiosa Venus, Venus mortalibus infesta, —
 iam enim omnia dicenda, instante nobis morte! —
 Daphnis vel mortuus magna dolendi materies Amori
 erit: invictus enim est, quem tu ab Amore superatum
 gloriabaris.“ Propter locum Eustathii, quem mox affe-
 rimus, Hermannus legendum putat (ἤδη γὰρ φράσθ', οὐ

Incipite bucolicum, Musae carae, incipite carmen.

πάνθ' ἄλιων ἄμμι δεδύκειν) iam enim dic, non omnes mihi soles occidisse. Dicuntur haec, inquit, cum quadam acerbitate in hanc sententiam: iam consolare me, si vis mitis videri, tanquam qui non prorsus perierim. — Eustathius ad II. γ. p. 1266, 47. = 1366, 59. ἐν-τεῦθεν δὲ ὀνάμενος ὁ Θεόκριτός φησι τὸ οὐ πάντα τὸν ἥλιον δεδύκειν, ἦρον οὐ πάσας συντελεισθῆναι τὰς ἡμέρας τοῦ ὄρν. At idem Eustath. ad Od. v. p. 1895, 16 = 739, 4. καθὰ καὶ Θεόκριτος ἥλιον πάντα δεδύκειν λέγει τῷ ἦδη θηήσασσι. Non multum igitur Eustathio hoc quidem loco videtur tribuendum, et particulam οὐ perperam ab eo additam iam Stephanus indicavit. Reliquae huius loci lectiones et explicationes a nobis commemoratae partim hoc vitio laborant, quod post πάνθ' oratio interpungitur, quo numerorum elegantia evertitur; partim hoc, quod adsciscunt accusativum ἄλιον, qui casus nullius codicis auctoritate nititur, quum contra ἄλιος in cdd. 51. apud Gaisf. inveniatur; partim hoc, quod Veneris et Martis amores, a Sole deo patefacti, inepte prorsus huc trahuntur; partim hoc, quod explicationis simplicitate sententiaeque congruentia destituuntur, si exceperis Graefii explicationem, quam meam facio, ita tamen vt lectionem paulo aliter constitutam; nam infinitivus φράσσειν wagonam infert orationi duritiem. Mihi quidem vitium inesse videtur in verbis φράσσει πάνθ', et Theocritus versum sic scripsisse:

ἦδη γὰρ φράσσω, ἐπεὶ ἄλιος ἄμμι δεδύκει.

iam enim libere loquor, quandoquidem etc. Cuius lectionis, quae etiam cum vsu loquendi Theocriti ἐπεὶ frequentantis bene convenit, reliquiae apparere videntur in φράσσει πάνθ'. Lectio genuina iam mature eo potuit corrumpi, quod πάντα explicationis causa in margine scriptum, hinc deinde in textum illatum necessario particulam ἐπεὶ expulit. Eidem lectioni favet locus Alciphronis III. 28. ab Iacobsio allatus, vbi puella manum sibi illatura, postquam moriendi cepit consilium, ad dominum scribit haec: ἄκουε ἀναφανδόν· πάντα γὰρ μοι περιαιρεῖ φόβον ἢ πρὸς τὸ τελευταῖον ὄρμη· favet item locus Virgilio Ecl. VIII, 20. extrema moriens

Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, — ἔρπε ποτ'
Ἰδαν, 105

Ἐρπε ποτ' Ἀρχίσαν τῆνεί δρυές, ὠδε κύπειρος.
[Ἦδε καλὸν βομβεῦντι ποτί-σμάνεσσι μέλισσάν.]
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
Ἠραῖος ἔΨιδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομιεθεῖ,

tamen adloquor hora; vbi Heynius loci Theocritei non immemor fuit. — In diversis cdd. est δεδύκη, δεδύκην, δεδίκει, δεδύκειω. — Versu 105. praefero eum Graeco Ἐρωτε, quod nititur cdd. Flor. et edit. Iunt. itemque a Stephano probatur. Genitivus ἔρωτος commode explicari nequit; vnde natae sunt emendationes, vt T. Hemsterhusii εἴσεται pro ἔσεται, sciet, sentiet, qui illud ad sensum referri monuit adnotato loco Apollon. Rh. Lib. II. v. 153. Koppiersii (in Observatt. Phil. p. 75.) et Bindemanni Δάφνιδι, denique Wassenbergii ἀλοχος: cui iam Beckius in comment. supra cit. p. LXXV. oblocutus est. Kiessl.

105. Est euphemismus [Imo ἀποσιώπησις, quācum conferes Virg. Ecl. III, 8. Add. L. Bos. Ell. p. 588. Ed. Schaeff. Kiessl.]. Abi ad montem Idam, vbi Anchises Venerem, scil. tentasse et cum illa rem habuisse dicitur. γ. Schol. Non est igitur, quod cum Reiskio pro λέγεται substituamus λέγεται vel δέχεται, lecto vel hospitio excipit. Conf. Longi Pastoral. p. 446. ed. Bodeni, ibique notam Molli et Iungerm. (p. 124. ed. Schaeff.). ἔρπεω vero est vocabul. Doribus de incessu vsitatum (etiam Homero, vt Odyss. 17, 158. v. Schaeff. ad L. Bos. Ellips. p. 188. Add. Maittair. de Dial. p. 548. K.) Callim. H. in Pallad. 3. ibique Ernesti. Pro οὐ; ubi, malit Valck. ω, probante Brunckio. Harl. Dahl. recepit α. Nos retinimus οὐ cum Iacobs. et Schaefero. Graeco p. 9. scribendum videtur: οὐ λέγεται τὰν Κύπριν — —; per interrogationem. Res, quam spectat Daphnis, narratur Πiad. II. 819. Hom. h. in Vener. 156. sq. Hes. Theog. 1008. Add. Theocriti Idyll. XX, 54. Kiessl.

106. Κύπειρος, Cyperus rotundus Casp. Bauhini theat. bot. p. 210. Cypergras mit runder wohlriechender Wurzel. Schreb. De cypero add. Schneider. in lex. gr. s.

Vbi dicitur Venerem pastor, — vade ad Idam,
Vade ad Anchisem: ibi quercus, hic cyperus,
Hic suave susurrant circum alvearia apes.

Incipite bucolicum, Musae carae, incipite carmen.

Maturus etiam Adonis est, quoniam et oves pascit,

h. v. — Recte Jacobsius: „Vmbrosus Ida et arboribus tectus, hic humilis herba, quae furta tua tegere nequit.“ Nam *τηρει* et *ωδε* significant *ibi* et *hic* (in eo, quo ipse versabatur, loco). Conf. Beck. l. c. p. 66. sq. Eichstadt. in quaest. phil. spec. p. 41. sq. Reiskius autem contendit, *τηρει* et *ωδε* esse *ibi*, *ibi*, in monte Ida, ob similem locum Idyll. V, 53. qui qua ratione intelligendus sit, optime docuit Eichstadt. l. c. Reiskium tamen sequi videtur J. H. Vossius et ad Ecl. Virg. p. 356. et in versione Theocriti; nam vertit: Da grünts von Eichen und Galgant. Quo etiam factum videtur, ut idem versum 107. quasi suo loco positum redderet. At eliminandus est hic versus, ex Idyll. V, 46. huc translatus, suctoribus gravissimis, Beckio l. c. p. 67. Eichstadt. p. 41. Jacobsio ad h. l. Repugnat enim et nexui sententiarum et concinnitati, quam Theocritus in repetendo versu intercalari sequitur. Versus autem 106. qui Valckenario in edit. altera non satis aptus et ad Callim. frag. p. 76. a mala manu profectus videtur, haud dubie genuinus est. Kiessl. *Βουβελύρι* pro *βουβούρι* est vocabulum per onomatopoeiam factum et sonus apiculis proprius. vide Longi Pastor. I. cap. 4. p. 58. ed. Boden. ibique Mollum (p. 11. Schaef.) et quae scripsi ad Sapphus II. 10. in Anthol. graeca poetica. Harl.

109. Toupium coniecturam *ωπειος ἢ Ἄδωνος* — tu me rides, et de bubulco triumphos agis. sed Anchises bubulcus; sed Adonis pastor; et uterque montes colebant (III, 46. XX, 35.) — Brunck. in textum recepit eandemque probavit Chardon - La Rochette, v. Magas. encyclop. III. année. T. VI. p. 77.: sed vide Valcken. et Virgil. Ecl. X. 18. De Adonide v. Schol. et quae scripsi ad Bion. I. 1. in Anthol. gr. poet. Harl. Quum permira haec sit rationis conclusio, *formosum esse Ado-*

Καὶ πτόκας βάλλει, καὶ θηρία πάντα διώκει. 110

Ἄρχετε βοκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Αὐτίς ὅπως στασῆ Διομήθεος ἄσπον ἰοῖσα,

Καὶ λέγε· Τὸν βωτᾶν νικῶ Λάφριν, ἀλλὰ μάχευ μοῖ.

Ἄρχετε βοκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Ἦ λύκοι, ὧ θῶες, ὧ ἀν' ὄρεα φωλάδες ἄρκτοι, 115

nidem, quandoquidem (quia) etiam oves pascat, vario modo viri docti locum emendare conati sunt. Eldickius igitur Valckenarii nutum sequutus tentabat: ὠραῖος χ' Ὠδωνις ἐπ' ἄγκεσι μᾶλα νομεύει. Hanc correctionem repetiit Heinrich. V. Cl. in Obsa. in vett. auct. p. 60. Eichstadtio p. 7. corrigendum videbatur ἐπ' ἀπτά pro ἐπι καὶ. Nam satis visitatum est poetis collocare pastores ad flumina, in locis irriguis, quae pecori pascendo maxime idonea sunt. Huc maxime pertinet locus Virgil. Ecl. X, 10. et formosus oves ad flumina pavit Adonis. Jacobsio in animad. in Theocr. p. VII. ἐπ' ὄχθαις, vel, vt versus evadat bucolicus, collato Apollon. Rh. II, 657. ἐπάκτια. Sed his cunctis emendandi conaminibus hoc adversatur, quod articulus ab adiectivo ὠραῖος abest, nisi cum Graefio statueris, hunc inesse in prima syllaba. Graefius igitur p. 8. sic coniecit:

ὠραῖος χ' Ὠδωνις ὄπα καὶ μᾶλα κ. τ. λ.

quod sic explicat: *ἔρπε καὶ ὄπα ὁ ὠραῖος Ἄδ.* At sic tamen non elegans est oratio. Idem *ἔρπε* adeo ad remotiora *ἔρπε ὅπως αὐτίς στασῆ* etc. refert, quod nullo modo probandum. — Lectio vulgata est constans lectio librorum Mss. e quibus nulla prorsus hic varietas enotata est; tum vel illud *καὶ* ter repetitum admonet, ne id primo loco positum mutes; deinde *ὠραῖος* non tantum est *formosus*, sed etiam *in aetatis flore constitutus, ἀκμάζων*, vno Scholiastarum hic interprete. Quamobrem non dubito hunc locum cum Dahlro sic interpretari: „Adonis annis et viribus viget, quandoquidem pastoris et venatoris negotia tam strenue obit; „idoneus igitur est, cuius congressum appetas.“ Ratio Vossii ad Virgil. Ecl. p. 507. exposita est; Virgilio autem loco Ecl. X, 10. non multum tribuendum: etenim,

Et lepores figit, et feras omnes persequitur.

Incipite bucolicum, Musae carae, incipite carmen.

Fac, vt iterem cominus ad Diomedem accedas,

Et dic, pastorem vinco Daphnidem, age pugna mecum.

Incipite bucolicum, Musae carae, incipite carmen.

O lupi, o thoes, o vrsi, qui in montium lustris degitis,

verissime monente Graefio p. 6., saepe Virgilius Theocritum ita imitatus est, vt verbis quidem et coloribus vndecunque e graeco vate collectis et mutuatis, propriam tamen, saepe diversissimam, sententiam sic procederet. *Kiessl.*

110. πρῶκας (quem accentum dorico more reducendum iam putavit Casaubonus p. 244. B. (p. 64. in ed. Reisk.) et τᾶλλα (vti codd. et priscae quaedam editiones habent,) reposuit Brunck. Equidem πάντα, h. e. allerley, seruo. *Harl.* πάντα est in plurimis cdd. τᾶλλα in paucis et ed. Call. *Kiessl.*

112. Ante ὄπως cum schol. supple ὄρα. v. Viger. de idiot. gr. ling. cap. VII. sect. X. n. 6. p. 433. sqq. (Adde Matthiae gram. gr. p. 758. L. Bos. de Ellipsis. p. 643. Schaef. K.) et Valcken. ad h. l. Ἰοῖσα, cum alio verbo iunctum, contentionem, studium, festinationem significat: sic alia quoque verba. vide II. 7. ibique notam; ibid. v. 152. XI. 23. Dorville ad Chariton. p. 297. (p. 379. Ed. Lips.) Zeun. ad Viger. p. 349. Sensus: iterum et celeriter congredere cum Diomede; aut, vt Reisk. vertit: i propere et vide, vt cum Diomede iterum congrediari. Fundus est Homer. Iliad. ε. 356. sqq. Reiskii coniecturam ἄν τις iam reiecit Valcken. qui ex pluribus cdd. pro aoristo στασῆ dedit formam fut. doricam στασῆ, consistes: qualia futura tempora cum ὄπως in eiusmodi contractis loquendi formulis eleganter iungi, fuse docuit. Conf. Dawesii Misc. crit. p. 227. *Harl.*

113. Pro μάχην μοι dant quidam cdd. et Ed. Flor. μαχεῦμαι, corrupte. In Δάφνιν h. v. et 116. prima corripitur, vt passim in τέχνη, λάχνη, ἀκμή, τέκνον, πότμος, σταθμός, θυμός, ἀριθμός, ἱετμός. *Kiessl.*

Χαίρεθ' ὁ βοκόλος ὑμῖν ἐγὼ Δάφνις οὐκ εἶ' ἀν'
ῦλαν,

Οὐκ εἶ' ἀνὰ δρυμῶς, οὐκ ἄλσεα· χαίρ' Ἀρέθοισα,
Καὶ ποταμοί, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος
ῦδωρ·

Ἄρχετε βοκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τήνος ὁ τὰς βόας ὠδε νομεύων, 120
Δάφνις ὁ τὰς ταύρας καὶ πόρτιας ὠδε ποτίσδων.

Ἄρχετε βοκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
Ὡ Πᾶν, Πᾶν, αἶτ' ἐσσι κατ' ὄρεα μακρὰ Λυκαίῳ,
Αἶτε τὺγ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαιναλόν, ἐνθ' ἐπὶ νᾶ-
σον

Τὰν Σικελάν, Ἐλίκας δὲ λίπε Ρίον, αἰπύ τε σᾶμα 125

116. ἐγὼν Brunck. improbante Valckenario ob ingratum sonum. Kiessl.

118. Θύμβρ.] Fluvium Siciliae hic designari, veteres Grammatici suspicantur. Casaubonus tamen, Toupius et Valcken. montem hic intelligendum esse arbitrantur. Undae igitur de summo monte deorsum praecipitantes egregie dicerentur ποταμοί, οἱ χεῖτε καλὸν ῦδωρ κατ' ὄρους. Atqui, quae per montem deorsum feruntur, ea γερῆσθαι vel πίπτειν κατ' ὄρους graece dici solent. Harl. Eustathius ad Dionys. Perieges. v. 550. Σημειῶσαι, inquit, ὅτι παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ φαίνεται ἐν τινὶ ἀμαρβαλλομένη γραφῇ καὶ Σικελικός τις εἶναι Θύμβρις ποταμός. Schol. ad h. l. Θύμβρις κατὰ τὸνα γλαῦσαν ἢ θάλασσαν. Kiessl.

120. 121. Haec verba ego, vt Jacobsius fecit, cum superioribus v. 116. sqq. coniungenda esse existimo: Ego ille Daphnis, qui in his saltibus armenta pasci, non amplius hic versabor. Strothus itemque Vossius propter locum Virgilii Ecl. V, 41. haec pro inscriptione habent, quam Daphnis tumulto suo addi voluerit. At Virgilius versus Theocriti ad suum potius consilium accommodasse, quam accurate expressisse censendus est. Kiessl.

125. αἶτ' in hoc, et sequenti versu αἶτε pro εἶτ' — εἶτε Brunck. probante Valcken. Iidem e codicibus doricam

Valete: bubulcus vobis ego Daphnis non amplius in
sylvis,

Non amplius in saltibus, non in nemoribus versabor:
vale Arethusa,

Et vos fluvii, qui effunditis de Thymbride gratam vndam.

Incipite bucolicum, Musae carae, incipite carmen.

Daphnis ego ille, qui boves hic pascebam,

Daphnis, qui tauros et vitulos hic potum agebam.

Incipite bucolicum, Musae carae, incipite carmen.

O Pan, Pan, sive es in monte alto Lycaei,

Seu tu iustras magni Maenalum, veni in insulam

Siculam. Relinque promontorium Helicea et sublime
sepulcrum

formam *Avnalo* pro vulgato *Avnalo* restituerunt. *ēre*
— *ēre*, seu — *seu*, vt Orpheus Hymn. LV. 15. XLI.
5. XLVIII. 5. et ita etiam Latini. Imitatus est, Virgil.
Georg. I, 16. vbi pro, *tua si tibi Maenala curae etc.*
Schraderus in Libr. Observ. p. 24. corrigit, seu tibi
Maenala. [Non est haec dicenda imitatio. Loci Virgi-
liani sententiam recte constituit Ruaua. *ἄρα μὰρ
A. iuga alta Lycaei*. Virgil. Georg. III, 314. *summa
Lycaei*. Statii Theb. I. extr. Apollo invocatur: *Seu te
Lycia, seu Delphi, seu Thymbria, seu Delos habet.*
Kiestl.] De Maenalo, monte Arcadiae, v. Gud. ad Vi-
bium Sequestr. p. 353. ed. Oberlin. *Harl.*

125. [*Plov*] Omne quidem promontorium dici potest *ϕlov*
[Conf. Siebelisus ad Hellenica ab ipso edita, p. 226.
Kiestl.]; hoc vero loco accipiendum esse de *Rhio*, pro-
montorio in ea ora Peloponnesi, vbi Helice fuit, iam
monuit Casaubon. cap. II. lectt. Theocrit. p. 65. *Helice*
autem vrbs fuit Achaiae, litoralis ad sinum Corinthia-
cum Peloponnesi, Theocrit. XXV. 165. 180. conf. Span-
hem. ad Callim. H. in Delum v. 100. sq. [*Rhium*, hu-
mile promontorium Achaiae inter Patras et Aegium, cui
oppositum *Antirrhium* in confinio Aetoliae et Locridis,
ab Helice vrbe Achaiae longius remotum fuit, quam
quod dici potuerit *Plov Ἐλίνας*. conf. Heyn. ad Iliad.
XX. 404. Tom. VIII. p. 94. Tum, Helice sacra fuit

Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγατὸν.

Ἀήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.

Ἐνθ', ὦ νᾶξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπᾶκτοιο μελίπνου

Ἐκ καρῶ σύριγγα καλάν, περὶ χεῖλος ἐλικτάν.

Ἡ γὰρ ἐγὼν ὑπ' Ἔρωτος ἐς ἄθαν ἔλκομαι ἤδη. 130

Ἀήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.

Νῦν ἰα μὲν φορέοιτε βᾶτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθοι,

Ἄ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι

Neptuno, non Pani deo Arcadiae, vndique a mari summotae; leve enim est, quod Lepreatae Arcades haberi volebant. v. Siebelis. p. 316. Denique quod Vossius in notis monuit ad h.l. Pan a Daphnide in Siciliam vocatus, non per Helicen, sed per mare Ionicum et Siculum iter habebat. Quamquam huic argumento non multum tribuerim, si modo doceri posset, Helicen fuisse in sedibus Pani caris. *Kiessl.*] Valckenarius tamen fuse probat Lamb. Bosii coniecturam in Obs. crit. p. 89. propositam, Ἑλῖκα (genit. doric. nominis proprii) δὲ λῖπ' ἠρίον, αἰπύ τε σᾶμα, linque autem sepulcrum et sublime illud monumentum Helicae, Lycaonis filii. Putant nimirum illi duumviri, Lycaoniden Helicen hic fuisse sepultum; postea vero incolas in honorem Helicae, a quo vrbs dicitur Helice nuncupata et condita, sepulcro superaddidisse insigne monumentum. *Harl.* Remanet aliquid difficultatis. Nolo enim commemorare, hunc Lycaonis filium apud Apollodor. III, 8. 1. dici Ἑλῖκα, nam hoc mutandum erit in Ἑλῖκαν, quemadmodum in Steph. Byz. in Ἑλίκη — Berkel. e cdd. et Eustath. scripsit ἀπὸ Ἑλῖκα τοῦ Λυκάονος sed quum res Lycaonis et Lycaonidarum ad Arcadiam pertineant, quoniam iure illa Helice, vrbs Achaiae, ab hoc Lycaonis filio condita et nuncupata esse, quo iure ipse ibi sepultus esse dicetur? Videtur igitur alia Helice, eaque in Arcadia quaerenda esse. *Kiessl.*

126. ἀγατὸν, venerabile, reverendum, augustum, Lips. probante Reiskio, et reposuit ex tribus Caesareis Brunck. sed ἀγαστὸν quoque dignum admiratione est. Versum sequentem expressit Virgilius Ecl. VIII. 61. *Harl.* Lectio ἀγατὸν nititur auctoritate plurimorum cdd., in aliis et ed. Iunt. ἀγητὸν, in vno ἀγειτὸν. Re-

Illud Lycaonidae, quod etiam dii beati venerantur.

Desinite bucolicum, Musae, agite, desinite carmen.

Veni, rex, et hancce e cera bene compacta dulcem

Accipe fistulam, circa labrum inflexam.

Sane enim ego ab Amore in Orcum iam trahor.

Desinite bucolicum, Musae, agite, desinite carmen.

Nunc violas feratis, rubi, feratis, spinae:

Pulcra narcissus iuniperis floreat:

- scripsimus formam exquisitiorem ἀγατόν. Multa adiectiva duplicem formam habent, vt θαυμαστός et θαυματός, ἔραστός et ἐρατός (v. Schaeff. ad Aristoph. Plut. p. 492.), ἀδάματος et ἀδάματος, γνωστός et γνωτός, ἀνήνυτος et ἀνήνυτος, πάγκλαυτος et πάγκλαυτος, al. K.
128. Sume hanc fistulam, quae ob ceram bene illitam et compactam suavem edit odorem (aut, si malis cum schol. sonum), pulcram et circa labrum (am Mundstück) curvatam. Indignante Valckenario coniecit Reisk. φέρει πακτοῖο (nimirum φέρει non ferendum quia Daphnis Pani deo suo moriens fistulam non vt praemium certaminis, sed vt donarium pro more veteris aevi donaturus est. Valck. item comparat Mosch. III. 54. K.) et tamen Brunck. in textum id recepit. Ego vero παρῶ dedi cum Winterton. Valcken. et Brunckio e nonnullis cdd. pro κηρῶ (quod item in cdd. exstat). Sic Idyll. II, 28. VIII, 19. 21. Comp. Longi Past. II. 24. ibique Molli not. p. 248. sq. ed. Boden. (ed. Schaeff. p. 65.) H. De syringe cf. I. H. Vossius ad Virg. Ecl. p. 75. Equidem locum sic intelligo: fistulam pulcram, quae per ceram singulos calamos copulantem suavem odorem edebat. εὐπηκτός habet sensum activum. Kiessl.
150. ᾄδαν] vnus Cd. Flor., vt videtur, et edit. Iunt. habent αἶδος, quod Valcken. et recentiores editores propter numeros bucolicos, de quibus disputat Valck. in epist. ad Röver. p. XV. sq. praetulerunt. Nos retinimus ᾄδαν, quod in omnibus cdd. exstat, ob numerorum gravitatem. Kiessl.
152. 155. Ἰαῖ violae. Veilchen. Βάτοι rubi. Brombeeren. Ἀκανθαί spinas, frutices spinosi. Dornen. Νάρκισσος narcissus. Narcissen. Ἀρχυθός iuniperus. Wachholder. — Horum omnium varia genera in vtraque

Πάντα δ' ἑναλλα γένοιτο, καὶ ἅ πέντε ὄχνας ἐνεύκαι,
 Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει καὶ τὰς κύντας ὠλαφος ἔλκοι, 135
 Κῆξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀφρόσι γαρύσαιντο.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγῃτ' αἰοιδᾶς.
 Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο τὸν δ' Ἀφροδίτα
 Ἦθελ' ἀνορθῶσαι τὰ γε μὴν λίνα πάντα λελοίπει
 Ἐκ Μοιρῶν χῶ Δάφνις ἔβα φόνον. ἔκλυσε δὶνα 140

- Graecia nascebantur, hic non recensenda, quum poeta de iis sigillatim non loquatur. *Narcissi* tamen nomine eum, quem Narcissum poeticum Linneus appellat, prae aliis respexisse, epitheton adiectum indicare videtur. *Schreb. Comp. Virg. Ecl. V. 38. sqq. VIII. 27. 28. 52. sqq. De κομάσαι v. Valcken. Animadv. ad Ammon. p. 128. etc. Harl. De vocabulo ζῶν conf. Voss. ad Virg. Ecl. p. 77. — Propter cdd. auctoritatem scripsimus ἀκάνθοι pro ἀκάνθα. — Virg. Georg. IV; 122. nec sera comantem Narcissum — ad quem locus disputat de Narcisso Vossius (p. 770. sq.) itam ad Ecl. II. 48. p. 78. K.*
134. γένοιτο Winterton. et Brunck. atque sic etiam in cod. Aug. mihi que placet. *Harl.* Plures cdd. exhibent γένοιτο quam γένοιτο, hoc tamen mutandum non est. v. Matthiae gram. p. 416. Etiam VII. 62. praefendum γένοιτο. — Sententia loci est: *omnia nunc eant naturae legibus praepostera.* Iam Schol. citat Eurip. Med. 410. *ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι παγαί, καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.* De ὕγνη Schneid. laudat Niclasium ad Geop. 803. *Kiessl.*
135. τὰς (pro τῶς) κύντας ex duobus cdd. Flor. cum Valck. Brunckio et recentioribus editoribus recepimus. *ἔλκοι* non est, τὸνς μαστοῦς ἔλκέτω, vt interpretatur Scholiastes, sed *distrahat et laceret.* Hom. Iliad. χ. 355. *σὲ μὲν κύνες ἢδ' οἰωνοὶ ἐλκήσουσ' αἰκῶς.* *Kiessl.*
136. καξ plures cdd., priscae editiones, etiam minor Stephani. Conf. Koen. ad Gregor. p. 88. (p. 202. Schaeef.). κῆξ, quod solus Calliery. habet, mori scribendi Theocriteo potius convenire iudicat Valck. In Cod. Schell. scriptum η super α. *Γαρύσαιντο* est in omnibus cdd. et edd. Idyll. VIII, 77. et IX, 7. de vitulis vsurpatum legitur. Proprie autem γηρύειν de incondito avium sono dicitur: Pind. Ol. II, 156. *κόρακες ὡς ἀκραντα γαρύει-*

Omnia contraria fiant, et pinus pira ferat;
 Daphnis quoniam moritur: et canes cervus trahat,
 Et ex montibus ululae cum lusciniis cantu certent.

Desinite bucolicum, Musae, agite, desinite carmen.
 Et, ille quidem tantum locutus desit; eumque Venus
 Volebat erigere: at vero omnia fila defecerant
 E Parcis; et Daphnis adiit flumen. Obruit vortex

τον Διὸς πρὸς ἄνευθα θεῖον. conf. Huschk. anal. crit. p. 75. *Ἰηρῶν τιμῆ*, recte, puto, dicitur pro *ἐρίθειν τιμῆ* aut *πρὸς τῶν, γηρῶντα* s. *διὰ τοῦ γηρῶν*, neque mutatione opus est, quum verba certandi et ea quibus haec notio inest, vel cum dativo vel cum praepositione *πρὸς* accusativum regente iungi possint, vt egregie docuit *Wunderlich*. in obs. crit. in Aeschyl. p. 164. sqq. Nam iam Stephanus corrigebat *δαρισαίντο*, in quod etiam *A. Matthias* in obs. crit. p. 43. incidit. Iacobius in animadv. in Theocrit. p. VII. malebat *δηρίσαινε*, quippe quum *δαρισαίντο* a *δαριεῖν* Doriensibus non in usu fuisse videatur. Ceterum locus Virgilii Ecl. VIII, 55. *certent et cygnis ululae*, ad defendendam lectionem *δηρίσαινε*, monente Huschkio, nullius est momenti, quum Virgilius aut latinae linguae convenienter verterit, aut respexerit Idyll. V, 136. *Kiessl. σὺν-πες, ululae*, Eulen. Prae aliis id nomen eam indicare creditur, quae a Linneo Strix Scops adpellatur. *Schreb.*

138. Vnus Cd. Flor. duo Paris. et pauci, item edd. priscae, etiam Lovan. habent *ἀνεπαύσατο*, quod vulgo de morte vsitatus attigit *Alberti* in Obs. Philolog. in N. F. p. 499. Recepit Dahl. Valcken. autem lectionem vulgata *ἀνεπαύσατο* servandam arbitratur, eademque defenditur loco Idyll. VII, 90. *Kiessl.*

139. Iacentem volebat Venus erigere, atque adeo iam mortuum ad vitam revocare, quod vulgo dicitur *ἀναστῆσαι*. Sic Valckenarius, quo iudice Casaubonus haec verba perperam retulit ad morem veterem, cuius fit mentio in Euripid. Hippolyto 786 (780). *ὀρθώσαι ἐκτενοντες ἄθλιον νέκυν*. — *Λελοπη* cd. Flor. et Ed. Iunt.

²¹
λελοπη duo alii. Brunck. dedit *πάντ' ἐλελοπη*. *Kiessl.*
 140. *ῥόν*] *flumen* scil. Acherontis. *ἐκλυσε, submersit*, vt

Τὸν Μῶσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπε-
χθῆ.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
Καὶ τὸ δίδου τὰν αἶγα τό τε σκύφος, ὡς μιν ἀμέλεας
Σπείσω ταῖς Μοῖσαις. ᾧ χαιρέτε πολλάκι, Μοῖσαι,
Χαίρετ'. ἐγὼ δ' ὑμῖν καὶ ἐς ὕστερον ἄδιον ἄσω. 145

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλήρες τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρασι, γένοιτο,
Πλήρες τοι σχαδόνων, καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
Ἄδειαν, τέττιγος ἐπεὶ τὴν γὰ φέρτερον ἄδει.

Ovid. III. Amor. 9, 27. aut *demeruit*, vt Propert. III. 18. 9. simili ratione cecinit. quare non opus erit suspicione Reiskii ᾧ (i. e. οὐ) κλύσε θίνα, cuius rivi vel torrentis, n. Stygii, *vortex obruit*. — Mox μοῖσαις Brunck. Harl. Quod in cod. Harleiano legitur ἐκρυψε, est lectionis vulgatae interpretamentum. Kiessl.

145. δίδου maluit Heinsius, et dedit Brunck. [Item Dahl. Conf. Maittaire p. 511. Gregor. Cor. p. 212. — Etiam apud Pindar. Olymp. I, 136. dupliciter scribitur, K.] — ὡς μιν plerique codd., edd. Call. Steph. Heins. Valcken. ὡς κεν edd. priscae, Reisk. Brunck. cod. Aug. et multi alii apud Gaisf. — Nonnulli *vin*. Harl.

145. ἐγὼν δὲ Brunck.

147. τοι elegantius repetitum et in plurimis Cdd., etiam a Galeno, qui hos duo versus auctore non nominato citat *de pulsuum differ. III*. Opp. T. III. p. 57., servatum restituerunt Calliery. Reisk. et Valck. Vulgo δὲ, quod dedit Brunck. Iunt. τε. — Τρώγοις est in ed. Med. et Mss. nonnullis. at sincerum τρώγοις. Caprarius optat Thyrsidi praeter cetera suavissimas caricas Atticas ex pago Aegilo, quae valde nobilitatae hinc αἰγιλίδες dicebantur. v. Schol. Athen. Deipnos. XIV. p. 652. E. Valcken. et Warton. ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα pro αἰγιλίδου ἰσχάδα (v. V. 96.). — Heringa ad Stephan. Byz. in Miscell. observ. critt. novis in auctor. tom. IX. Amstel. 1749. p. 963. sq. vbi de Aegilia, in ora maris Athenas inter ac Sunium, et monte Aegaleo, ex adverso Salaminis, ad dextram ab Eleusine Athenas tendentibus, agit, valde dubitat, num in nostro Theocriti loco

Musis dilectum virum, virum non Nymphis invisum.

Desinite bucolicum, Musae, agite, desinite carmen.
Atque tu da capram et poculum, vt, eam vbi mul-
sero,

Libem Musis. O salvete plurimum, Musae,
Salvete; ego vero vobis et in posterum dulcius canam.

CAPRARIUS.

Plenum tibi, Thyrsi, sit melle pulcrum os,
Plenum tibi favis, atque ex Aegilo ficum comedas
Dulcem, quoniam cicada tu suavius canis.

bene legatur, καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις nam, „cer-
„tum quidem est, inquit, legisse ita scholiasten, et
„firmat id locus Athenaei a Meursio (in Reliq. At-
„tic. p. 1. sqq.) citatus, qui notat in pretio fuisse
„ἰσχάδας Αἰγίλλδας: sed hoc forsā ortum ex loco hoc
„Theocriti: adeoque nihil inde concluderis, nisi pri-
„dem etiam a quibusdam lectam fuisse Αἰγίλω. Mora-
„tur vero, quod omnibus (vno excepto Scholiaste)
„casus rectus τοῦ δήμου sit Αἰγίλλα, vnde non formari
„potest Αἰγίλω tum etiam quod verba Theocriti melius
„de monte aliove loco accipi possint, quam de pago
„aliquo. Vix enim recte dicitur ἀπὸ δήμου τινὸς ἰσχά-
„δας τρώγειν, longe melius vero ἀπ' ὄρους. Hinc deli-
„berandum censeo, an non poeta dederit, καὶ ἀπ' Αἰ-
„γαλῶ ἰσχάδα τρώγοις vt Αἰγαλῶ sit contracte pro Αἰ-
„γαλέῳ, genitivo τοῦ Αἰγαλείως, quo de monte consule
„Cellar. Geogr. Ant. libr. II. cap. 13. et Wassium in
„Addendis ad Thucyd. p. 667. Hoc sane, si quid mu-
„tandum, praestabit coniecturae Heinsianae αἰγέρω,
„quod merito explodit Palmer. Exercit. p. 791. Interim
„conferendum omnino Etymologicon v. Αἰγίφος.“
Harl.

148. τὴ γὰ ex cod. Ottob. aliisque et ed. princ. pro τὴ γὰ
reddiderunt Brunck. Valcken. ac Toupius. De cicada
canente, quae veteribus fuit in deliciis, conf. Anacr.
carm. 45. ibique Fischer. Schneider in d. Anmerkun-
gen üb. d. Anacreon p. 61. Virgil. Ecl. V, 77. ibique
Cerda. (et Voss. p. 272. it. ad Virg. Georg. III, 528. p.
607. K.). Theocr. Idyll. VII, 139. et Mollum ad Longi

Ἦνιδέ τοι τὸ δέπας θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει.
 Ὠρᾶν πεπλῦσθαί νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς. 150
 Ὠδ' ἴθι, Κισσαίθῃ τὸ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαι-
 ραι
 Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τραγὸς ὑμῖν ἀναστή.

Pastor. p. 88. sq. ed. Boden. *Harl.* Adde interpretes ad Homer. *Iliad.* III. 151. et Beck. ad Aristoph. *Av.* 39. *Kiessl.*

149. ἦνιδε est voc. dor. *en*; *ecce*. v. Gregor. *Cor. de dial.* p. 152. (p. 286. ed. Schaefer.) ibique Koen. [In huius vocis compositae ex ἦν et ἰδέ, vt latine dc., *en ecce!* accentu variatur. Equidem cum Brunckio secutus sum Gregorum ἦνιδε scribentem. *Kiessl.*] θᾶσαι ab antiquo verbo θᾶω. v. Koen. ad Gregor. *Cor.* p. 100. sq. (p. 222. sq. Schaefer.) et infra ad *Idyll.* II. 72. *Harl.* Hoc versu poeta, observante Valcken. ad *Idyll.* X. 10., imitatur Euripidem in *Cyclope* v. 153. *ΟΔ. ἰδοῦ. ΣΙΛ. παπαιάξ, ὡς καλὴν ὄσμην ἔχει!* *Kiessl.*

150. Est periphrasis poetica nitidi venustique poculi. οὕτως ἐστὶ δηλονότι ὠραῖον, ait Schol. Horae nimirum omnibus rebus ornandis adhibentur, et omnibus rebus gratiam atque elegantiam parare dicuntur. conf. ad *Idyll.* XV, 105. Hinc Iovi et Europae sternunt lectum apud Moschum, *Idyll.* II, 160. Hinc ὠρα est pulcritudo. v. Graevium ad Hesiod. *Theogon.* v. 905. et Valcken. — Κισσαίθα est nomen caprae. *Harl.* Eustathius ad *Iliad.* ω. p. 1549, 4 = 1481, 22. Τὸ δὲ ὄζουσα ὠρῶν παραπεποῆσθαι δοκεῖ ἐκ Θεοκρίτου, ὃς πλυθῆναι τε ἔφη πρὸς κράναις Ὠρᾶν ἤγουν πρὸς ταῖς κρήναις αὐτῶν τῶν Ὠρῶν (ὡς κάλλος ἐστὶ νοεῖν), σεμνύων ἐκείνος οὕτω τὸ καλῶς πλυθέν. — Alexis in descriptione patellae ap. Athen. II. p. 61. A. παρετέθη ὑπερήφανος ὄζουσα τῶν Ὠρῶν λοιπᾶς. vbi vid. Casaubonus. — Schaeferus, qui malebat ἐνὶ κράναισι, motus loco Eustathii sententiam ad Gregor. p. 890. retractavit. *Kiessl.*

152. In Cd. Vat. est ἐπαναστή· vnde Valcken. scribi posse conicit ὑμῖ ἐπαναστή, in quem sensum hoc verbum adhibuit Theopompus apud Athen. p. 260. E. ἀλλήλους ἐτόλμων ἐπανίστασθαι πώγωνας ἔχουσα. *Kiessl.*

En, tibi poculum: vide, amice, vt suave olet:

Horarum in fontibus elutum esse videbitur.

Huc ades, Cissaetha: tu eam mulge: vos autem, ca-
pellae,

Nolite exsultare, ne hircus vos incendat.

ARGUMENTUM

IDYLLII II.

Simaetha, puella Syracusana, mediocris conditionis (70—74), quum se a Delphide, quem deperit, neglectam videat, novisque eum amoribus irretitum suspicetur, incantamenti pueri animum ad se revocare conatur. Quare noctu, Luna imminente, sacrum instituit magicum, cuius ritus oculis lectorum subiiciuntur v. 1—62. Quorum rituum haec potissimum est ratio, vt, quae inanimae res patiuntur, eadem huius, qui magicis artibus petitur, et corpus et animum graviter afficere existimentur. (Conf. Horat. Serm. I. 8. Epod. 17. Similia fortasse repraesentaverat Sophocles in *Πιζυρόμοις*, quam tragoediam pro fonte omnium istiusmodi scenarum habet *Boettiger* in libro qui inscribitur, *Vasengemälde*, T. I. 2. p. 175.) Incantationibus illis peractis, quum Thestylis ancilla abiisset, Simaetha amoris sui in Delphidem originem et progressus (64—144), tum perfidiae eius suspicionem — 157, Lunae, magicorum sacrorum praesidi, diserte enarrat. Denique puero, nisi ad pristinam consuetudinem redeat, gravissimas poenas minitatur. — Hoc Idyllium totum est ex mimico poeseos genere, quod Sophron Syracusanus vel invenit, vel inprimis exornavit. Quo referenda sunt haec graeci argumenti verba: τὴν δὲ Θεστυλίδα ὁ Θεόκριτος

is τῶν Σόφρονος μετρίως μιμῶν. At non raris et pastorum, sed urbanorum hominum mores repræsentat. — Eius priorem partem Virgilius expressit Ecl. VIII. inde a versu 64. idemque imitatus est I. F. Vossius in Idyllio vernacule scripto, cui titulus: der Riesenhügel.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β.

Πᾶ μοι ται δάφναι; φέρε Θεόστυλι πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικίῳ οἴῳ ἀώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὐντα φίλον καταδύσασμαι ἄνδρα,

In Brunckii Analectis est Idyll. X. p. 298. sqq. tom. I. Imitatus est Virgilius in ecl. VIII. de argumento autem vetere disputarunt Casaubonus cap. 3. et Heinsius cap. 5. lectt. Theocrit. denique de *Sophroneis* mimis Valcken. in Adnot. ad Adonias. p. 200. sqq. *Harl.* De Sophrone adde viros doctos, quos laudat Müllerus ad Scholia Tzetz. in Lycophr. v. 77. et in Indice scriptorum in Tzetzar. Scholiis s. v. *Σώφρων.* *Kiessl.*

1. *φίλτρον*, proprie dc. quicquid ad amorem illicit, amoris illecebra; deinde poculum amatorium, potus amatorius. Vocabulum germanicum Zauber idem prorsus, quod *φίλτρον*, significare, monuit Com. a Finkenstein. — Sophronea, ex quibus fortasse Theocritus hoc initium petiit, attulit Koen. ad Gregor. de dial. p. 552. sq. *Kiessl.*
2. *φον. οἴῳ ἀώτῳ*] *praestantissima ovis lana.* *ἄωτον* proprie *flos*, deinde translate pro quovis optimo et praestantissimo. v. indic. ad Anthol. graec. poet. sub voc. *ἄνθος*, h. l. *lana egregia*, vt Iliad. XIII. 599. [*Οἴῳ ἄωτον, ovis flos*, simpliciter est *lana*. Illo Iliadis loco, vt hic apud Theocritum, *fascia lanea*. Odyss. I, 443. *stragula lanea.* *Kiessl.*] Veteres lanae insignem honorem tribuebant: hinc plurimus apud eos fasciarum lanearum vsus, quibus aras, focos, aliasque res sacras cingebant. v. Graevium ad Hesiod. Theog. 499. p. 114. Ed. Clerici et Lamb. Bosii Observatt. misc. c. 19. *H.* De lanae purpureae in incantamentis efficacia Jacobs.

PHARMACEVTRIA.

IDYLLION II.

Vbi mihi sunt lauri? age Thestylis: vbi philtia?
Cinge patellam purpurea ovis lana,
Vt, qua me excruciat, earum incantem virum,

! *Medic. Clem. Alex. Strom. VII. p. 715. Geopon. XV. 8.*

! *Kiccol.*

3. *uis cum futuro καταθύσομαι more Homeri* [Imo omnium scriptorum Graecorum. v. Viger. p. 558. ibique notam. Add. Hermann. p. 830. K.] iungitur. — *ἐμοὶ βαρὺν εὖντα* (dor. pro ἐόντα) a Stephano profectum retinuerunt Valcken. quem vide, et Brunck. qui quidem legere malint *ἐμὴν* [Communis omnium fere codd. et veterum editionum lectio *ἐμὸν* videtur ex corrupto *ἐμὴν* orta esse. K.] veterem tamen lectionem codd. et edd. priscarum *ἐμὸν βαρυνεῦντα* (partic. futur. quod tamen h. l. alienum est) reddidit Reiske. Koehler malit: τὸν ἐμὲ βαρυνεῦντα, Warton. autem *ἐμὸν βραδύνοντα*, haud male quidem, neque tamen necessarium esse puto. Sensus est, vt Valcken. verbis vtar, „*Hanc, Simastha, pilam molli cinge vitta, vt virum dilectum, nunc mihi gravem, flectere sacris magicis experiar.*“ Conf. Virgil. Ecl. VIII. 65. 66. *Harl.* Vt *κλέβην* (quod Schol. ad Nicandri Ther. 915. *γιάλην* interpretatur) cum Casaub., Palmerio in Exerc. p. 792. Valcken. et aliis intelligas *pilam*, nihil est opus; nam etiam in patella venena conteri possunt. — *Νικάνδρος ὁ Κολοφωνίος ἐν ταῖς γλώσσαις ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρὸν τὴν κλέβην εἶναι φησι.* apud Athenaeum XI. p. 475. D. quem conf. etiam p. 468. B. — Pro *καταθύσομαι* Toupius lectionem *καταθήσομαι* ex Scholiis eruit: quae si in codicibus esset deprehensa, probari posset. *Defixiones magicas καταθε-*

Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ᾧ τάλας οὐδέποθ' ἦκει,
 Οὐδ' ἔγνων, πότερον τεθνάκαμες, ἢ ζοοὶ εἰμές, 5
 Οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος. ἢ ῥά οἱ ἀλλᾶ
 ὦλιχέτ' ἔχων ὁ, τ' ἔρωσ ταχινὰς φρένας, ἄ, τ' Ἀφρο-
 δῖτα.

Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτειο παλαίστραν
 Αὔριον, ὡς νιν ἴδω, καὶ μέμφομαι, οἷά με ποιεῖ.
 Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλά, Σελάνα, 10

σμούς et καταθέσεις iam dixit Plato de Rep. L. II. p. 564. C. et de Leg. XI. p. 935. A. D. φίλον Heinsius interpretatur ἴδιον. Idyll. XV. 131. νῦν μὲν Κυπρίσ ἔχοισα τὸν αὐτὰς χαιρέτω ἄνδρα. Kiessl.

4. δωδεκατ.] eleganter hic et vs. 157. pro δωδεκα ἡμέραι εἰσί. conf. Raphaelii Annotat. in N. T. ex Xenophonte ad Ioannem XI. 59. [Plura exempla vide apud Viger. p. 71. sq. in Matthiaei gram. gr. p. 621. et p. 169. §. 144. Kiessl.] — οὐδὲ ποθήκει Reisk. et Brunck. dissentiente Valckenario, quia verbum illud compositum hoc sensu minus vsitatum. — Μοχ τεθνάκαμες pro τεθνήκαμες Brunck. quem editores recentiores secuti sunt. Harl. Mirationem facit hoc loco τάλας syllaba vltima correpta, quam alibi, vt μέλας, producit. Aeolenses enim dixerunt μέλαις et τάλαις, vt in participiis aor. 1. vbi ας, ortum ex ανς, itidem producitur. conf. Gregor. Cor. p. 599. Alius generis est μέγας. Graefius igitur p. 11. locum sic emendandum censet:

Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ᾧ πάλας οὐδέποθ' ἦκει.

quod sic interpretatur: seit er mir gar nicht mehr zu nahe kömmt, seit er nicht in meine Nähe kömmt! Parum probabiliter. Equidem malim statuere, aut Dorienses, qui in syllabarum quantitate plura habent propria, vltimam huius vocabuli corripuisse, aut recipiendum esse, quod in nonnullis cdd. exstat, τάλαν, quod sit loco exclamationis, vt latinum miserum! Ceterum Graefius, „consulto dedi, inquit, οὐδέποθ' ἦκει contra Valckenarium, qui si audiendus esset, omnis in dialecto constantia tantum non vbique labefactari posset.“ Kiessl.

5. οὐδ' ἔγνων, neque percontatus est. ζοοὶ de vna femina.

Qui, miser, duodecimum abhinc diem nunquam ad
me venit,

Neque novit, vtrum mortui simus, an vivi,

Neque fores crudelis pulsavit. Profecto illi alio

Transtulit Amor mutabilem animum, et Venus.

Ibo ad Timageti palaestram

Cras, vt eum videam et incusem, quod sic mecum agit.

Nunc autem eum magicis sacris incantabo. At tu, ó Luna,

„Sic colligas velim, vbicunq; de femina reperitur masculini generis adiectivum, ibi etiam pluralem numerum adhiberi.“ Dawes. Misc. crit. p. 310. Add. Matthiaei gram. gr. p. 605.5. *Kiessl.*

6. ἄραξεν, cum simplici ς, dorice pro ἤραξεν scribi iubet Brunck. *Harl.* Sic duo cdd. et edd. Med. Ald. Iunt. Recte. De formula θύρας ἀράσσειν multa conguessit Fischer. ad Anacr. III. 8. ἀνάρασις, i. q. θυραμένης. Conf. Idyll. XVII. 101. — Dedimus ἀλλᾶ pro ἄλλᾳ, vt v. 127. *Kiessl.*

7. ᾤχετ' ἄγων, amor eius animum mutabilem secum alio, celeriter aut dedita opera, abduxit, cum Heinsio corrigere malunt Valcken. et Brunck. vid. Idyll. IV. 6. Pari modo Aristoph. Plut. 284. sq. τὸν Πλοῦτον — ἤκει ἄγων ὁ δεσπότης. at etiam Idyll. IV, 10. est ᾤχετ' ἔγων. Sententiam suam firmare studet Brunck. ad Idyll. XXII. 167. vbi insuper ἀλλᾶ recte scribi censet. — Οἰχομας autem cum participio studium et celeritatem, aut aliud, quod adnectatur, indicare solet. v. supra ad I, 112. Valck. ad h. l. et inprimis Hemsterh. ad Lucian. Tom. II p. 549. sqq. *Harl.* De verbo οἰχεσθαι add. Huschk. *Anal. crit.* p. 77. Equidem et nostro loco ἔγων et Idyll. XXII, 167. sq. ἔχουσα genuinam lectionem esse censeo, quam sic interpretor: mit seinem Flattersinne ging Eros anders wohin. *Kiessl.*

9. 10. Μέμνημαι aequae ac ἴδω pendet ab ὡς. ποιῆ Brunck. 14. ὀπάθη. 24. λαπῆ, similiterque aliis locis. Tum ἐκ θυέων i. q. διὰ θυέων. Hunc locum, Reiskio iudice, ob oculos habuit Eustathius Od. ξ. p. 1767, 19. = 554, 18. ὅτε δὲ τὸ θυεῖν καὶ ἐπὶ τοῦ θυμιᾶν κεῖται, Θεόκριτος ἐν ταῖς Φαρμακεντρῖαις δηλοῖ σαφέστατα. *Kiessl.* ἀλλᾶ, age. v. quae notavi ad Tyrtaeum I. 15. in Anthol. gr.

Φαῖνε καλόν τιν γὰρ ποταεῖσομαι ἄσυχᾳ, δαῖμον,
 Τῷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τῶν καὶ σκύλακες τρομέοντι,
 Ἐρχομένην νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἶμα.
 Χαῖρ', Ἑκάτᾳ δασπλήτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπά-
 δει,

Φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερεῖονα μήτε τι Κίρκας, 15
 Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.

poet. *quapropter* Reiske et Warton verterunt. Lunae autem ministerium in magicis artibus olim necessarium fuisse visum, illamque et Hecaten praesides atque administras veneficarum atque magarum habitas, iam multi notarunt. v. Tibull. l. 2. 42. 52. 61. etc. ibique Broukhus. et de la Cerda atque Heyne ad Virgil. Ecl. VIII, 68. sq. *Harl.* De Hecate conf. *J. H. Vossii* comment. in *Nov. Act. lat. soc. Jen.* — et de οἶα ad Idyll. XVII. 96. *Kiessl.*

11. Forsitan ἄσυχᾳ δαῖμον, quod convenit Lunae. *Kiessl.*
12. Et hi canes et illi, qui v. 35. commemorantur, non sunt canes qui Hecaten comitantur (conf. Apoll. Rhod. III, 1217. Lucian. Philops. §. 22.), sed alii, qui per urbem vagantur. *Kiessl.*
13. ἠρία, *sepulcra*, v. Schol. nec non Hesych. h. v. et ἠρίων, ibique Alberti, atque Harpocrat. p. 185. — μέλαν αἶμα, *per nigrum mortuorum sanguinem, per tabida cadavera.* v. Dorville ad Chariton. p. 576—578. (p. 428. sqq. ed. Lips.). Poeta colorem sumsisse mutuum ab Homero Iliad. X. 297. 298. et 469. videtur. Valckenarius in epistola ad Röver. p. LIII. sq. maluit εἶμα, *sepulcrum.* *Harl.* Valckenario lectio μέλαν αἶμα propterea displicebat, quia haec verba putabat accipienda esse *de hostia pulla.* Hinc malebat εἶμα, *sepulcrum*, ex locutione ἐπέσασθαι γῆν, quam Hesychius explicat ταφῆνας. Sed satis docuit Dorvillius, magas etiam cadaveribus vsas esse, et recte hic sepulcra sanguine et tabo mortuorum lurida commemorari. In primis conf. Lucan. VI, 545. sqq. 754. sqq. Tacit. Ann. III, 69. Ceterum Auctor Etym. M. p. 437, 17. tanquam Theocriteum affert, καὶ ἠρία κεκμηκώτων, quod Valckenario perplacet, a Dorvillio huius grammatici negligentiae, a Reiskio memoriae errori aut variae le-

Splendeas pulcre: ad te enim convertam carmina clandestina, o dea,

Et ad Hecaten infernam, quam etiam canes tremiscunt
Incedentem mortuorum per busta et atrum sanguinem.
Salve, Hecate dira, et ad extremum nobis ades,
Venena haec faciens ne sint inferiora neque Circes
Neque Medae, neque flavae Perimedes.

ctioni tribuitur. At Dorvillius affirmat, quadraginta cdd. in lectione vulgata consentire. *Kiessl.*

14. *ὀπάδες* codd. Flor. et Vat. item Winterton. Valcken. At Brunck. *ὀπάδη* cum tribus cdd. Vulgo *ὀπήδες*, etiam in Edd. Ald. Med. Call. — Voc. *δασπλήης*, *ferox*, *terrorem incutiens*, egregie illustrat Ruhken. in Epist. crit. II. p. 51. (p. 242. sq. Ed. noviss.) *Harl.* Etymol. M. p. 249, 6. *Δασπλήτης*, *ἡ ἐριωνύς* — *Θεόκριτος δὲ Ἐκάτης αὐτὸ εἶναι ἐπίθετον λέγει, ἡ μεγάλων κακῶν ἀναπιπλαμένη, ἡ ἀπληστος τιμωρός.* — Derivanda vox ex *πελῶν* et *δας*, quasi *gravis accessu*. Reisk. comparat *immanis*, et citat Nonni Dionys. 50. p. 776. *οὐδὲ γόλον δασπλήτην καθαρῶς φέρον Ἥρας.* — Ad verba *ἐς τέλος* Harles. citat Lennep. ad Phalarid. p. 137. *K.*
15. *ἔρδοισα*, cum spiritu leni Brunck., qui etiam correctionem Valcken. *Κίρκας* pro *Κίρκης* in textum recepit. *Harl.* De vsu comparativi compendiario, qui h. l. obtinet, conf. Matthiaei gramm. gr. §. 455. p. 629. sq. Schaef. Mel. crit. p. 127. sq. Add. eund. in Mel. crit. p. 57. ad Plin. Epist. p. 40. a. ad Lamb. Bas. Ellips. p. 3. Ovid. Metam. VIII, 195. *ut veras imitentur aves sc. alae.* quod eadem brevitate dictum est pro his, *ut imitentur veras avium alas.* — De re ipsa conf. Horat. Epod. V. 51. sqq. *Kiessl.*
16. De *Medea* v. Tibull. I. 2. 51. ibique Broukhus. *Perimeda* secundum Schol. eadem saga celebris esse dicitur, quae ab Homero *Iliad.* λ. 739. vocatur *Ἀγαμήθη*. Conf. Wolfii Catalog. femin. olim illustrium p. 262. *Harl.* Haec Perimede praeter hunc locum a solo Propertio commemoratur, II. 1. 75. (II, 4. 17. sq. ed. Lachm.)

*Non hic herba valet, non hic nocturnae Cytacis,
Non Perimedeas gramina cocta manus.*

Ἴγγε, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ἀλφιτὰ τοι πρῶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε,
 Θέστυλι· δειλαία, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
 Ἥ ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμαί; 20
 Πᾶσ', ἅμα καὶ λέγε ταῦτα· Τὰ Δέλιδος ὄστέα
 πάσσω.

ubi conf. Broukhus. Propertius nostrum locum videtur ob oculos habuisse. *Kiessl.*

17. Ἴγγε] proprie *torquilla*, Wendehals, quam Mythographi fingunt Pieri, regis Emathiae, fuisse filiam, eaque cum reliquis octo suis sororibus in certamine musico a Musis victa et in avem transformata dicitur. v. Antonini Liberalis *Metamorph.* cap. 9. ibique Verheyk et Muncker. Aliter tamen enarrant fabulam Scholiastes ad h. l. et Suidas tom. II. pag. 159. vbi vide Küster. Tum Ἴγγε dicitur, quidquid animum aut desiderium et amorem pellicit, quia veneficae ea avicula utebantur ad irretiendos animos. v. Suidam l. m. et Salmas. ad Solin. pag. 662. Denique ponitur, vt hoc loco, pro *rhombō* seu *trocho*, quem veneficae versare solent ad amasios ad amorem inflammandos, quia aut avicula illa, aut eius viscera, rotulae adligata, carmine quodam magico adhibito, circumagebantur. v. Schol. ad Pindar. *Pyth.* IV. 381 — 385. *Nem.* IV. 56. et Ernesti ad Xenophont. *Mem. Socr.* III. 11. §. 17. (inprimis Schneider. ad h. l. in edit. a. 1816.). Hinc vertitur loco nostro *Zauberkreisel*, et v. 50. dicitur *ῥόμβος χάλκεος*. — Add. Boettiger. in *Wielands neu. dtsh. Merk.* 1800. P. IV. p. 56. Engeri Obs. in Horat. p. 16. sq. *Harl.* Nos insuper citamus I. H. Vossium ad Virgil. *Ecl.* VIII, 68. p. 419. Huschk. *Anal. crit.* p. 15. sq. Scholia ad Lycophr. *Cass.* v. 310. ibique Thryllitsch. not. Denique Aelianum in *H. A.* XV. 19. nostrum locum respexisse monuit Reiske. *Kiessl.*

18. πρῶτον (pro πρῶτον) Brunck. et Valck. quod editores recentiores receperunt. De τάκεται haec Schol. notat: τὸ δὲ τάκεται ἐπὶ κηροῦ καὶ χιόνος καὶ τῶν τοιούτων λέγεται τῶν κατ' ὄλγον ἀναλισκομένων· ἐνταῦθα δὲ ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκεται καὶ φθίρεται. (His Scholiast. dictis Reiske attendere debebat, ne verbum τάκεται nimium

lynx, traho tu illum meam ad domum virum.
 Mola quidem primum igni consumitur: age, iterum
 sparge,
 Thestyli: infelix, quo tibi mens avolavit?
 Adeone, scelesta, et tibi ludibrio sum?
 Sparge, simul et haec dic: Delphidos ossa spargo.

- premens *ἀλγιστα* intelligeret *pultem*. *Kiessl.*) Adde Schol. ad Hecub. Euripid. v. 454. et Bergler. ad Aristoph. Plut. 1055. Denique *ἀλλ'* pro *ἀλλά*, *quin, age*, bene tuetur Casaubon. habet enim vim hortandi. v. supra v. 10. et Lamb. Bos. Observ. Miscell. c. 19. qui reddit, *quare*. Heina. et Koehler. legendum censent *ἀλλ'*, *alia*, sive scelesta, vt prior putat, sive *ἀλγιστα*, vt posterior autumat. *Harl. Περικρίεται*, vt in Cd. scripto Casaubonus, videtur etiam Scholiasta invenisse. Item in marg. Steph. est *κάρτα*. At neque in Dorvillianis neque in Sanctamandianis libris vllum istius lectionis vestigium comparet. — Huschk. ad Tibull. Eleg. I. p. 25. monet, alios aliter interpungere v. 19., nec multum interesse. Vt non multum intersit, aliquid tamen, vt Reiskii rationem Brunckius, Schaeferus, Vossius ad Virg. Ecl. p. 427. alii, recte praetulerint. *Kiessl.*
19. *Wo hast du den Verstand lassen hinfliegen?* Eodem sensu dixit Herodot. III. c. 155. *κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν;* et Iliad. XXIV, 201. *πῆ δὴ τοι φρένες οἴχονται;* alio sensu Aristoph. Av. 1445. *ἀνεπτέρωσθαι καὶ πεποτῆσθαι τὰς φρένας* vbi conf. Beck. Minus bene Valcken. ad Adon. p. 242. B. et nostro loco et XI, 72. (vbi vide notata,) corrigebat *τὰς φρενός*. *Kiessl.*
21. *πάσ' ἄλα, sparge saltem sive molaem*, vt canit Virgilius Ecl. VIII, 82., ab Heinsio excogitatum, dedit Reiske, et probarunt Valckenar. et Brunckius, qui tamen in textu exhibuerunt vulgatum *πάσ', ἄμα*, quod late defendit Palmer. in Exercit. in auct. gr. p. 795. *H.* Nimis audacem esse mutationem *ἄλα*, monuit etiam Voss. ad Virg. Ecl. p. 450. Quod autem petit a Scholiasta argumentum, huic vereor ne non multum sit tribuendum. Probabiliter autem Reiskius verba sic distinguit: *καὶ λέγε ταῦτα τὰ Δ. ὄστ. π. et dic: haec spargo Delphidis ossa*. *Kiessl.*

Ἴγχε, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Δέλφις ἐμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
 Αἰθῶ· ἧ ὡς αὐτὰ λακῆ μέγα, καππυρίσασα,
 Κηξαπίνας ἄφθη, κούδ' ἐσποδὸν εἶδομες αὐτᾶς· 25
 Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.

Ἴγχε, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
 Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις·
 Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδι-
 τας 30

Ὡς τῆνος δινοῖτο πόθ' ἀμετέφρασι θύραισιν.

Ἴγχε, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

25. ἐγὼν semper in hoc Idyll. dedit Brunck. *Harl.* Idem Δέλφιδι, et vs. 21. Δέλφις. cf. I, 65. quod etiam Casaub. probavit. Cogitanda est magna ceream Delphidis imaginem in ignem immisisse; revera igitur laurus super Delphide vritur. v. Voss. ad Virg. Ecl. p. 430. *Kiessl.*
24. codd. et edd. prim. partim λακῆ dant, quod rescripsit Brunck., partim λακῆι, quod Valcken., idemque reperitur in cod. Aug. Vulgo a Stephano legitur λακῆι. sed λακῆιν, dorice pro ληκῆιν, primam syllabam producit. De potestate vocabuli vide Bergler. et Duker. ad Aristoph. Plut. 39. et Hesych. in vocc. λακῆι, ἔλακεν, ληκῆιν etc. [Etym. M. p. 250, 35. Δάφνη, τὸ φυτόν, δαφνῶν τὴν οὐσα, ἢ ἐν τῷ δαίεσθαι φανοῦσα· ἠγχε γὰρ καιομένη μαρτυρεῖ Θεόκριτος, — ἧ ὡς αὐτὰ λακῆ μέγα καππυρίσασα.] Pro καππυρ. olim in Epistola ad Röverum p. LVI. Valcken. coniecit καππυρός (h. e. κατὰ πυρός) εὔσα, in ignem coniecta, quam correctionem Brunck. in textum recepit; postea tamen Valcken. in notis, solo accentu retracto, praetulit κάππυρος (dorice pro adiectivo vsitato καταπυρός) εὔσα. *Harl.* Nullus dubito, quin lectio vulgata, quae auctoritate omnium codd. et Etymolog. M. item scholiastae, πυρακτωθεῖσα exponensis, nititur, vera sit. Conf. Riemer. in lex. gr. s. h. v. — Graefius, p. 11. sq. quum omnino dubitaret de vsu praesentis ληκῆιν, in his certe carminibus, deinde etiam offenderetur hoc tempore propter duo, quae sequun-

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

Delphis me cruciavit: ego autem super Delphide laurum
Vro: vtque haec vehementer crepitat flamma correpta,
Et subito conflagravit, eiusque ne cineres quidem con-
spicimus:

Sic etiam Delphidis caro flamma consumatur.

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

Vt hanc ceram ego iuvante deo liquefacio,

Sic liquefiat ab amore Myndius illico Delphis:

Vtque circumagitur hicce rhombus aeneus, ex Venere

Sic ille circumagatur ad nostras fores.

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

tur verba, ἀφθῆ et inprimis εἶδομες, legendum putat:

— — χάρις αὐτὰ ἔλακεν μέγα καρ. Kiessl.

26. Etym. M. p. 76, 1. παρὰ τὴν ἄμαθον ἀμαθύνειν, τὸ ἀφαιλεῖν. — πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει: — κατὰ μικρὸν θάπενᾶ, τουτέστιν, ἄμαθον καὶ κόνιν ποιεῖ. Kiessl.

28. Conf. Virgil. Ecl. VIII. 80. Meleag. XV. 4. cum Iacobsii notis p. 32. — σὺν δαίμονι, bono cum deo, auxiliante deo. Sic infra Idyll. VII. 12. σὺν Μολοισί, beneficio, auxilio Musarum. ξὺν θεῷ dixit Aristoph. in Plut. v. 114. vbi vide Küster. Bergler. et Fischer. Harl.

30. De rhombo Eustathius ad Dionys. Perieg. v. 1151. ἐστὶ δὲ καὶ φαρμακίδιον τρόχος ὁ ῥόμβος παρὰ Θεοκρίτῳ, καταγορητόμενος ἐν τῷ στρέφεσθαι. quem locum laudat Koehler. p. 14. et Ruhnken. ad Timaei lex. s. v. ῥυμβεῖν. — Δινεῖται, circumrotatur: illustrat hoc verbum Valcken. ad Idyll. XV. 82. p. 575. C. sq. Harl. Reiskius monet, de rhombo neminem diligentius exposuisse Iacobo Nicolao Loëse, libro 7. Epiphyll. c. 25. miraturque hominis diligentiam. Add. Voss. ad Virg. Ecl. p. 420. — Recte Stephanus, negans se videre, qua ratione verba ἐξ Ἀφροδίτας cum praecedentibus cohaereant, ea cum sequentibus coniunxit; significant enim idem quod ὑπ' ἔρωτος, (quod malim scribere ὑπ' Ἐρωτος), Veneris stimulo percussus. Idyll. VII. 55. ὀπτεύμενος ἐξ Ἀφροδίτας. Kiessl.

51. εἰς sine accentu Brunck. v. Lennep. ad Coluth. p.

Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὸ δ', Ἄρτεμι, καὶ τὸν ἐν
ἄδα

Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα, καὶ εἰ τί περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέστυλι, ται κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύνονται. 55
Ἄ θεὸς ἐν τριόδοισι τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.
Ἰγῆ, ἔλκε τὸ τῆρον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἦνιδε, σιγῆ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' αἴηται

118. — ἀμπετέροις θύραις Brunck.; qui etiam cum Valck. malit τῆνος pro κείνος. Harl.

53. In talibus sacris τὰ πίτυρα Demosthenes quoque commemorat Or. pro Cor. 79. p. 515. 15. Ed. Harles. p. 454. Cf. Harpocr. V. ἀπομάττων. Jacobs.

54. ῥ' ἀδάμαντα] tu Diana eum, qui nullis viribus apud inferos domari nulliusque precibus moveri potest, h. e. *Plutonem*, flectes. Ex hac interpretatione videmus, cdd. et prisc. edd. lectionem ῥ' ἀδάμαντα a Reiskio, Valckenario, cuius longam doctamque consules animadversionem, atque Brunckio iure restitutam esse, et lectioni a Stephano profectae atque a Wartonō defensae, *Ῥαδάμαντα*, praefendam. atque auctor censurae edit. Warton. in bibl. philol. Gotting. vol. II part. 4. p. 125. praeferre videtur; laudat enim Ovid. *Mét.* IV. 452. *fores clausas adamante.* v. etiam Alberti ad Hesych. voc. ἀδάμας. — εἰ τί — ἄλλο primum ἀσφαλὲς est σκληρὸς, durus, (rectius Schol. ἀκλήτων. K.) tum ἄλλο h. l. neutrum adiectivi designat homines: *si quis praeterea alius ibi sit durus et severus.* — Superstitionem nefandam vberius explicat Lampe de cymbalis veterum libr. III. cap. II. p. 345. sqq. Harl. Henr. Vossius in Notis in Theocrit. p. 11. intelligit illum deorum chalybem mythicum, ex quo omnia, in quibus immanis quaedam seu defendendi seu coercendi vis inesset, Vulcanum confecisse poetae inde ab Hesiodi aetate auctores sunt. At primum non patet, hic chalybs cur dicatur ὁ ἐν ἄδα ἀδάμας, quum, quod multa loca ab ipso Vossio citata demonstrant, ex illo metallo plurimae res, quae non in Orco erant, confectae essent. Tum ad hunc ἀδάμαντα movendum requirebantur corporis vires immane quantum auctae, quales sunt Gigantum, quarum cogitatio hic quidem, vbi Delphidis

Nunc sacrificabo furfures. Tu vero, Diana', et illum
in Orco

Movere possis indomitum, et si quid aliud est firmum.
Thestyli, canes nobis per urbem vlulant.

Dea in triviis adest: quin ocius insona aea.

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

En, mare ailet, silent flamina:

animus obstinatus flectendus; alienissima est. Neque Propertii locus IV, XI. 4. *non exorato stant adamante vias* — huic opinioni favet. — Equidem adhuc praefere Valcken. explicationem; quodque nomen Plutonis non est additam, in eo ipso vis quaedam inesse mihi videtur. Importunum autem δ' non cum duobus cdd. omittendum, sed cum I. H. Vossio in π' mutandum esse censeo. Illata enim esse haec litera videtur ab oescitante librario, qui hic Rhadamanthi mentionem fieri sibi persuaderet. — Ad Valcken. rationem commendandam insigniter etiam faciunt loca duo Heliodori ab Iacobsio citata: apud quem T. II. p. 124. sq. *venefica τὰ ἀκίνητα μαγγελιαὶς κινεῖν* dicitur, et alia T. II. p. 155. *οὐδεὶς ὡς ἀδαμάντινος, ὡς μὴ τοῖς ἡμετέροις ἀλῶναι θελγήτροις*. — Longe aliter tamen de hoc loca sentit Hermannus, et sic quidem: „Rhadamanthi hic „nomen latere, et res, et ineptum illud δ' ostendit. „Quare nisi singularis quaedam forma huius nominis „Theocrito placuit, scribendum putem, *κινήσαις Ραδάμανθον, ἢ εἰ τί περ ἀσφαλὲς ἄλλο*.“ *Kiessl.*

35. Vid. ad vs. 12. et de *ωρύεσθαι* *Creuseri* notam in *Meletemat.* e disciplina antiq. P. I. p. 11. *Kiessl.*

36. De Diana Trivia v. Schol. et ad Ovid. *Trist.* IV. 4. 73. — *ἤχειν* h. l. significat ictu, percussu, conquassatione ad tinniendum impellere. *Harl.* [Ita etiam *sonare*. *Tibull.* I, 3. 60. *dulce sonant tenui gutture carmen aves*. — *Sophon.* in Scholiis ad *Lycophron.* v. 77. p. 368. *ὁ γὰρ κύων βαῦξας λύει τὰ φαντάσματα, ὡς καὶ χαλκὸς κρουθεῖς*. Ad *Lycophr.* locum conf. *Potter. K.*]

38. Sub deae adventum, vniversim praesentibus diis, aut summis poetis carmina decantantibus ex sententia veterum mare et ventos silere, loca a Valckenario adscripta abunde testantur. Pro *σιγῇ* et *σιγῶντι* *Brunck.*

- Ἄ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾶ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία,
 Ἄλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίδομαι, ὅς με τάλαι-
 ναν 40
- Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἡμεν.
 Ἴυγέ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ἐς τρεῖς ἀποσπένδω, καὶ τρεῖς τάδε, πότνια, φωνῶ
 Αἶτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται, αἶτε καὶ ἀνήρ,
 Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον ποκὰ Θασεία φαντὶ 45
 Ἐν Δία λασθῆμεν εὐπλοκάμῳ Ἀριάδνας.
 Ἴυγέ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ἴππομανές φυτὸν ἐστὶ παρ' Ἀρκάσι τῷδ' ἐπι-
 πᾶσαι

dedit σιγῇ et σιγεῦντι. Illud σιγῇ etiam in duob. cdd. Harl. Poetae ventis, mari, totique naturae illud sacrum silentium diis praesentibus velut εὐφημίαν tribuunt. conf. Virg. Ecl. IX. 57. et nunc omne tibi etc. Aen. IV, 522 — 550. Apollon. Rhod. III, 743. sqq. v. Mitscherlich. ad Horat. I. 15. 3. Wernsdorf. poet. min. T. V. P. III. p. 1413. Fons comparationis habetur locus Alcmanis, quem servavit Apollonius Lex. Hom. v. κνώδαλον. p. 408. ed. Toll. — In edit. fragm. Alcmanis ab Welckero curatae p. 24. sqq. Kiessl.

41. ἡμεῖς Brunck. e cd. Harl. probante Valcken. In vno cd. εἶμεῖς. Kiessl.
43. De numero ternario Valcken. citat Heins. ad Ovid. Fast. II, 658. I. Meursii denarium Pythagor. c. V. Add. Tibull. I, 2. 42 — 55. ibique Broukh. et Vossium ad Virgil. Ecl. VIII, 73. p. 426. — Vers. 44. cum Brunck. scripsi αἶτε — αἶτε pro εἶτε — εἶτε. Kiessl.
46. ἐν Δία] quae insula postea *Naxos* dicta est, vbi Theus Ariadnen dereliquit. Harl. Conf. Apollon. Rhod. IV, 434. sq. De Δία v. interpretes ad Pomp. Mel. II. 7. 11. — λασθῆμεν nolim a λάζω deducere; imo a λανθάνω (λήθω). Iliad. XI, 313. λελάσμεθα. V, 834. λέλασται. Kiessl.
48. φυτὸν ἐντὶ Brunck. — De Hippomane non consentiunt. Theocritus quidem herbam quandam indicat, sive vera fuerit, sive, vt quibusdam videtur (conf. Salmas. ad Solin. p. 660.), fabulosa; atque facile fieri

Meus autem non silet in pectore dolor,
Sed in illo tota ardeo, qui me miseram
Pro coniuge infamem fecit, et virginitatem eripuit.

Lynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

Ter libo, et ter haecce, o veneranda, dico:
Seu mulier illi accubat, sive etiam vir,
Tantum eum oblivionis capiat, quantum olim Theseum
ferunt

In Dia oblitum esse pulchricomae Ariadnes.

Lynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

Hippomanes herba est apud Arcades: cuius potiundae
furore

potuit, vt planta id nominis in quadam tantum regio-
ne sortiretur, aut ab effectu etiam abusive ita vocare-
tur (v. Servium ad Virgil. Georg. III. 280.), quod equi,
si eam comederint, furorem passi sunt. Crateuas qui-
dem, vetus quidam botanicus, secundum Scholiasten
ad nostrum locum dicit, τὸ φυτόν ἔχει καρπὸν ὡς σικίου
ἄγρου, μελάντερον δὲ τὸ φύλλον ὡσπερ μήκωνος ἀκανθῶ-
δες [Crateuas ita exponit, vt ad *Daturam Metel* con-
siliium transferre possis. *Sprengel* in *Histor. rei herb.*
T. I. p. 127. *Kiessl.*] et Theophrastus *hist. plant.* IX.
cap. 15. (quem locum *Palmerius* et *Valckenar.* laudant,)
memorat herbae genus, dictum ἵππομανές, quae maxi-
me reperiat *Tegeae* et *Clitoriae*, ideoque in *Arcadia*.
Alter Scholiastes intelligit carunculam nigram, fronti
pulli recens editi innatam, quam equa enixa statim de-
vorat: de quo veneficio, item *hippomanes* appellato,
v. *Plin. H. N.* VIII. cap. 42. sect. 66. ibique *Harduin.*
Broukhus. ad *Tibull.* II. 4. 58. et interpretes ad *Vir-*
gil. Georg. III, 280. (*Voss.* p. 593.) et *Aen.* IV. 515.
Harl. Vix videtur hic intelligi planta aliqua, sed potius
concrementum, *ein Gewächs*, quod cum equuleo na-
scitur, et a veteribus pro philtro habebatur; quod
quale sit, docet *Daubenton* in *hist. nat. vniv. Comit.*
a *Buffon*, Vol. 4. p. 124. ed. *Amst. Schreber.* Schreberi
explicationi, quam alter Scholiastes vberius exposuit,
plura adversantur, et primum quidem, quod ἵππομανές
dicitur esse apud *Arcades*; vnde colligas veteres existi-

Καὶ πῶλοι μαινόνται ἀν' ὄρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.
 Ὡς καὶ Δέλφιν ἰδοίμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περάσαι 50
 Μαινομένην ἵκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαιστρας.
 Ἴγυξ, ἔλαε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὄλεσε Δέλφης,
 Ὡ γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.

masse, τὸ ἵππομανές proprium fuisse Arcadiae. At qui factum est, ut soli Arcadici equulei cum eiusmodi caruncula nascerentur? Tum vsus vocabuli *φυρόν*. (Conf. tamen Liebel. ad Archiloch. reliquias, p. 91.) Denique, id quod gravissimum est, locutio ἐπὶ τῶν μαινέσθαι, quae, interprete Salmasio ad Solin. p. 940. non de eo usurpatur, qui alicuius rei gustu vel haustu ad insaniam adigitur, sed de eo, qui rei eius cuius cupiens est, quousunque modo potiundae ardore insanit. Adde Huschk. Anal. crit. p. 29. Jacobs. in Anthol. Gr. T. VII. p. 156. Hieron. Bosch. in Anthol. Gr. p. 280. Eodem sensu Latini usurpant verba *ardendi* et *insaniendi*. v. Burmann. ad Propert. I. 13. 7. Sensus est: *uti equulei et equi, stabulis et pascuis desertis, furentibus similes oisato cursu per montes feruntur, quaerentes herbam illam, quam insano ardore expetunt; ita ego etiam Delphin meum, simili mei amore inflammatum et insaniendi similem, gymnasio relicto, in hasce aedes venire videam*. Schaeff. suspicatur, τῶδ' ἐπὶ πῦσαι ὡς πῶλοι —. *Kiessl.*

50. Geminatum καὶ non debebat Brunckium movere, ut cum Reiskio scriberet περάσαι — Ἴκελος nam et luxuriantur Graeci in particulae καὶ vsu (conf. Schaeff. Mel. cr. p. 12. et Weisk. de pleonasmō p. 185. sqq.), neque hoc quidem loco alterum καὶ sua vi destituitur. Hoc enim puella dicit: ita etiam Delphin et quidem in hasce aedes venire videam. Quod autem Reiskius affirmat, vulgarem lectionem requirere περῶντα, hoc secus est: v. Matthiaei Gramm. gr. p. 795. not. 3. Ἴκελος tamen permulti cdd. apud Gaisf. vnus etiam περάσαι. Pro περῶσαι scripsimus περᾶσαι cum Valcken. quemadmodum iam dudum Idyll. XV, 44. vulgatur. — Λιπαρᾶν etiam Latini palaestram dixerunt *unctam, nitidam, liquidam*. V. Markland. ad Stat. Silv. p. 140. *Kiessl.*

Omnes et equulei feruntur per montes et celeres equae.
Sic etiam Delphin videam et ad hasce aedes ruentem
Furenti similem, ex nitida palaestra.

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

Hanc de laena fimbriam perdidit Delphis,
Quam ego nunc divellens rapidum in ignem iniicio.

53. v. Vossium ad Virgil. Eclog. VIII, 91. pag. 453.
Kiesel.

54. κατ' ἀγρίω nonnulli scribunt, κατὰ cum βάλλω coniungentes; Reiske contra coniungit cum τίλλοισα. Valckenar. probat Hemsterhusii correctionem κατ' ἀγρίω (sine iota subscripto, ut etiam in cod. Aug. scribitur), adversus hunc ferocem amatorem, quoniam ἀγρίος etiam is dicitur, qui amori non respondet, sed asper antantem contemnit et fastu magno repellit, ut XXIII, 11. 19. Brunck. arbitrans, poetae tunc scribendum fuisse κατὰ τῷ ἀγρίω, aliam in notis protulit coniecturam, κατ' ἀγρίος, has iam efferata ego exuvias in ignem conicio. Harl. Ut Reisk., etiam Abreschius in Dilucid. Thucyd. p. 416. coniungit κατατίλλοισα cui rationi numeri versus obstant. Hemsterhusium sequuntur Dahl. et Ahlwardt. At recte monuit Brunck., tum requiri articulum τῷ vs. 25. ἐπὶ Δελφίδι, ubi est nomen proprium, huc non pertinet. Graefius duas coniecturas proposuit, alteram hanc: ὦ γὰρ νῦν τίλλοισα κατ' ἄτριον ἐν πυρὶ βάλλω, i. e. ὃ κρασπέδον ἐγὼ κατ' ἄτριον τίλλοισα πυρὶ ἐμβάλλω. vult illa Delphidis fimbriam divellere in flā, solvere omnem texturam. alteram hanc: ὦ γὰρ νῦν τίλλοισα κατ' ἄτριον κ. τ. λ. i. e. οὐ κρασπέδου ἄτριον ἐγὼ κατατίλλοισα, etc. eodem sensu: cuius fimbriae texturam etc. Equidem in lectione vulgata acquiesco, in qua nec collocatio verborum offensioni esse potest, ut in Theocrito, qui in hoc genere etiam alia sibi propria habet. conf. I. 95. nec locutio καταβάλλειν ἐν πυρὶ nam etiam Homer. sic loquitur, ut II. IX, 206. κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῆ. XII, 206. μέσῃ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὄμιλῳ. Verba καταβάλλω ἐν τῷ πυρὶ τῷ ἀγρίῳ recte explicat scholiastes, ἤγουν τῷ δραστηρίῳ, ὅπερ καὶ ἀκοντα ἔλθειν ἀναγκάσει. *Kiesel.*

Αἰ αἶ, Ἔρως ἀνιαρέ, τί μεν μέλαν ἐκ χροός αἷμα 55
Ἐμφύς ὡς λιμνᾶτις ἄπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

Ἴγχε, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἀνδρα.

Σαῦράν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ.

Θέιστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὸ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπό-
μαζον

Τᾶς τήνω φλιάς καθυπέρτερον, ἄς ἔτι καὶ νῦν 60

Ἐκ θυμῷ δέδεμαι· (ὁ δὲ μεν λόγον οὐδένα ποιεῖ)

55. ἀνιαρέ edd. pr. Reiske, Valck. et Brunck. et Cdd., vulgo ἀνιηρέ. Dein construe, (διὰ) τί ἐμφύς, sc. μοι, ὡς λιμν. βδέλλα (*Blutegel*, conf. Horat. A. P. 476. ibique Lambin. et Port. in lex. dor. sub h. v.) ἐκπέπωκας ἐκ χροός μεν μέλαν αἷμα. *Harl.* De diversitate accentus in particulis αἶ, αἶ, v. Potter. ad Lycophr. v. 307. — Huschk. in Anal. cr. p. 57. censet, Theocritum ante oculos habuisse Sophoclem Electr. 777. sqq. (Erf.)

— — — ἦδε γὰρ μιλζων βλάβη
ξύννομος ἦν μοι, τοῦμὸν ἐκπίνουσ' αἶμα
ψυχῆς ἀκρατον αἷμα.

Theocritum expressit Horat. A. P. 476. — Apud Orian. Hal. II. 601. αἰ βδέλλαι dcc. δαίνυσθαι μέλαν αἷμα. Denique ἐμφύς vt *Πiad.* α, 513. ὡς ἔχει ἐμπεφυῖα. *K.*

58. σαῦραν] Eidechse. conf. Palmer. in Exercit. p. 794. Hesychn. voc. σαῦρα, ibique Alberti; infra VII. 22. dicitur σαῦρος. *Harl.* Hic est vnus locus Theocriti, quem respiciunt lexicographi Segueriani editi a Bekkero, Vol. I. p. 64. citati iam a Valckenario: Σαῦρος ἀρβενικῶς λέγουσιν. Θεόκριτος θηλυκῶς εἶπε σαῦρον. scrib. σαῦραν. Nostro loco vna ed. Farr. σαῦρον. — ποτὸν κακὸν Winterton. Valck. Brunck. alii. Alterum ordinem κακὸν ποτὸν defendit Vossius eo, quod gravior vox priorem locum pascat, vt v. 161. κακὰ φάρμακα. IV, 47. κακὸν τέλος. XVI, 85. κακῆ ἀνάγκη. XXV, 168. κακὸν τέρας. *Kiessl.*

59. θρόνα Θεσσαλοὶ μὲν τὰ πεποικιλμένα ζῶα· Κύπριοι δὲ τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια· Λίτωλοι δὲ φάρμακα, ὡς φησι Κλείταρχος· Ὅμηρος δὲ τὰ ῥόδα, παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ τῆς γῆς. Schol. conf. Stephan. indicem ad thes. L. Gr. p. 1059. *Harl.* Ahlwardt. amplexus scholiastae explica-

Vae, vae, Amor gravis, quid mihi atrum e corpore
sauginem

Inhaerens hircinis instar palustris omnem exsuxisti?

Iynx, trahere tu illum meam ad domum virum.

Lacertam tibi contritam potum malum cras feram.

Thestyli, nunc tu sumta haec venena illine

Limini eius, cui etiam nunc

Animo sum alligata: (ille autem me nihil curat:)

tionem τὰ πεποικιλμένα ζῶα, de lacerta accipit verbum
τὰ θρόνα, omnemque locum sic exponit: „Hanc lacertam
tibi, Delphi, teram, et cras potum malum feram.
Tu, Thestyli, sume hanc lacertam contritam et illine
eius limini.“ Nimirum venena e lacerta expressa re-
tinet Simaetha cras inde paratura potum venenatum,
quo omnibus aliis frustra tentatis ad extremum vsura
est; Thestylin modo contritam bestiam illinere iubet.
Sic omnia bene cohaerent. Hoc vnum male me habet,
quod numerus pluralis τὰ θρόνα de una lacerta vsurpa-
tur. H. Vossius in programmate intelligit (Virg. Aen.
V, 514.) *pubentes herbas, nigri cum lacte veneni.* Ita
τὰ θρόνα dcc. Nicandro in Ther. 413. vbi v. Schol. item
Lycophr. 674. vbi Tzetz. interpretatur φάρμακα μαγικά.
Eandem rationem probat vir doctus in Ephem. lit. vni-
vers. Sed nisi haec θρόνα s. φάρμακα referuntur ad la-
certam, et vniverse venena intelliguntur, omnis locus
non satis cohaeret. *Kiessl.*

61. ἐκ θυμῶ coniungo cum Valcken. quem vide. *ex quo
limine nunc tota mente adfixa pendeo.* Infra XXIX, 4.
est ἀπὸ καρδίας. Iota subscriptum abest a voc. θυμῶ
etiam in cod. Aug. Reiske illud addidit, et construit
θυμῶ ἐκδέδεμαι. Mox Brunck. ποιῶ. Ultima huius ver-
sus contulit Bergler. ad Alciphr. I, 27. p. 113. (p. 155.
ed. Wagn.). *Harl.* Sequor cum Reiskio Scholiastam,
qui explicat, ἐκδέδεμαι τῇ ψυχῇ. Etiam plures Cdd.
θυμῶ quamquam tali in re codicum auctoritas est le-
vior. Locutiones ἐκ θυμοῦ, ἀπὸ καρδίας, ἐκ ψυχῆς, quae
suis quaeque locis recte leguntur, huic loco non satis
conveniunt, qui requirit sententiam, qualis est illa apud
Plaut. *Asin.* I. 5. 4. *fixus hic apud nos est animus tuus*

Καὶ λέγ' ἐπιφθύσοισα· Τὰ Δέλιδος ὄστ' ἐμάσσω.

Ἴν' ἔξ, ἔλκε τὴν τῆρον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Νῦν δὴ μούνα εἰόσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;

Ἐκ τίνος ἀρξέσθαι; τίς μοι κακὸν ἀγάγε τοῦτο; 65

Ἦνθ' ἂν τῷ ὑβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξῶ

Ἄλσος ἐς Ἀρτέμιδος· τᾶ δὴ τόκα πολλὰ μὲν ἄλλα

Θηρία πομπεύσκε περιστάδον, ἐν δὲ λέαινα.

Φράσδεό μιν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.

Καὶ μ' ἂν Θευχάρια, Θραῖσσα τροφὸς ἂν μακαρῖτις, 70

Ἀγχιθύρος ναίσοισα, κατεύξατο καὶ λιτάνευσεν

clavo Cupidinis. Verborum collocatio non dissimilis est illi vs. 54. et 80. *Kiessl.*

62. ἐπιφθ.] *insusurrans* (ἐπιψιθυρίζουσα) explicat h. l. Schol. at infra ad Idyll. VII, 127. vti Eustathius reddit *inspuere* (ἐπιπτύειν), quod pertinebat ad ritus veficicarum. (Conf. Idyll. XX, 11. K.) Ultima versus verba: τὰ Δέλι. ὄστ. πάσσω, suspecta et ex versu 21. mutua sumta videntur cl. Schneidero in Bibl. philol. Vol. I. p. 126. *Harl.* Eustathius ad Homerum Od. α. p. 1392, 42. = 22, 9. τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ Ἐπιφθύζειν, ἀντὶ τοῦ ἐπιπτύειν γοητευτικῶς. Et ad Od. δ. p. 1482, 43. = 149, 16. Est igitur πτύειν pronuntiatum literis adspiratis, quam adspirationem litera sibilans vltro efficit. — Schneider. in Lex. gr. suspicatur olim scriptum fuisse ἐπιψύττοισα a ψύττω dor. pro πτύω. — Tum recepi certissimam Ahlwardti correctionem μάσσω pro πάσσω. Est enim, monente item Graefio p. 12., huius loci eadem plane oeconomia ac superioris v. 18. 21. Denique non video quare ὄστ' ἐμάσσω hic Reizio (conf. Eichstadt. quaest. philol. spec. p. 60. sq.) displicuerit, quum tota actio sit symbolica. *Kiessl.*

64. μούνα Brunck., μούνα (pro vulgata μούνη) malit Valck. (idque recepit. K.) Dimissa vero est Thestylis, et Simaetha secum de origine amoris instituit sermonem. *Harl.*

65. In Cdd. sunt ἄρξομαι (ita etiam in Aug.)· ἄρξομαι ἐγώ· ἄρξομαι· ἄρξεναι ἐγώ. Vt h. l. et VII, 95. item Epigr. V, 3. ἄρξεναι· ita apud Theocritum κεισεύμαι, βασεύ-

Et dic insputans: Delphidis ossa lino.

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
 Nunc vero sola relicta vnde amorem deplem?
 Vnde exordiar? quis mihi malum hoc attulit?
 Venit ad nos Eubuli filia Anaxo canistrum ferens
 In lucum Dianae: huic quidem tum multae aliae
 Ferae in pompa ducebantur circumcirca, in his leaena.
 Vide amorem meum, vnde venerit, veneranda Luna.
 Atque me Theucharila, Thressa nutrix, nunc mortua,
 In vicinia habitans, oravit et obsecravit,

μαθ. v. Gregor. Cor. p. 261. Maittair. de dial. p. 301. sq. *Kiessl.*

66. Anaxo canistrum in pompa gestavit in lucum Dianae, ne sibi nupturae irasceret ob amittendam virginitatem. v. Schol. De canephoris vide locum classicum apud Xenophont. Ephes. p. 2. Spanhem. ad Callim. H. in Cerer. v. 1. et frequentius, atque infra ad Idyll. XXVI. 7. *Harl.*

67. ἐς Ἀρτέμ. pro ἐπ' Ἀ. ex Lips. et Florent. cdd. (quibus consentit Augustan.) rescripserunt Valcken. et Brunck.; idem Casauboni correctionem, a Valcken. et Wartono probatam, τόξα (dor. pro τόρε), reposuit. *H.* Ἐς et τόξα recepimus cum editoribus recentioribus. Ἐς et ἐπ' saepissime confusa sunt: v. Brunck. ad Apoll. Rh. I, 725. 1108. IV, 1604. *Kiessl.*

69. φράσθεο (pro φράζεο) semper Brunck. (idque secuti sumus. *K.*); vis vero medii generis tenenda est, *tecum dic*, h. e. considera, animadvert. v. Schol. ad vers. 99. Dorville Vann. crit. p. 147. (ad Chariton. p. 669. Lips. *K.*) Palmerii Exerc. p. 794. *Harl.*

70. Θευχαρίλα etiam cod. Aug., probatque Valckenarius. Θευμαρίδα (quod nomen viro congruum est) probant Schottus Observ. human. II. cap. 46. et Reiske. plures cdd. habent Θευμαρίδα, quod rescripsit Brunck., cui tamen poeta scripsisse videtur, τῷ υμαρίδα (conf. v. 66.) ab Εύμαρίδης, ita vt nutrix non suo; sed alumni nomine indigaretur. Quod vero vnus codex legit κατ' εύμαρίδα, id non temere praetereundum putat Wartonus; *Harl.*

Τὰν πομπὰν θάσασθαι ἐγὼ δὲ οἱ ἄμεγάλοιτος
 Ὠμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
 Κάμφιστεϊλαμένα τὰν ξυστίδα τὰς Κλεαρίστας.

Φράσδεό μιν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἴκετο, πότνα Σε-
 λάνα. 75

Ἦδη δ' εὔσα μέσα κατ' ἀμαξιτόν, ἃ τὰ Λύκωνος,
 Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.

Τοῖς δ' ἤς ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρῦσοιο γενειάς,
 Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὴν Σελάνα,
 Ὡς ἀπὸ γυμνασίου καλὸν πόνον ἄρτι λιπόντων. 80

72. θάσασθαι cod. Aug. et plures apud Reiskium (et Gaisford. K.); sed vulgatum (quod citat Eustath. II. τ. p. 1186, 48 = 1255, 2.) a θάσμαι, *specto*, est voc. Theocriteum. v. interpret. ad Callim. H. in Cerer. v. 5. Koen. ad Gregor. Cor. p. 100. sq. (p. 222. sq. Schaeff.) et vberius illustratur a Valcken. ad Adoniaz. p. 367. B. (coll. p. 195. C. K.) *Harl.*

73. βύσσος est *Baumwolle*. vide *Forsteri* librum de *Byss*, Lond. 1775. *Harl. Gossypium*. *Schreber*. Quando κῦτραν et κίτωνα nominatim Siculis adscribunt Io. Grammaticus, §. XXVIII. et Noster, vel ipsi, vel antiquiores, quos secuti fuerint, Grammatici, ita invenisse possint videri in Siculi Theocriti Eid. II. 75. XXI. 15. Ita *Koenius* ad Greg. de D. D. §. CLI. (p. 341. Schaeff.) *Kiessl.*

74. ξυστίς γυναικῶν τι ἔνδυμα πεποικιλμένον. Schol. τῆς Κλεαρ. ex optimis libris reposuit Valcken. item Brunck., idque iam Reiske probarat. τὰν vulgo, etiam Cod. Aug. *Harl.* Aristoph. Nub. 71. ξυστίδ' ἔχων vbi v. Schol. et interpretes. De more pauperiorum pulcra vestimenta in festorum solemnitatibus ab opulentioribus mutuandi v. Bastii epist. cr. p. 157. ed. Lips. Eo pertinet locus Iuvenalis VI, 364. *ut spectat ludos, conducit Ogulnia vestem*. Item Iamblichii de vita Pythag. §. 55. θεωροῦντες τὴν τῶν γυναικῶν δικαιοσύνην ἐκ τοῦ προτεσθαι μὲν ἀμαρτυροῦν τὸν ἱματισμὸν καὶ τὸν κόσμον. *Kiessl.*

76. μέσαν (Laurent. cod. habet μέσην,) dedit Brunck. pro μέσον, probante Valckenario, quoniam ἀμαξιτός est generis feminini. (Verum latet in depravata lectione cod. Vat. μέγαν. *Kiessl.*) Virg. Ecl. IX. 59. *hinc adeo media*

Vt pompam spectarem. Ego eam infortunatissima
Sequebar, ex bysso elegantem trahens tunicam
Et ornata xystide Clearistae.

Vide amorem meum, vnde venerit, veneranda
Lūna.

Quum iam essem in media via, vbi Lyconis aedes,
Vidi Delphin simul et Eudamippum incedentes.
Erat iis flavior helichryso barbae lanugo,
Et pectora nitentia multo magis, quam tu, Luna,
Vtpote gymnasii honesto labore modo perfunctis.

est nobis via. — τὰ Λύκωνος scil. δώματα sive οικήματα pluralis pro singulari; forsitan quia domus fuit ampla (Hoc non inest in plurali. K.): cuius generis exempla collegit Fischer. in VI. prolus. de Vitiis Lexicorum N. T. *Harl.*

77. ἀμᾶ τε καὶ olim scriptum fuisse, quum in hoc idyllio dorismus accurate sit observatus, vero simile esse videtur Brunckio. *Harl.* Dahl. cum Brunckio scripsit ἀμᾶ. v. de hac forma Koen. ad Gregor. p. 213. 255. *Kiessl.*

78. ἦ; (pro ἦν), vt versu 92. et 124. legitur, coniecerunt Toup. atque Valcken., sicque dedit Brunck. (quem secuti sumus. K.) v. Koen. ad Gregor. de Dial. p. 118. sq. (p. 257. Schaef.) *Harl.* De helichryso vid. ad Idyll. I. 50. *Kiessl.*

79. τὴ, Σελάνα] sic solus Callierg., et Flor. σὺ, hancque optimam lectionem retinuerunt Valckenarius et reliqui editores. Codices omnes apud Gaisford. habent τὸ σελάνας, nec sane constat, quinam optimi codices habeant τὴ, Σελάνα. Reisk. frigidam lectionem τὸ σελάνας revocavit. — Dahl. iure negat, locum Bionis I, 93. ἦ τὴ, Διώνη — a Valck. et Toupio recte hic comparari. Aptior est locus hymn. Homer. in Vener. 89. 90. quem compararunt Warton. et Wakefield. in Sylva crit. P. II. vbi hic a pag. 143 — 147. hunc locum tractat. *Kiessl.* Cum candore autem et pulcritudine Lunae res saepius compararunt poetae. v. Idyll. XVIII. 26. Warton. et Koehler. ad nostrum locum, Broukhus. ad Tibull. III, 4. 29. et Schrader. ad Musacum p. 172. sq. *Harl.*

80. λιπόντων ex pr. edd. et cdd. optimis revocarunt Reiske et Brunck., atque probarunt Valck. et Warton.,

Φράσδεό μεν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Χ' ὡς ἶδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μεν περὶ θυμὸς ἰάφθη
 Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κούδ' ἐ τι πομπᾶς
 Τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἰκαδ' ἀπῆνθον
 Ἔγνων· ἀλλὰ μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξεν 85
 Κείμαν δ' ἐν κλινητῆρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας.

Φράσδεό μεν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σε-
 λάνα.

Καὶ μεν χρώς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλὰκι θάψω·

qui tamen lectionem a Calli ergo profectam, etiam in cod. Aug. aliisque repertam, *λιπύσει*, in textu retinuerunt. A veteribus autem primi amantium congressus saepe fingebantur in sollemnioribus deorum festis. v. Dorville ad Chariton. p. 17. (p. 209. Lips.) *Harl.* Recipimus exquisitiorem lectionem *λιπόντων*, etiam Hermannō probatam. De constructione particulae ὡς cum genitivis absolutis v. ad Viger. p. 559. sq. Praepositio ἀπό pertinet ad *λιπόντων*. v. ad vs. 61. — Mirus est Wakefield, qui, ex vulgari lectione non *nitentes*, sed *illuvie* potius *squalentes* sisti putans, audacter coniecit: ὡς ἐπὶ γυμνασίῳ καλὸν πόνον ἄρτι λιπόντων· oleo nitidorum ad certamen. *Kiessl.*

82. alterum ὡς indicat celeritatem, quod clare ostendit Achilles Tat. p. 18. ed. Salmas. ὡς δὲ εἶδον, εὐθύς ἀπολώλειν. sic etiam Virgil. Ecl. VIII, 41. *ut vidi, ut* (h. e. statim) *perii*. v. ad vers. 51. Homer. Il. XIV, 294. ὡς δ' ἶδεν, ὡς μιν ἔρωσ πυκινὰς φρένας ἀμφοκέλυψεν. et XIX, 16. vbi conf. Clark. item Theocr. III. 42. Warton. et Valck. ad nostrum locum. [Alterum ὡς exprimit potius vehementiam, vt latin. *ut*, pro quo etiam dicitur *quam*. (conf. Valcken. ad Callim. frg. p. 105. sq.) atque hoc ὡς Hermannus de emend. rat. gr. gr. p. 114 scribi iubet ὡς. *Kiessl.*] — ὡς μοι Brunck. ex Flor. [item sex cdd. apud Gaisf. — Fulv. Ursinus p. 72. legit *ἰάνθη*. *ἰαίνειν*, calefaciendo *mollire*, de amore quidem vsurpatur; sed hoc loco, vbi praecessit *ἐμάνην*, vt nimis lene, non ferendum. *Περιάπτειν* fortius est quam *ἰάπτειν*. nisi cum Cd. Schell. scribere malis *πέρι*, i. e. circumquaque, *penitus*. Neque probo speciosam emendationem Graefii,

Vide amorem meum, vnde venerit, veneranda Luna.
 Et vt vidi, vt insanii, vt meus penitus est animus laesus
 Miserae: venustas marcescebat, neque quidquam ad
 pompam

Illam animum adverti, nec qui domum redierim,

Novi: sed me morbus ardens consumsit:

Decumbebam in lecto decem dies et decem noctes.

Vide amorem meum, vnde venerit, veneranda Luna.

Et cutis mea similis fiebat prorsus thapso:

πυρὶ θυμὸς ἰάφθη. *Kiessl.*] In vers. seq. *κ' οὐτε* ex quibusdam cdd. et Ed. Ald. rescripsit Brunck. *κ' οὐτε* cod. Aug. alii aliter apud Reiske. *Harl.* [Recepi cum Schaefero Brunckii lectionem, quae vnice vera est; nam ne coeperat quidem Simaetha ad ludos attendere. *Kiessl.*]

85. *καπυρὰ νόσος*] poetice apteque innuitur amor vehemens, qui morbi ardentis instar corpus paulatim absumit. *Καπυρὸς* descendit ex mente nonnullorum a *καίειν* et *πυρῶν*. vide plura de etymologia et potestate huius vocabuli apud Mollum, Iungermann. et Boden. ad Longi Pastoralia p. 148. sqq. at confer etiam V. D. in Nova bibl. philol. vol. III. p. 42. docte disputantem contra Boden. — Initio versus Koehler. *μ' ἔγνων* suspicatur, et versum sequentem spurium esse putat. — *ἔξαλάπαξε*, *exinanivit*, *tabefecit*, est vocabulum Homericum. vide Dammii Lexicon graecum p. 1349. et praefenda est haec lectio alteri, quam scholiastes reperit, *ἔλλάλαξεν*, *prorsus immutavit.* *Harl.* [*Καπυρὰ* comparat Hermannus in libro de emend. rat. gr. gr. p. 59. cum *κάπειον* Pind. Ol. VIII, 50. et *κάβαίνω* Alcmanis apud Hephaestion. p. 44. (in edit. fragm. Alcmanis curata a Welkero p. 50. sq.). Graefius p. 15. praefert *ἔλλάλαξεν*. Homeri certe auctoritas, inquit, ad defendendum *ἔξαλάπαξεν* hoc nexu non facit: nam aliud est *ἔξαλαπάξαι* urbem, aliud formam humanam. Optime vero cum *ἔλλάλαξεν* cohaeret vs. 88. *Kiessl.*]

88. *θαίπω*] A colore pallido sumitur comparatio, quae conditionem aegrotantis et marcescentis corporis poetice signet. *Θαίπος* vero num lignum fuerit Scythicum,

Ἐρρέυν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
 Ὅστε' ἔτ' ἤς καὶ δέρμα· καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρασα; 90
 Ἡ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἄτις ἐπαῖθεν;
 Ἄλλ' ἤς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύ-
 γων.

σκυθάριον, quo lanam tingunt et capillos reddunt flavos, quod idem χρυσόξυλον, *lignum aureum*, dicitur, vti scholiastes tradit; an herba quaedam pallida (φυτόν τι χλωρόν ait Asclepiades apud Scholiasten ad h. l.) Sicula, ab Crateua inventa in insula quadam, Thapso, quae est vna Sporadam, sita inter Arcaeusam et Phoenicen, cuius succo illi obtinunt faciem, qui velint videri pallidi et aegroti, vt Scholiast. ad Nicandri Theriac. v. 529. memorat, vltcrius investigat Io. Bodaeus a Stapel ad Theophrasti histor. plant. libr. IX. cap. 15. p. 1104. conf. Wolf. ad Sapphus fragmenta p. 249. *Harl.* — *Thapsus*, secundum Scholiasten, est lignum quoddam, quod etiam scytharium vel scythicum dicitur, lanamque melino, capillos autem flavo colore imbuunt. A plerisque *glycyrrhiza* habetur; nec obesse videtur; thapsium lignum appellari, glycyrrhizam radicem esse, cum exempla non desint, Graecos olim radicem maiorem et duriorē lignum appellavisse. Conf. *Bod. a Stapel* in Theophr. p. 1105. At glycyrrhizam ad vsus tinctorios adhibitam fuisse, nullibi reperitur. Anne Thapsus fuerit *Rhus Cotinus Linn.* Sp. pl. p. 583? quae pro *Coccygia* antiquorum haberi solet. Haec in Scythia nascitur, materiam habet luridam, et colore tam melino, quam flavo tingit. Si inter radices quaerenda esset thapsus, mihi potius quam glycyrrhiza rhapsonticum esse videretur, planta in Scythia inquilina, cuius radix nostro quoque tempore ab incolis ad tincturas luteas recipitur, teste cl. *Pallas* Itin. tom. I. p. 380. Hic θάψω intelligitur color talis, qualis huic frutici est, eoque tingitur; *quittengelb* Germani dicerent. *Schreber.* De θάψω citavit *Eichstadius* in libr. l. p. 62. *Ioh. Arntzenium* de colore comarum c. VII. p. 115. — *Tinctus viola palliora amantium*, Horat. Od. III. x. 14. *Oraque buxo Pallidiora gerens exhorruit*, Ovid. Met. IV. 154. Apollon. Rhod. III. 297. de Medea aman-

Defluebant ex capite omnes capilli, solaque relicta
 Ossa adhuc erant et pellis. et quem non adii?
 Aut cuius aniculae domum reliqui, quaecunque incantaret?
 Sed nusquam lenimen inveniebam, et tempus celeriter
 praeteribat.

te: ἀπαλὰς δὲ μετετροπᾶτο παρειάς Ἐσχάδον, ἄλλοτ' ἔρευ-
 θος, ἀκηδέησι νόοιο. — F. A. Wolfius in libello: *Zu
 Platons Phaedon*, p. 25. demonstravit, πολλάκις signi-
 ficare etiam *gar, vollends, wirklich*. Quamobrem non
 est, quod aut de crebris palloris cum rubore permuta-
 tionibus cogites, aut cum Graefio p. 13. scribas πάντο-
 θε θάψω, vel πελλάδι θάψω. — Denique et θάψω et
 θάψω scribi potest, quum ὁμοῖος utrumque casum adscis-
 cat, quod iam Reiske monuit. Adde Matthiaei gram.
 p. 518. — Citat versum 88. Schol. Aristoph. Vesp.
 1404. *Kiessl.*

89. 90. κεφαλᾶς — ἐπέρασα (pro κεφαλῆς et ἐπέρησα) prius
 ex coniectura (consentiente vno cod.), alterum ex se-
 ptem codd. dederunt Brunck. et Valcken. (Αὐτά, sola.
 vid. Hermann. in Act. semin. philol. Vol. I. p. 47. sq.
 K.) — λοιπὰ — ἦς, relicta erant, supererant. v. Val-
 cken. infra Id. IV. 15. Callim. H. in Cerer. 93. sq. ibi-
 que interpr. — ἔρρευν pro decidebant, conf. supra I. 5.
 et ad Anthol. gr. poet. Bion. I. 55. — ἐς τίνος sc. δόμον.
Harl. Praeivit et in his *Theocrito Sophron*, cuius ista
 servavit *Etymologus* p. 757, 3. τί μὲν ξύσιλος; τί γὰρ;
 σύφαρ ἀντ' ἀνδρός. Ultima explicat Grammaticus, δέρμα
 ψιλόν, ὡς τῶν ἄλλων ἤδη δεδαπανημένων. *Kiessl.*
91. Idem color est in loco Eurip. quem excitat Iacobs. ex
 Androm. 299. τί ν' οὐκ ἐπῆλθε; ποῖον οὐκ ἐλίσειτο Δαμο-
 γερόντων. — Verbum *λείπειν* h. l. est *praetermittere,*
praeterire, vt nonnunquam lat. *relinquere* apud ipsum
 Ciceronem, vt Verr. 3, 44. *praetereo ac relinquo*. Et-
 iam possis huc referre Virgil. VI, 509. *nihil o tibi, ami-
 ce, relictum.* *Kiessl.*
92. ἄνυτο φεύγων] *cito fugit*, aut *fugaciter praeteriit*, de
 qua verbi *ἀνύειν* elegantia egi in Anthol. gr. poet. ad
 Tyrtaeum II. 15. adde Bergler. et Fischer. ad Aristoph.
 Plutum 229. ἀνύσας τρέχε. *Harl.* In Avib. 242. ἀνύσα-

Φράσδεό μεν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Χ' οὔτω τᾷ δούλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
 Εἰ δ' ἄγε Θέστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μᾶχος. 95
 Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος. ἀλλὰ μολοῖσα
 Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
 Τηρεὶ γὰρ φοιτῆ, τηρεὶ δέ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι.

Φράσδεό μεν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Κηρεὶ κά νιν ἐόντα μάθης μόνον, ἄσυχᾳ νεῦσον, 100
 Κῆφ', ὅτι Σιμαίθα τὴν καλεῖ, καὶ ὑφαγέο τᾶδε.
 Ὡς ἐφάμαν' ἂ δ' ἦνθε καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
 Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν' ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐνόησα
 Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,
 (Φράσδεό μεν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σε-
 λάνα.) 105

Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπῳ

τε πετόμενα πρὸς ἐμὴν ἀυθάν. Add. Matthiaei gram. gr. p. 812. Viger. p. 350. not. Kiessl.

94. χ' οὔτω τᾷ δούλᾳ primae Edd. et plerique Cdd. In nonnullis tamen et Aug. χ' οὔτω τᾷ δούλᾳ. Quia δῶλε legitur Idyll. V, 5., Valckenarius (quem recentiores secuti sunt. K.) δῶλε admisit. Quum in οὔτω prima syllaba non mutetur, Brunck. tamen cum Casaubono repertum in Laurentianis χ' οὔτω rescripsit. Harl.

95. εἰ δ' ἄγε] valet pro εἴα δὴ ἄγε, εἴα sane age, wohlan denn nun. εἴ ἄγε Winterton. (cum vno Cd. Flor. et Lips. a m. sec. ceteri tamen cdd. et edd. pr. retinent δ. K.) v. Valcken. et Dammii Lexic. graecum p. 526. qui in hoc sensu et vsu nullam subesse ellipsin putat. Secus autem videtur Hoogeveenio, qui in Doctrina part. L. Gr. tom. I. p. 541. sqq. (in Epit. Schütz. p. 182.) vbi vis βούλει subaudiendum, et plenam esse orationem, εἰ δὲ βούλει, ἄγε, contendit. [Conf. Schaefer. ad L. Bos. Ellipsis. p. 590. et Hermann. de ellipsi et pleonas. p. 104. in Viger. p. 870. Kiessl.]. Reiske putat, εἰ esse imperativum contractum ex εἴ, ab εἶω, eo, vado, vnde per circumflexum notandum et exarandum. Harl. [Cum Brunckio et Schaefero scripsimus εὐρέ τε. De vsu vo-

Vide amorem meum, vnde venerit, veneranda Luna.
 Atque sic ancillae, quod res erat, aperui,
 Age, Thestyli, gravis morbi mihi inveni remedium.
 Totam me habet miseram Myndius ille. Ergo abi
 Et observa ad Timageti palaestram:
 Eo enim itat, ibi ei volupe est versari.

Vide amorem meum, vnde venerit, veneranda Luna.
 Et quando solum eum videris, tacite innue
 Et dic: Simaetha te vocat: tum huc adducas.
 Sic dixi: illa abiit et adduxit nitidum
 Meas in aedes Delphin. Quem simul ac vidi
 Ianuae limen superantem pede levi,
 (Vide amorem meum, vnde venerit, veneranda
 Luna.)
 Omnis refixi nive magis, ex fronte

cab. ἔχεν in re amatoria v. Valcken. ad Callim. fragm.
 p. 29. sq. *Kiessl.*]

98. Versum Theocriti cum loco Callimachi comparat Val-
 cken. ad Callim. fragm. p. 237. *Kiessl.*

100. μάθης, quod Brunckius propter ἐπέει ἄν pro vulgato
 μάθοις scribendum esse monuerat, exstat in pluribus
 codicibus. Mox idem exhibuit in textu καλή. *Harl.*

101. κῆφ] accentum primus mutavit Schaefer. consentien-
 te Cd. Schell. quod enim vulgabatur κῆφ', est et dixit.
 Tum cum Cd. Schell. Aldo et Reisk. scripsimus ὑφαγέο
 ab ὑφαγγεῖσθαι, eum clam huc duo, non, quod voluit
 Reiskius, praei viam illi. *Kiessl.*

105. 104. ἐνόασα Brunck. — De particula ἄρτι, eben,
 conf. Graefe ad Meleagri Epigr. p. 70. et Viger. p. 586.
 sq. — Medium ἀυσιβεσθαι, quo vtitur etiam Home-
 rus Iliad. 9, 409. Odyss. 10, 528. scholiastes monet pro
 activo poni. cf. Wesseling. ad Herodot. p. 408. 38. *K.*

106. Conf. elegantem Sapphus odam IX. p. 16. inprimis
 p. 50. edit. Wolf. (p. 24. ed. Volger.) Propert. II. 18.
 12. ibique Broukhus. *Harl.* Conf. Apollon. Rhod. I.
 1261. III. 954 — 965, vbi Medae cum Iasone congressum
 depinxit. *Kiessl.*

Ἰδρῶς μεν κοχύδεσκεν ἴσον νοτιάισιν ἔρσαις,
 Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
 Κνηξεῦνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
 Ἄλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χροῖα πάντοθεν ἴσα: 110
 Φράσδεό μεν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Καί μ' ἐσιδὼν ὡςτοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πάξας
 Ἔσδετ' ἐπὶ κλινηῖρι, καὶ ἐσδόμενος φάτο μῦθον·
 Ἦ ρά με, Σιμαίδα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγὼ θηῖν
 Ἥραν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλί-
 νον, 115
 Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἧ με παρήμεν.
 Φράσδεό μεν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.

107. κοχύδεσκεν Cd. Med. edd. Iunt. Steph. in poet. princ. (at in edit. min. κοχυσκεν), Reisk. et Brunck. atque Dorvill. ad Chariton. p. 380. (p. 431. Lips.) est forsitan vocabulum Theocriteum et fictum ad strepitum aquae per rupes delabentis indicandum. v. Schol. Steph. et Valcken. *Harl.* Valckenario videtur etiam Eustathius hoc loco invenisse κοχύδεσκεν, qui ad Hom. *Iliad.* ρ, p. 1126; 51. = 1095. ἀπὸ τοῦ κοχυδεῖν, inquit, καὶ τὸ κοχύδεσκεν εὔρηται. Paulo ante ex Athenaei (VI. p. 269. D.) Phercrateis ipsi memorantur ποταμοὶ — κοχυδούντες ἐπιβλύξ. Restituimus κοχύδεσκεν a κοχύδα. *K.*

109. 110. κνηξεῦντα φωνεῦντι Brunck. (Nos ex pluribus cdd. rescripsimus κνηξεῦνται. *Kiessl.*) — Δαγῦς est vocabulum rarissimum. Sic dicebantur puellarum ludicra, imagunculae ex cera, gypso vel aere factae. Atticis κόραι vocantur. vid. Schol. Valck. et Ruhnken. ad Timaeum p. 165. Toup. Emend. in Suid. P. III. p. 114. = T. II. p. 145. *Harl.* A Callimacho H. Cer. 92. dc. πλαγγών. add. *Bastii* epist. crit. p. 195. sq. Ad ἐπάγην Jacobs. citavit Apoll. Rh. III. 965. Helidor. II. 25. p. 155. IV. 15. p. 245. Philostr. *Imag.* I. 24. p. 709. *Kiessl.*

112. 115. κοῦ μ' ἐσιδὼν, cumque me ne adspexisset quidem, oculis in terram defixis, consedit, correxit Koppiers in *Observ. phil.* p. 77. et Brunck. recepit in textum. Vulgata tamen lectio perturbatum animi motum melius pingere videtur. [Koppiers. mutatio tautologiam loco infert. Vulgatam, quae sanissima est, cum

Sudor mihi defluebat instar pruinarum australium,
Nec quicquam eloqui poteram, ne quantum quidem in
somno

Balbutiunt alloquentes caram matrem pueri:
Sed toto corpore obrigui, vt pupa gypsea.

Vide amorem meum, vnde venerit, veneranda Luna.
Ac me intuitus ille amoris expertus, oculis in terram defixis
Assedit in lecto, atque sedens haec verba dedit:
Hercle, Simaetha, tantum me antevertisti, quantum ego
Nuper formosum currendo anteverti Philinum,
Quum in tuum tectum me vocasti, antequam ipse venirem.
Vide amorem meum, vnde venerit, veneranda Luna.

Vossio sic interpretare: cum me ingressus blande in-
tuitus esset, tum oculis ficta pudoris specie in terram
demissis crudelis in lecto consedit. Eum *ἄστοργον*, *a-*
moris expertem, appellat, quod postea puellam amare
desiit. *Kiessl.*] *πάσας, ἔσθετο, ἐσθόμενος* coniecit Val-
cken. et reposuit Brunck. (quem secuti sumus. *K.*) *H.*
114 — 116. *τρέχων ἔφθαξα, cursu superavi, celerius cu-*
curri. φθάνω, anteverto, occupo, cum participio iun-
ctum prioritatem et celeritatem declarat. v. Aristoph.
Plut. v. 685. et 1154. ibique notaa. (Vid. viros doctos ad
Viger. p. 518. sqq. inprim. Herm. not. 204. *K.*) — *ἢ*
με Ald. Flor. Reisk. et Valck. alii *ἢ με, ἦ με, ἦ με*. —
Ex Flor. cod. *παρῆμες* recepit Brunckius. Verborum
structura haec est: *Σιμαίθα, πρὶν ἢ ἐμὲ παρῆναι καλέ-*
σασα, τόσον ἐμὲ ἔφθασας, ὅσον ἐγὼ πρῶτην ποτὲ τὸν χαρ.
Φιλ. τρέχων ἔφθασα quum me vocasti ante, quam mea
sponte venirem, tantum me praevertisti, quantum ego
nuper cursu Philinum praeverti. *Harl.* [Sic Valcken.
Bene Reiskius: „quod me citius vocasti ad domum
tuam, quam ego illuc ivi, in ea re me tantum praever-
tisti, atque ego cursu Philinum nuper praeverti. Va-
nus homo, quo tempore mulierculae adulatur et blan-
ditur, eodem ipse se ei iactat atque commendat.“ Stru-
ctura autem verborum potius haec est: *ἔφθασας καλέ-*
σασα, ἦ με παρῆναι, τόσον ὅσον ἔφθασα, um so vist bist
du durch dein Rufen meinem Kommen vorausgeeilt,
als — neque opus est, vt suppleatur *πρὶν*. *Kiessl.*]

Ἦνθον γὰρ κηγῶν, καὶ τὸν γλυκύν, ἦνθον, Ἐρωτα,
 Ἦ τρίτος ἢ τέταρτος εἰὼν φίλος αὐτίκα νυκτός,
 Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων, 120
 Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλῆος ἱερὸν ἔρνος,
 Πάντοσε πορφυρέαισι περιζώστραισιν ἐλικτᾶν.

Φράσδεό μευ τὸν ἔρωδ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Καὶ μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ
 ἐλαφρός

Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠιδέοισι καλεῦμαι 125
 Εὐδοῦ δ', αἴκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα.

118 — 122. κηγῶν Valck. et Brunck. e tribus cdd. — Sensus priorum versuum hunc esse cum Koehlero arbitror: *Venissem enim et ego, venissem, inquam, per dulcem Amorem, vel tertius iam vel adbo quartus amasius statim cum*, h. e. simulac *advesperasset*. [τρίτος ἢ τέταρτος, cum duobus aut tribus aliis amatoribus. similia loca v. apud Viger. p. 73. sq. et p. 721. Locutio αὐτίκα νυκτός (*simul ac nox appetisset*) conferri potest cum illis, in quibus αὐτίκα participio iungitur. Kiessl.] — *Μᾶλα Διωνύσοιο* cum Wartono intelligo mala in genere, quae cum ceteris arboreis fructibus Bacchum invenisse Athenaeus III. 82. testatur: et mala ad amatoris dona pertinet. v. Idyll. III. 10. et XI. 10. atque Boden. ad Longi Pastoral. p. 75. sqq. Subtilius explicant scholia. [L. H. Vossius ad Virg. Ecl. p. 315. intelligit *mala citrea, Pomeranzan.* add. eundem ad Virg. Georg. p. 264. et Valck. ad VII, 64. K.] — *Λεύκα, Ἡρακλ. ἔρνος*, est corona ex alba populo, reperta ab Hercule apud inferos (v. Schol.), et vndique purpureis incincta fasciis (v. Is. Vossium ad Catullum p. 257. sqq. et I. H. Vossium ad Virgil. Ecl. p. 373.). — *πάντοσε* dedi cum Winterton. et Valck. ex ed. Harl. *πάντοσε*, quod idem est, cod. Aug. et alii, item edd. pr. cdd. plures *πάντοθεν*. Vulgatum *πάντοσε*, *semper*, vitiosum est. — *περιζώστρα* in genere, *quicquid cingit, cingulum, fascia (purpurfarbene Bänder)*. Harl. [Coronam ex alba populo confectam gestaturus est vt athleta Herculis instar. Brunck. et Dahl. dederunt *πορφυρέαισι περιζώστραισιν* quos sequimur. K.] *λεύκαν, populum albam, weisse Pappel.* Schreber.

Venissem enim et ego, per dulcem, venissem, Amorem,
 Aut tertius, aut quartus amicus, statim nocte ingruente,
 Mala Bacchi in sinu gerens,
 Caput ornatus populo, Herculis sacra planta,
 Circumcirca purpureis lemniscis involuta.

Vide amorem meum, vnde venerit, veneranda Luna.
 Et si me excepissetis, hoc gratum fuisset: nam agilis
 Et pulcher omnes inter iuvenes vocor,
 Contentusque fuisset, si modo pulcrum os tuum oscu-
 latus essem.

125. Hunc versum vncis inclusit Branck. qui praeterea sequenti versu dedit *κῆμ' αἰ μέν. Harl.* Notandus hic locus propter particulam *κε*. Versu proximo cur *καλεῦμαι* significet *sum*, non video. Imo appellatur agilis et formosus, quia est. *Kiessl.*

126 — 128. *εὔδον δ'* sic septemdecim Cdd. apud Gaisf. item Aug. et Schell. Ed. Call. pro *εὔδον τ'*, quod in Ald. et aliis, illudque rescripsi cum Valck. et Brunckio. *Harl.* Valckenarius: „Eleganter quidem adhibetur a „Graecis *εὔδειν* sed quo hic sensu ponitur, si tamen „illud *εὔδον* scriptum fuit a Theocrito, vix alibi repe- „rietur.“ Novum eumque non contemnendum patronum nacta est lectio *εὔδον*, Huschkium in notis ad Tibull. carm. I. p. 20. vbi, *εὔδειν*, inquit, dicitur de homine otioso, eodemque, vt Tibullus (v. 48.) reddit, *securo*. Vide Schaeferum ad Sopholis Oed. Col. 307. — In loco Sophoclis apud Ciceron. ad Attic. II. 7. Grotius *εὔδουση φρενί* vertit *curis solutus*. At vero haec ipsa notio loco Theocriteo minus convenit. Hinc adhuc praefero Hermannii emendationem *εὔ δ' ἦς* pro *εὔδον δ'*, quam proposuit ad Euripid. Hecub. v. 652. p. 157., quamque Dahl. in textum recepit. Etiam Graefius p. 14. probavit *εὔ δ' ἦς*. — Pro *εἰ κε* et *εἰ δ'* ex Cod. Aug. cum Brunckio recepi *αἰ κε* — *αἰ δ'*. item *τεῦς* pro *τεῦ*, quod ex ed. Flor. dedit Valck. v. ad Idyll. V. 59. denique *παντῶς* ex Edd. Med. Iunt. MS. Tolet. aliisque, et *παντῶς* pro *πάντως*, de qua forma v. Koen. et Bast. ad Gregor. p. 215. sq. *Kiessl.*

Αἰ δ' ἀλλᾶ μ' ὠθεῖτε, καὶ αἱ θύρα εἶχετε μοχλῶ,
Παντῶς καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἤνθον ἐφ' ὑμέας.

Φράσδεό μεν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφεί-
λεν 150

Καὶ μετὰ τὰν Κύπριν τὴν με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἶλεν,
Ἦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
Αὐτῶς ἡμίφλεκτον. Ἔρωσ δ' ἄρα καὶ Λιπαραίῳ
Πολλάκις Ἀφαιστοιο σέλας φλογερώτερον αἶθει.

Φράσδεό μεν τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σε-
λάνα. 155

Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο
Καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
Ἀνέρος. ὡς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δὲ οἱ αἰ ταχυπειθῆς
Χειρὸς ἐφραψαμένα μαλακῶν ἐκλιν' ἐπὶ λέκτρων.

128. Frangere postes, nec Romanos amatōres puduit. v. Tibull. I. 1. 87. aliosque quos in Horat. Od. I. 25. argumento Iani laudat, (adde Mitscherlich. p. 259. K.) Horat. III. 26. 7. ibique Bentlei, et Warton ad nostrum locum. *Harl.*

150 — 154. Κύπρι' Brunck. — ὀφείλεν pro ὀφείλεω cod. Aug. et Brunck., vti coniecerat Valckenarius. [Ita scripsimus. K.] 155. αὐτῶς Hesych. vbi v. interpr. explicat inter alia ὁμοίως, ὡσαύτως. [Scripsimus αὐτῶς, i. e. *ut nunc sum, gleich so.* v. Hermann. de hoc voc. in Actis semin. phil. Vol. I. p. 73. sqq. K.] — ἀμιφλ. scripseritne Theocritus, vt ἀμιθίως Idyll. XVIII, 18. XXIV, 130. dubitat Valcken. Reposuerunt Brunck. et Dahl. — Λιπαραίῳ coniecit Valcken. et rescripsit Brunck. *Vulcanus* pro *igne* apud scriptores vtriusque linguae frequens est. v. Homer. II. β. 426. Moschus III. 106. vbi vide Schwebel. Nostro vero loco et in comparatione et in ornatu adiunctorum *Λιπ.* et *σέλας* magna inest suauitas. *Λιπαραίως* a *Lipara*, insula inter Siciliam et Italiam, principe septem illarum, quae vulgo dicuntur Aeoliae, item Vulcaniae ab ignibus eructatis. *Harl.* Attigit hunc locum Eustathius Od. x. p. 1644, 54. = 577, 52. insulam memorans *Λιπάραν*, ἐξ ἧς καὶ σέλας λέ-

Sin alio me pepulissetis, foresque pessulo oclusae fuissent,
Vtique et secures et faces ad vos venissent.

Vide amorem meum, vnde venerit, veneranda Luna.
Nunc autem affirmo, Veneri primae me gratiam
debere:

Et post Venerem tu me secunda ex flamma eripuisti,
Carissima, quae in hasce tuas aedes arcessivisti,
Sic semiustum. Amor enim etiam Liparaeo
Saepe Vulcano flammam ardentiolem accendit.

Vide amorem meum, vnde venerit, veneranda Luna.
Malis furiis et virginem e thalamo
Et nuptam exagitat, vt torum adhuc calentem dere-
linquat

Viri. Haec ille; ego autem facile credula,
Manu eius prehensa, mollem reclinavi in lectum.

- γεται παρὰ Θεοκρίτου Ασπαραίων διὰ τὰ ἐπι ἀναφυσώμενα
πυρά. Add. Heyn. ad Virg. Aen. VIII, 416. sqq. *Kiessl.*
136. 157. σύν κακαῖς μαν. h. e. κακῶς μαινομένην — θα-
λάμου, h. e. δωματίου — νύμφαν, h. e. γυναῖκα ἄνδρα
ἔχουσαν — ἐξόβησεν, h. e. φυγεῖν ἐπολιτος [Jacobs. in
animadv. in Theocr. p. XXIII. suspicatur ἐξόβησ'. K.]
— δέμνια h. e. κόλτην, iam bene explicuit Scholiastes.
— θαλάμος est pars aedium sive cella, vbi virgines pro-
cul a marium congressibus habitabant. v. Mollum ad
Longi Pastor. p. 512. conf. Broukh. ad Tibull. L. 11.
60. infra ad Idyll. XXVII. 37. [Add. Schneider. in Epi-
metro ad Xenoph. Mem. p. 269. ed. a. 1801. K.] Re-
cte igitur Valcken. cum scholiasta: *Amor malo furore
agitatas puellas incitare solet innuptas, vt thalamum
deserant, et viro nuptas, vt lectum coniugalem adhuc
calentem derelinquant.* (Nihil igitur mirum, si tu eius
potentiae resistere non potuisti. K.) Discedunt ab hac
explicatione Heins. Warton. et Reisk., qui *Μανίας*
cum maiuscula litera *M* exarari iussit, et deas *Furias*
intelligit. *Harl.* [*Furiae* pro *furore* saepe apud Virgi-
lium. Conf. Bindemann. ad h. l. *Kiessl.*]
139. 140. Toupit coniecturam ἀνέκλειν in textum recepit
Brunck. At recte iudicat H. Vossius: „Spondeus gra-
G

Καὶ ταχὺ χρῶς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνεται, καὶ τὰ πρός-
 ωπα 140

Θερμότερ' ἢς ἢ πρόσθε καὶ ἐπιθυρίσδομες αἰδύ.
 Χ' ὡς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
 Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόδον ἦνθομες ἄμφω.
 Κοῦτέ τι τήνος ἐμὴν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές,
 Οὐτ' ἐγὼ αὐτῆν ἄλλ' ἦνθέ μοι ἄ τε Φιλίστας 145
 Μάτηρ τᾶς γ' ἀμᾶς ἀνλητρίδος, ἄ τε Μελιξοῦς,
 Σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
 Ἄω τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι.

vis et tardus inter anapaestum et ionicum a minore positus multo suavior est, quam importuna celeritas duorum anapaestorum ante ionicum.“ — Eustath. in Il. ζ. p. 624. extr. = 478, 52. τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ λεχθέν ὡς ἐν λόγῳ σεμνῶ τὸ ἐπὶ χρωτὶ χρῶς ἐπεπαίνεται, ἦγον ἐρωτικῶς ἐμαλθάσσιτο. *Kiessl.*

142. θρυλέοιμι, quod Schaefero placuit, Gaisford. ex aliquot cdd. dedit. Hermanno θρυλέωμι scribendum videtur; de qua coniunctivi forma vid. eundem in libro de emend. rat. gr. gr. p. 263. et Schaefer. Mel. cr. p. 99. Nimirum si θρυλέοιμι sanum est, defensi etiam sunt loci, qualis ille est Homer. H. Cer. 274. vbi Schaefer. in Mel. p. 109. corrigit ἰλάσκησθε pro optativo. — De verbo θρυλέω conf. Eustath. et Ernesti ad Homer. Iliad. XXIII. 396. Schaefer. ad Dionys. de Comp. Verb. p. 122. Tzschuck. ad Strab. T. V. p. 410. et 591. — Mihi scribendum videtur θρυλέωμι, τρισηλλάβως. *Kiessl.*

144. ἐχθές Casaubon. in lectt. Theocr. c. III. p. 72. negat hic hesternum diem praecise notare (quo de vsu conf. interpretes ad Iliad. II, 503. et ad Aristoph. Ran. 758.), sed minimum ad dies duodecim extendi. In quo viro summo non assentior; imo cum H. Vossio censeo loci sententiam ita esse explicandam: „quod Delphis duodecim diebus me non visit, hoc patienter tuli; sed quae heri ab eo facta esse hodie primo diluculo comperi, ea nullo modo sunt toleranda.“ In proximis lectio vulgata vix opus est mutetur, quum commodum sensum fundat, si sumimus, matrem Philistae tibicinae,

Mox corpus corpore calefiebat, et ora
 Fervebant magis quam ante, suaviterque susurrabamus.
 Ac ne multa tibi garriam, cara Luna,
 Facta est maxima res, et voto vterque potiti sumus.
 Ac neque ille mihi quicquam exprobravit vsque in he-
 sternum diem,
 Neque ego vicissim illi. Sed venit ad me Philistae
 Mater nostrae tibicinae, et Melixus,
 Hodie, quum ad coelum adscendebant equi
 Auroram roseam ex Oceano subvehentes,

eiusdemque Simaethae amicae, et Melixus, forsitan saltatricis (nam saltatrix et tibicina solebant apud Graecos fere vna conviviis interesse; v. locum Aristoph. Ran. 516. a Voasio citatum:) hesternum die cum filiabus convivio interfuisse, vbi Delphidis, qui item praesens aderat, flagitium cognovit, de quo hodie mane Simaetham certiozem fecit. Vt autem evitetur intolerabilis hiatus *ye ἐμᾶς*, recepimus *ἀμᾶς* i. e. *ἡμετέρας* ex vno cd. Flor. eandem lectionem monstrat alius Rom. in quo est *ἀμᾶς*. — Valckenarius tamen iam in Epist. ad Röver. p. LI. scribendum censuerat: *ἦντέ μοι ἃ γε φιλοτάς Μάτηρ τᾶς ye ἐμᾶς ἀλιτηρίδος, ἃ γε Μελιξοῦς* venit ad me mater carissimae meae tibicinae, meae, inquam, Melixus. Superlativum *φιλοτάς* ibidem p. LII. vindicavit. Hermannus de h. l. haec annotavit: „Scholiastae explicatio *γέρονος*, lectio cod. Vat. *ἀλιτηρίδος*, et glossa *ἀλιτηρίας*, quae scribenda est *ἀλιστριάς*, faciunt vt credam Theocritum *ἀλιτηρίδος* scripsisse. Vocabulum hoc notare videtur eam, quae in eadem domo habitat.“ *Kiessl.*

147. 148. Eldick. malebat *ἀνέκα νέροθε*, quod non magis probandum quam Reiskii *τὰ ποτ' οὐρανὸν* sc. *κέλευθα, vias in coelum ducentes*. Lectio recepta nititur eodem vsu loquendi, quo dicitur *ὅτε τε*, quod aliquoties in Theocrito legitur. — *οὐρανὸν* autem, quod iam Brunck. suavit, cum Gaisf. ex optimo cod. Med. recepi. *Kiessl. ῥοδόπ.* h. e. *formosam*. v. ad Mimnerm. IV. 5. in Anthol. gr. poet. Notandus vero est ornatus poeticus in descriptione solis orientis. *Harl.*

Κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὡς ἄρα Δέλφεις ἔραται.
Κῆτε μιν αὐτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀν-

δρός,

150

Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν ἀτὰρ τόσον, οὐνεκ' Ἔρωτος
Ἀκράτω ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ᾔχετο φεύγων

Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πνυκίσθεν.

Ταῦτά μοι ἅ ξείνα μυθήσατο ἔστι δ' ἀλαθής.

Ἦ γάρ μοι καὶ τρεῖς καὶ τετράκις ἄλλοκ' ἐφοίτη, 155

149. Hermannus: „ἔραται metro repugnat, ἐράται vsui. Scribendum videtur ἐρᾷ τευ.“ ἐράται Lips. et Brunck. v. ad Idyll. I, 78. *Kiessl.*

150 — 152. Καῖτε — αἶτε καὶ Brunck. qui etiam in notis probat Toupii correctionem ἀτρεκὲς pro ἀτρεκίς, formam doricam (conf. Koen. et Bast. ad Gregor. Cor. p. 562. sqq. K.), quam iam Winterton. dederat: tum idem Brunckius, commate posito post τόσον, vbi Koehler. colon poni malebat, non solum lectionem cod. Medicei quarti et Vaticani a Reiskio in notis et Toupio iam probatam, οὐνεκ' ἔρωτος, sed etiam correctionem Toupii ἀκράτων (vti in Idyll. XIV. 18.) in textum recepit: quo facto syllaba vltima των ob caesuram produceretur. At οὐνεκα est glossema, et saepius subintelligendum, vt Musgravius tom. II. ed. Warton. p. 410. docet, qui praeterea opinatur, ἐπιχεῖσθαι esse merum adiicere haustui, quem quisque assumit. Reiske, post αἶεν colo posito, interpretatur, illud quidem, vel semper, vel certo mihi adfirmavit; in reliquis edd. nulla est distinctio. ἀκράτω, vt est in cod. Aug. et antiq. edd. sine iota subscripto, revocavit idem (probantibus Schneidero in Bibl. philol. tom. I. p. 125. et Warton) et ἐπεχεῖτο reddidit, sese invitabat, vel ingurgitabat, amoris sui quasi vino meraco: fruebatur deliciis suis vsque ad satieta-tem, tota nocte, a nemine interpellatus. [Nimirum Reiskius miro prorsus modo ἐπεχεῖτο accipit pro εὐωχεῖτο, et derivat a verbo producto ἐχέω, teneo, quod idem esse atque simplex ἔχω ponit, non a χέω, fundo. ἐπι-σχεῖν mammam aut poculum labris admovere; ἐπιωχεῖσθαι, sibi ipse suis manibus ad labra admovere. *Kiessl.*] At ἐπιχεῖσθαι in ista libatione, quae ἐπίχυσις dicebatur, in ista cottabismi specie, est verbum sollemne. v.

Quae mihi dixit et alia multa, et hoc, Delphin amare.
 Num autem mulieris desiderio teneretur, an viri,
 Hoc negabat, se certo scire; sed tantum, in Amoris cum
 honorem

Merum sibi infudisse, et denique celeriter abiisse,
 Et dixisse, se aedes illas corollis redimitum ire.

Haec mihi amica narravit, estque verax.

Nam et ter et quater alias ad me commeabat

Schol. ad Idyll. XIV. 18. et Toup. tom. II. p. 390.
 (p. 369. ed. Berol.) Equidem probo Schol. explanatio-
 nem: τοσοῦτον δὲ ἔφη, ὅτι αἰεὶ, ἀντὶ τοῦ συνεχῶς, ἀκράτῳ
 ἔρωτος ἐπιχεῖτο, ἤθουν συνεχῶς ἐπινεν οἶνον ἔρωτος. οἶνος
 δὲ ἔρωτος, ὃν πίνει τις μεμνημένος τῆς ἐρωμένης ἢ τοῦ
 ἐρωμένου. εἰδῶθαι γὰρ οἱ ἐρωῶντες ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμένων
 πλείονας κινάθους ἐπιχεῖσθαι. conf. Portum in Lexico
 Dorico v. ἐπιχεῖτο. Callim. epigr. 31. et fragm. X. ibi-
 que interpretes. — ᾤχετο φευγῶν προρῖεβας se. v. su-
 pra ad v. 7. Harl. Nos scripsimus οὔνεκ', ἀκράτῳ, et
 Ἐρωτος pro ἔρωτος. Particula οὔνεκα idem valet quod
 ὅτι, eaque vitur noster Idyll. III, 32. XXV, 167. et in
 eiusdem carm. v. 76. ὅθ' οὔνεκεν. Tum recte dicitur et
 ἀκρατον ἐπιχεῖσθαι et ἀκράτου ἐπιχ. scil. τι. Locutio au-
 tem ἐπιχεῖσθαι ἀκράτου Ἐρωτος significat sibi merum
 infundi iubere in honorem Amoris, seu sibi merum in-
 fundi iubere, quod ebibas vocato numine Amoris. Geni-
 tivus Ἐρωτος eadem est ratione positus, vt in locutione
 σπένδειν Διός, vel quod legitur apud Aristophan. Equit.
 106. σπονδὴν λαβὴ δὴ, καὶ σπείσον, Ἀγαθοῦ Δαιμονος.
 Hinc Callimach. epigr. XXXI. ἔγχει καὶ πάλιν εἶπέ, Διο-
 κλέος. Meleag. ep. 98. ἔγχει, καὶ πάλιν εἶπέ, πάλιν, πάλ-
 λιν, Ἠλιοδώρας. — Denique forsitan scribendum ἀκρή-
 τῳ, et Idyll. XIV. 18. ἀκρητον. de qua forma vid. Koen.
 ad Gregor. p. 359. Kiessl.

153. et dixit se amasii sui aedes corollis redimitum ire:
 quod quidem amatores facere solebant. v. Lucret. IV.
 1171. et Toup. ad h: l. Harl.

154. 155. Ταῦτ' ἐμὶν ἄ — ἐντὶ δ' αἰ. — ἄλλον ἐφοίτη;
 Brunck. [hoc recepimus. K.] ἢ ὀμπινο. v. Hoogen. de
 partic. gr. L. p. 482. [immo i. q. ἀληθῶς, ὄντως K.]
 Harl. ἢ γ' ἀρμοῖ coniecturam Casauboni vel potius ?

Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν
 Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ᾧ τέ νιν οὐδέποκ' εἶδον.
 Ἥ ὄ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λέλασται;
 Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἱ δ' ἔτι κῆμὲ
 Λυπηῆ, τὰν Αἶδαο πύλαν, ναὶ Μοῖρας, ἀραξεῖ. 160
 Τοῖα οἱ ἐν κίστα κακὰ φάρμακα φαμί φυλάσσειν,
 Ἀσσυρίῳ, δέσποινα, παρα ξείνοιο μαθοῖσα.
 Ἄλλὰ τὸ μὲν χαίροισα ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώ-
 λους,

ὁ ἀρμῶν, i. e. νεωστί, ἀφτίως, Valcken. probabat in Ep. ad Röver. p. L. sed in edit. Theocr. sententiam mutavit. *Kiessl.*

156. ὄλπαν, *apullam oleariam*, qua utebantur in palae-stra. v. Schol. adde Hesych. h. v. ibique Alberti p. 747. et Valcken. epist. ad Röver. p. L. [Δωρίδα Schol. explicat *Κορωθίαν*. conf. Schol. Pind. Isth. II. 19. *Κ.*] — vs. 157. οὐδέ ποτεῖδον, *ne oculis quidem eum vidi*, coniecit Reisk., quod Brunck. recepit; neque tamen ego iustam video causam, cur invitis cdd. *Mss.* a vulgata scriptura discedatur. *Harl.*

158. Ἥ impetum quemdam infert seriae interrogationi; ideo οὐκ, quod fortius est ad interrogandum, nolim cum Heinsio et Valcken. mutare in οὖν potius cum Brunckio, qui ἄρ' οὐκ dedit [idque vnice verum est, vt mihi videtur, comprobaturque a novem Cdd. apud Gaisf. et Schol. *nonne igitur?* pro ἀμῶν malim ἀμείων. *Kiessl.*] verterim: *nonne manifestum est, eum alias delicias habere?* In vers. sequenti Heins. et Valcken. scribendum putant νῦν μιν. at particulam μὲν, pro qua in Iunt. μάιν, cui in altero membro respondet δέ, bene vindicat Brunckius; nam de quo sermo sit, facile intelligitur. idem tamen mox malit ἦν δ' ἔτι, quia sequitur λυπηῆ in subiunctivo; denique versu 160. dedit ἀραξεῖ. *Harl.* Κῆμὲ nusquam invenitur pro κά με. Et sic potius verba collocari debuissent, αἱ δὲ κ' ἔτι με. Quare aut defendendum erit κῆμὲ pro καὶ ἐμέ, aut alia facienda emendatio. In priore versus parte non dubito quin scribendum sit, νῦν μὲν μιν φίλτροις καταθύσομαι, sive tu malis νιν: de quarum formarum vsu nescio an vn-

Et apud me doricam ampullam saepe deponebat:
Nunc autem duodecimus dies est, ex quo eum nunquam
vidi.

Non alias habet delicias, et nostri oblitus est?

Nunc philtris eum aggrediar; sin autem me perrexerit
Dolore afficere, Orci fores, per Parcas, pulsabit.

Talia ei in cista mala venena dico me servare,

Quae ab Assyrio, o domina, hospite didici.

At tu vale et ad Oceanum verte equos,

quam certi futuri simus. *Hermann.* τοῖς φίλτροις equidem vel ob primum huius carminis versum mutari nolum. — Pro λυπῆ vnus cd. Med. isque recens, λυπεῖ, at in pluribus est ἀραξῆ. Ceterum conf. I. H. Vossium ad Virg. Ecl. p. 436. sq. *Kiessl.*

161 — 166. Conf. Virg. Ecl. VIII. 95. (ibique Voss. p. 434.) Tibull. I. 5. 15. sqq. ibique Broukhus. [Eurip. Med. 715. παιῶν δέ σ' ὄντι ἄπαιδα, καὶ παιδῶν γονυῖς Σπείραι σε θήσω τοιαῦτ' οἶδα φάρμακα· vbi Porson. comparavit Herodot. III. 85. ὡς βασιλεὺς οὐδεὶς πρὸ σου ἔσται τοιαῦτα ἔχω φάρμακα. — Κιστὰς sive κίστη est φαρμακοπέλου ἀγγεῖον. vas pharmacis recondendis adcommo- dum. v. Toup. ad Idyll. XXVI. 7. — Pro φυλάσσειν Brunck. scripsit φυλάσσειν, quod, secuti iudicium Valckenarii, cum Dahlio recepimus. Vers. 162. pro μαθῶσα vnus Cd. Rom. λαβοῦσα. — χαίρωσα κρέπε, vt apud Eurip. Phoen. 955. (928.) χαίρων ἴθι. *Kiessl.*] — Nocti tribuuntur currus et equi. compara Tibull. II. 1. 87. ibique Broukh. et Heyne. — Stellae venuste dicuntur noctis comites. conf. Valer. Flacc. V. 567. ibique Bulaeum et Burm. [Pro πόνον Cd. Vat. exhibet πάθος, quod dc. de vehemente amore. v. Dorvill. ad Charit. p. 211. — Cd. Med. πόθον, quod placet Dahlio. At πόνος, quod saepe est νόσος, v. Dorvill. ad Char. p. 497., non est mutandum. *K.*] ὥσπερ ὑπέσταν est, vt promisi: sic Eurip. Iphig. Aul. 530. Iliad. IV. 267. sin admiseris vulgarem versionem, sicut suscepi, legendum esse videtur Valckenario ὅπερ ὑπέσταν, cui me subieci. vide Homer. Iliad. II. 286. adde Scholion. [Iacobs. p. IX. corrigi: ἐγὼ δ' ἀνύσω τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέ-

Πόντι· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν.
 Χαῖρε, Σελαναία λεπαρόχρος· χαίρετε δ', ἄλλοι 165
 Ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

σταν. *equidem laborem a me susceptum (operam sacro magico adhibitam) ita perficiam et absolvam, ut promisi (morti eum dabo, nisi ad me redierit).* Eundem sensum latere in lectione vulgata monuit Finkenstein, qui subtiliter et eleganter de hoc loco p. 160. sq. iudicat. Equidem nondum reiicio interpretationem Bergleri, qui ad Alciphron. I. XXVII. p. 112. (p. 156. Wagn.) vertit, *ego vero feram meum dolorem, ut suscepi, ὥσπερ ὑπέσταν* scil. αὐτῶ. Kiessl.] — Χαῖρε, v. ad Anthol. gr. poet. Anacr. I. 10. — ἄντυξ h. l. *currus*. De proprietate huius voc. est locus classicus apud Homer. Iliad. XI. 555. adde Hemsterhus. ad Lucian. tom. I. p. 279. Ernesti ad Callim. H. in Dian. 140. Timaeum p. 27. ibique Ruhnken. et notam meam ad Antholog. gr. poet. p. 81. sq. Harl.

Veneranda: ego autem feram meum laborem, vt suscepi.

Vale, Luna nitida: valete et alia

Sidera, quae placidae noctis currum comitari soletis.

ARGUMENTUM

IDYLLII III.

Caprarius, gregis sui cura Tityro pastori commissa, ad Amaryllidis, quam deperit, antrum accedit, ibique multa de puellae mutato in se animo conquestus, muneribus, precibus, furore, minis pristini amoris flammam resuscitare conatur. — 36. Tum, Amaryllidem propius accessuram esse sperans, quo animum oculosque puellae in se convertat, carmen modulatur suavissimum, hominumque antiquorum, quorum amori Venus fauerit, repetit memoriam. — 51. Tandem, nec his illam flecti sentiens, animum prorsus despondet. — Duplex est huius Idyllii scena: prior eius pars inter greges caprarii agitur; altera ad antrum Amaryllidis. Totum est bucolicum. Quod vero scenam in agris esse circa Crotonem, et sub caprarii persona Theocritum latere pronunciat scholiastes graecus, id argumentis idoneis demonstrari non potest. — In pluribus codicibus inscribitur *Κῶμος*.

ΑΙΠΟΛΟΣ,
Η
ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, Η ΚΩΜΑΣΤΗΣ.
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ΄.

*Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ', ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκει τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν*

In Brunckii Analectis septimum Idyllium numeratur. Conf. Idyll. XXIII. 19. sqq. Horat. Od. I. 15. ibique Iani, V. C. in argumento. *Harl.* Carmen est amatoris despecti, vehementi cum affectu decantatum a comaste ante antrum Amaryllidis, eius rei gratia, vt, si pote, superbientis dominae fastidia minueret, eamque ad amorem sui flecteret. Ita Valcken. in epist. ad Röver. p. XXVI. Huiusmodi carmen flebile, quod amans ante puellae fores decantabat, intromitti cupiens, vocabatur *παρακλαυσίθυρον*. v. Leisner. et Schaeff. ad L. Bos. Ellips. p. 46. — add. Voss. ad Virg. Ecl. p. 45g. Huiusmodi carmen legitur in Ovidii Metam. XIV. 718. sqq. Adde Gierig. ad Ovidii Fast. IV. 110. *Kiessl.*

1. *Κωμάσδω*, h. e. *κῶμον ἄγω*, eo cum tripudio et cantu flebili atque amatorio. Heychius: *κῶμος*, εἶδος ὀρχήσεως ποιμένος τινός. vbi v. interpretes, et ad *κῶμοι*. adde schol. et quae de hoc voc. scripsi in Anthol. gr. poet. p. 121. item Hemsterhus. ad Aristoph. Plutum v. 1041. (et reliquos ad loc. Aristoph. interpret. p. 563. sq. ed. Beck. K.) Heins. ac Warton. ad nostrum locum. Ceterum naturam amoris, qui aetate et natione in-

CAPRARIVS,

VEL AMARYLLIS, VEL COMASTES.

IDYLLION III.

Vado ad Amaryllida: caprae mihi
Pascuntur in monte, quas Tityrus agit.
Tityre, mihi multo carissime, pasce capellas,
Et ad fontem age, Tityre: atque illum hircum

genioque nondum cultis et politis vehementior atque
agrestior esse solet, apte morateque sequitur poeta.
Compara Virg. Ecl. IX. 21. sqq. coll. A. Gellio N. A.
IX. cap. 9. *Harl.* Miram in his et in proximis ἀφέλειαν
laudat Hermogenes περὶ ἰδεῶν II. p. 315. ed. Crisp. =
p. 388. citatus a Valckenario. — In edit. Iunt. huic
idyllio praefiguntur ista: Κῶμος, Δωρίδι. Ἀμαρυλλίς
ἢ Αἰπόλος ἢ Κωμαστής. *Kiessl.*

3. τὸ καλὸν πεφιλαμῖνε Gellius l. c. affirmat esse *verba non
translaticia, sed cuiusdam nativae dulcedinis.* Callim.
Epigr. LVI. τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα Θεόκριτον. conf.
Bergler ad Alciphron. Ep. I. XXXVI. p. 161. = p. 211.
Schol. Valck. et inprimis Stephan. in min. ed. p. 10.
observ. in imitat. *Kiessl.*

4. τὸν ἐνόρχαν. „Vetus interpres Theocriti tam ἐνόρχαν,
quam ἐνόρχαν legisse videtur, cum inter scholia addat,
ἡμιτομίαν. Ita forsán Virgilius legit. ἡμιτομίαις est,
cui vnus testis exsectus est.“ Haec Thysius ad A.
Gellii l. c. p. 551. Idem ibidem de nomine κνάκων:
„Hircus forsitan maculis albis et rufis vel nigris mixtus
fuit: atque inde nomen accepit.“ Vossius vertit, *mit
weisslichen Zotten.* Adde ab hoc disputata ad Virgil.

Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μὴ τυ κορύξη. 5
 Ὡ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο καὶ
 ἄντρον

Παρκύπτουσα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἢ ῥά με μισεῖς;
 Ἡ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἡμεν,
 Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποησεῖς.

Ἦνιδέ τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶ δὲ καθείλον, 10
 Ὡ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τὺ καὶ αὐρίον ἄλλα τοι οἰσῶ.
 Θᾶσαι μὰν θυμαλγές ἐμὸν ἄχος. αἴθε γενοίμαν
 Ἀβομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἰκοίμαν,

Georg. p. 600. sq. Finkenstein, *Gelbhaar*. Equidem cum Riemero in Lex. gr. sub v. κνηκός malim referre ad colorem canum, cinereum, σποδοειδῆ. Nam etiam lupus dicitur κνηκίας. Conf. fragm. Porphyx. in Bentleii Epist. ad Mill. p. 495. Lips. = p. 42. et Toup. in Appendicula Not. ad h. l. *Kiessl*.

5. κορύξη pro κορύψη dedit Brunck. (qui tamen ad carm. V. v. 147., hac lectione reiecta, κυρίξη probat, invito Valcken. in secunda edit. qui dedit κορύξη.) atque κορίξη habent Cod. Gellii Franequeranus aliique, teste Dorvillio in Vanno critica p. 457. *Harl.* Add. Valcken. in Ep. ad Röver. p. XLII. Vulgares Gellii libri dant κορύψη· cui lectioni patrocinator etiam Tzetzes ad Lycophr. 558. κριὸς ἐγκορύψεται· vbi haec notavit: εἰσῶσι οἱ κριοὶ ἐν τῷ μάχεσθαι τοῖς κέρασιν ἀλλήλους πλήττειν. τοῦτο δ' ἐστὶ κυρίως τὸ κορύπτειν, ὡς καὶ Θεόκριτος· φυλάσσεο μὴ τυ (Cd. Ciz. et Vit. μὴ τε) κορύψη. — v. 7. μισῆς Brunck. cum duobus cdd. Item duo dant καλῆς. — „Παρακύπτειν vsurpant Graeci de „prospectu, sive tu de semita in domum inserto capite „inspicias, sive domo per fores aut per fenestram fo- „ras prospicias, exserto capite. Centies sic in Cere- „moniali Constantini Porphyrogenetae vsurpatur, ad „quod loca plura, hanc vsurpationem verbi confirman- „tia, contuli. Nostri hoc in loco prior obtinet signi- „ficatio τοῦ εἰσβλέπειν ἀπὸ τῶν ἔξωθεν εἰς τὰ ἔσω, de „via publica in antrum inspiciendi.“ *Reiske*. Potius h. l. vsurpatur de puella, quae in antro versans corpore in transversum inclinato inde prospicit. *Kiessl*.

Libycum canum cave, ne te cornu feriat.

O dulcis Amarylli, quid me non amplius in hoc antro
Prospectans vocas amatorculum tuum? num me odisti?

Num tibi simus videor, quum prope adsum,

O nympa, et mento prominente deformis? vt me
suspendam, facies.

En tibi decem mala fero: ibi decerpsi,

Vbi me decerpere iubebas tu: et cras alia tibi feram.

Vide quaeso acerbum meum dolorem. Vtinam fierem
Bombilans apicula, et in tuum antrum venirem

8. εἶμεν dedit Brunck. cum quatuor Cdd. *Kiessl.*

9. προγένειος, cui mentum prominēt. v. Stephan. Thes. Gr. L. T. I. p. 845. A. — Virgil. Ecl. II. 7. honestius loquitur: *mori me denique cogis.* v. Stephan. in minore edit. Theocr. p. 27. Obs. *Harl.* ποιήσεις edit. Iunt. cum tribus Cdd. sic etiam nonnulli vs. 21. ποιησῆς Stopian. ap. Reisk. et vnus Paris. optimus. idque reposuimus. *Kiessl.*

10 — 12. ἦνιδέ τοι — τηνώ δέ Brunck. v. ad I. 149.

[Brunckium secuti sumus, et τηνώ δέ pro vulgato τηνώθε plures cdd. dant. Recte Brunck. „τηνώ per se motum e loco significat: infra 25. Particula autem δέ, paene hic necessaria, orationem eleganter connectit.“ *Kiessl.*] μάλα. vide ad II. 120. [Virg. Ecl. III, 70. aurea mala decem nisi; cras altera mittam. ad quem loc. cf. Voss. p. 154. *Kiessl.*] θῦσαι. vid. ad II. 72. — θυμαλγές ἐμῖν ἄχος est in duabus pr. edd. *Harl.* Ἐμῖν est etiam in duob. cdd. Med. et vno Flor. hinc recepit Gaisford. Idem innuit lectio cdd. Gregor. Corinth. p. 262. ὑμῖν. Etiam init. Idyll. II. ἐμόν et ἐμῖν confusa videntur. Ego quoque ἐμῖν recepissem, nisi adhuc dubitarem, an in tali orationis structura τὸ ὀρθοτονοῦμενον locum habere possit. Cdd. nihil certi dant. Ita Iliad. XXI, 157. αὐτὰρ ἐμοὶ γενεή —, Cdd. Vratisl. et Moscov. ἐμῇ γενεῇ. Odyss. XX, 131. τοσαύτη γὰρ ἐμοὶ μήτηρ, Cd. *Harl.* ἐμῇ μήτηρ. Odyss. IX, 33. ἀλλ' ἐμόν οὐποτε θυμόν —, Cod. ἐμοὶ pro ἐμόν. Conf. Bekker. in Ien. Ephem. lit. a. 1809. n. 247. c. 157. *Kiessl.*

13. εἰ βομβεῦσα bene et apte, si animo fingimus apem

Τὸν κισσὸν διαδύς καὶ τὰν πτέριν, ἃ τὴν πυκὰσθῃ.
 Νῦν ἔγγων τὸν Ἔρωτα βαρὺς θεός. ἦ ῥα λεαίνας 15
 Μασδὸν ἐθήλαξεν, δρομῶ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ.
 Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρῖς ἰάπτει.

Ἦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος ὦ κνᾶ-
 νοφρον

Νύμφα, πρόσπτυξαι με τὸν αἰπόλον, ὡς τυ φιλάσω.

bombilantem, quae forte praetervolans a comasta digito monstraretur. [Similis vsus articuli est Idyll. IV, 50. et V, 24. *Kiesel.*] — Ἀμβομβεῦσα Aldus et rescripsit Reiske (cum spirituleni; nam verbum ἀναβομβεῦσαι poeta Siculo indignum ei non videbatur. *K.*), indignante Valckenario. [Simili errore in vno cd. Rom. v. 9. scribitur ἀμπάγξασθαι. *K.*] Compara Anacr. od. 20. [De Amaryllidis antro conf. I. H. Vossium ad Virg. Ecl. p. 43. *K.*] Καὶ in hoc versu non cum Heinsio in κατ' mutandum esse, monuit Valckenarius. *Harl.*

14. πτέριν mollem esse herbam et odore serpentes abigere, ideoque rusticis instar strati, vbi cubarent, fuisse, denique βληχρὸν quoque nominari, docet Scholiastes. *Harles.* πτέρις, filix, *Farrnkraut.* Plura genera hoc nomine comprehendere solebant antiqui; prae aliis non Pteris aquilina *Linn.* sp. pl. p. 1534. ita dicta fuisse videtur, si quidem et ab hodiernis Graecis πτέρι appellatur, quae in Oriente saepius ad trium vlnarum altitudinem excrescit, et sic non minus quam hedera, loca, vbi copiose crescit, in via reddere potest. Vid. *Forskol.* Flor. arab. p. XXXVI. *Schreber.*

15. Virgil. Ecl. VIII. 43. sqq. nunc scio, quid sit Amor etc. sed simplicior personaeque imperiti pastoris aptior est oratio Theocritea. Compara Tibull. III. 4. 72. Bionis Idyll. VIII. et Moschi I. eaque quae ad illa adnotavi in Anthol. gr. poet. Homer. Iliad. XVI. 53. sqq. ibique Clark. Virgil. Aen. IV, 565 — 367. Callim. II. in Cer. 51. sqq. ibique not. in Anthol. gr. poet. Eurip. Troad. 783. sqq. (ed. Seidl.) *Harl.*

16. 17. ἐθήλασθεν pro vulgata lectione ἐθήλαξεν, quam Ald. et Cd. Aug. praebent, Valckenarius in prima Edit. ex Cod. Barocc. (Mediol. et Rom.) cum MS. Leidensi Th.

Per hederam penetrans et filicem, qua tu contegeris.
 Nunc novi, quid sit Amor: gravis deus. Certe leaenae
 Mammam suxit, inque saltibus eum educavit mater:
 Qui me peredens ad ossa vsque laedit.
 O puella forma venusta, tota saxea: o ab nigris decora
 superciliis
 Nympha, amplectere me caprarium, vt te osculer.

Magistri in v. *Μαστός* rescripserat. Idem tamen in altera Edit. pro vulgatis *ἐθήλαξεν* et *ἔτραγε* recepit *ἐθήλαξε*, quod legitur in Cod. Med. Ed. Flor. et Stobaeo p. 401, 30. (Grot. p. 269.) quodque iam in Epist. ad Röver. p. LXI. probarat, et *ἔτραγε*, quod item a Stobaeo, Call. nonnullisque Cdd. oblatum iam Reiskius edidit. — Quod tamen Brunckius dicit, tempus *imperfectum* hic locum non habere, hoc verum non est. — Ceterum huc spectat Eustathius ad Iliad. π, p. 1070, 12. = 1054. *ἐκ τοῦ χόλω τραγήναι τὸν δύσκολον καὶ ἀκρόχολον, εἰληπται παρὰ τῶ βουκολιάζοντι τὸ μαζῶν λεαινης θηλάσαι γάλα.* *Kiessl.* — *ιάπτει* non solum genuinum, sed fortius etiam ad prius membrum explicandum atque vim augendam mihi quidem videtur, quam *ἐκάνει*, quod a Wartono in aliquot bonis codd. repertum et probatum, a Brunckio rescriptum atque in notis defensum est. Non erit frigida tautologia, si rem curatius pensites. [*Me consumens ita laedit, vt ad ossa adeo penetret. K.*] Etiam Valckenar. in altera edit. *ιάπτει* defendit. — De vocab. *κατασμίχειν* v. Hemsterh. ad Lucian. tom. I. p. 352. h. l. de latente amoris igne, qui animum conficit. Mosch. VI. 4. *ἔρωσ δ' ἐσμύχειτ' ἀμοιβῆ* — ibique Hesk. *Harl.*

18. *ποθορεῦσα* pro vulgato *ποθορῶσα* Valck. bis et Brunck. recte ex pluribus cdd. *ποθ' ὄρωσα* cod. Aug. [De dictione *τὸ πᾶν λίθος* cf. Valcken. ad Adon. p. 416. A. et quae nos ad XV. 20. contulimus. *Kiessl.*] — Commendatio pulcritudinis a superciliis est apud veteres frequens. v. Anacr. 28, 13. sqq. et carm. 29, 10. sqq. vbi vide notam, et indic. ad Anthol. gr. poet. in *κνάντος*. item Warton. ad nostrum locum. *Harl.*
19. 20. Vide longam de his versibus observationem Val-

Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις. 20
 Τὸν στέφανον τῖλαι με καταντίκα λεπτά ποησεῖς,
 Τὸν τοι ἐγών, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
 Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδομοισι σελίνοισι.
 Ὡ μοι ἐγώ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
 Τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τηρῶ ἀλεῦμαι, 25

ckenarii in epist. ad Röver. p. XXVI. sq., qui putat vs. 20. esse ex Idyll. 27, 4. repetitum, et inter vs. 19 et 21. alium excidisse, cui adsentitur Koehler. p. 17. [Pottius cum Finkensteinio et Mansone ad Idyll. 27, 4. versus 20. proverbii loco est habendus, qui in vitroque carmine apte legitur. Quis autem exspectabit, ut in tali carmine, in quo amator vehementissimo animi impetu abreptus repraesentatur, omnia sic, ut in libello dialectico, cohaereant? K.] Idem Valckenarius in altera editione, aptius, ait, hic pro πρόσπτυξαι haereret προσφθύσσεις, si cetera quoque, ὡς τυ φιλάσω et vs. seq. hinc abessent, ad hiatum codicis implendum hic fortasse posita. Harl. ὡς τυ φιλ. citat Apollon. de Syntaxi p. 125. In Cd. Par. est φιλασῶ. Brunck. dedit ἐντί. Kiessl.

21. κατ' αὐτίκα pro vulgato καταντίκα, quod revocavimus, Brunck. et Valcken. dederunt cum cd. Flor. Vat. et Aug. Idem secuti scholiasten, cuius haec est interpretatio, κατατίλαι καὶ κατακόψαι με ποιήσεις εἰς λεπτά τὸν στέφ., probarunt Reisk. et Harles. Heinsius autem p. 517. verba sic coniungit: τὸν στέφ. αὐτίκα ποιήσεις με τῖλαι κατὰ λεπτά. Recte autem Vossius monuit, κατ' quominus cum τῖλαι coniungas, obstare versus rationem, quominus cum λεπτά, verborum ordinem. Redeundum igitur est ad pristinam scripturam καταντίκα, quae cur vox non graeca habeatur a Valcken., parum intelligo, quum hae formae inveniantur: καταῦθι (Odys. X, 567.), καταπόθι (Iliad. XXI, 201.), παραντίκα et μεταντίκα (v. Sturz. de Dial. Maced. p. 210.). — λεπτά i. q. εἰς λεπτά μέρη, Casaub. ad Athen. p. 561. In quinque cdd. est ποησεῖς. Kiessl.
22. 23. Post φυλάσσω commate est interpungendum; nam κισσοῖο est genitivus materiae. Fuit corolla facta ex hedera, implexis rosis et apio. Κάλυξ enim eximie dc.

Inest etiam in inanibus osculis dulcis voluptas.
 Coronam vt continuo discerpam facies,
 Quam tibi ego, Amarylli cara, ex hedera seruo,
 Implexam rosis et odoro apio.
 Hei mihi, quid agam? quid, miser? non audis.
 Eduto pelliceo in fluctus ibi me mittam

- flos rosae (*der Blumenkelch der Rose*), vt Aeschyl. Agam. 1384. Schütz. min. κάλυκος ἐν λογεύμασιν. Aristoph. Av. 1065. ibique Beck. Anthol. Brunck. Tom. II. p. 361. μᾶλλον τῶν καλύκων ἐρυθθαίνετο — et p. 369. τίς κάλυκας συνέκρινε βᾶτω; Hym. in Cer. 427. καὶ ῥοδέας κάλυκας, καὶ λείρια θαῦμα ἰδέσθαι. ibid. v. 8. καλυῶπις κόρη, *rosea puella*. Theocr. Idyll. VII, 64. — ἀνήθιον ἢ ῥοδύεντα, ἢ καὶ λευκοῖων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσω. Add. Dorvill. ad Charit. p. 508. Lips. — In cod. Aug. superscriptum est scholion, ἀνθεσὶ ῥόδου ἢ κόρυμβοις. Etiam Warton. explicat *rosas*. Kiessl. Κισσοῖο κάλυκας, flores hederæ nondum aperti, *Ephreuknospen*. Σέλιον, planta dubia, videtur esse *Apium graveolens* Linn. Celeri Ital. et nostrum, quod hoc ipso nomine Graeci hodierni colunt. Bellon. Schreber. De apio, *Errich*, v. I. H. Voss. ad Virgil. Ecl. p. 324. sq. Pro ἐμπλέξας etiam ἀμπλέξας in cdd. nonnullis legitur, quod Graefe praefert. Kiessl.
24. Hunc versus sic interpungere malim: — τί πάθω, τί, ὃ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις. sine interrogatione. Kiessl. τί πάθω; quid agam? ex Homero, Iliad. XI, 404. Odyss. V, 465. v. Valck. ad Phoeniss. 902. et interpretes ad Aristoph. Plut. 605. — Δύσσοος, non alibi repertum, nisi hic et Idyll. IV, 45., a scholiaste explicatur ὁ δυσκόλως σωζόμενος, ἢ ὁ δυσχερῶς διακόμενος. — δύσσοον γὰρ οἱ μὲν τὸν κατοδαίμονα, οἱ δὲ τὸν δυσχερῶς σωζόμενον. Explicatio ὁ δυσχερῶς διακόμενος pertinet ad τὰ δύσσοα θρέμματα, quae ex Idyll. IV, 45. enotavit Eustath. in Il. α, p. 47, 19. Virgil. Ecl. II, 58. heu! heu! quid volui misero mihi? Harl.
25. ἐς — τῆνω Brunckius, quem secuti sumus; nam τῆνω est in tribus Flor. (τῆνω in optimo Paris.), atque etiam ἐς, quod item Valcken. dedit, ex Mss. prodiit. Harleius opinabatur, lectionem τῆνα esse graviolem. At

Ἵπερ τῶς θύννος σκοπιάσεται Ὀλπις ὁ γριπείης.
 Καίκα μὴ ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἀδὺ τέτυκται.
 Ἐγνων πρᾶν, ὅκα μεν μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
 Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαζάμενον πλατάγησεν,

sive *τηνῶ* sive *τῆνα* legas, sententia non mutatur; nam etiam *τῆνα* est *δεικτικῶς* accipiendum. Casaubon. malebat *τῆθεν*, quod tamen neque in Theocrito neque alibi reperitur. Gerhard. in *Lectio. Apollon.* p. 185. *τηνόθ' ἀλεύμαι*, a *τηνόθε* pro *ἐκείθεν* nam in levioribus, ait, et proprie bucolicis Theocriteis nullum ponere licuit hiatus, quam qui etiam Atticis non malus videretur. — Jacobs. comparat locum Alciphron. L. III. Ep. I. *ἢ τυίτω μισησομαι, ἢ τὴν Ἀεσβίαν μμησαμένη Σαπφῶ, οὐκ ἀπὸ Λευκάδος πέτρας, ἀλλ' ἀπὸ τῶν Πειραιϊκῶν προβόλων ἱμαίτην εἰς τὸ κλυδώνιον ὄσω.* Kiessl. *βαίταν, pellem*, h. e. amictum pastorum. v. Lennep. ad Coluth. v. 105. Koen. ad Gregor. Cor. p. 152. = p. 287. Casaubon. ad Theophr. Char. p. 147. *Harl.*

26. *σκοπιάσεται* more Theocriteo scribendum esse, iudicat Valcken. et Brunck. in textum recepit. Thynnorum, quorum caro in pretio habita est, et quorum crebra copiosaque fuit apud Siculos captura, piscatores in altis rupibus mari imminentibus, vnde thynnos observarent, speculas solebant collocare. Oppian. *Haliect.* III. 620. sqq. et 637. sqq. ibique Schneider. p. 412. Dorville *Sicul.* p. 16. sq. Guys praecipue *Littérar. Reise nach Griechenland*, P. II. p. 53. sqq. Lipsiae 1772. et Warton. *Imitatus est Virgil. Ecl. VIII, 59. sq.* *Harl.* *θύννος*, Scomber Thynnus *Linn. Thonfisch. Schreber.* Hunc versum, quo stropharum concinnitas turbetur, temere interpositum esse suspicatur Jacobs., cui opponit Vossius, in hoc carmine strophas binorum, trinorum et quaternorum versuum inter se mistas esse; item thynnorum piscatorem veteribus mimis ita esse proprium, vt tollendus non videatur. De thynnorum piscatore conf. etiam Valcken. ad *Adoniaz.* p. 526. A. *Kiessl.*

27. *κῆκα μὰ*, ac *profecto, si moriar*, in principibus edd. et nonnullis cdd., indeque Stephanus et Wartonus, idque probat Koehler; at *μὰ ποθάνω* repugnat vsui lo-

Vbi thynnos observat Olpis piscator.

Et etiamsi non fuero mortuus, tu tamen voluptatem capies.
Intellexi nuper, quum me percontante an me amares
Neque telephilon alisum edidit sonum,

quendi. Valcken. scripsit *κῆκα μή*, et Brunck. *κ'αῖκα μή*. Illud *κaiκα*, quod in octo cdd. exstat, recepi. — Hunc locum fere intelligunt sic: *atque etiamsi in vndis non periero, hoc tamen tibi gratum erit*, quod intelliges, me abs te despectum ad desperationem esse adductum. Sed recte monuit Graefe, in graecis hoc tamen non inesse, et vltima sic esse vertenda, *hoc quidem (τὸ μή ἀποθανεῖν) omnino tibi gratum est*. Quod plane contrarium est ei, quod dicere debebat. Hic vir doctus igitur suspicatur legendum esse, *κῆκα δὴ ποθῶ*, und *wenn ich denn sterbe*. Eodem modo emendat Th. Briggs in Ed. Gaisf. Eundem Graesium offendit *τεὸν ἀδύ*, nam *ἀδύ* ita substantive in his carminibus non recte poni. Coniicit igitur: *τό γε μὰν τὸν ἀδύ τέτυκται*. Sed quo iure tum scribitur *τὸν*, vbi forma enclitica requiritur? *Kiesel*.

29. *ποτιμαξάτο τὸ πλατάγημα*. ita praeter plures Cdd. atque Edd., in quibus prima Valcken., etiam Cd. Aug. At melior nonnullis iure videtur lectio a Toupio in *εἰσθολ.* ad h. l. et Schneidero in *Bibl. phil.* Vol. I. P. III. p. 79. probata, *ποτιμαζόμενον πλατάγησεν*. ita enim Cdd. Ottobon. et alii, ex Cdd. etiam scholiastes (quem conferes ad h. l. et ad XI. 57.), editiones Ald. Reisk., altera Valck. ac Brunck. Riturum atque superstitionem nostrumque locum explicat et scholia corrigit Fr. Ad. Lampe in libro *de cymbalis veterum*. Traiecti ad Rh. 1703. libr. I. cap. 10. vbi p. 56. lectionem *ποτιμαζόμενον πλατάγησεν* reiecit. Amantes vero ex folio papaveris et anemones, pollici et digito indici manus sinistrae imposito et adversa manu percusso, coniiciebant, an ab amasiis amarentur. Si enim clarum sonum edidisset, amari; sin secus, despici se iudicarunt: vti Suidas sub v. *πλαταγῶν* memorat. In humero etiam cubitove, item ex colore coniecturam fecerunt. v. vers. seq. cum scholio. adde Hesych. v. *τηλέφιλον*. Iul. Polluc. IX. sect. 122. et 127. ibique interpr. Potteri *Archaeol.* libr. II.

Ἄλλ' αὐτως ἀπαλῶ ποτὶ πάχει ἐξεμαράνθη. 30
 Εἶπε καὶ Ἀγροῖῶ τάλαθ' ἄε κωσινόμεναι,
 Ἄ πρὸν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὐνεκ' ἐγὼ μὲν
 Τιν' ὅλος ἐγκεῖμαι· τὸ δέ μεν λόγον οὐδένα ποιῆ.
 Ἦ μὲν τοι λευκὰν διδυματοκόν αἶγα φυλάσσω,
 Τὰν με καὶ ἅ Μέρμυρονος Ἐριθανίς ἅ μελανόχρως 35

tom. I. pag. 765. ex interpret. Rambachii. *Harles.* Ad hunc morem allusit Agath. in epigrammate IX. a Toupio edito:

ἔξοτε τηλεφίλου πλαταγήματος ἡδέτα βόμβος
 γαστέρα μανθίου μάζατο κωσινόν,
 ἔγνω ὡς φιλέει με.

Hermannus in libro de emend. rat. gr. gr. p. 236. sic scribit: „Nec sane, puto, quisquam aoristi medii vltimum poterit exemplum proferre, quod vere habeat significationem passivam.“ Cum hac sententia hic locus, si sanus est, conciliari nequit. — Riske ex margine Salam. et Farr. affert *προτιμαζόμενον*, quae forma non est aspernanda. vid. monita ad Idyll. XV. 37. *Kiessl.* *Telephilon* hic absque dubio petalon floris papaveris, quo ad prognostica erotica simili modo utebantur veteres, quam nunc in quibusdam Germaniae provinciis flosculis radii Chrysanthemi Leucanthemi *Linnae.* Secundum Scholiasten planta quaedam magica, ut videtur, leguminosa, hoc nomine etiam appellata fuit. *Schreber.*

30. αὐτως pro αὐτῶς cum Brunck. scripsimus. vide ad Idyll. II. 133. — Pro ἀπαλῶ in ed. Flor. legitur ὀμαλῶ. Quod in octo minimum codd. et ed. Flor. legitur πάχειος, vulgatae praefert H. Vossius tum ob rariorem et exquisitiorem constructionis formam, tum propter laevio-rem literarum concursum. At genitivo adscito, qui utique adsciscendus videtur, locus non aliter intelligi potest, quam sic: *a cubito exaruit.* *Kiessl.*

31. Heinsius comiecit ἅ γραῖα, Warton. ἀγροῖῶτις ἀλαθ' ἄε, quod *Is.* etiam *Vossius* in margine libri sui posuerat. at vulgatum a codd. firmatum bene se habet. *Harl.* Scribit Scholiastes in explicatione vocis Ἀγροῖῶ, οὐδέ-πω γὰρ τὴν γραῖαν οὕτω φασίν. Ex quibus intelligimus lectum olim a quibusdam fuisse ἅ γραῖῶ. Cuius γραῖῆς

Sed frustra in molli cubito exaruit.
 Dixit etiam Agroeco verum, cribraria vates,
 Quae nuper pone messorum spicas legebatur, me
 Tibi totum esse deditum, te autem nihil me curare.
 Hercle tibi albam gemelliparam capram seruo,
 Quam a me etiam Mermnonis filia Erithacis nigella

etiam in scriptis scholiis obscura mentio similiter habetur. *Casaub.* — κοσκινόμαντις, ἢ διὰ κοσκίνου μαντευομένη. Schol. conf. Philostr. Apoll. Tyan. libr. 17. cap. 11. *Harl.*

32. ποιολογῆν est simpliciter spicas excipere et componere: ἢ παραιβάτις, quod (hac quidem significatione) est voc. doricum, significat mulierem, quae messorum subsequitur, vti Schol. Valcken. ad h. l. et in Ep. ad Röver. p. LII. et Toup. in Addendis p. 391. bene explicant: neque opus erit coniecturis Heinsii, qui scribi volebat καταιβάτις (*venefica et incantatrix*), Wartoni, qui παραί βάτιον vel πάτιον (*iuxta viam*), et Reiskii, qui παραί βάτις vel βάτις (*apud rubos*). *Casaubon.* quem sequitur Palmerius apud Reiskium, intelligit mulierculam quae ad sarculandum operas locare solet. *Harl.* Thom. Briggs comparat Genes. XXXIV. v. 19. *K.*

33. ἄγκειμαι, τὸ δ' ἐμοῦς λόγον scribendum esse putat Brunck. Ἀγκειμαι est elegans correctio [quam cum Dahlia, Jacobsio et Schaefero praefero propter oppositionis elegantiam: ego tibi deditus et addictus sum; tu mei rationem habes nullam. Liebelius ἄγκειμαι τίνος comparat cum Archilocheis p. 176. δύστηνος ἄγκειμαι πόθῳ. Etiam Hermann. et H. Vossius (p. 20.) tuentur ἄγκειμαι. Eurip. Androm. 91.

— ἡμῖς δ' οἷσπερ ἄγκειμασθ' αἰεὶ
 θρηνοῖσι καὶ γόοισι καὶ δακρύμασι.

Qui locus similis est Archilocheo, non Theocriteo. *Kiessl.*]; de reliqua mutationis parte dubito cum Valckenario. *Harl.*

35. Ἐριθᾶκῆς est voc. doricum, et secundum scholiasten vel nomen proprium, vel quod Eustathius (ad Iliad. σ. p. 1162, 23. = 1220, 40. ἰστίον δὲ ὅτι καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ εὐρηται ἢ μισθώτρια ἐριθᾶκῆς λεγομένη.) et *Casaub.*

Αἰτεῖ καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τὺ μοι ἐνδιαθρούπη.
 Ἄλλεται ὀφθαλμὸς μὲν ὁ δεξιός. ἀρά γ' ἰδησῶ
 Αὐτάν; ἀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίττον ὡδ' ἀποκλινθεῖς.
 Καὶ κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντῖνα ἐντί.
 Ἴππομένης ὄκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γάμαι, 40
 Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἐλὼν δρόμον ἄννευ' ἃ δ' Ἀταλάντα
 Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα.

bonus confirmant, atque Brunck. expressit *operaria, mercede conducta*. [Quae addita sunt, non permittunt, vt Ἐριθακίς non pro nomine proprio habeatur. *Kiessl.*] — Compara Virgil. *Ecl.* II, 40 — 44. (ibique Vossium p. 75.) et H. Stephan. ad Theocr. p. 43. ed. min. — Ἄρτα et maxime probabilis est coniectura Hemsterhusii apud Valcken. *μελανόφρους, cui nigra sunt supercilia*, coll. vs. 13. et IV, 58. *Harl.* Nos censemus cum Iacobsio, illud positum esse, vt puellae animus magis pungeretur. *Kiessl.*

36. αἰτή Brunck. cum tribus cdd. — ἐνδιαθρούπη, ἀπονοή καὶ ἐμβλακινή, σπαταλῆς, τρυφῆς. Lucian. *Somn.* s. Gallus 14. T. II. p. 724. ὁ δὲ θρούπεται καὶ πρὸς αὐτὰς καὶ ὑπεροῦᾶ. Plato in *Phaedro* T. X. p. 282. Bip. Xenoph. *Conv.* p. 706. καὶ ὁ Λωκράτης ἐπισκώφας, ὡς δὴ θρούπόμενος εἶπε. Nostrates: weil du so spröde gegen mich thust. Ex ed. Goth. 1789. *Kiessl.*

57, 58. ἄλλεται etc. n. se illam visurum sperat. Id omen Graecis atque Aegyptiis faustum videbatur. v. Casaubon. *Lect. Theocrit.* cap. V. p. 79. qui laudat Plautum in *Pseudolo* I. 1. 105. (vbi v. Scaliger. in edit. Lips.) nisi quia futurum est, ita *Supercilium salit*. [De hoc Plautino loco Muretus in *Var. Lect.* Vol. I. p. 251. ita: „e stulta illa veterum superstitione ductum est, „qua credebant, si pars aliqua corporis suapte sponte „subsiluisset ac mota esset, eiusmodi palpitationibus „aut prosperi aliquid aut aduersi portendi. — Tales „saltus Graeco nomine vocabant παλμούς: extatque liber *Melampodis* περὶ παλμῶν, quo eius vanitatis quasi „disciplinā quaedam continetur.“ Eustathius ad *Il.* ad. η, p. 547, 26. ≡ 675, 42. οἰωνίζετό τι ἀγαθὸν — καὶ ὁ παλμὸς τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ κατὰ τὸ Ἄλλεται ὀφθαλ-

Petit; et dabo ei, quoniam tu me fastidis.
 Salit mihi oculus dexter. An videbo
 Ipsam? Cantabo in pinum hic reclinatus.
 Et forsitan me adspiciet; quoniam non adamantina est.
 Hippomenes quum virginem ducere vellet,
 Mala manu gestans cursum peragebat: et Atalanta
 Vt vidit, vt insaniit, vt in profundum ruit amorem.

μός μὲν ὁ δεξιός. *Kiessl.*] Ernesti ad Callim. H. in Cer. v. 89. Fabric. Bibl. Gr. I. c. 15. Vol. I. p. 99. sq. — *αὐτάν, dominam:* vid. Valcken. et ad Anacr. IX. 27. in Anthol. gr. poet. [Casaubon. ad Theophrast. Char. II. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 335. — *ἰθησῶ,* doric. fut. ab *εἶδω,* prima correpta. Hermann. de emend. rat. gr. gr. p. 279. *Kiessl.*] *ἀποκλιθεῖς.* conf. Virg. Ecl. VIII, 16. *incumbens tereti Damon sic coepit olive.* *Harl.* Locus Virgilii intelligendus est de pastore pedo innitente. *Kiessl.*

39. *πορίθη* in Edd. plerisque et scriptis cdd. etiam Aug., *πορίδοι* autem, quod est in septem cdd., ex edit. Call. et Iunt. primus recepit Stephanus, quem sequuntur Valck. Brunck. alii. — *αἶψ' ἔμ' ἴσως* Is. Vossius, et Warton. idemque placuit Valck. In Cd. *Harl.* est *ἀδαμάντινος.* — Quum vs. 18. dixisset, *τὸ πᾶν λίθος,* mutat hic animum et orationem ex ingenio amantium. Pariter Tibull. I. 7. 77. *Harl.*

40. Hippomenes, Megarei filius, Neptuni nepos, ope malorum aureorum a Venere acceptorum Atalantam, filiam Iasi et Clymenes aut Schoenei, in Boeotia, vel, vt alii volunt, Argis, aut in Scyro insula et cursu vicit et vxorem duxit. v. Schol. et Hygin. fab. 185. ibiq. Muncker. Servius ad Virgil. Aen. III, 115. Voss. ad Virgil. Ecl. p. 314. sq. Heyn. ad Apollod. III, 9. s. 2. Obs. p. 269. Ovid. Met. X, 560. sqq. *Kiessl.*

41. „Rectissime vulgo *εἰλόν.* Nam si ornatum poeticum omisisset, non *μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν εἶχεν,* sed *εἶλε* dixisset.“ *Herm.* Idem probat H. Vossius ex loco Eurip. Alc. 988. *καὶ σ' ἐν ἀγύπτουσι χερῶν εἶλε θεὰ δεσμοῖς.* Schaeff. atque Graef. malunt *ἔχων.* Cdd. 25 apud Gaisf., Ald. Med. Call. habent *ἐν ἐνὶ.* *Kiessl.*

42. *ἄ!ατ'*; ut conveniret cum vicinis *ἴδεν* et *ἐμάνη,* scri-

Τὰν ἀγέλαν χῶ μάντις ἀπ' Ὀθρυος ἄγε Μελάμπους
 Ἐς Πύλον· ἃ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη,
 Μάτηρ ἃ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφειβοίας. 45
 Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὄρεσι μᾶλα νομεύων
 Οὐχ οὕτως Ὡδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
 Ὡστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
 Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὑπνον ἰάνων
 Ἐνδυμίων· ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα, 50
 Ὅς τόσσων ἐκύρησεν, ὅς οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
 Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὴν δ' οὐ μέλει. οὐκ ἔτ' αἰεῖδω,
 Κεῖσεῦμαι δὲ πεσῶν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται·

bendum suspicatus est Hemsterhus. et probavit Valcken. in priore edit. — ὡς. v. ad Idyll. II, 82. Harl. Iacobsius haec citavit loca: Apul. Metam. VIII. p. 509. in profundam ruīnam Cupidinis sese paulatim nescius praecipitaverat. Nonn. Dion. XV. p. 209. Hymnus Nicaea visa ἐς βαθὺν ἦλθεν ἔρωτα· qui locus commendat emendationem Hemsterhus. ἄλατ', quo aoristo utitur Theocritus XXIII, 60. XIX, 4. Kiessl.

43. ἀγέλαν scil. Iphicli. Totam fabulam copiose enarrat scholiastes. Othrys est mons Thessaliae. Mater Alphesiboeae fuit Pero, tanta venustate, ut pater Neleus eam illi soli promitteret, qui boves ingentes ex Iphicli (al. Herculis) custodia eriperet. Melampus, ut Bias frater illam uxorem acciperet, periculo se exposuit. at a pastoribus Iphicli captus, in vincula coniectus est: e quibus arte sua vaticinandi liberatus, bovis acceptis et Neleo traditis, Perus nuptias Bianti paravit. conf. Propert. II. 2. 15. sqq. Harl. Non debet Valcken. ad Idyll. I, 147. Virgilio dictionem, Georg. III, 2. pastor ab Amphryso, comparare cum nostro loco. Fuit enim Ὀθρυς ὄρος Θεσσαλίας, ἐν ᾗ πόλις ἢ Φυλάκη, ἧς ἦρχεν ὁ Ἰφικλος. Ergo Melampus boves abduxit a monte, ἦγεν ἀπ' Ὀθρυος. Idyll. IV, 31. ἀπ' ὄρους ἄγε. Kiessl.

45. Etymologus M. p. 73, 2. hunc versum respicit. Περιφρων Εὐρυκλεία, Odys. 19, 557. et centies περιφρων Πηνελόπεια. Kiessl.

46 47. ἐν οὄρεσι cod. Aug. Heins. al. ὄρεσι cdd. tres. —

Armentum etiam vates ab Othry monte egit Melampus
 Pylum, et in Biantis amplexus ibat
 Mater formosa sollertis Alpheisiboeae.
 Pulcram Cytheream in montibus oves pascens
 Non sic Adonis ad summum furorem concitavit,
 Vt ne mortuum quidem eum ab amplexu dimittat?
 Beatum praedico illum, qui gravi somno sepultus iacet,
 Endymionem: beatum, o cara mulier, Iasionem,
 Qui tantum est consecutus, quantum non audietis profani.
 Capite doleo: tu autem non curas. Non amplius canam,
 Sed iacebo prolapsus, et lupi hic me devorabunt:

οὕτως Brunck. et vs. 48. *vv.* [Hoc *vv* in pluribus est Cdd. K.] — λύσσα proprie de canibus et lupis rabidis. v. Damm. in Lex. Hom. p. 1437. Theocrit. IV. 11. tum de impetu quodam furibundo, speciatim de furore amoris. Plura vide apud Mollum et Boden. ad Longi Pastoral. II. c. 5. p. 166. Oppian. Halieut. III. 622. de thunnis μετὰ λύσσαν — γάμοιο. Harl.

49 — 51. Endymioni, famoso illi Lunae amatori, aeternum somnum immisit Iupiter, quod illius amore capta fuerat Iuno. v. Schol. ad h. l. et ad Apollon. Rhod. IV. 57. [Vid. notata ad Idyll. XX. 52. K.] — ἀτροπος ὑπνος est immutabilis, durus, h. e. *gravis* somnus. v. Ernesti ad Callim. H. in Delum vs. 11. [Pro *ιαύων* in ed. Iunt. est *ιαύων*. K.] Ad Iasionem dormientem venit Ceres et ex eo peperit Plutonem. Cereris autem mysteria profanis, h. e. haud initiatis, fuerunt incognita. [Conf. Apollod. III. 12. 1. Heyn. Obs. p. 292. Diod. Sic. V. 49. 77. Ovid. Amor. III. X. 25. K.] — κυρεῖν, adipisci si significat, regit genitivum. Theocr. XVII. 6. v. Valck. Harl. [Non semper regit genitivum. conf. Eurip. Hec. 679. ed. Herm. (690. Pors.) ἕτερα δ' ἀφ' ἐτέρων κακὰ κακῶν κυρεῖ. v. Matthiaei gram. gr. §. 365. p. 489. Hinc praeferendam esse duco lectionem, quae in duobus Cdd. altero Flor., altero Rom. exstat, τούσσην ἐκύρησεν. Kiessl.]

55. *Κεισέυμαι*, contemptus, protentus iacebo. Formula est ab athletic profecta. v. Koen. ad Gregor. Cor. p. 120. (p. 262. Schaef.) et quos ille laudat. De vsu *κείσθαι*

Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

v. Staver. ad Cornel. Nep. VIII. 2. 6. [Aristoph. Nub. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μένοι πεσῶν γε κείσομαι. vbi v. interpr. Cur ad athletas abeamus, quum et alii, qui non sunt athletae, aequae atque hi prostrati iacere proprie dicantur? *Kiessl.*] — καὶ i. e. καὶ αἱ vel εἰ malit Reiske, *tametsi me lupi hic devoraverint.* Valckenario quidem placet sententia: ad illam tamen efficiendam scribendum putat κ' εἰ τοὶ λ. Vulgata tamen lectio mihi quidem magis arridet: abruptae enim sententiae et crebriora membra mutataque structura ultimam voluntatem et desperationem amantis melius graviusque declarant. Idem Valcken. in priore edit. probat lectionem quorundam cdd. et Gregorii de dial. l. c. a Koenio iam laudatam, ἔδονται, quod est vocab. Atticum. v. Phrynich. in βρώσομαι p. 154. (οἱ Ἀττικοὶ ἀντ' αὐτοῦ τῶν ἔδομαι καὶ κατέδομαι χρῶνται.) et ἔδονται pro ἔδοντι rescripsit Brunck. quem secutus est Valcken. in altera editione. *Harl.* Versum 54. habet Etymologus M. p. 215, 52. En rursus compendiarium dicendi rationem, in comparationibus regnantem. Sensus est: hoc tibi tam iucundum erit, quam est dulce mel per guttur descendens. conf. dicta ad Idyll. I. 7. *Kiessl.*

Dulcis mellis instar hoc tibi per guttur descendet.

ARGUMENTVM

IDYLLII IV.

Hoc Idyllion totum est bucolicum et mimicum. Colloquuntur pastores, vt videtur, mercenarii, non certum, quo omnis sermo tendat, finem propositum habentes; alter, Corydon, Aegonis cuiusdam, qui ex bubulco athleta factus cum Milone ad certamina Olympica profectus est, armenta pascit; alter, Battus, dicacis homo ingenii, sodalem variis dicteriis pungit, Aegonisque bobus inepto custodi commissis properatam mortem vaticinatur. Ille, homo lentus minimeque iracundus, ad omnia placide respondet. Dum confabulantur, vituli vagantes oleas rodunt, quos inde depellens Battus spina laeditur. Cuius vulnus dum Corydon curat, senex Aegonis pater alicubi conspicitur; quo viso vernilia illi quaedam de eius lascivia iactant. Iucundum est carmen propter vividam vitae pastoritiae adumbrationem morumque, rusticorum quidem, in eo expressam varietatem. Res agitur non in vrbe Crotone, sed rure ad montis oleis consiti radices. Vide vs. 44. sq. — Virgilius hoc Idyllion cum quinto in Ecloga tertia imitatus est.

Ν Ο Μ Ε Ι Σ,
Β Α Τ Τ Ο Σ Κ Α Ι Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν .

Ε Ι Δ Τ Α Λ Ι Ο Ν δ .

Β Α Τ Τ Ο Σ .

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἢ ῥα Φιλώνδα;
ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤ. Ἥπάψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγες;

ΚΟΡ. Ἄλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, καὶ με
φυλάσσει.

ΒΑΤ. Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ὄχητο
χώραν; 5

In Analectis Brunckii est primum Idyllium. Hoc verò rus quam maxime redolet, et omnino est rusticae simplicitatis, quae multa minuta et levicula dicit familiariter, nec a conviciis abstinet agrestibus, exemplum. conf. Vavassor. des ludicra dictione cap. 7. p. 112. sqq. ed. Kappii. De Milone v. Casaub. Lectt. Theocrit. VI. p. 84. adde Palmerii Exercitt. p. 798. Hardion. in Memoir. de l'Acad. des Inscr. tom. IV. p. 520. sqq. Harl. In Iunt. hoc Idyllium inscribitur: τῶν εἰς Κορύδωνα. ἢ Φιλαλήθης, ἢ Βάττος. Νομείς. In Mediceo quarto βουκολιασταὶ ἢ νομείς. Kiessl.

2. αὐτὸς, scil. Aegon, Reiske ex ingenio scripsit, ob imitationem Virgil. Ecl. III. 1. sqq. probavitque Koehler., at contra codices, et vulgata bene se habet. Harl. Valckenarius in altera editione, αὐτός, ait, praestat vulgato. Quod viro magno nemo facile concesserit. Kiessl.
5. ἀμέλγεις est in Cdd. Vat. Flor. Aug. et prima Ed. Med. idque genuinum videtur Valckenario, quem sequuntur

PASTORES,
BATTVS ET CORYDON.

IDYLLION IV.

BATTVS.

Dic mihi, o Corydon, cuius sunt hae vaccae? an Philonidae?

CORYDON.

Non, sed Aegonis: pascendasque mihi eas dedit.

BATT. An forte eas clam vespere omnes emulges?

COR. Imo senex submittit vitulos, et me observat.

BATT. Ipse autem bubulcus quo abiit?

Harles. et Schaef. In textu tamen Valck. reliquit ἀμέλγεις, quod item habet Gregor. Cor. p. 254., reliquerunt etiam Iacobsius et Dahlius; recte, opinor. nam in carmine huiusmodi argumenti formae doricae praefereandae sunt. Gregorius versum sic explicat: ἢ που αὐτὰς, τὰς βόας, ἐφ' ἐσπέρας πάσας ἀμέλγεις; Pronomen φέ pro σφέ. conf. Matthiaei gram. §. 147. not. 4. K. Mercenarii pastores, absente domino, vt lac venderent, gregem emulgebant, quod genus hominum ἀμόλγους dicebant. v. Heins. ad h. l. et Virgil. Ecl. III. 5. (ibique Vossius p. 110.) *Harl.*

4. Ante ἀλλὰ cum Schol. intellige οὐδαμῶς. ὑφίησι — submittit vitulos matribus sugendi causa. Tum scripsimus καί με pro κημέ. *Kiessl.*

5. αὐτὸς cod. Aug. edd. vett. Reiske: αὐτὸς duo cdd. Medicei, edd. recent. et Valcken., αὐτὸς Brunck. [et Cod. Schell. hancque formam, vix solis Ionibus propriam, hic restituendam censeo. *Kiessl.*]. χάρα est destinatus,

KOP. Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφειὸν ᾧχετο
Μίλων.

BAT. Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;

KOP. Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.

BAT. Κῆμ' ἔφαθ' ἅ μᾶτῃρ Πολυδεύκεος ἤμεν ἀμείνω.

KOP. Κῶχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἵκατι τουτόθε
μᾶλα. 10

BAT. Πείσαι τοι Μίλων καὶ τῶς λύκος αὐτίκα λυσοῖν.

certus locus. v. Ernesti ad Callim. H. in Del. 192. et infra ad XV. 57. Hinc Demosthen. de Cor. cap. 57. p. 356. edit. meae *χώραν* absolute ponit pro Attica regione. *Harl.*

6. Alpheus [de quo est locus classicus Strabonis VIII. 5. 12. add. Siebelis. ad Hellen. ab ipso edita p. 275. et interpretes ad Pompon. Mel. II. 5. 9. *Kiessl.*] maximus fluvius Peloponnesi, in Elide, celebris, longoque anfractu per Arcadiam delapsus, iuxta Olympiam, ludorum claritate insignem, in mare Ionium effundebatur. Sensus: *Milo eum secum duxit* (v. ad II. 7.) *ad certamina Olympica.* *Harl.*

7. *ὀπώπη* ex Aldina aliisque veteribus edd. revocavit Reiske, quem secuti sunt Valcken. Brunck. Dahl. Jacobs. Schaefer. sicque legitur in quinque Cdd. et correctum est in Aug. Idem legitur a Gregor. de Dial. p. 117. = 256. vbi vide Koen. et probatum fuit Casaubono. *ὀπώπει* CalliERG. Steph. et qui hunc secuti sunt. [Schaefer. suspicatur *ὀπωπεν*. Contra Hermannus p. IX. „*Ὀπώπη*, nisi fallor, agnoscit Greg. Cor. Nec dubito, quin hoc perfectum sit, Herodot. III. 37. *ὀπώπει* dictum. Inde aliud verbum natum est, *ὀπωπέω*, bis in Orphei Argonauticis occurrens. Neque in Theocr. IV. 40. V. 33. XI. 1. *λελόγγει* et *πεφύκει* mutare ausim, vt praesentia Dorica.“ De phrasi, quae ab Homero a. 587. γ, 306. ad alios poetas transiit, monuit Porson. ad Eurip. Orest. 1018. *Kiessl.*] Miratur vero Battus, formula loquendi e medio sumta vsus, hominem, cui palaestra et oleum, quo vngebantur ii, qui artem exercebant palaestricam, ignota essent, Olympicam affectare coronam. v. plura apud Palmer. in Exercitt. p.

COR. Non audivisti? Milo eum ad Alpheum secum abduxit.

BATT. Et quando ille oleum oculis vidit?

COR. Aiunt eum cum Hercule vi et robore contendere.

BATT. Et me mater dixit Polluce praestantiorem esse.

COR. Abiitque hinc cum ligone et viginti ovibus.

BATT. Persuaserit, credo, Milo lupis, vt illico rabiant.

797. adde Warton, et Toup. conf. Alciph. p. 160. (p. 211. Wagn.) ibique Bergler. De scholiis Theocrit. h. l. corruptis v. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 185. Harl.

8. 9. Loco κάριος alter Schol. Callierg. et margo Stephan. praebent κάλλος, quod, Valcken. iudice, Herculi non convenit. Dicit tamen Virgil. Aen. VII. 656. *Satus Hercule pulcro pulcer Aventinus*. At a nostro loco pulcritudinis commemoratio aliena est. Herculis κάριος tumentur etiam haec Sophronea: Ἡρακλῆς τέους κάριον ἦν, quae attulit Valcken. ad Adonias. p. 505. B. v. Apollon. de pron. p. 555. C. Bekk. add. Ernesti ad Callim. in Iov. 67. De loci salibus conf. etiam Voss. ad Virgil. Ecl. p. 238. — Lucian. pro Imagg. §. 19. T. VI. p. 45. ἀλλὰ πᾶς ἐπήνεσε ποιητῆς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦρον, οὐδὲ Πολυδεύκος βίαν φήσας ἀνατείνασθαι αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας, οὐδὲ σιδῦρον Ἀλκμάνος τέκος; Kiessl.

10. 11. σκαπάναν] Qui Olympicae coronae cupiditate ducti in Pisatidem conveniebant, ii ante legitimum, quod erat dierum quinque, certamen, triginta ipsos dies ab epistatis et ludorum magistris exercebantur: hinc XX oves secum deducit Aegon, vt illarum carnibus toto illo tempore alatur. Σκαπάνη ligo, aut rastrum, fuit genus exercitationis graecorum epheborum, et inter praeludia, quibus athletae praeparabantur ad cetera certamina: eratque inter eos contentio, quis socium suum in ruendo pulvere palaestrico praeverteret, quod παρορτήτειν Graeci dicunt. Ideo lignonem vel rustrum domo aufert Aegon, hoc ipso athletam sese profitemens. Haec ex Casauboni lectt. Theocrit. cap. VI. p. 81. sqq. vbi plura videbis. Atticis ἄμην dici, notat

KOP. Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μνησκόμεναι ὄδε πο-
θεῦντι.

BAT. Δειλαῖαι γ' αὐταί. τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὖρον.

KOP. Ἡ μὰν δειλαῖαι γε καὶ οὐκ ἔτι λῶντι νέμεσθαι.

scholiastes, quem vide et Salmasium ad script. hist. Aug. tom. II. p. 592. sq. et in Exercitt. Plin. p. 565. [*Εἰκατε* dorice pro *εἰκοσι*. Gregor. de Dial. p. 270. Lips. et Call. in schol. habent *εἰκοτε*. atque sic plurimi cdd. apud Gaisf. — Versu 11. nulla est in cdd. lectionis diversitas, quem vulgo sic interpretantur: *Persuaserit, credo, Milo lupis, ut statim rabiosi fiant*. At monuit Ahlwardt. p. 75. sq. sic sententiam non subesse, quia nemo persuadendo ad id, quod ipsi natura sit proprium, at recte ad contrarium, adduci dicatur. Tum plura loci emendandi causa tentat, quae repetere nolo. Nos quidem illam viri docti vocem tenentes vulgatam sic commode explicare posse nobis videmur: Ad Aegonem permovendum, ut Olympicam coronam affectet, non magis verborum illecebris opus est, quam ad lupos in rabiem rapiendos. Ille pro insita animi generositate hanc laudem sponte appetit, ut lupi sponte rabiunt. Iam si cogitamus, Aegonem fuisse a gymnasticis exercitationibus alienissimum, Batti dicacitas satis festiva deprehenditur. Eichstadius (Quaest. philol. spec. cap. VII.) motus lectione *ἀμνίδα* pro *αὐτίκα* a Scaligero allita margini cuiusdam exemplaris Theocriti, quondam in biblioth. Krohniana Hamburgi assertati, quam lectionem e cod. antiquo sumtam Eichstadt. affirmat Aurato deberi, locum sic emendat:

πείσει τοὺς Μίλων κατὰ τῷ λύκῳ ἀμνίδα λουσσῆν.
Milo, lupum contra rabiatur, persuaserit agno.

Πείσει scripsit ob defectum particulae *ἄν* (p. 68.). „Quae ut nunquam iungitur optativo, eam significationem habenti, a qua denominatur: ita potentialem optativum semper et constanter comitatur.“ At vide dicta ab Hermanno V. S. in comment. de metr. Pind. p. 241. Idem ad Theocrit. Idyll. XIV, 22. haec de nostro loco: „*Λουσσῆν* proprie intelligendum puto de lutorum rabie. Vis proverbii in consociatione posita est duarum re-

COR. Iuvencae eum hic mugientes desiderant.
 BATT. Miserae quidem hae. pastorem quam malum
 nactae sunt.
 COR. Sane miserae: et non amplius volunt pasci.

rum non sociabilium, *πίθειν* et *λυσσᾶν*. Quum enim, qui lupos suadendo rabidos reddere studet, frustra sit, vsurpatur hoc proverbium de iis, qui facere aggrediuntur, quod facere nequeunt.“ — Eichstadtii rationem Ahlwardt. in Program. Oldenburgi 1798. edito hoc nomine improbat, quod *λυσσᾶν*, *furere contra aliquem*, non construitur cum *κατὰ*, sed aut cum simplici dativo, aut cum *ἐπι*. Quamobrem ipse ita scribit:

πίσαι τοῖς Μίλων καὶ τῶς λύκον ἀμνίδα λυσσῆν.

Hoc Vossius in programmate p. 22. probat, nisi quod *τῶς λύκος*, *luporum instar*, (vti *τῶς* pro *ὡς* etiam apud Aristoph. Acharn. 762. ed. Kust.) propter Schol. ad Pindar. Olymp. I, 84. et locum Theocrit. V, 131. praefert. — Iacobs. in prolegom. ad Bion. proponebat hanc mutationem:

πίσαι τοῖς Μίλων καὶ τῶς λαγός (i. e. *λαγούς*) *ἀμνίνα* λ. —

In edit. tamen Theocriti praefert Eichstadtii emendationem. Dahlius vulgatam, subaudito nomine *Αἴωνα*, sic interpretatur: *Milo persuaserit Aegoni, ut instar luporum statim furiose in oves invehatur*. Ad hanc interpretationem deductus est his verbis Toupii in Appendicula p. 11. „Venustatem huius loci nemo inter-
 „pretum percepit. Respexit poeta ad versum praece-
 „dentem, *κῶχετ' — μᾶλα*. Vbi notandum illud *εἶκοσι*
 „*μῆλα, viginti oves*. Qui fundus sententiae. Facit *Ae-*
 „*gon* quod *lupi* facere solent. *Oves* dilaniat. *λυσσᾶν*
 „est proprie *canum*: est est luporum *famelicorum*.“
 Agmen claudat Graefii inventum:

πίσαι τοῖς Μίλων καὶ τῶς λίθος ἀμνίνα λυσσῆν.

Kiessl.

12. 15. Hic versus citatur a Gregor. Cor. p. 257. vbi Schaeferus e cod. Gregorii Aug. enotat *μηκῶμεναι* et *ποθεινται*. — Vossius comparat Virgil. Ecl. I, 36. sqq. p. 29. De vocab. *δαμάλαι* v. ad I. 75. Ad vs. 13. conf. Virgil. Ecl. III, 3. Voss. p. 110. *Kiessl.*

BAT. Τήνας μὲν δὴ τοι τὰς πόρτιος αὐτὰ λέλει-
πται 15

Τῶστέα. μὴ πρῶκας σιτίσθεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὔ, δ᾿ ἄν' ἀλλ' ὀκὰ μὲν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυνθα δίδωμι

Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἄμφι Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ.

Λεπτὸς μὰν γῶ ταῦρος ὁ πύρριχος. αἶθε λάχοιεν 20
Τοὶ τῷ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὄγκα θύοντι

15. 16. Vossius ad Virgil. Ecl. III, 102. p. 157. negat Theocritum a Virgilio expressum esse. Ad vs. prox. conf. Virgil. Ecl. V, 77. *dum rore cicadae.* ibique Voss. p. 275. et Heinrich. ad Hercul. Scut. 595. sqq. Strabon. lib. VI. cap. 1. §. 9. Non πρῶκας cum circumflexo, sed πρῶκας more dorico Valcken. scripsit cum Casaubono, qui ad Idyll. I, 110. hunc attulit locum Eustathii ad Iliad. v. 571. p. 538. ἰστέον ὅτι ὡς καὶ ἐν τοῖς Θεοκρίτου φαίνεται, αἱ μὲν εἰς αἰ λήγουσαι εὐθεῖαι τῶν πληθυντικῶν συστέλλουσι τὸ α τῶν αιτιατικῶν παρὰ τοῖς Δοιοιῦσιν, αἱ δὲ εἰς ες ἐκτείνουσιν ἀπ' ἐναντίας τῇ κοινῇ διαλέκτῳ. Quae hic de accusativo tertiae declinationis dicuntur, vix vera sunt. Cum Brunckio σιτίσθεται pro σιτίζεται scripsimus. Kiessl.

17. Pro ἄλλοκα coniecit Reiske ἀλλ' ὀκὰ, i. e. ἀλλὰ ἔστιν ὅτι (conf. Hermann. ad Viger. p. 792. K.) quod merito receperunt Brunck et Valcken. in secunda editione. at conf. etiam Gregor. Cor. de dial. p. 117. = 187. sq. ibique Koenius. De fluvio *Aesaro*, hodie *Necete*, conf. Strabon. lib. VI. 1. §. 12. Liv. XXIV. c. 5. *Vrbs Crotonum in circuitu patentem duodecim millia passuum habuit ante Pyrrhi in Italiam adventum. post vastitatem eo bello factam vix pars dimidia habitabatur: flumen (Aesarus), quod medio oppido fluxerat, extra frequentia tectis loca praeterfluebat.* — *Latymnus* et *Physcus* v. 19. et 23. sunt montes apud Crotonem, et *Neaethus* v. 24. (Ovid. Met. XV, 51. *Salentinumque Neaethum.* Lycophroni 921. dc. *Ναύαιθος* a navibus combustis

BATT. Huic quidem vitulae sola relicta sunt
Ossa. num quid rore victitat, sicut cicada?

CORYDON.

Non, per terram: nam nunc eam ad Aesarum pasco,
Et mollis foeni pulcrum fasciculum praebeo:
Nunc exultat circa vmbrosum Latymnum.

BATTVS.

Macilentus sane et iste rufus taurus est. vtinam nanci-
santur

Lampriadae tribules, quando sacra ferunt

item in Cd. Vat. apud Sanct. K.) amnis non longe inde
fluens. v. Schol. *Harl.*

20. *πυρόχοος* aeolice pro *πυρόδος* secundum Gregor. Cor.
de dial. p. 133. = 290. vbi v. Koen. *αἶθε* pro *εἶθε* re-
cte habet Cod. *Harl.*, item Brunck. et Valcken. in al-
tera editione. *Harl.*

21. Valckenario scribendum videbatur *τὸν τῷ Λ.* At sic
τὸν immane quantum distat a *τοιόνδε*, et ne locum qui-
dem habet in tali orationis nexu *τὸν τοιόνδε*. Schaefer-
us nil nisi notavit miram articuli repetitionem, com-
parans v. 33. *τὸ ποταῶν τὸ Λακίλιον*. Hermannus per-
versitatem orationis meliore distinctione utroque loco
tollit: *αἶθε λάχοιεν τοὶ τῷ Λαμπριάδα, τοὶ δαμόται ὕκκα
θύοντι τῷ Ἡρα, τοιόνδε*. Ita haec prodit sententia:
*vtinam filii Lampriadae tam macrum taurum conse-
quantur, quando eorum tribules Iunoni sacra faciunt.*
Kiessl. οἱ δημόται Λαμπρ. sunt, qui ad demum (Cant-
ton) Atticum, Lampria dictum, pertinent. Siculi au-
tem ob tenuem victum vellicant Athenienses, et contra
hi illos ob genus vitae libidinosum. v. Warton. Fre-
quens vero fuit consuetudo et Graecis et Latinis, quid-
quid mali a se suisque avertere mallent, id in hostium
caput imprecari. v. Sophocl. *Electr.* v. 647. Horat. *Od.*
III. 27. 21. sqq. Battus igitur optat, vt populares mu-
nicipii sive curiae Lampriae macram hostiam sortian-
tur, Iunoni sacra facturi. v. Casaubon. ad Athen. V.
p. 330. (*Hermippus* ap. Athen. XII. p. 551. A. Schol.
ad Aristoph. *Av.* 1406.) *Harl.* *Κακοχράσμων* Schnei-
derus, idem esse quod *κακοχρήμων* pronuntians, expli-

Τᾶ ἼΗρα, τοιόνδε κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Καὶ μὰν ἐς στομάλιμον ἐλαύνεται ἐς τε τὰ Φύσκω,
Καὶ ποτὶ τὸν Νῆαιθον, ὅπα καλὰ πάντα φύοντι,
Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια. 25

ΒΑΤΤΟΣ.

Φεῦ, φεῦ βασεῦνται καὶ ται βόες, ὃ τάλαν Αἴγων,
Εἰς Αἶδαν, ὅκα καὶ τὸ κακᾶς ἠράσσαο νίκας.
Χὺ σύριγξ εὐρώτι παλύνεται, ἄν ποκ' ἔπαξας.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ τήνα γ', οὔ, Νύμφας ἐπεὶ ποτὶ Πισαν ἀφέρπων

cat pauper; alii qui malitia vititur. In cod. Harl. est κακοχράσμων, et Schol. pro δᾶμος offert ταῦρος. *Kiessl.*

25. ἐς στομάλιμον, quod in Cod. Laurent. legitur (in aliis est ἐς τομάλιμον, ἰστομάλιμον, τὸ μάλιμον), primus Casaub. in Lectt. Theocr. c. VI. emendavit, secutus scholiasten et Eustathium in Hom. Odys. κ. p. 1649, 57. = 385, 10. qui, στόμα, inquit, λέγεται καὶ ἐπὶ λιμνῶν, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ στομάλιμον. Ad Strabon. IV. 1. 8. p. 184. (add. Siebelis. ad Hellen. p. 505.) explicat lacum prope mare, qui ipsum mare suo ostio ingreditur. Suffragantur ei Is. Vossius ad Catull. p. 247. et D. Heinsius, qui certum locum ἐν τῇ Κρωτωννατικῇ putat designari, vbi Idyllii scena est. Casauboni lectionem dederunt, qui Heinsii textum secuti sunt, item Valcken. et Brunckius. At Reiske revocavit lectionem omnium fere codd. et edd. priscarum ἐς τὸ Μάλιμον, quod censet esse nomen loci cuiusdam obscuri. adde Porti Diction. dor. voc. μάλιμον. *Harl.* Supra omnem dubitationem tamen nondum evecta videtur esse Casauboni correctio; nam forma vsitata est στωμαλίμνη. Ex vltimis versus verbis suspiceris scribendum esse ἐς τὰ Μάλιμνω. De *Neaetho* v. ad vs. 17. et Schol. ad Lycophr. loc. ibi cit. *Kiessl.*

25. Αἰγίπυρος, planta spinosa foliis latis velut lentis, glauca, secundum Scholiasten. Videtur esse Ononis antiquorum [conf. Sprengel. hist. rei herb. T. I. p. 127. K.] *Linn.* sp. pl. p. 1006. vel alia similis. — κνύζα (i. q. κόνυζα) planta graviter odorata, forte *Erigeron* gra-

Iuoni, talem: nam improba est tribus.

CORYDON.

Et is quidem ad paludis ostium agitur, et in Physcum,
Et ad Neaethum, vbi omnia praeclara nascuntur,
Aegipyrus, et conyza, et odorata melitea.

BATTVS.

Heu, heu: facessent et boves, o miser Aegon,
Ad inferos, quando et tu malam victoriam appetis.
Etiam fistula situ foedatur, quam olim compegisti.

CORYDON.

Non illa, non, per Nymphas: nam Pisam discedens

veolens *Linn.* sp. pl. p. 1210. vel viscosus, *ib.* p. 1209.
— *μελίτεια* pro eadem haberi solet cum *μελισσοφύλλω*.
Hanc *Melissam* nostram officinalem vel citratam esse,
vero non est absimile; in Graecia enim, vbi sponte
provenit, etiam nunc *μελισσοβότανο* et *μελισσόχορτο* di-
citur, testibus *Anguillara* et *Forskolio*. Huius odor
quidem gratus est, sapor tamen bobus non placet.
Schreber.

28. *ἔπαξας* (pro *ἔπηξας*) lectionem plurium codd., etiam
Aug. (et *Schell.*), quam genuinam censet *Valcken.*,
quem vide, ego reposui, quod *Theocritus* saepe *πάξαι*,
nusquam *πάξασθαι* vsurpavit. Verum edd. primae, et-
iam cdd. aliquot scripti, item *Heinsius*, *Warton.*, *Val-*
cken., *Iacobs.*, *Schaefer.* in textu dant *ἐπάξω*, pro quo
more *Syracusano* scribendum *ἐπάξα* censuit *Casaubo-*
nus, secutus auctoritatem *Scholiastae*. *Casauboni* iu-
diciū sequuntur *Reiske*, *Brunck.*, *Warton.*, qui in
notis probat. Etiam in *Cd. Laurent.* est *ἐπάξα*. *Harl.*
ἔπαξα vel *ἐπάξα* est in quatuordecim cdd. apud *Gaisf.*,
in aliis *ἔπηξας* et *ἔπαξας*. Formam *ἐπάξα* pro *ἐπάξω* de-
fendere quodammodo videntur genitivi in *α* pro *ω*.
Nos cum *Harlesio* et *Dahljo* scripsimus *ποῖ ἔπαξας*. *K.*

29. Scripsimus *οὔ*, nam est illud *οὔ solitarium*, *absolu-*
tum, *integram quasi per se sententiam exhibens*. *Vir-*
gil. *Aen.* IX, 208. *equidem de te nil tale verebar; nec fas;*
non. *Conf.* *Bekker.* in *Ephem. lit.* *Ien.* 1809. n. 248.
c. 167. — De *ἀφέρπειν* vid. ad I, 105. *Kiessl.*

Δῶρον ἐμὶν νῦν ἔλειπεν· ἐγὼ δὲ τις εἰμὶ μελι-
κτάς, 30

Κηρὸν μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὐ δὲ τὰ Πύρρῳ.
Αἰνέω τὰν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἃ τε Ζά-
κυνθος,

Καὶ τὸ ποταῶον, τὸ Λακίνιον, ἅπερ ὁ πύκτας
Αἶγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας·

Τήνει καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάξας 35

Τὰς ὀπλάς, κῆδων Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες

30. ἔλειπεν, imperfectum adhibitum aoristi significatione. Ita in Epigram. 14. et Iliad. II, 107. *λείπε φορῆναι*. v. Hermann. de emend. rat. gr. gr. p. 244. — *Τίς, aliquis insignis*. vide ad Viger. p. 152. Harlesius in ind. ad Anthol. gr. poet. laudat Kypke in obs. p. 274. sq. tom. II. Iac. Elsner in obs. sacr. p. 337. et Wolf. in Curis philolog. et crit. in Act. Apost. V. 37. *Kiessl. δῶρον*] Conf. Longi Pastoral. libr. I. p. 106. ibique Mollum. Virgil. Ecl. II. 57. Calpurnius Ecl. IV. 58. de fistula docte egit Broukh. ad Tibull. II. 5. 31. — *τις ἐμὶ* Brunck. et Dahl. Sensus: *ego quoque cantor sum haud spernendus, in dignitate quadam atque existimatione*. conf. Schol. Idyll. XI. 79. *Harl.* De substantivis huiusmodi, cuius est *μελικτάς*, agit Valckenar. in epist. ad Róver. p. XXXIV. *Kiessl.*

31. De Glauca v. Plutarch. T. II. p. 397. A. Hedylyus ap. Athen. IV. p. 176. D. *Jacobs.*

32 — 34. ἃ τε cum Valcken., qui duo laudat Cdd. [Est in tredecim Cdd. apud Gaisf. et in Edit. Iunt. *Kiessl.*] et plerasque editt. consentientes, atque Brunckio rescripsi. ἃ Ζάκ. cod. Aug. Reisk. et alii. sed prima syllaba in Ζάκυνθος corripitur. Hunc vero vers. continere principia duorum hymnorum in Crotona et Zacynthum, putant Palmerius in Exercitt. p. 797. Reiske et Warton. [*Αἰνεῖν* vsurpatur poetis de cantu, quo quis alterius laudes celebrat. Sic Callimachus h. in Delum vs. 6. *ὡς θεὸν ᾗνεσε πρώτα, prima omnium Delus Apollinam pro deo celebravit carminibus*. Est itaque huius loci haec sententia: *Ego didici carmina et canendi modos ab artificibus cantus memoria nostra peritissimis et*

Dono mihi eam reliquit: ego autem non vltimus sum
cantor

Et bene cano carmina Glaucae, bene etiam Pyrrhi.

Lando Crotona: pulcraque vrbs est Zacynthus,

Et pulcrum est orientale promontorium Lacinium, vbi
pugil

Aegon octoginta solus devoravit liba:

Ibi etiam taurum a monte ducebat prehensum

Vngula, et Amaryllidi donavit: puellae

clarissimis inventa. Et sic celebrare meis carminibus soleo Zacynthum et Lacinium. Ex hoc genere hymnorum, quod versatur in praedicandis laudibus loci aut regionis alicuius, exemplum superest hymnus ille ipse, quem modo laudabam, Callimachi in Delum. Reiske. Vir quidam doctus, testante Wartono, hunc locum, eiectis verbis a Ζακ. καὶ τὸ π. τ. Λ., sic legi voluit: αἰνέω τὰν τε Κρότωνα· κατὰ πόλιν· ἄπερ ὁ πύκτας εἴη. cuius suspicionis nulla idonea causa apparet. Thom. Briggs comma ponit post πόλιν, verbaque κατὰ πόλιν refert ad Crotonem, non ad Zacynthum. Potius anacoluthon hic est; nam proprie dicendum erat, αἰνέω τὰν τε Κρότωνα, τὰν τε Ζάκυνθον καὶ τὸ Λακίνιον. Post ποταῶν posui comma, iudice Hermanno. — Versus 33. et 34. citat Tzetz. ad Lycophron. 856. — Graefe mavult καὶ τε ποταῶν, quod miror. De ζ positionem omittente vid. Spitzner. de versu heroico p. 99. Kiessl.] Croton, hodie Cotrone, vrbs quondam in Italia florentissima. Zacynthus, hodie Zante, vrbs insulae eodem, quo ipsa est, nomine, propinqua Aetoliae. Liv. XXVI. 24. Lacinium est promontorium Bruttiorum (hodie Capo delle Colonne aut Nave). — ποταῶν, τὸ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κροτωνιάδος. Schol. — De Aegone v. Schol. et Warton. Harl.

35. πιάξας, a dor. forma πιάσσω, illustrat Valcken. in Epist. ad Röver. p. LXI. Harl. Conf. Aelian. V. H. XII. cap. 22. Kiessl.

36. Iunge ἄγε — τὰς ὀπλάς, pro ἐξ ὀπλάς. v. Valck. alii τὰς ὀπλάς. [Vera lectio est iam in primis edd. K.] —

Μακρὸν ἀνάϋσαν, χῶ βωκόλος ἐξεγέλαξεν.

BATTOΣ.

᾽Ω χαρίεσσ' Ἀμαρύλλι, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
 Λασεύμεσθ' ὅσον αἶγες ἐμὴν φίλαι, ὅσον ἀπέσβας.
 Αἰ αἰ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς με λελόγη. 40

KOPYΔΩΝ.

Θαρσῆν χρή, φίλε Βάττε τάχ' αὐριον ἔσσει ἄμει-
 νον.

Ἐλπίδες ἐν ζωῶσιν ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.

Χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

BATTOΣ.

Θαρσέω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τὰς γὰρ ἐλαίας
 Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσα. σίθ' ὁ λέπαρ-
 γος. 45

In seq. versu ἐξεγέλαξεν Brunck. et Valcken. in altera editione pro ἐξεγέλασεν. [V. Valcken. in Epist. ad Rōver. l. c. K.] Harl.

39. ὅσον posterior est idem quod τόσον, h. e. τοσοῦτον. vid. Schol. item interpretes ad Callim. H. in Apoll. 94. οὐδὲ πόλει τὸς ἐνεμμεν ὀφέλιμα, τόσσα Κυρήνη. [Hic alterum τόσσα est pro relativo ὅσα, vt vs. 81. Ita etiam apud Pind. Nem. IV, 6. 8. τόσον — τόσσον. Igitur ab his poetis tantus — quantus promiscue dicitur et ὅσος — ὅσος, et τόσος — τόσος. Oratio autem nostri loci, in quo vsitatam in comparationibus dicendi rationem animadvertas (vid. ad I, 7.) compendiarium, sic est supplenda: ὅσον αἰ αἶγες ἐμοὶ φίλαι εἰσί, τοσοῦτῃ σὺ φίλη εἶς, ἢ ἀπέσβης i. e. ἀπέθανες. Vltimum verbum, de quo citat Harles. Klotz. ad Tyrtaeum p. 23. sq. ed. Altenb., non debebat Briggs mutare in ἀπέστας. Kiessl.] — Battus, memoria Amaryllidos motus, in summo luctu paucis, at gravibus et pastore dignis verbis eam laudat, iisque animum perturbatum bene declarat. Harl.

40. ἐλελόγη cum duob. cdd. Vatic. reposuit Brunck. (et sic vel με λελόγη duo Flor., item optimus Paris., sed e correctione. K.) με λελόγη Aug. et Lips. με λέλογχεν Valckenario placuit (idque exhibet Cd. Med.). Idem monuit, Theocritum pro vsitata structura ὄν γε λέλογχα

Procul acclamarunt, et pastor risit.

BATTVS.

O dulcis Amarylli, tui solius ne mortuae quidem
Obliviscemur: quam mihi sunt caprae carae, tam tu
cara obiisti.

Heu, heu, durissimam sortem, quam nactus sum.

CORYDON.

Bono animo esse oportet, mi Batte: forsitan cras melius
erit.

Spes est in vivis; expertes spei sunt mortui.

Etiam Iupiter modo serenus est, modo pluit.

BATTVS.

Bono animo sum. Reïce deorsum vitulos: nam oleae
Ramos rodunt perdit. Apage hinc tu, albe.

inversa ponere maluisse ὅς με λέλογγε' ab inusitato verbo λέγω (conf. Hermann. de emend. rat. gr. gr. p. 289. sq.), pro quo postea λαγγάνω receptum est. *Harl.* [Vt Theocritus, sic Pindarus Ol. I, 84. ἀκέρδεια λέλογγεν θάμινά κακαγόρωσ. *Matron* apud Athen. XV. p. 698. A. ἐστὶ δέ τις Κλεόνικος, ὃν ἀθάνατον λάχε γῆρας. Conf. Eustath. II. x. p. 790. = 704, 18. — Scripsimus με λέλόγη, quae lectio plurium cdd. auctoritate nititur. conf. de hac forma perfecti dicta ad vs. 7. Plusquamperfectum ab hoc loco est alienum. *Kiessl.*]

41 — 45. Vide mores rusticae simplicitatis, quae proverbia, eaque vulgaria, nec admodum recondita amat. Compara Tibull. II. 7. vers. 1. 2. ibique Broukh. [Edit. Heyn. II. 6. 19. sq. *credula vitam spes fovet, et fore cras semper ait melius.* — Hunc Theocriti vers. cum duobus seqq. recitat Stobaeus Flor. CIX. p. 580. Gesn. CXI. p. 463. Grot. Tres Cdd. in his vetustus Med. θαρσῆν, quod recepimus. *Kiessl.*] Vers. 45. est ductus ex Theognide v. 25. sq.

— οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
οὐδ' ὄν πάντας ἀνδάνει οὐτ' ἀνίχων.

vid. Valcken. *Harl.*

44 — 46. βάλλε referendum est ad pedum inter vitulos coniciendum. *Iliad.* XXIII, 845.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ' ἂ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον. οὐκ ἑσακούεις;
 Ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
 Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει.
 Αἰθ' ἧς μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὡς τυ πατάξω.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαι μ', ὦ Κορυδῶν, ποτὶ τῷ Διός· ἂ γὰρ ἄ-
 κανθα 50
 Ἀρμοῖ μ' ὠδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὡς δὲ βαθεῖαι
 Τάτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἂ πόρτις ὄλοιτο.
 Ἐς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος. ἧ φά γε λεύσσεις;

ὅσον τις τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ.
 ἧ δὲ θ' ἔλισσομένη πίπεται διὰ βούς ἀγλαίας.

Virgil. Ecl. III, 96. *a flumine reice capellas.* vbi conf.
 Voss. p. 148. sq. — In duob. codd. Med. κάτωθι. *Kiessl.*
 δύσσοα, vide ad III. 24. — σίττα est voc. quo pastores
 gregem ad festinandum incitant. conf. Idyll. V. 3. ibi-
 que Schol. Mollum et Boden ad Longi Pastoral. p. 68.
 sq. collatis iis, quae Censor doctus in Nova bibliotheca
 philol. Lipsiae 1777. vol. III. p. 40. sq. disputat.
 [σίττα, de qua voce conf. etiam Vossium ad Virgil. l. c.,
 citat Eustath. ad Odys. ω. p. 1963. = 838, 32. K.]
 Egregia vero est actio et pictura pastoralis. — Vers.
 46. Brunck. [cum novem codd.] dedit *Κυναιθα*. [Pier-
 sono placuit *Κισσαίθα*. *Κυναιθα* Idyll. V, 102. primam
 correptam habet. K.] *Harl.*

49. αἰθ' ἧς dedi cum Toupio, Valck. et Brunck. αἰθ' ἦν
 habet cod. Aug. εἰθ' ἦν Warton. Reiske. — λαγωβόλον
 proprie clava seu incurvum pedum, quo vsi sunt anti-
 qui ad venandos et feriendos in cursu lepores. vide
 plura apud Spanhem. ad Callim. H. in Dian. v. 2. et
 Schol. *Harl.* [Adde Voss. ad Virgil. Eclog. p. 275. Eu-
 stathius ad Iliad. ψ. p. 1532. = 1458, 12. ἴσως δὲ ὁμοίον
 τί ἐστὶ καλαύροπι καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτου ῥοικὸν λαγωβόλον
 ἀπὸ τοῦ ῥέπειν γὰρ τινες ἐτυμολογοῦσι καὶ τὸ ῥοικόν. Quae
 repetit fere ad Odys. ρ. p. 1815. = 624. — ῥοικόν τε
 malit Hermannus. Sed vulgata videtur servari posse,
 quia suum quisque bubulcus pedum habebat. Verto:
 hätte ich doch den Krummstab hier. Male Vossius ex-

CORYDON.

Apage Cymaetha ad tumulum. non audis?

Veniam, per Pana, in malam rem te illico ablegaturus,

Ni abis istinc. En, iterum huc accedit.

Vtinam mihi praesto esset curvum pedum, vt te per-
cuterem!

BATTVS.

Vide me, o Corydon, per Iovem: nam spina

Modo me hic sauciavit sub malleolo. quam profundae

Atractylides sunt! Male pereat vitula!

Huic inhians sauciatus sum. Anne vides?

plicat: *φοικὸν ὄν τὸ λαγωβόλον*. De vocab. *φοικὸς* cf. Liebel. ad Archiloch. p. 114. sq. *Kiessl.*]

50. *ποτῶ Διός* (quemadmodum etiam in Idyll. V. 74. XV. 70. legitur) ex cdd. pluribus revocarunt Valcken. et Brunck., pro vulgato *ποτὶ τῶ Διός*. *Harl.* [Scripsimus cum Schaefero *ποτ τῶ*. conf. Reiz. de accentus inclinatione p. 40. sq. *Kiessl.*]

51. *ἀρροῖ*] *νεωσι*, *ἀρτίως*, Schol. est vocabulum syracusanum, certe doricum. v. Valcken. ad Röver. p. XL. [Scripsimus *ἀρροῖ* cum Valcken. v. ad Maittair. de dial. p. 323. adde viros doctos ad Gregor. de Dial. p. 367. sq. *Kiessl.*] — *τὸν σφυρὸν* [quod septem cdd. habent. *K.*] edidit Brunck. *Harl.*

52. *ἀτρακτυλ.*] *Atractylis* est *Carthamus lanatus Linn.* sp. pl. p. 1163. Vid. *Fab. Columnae* ecpfr. stirp. min. cogn. tom. I. p. 19. Planta spinosa, dura, ad pabulum inepta. *Schreber.* [Add. Sprengel. hist. rei herb. T. I. p. 100. — Duplicavimus cum Brunckio literam λ, et cum Falckenburgio, annotatore Vimar., Gaisfordio et Graefio scripsimus *ταίτρακτυλλίδες* pro *ταὶ ἀτρακτ.* *Kiessl.*]

53 — 55. *ἐς ταύταν* pro vulgato *εἰς* ex cdd. et princ. edd. Valcken. et Brunck. reposuerunt. *ἐς ταύτην χασμώμενος* cdd. August. et Schell. [*χασμώμενος* viginti cdd. apud Gaisf. et edd. principes.] *ἢ ὅα τε* iidem duo, male; sed in versu sequenti bene, *ἔχω τέ* (al. *γέ*) *νιν*. v. Reiske. [In duodus Cdd. Med. *τέ νιν ἴδε* hinc Hermannus ad Orphic. p. 815. malebat: *ἔχω νιν, ἴδ. ἄδε* —. Equidem

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναί, ναί, τοῖς ὀνύχουσις ἔχω τέ νιν ἄδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὅσσιχον ἔστι τὸ τύμμα, καὶ ἀλίκον ἄνδρα δαμάσδει. 55

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἔρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε

Ἐν γὰρ ὄρει ράμνοι τε καὶ ἀσπάλαθδι κομόωντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἶπ' ἄγε μ', ὦ Κορυδῶν, τὸ γερόντιον ἢ ὄ' ἔτι μύλλεε

Τήναν τὰν κυάνοφρονν ἔρωτιδα, τὰς ποκ' ἐκνίσθη;

tamen nolim mutare vulgatam lectionem, actionis progressionem egregie depingentem. De sede particulae τε conf. Hermann. ad Eurip. Hecub. 77. et de pronomine ἄδε Schaefer. Met. crit. p. 77. *Kiessl.*] — λέυσης Brunck. qui η vbiuis fere amat. [Vat. λευτῆς. Schell. λεύσεις.] — Versu 55. ἐντὶ pro ἔστι Brunck. rescripsit ex coniectura Toupii probabili. *Harl.* Vt ex πύρρος fit πύρριχος (v. 20.), sic ὄσσιχος ex ὄσσος. v. ad Gregor. de Dial. p. 290. et 293. *Kiessl.*

56. ἔρπεις Brunck. [In quatuor codd. est ὄκκ' ἔρπεις. In Schell. ὄκχ', vt in nonnullis apud Gaisf. *Kiessl.*] Idem dedit ἀνάλιπος, vti habet cod. August. et olim in epist. ad Röver. p. XLII. voluit Valcken. qui tamen in editione prima Idylliorum veterem lectionem ὀνάλιπος retinuit, quam servandam esse iudicat item Brunck. in notis pag. 59. at Valcken. in secunda edit. prius haud damnat. alii libri, item edd. vetustae ἀνήλιπος. v. Porti Lexicon Doric. sub h. v. et Rittershus. ad Oppian. I. Cyneget. 101. *Harl.* Hesychius praebet ἀναίλιπος. Sequentia ἐν γὰρ ὄρει κ. τ. λ. citantur a Suida in Ἀσπάλαθς vt Theocriti: quibus Nicandri nomen praefigitur in Etym. M. p. 156, 50. vbi κομόονται abest a MS. Leid. monente Valcken. — ἀνήλιπος i. q. νήλιπος; illud ex ἄνευ, hoc ex νή, omissa litera α. ita νηλεγῆς et ἀνηλεγῆς; νηλεῖς et ἀνηλεῖς. v. Riemeri lex. s. v. νή. Adiectivum νήλιπος, cum significat ἄλουτος, est alius originis. *Kiessl.*

57. ἀσπάλα.] grandis frutex spinosus. v. Salmas. ad Solin. p. 281. et Hyl. Iatr. ad calcem illius libri p. 116. *Harl.*

CORYDON.

Vero, vnguibusque eam teneo: en et ipsam!

BATTVS.

Quam exiguus ictus quantum virum perdomat!

CORYDON.

In montem quum abis, noli discalceatus ire, Batte!

In monte enim rhamni et genistae virent.

BATTVS.

Dic age mihi, o Corydon, senecio ille num adhuc molit
Illud nigro supercilio scortillum, quod olim deperibat?

— *ράμνοι, ἀσπάλαθος*, frutices spinosi, quinam sint, definiri vix potest. Videntur inter Rhamnos, Genistas, Tragacanthas et affines plantas, quarum plures Tournefortius in itinere orientali reperit, magis minusve spinosas, quaerendae. Male interpretes rubos et tribulos ex his effinxit. *Schreber. De aspalatho et rhamno* v. Sprengel. *hist. rei herb.* I. p. 45. 185. Cod. Paris. optimae notae *κομέοντας*, supra scripta lectione *κομῶντι*. *Kiessl.*

58. μ', ὃ Κορύδ. ex Cdd. legendum pro vulgato *μοι Κορ.* monuit Dorvill. in *Charit.* p. 414. = 452., idemque in tribus cdd. Vatican. inventum receperunt Valck. Brunck. et recentiores. De elisa diphthongo *οι* cf. Spitzner in libro I. p. 166. *Μύλλειν* ex hoc versu affert et interpretatur Eustathius ad *Odyss.* v. p. 1885, 22. = 724, 45. *Ἴσως δὲ ἐκ μύλης ἢ ὁμώνυμος καὶ ἡ κατὰ τοὺς ὀδόντας καὶ τὸ μύλλειν παρὰ Θεοκρίτου ἐλέχθη ἐπὶ μίξεως οὐ σεμνῆς.* *Kiessl.*

59. *ποκ'* pro *ποτ'* reddiderunt e codd. Brunck. et Valcken., vti iam correxit Portus in *Lexic. Dor.* sub voc. *μύλλειν*. Tum *ἐκνίσθης* coniecit Hemsterhusius in *Obs. Misc.* Vol. V. T. I. p. 302. probante Brunckio, qui vulgatam lectionem prae illa fere insulsam esse pronuntiat. — Hoc vero verbum proprie notat *vellicare, pungere*. vide *Porti Lex. Dor.* sub h. v. *Harl.* [Iure Toupius improbat *ἐκνίσθης*, nam particulae *ἔτι* et *ποτέ*, quae ad se mutuo referuntur, demonstrant, subiectum, quod voeant, in vtraque enunciatione esse *τὸ γερόντιον*. *Kiessl.*]

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀκμάν γ', ὃ δειλαῖε· πρῶαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθῶν, 60
Καὶ ποτὶ τᾷ μάνδρα καταλαμβάνον, ἄμος ἐνήργει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὐγ', ὃ ἄνθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις
Ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

60 — 62. πρῶαν vulgo, atque sic in Cd. Aug. idemque defendit Warton., quod vltima in δειλαῖε producat ob duas consonantes, quibus sequens vocabulum inchoatur. Heinsius tamen et Reiske coniecerunt, quod edit. Flor. et duo codd. Flor. confirmant, atque Valcken. quem vide, et Brunck. rescripserunt, πρῶαν. [Etiam Graefe dubitat de correpta prima in πρῶαν hoc loco et Idyll. V, 4. Nam ποιεῖν priore syllaba correpta esse mutandum in ποιεῖν, Doriensium more, (conf. Gregor. Cor. p. 75.), et Id. XI. 18. pro ἄειδε τοιαῦτα legendum aut cum duobus Cdd. τοιαῦτ' ἦειδεν, aut scribendum ἄειδε τοσαῦτα, atque Idyll. XVIII. 32. item τοσαῦτα pro τοιαῦτα, Nostro igitur loco legi vult τὸ πρῶν, aut τὸ πρῶν. — De literis πρ brevitati antegressae nullam mutationem inferentibus vid. Spitzner. l. c. p. 93. In novem cdd., etiam Schell. est γε μάν. Kiessl.] — Tum ποτὶ τᾷ μάνδρα pro accusativo [qui et ipse recte ponitur, vt apud Archiloch. XIX. p. 91. πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν ἐν παλινσκιῶ. Codices autem in hoc genere vbique fluctuant inter iota quod dativo subscribitur, et accusativi. Retinui tamen dativum, quoniam in quatuor cdd., in quibus duo sunt optimae notae, exstat. K.] ex ed. Flor. dederunt Brunck. et Valck. in edit. poster. — ἐνάργει cdd. Aug. et Schell. edd. Calliery. (quae cum MS. Tolet. etiam μάκτραν praebet,) Heins. Wintert. Stephan. min. Portus in Lex. Dorico, Valckenarius. ἐνάργη ex Ald. aliisque vsque ad Stephan. revocarunt Reiske et Brunck. Valckenarius tamen locum ita legendum arbitratur: πρῶαν γὰ μιν αὐτὸς ἐπενθῶν Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν [in posteriore edit. ex vno cod. praetulit ποτὶ τᾷ μάνδρα] καταλαμβάνον, ἄμος ἐνάργει, sive potius, tanquam genuinum, ἐνήργει. [Hoc, quod diserte praebent duo cdd. et Hermannus quoque probavit, restituumus. Kiessl.] Brunck. vero in notis p. 59. scriben-

CORYDON.

Vehementer quidem, o bone: nuper ipse interveniens
Ad parietem eum deprehendebam in ipso opere.

BATTVS.

Euge, o homo lascive! tuum genus aut cum Satyris
Proxime aut cum Panibus, qui exilia crura habent, certat.

dum suspicatur: *πρῶταν γε μὲν αὐτὸς ἐπῆνθον, Καὶ ποτὶ τῷ μάνδρῳ κατελάμβανον, ἄμος* etc. [Participium ἐπενθῶν non est mutandum; immo duae constructiones sunt permixtae, et καὶ positum est, tamquam ἐπῆνθον praecederet. Sic Aristoph. Av. 672. sq. ἀλλ' ὡσπερ ὧν νῆ Δὶ ἀπολέψαντα χρηὴ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λέμμα, κἄθ' οὕτω φιλεῖν. vid. Hermann. in Museo antiq. stud. Vol. I. Fasc. I. p. 207. et ad Viger. p. 772. Similis locus est Idyll. XV, 17. vbi ex Ald. et aliquot cdd. lectionem exquisitiorem κῆνθε revocavimus. H. Vossius citat Musgravium ad Eurip. Iphig. Aul. 151. et Schaefer. ad Bion. IV. 11. — κατελάμβανον. de hoc vsu imperf. pro aoristo vid. ad v. 30. Kiessl.] Πρὸς τὴν μάνδραν ἐνεργεῖν Toup. vertit, *ad caulas parietem subagitare*: idem iam laudavit Berglerum ad Alciphron. III. 55. p. 413. (T. II. p. 162. Wagn.). conf. Port. Dict. D. v. μάνδρα. Harl. 62. 65. Hos duo versus profert auctor Etymol. M. in voc. κόρσοιφος, p. 531. 23. — ἐρῖδοι cod. Harl., placetque Valck. ac Brunckio, qui tamen in textu retinuit ἐρῖδοι. ἐρῖδοι coniicit Reiske: (ἐγγὺς vel ἐγγύθεν ἐρῖδοι, prope aliquid conniti, esse, prope ad id accedere:) at vis poetica minuitur et friget. φιλοῖφα, homo Veneris adpetens, schol. derivat ab οἰφεῖν, h. e. συνουσιάζειν, consuescere, rem habere cum aliqua. adde Port. in Lexic. Dor. sub h. v. Scomma videtur fuisse proverbiale. Harl. Κακοκνήμενος interpretatur λεπτόποδας D. Heinsius in Ovid. Art. Am. II, 660. Kiessl.

ARGUMENTUM

IDYLLII V.

Mercenarii duo, alter Eumarae caprarii, Sybaritae, alter Thurii pastoris, cum gregibus sibi obviam facti, conviciis se invicem lacesunt. — 21. Post varias criminationes mutuo iactas ad canendi certamen se provocant, multumque et de victoris praemio et de loco, vbi considendum sit, rixati, Morsonem quendam, lignarium, ex vicino loco iudicem arcessunt. — 68. Tum, post nova convicia, ordiuntur carmen amoebaeum (76 — 137.), in quo, certo argumento proposito nullo, per varias res vagantur, quas canentium conditio, loci et regionis natura, praeteritorum memoria, passim et ira atque libido ipsis suppeditat. Tandem Morson, fine certamini imposito, praemium Comatae adiudicat — 140. qui eo accepto, magnifice gloriatus, Nymphis se victimam oblaturum esse promittit. — Quanquam multa sunt in hoc Idyllio, quae nostrae aetatis sensum decoris offendant, ad poeticam tamen vim vividamque morum ru-

sticorum adumbrationem prorsus est eximium. — Loci, ubi res agitur, ad saltum puta prope Sybarin, urbem Italiae inferioris, significatio est vv. 32 — 34. et 45 — 49. — Virgilius huius carminis ut plures versus expressit, sic oeconomiam imitatus est in Ecloga tertia.

Ο Δ Ο Ι Η Ο Ρ Ο Ι
Η
Β Ο Υ Κ Ο Λ Ι Α Σ Τ Α Ι.
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ι.
Κ Ο Μ Α Τ Α Σ Κ Α Ι Λ Α Κ Ω Ν.
Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

*Αἴγες ἐμαί, τήνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τὸ μευ νάκος ἐχθὲς ἐκλεψεν.*

Hoc Idyllium deest in collectione prima Valckenarii; in Brunckii Analectis occupat locum secundum, in cod. Aug. quartum. *Harl.*

1. τῷ Συβαρίτα Brunck. ex coniectura, opinor: nam omnes cdd. habent τὸν Συβαρίταν. Secundum illam correctionem, quae ex Valckenarii et Wartonii de hoc vocabulo iudicio orta esse videtur, hic est sensus: fugite Laconem, qui pastor est Sybaritae, heri sui, sive, qui gregem heri sui, cui nomen est Sybarita, pascit. Hinc cum Casaubono et Valckenario scribendum puto τὸν Συβαρίτα· nempe δούλον. Valckenarius enim in epist. ad Röverum pag. XXX., quem sequitur Warton., arbitratur, h. l. non innui quendam nomine Thurium, natione Sybaritem, sed Sybaritem quendam, natione Thurium; hinc in argumento corrigit: ὁ ποιμὴν Λάκων, ὃς Συβάρα τοῦ Θουρίου νέμει τὰ θρέμματα, quod confirmare ei videtur versus 72. Illa autem tempestate Thurios a Sybaritis scribit fuisse diversos. Servulus vero Lacon ex agro natali fuerat, vti putat, in haec loca *Lacedaemoniumve Tarentum* (Hor. Od. III, 5. 56.) deportatus. Colloquuntur autem Comatas et Lacon, greges heriles curantes, in campis fertilibus, inter Thu-

V I A T O R E S

S E V

B V C O L I A S T A E.

IDYLLION V.

COMATAS ET LACON.

COMATAS.

Capellae meae, illum pastorem Sybaritam
Fugite, Laconem. pellem meam heri furatus est.

rios (hodie *Terra nuova*) iacentibus et *Sybarin*, de quibus urbibus in magna Graecia sitis v. Schol. Diodor. Sicul. XII. cap. 10. et Cellarii Notit. O. A. II. 9. p. 728. sq. sect. 4. nr. 624. Illustre vero *καυολογίας* bucolicae exemplar hoc idyllium vocat Vavassor de ludicra dictione p. 122. *Harl.* Ex loco vs. 72 — 74. intelligitur, Comatam, caprarium, fuisse servum Eumarae Sybaritae, et Laconem, opilionem, servum Sybartae Thurii. *Συβάρτα*; et *Σιβάρτας* sunt duo diversa vocabula, illud nomen proprium, hoc adiectivum, neque potuit ex *Συβάρτας*, in quo *ι* producitur, *Συβάρτας* fieri; *Συβαρτας* autem nullo modo in Laconem quadrat. Ita intelligitur, lectionem vulgatam *τὸν Συβαρταν* corruptam esse, neque locum sanari, si legatur *Συβάρτα*; nam nomen Sybartae requiritur. Quod restituit Hermannus legens *τὸνδε Συβάρτα*, scil. *δῶλον*. H. Vossius affirmans, Laconem appellari *Συβαρταν*, quia Sybarta Thurius tum temporis cum servis et pecudibus Sybari commoraretur, aut quod Sybari natus esset, frustra est. Videtur etiam legi posse *τὸν γε Σιβάρτα*. vide ad v. 5. *K.*

2. 3. *νάκος* est *pellis caprina*, quam rustici modo pro amictu vsurpabant, modo pro veste atragula. v. Toup. in

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορήτε
Τὸν μευ τὰν σύριγγα πρῶαν κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὰν ποίαν σύριγγα; τὴ γὰρ πόκα, δῶλε Συβάρτα, 5
Ἐκτάσω σύριγγα; τί δ' οὐκ ἔτι σὺν Κορύδωνι
Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

Τὰν μοι ἔδωκε Λύκων, ὃ' λεύθερε. τὴν δὲ τὸ ποῖον
Λύκων ἐκλέψας ποκ' ἔβαν νάκος; εἰπέ Κομάτα.
Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρα τῷ δεσπότῃ ἤς τοι ἐνεύδεν. 10

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνὶκ' ἔθυσεν
Ταῖς Νύμφαις τὰν αἶγα· τὴ δ', ὃ' κακέ, καὶ τόκ'
ἔτάκευ

Addendis p. 391. — Comp. Steph. Obs. in Virgilianas Theocriti imitation. p. 53. sqq. ed. min. vbi etiam de voc. *σίττα* disserit. — Vers. 3. in duobus cdd. scribitur *ἀμνάδες*, quod Valckenarius, forte, inquit, genuinum est. *Harl.* Οὐκ ἀπὸ· sic infra v. 102. Aristoph. Acharn. 872. (864.) οἱ σφῆνες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν; Meleag. Epigr. CXVIII. οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; Plura exempla dat Jacobs. ad h. l. *Kiessl.*

5. Hermanno scribendum videtur, τὴ γὰρ πόκα, δῶλε, Συβάρτα ἐκτάσω σύριγγα; — Tres cdd. h. v. et multo plures vs. 72. 74. pro Συβάρτα dant Συβύρτα, quod sane nomen recipiendum videtur, quum Συβάρτας facile ex vicino Συβαρίτας depravari potuerit. *Kiessl.*
6. 7. ἐκτάσα coniecit Casaubonus c. 7. [atque sic duo Cdd. Mediolani. *K.*] et reposuit Brunck. (qui ablegat ad Hesychii interpretes sub *θάσαι*.) vide ad IV. 28. invito Valckenario. [Signum interrogandi post τί δ' deleuit Schaefer. consentientibus Cod. Schellersh. et Gaisfordio. *K.*] — ποππύσδ. Virgil. III. 25. *stridenti stipula disperdere carmen.* (Voss. p. 116.) *Harl.*
8. Verba ὃ' ἐλεύθερε per ironiam dicta sunt; nam sic eum admonet servitii, vt ille per δῶλε. Minus recte ex h. v. colligas, Comatam fuisse libertinum. *Kiessl.*

LACON.

Quin a fonte, heus! agnae? non videtis,
Qui mihi nupér fistulam furatus est, Comatam?

COMATAS.

Qualem fistulam? tu enim quando, serve Sybartae,
Tibi comparasti fistulam? quid non amplius cum Corydone
Satis est tibi arundinis cannula sibilare?

LACON.

Quam mihi dedit Lycon, o ingenue. tibi vero qualem
Lacon vnquam furatus abii pellem? dic Comata.
Nam ne Eumaræ quidem hero tuo erat pellis, in qua
dormiret.

COMATAS.

Quam Crocylus mihi dedit, discolorem, quum sacrificasset
Nymphis capram: tu vero, improbe, et tunc contabescebas

9. *Λάκων ἂν κλέψας* ex Florent. cdd. (in quibus *ἀγκλέψας*.)
Brunckius. De formula eleganti suetaque structura *ἐκ-
κλέψας ἔβα* v. Valck. ad Adoniaz. p. 508. *Harl.* [Scri-
psi prima vers. *ἔβαν τάκος*, quod habet cod. vetustus
Mediol. et vs. 19. *ἔκλεψα*, quod duo cdd. praebent. Sic
recte Valcken. ad Adoniaz. p. 199. B. in Epigrammate
ἔστησα scripsit pro *ἔστησε*. *Kiessl.*]

10. *τοῖ* dedit Reiskius, cui Harlesius obsecutus erat, quia
pro *τῷ*, *cui*, vel pro *εἰ*, *vbi*, accipiebat. Recte omnes
prios editt., cdd. Aug. et Schell., item Gregor. Cor.
de dial. p. 118. = 258. (vbi vide Koen.) *τοῖ* habent,
recteque Gregorius explicat: *οὐκ ἦν οὐδὲ τῷ δεσπότῃ σου
ἔγνωμασθαι*. Nimirum *τῷ δεσπότῃ τοῖ* dicitur, vt IV,
62. *τό τοι γένος* i. e. *τὸ γένος ὃ σοὶ ἐστίν*. v. Hemsterhus.
ad Argumenta Aristoph. Pluti p. 2. — *Εὐμάρας* est no-
men proprium. Scholiastes perperam *δέσμα* explicat.
Kiessl.

12. Virgil. III. 14. — *τόν'* (pro *τότ'*) *ἐράνευ* ex odd. rece-
pit Valcken. — Vers. 15. *βασιλευων invidens*. conf. de
h. v. L. Bos ad Gal. III. 1. et Ammon. de Different. sub
h. v. ibique Valcken. *Harl.*

Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοισθια γυμνὸν ἔθηκας.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐ μάν, οὔ, τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, οὐ τὴν γὰρ Λάκων
Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίδιδος ἢ κατὰ τήγας 15
Τὰς πέτρας, ὧ ἄνθρωπε, μανεῖς εἰς Κραθὶν ἀλοίμαν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ μάν, οὔ, ταύτας τὰς λιμνάδας, ὧ γὰθῆ, Νύμφας,
Αἶ τέ μοι ἱλαοὶ τε καὶ εὐμενέες τελέθειεν,
Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθῶν ἔκλεψα Κομάτας.

ΛΑΚΩΝ.

Αἶ τοι πιστεύσαιμι, τὰ Λάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν. 20
Ἄλλ' οὔν, αἶκα λῆς ἔριφον θέμεν, (ἐντὶ μὲν οὐδὲν
Ἰερόν,) ἀλλὰ γέ τοι διαείσομαι, ἔστε κ' ἀπείπης.

14. οὐ μάν, οὐ τὸν Πᾶνα pro vulgato οὐ μ' αὐτὸν τὸν Π.
legendum censuit et pluribus probavit tum in Epistola
ad Röver. p. XXVIII. tum in edit. plena Valckenarius,
atque in textum recepit Brunckius [quem cum editori-
bus recentioribus secuti sumus. *Kiessl.*]. Vulgatum μ'
est pro μά. [At hoc α vix eliditur. *K.*] De Pane littorali
vide Warton. ad h. l. et ad Idyll. XXII. 158. et
quos hic iam laudavit, Reiskium ad Antholog. Reiskianam
in notis ad carm. 479. atque Iac. Nicol. Loensem Miscell.
Epiphyll. III. 15. [Conf. Etymol. M. p. 54. 27. Apollon. Rh. I. 359. II. 691. Orph. Argon. 1296.
Aeschyl. Pers. 448.] — Tum οὐ τὴν γὰρ Λάκων scribendum
censet Brunckius; et Valckenarius veram quidem esse
emendationem statuit, codicibus tamen talia ante firmari
debere addit, quam recipi possint in textum. *Harl.*
[Recepimus τὴν γὰρ pro vulgato σέ γε. In vno cd. est οὐδέ γε.
Forsitan in vulgata latet τὴν γὰρ ὄψοτονό-
μενον. *Kiessl.*]

16. Κραθίς est fluvius apud Sybarim, in cuius vicinitate
templum Panis, Πανὸς Ἰερόν, fuisse scribit Schol. *Harl.*
[Strabon. VI. 1. 13. p. 263. Casaub. Ἀγαιῶν κτίσμα δυοῖν
ποταμῶν μεταξύ, Κραθίδος καὶ Συβάριδος. Ex Idyll. III,
25. in nonnullis cdd. huc irrepsit ἀλεύμας. In scholiis
et aliquot cdd. est ὄλομαν. *Kiessl.*]

17. οὐ ταύτας τὰς pro οὔτ' αὐτὰς τὰς iam Reiskius coniece-

Livore, et nunc me denique exuisti.

LACON.

Non, non, per Pana litoralem, non te Lacon
Pelliceo exui filius Calaethidis; aut de illa
Rupe, o amice, furore correctus iu Crathin desiliam.

COMATAS.

Non, non, per hasce palustres, o bone, Nymphas,
Quae mihi propitiae et benevolae sint!

Non tuam fistulam clam furatus sum Comatas.

LACON.

Si tibi credam, Daphnidis dolores suscipiam.

At nunc si vis haedum deponere, (est enim nihil
Sacrum,) age, tecum cantu decertabo, donec defeceris.

rat, idque cum Brunckio et recentioribus rescripsimus.
— Comatas, haec dicens, digito monstrat proximam
Nympharum domum sive sacellum, aut certe *Νυμφῶν
ποιμενικὰ ζόανα*, quae Leonidas memorat Tarentinus in
epigrammate, monente Valcken. in Epist. ad Röver. p.
XXIX. — Vs. 18. in sola Commelin. est *ἐμῖν*, in cete-
ris omnibus *ἐμοί*, in multis et optimis codd. *αἷ τέ μοι*,
quod restituimus. *Kiesel.*

19. *οὐ τεῦς* Toup. malit, sine causa. *λαθῶν* non est cum
Reiskio in *Λάκων* mutandum. *Harl.*

20. *πιστεύοιμι* Brunck. ex Harl. Flor. et sic Aug. et Schell.
— In versu sq. *ἀλλ' ὄν* scribi iubet Brunck. *Harl.*

22. *ἰερόν*] Est proverbium, vid. Schol. *Est quidem nil
magnum, neque admirabile, cantu te vincere; at age
tamen, si tu quidem vis hoedo opposito certare, expe-
riar tecum, donec tu deficias et succumbas fessus: ita
Reisk. interpretatur. Praepositio διὰ verbo διαίσημαι
vim addit certandi; ἄθων ἐπίσω recte Scholiast. reddi-
dit. v. Valck. ad VI. 15. [Add. eundem ad Herodot. L.
V. p. 579, 18. *Toupii* Em. in *Suid.* III. p. 285. Abresch.
ad Cattieri Gazophyl. Gr. p. 78. Huschk. anal. crit. p.
76. Hermann. ad Viger. p. 856. Harles. in nota ms. lau-
dat Aeschin. contra Ctesiphont. p. 585. sq. Reisk. At
praepositionem διὰ cum verbis coniunctam certandi si-
gnificationem iis tribuere, dubitat Wunderlich. in Obs.*

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἦς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισεν ἦνιδε κεῖται
 Ὠριφος ἀλλ' ἄγε, καὶ τυ τὸν εὐβοτον ἄμνὸν ἔρειδε.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πῶς, ὦ κυνιδεῦ, τάδε γ' ἔσσητα ἐξ ἴσον ἄμμιν; 25
 Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δὲ παρεύσας
 Αἰγὸς πρωτοτόκοιο κακὰν κύνα δῆλετ' ἀμέλγην;

crit. p. 166. sq. potius temporis significationem habet, vertendumque *continenter*, *multum temporis*: id quod in hunc locum apprimè convenit. *Kiessl.*] Warton. atque Brunck. pro vulgato ἀλλά γε e cd. Vatic. cum Casaub. reposuerunt ἀλλ' ἄγε, recte improbante Valckenario. *Harl.* ἔστε Warton. Brunck. Gaisford. cum Cdd. Laurent. et Vatic., item cum Eustathio ad *Iliad. a.* p. 161. ult. = 122, 24. τὸ μέντοι ἔστε ἀντὶ τοῦ ἔως, μόνον αὐτὸ καθ' αὐτὸ κείμενον· οἷον παρὰ Θεοκρίτῳ, ἔστε κ' ἀπέλπεν, ἤγουν μέχρις ἂν ἀπαγορεύσης, συγκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ ἔως, διὸ καὶ δασύνεται· et *Étymologico M.* in quo p. 382, 8. scriptum, Doras ἔστε adspirare contra morem ceterorum. v. Casaub. in *Lectt. fin. c. VII.* Vide dicta ad *Idyll. I. 6.* Tantis auctoribus rescriptissimus ἔστε. In *Cd. Aug.* tribusque aliis apud Gaisford. est ἀπέλπους. *Kiessl.*

25. ἦς ποτ' (vti habent codd. Laurent. et Barocc.) Ἀθαναίᾳ — ἤρισεν corrigendum putat Valcken. *Harl.* [Etiam Brunckio Valckenarii emendatio praeplacet, quae tamen vim loci multum infringit, ne quid dicam de hiatu, quem loco infert: lectionemque vulgatam sanissimam esse, satis docuit Wunderlich. in *Obs. crit.* in *Aeschyl.* p. 165. vid. ad *I. 136.* add. *Idyll. V, 136.* Ἦρισεν pro ἤρισε, quod reliquit Schaefer., etiam Gaisford. recepit. *Kiessl.*]

24. ἔρειδεν est verbum de sponsione vel certatione, quae fit opposito pignore, proprium. *Depono* est Virgilio frequens, *Ecl. III. 51. 52. VIII. 62.* v. Casaub. et Warton. ad nostrum locum. *Harl.* Stephanus monuit, esse qui ἔρειδε reponendum putent, quod vere exstat in vno cd. apud Gaisford.; Casaubonus contra, verbo ἔρειδεν eximie impetum exprimi, qui soleat esse in provocan-

COMATAS.

Sus cum Minerva certamen suscepit. en depositus est
Haedus. Age vero et tu pinguem agnum depone.

LACON.

Siccine, o impudens, aequa lege certabimus?
Quis pilos pro lana totondit? quis, quando adest
Capella primipara, turpem canem vult mulgere?

tibus invicem. quicquid enim subito fit, de eo Graecos *ἔρπειθεν* usurpare. Nititur Casauboni explicatio scholiis ad Aristoph. Pac. 25. add. interpret. ad Hom. Iliad. 3, 358. *Kiessl.*

25. *κίναδε, τάδε γ'* Reiske ex codd. quibus concinit Aug. (praeterquam quod *γ'* omittit) et Brunck. Vulgo *κίναδ' εὐ τάδε γ' ἔσσεται*. *Κίναδος* vero notat *vulpem*. v. Interpr. ad Thomam Magistr. p. 554. sq. et compara Demosth. orat. de corona cap. 52. p. 315. ed. nostrae. *Harl.* Iacobsius, cui lectio a Brunckio probata versui damnum afferre videtur, coniiicit: *καὶ πῶς, ᾧ κίναδ', εἰπέ, τάδ' ἔσσεται* — Versus quidem salvus est. v. *Spitzner.* de versu graec. her. p. 57. Neque tamen dubitavimus Elidickii emendationem, Valckenario quoque probatam, recipere, quae item lectione nonnullorum codd. *κίναδεῦ* commendatur. *κινιδεῦ*, est *catelle, canis*, i. impudens. vide de huiusmodi formis *Valcken.* ad Adoniaz. p. 401. sq. *Huschk.* Anal. crit. p. 101. sq. et *Fischer.* ad Weller. II. p. 26. — Gerhardus in Lectt. Apoll. p. 214. scribit *κινιδεῦ*. At a *κίναδος* fit *κίναδιδεύς*. *Kiessl.*

26. Eustath. Π. θ. p. 696. pen. *διαφορὰ δὲ τριγὸς καὶ ἐρίου καὶ ἐν τῷ τριγῶς ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο*. Iliad. ω. p. 1348. = 1481. 15. *πεχθέντα ἤγουν καρέντα, καὶ εἰπεῖν κατὰ Θεόκριτον, ποικιθέντα*. v. Valcken. Ep. ad Röver. p. LXIII. *Kiessl.*

27. *δήλετ'* post Commelin. ed. in reliquis iure venit, et firmatur codd. apud Warton. et Reiskium, quem vide, *βούλετ'* codd. Aug. et alii; item edd. priscae: sed hoc interpretamentum est. Illud est vocab. doricum (cf. Maittaire de Dial. p. 548. Schol. ad Nicandri Ther. 93.): Hesych. *δήλεσθαι, θέλειν, βούλεσθαι*. adde Valck. ad Adoniaz. p. 259. et Schol. — *ἀμέλγειν*, dorice pro

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τὺ, πεποιθεῖ,
 Σφαῖς βομβέων τέττιγος ἐναντίον. ἀλλὰ γὰρ οὐ τοι
 Ὀριφος ἰσοπαλῆς τὺ (ἴδ' ὁ τράγος οὗτος) ἔρισδε. 30
 ΛΑΚΩΝ.

Μὴ σπεῦδ' οὐ γὰρ τοι πυρὶ θάλπειαι· ἄδιον ἄσῃ
 Τεῖνδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τάλσεια ταῦτα καθίξας.
 Ψυχρὸν ὕδωρ τηρεῖ καταλείβεται· ὧδε πεφύκη
 Ποία, χ' ἄστιβας ἄδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.

vulgato ἀμέλγειν cum Brunckio et cod. Tolet. dedi. v.
 Gregor. de Dial. §. 118. p. 308. ibique Koen. *Harl.*

28. νικᾶξεῖν Brunck. et Dahl. quam formam inusitatum
 appellat Valckenarius. τὸν πλατίον dor. pro τὸν πλησίον,
 proximum, h. e. alium. vid. Gregor. Cor. de dial. p.
 122. = 267. ibique Koen. Portique Lex. doric. sub h.
 v. — πεποιθεῖ, Heins. Warton. Valck. Reisk. Win-
 terton. Stephan. in edit. min. etc. Est praesens Theo-
 criteum a praeterito ortum. vid. ad I, 16. vt mox v. 53.
 πεφύκει. πεποιθη ex Cdd. Brunck. πεποιθεῖς Call. alii-
 que, Cdd. Aug. et Schell. ex mala interpunctione. *Harl.*
 [In nonnullis Cdd. et Iunt. πεποιθης. in aliis initio
 versus νικατεῖν. Vs. 29. e cdd. cum Valck. et recentio-
 ribus recepimus βομβέων. Sic Idyll. III, 52. ἀλγέω.
Kiessl.]

30. Reiskio praeunte Brunckius, Dahl. Jacobs. hanc le-
 ctionem receperunt: ἀλλὰ γὰρ οὐ τοι ὄριφος ἰσοπαλῆς;
 τοι δ' ὁ τράγος οὗτος· ἔρισδε. In vno cod. *Harl.* est τοι δ',
 in aliis τὺ ἴδ', in Schell. τὺ δ' ὁ, in Aug. τὺ δ' ὁ. Inde
 effinxit Volger. ad Sapphus carm. p. 7. τὺδ' ὁ τράγ.
 οὗτος. De τὺδ' i. q. ἐνταῦθα v. Valck. ad Röver. p.
 XXXII. Volgeri emendationem veram censet Gerhard.
 in Lectt. Apoll. p. 224. nisi quod sic interpungit: ἀλλὰ
 γὰρ οὐ τοι ὄριφος ἰσοπαλῆς; τὺδ' ὁ τράγος. οὗτος. ἔρισδε.
 At sic oratio iusto crebrius dissecatur. Heinsius, quem
 cum Valckenario Harlesius secutus erat, sic interpun-
 git: τὺ (ἴδ' ὁ τράγος) οὗτος ἔρισδε. At sic οὗτος nimis
 est remotum a τὺ. Distinximus igitur post οὗτος. Ita,
 si cogitamus pastorem haec cum vehementia quadam
 eloqui, nihil remanere videtur, quod offendat. *Kiessl.*

COMATAS.

Quicumque se superaturum esse alterum, vt tu, confidit,
Vespa bombitans contra cicadam. At enim non tibi
Haedus par: tu, en hunc hircum! incipe.

LACON.

Ne festina: non sane enim igui vreris. Suavius cantabis,
Vbi sub hac oleastro hoc in nemore consereris.

Gelida aqua illic defluit: hic nata est

Herba, et torus hic est, et locustae hic garriunt.

31. Conf. Voss. ad Virgil. Ecl. X, 42. 43. p. 519. *Kiessl.*

52. Compara Calpurn. Ecl. I. 8. sqq. — τᾷδ' vulgo. τᾶνδ'
ex ingenio reposuit Reiske. τῆδ' codd. Aug. Lips. (et
Schell.). τᾶνδ' correxit Valcken. in Epist. ad Röver. p.
XXX. (in edit. sua retinuit τᾷδ', sed τᾶνδ' ὑπὸ ex Flor.
malit;) eandemque formam laconicam sive doricam re-
stituendam iudicat vs. 50. 67. 118. et τᾶνδ' rescripsit
Brunck. vti Laurent. 37. alique duo habent. [Τᾶνδε
hic tot auctoritatibus munitur, vt recipere non dubi-
tarim. conf. ad VIII. 40. *Kiessl.*] In eodem versu con-
iunctim καταλῆσα malit Valcken. *Harl.* [Eodem du-
cere videtur, quod in vetusto cod. Med. legitur, ταί
ἄλῆσα praeterea satis constat, καί et κατά frequentis-
sime permutari. *Kiessl.*] — κότινον] ἀγρομελάων Schol.
i. e. oleam silvestrem, a qua oleifera cultura tantum
differt. *Schreber.* Adde ad vs. 100. et I. H. Voss. ad
Virgil. Georg. p. 345. *Kiessl.*

53. 54. τούτῃ — πεφύκη Brunck. τῆνῃ καταλ. — πεφύκη
Valcken. τῆνῃ et ὠδε h. l. idem significare, ait Reiske.
[„Si pinguius veritas nec satis presse, licebit sane vo-
culas τῆνῃ — ὠδε cum Reiskio interpretari *ibi* — *ibi*:
tamen vnus loci *diversae* designantur partes, quarum
vna propinquior erat loquenti (ὠδε), altera remotior
(τῆνῃ), sed vtraque tam propinqua, digito vt posset
monstrari.“ *Eichstaedt.* Quaest. phil. spec. p. 42.]
Compara Virgil. Ecl. X. 42. Mox locustae ob vocem
canoram passim celebrantur apud Theocrit. v. Warton.
— σιβᾶς, *Rasensitz*, haud male reddidit Küttner. conf.
Longi Pastoral. IV. 37. ibique Mollum, p. 504. Boden.
Harl. [Pro τῆνῃ in codd. exstat τούτῃ et τούτῃ, et pro

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἄλλ' οὐ τι σπεύδω· μέγα δ' ἄχθομαι, εἰ τὺ με
τολμῆς 35

Ὅμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, ὄν ποκ' εόντα
Παῖδ' εἴ' ἐγὼν ἐδίδασκον. ἰδ' ἅ χάρις ἐς τί ποθέρπει.
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὡς τυ φάγωντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ ποκ' ἐγὼν παρὰ τεύς τι μαθῶν καλὸν ἢ καὶ ἀνούσας
Μέμναμ', ὧ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπές ἀνδρῖον αὐ-
τως; 40

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἄνικ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι
Αἶδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ βάδιον τήνω πυγίσματος ὑβέ ταφείης·

ἄδε vs. 34. in aliquot cdd., etiam Schell., et edd. Iunt. et Ald. est ἄδε, quod restitui. *Kiessl.*]

36. 37. ποτιβλέπεν, h. e. προσβλέπεν, et ἀντιβλέπεν is dicitur, qui oculos vultumque alicuius perferre potest. vid. plura ad Anthol. gr. poet. p. 163. [Annotator Vimariensis. adscripsit locum *Πιαδ.* IX. 375. οὐδ' ἂν ἔμοιγε τετραίη, κύνεός περ εὼν, εἰς ὅσα ἰδέσθαι. — Hermannus scribendum putat ὄμμασι τοῖσδ' ὀρθοῖσι. Loci Theocritei non immemor fuit Bentleius ad Horat. I, III. 18. *Kiessl.*] — Vs. 57. vitiose legitur in permultis codd. αὐδ' αὐ χάρης. *Harl.*

38. Pro καὶ Valcken. aut καὶ cum Heinsio aut δὴ legere malit. Brunckius et Dahl. receperunt καὶ. Koehler. malit θρέψαι τοί. At καὶ non est mutandum; est enim ἀνακόλουθον. Nam quum dicere vellet θρέψαι καὶ λυκιδεῖς καὶ κύνας, pro altero καὶ repetit θρέψαι. Hieronym. de Bosch. in Animadv. in Antholog. Gr. p. 266. locum sic vertit:

— — *Ecce vide, quo gratia serpat.
Tu catulos, nutrique lapos, ipsis eris esca.*

Conf. Jacobs. Animadv. in Anth. Gr. T. XII. p. 114. et Rittershus. ad Phaedr. IV, 18. p. 579. ed. Burman. Erasmi Adag. p. m. 390. De terminatione λυκιδεῖς vi-

COMATAS.

Atqui non festino: sed admodum moleste fero, quod tu
me audes

Oculis rectis intueri; quem olim
Puerum adhuc ego docebam. en gratia quo recidit!
Nutri et lupos catulos, nutri canes, vt te devorent.

LACON.

Et quando ego abs te boni quid didici, vel etiam
audivi,

Quod meminerim, o tu inuide et turpicule homuncio?

COMATAS.

Quum paedicabam te, tuque dolebas; capellae autem
Istae balabant, et caper eos terebrabat.

LACON.

Ne profundius illa paedicatione, o gibbose, sepeliaris:

de ad vs. 25. Forma *λυκαδεῖς*, quam Casaubonus e scho-
liis et libris quibusdam affert, repugnat analogiae. —
κύνας ad fabulam de Actaeone refert Scholiastes. *K.*

39. Veterem bonamque lectionem, *μαθὼν — ἀκούσας
μέμναμ'*, mutavit Reiske in hanc, non graecam, *μάθων
— ἀκουσα; μέμνα μ'*, didici — audivi? *revoca mihi
in mentem.* — Lectionem antiquam, *πόκ' ἐγὼ παρὰ
τεῦς* [quam pro vulgata *πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ* cum Valckeſ.
recepimus. *Kiessl.*] servavit Apollonius Dysc. in Ex-
cerpt. p. 424. (de pronom. p. 556. Bekk.) vide Koen. ad
Gregor. Cor. p. 114. = 249., Valcken. ad Adonias. p.
302. et ad Idyll. II, 126. atque Brunck. ad h. l. *Harl.*

41 — 45. *ὑβοὶ* dicuntur, vt Foësius in Oeconom. Hip-
pocratis sub h. v. scribit, *gibbosi*, quum foras seu in
posteriorem spinae partem vertebrae convertuntur ac
tendunt. Scholiast. inter alia reddit, *συγκεκαμμένε τὸν
τράχηλον, κυρτέ.* adde Koen. ad Gregor. p. 151. = 285.
Vers. 42. Brunck. *κατεβληγεῦντο* scribendum putat, et
v. 41. Valckenario *ἀνίσκ' ἐπύγισδόν τυ* reponendum vide-
tur. [Has doricās formas recepit Dahl. *K.*] — Lacon
vero imprecatione vulgari optat, ne Comata *profunde*
sepeliatur, quod infortunium esse credidit superstitio.

Ἀλλὰ γὰρ ἔρψ' ὧδ', ἔρπε, καὶ ὕστατα βωκολιαξῆ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐχ ἔρψω τηγεῖ· τουτῶ δρῦες, ὧδε κύπειρος, 45

Ἦδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι

Ἐνθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο· ται δ' ἐπὶ δένδρων

Ὅρνιχες λαλαγεῦντι· καὶ ἅ σκια οὐδὲν ὁμοία

Τᾶ παρα τίν' βάλλει δὲ καὶ ἅ πίτυς ὑπόθε κώνους.

ΛΑΚΩΝ.

Ἡ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾶδε πατησεῖς, 50

Αἰκ' ἐνθης, ὕπνω μαλακώτερα· ται δὲ τραγεῖαι

Ται παρα τίν' ὄσδοντι κακώτερον ἢ τὴ περ ὄσδεις.

Στασῶ δὲ κρατῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος

Ταῖς Νύμφαις· στασῶ δὲ καὶ ἀδέος ἄλλον ἐλαίω.

v. infra Epigram. VIII, 3. ibique Warton. *Harl.* [Adde Virgil. III, 8. Epigr. ἀδέσπ. XL.]

44. ὕστατα cdd. Aug. et plurimi alii, Reisk., Valcken. et Brunck. [In vno ὕστατον.] Vulgo legitur ὕστερα. [In vno cod. ὕστερον.] — Pro βωκολιαξῆ, quod Is. Vossius ex vno codice enotavit, Valckenarius dedit βωκολιαξῆ [quod in vno cod. Med. accurate scripto vere extat, idque cum recentioribus pro vulgato βωκολιαξῆ; reposuimus. K.]. Sensus, interprete Reiskio, hic est: *postremum cecineris*, vt nunquam postea sis rursus ad certamen cantus animum adiecturus. *Harl.*

45. τουτεῖ δρῦες cod. Aug. Schol. Brunck. Dahl. placueratque iam Valckenario, vti infra quoque v. 103. [In codd. hae lectiones reperiuntur, τουτω, τουτου, τουτε et τουτω. Hoc τουτω, quod cum Schaefero recepimus, extat etiam in Schell. conf. de hoc adverbio Bast. ad Gregor. p. 142. — Versum sequentem censet Valckenarius ex hoc carmine illatum esse in carmen primum, ibique, vbi est 107., esse spurium. — Virgil. Ecl. VII, 13. *equae sacra resonant examina quercu. Kiessl.*] — Scena est egregia. *Harl.* — κύπειρος, *cyperus*, graminis genus formosum. *Cyperum* esculentum *Linn.* hodie ita appellari, *Forskoli*us testatur *Fl. arabica. Schreber.* Vid. ad I, 106. K.

47. δένδρων pro vulgato δένδρω ex ingenio reposuit Reiske, probantibus Valckenario ad *Adoniaz.* v. 121. p. 400.

Sed accede huc, accède: et postremum cantabis.

COMATAS.

Non accedam illuc: hic sunt quercus, hic cyperus,
Hic suaviter susurrant circum alvearia apes:
Hic aquae gelidae duo fontes, inque arboribus
Volucres garrunt; umbra quoque nihil similis
Illi apud te: deiicit et pinus ex alto nuces.

LACON.

Scilicet pelles agninas et lanam hic calcabis,
Si veneris, somno molliorem: pelles autem hircinae
Apud te olent peius, quam tute oles.
Statuam cratera magnum candidi lactis
Nymphis: statuam et alterum dulcis olei.

C. et Toupio, sicque Brunck. et Valcken. in edit. dederunt. Sic ipse Theocrit. XV. 121. sed numerus singularis poeticam quandam maiorem et exquisitiorem suavitatem habere mihi quidem videtur. Libri valde variant, *δένδρον* in genitivo, (vti etiam cod. Aug.) *δένδροις*, *δένδρες* exhibentes. *δένδρον* habet et commendat Gregorius de Dial. p. 122. = 265. Koenius ibi probat *δένδρον*, reprehensus a Valcken. ad Adonias. l. c. *Harl.* [*Δένδρον* cum Schaefero aliisque restituimus. Commode laudat H. Vossius Aristoph. Av. v. 40. *ἐπὶ τῶν κρατῶν ἄδουσαν*. v. 741. *ἰζόμενος μελλίας ἐπὶ φυλλοκόμου*. Insuper Schaeferus malebat *τῶν ἐπὶ δένδρων*. Hermannus in vulgata videtur oratio longe magis esse poetica. Vossius item tuetur vulgatam allato loco Hom. Odys. XII, 75. *οἱ δὲ δύω σκόπελοι*. — De forma dorica *ῥονεῖς* vide Fischerum ad Weller. I. p. 172. s. quem laudat Schaeferus ad Gregor. p. 218. *Kiessl.*]

50. 51. *τεῖνδς* Brunck. et Dahl. [In Cd. Lips. est *τῆδε*, in Schell. et in vno Vat. *τῆδε*, quod favere videtur lectioni *τεῖδς*. *Kiessl.*] v. ad vs. 32. — Conf. Idyll XV. 125. ibique Valcken. p. 406. Virgil. Ecl. VII. 45. *somno mollior herba*. *Harl.*

53. *κρατῆρα* pro *κρατῆρα*, quod reliquerat Valck., dedi post Brunckium cum Gaisfordio ex pluribus codd. in quibus etiam Schellersh. est. — Hunc locum comparat Vossius cum Virgil. V, 67. p. 267. *Kiessl.*

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἰ δὲ κε καὶ τὸ μόλης, ἀκαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς, 55
 Καὶ γλάχων ἀνθεῦσαν ὑπεσσεῖται δὲ χιμαιρᾶν
 Δέρματα, τῶν παρὰ τὴν μαλακώτερα τετράκισ ἀρνῶν.
 Στασῶ δ' ὄκτῳ μὲν γαυλῶς τῷ Πανὶ γάλακτος,
 Ὅκτῳ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρὶ ἐχοίσας.

ΛΑΚΩΝ.

Αὐτόθε μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθε βωκολιάσδεν 60
 Τὰν σαντῶ πατέων, ἔχε τὰς δρύας. ἀλλὰ τίς ἄμμε
 Τίς κρινεῖ; αἰδ' ἔνθοι ποχ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκόπας.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
 Αἰ λῆς, τὸν δρυτόμον βωστροήσομες, ὅς τὰς ἐρείκας
 Τήνας τὰς παρὰ τὴν ξυλοχίσδεται· ἐντὶ δὲ Μόρσων. 65

55. plures libri et edd. antiquae αἰ δὲ κα pro κε, vitiose; nam κα producitur. Aug. Matthiae in Obs. crit. p. 42. legi vult: αἰ δὲ κε τεῖθε μόλης· quod Dahlio probatur. At καὶ hic hyperbaton facit, in qua particula collocanda mira libertate vtuntur auctores. v. ad I, 95. Iustus ordo hic, vt I, 90., foret, καὶ τὸ δ', αἰ κε μόλης. Videtur autem in locis, qualis hic est, rectius omnis interpunctio omitti. *Kiessl.*

56. γλάχων] pro Pulegio habetur, quod *Menthae* species est: *Poley. Schreber.*

57. 59. τετράκισ ab Calliervo (ex Codd., vt videtur, Vaticanis) profectum suadet Callimach. epigr. 56, 2. — πολλάκισ cdd. Aug. aliique, edd. prisc. apud Reisk. sed redolet glossema. [At sic constanter πολλάκισ legitur in Cdd. etiam in Schell. vt restituendum videatur, neque vocabulum πολλάκισ, hic si restituitur, vim vsitatam habet, sed hanc, *um viel mal. Kiessl.*] Vs. 58. γαυλῶς, crateras, vas rusticum et pastorale, quod excipit lac, multrale. v. Schol. et Mollum ad Longi Pastoral. I. 11. p. 76. Boden. [Pani cur etiam mel offeratur, docet Vossius ad Virgil. Ecl. p. 515. *Kiessl.*] — στασῶ δὲ σκαφίδας quidam codices, in his optimus Paris. *Harl.*

60. 61. αὐτόθε priore loco aliquod codd. multo autem plu-

COMATAS.

Sin et tu veneris, teneram filicem hic calcabis,
 Et pulegium florens: tum substernentur caprarum
 Pelles quadruplo molliores istis agninis apud te.
 Statuam octo mulctralia Pani lactis
 Octoque cymbia plenos mellis favos continentia.

LACON.

Istinc mecum contende, et istic carmen cane:
 Tuum solum calcans, tene quercus. Sed quis nobis,
 Quis iudex erit? vtinam huc accedat boum pastor Lycopas.

COMATAS.

Nihil ego illum requiro: sed illum,
 Si vis, lignicidam advocabimus, qui ericas
 Illas apud te colligit. est Morson.

- res *αὐτόθε*. Reiskio videbatur hic poeta constantia
 vsus esse et utroque loco aut *αὐτόθε* aut *αὐτόθε* exa-
 rasse. Id Brunck. arripuit et utroque loco *αὐτόθε* legit.
 Vnus cod. Med. recens *προτέρουθε*, a *πρότι*, quod pla-
 cere possit. *σαντώ* pro vulgato in pluribus cdd. *τῶν*
σαντώ scil. *γῆν* sive *χωρῶν*. est proverbium. v. Schol. K.
 62. *ποχ'* pro vulgato *ποθ'* Brunck. probante Valcken. id-
 que reposuimus. — Conf. Vosa. ad Virgil. Ecl. III, 49.
 sqq. p. 126. *Kiessl.*
 63. 64. *ἐγὼν* perpetuo in hoc carmine Brunck. idem *λῆς*
 sine iota subscripto dedit. — *βωστρήσομες* pro *ἐπικαλε-*
σόμεθα, vt ait Gregor. Cor. de dial. p. 131. = 283.
 vbi v. Koen. *Harl.* Vnus cod. *βωστρήσομεν*. De verbo
βωστρεῖν Eustathius Odyss. μ. p. 1717, 16. = 481, 30.
παρὰ δὲ Θεοκρίτω κείται ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ ψηλαγητικῶς
ἐν ἀγριαῖς ἀναβοᾶσθαι τινα. *Kiessl.* — *ἐρείκας*, *Heide.*
 Non tam speciem apud nos vulgarem, quam cineream,
 scopariam, arboream *Linn.* sp. pl. p. 501. 502. et for-
 sitan alias plures similes frutescentes, nostrate maiores,
 in Italia et Oriente crescentes, intelligi debere, veri-
 simile fit, si descriptiones auctorum consulimus.
Schreber.
 65. Verbum *ἐυλογίσεσθαι* ad *ἅπαξ λεγόμενα*, saltem ad ra-
 riora refert Schwefel. ad Bion. VIII, 8. Comp. infra
 VII. 26. *Harl.*

ΛΑΚΩΝ.

Βωστρέωμες.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ κάλει νιν.

ΛΑΚΩΝ.

Ἴθ', ὦ ξένε, μικρὸν ἄκουσον
 Τῶδ' ἐνθῶν ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες, ὅστις ἀρείων
 Βωκολιάκτας ἐντί τὸ δ', ὦ γαθέ, μῆτ' ἐμέ, Μόρσων,
 Ἐν χάριτι κρήνης, μῆτ' ὦν τὸ γα τοῦτον ὀνάσης.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ναί, ποτὶ τῶν Νυμφῶν, Μόρσων φίλε, μῆτε Κο-
 μάτα 70

Τὸ πλείον ἰθύνης, μῆτ' ὦν τὸ γα τῶδε χαρίεη.

Ἄδε τοι ἅ ποιίμνα τῶ Θουρίῳ ἐντί Συβάρτα
 Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὄρης, φίλε, τῶ Συβαρίτα.

ΛΑΚΩΝ.

Μῆ τὸ τις ἠρώτα, ποτὶ τῶ Διός, αἶτε Συβάρτα,
 Αἶτ' ἐμόν ἐντι, κάμιστε, τὸ ποιίμνιον; ὡς λάλος
 ἐσσί. 75

66. 67. Quod pro βωστρέωμες Valckenarius scribi iussit βωστρέωμες, pronunciantum βωστρώμες, extat in tribus Cdd. apud Gaisford. *Kiessl.* — μικρὸν dor. pro μικρόν, ab antiquo verbo μίω. v. Koen. ad Gregor. Cor. de dial. p. 150 = 281. et Valcken. ad Adonias. p. 350. — Τεῖνδ' cum duobus cdd. Brunck. Τεῖδ' malit Valcken. τῆδ' codd. Aug. Schellersh. Steph. Gregor. Cor. l. c. alii. *Hart.*

68. 69. Βωκολιάκτας ἐντί pro vulgato βωκολιαστάς ἐστι, vti Valcken. et in epist. ad Röver. p. XXXIV. et in Theocriti edit. legi iussit, dedimus cum Brunckio. Deinceps ὦ γαθέ e pluribus codd. pro ὦ φίλε cum Valckenario reposuimus. — ἐν χάριτι κρήνης, secundum me per favorem iudices. v. Porti Lex. dor. sub v. ἐν χάριτι et κρήνειν, Heinsii Lectt. Theocrit. c. IX. — τὸ γα do- rice pro σύ. v. Gregor. de dial. p. 125 = 268. ibique Koen. Denique Brunckius ὀνασεῖς, quod in duobus est Cdd., iure improbante Valckenario. *Kiessl.*

LACON.

Vocemus.

COMATAS.

Tu cum arcesse.

LACON.

Age, amice, paulisper ausculta

Et huc ades: nos enim certamus, vter melior
Bucolicus cantor sit. Tu autem, care Morson, neque
meae gratiae

Arbiter quicquam des, neque vero hunc adiuves.

COMATAS.

Ita, per Nymphas, amice Morson, neque Comatae

Plus iuris tribuas, neque vero huic gratificeris.

Iste tibi ovium grex est. Thurii Sybartae:

Eumaraeque capras vides, carissime, Sybaritae.

LACON.

Num te quis interrogabat, per Iovem, Sybartae

An meus esset grex, improbissime? quam garrulus
est.

70. 73. Pro vulgato, *val Μόρσων*, cum Reiskio, Valcken. aliis praetuli *Μόρσων φίλε*, quod habet maior pars codicum. *Kiessl.* — *Κομάτα* — *ιδύνης* — *χαριξή* (codd. Aug. Schell. et edd. pr. *χαριξή*) — *όρῆς* cdd. Aug. aliique, Gallierg. Steph. in edit. min. sine iota subscripto, et *όρῆς* sine iota subscripto etiam Brunck. [Heinsius scribit *όρῆς*, non improbante Valckenario.] v. Port. Lex. dor. in voc. *ἐν χάριτι*, et Reiske. *Harl.* *Ἰθύνην* forma antiqua, pro qua deinceps magis frequentarunt *ἐνθύνην*. vid. Huschk. comment. de Orphei Argon. p. 23. sqq. — Pro *χαριξή* cum Valckenario scripsimus *χαριξή*, non enim est a futuro *χαριξοῦμαι*, sed a coniunctivo aoristi *χαριξωμαι*. — vs. 72. *ἐντὶ* pro *ἰστί* e cod. Plures cdd. hic et 74. *Σιβύρα*. In vno codice vs. 72. et 73. Laconi tribuuntur, vs. 74. et 75. Comatae; atque eadem ratione nomina in seqq. invertuntur. *Kiessl.*

74. *πὲρ τῶ*, vid. ad IV. 50. — vs. 76. *ἐγὼν* a Brunckio
L 2

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βέντισθ' οὔτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθία πάντ' ἀγορεύω,
Κοῦδέν κανχέομαι· τὸ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.

ΛΑΚΩΝ.

Εἶα λέγ', εἴ τι λέγεις, καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὐθις
Ζῶντ' ἄφες. ὦ Παιάν, ἧ στωμύλος ἦσθα, Κομάτα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ Μῶσαι με φιλεῦντι πολὺ πλεόν ἢ τὸν ἀοιδὸν 80
Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἔθυσα.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐμ' Ὀπόλλων φιλέει μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ
Κραῖον ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πλὴν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἴγας ἀμέλγω,
Καὶ μ' ἅ παις ποθορεῦσα, Τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλ-
γες; 85

positum, hic, vbi liquida sequitur, genuinum putat Valckenarius. — vs. 77. vnus Cd. κανχῶμαι. — Ex cdd. Barocc. Vatic. aliisque cum Brunckio rescripti τὴ γε μάν· malim tamen τὴ γα μαν. vulgo τὸ δ' ἄγαν. Harl. [Revocavimus vulgatam. K.]

78. εἴ τι λέγεις, cf. Valcken. ad Herodot. VIII. p. 644. 28. — Λέγειν, vt λαλεῖν XX, 29. εἰπὼν VII, 90. hic significat *canere*, vt non raro apud latinos poetas *dicere*. Recte H. Vossius interpretatur: *canere age, si quid canendum habes*. Simili structura dicit Aeschyl. Agam. 1057. (1041. Schütz. min.) *πειθοὶ ἄν, εἰ πειθοὶ ἀπειθοῖς δ' ἴσως*. v. 1405. (1386.) *χαίρουτ' ἄν, εἰ χαίρουτ'*. Conf. Virg. Ecl. III, 52. Voss. p. 127. — Piersonus maluit ἐς πόνον αὐθις· sed quum locutio sit proverbialis, non est audiendus. Kiessl.

79. ζῶντ' ἄφες, proverbium est in verbosos. v. Canteri Nov. Lect. IV. 15. Casaub. in Theophr. Charr. IV. in fine, et Warton. Scholiastes nugatur. Harl. Annotator Vimar. adscripsit locum Plauti ex Mil. IV, 2. 92. *iactantiam sat, amabo, est: sinite, abeam, si possum vna a vobis*. — Heinsius praefert Παιών, frustra, i u

COMATAS.

Heus tu, optime, ego omnia vera praedico,
Neque me iacto: tu autem nimis es mordax.

LACON.

Eia dic, si quid dicis, et amicum in urbem
Vivum remitte. O Apollo, sane loquax es, Comata.

COMATAS.

Musae me amant multo magis, quam cantorem
Daphnidem: ego autem iis nuper admodum duas capras
mactavi.

LACON.

Etenim me Apollo valde amat: et pulcrum ei
Arietem ego pasco; iamque Carneae imminent.

COMATAS.

Praeter duas, reliquas capras gemelliparas mulgeo,
Et me puella adspiciens, Ah miser, inquit, solusne mulges?

dice Valcken. De *Paeanis* cf. Voss. ad Virgil. Ecl. IV,
10. p. 189. *Kiessl.*

80. sqq. Idem canendi et certandi mos recentiori aetate
apud insulae Minorcae incolas repertus est. Vide Cleg-
horni Angli hac de re testimonium in Sulzeri *allgem.*
Theorie der schönen Künste. Tom. II. p. 581. *Dahl.*

83. Virgil. Ecl. III, 62. *Κάρνεια* festum fuit Apollinis
Carnei, apud Spartanos praecipue sollemne. v. Schol.
ad h. l. Spanhem. et reliquos ad Callim. H. in Apoll.
71. 72. 78. *Potteri* Archaeolog. gr. II. cap. 20. tom. I.
p. 892. vers. germ. [Adde *Harwood* Handbuch d.
griech. Alterthüm. übersetzt v. Forbiger. Tom. I. p.
542. sq. — καὶ δὴ prope idem quod ἤδη. v. Hermann.
ad Viger. p. 829. *Kiessl.*] Caprarius igitur noster ad
festos dies gentis suae, Laconum, adludit, vt iam
Warton. monuit. *Harl.*

85. ἀμῆλγεις vett. editt. apud Reiske, Warton. Valcken.

Cdd. Aug. Schell. ἀμῆλγεις Cd. Taur. ἀμῆλγεις Calliery.
Reisk. Brunck. [quinque cdd. apud Gaisf. in his duo
optimi. hinc restituimus formam doricam, quam toleratam
Id. I. 5. mirum quod aliis locis fere expulerunt

ΛΑΚΩΝ.

Φεῦ, φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἵκατι πληροῖ
Τυρῶ, καὶ τὸν ἀναβὸν ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἃ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελθόντα, καὶ ἀδύ τι ποππυλιάσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Κῆμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λείος ὑπαντῶν 90
Ἐκμαίνει λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείει' ἔθειρα.

editores. *Kiessl.*] — αὐτὴς ἀμέλγεις suspicatur Koehle-
rus, ovium multitudinem hoc indicare opinans. *Harl.*
[Αὐτὸς ἀμέλγεις significare potest aut, *tunc ipse mulges,*
adeo pauper, ut puerum, qui faciat, non habeas? aut,
tunc ipse eas mulges, cum tamen lacte foetus nutrire
debeant? aut, *tunc solus mulges?* sic puella se sociam
offert. Haec ratio praeplacet, neque opus est, ut cum
Graefio p. 21. scribas αἶγας ἀμέλγεις; *Kiessl.*]

86. 87. Tredecim cdd. εἴκοσι. Bruncck. legi iubet πλαροῖ,
invito Valckenario. Bene Reiskius: „Hem, stulte,
quam tu vanus et ineptus es, in re tantilla qui te ia-
ctes. vide quam ego tibi antecellam. Ego tibi, h. e.
vide me, viginti ferme corbes impleo caseo.“ — ἐν
ἄνθεσι recte alter schol. interpretatur ἐν τοῖς ἀνθρώποισι
τόποις. Ad vs. 87. respicit Eustath. ad *Iliad.* η. p. 727.
12. *Kiessl.*

88. 89. Mala Veneri sacra erant, (vid. ad *Idyll.* III. 40.)
et ab amantibus legebantur ad amorem lacessendum et
provocandum. Conf. *Idyll.* VI. 6. ibique schol. et no-
tam; *Virgil. Ecl.* III. 64. (ibique *Vossium* p. 152.) *malo*
me Galatea petit, lasciva puella; *Boden.* et *Mollum*
ad *Longi Pastor.* p. 74. et 78. et *Warton.* ad nostrum
locum. adde *Steph. Obs.* in *Virgilianas Theocriti imi-*
tationes p. 64. sqq. ed. min. vbi etiam de verbo ποππυλ-
disserit. [*Eustathius* II. ε. p. 565 = 429. ποππύζειν
καὶ ποππυλιάζειν λέγεται δωρικῶς. Θεόκριτος καὶ ἀδύ τι
ποππυλιάσδει. τινὲς δὲ αὐτὸ ποππυλιάσδει γράφουσι.
Apud *A. Gellium* IX. 9. etiam ποππυλιάζει vel ποππυ-
λιάζει. Quid sit quod in nota ad *Gellium* additur: „etsi
scribatur ποππυμάζει“, non assequor. Verum tamen *M*

LACON.

Ah, ah, Lacon tibi calathos ferme viginti implet
Caseo, et puerum impuberem in rosis in deliciis habet.

COMATAS.

Petit et malis caprarium Clearista
Capras praeteragentem, et dulce quid admurmurat.

LACON.

Namque me Cratidas pastorem imberbis vltro occurrens
Furiat, et nitida coma ei circa collum volat.

et *AI* confundi. v. Bast. ad Gregor. Cor. p. 455. et p. 723. *Kiessl.*] — *Clearista* est nomen proprium et nominativus, quod Reiske contra Schol., cui tamen assentitur Warton., fuse probat. — *παρελεῦντα* pro *παρελῶντα* Brunck. et Valcken., sicque in duobus cdd., in aliis *παρελαῦντα*, *παρελᾶντα* et *παρελάντα*. Casaubonus scholiastae tribuit *παρελῶσα*. *Harl.*

90. 91. ὁ Κρατίδα, n. νιός, *Eumedes*, placet Casaubono, Is. Vossio et Valekenario. [Schol. ad VII, 21. τὸν Εὐμήδην νιὸν ὄντα τοῦ Κρατίδα, Κρατίδαν καλεῖ αὐτόν. Legit igitur nostro loco ὁ Κρατίδας. Perperam autem interpretatur; neque enim necesse est, intelligatur Eumedes. Quum enim haec omnia a pastoribus fingantur, quid vetat, quo minus Laco duo amatores nominet? Aperte etiam vs. 99. illi mutationi adversatur. *Kiessl.*] λῆος Brunck. et Dahl. (cum tribus cdd.). — Ruhnkenius in *Epist. crit.* I. p. 65. ed. 1782. (p. 150. ed. 1808.) reponendum putat *λεῖος ὑπάναν*, qui etiam dicitur *λειογένειος* et *λεῖος τὸ γένειον*, *pubescens primum puer, laevis circa mentum*. Koehlero haec suspicio placet: dissentiunt Toupius et Wartonus, quorum hic docet, *ὑπανιᾶν* esse secundum imitationem Virgilii *Ecl.* III. 66. (*At mihi sese offert vltro meus ignis Amyntas.*) *vltro*, cum bono animo et quasi mutua quadam voluntate, *occurrere, se offerre*. [Hoc norat etiam Ruhnkenius, qui, teste Valckenario, mutationem factam postea ipse repudiavit. *K.*] Pro *σεῖετ'* habent cdd. Flor. Vat. edd. Iunt. Callierg. Farr. al. *σεῖετ'*. — *λιπαρά ἔθειρα* est *nitida coma*, i. e. vncta et odorata; quamquam aliter intelligit Mitscherl. ad Horat. *Od.* III. 19.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἄλλ' οὐ σύμβλητ' ἐντὶ κυνόςβατος οὐδ' ἀνεμώννα
 Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνθηρα παρ' αἰμασιαῖσι πεφύκη.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὄρομαλίδες αἱ μὲν ἔχοντι
 Λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί. 95

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Κηγὼ μὲν δωσῶ τῷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,

25. Od. 20, 14. etc. v. Spanhem. ad Callim. H. in Pall. vs. 32. = *Harl.*

92. ἐντὶ pro ἐστὶ Brunck. — κυνόςβατος, *Schlehdorn* ver- tit Küttner [Vossius, *Hambutten.*] v. Schol. et Koehler. ad nostrum locum, qui ex nostro scholio locum Theophrasti H. P. I. III. c. 18. p. 266. ed. Bod. a Stap. emendat, pro ἀγνώδες scribens ἀνανθῶδες. De *anemone* v. Schol. et notam ad Bion. I. 66. in Anthol. gr. poet. *Harl.* *Κυνόςβατος*, *rosa sempervirens Linn.* vel quam *gallicas* nomine Forskolius in flor. Aegypt. p. XXVII. breviter descripsit, esse videtur; conf. Diosc. I. c. 123. forte etiam hoc nomen ad alias quasdam silvestres rosas, floribus pallidis albisve, extendebatur. *Anemone* procul dubio *coronaria Linn.* vid. Diosc. II. c. 207. *Schreb.* ἀνεμώνναι quatuor Cdd. Sanctam. Procopius Sophist. in Epist. p. 441. ed. Cuiac. Idem Procopius cum vno cod. ξύμβλητ'. *Kiessl.*

93. ἄνθηρα h. l. *florum areolae*. v. Suid. Schol. et Koehler. qui rosas sativas, quae nascuntur in cultis areolis, (vnde Virgilii Ecl. V. 17. (ed. Vossii p. 242.) *punica roseta*) intelligit, Toup. in Animad. in scholia et in Addendis p. 349. qui iam laudat Hesych. Albert. voc. ἄνθηρον et Salmas. Hyl. iatr. c. XXV. p. 25. adde Maittair. p. 187. — πεφύκη pro vulgato πεφύκει Brunck. et Valck. cum duob. cdd. in vno cod. ἄνθηρα. *Harl.*

94. 95. ἄκυλος est *glans iligna*. v. Schol. et Mollum, Jungermann. ac Boden. ad Longi Pastoral. p. 277. (Voss. ad Virgil. Ecl. VII, 1. p. 352.) — ὄρομαλίδες, (vid. Schneider. ad Nicandr. Alex. 261.) quae a Gregorio Corinthio de dial. p. 120 = 263. explicantur τὰ ὄρεϊα μῆλα, cum Toupio malim (pro ὄριμαλίδες), et cum

COMATAS.

At non conferri potest rubus caninus neque anemone
Cum rosis, quarum areolae iuxta sepes nascuntur.

LACON.

Neque enim cum glandibus poma montana: illae habent
Tenuem ab ilice corticem, haec sunt mellita.

COMATAS:

Et ego quidem dabo puellae illico palumbum,

Brunckio recepit Valck. in textum ex cdd., puto, Barrocc. Vat. et Bened. recent. — *Λεπρόν* ex cod. Tolentino et ed. Rom. reposuerunt Valck. Reiske, quos secutus est Brunck. (Jacobs., Bindemann.). vulgo *λεπτόν*, *tenuis*, quod verum est. *αἱ μὲν ἀπὸ πρόνοιου*, ab ilice, est periphrasis elegans pro *ἄκυλοι πρόνιναι*, *glandes ilignae*. (v. I. 147.), quibus Lacon comparat puellam; [Talis periphrasis hic quidem ob ordinem verborum admitti non potest, neque cum Ilgenio ad Scolia p. 108. recte dixeris esse pro solo genitivo, vt dc. *οἶνος ἀπ' ἀμπέλου* pro *οἶνος τῆς ἀμπέλου*. imo hoc dicit auctor: habent tenuem corticulam ab ilice ortam, die von der Eiche herrührt. *Kiessl.*] *illae igitur habent tenuem (λεπτόν) aut scabiosam et maculosam (λεπρόν) corticulam: αἱ δέ, n. ὄρομαλίδες, poma silvestria, sunt mellita, dulcia*, quibus iucundam pueri sui Cratidae levitatem, aut in genere suavitatem, amoenitatem et venustatem comparaturus esse videtur. *Μελιχρὸς* enim dicitur proprie de colore mellis (cf. Stephan. ad Idyll. X, 27.); dein in genere mellitus, dulcis, nullo ad colorem habito respectu. v. Warton. Sensus igitur est: quantum differunt et distant iucunditate, venustate et pretio poma montana a glandibus ilignis; tantum puer ille a puella Clearista. vide vero moratam Laconis orationem et Salmas. ad Solin. p. 195. *Harl.* — *Ἄκυλοι* sunt glandes *Quercus ilicis* Linn. Germ. *Stecheweiche*. Vulgata lectio *λεπτόν* vera est; *ἄκυλοι* enim nunquam sunt *λεπτοί*. Glandes ilignae tenui, exsucco putamine nucleum condunt; poma silvestria (vbi non acerba illa intelligenda sunt, qualia apud nos in malo silvestri nascuntur,) carne mellita. *Schreber.*

96. 97. *φάσσαν*, *eine Holz- oder Ringeltaube*; v. Schol.

Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών τῆναι γὰρ ἐφίσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Ἄλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὀππόκα πεξῶ
Τὰν οἶν τὰν πελλάν, Κρατίδα δωρήσομαι αὐτός.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Σίτ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ται μηκάδες ᾧδα νέμεσθε, 100
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοπον, ἃ τε μυρिकाί.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὔτος ὁ Κώναρος, ἅτε Κυναῖδα;
Τουτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολάς, ὡς ὁ Φάλαρος.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἐντὶ δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἐντὶ δέ κρατήρ,
Ἔργον Πραξιτέλευς τᾶ παιδὶ δέ ταῦτα φυλάσσω. 105

et Athen. IX. cap. 11. vbi Dalechamp. vertit *Biset*. A Longo libr. I. cap. 13. p. 90. vbi vide Mollum, dicitur *γάττα βουκολική*. Adde Mollum ad Longum p. 102. et Virgil. Ecl. III. 68. *Harl.* [Adde I. H. Voss. ad Virg. l. c. p. 133. sq. et in *Epistol. mythol.* II. 10. *Kiessl.*]

98. 99. *πεξῶ* reddidi, vti iam Callierg. Steph. in edit. min. Brunck. et cod. rec. Bened. — vulgo *πέξω*. *Πέλκειν*, Schol. ait, *κυρίως τὸ ξαίνειν. ἐναυῖθα δὲ τὸ κείρειν*. [Adde ad vs. 98. Beckium ad Aristoph. Av. 713. *Kiessl.*] *Πέλλαν*, sive, vt Valcken. cum Salmasio scripsit, *πελλάν* [quo de vocab. conf. Koen. ad Gregor. p. 288. *K.*], aptius vertere videtur Schol. *σκοτεινήν, μέλαναν, πορφύριαν*, quam Vossius ad Catullum p. 217. *coloris violacei*. [Hoc eodem redit. *K.*] — αὐτός, *sponste, vitro*. *Harl.*

100. 101. *Κόνως* eadem est arbor, quae et *ἀγριμυλά* dicitur. Idyll. XXV. 208. coll. cum 258. Dioscor. I. c. 137. *Olea silvestris folio duro subtus incano*, Bauh. pin. p. 472. *Der wilde Oelbaum*. Schreber. [Add. supra ad v. 52. *K.*] — ἐς τὸ κάτ. Brunck., qui tamen in notis scribendum putat ᾧ τὸ κάταντες — αἱ τε μυρ. sed vide I. 13. Eleganter vero et morate interiicitur *ἐπαυδή*, ab ipso rerum situ petita. Ita etiam Virgil. Ecl. III. 94. (vbi cf. Vossius p. 147. sq.) *Harl.*

102. 103. ὁ Κώναρος, nominativus cum articulo pro νο-

Ex iunipero captum: ibi enim incubat.

LACON.

At ego ad laenam mollem lanam, quando tondebo
Ovem fuscam, Cratidae ipse donabo.

COMATAS.

Apagite ab oleastro capellae: hinc pascimini,
Ad declivem hunc collem, vbi sunt myricae.

LACON.

Quin a quercu, heus tu, Conare, et Cynaetha?
Hic pascemini ad orientem, vbi Phalarus.

COMATAS.

Est mihi mulctra cupressina, est crater,
Opus Praxitelis: quae puellae asservo.

cativo; vide Dorvill. Van. crit. p. 141. [Adde Koen. ad Gregor. de Dial. p. 117. et quos citat Matthiae in Gramm. gr. §. 512. 1. *Kiessl.*] De varietate vocabuli v. Reiske. Nominatim vero capras hircosque et reliqua pecora solebant veteres vocare et compellare, quae consuetudo etiam hodie apud multos regnat. vs. 103. *ταντι* CalliERG. (cum magno cdd. numero). — *βοσκασιθε* Brunck. et Dahl. [Iam Valcken. in Ep. ad Röver. p. XVII. voluerat *ταντι βοσκασιθε*, sine idonea causa. *K.*] *Φάλαρος*, sive pro nomine canis cum Heinsio, sive pro arietis cum Valcken. in Ep. ad Röv. p. c. habeatur, non multum interest. [Rectius tamen intelligitur *aries*. *Κώνιαρος* et *Κυναιθα*, pro quo octo cdd. *Κυναιθα*, sunt nomina hirci et caprae. *K.*] mons certe h. l. non est, vti quidam putarunt. v. Schol. [In plurimis cdd. *αντλάς*, quod Reiskius negat se intelligere. Nec satis vulgata ei placet, quum sententia videatur postulare nomen arboris alicuius aut arbusti. In eadem opinione est Graefius, qui tamen nihil extudit, quod satis faciat. *αις* non est *quemadmodum*, sed *vbi*. — Cum Schaefero signum interrogationis post *Κυναιθα* posui, plene distinguente post *Φάλαρος*. *Kiessl.*]

104. 105. *εντι δ' εμιν γαυλός* — *εντι δε κρατηρ* Brunck.; atque pauci codd. et CalliERG. praebent *εντι* pro vulgato *ιστι*. [*Κρατηρ* pro *κητηρ* cum Brunck. et Gaisford. ex

ΛΑΚΩΝ.

Χ' ἀμῖν ἐντὶ κύων φιλοποιίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει
 Ὅν τῷ παιδὶ δίδωμι, τὰ θηρία πάντα διώκειν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀκρίδες, αἱ τὸν φραγμὸν ὑπερπηθῆτε τὸν ἀμόν,
 Μή μεν λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος ἐντὶ γὰρ ἄβαι.

ΛΑΚΩΝ.

Τοὶ τέττιγες, ὀρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσθω 110
 Οὕτω κ' ὕμμες θῆν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμεντάς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Μιωέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἱ τὰ Μίκωνος

nonnullis cdd., in quibus Schell., edidi. K.] — vs. 105. Hoc opus Praxitelis captum, paene et conditionem caprarum superare videtur: quamquam Virgilius quoque Alcimedonta Ecl. III. 37. (vbi vide Vossium p. 119.) laudavit. Praxitelem vero iunior, ἀγαλατοποιόν, qui sub rege Demetrio vixit, Scholiastes intelligit. Conf. Iunii Catalog. p. 175. sq. annexum operi praeclaro *de pictura veterum*. [Non opus est, ut iunior nescio quis Praxiteles intelligatur. Sensus est: *opus tam egregium, ut Praxitelis haberi possit. K.*] — Πραξιτέλης, quod in plurimis cdd. et in antiquis edd. extat, iam Wintert. revocavit. Male libri quidam Πραξιτέλους. H.

106. 107. ἐντὶ, quod pro ἐστὶ cum Brunckio et Gaisfordio dedimus, nititur auctoritate cdd. aliquot. Kiessl. — λύκων cum Schol. malit Koehler. [Conf. de hoc versu Voss. ad Virgil. Ecl. p. 68. K.] — λύκος et v. 109. ἀμπέλος codd. Bened. rec. et August. Harl. [Διώκειν Ald. et aliquod cdd. etiam Schell. διώκειν Calliery. Kiessl.]

108. 109. ὑπερπαθᾶτε, et vs. 109. λωβασεῖσθε Brunck., vti voluit Koen. ad Gregor. p. 276. (qui nec λωβησεῖσθε repudiat;) ὑπερπηθῆτε pro vulgato ὑπερπαθῆτε ex codd. Valckenarius, qui reliquas lectiones, ὑπερπαθῆτε, ὑπερπηθᾶτε, ὑπερπαθᾶτε, vitiosas esse dicit; nam dorice πηθῆσαι scribi, non παθῆσαι, nedum παθᾶσαι. idem probat λωβασησθε. — vs. 109. ἄβαι, h. e. ἠβῶσαι καὶ ἀκμάζουσαι, vites pubescentes vetus poeta apud Ciceronem in Tusculanis [I, 28. Virgil. Georg. III, 126. et Aen. IV,

LACON.

Et nobis est canis custos gregis, qui lupos strangulat:
Quem puero dabo, vt omnes feras persequatur.

COMATAS.

Locustae, quae sepem transiliis nostram,
Ne mihi vites laedite: sunt enim tenerae.

LACON.

Cicadae, videte caprarium vt irrito:
Sic et vos scilicet irritatis messoros.

COMATAS.

Odi vulpes, quibus cauda villosa, quae Miconis vineam

514. *pubentes herbae.* add. ad Aen. XII. 415. K.] opponuntur *nigrescentibus* (Plin. 17, 23.) et *florulentibus* (Columell. IV. 28.) v. Salmas. ad Solin. tom. I. p. 368. Hesych. sub *κνπορξειν* et *κβη*, Port. in Lex. dor. sub h. v. Toup. apud Warton. qui suspicionem Reiskii *αμαί*, h. e. *αι εμαί*, reicit. — *εντι γαρ αυαι* legitur apud Gregor. Cor. de dial. p. 129 = 281. *εντι παρ' αβα* coniecit Valek. in Ep. ad Röver. p. XXX. adde Schol. Harl. [Praeter lectionem vulgatam in Scholiis notatur triplex lectio, *αυαι*, *αβαι*, *αυται*. In plurimis cdd. *αυαι*, quod non differt ab *αβαι*, nam β et υ confunduntur, in aliis *ασσαί*, *αβαι*. Wyngaarden in Act. soc. Tr. T. I. p. 189. coniecit, *εντι γ' αβαιαι* sunt quippe tenues et imbecilles. Lenior est mutatio *αβραι*, in quam inciderunt Briggs, et ante hunc Passovius in libro: Ueb. griech. Wört. B. p. 7. — Dahl. comparat Odyss. V, 69. Kiessl.]

110. 111. Formam *ορημο* notavit Eustathius Odyss. ξ. p. 1763, 25 = 548, 40. — *ουτως* Brunck. cum aliquot codd. at Dores potius *ουτως*. v. Gregor. de Dial. §. CXXII. Kiessl. — *θην* (pro quo Cod. Toletan. dat *δην*.) Portus in Lex. Dor. *διu* vertit pro *επιπολύ*, aut, quod melius foret, *δη*, Schol. — *Incitatis* cantu vestro *messoros* ad opus faciendum. Ingeniosa est coniectura viri docti in Biblioth. philol. Gotting. vol. I. p. 455. *τας καλαματας*, Videte, locustae, quomodo ego caprarium irrito ad carmen poeticum! ita vos irritate locustas. Comstam n. Lacon docturus est, se cum illo nolle comparari. *καλαματας* s. *καλαματάς* malit Valck. Harl.

Αἰεὶ φοιτεῦσαι τὰ ποθέσπερα φαγίσδοντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἳ τὰ Φιλώνδα
Σῦκα κατατρώνοντες, ὑπηνέμιοι φορέονται. 115

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἦοὺ μέμνασ', ὅκ' ἐγὼν τυκατήλασα, καὶ τὴν σεσαρῶς
Εὐποτεκιγκλίσδεν, καὶ τὰς δρυὸς εἶχεο τήνας;

ΛΑΚΩΝ.

Τοῦτο μὲν οὐ μέμναμι' ὅσα μάν ποκα τεῖνδὲ τυ δάσας
Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμι.

115. φοιτῶσαι — φαγίσδοντι, vulgo. Obsecuti sumus cum Dahljo Brunckio. Dorismos iam Valcken. probat. In duobus codd. τὰς κανθάρ. αἱ. Kiessl.

115. ὑπηνέμιοι ποτέονται, sublimes volant, codd. Vatic. Laurent. 57. Bened. recent. et Brunck.: et ποτέονται dedit Valck. [quem secuti sunt Brunck. Jacobs. Schaefer. At Dahl. non sine causa censet ποτέονται esse interpretamentum lectionis φορέονται. Kiessl.] quam lectionem ob auctoritatem praestantissimorum illorum codd. paene praetulissem, nisi φορέονται mihi quidem visum fuisset exquisitius. — σῦκα sensu allegorico et praetextato intelligit Schol. suffragante Toupio p. 409. sq. Addend. Harl.

116. 117. οὐ μέμνασαι codd. Aug. Schell. plurimique alii. ὅκ' pro ὅτ' scripsi cum Brunckio. — σεσαρῶς h. l. qui prae ira et dolore ringitur, dentes nudat. aliter VII, 19. et XX, 14. Teste Schol. ad nostram loc. in aliis olim exemplaribus lectum fuit σιγηρῶς. add. Valcken. ad XX, 15. Kiessl. vs. 117. ποτεκιγκλίξεν, h. e. προσεκιγκλίξεν, ex pluribus codd. Schol. et edd. prim. revocant Reisk. et Brunck., idemque probarunt Casaubonus, Koppiers. in Observ. philol. p. 72. et Toupius in Animadv. ad Schol. p. 214. — ποτε κιγκλ. divisum cod. Aug. aliique, edd. Callierg. et aliae. ποκα κιγκλίξεν Heins. Winterton. Warton., quorum hic putat, etiam πύκα legi posse, i. e. valde frequenter aut crebro te commovebas. Salvinus coniecit ποκ' ἐκιγκλίξεν, vti habet vnus Vaticanus. Conf. Foesii Oecon. Hippocr. voc. κιγκλισμός. Harl. [Adde Gregor. Cor. p. 275. sq. ibi-

Semper frequentantes vesperi vvas legunt.

LACON.

Etenim ego odi scarabaeos, qui Philondae
Ficus absumentes, sublimes vento feruntur.

COMATAS.

Annon meministi, quum ego te percussi, tuque ringens
Pulcre te movebas, et quercui illi adhaerebas?

LACON.

Hoc quidem non memini: quum vero hic alligatum
Eumaras te depexuit, probe hoc quidem novi.

que Koen. et Liebel. ad Archiloch. p. 245. Scripsimus cum Valcken. Dahl. Schaefero *ποτεκιγκλισθεν*, quae lectio nititur auctoritate aliquot cdd. in quibus est *ποτεκιγκλισθεν*. Equidem tamen malim *ποκ' ἐκιγκλισθεν* nam praepositio *πρός* rectius hinc abest, et *ποτε* admodum commendatur tum vs. 118. tum frequentissimo vsu huius particulae, quo particulis certum tempus significantibus adiungitur. *Kiessl.*]

118. 119. *ὄκκα μάν τῆδε τὺ* Reiske ex vett. editt. [de quibus Ald. cum duobus cdd. *ὄκκα μὴν*, Rom. *ὄκα μάν*, Salam. Steph. aliaeque *ὄκκα μάν* praebent; omnes autem cum plurimis cdd. *ποκα* omittunt. *Kiessl.*] restituit, consentiente Cod. Aug., praeterquam quod habet *ὄκα*. At *ὄκα μάν πόκα τῆδε* edd. Commel. Winterton. (haec quidem *τῆδε*) Wartoniana. Ego cum Valckenario reddidi *ὄκα μάν πόκα τῆδε τὺ* is tamen *τεῖδε* genuinum esse suspicatur. *ὄκα μάν ποκα τεῖδε* Brunck. ex Schol. et codd., opinor, Laur. 4. et Bened. rec. qui tantum habent *ὄκκα*. [*Τεῖδε*, quod e quinque cod. notavit Sanct., cum Brunckio recepimus. *Kiessl.*] — Salse vero vititur Lacon vocabulo *ἐκαθηρε*, quasi *purgavit te*, pro *ἐτυπτε καὶ ἐξίδιχε*. vid. Schol. *ἀντὶ τοῦ ἐμάστιξε* explicuit Gregor. Cor. de dial. p. 127 = 275. eodem modo exponit Hesych. in *καθαροῦναι*, vbi vide Alberti. Atque Koenius ad locum Gregorii et monet et exemplis allatis probat, simili ratione etiam alia quaedam verba, corporis ornatui et munditiei curandae propria (ut *πλύωναι*, *εὐπτεω*, *σμήχειν*, *λέπειν*, *ροτορε*; Plaut. Men. V. 7. 28. *pecte rugnis*. vid. Bentl. ad Terent. Heaut. V.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἦδη τις, Μόρσων, πικραίνεται οὐχὶ παρήσθεν; 120
Σκίλλας ἰὼν γραιίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

ΛΑΚΩΝ.

Κήγὼ μὰν κνίσσω, Μόρσων, τινά· καὶ τὸ δὲ λεύσσεις.
Ἐνθῶν τὰν κυκλάμινον ὄρουσέ νυν ἐς τὸν Ἄλεντα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἰμέρα ἀνθ' ὕδατος ρεῖτω γάλα, καὶ τὸ δέ, Κραῆδι,
Οἶνω πορφύροις· τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνεῖκαι. 125

1. 77.) in castigandi significatus venuste per *εὐφημίαν* deflecti. — Tunc scillae ad caedendum fuerint adhibitaе, necesse est. v. not. sq. *Harl.*

120. 121. Sensus esse videtur: *O Morson! iam exacerbatur non nemo* (Laconem designat), *nonne iam sentis? abi cito et veteres, aridas scillas ex sepulcro evelle.* Scillas tamen hoc loco adhiberi, non ad hominem ab insania liberandum, sed ad caedendum, flagellandum, monuerunt Palmerius in Exercitt. p. 800. et Salmas. in Hyl. Iatr. cap. 11. p. 45. quos videbis, et comparabis Idyll. VII. 107. Reiske, *γραιίας* genitivum nominis substantivi esse arbitrans, intelligit sepulcrum anus alicuius. *Harl.* [*Παρουσθάνεσθαι* Reiske cum Palmerio explicat *obiter et velut aliud agendo sentire, non penitus quidem percipere, sensu tamen aliquo rei cuiusdam, tametsi obscuro, tangi.* Huic alter opponit verbum fortius *λεύσσεις*, pro quo Heinsius (*οὐχὶ παρήσθεν; explicans, οὐχὶ παραφρονεῖς;*) reponerat *λύσση, rabis.* — Duo cdd. et Schol. *τίλλειν. Kiessl.*]

122. 123. *μὰν* correxi ex Lips. Bened. vet. [Sic etiam Cdd. Schell. alique nonnulli apud Gaisf. Item Iacobsius. At Valck. Brunck. Dahl. Schaeff. retinuerunt *μέν. Kiessl.*] — *Κυκλάμινον*, genus herbae, *Erdknollen* vertit Küttner (alii *Saubrod*), aequae ac scillam capiti purgando inservisse, ex Dioscoride II. c. 194. probatum it Koehlerus. — *Ἄλης*, *Ἄλεντος*, hodie *Halente*, fluvius in Italia, et quidem in Lucania. [Commemoratur etiam apud Ciceron. ad Div. VII. ep. 20. ad Attic. XVI. 7. hic quidem *Heles* dc. *K.*] — *νυν* Reiske ex priscis libris dedit. *νυν* codd. Aug. alique, Calliery. Steph.

COMATAS.

Iam quispiam stomachatur, Morson: nonne subsensisti?
Abi et scillas, veteres e sepulcro illico evelle.

LACON.

Et ego sane quempiam pungo, Morson: tu vero vides.
Abi ad Halentem et cyclaminum age effode.

COMATAS.

Himera pro aqua lacte fluat, tuque, o Crathi,
Vino purpurascas, et sia fructus ferant!

Warton. Brunck. Valckenarius, cui *ων*, pro *οὖν* positum, hic requiri videtur. *Harl.* [*Νὺν* additum imperativo est *quæso*, age. *Kiessl.*] — *Κυκλάμιος* est Cyclamen Europæum *Linn.* Conf. *Diosc. II. c. 194.* Explicantur hi versus a Bodæo Stapelio in *Theophrast. p. 874. Schreb.*

124. 125. *Ἰμέρα*, hodie *fiume de' Termini*, fluvius in Sicilia; vid. Hessel. et Oberlin. ad *Vibium Sequestr. p. 128. sqq.* et de *Halente* p. 59. — *Κράτις*, hodie *Crati*, fluvius Lucaniae in Italia, ad *Sybarin urbem*, in sinum *Tarentinum* decurrens: v. Oberlin. ad *Vibium* p. 100. [*Πέω* cum accus. i. q. *χέω*. conf. *Zeune* ad *Viger. p. 194.* et *Matthiae* in *gramm. gr. §. 417. p. 574.* — *Iliad. XIV, 16. ὡς δ' ὅτε πορφύρη πέλαγος μέγα κύματι κωφῶν*, ad quem locum v. interpretes et *I. H. Voss.* ad *Virgil. Georg. p. 855. Kiessl.*] — *τοὶ οἶα* praeter alios cdd. etiam *Aug. et Schell.* (in quo alia manus correxit *τ' οἶα*.) edd. *Calliærg. Winterton. Steph.* in *poet. princ. gr.* *Warton. Reiske, Valcken. et Brunck.* atque defendit *Portus* in *Diction. Dor. v. τ' οἶα*, laudatque *Dioscorid. libr. II. c. 116.* Proverbium fuisse videtur, in quo examinando et comparando non argutandum est. *τ' οἶα, salices*, cdd. *Vatic. et Ottob. edd. min. Steph. Commelin.* vnde *Koehler.* hanc refinxit lectionem, *τὰ δὲ τ' οἶα κωφὸν ἐνελκας*, ipsa salix natura sua sterilis fructum ferat. *Reiskii* coniectura, *τὰ δ' ἐτώσια*, vel *τὰ δὲ τήσια*, ferant fructum vel ipsa ad eò sterilia, quae antea spem messoris vel satoris ludebant, a sensu poetico longe abest, nec reliquis, quae ornata dedit. poeta, respondet. *Compara Virgil. Ecl. III. 89. (ibique Voss. p. 144.)*

ΛΑΚΩΝ.

Ῥεῖτω γὰρ Συβαρίτις ἐμὴν μέλι, καὶ τὸ ποτ' ὄρθρον
Ἄ παῖς ἀνθ' ὕδατος τῷ κάλπιδι κηρία βάψαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταῖ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἶγυλον αἶγες ἔδοντι,
Καὶ σχίνον πατέοντι, καὶ ἐν κομάροισι κέχυνται.

ΛΑΚΩΝ.

Ταῖσι δ' ἐμαῖς οἷεσσι πάρεστι μὲν ἅ μελίτεια 130
Φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥόδα κίστος ἐπανθεῖ.

Harl. Sium est planta quaedam aquatica, fructum speciosum non fereus, sed tantum semina parva. *Schreber.* Vossius vertit *Sumpfkraut.* *Kiessl.*

126. 127. πόροθρον Reiske et Brunck. In Aldina ποῦροθρον. Reliqui libri ποτ' ὄρθρον, quod cum Valcken. retinui. *Harl.* — Vs. 127. Lectionem τῷ κάλπιδι, firmatam optimis cdd. Vatic. Flor. cod. Tolet. et Schol. cum Reiskio, Brunckio, Valcken. et recentioribus pro vulgata τῶν κάλπιδων, quae est in cdd. Aug. et Schell., reposuimus. Verbum βάπτειν proprie significat *immergere*; tum *immergere* et *haurire*. Scaliger recte interpretatur ἀρύσασθαι. Euripid. Hippolyt. 121. sqq. πέτρα λέγεται βαπτῶν κάλπιδος φῦκῶν παχῶν προϊέμενα κρημνῶν. Eurip. Hec. 605. βάψασ' ἐνεργε δεῦρο ποταίας αἰλός. *K.*

128. 129. κύτισον Warton. Reiske, Brunck. Valcken. κύτιλον male dant Cdd. Aug. Schell. et edd. prae. Conf. Idyll. X. 50. Virgil. Ecl. II. 64. ibique Heyne. *Harl.* [Adde Voss. ad Ecl. I, 78. p. 45. et ad Georg. II. 451. p. 418. Scholiast. Nicandr. Ther. 617. ex edit. Schneid. Ἀχιλλογὸς ἐν τῷ περὶ κύτισου φυτῶν φησὶν ὠφέλιμον εἶναι τοῖς θρέμμασιν, ὅτι πλῆθος γάλακτος ποιεῖ. Liebel. in Archilochi Reliq. p. 250. sequitur vulgatam lectionem: Ἀχιλλογὸς τὸν κύτισον. *Kiessl.*] Κύτισος non est trifolium quoddam, sed Medicago arborea Linn. Vid. Bradley Survey of ancient husbandry p. 285. Swizeri Diss. on the cytisus of the ancients. Lond. 1751. Αἶγυλος planta nobis ignota. Σχίνος, Lentiscus, Pistaciae species apud Linn. der Mastixbaum. Κόμαρος, Arbutus Vnedo Linn. der Erdbeerbaum. *Schreber.* [Adde de arbuto Voss. ad Virgil. Ecl. p. 159. — κέχυνται pro vul-

LACON.

Fluat et fons Sybaritis mihi melle, atque mane
Puella pro aqua immersa situla favos hauriat!

COMATAS.

Meae quidem capellae cytisum et aegilon comedunt,
Et iuncum calcant, et in arbuteis frondibus procumbunt.

LACON.

Ovibus autem meis suppetit melitea,
Qua pascantur, copiosusque rosarum instar cistus floret.

gato κίοντας restituimus e cdd. cum Valcken. aliisque editoribus. *Kiessl.*]

130. 131. *μελιτ.* vid. IV. 25. — *φέρβεσθαι*, quo pascantur. v. Callim. H. in Cerer. v. 157. sqq. — *ροδόκισσος* Reiske dedit ex ed. Aldina, probante Toupio in Ad-
dendis, eumque secuti sunt Brunck. et Valck. vulgo *ρόδα κισσός*, quod mavult Warton., citans Macrob. Sat. VII. 7. Praeterea Valcken. mavult cum Toupio *ὁ ροδόκισσος*. — Salmasius ad Solinum p. 1345. = 259. D. commendat *ροδάκισθος*; [*κισθός* est in tribus Cdd. et in scholiis *ροδάκισσος*. in cd. Schellersh. *ροδάκισθος*. K.] sed vide Iosephi Scaligeri plures epistolas, vbi de *κισσός* et *κισθός*, horum forma et commutatione agit p. 253. sqq. in eius Opusculis, Francof. 1612. *Harl.* Scribendam, monente Bodaeo a Stapel in Theophrast. p. 552. *πολλός δὲ καὶ ὡς ῥόδα κιστός ἐπανθεῖ, copiosusque, sicut rosae, cistus effloret.* Intelligitur Cistus albidus *Linn.* sp. pl. p. 757. quem per Siciliam, Italiam cet. in sterilibus et saxosis collibus copiose nascentem invenit *Raius*; vid. eius Hist. plant. tom. II. p. 1007. Cum rosis non propter spinas comparatur, sicut Scholiastes contendit, quas nullas habet; sed quia flos et magnitudine et forma et colore rosam refert. *Κισσός* et *κιστός* saepe confunduntur. *Schreber.* '*Ροδόκισσον* botanice ignorat, neque *κισσός* floret ὡς ῥόδα; et quid hi, qui probant *ροδόκισσος*, facient particula ὡς? Quare mihi, lecta Schreberi nota et excussa lectionis varietate, vnice vera est visa lectio Bodaei a Stapel, quam in textum recepimus. — De locutione *πολλός ἐπανθεῖ* vid. *Toup.* ad Demosthen. Taylori, Vol. II. p. 697. *Kiessl.*

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρὸν οὐκ ἐφίλασεν,
Τῶν ὠτῶν καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

ΛΑΚΩΝ.

Ἄλλ' ἐγὼ Εὐμήθευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὄκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγγ' ὠρεξα, καλὸν τί με κάρτ' ἐφίλασεν. 135

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ θεμιτόν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν;
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι τὸ δ', ὧ τάλαν, ἐσσι φιλεχθῆς.

ΜΟΡΣΩΝ.

Πάσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. τὴν δέ, Κομάτα,
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὸ δὲ θύσας
Ταῖς Νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμ-
ψον. 140

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πεμπῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα· κήγων γὰρ ἰδ' ὡς μέγα τοῦτο καμαξῶ
Καὶ τῷ Λάκωνος τῷ ποιμένος, ὅτι ποκ' ἦδη
Ἄνυσάμαν τὰν ἀμνόν· ἐς ὠρανὸν ὕμμιν ἀλεῦμαι.

135. Comprensus auribus osculari, fuit genus quoddam osculandi apud veteres, quod χύτρον appellabant; v. Meurs. de ludis graecis p. 41. Westerhov. ad Terent. Heaut. II. 4. 27. Warton. [qui laudat Canteri Nov. Lect. VI. 25. et post Reiskium Dialogismum IX. Liliū Gyraldi, (T. II. Lampadis Gruteranae p. 410. — Op. Gyraldi, Tom. II. L. B. 1696. fol. p. 880.) sic inscriptum: *De eo osculi genere, quod a nostris parentibus Florentinum appellatur, unde originem, et cur, ubi Tibulli, Plauti et Theocriti versus explicantur, deque verbo antestari.* Ceterum Warton. nonnulla hic verba vt Gyraldi recitat, quae sunt Reiskii. *Kiessl.*] Wartonī vero coniectura καθελόντ' intempestiva mihi esse videtur. — φάσσαν: v. ad vs. 96. *Harl.*

136. 137. κίσσας, *Elstern.* — ἔποπας, *Wiedehopfe.* Virgil. Ecl. VIII. 55. *Certent et cynnis ululae.* *Harl.* [Add. Huschk. Anal. crit. p. 75. sq. De cantu cygnorum *Vossii* epist. myth. II. 12. 13. Adiectivum φιλεχθῆς, quod

COMATAS.

Non amo Alcippen, quod me nuper non osculata est
Auribus prehensis, vbi ei palumbum dederam.

LACON.

At ego Eumedem multum amo: nam vbi ei
Fistulam porrexeram, bellissime me osculatus est.

COMATAS.

Non fas, Lacon, cum luscinia picas contendere,
Neque vpupas cum cygnis: tu vero, o miser, conten-
tiosus es.

MORSON.

Cessare iubeo pastorem. Tibi vero, Comata,
Dat Morson agnam: tuque, vbi sacrificaveris
Nymphis, Morsoni pulcram carnem illico mittito.

COMATAS.

Mittam, ita per Pana. fremito omnis hircorum
Nunc grex: et ego vide quantum cachinnum tollam
Contra Laconem pastorem, quod iam
Agnam abstuli: ad coelum vobis exultabo.

in Schneideri lexico omissum est, non significat *odio-
sum*, sed *contentiosum*, *litigiosum*, qui dicitur Pindaro
Olymp. VI, 32. *φιλόνεικος*. *Kiessl.*]

139. καὶ τὴν γὰρ mavult Valcken. quod non probo. vulga-
tam interpretare, *tu vero*. — ἀμνάδα pauci cdd. vid. ad
vs. 3. — vs. 140. decem Cdd. *Μοίσαις*, ex interpreta-
mento, opinor. vid. ad I, 12. *Kiessl.*

141. φρεμάσσειο, *fremito*, *lascivito*, et prae gaudio te
effer! v. Schol. et Boden. ad Longum p. 126. habet si-
gnificatum superbiendi et insolescendi: metaphora du-
cta ab equis ferocientibus. vid. Wesseling. ad Diodor.
Sic. tom. I. p. 518. 29. et Koen. ad Gregor. §. 94. p. 126.
= 274. vbi hic versus laudatur. — 142. κήγων pro κή-
γῶ cum Valck. e cdd. *Harl.* In pluribus cdd. etiam in
Schell. pro γὰρ est μέν. Duo cdd. *καγγαξῶ*, duo alii
καγγαξῶ. *Kiessl.*

144. τὸν ἀμνὸν cdd. Aug. plurimique alii, edd. priscæ,
Reisk., Brunck., Dahl. Jacobs. τὸν γ' ἀμνὸν Winterton.

- Αἴγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες· αὔριον ὕμμε* 145
Πᾶσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας.
Οὔτος ὁ λευκίτας ὁ κορυπτίλος, αἱ τιν' ὄχευσεῖς
Τᾶν αἰγῶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἢ γέ με καλλιερῆσαι
Ταῖς Νύμφαις τᾶν ἀμνόν. ὁ δ' αὖ πάλιν' ἀλλὰ γε-
νοίμαν,
Αἰ μὴ τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα. 150

τᾶν ἀμνόν edd. Commel. quaeque hanc sequutae sunt, etiam Valcken. et Schaeef. [quos sequimur. vs. 24. non obstat. *Kiessl.*] — ἀνυσάμαν, *mihī confeci*, peperi, h. e. lucratus sum, accepi tanquam praemium laboris mei. v. Heinsius cap. 25. ad Idyll. XVIII, 17. et Casaub. cap. 7. ad nostrum locum in Lection. Theocrit. Sic etiam Aristophan. in Plut. v. 196. vbi vide interpretes. add. Toupium ad XVIII. 17. Idem vir doctus metri causa τὸν ἀμνόν εἰς ὠρανόν, correpta syllaba priore vocabuli ἀμνόν, scribi iussit, vt in ed. Flor., quem sequuntur Brunck. et Dahl. *Harl.* ὠρανόν nos quoque ex Mss. et Grammaticis cum Casaubono restituimus. οὔρανόν cdd. Aug. Schell. alii, nec non edd. priscæ, Warton. Valcken. Jacobs. Schaeferus. *Kiessl.*

145. Ex tribus lectionibus in Scholiis, *κερουχίδες*, *κερουλίδες* et *κερουλιίδες*, altera *κερουλίδες*, quam eandem nonnulli codd. Sanctam. habent, Valckenario videtur anteponenda. *Harl.*
146. Compara Virgil. Ecl. III. 97. (Voss. p. 148. add. eundem ad Georgica Virgil. p. 600. sq.) et Stephani Obs. in Virgil. imit. p. 70. ed. min. *Harl.* Homer. Iliad. V. 6. *λελουμένος Ὀδυσσεύς*. ad quem loc. conf. Koeppen. *K.*
147. *κορυπτίλος* (*stüssiger*, a *κορύπτω*) Cdd. Aug. Schell. et Call. a quo in reliquis venit editiones: *κωρίτιλος* ex Hesychio emendabat Valcken. in Ep. ad Röver. p. XLII., sicque scripsit Brunckius. *κορυπτίλος* ex Ald. edit. revocavit, Reiske, idque Valcken., quum ad Idyll. III, 5. probasset, in altera edit. in textu dedit, repugnante Brunckio. *Harl.* Etiam in Cd. Schell. est *κορυπτίλος*, quod retinui. mox cum Brunckio scripsi *αἰ* pro *εἰ*. *K.*
148. *αἰγῶν* pro *αἰγῶν* recte Cdd. Lips. et Schell. vid. ad I. 22. add. Schaeef. ad Eurip. Hecub. p. 82. ed. Pors. —

Capellae meae cornigeræ bono animo este: cras
vos

Omnes ego lavabo in Sybaritide fonte.

Heus tu albe, cornupeta, si quam aggredieris

Caprarum, percutiam te, priusquam immolavero

Nymphis agnam. En! hic rursus: atqui fiam,

Ni te percutiam, Melanthius pro Comata.

φλῶν pro θλῶν ab Atticis quoque poetis receptum esse monuit Valcken. ad Adoniaz. p. 371. A. add. Maittair. p. 10. Cum Hermanno tuitus sum γ' ἐμέ pro γέ με, ne versus mala caesura laboraret. ἢ ἐμέ in plurimis cdd. etiam Aug. et Schell. Calliery. Steph. etc. placuitque Reiskio. *Kiessl.*

149. *Νύμφαισι τὸν* edd. Brubach. Commel. Winterton. Warton. Brunck.; at *Νύμφαις* plurimi Cdd. etiam Aug. edd. Call. Steph. Reiske, qui defendit, et Valcken. *Μοισαῖς* item aliquot cdd. Ald. vt vs. 140. τὰν ἀμνόν cdd. Flor. duo. *Harl.*

150. *Ego fiam Melanthius*, h. e. adeo percuti me patiar, vti accidit Melanthio in Vlyssis aula, apud Homer. Odys. XXII. 474. *Harl.*

*) Qui fit, vt, quum vterque certantium, Comatas et Lacon, non minus ingenii et poeticae facultatis laude, quam moribus, arrogantia et superbia, rusticitate, rixandi conviciandique asperitate, flagitiosa libidine, impudentia et sermonis obscenitate, sibi prorsus sint pares, tamen a Morsone arbitro Comatae victoria adiudicetur? — Attentus lector iam inde ab accessu accessuque Morsonis (v. 70. sqq.) favet Comatae prae Lacone, sentitque Comatae a poeta callido consilio victoriam praeparari. Morson enim non potest non Laconis vanitatem, arrogantiam, impotentem iracundiam et mordacitatem, qua vtitur iam ante certamen, contemnere prae Comatae, quamvis garrula, veracitate et moderatione. In ipso autem cantu (inde a vs. 80.), quum ante Morsonis accessum parae essent, nunc tamen Comatas est moderatior, cautior, prudentior, Lacon iactantior, stultior animique impotentior. — Haec est summa eorum, quae de hoc carmine vberius dispu-

tat *Chr. Gottl. Wernsdorfius* in libello sic inscripto:
Cantores Theocriti Idyllium VIII. latino versu expres-
sum. Accedit spicilegium observationum, inprimis de
carmine amoebaeo. (Helmstadii, Clbcccii. 8.) p.
22 — 24. *Kiessl.*

ARGUMENTVM

IDYLLII VI.

Damoetas et Daphnis, gregibus ad fontem compulsis, carmine amoebaeo tempus fallunt. Habet hoc carmen speciem dramatis. Pueri enim Polyphemum sibi fingunt, in rupe, vnde prospectus in mare patet, sedentem, et ab altera parte Galateam, a Cyclope amatam, haud procul ab litore in vndis ludentem. Daphnis spectatoris agit partes, et Polyphemo, quid illa moliat, ut oculos eius in se convertat, graphice enarrat — 19. Tum Damoetas, Polyphemum agens, ut lascivam puellam pungat, artes suas praedicat, idque se agere profitetur, ut illam, simulato frigore, ad molliora verba cogat descendere. Carmine finito pueri se mutuo donis donant pastoralibus. Elegans sane Idyllum, quod imprimis a Cyclopiis persona et ingenio feliciter adumbrato commendatur. Idem argumentum a nostro poeta tractatur in Idyllio XI. quod utique aptius ante hoc sextum legeretur. Ceterum de hoc argumento conf. Moschi Idyll. III, 59. sqq. Bion. fragm. XII. Scholia ad Theocriti Idyll. XI. init. Aristophan. Plut. 290. ibique Scholia.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 5.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ ΚΑΙ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἓνα χώρον
Τὰν ἀγέλαν ποκ, Ἄρατε, συνάγαγον· ἧς δ' ὁ μὲν
αὐτῶν

Πυρρός, ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
Ἐσθόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον.

Πρῶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρῶτος ἔρισθεν. 5

Brunckius in Analectis huic Idyllio locum V. adsignavit.

Compara Idyll. XI. et Virgil. Ecl. VII. 2. (ibique Voss. p. 352.) Summa vero suavitas, pulchritudo naturalis, et vividus, quem carmen bucolicum admittere potest, color ornant hoc Idyllium, et pictura est vere poetica. *H.*

1. Eustathius *Iliad.* γ. p. 395, 18. = 299. Ὁ δὲ Θυμοίτης πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ἱ ἐκ τοῦ θυμός, ὡς ἐκ τοῦ δᾶμος ἦτος δῆμος ὁ Δαμοίτης παρὰ Θεοκρίτου, καὶ ἐκ τοῦ μένος ὁ Μενοίτιος. — Koehlerum sine idonea causa scribere maluisse οἱ βωκόλοι, docet vel versus 44. Nonnulli cdd. καὶ Δάφνις. *Kiessl.*

2. *Aratus*, Theocriti aequalis et familiaris, videtur esse celeberrimus scriptor τῶν *Φαινομένων*, qui item commemoratur Idyll. VII. 98. 102. 122. *Kiessl.*

3. *πυρρός*, qui Euripidi *Phoeniss.* 1167. (1176.) γέννη οὐρανός dicitur (conf. Valcken. ad *Adonias.* p. 408. C. sq.), est prima lanugine *flavescens*, et ἡμιγένειος (vox proba, neque, quod Schneider. in *Lex. gr.* affirmat, dubiae auctoritatis), interprete Scholiasta, ὁ οὐρανὸν πᾶσαν γέννην πεπληρωμένην ἔχων γενεῶν. Junior igitur est ὁ *πυρρός* quam ὁ ἡμιγένειος. Adde Wakefield. in *Sylv. crit.* P. I.

BUCOLICI CANTORES.

IDYLLION VI.

DAMOETAS ET DAPHNIS.

Damoetas et Daphnis bubulcus in vnum locum
Gregem aliquando, Arate, compulerunt: erat alter
eorum

Flavus, alter semiberbis: et ad fontem quendam ambo
Sedentes aestate medio die talia canebant.

Incepit Daphnis, quoniam prior provocaverat.

p. 144. sq. citatum a Dahljo in Addendis p. 478. et
Graesium in Epistol. p. 23. sq. *Kiessl.*

4. *μίσω*, genitivus, sine iota subscripto, est in ed. Rom.
et Cd. Aug. idque cum Reiskio dederat Harlesius: *μέ-*
σω, dativus, est in Ald. Steph. aliisque, quem cum War-
tono, Valck. et recentioribus reposuimus. *Θέρτος* au-
tem non pendet ab *ἄματι*, sed est per se solum capien-
dum, vt genitivus temporis item legitur Idyll. VIII, 78.
τῷ Θέρτος. Sensus: *aestivo tempore et quidem medio*
die. *Kiessl.*
5. 6. *πρῶτος* pro *πρῶτος* ex codd. et edit. Wintert. bis de-
derunt Brunck. et Valcken., quos secutus sum; in fine
tamen versus est in reliquis libris *πρῶτος*. [In Cd.
Schell. vtroque loco *πρῶτος*.] *ἔρισθεν* pro *ἤριζεν* codd.
Aug. [Schell.] edd. Commel. Wintert. Valcken., cor-
rexitque in notis Brunck. qui in textu dederat *ἔρισθεν*
pro *ἔριζεν* cum edd. priscis et Reiskio, quem videbis.
Harl. [Si praefertur infinitivus, supplendum est *ἦν*, quod
quum non sit inusitatum, v. Schaef. Melet. crit. p. 44.,
hic tantum duriusculum est. Imperfectum *ἔρισθεν* ex

ΔΑΦΝΙΣ.

Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἅ Γαλάτεια
 Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
 Καὶ τὺ νιν οὐ ποθόρησθα, τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
 Ἀδέα τυρίσδων. πάλιν ἄδ', ἴδε, τὰν κῦνα βάλλει,
 Ἄ τοι τᾶν ὄτων ἔπεται ὀκοπός· ἅ δὲ βαῦσδει 10
 Εἰς ἄλα δερκομένα· τὰ δὲ νιν καλὰ κῦματα φαίνει
 Ἄσυχα καχλάσδοντα ἐπ' αἰγιαλοῖο θεόισαν.

vsu loquendi communi est pro aoristo. *Πρῶτος* pro *πρότερος*. De ordine autem, quo concertantes canere solebant, vid. I. H. Voss. ad Virgil. Ecl. p. 127. Ad vs. 6. conf. Idyll. V. 88. *Kiessl.*]

7. *δύστερος* vniverse est, qui amare nescit. Schol. ad h. l. ὁ μὴ εἰδώς ἔργων. Sic autem dici potest tum is, qui in amorem et libidinem nimium effusus est nec modum sui habet (atque sic h. l. intelligit Graefe, qui p. 24., „etsi ille, inquit, ferebat amorem, aut aequo animo ferre simulabat, tamen ob id ipsum, quod ausus erat, Galateam amare, amoris et cupiditatis impotentiam ostenderat.“); tum is, qui vnam quandam puellam perditte amat, a qua non redamatur; tum qui amore provocatus amori non respondet. Atque sic equidem intelligere malim; quo sensu quamvis hanc vocem Theocritus alibi non adhibeat, tamen non probanda esse videtur suspicio Iacobsii proposita in animadvers. in Theocr. p. XIV. λαθεῦσα pro καλεῦσα scribentis. Pier-sono placuit γελεύσα. — μάλοισι cod. Aug. Brunck. *K.*
8. ποθόρησθα revocarunt ex edd. primis et cod. MS. Ot-
 tob. Reiske et Valcken. a ποθόρημι, dor. pro προσοράω,
 vt vs. 22. et 25. ποθορήσθα cdd. Aug. Schell. et Brunck.
 ποθ' ὀρήσθα aliae edd. apud Reiskium, item optimus
 cd. Paris., in quo etiam καθῆσαι. *Harl.*
9. πάλιν, ἀρίστε, τὰν κῦνα coniecit Reiske. Vulgata sana
 est. vid. Vossius in *N. Magazin für Schullehrer* I. 1.
 p. 159. sqq. et Schaeferi Melet. crit. p. 77. — *A. Mat-*
thiae in *Obs.* Crit. in *Tragicos* etc. p. 43. suspicatur,
 verba ἀδέα et ἄσυχα sic esse transponenda, vt versu 9.
 scribatur ἄσυχα τυρίσδων, quiete, non turbatus lusibus
Galateae, fistula canens; et versu 12. ἀδέα καχλ. At

DAPHNIS.

Petit tibi, Polypheme, gregem Galatea
 Malis, torpidum ad amorem caprarium vocans:
 Atque tu eam non adspicis, miser, miser, sed sedes
 Suaviter fistula cantans. Iterum illa, en, canem petit,
 Quae te sequitur ovium custos: quae latrat
 In mare prospectans, eamque pulcri fluctus ostendunt
 Leniter murmurantes per litus currentem.

Beckius in Comment. de interpretatione veterum scriptor. p. LXXVIII. verissime monuit: „Non raro propositae sunt a Criticis vocabulorum transpositiones, quae vtcunque speciosae, tamen ita comparatae sunt, vt certe sine codicibus eas praeferre lectioni vulgatae dubitandum sit.“ *τυρίσθων* ex vno cod. dedimus pro *συρίσθων*. *Kiessl.*

10. *ἄ τιν* Brunck. — *βαύζειν* proprie de catellis; v. Schol. hoc verbum ex hoc versu citat Eustathius ad *Odyss.* p. 1749, 40. = 529, 7. *Harl.*
11. 12. *φαλvet*, quod in omnibus libris est, non sperno: nam causam, cur canis latret, curque versu 13. Daphnis caveat puellae, venuste morateque indicat, idemque Toupius retinet corrigens quidem cum Hemsterhusio *τῆ* pro *τὰ δέ*, vt canis latrans in mare prospectare dicatur, qua parte Galateam fluctus ostendunt. Enimvero hoc frigidum esse videtur, quoniam res aliter cogitari non potest. Reiskii coniecturam, *φαλvet*, *adspergunt*, *madefaciunt illam vndae*, vim poeticam minuit potius, quam adiuvat. Elegantior contra et ingeniosa est Hemsterhusii correctio *τῆ* — *salvet* (quam Brunck. ita adscivit, vt retineret *τὰ δέ*): *dum canis adlatraret Galateam, fluctus marini in littore currentem adludabant*. Vberiore huius correctionis probationem vide apud Valckenarium, in altera editione *salvet* probantem. Idem Hemsterhusius in versu sequenti correxit *καχλάζοντος* (quod inventum in edit. Flor. probatumque Toupio Valckenarius in altera edit. recepit), vt *αιγιαλοῖο* adiunctum habeat verbum, quod ad fluctus ab illusione sonantes proprie pertineat, sed more poetico. Atque non multum abfuit, quin hanc elegantem lectionem

Φράσδεο, μὴ τὰς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούση
 Ἐξ ἄλλος ἐρχομένας, κατὰ δὲ χροῶ καλὸν ἀμύξη.
 Ἄ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας 15
 Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἀνίκα φρύνττει

cum Valcken. et Brunckio, qui *καχλάζοντος* dedit, rescriberem. *Καχλάζειν* autem est secundum scholiasten *φορεῖν τὸ κύμα φερόμενον ἐπὶ τοὺς κάλληνας, ad calculos littorales.* vid. Toup. apud Warton. ad Idyll. XXII. 38. Valcken. ad Euripid. Hippolyt. 1210. p. 295. sq. *Harl.* Nihil hoc loco invitis codd. est mutandum, et ne *καχλάζοντος* quidem ex edit. Flor. recipiendum; et enim verba demum *ἄσυχά καχλάζοντα* imaginem maris tranquilli lenique murmure ad littus alluentis, ambitu suo finitam exhibent, ex iisque clare perspicitur, qui factum sit, vt canis suam in mari tanquam in speculo imaginem videret; modo ne interpreteris *leniter effervescentia*, quae notiones nunquam consociantur. Etiam epigramma Pauli Silentiarum XXVI. huc quam optime quadrat:

ὦν γὰρ ἐμοὶ καὶ πότος ἐπήρατον εἰκόνα φαίνει,
 καὶ ποταμῶν δῖναι, καὶ δέπας οἰνοχόου.

Atque licet probata lectione *καχλάζοντος* omnis loci sententia non mutetur, tamen phantasia a fluctibus maris magis, quam hic oportet, ad imaginem litoris traducitur. Canis autem in litore discurrere dicitur non tanquam *ὄϊων σκοπός*, quibus verbis totum eius officium significatur, sed quia e mari malis petita est. Canis petita igitur in eum locum prospectat, vnde est petita; mare non intrat; latrat, tum quod est petita, tum quod suam in mari conspectam imaginem alteram esse canem hostem opinatur. Sic solent canes. Denique dici non potest, canem sic discurrentem nihil ad Galateam pertinere. Nam ad hanc sic pertinet, quia metus est, ne bestia lacessita Galateae egredienti suras vellicet. — Wartonus coniecit: *ἄσυχά καχλάζουσαν* v. *καχλάζουσαν, puellam molliter, lascive ridentem;* vel *παφλάζοντα*, scil. *κύματα, fluctus placide ferventes.* Inepte. cf. Schneider in Biblioth. philol. Tom. I. p. 126. — Drexilius sic: „*ἄσυχά καχλάζοντος ἐπ' αἰγυαλοῦ θεοῖσα. Canis latrat in mare prospiciens* (quod inde pomis peti se

Vide ne puellae in crura irruat
 E mari egredientis, neu pulcrum corpus laniet.
 Illa autem sua sponte lascivit, sicut carduorum
 Arida lanugo, quando pulcra aestas torret:

videbat); *nunc vero pulcri fluctus ipsam ostendunt cani procurrenti in litore placide resonante.* — H. Vossius verba sic struit: τὰ δὲ καλὰ κύματα, ἐπ' αἰγιαλοῦ ἄσυχμα κηλάζοντα, φαίνει νιν θέουσιν quae sic intelligit: *pulcri fluctus maris leniter effervescentis (agitationibus sc. et discursibus Galateae sub aqua latentis) ostendunt vel produnt lascivam puellam, quae emersa subinde, ut Polyphemi oves et canem, tanquam ipso sibi cariores Polyphemo, malis petat; tum subito in vndarum tegmina (?) refugit. — Illic sub aqua ludibundam adspiciens canis e litore allatrat; vnde pastor metuit, ne puellae crura, quum e mari progressa fuerit, dilaniet. — Plurimi cdd. etiam Schellersh. ἐπ' αἰγιαλοῖσι, quod recipiendum videtur: vnus κηλάζοντα. Kiessl.*

15. φράσδειο pro φράζω (vnus Cd. vero proxime φράδειο) Reiske et Brunck., probante Valckenario. Aptā verō et poetica est illusio. *Harl.*

15. 16. αὐτόθε, sua sponte, cdd. Aug. Schell. Brunck. Valcken. qui plures libros laudat; vulgo αὐτόθε. — διαθρύπτεται, *delicias faciendo tecum contendit, te ludit, modo huc, modo illuc vagans et in conspectum veniens, vti comae acanthae saliendo quasi ludunt et elabuntur; nam διὰ compositis saepe vim indit certandi. vide Valcken. et supra V. 22. θρύπτομαι vero denotat et superbio et mollitie frangor apud Xenoph. Sympos. VIII. 4. et 8. conf. D' Arnaud in Lection. gr. p. 55. Hic inconstantiam atque incompositos et tremulos quasi motus tam papporum, quam nymphae pulcre indicat. [Reiske dicit, διαθρύπτεσθαι proprie significare sese mollem, facilem, obsequiosum praebere; h. l. delicias facere, h. e. simulare contemptum, aversationem, odium eius quem tu ames. Id huic loco non convenit. Recte de Finkenstein: buhlerisch spielt da die liebezerschmelzende. Iacobsius autem in animadvers. in carm. Theocr. p. XVI. summo iure negat, a Theocrito vsquam verbum διαθρύπτεσθαι hac significatione, qua διὰ vim certandi*

Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει
 Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον ἧ γὰρ ἔρωτι
 Πολλάκις, ὦ Πολύφραμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.

Τῷ δ' ἐπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεί-
 δεν. 20

adiiciat, adhibitum esse: quae vis et ab hoc loco et ab Idyll. III. 56. et XV. 99. aliena est. Add. Wunderlich. Obs. crit. p. 167. *Kiesel.*] — χαῖται ἀπ' ἀκάνθας similis periphrasis est illi, quam supra legimus I, 147. [conf. Ilgen. ad Scolia p. 108.] et χαῖται, comae, dcc. flores, folia, etc. v. ad Anacr. XXII. 3. in Anthol. gr. poet. — *καπυραὶ*, a sole ob ardorem adustae (v. ad II. 85.), ideo flaccidae, languidae, quae per aerem facile feruntur. Mollities igitur Galataeae, indeque facile oriundus lusus, lascivies, fastusque et aversatio comparantur cum *pappis* acanthae (nobis *Distel.*) qui solis ardore languescunt, facile decidunt et elabuntur, vi venti agitati, valdeque mobiles sunt. Conf. Reisk., qui aliam ingressus est viam ad locum explicandum, et Graevium ad Hesiodi O. et D. vs. 582. p. 66. Ed. Cler. [*χαῖται καπυραὶ ἀπ' ἀκάνθας*, pappus aridus e carduorum capitulis, semine maturo, evolitans. *Schreber.*] — *φρύττει*, ardet, torret, omnes editi libri; at *φρύγες* Cdd. Aug. Schell. et alii. *φρύγη* dedit Brunck. quod firmare videtur Id. VII. 66. plures cdd. *φρυγῆ*, alii *φρυγεῖ*, *φρύξει*, *φάλει*. *Harl.* [Comparatio, quae continetur verbis *ὡς ἀπ' ἀκάνθας* — *φρύττει* referenda est ad hunc omnem locum, tam ad praecedentia, quam ad sequentia. Fons comparisonis est locus Odyss. ε. 527. indicatus ab Iacobsio. Adde Voss. ad Virgil. Georg. p. 166. item locum Nicandr. Alexiph. 126. sqq. citatum a Iacobsio p. XV. — De mulierum levitate et inconstantia *Terent. Eun. IV. 7. 45. nolunt, ubi velis; ubi nolis, cupiunt ultro.* Valck. ad Adon. p. 501. B. De indicativo *φρύττει* vid. Hermann. ad Viger. p. 928. K.]

18. *γραμμῆ* h. l. est idem, quod alias τὸ *στάμμα*, linea ducta in stadio seu campo ludis gymnicsis consecrato, ad quam vsque procurritur. quo de vocab. v. Leopard. Emend. I, 22. In illa linea ponebatur saxum pro me-

Et fugit amantem, et non amantem consecratur:
 Et a linea movet lapidem. Certe enim amor
 Saepe, o Polypheme, quae non sunt pulcra, pulcra vi-
 dentur.

Post hunc Damoetas haec suaviter canere exorsus est:

ta. et quia saxum hoc erat terminus cursus, pro omni
 deinde rei cuiusque termino vsurpabatur, vltra quem
 evehi nefas sit. *Movere* itaque *saxum a scrobe* est,
 terminos rerum mutare atque transferre et omnia com-
 miscere. Sententia loci igitur haec est: Galatea sacros
 et sanctos amoris terminos movet et conturbat. Lex
 nempe amandi haec est fixa immobilis, vt amentur amo-
 re digna, et a quibus tu redameris. Illa vero hanc le-
 gem migrat. amat te, qui turpis est, et fugit te, aman-
 tem sui, et rursus fastidita te persequitur. Hoc vero
 est in amando susque deque omnia habere, et nulla ra-
 tione duci. *Reisk.* *Περτελαν* calculorum lusum intel-
 ligit *Meursius* de ludis Graecor. p. 50. sq. etiam *Thom.*
Hydius in *Histor. Shabilud.* I. Tom. Syntagm. Dissert.
 I. p. 44. seq. edit. Oxon. 1767. item interpretes vernacu-
 culi *Finckenstein* et *Bindemann.* — De proverbio *μη*
κινει γραμμήν conf. *Pindar. Schol.* ad *Pyth.* IX. 208. —
 add. viros doctos ad *L. Bos. Ellipsis.* p. 91. ed. *Schaeff.*
 — *Eustathius Iliad.* ζ. p. 633, pen. = 490, 45. *Θεόκρι-*
τος δὲ ἐν τῷ καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον, ἰδίως τῇ ἐλ-
λείψει χοῆται, παραπέμψας φασίν, ἤγουν σιωπήσας, τὴν
ἱεράν. Conf. ad *Odys.* α. p. 1397, 32. = 28, 44. *K.* —
 Vers. 19. pluribus locis similibus illustrat *Erasmus* in
Adag. Chil. I. cent. II. adag. XV. p. 31. *Harl.*

20. *ἀναβάλλεσθαι* de praeludiis in cantando eleganter ad-
 hiberi, docet *Valcken.* vid. infra VIII. 71. X. 22. *Hom.*
Odys. I. 155. *ἦτοι ὁ φορμιζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἶδειν.*
 ibique *Clarke.* *Pindar. Pyth.* I. 7. vocat *praeludia ἀμ-*
βολίας. vid. ibi notam in edit. Oxon. p. 166. — *καλὸν*
αἶδειν codd. plures, edd. princ. *Valcken.* et *Brunck.,*
 quod verum est. — *Lectio καὶ τὰδ' αἶδειν* a *Calliergo*
 profecta, in reliquis edd. venit, etiam a *Reiskio* ser-
 vata est; extat item in cod. *Aug. Wartonus* coniecit
καλὰ δ' αἶδειν. *Harl.*

ΔΑΜΟΙΤΑΣ.

Εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποιμνιον ἀνὶκ' ἔβαλλεν,
 Κοῦ μ' ἔλαθ', οὐ, πὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν, ᾧ πο-
 θόρημι
 Ἐς τέλος αὐτῶρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἐχθρ' ἀγο-
 ρεύων,
 Ἐχθρὰ φέροίτο ποτ' οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.
 Ἄλλα καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι, 25
 Ἄλλ' ἄλλαν τινά φαμι γυναικ' ἔχεν· ἃ δ' αἴοισα
 Ζαλοῖ μ', ᾧ Παιάν, καὶ τάκεται· ἐκ δὲ θαλάσσης
 Οἰστρεῖ πακταίνουσα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποί-
 μνας.
 Σίγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κννί· καὶ γάρ, ὅκ' ἤρων

22. ποθορῶμι coniecit Heinsius probante Valckenario, et Brunck. in textum recepit. Supplendum tunc est, εἴθε, *utinam videam*. ποθ' ὀρῶμαι cdd. Aug. et vnus Par., ποθορῶμαι alii multi [in his etiam Schell.]. Harl. [Idem Schell. vs. 21. ἔβαλλεν, et vs. 22. οὐ τόν, vt in tali nexu semper scripsi. — Indicativus ποθόρημι, vt accommodatior philosophiae Cyclopoem, vnice tenendus videtur Schaefero ad L. Bos. Ellipsis. p. 759. et p. 568. De indicativo concedo; at praepositio πρὸς adeo me offendit, vt hunc versum ex vs. 25. corruptum esse censeam. Kiessl.]
23. 24. Telemus Eurymi filius, vates (Homer. Odyss. IX. 509. sq. ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἡὺς τε μέγας τε, Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνη ἐκέκαστο.) Polyphemo, cuius personam in hoc Idyllio sustinet Damoetas, praedixerat, Vlysseni ipsi oculum vnicum ablatum esse; vid. Schol. et Ovid. Met. XIII. 771. sqq. eiusdemque ibid. 271. sq. — φέροίτο ποτ' οἶκον, sibi domum ferat. hanc vnice veram lectionem e codd. cum Valcken. et Brunckio recepi pro vulgato, quod etiam est in cd. Aug. φέροι ποτ'. Harl. [Similes imprecationes leguntur in Odyss. β. 178. et Virg. Aen. XI. 599. Add. Voss. ad Virgil. Georg. p. 660. In aliis Cdd. est φυλάσση (hoc forsitan verum), φυλάσσει, φυλάξῃ. Kiessl.]
26. ἀλλ' ἄλλαν Brunckio durum et teretibus auribus in-

DAMOETAS.

Vidi, per Pana, gregem quum petebat,
 Neque me latuit, non, per meum vnicum oculum dul-
 cem, quo cerno
 Vsque ad finem: at vates Telemus tristia nuncians
 Tristia auferat domum, vt liberis asservet.
 Verum et ipse ego eam pungens vicissim non adspicio,
 Sed aliam quandam dico puellam me habere: quod ille
 audiens
 Invidia mota, o Apollo, tabescit: tum e mari
 Furiosa prosilit oculos convertens ad antra et greges.
 Tacite iubeo eam allatrare etiam canem: nam quum
 amabam

gratum videtur, qui ex lectione Cd. Benedict. Flor. γυνῶν colligit, Theocritum scripsisse γάναν, sic quidem: αἰλλά τιν' ἄλλαν φασὶ γάναν ἔχειν. De vocabulo Siculis proprio γάνα conf. Gregor. Cor. §. CLIII. p. 545. collatis quae habet Sturz. ad Maittaire de dial. p. 269. sq. — Brunckii quidem aures hic iusto teretiores fuerunt. vid. Huschk. comment. de Orphei Argon. p. 51. Schaef. Melet. crit. p. 49. 123. Cicer. Orat. Catil. III. fin. quoniam iam nox. Commemorari item posset ex Cicer. Ep. ad Div. V. 7. 2. quod vererere, ne — nisi ibi restituendum esset verebare. Kiessl.

28. Ad οἰστρεῖ Harles. in nota manuscripta citat Valer. Flacc. III. 581. p. 502. Burm. et Martin. ad Virgil. Georg. III. 147. p. 371. sqq. Add. Toup. in Appendicula ad Idyll. XV. 98. vbi laudat Euripid. Iph. Aul. 77. ὁ δὲ καθ' Ἑλλάδ' οἰστρήσας. Kiessl.

29. Brunck. in textum receperat correctionem Toupii τῶν κύνῃ, propositam in Animadv. in Schol. p. 214. qui pronunciat, ὑλακτεῖν τὴν κύνῃ idem esse quod ἡ κύνῃ ὑλακτεῖ, et σίγα ὑλακτεῖν, sublatrare: atqui in cod. Aug. supra σίγα scriptum est ἡσυχως. Idem tamen Brunckius in Animadvers. p. 63. reiecta illa emendatione, quae aliquot exemplis fuisset probanda, laurea dignam esse iudicat correctionem Ruhnkenii, ingeniosam sane et in notis Valckenarianis copiose illustratam: σίγα δ' ὑλα-

Αὐτὰς, ἐκνυζήτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα. 30
 Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορεῦσα ποιεῦντά με πολλάκι πεμψεῖ
 Ἄγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλαξῶ θύρας, ἔστε κ' ὁμόση
 Αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
 Καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακόν, ὡς με λέγοντι.

πτεῖν νιν καὶ τὸν κύνα, sibilu canem incitavi, ut eam al-
 latraret tanquam inimicam, quam antea adulabatur
 tamquam amicam. Adde interpretes ad Hesych. voc.
 ἐπισίξαι. Harl. [Aoristus σίξα a loco alienus est, licet
 Vossius iam partim cum Ruhnkenio σίξα δ' ὕλακ. — τᾶ
 κυνὶ legat pro σίξω s. σίξῳ, quod olim ab ipso proposi-
 tum Dahlius recepit, qui δ' omittere debebat. In Cd.
 Schell. est ὕλακτεῖ, litera ν ab alia, vt videtur, manu
 addita, in quo latere potest imperativus ὕλακτε; tum
 locus partim cum Scholiasta sic potest expediri: σίξα,
 i. e. ἡσύχως, καὶ τᾶ κυνὶ sc. ἐπιτάσσω, ὕλακτε νιν' tacite
 etiam canem incito, eam allatra. Kiessl.]

30. ἐκνυζᾶτο cod. Aug. cum plurimis aliis, edd. Ald. Call.
 Steph. et reliquae priscae, hancque formam communem
 revocavit Reiske: ἐκνυζήτο edd. Commel. Valck. Brunck.
 accedit auctoritas Gregorii Cor. de dial. §. LXXIX. p.
 121. = 265. [Sic tamen nullus cod., quanquam in qui-
 busdam ἐκνυζᾶτο, aut ἐκνυζεῖτο. K.] — De voc. ῥύγχος
 vide Schol. quorum alter scribit, proprium esse avium,
 alter autem, proprium esse canum, et de avibus pro-
 prie dici ῥάμφος. Adde Ammon, de different. voc. p.
 123. vbi Valcken. locum hunc Moschop. laudat: ῥίξ
 ἐπὶ ἀνθρώπων, ῥύγχος ἐπὶ κυνῶν, ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέων. Fi-
 scher. in ind. Theophr. s. v. ῥύγχος. Harl.

51. ἐσοραῶσα Cd. Aug. ἐσορεῦσα plures Cdd. et Valcken.
 add. Bast. ad Gregor. de Dial. p. 75. ἐσορούσα cum vno
 cod. Brunck. Heinsius mavult ἐσορεῖσα' dorica enim
 esse ὄρεις, ἐσορεῖς, ποθορεῖς. nusquam tamen in Theo-
 crito haec forma certa fide legitur. Mox Cd. Schell.
 cum pluribus aliis ποιεῦντα. add. Bast. ad Gregor. l. c.
 — Ab hoc versu omnis interpunctio abesse debet, ne-
 que metus, ne quis πολλάκι a πεμψεῖ disiungendum cen-
 seat. Kiessl.

52. κλαξῶ sine iota subscripto ex cdd. edd. Iunt. et Win-
 tert. rescripserunt Valcken. (quem vide ad hunc locum

Eam, ganniebat ad femora rostrum admovens.
 Quod quum me facere videbit, forsitan saepe mittet
 Nuntium. at ego claudam fores, donec iuraverit,
 Ipsam se mihi straturam esse pulcrum lectum in hac insula.
 Neque enim sane deformis sum, qualem me dicunt.

et in Epist. ad Röver. p. LXII.) et Brunck., qui insuper more suo dedit *έγων* et *εστε*. [*εστε* etiam in vno Cd. Paris. est, hinc cum Gaisford., vt aliis locis, restitui-
 mus. K.] — *κλασῶ* sine iota subscripto cod. Aug. et minor edit. Stephani. Iota illud α habet subscriptum in edd. Wartonī, Reiskii, aliorum: adde Schol. [Ca-
 saubon. legendum censet *κλασῶ* aut *κλαξῶ*.] — *ομοσση*
 cod. Aug. Steph. Heins. Valck. Warton. alii. *ομωση* ex
 edd. prisc. revocarunt Reisk. et Brunckius, quos Dahl.
 sequutus est. *Harl.*

35. Eustathius Iliad. α. p. 30. = 23. ad v. *εμὸν λέχος ἀν-
 τιώσω*. *Ἰστέον δὲ ὅτι Ὅμηρος μὲν οὕτω σεμνῶς ἔφρασε
 φειδοῖ τοῦ τε βασιλέως καὶ τῶν ἀκροατῶν*. Θεόκριτος δὲ
*μμησάμενος ἐν τῷ αὐτῇ μοι στορέσει καλὰ δέμνια, σαφέ-
 στερον μὲν εἶπε, καθεῖλε δὲ τὴν ἡρωϊκὴν ἔμφασιν καὶ σε-
 μνότητα*. Adde de formula *λέκτρον στορέσαι* Wesseling.
 Obs. II. 14. p. 204. *Kiessl.* Sicilia a Cyclope eximie
 dicitur insula. v. Warton. in notis ad h. l. et in Ad-
 dendis. — *τῶδ', ἐπὶ νῆσῳ, hic, in insula*, scribendum pu-
 tat Heinsius, quod codd. affirmatum probari posse Val-
 cken. censet. *Harl.* [At vulgata lectio eandem senten-
 tiam, et elegantius quidem, exprimit. *Kiessl.*]

54 — 38. Praeclara est imago Cyclopi rupi insidentis et
 in Oceano, tanquam in speculo, formam, oculum et
 dentium nitorem contemplantis. conf. Callim. H. in
 Lavacr. Pallad. 20. ibique interpr. Theocritus autem
 (etiam iudice Scaligero in Poet. V. 5. vid. Voss. ad Vir-
 gil. Ecl. p. 66.) praestat Virgilio Ecl. II. 25. vbi vid.
 interpretes, ac Stephani Obs. in Virgil. Theocriti imi-
 tat. p. 37. sq. edit. min. et Ovid. Met. XIII. 840. —
 Pro *ἰσέβλεπον* ed. Flor. Iunt. (quae saepe sola voces ge-
 nuinas subministrat) *ἰσέδρακον*, quod placet Valckena-
 rio pariter ac suspicio viri cuiusdam docti *τὴν δὲ τ' ὀ-
 δόντων*, vt ad *αὐγὰν* referatur. [Vs. 56. pro vulgato
δ' ἐμιν e pluribus cdd. dedi *δέ μοι*. K.] Cum Pario mar-

Ἡ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον (ἧς δὲ γαλάνα), 35
 Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δὲ μοι ἅ μία κόρα
 (Ὡς παρ' ἐμὴν κέρνεται) κατεφαίνετο· τῶν δὲ τ' ὀ-
 δόντων

Λευκοτέραν ἀγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθου.

Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρίς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον·
 Ταῦτα γὰρ ἅ γραία με Κοτυτταρίς ἐξεδίδαξεν, 40
 [Ἄ πρᾶν ἀμάντεσσι παρ' Ἴπποκόωντι ποταύλει.]

Τόσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασεν·
 Χῶ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
 Αὐλεὶ Δαμοίτας, τύρισθε δὲ Δάφνις ὁ βώτας.
 Ὄρχευντ' ἐν μαλακᾷ ται πόρτιες ἀντίκα ποία. 45
 Νίκη μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο.

more nitorem rei poetae frequenter compararunt; vid. ad Anacr. 28, 27. in Anthol. gr. poet. *Harl.* [Pindar. Nem. IV. 131. στάλαν θέμεν Παρίου λίθου λευκοτέραν. Horat. I. 19. 5. *vrit me Glyceræ nitor Splendentis Pario marmore purius.* — Graefio p. 25. displicent verba κατεφαίνετο et ὑπέφαινε tam brevi spatio a se disiuncta etiam propterea, quod durum sit ad verb. ὑπέφαινε supplere e v. 55. voc. πόντος, nimis remotum. Hinc plura tentat, vt: ἀγὰ λευκοτέρα Παρίας ὑπέλαμπε λίθου. *K.*]

59. 40. δὲ positum post tertium verbum notandum. Sic et alibi apud poetas. vide *Porponis* obs. crit. in *Thucyd.* p. 30. Quid quod post quartum vocab. posuit *Antiphan.* ap. *Athen.* p. 449. C. et p. 224. F. cf. *Erfurdt.* obs. crit. in *Athen.* p. 23. in: *Königsberger Archiv* p. 456. *Kiessl.* Vide ad II. 45. et 62. infra VII. 127. et de fascini averruncatione *Heinsii* c. 11. et *Casaub.* c. 8. *lectionn. Theocrit. Harl.* [Desputat in sinum, vt sic se deprimens impediatur, quo minus voluptas, quam ex oris pulcritudine animadversa perceperat, sibi noceat. conf. *Voss.* ad *Virg. Ecl.* p. 562. et quos citat *Iacobs.* ad h. l. — Κοτυτταρίς, *sacrificula*, quae circa sacra deae Κοτυττοῦς seu Κόυνος, dicta τὰ Κοτύττια, versatur, quae incantationibus constabant; igitur nihil aliud quam ἡ φαρμακεύτρια, ἡ ἐπάθουσα, vt supra γραία κοσκινόμαντις. *Anthol.* II. IX. 5. ἡ πολὴ κροτάφοισι κοτυττα-

Nam nuper in mare inspexi (erat tranquillum,)
 Et pulcra barba, pulcra mihi vnica pupula
 (Vt a me iudicatum est) videbatur: dentiumque
 Candidiorem nitorem Pario lapide ostendebat.
 Ne vero fascino laederer, ter in meum gremium desputavi:
 Hoc enim vetula Cotyttaris me edocuit,
 [Quae nuper messoribus apud Hippocoontem tibia ac-
 cinebat.]

Quibus dictis, Daphnin Damoetas exosculatus est:
 Et ille quidem huic fistulam, hic illi pulcram tibiā dedit.
 Tibia canebat Damoetas, canebat fistula Daphnis bubulcus:
 Exultabant in molli gramine illico vitulae.
 Vincebat tamen neuter, et invicti discesserunt.

ρις, ἡ πολύμυθος γοαία. Ita Heinsius, quem sequun-
 tur Wartonus et Mitscherlichius: nam hic quoque ad
 Horat. Epod. XVII. 56. intelligit sagam, conciliandis
 amoribus inservientem. Aliis, vt interpretibus verna-
 culis, Κορυτταρίς nomen proprium videtur esse. *Kiessl.*

41. ἀμάντεσσι ex codd. recepit Valcken. pro vulgato ἀμών-
 τεσσι. — Ἰπποκλώνι Cdd. Aug. Schell. plurimique alii,
 item edd. Call. Iunt. Brunckii. aliquot Cdd. Ἰππο-
 κλώνα et πρίν. Idem versus occurrit Idyll. X. 16. vbi
 in Schol. eadem lectionis diversitas memoratur; atque
 illinc in hunc locum alienum translatus videtur Schnei-
 dero in Bibl. philol. tom. I. p. 127. Piersono, Valcke-
 nario et Iacobsio. In vno Med. eoque optimo deest;
 hinc eum Gaisfordius vncis inclusit, quam rationem
 nos quoque secuti sumus. Heinsius recte intelligit flu-
 vium. *Kiessl.*

46. νίκη] Sic bene cdd. Aug. et alii, Gregor. de Dial. p.
 121. = 265. Call. et meliores e recentioribus, pro ἐν-
 κη, a νίκημι, forma dorica et Theocritea. sic Idyll.
 VII, 40. — νίκα quidam libri apud Reisk. et Valck.
 (etiam Ald.) conf. Maittaire de dial. p. 257. ed. Reitzii.
 (Heyn. ad Pind. Nem. V, 9.) *Harl.* [οὐδ' ἄλλος i. q. οὐ-
 δέτερος. Sic saepe ἄλλος. v. Schaef. ad h. l. ὁ ἄλλος i. q.
 ὁ ἕτερος, vt Idyll. XXIV, 61. *Kiessl.*]

ARGUMENTUM

IDYLLII VII.

In hoc Idyllio, ab rerum, hominum et locorum, quae in eo depinguntur, varietate maxime commendabili, Simichidas quidam festum diem Thalysiorum apud Phrasidamum et Antigenem ad Halentem vna cum aliis quibusdam amicis celebratum describit. Habet duas partes, quarum prior itineris continet enarrationem — 131. altera in ipso festo describendo versatur. Initio causa commemoratur itineris suscepti 1 — 5. in quo in Lycidam forte incidunt caprarium, poeticae facultatis laude insignem virum, quem Simichidas, vt viae fallant taedium, ad canendum invitat. Ille, conditione accepta, amores suos in puerum Aganactem carmine celebrat. 52 — 89. Simichidas contra Arati, in Philino laborantis puero, cruciatus et flammam decantat, 96 — 126. Cantu finito Lycidas Simichidae pedum dat dono aliamque insistit viam; ceteri pergunt rusque veniunt, vbi ad fontis murmur, in loco amoenissimo, vino se invitant. — Virgilius Eclogam IX. ad huius carminis rationem descripsit. — Scena est in insula Co, quod bene monuit Scholiastes graecus, cuius auctoritas in hac quidem re valere debet. Huic auctoritati cessit etiam *Manso* V. Cl., quum in prima Bionis et Moschi editione (Prolegom. p. XLVI. sq.) opinionem Heinsii (Lectt. Theocrit. c. XII.) omnem rem in Siciliam transferentis probasset, in altera horum poetarum editione 1807. evulgata, p. 51. Cum Scholiasta sentit etiam I. H. Vossius, quod intelligitur ex eius commentario ad Virgil. Ecl. VII. 55 — 56. p. 571. Atque huic sententiae etiam inde aliquid

ponderis accedit, quod Theocritum iuvenem Philetæ audiendi causa aliquamdiu in insula Co commoratum esse constat. Quid quod Eichstadtus (*Adumbrat. quaestionis de carmin. Theocriteor. ad genera sua revocator. indole ac virtutibus*, p. 8.) iuvenili hoc carmen opera compositum esse admodum probabiliter iudicat. Ceterum Simichidam quidam volunt esse personatum Theocritum, et Lycidam (qui item commemoratur a Moscho, III. 96. sqq. de que tamen loco adhuc sub iudice lis est:) poetam Cydonium, Theocriti aequalem, cuius memoria his solis locis servata est. Vid. Manson. l. c. — Praeter titulum *Θαλύσια* solet etiam alter, *ἡ ἐαρινὴ ὁδοπορία*, praefigi, quem utpote repugnantem tempori, quo Thalysia celebrabantur, *ἐν ὁπώρα* puta, iam Sanctamandus (apud Wartonum Vol. II. p. 351.) aut reiiciendum, aut emendandum *θερινὴ* vel *ὁπωρινὴ* censuit. Nos cum Brunckio et Dahljo omisimus. Miro eum modo defendit Heinsius in *Lectt. Theocrit. cap. XIII. p. 340. sq.* Adde etiam locum *Etymol. M. repetitum ad huius Idyllii vers. 153.*

Θ Α Λ Υ Σ Ι Α .

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ζ΄.

Ἦς χρόνος ἀνὶ ἐγὼν τε καὶ Εὐκρίτος ἐν τὸν Ἀλεντα
Εἴροπομες ἐκ πόλιος· σὺν δὲ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας·
Τῷ Διοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια καὶ Φρασίδαμος
Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκωπέος, εἴ τι περ ἐσθλὸν
Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῷ 5

In Brunckii Analectis Idyll. IX. numeratur. *Harl.*

1. Scena Idyllii in insula Co figenda est. Fuerunt homines docti, ut Warton. Reiske, quos vide, et alii, qui hoc idyllium Theocrito abiudicarent; immerito forsitan. — Fluvium huius insulae, cuius vrbs primaria Κῶς vs. 2. designatur voc. πόλιος, vocat Theocritus Ἀλεντα, etiam Moscho Idyll. III. 98. memoratum. in vno Cd. Ἀλεντα. in Schell. ἀλεύτα. — ἐγὼν Valcken. et Brunck. ex ed. Flor.; ἐγὼ vulgo. — Εὐκρίτος verum est. [Reisk. et hic et v. 151. legendum censet Θεὺκρίτος.] Κ.
2. 3. Hermannus in libro de emend. rat. gr. gr. p. 81. monet, ex adnotatione quadam, quam Portus e veteri codice in Apollonio de syntaxi II. 15. p. 131. inseruit, colligi posse, pro ἄμμιν olim hic extitisse ἄμιν. Apud eund. Apollon. de pron. p. 312. C. legitur, σὺν καὶ τρίτος ἄμιν Ἀμύντας. Lectionem σὺν καὶ similibus locis allatis tuetur Gerhard. in Lection. Apollon. p. 57. quae tamen hic, vbi καὶ aliquoties repetitur, vix praeferri potest. — In nonnullis cdd. est σὺν δὲ pro σὺν καὶ, et in plurimis vs. 3. καὶ pro ὁ. Vtrumque cum Valckenario, Brunckio aliisque restitui. Toupio placuit χ' ὡς Φρασίδαμος. — *Thalysia*, iam Homero memorata *Iliad.* IX, 530., sunt dies festus, Cereri sacratus, post frumenta condita. Conf. Spanhem. ad Callim. H. in Cerer.

THALYSIA.

IDYLLION VII.

Erat tempus, quum ego et Eucritus ad Halenta
Ibamus ex vrbe, et tertius nobiscum Amyntas.
Cereri enim parabat Thalysia Phrasidamus
Et Antigenes, duo filii Lycoppei, boni, si quid boni restat
Ex antiquis nobilibus, a Clytia et ipso

v. 20. et v. 137. Rhodigin. lib. 12. c. 19. Koeppen. ad Iliad. XVIII. 559. Haarwood. antiquit. gr. p. 551. *Kiessl.*
4. 5. Cum Vossio post *Λυκοπέος* non colo, sed commate distinxi orationem; nam sensus est, *duo filii Lycoppei, boni, si quid boni restat ex vetustis maioribus.* Similis dicendi ratio est in his locis partim a Valcken. indicatis: Epigramm. XVI, 4. Apollon. Rhod. III, 347. Horat. Serm. I. VI. 1. Add. Kuster. in Aristoph. Eccles. v. 55. Hemsterhus. in Lucian. T. 1. p. 171. Valck. ad Herod. p. 650, 12. — *ἔσλόν* hic dedit Brunck. ex vno Cod. Caesar. qui codex hanc formam etiam vs. 12. et 59. tuetur; quare Brunck. eandem restituit etiam vs. 95. et 100. repugnante Valcken. qui ad vs. 15. affirmat, istam formam in Pindari odis frequentem apud Theocritum non inveniri. Conf. de hac forma Hermann. de dialecto Pindari p. VIII. — vs. 5. *χαῖος*, vocabulum poeticum, Doribus quoque et Lacedaemoniis proprium. v. Schol. et Toup. ad nostrum locum, item Porti Lex. Dor. h. v. Maittair. de Dial. p. 364. sq. Formam *χαῖος* usurpat Aristophan. in Lysistr. 90. Apud Aeschyl. in Suppl. 865. est *βαθυχαῖος*. Hesychius habet *εὐχαῖος*. — *ἐπᾶνωθεν* pro vulgato *ἐν ἄνωθεν* ex Aldina lectione *ἐπ' ἄνωθεν*, probantibus Toupio, Valckenario et omnibus deinceps editoribus, refinxit Reiskius. Aldina lectio ex-

Χάλκωνος, Βούρινναν ὅς ἐκ ποδὸς ἄννε κράναν,
 Εὐ γ' ἐνερεισάμενος πέτρα γόνυ τὰ δὲ παρ' αὐτὰν
 Αἰγίροι πελέαι τε εὐσκιον ἄλσος ἔφαινον,
 Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφές κομόωσαι.
 Κοῦπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄννυες, οὐδὲ τὸ σα-
 μα 10

Ἄμιν τῷ Βρασίλα κατεφαίνετο, καί τιν' ὀδίταν

tat idem in vno Cod. Med. Etiam in Epigr. XX. 3. est ἐπάνωθε. Neque tamen ἐτι, quod etiam Cd. Schellersh. tuetur, nihili prorsus est; dicunt enim Graeci, ἐκ παλαιῶν ἐτι, ἐξ ἐκείνων ἐτι τῶν χρόνων. — Pro καὶ αὐτῶ Reiskius haud ineleganter legit κ' ἀγανῶ, tamen citra necessitatem, neque vi sua αὐτῶ carere, monuit Valckenarius. *Kiessl.*

6. Βούρινναν plures cdd. in his Aug. edd. Reisk. Valck. et recentiores; sicque appellat *Andromachus* in Theriacis apud Galenum T. II. p. 429. quem *Antimachus* vocat *Τουριπύς*, secutus Wesselingium ad Diodor. T. II. p. 299. In aliis cdd. et ed. Iunt. scribitur Βούρινναν, quod adscivit Brunck. secutus derivationem Scholiastae a βοὸς ῥίνι, et Eustathii ad Dionys. Perieget. 511. p. 73. ed. Steph. atque ad Iliad. β. p. 309, 2. = 233, 41. alii, vt Cd. Schell. Ald. Schol. βούρρινναν. Call. Steph. Warton. βούρειαν, alii βούρειναν, βούρειναν, βουρειάν. — Verba, ἐκ ποδὸς (i. e. podl, monente *Musgraviō*) ἄννε κράναν — γόνυ, significant Valckenario interprete: *genu fortiter in rupem innixus pedis ictu fontem excitavit.* — Pro ἄννε, quod genuinum est, nonnulli cdd. habent ἄννυες. *Kiessl.*

8. 10. Scholion ad h. v. adeo est corruptum, vt inde non tuto coniciat, Scholiastam legisse κληῖθραι: nam memorat is etiam lectionem πελέαι. videtur tamen in Scholio potius κληῖθρος quam κλειθρη scribendum. Lectionem κληῖθραι commendat H. Vossius, laudans Odyss. X. 510. intelligitque *sacrum nemus circa fontem cum Nymphae sacello in media sylva opaca et frigida.* Horat. Od. I. 21. 5. *nemorum coma in nigris Erymanthi silvis.* — Lectionem ἔφαινον, reddebant, tuentur Casaub. Lect. Theocr. cap. 9. et Ernesti ad Callim. H. in

Chalcone, Burinnam fontem qui pede confecit,
 Fortiter innixus in rupem genu: quem iuxta
 Populi vlmique umbrosus nemus ostendebant,
 Foliis densis in viride tectum arcuatae.
 Nondum mediam viam emensi eramus, neque monu-
 mentum
 Nobis Brasiliae apparebat, quum in viatorem quendam

Apoll. 57. add. ad Idyll. IX. 28. — ὑφαννον, quod Brunck. recepit, Graefius lectione vulgata multo elegantius vocat, idque coniecerunt Heinsius et Reiskius. Atque hic quidem, *Graeci*, inquit, *usurpant ὑφαννεν de iis, quae, quum constant rebus diversi generis, ita inter se perplexa et contexta sunt, ut ex illa copulatione corpus unum enatum sit.* Etiam locus Virgil. Ecl. IX. 42. *lentae texunt umbracula vites* — Heinsii inventum commendare potest. Mutatione tamen opus non est. Wakefield. in Silv. crit. I. p. 121. hemistichiis transpositis mallet:

αἴγυροι πτελλὰς τε κατηρηφίς κομόωσι
 χλωροῖσιν πετάλοισιν εὐσκίον ἄλσος ἔφαννον.

Recte monet Koeppen. ad Iliad. α. 45. omnia adiectiva ex ἐρέφω composita significare tegmen in modum arcus curvatum. Versum igitur nonum sic intelliges: *deren dichte Blätter ein grünes Laubdach wölben*: neque cum Harlesio versum spurium atque pro explicatione vocabuli εὐσκίον, a docto grammatico adscriptum margini, esse censebis. Adde de adiectivo κατηρηφίς Gesnerum ad Orphei Argon. 917. ed. Herm. — Versum 10. compara cum Virgil. Ecl. IX. 59. (ed. Voss. p. 486.) — οὐπω — καὶ i. e. ὄτε, *nondum* — *quum*. vid. interpret. ad Viger. p. 523. *Kiessl.*

11. Valcken. ad Adoniaz. p. 236. B. hic reponi iubet ἀμύλν aut ἀμύν. Idem iam ad Euripid. Hippolyt. p. 165. indicatum nomen Βρασίδα e Cd. Vat. pro Βρασίλλα dederat. Scholiastes eandem lectionem in cdd. repertam ideo reiicit, quia dux Lacedaemoniorum Brasidas non in insula Co, sed Amphipoli fuit sepultus. Possit igitur alius nescio quis Brasidas intelligi, sed in illo ipso Cod. Vat. literae δ est superscripta litera λ, et, vti observavit Porsonus, referente Gaisfordio ad h. l., Βρασί-

Ἔσθλὸν σὺν Μοΐσαισι Κυδώνιον εὐρομες ἄν-
 δρα,
 Ὄνομα μὲν Λυκίδα, ἧς δ' αἰπόλος οὐδέ κέ τις
 μιν
 Ἠγνοίησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔσοχ' ἔφακε.
 Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο 15
 Κρακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσιοιο ποτόσδον
 Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
 Ζωστήρι πλακερῶ· ροικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαιῶ
 Δεξιτερᾷ κορύναν· καὶ μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρῶς

das priorem syllabam producit. conf. Aristoph. Vesp. 472. (494.) Pac. 659. Revocavimus igitur Βρασίλα, quod etiam Cd. Aug. offert. Brunck. tertiam lectionem Βασίλα e Cod. Caes. affert. τὸ Βρ. pro τῶ plures cdd. edd. Ald. Junt. Reisk. Schol. Kiessl. Pro κατεφ. habet Cod. Barocc. κατεβαίνετο, quae lectio exquisita foret, si in monte fuisset illud monimentum. Sic enim ἀνατέλλειν, ἀνίστασθαι eleganter et ad oculorum sensum vsurpatur. v. Lennep. ad Coluth. v. 209. Harl.

12. ἔσθλὸν hoc versu dat edit. prima Mediol. — σὺν Μοΐσαισι, beneficio Musarum; v. ad Idyll. II. 28. — Κυδωνικόν, Cretensem, ex vrbe Cretae Cydone, quae Canea hodie putatur. Salvinus tamen in collat. cod. Laur. p. 572. apud Warton., damnata lectione vulgata, legit Κυδώνιον, quod codex Mediceo - Laurentianus offerre videtur, idque reposuit Brunckius. [Gaisford. duos cdd. citat, in quibus Κυδώνιον pro vulgato Κυδωνικόν, illudque et ipse praetuli. Kiessl.] Adde Koehler. p. 28 Harl.

13. Λυκίδας quinque Cdd., Calliery. recepitque Brunck. improbante Valckenario. — Dubitat Reiske, an sit hic Lycidas idem atque ille, quem Bion bis commemorat, vt hominem sibi carum et amicum, Idyllio 4. et Idyll. 7. At non dubium est, quin huc spectaverit Moschus in Epitaphio Bionis, v. 96. sqq. (si hi versus sunt Moschi, neque Musuri)

— — — ἐν δὲ Κύδωσιν
 ὁ πρὶν μυδιόωντι σὺν ὄμματι φαιδρὸς ἰδέσθαι;

Bonum virum, Cydonium, Musarum beneficio incidimus,
 Qui nomen Lycidae gerebat, et pastor caprarius erat:
 neque quisquam eum

Ignorasset intuitus, quoniam caprario insigniter similis erat.
 Nam hirsuti villosique hirci habebat

Canam pellem indutam humeris, recens coagulum redo-
 lentem:

Circa pectus ei vetustum pallium adstrictum erat
 Cingulo plexo, curvumque gerebat ex oleastro
 Dextra manu pedum. is me placide ore diducto appellavit

δάσρα νῦν Λυκίδας κλάων χίει· ἔν τε πόλιτας
 Τριοπίδας ποταμῷ θρηναί παρ' Ἄλυντι Φιλητάς.

Kiessl.

14. „*Ἄγνοεῖν* saepe est errare, *labi*, a vero in transver-
 „*sium agi*, hic in noscitando. Versum hunc in mente
 „habebat Eustathius ad Odyss. ρ. p. 1824, 28 = 657,
 „6. καθ' ἃ καὶ ὁ παρὰ Θεοκρίτου αἰπόλος γνωστός φαίνε-
 „ται ἀπ' ὧν ἐκείνος λέγει αἰπολικῶν σημείων.“ Reisk.
 Ovid. Met. II. 680. *illud erat tempus, quo te pastoria
 pellis texit; onusque fuit dextrae silvestris oliva; alte-
 rius, dispar septenis fistula cannis.* ad quem loc. cf.
 interpretes. add. Coluth. 105. sqq. ibique Lennep. —
 vnus cod. ἰώκη. Kiessl.

16. *Τάμισος* i. q. *πυλία*, *coagulum*. Pellis redolebat re-
 cens coagulum, quo subactum et apparatus fuerat.
 In duobus cdd. Flor. et edit. Flor. est *κοτόσθων*. sic
 Lycidas ipse diceretur *coagulum redolere*: vulgata ta-
 men praestat. De adiectivo *κνακός* vid. ad Idyll. III,
 5. — Versum hunc respexisse videtur Scholiastes Ni-
 candri ad Theriac. 577. Kiessl.

18. 19. *πλακερῶ* scripserit, an, quae lectio ab Calli ergo
 venit, *πλοκερῶ*, vix definiri poterit; nam vtrumque
 fluxit a *πλέκειν*, et significat *cingulum plexum*, vel po-
 tius funiculum *ex sparto plexum*, qualia sunt homi-
 num rusticorum. v. Toup. — [Schneiderus, *πλακερός*
 derivans a *πλάξ*, dicit idem esse quod *πλατύς*. Kiessl.]
 — *ἀγριελαίω* pro ἀπὸ ἀγριελαίου, *ex oleastro*; conf.
 Koehler. p. 29. [qui citat *Galenum ὑπομν. γ. εἰς τὸ πε-
 ρεῖ ἄρθρον* T. V. Opp. p. 618. ed. Basil. nostrum locum

Ὅμματι μειδιῶντι, (γέλωσ δέ οἱ εἶχετο χεῖλευς) 20
 Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκει,
 Ἄνικα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἰμασιαῖσι καθεύδει,
 Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυθαλλίδες ἠλαίνονται;

sic laudantem: φοικὸν δέ κεν ἀγριελαιῖας δεξιτερᾷ κορῖναν.
 De genitivo materiam ex qua quid fit significante cf.
 Matthiaei gram. §. 375. p. 501. *Kiessl.*] — κορῖναν, quod
 genus erat pedi pastoralis, vid. Warton. ad IX. 23.
 Lennep. ad Coluth. 105. [et quae supra notavimus ad
 Idyll. IV. 49. *K.*] — Pro εἶπε Reiske malit εἶδε, *intu-*
ebatur me ore ad lenem risum diducto et oculis blan-
dum ad risum exhilaratis. *Harl.* Wakefield. in *Silv. crit.*
 P. I. p. 47. sq. „Vbicunque, ni multum fallar, vel
 „apud Lexicographos vel probos auctores (cf. ipsum
 „Theocritum Idyll. V, 116. XX, 14.) vocem σεσηρωῖς
 „invenies, ei notio quaedam adhaeret *affectibus inimi-*
 „*cis* accommodatior; aliquid *sarcastici, irati, male-*
 „*voli* vel *dolosi* denique. Talem vero notionem huius-
 „ce loci ratio non admittit. Reponendum arbitror mu-
 „tatione: — σεσανῶς. v. Philop. Lucian. ed. Reitz.
 „sect. 26. et ibi notas.“ Non opus hac mutatione
 σεσαρωῖς commode exprimit oris habitum incultiorum
 hominum, quando leniter rident. — Conf. Pind. Pyth.
 IX. 66. ἀγανὰ χλιαρὸν γελᾶξας ὄφρυνι. — vs. 20. aliquot
 Cdd., etiam Schell. μειδιῶντι. *Kiessl.*

21. πόδα contra omnes libros excogitavit et dedit Reiske,
 quem vide [sic etiam Vossius ad Virgil. Ecl. p. 452. *K.*]:
 mihi vero non minus, quam Valckenario, placet Tou-
 pii correctio μεσαμέριος πόδας, quam Brunckius rescri-
 psit; sicque mutatum locum laudavit Schrader. in praef.
 ad Emendat. p. XIX. Adiectivum sic eleganter adhiberi,
 pluribus docuit Warton. ad Idyll. XXI. 59. Ita χθονὸς
 Idyll. XXV. 56. [Conf. Matthiaei gram. gr. §. 446. 8.
 Weber. ad Herodian. I. XIV. 1. Add. Theocrit. Idyll.
 XIII. 33. XVI. 95. Odyss. IX. 336. 452. *Kiessl.*] Pro τὸ
 quidam libri et Call. τὸ habent, vt Idyll. I. 15. et X.
 48. [Pronomen hic in compellatione abesse non potest,
 igitur non scribendum τὸ' atque articulum τὸ' in hac
 loquendi ratione omitti posse, docet et epigramma al-

Oculo ridenti (nam risus ei in labris haerebat):

Simichida, quo quaeſo tu meridie pedes trahis,
Quum et lacerta in sepibus dormit,
Neque cristatae alaudae vagantur?

latum a nobis ad Idyll. I, 15. et Pindar. Isth. VII. 6. ἢ χροσῶ μεσονύκτιον etc. vbi Scholia interpretantur τὸ μεσονύκτιον. Hinc non probo emendationem μεσαμέγιστος quamquam sic auctorem scribere potuisse, quis neget? *Kiessl.*] De Σιμιχίδα v. Schol. et Koen. ad Gregor. Cor. de Dial. p. 133. sq. = 291. [vbi etiam Ἀμύντιγος, i. e. Ἀμύντας, ex vs. 132. memoratur. *K.*] *Harl.*

32. σαῦρος, v. ad II. 58. — ὑφ' αἰμασ. *sub spinetis* Valck. malit (sicque locum citat ad Adoniaz. p. 249. B.) atque ita putat legisse Virgilium Ecl. II. 9. *nunc virides etiam occultant spineta lacertos.* (Vtrumque comparat Stephau. in min. Theocr. edit. p. 27. Observ. in imitat. etc.). Brunckius vero e cdd. Vatic. et Flor. lectionem ἐν αἰμασιαιῖσι recepit, et in notis, „αἰμασιά, inquit, sive αἰμασιά est maceria e siccis lapidibus et temere collectis, in quorum vacuis intervallis latitant lacertae. In ipso muro cubant, non sub murum.“ Valckenarii tamen suspicioni pondus addere potest explicatio huius vocabuli, quam Schol. ad I. 47. dedit, *sepes, Hecke*; at quoniam vulgata quoque lectio habet, quo possit defendi, nihil mutavi; nam ἐπὶ cum dativo etiam significare *ad, in,* loca veterum auctorum ostendunt a Fischerō in Animadv. super Grammat. gr. Welleri, III. b. p. 254. sqq. excitata. *Harl.* [Notio *ad, iuxta* vti convenit loco Idyll. I. 47. ita aliena est ab hoc loco, videturque ἐφ' ex illo in hunc esse translatum: ἐπὶ autem et ὑπὸ saepe confundi constat. v. Ernesti ad Callim. H. in Del. v. 62. Schaeff. Melet. p. 25. et 104. Notum autem cum Vossio ad Virgil. Ecl. p. 58. interpretari: *auf bedorneten Steinmauern.* Dubito tamen, vtrum ἐν, an ὑφ' sit praeferendum. *Kiessl.*]

25. κορυδὸς (infra vs. 141.) et, quae vocabula sunt rariora, κορυθαλλὸς (infra Idyll. X. 50. conf. Hesych. h. v.) atque κορυθαλλίς, est *alauda*; quarum duplex genus esse ait Aristot. Hist. An. IX. cap. 25. quae humi serpunt, et in capite τύμβον, tumulum quasi, h. e. *λύφον,*

Ἡ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεται; ἢ τινος ἀστῶν
 Λανὸν ἐπιθρώσκει; ὡς τεῦ ποσὶ νισσομένοιο 25
 Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν αἰεῖται.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην Λυκίδα φίλε, φαντὶ τὸ πάντες
 Ἔμμεν συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον ἐν τε νομεῦσιν,
 Ἐν τ' ἀμητήρῃσσι τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
 Ἀμέτερον καὶ τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρί-
 σθεν 30

vt Aristoteles scribit, *cristam*, habent, dicuntur a Theocrito ἐπιτυμβίδιοι, a Latinis autem *galeritae*, a galeri similitudine, et *casuitae*, a cassidis specie. v. Porti Lex. dor. h. v. Valcken. in Animad. ad Ammon. II. c. 12. p. 128. sq. et ad nostrum locum Koehlerum p. 29. sq. qui insignem locum Galeni (ex lib. XI. de simpl. medicam. Tom. II. Opp. p. 149. ed. Bas.) ad explicandum vocabulum et versum nostrum valde idoneum profert, ex quo idem hunc Theocriteum ita corrigit: οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἡλαίνοντι. [ἐπιτυμβίδιοι etiam plures Theocriti cdd. et edit. Iunt. K.]. Duplici λ vocab. κορυδαλ. scribitur in edd. priscis, item Reiskii, Valck. et Brunckii, simplici in cdd. Aug. Schell. aliis, edd. Steph. et Wartoni. — ἡλαίνονται (ab ἄλω, vnde vox Euripidea ἀλαίνω, v. Valck. ad Phoeniss. p. 578. ἀλαίνων, Cyclop. 79.) errant, vagantur, vocab. Theocriteum esse, statuit Portus in Lex. Dor. h. v. Koehlerus vero dubitat, an ἡλαίνεσθαι apud alium scriptorem legatur. hinc ex Galeno (vbi corrupte legitur ἡ λαίνόντι), ex loco parallelo Callimachi H. iu Dian. v. 251. vbi vide Ernesti, ex Scholiaste et edit. Florent. emendat ἡλαίνοντι. Fabulam huius avis enarrat Antonin. Liberal. cap. VII. p. 51. sqq. ed. Verheyk. vbi v. Muncker. (Add. Beck. ad Aristoph. Av. 427. Tom. V. p. 410.) Harl. — κορυδ. Häubellerchen, alaudae cristatae. Schreber.

25. 26. νισσομ. plures codd. edd. princ. Reiske, Brunck., Schaefer. At νεισσομ. Call. Valcken. Vtroque modo, et νεισσεισθαι et νισσεισθαι scribi, monuit [post Bentleyum ad Horat. Od. I, XXV. 7. K.] Valckenarius, qui locum nostrum tum a crisi Reiskii, cum Hemsterhusio

Num vocatus ad coenam festinas? an alicuius civium
 Torcular calcas? nam te incedente
 Omnis calculus allisus ad soleas tinnit.
 Huic ego respondi: Lycida care, dicunt te omnes
 Esse fistulatorem eximium inter pastores
 Et messorum: quod magna laetitia animum afficit
 Nostrum: quamquam, ut mea fert sententia, me tibi
 parem fore

ποσὶν ἰσσομένῳ praefertis, vindicat, tum post Casaubonum Lectt. Theocrit. c. IX. atque Heinsium Lect. Theocr. cap. XII. Vossiumque ad Catull. p. 290. egregie illustrat. vide etiam Euripid. Orest. 140. ibique Facii notam. [Brunck. ad Apollon. Rh. 1, 55. „Legitima verbi forma est *ἰσσομαι*.“ Confer tamen Porsonum ad Euripid. Phoeniss. 1249. De ποσὶ sic abundante conf. Schaeff. ad h. l. Sic etiam Idyll. I, 85. ποσὶ φορεῖται. *Kiessl.*] Mira simplicitatis et rusticae elegantiae suavitas est, quod lapis *αἰλδευ*, *resonat*, gravibus festinantibus soleis sive calceamentis. Etymol. M. p. 155, 15. ubi hunc versum citat: ἀρβύλη καὶ ἀρβυλὶς ἐστὶ εἶδος ὑποδήματος περισσῶς εἰργασμένον et Casaubonus ἀρβύλην putat esse hic calceamentum rusticum clavis ferreis surpactum; vel sculponeas, quae inter eundem lapidibus illisae sonitum edunt. *Harl.* Eustath. II. 4. p. 746, 2. = 643, 44. αἱ δὲ παρὰ Θεοκρίτῳ αἰδουσαι λίθοι ἐν τῷ προσπατεῖν ἀρβύλαις βουκολικὴν ἔχουσιν ἀφέλειαν. Idem II. φ. p. 1256, 4. = 1523, 28. Θεόκριτος δὲ θρασείως ἔφη τὸ πᾶσα λίθος αἰλδευ. — Cum his Theocriteis comparat Valcken. ista apud Demetr. de Elocut. §. 217. ed. Schneid. ἐπὶ ἀγροῦκου βαδίζοντος ἔφη τις, [ὅτι] πρόσωθεν ἤκουστο αὐτοῦ τῶν ποδῶν ὁ κτύπος προσιώντος, ὡς οὐδὲ βαδίζοντος, ἀλλ' ὅλον γε λακτίζοντος τὴν γῆν. *Kiessl.*

28. Salmasius in Mss. Palatinis invenit *συρίκταν ἔμμεναι*, quae verborum collocatio vulgatae adeo praeferenda esse videtur. Dorvillius ad Chariton. p. 604. ed. Lips. formam *συριγκτή*, quam Idyll. VIII, 9. optimus cod. praebet, sinceriolem iudicat; et recte sane, si analogiam sequamur; ut enim a *σάλπιγξ* fit *σαλπυγκτής*, sic a *σύριγξ*, *συριγκτής*. *Kiessl.*

Ἔλπομαι ἂ δ' ὁδὸς ἄδε Θαλυσιᾶς ἢ γὰρ ἑταῖροι

Ἀνέρες εὐπέπλω Λαμάτερι δαῖτα τελευντι,

Ὀλβω ἀπαρχόμενοι μάλα γάρ σφισι πῖονι μέ-
τρῳ

Ἄ δαίμων εὐκρινθον ἀνεπλήρωσεν ἄλωαν.

Ἄλλ' ἄγε δῆ, (ξυνὰ γὰρ ὁδός, ξυνὰ δὲ καὶ αἰώς) 35

Βωκολιασδώμεσθα' τάχ' ὥτερος ἄλλον ὄνασσει.

Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα, κῆμέ λέ-
γοντι

Πάντες αἰδὸν ἄριστον ἐγὼ δὲ τις οὐ ταχυπειδής,

Οὐ, δᾶν' οὐ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐ-
σθλὸν

Σινελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητᾶν, 40

Ἀσίδων, βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὡς τις ἐρίσσω.

Ὡς ἐφάμαν ἐπίταδες ὁ δ' αἰπόλος, ἀδὺ γελᾶσας,

31. θαλύσιος in vno Cod. ἑταῖροι displicent Piersono et Valckenario; vix iure. ἑταῖροι ἄνδρες dicuntur vt φίλοι ἄνδρες. Kiessl.

35. Valcken. in comment. in Moschi Epitaph. Bion. p. 81. pro αἰώς coniecerat ᾤδα. Verum, ipse in Theocriti edit. hac coniectura repudiata acquiescit in lectione vulgata sensum minime ineptum admittente: *via nobis communis, vt ipse dies.* — Locutio, *communis via, communis dies*, est proverbialis. Symmachus Epist. IX. 1. *omnibus in hac vita positus ac locatus communis est coeli spiritus et lux diei.* Ἄως est dies. v. Schrader. ad Musaeum vs. 110. vt Idyll. XII. 1. add. Gesner. ad Orphei Argon. 652. ed. Herm. — Similes nostro locos Apollon. Rh. I, 336. III, 173. citat Iacobsius. Kiessl.

36. ἄλλον i. e. ἕτερον. vid. ad Idyll. VI. 46. et Schrad. ad Musaeum p. 151. Harl.

37. κάπυρος (quo de vocabulo vid. ad Idyll. II, 85.), de cantu et risu si sermo est, *clare sonantem* significat. Poetae autem antiquissimi, quoniam iidem canebant, κάπυροι dicuntur, *clare sonantes, facundi, et, quia gloria eos sequebatur, celebres.* Sensus igitur: *ego quoque sum Musarum sacerdos, sum poeta.* Virgil. Ecl.

Spero: viaque haec est ad Thalysia. nam cari
 Viri Cereri peplo decorae dapem parant,
 Frugum primitias offerentes: admodum pingui enim
 mensura

Dea horreum frumento praestanti replevit.

Sed age (nam communis est via, communis et dies)

Carmen pastoritium canamus: fortasse alterum alter ob-
 lectaverit.

Nam ego sum Musarum os facundum, et me dicunt

Omnes cantu praecellere; ego autem non sum credulus,

Non, per terram: nondum enim, meo iudicio, neque
 praestantem

Sicelidam Samium vinco, neque Philetan

Cantando, sed vt rana cum locustis contendo.

Sic dixi consulto: caprarius autem dulce ridens

IX, 52 — 56. (ibi Voss. p. 463.) *sunt et mihi carmina: me quoque dicunt vatem pastores* etc. Non est igitur, quod praeter rem versum aut obelo notemus, aut male ita corrigamus cum Reiskio: *καὶ γὰρ ἔχω ἕ Μοισῶν* — vid. Valcken. Reisk. Warton. Porti Lex. dor. h. v. Wolf. ad poetiarum gr. fragm. p. 82. *Harl. Add. Toupium ad nostr. loc. in Addendis. Chrysostom. ad Matth. XVI, 16. p. 483. vocat Petrum τὸ στόμα τῶν ἀποστόλων. Kiessl.*

40. *Σικελίδα*. Schol. *Ἀσκληπιάδην φησὶ τὸν ἐπιγραμματογράφον — τὸν Σάμιον, ὡς υἱὸν Σικελίδα, οὐ δοκεῖ ἀκουστικῆς γεγονέναι. ὁ δὲ Φιλητᾶς, Κῶος τὸ γένος ἢ, ὡς ἔνιοι, Ῥόδιος υἱὸς Τηλέφου. Asclepiades a Tzetzza in prolegom. ad Lycophron. p. 258. appellatur ὑμνογράφος, et Philetas p. 257. ἐλεγείων ποιητής. Laudat ibi Müllerus Schweighauseri Indic. Auctor. in Athen. p. 166. Asclepiadis reliquias conguessit Brunck. in Analect. T. I. p. 211. sqq. Philetas autem Kayser. (Gottingae, 1795.) Conf. Mansonis Prolegom. ad Bion. et Moschum p. 31. Kiessl.*

42. *γελᾶξας* plures odd. et Call. a quo in meliores libros venit; *γελᾶσας* cdd. Aug. Schell. aliique; *γελᾶσσας* aliquot cdd. edd. Med. Ald. Iunt. aliae. *Harl.*

Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύντομαι, οὔνεκεν ἔσοι
 Πάν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔργος.

Ὡς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνῆ 45

Ἴσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὀρομέδοντος,
 Καὶ Μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι, ποτὶ Χίον αἰδὸν
 Ἀντία κοκκύσδοντες, ἐτώσια μοχθίσδοντι.

Ἄλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' αἰοιδᾶς,
 Σιμιχίδα· κῆγ' ἄν μὲν, ὄρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει 50
 Τοῦθ' ὅ, τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα·

43. 44. κορύναν] Virgil. Ecl. V. 88. *at tu sume pedum.* vid. ad v. 19. — δωρύντομαι, dorice, probatum Heinsio, ex cdd. Vatic. et Flor. dederunt Valck. et Brunck. et recentiores; δωρήσομαι cod. Aug. et alii. (Conf. Gregor. de Dial. p. 294.) Harl. — Versu seq. *germen ex Iove*, h. e. filius Iovis, est Homericum. vid. Valcken. ad Euripid. Phoeniss. p. 53. vs. 198. ὃ Διὸς ἔργος, Ἄρτεμι. (Idyll. XXVIII, 7. Χαρίτων γυνόν.) Sensus: *tu totus es filius Iovis, sic ut unice veritas tibi sit proposita.* Contraria sententia est Idyll. XV. 49. ἐξ ἀπάτας κειροταμένοι ἄνδρες. Kiessl.

45 — 48. Poetice et apte adumbrata est sententia, *odi vanos ineptosque ingenii sui doctrinaeque iactatores.* — Oromedon, mons in insula Co altissimus; vid. Schol. et Casaub. Lectio quorundam Cdd. Flor. Ὀρομέδοντι mire placet Reiskio, eamque Brunck. reposuit: equidem vulgatam praefero. [Nonnulli cdd. Ὀρομέδοντος.] — *Musarum aves* sunt poetae; de qua comparatione vid. Schol. et Klotz. in Lectt. Venus. p. 141. sqq. Sic Callim. II. in Del. v. 252. si versus est genuinus. v. ibi Ernesti, [Pind. Ol. II. 156. μαθόντες δέ, λάβροι παγγλωσσία, κόρακες ὡς, ἄκραντα γαρυέμεν, Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον,] — *Cantor sive poeta Chius* est Homerus. Harl. [κοκκύσδοντες — μοχθίσδοντι pro κοκκύζοντες — μοχθίζοντι, suadente Valckenario, cum Brunckio et Dahlio recepimus. Theocritum nostro loco Apollonium respicere, monuit Gerhard. in Lection. Apollon. p. 5. K.]

49. Nonnulli cdd. ἀρχώμεθ'. Kiessl.

50. ὄρη, vide. conf. Valcken. ad Adonias. p. 305. A. Kiessl.

Hoc tibi, inquit, pedum do, quod es
 Totus Iovis germen factus, non nisi verum colens.
 Nam perosus sum et fabrum, qui conatur
 Aequalem montis Oromedontis vertici domum exstruere,
 Musarumque aves, quotquot contra Chium vatem
 Ex adverso stridentes, incassum laborant.
 Sed age, pastoritium carmen quam primum incipiamus,
 Simichida: et ego, vide amice, si tibi placet, cano
 Hoc quod nuper in monte carmen breve meditatus sum :

— *εἰ τὴν ἀρέσκει, si tibi placet*, ex lectione duorum
 codd. *εἰ τὴ κ'* effinxit Valcken. [metro everso. K.] et
 Brunck. in textu reposuit, qui item in notis lectionem
 cod. Flor. ἀρέσκει vnice probat. [quod non debebat. vid.
 Schaefer. ad Euripid. Hec. p. 81. ed. Pors. alii Cdd.
 ἀρέσκη. In eiusmodi locis fere omnes modi ab oscitan-
 tibus librariis perversa pronuntiandi ratione inductis
 exarati sunt. Kiessl.], et *εἰ* in *αι* mutari iubet; cui Brun-
 ckii sententiae subscribit Valcken. in altera editione. H.

51. Casaubonus in Lect. Theocr. cap. ult. p. 142. „Ver-
 „sum hunc aliter legit Eustathius, nempe pro *ἐν ὄρει*,
 „*ᾶρη*. eius verba sunt haec ad Iliad. a. p. 125, 18. =
 „94, 29. τοιοῦτον καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ τὸ ὄρη φησι ὁ με-
 „λιδριον ᾶρη ἐξεπόνθησα τουτέστιν, ὄρα τὸ μέλος ὁ καθ'
 „ᾶραν ἐπονῆσαμεν. non male: nisi quod suspecta mihi
 „etiam hic eius grammatici memoria.“ Reiskio quo-
 que Eustathium videtur memoria fefellisse: Tamen Eu-
 stathii lectionem probat Heinsius in Lection. p. 341.
 probat item Valckenarius tum ad Adoniaz. p. 566. A.
 tum ad nostrum locum, quod non mirabitur, qui me-
 minerit, eidem cum Piersono ad Idyll. I. 77. *ἀπ' ᾶρος*
 displicuisse. At sanissimum est nostro loco *ἐν ὄρει*, in
saltibus, in *pascuis*. Conf. Warton. ad h. l. et Graefe
 ad Meleagr. Epigr. XXVII. 5. Significare autem hanc
 dictionem *rurs*, etiam in plano solo, hoc Reiskio, qui
 cogitabunt, quid sit mons, cras credent, non hodie.
 Kiessl. — Verbum *ἐκπονέειν* illustrat Valckenarius ad
 Euripid. Phoen. v. 1642. p. 553. — Conf. Virgil. Ecl.
 IX. 21. *Harl.*

„Ἔσεται Ἀγεάναντι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
 Χ' ὅταν ἐφ' ἐσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκη
 Κύματα, κ' Ὠρίων ὄκ' ἐπ' Ὠκεανῶ πόδας ἰσχη,
 Αἶκιν τὸν Λυκίδαυ ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας 55
 ῥύσεται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει·
 Χ' ἀλκύνες στορσεῦντι τὰ κύματα, τὰν τε θάλασσαν
 Τὸν τε νότον, τὸν τ' εὐρον, ὃς ἔσχατα φυνία κινεῖ·
 Ἀλκύνες, γλαυκαῖς Νηρηΐδι ταί τε μάλοιστα
 Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα. 60

52. Μιτυλάναν. sic, ni fallor, cdd. omnes. Nuni veteres magno consensu Μυτιλάνα exhibent. Gaisford. Adde Bredowii Handbuch der alten Gesch. p. 264. ed. alt. K.
53. 54. Hoedi, duae stellae in manu sinistra Aurigae, a Plinio H. N. XVIII, 28. s. 69. cum Arcturo et Orione in horridis sideribus appellantur., Manil. I. 372. Tunc subeunt Haedi claudentes sidere pontum., Quiaitur vespere pridie Non, Octobr. conf. Colum., XI. 2. 78. add. Voss. ad Virgil. Georg. p. 108. Orellium ad Chion. Epist. p. 276. Ideler. ub. d. Ursprung u. d. Bedeutg. d. Sternnamen p. 94. Heyn. ad Virgil. Aen. IX. 668. Mitscherlich. ad Horat. III. 1. 27. — Orionis occasus cosmicus antiquis accidit extremo auctumno, attulitque tempestates foedas et imbres. Hinc Virgilia dicitur Aeneid. I, 535. nimbosus. VII, 719. saevus., Horatio Epod. XV. 7. nautis infestus: et Od. I. 28. 21. Notus devexi rapidus comes Orionis. vbi v. Mitscherl. add. Ideler. l. c. p. 219. indicem ad Ovidii Fast. edit. Gierig. s. h. v. et interpretes ad Horat. III. 27. 17. — διώκει Calli-erg. et plures cdd. — ὄκ' ἐπ' Winterton. et Brunck. probante Valcken. idque reposuimus. — ἰσχει cdd. Aug. Schell. et pene omnes cum primis edd. hinc Valckenarius restituit, quem sequuntur Dahl. et Iacobsius; ἴσχη Iunt. Calli-erg. Steph. Reisk. Brunck. Schaefer. — Libri fluctuant inter κ' Ὠρίων et χ' Ὠρίων. Prius dant Steph. Valck. Brunck. Schaefer. quos sequimur. Quum Reiskius dicit, nomini huic spiritum asperum melius convenire; ductum enim esse ἀπὸ τῶν ὠρίων fallitur; nam, vt docet Buttmannus ad Ideleri librum cit. p. 331., antiquior nominis forma est Ὠριίων, in qua ὦ ortum

Contingat Ageanacti felix navigatio in Mitylenen
 Et quando occiduis haedis notus humidos vrget
 Fluctus, quumque Orion in Oceano pedes sistit,
 Si Lycidan flagrantem ex Venere
 Liberaveris: calidus enim amor illius me vrit:
 Atque alcyones sternant fluctus et mare
 Et notum et eorum, qui extremas algas movet:
 Alcyones, glaucis Nereidibus quae maxime
 Avium amantur, quae e mari victitant.

ex digammo aeolico: illo ω demto relinquitur $\alpha\eta\eta\epsilon$,
Ψαης. Kiessl.

55. 56. *αἶθα* Brunck. — *ὀπρώμενον* solus Call. et MS. Toletan. Sed vid. XXIII, 34. Compara Callim. Epigr. XLV. ibique Bentl. [De locutione *ἐξ Ἀφροδίτας* vid. II. 30.] — *ῥύσεται* cod. Aug. [*ῥύηται* cd. alius.] *Harl.*
57. *στορεσέωντες* eleganter! v. Gronov. Obs. III. 22. p. 480. ed. Lips. sic Virgil. Ecl. IX. 57. (vbi cf. Voss. p. 486.) *et nunc omne tibi stratum silet aequor. Harl. Jacobs.* haec attulit loca: Odyss. γ. 158. *ἰστορέσεν δὲ θεὸς μεταίητα πόντον.* Apollon. Rhod. I, 1154. *ἀμφὶ γὰρ αἰθῆρ Νήνεμος ἰστορέσεν δίνας, κατὰ δ' εὐνάσε πόντον.* Adde locum multis modis disputatum Soph. Aiac. 674. *θεῶν δ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε στένοντα πόντον.* — Notandum nostro loco insigne zeugma. *Kiessl.* — *Ἀλκυόνες, Eisvögel, [etiam Königsfischer.] Alcedo Ispida Linn. Schreb.* Verno tempore tempestas metuebatur, si alcyones in litore se soli exponerent; contra maris tranquillitas sperabatur, si se in maris deserta reciperent. Maris tranquillitatem ad navigationem vere susceptam h. l. poeta optat. Vide Vossium ad Virgil. Georg. p. 174. sqq. interpretes ad Ovidii Metam. XI. 410. sqq. et Liebel. ad Archiloch. p. 245. sq. *Kiessl.*
58. *φυλά, fuci*, Germanis, maris accolis, *Tang: Schreber. φυλά ἰσθατα*, fuci in fundo maris. Sic recte Finckenstein. intelligit. *Kiessl.*
59. 60. *ὀρνίθων* ab *ὄρνιξ* [vid. ad V, 48.] ex cdd. et edd. Commel. Reisk. Valck. Brunck. dedi pro *ὀρνίθων*, quod est in Cdd. Aug. Schell. aliis, edd. Callierg. Steph. al. — *ταὶ γέ — ὄσας γέ περ* malit Valck. [pariter atque

Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλιάναν
 Ὡρια πάντα γένοιτο, καὶ εὐπλοον ὄρμον ἴκοιτο.
 Κῆγὸ τῆγο κατ' ἄμαρ ἀνήτινον, ἧ ῥοδόεντα,
 Ἡ καὶ λευκοῖων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων,
 Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρατῆρος ἀφυξῶ, 65
 Παρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ
 φριξεί,

Χάστιβὰς ἐσσεῖται πεπνυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
 Κνύζα τ', ἀσφοδέλω τε, πολυγνάμπτῳ τε σελίνω.
 Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμνημένος Ἀγεάνακτος,
 Ἀυταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων. 70

Idyll. II. 145. sq. adde ad v. 103.] et ταὶ τὰ — ὄσαισι
 περ Brunck. dedit. [Τὰ iam Reisk. e Call. revocaverat.]
Harl.

61 — 63. διζημένῳ [δισδημένῳ olim scriptum putat Valcken. Epist. ad Röver. p. LIX.] a verbo poetico *δίζημα* i. e. ζητῶ, *quaero*. Sensus: vt Ageanacti navigationem quaerenti, h. e. naviganti [potius: *navigationem ingresso*. *Kiessl.*], omnia contingant tempestiva, h. e. felicia, prospera, et tutum in portum is perveniat. conf. Heins. Lectt. Theocr. c. 13. [Quum non portus sit εὐπλοος, sed nauta, Graefius p. 27. corrigat εὐπλοος, vt iam antea Schaeferus. *Kiessl.*] — ἀνήτινον ex cdd. edd. Med. Call. praefert Brunck. *Harl.* [Brunckium sequimur et probamus, quum dicit: „Aeoles in hac voce adspiratam non adhibebant, quorum dialecto valde affinis dorica.“ conf. Maittair. de dialect. p. 201. et Sapph. p. 85. ed. Volg. *Kiessl.*]

64 — 66. λευκοῖων] v. Virgil. Ecl. II. 47. sqq. ibique interpretes (inprimis Vossium p. 77.). V. 67. sqq. Conf. Stephan. in Virgilii imitation. in edit. min. p. 82. sq. *Harl.* [Valckenario Reiskius φυλάσσων pro φέρων positum probabiliter suspicari videtur. Reisk. enim confert Idyll. II. 120. μάλα φυλάσσων. Hic tamen locus nostro sic est dissimilis, vt nondum constet, φυλάσσων hic apte esse positum. Multi cdd. παρὰ pro περὶ. Cogitari possit de πνυκασσῶν. — Vini Pteleatici, dicti a Ptelea, loco in insula Co, mentionem facit etiam Ste-

Ageanacti cursum ingresso in Mitylenen
Commoda omnia contingant, et salvus in portum perve-
niat.

Atque ego illo die anethinam vel rosaceam,
Vel etiam ex albis violis coronam in capite gestans
Vinum Ptoleaicum ex cratere hauriam,
Ad ignem recubans; et fabas aliquis in igne torrebit,
Et torus exstructus erit ad cubitum vsque
Conyza, asphodelo et flexili apio.
Et bibam suaviter, memor Ageanactis,
Ipsis calicibus ad faeces vsque labro inhaerens.

phanus Byzantinus, cuius verba emendata dedit Tou-
pius. — κρατήρος pro κρητήρος scripsimus e codd. cum
Brunckio. Idem cum aliquot cdd. dedit φουξή. *Kiessl.*
Leucoia hic sunt Cheiranthi et Hesperidis Linn. spe-
cies. *Schreber.*

67. ἔστ' cum optimo cod. Paris. et Brunckio. — De πᾶ-
χυς conf. Valcken. ad Adoniaz. p. 509. B. *Kiessl.*

68. Vide antiquissimum morem cubilia sternendi ex her-
bis variis, et conf. Feith. Antiqq. Homer. libr. III. c. 8.
atque Aistorphii diatribe de lectis. Amstel. 1704. cap. 1.
Harl. [Κνύζα, vid. IV. 25. Erigeron graveolens Linn.
hic intelligi videtur. *Asphodelus* ille est, quem ramo-
sum Linn. appellat; vide supra. *Schreber.*] Κνύζα] τὴν
κόνυζαν κνύζαν εἶπεν. ἔστι δὲ φυτὸν ψυκτικώτατον. ἐνθεν
καὶ ἐν τοῖς Θεσμοφοροῖς ὑποστρωννύουσι τὸ φυτὸν, τὴν
θερμότητα τὴν κατὰ τὰ ἀφροδίσια ἐκκόπτοντες. Schol. De
asphodelo vid. Schol. et Trilleri Obs. crit. p. 109. sq.
Harl.

70. Αὐταῖς ἐν κυλίκεσσι (vt dicatur ἐνεργείδων χεῖλος αὐταῖς
κυλ.) καὶ ἐς τρίγα malit Valcken. et Brunck. rescripsit.
αὐταῖσι Cdd. Aug. et Schell. — [Idem Schell. et non-
nulli apud Gaisford. ἐρσιθων.] Conf. Horat. Od. I. 55.
27. III. 15. 16. Aristoph. Plut. 1085. *Harl.* Depingit
hic versus potatorem poculo inhaerentem, idque longo
haustu cupide faece tenus ebibentem. Commemoranda
tamen est elegans, vt Schaeferi, coniectura, αὔαισιν,
i. e. ὥστε ἀναλίσθαι αὐτάς. Idem posthac in mentem
venit Graefio, scribenti αὔαις ἐν. *Kiessl.*

Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἰς μὲν, Ἀχαρνεύς
 Εἰς δέ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ἄσει,
 Ὡς ποκα τὰς ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας,
 Χ ὡς ὄρος ἀμφοπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐδρήνευον,
 Ἴμέρα αἶ τε φύονται παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο 75
 Εὔτε χιὼν ὡς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Ἄμμον,
 Ἡ Ἄθω, ἡ Ροδόπαν, ἡ Καύκασον ἐσχατόωντα
 Ἄσει δ', ὡς ποκ' ἴδεντο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
 Ζῶν ἔοντα, κακαῖσιν ἀτασθαλίαισιν ἀνακτος,
 Ὡς τέ νιν αἰ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι 80
 Κέδρον ἐς ἀδείαν μαλακοῖς ἀνθεσσι μέλισσαι,

71. Virgil. Ecl. V, 72. *canabunt mihi Damoetas et Lyctius Aegon.* — Permulti codd. pro μοι δύο dant δοιῶ. — Ἀχαρνεύς, i. e. Atticus. Ἀχάρνα δῆμος τῆς Οἰνηίδος φυλῆς. Steph. — Λυκωπίτας, h. e. Aetolus. Λυκώπη, πόλις Αἰτωλίας. Schol. *Kiessl.*

73. Mihi quidem placet sententia Heinsii, a Valckenario et Brunckio probata, qui intelligit puellam Daphnidi amatam, quam poeta nominare nolens more satis visitato dixerit ξενέαν, h. e. ξένην. [At ubi dixerunt Graeci ξένος pro ξένος? K.] Brunckius tamen legere malit τὰς Νύμφας· quod quidem mihi audax et duriusculum videtur. [Nympham amasse dicitur Daphnis. v. Aelian. V. K. X. 18. Schol. ad Idyll. I. 66.] *Harl.* „Ξενία non est nomen feminae proprium, sed Ξενίας est viri. Quare aut Ξενία, detracto sibilo, legendum est, ut sit genitivus, filia Xenae, aut aliud quid hic latet, mihi quidem adhuc obscurum. alii dant ξανθᾶς, teste Schol.“ *Reisk.* I. H. et H. Vossii Ξενία accipiunt pro nomine proprio puellae. Graefius multa ingeniose coniectat, quorum tamen nihil probatur. — ἠράσατο multi Cdd. et Call. In nota manu scripta Harles. citat Dorvill. *Sicula* I. p. 26. sq. *Kiessl.*

75. ὄχθαισι Brunck. atque sic cd. Schell. alii ὄχθῃσι et ὄχθησιν. *Kiessl.*

76. εὔτε, ubi, cum spiritu aspero exarandum curavit *Reiske.* — De *Himera* vid. ad V. 124. *Haemus*, hodie *Eminch dag* (vel *Tschengie*, vel *Cadena del Mondo*) et reliqui memorati montes, praeter *Caucasum*, montem

Tum tibiis cantabunt mihi duo pastores, alter Acharnensis,
 Alter Lycopitas: et Tityrus prope accinet,
 Vt olim Xeneam amavit Daphnis bubulcus,
 Vtique montem lustrabat, et quercus eum lugebant,
 Quae nascuntur iuxta ripas Himerae fluvii:
 Quum ille velut nix contabescebat in Haemo excelso,
 Vel in Atho, vel Rhodope, vel Caucasio extremo:
 Cantabitque, vt olim exæpiti pastorem ampla arca
 Vivum, per malam heri improbitatem,
 Vtique eum simae alnerunt ex pratis advolantes
 Cedrum ad odorem mollibus, floribus apes,

Asiae altissimum, sunt in Thracia; vid. Schol. et Koehler. *Athos* autem [de quo monte v. Voss. ad Virgil. Georg. p. 155. et de *Rhodope* eundem ad Virgil. Ecl. p. 302. K.] sequenti aeva Macedoniae attributus est; v. Oberlin. ad Vibium p. 296. et p. 328. ac p. 365. de Haemo et Rhodope. *Harl.* Callimach. H. in Cer. 92. *ὡς δὲ Μίμαντι χιών, ὡς ἀέλιος ἐν πλαγγῶν, Καὶ τούτων ἔτα μείζον ἐτάκετο.* *Jacobs.*

77. pro forma vulgata *ἰσχατόνετα* recepimus Homericam (vid. *Iliad.* γ. 206.) *ἰσχατόνετα*, a pluribus hic cdd. oblatum. — Solem poetæ in huiusmodi comparationibus plura nomina eiusdem generis cumulare, vt phantasia libere possit vagari: culus consuetudinis Dahlius immemor hunc versum satis otiosum adeoque spurium esse censebat. *Kiessl.*

78. 79. *ἀσῆ* duo cdd. — *ἀνακτος*, h. e. *heri, domini*, qui servum, Musarum gratum et devotum, in arca inclusit, at servatum reperit. v. Schol. Warton. *Harl.* — *κακῆσιν ἀνασθαλίαισιν* ex tribus cdd. cum Brunckio dedimus. *Kiessl.* In Comatae in arcam inclusionem reperisse visus sibi est Palmerius Exercit. p. 801, damnatum ad lautomias Philoxenum a Dionysio tyranno. Quae merae nugæ sunt, scite tamen illae excogitatae, cum ratione insania, quae multa, et multo, quam dicere tutum est, maior in rebus humanis versatur. *Reisk.*

81. *κέθρον*] h. e. *τὴν λάρακα, ἣτις ἦν ἀπὸ κέθρον κατασκευασμένη.* Schol. Palmerius apud Warton. ad *Idyll.* XXII. 43. corrigit *κηρόν*, ad *favos suaves*, probante

Οὐνεκά οἱ γλυκὴ Μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.
 Ὡ μακαριστὴ Κομάτα, τὸ θῆν τάδε τερπνὰ πεπόνθης,
 Καὶ τὸ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὴν, μελισσᾶν
 Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὄριον ἐξεπόνασας. 85
 Αἰδ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὄφελος ἦμεν,
 Ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμενον ἀν' ὄρεα τὰς καλὰς αἶγας,
 Φωνᾶς εἰσαῖων τὸ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
 Ἄδὺ μελισσόμενος κατεκέκλισο, θεῖε Κομάτα."

Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο τὸν δὲ μετ'
 αὐθις 90

Κῆρῶν τοι' ἐφάμαν Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
 Νύμφαι κῆμέ διδάξαν ἀν' ὄρεα βωκολέοντα

Wartono. [Perperam: nam difficultatem a genere vocabuli obiectam removere non potuit. K.] — De suavissima vsitatissimaque apum comparatione vide Klotzium ad Tyrtaeum p. 76 — 80. *Harl.*

85. 84. *τέρπν ἐπεπόνθης* Brunck. *τερπνὰ πεπόνθης* Valck. vulgo *πεπόνθεις*. — *κατεκλάσθης* ad normam Dorismi a *κατακλαζαι* formari debuisse, docet Valcken. (conf. *Porti Lex. Dor. voc. κατεκλάσθης*.) et comprobat Brunck. *Harl.* Sic *Idyll. XXIII, 54.* est *ἐλυγίχθη* a *λυγίξαι*. vt *Theocriteum ποικιθέντα* adnotavit Eustath. in *Iliad. ω. p. 1481, 15.* *ποικιθέντα* est in *epist. Lysidis* apud *Iamblich. de vit. Pyth. §. 75.* *Kiessl.*

85. *ἐξεπόνασας*; reposui cum Valcken. (qui in altera edit. dubitat, num illud dederit auctor, an *ἐξεπόνησας*.) et Brunckio ex codd. Aug. Schell. multisque aliis apud Valcken. et Wartonom, vt exquisitum magis quam vulgatum *ἐξετέλεσας*. [*ἐξεπόνασας* vix est exquisitius quam *ἐξετέλεσας*, nam continet illud notionem laborum tolerantium, quae ab hoc loco debet abesse; tot tamen codd. auctoritate nititur, vt recipiendum sit. K.] — *ἔτος ὄριον* Schol. intelligit *ver*; Valckenar. *aestatem*; Heinsius *ver et aestatem*. [Conf. Zeune ad *Viger. p. 162.* Schaefer. ad *L. Bos. Ellips. p. 577.* *Kiessl.*]

86. Conf. *Virgil. Ecl. X. 35. sqq.* — *ἐπ' ἐμοὶ* codd. Aug. aliique multi et edd. pr., revocavitque Reiske: at quoniam in illa praepositionis *ἐπὶ* significatione, *meo*

Quod ei dulce nectar Musa in os defuderat.

O beate Comata, tu sane haec iucunda expertus es,

Et tu inclusus fuisti arca, et tu, apum

Favis pastus, totum ver exegisti.

Vtinam mea aetate in vivis numeratus esses;

Nam tibi ego pavissem per montes pulcras capellas

Tuam vocem exaudiens: tuque sub quercubus vel pinubus

Suaviter canens recubuisses, divine Comata.

Ille haec fatus deijt: post quem vicissim

Et ego talia dixi: Lycida care, multa quidem alia

Nymphae me quoque docuerunt in montibus boves
agentem

tempore, fręquentius adhibetur genitivus [Dativus nunquam: nam cum dativo de tempore positum exprimit temporis continuitatem. K.], vid. Kypkii Obs. in N. T. p. 54. tom. II. et Valcken. ad nostrum locum, cum hoc et Brunckio lectionem multarum editionum veterum ἐπ' ἐμεῦ restitui. Postea ἡμεν Valcken. ex cdd. et Brunck. εἶμεν dederunt, ne tot litterae sibilantes ingratum efficerent sonum. Harl.

87. αἷς τὴν ἐγὼν scribendum censet Brunck. Harl. [Metrum adversatur. Kiessl.]

88. 89. φωνᾶς σῆς s. σᾶς αἰῶν coniecit Reiske: equidem non accedo. Harl. [Pronomen ex praegresso τοῖ facile intelligitur. Sin abesse non possit, potius scribendum est φωνᾶς τεῦς αἰῶν pro εἰσαῖων. Amat tamen et aliis locis Theocritus verba ex εἰς composita, vt IV, 46. οὐκ εἰσακούεις; V, 5. οὐκ ἰσορῆτε; — Vers. 89. κατακέκλισο cum Brunckio ex nonnullis cdd. pro vulgato κατακέκλισο recepimus. Kiessl.]

90. τὸν δὲ μέτ'. de anastrophe in praepositione admissa, quamvis δὲ interpositum sit, vid. Hermann. in libro de emend. rat. gr. gramm. p. 107. sqq. et in Actis societ. philol. Lips. Vol. I. p. 43. sq. — Ad vs. 91. conf. Voss. ad Virgil. Ecl. X. init. p. 500. Kiessl.

92. Νύμφαι. Etiam hic occurrit glossema αἱ Μοῦσαι. K. κῆμ' ἰδιδάξουν Brunck. — βωκολ. pro vulgato βουκολέοντα reposui cum Wintertono, Valcken. et Brunckio.

Ἐσθλά, τά που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα
 Ἀλλὰ τό γ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ᾧ τυ γεραίρεν
 Ἀρξεῦμ'. ἀλλ' ὑπάκοισον, ἐπεὶ φίλος ἐπλεο Μοῖσαις 95
 „Σιμιχίδα μὲν Ἐρωτες ἐπέπταρον ἧ γὰρ ὁ δειλὸς
 Τόσσον ἐρᾷ Μυρτοῦς, ὅσον εἶαρος αἶγες ἔρανται.
 Ὄρωτος δ', ὁ τα πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῃ,
 Παιδὸς ὑπὸ σπλάγγνοισιν ἔχει πόθον. οἶδεν Ἀριστιεῖ;
 Ἐσθλὸς ἀνὴρ, μέγ' ἄριστος, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς αἰεί-
 δειν 100
 Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι,
 Ὡς ἐκ παιδὸς Ἀρατος ὑπ' ὀστέον αἰθεῖτ' ἔρωτι.
 Τὸν μοι, Πάν, Ὀμόλας ἐρατὸν πίδαρ' ὕστε' λέ-
 λογχα,

Comp. Stephani Obs. in Virgilian. imitationn. p. 68.
 ed. min. *Harl.*

95. Ex Reiskii mente nominis Iovis h. l. significatur Pto-
 lemaeus aliquis. Imo est locutio proverbialis usurpata
 solita de carminibus eximiis, quae vel dii curent. Virg.
 Ecl. III. 73. *partem aliquam, venti, divom referatis ad
 aures.* Ecl. V. 43. *hinc usque ad sidera notatis.* ad quem
 locum cf. Vossius p. 254. *Kiessl.*
94. 95. ᾧ τυ γεραίρεν — *quo te honorabo, iam repetit*
 Schol. qui interpretatur *ᾧ τινι σὲ τιμῶ, et a Galliergo*
 in plures venit editt. atque ab optimis cdd. et a War-
 tono, Reiskio et Valcken. (aliisque recentioribus) ser-
 vatum est. *ὅτι γ' αἰεῖδεν* cdd. Aug. Schell. plurimique
 alii libri scripti et editi apud Reiskium, Valck. [Gais-
 ford.] et Brunck. qui id rescripsit: at glossoma redo-
 lere videtur: [Mirum tamen, quod in tot tamque prae-
 stantes cdd. irrepsit. *Kiessl.*] — *ἀρξεῦμας* dor. et aeol.
 ab dorico *ἀρξοῦμας* pro *ἀρξομας*, ab *ἀρρομας*, inservit
 periphraasi; vid. Klotz. ad Tyrtaeum I. p. 16. *Harl.*
96. Imitatus est Propertius II. Eleg. 2. vs. 33. sq. setun-
 dum exempl. Broukhuis. quem vide; at secundum edit.
 Barthii, quem in variis lectt. et notis consules, eleg. 5.
 vs. 25. sq.

*Num tibi nascenti primis, mea vita, diebus
 Aureus argutum sternuit omen Amor?*

Proba, quae forte et ad Iovis solium fama pertulit:
Sed hoc ex omnibus longe praestantissimum est, quo te
ornare

Incipiam. age ausculta, quoniam Musis amicus es:

Simichidae Amores sternuerunt: nam miser

Tantum amat Myrtonem, quantum ver caprae amat:

Aratus autem, qui illi viro omnino carissimus est,

Pueri sub viscera desiderio tenetur. Novit Aristis,

Probus vir, longe optimus, quem ne ipse quidem canentem

Phoebus cithara apud tripodem dedignetur,

Pueri amore Aratum sub ossa vri.

Hunc mihi, Pan, Homoles amoenum campum qui sor-
titus es,

Nam sternutatio ab superstitione hominum vel nostra
aetate ad omnia refertur. Conf. Schol. et Idyll. XVIII.
16. *Harl.* Jacobs. citat Catull. XLV. 9. ibique Dö-
ringium. *Kiessl.*

97. ἐρῆ — ἐρῶντι Brunck. (ἐρῶντι est in vno cd. Rom.)
ἐρῶντι tuctur Valcken. ἐρῶντι cod. Aug. *Harl.* In
omnibus, vt videtur, cdd. etiā in Schell. est ἐρῆ, quod
restituimus. *Kiessl.*

100. μέγ' ἄριστος ex cdd. Pal. et Ottob. quibus consentit
cod. Aug. et edd. princ., revocarunt Reiske, Valck. et
Brunck. pro Ἄριστις, quod, a Calli ergo inductum,
reperitur etiam in edit. min. Steph. et Wartonii. Imit-
tatus est Propert. II. 2. 29. sq. *Harl.* Graefius nihil
vidit languidius quam haec sic coniuncta: ἐσθλὸς ἀνὴρ
μέγ' ἄριστος. Mihi haec hoc quidem loco, vbi poeta
aperte ludit vocabulis Ἄριστις et ἄριστος, minime vi-
dentur languida. — Ceterum hic Aristis, quod nomen
viri proprium Reiskio sine causa suspectum est, cogi-
tandus est vt citharoedus longe praestantissimus, qui
ab ipso Apolline edoctus novit Arati amores, quos ad
citharam canit. *Kiessl.*

102. ἐκ παιδὸς dictum vt ἐξ Ἀφροδίτας v. 55. et ἐκ Μοισῶν
vs. 129. *Kiessl.*

103. Ὀμόλω γ' ἐρατ. reposuit Brunckius: nam in pluribus
cdd. scribitur aut Ὀμόλω (vt in Aug.), aut Ὀμόλου (vt

Ἀκλῆτον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις,
 Εἴτ' ἔστ' ἄρα Φιλῖνος ὁ μαλθακός, εἴτε τις ἄλλος. 105
 Κῆν μὲν ταῦθ' ἔρδης, ὦ Πὰν φίλε, μὴ τί τυ παῖδες
 Ἀρκαδιοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμως
 Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅκα κρέα τυτθὰ παρείη
 Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χροῶ πάντ' οὐύχεσσι
 Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις, 110
 Εἷς δ' Ἡδωνῶν μὲν ἐν ὄρασι χεῖματι μέσσω
 Ἐβρον παρ ποταμὸν τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτω,

- in Schell.). Mons enim ille Thessaliae dicitur Ὀμόλι
 et Ὀμολος. v. Valck. qui praeterea [etiam ad Herodot.
 p. 555. conf. ad vs. 59. 60. *Kiessl.*] scribendum putat
 ὅς γε λέλ. *Harl.*
104. τήνοιο est ex sola edit. Commelin. Nam cdd. et
 principes editt. omnes κείνοιο. — De verbo ἐρείδειν vid.
 ad V. 24. *Kiessl.*
105. εἴτ'] Vide ad I. 123. αἶτ' ἐντ' ἄρα — αἶτε τις Brunck.
 et Dahl. — ἄρα Φιλ. ex cdd. pluribus (nam Dorvill. in
 Vanno crit. p. 227. monuit, hoc in viginti cdd. scri-
 tum legi, pro ἄρ' ὁ Φιλ. quod a Stephano in posteriores
 editiones venit.), quibus adsentit August., et edd. pri-
 scis revocarunt Reiske, Valck., Brunck. quos recen-
 tiores sunt secuti. *Harl.* In vno Cod. Medic. εἴτε Φι-
 λῖνος ἄρ' ἔστιν ὁ μ. *Kiessl.*
106. ἔρδης scripsimus cum Schaefero. Vulgo ἔρδοις, Brunck.
 ἔρδοις, cum leni spiritu. καὶ μὲν vnus Medic. *Kiessl.*
 μὴ τί τυ (pro μὴ τυ τε) cum vndecim cdd., quibuscum
 conspirat Aug., Brunck. reposuit. Idem dedit Valcken.
 in altera editione, quum antea vulgatum ordinem prae-
 tulisset. [In Cd. Schell. vt in nonnullis aliis est μὴ τε
 τυ. *K.*] — Ante μὴ supple, non metuendum est, ne etc.
Harl.
107. 108. ὤμως suspicatus est Valck. idque in textum re-
 ceperunt Brunck. et Dahl. [Hos secuti sumus. *K.*] De
 scillis vide ad Idyll. V. 121. Respicit h. l. poeta fes-
 tum in Arcadia et Chio Pani celebratum, vbi eius si-
 mulacrum flagellare sollemne fuit, praecipue in Chio,
 quum choragi tenue tulissent sacrificium, nec satis epu-
 larum adposuissent; v. Schol. quod quidem festum ab

Non vocatum illius in caras manus sistas,
 Sive is est Philinus tener, seu quis alius.
 Quod si feceris, o Pam care, ne te pueri
 Arcadici scillis sub latera et humeros
 Tum flagellent, quum parcae carnes adsint:
 Sin alio inclinaveris, toto corpore vnguibus
 Laceratus pungaris, et in vrticis dormias,
 Degasque Edonorum in montibus hieme media
 Hebrum ad fluvium, proximus arcto,

avaritia choragorum metuque originem traxisse videtur. *Harl.* ὄκα dedimus cum Brunckio. *Kiessl.*

109. 110. εἰ — νεύσ.] *sin vero alio inclinaveris.* v. Valcken. — αἰ δ' ἄλλως νεύσοις Brunck.; postremum e codd. *Harl.* Vnus cod. Mediol. isque perbonus, νεύσεις. — ὀνύχισσιν cod. Schell. — κνάσαιο, significatione passiva. vid. ad III, 29. — Cod. vetustus Mediol. κνύσσαο. *Kiessl.*

111. 112. ὄρεσι correxi cum Wintertono, Valck. et Brunckio; οὔρεσι vulgo. — *Hebrus* (v. Voss. ad Virgil. Ecl. p. 530.) fluvius maximus et latissimus Thraciae proprie dictae. Multae editiones apud Reiskium, item codd. plures (etiam Schell.) et scholiastes habent εὔρον, quod idem est; vide Oberlin. ad Vibium (qui p. 11. scribit, *Hebrus Thraciae, proximus Aeno oppido*) in notis p. 119. hodie dicitur *Marizza*. *Edoni*, gens Thraciae (quae terra sedes quasi ventorum et frigoris fingebatur; v. Callimach. H. in Dian. 114. sqq. ibique Ernesti; Valer. Flacc. Argonaut. I. 610. sqq. ibique interpretes: idem Valer. VI. 340. (vbi conf. Burmannus) *Edonis*, ait, *nutritum missile ventis Concitat*. Adde Voss. ad Virg. Ecl. l. c.) Edoni igitur parum adcurate collocati videntur ad Hebrum fluvium. At poetae, qui notiora, aut quae sensum inprimis afficiunt, deligere solent, non adeo diligentes vbivis in rebus geographicis fuerunt; conf. Burmann. ad Valer. Flacc. V. 180. Virgilius ipse, qui Ecl. X. 65. nostrum imitatus est, in codice suo *Hebrum* invenisse videtur. Quare dubito, num elegans ceteroquin et ingeniosa Hemsterhusii coniectura, Ζαναίων vel Ζαναλοῖς μὲν ἐν ὄρεσι, sit admittenda.

Ἐν δὲ θέρει κυμάτοισι παρ' Αἰδιόπεσσι νομεύοις,
Πέτρα ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν ὡς ἐτι Νεῖλος ὀ-
ρατός.

Ἵγμες δ' Ἰετίδος καὶ Βυβλίδος ἀδύ λιπόντες 115
Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἔδος αἰπὺ Διώνας,
ἽΩ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοιοί,
Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἡμερόεντα Φίλιον,

Hi quidem ad Hebrum habitant, v. Berkel ad Stephan. Byz. voc. Ζώνη: at *Zone*, vrbs Ciconum, non arcton, sed meridiem versus sita est. Melius vero cum Toupio et Valcken. post ποταμὸν incidere et τετραμμένος cum ἑγγύθεν ἄρκτου coniunxeris; nisi malueris cum Koehlero p. 35. legere, ποταμὸν τετραμμένον. [Koehlerii mutatio nititur hoc loco Dionys. Perieg. 296. Ἴστρος ἐς ἀντολίην τετραμμένος ἄγχι θαλάσσης: in quo tamen sunt coniungenda τετραμμένος ἐς ἀντολίην. K.] Reiske coniecturam suam πεπραμένος, venditus ad Hebrum, post quod vocabulum orationem incidit, in textum recepit: at contra codices; et lectio quorundam codd. κεκλιμένος, quod dedit Brunckius [metro everso, nisi cum duobus cdd. κεκλιμένον scripseris. K.] et in cōd. Aug. pro glossemate aliquis suprascripsit, militat tanquam interpretamentum pro vulgata lectione. Compara cum nostro loco Claudian. Epigr. XXIV. 1. sq. — De Edonis v. Barthium ad Stat. Theb. V. 78, iam ab Hemsterhusio laudatum. Harl. Scite monuit Graefius, Edonos hic, vt in poeta, Thraces in vniversum significare, sicque Hebrum, Thraciae fluvium, optime convenire. — Vossius post τετραμμένος orationem interpungit, quod probare non possum; nam et languide dicitur versus ad Hebrum, et Graeci dicunt τετραμμένος πρὸς, non παρὰ, et τετραμμένος ἑγγύθεν ἄρκτω commode sic explicatur, conversus ad arcton et sic quidem, ei vt sis propinquus. Idem igitur est quod κεκλιμένος, vel κλιθεῖς ἄρκτω, vicinus. v. Musgrav. ad Sophocl. Trach. 101. Kiessl.

114. *Blomyes* gens in extremis Aethiopiae; v. Schol. et Cellar. Not. O. A. tom. II. libr. III. 8. 16. qui ex nostro

Aestate autem apud extremos Aethiopas pascas
Sub scopulo Blemyarum, vnde Nilus non amplius con-
spici potest.

Vosque, Hyetidos et Byblidos, dalcibus relictis
Vndis, qui habitatis flavae excelsam sedem Diones,
O malis Amores rubentibus similes,
Ferite mihi arcu amabilem Philinum,

loco suppleri potest. De Nilo v. Iablonskii Pantheon
Aegyptiacum. *Harl.*

115. *Τετις καὶ Βυβλίς, ὄρη Μιλήτου καὶ κρήνας. Μιλήτου
γὰρ, φασί, καὶ Ἀρείας ἐγένοντο παῖδες Δαῦνος καὶ Βυβλίς,
ἧς ἐρασθεὶς ὁ Δαῦνος (Cauinus alias dicitur, quod no-
men etiam hic reponi iubet Koehler, quem consules.)
ἀπέλιπε Μίλητον· ἐκείνη δὲ μὴ φέρουσα ἀπήγατο. ταύτης
ἡ κρήνη ὀμῶνυμος. Schol. Sensus igitur est: Vos Cupi-
dines, qui relictis Hyetididis et Byblidis vnda (ob infan-
dum et infelicem amorem) colitis excelsam sedem Dio-
nes, h. e. *Cyprum*, quae Veneris et Amorum est domi-
cillum; v. Toup. [qui citat Orph. Argon. 50. αἰπεινὴν
τε Κύπρον, καὶ Ἀδωναιὴν Ἀφροδίτην. ad quem loc. conf.
vv. dd. Heinsius intelligit *Erycem* montem. *K.*] — *Λι-
πόντες* igitur non mutandum est cum Reiskio, qui va-
ria excogitavit. Dione vero, quae est mater Veneris,
etiam pro ipsa Venere sumitur; v. Bion. I. 93. ibique
notam in Antholog. gr. poet. et Ovid. Metam. IX. 663.
sq. (add. Voss. ad Virgil. Ecl. IX. 47. p. 481.) — Vide
vero a vers. 106. ingrattam et stupidam veterum iram
adversus deos, votis hominum non annuentes, et com-
para Anacr. X. 15. ibique Fabrum et Barnes. *Harl.* In
vno cd. Med. *νεῦμα* pro *ναῦμα*, sollenni errore, quo *a* et
eu inter se permutantur. vid. ad V. 25. *Kiessl.**

117. Longus in Pastor. I. cap. XI. p. 80. Boden. p. 22.
Schaeff. *ἡ μὲν εἰκασεν αὐτοῦ τὴν κόμην, ὅτι μέλαινα, μύρ-
τοις· ὁ δὲ μῆλω τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ὅτι λευκὸν καὶ ἐνερευ-
θὲς ἦν.* Imitatus est etiam Tibullus III. 4. 54. *Πο-
δόμαλον* est infra Idyll. XXIII. 8. *Harl.* Plato in epi-
gram. in Anthol. gr. ed. Jacobs. T. I. p. 108. *Amorem*
dicit πορφυρέοις μῆλοισιν ἰοικόντα, παῖδα Κυθήρης. quem
locum citavit Dahlius. *Kiessl.*

Βάλλετ' ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δῦσμορος οὐκ ἔλεεῖ μεν.
 Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαιτερος· αἱ δὲ γυναῖκες 120
 Αἱ αἶ, φαντί, Φιλίνε· τό τοι καλὸν ἄνθος ὑποφρέϊ.
 Μηκέτι τοι φρουρέωμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε,
 Μηδὲ πόδας τρίβωμες· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
 Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνηραῖσι διδοίη
 Εἰς δ' ἐπὶ τᾶσδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαι-
 στρας 125
 Ἄμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γραῖα τε παρείη,

119. μεν ex cdd. (fere omnibus) et edd. pr. revocavit Reiske, quem secuti sunt Valcken. et Brunck. Vulgatum με a Stephano in posteriores venit editiones. Atqui Simichidas queritur, non se, sed amicum suum Aratum contemtum esse a Philino. *Harl.* Legendum esse μεν, iam Casaubon. et Heinsius monuerant. Schol. τὸν ἐμὸν φίλον οὐκ ἔλεεῖ. In cd. Schell. videtur primo scriptum fuisse ἐλεῖ. *Kiessl.*

120 — 124. Corrigit se: καὶ δὴ μὰν, atqui. Sensus est: Cur advoco Cupidines, vt Philinum ad Arati amorem excitent? (v. 118.) nam Philinus est iam exoletior piroque mollior, ita vt mulierculae dicant: abiit, sive potius, *sensim et paulatim defluit tibi flos et gratia puerilis: nec ante fores Philini amplius vigilabimus.* Ἐποφρέϊ, quod verbum Valcken. ex multis cdd., (consentientibus Aug. et Schell.) et edit. Mediol. rescripsit pro vulgato ἀποφρέϊ, est, ob praepositionem ὑπὸ additam, *sensim et paulatim defluit.* Brunck. τὸ τὴν —. Idem cum Valck. ex aliquot cdd. edidit φρουρέωμες, quod pronuntiando est contrahendum. — ἀλέκτωρ, vid. Schol. et interpret. ad Longum p. 274. Boden. Sensus: *ad amati fores alius per totam noctem excubet, et frigora matutina patitur.* Νάρκαι ἀνηραῖ sunt frigora matutina, quae sub galli cantum graviora esse solent. v. Toup. — ἀνηραῖσι Brunck. *Harl.* [αἱ, αἶ, Cd. Schell. v. ad II. 55. — vs. 122. Iacobsio legendum videtur: μηκέτι οἱ — non amplius, o Arate, in eius liminibus noctem transigamus. At hoc οἱ plane superfluum est. — Continet hic versus blandam Simichidae dehortationem, ne Aratus, cuius res, vt amicus, amicitiae

Ferite, quoniam hospitis mei infelix non miseretur.
Atqui sane piro ille est mollior; et puellae,
Heu, heu, clamant, Philine: tibi flos formae subla-
bitur.

Non amplius vigilemus ad fores, Arate,
Neque pedes teramus: sed matutinus gallus alium
Cucuriens torporibus molestis tradat:
Vnusque in hac palaestra, optime, Molon, vexetur:
Nobis autem sit quies curae, et anus adsit,

quadam communione suas facit, id facere pergat. — vs. 125. ὀρθίως Cd. Schell. cum nonnullis aliis. — vs. 124. νάρκας ἀνιηραῖς intelligit H. Vossius inertem et molestum animi corporisque torporem exclusi amatoris, post noctem miserrime vigilatam discessum a foribus parantis. — Toupius sane verborum vim ob locum Horatianum (Sat. II. 6. 45. *matutina parum cautos iam frigora mordent.*) nimium coarctavit; neque tamen haec frigora excludi possunt, quo minus et ipsa aliquid conferant ad amatorem infelicem, quem iam pervigilatio probe delassavit, molestissimo torpori tradendum; sicque apte conferuntur hi loci: Horat. III. 10. 19. sq. Propert. I. 16. 25. *me mediae noctes, me sidera prona iacentem, Frigidaque Eoo me dolet aura gelu.* ibid. V. 45. *Haec ille (amator in limine cubans) et si quae miseri novistis amantes, Et matutinis obstrepit alitibus.* K.]

125. ἐπὶ τὰςδε ex cdd. rescripserunt Brunck. et Valck., et iam antea id placuerat Wartono et Reiskio. Vulgo ὑπό. [Aliquot cdd. ἀπό. K.] Harl. „Sententia est: solus Molon, homo scaevus, pinguis, rusticus, inficetus, impurus, in hac palaestra torqueatur et excrucietur. Palaestram appellat illa taedia et supplicia, quae tolerare debent amatores spreti, itando ad fores amati, et ad eas iterum atque iterum pervigilando, donec tandem assiduitate officiorum, patientia et importunitate pertinaciam et odium vincant crudelis et superbi „amasii.“ Reisk. Graefius offensus nomine Molonis, hoc vno loco memorati, versum sic corrigit: τὴς δ' ἐπὶ τὰςδε, φέριστε, μολῶν ἄγγ. παλ. Hoc μολῶν habet Schol. et Flor. Kiessl.

“Ατις ἐπιφθύσοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφι ἐρέοι.”

Τόσσ' ἐφάμαν ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἀδὺ γαλάξας,

Ὡς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήιον ὄπασεν ἡμεις.

Χὼ μὲν, ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερά, τὰν ἐπὶ Πύξας 150

Εἶρω ὁδὸν· αὐτὰρ ἐγὼν τε καὶ Εὐκρίτος ἐς Φρα-
σιδάμω

Στραφθέντες, χὼ καλὸς Ἀμύντιχος, ἐν τε βουδαίαις

Ἀδείας σχίνιοι χαμυνίσιν ἐκλίνθημες,

Ἐν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισιν.

Πολλὰ δ' ἄμμιν ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο 156

Αἰγίροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ

Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελαρσοδεν.

127. 128. ἐπιφθ. vid. ad Idyll. II. 62. (Tibull. I. II. 65. sq. *Ter cane, ter dictis despuæ carminibus.*) — v. 128. ὡς ἐφάμαν cum quinque codd. et ὁ δ' ἐμὴν Brunck. — ὡς cum τόσσ' pro varia lect. vnus isque optimus Cōd. Paris. — λαγωβόλ. vid. ad Idyll. IV. 49. et quem ibi laudamus, Vossium ad Virgil. Ecl. V. 88. p. 275. *Kessl.*

129. ἡμεις edd. vett. Reisk. et Valck. [qui h. l. prætulit vt suavius auribus; contra ἡμεν v. 86. eandem ob causam. K.] et in notis probavit Brunck. qui tamen in textu dederat εἶμεν ex codd. Caesar., citans Dorrill. Vann. crit. p. 28. — ἡμεν cdd. Aug. Schell. edd. Commel. et Warton. *Harl.*

150. Πύξας] οἱ μὲν τὸν ἐν Κῶ δῆμον· οἱ δὲ τόπον, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ἀφ' οὗ Πύξιος λέγεται. Schol. Locum hunc imitatus est Paulus Silentarius Anthol. VII. p. 603. quod observavit Arnald. Lect. Graec. p. 171. *Reisk.*

151. Vossius vertit: bei Frasidamos angelangt. Conf. vs. 112. — vs. 152. Ἀμύντιχος i. q. Ἀμύντας. vid. v. 2. K.

153. σχίνιοι, lentisci; vid. supra Idyll. V. 129. Suavis dicitur ob odorem gratum, quem spirat. *Schreber.*

154 — 156. οἰναρέοισιν codd. Aug. Schell. aliique apud Reiske [et Gaisfordium. K.], qui vnice probat, idque Brunck. rescripsit. [Brunckius: „Aeque bene dicitur „οἰναρέη et οἰναρέων, vt οἰναρή et οἰναρον.“ In vno cod.

Med. est νεοτμάτης — οἰναρέης· in alio cd. οἰναρέαι-

Quae desputans, minus quae pulcra sint, procul arceat.

Hæc dixi, et ille mihi pedum, suaviter ridens,

Vt ante, a Musis munus hospitale dedit.

Tum ille, deflectens ad sinistram, qua itur ad Pyxam,

Via pergebat: ego autem et Eucritus vbi in Phrasidami
domum

Veneramus, simulque pulchræ Amyntas, in profundis

Dulcis lentisci toris recubimus,

Inque recens abscissis pampinis laeti.

Multæ nobis desuper in caput agitabantur

Populi, ylmique, et prope sacer rivus

Nympharum ex antro defluens murmurabat.

ἄν, in alio οἰκαροῖσι, in alio οἰνεάροισι. — De ἄμυν
vid. Valcken. ad Adon. p. 236. sq. — Eustath. ad Iliad.
p. p. 1112, 35. = 1151, 10. Δωριεῖς δὲ ἄμυν συστέλλοντες
τὸ ἐκὰς ἔθνοντες. Θεόκριτος· πολλοὶ δ' ἄμυν ὑπερθε κ.
κ. δ. — vid. ad vs. 2. Kiessl.] — δονέοντο scil. ἀνέμοι,
vt plene dicitur Idyll. XXIV, 88. — Versu seq. αἰγείρος
est *populus nigra*, et voc. creticum. vid. Spanhem. ad
Callim. H. in Cerer. v. 38. Harl.

137—141: κελάρουδε, sine v. ἐφελκυστικῶ Valck. et Brunck.
[Hoc v. etiam e cd. Schell. revocavimus. K.] — Κελα-
ρούειν, resonare, est fontium vel torrentium ex alto de-
scendentium; contra κελάρουδεν fluviorum. v. Idyll. XVII.
92. ibiŋque Warton. — λάλαγ. eleganter et audacter!
obvocem, quam edunt, sonoram. v. Mollum ad Lon-
gum p. 88. (p. 24. Schaef.) qui, ὁ τέτιξ, ait, ἐκ τῶν κόλ-
πων ἐπήχησεν —. add. Valcken. [Λαλαγεῦντες ἔχον πό-
νον, cum summo impetu, summa contentione canebant.
conf. Idyll. XXII. 187. Hes. Scut. 305. ad quem loc.
laudat Heinrich. Villois. ad Long. p. 52. Plura dedit
Valcken. ad nostrum locum, cuius elegantiam Salvinus
mutando πόθον depravatam ibat. Kiessl.] — αἰθάλω-
νες dcc. secundum Schol. vel quod calore solis delectan-
tur, vel quod sole ardente lubentius canunt. [Voss. ver-
tit: froh der Besonnung. Finkenstein. Sommerlustig.
Etiam ad corpusculi colorem potest referri. v. Epigr.
Meleagr. CXI. αἰθίοπι κλάζεις χρωτὶ μέλισμα λύρης. —

Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὄροδαμνίσι αἰθαλίωτες
 Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον ἃ δ' ὀλολυγῶν
 Τηλόθεν ἐν πυκναῖσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις. 140
 Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγῶν
 Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
 Πάντ' ὥσδε θέρεος μάλα πίνος, ὥσδε δ' ὀπώ-
 ρας.
 Ὅχραι μὲν παρὰ ποσσὶ, παρὰ πλευραῖσι δὲ μάλα
 Λαφιλῶς ἀμῖν ἐκλύνδετο τοὶ δ' ἐκέχυντο 145
 Ὅρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε.
 Τετράενες δὲ πύθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.

Vocab. ὀλολυγῶν Voss. reddit: *Käuzlein* (vlula), Fin-
 kenstein. *Sprosser*, Bindemann. *Drossel*. — Brunck.
 dedit *πυκναῖσι*, quae forma hic defendi videtur lectio-
 ne vnius cod. *πυκνοῖσι*. *Kiessl.*] — De *κορύδοις* vid. ad
 v. 23. et Hoeschel. ad Phrynichi Eclog. p. 150. ed.
 Pauw. — De *acanthide*, ita dicta, quia *εὐκάνθας*, *car-*
duos, amat, in iisque commoratur, vid. Schol. Virgil.
 Georg. III. 338. [*Acalanthis* s. *acanthis*, s. *carduelis*,
 Stiegliz, Distelfink, Rothvogel, Goldfink: v. Voss. ad
 loc. Virgil. p. 608. — A Reiskio de *acanthide* laudatur
 Iacobus Nicolaus Loensis Epiphyllid. 3, 26. (p. 592.
 T. V. Lampad. Grut.) *Kiessl.*] et Antonin. Liber. Me-
 tam. p. 52. ed. Verheyk. ibique Muncker. *Harl.* —
 De *turture* conf. Voss. ad Virgil. Ecl. p. 56. *Kiessl.*

142. *πωτῶντο*, vt Iliad. XII. 287. et *πωτῶνται* Idyll. XV.
 122. v. Valcken. ad Adonisz. p. 400. B. et viros doctos
 ad Gregor. Corinth. de Dial. p. 271. sqq. *Vsatum est*
etiam πωλέομαι (Iliad. a. 490.) pro *πολέομαι*. *Kiessl.*

145. ὥσδε quatuor codd. bis apud Gaisford. ὥσδε Brunck.
 — item quinque cdd. ὀπώρας cum Brunck. pro ὀπώρης;
 idque rescriptissimus. *Kiessl.*

144. Compara locum elegantem Longi in Pastoral. III.
 cap. 26. p. 586. sq. (p. 104. sq. ed. Schaeff.) — add. Vir-
 gil. Ecl. VII. 54. *strata iacent passim sua quaeque sub*
arbore poma: ibique Voss. p. 571. — *παρὰ ποσσὶ* pro
πὰρ εκ pluribus cdd. apud Gaisford. recepi. Mox
 Brunck. dedit cum quatuor cdd. *περὶ πλευραῖσι*. hoc

In opacis ramusculis ardenticalae
 Cicadae garrire certabant: et vlula
 E longinquo in densis ruborum spinis stridebat.
 Cantabant cassitae et cardueles, gemebat turtur.
 Volitabant flavae circa fontes apes.
 Omnia redolebant aestatem opimam, redolebant au-
 ctumnum.

Pira ad pedes, ad latera mala
 Largiter nobisolvebantur: et effusi erant
 Rami prunis gravati in terram.
 Quadrima a doliorum orificio relinebatur litura.

πλευραῖσι nos quoque dedimus. In duobus cdd. est πλε-
 ροῖσι, et in vno παραί a prima manu. *Kiessl.*

145. Pro ἄμιν volentibus Valcken. et Graefio dedimus
 ἄμιν, vt v. 11. et VIII. 13. Gerhard. in Lect. Apoll.
 p. 117. mavult ἄμιν. — δὲ κέχυντο cdd. Aug. et Schell.
 item duo alii apud Gaisford. — De voc. δαψιλῆς conf.
 Ernesti ad Callimach. H. in Del. 125. *Kiessl.*

146. Citant hunc versum *Etymologus* in Βράβηλα, *Suidas*
 in Βράβυλα et *Athenaeus* II. p. 50. A. — Βράβυλα, τὰ
 κοινῶς κοκκύμηλα, ἤγουν δαμασκηνά. Schol. vid. Port.
 Lex. Dor. voc. ὄραξ (ὄρηξ), *Suidas* h. v. Iac. Nic.
 Loensis Epiphyl. IX. 12. [et Bod. a Stapel ad Theo-
 phrast. p. 318. *Schreb.*] *Harl.*

147. πίθω ex Ottob. Reg. Paris. et vno ex Caesareis dedit
 Brunck. et ita legit etiam Gregor. Cor. §. 90. p. 128. =
 273. (ad quem vid. notas vv. dd.), qui τετραέντες (ab ἔνος,
 annus) pro τετραετές poni tradit. Brunckius vero, *num,*
 inquit, *convivis depromsisse cadum sufficere debuit. Si*
plures reliti fuissent, ideo fuisset factum, quia diversa
fuissent vina. At eane omnia quadrima? Bene et in-
 geniose quidem: at in oratione vulgari et in medio
 quasi posita, cuius indolem et rationem poetae, prae-
 cipue bucolici, sequi solent, ista subtilitas non vbique
 servatur. — ἀπελύετο (pro vulgato ἀπολύετο, quod et-
 iam Gregorius habet) ex duobus cdd. Florent. (quibus
 septem alii apud Gaisford. accedunt) rescripsit cum
 Koppiersio in Obs. philol. p. 73. et Brunckio Valcke-

Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχουσαι,
 Ἄρά γέ πα τοιόνδε Φόλω κατα λάϊνον ἄντρον
 Κρατῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων; 150
 Ἄρά γέ πα τῆρον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπω
 Τὸν κρατερόν Πολύφαμον, ὃς ὄρεσι λῆας ἔβαλ-
 λεν,

Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὐτὰ ποσσὶ χορεῦσαι,
 Οἶον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, Νύμφαι,
 Βωμῶ παρ Δάματρος ἀλωάδος; ἅς ἐπὶ σωρῶ 155
 Αὐθις ἐγὼν πάσαιμι μέγα πτύον' ἃ δὲ γελάξαι,
 Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέροισιν ἔχουσα.

- narius. *Harl.* In Cd. Schell. a manu correctrice est ἀλεῖψαρ. — Horat. Od. III. 8. g. *Hic dies — corticem adstrictum pice dimovebit Amphorae.* vbi conf. Mitscherl. — Archiloch. fragm. XLIX. *κοίλων ποιματ' ἀφελκε κάδων* — ad quem locum conf. Liebel. p. 143. K.
148. 149. Digressio poetica, etque elegans. [*παρνάσιον* Cod. Schell.] De *Pholo* Centauro vid. Schol. Athen. XI. p. 499. Apollod. II. 5. 4. (Obs. Heynii p. 147.) Warton. ad *Idyll. XXIV.* 156. *Harl.* Adde *Orphēi Argon.* v. 419. — Vers. 150. *ἄδιδιμα κρατῆρ'* cum Brunck. et vno cod. *Kiessl.*
151. Ἀνάπω, sine iota subscripto, correxit Heinsius (atque sic scriptum in cod. Aug. ac Florent.) his inductus verbis interpretis Apollonii: *ἢ δὲ ποτὶ πρόθεσις παρὰ μὲν Δωροεῦσι πρόσ, παρ' ἡμῖν δὲ καὶ Ἰωσῶν εἰληπταὶ ἀντὶ τῆς παρὰ.* [quae mera sunt somnia. K.] Sed iota illud reduxit Valckenarius. De *Anapo*, fluvio Syracusarum, vid. ad *Idyll. I.* 68. *Harl.*
152. *Odyss. IX.* 481. s.

ἦνε δ' ἀποδῆξας κορυφῆν ὄρεος μεγάλειο
 καὶ δ' ἔβαλε προπαροῖθε νεῶς κωνοπερώροιο.

propter hunc locum Heinsius in loco Theocriteo pro vulgato λῆας scripsit νᾶας, *totis montibus naves petiit.* quae mihi oratio a modesta Theocriti elegantia prorsus abhorrere videtur. Maecenati iam ille Homeri locus tumidus videbatur prae Virgiliano *Aen. X.* 128. *haud partem exiguam montis.* ad quem v. Heyn. Hinc νᾶας, licet magnos patronos, vt Valcken. Brunckium, alios,

Nymphæ Castalides, quæ Parnesium cacumen tenetis,
 Num talem in Pholi saxeo antro,
 Cratera Herculi senex statuit Chiron?
 Num pastorem illum ad Anapum
 Validum Polyphemum, qui in montibus saxa mittebat,
 Tale nectar invitavit, vt in stabulis saltaret,
 Quale tunc poculum temperastis, o Nymphæ,
 Ad aram Cereris, arealis? in cuius acervo
 Vinam iterum ego figam magnum ventilabrum, ipsa-
 que rideat
 Manipulos et papavera vtraque manu tenens.

invenerit, expuli et *λαογονοσσι*. *ᾠρα* appellatur tota regio Aetnaea, vt apud Mosch. III. 132. — Jacobs. dedit *ᾠραι* qb numeros. — *ἔβαλλεν* cdd. Aug. et Schell. *Kiessl.*

155. Odys. IX. 559. ἀλλὰ τὸδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορροή. — vs. 154. Etymol. p. 273, 58. Διακρανώσατε σημαίνει τὰ ἀναρῆτα· παρὰ τὸ κῆρα διακρανώσατε· — δοκῆ γὰρ τῶν πίθων ἢ ἀληθοῦ κῆρα εἶναι. Οὕτως Ἀμάραντος, υπομνηματικῶν τὸ εἶδλλον Θεοκρίτου, οὗ ἢ ἐπιγραφῆ Ἀμφίδας, ἢ Θαλίσιαι. — In sex cddi est διακρανώσατε. *Kiessl.*

155. Ceres ab *αἰωά* dicitur *αἰωίς* et *αἰωίς*. *Harl.* In pluribus hic cdd. legitur *αἰωίδος* et in Iunt. *αἰωιάδος*. *K.*

156. 157. *γελάσαι*. Valck. dedit in altera edit., sic etiam Brunck. In priore ille scripserat *γελάσαι* cum plurimis cdd. (etiam Schell.) Vulgo *γελασαι*. Insuper dedit *ἔγων* cum Brunckio. — In optimo cd. *ἐντις*. *K.* — Vs. 157. *δράγματα*, plenius Callim. H. in Del. 284. vbi vide Th. Graevium, et H. in Cerer. 20. vbi vide Spanh. *δράγματα ἀσταγῶν*. Arista vero et papaver fuerunt Cereris insignia; v. interpret. ad Callim. H. in Cer. 45. et librum sic inscriptum: *Papaver ex omni antiquitate erutum*. Norimbergae, 1713. *Harl.* Cum Brunckio ex aliquot cdd. recepi *ἀμφοτέρωσιν*. in aliis cdd. est *ἀμφοτέροισιν*. Cd. Schell. praebet *ἐπ'* pro *ἐν*. Adde Koen. ad Gregor. Corinth. p. 562. Heyn. ad extrem. Tibull. Eleg. I. X. *Kiessl.*

ARGUMENTUM

IDYLLII VIII.

Disceptant in hoc Idyllio duo pastores, qui cum certaminis scena designantur vs. 1 — 5., Daphnis, celeberrimum apud Siculos nomen (cf. v. 93. ibique Schol.) et Menalcas, ambo cantus et musices peritissimi, amoebaeo carmine, cuius occasio a mutua provocatione petitur. — 6 — 12. Praemio, quo decernant, constituto — 24. vicinoque caprario, vt arbitri partes suscipiat, advocato — 29. ipsum carmen exordiuntur, ita quidem, vt primum quaternis versibus, — 60., tum octonis respondeant. — 79. Certamine finito caprarius Daphnidi propositum adiudicat. Hanc vero victoriam ita repraesentat poeta, ea vt Daphnis futurae apud posteros gloriae prima fundamenta iecisse censeatur. — Etiam auctor Arethusae (p. 72. sq. sec. edit.) Daphnidem intelligit cantatissimum illum pastorem Siculorum herosa, Veneri invisum, in cuius obitu describendo Idyllium I. versatur. Conferendus est de hoc carmine libellus *C. G. Wernsdorfii* sic inscriptus: *Cantores, Theocriti Idyllium VIII. latino versu expressum. Accedit spicilegium observationum, inprimis de carmine amoebaeo. Helmstadii, ClodCCCII. 8.* — Ch. Dan. Beckius, qui de veterum auctorum scriptis non le-

viter iudicare solet, in *Observatt. critico - exegeticis*, P. V. p. VIII. de hoc poemate hanc dixit sententiam: „Idyllium VIII. inter Theocritea totum spurium censeo, factum quidem ad imitationem Theocriteae simplicitatis, sed ita ut verum principis bucolicorum poetarum ingenium raro adpareat.“ — Plurimos inde versus expressit Virgilius *Eclog. III. et VII.*

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ η.

ΔΑΦΝΙΣ

ΜΕΝΑΛΚΑΣ ΚΑΙ ΑΙΠΟΛΟΣ.

Δάφνιδι τῷ χαριέντι συνήντετο βουκολέοντι
Μᾶλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλκας.
Ἄμφω τῷ ἦτην πυρότριχῳ, ἄμφω ἀνάβω,
Ἄμφω τυρίσδεσιν δεδαημένῳ, ἄμφω ἀείδεν.
Πρῶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας. 5

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μνηστῶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀεί-
σαι;

In Brunckii Analectis est Idyll. III. — Rusticae simplicitatis exemplum suavissimum esse, iam *Vavassor* de ludicra dictione p. 114. sqq. ed. Kapp. ostendit. *Harl.*

1. 2. βουκολέοντι pro βουκολέοντι dedimus cum Valck. et Brunck. — Piersono in *Verisimil.* p. 46. legendum censenti pro ὡς φαντί, Διόφαντε, cui Diophanto Theocritus Idyll. XXI. inscripsit, quemadmodum Idyll. VI. Arato, Idyllia XL et XIII. Niciae medico, Reiskius hoc opposuit, multas et dissimiles a pastoribus iactatas fuisse fabellas de huiusmodi pastoribus, vt de magnis illis mythicis heroibus, quarum commune praeloquium, *αἰὺν, fama fert antiqua, fuisse aliquando hos vel illos reges, pastores, etc.* *Kiessl.*

5. 4. Virg. *Ecl.* VII. 4.

*Ambo florentes aetatibus, Arcades ambo,
Et cantare pares et respondere parati.*

Ἠτην scribi potuit et ἦτην, quod est in cdd. Rom. et

BUCOLICI CARMINIS CANTORES.

IDYLLION VIII.

DAPHNIS, MENALCAS ET CAPRARIUS.

Daphnidi formoso occurrit hoves pascenti
Oves pascens, ut aiunt, in montibus altis Menalcas.

Ambo insignes erant flava coma, ambo pueri,

Ambo fistulam inflare docti, ambo cantare.

Primus igitur Daphnidem intuitus ait Menalcas:

MENALCAS.

Mugientium custos boum, Daphni, visne mecum cantu
certare?

Paris, et in edit. Mediol. In aliis *ἡσθη*. — Pro *ἀνάβω*
ex scholiis aliam lectionem *ἐνάβω* eruit et probavit Hem-
sterhusius. Etiam Wakefield. in Syl. crit. P. I. p. 144.
sq. corrigit *ἐνάβω* ambo barbam florentes, ambo flo-
rentes aetatibus. Nam *ἀνάβω*, inquit, est qui nondum
ex ephebis excessit nec vestitur vel lanuginé pullulan-
tis barbae: *πυρρότριχος* autem, cui barba quidem ena-
scitur, sed nondum fit hirsuta. Etiam Graefe ad Idyll.
VI. 3. vult *πυρρότριχος* hos non dici propter flavos ca-
pillos, sed propter flavescentem primam barbae lanugi-
nem. Vossius contra vertit *blondlockig*. Kiessl.

4. *τυρίδα* quatuor cdd. apud Gaisford. vid. ad I. 3. Kiessl.

5. Ob vim et potestatem part. *δ' ὧν* Hoogeven. de particu-
lis L. Gr. p. 272. sq. (p. 141. Epit. Schütz. edit. alt.)
nostrum versum ita vertit: prior vero Daphnis intuens
cecinit. Cecinit ergo hoc modo. Harl. Meliora docet
Riemer, in Lex. gr. s. h. v. 2). Kiessl.

Φαμί τυ νικασεῖν ὅσον θέλω αὐτὸς αἰείδων.

Τὸν δ' ἄρα χ' ὡ Δάφνις τοιῶδ' ἀπαμείβετο μύθῳ
ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμᾶν εἰροπόκων ὄϊων συρικτὰ Μενάλκα,

Οὐ ποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθοις, τὺ γ' αἰεί-
δων. 10

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσθεις ὦν εἰσίδειν, χρήσθεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσθω τοῦτ' εἰσίδειν, χρήσθω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἄλλὰ τί θησεύμεσθ', ὃ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἶη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θίς γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ ποκὰ ἀμνόν, ἐπεὶ χαλεπός δ' ὁ πατήρ μεν 15

Χ' ἀμάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

7. νικαξεῖν, et versu 10. νικαξεῖς Brunck. improbante Valcken. νικασῆν ed. pr. et Mss. Harl.

9. Dorville ad Chariton. p. 604. ed. Lips. affirmat, cod. Taurinensem, quem optimum appellat, exhibere συρικτὰ. vid. ad VII. 28. Kiessl.

10. αἰείδων coniungendum esse cum νικασεῖς, docet vs. 7. et 84. Commate igitur post πάθοις orationem distinctimus secuti Sūvernum V. III. in Obs. crit. in vett. auctor. loca nonnulla (Elbingae, 1806.) qui locum sic vertit: nunquam tu quidem, nec ullo modo cantando me vinces. Kiessl. πάθης e cdd. Brunck. in textu dederat: in notis vero defendit αἴ τι πάθοις. Harl.

11. χρήσθεις ὦν, omisso δ', et vbiq̄ue deleto in hoc verbo iota subscripto, dedit Brunck. [Hoc δ', quod plane superfluum est, omisimus auctoritate vnus et optimi cod. K.] χρήσεις Aug. Cod. Compara Virg. Ecl. III. 28. et Stephani Obs. in Virgilian. Theocr. imit. p. 56. ed. min. χρήσθεις ὦν Valck. Harl. [Aliquot cdd. et ed. Mediol. καταθῆναι. K.]

Affirmo, me te cantu victurum esse, quantum ipse volo.

Huic tum Daphnis his verbis respondit :

DAPHNIS.

Pastor lanigerarum ovium, fistulator Menalca,
Nunquam me vinces, ne si quidem tibi quid accidat, tu
quidem cantu.

MENALCAS.

Visne igitur videre? visne deponere praemium?

DAPHNIS.

Volo hoc videre, volo deponere praemium.

MENALCAS.

Sed quid deponemus, quod nobis sit dignum?

DAPHNIS.

Vitulum ego depono; tuque depone agnum aequalem matri.

MENALCAS.

Nunquam deponam agnum; nam difficilis est pater meus.

Et mater, ovesque vespere omnes numerant.

13. Valckenario videtur hic olim lectum fuisse καὶ τὴ γὰ
θησ. *Kiessl.*

14. *θὲς ἰσομάτ.* deleto γε ex auctoritate Aldinae rescripsit
Reiske et probavit Valcken. habet vero illud γε cod.
Aug. (etiam Schell.) atque reliqui libri editi. At in
sequenti versu post ποκα particulam γε, quae est in
exemplo Commelin. Warton. etc. auctoritate cod. Aug.
Winterton. Brunckii, Reiskii, Valck. et aliorum li-
brorum apud Reiskium (et Gaisford.) expunxi. — *ἰσο-
μάτορα* contra Piersonum (qui suspicatur scribendum
esse *λιπομάτορα*, agnum depulsum) bene defendunt
Ruhnken. ad Hesych. Albert. Auctar. T. II. p. 75. et
Warton. ad Theocrit. Idyll. XVII. 70. *Harl.* [Virg. Aen.
IX. 528. *statuam ante aras iuvenum — pariterque ca-
put cum matre ferentem:* vbi Heyn. nostrum locum
confert. *K.*]

15. 16. Virgil. III. 52. sqq.

*De grege non ausim quidquam deponere tecum:
Est mihi namque domi pater, est iniusta noverca;
Bisque die numerant ambo pecus, alter et haedos.*

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλὰ τί μὲν θηρεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἔξει ὁ νικῶν;
ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ', ἂν ἐπόησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
Ταύταν καταθείην· τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ. 20

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἡ μὲν τοι κήγῶν σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν.
Πρώην νιν συνέπαξ' ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγέω
Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεὶς διέτμαξεν.
Ἄλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἄμειων; 25

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμεν,
Ὡς ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρος ὑλακτεῖ.

Dahl. ex Stephani sententia vs. 16. dedit ποθ' ἔσπερα pro ποθέσπερα. Quod dicit, vulgatum minime defendi loco Idyll. IV, 3. hoc falsum est; nam articulus et omitti et addi potest. *Kiessl.*

18. ἐποίησα, καλὰν ἔχω, ἐννεάφ. *fistulam, quam feci, habeo pulcrat, novem vocibus*, coniecit Warton., ut versui 21. responderet, et rescripsit Brunckius. Id verò num necessarium fuerit, subdubito, et Valckenarium reperi consentientem. [Haec mutatio elumbem facit orationem. *K.*] Cdd. plures et pr. edd. ἐπόησα, attico et dorice, quod non displicet Brunckio, qui item vs. 21. dedit κήγῶν. conf. Stephan. Obs. ad Theocr. p. 41. sq. in ed. min. [De ποεῖν vid. ad Gregor. Cor. p. 75. add. ad III. 9. et VI. 31. De syringe ἐννεαφώνῳ Voss. ad Virgil. Ecl. p. 72. *Kiessl.*]

23. ἀλγέω scripsimus cum Brunckio, ut III. 52. *Kiessl.*

24. γε lectionem plurimorum cdd. cum Valcken. et Brunckio restitui: Reiske in duas divisit litteras, et dedit γ' ἐ. A Stephano lectio με in quasdam recentiores venit editiones. *Harl.* Reiskius negans, recte dici δακτυμῆξέ με ὁ κάλαμος τὸν δάκτυλον, non meminerat plurimorum Homeri aliorumque auctorum locorum, in quibus sic duo accusativi coniuncti sunt. *Kiessl.*

DAPHNIS.

Sed quid quaeso depones? quid praecipuum habebit victor?

MENALCAS.

Fistulam, quam feci pulcram ego, novem vocum,
Alba cera compactam, aequalem infra, aequalem supra,
Hanc deponam; sed quae patris sunt, ea non deponam.

DAPHNIS.

Atqui et ego fistulam habeo novem vocum,
Alba cera compactam, aequalem infra, aequalem supra.

Nuper eam compegi; adhuc et digitus dolet

Hicce, quandoquidem calamus scissus eum sauciavit.

Sed quis nobis arbiter erit? quis nobis auscultabit?

MENALCAS.

Quid si illum huc caprarium arcessiverimus,

Cui apud hoedos canis albus latrat?

25. ἀμείων recepit Valck. e cdd. et ed. Flor. cum Brunck.

Harl.

26. πῶς cum circumflexo et signo interrogationis in fine versus Reiske ex ingenio dedit, interpretatus, *quid si vocemus?* In reliquis autem libris et versus interrogationis signo, et πῶς accentu caret: vulgataque lectio in salvo est; modo ne πῶς interpreteris *quodammodo*. sic enim oratio languesceret. imo πῶς etiam est particula commoda circumspecto loquentibus, suaeque opinioni diffidentibus, nonnunquam dubitantibus. vide Hoogeveen de particulis L. Gr. p. 1115. sq. (Epit. Schütz. p. 551.) *Harl.* Graefius hunc versum sic legendum suspicatur:

τῆνον, πῶς; ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμε!

Kiessl.

27. ὦ ποτὶ Brunck. Warton. Cdd. Aug. et Schell. — Quum φάλαρος Idyll. V, 104. sit nomen *arietis*, non *canis*, Theocritus autem canis omitta mentione scripturus fuisset ὦ φάλαρος, Valckenarius in epist. ad Röver. p. XVII. hunc versum spurium censet. quem ingeniose vindicat *Schneider*. in bibl. phil. Vol. I. p. 129. intelligens *canem album*, atque bene sic interpretatur: *vocabimus illum pastorem, cuius apud hoedos albus iste ca-*

Χ οἱ μὲν παῖδες αὔσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπα-
κούσας.

Χ οἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρίνειν.
Πρῶτος δ' ὢν ἄειδε λαχὼν ἰῦκτὰ Μενάλκας. 50

Εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπελάμβανε Δάφνις αἰοιδᾶν
Βωκολικᾶν οὔτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρῶτος

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἄγκρα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας

Πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰ προσφιλέσ' ἄσε μέλος,

Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας ἦν δὲ ποχ' ἐν-
θη 35

Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἵπερ ὁμοῖον
Μουσίσοδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσιν,

nis est et latrat. — Valcken. tamen in edit. altera, sen-
tentia illa retractata, cum Toupio legere malit *ἐρίφοισι*
κίων. Harl. Piersono placuit *φίλαρος*, quod Dahl. du-
bitat an nusquam occurrat. De voc. *φάλαρος* conf. Schnei-
der. in Lex. gr. Kiessl.

28. Χοῖ in hoc et sequenti versu edd. vett. et Brunck. γ' οἱ Winterton. et Valcken. [quos cum recentioribus secuti sumus. K.] γ' Warton. Reiske etc. — ἐπακούσαι, *audiendi caussa*, Ald. Steph. etc. ἐπακούσας, *obsequutus*, Calliery. Winterton. Brunck. Valcken. [item Schaefer., etiam Cd. Schell. et sane praeferendum est, modo intelligas sic: *voce audita*. Nam quod Vossius in Ephemer. Heidelb. iudicat, ἐπακούσας sic perse intelligi, huic rationi hic, vbi membrorum concinnitas hoc verbum efflagitat, non multum est tribuendum. K.] — Ceterum hic versus in Cd. Aug. omissus est. Harl.

29. κρίνειν pro κρίναι post Brunckium dedit Gaisford. ex pluribus cdd. Etiam in Schell. est. Hinc recepimus. Kiessl.

50. ἰῦκτὰ dor. pro ἰῦκτῆς, h. e. ὁ συρικτῆς, ὁ λιγύς θογγός. v. Schol. Harl. [Haec terminatio pertinet ad priscam linguam Graecorum, vt apud Homerum *εὔροπα*, et

Pueri vocarunt, et caprarius voce audita venit.
Pueri canebant, et caprarius arbiter esse certaminis
volebat.

Prior igitur cecinit sortitus fistulator Menalcas.
Tum vicissim exorsus est Daphnis carmen
Bucolicum. Sic Menalcas incepit:

MENALCAS.

Saltus et fluvii, divinum genus, si quod Menalcas
Unquam fistula gratum carmen cecinit,
Pascatis ex animi mei sententia has agnas; at si quando
venerit

Daphnis agens vitulas, nihilo minus habeat.

DAPHNIS.

Fontes et herbae, iucundum germen, si aequat
Cantu Daphnis lusciniās,

multa alia. — Cum Brunckio scripsimus ἀμοιβῶν. —
De ἀμοιβῶν, ἀοιδ. v. Voss. ad Virg. Ecl. p. 129. Kiessl.]

55. θεῖον γένος vnice ad ποταμούς referendum, vt. v. 37.
γλυκερόν φυτόν ad βοτάνας, quod scite notat Graef.
Kiessl.

54. πᾶ pro πῆ cum Winterton. Valcken. aliisque reposuimus.
Κ. σοικτά, aeolice, optimi libri apud Warton. (et Gais-
ford.) qui in notis probat, idemque Reisk. Valck. at-
que Brunck. dederunt. σοικτάς codd. Aug. Schell. Call.
(in Scholiis), Stephan. Warton. in textu, atque Salvin.
in Wartonii Addendis p. 352. defendit. Harl.

35. ἐκ ψυχᾶς, ex animi mei sententia, prout ipse ego
uolo atque cupio. — ἀμνδάς Steph. Warton. Brunck.
Valck, qui tamen formam rariorem ἀμνάδας, in codd. et
edd. pr. servatam, probat. Harl. Graefius intelligit ψυ-
χῆν fluviorum, vt deorum, θεῖον γένους. Kiessl.

36. Iacobsius olim lectionem ἔχων, quum eodem versu
occurrat ἔχοι, corrigendam censuit ἐλῶν, dissentiente
Ahlwardto, qui vulgatum servari aut legi vult ἄγων.
Dahl.

57. 58. γλυκερά φυτά e duobus edd. (quibus duo alii apud
Gaisford. accedunt) Brunck.; minus bene. idem μοισί-

Τούτο τὸ βοκόλιον πιάνετε κῆν τι Μενάλκας
Τεῖνδ' ἀγάγη, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. 40

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾶ ἕαρ, παντᾶ δὲ νομοί, παντᾶ δὲ γάλακτος
Οὐδατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
Ἐνθ' ἄ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρπη,
Χ' ὦ ποιμᾶν ξηρὸς τηνόθι, χ' αἱ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἐνθ' οἷς, ἐνθ' αἴγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι 45
Σμάνεα πληροῦσιν, καὶ δρυές ὑψίτεραι,
Ἐνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἱ δ' ἂν ἀφέρπη,
Χ' ὦ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐόταραι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγῶν ἄνερ, ὦ βᾶθος ὕλας

σδεi cum quatuor cdd. *Harl.* [Hoc cum Schaeff. recepimus. In vno cd. est *μοισιάθει*, in vno denique *μοισιάθου*, vt *μοῦσα*, *μοῖσα*, *μῶσα*. Optativum praetulit Eichstadt. p. 48. Ex cdd. Aug. et Schell. scripsimus *ἀηθονίσαι*. *Kiessl.*]

39. 40. *βοκόλιον* pro *βουκόλιον* dedimus cum Valcken. ex tribus codicibus. — Versu 40. scripsimus *τεῖνδ'* ex optimo cod. *Parib.* cum Brunck. Dahl. Jacobsio pro vulgato *τηδ'*. In Edit. Iunt. *τεῖδ'*, Wintert. *τηδ'*. conf. ad V, 52. Restituimus item *ἀγάγη* pro *ἀγάγος*, quod etiam Toup. in Addend. vt Valcken. e Scholiaste rescribendum duxit, cum Brunckio aliisque editoribus. *Kiessl.*
41 — 43. πάντα cod. Aug. et edd. priscae. [Cd. Schell.

^η
ter πάντα.] παντᾶ Stephan. παντᾶ cum Gregorius de dial. p. 95. = p. 213. tum inprimis Koen. ad illum locum probat et defendit. — νομοί Brunck. ex pluribus cdd. νομή cod. Aug. [et duo alii apud Gaisf.]. Compara Virgil. Ecl. VII. 53. sqq. (ibique Voss. p. 572.) — πλήθοντι Brunck. [Mas. praebent πλήθουσιν, πηδῶσιν, πηδῶσι, πληθούσι.] Idem et cod. Aug. [Schell. multique alii apud Gaisford.] ἐπινίσσεται. (vid. ad VII. 25.) conf. Ernesti ad Callim. H. in Iov. v. 15. Valckenario tamen ista, ἐνθ' ἄ κ. παῖς ἐπινίσσ. haud videntur esse Theocritea. Piersonus correxit ἐνθ' ἄ καλὰ ποσὶ πινίσσεται. [Piersonum scribere saltim debuisse πῶσ' ἔ. monet Gais-

Hoc armentum saginate: et si Menalcas

Huc gregem egerit, laetus pingue pabulum habeat.

MENALCAS.

Vbique ver est, vbique pascua, vbique lacte

Vbera turgent, et tenerae pecudes saginantur,

Quo pulcra puella accedit. Sin discesserit,

Et pastor illic aret, et herbae.

DAPHNIS.

Ibi oves sunt, ibi caprae gemelliparae, ibi apes

Alvearia replent, et quercus sunt altiores,

Vbi pulcer Milo pedibus incedit. Sin discesserit,

Et qui vaccas pascit, et vaccae ipsae sunt aridiores.

MENALCAS.

O hirce, albarum caprarum marite, vbi profunditas silvae

ford.] — Idem Valcken. v. 43. et 47. e codd. reposuit ἀφέρποι. [Coniunctivum in vtroque versu multi cdd. recte tuentur.] Harl. Graefius scribit: ἂ παῖς ἂ καλὰ ἐνθ' ἐπινίσσεται· αἱ δ' ἄν ἀφέρποι, — Kiessl.

46. σμάνεα πλαρεῦντε Brunck. (cum sex cdd.). — ἀρύας ὑψιτέρας malit Reiske, apes implent melle tam corbes vel alveos [σμάνεα idem esse monet atque σιμβλα. v. Schol. ad I. 107.] quam quercus altas; apes vero mellificare in quercubus et aliis arboribus cavis, notum esse scribit. Ego vero, suavitati et dulcedini vitae rusticae et pastoralis, quae arbores amat, ideoque Theocrito ne iniuriam faciat, valde metuo. Harl.

48. Valckenario in epist. ad Röver. p. XI. displicet hic versus cum versu 46. tanquam Theocrito indignus propter ingratum tot spondeorum concursum: eum tamen legisse atque imitatus esse Virgilius Ecl. III. 100. sq. videtur cl. Koehlero p. 34. qui contra versus 49 — 52. ingenium potius grammatici cuiusdam quam Theocriti sapere, recte arbitratur. Harl.

49. ὦ βᾶθ. legit Schol. [et ita legendum esse iudicarunt Casaub. Lectt. Theocr. cap. X. Reiske, Warton, Brunck; supplendum est δεῦρο: huc ades, vbi altitudo silvae est immensa. Vulgo ὦ, o! Reiske malit ὦς, ad: huc ades ad profunditatem silvae immensam. Idem Reiske bene

Μυρίον, ὃ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδαρ ἔριφος

observat, verss. 49 — 52. Daphnidi, verss. vero 53 — 56. Menalcae esse tribuendos; et Brunck. quoque verss. 49 — 52. Daphnidi tribuit, omisso nomine Menalcae, reliquos autem a versu 53. ad versum 60. soli Menalcae. *Hark. Palmerius* in Exerc. p. 302. coniecit ὃ βάρθος, de barba hirci verba intelligens. Sic etiam *Wernsdorf.* in libello, cuius titulum supra posuimus, p. 11. sq., vbi hunc locum sic interpretatur: *qui immensam densi capillitii silvam corpore sustinet, cui silva immensa dorsum inumbrat.* Quum Latinis in vsu sit *silva* de pilis intricatis et horridis, de hispido supercilio et similibus (*Iuvenal. Sat. IX. 13. horrida siccae silva comae.* Maximianus Hetruscus El. I, 140. de supercilio: *Desuper incumbens hispida silva premit.*) videntur huic viro docto etiam Graeci ὕλη sic vsurpasse, et verba βάρθος ὕλας significare ὕλην δεστίαν. Reliqua sic expedit: ἐν τήνῳ scil. τόπῳ, i. q. ἐκεῖ, nempe propter fontem sedet Milon; aut ἐν est pro παρά, ad, propter, et τήνῳ refertur ad ὕδαρ. Etiam *Finkenstein.* et *Bindemann.* sequuntur *Palmerii* explicationem, retenta tamen particula exclamandi ὃ, sic vt comica vi hircus ipse ob densum capillitium vocetur βάρθος ὕλας μυρίον. — *Graefius,* cui haec omnia elegiaca, quae rectius epigrammatica dixeris, adeo elegantia et poetica videntur, vt ne vnum quidem tetrastichon ab inepto versificatore excogitari potuerit, verissime item monet, carmen amoebaeum totum parallelismo teneri, et longe perfectissimum parallelismum regnare in his alternis tetrastichis, indeque simul omnem huius loci criticam explanationem, tanquam primario quodam fonte derivandam esse. Iam quum in omnibus ac singulis imaginibus exacte sibi respondeant duo priora tetrastichorum paria, vt rursus illud, quod vltimum locum occupat: quod sine parallelismo solum in medio relinquatur tetrastichon vv. 49 — 52. ita integrum nullo pacto esse potest. — Locum ipsum vir ingeniosus p. 54. sic addendo refingit:

Μισν. Ὡ τραγί, τῶν λευκῶν αἰγῶν ἄριστ, ὃ βάρθος ὕλας
μυρίον, ὃ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδαρ ἔριφος.

Immensa, o simi hoedi, huc ad vndam accedite:

*ἔν τῆνυ γὰρ τῆνα. ἴτ', ὡ φίλαι, εἴπατε δ' ἀντιῆ,
 ὡς Φοῖβος ποιμένας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνεμεν.
 Δαφ. Ταῦρε φίλ', ἀργεννῶν θαμάλαν πόσις, ὡ βᾶθος ἕλας
 μυρίον, ὡ λευκαὶ δαυτ' ἐφ' ὕδαρ θαμάλα·
 ἔν τῆνυ γὰρ τῆνος. ἴθ', ὡ κόλα, καὶ λέγε τῆνυ,
 ὡς Πρωτῆεὺς φάμας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνεμεν.*

Eichstadius, qui cap. IV. de hoc loco diligentissime et elegantissime disputat, cum summa probabilitate aliquot versus sic transponit, vt legibus carminis amœbaei plane satisfiat. Nimirum Menalcae tribuit vv. 45. 46. 43. 44. tum Daphnidi vv. 41. 42. 47. 48. Menalcae vv. 57. 58. 59. 60. Daphnidi vv. 49. 50. 51. 52. Menalcae vv. 53. 54. 55. 56. Post hunc versum tetrastichon, quo Daphnis responderit, e textu excidisse censet. Contra *Wernsdorfius*, nihil hic librariorum culpa excidisse putans, Daphnidis silentium refert ad exquisitam artis elegantiam, qua mores pastorum, in carminibus amœbaeis certantium, quatenus ii valere possunt ad favorem iudicis in alterutram partem inclinandum, notare et insignire solent poetæ bucolici. Nimirum amoribus suis intelligens Menalca Daphnin opponere suam cum Milone amicitiam et intimi in ipsum amoris affectum, quasi suspicans, iam minus se, quam Daphnin, probari Miloni arbitro, amoris sui aestum cum iuvenilis ætatis lubrico, tum ipsius Iovis exemplo excusat (v. 57 — 60.). Quibus cum simile aliquid reponere debeat Daphnis, de suis scilicet amoribus, hæsitat parumper adolescens pudibundus et obticescit, quasi non habens quod reddat opportune, aut eloqui verecundans. Itaque victum a se deficere putans Menalca, vt est elatior et impotentior animi, non continet sese, quo minus audacius etiam novo illum cantu, eoque hexametro, provocet (v. 63 — 70.), plane se talem præbens, qualem iactaverat v. 7. *φαιλὲ τὸ νικασεῖν, ὅσπον θέλω αὐτός, αἰδῶν*. Collecta interim vi animi Daphnis post Menalcae cantum et ipse iam hexametris decurrit (v. 72 — 80.). Ibi vero silentii causa haud obscuro indicio tenetur. Fatetur enim cum decentissimi significatione pudoris, se et ipsum a puella quadam formosa appetitum esse nuperrime atque

Ἐν τῆναι γὰρ τῆνος ἴθ' ὧ πόλε, καὶ λέγε Μίλων,
Ὡς Πρωτεύς φῶνας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνεμεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μῆ μοι γὰν Πέλοπος, μῆ μοι χρύσεια τέλαντα

tentatum, sed fugisse illecebras eius tacitoque contemtu transmisisse. Atque in huius cantilenae initio (v. 72.) ipsa particula καὶ (in καί με, me quoque) revocat lectorem ad Menalcae, non proximos hexametros, in quibus nulla amorum est mentio, sed praegressos elegiacos, quibus animum amore aegrum Iovis exemplo consolatus erat vel excusaverat potius, innuitque ad eos nunc demum respondere Daphnin, antea illecebrae illius amatoriae recordatione, pro amabili pudore suo, turbatum parumper et confusum haesitasse. Qua ratione si Daphnidos hexametros ad ultimos Menalcae referas elegiacos, et vtriusque cantus velut coeca vincula cernas: nihil in toto hoc carmine amoebaeo luxatum et turbatum, nihil spurium et insititium, nec exemplaribus responsionem Daphnidis, sed poetae, deesse iudicabis, apparebitque, esse illud Daphnidis silentium eloquentissimum et ad amabilitatem adolescentis significantissimum; sicut in pictura ipsa etiam umbra loquitur. Hactenus Wernsdorfius. Aliorum tentamina, ut Moschii, excussit satis Eichstadtius. Kiessl.

51. πόλε] Si intelligitur hircus cornibus mutilatus, ingenium pastoris et naturam carminis bucolici superare videtur, quod hirco mandata perferenda dantur; sin cum Reiskio interpreteris nomen servi, cuius membra mutila aut contorta fuerint, concinnitatem desidero et ingratum aliquid sentio: quare dubito, num Theocritum habeant auctorem hi versus. [Heinsius p. 348. cum Grotio legit ὧ πόλε, ut Menalcas mandet αἰπόλῳ alicui, quae personae ubique serviles sunt καὶ τῆς δευτέρας τάξεως in Bucolicis, ut haec verba Miloni consueto suo deferat. Sam. Petitus ὧ καλέ. Cum Graefio miramur, Grotio, Heinsio et Valckenario hunc locum, qui cum elegantissimis Anthologiae graecae convenit, offensioni fuisse. Ita culex similem nuntium perfert in Meleagri epigr. 90. ita fere apis apud eundem ep. 108. cf. Straton. ep. 88. A. B. II. 378. ita denique apis nuntii ministerio

Ibi enim ille est: abi tu cornibus mutilate, et dic Miloni,
Proteum, quamvis deus esset, phocas pavisse.

DAPHNIS.

Ne mihi regnum Pelopis, ne mihi aurea talenta

fungitur in antiqua fabula, quam de Rhoeco et Nympha quadam commemorat Scholiastes Apollonii Rhod. ad Lib. II. v. 479. commode item hic laudatur locus Odyss. IX. 447. sqq. Etiam Wernsdorfio lepidum ac festivum videtur, quod hircus Milonis ad ipsum ablegatur, estque, hoc viro docto iudice, haud dubie Milo ipse certaminis arbiter. *Kiessl.*] — *Μίλω*, ἀντὶ τοῦ *Μίλωνι*, reperit et explicuit Scholiastes. *Μίλω* cod.

Aug. [et Schellersh. at post ω est ν expunctum. *K.*] Steph. Warton. *Μίλων* alii libri, vnde Reiske effecit *Μίλων'*, probante Toupio in Animadvers. in Scholia p. 216. [et antea ad Suidam III. p. 136. vbi item monet, syllabam postremam nominis *Μίλωνι* in sequentem voculam transferri, vt Iliad. XIV, 265. Ζῆν' | Ὠς. *K.*] et Valcken. eumque secutus est Brunck. *Harl.* [Ex Graefii ratione α πόλε est de tauro accipiendum. Idem pro *Μίλω* scribit *τήνω* propter lectionem Flor. μήλω. Quod Eichstadtus pro *ἐν τήνω* corrigit ἀπταινωῖ, hoc videtur Iacobsio doctius quam verius correctum. *Kiessl.*]

52. Compara Horat. I, 2, 7. ibique Iani. *Harl.* ἄνεμεν pro ἔνεμε ex cdd. Aug. et Schell. reposuimus. *Kiessl.*

53. γὰν Πέλοπος, h. e. Peloponnesum. Sanus est locus. Reiske tamen malit τὰν (h. e. τὰ ἐν) Πέλοπος, scil. βασιλείως κτήματα at obscuritate docta laborare videtur haec correctio; faciliior atque probabiliior est Koehleriana τὰν Πέλοπος, sc. νῆσον. *Harl.* [*Pelops* h. l. est nomen poeticum, quod significat regem latissime imperantem; neque verba γὰν Πέλοπος Peloponnesum sic significant, vt loci sensus sit: non opto, vt mihi contingat Peloponnesus; nam si verba sic intelliguntur, articulus abesse non potest; immo hoc sibi volunt: non opto, vt mihi contingat regnum quale fuit Pelopis, i. e. latissimum. Huic sententiae recte subiunguntur χρύσια τάλαντα, i. e. ingens auri vis. Qui probant mutationem *Κροίσω*, iis et demonstrandum erit, τάλαντα

Εἶη ἔχεν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων
 Ἄλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ἄσομαι, ἀγκὰς ἔχων τυ, 55
 Σύννομα μᾶλ' ἑσορῶν τὰν Σικελὴν ἐς ἄλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμῶν φοβερὸν κακόν, ὕδασι δ' ἀνχμός,
 Ὅρμισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
 Ἄνδρῖ δὲ παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,

sic simpliciter accipi etiam de opibus, et circumspiciendum nomen proprium, quod versui minori inferatur, ne Daphnis dicat, nolle se cursu praevertere ventos, sed sic fere, nolle se Harpalycen aut Atalantam praevertere cursu. χρύσεια tuetur etiam Porsonus ad Eurip. Med. 542. — Si quis tamen hic certas certi hominis divitias desiderari nolit, intelligat is divitias Pelopis ipsius, de quo Thucyd. I. 9. λέγουσι δὲ Πίλοπᾶ τε πρώτον πληθεῖ χρημάτων, ἃ ἦλθεν ἐκ τῆς Ἀσίας ἔχων ἐς ἀνθρώπων ἀπόρους, δύναμιν περιποιησάμενον — Ceterum χρυσοῖο τάλαντα, Iacobsio adnotante, legisse videtur Gregor. Naz. quantum intelligi potest ex imitatione in Ep. IV. ap. Muratori Anecd. p. 6. Kiessl.] — χρύσεια τάλαντα etiam cod. Aug. Scholiastes interpretatur χρυσοῦ τάλαντα, ἤγουν πλοῦτον. At frigidum hoc esse plures iam senserunt: nam minus aequae pleneque respondet formae speciali, regioni aut insulae Pelopis: quare valde mihi quidem adridet Piersoni in Verisim. p. 46. sq. proposita emendatio, a Brunckio in textum recepta, Κροίσιο τάλαντα, aut Wartoni in Add. (p. 352.) scriptura χρυσοῖο τάλ. Croesi vero divitiae, quae in proverbium abierunt, a Theocrito ipso Idyll. X, 52. memorantur. Idem Piersonus comparavit Propert. II. el. 20. vers. 21 sqq. Reiskii ingeniosa acutaque correctio et in textu adeo ab ipso rescripta χρυσεῖ Ἀταλάντας, sc. μῆλα, aurea roma Atalantae, in fabulis celebrata (v. supra III. 41.) mihi quidem aptior videretur bubulco, nisi Croesus et Pelops rectius compararentur, quam Pelopis insula et mala Atalantae. Harl.

56. σύννομα μᾶλα, greges ovium eodem in loco pascentes. — Brunck. et Dahl. ex Heinsii sententia dederunt τὰν Σικελὴν τ' ἐς ἄλα. eandem probat etiam Valckenarius,

Contingat habere, neu cursu superare ventos:
 Verum sub hac rupe cantabo, te complexu tenens,
 Oves simul pascentes et mare Siculum prospiciens.

MENALCAS.

Arboribus hiems horrendum malum, aquis siccitas,
 Avibus laqueus, feris silvestribus retia:
 Viro tenerae puellae desiderium. O pater, o Iupiter,

aut ἰσορῶν, Σικελικὴν τ' ἐξ ἄλλα rescribendum putat. Vt autem vivida atque elegantissima descriptio suavius sentiat atque intelligatur, repetam hic, quae Warton. ex Dorvillii Siculis de campis Hyblaeis cap. X. p. 171. commentario suo inseruit: „*Prospectus in mare Siculum patentissimus ab oriente; ab occidente in collibus, omnis generis arboribus et fruticibus vestitus, oculos quaquaversum coniiicis. Odoriferarum herbarum halitus sensus recreat, et continua ramorum umbracula ardorem solis temperant. Vt Sículus pastor mihi in hoc vel simili loco resedisse videretur, dum canebat, Μη μοι etc.*“ Harl. Graefus corrigit:

— — — ἀγίας ἔχων τν,
 σύννομος Μίλων, ὄρων τὰν Σικελίαν ἐς ἄλλα.

Mihi quidem hic locus non alia medicina videtur indigere, nisi hac, vt, deleta praepositione ἐς, addita ab aliquo, qui et a loci sensu aberraret aliquantulum et hiatu offenderetur, sic scribas: τὰν Σικελίαν τε ἄλλα. Reiskio praepositio ἐς hic loci idem esse videbatur quod πρὸς vel παρὰ, apud mare Siculum, vt Idyll. V, 123. ἐς τὸν Ἄλντα. Kiessel.

57. 58. Restituimus interpunctionem vulgatam, quam Harlesius commutaverat cum hac a cod. Vat. et Brunckio suppeditata: φοβερόν· κακὸν ὕδασι δ' ἀγμός. Brunckius insuper dedit ὕδασι ἀγμός, quod sine causa probare videtur Valckenarius, quum vix loca reperiantur sic conformata, vt in prima enunciatione legatur μὲν, in altera particula appareat nulla, in tertia denique δέ. — Lectio vulgata, a Toupio in Addend. p. 594. bene vindicata, profecta est a Calli ergo. Kiessel. In cod. Aug. legitur κακὸν ὕδασι δ' ἀγμός· suprascripta glossa σπάνις. At ὕδασι h. l. esse fontes aquarum, quibus

Οὐ μόνος ἠράσθη καὶ τὴν γυναικοφίλας. 60

Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.

Τὰν πυμάταν δ' ᾠδὴν οὕτως ἐξᾴρχε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φείδευ τᾶν ἐρίφων, φείδευ, λύπε, τᾶν τοκάδων
μεν,

Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικρὸς εἶν' ἀπολαύσιν ὀμαρτέω.

Ω Λάμπουρε κών, οὕτω βαθύς ὕπνος ἔχει τυ; 65

Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.

inimicus est ἀνῆμὸς, monet Tourpius, provocans ad Scholiastae verba: πρὸς τὰ δένδρα μὲν ἐστὶ κυκλὸν φόβον ἔχον ὁ χειμῶν· πρὸς τὰ ὕδατα δὲ ἡ ἀνομβρία, ὅτι ἀποξηραίνει καὶ ἀφανίζει αὐτά. — In codd. Vat. Schell. et Goth., item primis edd. et apud Stob. Florileg. p. 391. 44. Gesn. = p. 255. Grot. est οὐδασι, vnde Valcken. effinxit et in epist. ad Röver. p. IX. sqq. copiose defendit illustravitque hanc coniecturam, οὐθασι, quam Reiske in textum intulit, at Valcken. ipse postea damnavit. Valckenarius enim οὐθασι comparabat cum Homérico οὐθασι ἀρούρης, Reiske autem οὐθασι intelligit *pedora lac praebentia*. Idem Valckenarius vers. 57 — 62. Theocriteos esse negat verbis amplissimis, Reiskio, quem consules, dissentiente. — ὑσπληξ s. ὑσπληξ de *laqueo* rarissime occurrere, memorat Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 121. add. Schol. Harl. [Tzet. ad Lycophr. 22. ὑσπληξ, ἡ καὶ ὑστριχίς, κυρίως μάστιξ ἦν ἐκ χοιριῶν τριχῶν συμπελεγμένη. vid. de hac voce etiam Schol. Plat. p. 62. Ruhnk. coll. Phrynich. in Bekkeri Anecd. gr. p. 69. quae loca citat *Creuzer* V. Cl. in Meletem. e discipl. antiq. I. p. 5. *Kiessl.*]

59. Heinsius pro πόθος reponendum censebat κότος, propter Virgilii verba, *nobis Amaryllidos irae*. Wartonus autem ex incerta cod. Vat. noni lectione effinxit, ἀνδρὶ δὲ παρθενικῆς πόθος αἰπόλω. *Kiessl.*

60. Haec videtur imitatus esse Callimachus Epigr. LVI. v. Valck. praef. ad Virgil. cum Graecis coll. p. LXXI. — Pollux VI. 168. ὁ δὲ γυναικοφίλης ἐν ταῖς Πολυδύλου Μουσῶν γοναῖς οὐ πάνυ ἀνεκτόν. quem locum iam Annotat. Vimar. annotavit. *Kiessl.*

Non solus amavi, et tu mulieres amasti.

Haec quidem alternis pueri cecinerunt.

Vltimum carmen sic exorsus est Menalcas:

MENALCAS.

Parce hoedis, parce, lupe, fetis meis,

Neque laede me, quod, parvus quidem, multas pecudes
sequor.

O Lampure canis, tam altus somnus te tenet?

Non decet alte dormire cum puero pascentem.

61. Ad evitandam *κακοφωνίαν* Graefius malit δι' ἀμοιβαιῶν, scil. ᾠδᾶν, vt saepe ad verbum quoddam substantivum eius supplendum est. *Kiessl.*

62. *Μενάλκας* Warton. Compara Virg. Ecl. III. 80. sqq. et Stephan. obs. in Virg. imit. p. 68. sq. ed. min. *Harl.*

63. 64. τῶν ἐρίφων pro τῶν ἐρ. e edd. cum Valck. reposui. Apud Stobaeum legitur: φείδεν τῶν ἀρνῶν, φείδεν, λύπε, τῶν ἐρίφων. μεν. et vs. 64. μηδ' ἀδικῆς μ', ὅτι μικρὸς ἐὼν πολλοῖσιν ὀμαρτέω. Atque hoc ὀμαρτέω, quod etiam in duobus cdd. exstat, cum Valcken. pro ὀμαρτέω restitui. *Kiessl.*

65. 66. Hos versus spurios esse suspicatur Valckenarius in Epist. ad Röy. p. XVII. sqq. At his omissis concinnitas carminis amoebaei perit, quum Daphnis non sex, sed octo versibus respondeat. Versum 66. ex Homero Iliad. II. 61. adumbratum esse, iam Scholiastes censuit. Contra quem recte monuit Reiske, licet inter locum Theocriti et Homeri similitudo intercedat, id non valere ad affirmandum, esse alterum ex altero petitum, quum multi vel cogitando in easdem sententias incurrere, vel a rerum similitum natura induci possint. Neque Theocrito, Homerum probe cognitum habenti, dedecori erat, colorem aliquem ab eo ducere, quem pueri in scholis memoriter discerent, et cuius dicta referre et sententiis suis exprimere summae laudi haberetur. — In duob. cdd. pro χύων est χύον. *Kiessl.* De voc. βαθύς v. Mollum ad Longum, qui imitatus esse videtur p. 70. et quae scripsi in Anthol. gr. poet. p. 144. *Harl.*

Ταὶ δ' οἶες, μῆδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλαῖς κορέσασθαι
 Ποίας· οὔτι καμείσθ', ὄκκα πάλιν ἄθε φύηται.
 Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε τὰ δ' οὔθ' ατα πλήσατε πᾶσαι,
 Ὡς τὸ μὲν ὦ ῥνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπό-
 θωμαί. 70

Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' αἰείδεν
 ΔΑΦΝΙΣ.

Κᾶμ' ἐκ τῷ ἄνθρωπῳ σύνοφρος κόρα ἐχθρὸς ἰδοῖσα
 Τὰς δαμάλας παρελεῦντα, καλὸν καλὸν ἤμες ἔφασκεν
 Οὐ μὰν οὐδὲ λόγων ἐκρίθην ἀπο τὸν πικρὸν αὐτᾶ,
 Ἀλλὰ κάτω βλέψας ταν ἀμετέραν ὁδὸν εἶπον. 75
 Ἄδει' αἰ φωνὰ τὰς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα
 [Ἀδὺ δὲ χ'ὼ μύσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χ'αἰ βῶς]

67. Pro ὀκνεῖθ' in cdd. est ὀκνήθ', ὀκνήσθ', ὀκνᾶθ'. In aliis ὀκνεῖτε μαλακᾶς, ὀκνήτε μαλακᾶς. *Kiesel.*

68 — 71. οὐδὲ pro οὐ τι Brunck. [pro καμείσθ' in cdd. est καμῆθ', καμᾶθ', καμῆσθ', καμμῆσθ', καμάσθ'. *K.*] — ὄκκαν, i. e. ὄκκα ἄν, ex Medic. quarto rectius legi putat Reiske. [Male: nam ὄκκα, ultima producta, est pro ὄκα κα. Multa hic Graefius novare voluit, quae repetere nolo. *K.*] — De σίττα v. ad IV. 45. 46. — ὦ ῥνες, h. e. οἱ ἄρνες, scriptura est Calliery. Steph. Warton. al. (in ed. Schell. ὦ ῥνες); ἄρνες Wintert. Reiskii, Brunckii. — ἀνεβάλλ. vid. ad VI. 20. *Harl.*

72. κᾶμ' ἐκ scribi poterit cum Wintertono, iudice Valcken. *Harl.* „Videtur poeta puellam tristem et superbam perstringere, quae vitam pastoralem contemneret nobiliorisque alicuius conditionis admiratione duceretur, cui opponit vitae rusticanae commendationem versibus 76. ad 80.“ *Reisk.*

73. παρελεῦντα ex cdd. positum a Brunckio et Valcken. pro vulgato παρελῶντα. eodem redit παρελῶντα, quod alii cdd. praebent. Μοχ εἶμεν Brunck. cum cdd., alii εἶμες, alii (in quibus Aug. et Schell.) ἤμεν. De suavi repetitione vsuque verbi καλόν v. Warton. *Harl.*

74. λόγων — τὸ πικρὸν cod. Aug. [τὸ πικρὸν praebent etiam nonnulli alii cdd. *K.*] — λόγων — τὸν πικρὸν plures cdd. vid. Reisk. [et Gaisford. cum quo λόγων, quod

Vosque oves, ne cunctamini tenera satiari
Herba: neque fatigabimini, quando haec iterum succre-
verit.

Age, pascimini, pascimini, et vbera replete omnes,
Vt partim agni habeant, partim in calathis reponam.

Deinde vicissim Daphnis suaviter canere coepit;

DAPHNIS.

Et me puella iunctis superciliis ex antro nuper prospectans
Praeteragentem iuencas, pulcrum, pulcrum esse dixit:
Non sane ne verbum quidem acerbum ei respondi,
Sed in terram demissis oculis viam meam pergebam.
Dulcis vox est vitulae, dulcis fistulae sonus:
[Suaviter mugit vitulus, suaviter vacca:]

etiam Cd. Schell. praebet, recepimus. K.] — *μικρόν*,
ab Heinsio excogitatum, probavit Toupius et recepit
Brunck. Neutrum decere Theocritum, iudicat Valcke-
narius. *Harl.* [Lectio *μικρόν* evertit metrum, quum
huius vocabuli syllaba prior producat. Praeterea *πυ-
κρόν* longe aptiorem sententiam fundit: pastor enim,
adhuc vnice gregis sui curam gerens, amare incipit, sed
amorem nascentem sibi ipse dissimulat. Quare nihil
acerbi puellae lacessenti respondere potest. Ita bene
defendit vulgatam Finkensteinius. *Kiessl.*]

26. *ἀδεία* Winterton. ex Ald. [metro everso. Ita tamen
etiam alii cdd. in his Schell., vnus *ἀδεία*. forsitan vera
lectio est *ἀδεία ᾱ*. K.] *ἀδεί' ᾱ* autem mutari non debet,
iudice Valck. *Harl.* [*Πνεῦμα*, vt Epigr. V. 4. est *can-
tus fistulae*. Similiter Idyll. IX. 7. 8. sibi opponuntur
mugitus vaccarum et cantus fistulae, monente Finken-
steinio. *Kiessl.*]

77. Versus est in Idyll. IX. 7. vbi v. 9. *παρ' ὕδαρ*, vt hic
v. 78. Hinc iure suspectus habetur; v. Valck. Epist.
ad Röy. p. XIII. sq. Koehler ad h. l. et Schneider in
Bibl. philol. Vol. I. p. 128. *Harl.* [Primaria causa hunc
versum eiiciendi haec est, quod eo retento par nume-
rus versuum, qui a Daphnide et Menalca *δι' ἀμοιβῶν*
canuntur, turbatur. Dahl eum omisit, Iacobs. vnice
inclusit. *Kiessl.*]

Ἄδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτῆν.
 Τᾷ θροῦ ται βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα
 Τᾷ βοῦ δ' ἄ μόςχος, τῷ βωκόλω αἰ βόες αὐταί. 80
 Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν, ὁ δ' αἰπόλος ᾧδ' ἀγόρευεν·

ΑἰΠΟΛΟΣ.

Ἄδὺ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ᾧ Δάφνι,
 φωνά·

Κρέισσον μελπομένω τεῦ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχεν.

Λάσδεο τὰς σύριγγος ἐνίκησας γὰρ αἰείδων.

Αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτόν ἄμ' αἰπολέοντα διδά-
 ξαι, 85

Τῆναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,

Ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.

Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνάλατο καὶ πλατάγησεν

78. αἰθριοκοιτῆν Valck. ex Flor. et Brunck. (qui tamen, more dorico, iota sub η delevit) ex libris scriptis apud Warton. et Reiske, qui hanc lectionem probarunt. H. [Gaisford. ex Iunt. et vno cod. notavit αἰθριοκοιτῆν, in multis cdd. est αἰθριοκοιτᾶν, vulgo αἰθριοκοιτεῖν. K.]

80. Hic et in Idyll. IX. 7. codices multi et Aldina editio ὁ μόςχος, quae vera lectio est, a male sedulis immutata metro prospicientibus. Sed metrum in tuto est, si quidem bonus est iste versus Homericus ex Π. π., 558. Αἶας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἐκτορι χαλκοκορυστῆν, vbi videndus Clarkius. Brunck. — ἄ μόςχος cod. Aug. (et Schell.) et edd. praeae apud Reiskium, et retinuit Valck. qui id iam in priore collectione ad Idyll. IX. 7. probaverat, provocans ad Ammonium Grammat. p. 59. sq. — Cum hoc et praecedente versu compara Virgil. Ecl. V. 51. sq. (ibique Voss. p. 249.) et H. Stephan. Obs. in Virgilian. imitationes Theocr. p. 77. in ed. min. Harl.

82. ἀδί τι] Qui sequuntur versus XII. et primi hoc in carmine XXVII. Valckenario in Epist. ad Rōv. p. XIII. sq. videntur Theocritei. Harl.

85. λείχεν cdd. Aug. vnusque Mediol. Brunck. et Valck. λείχεν alius cod. λείχειν vulgo. Kiessl.

84. τὰς σύριγγας, nempe fistulas et Menalcae et tuam, pignori antea oppositas. Ita bene explicat et tuetur lo-

Suave est aestate ad vndam fluentem sub dio recumbere.
 Quercui glandes decori sunt, malo mala:
 Vaccae vitulus, bubulco boves ipsae.

Sic pueri cecinerunt, et caprarius haec dixit:

CAPRARIVS.

Dulce os tibi est, et vox amabilis, o Daphni:
 Iucundius est canentem te audire, quam mel lingere.
 Cape fistulam: vicisti enim cantu.
 Sin quid et me ipsum capras vna pascentem docere vis,
 Illam cornibus mutilatam capellam pro docendi mercede
 tibi dabo,
 Quae super oram semper mulctram complet.
 Quemadmodum puer gavisus est, et exiliit, et plausum
 dedit

cum Reiske. Scaliger tamen et Portus in Diction. dor. v. *λάσθεο* (dor. pro *λάζου*) maluerunt *τὰς σύριγγας*, et ex duob. codd. ita correxit Valck. *Harl.* [Valcken. secuti sunt Dahl. et Schaefer. Mihi *τὰς σύριγγας* vel propterea videtur praefendum esse, quod genitivus hanc sententiam fundit: *fasse die Syringe an*; quod hic non satis aptum; sed hic requiritur, *nimm sie*, vt Adoniaz. v. 21. *τὰν περονατοῖδα λαζεῦ.* *Kiessl.*]

85. *αἰ δὲ τε* cdd. Aug. (Schell.) Calliery. Steph. Warton. Brunck. et Valcken. *δ' ἔτι* Reiske. *αἰ δὲ κε λῆς* ex vno cod. adnotatum. — *λῆς* sine iota Brunck. *Harl.*

87. Eustath. II. o. p. 1018, 24. = 1022, 24. *ὁ μέντοι παρὰ Θεοκρίτω ἀμολγεὺς ποιμενικὸν ἀγγεῖόν ἐστιν, ἐν ᾧ ἀμείλουσιν.* Idem Od. i. p. 1625, 5. = 549, 20. Harles. de hac voce citat Porti Diction. dor. h. v. — Tres cdd. *πλαροῖ.* adde de nostro loco Voss. ad Virgil. Georg. p. 601. *Kiessl.*

88 — 91. *Koehlerus* cum Valcken. scribit *ὡς μὲν — ὡς δὲ* tum post *νικήσας* et *ἄτερος* ponit signum exclamandi. Nos cum Dahlio et Schaefero scripsimus *ὡς, quemadmodum.* — *ἀνάλατο*, pro vulgato *ἀνήλατο*, Brunck. et Valck. ex vno cod. quod restituimus. — *ν* in *πλατάγησεν* praebuerunt cdd. Aug. et Schellersh. — *λύπα* cd.

Νικήσας· οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο·

Ἦς δὲ κατεσμήχθη καὶ ἀνεστράπετο φρένα λύ-
πα 90

Ἦτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμηθεῖς ἀκάχοιτο.

Κῆκ τούτω Δάφνης παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔ-
γεντο,

Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναῖδα γάμεν.

Aug. edd. Commel. et seqq. λύπη edd. priscæ apud Reiskium. — ὡς καὶ νύμφα γαμηθεῖς· venit ab Aldo in aliquot edd. veteres, idque revocavit Reiske, qui tamen ὡς sine accentu, et γαμηθεῖσα exarari iussit. οὕτω καὶ νύμφα γαμηθεῖς· cod. Aug. Callierg. Steph. Warton. Brunck. consentiente Gregorio Cor. de Dial. p. 126. = 274. vbi v. Koen. In Ed. Iunt. οὕτω δὲ νύμφα γαμηθεῖς. *Eichstaedt.* in Quaest. philol. duas coniecturas proposuit, alteram hanc p. 57. ἄτερος, ὡς νύμφα χάριτας ἀποδοῖς ἀκάχοιτο· alteram hanc p. 59. ἄτερος, ὡς νύμφα μίτραν καταθεῖς ἀκάχοιτο. *Ahlwardt.* hoc tentavit: ἄτερος ὡς καὶ νύμφα γάμος ἀγάμει ἀκάχοιτο, quemadmodum sponsa ob nuptias non nuptas tristitia afficitur. Locutio γάμος ἄγαμος, qua vsus est Sophocles Oed. R. 1214. similis est his, νόστιος ἄνοστος, πότμος ἄποτμος, al. *Iacobs.* hoc: ἄτερος, ὡς γαμβρὸν νύμφα ποθέουσ' ἀκάχοιτο. coll. Hom. Odyss. XVIII. 202. sq. XIX. 136. — *Dahlus:* ἄτερος, οὕτω καὶ νύμφα γαμβρῶ ἀκάχοιτο· sicut sponsa sponso abrepto s. extincto moerore afficitur. — *Graefius* cum *Heinrichio* (Obs. p. 63.) in Calliergi lectione acquiescendum esse statuit. In eadem sententia sunt *Finkensteinius* et *H. Vossius*, quorum ille explicandi causa haec monuit: „Die Vergleichungspunkte „sind hier nur das freudige Springen des einen, und „die Niedergeschlagenheit des andern Knaben; zu jedem wählte der Dichter ein liebliches Bild, und das „Bild der Neuvermählten konnte ihm hier um so eher „einfallen, als sich an dasselbe die Idee des Ueberwundenseyns anschloß.“ *Vossio* poeta ad amissam per connubium, neque vnquam redituram liberio rem puellarum vitam, cuius meminit Sophocles Trach. 144., respicere videtur. Paulo aliter de hoc loco statuen-

Victor: sic ad matrem hinnulus adsilit:

Quemadmodum indoluit, animoque afflictus est

Alter: sic et puella desponsata moerore afficitur.

Atque ex illo tempore Daphnis inter pastores primus
habitus est,

Et Nympham, adolescens admodum, Naidem vxorem
duxit.

dum erit, si sequimur Eustathium ad Homer. *Iliad.* p. 758, 52. (quem locum citavit vir doctus in *Ephem. liter.* Lips. a. 1817. n. 37. c. 294.) ὅτι γαμήσαι μὲν διὰ τοῦ ἧ τοῦ εἰς γάμον ἐλθεῖν, ἤτοι γυναῖκα λαβεῖν· γαμέσαι δὲ διὰ τοῦ εἰ τοῦ γυναῖκα δοῦναι· ὡς δηλοῖ τὸ Πηλεὺς δὴ μοι ἐπειτα γαμέσσεται. οὕτω δὲ ἐγγαμίζουσιν οἱ ὕστεροι λέγουσιν, ὡς ἂν τις εἶποι ἐκπροικίζουσιν. Ex his Eustathii enim verbis *νύμφα γαμεθεῖσα est puella a patre in matrimonium data seu desponsata*, non, *in matrimonium petita*. Ita tertium comparationis, quod dicunt, in eo est quaerendum, quod vterque, et puer victus, et puella viro destinata, dolore afficiuntur. *Kiessl.*

92. πρῶτος παρὰ ποιμ. Δάφνις ἔγεντο Brunck. ex codd. quibusdam. *Harl.* κῆν ex vno cd. dedimus cum Gaisf. pro πῆν. καὶ τήνος citat Valck. in *Epist. ad Röver.* p. XIV. *Kiessl.*

93. ἄκρηβος, qui est in prima pubertate, vel, qui pubem primam habet. v. Warton. ἄκραβος Brunck., quod vnicé probat Valck. Secundum Sôsitheum apud scholiasten fuit Nympha Thalia, quam valde adolescens, et iam quasi puer vxorem duxit. *Harl.* ἄνηβος vnus cod. ἄκρηβος citat Eustathius *Od. a.* p. 1428. = 71, 7. *Kiessl.*

Menalcam deprimunt mores, confidentia, vanitas, temeritas, simulationis et ficti animi suspicio, libido et amoris aestus: Daphnin ad iudicis favorem commendat nativa morum simplicitas et candor ingenuus, modestia, animus tranquillus et cupiditate vacuus, mollis amicitiae sensus, verecundia atque integer ab amoris illecebris et illibatus pudor. *Wernsdorf.*

ARGUMENTVM

IDYLLII IX.

Pastor quidam Daphnidem et Menalcam praemiis propositis ad cantum invitaverat. Illi igitur alternis canunt — 21. Quo carmine finito, is a quo provocati erant, praemia promissa distribuit, eorum commendatione addita — 25. Tum ipse breve carmen in laudem poeseos bucolicae adiicit. Res inter greges pascentes agitur. — Valckenario in Epistola ad Röver. p. XIV. huic Idyllio quaedam videntur ad exornandam scenam necessaria deesse. Iacobsius censet, ex Theocriteis centonibus id compositum esse; hoc inde intelligi, quod ab initio res ante lectorum oculos geratur; mox v. 14. et 22. auctor propositi sui oblitus pastorem omnia, quo modo acta sint, enarrantem exhibeat. Genuinos esse et vere Theocriteos vs. 7. — 15. et vs. 15. — 21. at vs. 1. — 6. ab aliena manu assutos. — Nobis considerantibus magnam poetis in carminum oeconomia adornanda concessam libertatem, et comparantibus Virgilii Eclogam VII. in qua Meliboeus totum carmen, quo Corydonis et Thyrsidis versus alterni recitantur, solus decantat, omnium maxime arridet sententia Bindemanni et Finkensteinii, existimantium, per Idyllium totum solum pastorem loquentem sisti, qui auditori alicui alternos Daphnidis et Menalcae versiculos ex memoria recitet simulque repetat carmen, quod ipse tum,

quum illos canentes audiebat, in laudem poeseos bucolicae cecinerit. Hac hoc de poemate sententia concepta ne initium quidem cum Finkensteinio deesse videbitur; immo totum quiddam censebitur, quod eo, quod lectores statim in mediam rem deducit, iniqua de se iudicia protulit.

NOMETS H BOYKOLOI.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Θ'.

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Βωκολιάσδιο, Δάφνι τὸ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶ-
τος,
ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφραψάσθω δὲ Μενάλκας,
Μόσχως βωσὼν ὑφέντες, ἐπὶ στείραισι δὲ ταύρωσ.
Χ' οἱ μὲν ἀμᾶ βόσκειντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλα-
νῶντο,

In Analectis Brunckianis numeratur Idyllium quartum. Reiske versibus primo, quarto decimo, et vicesimo secundo; Brunckius vero versibus primo et decimo quarto praefixerunt pastoris personam. In altera Valckenarii editione colloquuntur Daphnis et Menalcas. Pastor incipit. Daphnis respondet a v. 7 — 14. tum Menalcas v. 15 — 21. Denique pastor vsque ad finem, nomine illius haud praefixo. Harl. Reiskium secuti sunt Harlesius et Dahlius; nos cum Schaefero, Iacobsio, Vossio, Valckenarium. Kiessl.

2. Virgil. Ecl. III. 58. incipe, Damoeta; tu deinde sequere, Menalca. ἐφραψάσθω a Calli ergo et Stephano profectum retinuit Valcken. ἐφραψάσθω multi cdd. edd. princ. vt Ald., Call. pro var. lect., idque Reiske, quem sequitur Dahl., revocavit. Explicat Reisk. verbum ἐφραψεσθαι ita: sese annectere et velut agglutinare alicui seu rei seu homini, eoque sequi praeuntem et vices eius suscipere. — Cd. Med. opt. et Iunt. ᾠδᾶς ἄρχεο Δάφνι συναψάσθω δὲ Μ., aliquot cdd. πρᾶτος ἄειδε Δάφνι συναψάσθω. Brunckius dedit, πρᾶτος ἄειδε τὸ Δάφνι, συναψάσθω δὲ Μ. Kiessl.

PASTOR sive BVBVLCI.

IDYLLION IX.

DAPHNIS ET MENALCAS.

Bucolicum carmen cane, Daphni, tuque cantum incipe
prior,
Cantum incipe prior, deinde sequitor Menalcas,
Vitulos vaccis quando submiseritis, et immiseritis non
fetis tauros.
Hi quidem simul pascantur, et in frondibus errent,

3. ὑφέντες] proprie dicitur in hac re. Eustath. Od. 4. p. 1627, 30. = 352, 53. τὸ δὲ ὑπ' ἔμβρονον ἦεν ἐκάστη, ἀν-
τι τοῦ ὑφῆκε καὶ ὑπέβαλε ταῖς ἀμελχθείσαις τὰ γαλαθῆ-
νά, ὅθεν λαβὼν Θεόκριτος ἔφη τὸ μόσχους βουσίην ὑφέντες.
Conf. II. ξ. p. 982. antep. = 973, 27. Mox omnes libri
ὑπὸ στείραισι, i. e. ὑφέντες στείραισι. quod probari pos-
set, si auctor scripsisset στείρας ταύροις, vt ὑποβάλλειν
ταῖς αἰγῶν τοῖς τράγοις dicit Longus in Pastor. III. c. 21.
p. 371. sq. Boden. p. 100. Schaeff. Praeferenda igitur est
lectio Calliurgi ἐπὶ στείραισι, quam probant Reiske,
Warton. Schaefer. quorum hic, „aliud est, inquit,
ὑφέντας, aliud ἐπιέντας. Herodot. III. c. 85. extr. ἐπῆνε
ὀχεῦσαι τὴν ἵππον.“ Praepositionem ἐπὶ cum ὑπὸ pas-
sim permutari a librariis, admonet Ernesti ad Callim.
H. in Del. v. 62. add. Schaeff. Mel. crit. p. 25. et 104.
Scholiasten lectionem ἐπὶ damnantem et ὑπὸ tantun-
dem, atque illud, h. l. significare contendentem iam
Reiske improbavit. Kiessl.

4. Retinuiamus ἀμᾶ cum Gaisfordio, qui ad Idyll. XI, 39.
post annotatorem Vimariensem hunc attulit locum
Schol. Pind. Pyth. III. 65. τὸ ἄμα, ὡς Ἡρωδιανός φησιν

Μηδὲν ἀτιμαγελεύντες ἐμὶν δὲ τὸ βωκολιάσδευ 5
Ἐμπροθεν ἄλλοτε δ' αὐθις ὑποκρίνοιτο Μενάλμας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄδν μὲν ἅ μόςχος γαρύεται, ἄδν δὲ χ' ἅ βῶς,
Ἄδν δὲ χ' ἅ σύριγξ, χ' ἅ βωκόλος, ἄδν δὲ κήγών.
Ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς· ἐν δὲ νέναστα
Λευκῶν ἐκ δαμαλῶν καλὰ δέρματα, τὰς μοι ἀπά-
σας

10

Λίψ κόμαρον τρωγοῖσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξεν.
Τῷ δὲ θέρευσ φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
Ὅσσον ἐρῶντε πατρὸς μύθων ἢ ματρὸς ἀκούεν.

ἐν τῇ ἰθ', οἱ Δωριεῖς περισπῶσι, καὶ τὸ παντᾶ, ὡσπερ
τὸ κρυφᾶ παρὰ Πινδάρῳ. τοιοῦτον δὲ ἐστὶ καὶ τὸ ἀμᾶ πε-
ρισπῶμενον, ἀπὸ τοῦ ἀμῆ γινόμενον. ζητεῖται δὲ ἐν τῇ πε-
ρισπῶμένῳ ἀμᾶ, εἰ προστεθήσεται τὸ ἰ. Etiam Gerhar-
dius p. 117. et h. l. et XI. 39. doricum ἀμᾶ restituen-
dum censet. Hoc ἀμᾶ, quod editiones et Portus in
Lex. dor. h. v. habent, defendit etiam Brunck. ex Gre-
gor. de dial. §. LXVI. p. 116. = 255. vbi v. Koen. nec
improbat Valcken. qui tamen ἄμα dedit ex emendatione
Toupii, pronunciantis ἀμᾶ vocem esse nullam. Eidem
tamen Valckenario arridet ὄμᾶ, dor. pro ὄμοῦ, vt hic
scribendum suspicabatur Ier. Hoelstinus ad Apollon.
Rh. I, 127. Kiessl.

5. De verbo ἀτιμαγελεῖν vid. Voss. ad Virgil. Georg. p.
580. Kiessl.

6. ἔμπροθεν Reiske ex Aldino exemplari, [quod etiam Ia-
cobsio verius videtur. K.] vt sit ἐν ποθ' ἐν ἄδειν, id est,
ἀμοιβαίως ἄδειν· reliqui libri et Gregorius Cor. de dial.
§. LXXVII., qui dor. pro ἔμπροσθεν positum esse re-
fert, ἔμπροθεν, cum spiritu leni, exhibent: editio vero
Flor. praeberet ἐν ποθ' ἐν, quam lectionem veram esse
iudicarunt Reiske et Valcken., item Koenius ad Gre-
gorii locum laudatum. Ego vero cum Brunckio statuo,
ex cod. Caesareo et duobus Mediol., ἔμπροθεν, cui le-
ctioni ea, quae sequuntur, adprime respondent, esse
scribendum: etiam Valcken. in altera editione pro vul-
gata lectione ἔμπροθεν ἄλλωθεν δέ γ' cum Brunckio de-

Non relinquentes gregem: mihi que tu bucolicum car-
men cane

Prior, tum vicissim respondeat Menalcas.

DAPHNIS.

Suaviter vitulus mugit, suaviter etiam vacca,
Suaviter canit et fistula et bubulcus, suaviter etiam ego.
Est mihi ad vndam gelidam torus: in eo constipatae sunt
Albarum vaccarum pulcræ pelles, quas mihi omnes
Africus arbutum rodentes de scopulo deiecit.
Aestatem torrentem ego tantum curo,
Quantum amantes patris matrisve monita curant audire.

dit ἔμπροσθεν ἄλλοθε δ' αὐθις ὑπ. *M. Harl.* Recte monuit Brunckius, ἐν ποθ' ἐν Theocritum hic scribere non potuisse: quod si scripsisset, vsurpasset etiam verbum in duali aut plurali, βωκολιάσθεσθον ἐν ποθ' ἐν, directa ad ambo pastores compellatione, neque adiecisset ἄλλοθε δ' αὐθις, quod iam fuisset inutile. ἔμπροσθεν poeticum est pro ἔμπροσθεν, vt ἔκτοθεν pro ἔκτοσθεν, ὄπιθεν pro ὄπισθεν, πρόθεν pro πρόσθεν, quae Doriensibus peculiaria esse affirmat Gregorius §. XXXV. Hunc autem Grammaticum §. LXXII. contendentem, ἔμποθεν Dores dicere pro ἔμπροσθεν, Brunckius reprehendere non debebat. Vt enim πρὸς, πρὸτι, ποτι, sic ἔμπροσθεν, ἔμπροθεν, ἔμποθεν. — In Cdd. Schell. est ἄλλοθεν δ' αὐ τις ὑποκορ. — Pro ἄλλοθε scripsimus ἄλλοτε cum Iacobs. Schaefero, Gaisfordio. *Kiessl.*

7. αἱ μύσχος Stephan. Warton. (qui tamen in notis probat alteram lectionem) et Valcken. qui laudat Schultens. ad Iobum p. 552. [αἱ μύσχος legitur Eurip. Hec. 526. Androm. 711. add. Ammon. Gramm. p. 39. = 54. μύσχος δὲ κοινῶς ἐπ' ἀμφοτέρων. *K.*] ὁ μύσχος revocarunt Reisk. Brunck. et Dahl. ex multis cdd. et edd. priscis. v. ad Id. VIII. 79. [in vno cd. γὰ μ., in alio et Schol. γ' αἱ μύσχ.] *Harl.*

9. δ' ἐμὴν pro δέ μοι dederunt Brunck. et Dahl. *Harl.*

11. κόμαρος, arbutus, *Erdbeerbaum.* v. ad V. 128. *Schreber.*

12. 15. τῶ pro τοῦ Winterton. Valck. in alt. ed. atque Brunck. et θέρους cdd. edd. pr. et Reiske. — θέρους solus Heinsius. Mox. vers. seq. vitiosa lectio ἐρῶντι

Οὕτως Δάφνις αἰείσεν ἐμὴν οὕτως δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἄϊνα μᾶτερ ἐμά, κῆγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω 15
 Κίλλαις ἐν πέτραισιν ἔχω δέ τοι ὄσσην ἐν ὄνειρῳ
 Φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας
 Ὡς μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ παρ' ποσὶ κάεα κείνται.
 Ἐν πυρὶ δὲ δρυῖνῳ χορῖα ζέει, ἐν πυρὶ δ' αὖται
 Φαγοί, χιμιμῖνοντος ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὄραν 20
 Χείματος, ἧ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος.

est communis librorum lectio, praeter Iuntinam, in qua est ἐρῶντα, et Wintertonum, qui ἐρῶν τι, literis distractis, dedit. [ἐρῶν τι etiam Stephan. habet, idemque scribendum videbatur *van Eldickio* in Spec. crit. p. 18. Hanc lectionem sic intelligunt: quantum amans curat *audire aliquid* (τι) admonitionum. Non igitur huc pertinet quod Valcken. monet, ἐρῶν τι se vereri vt a veteribus Graecis dicatur. — Warton. coniecit ἐρῶν τε, quod idem propositum est in *Allg. litt. Anz.* 1797. no. 51. refragante Schaefero *ibid.* no. 69. *Kiessl.*] Mihi vero cum Valckenario placet Toup̄ii emendatio, ἐρῶντε, quantum puer scilicet et puella *se invicem amantes parentum verba monitaque curant*; atque Valcken. in altera edit. ἐρῶντε dedit. [Hunc secuti sumus cum editoribus recentioribus: quanquam non negamus, hunc nobis dualem non omnino placere. Legi possit ἐρῶν γε, quae particula hic non friget. *K.*] Idem ex cd. Flor. ἧ ματρός pro καὶ μ. [quod item cum editoribus recentioribus rescripsimus. *K.*] Conf. Virgil. VII. Ecl. 51. (ibi-que Voss. p. 370.) *Harl.* ἀνούεν pro ἀνούειν scripsimus cum Brunckio et Dahllo. *Kiessl.*

14. οὕτως pro οὕτω bis Brunck. non sine cdd. auctoritate. *Harl.*

15. 16. Menalcas Aetnam vocat matrem suam, quia ibi quasi nutritus et commoratus est. v. Schol. Sic Homerus *Πiad. θ.* 47. Idam vocat μητέρα θηρῶν, vbi Schol. explicat πολλὰ θηρία ἔχουσαν, θηροτρόφον. Pariter *Il. ε.* 285. et o. 151. — κῆγῶν Brunck. ex duobus codicibus, [sic etiam Schell.] quod iam Valckenario, sequente voce

Sic Daphnis cecinit mihi: tum sic Menalcas:

MENALCAS.

Aetna mater mea est, et ego pulcrum antrum inhabito.
 Cavo in saxo, possideoque, tibi quantum in somnio
 Apparet, multas oves, multasque capras:
 Quarum mihi ad caput et pedes vellera iacent.
 In igne ex lignis quernis accenso exta bulliunt: igne aridae
 Fagi hieme concremantur: curoque tibi ne tantillum
 quidem
 Hiemem, quantum edentulus nuces, pulte ex amylo parata.

καλόν, durum visum est. iidem tamen duumviri *ἔνοικίω*
 ex duobus Florent. cdd. more Theocriteo (v. Koppiers
 Obs. philol. p. 69.) receperunt. Versu sq. Brunck.
 more suo pro *πέτρῃσιν* dedit *πέτραισιν*, quod Valcken.
 quoque in alteram edit. recepit. *Harl.*

18. Wartonus, Menalcas in cantilena sua (v. 15. — 21.)
 Cyclopis personam sumsisse putans, ex Euripidis Cy-
 clope excitavit hos versus, 328. sqq.

*ὅταν δὲ βορέας χιόνα θρηήκιος χέη,
 δεραῖσι θεῶν σῶμα περιβαλὼν ἑμόν,
 καὶ πῦρ ἀναίθων χιόνος οὐδέν μοι μέλει.*

tum vs. 356. sqq. 391. sqq. — *κείται* pro *κείνται* repo-
 suit Brunck. cum multis et bonis cdd. *Kiessl.*

19. *ξέει* pro *ξεί* scribendum esse contendit Brunck. idque
 Valcken. in altera edit. recepit. — *δρυῖνον*, ἀντὶ τοῦ ἐν
 τοῖς ἄνθραξι τοῖς ἀπὸ δρυός. Schol. qui etiam vocabu-
 lum *χορίον* explicat. *Harl.*

20. 21. Graefio haec, ἐν πυρὶ ξέει χορία, ἐν πυρὶ δέ, sive
ξέουσι, sive *εἰσίν*, αἷας φαγοί, non satis concinne iungi
 videntur, nisi dicas, *φηγούς* hic non de lignis sumi, sed
 de glandibus aut nucibus huius arboris, vt vtrimque
 cibus, igne parandus, commemoretur. Debebat tamen
 pastor non tam de cibus coquendis et torrendis, quam
 de lignis super foco large reponendis verba facere. Vn-
 de viro docto haec subnata est coniectura: ἐν πυρὶ δέ
δρυῖνος κορμὸς ξέει —. De *χειμαλνοντος* v. Schaeff. ad L.
 Bos. Ell. p. 549. *Kiessl.* ὦρα s. ὄρη, cura. Harpocr.
 p. 261. ὦρα ἐστὶν ἡ φροντίς. Tyrtaeus I. 11. *Εἴθ' οὕτως
 ἀνδρός τοι ἀλωμένου οὐδεμί ὦρη γίνεται.* Adde Warton.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
 Δάφνιδι μὲν κορύναν, τὰν μοι πατρὸς ἔτραφεν ἀγρός,
 Αὐτοφυᾶ, τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων·
 Τήνῃ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, ὃ κρέας αὐτὸς 25
 Σιτήθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
 Πέντε ταμῶν πέντ' οὖσιν ὃ δ' ἐγκαναχῆσατο κόχλω.
 Βωκολικαὶ Μῶσαι, μάλα χαιρέτε, φαίνετε δ'
 φῶδάν,

in Addendis p. 352. (vbi laudat Wesseling. ad Herodot. Lib. III. p. 276. 53.) — ἦ, *quemadmodum*, quod Casaubonus coniecerat, repertum est in cdd. Benedict. et edit. Ald. vnde revocavit Reiske, probantibus War-tono, Valckenario (qui in textu dederat ἦ) et Brunckio, qui quam in contextu rescripserat, correctionem Toupii ἦν in notis damnavit. — οὐδ' ὄσον Brunck. cum Casaubono explicat οὐδ' ὀλίγον· Reiske vertit *ne tantillum quidem*. Valckenarius quum in priore editione probasset Heinsii coniecturam οὐ τόσον, in altera probat οὐδ' ὄσον — ἦ. [Schaeferus: „Vulgo ἦ, quod fortasse tuearis. Permira quidem haec syntaxis: sed non minus mira, quamquam ex contrario genere, quae sequitur carmine extremo: *γλυκερώτερον, ὄσον ἐμὴν Μῶσαι φίλαι.*“ Neque Hermannus dubitat, quin vulgata multum praestet correctioni Valckenarianae. Eam igitur retinuumus, in qua ὄσον idem est quod τόσον, vti etiam contrario modo τόσον pro ὄσον dicitur. *Kiessl.*] — Τυμνωδός est ὁ ἐστρωμένος ὀδόντων. Vide plura de hoc voc. disputantes Sallier. et Hemsterhus. ad Thomam Magistr. p. 655. sq. — Ἄμυλος pro molli cibo et alimento, *μαλακῇ τροφῇ*, ponitur ex mente schol., et ab Athenaeo XIV. 647. sq. inter placentarum genera recensetur. Plinium quoque H. N. XVIII. 17. laudavit War-ton. Adde Toupii Animadv. in scholia p. 217. quae ita corrigit: ἄμυλος εἶδος τι ἄρτου ἐκ τῶν σατίων (dor. pro σιτανείων) πυρῶν γενόμενος. v. Steph. thes. gr. ling. III. p. 795. et Koehler. *Harl.*

23. κορύναν] vide schol. et notam ad VII. 19. — ἔτραφεν pro vulgato ἔτραφεν cod. Vindob. (et duo alii), quod probant Valcken. et Brunck. in notis. *Harl.*

His applausi, et statim donam dedi,
 Daphnidi quidem pedum, quod mihi patris ager tulit
 Sponte natum, quod certe ne faber quidem reprehenderit:
 Alteri autem conchae pulcram testam, cuius carnem ipse
 Comederam, in scopulis Icariis captatae,
 Quam in quinque portiones dissecueram quinque prae-
 sentibus. atque ille insonuit testa.
 Bucolicae Musae, multum salвете, et carmen proferte,

24. *αὐτοφωῆ* octo Cdd. apud Gaisford. etiam Schellersh. idem cum multis aliis *μοιμάσαιτο*. *Kiessl.*
25. *ὦ* pro *οὐ* dedit Brunck. [quem cum Dahljo sequuti sumus. *K.*] Mira vero est venustas ac simplicitas in donis hisce describendis. *Harl.* — *Strombus* est ὄστρακον κογχύλων, οἷς ἐχρῶντο ἀντὶ σάλπιγγος, Schol. Nicandr. ergo Murex Tritonis Linn. *Schreber.*
26. In Cdd. haec exstant: *σιτάθην σιτάσθην σκεύθην σιτήθην*. vltimam formam, quam cum edd. primis etiam Cd. Schellersh. praebet, cum Valcken. recepimus. Vulgatam *σιτάθην* retinuerunt Brunck. et Dahl. At Theocritea sunt *τήρησον· μυθήσατο· ποιησεῖς· πατησεῖς* al. *Kiessl.* ἐνὶ Καρλαίσι Sanctamandus reperit in Cod. Vatic. [idem legitur in aliquot aliis cdd. apud Gaisf. *K.*] et probavit, atque Brunck. hanc lectionem, quam speciosam censet Valcken., rescripsit. *Caria* autem est regio maritima Asiae inferioris, ex adverso Rhodi. Mihi tamen praeplicet vulgatum. *Icaria*, hodie *Nicaria*, est insula maris Aegaei, vna ex Sporadibus. (Vid. interpret. ad Pompon. Mel. II. VII. 11.) — De *conchis* fuse disserit Athenaeus Deipn. libr. III. p. 85. sq. *Harl.*
27. *πέντε ταμιῶν* pro *εἰς πέντε μέρη ταμ.* V. Schaefer. ad L. Bos. Ell. p. 685. — Idyll. XXII. 75. ἢ ὁ Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἐλών μυμάσαιτο κοῖλον. Lycophr. 250. στρόμβω τὸν αἱματηρὸν ἐξάρχων νόμον. Vnus Cd. Med. et Schell. *κόγχω* pro *κόχλω*. *Kiessl.*
28. „Cum dubitaretur, an postremi huius carminis versus recte adhaereant, male editores post v. 27. punctum in cornu posuerunt, quasi verba sequentia bucolicum contineant carmen, a Menalca decantatum concha, quam

Τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρῶν ἄεϊσα νομεῦσιν.
 Μήκει' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσης. 30
 Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
 Ἴρῆμος δ' ἱρῆειν ἐμὴν δ' αἰ Μῶσα καὶ ῥοδά.

certaminis praemium reportaverat. Imo plenissime distinguendum; finit nimirum ille pastor, qui iudex assedit, carmine, iam olim coram iis (παρῶν), qui nunc certaverant, decantato, γ. 31. usque ad finem. Sic demum verba τήνοισι παρῶν — νομεῦσι γ. 29. apta sunt, et fortasse in toto Idyllio nihil est superflui aut luxati. Graef. χαίρετε] Sollemnis est haec invocatio et Theocrito et aliis poetis. Callim. H. in Cerer. 155. χαῖρε θεά, καὶ τάνδε σάω πόλιν, salve dea, et hanc serua civitatem. Id. H. in Lavacr. Pall. 136. sqq. ἔρχετ' Ἀθηνά νῦν ἀτρεκές — χαῖρε θεά, κάθεν δ' Ἄργος Ἰναχίω. χαῖρε καὶ ἐξελάοισα. Venit Minerva nunc haud dubie. — Salve dea, cura Argos Inachium. Salve et egrediens. — φαίνετε, ostendite, reddite: quam formulam explicat Warton. ad h. l. atque in Addendis p. 552. adde supra ad Idyll. VII. 8. Harl. Reiske φαίνεν intelligit proferre, i. e. mentis poetae iniicere et ex ingenio eius extundere. Kiessl.

29. ἰγῶν Brunok: idem προῶν pro παρῶν correctionem Toupii (quam tamen posthac Toupius ipse reiecit) non solum in textum recepit, sed in notis quoque tanquam vnice veram defendit, Valckenario suffragante. Reiskius, quem multa hic offendunt, multa acute quidem excogitavit, quae excutere iam non vacat: inter alia suspicatus est, versibus 28 — 36. contineri exordium seu praefationem Idyllii decimi. Koehler quoque p. 58. arbitratur, versus 28. et seqq. non esse partem huius Idyllii, sed exordium alius, quod iam perierit. Ego vero dubito, an tum Idyllium nostrum suavem iustumque exitum habeat. Forsitan hi versus, qui dubii videntur, initium fuerunt carminis et reliqui carmen ipsum, quod ad concham caneret. Qua opinione probata παρῶν neque molestum neque invenustum erit. Atque multo post quam haec cogitaveram et scripseram, laetus vidi, Schneiderum in Bibl. philol. tom. I. p. 150. eodem modo hunc locum et explicuisse et a crisi aliorum vindicasse. Idem vulgatum ποκ' in τόν' mutare

Quod olim ego illis praesens cecini pastoribus.
 Nunquam in lingua extrema pustulam produxeris.
 Cicada cicadae amica est, formicae formica,
 Accipitres accipitribus: mihi autem carmen et Musa.

malit. Wartonus non omnia in hoc carmine genuina esse suspicatur. *Harl.*

30. Sensus est: non mendacium est, neque verendum, ne pustulae, mendacii poenae et indices, e lingua tua efflorescant. Veterum enim fuit superstitiosa opinio, eos, quibus in naso, vel lingua, tubercula, vt fit, aut alia huiusmodi vitia in aliqua cutis parte orirentur, vel mentitos esse, vel depositum non reddidisse, vel aliquid denique fraudis admisisse. v. Casaub. lectt. Theocrit. c. 10. et Reiske. Wartono vero hic versus, qui a D. Heinsio in metrica huius Idyllii versione prorsus omititur, spurius esse videtur. *Harl.* Idyll. XII. 25. sq.

— — ἰγὼ δὲ σὲ τὸν καλὸν αἰνέων
 Φαίδεια δινὸς ὑπερθεὺν ἀραιῆς οὐκ ἀναψύσω.

Add. Mitscherlich. ad Horat. Od. II. 8. init. — I. H. Vossius ad Virgil. Ecl. VII. p. 358. pro φύσης legit φύση, scil. ἡ φύσις quam lectionem Vossius filius in progr. p. 32. sic interpretatur: *ne posthac in summitate linguae meae pustulam producat carmen illud minus bene repetitum.* nam qui carmen male repetierit, eum poenas dare, pustula in extrema lingua exorta. Vossius opinans scholiasten sic legisse, haud dubie fallitur. — In Cd. Schellersh. legitur φυσεῖς, in alio cod. apud Gaisf. φύσεις, similiterque Eustath. II. ε. p. 594, 26. = 452, 25. ὡςπερ ὀλολύζω ὀλολυγῶν, τρύζω τρυγῶν, οὕτω καὶ ὀλοφύζω ὀλοφυγῶν, ὡς τὸ ὀλοφυγῶνα φύσεις. Vide eundem ad II. ζ. p. 643, 53. = 503, 46. φύσης CalliERG. Graefius scribit: μήτε δ, vel μὴ δ ἄρ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγῶνα φύσω. Vox μηκέτι potest seruari, nam fortiter negat, vt Pind. Ol. I. 7. Sic nonnunquam vsurpantur latinum *nunquam*, et nostrum *nimmer*. *Nimmer sollst du mir ein Bläschen erzeugen.* Videtur etiam φύσεις vel φυσεῖς praeferendum esse. At omnis huius versus emendandi ratio incerta est, quem non sine probabilitate iudicavit vir doctus in Ephem. Halens. hic non suo loco legi. *Kiessl.*

52. ἰρηξ δ ἰρηξω ἀμῖν Cd. Flor., ἐμοὶ δὲ μοῖσα tres alii:

Τὰς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος· οὔτε γὰρ ὕπνος,
 Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
 Ἄνθεα, ὅσσον ἐμὴν Μῶσαι φίλαι· οὐς γὰρ ὄρειντι 35
 Γαθεῦσαι, τῶσδ' οὐ τι ποτῶ δαλήσατο Κίρκαι.

Ἰραξιν ἀμὴν ὃ ἂ μοῖσα cum γρ. ἐμὴν δέ τε μῶσαι cod. Paris. optima nota. — vs. 55. πλεῖος dedit Brunck. cum vno cod. Vat., πλεῖος εἴη duo cdd. apud Gaisford. et Schellersh. πλεῖος πᾶς εἴη alius. Kiessl.

34. ἔαρ ἐξαπίνας offendit interpretes. Mihi cum Valckenario placet coniectura Eldickii, a Valckenario ample docteque illustrata, ἔδαρ. Hesych. ἔδαρ, βρωῖμα. Ipse Theocritus Idyll. XV. 115. habet εἶδυτα. In altera editione Valckenario poeta videtur scripsisse οὔτ' ἔδαρ ἐργατιναῖς (quae vocabuli ἐξαπίνας in ἐργατιναῖς mutatio facta a D. Heinsio p. 549. b. probatur Piersono:) γλυκερώτερον. Harl. Lectionem ἔαρ' ἐξαπίνας, quam Schol. recte interpretatur τὸ ἔαρ ἐξαίφνης ἔλθόν, der Frühling, wenn er plötzlich eintritt, defendit et egregie illustrat Toupius in Appendicula. Reiskio interroganti, quomodo ver subito exoriri possit, respondit iam Hippocrates de Aere p. 287. (quem locum Toupius excitavit): ὀπόταν γὰρ τὸ πνῆγος ἐπιγένηται ἐξαίφνης, τῆς τε γῆς ὑψηλῆς οὐσῆς ὑπὸ τῶν ὄμβρων τῶν ἑαρινῶν καὶ ὑπὸ τοῦ νότου, ἀνάγκη διπλόον τὸ καῦμα εἶναι. — Cum vocabulum ἐξαπίνας s. ἐξαίφνης compositum sit ex praepositione et substantivo inusitato quidem, nihil prorsus insolentiae est in dictione ἔαρ ἐξαπίνας, cum qua non satis apte contuleris, quae apud Tibull. III. 50. leguntur, nunc leti mille repente vias: de quo loco conf. Huschke. Habet tamen etiam Homerus Iliad. IV. 510. πάλαι πολέμων εὐ εἰδώς. Kiessl.

55. 56. Vulgatam lectionem, ὄρωσαι γαθεῦσαι, quae nititur auctoritate prisc. edd. late defendit Reiske, quos blandae et propitiae adspiciunt Musae. Sed quum in cdd. aliquot reperitur ὄρειντι et ὄρωντι, Valckenarius in priore editione censebat, Theocritum scripsisse, οὐς γὰρ ὄρειντι Γαθεῦσαι, τῶσδ' (h. e. τοῦσδε sive τούτους) οὔτι ποτῶ δαλ. K. quos enim Musae placido lumine viderint, illis ne Circes quidem venena nocuerint: hancque lectionem in altera editione in textum admisit. [Val-

Hac mihi tota sit plena domus, neque enim somnus,
 Neque ver subitum dulcius, neque apibus
 Flores, quam mihi Musae sunt carae. quos enim adspiciunt
 Laeto oculo, hos nihil veneno laeserit Circe.

ckenarium cum Iacobsio et Schaefero secuti sumus. Eustath. II. a. p. 10. 6. = 8, 38. οὐς οὐ προσορῶσιν αἱ Μοῦσαι, τούτους ποιῶ δηλήσατο Κίρκη, τυτέστι, τούτους ἢ θηριώδης ἀλογία ἐβλάψεν. add. eundem ad Odys. κ. p. 1656, 57. = 395, 1. Valcken. ad Euripid. Hippol. v. 1359. Mitscherlich. ad Horat. Od. IV. III. 1. vbi vltima Theocriti verba sic explicat: *hi nullis aliis illecebris capiuntur.* Versus 35. in cod. Schell. sic legitur: τῶσσον ἐμὴν μοῖσαι φ. οὐς μὲν ὄρεῦντε γαθεῦσαι. Etiam alii cdd. τῶσσον et τῶσον praebent. *Kiessl.*] Brunck. rescripsit ὄρεῦντε Γαθεῦσαι, τῶς οὔτε. vltima, τῶς οὔτε, iam Winterton. edidit, improbante Valckenario. Denique vulgo male τῶς ὄ pro τῶσδ. De vocabulo δαλειῆνας vide ad Idyll. XV. 48. *Harl.*

ARGUMENTUM

IDYLLIUM X.

In hoc Idyllio, quod totum est bucolicum et mimicum, messorum, in eodem agro opus facientes, colloquuntur. Horum alter, Battus, quum metendi laborem aegre sustinere videatur, a Milone reprehensus, gravi se tibicinae cuiusdam amore teneri fatetur — 16. quo audito, Milo, homo durus et rustico operi vnicuique intentus, sodalem irridet, et, ut labor melius procedat, ad canendum invitat — 25. Sequitur Battus carmen, quo puellam, ceteris omnibus deformem, sibi vnicuique venustam esse visam, ob formae praestantiam celebrat — 37. Huic carmini Milo opponit aliud, ut messorum vitae magis consentaneum, quod cum praecepta quaedam rei messoriae, tum dictoria in operis dispensatorem iacta continet. — Sic Iacobus. Alii etiam hoc alterum carmen tribuunt Battus, in his Comes a Finkenstein, cui versus 56. sic comparatus esse videtur, eo ut Milo, cuius oratio mordaci exclamatione vs. 40. apte finiatur, versus 41. a Battus dicto respondeat. Accedere huc, quod Battus, qui v. 25. a canendi arte laudatur, facile multa diversisque argumenti carmina memoria teneret, idemque simplicior esset, quam qui sentiret, suum canendi studium a Milone derideri. Hinc Battus profiteri, se iam carmen esse dicturum, prorsus ad Milonis palatum factum. Milonem contra, ut qui carminibus non multum tribuere videatur, non ipsum exemplo quodam

demonstrare, quale messorum carmen deceat; immo, canendi provincia Batto relicta, in fine demum subiicere, quae monenda esse videantur. — Haec quamvis eleganter et subtiliter sint disputata, me tamen nondum permovent, ut Iacobsii aliorumque de altero carmine sententiam descendendam esse censeam. — Ceterum hoc totum Idyllum ab antiquitatis quo imbutum est colore imprimis commendatur.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ Η ΘΕΡΙΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ι.

ΜΙΑΩΝ ΚΑΙ ΒΑΤΤΟΣ.

Εργατίνα βουκαΐε, τί νῦν ᾤ' ζυρέ πεπόνθης;
Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὡς τοπρίν ἄγες

In Brunckii Analectis est Idyll. XII. Musa vero illa rustica et pastoralis in hoc Idyllio luculenter adparet ex crebro proverbiorum vsu. *Harl.*

1. βουκαῖος non significat proprie *θεριστήν*, *messorem*, quamquam hoc Idyllium est *θεριστικόν*; vide vers. 3. multo minus βουκόλον; sed *aratorem*, vt Scholiastes iam monuit, at minus recte derivavit, qui inter alia, βέλτιον, inquit, δὲ τὸν ἀροτῆρα ἀκούειν, τὸν σὺν τοῖς βουσί καίνοντα τὴν γῆν καὶ τέμνοντα. Est contra βουκαῖος quasi βουγαῖος, ὁ τὴν γῆν σφόδρα καὶ κραταιῶς πονούμενος. v. Casaubon. lectt. Theocr. cap. XI. Reiske ad h. l. Sanctamand. apud Warton. in Addendis p. 352. βον enim in compositis intendit et auget significationem; v. locum classicum apud Varron. de R. R. II. cap. 5. p. 89. ed. Steph. add. Schol. ad nostrum locum et ad Aristoph. Plutum v. 874. ibique Hemsterhus. et quae scripsi in Anthol. gr. poet. p. 158. [Schol. ad Nicandr. Ther. 5. βουκαῖος. θεριστής, βουκόλος, ὁ ζεύγει βοῶν ἐπόμενος ἢ γαιηπόνος ἀπλῶς. Etymol. p. 207. 51. σημαίνει δὲ τὸν ἀροτριαστήν, τὸν τοῖς βουσί καίνοντα τὴν γῆν, τουτέστι κόπτοντα καὶ σχίζοντα. Falli mihi videntur, qui βουκαῖος derivant a particula intensiva βον et γαῖα, quasi sit pro βουγαῖος. immo βοῦκος, et forma diductiori βουκαῖος, est a βοῦς, et proprie significat τὸν ζεύγεσθ βοῶν ἐπόμενον tum vniverse ἄγροικον, hominem rusticanum, rus colentem. Multus est de hoc vocabulo Eu-

OPERARII SIVE MESSORES.

IDYLLION X.

M I L O E T B A T T V S.

Operarie rustice, quid quæso tibi, miser, accidit?
Neque sulcum rectum ducere vales, vt ante ducebas:

stath. ad Il. v. p. 962, 12. = 944, 25. idemque ad Il. ζ. p. 660, 18. = 526, 43. *ἐργατίας* citat. *Kiessl.*] — *ὄζυρέ* Steph. Reiske, Valck. Brunck. *ὄζυρέ* Winterton. Warton. *οἰζυρέ* vel *οἰζυρέ* multi cdd. et edd. veteres. — *πεπόνθης* pro *πεπόνθεις* cum pluribus cdd. Brunck. et Valck. v. Idyll. V. 28. et Koen. ad Gregor. Cor. p. 81. = 190. *Harl.*

2. *οὔτε τὸν* ex optimis cdd. et edd. vett. post Wintertonum reduxit Reiske, et postea Valckenarius, probante Toupio. *οὔθ' ἐόν*, quam scripturam Casaubonus vocat antiquam, elegantem et veram, scripserunt Heinsius, Warton. et Brunck. [In Cd. Schell. est *οὔθ' ἐόν*, spiritu leni super *ε* in asperum mutato: vnde lectioni *οὔθ' ἐόν* nova auctoritas accedit, quam oppositio versu proximo *τῷ πλατίον* inprimis commendat. Conf. de hoc vsu pronom. *ἐός* Wolfii prolegom. ad Homer. p. CCXLVIII. sq. Fischer. ad Weller. gram. II. p. 257. sq. Matthiaei gram. gr. §. 489. *Kiessl.*] — *ὄγμος* proprie de messoribus, qui longa serie ordinatim procedentes, inter metendum quasi sulcum ducunt: vocatur etiam *αὔλαξ*. Conf. Schol. et Hesych. h. v. p. 714. ibique interpretes. *Harl.* [Add. de hoc vocab. Hermann. in Comment. societ. philol. Lips. Vol. I. P. II. p. 259. — Hippopotamus, qui segetem retrocedens depascitur, *ὄγμον ἐλαύνειν παλίσσεται* dicitur apud Nicandr. Ther. 570. grues

Οὐθ' ἄμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ὑπολείπη,
 Ὡσπερ οἷς ποιίμας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυ-
 ψεν.

Ποῖός τις δέιλαν τὴ καὶ ἐν μέσῳ ἄματος ἔσση, 5
 Ὅς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὐλακος οὐκ ἀποτρῶγεις;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὄψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,
 Οὐδαμά τοι συνέβα ποδέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;

ΜΙΛΩΝ.

Οὐδαμά. τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτα ἀν-
 δρί;

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνήσαι δι' ἔρωτα; 10

iter facientes ἄλλυτον ὄγμον ἄγουσαν. Oppian. Hal. α. 625. quaeloca Jacobs. citat. Iliad. XI. 68. ὄγμον ἐλαύνουσιν ἀνδρός μάκαρος κατ' ἄρουραν. Brunck. δύνη posuit. Ex octo cdd. enotatur δύνη. At δύνη non mutandum. vid. Schaefer. ad Soph. Philoct. v. 798. Kiessl.]

5. Eustath. ad Iliad. β. p. 193. = 146, 39. τὸ δ' αὐτὸ (sc. λήιον) καὶ λαῖον δωρικῶς λέγεται. διὸ συνελθὼν αὐτὸ ὁ Θεόκριτος λαῖον (X, 21. 42) λέγει, ὥσπερ αὐθις τὰ λήια λῆα ποιεῖ ἢ συναίρεισις. Ibid. p. 862, 55. = 807, 21. — Pro ὑπολείπη novem cdd. apud Gaisford., Schell. et Iunt. habent ἀπολείπη, quod Brunck. recepit. Kiessl.

4. ἄς pro τᾶς in permultis cdd., etiam Schell., item in edd. Ald. et Iunt. reperitur. Salmas. in cod. invenit Παλατ. τὰν τὸν πόδ' ἀκάκτος ἔτυψε. Hoc ἔτυψε habet Brunck. cum cd. Schell. τὰν probari potest. Kiessl.

5. Pro vulgatis δέιλαν τε καὶ ἐν μέσῳ ἄματος primus Valcken. Theocrito reddidit lectionem cod. Vat., quam posthac omnes editores, receperunt. Iam Reiskio tamen magis placuerat ἐκ μέσῳ ἄματος, statim a meridie. Brunck. etiam ἐσσι dedit, nolente Valcken. γε pro τὴ aliquot cdd. τε duo omittunt. δειλαῖε vnu. Schaeferus ad Sophocl. Trach. p. 352., parum intelligens, quam vim h. l. habeat τὴ, rescribendum censet ex prioribus editionibus: ποῖός τις δειλάν τε καὶ ἐν μέσῳ ἄματος ἔσση. Kiessl.

Neque pariter cum altéro segetem secas, sed relinqueris,
 Quemadmodum ovis a grege, cuius pedem spina sauciavit.
 Qualis tu vespere et a medio die eris,
 Qui nunc incipiēns sulcum non voras?

BATTVS.

Milo, messor vespertine, petrae durae fragmentum,
 Nunquamne tibi accidit, vt aliquem absentium desiderares?

MILO.

Nunquam. et quod desiderium exterorum operario ho-
 mini nasci possit?

BATTVS.

Nunquamne quaeso tibi accidit, vt propter amorem vi-
 gilares?

6. ἀρχόμενος] Vel supple τοῦ ἔργου sive τοῦ λαιστομεῖν, vel ex sequentibus repete τᾶς αὐλακος. [Prior ratio est praeferenda. K.] — τᾶς αὐλακος scribit Heinsius, vt magis doricum, teste Etymologo M. p. 625. 27. (add. Koen. ad Gregor. Cor. p. 193.) idque in textum recepit Brunck. dissentiente Valckenario, qui probat Heinsii coniecturam ἀρχόμενος, n. ἄματος, — τᾶς αὐλ. ἀποτρῴγειν est proprie depascere, morsu decerpere aliquid de sulco, h. e. in opere metendi aliquid proficere. v. Casaub. lectt. Theocr. ad h. l. et Reiske. Harl. Apte Vossius comparat Catull. XXXV, 7. Quare, si sapiet, viam vorabit. Kiessl.

7. ὄψαμάτα, quod Graefius comparat cum ὄψαρότης et προνηρότης (Hes. O. et D. 490.) tres priores syllabas habet productas et vltimam correptam. Quum enim derivetur ab ἀμητήρ vel ἀμητής, penultimam necessario longam habet; prima vero in ἀμάω et eius derivatis anceps putatur, hic et v. 16. eodem iure producta, quo corripitur Id. XI. 73. Litera ᾱ autem in hisce vocativis modo producta, modo correpta legitur. — πέτρα, ru- pes: ein steinernes Herz tribuunt Germani homini duro. πέτρας ἄ. ἄ. citat Eustath. Od. τ. p. 1859, 30. Kiessl.

10. οὐδαμά νυν, sine accentu, recte, Steph. Reiske, quem vide, Valck. et Brunck. tunc νυν significat δὴ aut οὖν. vid. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 257. 266. 558 et

ΜΙΑΩΝ.

Μηδέ γε συμβαίη χαλεπὸν χορίω κύνᾳ γεύσασθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἄλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος·

ΜΙΑΩΝ.

Ἐκ πίθῳ ἀντλείς δῆλον' ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἄλλος ὄξος.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μεν ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΑΩΝ.

Τίς δέ τυ τᾶν παιδῶν λυμáινεται;

542. reliquae editiones cum circumflexo *ῶν*. *Harl.* Etiam *Cd.* Schell. *ῶν*. Perinde est, sive *ῶν* sive *ων* scribas. v. Hermann. ad Aristoph. Nub. 142. *Kiessl.*

11. *μηδέ γε συμβαίη* — *χορίω* Brunck. ex codd. Wartonianis, et probavit iam antea Warton. [Idem etiam Gaisford. ex multis et optimis cdd. recepit. Harles. dederat *μηδέ γε ξυμβαίη*. Valcken. metro refragante *μηδέ γε ξυμβ.* Graefius malit *μη δ' ἔτι συμβ.*, vel *μη δέ γε συμβ.* De *μη δέ* conf. Hermann. obs. ad Bucol. p. XIII. sq. *Kiessl.*] De *σὺν* et *ξὺν* vide Hemsterh. ad Lucian. tom. I. p. 94. §. 9. et Warton. ad Idyll. XXVIII. 25. — *χορίω* dedit etiam Valck. et praetulerat iam Casaub. Lectt. Theocr. cap. XI. [*χορίων* vulgo. *χόριον* — *χεύειν* Suidae edd. Med. Ald. in v. *χαλεπὸν*. De voc. *χορία* vid. Schol. ad IX. 19. *K.*] Sententia proverbii est: difficile est, ab amore et libidine avocari atque diuelli, aut a peccatis et illecebris, iis si quis irretitus fuerit easque quasi degustarit, temperare. v. Erasmi Adag. Chil. sec. Centur. IV. XXII. compara Horat. Sermon. II. 5. 81. sqq. Warton. in Addendis laudat Wolf. in Addend. et Emend. ad Libanii Epist. 470. p. 862. *Harl.* Lucian. in libello πρὸς ἀπαίδ. §. 25. Ed. Schmied. T. II. οὐδὲ γὰρ κύνων ἅπαξ παύσασθαι ἂν σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα. Iacobs. loci sententiam sic exponit: tales deliciae a nostra vita alienissimae; et vt stulte agunt, qui catulis cibos praebent delicatiores, quibus gustatis alios spernunt, sic et nos eiusmodi nugis amatoriiis, opulentiorum vitae consentaneis, indulgentes peccamus. *Kiessl.*

15. Brunck. recepit Hoelzlini et Vptoni coniecturam, iam

MILO.

Ne vero accidat: grave est, exa canem gustare.

BATTVS.

Verum ego, o Milo, amo propemodum vndecimum diem.

MILO.

E dolio hauris scilicet: ego vero ne aceti quidem satis habeo.

BATTVS.

Itaque ante fores meas a semente omnia horrent.

MILO.

Quae vero puella te cruciat?

Wartono probatam, *πηλόν, vinum*: Koehler contra calculum adiecit coniecturae Toupii, qui Emendat. in Suidam P. II. p. 66. (p. 203. Lips.) legendum putat *δηλόν* sic enim *vinum* a Siculis dici existimat. Valcken. *δηλον* retinuit. Idem Brunckius dedit *ἐγών δ' ἔγω — ὄξους* atque genitivum *ὄξους* (pro quo Scaliger et Hoelzlinus *ὄξους*) non solum quaedam habent editiones et cod. Vat., sed frequentius etiam genitivus adverbio *ἄλις* iungitur. At Reiske ostendit, obtinuisse Theocriti aetate, etiam nominativum aut accusativum cum *ἄλις* copulare: vt Apollon. Rhod. II, 424. *ἄλις πομπῆς ἔσονται*. III, 329. Callimach. H. in Iov. *ἐν δὲ ῥυηγενίην ἔβαλές σφισιν, ἐν δ' ἄλις ὄλβον* vbi v. Ernesti. Sic etiam Musaeus v. 269. *ἄλις νύ τοι ἀλμυρόν ὕδωρ* ad quem locum Schrader p. 359. multa Homeri loca collegit. Etiam Valcken. *ἄλις ὄξους* retinuit et defendit. Sensus: tu abundas copiis vinoque, et lascivis; ego vero pauper laborare cogor et amoris obliviscor. *Harl. ἀντλής* Call. et duo cdd. *δηλον* ironice est capiendum: *dolio vinario tu scilicet hauris, mihi ne aceti quidem satis est*. Quod Batto pauperi atque a vigiliis et amoribus male habito dictum esse perquam lepidum, monuit H. Vossius. — Etiam hunc locum Casaubonus adhibuit illustrando Idyll. XXVII, 60. *Kiessl.*

14. Battus ait, se amori intentum haud curare domum aulamve purgandam. Quod Reiske ingeniose coniecit, *σποδῶ* pro *σπόρω*, hoc Toupius (Emend. ad Hesych. T. IV. p. 240.) probavit, comparans Plautum apud Gellium XVIII. 12., et Brunck. in textum recepit. Complectitur illud vocabulum omne genus sordium et pur-

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἄ Πολυβότα,

15

Ἄ πρὸν ἀμώντεσσι παρ' Ἰπποκόωντι ποταύλει.

ΜΙΑΩΝ.

Εὖρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.

Μάντιξ τοι τὰν νύκτα χροῖξεται ἅ καλαμαία.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμάσθαι μ' ἄρχη τυ. τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλούτος,

gamentorum domesticorum. Ἄσκαλα, proprie, quas non sarrita, sarculo haud purgata sunt: v. Schol. ad h. l. et H. Stephan. thes. gr. ling. tom. III. p. 814. hoc loco eadem quae in genere ἀκάθαρτα v. Hesych. h. v. — σπόρω retinet Valcken. at pro θυρῶν μοι cum Wartono ex multis cdd. scribi putat posse. Harl. Etiam Reiske praefert μοι. Idem sic de hoc loco: „Dixerat „Battus, se iam in diem vndecimum amare. Ergone „hic dies a satu erat vndecimus? atqui iam metunt, et „Milo Battum reprehendit, quod de ordine satis flo- „rente nihil derodat. Qui convenit hoc?“ Haec haesitatio protulit coniecturam σποδῶ, qua facile caremus, si ponimus, locum continere proverbium. Similis sententia est apud Virgilium, Ecl. II. 70. „Semiputata tibi frondosa vitis in vltimo est!“ — Pro τειγάρτοι multi cdd. τοίγαρ τά. Kiesel.

15. τυ τῶν παιδων Brunck. et Valck. ex cdd. At Reiske δέ τοι τῶν ex Ald. et multis cdd. praetulit, vsitatius in-
 quiens dici λυμάλεισθαι τινι, quam τινα. Conf. Lennep. ad Phalarid. epist. IX. p. 47. Ernest. ad Xenoph. Mem. S. I. 3. 6. — τῶν cod. Par. ed. Med.; ego vero τῶν ve-
 ram lectionem esse puto. Harl.
16. πρὶν — Ἰπποκόωνι Calliery. Ἰπποκίωνι Brunck. ex cdd.;
 alii aliter. — ποταύλει Brunck. in notis vnice probavit,
 quum in textu dedisset ποκ' αὐλεῖ, quod Wartton ex
 cdd. notarat et probaverat. Idem vers. est in Idyll. VI.
 41. Harl.
17. ἀλιτρόν, Hesych. ἀμαρτωλόν, ἄδικον. Proverbium di-
 citur, ait Scholiastes, κατὰ τῶν ναυχωμένων, ὅτε ἐμπέ-
 σσω εἰς ἅ ἐκφεύγουσιν. Harl.

BATTVS.

Filia Polybotae,

Quae nuper metentibus ad Hippocoontem tibia canebat.

MILO.

Invenit deus sontem: habes quod dudum cupiebas.

Vates tibi noctu accubabit culmaria,

BATTVS.

Irridere me incipis tu. Coecus non solus est Plutus,

18. *χοιζεται* Calliery. Stephan. alii. *χοιζεται* Winterton. ex codd. Schol. (vnde etiam Casaubon. praefert), et prim. edit. Reiske. *χοιζείται καλαμαία* Valcken. in Epist. ad Röver. p. LXI. ex Scholiis restituendum iudicavit, et rescripsit Brunck. At in altera edit. Valcken. quum retinuerit *χοιζεται á καλαμ.* in notis tamen sibi haud displicere affirmat *χοιζειθ' á καλαμαία*, quod placuit Hemsterhusio et Wartono. Scholiastes, *χοιζείται*, ait, *ἀντι τοῦ συγχετισθήσεται καὶ συγκοιμηθήσεται. á καλαμαία δὲ ἀντι τοῦ, ἡ ἀρούραία. ἔστι δὲ ἀκρις ἐν τῇ καλάμῃ γνωμένη, καὶ καλεῖται μάντις. κ. τ. λ.* Sensus est: *accubabit tibi femina exoleta et retorrída tardaque, quae in virginitate consenuit, similis insecto, quod vocatur μάντις.* Suidas tom. I. p. 555. in *ἀρούραία μάντις*, „*ruralis mantis* dicitur de segnibus et ignavis: est autem *Mantis* (quodammodo similis) viridis et admodum tarda, cuius motionibus quidam observatis futura praedicunt.“ Conf. Suid. in *v. γραῦς στέρφος* et Hesych. ibique Alberti, item Toup. in Animadv. in Schol. p. 217. Adde Porti Dict. dor. h. v. ibique Eustathium. *Harl. Mantis* religiosa vel oratoria Linn. *Das wandelnde Blatt; Prgus-dieu* in Galloprovincia. *Schreber.* Non necesse est, intelligatur illa locusta, quae *mantis* vocatur: potest quaelibet locusta intelligi, cum qua, quum formosa non sit, exoletae segnesque mulieres recte comparantur; et quaelibet *mantis* vocari, si quidem, conspecta in aristas, sterilem messem annuntiat. Conf. Binde-mann. et Finkenstein. ad h. l. Praeterea vid. Valcken. ad Euripid. Phoen. 1619. et Leopardi Emend. V, 21. *Kiessl.*

19. *τυφλός*] In prima edit. legitur *τυφλόν*, quod, Val-

Ἄλλὰ καὶ ὦ φρόντιστος Ἔρως, μηδὲν μέγα μυθεῦ. 20
ΜΙΑΩΝ.

Οὐ μέγα μυθεῦμαι, τὸ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον,
Καὶ τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ' ἄδιον οὐ-
τῶς

Ἐργαξῆ' καὶ μὰν πρότερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα.
ΒΑΤΤΟΣ.

Μῶσαι Πιερίδες συναείσατε τὰν ῥαδιαν μοι
Παῖδ' ὧν γὰρ χ' ἄψησθε, θεαί, καλὰ πάντα ποιῆ-
τε. 25

Βομβύνα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάν-
τες,

Ἰσχάν, ἀλιόκαυστον ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.

ckenario iudice, genuinum poterat videri, si esset in codd. Mss. Etiam Boeckh. ad Platon. Min. p. 96. praefert τυφλόν, ex qua lectione vt reconditori facile nasci potuerit vulgatius τυφλός: non invicem. Boeckhii iudicium sequitur Iacobsius, repugnante Schaefero, qui laudat Porson. ad Eurip. Orest. v. 626. H. Vossius citat Aristoph. Plut. 203. vbi pro δειλότατος item alii δειλότατον ἔσθ' ὁ Πλούτος. — Pronomen αὐτός, vbi explicatur μόνος, propriam vim retinere et rectius per adverbium ἰδίᾳ explicandum esse, monuit Graefius ad Meleagr. p. 76. *Kiessl.*

20. Sophocl. Aiac. 384. μηδὲν μέγ' εἶπης. ad quem loc. conf. Lobeck. Versu proximo de forma λαῖον vid. locum Eustath. repetitum ad vs. 3. *Kiessl.*

22. ἀμβάλευ pro ἀναβάλον vide ad VI. 20. et Warton. ad nostrum locum. — οὕτως pro οὕτως hic et versu 47. vt magis doricum, reposuit Brunck. suadente Casaubono. *Harl.* [Huic obsecuti sumus cum Gaisfordio. *Kiessl.*]

24. Auctores habeo veteres Grammaticos, Doros non παιδα scripsisse, verum παιῖδα: quare scribo in hoc carmine, συναείσατε τὰν ῥαδιαν μοι Παῖδα, et ita alibi restituendum. *Casaub.* [At vid. Bast. ad Gregor. Cor. p. 324. et Valcken. ad Adonias. p. 349. A. B. *Kiessl.*]

25. ὧν γὰρ χ' ἄψησθε ex cdd. et edd. pr. Brunckius et Valcken. ἄψησθε Call. Steph. Warton. alii aliter apud

Sed etiam curarum auctor Amor. Noli magna loqui.

MILO.

Non magna loquor. Tu modo deïce segetem,
Et amatorium aliquod de puella carmen exordire: iu-
cundius ita

Opus facies. Sane et olim canendi artifex eras.

BATTVS.

Musae Pierides, canite mecum gracilem
Puellam: nam quae vos, deae, attigeritis, pulcra omnia
redditis.

Bombyce venusta, Syram vocant te omnes,
Macilentam, sole adustam: ego solus melleam (mellei
coloris).

Reiskium, qui de coniectura sua exscribi iussit ὦν καὶ λαψείσθε, atque λαβείσθαι τινός explicat *alicui succurrere, eum protegere, curare, ornare*: in notis tamen ei praestare videtur, Aldinam reddere, ὦν καὶ γ' (i. e. κε, κεν, ἄν) ἀψείσθε. [Harlesius sequutus erat Valckenarium, nos potius Schaeferum et Cd. Schellersh. in quo est ἀψησθε sine γ'. *Kiessl.*] — Mox ποίετε cdd. Vatic. edd. Call. Steph. Reiske; [Hoc nos cum Harlesio servavimus. *Kiessl.*] — ποίετε alii Cdd. Warton. Brunck. Valcken. — Vera. 26. Βαμβύνα cod. Paris. (et Schellersh.) *Harl.*

27. ἔγων Brunck. — μελιχλωρον *eine Brünette* interpreter: comparatio apta et vsitata ad colorem vultus vivide exprimendum. A sensu non multum abest coniectura Koehleri et Wartonii, μελιχρωον. [Hoc vocabulum nihili et contra omnem Graecae linguae analogiam confictum esse affirmat *Boeckhius* in Platon. Min. p. 139. *Kiessl.*] — Prior suspicatus est etiam μούνος δὲ μελιχρουν. Stephanus μόνον μελιχλωρον. Valckenario vulgatum videtur praestare. Confer omnino Lucret. IV. v. 1154. sq. et Scholia tum ad hunc Theocriti locum, tum ad Idyll. V. 95. Commentarium veluti, quibus et hunc locum et verbi significatum explicarent, scripserunt H. Stephanus p. XLII. ad Principes poetas graecos (et in notis ad Theocritum) et Wolfius ad Sapph. p. 255. sq. Lucretii

Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντί, καὶ ἅ γραπτὰ ὑάκινθος
 Ἄλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρᾶτα λίγονται.
 Ἄ αἶξ τὸν κύτισον, ὃ λύκος τὰν αἶγα διώκει, 30
 Ἄ γέρανος τῶροτρον ἐγὼ δ' ἐπὶ τὶς μεμάνημαι.
 Αἰθεῖ μοι ἦς ὅσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶ-
 σθαι

verba, quae huc pertinent, sunt: *Nigra*, μελίχροος
 est: — — ἰσχνὸν ἰρωμένιον tum fit, quum vivere non
 quit prae moerore: φαινή vero est iam mortua tussi.
Harl. Virgilius locum imitatus est *Ecl.* X, 58.

quid tum, si fuscus Amyntas?

Et nigrae violae, sunt et vaccinia nigra!

Adde Vossium ad Virgil. *Ecl.* p. 60. *Kiessl.*

28. Hyacinthus, Amyclae regis Laconici (secundum alios Oebali) filius, puer fuit longe formosissimus, cuius amore captus Apollo e coelo in terram descendit. Is quum se Apollini dedisset, Zephyrus, invidia iraque incitatus, effecit, ut Hyacinthus, qui post Apollinem discum iecerat, disco venti impetu in suum ipsius caput repercusso interimeretur. quo facto, pro adolescente florem terra produxit, ab illo cognominatum, cuius foliis primam nominis Hyacinthi literam (T) inscriptam fuisse fabulantur. Conf. Ovid. *Metam.* X, 162. sqq. Apostolii *Proverb. Centur.* XXI. 19. Schol. ad nostrum locum, Toupii *Animadv.* in Schol. p. 218. *Heyne* *Antiquar. Aufsätze*, P. I. p. 97. sq. *Morum* in indice ad *Xenoph. H. Gr.* s. v. *Ἰακίνθια*, et *Warton. Emend. Schol.* p. 204. (Manson. ad *Mosch.* III. 6.) *Harl.* *Ἰακίνθος*, n. viola odorata, conf. *Bodaeum* ad *Theophrast.* p. 652. Hyacinthus poetarum quibus lilii pomponii Linn. quoddam genus, aliis vero Iris foetidissima Linn. est. Conf. ill. *Heyne* ad Virgil. *Ecl.* II. v. 18. [Voss. p. 61. eundemque ad *Ecl.* III, 106. p. 155. sq. et ad *Georg.* p. 779. sqq. adde auctorem *Arethusae* p. 249. et *Palmerii Exercit.* p. 809. *Kiessl.*] et auctores ibidem excitatos; *Bodaeum* a *Stapel* ad *Theophrast.* p. 710. sq. *Delphinium*, quod propterea *Aiacis* dicitur b. *Linneo* in spec. pl. p. 718. literas luctus *AIA* melius quam in illis expressas ostendit, ideoque ab eodem in hort. *Cliff.* p. 213. pro hyacintho antiquorum habetur. *Schreb.* ἴον,

Et viola nigra est, et inscriptus hyacinthus :

Nihilo minus in sertis in primis leguntur.

Capra cytisum, lupus capram sequitur,

Grus aratrum : et ego tui amore insanio.

Vtinam mihi esset, quantum Croesum olim aiunt posse-
disse :

8. *μελάνιον, ἴον μέλαν, Mercuriole.* v. Voss. ad Virgil. Ecl. II. 47. p. 77. *Kiessl.*

29. *ἀλλ' ἔμπας, et tamen, nihilo tamen minus,* more Homeri, vt Iliad. β. 297. *ἀλλὰ καὶ ἔμπης* etc. — *λέγονται,* non nominantur, sed leguntur, simplici verbo pro composito. Locum Virgiliti (Ecl. II. 18.), *alba ligustra cadunt, vaccinia nigra leguntur,* comparavit iam Stephanus in edit. min. p. 28. sq. Observ. *Harl. πρώτα,* quod vnus servat Caesareor., cum Valcken. aliisque pro *πρώτα* reposuimus. pro *λέγονται* multi cdd. dant *λέγονται.* *Kiessl.*

30. Vide Idyll. V. 128. et Virgil. Ecl. II. 63. sqq. (Voss. p. 84.) Columell. de R. R. V. 12. 1. ibique Schneider. comm. p. 306. VII. 6. Martin. ad Virg. Georg. II. 431. sq. p. 283. sqq. *Harl.*

31. Sationis tempus, vel sementem et arantem, grus ama et insequitur. Messori ergo apta est comparatio. vid. Wartonum, qui laudat Hesiod. O. et D. vers. 448. adde Toupium in Addendis ad h. l. Lampium de cymbalis veterum, libr. III. cap. 18. p. 395. sq. et Stephani Observ. in min. edit. p. 46. sq. vbi praecipue de vsu verbi *διώκειν* disputat. *Harl.* [Add. Vossium ad Virgil. Georg. p. 169. — *ἐγὼν* Brunck. vt assolet. De formula *μαλθεσθαι ἐπὶ τῷ* vid. ad Idyll. II, 48. Harles. in indic. ad Anthol. gr. poet. *Kiessl.*]

32. Reiske revocavit lectionem Aldinam [— *εἶσαν ὅσα Κρ. φ. π.* quam etiam Harlesius servaverat. *K.*], quain partim exhibent cdd. Warton. (qui solam vocem *ποκά* omittunt), quamque reliquis praetulit etiam Wartonus. At Calliergus, Steph. Winterton. Warton. Valck. ex cdd. *αἰθέ μοι ἦσαν, ὅσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπ.* Brunckius cum Toupio, *αἰθέ μοι ἦς ὅσα* (voces *ἦς ὅσα* sunt in optimo cod.) *Κρ. π. φ. π.* in notis tamen malit *αἰθ' ἐμὴν ἦς* [quod non recipere debet Dahlius. Nos vnice

Χρύσειοι ἀμφοτέροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ
 Τὼς αὐλῶς μὲν ἔχοισα, καὶ ἡ ῥόδον, ἡ τὴ γὰ μαῖλον,
 Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας. 35
 Βομβυκὰ χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεῦς,
 Ἀ φωνὰ δὲ τρύχνος τὸν μᾶν τρόπον οὐκ ἔχω εἰπῆν.

Toupium secuti sumus. *Kiessl.*] In aliis cdd. legitur ποκα, in aliis omittitur; in aliis est εἴησαν, in aliis ἦν vel ἦσαν. Valckenario versus sic quoque scribi posse videbatur, syllaba per caesuram producta: Αἶθε μοι εἶπ' ἄν κροῖσον ὅσα φαντὶ πεπᾶσθαι. [Cd. Schellersh. vt vnus Florent. apud Gaisfordium, αἶθε μοι ἦσαν ὅσσα κροῖσον ἔχειν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι. De εἶθε conf. Hermann. ad Viger. p. 756. 190. *Kiessl.*] — πεπᾶσθαι a πάομαι, *possideo*, de quo verbo fuse eruditeque disputat Valcken. in Animadv. ad Ammon. p. 187. sq. adde Reiske ad Idyll. XV. 90. *Harl.* Ad vs. 52. conf. Voss. ad Virg. Ecl. VII. 55. sq. p. 364. *Kiessl.*

35 — 35. Sensus est, vt verbis vtar Casauboni in Lectt. Theocr. cap. XI.: Si mihi opes suppeditarent, Veneri consecrarem et tuam et meam imaginem: ac tu quidem tibias tenens, sertis redimita stares; ego autem, non habitu isto hominis rustici et pauperis, sed vel habitu citharoedi cum syrmate, vel, vt aliquis procerum, palliatus et eleganter calceatus. — τῇ Ἀφροδ. Ald. Warton. τᾷ Ἀφρ. multi cdd. Winterton. Reisk. Brunck. Valcken. — ε' ἀνεκείμεθα edd. pr. multique cdd. [alii ἀνακειμεθα· εἰς ἀνακειμεθα. ἀνακειμεθα.] — ἡ τὴ γὰ (pro τὴ γὰ) Brunck. et Dahl. ex emendatione Toupii [quam nos quoque recepimus. *K.*] — σχῆμα Bergler ad Alciphron. p. 141. (p. 195. sq. T. I. ed. Wagn.) non *vestem*, sed *gestum* saltantis intelligit: at noster, imitatus Aristophan. in Vesp. 1152—1155. (quae est opinio Toupii in Add. p. 596.) *habutum* innuit. *Harl.* In loco Aristophanis, quem vix respexit hic Theocritus, σχῆμα est latioris significationis. In aliis autem locis, vbi σχῆμα significat gestum saltantis, haec significatio ex orationis serie facile cognoscitur: quod de nostro loco non affirmaverim. Hinc cum Casaubono malim intelligere vestem exteriorem, qualem induebant opifices, quoties luberet εὐσχημονεῖν. Nam opifices fere nullam gestabant, erantque tunicati:

Aurei ambo staremus Veneri consecrati:
 Tibias tenens tu et vel rosam vel malum,
 Ego cum veste nova et novis calceis in pede vtroque.
 Bombyce venusta, pedes tui sunt tali,
 Vox dulcis: indolem vero non possum exprimere.

ne ditiores quidem intra aedes, aut in remissione. v. Alciphron. I. 54. — Ceterum, vt recte observavit Graefius, *καινός* dupliciter intelligi debet: *ἔχων σχῆμα καινόν, καὶ καινὰς ἀμύκλας*. Eidem viro docto videtur legendum esse *εἶμα* pro *σχῆμα*. In duobus cdd. est *σχοῖμι*, vt lectum fuit a Schol. et Vrsino. Toupius primo coniecerat *στέμμα*. *Kiessl.* — *ἀμύκλ.* ornamentum quoddam pedum, calcei Laconici pretiosi, ab inventore Amyclaeo nomen sortiti. v. Schol. Suidas sub h. v. et Meursius in Miscell. Lacon. I. cap. 18. *Harl.*

56. 57. *τεύς* pro vulgato *τεῦ* ex edit. Flor. cum Valcken. recepimus. *Kiessl.* — *ἀστράγαλοι, εὐρυθμοὶ καὶ ὀρθοὶ ἢ λευκοί, ὡς καὶ ἀστράγαλοι*. Schol. bene. *Lucidos* vertit Portus in Diction. dor. h. v. et idem esse quod *λευκόςσφυρος*, Idyll. 17, 52. aut *εὐσφυρος*, Idyll. 28, 15. putat Warton. E contrario Reiskio, in alia omnia abeunt, *πόδες ἀστράγαλοι* videntur esse *nodosi, curvi, tortuosi* et *eminentes*, vt tali. Eidem *τρύχνα* est *rauca* et *nigra*; Scholiastae vero *mollis, tenera*. [*Τρύχνη* s. *τρύχνος*, etiam *στρύχνη* s. *στρύχνος*, est *solanum nigrum* s. *hortense* (*στρύχνος κηπαιός, essbarer Nachtschatten*). Cum huius solani bacca dulci, quae illa aetate pro imagine omnis dulcedinis usurpata fuisse videtur, vocem puellae ob suavitatem comparat, sicut ante eiusdem puellae pedes cum *astragalus* s. *talis*, exprimens eorum levitatem et mobilitatem, quum talorum instar, quibus luditur, inter saltandum sursum et deorsum moventur. Sic auctor Arethusae p. 250. hunc locum egregie explicat. Idem *τρόπον* intelligit *das Eigenthümliche, Characteristische der Person, welches überall in ihrer Gestalt und in jeder Handlung sichtbar wird; ihre Manier*. — *τρύχνος τὸν δὲ τρόπον* — *εἰπήν* Brunck. Illud *τρύχνος*, quod cum multis cdd. et ed. Iunt. etiam Cd. Schell. offert, praetulimus. *Kiessl.*] — *τὸν μὲν τρόπον* pro vulgato *τὸν δ' αὖτε*. Valck. ex ed. Flor. et aliquot

ΜΙΑΩΝ.

Ἡ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθη βῶκος αἰοιδάς

Ἦς εὐ τὰν ιδέαυ τὰς ἀρμονίας ἐμέτρησεν.

Ἦ μοι τῷ πῶγωνος, ὄν ἀλιθίως ἀνέφρσα.

40

Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῷ θείῳ Ἀυτιέρσας

Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὸ λαῖον
Εὐεργόν τ' εἶη, καὶ κάρπιμον ὄττιμάλιστα.

Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριῶν τις

cdd. [in multo pluribus cdd. etiam Schellersh. est τὸν μὲν τρ.] deinde malit εἰπῆν. [Vtrumque recepimus. K.] Quanto in honore veteribus fuerint pedes pulcri, de eo plura collegit Schrader ad Musaeum p. 182. sq. *Harl.*

38. 39. ποιῶν ἐλελήθη Valcken. ex cdd. et edd. pr. quem sequimur cum Dahlio, Schaefero, aliis, nisi quod, etiam Brunckio ad Idyll. VIII, 18. iubente, retinuimus ποῶν. In Ald. Flor. ἄμμι ποιῶν ἐλελήθη, in Call. ἄμμε πῶων ἐλελήθεις, Salam. Farr. Brub. ἄμμε ποῶν ἐλελήθη, Steph. ἄμμε ποῶν ἐλελήθεις, quam lectionem Harles. dederat. In vno cod. est ἐλελήθης, cui congruit ἐμέτρησας, quod vs. proximo alius cod. praebet. At tertia persona irridenti magis convenit. — De βῶκος, pro quo βούκος Schellersh., vide ad vs. 1. — Ad vers. 39. Iacobsius citat hunc locum Luciani Imagg. 14. τὸ γὰρ τῆς τε ἀρμονίας τὸ ἀκριβέστατον διαφυλάττειν, ὡς μὴ παραβαίνειν τι τοῦ ἄνθμου, ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ ἄρσει καὶ θέσει διαμεμετρηῆσθαι τὸ ἄσμα. *Kiessl.*

40. ἀλιθίως, voc. Theocrit. frustra, incassum. vide Porti Dict. dor. h. v. Valckenarius ἀνέφρσα scribendum censebat cum Hemsterhusio, atque hoc ipsum, quod iam pro ἀνέφρσας sex codices offerunt, cum Gaisfordio reponere haud dubitavimus. De ipsa sententia conf. ad Idyll. XIV, 28. *Kiessl.*

41. Cantilena messorum vocabatur ᾠδὴ Ἀυτιέρσης, Athen. libr. XIV. cap. 3. a Lytiersa, Midae filio spurio. Vide Schol. Casauboni lectt. Theocrit. cap. XII. Mollum ad Longi Pastoral. IV. cap. 27. p. 506 sq. ed. Boden. War-ton. ad h. l. et in Addendis. *Harl.* Add. de hoc argu-

MILO.

Bellas sane cantiones faciebat clam nobis rusticus :

Quam scite numerorum rationem dimensus est.

Vae huic βαρβαε, quam frustra alui!

Audi quaeso et haec quae sunt divini Lytiersae :

Ceres frugifera, spicifera, hoc arvom

Bene sit cultum et quam maxime fertile.

Constringite, collectores, manipulos, ne quis praeteriens

mento *Πigenium* in disquis. de scoliolorum poesi p. XVI. sqq. *Eichstaedt.* de dramate Graecorum comico - satyrico, in primis de Sosithei Lytiersa. Lips. 1795. quocum libello conf. *G. Hermannii* epistolam — de dramate comico-satyrico in Commentar. societ. philol. Lipsiens. Vol. I. P. II. p. 245. sqq. Nonnulla monuit etiam Finckenstein in Arethusa p. 251. — In vno codice Mediceo et Schellersh. omnis locus, qui continetur versibus 41 — 55. Batto tribuitur, reliqua ad finem Miloni, quam rationem, cuius etiam Scholiastes meminit, post Brunkium etiam Gaisfordius adoptavit. Dahlius, motus versu 41. et loco quodam argumenti graeci desiderat hic carmen, facta et fata Lytiersae spectans, quod vel temporis iniuria vel librariorum negligentia interierit. — Inde a vs. 42. hini versus arctius cohaerent. Edwardus, Anglus, coniecit, haec versuum paria hoc ordine esse legenda: v. 42. 45. | 50. 51. | 46. 47. | 44. 45. | 48. 49. | *Kiessl.*

42. Ceres multis frugibus multisque spicis abundans a messoribus invocabatur. v. Callim. H. in Cerer. vs. 2. et vs. 157. ibique Spanhem., eundemque ad Callim. II. in Dian. v. 150. Virgil. Georg. I. 347. sqq. (et Vossium ad h. l. p. 160.) *Harl.*

43. ὄντιμάλιστα, iunctim, pro ὅτι μάλιστα, dedit primus Wintertonus, quem sequuntur editores recentiores. *Kiessl.*

44. ἀμαλοδέται simpliciter λ edd. priscoe et aliquot edd. Homerus Iliad. XVIII. 553. habet ἀμαλλοδετήρες, vbi v. var. lectt. Scholia ibi explicant: οἱ τὰ ἀρόγματα συνδεσμοῦντος, ὃ ἐστὶ τοὺς αὐλοὺς τῶν ἀσταχῶν. est colligans ma-

Εἶπη, σύκιοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός. 45

Ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἅ τομὰ ὕμμιν
Ἡ ζεφύρον βλέπέτω· πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτως.

Σιτον ἀλοιῶντας φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·
Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει ταμόσδε μάλιστα.

Ἄρχεσθαι ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ· 50
Καὶ λήγειν, εὐδοντος· ἐλινῦσαι δὲ τὸ καῦμα.

Εὐκτός ὁ τῷ βατράχῳ, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει

*pirulos, ein Garbenbinder. v. Darmmii lex. gr. p. 447.
adde Porti Dict. dor. h. v. Harl.*

45. *εἶπη*, quod ex vno cod. enotatum memorat Valck. etiam in Cd. Schell. pro *εἶπος* reperitur, eratque vel sine his auctoritatibus reponendum. *Kiessl.* — *σύκιοι* h. e. *infirmi, inutiles*, metaphora ab arbore ficu sumpta, cuius lignum nullius vsus esse credebatur. v. Apostol. Proverb. Cent. XVII. 79. Schol. ad nostrum loc. item Schol. et Hemsterh. ad Aristoph. Plut. v. 947. p. 328. *Harl.* Horat. Sat. I. 8. 1. *Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum.* ad quem loc. conf. Lambin. *Kiessl.*

46. *βορέην ἄνεμον*] πρὸς βορέην ἄνεμον Herodot. I. 75. Sic saepe genus cum specie coniungitur: quam loquendi rationem pluribus illustrant Buchner. et Staver. ad Cornel. Nep. Miltiad. I. n. 4. *Harl.* [Plura collegit etiam Schwebel. ad L. Bos. Ellips. p. 31. sq. — *κόρθυος* sunt *culmi in aceruum congesti, die Mandeln in Haufen.* v. Schneid. ad Scriptt. R. R. p. 585. tom. III. quem citat Harles. *τομή* autem significat h. l. *eam cultorum partem, qua sunt desecti.* De hoc vocabulo non satis accurate loquitur Koepfen. ad Iliad. α. 255. de ipso praeepto conf. etiam Vossius ad Virgil. Georg. p. 101. Aliquot codd. ἄμμιν, et vnus βορέαν. Annotator Vimariens. ad vers. 47. adscripsit haec: Bacchylides lib. VI. Anthol. tit. ἀπὸ γεωργῶν. τῷ πάντων ἀνέμων πιοιάτῳ ζεφύρῳ. *Kiessl.*]

48. *ἀλοιῶν* proprie est *triturare frumentum.* v. Valcken. Animadv. ad Ammon. p. 21. qui vulgatum *ἀλοιῶντες* ex cod. Voss. [cui concinunt quindecim apud Gaisford. K.]

Dicat: ficulnei homines, periit et haec merces.

Ad boream ventum acervi sectura vobis
Vel Zephyrum spectet: pinguescit sic arista.

Qui trituras frumentum, fugite meridie somnum:
Culmi in paleas conteruntur tunc facillime.

Incipere decet messorum, quum galerita excitatur:
Et desinere, quum dormit: quiescere medio aestu.

Optabilis est ranae vita, pueri: non curat

mutat in ἀλωῶντας, quem casum etiam Scaliger, Koehler, Dorville in Vanno crit. p. 341. Brunck. et War-ton. praetulerunt, χροῖ subaudientes. Reiske contra defendit vulgatam lectionem, nihil frequentius est, inquit, in libris graecis ista nominativorum cum in finitivis compositione, cum volunt imperare. ita ipse Theocritus Idyll. 24, 39. Subauditur μέμνασο, aut μεμνάσθω, aut μεμνάσθε, aut μεμνάσθωσαν. memento, mementote, meminerint. Harl. [De ipso meridie, ad tritrandum aptissimo tempore, vide Vossium ad Virgil. Georg. p. 143. et Schol. ad Theocriti locum. De metu Panis hic non cogitandum. De verborum autem constructione et accusativo hoc quidem loco recte posito v. Matthiaei gram. gr. §. 544. — τὸ μεσαμβρινόν vid. ad Idyll. I. 15. Cum Valcken. et Brunckio pro φεύγειν et τημοσθε dedimus φεύγειν et ταμόσθε. Kiessl.]

50. Ἀρχεσθ' ἀμῶντας ἄμ' ἐχειρομένῳ κορυθαίλλῳ Brunck. dedit. Vulgo ἀρχεσθαι δ' ἄμ. Hoc δ' a nonnullis cdd. Vatican. et edit. Ald. abest, probantibus Heinsio et Reiskio, qui scite monuit, omnes has gnomas vel praecepta esse soluta, sparsa, nec vilo vinculo inter se copulata. Hinc recte Brunckius singula disticha a vs. 42 — 55. seorsim posuit et separatim distinxit, quod nos quoque imitati sumus. Item cum Dahlia δ' omisimus. Brunckii lectionem falsam esse, arguit vel versus 51. Kiessl.

51. ἐλιώσας Brunck. ex optimis codicibus; modo enim simplici v, modo duplici scribitur: de qua varietate, indeque orta quaestione, vtra scribendi ratio sit verior,

Τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.

Κάλλιον, ὃ πικρὰ φιλάργυρος, τὸν φακὸν ἔψειν
Μὴ πικρὰ τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον. 55

Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἄλλῳ ἄνδρας ἀείδεν
Τὸν δὲ τῶν, βουκαῖς, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα
Μυθίσδεν τῷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοῖσα.

vide Spanhem. et Ernesti ad Callim. H. in Cerer. vers. 48. [In Etym. M. v. ἐλιούειν scribitur: ἐλίωσε δὲ τὸ καῦμα. Adde Leopardi Em. I. 25. citatas a Reiskio, item notata ad Greg. Cor. de Dial. Ion. §. XCII. p. 502. et Heyn. ad Pind. Nem. V. 2. Kiessl.] — Ἐλιούω est quietem ago, cesso, ferio, otior. v. Hesych. tom. I. p. 1177. no. 11. 12. ibique interpretes, Suidam; tom. I. p. 715. inprimis Foesii Oecon. Hippocr. p. 199. Scholiastes ad nostrum locum interpretatur ἡρεμῶν, βραδύων bene vero addit: οὐκ ἀσκόπως δὲ τοῦτο λέγει· ὁ γὰρ κορυθαλλὸς τῶν ὀρνέων πρῶτος περὶ τὸ λυκόφως ἐπὶ τὰς νομάς ἀφικνεῖται, καὶ τελευταῖος ὑποστρέφει. Harl.

53. ἐγχεῦντα magna pars codd. et edd. prisc. ἐγχεῦντα a Stephano datum et cdd. Vat. et res ipsa comprobant. Kiessl.

54. 55. τὸν φακὸν ἔπειν pro vulgato τῶς φακὸς ἔπειν Brunckius. τὸν φακὸν est ex cdd. Vatican. ed. Florent. Stobaeo XVI. 58. et Scholiis Aristoph. Plut. 192. quae exhibent ἔπειν. Hemsterhusio δωρικώτερον videtur τῶς φακὸς ἔπειν. Valcken. dedit τὸν φακὸν ἔπειν. [Aliquot cdd. ἔπειν.] Verba sunt messoris ad operis dispensatorem, hominem perparcum, qui messoribus parum cibi praeberet. [Κάλλιον, quod h. l. legitur, comparat Toup. Emend. in Suid. Part. III. p. 273. cum Hesiodo O. et D. 750. μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν (οὐ γὰρ ἄμεινον). Bucolici sensum sic constituit: quin tu potius id agis, ut lentes coquantur, et ventri bene consulatur. Quae explicandi ratio non probanda. Imo hoc auctor dicit: hoc tibi placet, ut paucas modo lentes operariis coquas cuminumque adeo diffundas. Ultima salse adduntur. Kiessl.] — In Schol. exitu dicitur: εἰώδαμεν τοὺς ἄγαν φειδωλοὺς κνυμοπρίστας καλεῖν. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὡς φειδωλόν. Harl.

Qui potum infundat: nam affatim ei suppetit.

Iuvat, o procurator avare, lentem coquere:

Ne vulneres manum, diffindens cyminum.

Haec decet viros in solis aestu laborantes cantare.

Tuum autem, rustice, famelicum amorem decet

Narrari matri in lecto mane vigilant.

[Alexis Comicus (a Wartono ad h. l. laudatus) apud Athenaeum VIII, 365:

ἀλλ' εὖ οἶδ' ὄτι

Κυμινεπιτοῦτος ὁ τρόπος ἐστὶ σοῦ πάλα.

Harles. citat Spanhem. ad Iuliani Caesares p. 74. edit. Heusing. De *cumini sectore* plura collecta sunt in Erasmi Adagiis p. m. 82. Kiessl.] — Vers. 55. De *cymino* (*römischer Kümmel*) conf. Celsium in hierobot. tom. I. p. 516. sqq. Schreber.

57. *λιμηρόν*, est a Stephano. Edd. vett. variant, aliis *λοιμηρόν*, aliis *λυμηρόν* exhibentibus. *λιμηρός*, famelicus, pauper, tum qui ad famem et paupertatem redigitur, aut qui fame aliquem perimit; hinc denique *miser*, *noxius*, *periculosus*. vide Porti Dict. dor. h. v. [*λιμηρός ἐρ. Liebe bei der man verhungert. Com. a Finckenstein. reddit: verhungerte L. alii, klägliche L. K.*] — Doricum *βερναῖς* servavit Cd. Paris. Harl.

ARGUMENTVM

IDYLLII XI.

Praemissa praefatione ad Niciam, medicum Milesium (cui inscripsit Idyllium XIII. cuiusque laudem intexuit Idyllio XXVIII. 6. sq. et Epigram. VII. 3.) de vi cantus et Musarum, amoris remedio efficacissimo — 6. Polyphemum prae amoris impotentia tantum non furentem — 18. inducit in rupe sedentem, vnde prospectus in mare patebat, cantuque tempus fallentem. Hic vero Galateam accusat superbiae, qua ardentissimum ipsius de ea bene merendi studium remuneretur — 29. fortunaeque bona commemorat, quibus eam, si formae sibi desint munera, cummulaturus sit. — 49. Tandem, vehementissimi amoris impotentia varia ratione declarata, quanta ipse dementia laboret, intelligens, ab insano isto amore se revocat. — Egregium est poema, in quo amoris vis in rudi et illiberali Cyclopi animo optime representatur. Nonnulla in eo ducta videntur ex Philoxeni Cyclope, de quo Plutarch. Sympos. I. 5. T. II. p. 622. C. *καὶ τὸν Κύκλωπα Μούσαις εὐφώνοις ἰᾶσθαι φησι τὸν ἔρωτα Φιλόξενοσ.* — Theocriti hoc Idyllium ante oculos habuit Bion initio carminis XV. (VII. Mans.) quod inscribitur *Ἐπιθαλάμιος Ἀχιλλ. καὶ*

Anth. pluraque inde vel mutuati vel imitati sunt Virgilius in Ecl. II. et IX. Ovidius in Metamorph. XIII. 755. sqq. et Salomo Gesnerus in Episodio quodam, quod insertum est Idyllio quod inscribitur: *Der erste Schiffer*. — Conf. etiam Callim. Epigram. XLIX. Brunck. Anal. T. I. p. 464. XIV.

Κ Υ Κ Λ Ω Ψ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιά.

Οὐδὲν ποτ' τὸν ἔρωτα πεφύκη φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὐτ' ἔγχριστον (ἐμὴν δοκεῖ), οὐτ' ἐπίπα-
στον,

Ἦται Πιερίδες κοῦφον δὲ τοῦτο καὶ ἀδύ
Γίνεται ἐπ' ἀνθρώποις εὐρήν δ' οὐ ράδιον ἐντί.

In Analectis Brunckianis est Idyll. VI. Hoc Idyllium elegantissimum Harlesius in Antholog. graeca poetica p. 79. sqq. vberius illustravit, vbi hos de eo libellos laudat: *Io. Ge. Henr. Feder*, Amor Polyphemi ex Theocrito, Ovidio et Metastasio. Erlangae, 1765. *Ramler*, Einleitung in d. schoen. WW. P. I. p. 351. *Vavassor*, de ludicra dictione, p. 110. (qui hoc et sextum Idyllium pro vno habet, repugnante *Dan. Heinsio* in Lectt. Theocrit. p. 295.). *Herder*, über die deutsche Literatur. 2 Samml. *Scaliger*, Poetic. libr. V. p. 652. sq. *Tollii* comparatio Theocriti et Virgiliti in *Berkelii* diss. crit. L. B. 1707. 8. *Kiessl.*

1. Initium huius Idyllii habet Stobaeus in Florileg. p. 395. 7. — Bentleius in Epist. ad Millium p. 21. (p. 470. Lips.) ex argumento huius Idyllii hos duo *Niciae* medici, quem hic alloquitur Theocritus, versus protulit:

ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεούριτε, οἱ (καὶ Bentl.) γὰρ ἔρωτος
πολλὰν ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους.

Adde Callimachi Epigr. XLIX. ibique interpretes. *Hermann*. de metris Pind. ad Nem. VIII. p. 552. Valcken. Epist. ad Röver. p. XII. — Theocritum imitatus est Longus in Pastoral. II. p. 37. = 41. Schaeff. Ἐρωτος γὰρ οὐδὲν φάρμακον, οὐ πινόμενον, κ. τ. λ. Horat. IV. 11. 55. *minuentur atrae carmine curae*. Aliud amoris remedium

C Y C L O P S.

IDYLLION XI.

Nullum amoris natum est remedium aliud,
Nicia, neque quod inungi possit (opinor), neque quod
adspergi,
Nisi Musae: lenaque hoc et iucundum
Est in potestate hominum: inventu autem facile non est.

novit Aeschines apud Theocrit. XIV. 52. — πεφύκη dedi ex aliquot cdd. pro πεφύκη. *Kiessl.*

2. Nicias, Milesius medicus homoque literarum elegantiorum laude florentissimus fuisse videtur Stephano in editione min. p. 90. et Wartonio. — ἐμοὶ plures cdd. et edd. vett. ante Commelinianam. — δοκεί, non δοκέν, quod Hemsterhusio placuit, est Theocriteum, vt XIV. 7. nec ἐπίπαστον, (quo de vocabulo conf. Schol. ad h. fl. et ad Aristoph. Plut. v. 717. ibique Hemsterh. atque Boden ad Longi Pastor. p. 66.) est suspectum, iudice Valckenario. [Aliquot enim cdd. praebent ἐπίπαστον, vnus ἐπίπαστον. — Commodè Dahl. laudat locum Aeschyl. Prometh. 478. 79. de medicina nondum inventa: Οὐδ' ἦν ἀλέχημ' οὐδέν, οὐδέ βρώσιμον, Οὐ χριστόν, οὐδέ πιστόν. adde Pind. Pyth. III. 91. sqq. *Kiessl.*] Imitatus est Bion fragm. III. vbi vide interpretes. *Harl.*
4. Reiske locum sic interpungendum putavit: κοῦφον δὲ τε ταῦτο καὶ ἀδύ γίνεται' ἐπ' ἀνθρώπους εὐρεῖν δ' οὐ ῥαδίον ἐστι. ei obsecundavit Brunckius, qui iusuper dedit formas doricās εὐρήν et ἐντί. vtramque recepit Valcken. atque ἐντί est in multis cdd. ἐν ἀνθρώπους correxerat Hemsterh. in suo libro. *Harl.* [Hoc ἐν pro ἐπί habet etiam Scapula in lex. s. v. κοῦφος. Iacobsio placeret distinctio post ἀδύ posita. — Quo minus ἐν pro ἐπί recipiatur, ve-

Γινώσκεν δ' οἶμαι τὸ καλῶς, ἱατρὸν ἔοντα, 5
 Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλᾶμένον ἔξοχα Μοῖσαις.
 Οὕτω γοῦν ράϊστα διαγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἀμῖν,
 Ὡ' ῥαχαιὸς Πολύφαμος, ὃκ' ἤρατο τὰς Γαλατείας,
 Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τῶς κροτάφας τε
 Ἦρατο δ' οὔτι ρόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις, 10
 Ἄλλ' ὀλοαῖς μανίαις ἀγείτο δὲ πάντα πάρεργα.
 Πολλάκι ται ὄϊες ποτὶ τῶυλλιον αἰτὰι ἀπῆνθόν
 Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας. ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν αἰείδων,
 Αὐτῷ ἐπ' αἰόνοσ κατατάκετο φυκιόεσσας

tant multi illi cdd. qui habent ἀνθρώπους. Sententia autem loci sic videtur concipienda: Lene hoc et suave remedium est in hominum potestate, concessum quippe a diis: attamen non facile est inventu, quum paucis modo sit concessum. *Kiessl.*]

5. Retinui οἶμαι τὸ pro οἶμαί τε, propter appositionem ἱατρὸν ἔοντα. — Vnus cd. γινώσκην. *Kiessl.*
 7. ράϊστα cdd. Vatic. — ἀμῖν pro ἡμῖν restituerunt Valck. et Brunck. *Harl.*
 10. κικίννοις, aut, vt est in cdd. et edd. Brunckii atque Valckenarii, κικίννοις, *crinibus intortis crispatisque*, h. e. detonsis comae crispatae fasciculis, quales amatores amatis mittere solebant, quod munus habebatur gratissimum et testimonium amoris intentissimi. v. Palmerii Exercitt. p. 802. [De multiplici vsu comarum in fasciculos consecrarum, quae mitterentur alio, egi pluribus in disputatiuncula germanica, quae inserta est *dem Hamburgischen Magazine* Vol. XVII. p. 592 — 604. *Reisk.*] Hemsterhusius ad Polluc. IX. sect. 81. (vbi fuse de hoc vocabulo agit), fuere, inquit, cincinnati tortuosis turbinatisque flexibus dependuli in humeros capilli. σελίνοις pro κικίννοις maluerunt *Heinsius* p. 354. et *Hemsterhusius* ad Lucian. I. p. 288. Valckenarius quum vulgatum in priore collectione defendisset, in posteriore tamen editione emendationem dixit elegantem. [Ne elegantem quidem dixerim mutationem σελίνοις. Hoc enim vocabulum non posset alio referri quam ad coronam implexam spio, vt *Idyll. III, 25.*

Nosse id puto te probe, medicus quum sis,
 Et novem sane eximie dilectus Musis.
 Sic quidem commodissime degebat Cyclops nostras,
 Antiquus ille Polyphemus, quum' amabat Galateam,
 Modo pubescens circa os et tempora:
 Amabat autem non rosis, non malis, neque cincinnis,
 Sed perniciosis furiis: ducebatque omnia posthabenda.
 Saepe oves ad ovile sua sponte redierunt
 Viridi ex gramine; ille autem Galateam cantu celebrans
 Ibi in litore algoso contabescebat

τὸν στέφανον κισσοῖο φυλάσσω, ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ
 εὐόδοις σελίνοις· eodem autem quum etiam vocabulum
 φόδοις pertineat, haec corona, interiecto vocabulo μά-
 λους, male discerpta esset. *Kiessl.*] Theocritus vero Po-
 lyphemum inducit novo modo, ferino paene et horrido,
 amantem, qui tanto Galatae amore exarsit, vt non
 more solito amaret, consuetaque mitteret munuscula,
 sed fureret. Conf. Mollum ad Longi Pastoral. p. 552.
 Boden. *Harl.* In vocabulorum positu variant hic codi-
 ces: ἦρατο δ' οὐ μάλοις οὐδὲ φόδοις, οὐδὲ κικίνοις —
 οὐ μάλοις, οὐδ' αὖ φόδοις, οὐδὲ κικίνοις — οὐδ' αὖ
 ῥόδοις. *Kiessl.*

11. ὀρθαῖς ed. Iunt. cum vno Cd. — Harles. citat ad h. vs.
 Lennep. ad Phalarid. ep. V. p. 29. *Kiessl.*

12. καὶ οἷς Warton. — Gerhardio in Lectt. Apoll. p. 167.
 legendum videtur τῶ οἷς. — ταῦλιον Calliery. Steph.
 in ed. min. Valck. alii. τῶνλιον Winterton. Warton.
 Reisk. Brunck. cum Schol. et aliquot cdd. quod serva-
 vimus. add. Huschk. anal. crit. p. 231. — αὐταί, *nullo*
ducente, sua sponte. Reisk. citat Dorvill. in Misc. Obs.
 III. p. 372. et Arnaldi Animadv. crit. p. 241. — Virgil,
 Ecl. VII, 11. *huc ipsi potum venient per prata iuveni.*
 Ecl. IV. 21. *ipsae lacte domum referent distenta capel-
 lae vbera.* *Kiessl.*

14. αὐτῶ dor. pro αὐτοῦ, *ibi, recte!* v. Koen. ad Gregor.
 de dial. p. 161. = 353. et Brunck. in notis p. 65. αὐτῶ
 coniecit D. Heinsius. *Harl.* Hunc versum et vicinos
 Stobaeus praebet in Florileg. p. 393, 11. — Plures

Ἐξ αὐτοῦ, ἐχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος 15
 Κύπριδος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἦπατι πᾶξε βέλεμνον.
 Ἀλλά τὸ φάρμακον εὔρε' καθευδόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
 Ἰψηλᾶς, ἐς πόντον ὄρων, αἰεὶ τοιαῦτα
 Ὡ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλη;
 Λευκότερα παντᾶς ποτιδῆν, ἀπαλωτέρα ἀρνός, 20
 Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς

cdd. praebent αὐτός, i. e. μόνος, quod placet Jacobsio et Dahlio. *Kiessl.*

15. Jacobs. haec loca comparat: Nonn. Dion. X. 287. ἀμμιέπων ὑποκάρδιον ἰὸν ἐρωτος. XV. 243. ὑποκαρδιον ἔλκος ἐρώτων. *Kiessl.*

16. Κύπριδος octodecim cdd. apud Gaisford. etiam Schellersh. vt aliis locis Theocriti Cdd. et Edd. praebent Δέλφιδος, Δάφνιδος, quibus cum Casaubono Brunckius Δέλφις, Δάφνις, vt doricæ praefert. H. I. Κύπριος, vt magis doricum, scripsit Valcken., cui deinceps editores obsecuti sunt. Post μεγάλας comma male delevit Reiske, verba sic struens: ἔλκος ὃ οἱ ἐν τῷ ἦπατι ἐπηξε βέλος ἐκ τῆς Κύπριδος προσγεγόμενον· immo verba ἐκ Κύπριδος μεγάλας ad antecedentia sunt referenda, vt Idyll. II. 50. δινεῖθ' ὄδε ῥόμβος ὃ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας, et VII. 55. αἶκεν τὸν Λυκίδαυ ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας. — Pro lectione vulgata τό οἱ ex cdd., in quibus est ἡ οἱ, scripsit ἃ οἱ, quod editores receperunt: male, censente Hermannō ad Orphic. p. 781. qui duce scriptura τότε δ' ἦπατι ab Vrsino in Virgilio cum Graecis script. collato p. 321. allata locum sic scribendum censet: τὸ δέ θ' ἦπατι — *vulvere a Venere accepto laborabat: et ipsum illa hepar ferierat:* aut, ὅ οἱ, *quoniam.* Sed, ni fallor, etiam τό, quod Jacobsio quoque servandum videtur, significare potest *quoniam.* Possit etiam τὰ οἱ, eadem sententia, qua ἃ οἱ, scribi, quum prisca articuli forma fuerit τός, τη, τό. conf. Matthiaei gram. gr. §. 65. 5. — Odyss. XXII, 83. ἐν δέ οἱ ἦπατι πῆξε θυὸν βέλος. Hepar, vt hic sedes amoris, ita irae est apud Archiloch. fr. XCII. χολὴν γὰρ οὐκ ἔχεις ἐφ' ἦπατι. *Kiessl.*

17. Compara Callimach. epigr. XLIX. — pro καθευδόμενος scripsimus καθεσδόμενος cum Valckenario et aliis. *de*

Inde ab aurora, infestissimum habens sub pectore vulnus
Venere ex potenti, quae ei in hepate fixerat telum.

Sed remedium invenit, sedensque in rupe

Praecelsa, in mare prospectans, talia canebat:

O candida Galatea, quid amantem respuis?

Candidior caseo adspectu, tenerior agno,

Vitulo lascivior, splendidior vva immatura:

h. l. vt saepe *enim* significare, monuit Reiske. *Kiessl.*

18. *τοιαῦτα* primam corripit. v. Dorville Vann. crit. p. 419. Aldina igitur lectio, quae auctoritate duorum cdd. nititur, *τοιαυτ' ἦειδεν*, facessat. *Harl. τοιαῦτα' ἄειδεν* Vrsinus Virgil. cum Gr. script. coll. p. 17. *ἄειδε τοιαῦτα* cum vulg. habent Iunt. Call. Hephaest. p. 4. *Kiessl.*

20. 21. Beckius in comment. de interpret. vett. scriptor. p. V. d) verba *λευκοτέρα* — *ὠμᾶς* ad compellationem puellae censet referenda esse (non *εἰς* supplendum): *tu quae es candidior* etc. tum post *ὠμᾶς* iubet colon, et post v. 22. atque 25. commata, post *ἀθρόσασα* autem interrogationis notam poni, vt *φοιτῆς, ἔρχη, φεύγεις*, pendeant a pronom. *τί* vs. 19. et interrogatio illa, doloris sensui, repudiatione excitati, maxime conveniens, continuetur. Mihi tamen hic locus sic potius videtur esse expediendus, vt verba *λευκοτέρα* — *ὠμᾶς* ad puellae compellationem referantur; reliqua autem oratio, quum dicendum esset, *o tu, quae venis — abis — fugis: amavi ego te* — per anacoluthon sic mutata esse censetur, vt, compellatione prorsus oblitterata, omnia per simplicem narrationem sint proposita. Atque ex hac ratione membra huius loci distinxi, in quo nec hoc negligendum est, quod adiectiva *λευκοτέρα* etc. nullam particulam adiectam habent, habent autem verba *φοιτῆς* etc. quae sequuntur. „*Φιαρόν* est splendens, nitens, *λαμπρόν*, vt interpretantur veteres grammatici. — Callimachus (frag. CCLVII.) *φιαρή τῆμος ἀνέσχευ ἔως*. ea voce commendat Cyclops in Galatea sua cutis bene curata nitelam et gratiam. interpretes movit sine causa similitudo vvae immaturae: „nam Graeci poetae ita solent exprimere id, quod in „mammis turgentibus et sororiantibus adeo mirantur

Φοιτῆς δ' αὐθ' οὕτως, ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχη με·
 Οἶχη δ' εὐθὺς ἰοῖσ', ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῆ με·
 Φεύγεις δ' ὥσπερ οἷς πολίον λύκον ἀθρήσασα·
 Ἡράσθην μὲν ἔγωγα τεοῦς, κόρα, ἀνίκα πρᾶτον 25
 Ἦνθεες ἐμᾶ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα

„formarum spectatores. Nonnus libro XLVIII. p. 1268.
 „Δέρκεο πῶς σφριγύωσι βραχίονες ἦνθε μαζούς Ὀμφακας
 „οἰδαλοντας ἀθηλας. — Ovidius in XIII. Metam. vbi
 „plurima de hoc poeta mutuatus est manifestissime,
 „alio simili vsus idem dixit Theocrito. Ait ibi (vs. 791.)
 „splendidior vitro: tenero lascivior hoedo. Omnino φε-
 „αρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς valet, si rem potius, quam
 „verba spectes, splendidior vitro.“ *Casaubon*. Vox
 φιαρός, quam *Toupius* quoque tractavit Emend. in *Suid.*
 II. p. 150., non descendit a γᾶος, vt sit pro φαιρός, τρο-
 πῆ τοῦ εἰς ε, καὶ ὑπερθέσει, vt opinatur *Etymolog.*
 M., immo eadem est quae πιαρός, πιρός, accedente
 adspiratione, et significat pinguis, nitidus, splendi-
 dus. *Finkensteinio*, idoneo harum venerum arbitro,
 censente continet hic locus ein Bild gedrungener Ju-
 gendfülle. *Calliergi* lectio σφριγανωτέρα continet glos-
 sema. Cum *Ovidio* (*Metam.* XIII. 789.) ultra modum
 lasciviente *Theocritum* comparavit iam *Stephan.* in
Obs. edit. min. p. 14. sqq. add. *Idyll.* VIII. 83. XX. 26.
 XII. 3. sqq. *Virgil.* *Ecl.* V. 16. sqq. VII. 37. sq. *Nerine*
Galatea, thymo mihi dulcior *Hyblae*, Candidior *cycnis*,
hedera formosior alba. — ποτιδῆν scripsimus cum
Brunckio ex aliquot cdd. atque post ἀπαλωτέρα omisi-
 mus δ', iubente metro, sicque cum vno cd. et edit. *Iunt.*
Gaisfordius. Post ἀρονός in cd. *Schell.* vt in vno *Mediol.*
 additum est ἀώρου. *Kiessl.*

22. *Van Eldick* hic scribendum suspicabatur, φοιτῆς μᾶν
 τουτῶθ', ὄκκα — inde venis, nempe e mari, δεκτικῶς·
I. Luzacius, φοιτῆς δ' ὠδ' αὐτως, huc vero frustra venis
 (vt votum explere non possim), cum ego dormio; cum
 vero expergesco, statim aufugis; vocibus aliquot trans-
 positis sic hos duo versus legendos putabat *Wassenber-*
gius: φοιτῆς δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὄκα γλυκὺς ὕπνος ἔχη με,
 Οἶχη δ' αὐθ' οὕτως, ὄκκα γλ. etc. *Brunckio* requiri hic

Venis igitur sic, quum dulcis somnus me tenet,
Abis statim, quum dulcis somnus me relinquit,
Fugisque, sicut ovis canum lupum conspicata.
Amavi ego te, puella, quum primum
Venisti mea cum matre, vt hyacinthina folia

videtur adverbium significans motum ad locum; ad veteris autem scripturae vestigia nihil propius accedere quam *ἐνταυθοῖ*, huc. *Reiskius* vulgatam miro modo accipit pro *αὐτὸ οὕτως*, quod alii enuntiare soleant *αὐτὸ τοῦτο*, illud ipsum, quod aio; prorsus ita vt affirmo. *Vir doctus* in *Ergänz. Blät. z. Jen. A. L. Z.* 1816. n. 43. conicit *εἰθ' οὕτως* provocans ad *Hermanni* adnot. ad *Viger.* p. 955. At non patet, quomodo in *Theocriti* loco probari possit *deinde hoc modo*, quae est vis verborum *εἰθ' οὕτως* mire sic locus langueret. *Graefius* multa, vt solet, tentat, vt *αὐθαδέως*, vel *αὐθαρεῖ*, i. e. *αὐτῇ τῇ ὄρῃ*, ὅτε ὕπν. *ἐγ. μ.*, vel *αὐτομάτως*, quod mihi quoque in mentem venit, neque adhuc displicet: *sponzte*, vel *non vocata*. Legitur hoc vocabul. apud ipsum *Theocritum* *Idyll. XXI, 27*. Codices in vulgata conspirant, quae certe non prorsus inepta est, si sic intelligitur: *venis ego sic, so, ohne Umstände.* *Kiessl.*

23. Pro vulgata vitiosa *ἰοῖσα ὄκα* scripsimus *ἰοῖσ' ὄκα* i. e. *ὄκα κα*, ὅτε κε, iubentibus *Luzacio* et *Hermanno* in *N. Leipz. L. Z.* 1807. n. 110. c. 1748. Illud *ὄκα* exstat in aliquod cdd., etiam in *Schellersh.*, apostrophus autem saepius in cdd. omittitur. *Kiessl.*

25. *ἔγωγα τεῦ, ὦ κόρα, ἀνίκα* (pro vulgata *ἔγωγε, κόρα, τεῦ, ἀνίκα*) dedit *Brunck* in contexto: in notis tamen vnice probavit emendationem *Toupii*, ex cdd. *Florent.* et *Vatican.* haustam, et a *Valcken.* in textum receptam, *ἔγωγα τεοῦς, κόρα, ἀνίκα*. Compara *Virgil. Ecl. VIII. 57. sqq.* (ibique *Voss. p. 409.*) *Harl.* *Toupium* recentiores editores iure secuti sunt. De forma *τεοῦς* conf. *Apollon. Dysc. de pron. p. 355.* Forma *τεοῦς*, quae aperte legitur in aliquot cdd. *Theocriti*, in aliis sic corrupta est: *ἑτερώς, τεῦ, τε οὐ, τε σοῦ, ἑτεῶς, τεῶς*. In cd. *Schell. τεοῦ.* *Kiessl.*

26. *ἔῃ σὺν μητρὶ*, cum tua matre, (vid. ad *Idyll. X. 2.*) con-

Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι ἐγὼ δ' ὁδὸν ἀγεμόνευον.
 Παύσασθαι δ' εἰσιδὼν τυ καὶ ὕστερον οὐδέ τί πω νῦν
 Ἐκ τήνῳ δύναμαι τιν' δ' οὐ μέλει, οὐ, μὰ Δί, οὐ-
 δέν.

Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὐνεκα φεύγεις 30
 Οὐνεκά μοι λασία μὲν ὄφρυς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
 Ἐξ ὧτός τέταται ποτὶ θάτερον ὡς μία μακρά
 Εἰς δ' ὄφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥίς ἐπὶ χεῖλει.
 Ἄλλ' αὐτός, τοιοῦτος ἐών, βοτὰ χίλια βόσκω,
 Κῆκ' τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω 35

iecit Auratus, idque probarunt Canterus (N. L. V. c. XIII.), Valcken. et Brunckius, quorum tamen hic in textu dedit ἐμοὶ ex cd. Canteri et vno Florentinorum (ἐμοὶ etiam Schell.). At enim ἐμοὶ otiosum esse videtur, et lectio cod. Ottob, ἀμᾶ probabilior. ὁμᾶ lectum fuisse videtur Valckenario in altera editione. Harl. Cur ἐμᾶ displiceat, non assequor. — ὑακίνθινα φύλλα, *Hyacinthuskronen*. v. Voss. ad Virgil. Georg. p. 824. — Idyll. XVIII, 39. λειμώνια φύλλα. *Kiesel*.

27. 28. ἐγὼν Brunck.; idem et Valcken. ex vno Florentinor. ἀγεμόνευον. Odys. VII. 50. ἐγὼ δ' ὁδὸν ἠγεμονεύσω. Coluth. v. 78. scripsit εἰς ὁδὸν ἠγεμόνευε. — Vers. seq. οὐδέ τί Call. Brunck. [hoc nos praetulimus. vid. ad Idyll. I, 59. mirum autem, quod nostro loco in nullo cod. est πα pro πω. *Kiesel*.] οὐδ' εἶ Valck. in priore ed. οὐδέ τί in posteriore. Harl.

31. 32. Οὐνεκ' ἐμὴν Brunck. Compara Virgil. Ecl. VIII. 35. sqq. Valcken. citat Philostrat. Icon. II. p. 840. vbi Polyphemus dicitur μίαν μὲν ὑπερτείνων ὄφρυν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐνὸς ὄντος, πλατεῖα δὲ τῆ ῥινὶ ἐπιβαίνων τοῦ χεῖλους. Secundum *Eustath.* in Hom. Od. α. p. 1592, 55. = 22, 3. in his *Hesiodum* secutus *Theocritus* γησίη, ὅτε τῶ Κύκλωπι ἓνα ἔχοντι γλυκὺν ὄφθαλμόν, ᾧ ἑώρα, ὄφρυς μία ἐξ ἑτέρου ὧτός εἰς ἕτερον τέτατο. Ibid. p. 1622, 50. = 346, 11. Pro ἐπὶ Graefius legi iubet περί, nam vocabuli ὄφρυς syllabam vltimam natura brevem in his carminibus ne in arsi quidem produci. — Μοκ' θάτερον pro θῶτερον scripsi cum Brunckio ex multis cdd., etiam

Ex monte decerperes: atque ego viae dux eram.
 Desinere autem, vbi te vidi, postea, ne nunc quidem
 Ab illo tempore possum: tu vero non curas, per Iovem, non.
 Scio, formosa puella, quam ob rem me fugias:
 Quod mihi hirsutum supercilium per totam frontem
 Ab aure altera protensum est ad alteram aurem vnum
 longum:
 Vnusque oculus inest, et latus nasus supra labrum.
 Verum ego idem, qui talis sum, oves mille pasco,
 Et ex his lac optimum, quod mihi mulgeo, bibo:

Schellersh. Adde notata ad Gregor. Cor. p. 302. sq.
Kiessl.

33. Minus recte Koenius ad Gregor. de dial. p. 129. = 278.
είς mutat in *ἦς*, quod est in nonnullis cdd. et a Brunckio receptum. — *ἔπειτε*, *inest*, noli cum Wartono in *ὑπεστει* mutare. [Etiam Graefius praefert *ὑπεστει*, non supplens *ἐπὶ μετώπῳ*, sed *ὑπ' ὀφρυῖ*. — Pro *ῥίς* vnus cd. Med. non bonae notae, *ῥίν*. haec tamen forma possit pro dorica haberi. vid. Buttmanni gram. gr. p. 76. sq. ed. 5. *Kiessl.*] — *χείλη* ex cdd. optimis et edd. Mediol. et Aldina revocarunt Reiske, Valck. et Brunck. In aliis *χείλη* legitur. Post hunc versum Hemsterhusius (ad Lucian. I. p. 291.) et Valckenarius inserendum putant versum, qui nunc numeratur quinquagesimus. *Harl.* [Horum duumvirorum indicium sequitur Brunckius, dissentientibus Beckio in comment. de interpret. p. VI. et Dablio. *Kiessl.*]

54. 35. Virgil. Ecl. II. 21. suavius quidem canit: *Mille meae Sicilia errant in montibus agnae* etc. [Conf. ad loc. Virg. Vossium p. 63. add. Odyss. IX. 219. sq. Ovid. Met. XIII. 821 — 830. *Kiessl.*] at *βόσκω* est ori et personae Polyphemi horridi aptius; vide Tollium ad Longin. p. 351. sq. — *ἀμελγόμενος*, *mihi mulgens*, recte receperunt Reiske, Valck. Brunck. ex multis et optimis cdd. atque edd. pr. pro vulgato *ἀμελγόμενον*, quod a Calli ergo in textum venit, Polyphemum autem minus accurate pleneque pingit. Conf. Stephan. Obs. p. 30.

Τυρός δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρα,
 Οὐ χειμῶνος ἄκρω ταρσοὶ δ' ὑπεραχθῆες αἰεὶ.
 Τυρίσθεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
 Τιν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἀμᾶ κήμαντὸν αἰείδων
 Πολλάκι νυκτὸς ἄωρι. τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρώς, 40
 Πάσας μαννοφόρους, καὶ σκύμνος τέσσαρας ἄρκτω.
 Ἄλλ' ἀφίκευ τὴν ποθ' ἀμέ, καὶ ἐξεῖς οὐδὲν ἔλασσον.
 Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὄρεχθῆν.
 Ἄδιον ἐν τῶντρῳ παρ' ἐμὴν τὰν νύκτα διαξεῖς.

sqq. ed. min. — ἀλλ' οὕτως vers. 34. est in vno Florent.
Harl.

36. ὀπώρα pro ὀπώρη Gaisford. post Brunckium ex quin-
 que Cdd. item Schellersh., quem sequimur. *Kiessl.*

58. τυρίσθεν pro τυρίσθεν receperimus ex aliquot cdd. *Kiessl.*

39. Τιν hoc versu, vbi iam Scholiast. interpretatur σέ, vt
 vs. 55. et 68. est accusativus, conf. Hermann. de dial.
 Pind. p. XIV. quare non opus est correctione *I. H.*
Vossii, κήμαντῶ. — Valcken. dedit ἄμα, malit̄ tamen
 ὀμᾶ, vt *Idyll. IX. 4.* ad quem locum vide notata. ἄμα
 καὶ vt *Idyll. II. 21.* — De γλυκύμαλον conf. Spanhem.
 ad Callim. h. in Cer. 29. Schol. et Sapph. p. 76. no. LIX.
 et ad h. l. Wolf. p. 242. *Kiessl.*

40. νυκτὸς ἄωρι, vt *Idyll. XXIV. 38.* v. Thom. Mag. h.
 v. ibique Hemsterh. Moer. Attic. voc. ἄωρι p. 3. ibi-
 que Pierson. et Ernesti ad Hom. *Odyss. μ. 69.* [Adde,
 si tanti, quae scripsimus ad Iamblichum de Vita Py-
 thag. p. 241. *Kiessl.*] — τιν ἔνδεκα Brunck. — Compara
Theocrit. III. 34. Virgil. *Ecl. II, 40.* (ibique Voss. p.
 75.) *Harl.* „In pictura Cyclopi *Philostratus* p. 840. sq.
 „ἔστι δ' αὐτῶ, inquit, ποιμενικὸν ἄσμα, — ὡς νεβρώς
 „τῆ Γαλατεῖα σκυμνέει, καὶ ἄρκτους. Vbi a *Luciano* di-
 „citur in vlnis gestasse Polyphemus ἀθυμᾶτιον, ἄρ-
 „κτου σκύλακα, T. I. p. 291. haec *Theocriti* dedit, et *Ovi-*
 „diana Tib. *Hemst. Valck.*

41. Duplex h. l. prostat lectio, ἀμνοφόρους et μαννοφόρους.
 Prior lectio, quam cum Edit. Ald. aliisque, etiam Cd.
 Schell. offert, iam eo damnanda est, quod πάσας, vt
 in scriptore dorico, vltimam correptam habet. Acce-
 dit, quod, vt Casaubon. observat, absurdum est, νε-

Caseus non deficit me neque aestate, neque auctumno,
 Non hieme summa: fiscellaeque sunt semper praegravatae.
 Fistula canere vt nullus hic Cyclopum scio,
 Te, o carum pomum dulce, simul et me cantu celebrans
 Saepe nocte intempesta. Alo tibi vndecim capreolos,
 Omnes monilibus ornatos, et catulos quatuor vrsae.
 Age veni tu ad nos, neque ulla in re deterior eris:
 Glaucumque mare sine ad litus murmurare.
 Suavius in antro apud me noctem transiges.

βρόν, quae nondum est *τελεία* cervae, dici *fetam*, et durum, cervae embryonem vocari *ἀμρόν*. Recte igitur praefert Casaubonus alteram lectionem *μαννοφόρος*, eandemque probant etiam D. Heinsius, Bochartus Hieroz. P. I. L. III. c. 28. p. 698. et recepit Brunckius post Reiskium. Praebent eam Scholia, codices aliquot, edd. Flor. et Rom. Nolim autem *μαννοφόρος* propter locum Virgilii Ecl. II. 41. (*capreoli, sparsis etiam nunc pellibus albo*) intelligere *maculis quibusdam tanquam torquibus ornatos*, sed *veris torquibus ornatos*; et vere Casaubonus, Latinus poeta, inquit, *ἐμφυτον κάλλος* commendat: Graecus cultum et ornatum. Scholiast. *μάννος*, inquit, *ἐστὶν ὁ περιτραχήλιος κόσμος, τὸ λεγόμενον μαννόπιον*. add. Pollux V. 98. p. 533. coll. Sturz. de dial. Macedon. p. 180. Mirum sane, qui Polyphemi capreoli torquibus ornati, vt Galateae salivam moveant scilicet, viris doctis displicere potuerint. Certatim tamen locum tentarunt; vt Reiskius, qui in notis nihil dubitat, veram lectionem esse *μαννοφόρος*, simplici *ν*, pro *μηνοφόρος*, et *μήνην*, *lunulam*, esse maculam in pelle lunam imitantem. Hanc coniecturam, probatam Wartono et Koehlero, iure in dubium vocavit Valckenarius: nam locus *Iliad. XXIII, 453. sq.* ei minime favet. *Eldickius* corrigebat *μαλλοφόρος*. At hinnuli vellera non habent. Idem tamen recte scribit *ἄρκτω* pro vulgato *ἄρκτων*. Graefii coniecturas silentio praetermittendas censeo *K*.

42 — 44, *ἀμέ* vnus Cd. Call. Steph. [Brunck. cum aliquot cdd. *ποθ' ἀμέ*. de qua forma vid. Apollon. Dyc. p. 587. Bekk. et Gregor. Cor. p. 257. sq. ibique notata. Eam nos quoque, duce item cod. Schellersh., in quo est *ποθ'*

Ἐντὶ δάφναι τηγεῖ, ἐντὶ ραδιναὶ κυπάρισσοι, 45
 Ἐντὶ μέλας κισσός, ἐντὶ ἄμπελος ἅ γλυκύκαρπος
 Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἅ πολυδένδρεος Αἴτνα
 Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προῖητι
 (Τίς κἄν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἔλοιτο ;)
 Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοπέω λασσιώτερος ἤμεν, 50
 Ἐντὶ θροῦς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῶ ἀκάματον πῦρ.
 Καιόμενος δ' ὑπὸ τεύς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
 Καὶ τὸν ἐν ὀφθαλμόν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.

ἐμέ, restituumus. *Kiessl.*] ποτὶ με Ald. Med. Brubach. al. et aliquot cdd. Comp. Theocr. V. 44. Virgil. Ecl. IX. 39. (ibique Voss. p. 479.) — Vs. 43. ὄρεχθῆν Valck. et Brunck. e cdd. aliquot. conf. Koen. ad Gregor. Cor. de dial. p. 136. = 299. ἐρεχθῆν cdd. Vaticani. [In Cd. Schellersh. est ὄρεχθῆιν, et ab alia manu correctum ἐρεχθεῖν. Eustath. ad Il. ψ. 30. p. 128., fin. = 1593, 29. τῶν δὲ Ὀμηρικῶν τὸ μὲν ὄρεχθεον μίμημά ἐστι τραχίος ἦχον γενομένου ἐν τῷ σφάζεσθαι βούν. Θεόκριτος δὲ ἐπὶ θαλάσσης τὴν λέξιν τίθησι, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, Ῥοχθεῖ δὲ μέγα κύμα. (Odys. ε, 402.) θῆλον δέ, ὅτι καὶ ἐπὶ παταγον τῆς καρδίας ἡ λέξις τίθεται. add. Brunck. ad Aristoph. Nub. 1358. *Kiessl.*] — Vers. 44. compara cum Virgil. Ecl. I. 80. sqq. *Harl.*

45 — 48. Fundus est Homer. Odys. IX. 185. sqq. adde Schol. et Warton. qui multus est de monte Aetna eiusque fertilitate, quae olim maior fuit. Confer (*de Riedesel*) Reise durch Sicilien u. Grossgriechenland, Tiguri p. 125. sqq. et Idyll. V. 45 sqq. *Harl.* Μέλας κισσός, *hedera pallens*, sen *nigra*. vid. ad Idyll. I. 29. — Vs. 47. Quam insalubris potu sit aqua nivis, refert ex Aristotele Gellius N. A. XIX. 5. *Kiessl.*

49. Τίς κα Brunck. κἄν permulti cdd. apud Gaisford., etiam Schell. et edd. priscæ cum Call., ἄν codd. alii, item τᾶν. Steph. dedit κεν. [Nos recepimus κἄν. De locutione ἐλίσθαι τινός conf. Hermann. in Museo antiq. studior. p. 136. sqq. et ad Viger. p. 877. sq. *Kiessl.*] — Hunc versum Valckenarius in priore editione a reliquis parentheseos signo separandum esse putat, illudque signum in edit. posteriore posuit. Warton. comparavit Nonnum Dionys. XVI. 30. sqq. *Harl.*

Sunt lauri ibi, sunt proceræ cupressi,
 Est nigra hedera, est vitis dulces fructus ferens:
 Est gelida vnda, quam mihi nemorosa Aetna
 Candida ex nive, potum ambrosium, mittit:
 (Quis in mari et fluctibus vivere malit, quum his frui possit?)
 Et si tibi ipse ego videor hirsutior esse,
 Sunt querna ligna mihi, et sub cinere ignis inextinctus
 Exurique abs te et vitam patiar
 Et vnicum oculum, quo mihi dulcius nihil.

50. ἐγὼν et ἤμεν e cdd. recepit Valcken. Hunc versum post vs. 33. ponendum esse putat Hemsterh. ad Lucian. I. p. 291. at vix adduci possum, vt summi viri sententiae subscribam, Affectui amoris multo convenientius esse videtur, quum dicit, se hirsutos crines, et animam, immo vnicum oculum pati comburi. *Harl.* „Polyphemo „huic nostro, antrum incolenti, magno solatio fuit, „quod ingentem struem ligni querni possederit ad pel- „lendum frigus. Hoc formae suae damna rependit Cy- „clops. Sensus itaque est: Etsi tibi videar hirsutus et „squallidus, attamen abundo multis vitae commodita- „tibus. Sunt mihi querna ligna, et in antro perpetuus „est ignis. Eodem modo v. 33. sqq. corporis sui defor- „mitati copias suas et divitias opponit. Ita secum ra- „ticipinatur homo ferus et immanis.“ *Warton.* Haec explicatio, quam Heinsius Wartonio praeivit, longe est praeferenda ei, quam proposuit Palmerius Exercitat. p. 803. „Etsi tibi videar hirsutior, ad manum tamen „est ignis, quo pilositatem meam facile comburam.“ Tamen Palmerium sequitur auctor Arethusaë. *Kiessl.*

51. 52. σποδῶ cum iota subscripto, edd. priscae, Valcken. Brunck. *Warton.* σποδῶ, sine iota, *Calliërg. Reiske.* [Vnus Cd. σπόδων, vt innumeris locis iota in cdd. in v abiit. *Kiessl.*] — Vers. 52. et 55. τεύς pro τεῦ *Valck.* ex ed. *Flor.* — Noster imitatur *Hom. Odyss. IX. 219, 223, 235, 387. etc.* et ἀκάματον πῦρ, indomitum, indefessum, h. e. *inextinctum ignem*, *Hom. Odyss. XX. 123. Harl.*

53. 54. Ναὶ τὸν ἐν ὄφθ., coniecturam Heinsii, nullis, vt opinor, codd. firmatam (nam per errorem *Valcken.*

Ὀϊμοί, ὄτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἅ μᾶττηρ βράγχῃ ἔχοντα,
 Ὡς κατέδυν ποτὶ τίν, καὶ τὰν χέρα τεύς ἐφίλασα, 55
 Αἰ μὴ τὸ στόμα λῆς ἔφερον δέ τοι ἦ κρίνα λευκά,
 Ἡ μάκων ἀπαλάν, ἐρυθρὰ πλαταγῶνι ἔχοισαν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεσθαι ἐν χειμῶνι.
 Ὡς οὐκ ἂν τοι ταῦτα φέρειν ἄμα πάντ' ἔδυνάθην.
 Νῦν μάν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι, 60
 Αἰκά τις σὺν ναὶ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται,
 Ὡς εἰδῶ, τί ποχ' αὐτὸ κατοικῆν τον βυθὸν ὕμ-
 μιν.

scripsisse videtur, *ναί* in omnibus Cdd. Flor. repertum esse: vid. Brunck. ad h. l.) Valckenarius quum in priore edit. recepisset, in altera *καί* revocavit. Sententia tamen, quam praebet lectio vulgata (*paterer, ut et anima mea, et ille vnicus oculus mihi gratissimus a te combureretur*), vix integra censenda est. Quasi vero post animulam exustam hoc etiam gravius accidere possit, vt oculus exuratur. Hinc locum sic scribendum esse suspicor: *καύόμενος ὃ ὑπὸ τεύς, ναί τὰν ψυχάν (per vitam), ἀνεχόμενα καὶ τὸν ἐν ὀφθαλμ.* Loci Theocrit. Idyll. VI. 22. XXIV. 73. coniecturae Heinsii minime favent. — Conf. Odyss. IX. 501. sqq. — De oculorum caritate vid. Rittershus. ad Oppian. Halieut. I. 703. Catull. III. 5. *quem plus illa oculis suis amabat.* — Vers. sq. *ἔτεκε μ'* Brunck. De v̄ paragogico Harles. in Anthol. gr. poet. p. 103. hos auctores citavit: *Dorvill.* ad Chariton. p. 285. Vann. crit. p. 70. et 328. *Ernest.* ad Iliad. I. 2. III. 588. *Hemsterhus.* ad Aristoph. Plut. p. 72. *Fischer.* ad Aeschin. p. 60. *Schol.* ad Aristoph. Nub. 741. His adde *Hermann.* de emend. rat. gr. gramm. p. 15. *Matthiae* in gramm. gr. §. 43. *Kiessl.*

55. 56. *ποτὶ τίν* (cod. Schell.) Calliery. Steph. Wintert. Valck. Brunck. *ἐπὶ τίν* edd. priscæ reliq. cum pluribus cdd. Mater Cyclopiis vocatur Thoosa, dea marina. (v. Homer. Odyss. α. 71.) — In versu seq. *αἶκα μὴ στόμα* cod. Toletan. (apud Schottum Obs. 2, 46.), quod Valckenario non displicet, sed improbat a Brunckio. Recte; nam *τὰν χέρα* lectionem τὸ στόμα commendat.

Hei mihi, quod non peperit me mater cum branchiis;
 Vt subirem vndas ad te, ac manum tuam oscularer,
 Si os nolles: ferremque tibi vel lilia candida,
 Vel papaver tenerum, quod rubra crepitacula habet.
 At illa quidem aestate, haec nascuntur hieme:
 Vt non tibi haec afferre omnia simul possem.
 Nunc profecto, o puella, nunc hic natare discam,
 Si quis hospes nave vectus huc advenerit,
 Vt videam, quae tandem voluptas sit vobis habitare in
 profundo.

-
- λῆς sine iota subscripto, (more Steph. v. Maittaire de dialect. p. 210. ed. Reitz.) deinde δὲ τὴν Brunck. — Compara Virgil. Ecl. II. 45. sqq. *Harl. Κρίνον ἢ λείριον, liliū candidum.* v. Voss. ad Virgil. Ecl. p. 76. sq. *Kiessl.*
- 57 — 59. κλαταγωνί ἔχοισαν ἐρυθρά cod. Vat. 9. probantibus Warton et Valcken., atque Brunck. hunc verborum ordinem admisit. — Conf. Schol. et ad III. 29. notata. — In Sicilia papaver, si mense Septembri satum erat, florebat extrema hieme, liliū candidum paulo serius verno tempore. — vs. 59. τὴν — ἐδυνάσθη Brunck. vt a δυνάσω. vid. Fischer. ad Weller. III. a. p. 75. ἐδυνήθη edd. vet. ἐδυνάθη Steph. *Kiessl.*
- 60 — 62. ὃ κόρωνα Ald. et al. quam lectionem Warton et Reiske praeferunt vulgatae, a Valcken. bene vindicatae. [Ed. pr. Med. et plures cdd. νῦν μὰν ὃ γαλάτεια νῦν τό γε νεῖν γε. Iunt. Call. Br. cum cdd. νῦν αὐτόγα. Cd. Schell. νῦν αὖ, τόγε. K.] αὖ ποκὰ νεῖν Eldickius tentat corrigere. Reiske legendum putat νῦν αὖ ποτὶ νεῖν γε μαθεῦμαι; ita vt ποτὶ cum μαθεῦμαι coniungatur. *Harl.* Polyphemus, quando advena nave ad Siciliam delatus fuerit, (Cyclopes enim vsum navium non norant. v. Homer. Odyss. IX. 125. sqq. et Warton.) ab eo artem nandi et urinandi iam nunc iuxta litus (αὐτόθι) addiscere statuit, vt cognoscat, quam suavis sit vita sub vndis. — vs. 62. ὡς εἶδῶ Calliery. margo Steph. et vnus cod., εἶδω alii, ἰδῶ Schell. Recepimus εἶδῶ. Vulgatam κεν ἰδῶ praeferunt Valckenarius propter Moschi Idyll. III. 125. ὡς κεν ἰδομι. Μοχ ποχ pro ποθ praebeuit vnus cod. — πατοιαῆν edd. Iunt. Steph. min. Brunck. et Valckenar.

Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
 Ὡς περ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος,) οἴκαδ' ἀπενθῆν
 Ποιμαίνεν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμῖν, ἅμα καὶ γὰρ ἀμέλγειν, 65
 Καὶ τυρὸν πᾶσαι, τάμισον δριμείαν ἐνεῖσα.
 Ἄ μάρτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾶ
 Οὐδέν πά ποχ' ὄλωσ ποτὶ τὴν φίλον εἶπεν ὑπέρ μεῦ,
 Καὶ ταῦτ', ἅμαρ ἐπ' ἅμαρ ὄρευσά με λεπτὸν εὐόντα.
 Φασὼ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ 70
 Σφύσδειν, ὡς ἀνιαθῆ, ἐπεὶ κήγῶν ἀνιῶμαι.
 Ὡ Κύνλωψ, Κύνλωψ, τᾶ τας φρένας ἐκπεπότασαι;
 Αἰκ' ἐνθῶν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας

-
- Cum hoc etiam vs. 64. ἀπενθῆν rescripsimus. — Compara Virgil. Ecl. IX. 59. sqq. ibique Voss. p. 479. *Kiessl.*
65. ποιμαίνεν — ἀμέλγειν maluit Valcken. et rescripsit Brunck. [pro ποιμαίνειν — ἀμέλγειν. quem secuti sumus. ποιμαίνην — ἀμέλγειν aliquot cdd. Item interpunctionem mutavimus. sic ἅμα καὶ Idyll. II. 21. et XI. 59. *Kiessl.*] Conf. Gregor. Cor. de dial. §. CXVIII. et Salmasius de ling. hellenist. p. 66. — Compara Virgil. Ecl. II. 28. sqq. *Harl.*
68. πᾶ Winterton. Valck. et recte, puto; neque ulla via, illo modo prorsus inquam aliquid dixit etc. πᾶ dor. pro πῆ (et πῆ Flor. πῆ Ald. cum cod. Schell.) retinet hoc loco accentum, quanquam non est interrogativum, sed encliticum. Infinite vero notat primum aliqua via, deinde etiam rationem modumque agendi. v. Hoogeven. de partic. gr. cap. 45. sect. 2. p. 1056. sqq. adde Ernesti ad Callim. p. 168. πᾶ Calliery. Brunck. [hoc reposuimus. *K.*] οὐδέν πα Reiske [qui tamen malit γάρ,] et al. *Harl.* Notabile, quod μεῦ h. l. ὀρθότονον, nisi forte olim hic recte scriptum est ὑπέρ μεν. *Kiessl.*
69. 70. ὄρευσσα Call. Reiske, Brunck. Valcken. ex cdd., recte. ὄρωσα vulgo. — Μοκ φασὼ dor. pro φῆσω. v. Maittaire de dial. p. 219. *Harl.*
71. σφύσθην ex edit. Iunt. probaverunt Toupius in Append. Not. in Theocr. p. 22. et Koenius ad Gregor. Dial. Dor. §. CXIII. recepitque Brunckius, improbante

Egrediaris, Galatea, et egressa obliviscaris
 (Sicut ego nunc hic sedens,) domum redire :
 Et pascere velis mecum, simul et lac mulgere,
 Et caseum premere, coagulo acri immisso.
 Mater sola me iniuria afficit, eamque incuso:
 Nihil illa prorsus vnquam de me amicum tibi dixit,
 Idque in dies me macrescere videns.
 Dicam, caput et pedes ambos meos
 Dolere, vt crucietur, quoniam et ego crucior.
 O Cyclops, Cyclops, quo mens tibi avolavit?
 Si e vestigio calathos texeres, et frondes desectas

-
- Valckenario. In vno cod. est *φύσθην* cum *σφύζην* pro var. lect., in aliis *σφύζην*. Haec forma infinitivi verborum barytonorum tam saepe et interdum tam constanter a cdd. bonis offertur, vt paene mihi persuadeam, esse vbiuis aut *ην*, aut, vbi brevi syllaba opus est, *εν*, et in verbis puris *ην* scribendum. — *ἀνιασθῆ* edd. Commel. Reiske, Valcken. *ἀνιασθῆ* reliquae et Brunck. *Kiessl.*
72. *πᾶ*, sine iota, Brunck. v. Hoogen. loco mem. sect. I. — *ἐκπεπότασαι* a Stephano; *ἐκπεπότῃσαι* edd. pr. *πᾶ τοσ φρένας ἐκπεπότῃσαι* malit apud Valck. Hemsterhus., comparans locutionem Homericam Odyss. XVIII. 326. *σύνε τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσι. Quint. Calaber VII. 261. ποι δὴ νῦν σοι εὖς νόος ἐκπεπότῃσαι.* Valckenarius tamen, vt Idyll. II. 19., ita etiam hic, aut vulgatam servandam putat, ab locum Euripid. Electr. 177. *οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, φίλαι, θυμὸν οὐδ' ἐπὶ χρυσείοις ὄρμοις ἐκπεπόταμαι* aut *τᾶς φρένας ἐκπεπότασαι* legendum ob locum Herodot. III. c. 155. citatum iam ad Idyll. II. 19. — Compara Virgil. Ecl. II. 69. ibique Voss. p. 86. sq. *Kiessl.*
75. *ἐνθῶν*, statim, e vestigio. vid. Dorvill. ad Chariton. p. 379. sq. — *θαλλὸν* vocant Graeci, quicquid herbarum vel fruticum viret; vide Schol. ad Idyll. IV. 45. Toup. in Addend. p. 396. Scaliger Epist. p. 261. sq. in Opuscul. variis antehac non editis. Francof. 1612. — Verbo *ἀμᾶν* prorsus respondet *metere*, significatque modo *colligere*, modo *secare*, *deorspers.* v. Dorvill. ad Chariton. p. 366. sq. = 422. sq. *Hark*

Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις
νοῦν.

Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε τί τὸν φεύγοντα διώκει; 75
Εὐρησεῖς Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.

Πολλὰ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπὶν ἢ αὐταῖς ὑπακοίσω
Δηλονότ' ἐν τᾷ γὰ κήγῶν τίς φαίνομαι ἡμερ.

Οὕτως τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα, 80
Μουσίσδων ῥᾶον δὲ διαῖ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

74. ταῖς pro τοῖς Valck. ex cdd. — pro κεν plures cdd. καί, vnus καππολὺ. Propter praecedentes optativos πλείους, φέροις dederunt ἔχοις Steph. Warton. Valcken. ἔχεις cd. Rom. edd. prisc. Reisk. et Brunck. qui tamen in notis versum sic constituit: ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν. sed νῶν non est Theocriteum. *Harl.*

75. 76. παρεοῖσαν, subintellige *vaccam*, aut *ovem*: est proverbium pastorale: ama eam, quae tibi a fortuna offertur. — τὰ φεύγοντα malit Koehler. *Harl.* [Non opus. Pertinet huc Callim. epigr. XXXIII., conversum ab Horatio Sat. I. 2. 105 sqq. — vs. sq. εὐρησεῖς scripsimus pro εὐρήσειεις cum Brunckio. — vs. 77. vnus cd. θέλοντι, plures κέλοντι. *Kiessl.*]

78. κιχλίσοντι edd. priscæ. conf. Casauboni lectt. Theocrit. c. XIII. p. 108. A sono et potestate verbi germanici *kichern* non multum abest; atque multo post, quam in hoc Idyllium commentatus sum, quum, quae scripseram, typographo traditurus essem, vidi et cum voluptate legi C. F. Hindenburgii egregiam interpretationem huius Idyllii in *d. Teutsch. Museum.* 1779. no. I. p. 46. sq. — ἐπεὶ Brunck. *Harl.* Hoc ἐπεὶ sedecim cdd. apud Gaisford., etiam Schellersh. tuentur, receperatque Schaeferus; in nota tamen ad h. l. et ad XXVII. 35. defendit ἐπήν; nam ἐπήν κε aequè dici, vt ἦν κε. v. eius Melet. crit. p. 125. et Hermann. ad Lithic. v. 247. in Addend. p. XXIV. Vnus cd. Theocrit. ἐπὶν,

quod recepimus. alius cd. ὑπ' ἀκουσῶ. *Kiessl.*

79. ἐν τᾷ γὰ, non, in patria, sed, in terra continenti, quam opponit mari, in quo Galatea, a quo repudia-

Agnis ferres, forsitan multo magis saperes.
 Praesentem mulge: quid fugientem persequeris?
 Invenies Galateam forsitan et pulcriorem aliam.
 Multae puellae, vt secum noctem colludam, invitant,
 Et effuse rident omnes, iis quum auscultavi:
 Nimirum in terra et ego aliquis videor esse.

Sic Polyphemus leniebat amorem
 Cantillando, commodiusque degebat, quam si aurum
 dedisset.

tur, degit. — τις, *eximius aliquis*. vid. Viger. p. 152.
 et ad eum Hermann. p. 731. *Kiessl.*

80. 81. *cantillando fallebat amorem*. Locutionem ποιμαί-
 νειν τὸν ἔρωτα Valckenar. comparat cum βουκολεῖν τὴν
 λύπην, quod legitur apud Suidam in Αἰώρα. In loco
 scriptoris incerti in Schol. ad Aristoph. Pac. v. 152.
 est βουκόλημα τῆς λύπης. Nostro loco Schol. explicat
 ἔθεράπειεν. — Post ἢ aut supplendum εἰ, aut, quod
 cum Reiskio malim, addendum, sic vt ἢ εἰ pronun-
 tiando in vnam syllabam colliquescant. Ad ἔδωκεν non
 est τις subintelligendum, immo subiectum, quod vo-
 cant, est Polyphemus. Verissime autem monuit Binde-
 mannus, innui festiva hac oratione, Niciae artem,
 quantumvis largis praemiis ornatam, amori tamen me-
 deri non posse. *Kiessl.*

ARGUMENTUM

IDYLLII XII.

Hoc Idyllum, quod an Theocriti sit nonnulli addubitant, cum bucolico genere nihil commune habet, sed totum est lyricum. Exprimitur in eo tenerrimus amoris affectus in puerum quendam, qui post trium dierum absentiam in amatoris amplexus redierat. — 9. Tum poeta optat, ut hic amor mutuus sit et perpetuus. — 26. Odarium denique adiicitur in Megarensium laudem, quod ad Dioclis, paederastae in illa civitate clarissimi, tumulum anniversaria osculorum certamina instituerint. — In iis, qui hoc carmen ab Theocrito abiudicant, est D. Heitsius, cuius de eo in Lectt. Theocrit. c. 18. hoc extat iudicium: „Facilius, cuius non sit hoc Idyllum, quam cuius sit, conici posse existimo. Character mollis, planus, suavis: ac vel propterea non pro Theocrito nostro.“ Cui iudicio accessisse videntur Valckenarius (in Epist. ad Röver. p. XVIII.), Brunckius, qui hoc carmen retulit in classem τῶν εἰς Θεόκριτον ἀναφερομένων εἰδυλλῶν, atque Bindemannus, qui in nota ad versionem Idyllii germanicam confitetur, diversitatem coloris ac stili viris doctis utique ius dedisse, ut ita iudicarent. Eichstadius suam sententiam non pronuntiavit. Dahlius contra affirmat, nullam se videre causam, cur Theocritus, cuius quasi *dulcedo lyrica* ex aliis poematibus (XVIII. XXVIII. XXIX.) satis appareat, huius carminis auctor non habeatur. Id iam quarto aerae nostrae

saeculo Theocrito adscriptum fuisse, demonstrat locus Iuliani ab Harlesio in prima adnotatione repetitus; neque Scholiastes graecus in Scholio ad Idyllii ἐπιγραφήν Theocritum auctorem diffitetur. Ceterum multa, quae ad hoc carmen illustrandum pertineant, continet liber *F. G. Welckeri* V. Cl. sic inscriptus: *Sappho von einem herrschenden Vorurtheile befreyt.* Gottingae, 1816.

A I T H Σ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιβ.

* *Ἦλυθες, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτη σὺν νυκτὶ καὶ ἡοῖ,*
* *Ἦλυθες; οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἡματι γηράσκουσιν.*
* *Ὅσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο*
* *Ἠδιον, ὅσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρῃ ἀρνός,*
* *Ὅσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικός, 5*
* *Ὅσον ἐλαφροτέρῃ μόσχου νεβρός, ὅσον ἀηδῶν*

In Brunckii Analectis est Idyll. XXIX. atque Brunckius subscribere videtur sententiae Heinsii (a quo discessio- nem non facit Valckenar. in Epistola ad Röver. p. XVIII.), qui hoc Idyllium abiudicavit Theocrito; ideo- que Ionismum frequenter infarsit: at, si quid sentio, poema dulcissimum ingenio Theocriti haud indignum est: id quod etiam Koehlerum, hominem acutum, iudicasse, postea animadverti; atque Iulianus in epi- stola ad Libanium (p. 574. ed. Spanhem.), laudans ver- sum secundum huius Idyllii, dicit: *εἴπερ ἀληθῆ φησὶν ὁ Σικελιώτης ποιητής, ἐν ἡματι γράσκων τοὺς ποθοῦντας γηράσκειν.* v. Toup. in Addendis p. 596. sq. — In vete- ribus exemplaribus tam manu, quam typis exaratis, regnant formae doricæ, quas Heinsius mutavit formas Ionicas revocans; quod iure factum esse, ait in altera editione Valckenarius. In ed. Flor. adscriptum legitur: *Ἰακόν, τῇ κοινῇ Ἰάδα.* In cod. Par. est hæc nota: *Ἰάδα ἢ Δωρίδα,* quæ monstrat, Grammaticos de dialecto du- bitasse. *Harl.*

1. *ἀοῖ* et vs. seq. *ἄματι* cdd. [etiam Schellersh., qui et ipse dorismis huius Idyllii favet. *K.*] et edd. ante Commelin. (*ἡώς, dies.* vid. notata ad Idyll. VII. 55.). Vs. 2. post *ἦλυθες* Brunck. cum aliis posuit colon; Valckena-

A I T E S.

IDYLLION XII.

Venisti, care puer, tertiam post noctem et auroram,
Venisti? qui desiderio flagrant, vno die senescunt.
Quanto ver hieme, quanto malum pruno
Suavius, quanto ovis suo agno villosior est,
Quanto virgo praestat ter nuptae mulieri,
Quanto velocior vitulo hinnulus, quantum luscinia

rius cum Casaubono melius signum interrogandi. —
τρίτη σὺν etc. h. e. *post tres dies.* (Pind. Pyth. XI. 17.
μελαδῆτε ἄκρα σὺν ἑσπέρα.) *Harl.* Sententiam citat Eu-
stath. Odyss. λ. p. 1679, 20. = 427, 21. τ. 1867, 57.
= 700, 7. *Kiessl.*

2. *ἐν ἡματι γηράσκουσιν*] suavius cecinit Theocritus quam
Virgil. Ecl. VII. 43. *si mihi non haec lux toto sit longior*
anno. Compara elegantissimum sermonem anus cuius-
dam et lepidi iuvenis apud Aristophan. in Pluto vers.
1044. sq. *Harl.* Athenaeus p. 50. A. ex vs. 3. 4. *μῆλον*
et *ἦδιον* citat. *Kiessl.*

4. *σφετέρ.* h. e. *τῆς ἰδίας, sui agni,* quem peperit et lactat.
[De *σφετέρος* multa collegit Fischer. ad Weller. II. p.
237. sq. *K.*] Dubito igitur, an cum Hemsterhusio, pro-
bante quidem Valckenario ad Idyll. XI. 20., mutandum
sit in *φιαρῆς.* Cod. Ottob. qui dorismos servat: *ἄδιον*
— *σφετέρας* (Schell. *σφετέρω*) *λασιωτέρα.* *Harl.*

6. *ἐλαφρότερος* cdd. Ottob. Gothan. et edd. vett. — *νεβρός*
etiam Idyll. XIII. 62. genere femin. dicitur, Reiskius-
que censet, hoc ipso loco eos, qui nostro loco femini-
num adsciverunt, motos esse. — *μόσχω* edd. veteres.
— Notanda similitudinum coacervatio. *Harl.*

Ἑμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν
 Τόσσον ἔμ' εὐφρηνας σὺ φανείς σκιερῆν δ' ὑπὸ
 φηγὸν

Ἡελίου φρύττοντος ὀδοιπόρος ἔδραμον ὡς τις.
 Εἶθ' ὀμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἐρωτες 10
 Νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδῆ.

Δοιῶ δὴ τινε τῷδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
 Φῶθ' ὁ μὲν εἰσπνηλος, φαίη χ' ὦ μυκλαῖζων
 Τὸν δ' ἕτερον πάλιν ὡς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἶποι αἰ-
 ταν.

- 8 — 10. Ald. et vett. omnes εὐφρηνάς τυ — σκιερῶν — ἀελίου. — *Properabam ad te, sicut viator aliquis, sole torrente, properat sub umbrosam fagum.* Pro φρύττοντος plurimi cdd. φρύγοντος. — Ad vers. 10. conf. Tibull. II. 1. 80. ibique Heyn. add. Valcken. ad Euripid. Hippolyt. p. 227. *Kiessl.*
11. ἀοιδῆ, cantilena, h. e. vt historia decantata, fabula fiamus, v. Warton. qui laudat Hom. Odys. XI. 567. Paulum diverso modo Propert. I. 15. 24. *Tu quoque uti fieres nobilis historia,* de quo posterī narrarent exemplumque sumerent. *Harl.* Conf. Musgrav. ad Sophocl. Electr. 122. Graefius monet, inde a vs. 12. vs. que ad v. 16. sequi splendidam illam apud posterōs cantilenam, qua se et amores suos in perpetuam memoriā poeta celebratum iri vs. 11. sperat et optat. Similem nuntium sibi post multa saecula e vivis in Orcum apportari precatur mox vv. 20. 21. Vt igitur post Ἀχέροντα v. 19. punctum in cornu ponendum, ita eadem distinctione opus esse v. 11. post ἀοιδῆ. *Kiessl.*
12. τῷδε, cum circumflexo, dedit Reiske, sic, ad hunc modum, aut, hic loci. Vulgo τῶδε, quod satis defendit locus Homer. Odys. IV. 26. ξείνω δὴ τινε τῶδε vbi tamen Ernesti τῷδε mutare malit in τῷδε pro τῆδε, hic. *Harl.* Graef. comparat Sophocl. Electr. 970. sqq. ed. Erf. — Iacobs. praef. ad Bion. et Mosch. p. XX. Theocriti locum sic constituit: Δοιῶ δὴ τιν' ἐρώντε μετ' ἀμφ. — Τὸν δ' ἐρατὸν παιδίσκον ὁ Θεσσαλὸς εἶποι αἶταν. *Kiessl.*
15. 14. Ἡς εἰσπνηλος edd. priscæ; codd. variant. εἰσπνη-

Canora cantu omnes volucres superat:

Tantum me exhilarasti tu, quum venisti: et sub umbro-
sam fagum

Sole torrente sicut viator properavi.

Vtinam concordēs adspirent vtrique Amores

Nostrum, et posteris omnibus fiamus cantilena!

Duo quidam tales inter se iuncti fuerunt.

Viri: alter εἰσπνήλος (amans), dixerit Amyclaea lingua
loquens:

Alterum contra sic Thessalus vocaverit αἴταν (amasium).

λος, quod Valcken. dedit, est vocabulum laconicum, amator; et αἴτης, vocab. thessalicum, amatus. Conf. Callimachi fragm. CLXIX. ibique Bentl. [Hoc Callim. fragm. μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις, ὑπὸ τε κούρος ἴοι, et Etym. M. sub εἰσπνήλης, favent opinioni Meursii et Valckenarii, qui malunt scribere hoc loco εἰσπνήλης. Fit hoc ex εἰσπνεῖν, de quo vid. Meursii Miscell. Lacon. III. 9. p. 225. item interpret. ad Aelian. Var. Hist. III. 12. et Welckerum V. Cl. in libro supra laudato p. 48. Phavorinus in αἴτην legit εἰσπνήλος: vulgo εἰσπνήλος. Quod ante hoc verbum vulgo legitur ἦν sive ἦς, cum aliquot cdd. et metro sic flagitante omisimus. ἀμυκλαῖζων habet quatuor postremas syllabas longas. Kiessl.] — Ἀμυκλαῖζων (vt cum Valck. scribimus pro ἀμυκλαῖσδων) est, Laco. Amyclae enim vrbs fuit Laconica, Apollinis templo celebris. — Vs. 14. τὸν δ' ἕτερον πάλιν ὡς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἶποι, Ἄϊτας, Hemsterhus. in suo libro emendaverat. Harl. Reiskius, commatibus post πάλιν et εἶποι sublati, quae item absunt ab edd. Ald. et Lovaniens., ὡς (rectius ὡς) explicat οὕτως vel ὁμοίως vt Amyclaeus homo amatorem suo more loquendi εἰσπνήλον, ita rursus amatum appellet homo Thessalus more suo loquendi αἴταν. quam rationem vnice veram esse censeo. Solet sic οὕτως pleonastice fere addi. De πάλιν, contra, v. Dorvill. ad Chariton. p. 591. Lps. — Graefius: τὸν δ' ἕτερος πάλιν, ὡς κεν Θεσσαλός, εἶποι αἴταν. Nominativus ἕτερος videtur esse codicis lectio: ὡς κεν Θεσσαλός, utpote Thessalus. quae lectio nemini facile probabitur. Welckerus p. 47. sq. cum Etymol. M. cen-

Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἢ ῥα τότε ἦσαν 15
 Χρῦσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅτ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθεὶς.
 Εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γάρ,
 ἀγῆρω

Ἀθάνατοι γενεαῖς δὲ διηκοσίησιν ἔπειτα
 Ἀγγεῖλειεν ἐμοὶ τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα
 „Ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος αἵτεω 20
 „Πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα.“
 Ἄλλ' ἦτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανώνες
 Ἔσονται, ὡς ἐθέλουσιν ἐγὼ δὲ σὲ τον καλὸν αἰνέων
 Ψεῦδεα φινὸς ὑπερθευ ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσω.

set, ἠϊθεος et αἵτης vnum et idem esse vocabulum, atque hanc formam ab illa non nisi dialecto differre. *Kiessl.*

15. *ἰσοζύγω* Brunck. in textu, et Warton. in Addend. qui in notis *ἰσόζυγες* vel *ἰσόζυγοι* maluerat. Metaphora sumpta est ab equis, in iugo pariter currentibus. *Harl. Toupio* ad *Suidam* P. II. p. 44. videtur *Iulianus*, *Orat. VIII.* p. 244. poetam nostrum respexisse. *Plin. Epist. III. IX.* 8. cum uterque pari iugo non pro se, sed pro causa niteretur. ad quem locum huius loci non immeritor fuit *Schaeferus*. *Kiessl.*

16. *Χρῦσειοι*, *praeclari*, *egregii*, *meliores* aut *felices*. v. ad *Anthol. gr. poet.* p. 62. sic etiam *Latinorum aureus*. v. ad *Chrestom. lat. poet.* p. 9. *Compara Bion. IX.* 1. — *πάλαι ἄνδρες*, *veteres*, *antiqui homines*. [Putat *Warton*. hoc dictum esse ex idiomate graeco, mirans, hoc *Heinsium* non vidisse. sic *Homer. Iliad. IV.* 310. *πάλαι πολέμων εὖ εἰδώς*. *Kiessl.*] *Warton*. iam citavit *Reitzii Lex. Lucian.* p. 531. vide ad *Epigram. LVI.* *Koehlero* tamen placet lectio *Florentina* [quam eandem praebent permulti cdd. apud *Gaisford. K.*] *πάλιν ἄνδρες*. — *ποτ' ἦσαν* corrigit *Toupius*, vt esset pro *πάλαι ποτ' ἦσαν*. Mihi autem vera esse videtur *Wassenbergii* a *Dahljo* in textum recepta emendatio apud *Valckenarium*: *ἢ ῥα ποτ' ἦσαν γρίστοι οἱ πάλαι ἄνδρες*. *Harl.* Mihi vulgata sana videtur. Vt enim τότε satis defenditur particula ὅτε, quae sequitur: sic temporis notatio per τότε facta accuratius definitur addita voce πάλαι, quae ideo est addita, quod

Mutuo illi sese amarunt pari iugo. Sane tum fuerunt
 Aurei olim homines, quum vicissim amavit amatus.
 Vtinam hoc, o pater Iupiter, fiat, vtinam, o dii senii expertes
 Immortales: et post ducenta saecula denique
 Nuntium hunc mihi ferat aliquis ad Acherontem irremea-
 bilem:

„Tuus nunc amor et venusti amasii

„Omnibus est in ore, et maxime iuvenibus.“

Verum haec administrabunt superi coelicolae,

Sicuti volent: ego autem te formosum laudibus celebrans
 Mendacii signa super nasum extremum non proferam.

dixit poeta *χρύσειοι*, significans homines qui olim ae-
 tate aurea, aurei ipsi ingenio, vixerunt. Tales homi-
 nes sunt etiam hi duo, qui se amant pari iugo. — El-
 dickius pro *πάλαι* legendum putabat *μάλα γ'*. Pro *ὄκ'* re-
 posuimus *ὄτ'*. *Kiessl.*

18. *ἀγήρω* scripsimus, iota subscripto. — Ad vs. 19. con-
 fer Virgil. Aen. IV. 387. Pindar. Olymp. XIV. 28.
 quae loca excitavit Iacobsius. *Kiessl.*

22. 25. *ὑπέρτεροι οὐρανόωνες* a Schol. explicantur, *ισχυ-
 ρότατοι βοηθοί*. — *ἔσσεινθ'* cod. Laurent. *ὄσσ' ἐθέλοντι*
 cod. Tolet. *ἐθέλοντι* etiam Schell. — *αἰνέων* pro *αἰνῶν*
 cod. Laurent. Valck. et Brunck. vide ad IX. 15. *Harl.*
 Graefius, duce lectione cod. Laurent., corrigit: *ἀλλ' ἦτοι
 τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανόωνες ἔσσειθ', ὡς ἐθέλουσιν*.
 Ego vero hunc locum nondum satis expedio, nisi sta-
 tuere licet, *ὄσσ'* esse veram lectionem et verborum stru-
 cturam sic procedere: *τούτων ἔσονται ὄσσα ὑπέρτ. οὐραν.
 ἐθέλουσιν* horum tantum fiet, quantum superi volunt.
Kiessl.

24. *ἀναφύσω* pro *ἀναφυσῶ* Brunck et Valck. *ἀναφύσσω* cod.
 Laur. — Pro *ἀραιῆς* malit Heinsius *ἀραιάς*, i. e. *κατα-
 ράτου*. *ἀραιῆς* legitur in cdd. (etiam Schellersh.). Koehler
 legendum censet *ἀκραίης* (coll. IX. 30.). Warton. cum
 Casaubono explicat: *non dicam mendacium, ut mihi
 pustula succrescat in naso*; alii eodem quidem sensu,
 sed ita, vt vis singulorum vocabulorum clarius perspicia-
 tur: *non edam* (ab *ἀναφυσῆν*, *efflare, emittere, edere*)

Ἦν γὰρ καὶ τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθύς ἔθῃκας, 25
Διπλάσιον δ' ὄνησας ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθον.

Νισαῖοι Μεγαρήες, ἀριστεύοντες ἔρετμοῖς,

Ὀλβιοὶ οἰκοῖητε, τὸν Ἀττικὸν ὡς περιάλλα
Ξεῖνον ἐτιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.

Αἰεὶ οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἶαρι πρώτῳ

50

Κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθα·

Ὅς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χεῖλεσι χεῖλῃ

mendacii signa super patentem nasum. Portus in diction. dor. voc. ἀναφυσῶ, vbi multus est de hoc loco, ὑπερθεν interpretatur de, et ῥινός ὑπερθεν ἀραιῆς, *suspensio naso*; sensum autem versus hunc esse putat: nihil falsi dicam, sed tuam formam, qualis est, talem ingenue sincereque describam et pro dignitate celebrabo. *Harl.* Koehleri coniecturam recepit Dahl., et sane ἀραιῆς multo est aptius quam ἀραιῆς: *te a venustate quum laudo, non mihi pustulae (mendacii signa, ψεύδεα) super nasum extremum succrescent*; nam revera venustus es. *Kiessl.*

25. δάκῃς, scil. τὴν καρδίαν. vid. L. Bos. Ellips. p. 215. *Kiessl.*

26. ἀπῆλθες ex Ald. et Flor. revocavit Reiske, probante Wartono et Brunckio, levi facta mutatione, ἀπῆλθες, *abis a me cumulatius accessione amoris eius, quo te prosequor*, interprete Reiskio. A Calli ergo in sequentes venit editiones ἀπῆλθον, quod haud ineptum esse videtur: et ἀπῆλθον ex cdd. posuit Valcken. *Harl.* Ἀπῆλθον, quod etiam Cd. Schellersh. praebet, recepimus cum Iacobsio et Schaefero. Nam qui iniuria afficitur, is si in integrum restituitur, iustum μέτρον accipit, sin autem διπλάσιον ei tribuitur, accipit ἐπίμετρον. — Scholiastes legisse videtur ἐπίμετρον ἀπῆλθον. *Kiessl.*

27. Νισαῖοι edd. praeae ante Stephanum. Megarenses a multis saeculis divisi erant ab Atheniensibus. Vide Warton. in notis et Addend. contra Heinsium disputantem, et Reiske. *Harl.* Palmerius in Exercitatt. p. 804. legi volebat Νισαῖαν. Citat hunc versum cum duobus proximis Scholiastes Aristophanis ad Acharnens. 774. qui habet ὡς περιάλλα ξεῖνον τ. — Νισαῖοι Μεγαρήες dat

Nam etsi aliqua in re me laeseris, statim satisfacis,
Et duplo iuvas, atque cum auctario discedo.

Nisaei Megarenses, qui arte remigandi praestatis,
Felices habitetis, Atticum quod eximio
Hospitem honore ornastis Dioclem puerorum amicum.
Semper circa illius tumulum congregati vere primo
Pueri certant osculi praemia reportare:
Quique applicuerit dulcius labris labra,

Apollon. Rh. II. 747. *Νισαία, ἐπίνειον τῶν Μεγαρέων.*
Strab. IX. p. 599. vid. Siebelis. ad Hellen. p. 162. *Kiessl.*

28. 29. *οἰκείετε* Brunck. cum aliquot codd. Vulgatum *οἰκοίητε* dedit et genuinum esse censet Valck. [Aliquot cdd. *οἰκοίετε*, Schellersh. *οἰκείητε.*] — *περιᾶλλα ξείνων ἐτιμήσασθε* (pro vulgato *πέρι ἄλλων ξείνων τιμήσασθε*), quemadmodum legendum esse viderunt iam Salmasius et partim D. Heinsius ex cdd. quibusdam [consentientibus Schellersh. et Toletan. teste Schotto, *Observ. II. 46.* vid. Hoelzlin. ad Apollon. Rh. II. 217.] Valcken. et Brunckius. *περιᾶλλα* est *eximie*; v. Koppiers *Obs. phil. p. 73.* — De Diocle haec fere Scholiastes habet: Is quum Athenis Megaram fugisset, in proelio fortissime pugnavit, et amasium quendam periclitantem clypeo protento servavit, ipse autem periit. Qua de causa Megarenses eum heroum numero adscripserunt. Quin in eius memoriam ludos instituerunt, *Diocleia* dictos, quotannis primo vere celebrandos, in quibus formosi pueri de oculis certarent, vt qui suavissime osculatus esset, pro victore coronaretur. Adde Wartonum [et Welckerum, p. 39. sq.]. *Harl.*

32. Ex hoc versu Iulianus in *Misopog.* p. 538. Spanh. (*Op. Paris. P. II. p. 58.*) sumsit verba *γλυκερωτέροις χείλεσι χείλη προσμάττειν.* Add. *Bion. I. 44.* et in *Erot. M. Argentarii carmen IV.* (*Iacobs. Anthol. gr. T. II. p. 242.*) *χέιλα δὲ γλυκεροῖς χείλεσι συμπίεσας.* *Idyll. XX. 4.* — Versu seq. *ἀπῆλθεν* pro *ἀπῆνθεν* Brunck. *ἐς μητέρ' ἀπῆλθεν* ex duobus cdd. [quibus accedit Schell. et plures apud Gaisford. in quibus est *εἰς.* vulgo *πρός.*] scripsit Valcken. *Harl.*

Βριθόμενος στεφάνοισιν ἔην ἐς μητέρ' ἀπῆλθεν.
 Ὀλβιος, ὅστις παισὶ φιλήματα κείνα διαιτῶ.
 Ἦ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ, 35
 Ἀυδίη ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὀποιῆ
 Πεύθονται, μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί.

54. διαιτῶν φιλήματα recte cum loco Moschi III. 84. καὶ τῶν παιδῶν ἐδίδασκε γλῶσσοι, *puerorum explorabat oscula*, comparat *Moebius* in: Athenaeum, human. Zeitschrift herausg. v. Günther u. Wachsmuth. II. Bd. I. H. p. 86. sqq. *Kiessl.*

55. πῆ quidam cdd. (De χαροπὸς vid. ad XX. 25.) — ἐπιβωτῶ Brunck. recepit, quam lectionem exhibent cdd. Laurent. Benedict. Florent. rec. et quidam Vaticani; nec dissentit Valck. alii ἐπιβωστρεῶ. [Schell. ἐπιβωτῶ.] Equidem vulgatum praefero. Conf. Gregor. Cor. de dialect. p. 283. = 151. ibique Koen. *Harl.* Ἐπιβωστρεῖ, cum quo conf. Idyll. V. 64. βωστρήσοις, vnicuique verum esse iudicat. Citat quidem Eustath. ad Iliad. β. p. 288. = 218. 11. ἐπιβωτῶ, sed an ex Theocrito, incertum est. *K.*

57. Reiske ex ingenio rescripsit φαῦλος, non imperiti, non contemnendi, sed rerum suarum intelligentes argentarii: probat quidem Warton., et Valcken. haud absurde emendatum esse iudicat. Ego vero cum Toupio in Addend. nihil mutandum esse arbitror. Est ἐτήτυμον πεύθεσθαι, vere et accurate explorare. Sensus: invocat Ganymedem, ut os, quo exploret oscula, accipiat aequae idoneum, ac argentarii habent Lydium lapidem, quo μὴ φαῦλον, verum purumque aurum accurate explorare solent, h. e. ut subtiliter accurateque oscula explorare et dignoscere possit. *Lydius lapis* in proverbium abiit. v. Mich. Apostol. Proverb. Centur. XII. 36. ad quem locum vid. Pantin. p. 325. adde Warton. in Addend. *Harl.* Graefius suspicatur: πεύθοντ' εἰ μὴ φαῦλος atque φαῦλος scribendum, opinatur etiam Schaeferus. Locus nondum restitutus videtur. Requiritur haec sententia: quo aurum explorant, sitne reprobum, an probum. Quum in genere attractionum sermo graecus multa permittat, forsitan φαῦλον genuinum est, ita ut, quae hic leguntur, dicta censenda sint pro hisce: μὴ (num) φαῦλος ἢ ἐτήτυμός ἐστιν. *Kiessl.*

Oneratus coronis suam ad matrem revertitur.
 Beatus ille, qui pueris de osculis illis arbiter est.
 Sane, opinor, caesium Ganymedem multum invocat,
 Vt Lydio lapidi par os habeat, aurum quo
 Explorant, reprobum probumve sit, argentarii.

A R G V M E N T V M

IDYLLII XIII.

Pauca praefatus poeta de potentia, qua Amor deos hominesque perdomat, — 4. ad fabulam de Hylae raptu aditum sibi parat a consuetudinis, quae inter Hylan fuerit et Herculem, descriptione — 15. Argonautae quum ad terram Cianorum, quae gens ad Propontidis habitabat litora, appulissent, Hylas ab Hercule ad aquam afferendam mittitur — 39. Ille, dum ex fonte, in loco amoenissimo, haurit, a Nymphis, eximia pueri pulcritudine captis, in aquam detrahitur. — 54. Iam Hercules puero diutius moranti aliquid accidisse suspicatus, ad eum quaerendum properat. Dum vero animo perturbato per omnia vagatur, Argonautae, illum vltro navem reliquisse existimantes, ancoras solvunt — 70. Quo facto Hercules pedes Colchidem petit. — Epicum poema, non bucolicum. Sed facile apparet, epicam fabulam a poeta ita tractatam esse, vt eam bucolica quadam suavitate condiret. Periu-cunda est fontis descriptio v. 40. sqq. iucundior etiam Nympharum in puero consolando sedulitas. v. 54. sq. Idem argumentum saepius tractatum. — Praeter auctores ab Harlesio in prima nota citatos conf. Heyn. ad Apollodor. L. 9. 19. Obs. p. 75.

Υ Λ Α Σ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ η΄.

Οὐχ ἀμῖν τὸν Ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἔδοκεῖμεν,
 Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποκὰ τέκνον ἔγεντο·
 Οὐχ ἀμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἡμεν,
 Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἔσορῶμεν·
 Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός, 5
 Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδός,
 Τῷ χαρίεντος Ἴλα, τῷ τὰν πλοκαμιῖδα φορεῦντος,

In Analectis Brunckianis est Idyll. XIV. Herois fortissimi, Herculis historiam enarrans poeta altius assurgit et similitudinibus heroi aptis carmen exornat. Hylae autem rapina fabula fuit veteribus decantatissima. [Cui non dictus Hylas puer? Virg. Georg. III. 6.] v. Apollon. Rhod. Argon. I. 1668. qui rem aliter narrat, et 1207 sqq. Valer. Flacc. Argon. III. 545 sqq. vbi Hylas in venatu raptus fuisse traditur; Propert. I. 20. 15 sqq. vbi v. Broukh. In sinu Magnesiae, qui ad Pagasas fert, Herculem, quum e navi Argo aequatum missus esset, ab Iasone fuisse derelictum, tradit Herodotus VII. 193. Adde Burmanni catalogum Argonautarum Valerio Flacco ab illo edito praefixum, voc. Hylas. Gronov. thes. antiqq. gr. tom. I. fol. Hhh. Harl.

1 — 7. Nos non soli sensimus amorem, nec primi nos, qui mortales sumus nec futura providemus, pulcrum novimus; sed iam olim Hercules, fortissimus ille heros, amoris vim expertus est. — Pater Cupidinis incertus fuit. [Meleag. Epigr. XCI. πατὸς δ' οὐκέτ' ἔγω φράζειν εἶνος· οὔτε γὰρ Αἰθήρ, οὐ Χθών φησι τεκεῖν τὸν θρασὺν, οὐ Πέλαγος. Πάντη γὰρ καὶ πᾶσιν ἀπέχθεται. vid. Man-

H Y L A S.

IDYLLION XIII.

Non nobis solis Amorem peperit, vt arbitrabamur,
Nicia, cuicumque tandem deorum hic puer natus est:
Non nobis pulcra primis pulcra videntur esse,
Qui mortales sumus, et crastinum non videmus:
Sed etiam Amphitryonis ferrei pectoris filius,
Qui saevum leonem substitit, amavit puerum,
Formosum Hylan, crine decorum,

son. p. 135. *Kiessl.*] — ἡμεν, vt etiam cd. Schell., ex cdd. (in quibus etiam εἶμεν et εἶμεν est) Brunck. — Ad vers. 4. compar. Anacr. Od. XV. 10. ibique Barnes. Faber et Fischer. Callim. Epigr. XV. [Ad vers. 5. 4. conf. Valck. in Epist. ad Röver. p. XII sq. K.] Ultima tamen versus 4. verba τὸ — ἰσορῶμεν (pro quo ἰσορῶμεν Valckenario scripsisse videtur Theocritus), quamquam a Gregorio de dial. p. 78 = 181. laudantur, num commodam fundant sententiam, quidque ad intelligentiam prioris versus faciant, equidem nondum plane video. Forsitan a librario aliquo ex alio scriptore explicacionis gratia orae adscripta in textum venerunt. An vero poeta mortalitatem hominis immortalitati herois, Herculis, opponere voluit, quemadmodum Scholiastes ad vs. 13. locum intellexisse videtur? [Etiam Dahlius hunc versum a suo loco alienum et a librario ingestum putat. Quod iudicium neutiquam est probandum. Haud dubie enim hic homines mortales immortalis Herculi opponuntur. Nolim tamen locum explicare, vt Scholiastes ad vs. 13. σήμερον ζῶμεν, αὔριον δὲ τεθνηξόμεθα quem sequitur Casaubonus; sed potius cum Reiskio ex

Καί νιν πάντ' ἐδίδαξε, πατήρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
 Ὅσσα μαθῶν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
 Χωρὶς δ' οὐδέποκ' ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἄμαρ ὄροι-
 το, 10

Οὐθ' ὄκα ἀλεύκιππος ἀνατρέχοι ἐς Διὸς Ἀώς,
 Οὐθ' ὀπόκ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὀρῶεν,
 Σεισαμένας περὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ
 Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἶη,
 Αὐτῷ δ' εὐ ἔλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη. 15

loco Euripid. Alcest. 800 sq. οὐκ ἔστιν αὐτῶν ὅστις ἐξε-
 πίσταται, τὴν αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται. — Pro ἑσο-
 ρῶμες Cd. Schell. praebet ἑσορῶντες, et vs. seq. ὡ' μπι-
 τρίωνος, duo alii ὡ' μπιτρίωνος. Kiessl.] — Vs. 5. χαλ-
 κιοκάριος vett. edd. pro quo primus Stephanus invexit
 χαλκιοκάριος. significat *durum fortemque* Herculem,
 qui nullum metuit periculum. Homer. Il. II. 490. χάλ-
 κιον δέ μοι ἦτορ ἐνείη. Horat. Od. I. 3. 9. *Illi robur et*
aes triplex circa pectus erat. ad quem loc. conf. Mit-
 scherl. Mosch. IV. 44. πέτρης ὃ γ' ἔχων νόον ἠὲ σιδήρου.
Harl.

8. νιν ex multis cdd. dedimus pro μιν cum Brunckio et
 Gaisford. vid. Hermann. ad Il. 159. Kiessl.

10 — 15. αἰ pro εἰ Brunck. et Dahl. — οὐθ' ὄκα et οὐθ'
 ὀπόκ' pro vulgatis οὐδ' ὄκχ' et οὐδ' ὀπόκ' cum Valcken. ex
 cdd. reposuimus, item ἀνατρέχοι pro ἀνατρέχει cum
 Schaefero. — ἐς Διὸς scil. δῶμα. est descriptio poetica
 diei adolescentis, meridiem versus progredientis. v.
 Palmer. Exerc. p. 804. Πιαδ. β. 48. ἠὼς μὲν ἦα θεὰ προσ-
 εβήσατο μακρὸν Ὀλυμπον, Ζηνὶ φῶως ἐρέουσα. Mirum
 sane, qui Valckenario Heinsii coniectura ἐκ Διὸς, licet
 aliquot cdd. firmetur, potuerit placere. Kiessl. Vers.
 12. Sequitur elegans periphrasis temporis vespertini,
 quando gallina in αἰθαλόεντι πετεύρῳ, vetustate et fu-
 mo fuliginosa consuetaque trabe sedem capessens pul-
 los ad nidum respicientes motis alis, vt quiescant, ad-
 monet. — Pro πετεύρῳ Heinsius maluit πεταύρῳ. [Vnum
 et idem est. v. Dorvill. ad Chariton. p. 609. πεταύρῳ
 cdd. aliquot. K.] Sensus versuum est: Hercules pue-
 rum nunquam a se dimisit. — Ὀρτάλιχοι, νεοσσοὶ μι-

Et eum omnia edocuit, sicut pater carum filium,
 Quibus perceptis vir bonus et celebris ipse effectus erat:
 Nunquam ab eo discedebat, neque si medius dies surgeret,
 Nec quum albis quadrigis Aurora in Iovis aedes adscen-
 deret,

Nec quum pulli avium pipientes ad nidum respicerent,
 Quatiente alas matre in fuliginosa trabe:
 Quo sibi ex animo puer elaboratus esset,
 Sibique recte trahens vir verus evaderet.

πρόι, μηδέποτε πετόμενοι. Schol. Thebanum vocabulum esse testatur Athenaeus XIV. p. 621. (cuius locus repetitus est in Maittairii lib. de dial. p. 270. C.) *Harl.*

14. Ante hunc versum Valcken. putat versus 8. et 9. qui supra non suo loco haereant, in sua sede ponendos esse. *Harl.*

15. *αὐτῶ*, sine iota subscripto, ex edd. Callierg. et Farr. recte, vt mihi videtur, reddidit *Reiske*, supplens *αἰ* *αὐτοῦ* *ἔλκων* τὸ ἦθος vel τὴν διδαχὴν, vt Hylas ex Hercule contraheret bonos mores et disciplinam, vt ad disciplinam moresque Herculis ingenium et vitae rationem adcommōdaret. Quam interpretationem quum primo probasset *Wartonus*, dein tamen cum *Is. Vossio* emendat *αὐτῶ δ' εὖ εἶκων*, in omnibus morigerus: estque *εἶκων* verbum amatorium. Eandem coniecturam etiam *Toupius* in animadvers. in Schol. proposuit, et *Brunck.* in textum recepit. Idem tamen *Toupius* in *Curis* posteriorib. in lectione vulgata *αὐτῶ δ' εὖ ἔλκων* nihil mutandum esse censet; metaphoram sumtam esse a iumentis, et *αὐτῶ* dictum pro *σὺν αὐτῶ*. *Valckenarius* contra vulgatam sinceram esse negat. *Heinsio* *εὖ ἦκων* placuit. *Koehler* denique ex lectione cod. Toletani *εἰῆλκων* probabilem effingit lectionem *αὐτῶ δ' εἰῆ* (h. e. *εἰῆ αὐτοῦ*) *ἔλκων*, ab ipso sumens exemplum. *Harl.* [Hoc probat *Iacobsius*. Sed iam ante *Koehlerum* *Stephanum* sic legendum esse censuisse, docent *Heinsii* *Lect. Th.* p. 360. et *Eichstaedt. Quaest. philol.* p. 36. Vulgatam bene explicat *H. Vossius*, metaphoram a bobus arando *rectos* sulcos ducentibus petitam esse iudicans. Nimirum vt apud *Pindar. Pyth. IV.* 403 sqq. *Aetes* bo-

Ἄλλ' ὅκα τὸ χρύσειον ἐπλεῖ μετὰ κῶας Ἰάσων
 Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο,
 Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι,
 Ἴκετο χ' ὠ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἴαολκὸν
 Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἠρωΐνας. 20
 Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινον Ἴλας εὐέδρον ἐς Ἀργῶ,
 Ἄτις Κρανειᾶν οὐχ ἄψατο σπυδρομάδων ναῦς,
 Ἄλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν,

ves per rectos sulcos agebat neque delirare patiebatur, sic apud Theocritum Hercules nunquam ab Hyla discedebat, vt puer, sulcum recta ducens, in virum bonum sibi evaderet. Addo, hanc a bove arante petitam metaphoram quodammodo praeparatam esse verbo πεπονημένος. Touprii explicatio hoc incommodi habet, quod Hylas Herculi non est ζευχθεὶς ἔτοιμος σειρασφόρος, vt Vlysses Agamemnoni (Aesch. Agam. 851.), sed eum potius vt filius patrem sequitur. *Kiessl.*

16. ὅκα — Ἰάσων Brunck. et ὅκα dedit etiam Valcken. at Ἰήσων tuetur. [Quod quis non miretur, quum vs. 67. ipse reliquerit Ἰασονος? Nos scripsimus Ἰάσων, quod etiam in Cd. Schell. exstat. *Kiessl.*] — μετὰ a verbo suo ἐπλεῖ separatam postponi putatur: pluraque huius transpositionis exempla dabit Valcken. ad Euripid. Phoen. 1327. vbi etiam hunc Theocriti locum laudat. Forsan tamen melius coniunxeris μετὰ κῶας poetice pro ἐπὶ τὸ κῶας, ad aureum vellus petendum navigabat, vti dixit Herodot. VII. c. 193. [Hoc haud dubie melius. vid. Brunck. ad Apoll. Rhod. I. 4. add. Eurip. Alcest. 67. Iliad. 13, 469. βῆ μετ' Ἰδομενεῖα. v. 515. ἐπαῖξαι μεθ' ἰὸν βέλος. *K.*] Explicat nostrum locum idem Vackenar. ad Herodoti mem. locum p. 596. vbi hanc loquendi formulam fusius illustrat. *Harl.* [Ἀριστῆες proprium est epitheton Argonautarum. v. notas ad Eurip. Med. 5. edit. Porson. — De Iasonis expeditione conf. etiam Vossium ad Virgil. Ecl. p. 203. *Kiessl.*]

18. Iliad. XIII. 236. αἰὲ ὄφελός τι γενώμεθα. XVII. 152. *Kiessl.*

19. In cod. Palat. Salmasius sic versum scriptum invenit:

Sed quum ad aureum vellus petendum navigaret Iason
 Aesonides, ipsumque principes viri sequerentur,
 Omnibus ex vrbibus electi, qui virtute praestarent,
 Venit etiam laborum patiens in-divitem Iolcum
 Alcmenae filius Mideatidis heroinae:
 Cum eoque conscendit Hylas firmam Argo,
 Quae Cyaneas concurrentes non attigit,
 Sed perrupit, et in profundum ingressa est Phasin,

Ἰαετο καὶ ταλαεργὸς ἀνὴρ εἰς ἀφνειὸν Ἰολκίον. Metrum constat, si pro *εἰς* scripseris *εἰς* vid. Hermann. Elem. metr. p. 47. atque sic revera Cd. Schellersh. qui legit: *χ' αὖ ταλαεργὸς ἀνὴρ εἰς ἀφνειὸν Ἰολκίον.* Valcken. Dahl. et alii vulgatam pro vera habent. Praebent tamen tot alii codd. apud Gaisford. *ταλαεργὸς ἀνὴρ*, vt lectio codicis Schellersh. vix repudiari possit. — vs. 20. de *Μιδεαῖτις* v. Siebelis. ad Hellen. p. 248. et quem hic laudat, Eustathium ad Iliad. p. 205. cum nota Politi. *Kiessl.*

21 — 23. *εὐδρον*, h. e. *εὐζυγον*. cod. Vat. *εὐανδρον*. Eustath. ad Iliad. β. p. 197, 12. = 149, 25. *ναῦς δὲ εὐσελμος ἢ εὐζυγος καὶ ευκάθεδρος, καθ' ὃ εὐδρον Ἀργῶ φησὶ που Θεόκριτος.* — Vers. seq. *Cyaneae*, parvae duae insulae contra Thracium Bosporum, aliquando creditae dictaeque sunt concurrere. Conf. Idyll. XXII. 27 sqq. Eurip. Med. 2. vocat *κυανείας Συμπληγάδας*. add. Mela II. 7. Hinc Ovid. Trist. I. 10. 34. *transeat instabiles strepua Cyaneas.* — *ἄψατο* dedimus cum Brunckio. — *Phasis* celebris ille fluvius in Colchide, de quo Hesselius et Oberlinus ad Vibium Sequestr. p. 165 sqq. abunde disputarunt. — Iacobsius, duobus hemistichiis inter se permutatis, locum sic legi iubet: *ἀλλὰ διεξάϊξεν — ἀφ' ᾧ τότε χοιράδες ἔσταν — Αἰετὸς ᾧ; μέγα λαῖτμα, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φάσιν.* At Lobeckius ad Sophocl. Aiac. p. 294. plura loca, in his hunc Theocriti, citavit, vbi, non vt proximum quodque est, ita ad illud reliqua congruunt, sed quasi intermissione quadam quiescit interdum constructio et suspenditur, donec ad institutum ordinem redeat. add. Huschkius in Wolfii Analect. I. p. 175. *Kiessl.*

Λιετὸς ὤς, μέγα λαῖτμα, ἀφ' ᾧ τότε χοιράδες
ἔσταν.

Ἄμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ 25

Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένῳ εἶαρος ἤδη

Τάμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος

Ἡρώων, κοίλαν δὲ καθιδρονθέντες ἐς Ἄργῳ

Ἐλλάσποντον ἴκοντο, νότῳ τρίτον ἄμαρ αἴντι

24. μέγα λαῖτμα, *mare magnum* (h. l. Pontus Euxinus), ob fluctus et saevitiem; bonam hanc et Homero, Apollonio aliisque usitatam dictionem (v. Odyss. V, 174. VII, 35. IX, 260. Hes. Op. 164. Apollon. Rhod. IV, 980.), in vitis libris, mutavit Reisk. in *μεγάλαιχος*, *ut aquila magnis unguibus praedita*. — *Mare magnum* Latinorum copiose docteque illustrat Burmann. ad Valer. Flacc. I. 50. II. 566. — ἀφ' ᾧ τότε Brunck. *Harl.* Μέγα λαῖτμα sunt fluctus tumidi inter Cyaneas. Ceterum videtur legendum esse ἀφ' ᾧ τ' ἔτα, a quo inde tempore. *Kiessl.*

25 — 27. ἐσχατιαὶ scil. ἀγροῦ, ne veritas, *extremities agri*; sed simpliciter *agri*. Illud enim vocabulum graecum saepe servit merae periphrasi, in qua illa sola res est intelligenda, quam genitivus indicat, vti docent Ernesti ad Callim. H. in Del. vers. 159. et Casaubon. in Lectt. Theocrit. cap. XIV. adde Wesseling. ad Herodot. libr. III. p. 254. 42. At Toupius in epistola ad Warton. de Syracusiis p. 529. cum Ernestio perquam superbe agens, ἐσχατιαῖς explicat *agrorum extremities*, s. *partem agri incultiore et remotiore*; laudat Hesyeh. h. v. et Theocrit. XXV. 31. sensumque hunc eruit: tum demum navigationis meminisse Argonautas, cum Pleiades oriententur, et extremam seu incultam partem agri herba vestiret. Warton tamen sepositum quoddam rus, aptum iuvenculis agnis saginandis, videtur hic intelligi: isque laudat Homer. Odyss. XIV. 103. [Vnice probandam censeo Wartonis explicationem, neque unquam credam Ernestio, hoc vocabulum saepe servire merae periphrasi. Imo verissime docuit Hemsterhus. ad Lucian. I. p. 143. inesse remotioris loci significationem praeter notationem agri suis finibus determinati,

Sicut aquila, magnos fluctus, a quo tum petrae constiterunt.

Quum Pleiades oriuntur, et extremi agri
 Agnos iuenculos pascunt, vertente iam vere,
 Tum navigationis meminerat divinus flos
 Heroum, cavaque in Argo collocati
 In Hellespontum venerunt, austro tertium diem flante:

ad quam solam vocabuli vim revocavit Casaubonus; quamquam hic quidem non satis sibi videtur constitisse. Solebant enim agni, qui maximam partem mensibus Novembri et Decembri pariebantur, post quatuor menses a matribus depelli et seorsim pasci. Vid. Vossium ad Virgil. Georg. p. 158. Pleiadum autem ortus matutinus a die XXII. Aprilis ad d. X. Maii adferebat ver constans, sive serenam tempestatem, seu aestatem. Vid. Voss. ad Georg. p. 88. et p. 114. Ideler. p. 244. Hoc igitur tempore utpote ad navigandum opportuno Argonautae navigationis meminerunt. — Euripid. Cyclop. 27. *παῖδες μοι κλειύων ἐν ἐσχάτοις νέμουσι μῆλα νέα* quae lectio praeferenda. *Ἐπὶ ταῖς τῆς Ἀττικῆς ἐσχατωῖς* dixit Alciphro I, 25. qui locus iam a Casaubono citatus est. add. Liebel. ad Archilochi Reliq. p. 167. *Kiessl.*] — De eleganti vsu voce. *ἄνθος, ἄνθος, θαλλός, βλάστημα, ἔρνος*, quibuscum poetae aliique scriptores liberos annosque iuveniles, aut quidquid optimum purissimumque in re quadam fuerit, pulcre compararunt, vide interpretes ad Callimachi H. in Apoll. v. 112. et Warton. ad nostrum locum; atque me in Anthol. gr. poet. p. 45. et in indice voc. *ἄνθος* pluribus disserentem. *Harl.* Pindarus de hac ipsa expeditione Pyth. IV. 355. *ἐς δ' Ἰαωλικὸν ἐπεὶ κατέβα ναυτῶν ἄνθος.* — Versum 27. spectat Eustath. Od. a. p. 1429, 14. = 72, 18. *Kiessl.*

29. *νότω* — *ἀέντι*, datus pro genitivo, ut saepe. Xenoph. H. Gr. III, 2, 25. *περιόντι δὲ τῶ ἐνιαυτῶ.* Conf. Fischer. ad Weller. III. a. p. 591 sq. citatus a Matthiaeo in gram. gr. §. 562, 2. Magna est Graecorum libertas in vsu casuum. Sic *Iliad.* XIV, 141. legitur *δροκομένω*, vbi praecedit *Ἀχιλλῆος*. Similis locus est *Iliad.* X, 188.

Εἶσω δ' ὄρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν 30
 Αὔλακας εὐθύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον.

Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
 Δειελινοί· πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμείναν.

Λειμῶν γάρ σφιν ἔκειτο μέγας, στιβάδεσσιν ὄνειαρ
 Ἐνθεν βούτομον ὀξύ, βαθύν τ' ἐτάμοντο κῦπει-
 ρον. 35

Κῶχεθ' Ἴλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
 Αὐτῷ δ' Ἡρακλῆϊ καὶ ἄστεμφεῖ Τελαμῶνι,

Contrario modo praecedente dativo sequitur genitivus
 Odys. VI, 155 sqq. *Kiessl.*

50. 31. Sensus esse videtur, *intrarunt portum*, non, *ap-
 pulerunt*. An forte pro ἔθεντο legendum ἔδυντο? —
 Κιανῶν] εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν. Κιανοὶ γὰρ οἱ τὴν
 Κίαν οἰκοῦντες. Schol. Ἔστι Κλος πόλις Μυσίας κληθεῖσα
 οὕτως ἀπὸ Κλου τοῦ ἀφηγησαμένου τῆς Μιλησίων ἀποικίας,
 ὡς φησι Ἀριστοτέλης ἐν Κιανῶν πολιτείᾳ. Schol. ad
 Apollon. Rh. I. 1177. conf. Valcken. in Epist. ad Röver.
 p. XXXVI. — De dorica forma αὔλακας, quam hic de-
 dit Brunckius, vid. ad X, 6. — Heinsii coniecturam
 εὐθύνοντι, quam aptam censet Valcken., etiam Wake-
 field. probavit; eadem mihi quoque perplacet. — Pro
 ἄροτρον, quod in ἀρότρον mutandum suspicabatur Hem-
 sterh., in aliquot cdd. et ed. Flor. est ἄροτρα. Cum
 vulgata contuleris locum Virgil. Georg. I, 46. et *sulco
 attritus splendescere vomer*. *Kiessl.*

52. 33. κατὰ ζυγὰ] σύνδυο (*bini*) δεῖπνον ἐποιῶντο. Schol.
binos autem vna mensula vsos fuisse, ideo dixisse vide-
 tur poeta, quod antiquissimis temporibus domi sua cui-
 que convivae mensa ponebatur; quod in castris pro-
 pter suppellectilis penuriam secus fiebat. v. Dammi Lex.
 gr. p. 1883. — Wartonus κατὰ ζυγα, vocem non grae-
 cam, inferre volebat. — δαῖτα πένεσθαι est formula ho-
 merica, (v. Iliad. XVIII. 558. conf. Dammi Lex. gr. p.
 2074.) quae significat, *strenue, celeriter curare et para-
 re coenam*. — Δειελινοί, *vespertini*, h. e. *vespere*; ad-
 iectivo adverbialiter posito. Male vero ed. Londin. *δει-
 λινοί*. v. Obs. Miscell. Vol. IV. p. 195. sic Idyll. XXI.

Intraruntque portum Propontidis, vbi Cianorum
 Sulcos latos ducunt boves terentes aratrum.
 Egressi in littus, bini coenam parabant
 Vespere: multique vnum straverunt sibi torum.
 Pratum enim patebat magnum, toris commodum:
 Vnde butomum acutum, densumque secuerunt cy-
 perum.
 Et abiit Hylas flavus aquam ad coenam allaturus
 Ipsique Herculi firmoque Telamoni

39. Callim. H. in Iov. 87. ἐσπέριος, *vespere*; id. H. in Cer. χθιζός, *hesternus*, h. e. *heri*. Conf. Lennep. ad Coluth. vs. 371. *Harl.* [Conf. de hoc vsu adiectivorum dicta ad Idyll. VII, 21. *Kiessl.*]

35. 34. De voc. χαμείνη conf. *Beck.* ad Aristoph. Av. 815. *Kiessl.* Μέγας, vt referatur ad λιμῶν, et incidatur post μέγας, cum pluribus cdd. et edd. vett. Reiske, Brunck, et probavit Warton, qui tamen in textu dedit lectionem et interpunctionem Calliergi, Stephani et eorum qui hunc sequuti sunt, item Valckenarii, quocum veram lectionem et interpunctionem restitui, ἐκείτο, μέγα σιβ. [Nos rescripsimus μέγας, quod est Iacobsio verius videtur, et iam a Scholiasta lectum est, vt monuit Stephanus. *Kiessl.*] — σιβᾶς est stratum ex herba congestum. v. Schol. et indic. ad Anthol. gr. poet. *Harl.*

55. βούτομον· φυτᾶριον παραπλήσιον καλάμῳ, ὃ ἐσθίουσιν οἱ βοεῖς. Schol. ad Aristoph. Av. 661. *Kiessl.* — Βούτομον Dodonaeus et Bodaëus a Stapel non sine veri specie pro ea habent planta, quae a Linneo *Sparganium erectum* appellatur; Germ. *Igelsknospen*. Conf. Bodaëum ad Theophr. p. 462. De *Cypero* vid. supra ad V. 45. *Schreber.* — βαθύν τ' ἐτάμ. suadente Stephano cum duob. cdd. rescripserunt Reiske, Valck. et Brunck; vulgo βαθύν δ' sic etiam Cd. Schell. et Schol. Aristoph. Ran. 246. Pro ἐνθεν aliquot cdd. ἐνθα δέ, quod cum Reiskio probo. *Kiessl.*

56. Conf. Apollon. Rhod. I. 1209. qui habet ποτιδόριον et scholiast. ad Apollon. I. 1289. qui citat Idyllii huius versum 38. *Harl.*

(Οἱ μίαν ἄμφω ἑταῖροι αἰεὶ δαίνυντο τράπεζαν,)
 Χάλκεον ἄγρος ἔχων τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
 Ἥμένω ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκη, 40
 Κυάνεόν τε χελιδόνιον, γλοερὸν τ' ἀδιάντον,

38. Valckenarius paene necessariam arbitratur emendationem Hemsterhusii in libro suo scribentis ἄμφι pro ἄμφω (vt Pindar. loquitur Olymp. I. 25.). Hoc ἄμφι probarunt Jacobs. et Dahlius; hic adeo in textum recepit. H. Vossius vulgatam defendit, praepositionem supplens, dicitque adeo, Hemsterhusio ellipsin praepositionis accusativum regentis fraudi fuisse. Quod nollem dictum de Hemsterhusio; rectius dixeris, Vossio fraudi fuisse opinionem, esse praepositionem supplendam. Nihil est supplendum, atque locutio δαίνυσθαι τράπεζαν explicanda ex permixtione duarum locutionum; nam dictum est pro δαινύμενον ἔχειν τράπεζαν, vt Idyll. XXX, 8. δραμόντες ὕλαν pro τρέγοντες πατήσαι ὕλην. Soph. Aiac. 30. πηδᾶν πεδία i. q. πηδῶντα πατεῖν πεδία. Theocrit. Idyll. XV. 122. ποτᾶσθαι ὄζον ἀπ' ὄζω. infra vs. 66. ἀλᾶσθαι cum accusativo. XXIX, 6. ζῆ τὰν σὰν ιδέαυ pro ζῆ ιδῶν τὴν — ιδέαυ. conf. Hermann. in Mus. Studior. Antiq. p. 166 sq. — Cum Brunckio scripsimus τράπεζαν. Kiessl.

40. εἰμένω ἐν χώρῳ ex multis cdd. et edd. Ald. et Flor. revocavit Reiske, qui χώρῳ interpretatur locum clausum, septum, un parc. Ἥμένω ἐν χώρῳ edd. Valck. rell. et Schol. ἡμένω ἐν χώρῳ Brunck, qui tamen in notis χώρῳ recte praefert cum Wartono, a quo vulgata illa lectio ex Theocrit. XXII. 94. Homer. Odys. XIV. 6. Πiad. XIII. 473. XII. 423. XXI. 262. etc. bene illustratur. — Tum θρύα reposuit Reiske ex Odys. XIV. 353. et Apollon. Rh. IV. 970. quod vocabulum nemora significans placet propter Nymphas; sicque revera legit

Vatican. quartus: [in vno cod. θρύα — πεφύκη. K.] — at quum plures herbae circa illum fontem natae memorarentur, neque videam, cur plura nemora memorarentur (nisi malis vertere arbusta; vid. Obs. Misc. vol. IX. tom. I. p. 114.), malui Wartonum, cuius notam consulles, et Brunckium, qui ita rescripsit; praeterea quo

(Qui vni ambo socii semper accumbebant mensae)
 Aeneo in vase. Mox fontem vidit
 Declivi in loco, quem circa vlvae multae natae erant,
 Caeruleumque chelidonium, virideque adiantum,

πόλλ' ἐπεφύκη dedit, sequi, atque ex veteri Benedictino codice [quocum conspirant nonnulli apud Gaisford. et Schellersh. K.] ed. Flor. et ex Hom. Iliad. XXI. 351. in textum recipere θρύνα· quam lectionem nec Reiske in notis damnat, adeoque laudat Orphei Argon. v. 914. (919. Herm.) vbi in pluribus herbis etiam θρύνον recensetur. Est autem θρύνον vlvα, planta palustris. [Kolbenschildf. vid. Voss. ad Virg. Georg. p. 569. „Caricis species quaedam θρύνον est, quae cum σχοίνω ad fluminum ripas provenit.“ Sprengel in Hist. R. herb. T. I. p. 27. Kiessl.]. Neque tamen vulgatum θρύνα, quod pro papaveribus vsurpari (e. gr. apud Athen. XV. 684.) Wartonus docet, plane spernendum est; quid quod ex Propert. I. 20. (vbi idem Hylae fatum describitur) vs. 37. 58. et circumriguo surgebant lilia prato Candida purpureis mixta papaveribus, multum ponderis accipit. Harl. Wartonus etiam κρίνα in mentem venit, ad quam lectionem Propertii lilia deducere possint. Kiessl.

41. χελιδόνιον] φυτάριον ἐστὶ πλατύφυλλον, μέλαν, ὡσεὶ χελιδόν, ὃ ἄμα τῷ φαῖναι τὴν χελιδόνα ἀνθεῖ. Schol. Dunkel-farbiges Schöllkraut. — De vocabulo κνάνεος v. Hesych. sub h. v. ibique interpretes, praecipue Schneiderrum in: Anmerkungen über den Anacreon, p. 246 sqq. [Add. Voss. ad Virgil. Georg. p. 855. K.] — χλωρόν quidam codd. sed hic praestat χλοερόν. [Duo χλοεράν.] — ἀδιαντον, de quo vocab. vide Scholia, reddidit Küttner Steinraute. Harl. Chelidonium maius Linn. Schöllkraut. Κνάνεον appellari, quod folia ex caesio seu dilute caeruleo glaucescant, Bodaei est sententia in Theophrast. p. 894. Adiantum h. l. videtur illud esse, quod capillus Veneris vulgo, Frauenhaar. Selinum vide supra. (III. 23.) ἄγρωστις, gramen; vel etiam, Bodaeo auctore, ἄμπελος λευκή, vitis alba: in Theophrast. p. 34. Schreber. Triticum repens. cf. Sprengel l. c. p. 81. Vertunt Quecken. Herbam ἄγρωστιν appellat αἰεζῶον Athenaeus p. 679. A. et ἀθάνατον scholiastes Apollonii

Καὶ θάλλοντα σείλινα, καὶ εἰλιτενῆς ἄγρωστις
 Ἰδατι δ' ἐν μέσῳ Νύμφαι χορὸν ἀρτίσδοντο,
 Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
 Εὐνείκα καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὀρόωσα Νυχεῖα. 45
 Ἦτοι ὁ κῶρος ἐπέιχε ποτῶ πολυχανδῆα κρωσ-
 σόν,
 Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν·

Πασάων γὰρ ἔρως ἀπαλαὶς φρένας ἀμφεκάλυψεν

I. 1510. Vid. *Naskium*, virum eruditissimum, ad Choerili reliq. p. 194. *Kiessl.*

42. 43. ἄγρωστις] Hanc vulgo vocari *ἀγρίαν*, aut, secundum alios, *κολλητρίδα*, in scholiis notatur. Conf. Homer. *Odyss.* VI. 90. — *εἰλιτενῆς* sincerum est, iudice Valcken. *εἰλιγενῆς* suspicabatur Tib. Hemst. ob *Etym.* M. p. 299, 18. *εἰλιτενῆς ἄγρωστις*, *Θεόκριτος* ἢ ἐν τοῖς *ἔλεσι γινωμένη*· *φιλοβόλος γὰρ ἢ ἐπιπολὺ διίκνουμένη*· *πλευασμῶ τοῦ ἰ* *Harl.* — vs. 43. *ἀρτίσδοντο* malit pro *ἀρτίζοντο* Valck. sicque cum *Dahljo* reposuimus. Cum *Theocrito* conf. *Apollon.* *Rhod.* I, 1222 sqq. *Kiessl.*

44. 45. Ex adspectu *Nympharum* et *numinum sylvestrium* homines in furorē agi credebantur; hinc dicti *lymphati*, *νυμφόληπτοι*. conf. *Vossius* ad *Virgil.* *Ecl.* p. 295. — *Reiske* ex lectione *Med.* quarti *Εὐνείκα* refinxerat *Εὐνίκα*, a *cnico*, vt *Μαλὶς* a *malo* arbore, et *Νυχεῖα* a *nuce* arbore. At in notis mutavit sententiam, quum intellexisset e *Rutgersii* *Lectionibus Variis* p. 224. *Probum* etiam ad *Virgilii* illud *cui non dictus Hylas*, nomen *Nymphæ Eunica* edidisse. *Εὐνείκα*, quod in pluribus *Cdd.* etiam *Schellersh.* extat, vt etiam *Hesiodi* *Theog.* 247. nos dedimus pro vulgato *Εὐνίκα* cum *Gaisfordio*, qui addit, „*NEIKH*, ni fallor, in vetustis marmoribus satis constanter exaratum reperitur.“ — *ἔαρ ὀρόωσα*, quae vultum habet veris ad instar nitentem. Citat de hac dictione *Heinrich.* in *Obs.* in *vett.* auct. p. 72. *Hemsterhusium* ad *Lucian.* T. I. p. 52. Vt hic *ὀράν*, ita saepius *βλέπειν* vsurpatur. vid. interpret. ad *Aristoph.* *Av.* 1169. *Kiessl.*

46. 47. Editiones *Ald.* *Callierg.* aliaeque ante *Stephan:*

Et virens apium et errans agrostis:

In media autem aqua Nymphae choream ducebant,

Nymphae pervigiles, metuenda rusticis numina,

Eunica et Malis, verque referens ore Nychea.

Scilicet puer super lympham tenebat vrnam multae
 aeguae capacem,

Immergere eam eupiens. At illae omnes manui ejus
 adhaeserunt:

Omnium enim mentes teneras amor occupaverat

praebent ποτῶ sine iota subscripto, quod pro ποτῶ cum Dahlio revocavi. Ex antecedentibus supplendus est dativus ὕδατι. Rectius enim vrna ποτῶ πολυχανθῆς (aquae valde capax, quae multum aquae capit), quam ipse fons ποτῶν appellabitur. Neque a Wartono citatus locus Aeschyl. Pers. 485. Σπεργειῶς ἄρδαι πεδίον εὐμενῆ ποτῶ, lectioni ποτῶ favet. Scholiastes tamen legit ποτῶ nam haec habet: ἐπὶ τῷ ὕδατι τὸν κρωσσὸν ἤγουν τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον εἶχε. Valckenario vtrumque et ποτῶ et ποτῶ suspectum est, nec tamen, vt Reiskius et War-tonus, probat Piersoni coniecturam ῥοῶ, propositam in Verisimil. p. 48., quae certe inepta videbitur ei, qui legerit apud Apollon. Rh. I, 1254. αὐτὰρ ὄγ' ὡς τὰ πρῶτα ῥοῶ ἐνὶ κάλιπιν ἔρρισε. — Κρωσσὸς διὰ τοῦ ᾧ μεγάλου ὑδροδόχου ἀγγεῖον ἐστὶ διὰ δὲ τοῦ ὀ μικροῦ εἶδος ἱματίου καὶ πυργου. Schol. — Ad vers. 47. compara Hom. Iliad. VI. 253. War-tonus legere malit ἐν χειρὶ παιδὸς ἔφουσαν, arbitrans, versiculum fieri limatiorem et sensum luculentio-rem. At quemadmodum, Dahlio recte iudicante, παιδὸς minime placere potest, quum vsr 46. ὁ κῶμος praecedat, et vs. 49. παιδὶ sequatur, ita πῶσαι necessarium est propter versum sequentem, πασάων γὰρ etc. — Ceterum Apollon. I, 1229 sq. et Valer. Flacc. III, 561. Hylam ab vna tantum Nympha raptum fuisse fabulantur. *Kiessl.*

48. Pro ἀμφοκάλυπεν Valckenarius vnus codicis Toletani auctoritate, in quo Schottus ἀμφοδόνησεν ἢ ἀμφοκάλυπεν scriptum reperit, ἀμφοδόνησεν recepit; quam lectionem Iacobsius in Animadv. in Theocrit. p. XXII. illustrans docet, verbum δονεῖν primam Sappho ad amoris affe-

Ἀργεῖω ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
 Ἀθρόος, ὡς ὄκα πυρρός ἀπ' οὐρανῷ ἤριπεν ἀστήρ 50
 Ἀθρόος ἐν πόντῳ· ναύτας δέ τις εἶπεν ἑταίροις·
 Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖθ' ὄπλα· πλευστικὸς οὖρος.
 Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κῶρον ἔχουσας
 Δακρύνουσι, ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
 Ἀμφιτρωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδί
 Ὡλιγετο, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα 55

ctum, mentem mire agitantem, transtulisse, fr. X. apud Br. (p. 46. Volger.) ἔρος δ' αὐτὴ μ' ὁ λυσιμελής δονεῖ. Idem tamen, quum cod. Vaticanus a manu glossatoris superscriptum vulgatae exhibeat ἐξεσόβησεν, veram et antiquam scripturam fuisse suspicatur ἐξεσόβησεν, cui simile sit hoc apud Apollonium I. 1232. τῆς δὲ φρένας ἐποίησεν Κύπρις. Paul. Silent. Epigr. XXXIV. ἐκγυρτός ἐκ στέρνων ἐξεσόβησε νόον. — Nos cum Dahlio retinimus locutionem Homericam. Iliad. III, 442. οὐ γάρ πώ ποτέ μ' ὠδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυπεν. XIV, 294. ὡς δ' ἴδεν, ὡς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυπεν. — Versum hunc Theocriti respicit Scholiastes Apollonii I, 1236. Θεόκριτος ἐν τοῖς βουκολικοῖς ἐν τῷ "Τλα ἐπιγραφόμενῳ ὑπὸ πασῶν φησὶν αὐτὸν τῶν νυμφῶν ἠσπασθαι. K. 50: 51. Ἀθρόος] Non est in lingua latina vocabulum, quo vno omnis huius graeci vocab. vis exprimi possit; significat enim *simul totus et subito*. v. Dorvill. ad Chariton. p. 95. = 257. et Hesych. tom. I. p. 131 sq. ibique Alberti. Proxime accedit vsus vocab. *praecipites*. Sic Virgil. Georg. I, 365. saepe stellas — videbis praecipites coelo labi. ad quem loc. conf. Vossium p. 165 sq. — Iliad. IV, 75 sq. οἶον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτω, ἢ ναύτης τερας, ἢ στρατῶ — λαμπρόν. — Brunck. partim ex cdd. partim ex ingenio scripsit ὄκα πυρρός ἀπ' οὐρανῷ — ἐν πόντῳ. ναύτας — ἑταίροις. — ποιεῖθ'. Valcken. dedit ὄκα πυρρός (ex cdd. et ed. Flor.; sic etiam Schellersh.) ἀπ' οὐρανῷ (ex edit. Wintert.) — ἐν πόντῳ ex plurimis cdd. pro vulgato ἐς πόντον, et probavit ναύτας — ἑταίροις. Hoc ἑταίροις est in pluribus cdd., etiam Schell. et edit. Iunt. Item ποιεῖθ', quod recte dedit Brunck. pro ποιῖσθ', reperitur in bonis codd. hinc recepit;

Argivum erga puerum; delapsusque est in vndas nigrantes
 Praeceptis, ut quum rutilans de coelo decidit stella
 Praeceptis in mare, et nauta aliquis sociis ait:
 Elevate, pueri, arma: secundus ventus.
 Nymphae suo in gremio puerum tenentes
 Lacrymantem blandis verbis consolabantur:
 Amphitryoniades autem animo perturbatus ob puerum
 Abiit, more Maeotico sumto arcu incurvo,

atque in omni loco obsequuti sumus Brunckio potius quam Valckenario. *Kiessl.*

52. *Contractiora facite*, h. e. *contrahite vela*, ex mente Wartonii; ego vero, quum ventus secundus spirare mox dicatur, vertere malim, leviora, ad discedendum apta expeditaque facite vela, h. e. *solvite vela*. Alter scholiastes: *εὐλυτα καὶ εὐτρεπῆ ποιεῖτε τὰ ἱστία· οὐρίων γὰρ ἐπιγενήσεται τὸ πνεῦμα, ὡς τοιοῦτου ὄντος σημείου, ἐπὶ τὴν πύσην ἀσπίρη*. Alter vero scholiastes favere videtur Warton; nam explicat: *μετεωρίσατε τὰ ἱστία· ὁ γὰρ ἄνεμος φρός*. [Nullo modo favet, nec potest; *μετεωρίζειν τὰ ἱστία* proprie dicitur de velis solvendis, explicandis, expandendis, vento dandis. At *κουφότερα ποιεῖν ὄπλα* latius patet. Sunt enim ὄπλα omnia instrumenta navalia. Ergo hoc auctor vult: *solvite vela, tollite remos* etc. denique, arma parate, machet euch fertig. *Kiessl.* — *πλευστικὸν* duo cdd. et ed. Mediol. *πνευστικός* alius cod. — ὄπλα autem, ut in genere de omni navium instrumento atque adparatu, ita in specie de funibus nauticis dicuntur. v. Spanhem. ad Callim. H. in Del. v. 315. — *πλευστικός, πρὸς πλεῦσιν ἐπιτηδείατος*. Schol. *Harl.*
- 55—55. Conf. Apollon. Rh. I. 1236 sqq. et Valer. Flacc. III. 561. — *σφετέροις, suis*. v. Ruhnken. ep. crit. II. p. 265. — *παρεψυχῶντι* Reisk. ex priscis edd. recepit. [Idem, quod Valcken. vitiosum, et Schneiderus in lex. gr. s. v. *παρὰψυχῶμαι* dubiae auctoritatis esse iudicavit, apud Gaisford. ex septem cdd. enotatur. *Kiessl.*] contra *παρεψύχοντι* edd. iuniores, Valcken. et Brunck. atque Warton. ex cdd. Benedictin. et Medic. 57. tuetur. [Idem praebet Schellersh.] Interprete Reiskio *παρὰψύχων* [quod tamen Polluce auctore verbum nullum est.]

Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνθανε δεξιτερὰ χεῖρ.
 Τρίς μὲν Ἴταν αὔσεν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός·
 Τρίς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάνουσεν ἀραιὰ δ' ἔκετο φωνά·
 Ἐξ ὕδατος παρεῶν δὲ μάλα σχεδὸν εἶδετο πόρ-
 ρω. 60

Ὡς δ' ὀπίκ' ἠγύγνεος ἀπόπροθι λῆς ἐσακούσας
 Νεβρωῶ φθεγγαμένας, τίς ἐν ὄρεσιν ὠμοφάγος λῆς,
 Ἐξ εὐνάς ἔσπευσεν ἐτοιμοτάταν ἐπὶ δαίτα·

- vel παραψυχῆντινὰ est ardentem in facinus blandie verbis revocare et reprimere, et eius ardorem oratione quasi restringere. [Ernesti ad Callim. p. 242. citat ex hoc loco παραψήχων ἀγαυοῖς ἔπεσι. Videtur igitur παραψήχων legi voluisse. In eadem sententia videtur etiam Arnaldus fuisse Animadv. crit. p. 81. Apud Apollon. III. 1102. est: — μελιχλοῖσι καταψήχων ὄαροισι. *Kiesl.*] — Subita autem et praeclara commutatio scenae atque narrationis sequitur. Theocritus vero, vt bucolicum decet, simplicius rem explicat, quam Apollon. Rhod. I. 1261 sqq. et Valer. Flacc. III. 570 sqq. *Harl.* Versum 55. citat Scholiastes Aristoph. ad Ran. v. 246. *Kiesl.*
56. 57. *Μαιωτισί, more Scythico.* Maeotis enim lacus est Scythicus iuxta Phasidis ostium. Herculem autem vsum fuisse arcu scythico, a *Teutaro*, Scythia, bubulco Amphitryonis, edoctum, tradunt scholia. [Lycophr. 56. τοῖς Τευταρείοις βουκόλου πτερώμασι. vid. de Teutaro Tzetz. ad Lycophr. v. 50. *K.*] adde Wartonum, qui etiam monuit, a Theocrito Idyll. XXIV. 105 sq. *Eurytum* Herculis magistrum nominari, [sic etiam Apollod. II, 4. vbi conf. Heyn. p. 327 sq.] et *Toupium* in Animadv. in Schol. p. 219. Cur autem Wartonus τόξα in τόξον ex Valer. Flacco III. 591. mutatum velit, idoneam causam non video: nam primum numeri permutatione nihil est poetis frequentius; v. Schrader ad Musaeum p. 130.; tum Apollo etiam apud Homerum Il. α. 45. dicitur τόξ' ὠμοῖσιν ἔχων· denique Herodot. libr. IV. c. 10. p. 284. ed. Wesseling. tradit, Herculem duos gestasse arcus. *Harl.* Ultima huc non pertinent. τόξα significat vnum arcum. — Apte locum Lycophronis 917. δαιβοῖ χεῖρας ὠπλῖσεν Σκύθη δράκοντ', Wakefield. laudat ad

Et clava, quam semper dextra eius manus capiebat.
 Ter Hylan clamavit, quantum profundum guttur valebat,
 Et ter puer audivit: exilisque venit vox
 Ex vndis; et quum proxime adesset, procul abesse vi-
 debatur.
 Veluti quum comatus leo, procul audito.
 Hinnuli clamore, quum leo cruentus in montibus
 Ex cubili ruit paratissimam ad coenam:

Sophocl. Trach. 512. Erf., vbi memorantur *καλίπτονα τόξα*, vt apud Homer. Iliad. VIII. 266. i. e. *εις τοῦπίσω τειρόμενα*, vt Schol., aut *ὀπισθότονα ἢ ἐπὶ θάτερα τρεπόμενα*, vt Hesych. h. e. non circularis arcus, sed retro vertens sub extremitatibus in curvas contrariae flexurae, interprete Wakefieldio. Erat enim arcus scythicus, vt quodammodo literam Σ referret, vnde a Lycophrone cum dracone comparatur. Conf. quos ad istum Lycophronis locum citat Müllerus. *Kiessl.*

58. *ἤρουγε*] Conf. Schneider. in lex. gr. s. v. *ἰρύγω*. Virgil. Ecl. VI. 45 sqq. ibique Voss. p. 310. Meminit huius loci Euatathius ad Dionys. Perieg. 805. p. 107. b. ed. Steph. *Kiessl.*

59. *ὕπαικοισεν* Brunck. Compara Apoll. Rh. I. 1240 sqq. Propert. I. 20. 48 sqq. qui rem paulo aliter tractavit. Ter inclamavit more consueto. Vide Schol. et Barnes. ad Homer. Odys. IX. 65. *Harl.*

60. *πυρεῶν*, scil. *ὁ παῖς*, non *Hercules*. — *εἶδε τὸ πρόφω* Reiske ex ingenio dedit, quod interpretatur: *tametsi prope Hylan erat Hercules, longinquum tamen spectabat*, h. e. sectabatur et vrgebat profectionem in loca remotiora, existimans, Hylan procul a se distare. Quae mutatio nullo modo probari potest. *Kiessl.*

61. *ὀπὸν* — *ἰσακοίσις* Brunck. et *ὀπὸν* iam Wintertonius sine codicum auctoritate, Valckenarius autem ex vno cod. scripserant. — Compara Hom. Iliad. XVIII. 518. Apoll. Rh. I. 1243. 1261. Valer. Flacc. III. 581. Lucret. II. 355. et *Breitingeri* critische Abhandlung von der Natur — der Gleichnisse. Tiguri, 1740. p. 219. 297 sqq. inprimis sect. X. p. 309 sqq. *Harl.*

62. 63. *φθεγγαμένως, τὶς ἐν ὤρεσσιν ὠμοφ.* interpungit Reis-

Ἡρακλῆς τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
 Παιδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶ-
 ρον. 65

Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες. ἀλώμενος ὅσ' ἐμόγησεν
 Ὄρεα καὶ δρυμῶς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
 Ναῦς μέγαν ἄρμεγ' ἔχουσα μετάρσια· τῶν παρεόντων

ke, ac versu seq. *ἐτοιμοτάταν* Winterton. Brunck. et Valck. recte pro vulgari forma *ἐτοιμοτάτην*. Harl. Reiskii interpunctionem, quam probarunt Stroth. Warton. Bindemann., adscivi. Ex priori loci distinguendi ratione pronomen *τις* nimis longe a suo substantivo remotum est; ex Reiskii ratione imago leonis per hoc pronomen denuo resumitur. Ponitur autem *τις* indefinitum post comma, vt Idyll. I, 52. — Pro *ἠμογάγος τις* aliquot cdd. *ἠμοφαγίσσας* et *ἠμοφαγίσσας*. Kiessl.

64. Valcken. in Epist. ad Röver. p. XXXVII. legendum suspicatus ἐν ἀτρίπτοις *Κιανῶις* in Theocr. edit. vulgata servandam arbitratur. Eandem tuentur etiam Dorvill. ad Charit. p. 509. Lips. et Toup. in Cur. nov. in Suid. p. 276. Lips. Alii coniecerant *ἀταρπῶις*. Kiessl.

65. ἐπελάμβ.] et spatium terrae et velocitas euntis notatur: magnam regionis partem gradiendo comprehendebat, circuibat, pererrabat. Adde Warton. Harl. „Graecis vsitatum non novi esse, vt de eo qui proficiscendo viae nonnihil emetiatur, *ἐπιλαμβάνειν* vsurpent. De sedente, eoque locum occupatum tenente recte id vsurpatur, non item de ambulante; nisi propria illa graecitas aevo Theocriteo fuit, quod aevum multa sibi propria habuit.“ Reisk.

67. ὄρεα etc. pro ἀνά ὄρη καὶ ἀνά δρυμῶς. v. Reiske. Plene dixit Bion I. 20. ἀνά δρυμῶς ἀλάληται. Harl. ἀλάσθαι accusativo iungitur ap. Eurip. Helen. 539. (532. Matth.) πορθμῶς δ' ἀλάσθαι μυρίους πεπλευκότα. Non igitur est, quod aut cum *Mitscherlichio* ad hymn. in Cer. p. 109. = p. 413. vel pro ὄρεα scribendum censeas ἀν ὄρα, vel *μογεῖν* explices *μόγης*, σὺν μόχθῳ διέρχεσθαι ὄρη (quamquam huic rationi praesidii aliquid paratum videri possit in loco Virgil. Aen. IX. 605. venatu invi-

Talis Hercules per invios sentes
 Pueri desiderio errabat, multumque spatii corripiebat.
 Miseri sunt amantes. Quantum ille toleravit errans
 Per montes et saltus! Iasonisque res prorsus post-
 habuit.
 Navis stabat vela habens intenta ex pedibus,

gilant pueri, *silvasque fatigant*), vel potius legas ἐπι-
 ρησεν aut cum *Ilgenio* ad hym. hom. in Apoll. p. 235.
 probes ὄρεα κ' ἂν δορυμῶς. Conf. quae contulimus ad
 huius Idyll. vs. 38. *Kiessl.*

68. Hunc versum dedi et interpunxi secundum Brun-
 ckium, quem partim Toupius praeiverat et Warton,
 qui coniecit, ναῦς ἔμεν — μετάρσια τῶν παρεόντων aut
 τῆδε παρόντες Ἰστία etc. Hercules aberat Hylan quae-
 rens: *navis interea stabat aptas habens antennas: iu-
 venes vero, qui aderant, vela purgabant.* Reiske, Al-
 dina lectione revocata, scripsit Ναῦς μὲν ἄ. ἔχ. μετάρσια
 τῶν παρεόντων Ἰστία etc. Cdd. Calliery. Steph. Valck.
 Warton. in textu Ναῦς μένευ, et Wintert. τῶν παρεόν-
 των vertit *per eos, qui aderant.* Harl. Pro lectione
 Brunckii ἔμεν, quam Harles. dederat, recepi cum Val-
 cken. Schaefero et aliis μένευ. Reiskius putabat post
 μετάρσια nonnulla deesse, finem puta huius versus et
 initium sequentis vsque ad τῶν παρεόντων. *H. Vossius*
 locum sic interpungendum censet: μετάρσια, τῶν παρεόν-
 των, i. e. τούτων παρόντων, *dum comites navigationis*
tum praesentes aderant. Sed vel sic oratio est dura et
 hiulca, atque summo iure verba τῶν παρεόντων Iacobsio
 depravata videntur. Valde autem placet, quod Grae-
 fuis p. 55. coniecit τῶν ποδείων. Quid sint ποδείωνες
 seu πόδες, docent interpretes ad Virgil. Aen. V. 830.
 qui totus locus comparandus est. adde notata ad Ovid.
 Fast. III. 565. et Graev. ad Cicer. Attic. XVI. 6. Ἄρμε-
 να μετάρσια τῶν ποδείωνων sunt *vela elevata, expansa s.*
intenta ex pedibus. Versu autem proximo vix dubium
 est, quin Reiskius rem acu tetigerit, melius convenire
 arbitrans ἰκρία, *transtra* et foros, quam ἰστία. Vocabu-
 lum ἰστία videtur esse interpretamentum vocabuli ἄρ-
 μενα. *Kiessl.*

Ἴκρια δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
 Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ', ἅ πόδες ἄγον, ἐχώρει 70
 Μαινόμενος· χαλεπὸς γὰρ ἔσω θεὸς ἦπαρ ἄμυσ-
 σεν.

Οὕτω μὲν κάλλιστος Ἴλας μακάρων ἀριθμεῖται.

Ἡρακλῆην δ' ἦρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν,

Οὐνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργῶ.

Πεσδᾶ δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν. 75

69. Reiske malit legere *ἰκρία* — μεσονύκτιον ἔστ' (h. e. ἐς τε) ἐκάθαιρον, *purgabant tabulata navis, foros, vsque mediam ad noctem*. Eldickius, *ἰστία δ' ἠ. μ. ἔστε καθείλον*. Ego vero in vulgata lectione, consensu codicum firmata, quae clarum facilemque praebet sensum, acquiesco. *Harl.* Toupius in Append. coniiicit: οὐρον — ἐξεκάθ. *alveum expurgabant ad navem deducendum*: coll. *Iliad.* II, 151 — 53. Sed navis iam in mare deducta esse cogitanda est, quum Argonautae in eo sint, ut solvant. Dahlius Reiskii correctionem *ἰκρία* in textum recepit, cui obsequi non dubitavi. *Kiessl.*

70. ἅ πόδες ἄγον, ut *Idyll.* XIV. 42. de iis, qui non ad certum terminum propositum progrediuntur. v. Voss. ad *Virg. Ecl.* p. 452. *Kiessl.*

71. Reiske correxit auctoritate edd. Ald. et Flor. (quibus cum codd. aliquot consentiunt) *χαλεπά*, et sic edidit etiam Valckenarius. Poetice quidem pro *χαλεπῶς* [Minime. *χαλεπά* videtur ab iis profectum, qui *χαλεπὰν θεὸν* intelligerent Venerem. Reiskius intelligit *μανίαν*. Nos reliquimus *χαλεπός*, quod etiam Cd. Schell. praebet, et Harlesii interpretationem amplectimur. *Kiessl.*] ego autem retinui lectionem a Calli ergo profectam, *χαλεπὸς θεός*, h. e. Ἔρωος. Appellatur supra III. 15. *βαρὺς θεός*, et a Musaeo v. 245. (vbi v. interpretes in ed. Kromayeri) *δεινός Ἔρωος*, *gravis Amor*, cuius viribus resisti nequit. *Harl.* [Imo, *auctor gravium curarum.* K.]

73. Warton ex Heinsii Lectt. Theocr. c. XIX. et Hemsterhusii nota ad Lucian. T. I. p. 487. docet, *λιποναύταν* et *λειποναύτων* fuisse vocabula forensia, et eum, qui navem reliquisset, fuisse accusatum, *λειπόντων γενέσθαι*, ut Lucian. T. I. p. 623. ait. *τοὺς λιπόντων* habet De-

Transtraque iuvenes media nocte purgabant
 Herculem exspectantes: at hic, qua pedes ducebant,
 pergebat

Furibundus: nam saevus deus intus ei iecur laniabat:
 Sic pulcerrimus Hylas in beatis diis numeratur:
 Et Herculem heroes criminabantur, vt navis desertorem,
 Quod Argo triginta transtris instructam deseruerat.
 Pedes ad Colchos et inhospitalem Phasin pervenit.

mosth. contra Polyclea tom. II. p. 1226. 15. ed. Reisk.
 Confer Apollon. Rhod. II. 768. l. 1283. *Harl.*

75. *Πεζῶ* Reiske, s. *πεσδῶ* scil. *ὀδῶ* Valck. et Brunck. ex
 codd. [Id recepimus. K.] Vulgo *πεζῶς*. — Vberius
 enarrant Herculis fata reliqua Orph. Argonaut. 655 sqq.
 Apollon. Rhod. IV. 1456. Valer. Flacc. III. 733. IV.
 5 sqq. — *ἄξερος*, *inhospita littora Ponti*, ait Ovid.
 Trist. III. 11. 7. idem Trist. IV. 4. 55. (vbi vide sis no-
 tam), *Euxini littora ponti*, *Dictus ab antiquis Axenus*
ille fuit. *Harl.* [Conf. Schol. ad Apollon. Rhod. II,
 549. Diodor. Sic. IV, 16. 40. *Kiessl.*]

ARGUMENTVM

IDYLLII XIV.

In hoc Idyllio inducitur Aeschines quidam, qui a puella, quam amabat, relictus, causas dissidii Thyonicho exponit. Paratur haec narratio aegritudinis, qua ille laborat, significatione — 9. quumque ille causam tristitiae in vniversum indicasset, computationis, vnde dissidium cum puella originem ceperat, historiam enarrat — 47. Narratione finita, Aeschines amico consilium aperit, tristitiae leniendae causa, trans mare navigandi — 56. quod Thyonichus probans, illi, vt in Ptolemaei copiis stipendium faciat, persuadere conatur. — 59. Sequitur elegans regis praedicatio — 65. vnde verisimile fit, hoc Idyllum aut Alexandriae esse scriptum, aut certe eo consilio esse compositum, vt regis oculis sub-

jiceretur. — Nihil habet hoc carmen ex vita pastoritia
s. rustica admixtum, sed totum est mimicum, et quidem
factum ad imitationem mimorum Sophronis virilium, de
quibus conf. Finkensteinium in *Arethusa* T. I. p. 17. et
T. II. p. 21 sq.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ

Η

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ΚΑΙ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα, Θυώνιχον.
ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἄλλὰ τὸ αὐτόν,

Αἰσχίνα.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡς χρόνιος!

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράσσομες οὐχ ὡς λῶστα, Θυώνιχε.

In Analectis Brunckianis est carmen XV. Nihil in hoc Idyllio reperiri pastorale, iam alii monuerunt. *Harl.*

1. 2. χαίρειν pro vulgato χαίρην scribendum arbitratur Valckenarius, cui obsecuti sumus. Brunck. reliquit χαίρην, ut vs. 67. dedit μένην. vid. ad XI, 71. — τὸ αὐτόν, volo et ego te ipsum salvere, Reiskius ex coniectura dedit, constructione id postulante; idque e codd. defendi potest, qui habent τὸ αὐτὰ, τὸ αὐτό, τὸ αὐτό, τοῖ αὐτὰ, τοιαῦτα et τὸ αὐτός. Brunck. et Valck. eum se-

CYNISCAE AMOR

SEV

THYONICHVS.

IDYLLION XIV.

AESCHINES ET THYONICHVS.

AESCHINES.

Multum salvere Thyonichum iubeo.

THYONICHVS.

Imo te ipsum ego,

Aeschines.

AESCHINES.

Quam serus!

THYONICHVS.

Serus? quae te cura?

AESCHINES.

Non optime nobiscum agitur, Thyoniche.

suti sunt. Vulgo τοι αὐτῷ. Reiskius item haud ineptis coniecit ἄλλα τοιαῦτα Αἰσχίνα (in Ald. Call. aliisque vett. edd. est Αἰσχίνη) scil. βούλομαι γλυπεῖσθαι vel γινέσθω, συμβαινέτω, alia talia eveniant Aeschini. Koehler. hunc locum ita refingendum censet: ἀλλὰ τὸ αὐτῷ Αἰσχίνα, ὡς χρόνιος; Αἰσχ. χρόνιος; Θυ. Τί δέ τοι etc. Mihi perplacet lectio duor. cdd. τὸ αὐτός, immo te ego ipse, salvere iubeo. — Vs. secundo Brunck. τί δέ τινι μ. atque τινι potest h. l. probari. *Kissl.*

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ταῦτ' ἄρα λεπτός,

Χὼ μύσταξ πολὺς οὗτος, αὔσταλέοι δὲ κίκιννοι·

Τοιοῦτος πρόαν τις ἀφίκετο Πυθαγορίκτας, 5

Ἵλκρός, κἀνυπόδατος Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἡμεν.

Ἴηρατο μὰν καὶ τῆνος (ἐμὴν δοκεῖ) ὄπτῳ ἀλεύρω.

ΔΙΣΧΙΝΗΣ.

Παισδεῖς ὦ γὰθ' ἔχων ἐμέ δ' ἄχαρίεσσα Κυνίσκα

Ἰβρίσδει· λασῶ δὲ μανεῖς ποκα, θριξὶ ἀνὰ μέσ-
σον.

3. ταῦτα pro διὰ ταῦτα, propterea, vt XV, 8. Harl.

4. „Vulgo: Χὼ μύσταξ πολὺς οὗτος ἄν, ἀυαλέοι δὲ κίκιννοι. In qua scriptura quid ἄν sibi velit, ignoro. Vnice probandum Warntonianum αὔσταλέοι, dummodo cum A. F. Naekio (Mus. Antiq. Studior. I. 1. p. 170.) πεντασύλλαβον facias. Homerus Odys. XIX. v. 327. εἰ κεν αὔσταλέος, κακὰ εἰμένος —. vbi Eustathius: αὔσταλέος δὲ καὶ κατὰ διάλυσιν αὔσταλέος, ὁ αὐχμῶν. Ceterum solennis est commutatio adiectivorum αὔσταλέος et ἀυαλέος. v. Heinrich. ad Hesiod. Scut. Hercul. p. 188. Iacoba. ad Anthol. Gr. II. 3. p. 38). Porson. ad Eurip. Orest. v. 219.“ Schaeff. Nisi illud ἄν, quod habent multi cdd. adhibiti a Dorvillio (vid. ad Chariton. p. 290. = 375.) et ed. Call., aut ἄρ', quod est in edit. Ald. aliisque veteribus, adversaretur, lectio ἀυαλέοι loco non movenda esset. Nam ἀυαλέος idem prorsus est quod αὔσταλέος et dictum de capillis significat *capillos siccos i. e. oleo et unguento non delibutos, squalidos*. v. Casaub. Lectt. Theocr. cap. XV. — Iuvenal. IX. 12. *vultus gravis, horrida siccae silva comae, nullus tota nitor in cute*. — De κίκιννοις (nam cum Brunckio et Valcken. pro vulgato κίκίνοι ex cdd. dedimus κίκιννοι) vid. ad Idyll. XI. 10. Kiessl.

5. Πυθαγορίκτας, quod revocavit Reiskius, praeter Edd. primas, etiam cdd. dant plurimi et optimi. Πυθαγοριστὰς solus Stephanus male dedit, a quo in aliquot recentiores edd. venit. De Pythagoricis et Pythagoristis conf. scholion, coll. Iamblich. de vit. Pythagor. §. 80sq.

THYONICHVS.

Propterea igitur macer es;

Et haec barba inculta horret, squalidique capilli:

Talis nuper huc venit Pythagoricus quidam,

Pallidus et discalceatus: Atheniensem se esse dicebat.

Appetebat sane et ille (opinor) tostam farinam.

AESCHINES.

Iocaris, o bone, vt soles: me vero formosa Cynisca

Contumelia afficit. praeter opinionem tandem iusaniam,
crinis in medio.

- Iacobsius citavit locos duos Athenaei, vbi Pythagoreorum senioris aevi victus et habitus traducitur: lib. IV. p. 161. A. B. Alexis in *Πυθαγοριζούση* ἔδει δ' ὑπομείναι μικρὸν Ἀσιτιαν, ῥύπον, ῥίγος, σιωπὴν, στυγνότητ', ἀλουσίαν. Tum p. 163. E. de Diodoro quodam: *Πυθαγορικὸς δόξας εἶναι . . . τῶν Κυνικῶν τρόπον ἐξῆ, κομῶν καὶ ῥυπῶν καὶ ἀνυποδητῶν*. a quo hoc institutum ad plures eiusdem familiae philosophos manasse videtur, τῶν πρὸ αὐτοῦ *Πυθαγορικῶν λαμπρᾷ τε ἐσθῆτι ἀμυιεννυμένων, καὶ λουτροῖς καὶ ἀλείμμασι κουρᾷ τε τῇ συνήθει χρωμένων*. — Add. Aristoph. *Nub.* 104. et 562. Lucill. epigr. 50. (Iacobs. *Anthol.* T. III. p. 55.) Alciphron. ep. III. 14. 4. Spanhem. ad *Callim. h. in Cerer.* 125. *Meinersius* in libro: *Gesch. d. WW. in Griechenl. u. Rom.* p. 291. profitetur, se locos poetarum comicorum, qui Pythagoreos irriserunt, suo tempore illustraturum esse. Hoc an fecerit vir doctissimus, ignoro. *Kiessl.*
6. Siculus poeta Athenienses vt famelicos contemnit. conf. *Idyll.* IV. 21 sq. — Mirum quod in nullo cod. *Ἀθαναῖος* reperitur, quum sit apud Theocr. V, 25. *Ἀθαναία*. — Pro vulgato *ἡμεῖς* cum Valck. *ἡμεν* ex codd. *εἰμεῖς* vnus cd. *Kiessl.*
8. 9. *παίσεις ἔχων, iocaris pro more tuo*, du hast nur immer was zu scherzen. v. Hermann. ad Viger. p. 777. — Eustath. ad *Iliad.* x. p. 796, 59. = 713, 32. *ποτέ δέ τριχὸς φάσκοντες ἐξηρτῆσθαι τὰ πράγματα, ἐξ οὗ παρμπούσης ὁ Θεόκριτος ἔφη τὸ θριξ ἀνὰ μέσον*. Scholiastes interpretatur: *ὀλίγου δέεται τὸ μεταξὺ τοῦ πάντη μεμανῆσαι*. *Kiessl.*

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Τοιοῦτος μὲν αἰεὶ τὴν φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὄξύς, 10
Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν. ὅμως δ' εἰπόν, τί τὸ
καιρόν.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ἵρρωγεῖος, κῆγών, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἰπποδιώκτας
Ἰππίας, καὶ Κλεύνικος ἐπίνομος ὁ στρατιώτας
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμῖν. δύο μὲν κατέκοψα νεοσσῶς,
Θηλάσδοντά τε χοῖρον ἀνῶξα δὲ Βίβλινον αὐτοῖς 15

10. ἄσυχος, ὄξύς, familiaris eaque huic loco apta formula: pariter Martial. XII. 47. *Difficilis, facilis, iucundus, acerbus es idem.* v. Warton. [Jacobs. qui vulgatum lectionem verissimam esse censet, citat Terent. Heaut. III. 1. 31. *vehemens in utramque partem, Menedeme, es nimis*: et Heindorf. ad Plat. T. II. p. 172. K.]

Ἰππίας ἄσυχος e cod. Genev. [cui plures alii apud Gaisford concinunt. K.] et scholiaste (qui explicat ἐκ τοῦ παραχρημα) eruit Casaub. et Brunck. in textum recepit; ἔσυχος ὄξύς, valde asper, coniecit Heinsius. Audax est Eldickii coniectura ἀλλικός ὄξος Πᾶν τελέθων κατὰ καιρόν si res ita ferat, totus quantus acetum es. Aliena excogitavit Reiske. Harl. Equidem nondum mihi persuadeo, ἄσυχος esse veram lectionem; potius amplector alteram lectionem ἄσυχου cum Vossio, qui locum sic interpretatur: *plötzlich in Feuer, gehn soll alles nach Wunsch.* Kiessl.

11. 12. κατὰ καιρόν, pro re nata, prout res eveniunt; inconstans es in voluntate, idem modo adpetis, modo refugis. [Qui pro re nata omnia vult, is non continuo vituperari potest. Nam tempora mutantur; quare praefero Vossii explicationem modo allatam. Kiessl.] — εἰπὲν pro εἰπεῖν, subauditό χρη, fecit Reiske ex lectione Aldina et Florent. εἶπεν, et probavit Warton. Ego tamen vulgatum εἰπόν, quod a Stephano profectum Brunck. et Valck. servarunt, quum facilem reddat sensum, retinui. εἶπον, quod in prisc. edd., alienum est h. l. — Vers. 12. articulum ὁ omittunt edd. Med. Ald. et Florent. Harl.

15. Ἰππίας, non Ἰππίας, cum Cd. Schellersh. Valck. Schae-

THYONICHVS.

Talis tu semper, care Aeschines, lenis, vehemens,
Omnia volens pro tempore. Dic tamen, quid novi?

AESCHINES.

Argivus, et ego, et Thessalus eques
Apis, et Cleonicus miles potabamus
Ruri apud me. Duos mactaveram pullos,
Lactentemque porcellum, et Biblinum vinum iis aperue-
ram,

fer. vt Ἄγρις, κλίμαξ. vide Spalding. ad Quintil. T. III. p. 485. *Kiessl.* „Sitne hic Cleonicus idem, cuius flebilem exitum deplorat epigramma Theocriti nouum, quod e Graevii notis ad Hesiodi opera v. 619. integrum reddidi, in medio relinquo. Sed sine dubio idem est Cleonicus, quem Euxithei cuiusdam amore captum eo-que contabescentem deplorat Callimachus Epigr. 52.“
Reisk.

14. ἐν χώρῳ, in meo agro, villa, Reiske, Warton, et Toup. recte tuentur. [Χῶρος vniverse locus omnis est, sive habitationi, sive oblectationi consecratus, extra urbem, ruri. v. Ernesti ad Callim. H. in Cerer. v. 50. Toup. in Addend. et Schnëid. in lex. s. h. v. K.] ἐν χώρῳ corrigit D. Heinsius (vid. ad Sil. Ital. XV. 19. add. Palmer. Exercit. p. 805.). ἐν χώρῳ quidam cdd. *Harl. Neossoi*, h. l. *junge Hühner. Κατακόπτειν* hac in re proprium esse verbum docet locus ex Athenaeo XII. p. 552. a Toupio citatus. Nos: *ich schnitt zwei junge Hühner ab. Kiessl.*

15. θηλάσδοντα, quod probat Valck., dedimus cum Brunckio. Porcelli lactentes in deliciis habebantur. v. Longi Pastor. IV. cap. 19. p. 472. Boden. vbi χοῖροι γαλαθνοὶ memorantur. — Pro vulgato βύβλινον cum Valcken. et Brunck. scripsimus Βιβλίνον, quod idem aliquot cdd. exhibent. Βιβλίνη est nomen regionis Thraciae, vnde hoc vinum, vt docet Holstenius ad Stephan. Byz. cuius notam repetiit Clericus ad Hesiod. O. et D. 589. Vinum Thracium, vt suave, tenue, nec tamen facile inebrians, apud veteres in magno fuit honore. *Kiessl.*

Εὐώδη, τετόρων ἐτέων σχεδόν, ὡς ἀπὸ λανῶ.

Βολβός τις κοχλίας ἐξηρέθη ἥς πότος ἀδύς.

Ἴδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχειῖσθαι ἄκρατον,

Ἵλτινος ἥθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὦτινος εἰ-
πῆν.

Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο. 20

Ἄ δ' οὐδέν, παρεόντος ἐμεῦ· τίς ἔχεν με δοκεῖς
νοῦν;

Οὐ φθεγγεῖ; λύκον εἶδες (ἔπαιξέ τις), ὡς σο-
φὸς εἶπεν.

16. *Distinximus locum ad mentem Piersoni et Valcken.*

Erat vinum fere quatuor annorum, et tamen adhuc tam mite, quasi recens de prelo exiisset. Non debebat Dahl. priorem interpunctionem, qua comma ante *σχεδόν* ponitur, praeferre. *Kiessl.*

17. *Bulbus et cochlea in usu et deliciis fuerunt tam ad vires corporis corroborandas, quam ad Venerem stimulantam.* v. Petron. cap. 150. ibique interpret. in edit. Burmanni, Athen. L. II. p. 64. A. L. VIII. p. 365. et Wartonum ad nostrum locum, Valcken. ad Theocrit. Adoniaz. p. 221 sq. *Βολβός κοχλίας* sine *τις* Aldus et Reiske, *κοχλίας* decem cdd. apud Gaisf., quatuor omitunt *τις*; *βολβός τις Κοχλίας* Calliergus et aliae vett. editiones; at prima syllaba verbi *Κοχλίας* corripī non potest. *Βολβός τις κοχλίας* Stephan., Winterton. War-ton., qui tamen pronomen *τις* cum Reiskio recte repudiat. Brunckius ex ingenio, vt videtur, scripsit, *βολβοί τε κοχλίας τ' ἐξηρέθεν*. Valckenarius dedit quidem *βολβός τις κοχλίας*, at in notis probat lectionem ab Heraldo ad Martialem IV, 46. propositam: *βολβός καὶ κοχλίας ἐξ.* eandem probat etiam Iacobsius. *κοχλίας τ' κοχλίας* sine *τις*. Si probari posset, Colchidem etiam dici *Κολχελαν*, hanc lectionem, quam *I. H. Vossius* in interpretatione germanica expressit, praeferrem. Consentaneum enim est, vt, quemadmodum ante vinum *Byblinum* memoratur, sic etiam bulbus a patria commendetur. *Kiessl.*

18 — 22. *προϊόντος* scil. *τοῦ πότου*, *progrediente conuivio*;

Odorum, quatuor prope annorum, vt a torculari.
 Bulbus e cochlea depromptus: eratque potus dulcis.
 Iam progresso convivio visum est infundi merum,
 In cuiuscunq; nomen quisque vellet: oportebat modo
 dicere, in cuius.

Nos nomina edentes bibebamus, vt visum erat.
 Illa autem nullum edidit, praesente me. Quid mihi animi
 fuisse censes?

Non loqueris? Lupum vidisti (iocatus est aliquis), vt
sapiens ait.

h. e. quum se iam liberius poculis invitassent, (v. Hemsterh. in Misc. Obs. vol. V. tom. III. p. 62. add. Leisnerum ad L. Bosii Ellips. p. 406. et in praef. p. XLIII.) visum fuit, vt sibi quisque merum iuberet infundi, et id genus vini, quod vellet maxime [At non aderat, nisi Biblinum! K.], posceret, modo significasset, quo maxime genere delectaretur. Ita fere Warton. et Reiske. Rectius autem locum de more in nomen amicorum et amicarum potandi, ita vt *ἄνθρωπος* referatur ad *ἐταίρου* sive *ἐταίρας*, intelligunt Scholiast. et Casaubonus; ad quem ritum illustrandum adfert Warton. Posidippi carmen apud Reiskium in notis ad Antholog. gr. Cephalae p. 246. (Iacobs. T. II. p. 48. 49. nr. X.) Verbum *ἐπιχεισθαι* hac in re sollemne est; vide Toupium ad Idyll. II. 151. [Adde quae nos ibi monuimus et Asconium ad verba Cicer. Verr. I. XXVI. „vt graeco more biberetur.“ K.]. Quae interpretatio etiam ex iis, quae sequuntur, praesidium aliquod et lumen accipit. „Potavimus, singulos alta voce nominando. Illa vero Cynisca me praesente tacuit, aut, non bibit, nec me, quum in nomen illius potassem, responsione dignum iudicavit. Quid ego hac contumelia adfectus sensisse tibi videor? Tum aliquis e convivis illam iocose adloquutus dixit: Tunc non loqueris? an, vt dixit philosophus sive poeta aliquis, h. e. vt vetus est dictum, *λύκον* vidisti?“ In ambiguitate vocabuli *λύκος* inest lepos. Nam et is, quem deperibat Cynisca, *Lycus* nominabatur, et ii, qui repente a lupo conspecti essent, putabantur obmutescere. v. Virgil. Ecl. IX. 53. Eodem modo interpretatum esse Val-

Χ' ἀφθῆ· εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύκον ἄψαις.
 Ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ, Λάβα τῷ γείτονος υἱός,
 Εὐμάκης, ἀπαλός, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἡμεν. 25
 Τοῦτω τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα.

ckenarium suspicor. Piersonus coniecit, *λύκον εἶδες, ἔπαιξα, τίς ὡς σοφὸς εἶπεν*. Koehlerus, praeunte partim Scholiaste, locum ita legit, distinguit et interpretatur: *λύκον εἶδες; ἔπαιξέ τις, ὡς σοφόν! εἶπεν non loqueris? dixi; an lypum vidisti? Tum illa: iocatus est non nemo, quam scite! quam eleganter!* Valck. dedit *εἰπῆν* (cum Brunckio) — *τὴν ἔχεν μ' ἐδόκειν νοῦν; nam νοῦν*, quod Brunck ex vno cod. praetulit, recipere recusavit. *Harl.* Imperfectum *ἐδόκεις* hic incommodum est; quare pristinam lectionem retinui. *Kiessl.* „Car-men XIV. et XV. *παράλληλα* sunt, vtrumque ad imitationem mimorum Sophronis factum, alterum ad virili-um, alterum ad muliebrium. Vt in XV. ita in hoc quoque omnia plena sunt proverbiorum. Hinc scribendum puto: *οὐ φθελγῆ; λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὃ σοφὸς εἶπεν*. Hic duo sunt proverbia: vnum, *λύκον εἶδες*, de his, qui lupo repente viso prae terrore obmutescunt; alterum, *τοῦτω σοφὸς εἶπεν*, huic rem indicavit aliquis sapiens, de his, qui, quod bene celatum credebatur, resciverunt. Hoc igitur dicit: aliquis, qui nescio quomodo resciverat Lycum ab illa amari, ludebat, *λύκον εἶδες*.“ *Hermann.* Mihi tamen, lectione non mutata, ad-huc praeferenda videtur explicatio Casauboni, qui sic de hoc loco: „Sunt priora verba Aeschinae: posteriora vnius e convivis, qui Cyniscam alloquitur conscius eius erga Lycum amoris. Sensus est: Tacente Cynisca, ego gravius commotus, *Non loqueris? dixi*. Tum aliquis de iis, qui intererant convivio, ita per iocum Cyniscam est affatus: *Vidisti nimirum, Cynisca, lypum, ut vetus est dictum*.“ Orationis series docet, cogitan-dum esse *de lupo in fabula*. Atqui non is obmutescere credebatur, qui lypum prior vidisset, sed is, quem lypus. Hinc admodum probabilis est Schaeferi mutatio *λύκος εἶδέ σ'*. Possit etiam scribi, *λύκος εἶδεν sc. αὐτήν*. *Kiessl.*

25. *χ' ἄφθα* cum Casaubono, Stephano, Wintertono et

Et incensa est: facile ex ea lucernam accendere posses.
 Est Lycus, Lycus est, Labae vicini filius,
 Procerus, mollis, multis qui pulcer videtur esse.
 Huius famoso illo amore contabescebat.

Valckenario in textum receperat Harlesius. Mireris sane, hanc formam probatam esse viris doctissimis, quum aoristus apud Dores nusquam in *θαν* pro *θην* exeat. Reposuimus igitur Brunckii lectionem. *Kiessl.* Sensus est: *et adeo illa incensa est*, (n. quum vultus pudore suffusus effervescere et incensus quasi videretur), *vt ex ea facile potuisses lucernam accendere.* Scomma mire facetum est. *Κῆφθα* vel *Χῆφθα* a Stephano in alias venit editiones. *Κῆφα*, i. e. *καὶ ἄρα, εὐμαρ.* Reiske ex Aldino exemplari revocavit. *Χῆφθη* voluit Auratus, Prof. Paris., vnde Brunck. suam lectionem hausisse videtur. Alii tam scripti, quam editi libri aliter legunt apud Reiskium et Wartonum. Ex vestigiis autem variarum lectionum *κῆφατ' εὐμ.* aut *χῆφατεν εὐμ.* aut *κῆφατ' ἐτ' εὐμ.* aut *κῆφα εὐμ.* Valckenarius hanc lectionem eruit: *κῆφατο, (εὐμαρέως — αὔψαις) Ἐντὶ Λύκος* etc. vt haec tandem Cynisca dixerit. *Harl.* Haec Valckenarii ratio ab omni probabilitate abhorret, verissime censente Dahlio. Cum eodem tamen et Iacobso statuere nolim, versus 24. et 25. continere verba, quae nunc primum ipse Aeschines adiiciat, vt vim locutionis proverbialis v. 22. Thyonicho explicet; quae aptius idem, qui dixit *λύκων εἶδες*, protulisse existimabitur. *Kiessl.*

25. Ante *ἀπαλός* iam Call. et ed. Flor. item Cd. Schell. omittunt *χ'*. Recte, metro flagitante. Toupio ad hunc locum respexisse videtur Longus Pastoral. libr. III. p. 110. ed. Iungerm. (p. 522 sq. Boden.). Nimirum mutat Toupius vulgatum in Longo *λαβὴν* in *Λάβα*. At vide Schaeferum ad Longum p. 379. — *ἤμεν* pro *ἡμες* cum Valcken. dedimus e codicibus. *Kiessl.*

26 — 28. *τούτω*, cum iota subscripto, cur dederit Reiskius, nescio. Vt hic *κατατήμεσθαι ἔρωτά τινος*, sic Sophocl. Electr. 122. *τὴν αἰὲ τακτεῖς οἰμωγάν.* Ad Idyll. II. 29. *ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος Δέλιφαις.* — *Μοχ ποχ' ἄσυχον*, pro vulgato *ποθ' ἤσυχον*, prodiit ex edd. sicque

Χ. ἀμῖν τοῦτο δι' ὠτός ἔγεντό ποχ' ἄσυχον οὐτῶς.

Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.

Ἦδη δ' ὦν πόσιος τοὶ τέτταρες ἐν βάθει ἡμες,

Χ ὦ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ἕδεν ἀπ' ἀρχᾶς, 50
Θεσσαλικόν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες· αἱ δὲ Κυ-
νίσκα

Ἐκλαεν ἑξαπίνας θαλερώτερον, ἢ παρὰ ματρὶ

Παρθένος ἑξαέτις κόλπῳ ἐπιθυμησασα.

Τάμος ἐγὼν, τὸν ἴσης τύ, Θυνώνιχε, πὺξ ἐπὶ κόρρας

Valck. Brunck. alii. οὐτῶς vt Brunck. hic etiam cd. Schell. Etiam Latini ita dicunt sic. v. Weisk. de pleonas. p. 163 sq. Hoc sic clanculum aliquando ad aures meas pervenerat. Nam γίγνεσθαι δι' ὠτός est audiri. v. Viger. de idiotis. p. 228. Matthiaei gram. gr. §. 580. e. — A vicinis separatam αὐτῶς scribendum videbatur Heinsio. Kiessl. Versum 28. ita intelligo: rem tunc non amplius exploravi, neque viribus iuribusque mariti vsus sum. Barba autem signum est virilitatis. Postea demum vs. 54. pugnum in faciem vxoris impegit. Aliter interpretantur Warton. ad h. l. et Portus in Diction. dor. voc. μάταν (dor. pro μάτην), frustra. Harl. „Εἰς ἄνδρα γενειῶν. Philostratus p. 595. Olear. καὶ γὰρ εἰς ὕδαρ αἶρεται, καὶ ἐς πῦρ ἄπτεται, καὶ ἐς λέοντα θυμοῦται, καὶ ἐς σὺν ὄρμῃ, καὶ ἐς δράκοντα χωρεῖ, καὶ ἐς κάρδαλον ἔττει κ. τ. λ. Conf. Ruhnken. praef. ad Schelleri Lex. p. X. qui si Theocritei loci memor fuisset, paulo plus honoris huic locutioni habuisset.“ Schaesf. Eiusdem generis sunt loca citata ab Hermanno ad Viger. p. 857. neque diversa ratione dicitur apud Nostrum infra vs. 50. εἰς δέον ἔρπειν. Latini dicunt pro viro. Plaut. Menaechm. 2, 2, 14. pro sano loqueris, quum me appelles nomine. Nostri loci sensus est: virilitatis signo indignum me praestiti, s. virum me non praestiti, scil. quod rem non examinavi. Conf. Idyll. X, 40. Kiessl.

29. τοὶ τέτταρες, recte cum cd. Schell. Schaefer. pro τοσ. sic etiam Gerhard. in Lect. Apollon. p. 131. ὦν pro οὖν dedit Brunck. probante Valcken. Kiessl.

30. 31. ἀπ' ἀρχᾶς Brunck. et Valcken. ex cdd. — τὸν ἐμὸν Λύκον et κακαὶ φρένες verba Thessalicae cuiusdam

Idque nobis sic clam aliquando indicatum fuerat:
 Non tamen rem exploravi, frustra pro viro barbam alens.
 Iam igitur nos quatuor probe potabamus,
 Et Larissaens Lycum meum iterum decantabat,
 Thessalicam cantilenam, improbum ingenium: Cynisca
 autem
 Flebat subito vehementius, quam apud matrem
 Puella sex annorum, gremium appetens.
 Tum ego, quem nosti tu, Thyoniche, pugnum ei in os

cantilenaе fuisse arbitror: sicque etiam Brunckius iudicasse videtur, qui verba illa maiusculis litteris exaranda curavit. Contra Reiske μέλισμα accipit pro *ingenio*: atqui Thessalorum ingenium varium fuit et dolosum. v. Schol. ad Euripid. Phoeniss. v. 1416. (vbi est Θεσσαλὸν σοφισμα, quod suspicionem Heinsii, qui, a Palmerio tamen refutatus, h. l. Θεσσαλικὸν τι σοφισμα corrigit, aliquantum iuvat,) et Valckenarium ad illum versum Euripidis p. 478. et ad scholia p. 768 sq. adde Wartonum. Brunckius μέλιγμα scribendum censuit, probante Valckenario. *Harl.* Nullo modo hic est cogitandum de Thessalica quadam cantilena. Imo verba τὸν Λύκον ἄθεν ἀπ' ἀρχῆς, *Lycum ab initio*, i. e. iterum, decantavit, nonnisi hoc significant: Lycum illum iterum memoravit iocandi et pungendi causa. Quae iterata Lyci mentio vocatur Thessalica cantilena, quia Thessali erant dicaces. Vt autem hic μέλισμα, sic etiam latine dicitur *cantilena*. Conf. Manut. ad Cic. Epist. ad Div. XI. 20. Denique κακὰ φρένες malim intelligere de Thessalo quam de puella: *improbum ingenium, der böse Mensch!* *Kiessl.*

52. Hermann. in Ephem. liter. Lips. a. 1807. no. 10. c. 1754. scribit ἐκλαί pro vulgato ἐκλαεν qui foret aoristus II. qui non exstat. Imperfect. legitur Idyll. XXIII. 17. — Pro περί cum Brunckio et Valcken. ex cdd., in quibus est etiam Schellersh., dedimus παρά. *Kiessl.*

53. 54. Pro ἐπιθυμήσασα Is. Vossius coniecit ἐπιθρηνησασα. In Steph. marg. est ἐπιθυμήσασα. — Lectionem ἰσης τὸ male mutat in ἰσησθα Vossius. — Multa exempla dictionis πῦξ ἐπὶ κόρησς congesta sunt a Valckena-

Ἦλασα, κἄλλαν αὐθις ἀνειρύσασα δὲ πέπλωσ, 35
 Ἐξω ἀπόχετο θᾶσσον. Ἐμὸν κακόν, οὐ τοι ἀρέσκω;
 Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος; ἄλλον ἰοῖσα
 Θάλπε φίλον τήνῃ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ρέοντι.

rio in Epistol. Ruhnken. edit. a Tittmanno p. 160.
Kiessl.

35. *Ἰλαύνειν* de ictu et percussione proprie usurpatur. Homer. *Iliad.* II. 199. de Ulysse, τὸν σκῆπτρῳ Ἰλαῖσασκεν. Sic etiam *Idyll.* XXII. 104. XXV. 256. et 264. XXX. 13. et alibi. Callim. H. in Cerer. 82. ibique Ernesti. [*κἄλλαν* scil. *κλήγην ἦλασα.* sic Aeschyl. *Agam.* 1393 sqq.

καίω δὲ νῦν δις κἂν δυοῖν οἰμώγμασι
 μεθῆκεν αὐτοῦ κἄλα· καὶ πεπτωκότε
 τρίτην ἐπεπείδωμι.

quo de loco conf. Hermann. in *Mus. Stud. Antiq.* p. 102. *Kiessl.*] — ἀνειρύσα δ' αὐ τῶς πέπλωσ, *revelli ei etiam vestes palliumque de corpore* (quod feminae nudavit vultum, hoc ei haud minori fuit ignominiae, quam colaphi inflicti), Reiske revocavit ex edd. Ald. aliisque priscis, quibus consentit cod. Ottoboni aliique, et probavit Warton. Koehler tamen malit ἀνειρύσα δ' αὐτῶς πέπλωσ, h. e. αὐτοῦς τοῦς πέπλωσ. Vulgatum, quod tuentur Toupius, Valcken. et Brunck., quos ego sequutus sum, a Calli ergo et Stephano in editiones recentiores venit: atque in Cd. Toletan. (apud Schottum in *Obs.* 2. 49.) vere legitur ἀνειρύσασα δὲ πέπλωσ. [Etiam in Cd. Schell. K.] De voc. πέπλωσ v. indic. ad *Anthol. gr. poet.* et Gesner. ad *Orphei Argon.* 510. *Harl.*

36. Hic quoque communem librorum lectionem cum Valckenario et Brunckio reddidi, ἔξω ἀπόχετο. Reiske vero de coniectura rescripsit ἀποίχετο, *celeriter te foras eiiice.* In praefatione tamen p. XXXI. [Etiam in notis ad h. l. K.], mutata sententia, repositum a se, tanquam vnice verum, mavult ἀπὸκέ τυ θᾶσσον, ab ἀπὸκείω, vt δεικνύειν. *Harl.* Henr. Vossius, Reiskium et patrem I. H. Vossium sequutus, legit: ἀνειρύσασα τὴν πέπλωσ Ἐξω ἀποίχετο θᾶσσον — quam necessariam dicit esse mutationem propter v. 41. vbi Cynisca demum aufugisse dicitur. At hac difficultate haec mutatio laborat, quod is, qui mulieri iratus os percutit colaphis, non nisi in-

Impegi, et iterum: atque illa attractis vestibus
 Foras abiit ocius. Mea pestis, non tibi placeo?
 Alius tibi dulcior in gremio? alium age
 Fove amicum: illi tuae lacrimae pro pomis fluunt.

... epissime a poeta induci potest tam diligenti ad eam
 utens oratione. Equidem non nimis audacem appella-
 verim, si quis haec omnia verba: ἀνειρούσασα δὲ πέπλωσ
 ἔξω ἀπὸ γυνοῦ θάσσων, quae importune se inter colaphos
 et convicia ingerunt, vt spuria eicienda esse censeat.
 Si genuina sunt, locus non aliter nisi sic intelligi potest,
 vt, statuasus, amatorem repudiatum puellae vestibus
 attractis celeriter abeunti haec verba acclamare, ἐμὸν
 κακὸν κ. τ. λ. et poetam vs. 41. sententiam, *abiit puella*,
 nova ratione repetere, novaque addere. — Toupius
 illustrans formulam ἀνειρούσασα πέπλωσ laudat Idyll.
 XXVI. 16. Apollon. Rh. IV. 940. et Io. Meursii spici-
 legium in Theocritum. — οὐ τοι est a Call. et Steph.
 οὐ τίν Brunck. οὐ τὲ Cdd. aliquot, etiam Schell. Ald. al.
Kiesel.

57. ὑποκόλπιος i. e. ἐν τῷ κόλπῳ. Iuvenal. II. 120.

— ingens

Coena sedet, gremio iacuit nova nupta mariti.

Plura dedit Toupius et in Addend. et in Appendicula.
 Idem Toupius in Addend. recte posuit signum interro-
 gandi post ὑποκόλπιος, cui obsequuntur Finkenstein.
 et Bindemann. Schaefero, qui locum sic malit distin-
 guere: ἄλλος τοι γλυκίων; ὑποκόλπιος ἄλλον ἰοῖσα θάλαπ
 φίλον. Hermannus opposuit, non mutandam esse vul-
 gatam distinctionem, non solum ob caesuram bucolicam,
 sed etiam quod vtrumque orationis membrum no-
 mine ἄλλος incipere debeat; maxime vero, quod ὑπο-
 κόλπιος secundarium vocabulum nullo modo in initio po-
 ni potuerit. — Brunck. pro more suo ἄλλος τίν. *Kiesel.*

58. μάλα, bene! quidquid enim gratum et periuicundum,
 μάλα vocat poeta. v. Toup. *Harl.* Wartono in mentem
 venit: δάκρυα καλά, vel μάλα ἔρωτος (nam vnus Vatica-
 nor. praebet μάλα ἔρωτες), *illi tuae lacrimae pro deliciis
 sunt.* Musgravii μάλα probat Graefius, improbat Dah-
 lius vt parum congruum, sive interpreteris *lacrimas
 impudicas*, sive ex loco Eustathii (Iliad. λ. 758. 41.) a

Μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπόφοροισι χελιδῶν
 Ἀφοῖρον ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον, ἀγείρεν 40
 Ὠκντέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα
 Ἴθὺ δὲ ἀμφιδύρω καὶ δικλίδος, ἃ πόδες ἄγον.
 Αἶνος θῆν λέγεται τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
 Εἶνατι ταιῖδ', ὄκτω ταιῖδ', ἐννέα ταιῖδε, δέκ' ἄλλαι,
 Σάμερον ἐνδεκάτα, ποτίθες δύο· καὶ δύο μᾶνες, 45
 Ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων, οὐδὲ Θρακιστὶ κέκαρμαι.

Iacobsio allato *humidas*. Iacobsius ipse coniecit: μάγλε. Dablius vulgatam interpretatur *per genas fluunt*. At talis oratio animo Aeschinis exacerbato non convenit. Imo locus aut cum Toupio est explicandus: *ei fluunt pro pomis*, i. e. ei sunt gratissimae; (quod nos dicimus: *sie sind ihm zuckersüß*) quae minime sunt blanditiae ab hac sermonis amaritudine alienae; aut μάλα dictum pro ὡς μᾶλα, quod Moschus IV. 56. 57. dicit *θαλερώτερα μῆλων, voller als Aepfel*. ad quem loc. conf. Manson. et Heskin. p. 74. Kiessl.

39—42: *Quemadmodum hirundo celeriter avolat ad aliud et aliud pabulum pullis suis comparandum; ita quoque sine mora Cynisca a nobis avolavit; sic Toup. locum interpretatur. Duce Scholiasta de Medenbach Wakker in Amoenitatib. litterariis, Traiecti ad Rhen. 1770. p. 56. facili opera sanat locum: Μάστακα δοῖσα τέκνοισιν etc. hirundo, ut pullis cibum dedit, celeriter iterum revolat — illa fugit celerior. At maior et poeticus ornatus in vulgata inesse videtur. — ἀγείρεν pro ἀγείρειν Valcken. ex cd. Toletan. (in Schotti obs. 2. 49.) ἀγείρη Brunck. [Primus hac comparatione utitur Homerus Iliad. IX, 323 sqq. Post versum 39. alium deesse, opinabatur Reiske, pendere enim vocabulum μάστακα; saltem deesse προσενέγκασα. In eadem opinione est Warton. At Toupius bene hunc locum expedit, in quo perplexior verborum compositio celerem hirundinis volatum et revolutum ad aliud aliudque pabulum quaerendum egregie depingit. Ad Cyniscam nil nisi celeritas fugae pertinet. Kiessl.] — Vers. 41. ὠκντερον unus cod. quod non deterius esse putat Valckenarius. — Vers. 42. ἀμφιδύρω Winterton. et Valck. Harl. „Ἀμφιδυ-*

Alimentum quemadmodum pullis sub tecto hirundo
 Retro volat cito aliud aliudque collectura:
 Celerior illa e molli culcitra cucurrit
 Recta per vestibulum et fores extimas, qua pedes ducebant.
 In proverbio quidem est, abiit et taurus in silvam.
 Viginti hi sunt dies, octo hi, novem hi, decem alii,
 Hodie vndecimus est, adde duos, et duo menses sunt,
 Ex quo disiuncti sumus, neque Thracico more tonsus sum.

ρον videtur idem esse atque vestibulum Romanorum, vacuum illud sub dio spatium, quod ab ostio ad interiora aedium patebat; *der Hof*. δικλις autem est ianua extima, per quam exitus in semitam publicam, et ex ea aditus in vestibulum patebat; sic dicta, quoniam valvis constabat, seu perpendiculariter illis a vertice deorsum, seu transversim horizontaliter iuxta se decurrentibus. *Reisk.* Euripid. Med. 134. ἐν ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω μελάθρου βοῶν ἔκλυον. — Cum dictione ἄ πόδες ἄρον (vid. ad XIII. 70.) Toupius hic comparat Horat. Epod. XI. 20. *ferebar incerto pede.* *Kiessl.*

43. In pluribus cdd. et in scholiis est ἔβα κεν ταῦρος, vel πενταῦρος. Hinc Reiskius malebat κα, quod interpretatur πη, nescio qui: sensu inusitato. Graefius κεν vertit wohl. Sed καὶ nihil habet offensionis. ἀνὰ ὕλαν i. q: εἰς ὕλαν. v. Herman. ad Viger. p. 855. Sensus proverbii est: *abiit vxor, neque revertit*, vt taurus, qui ἀπειμαγελῶν in silvam aufugit. Conf. Erasmi Adag. p. 44. et Vossium ad Virgil. Georg. p. 580. *Kiessl.*

44. 45. εἴποι vnus cod. — vs. 45. ἐνδέκατος, scil. ἡλιος, Ald. Steph. Valck. ἐνδεκάτη, scil. ἡμέρα, Call. inde ἐνδεκάτα Brunck. quod ipsum ex plurimis cdd. etiam Schell. cum Schaefero et Gaisfordio recepi. Cum eodem Gaisfordio ex quatuor cdd. dedi ποτίθεις pro vulgato ποτίθει. Formam hanc, quae etiam Schaefero suspecta videtur, vix satis tuearis forma ἄνοτα. Videtur ab iis esse profecta, qui aoristum cum praesente confunderent. — Μάνας conicit Reiskius, atque sic cd. Schell.; male. In tali dierum enumeratione ratio velut ad assem constet opus non est. *Kiessl.*

46. Omissio tonsurae signum erat luctus. nam lugentes et

Οἱ δὲ Λύκος νῦν πάντα, Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνόπτας
 Ἄμμες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθμητοί,
 Λύστανοι Μεγαρήες, ἀτιμοτάτα ἐνὶ μοίρῃ.

Καὶ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν ἐς δέον ἐρ-
 ποι 50
 Νῦν δὲ ποχ', ὡς μῦς (φαντί), Θυώνιχ', ἐγεύμεθα
 πίσσας.

moesti curam, ut reliqui corporis, ita comae quibque negligebant. Thracica tonsura videtur levissima et contemptissima fuisse, qua vterentur etiam ingenui, qui tamen sordidiuscule corpus haberent. sic Reiske de hoc loco, qui praeterea monet, caput Thracico more tonsuratum simile apparuisse scaphio inverso; seu globo dimidiato, parte convexa sursum versu; quam ceteri Graeci, qui laetius et liberalius victitarent, comam non tam profunde in frontem demitterent. Idem pro ἀλλάλων vocem non graecam ἀλύλων repositam volebat. Warton. corrigit pro οὐδέ, vel οὐδ' εἰ, ut est in quibusdam cdd. et edit. Iunt., vel κ' οὐ δὴ, quod recepit Brunck. Pro θρακιστὶ Toupius suspicatur scholiasten legisse καριστὶ, quae ei lectio pulcherrima videtur esse. Graefius legit κ' οὐδέ, ut sit sensus: *et ne thracicus quidem sum tonsus*. Sed mutatione opus non est, si verba sic explices: *neque tonsus sum thracico more*, i. e. ita ut speciem Thracis prae me feram. Poterant enim Thraeces, licet tonderentur, a Graecis illam tonsuram inolegantem aspernantibus intonsorum loco haberi. De tonsura Thracum, qui Hom. Iliad. IV. 533. ἀκρόκομοι dicuntur, conf. Naekium ad Choerili reliq. p. 140 sq. *Kiesel.*

47. Pro vulgato αἱ δὲ Λύκῳ, quum in Florent. ed. (et aliquot cdd.) οἶδε Λύκος legeretur, egregiam hinc lectionem Toupius restituit αἱ δὲ Λύκος, quam ut cum Brunckio Valckenarius, sic post hunc ceteri editores recipere non dubitarunt. Reiskius quum recte intellexisset, poetam magis in demonstranda laborare illius amoris magnitudine, quo Cynisca erga Lycum flagraret, quam huius, quo Lycus illam prosequeretur, legendum censebat: τᾷ δὲ Λύκος atque τᾷ δὲ revera in aliquot cdd. legitur. De locutione πάντα εἶναι τῶν vide Hermann. ad Viger. p. 727. et quos citat alios Matthias

Illi nunc Lycus omnia est, Lycō et nocte patet:
Nos autem nullo neque respectu neque numero digni ha-
bemur,

Infelices Megarenses, conditione contemtissima.

Et si amorem exuere possem, omnia recte cederent:

Nunc autem aliquando, ut mus (ajunt), Thyoniche, gu-
stavimus picem.

in gram. gr. §. 458. De οἷ, an sic poni possit, sine cau-
sa dubitat Graefius. *Kiessl.*

48. 49. Conf. Schol. et Callimachi epigr. XXVI. ibique
Fabrum; Schrader. ad Musaeum p. 198. vbi etiam de
nostro scholio disputat. — ἀριθμοῖσι pro ἀριθμητοῖσι
Brunck. et Valck. ex codd. Florent. — Brunck. μοίση
ex ed. Calliery. ἀποστρέψαι ἐνὶ μοίση malit Valck. *Harl.*
Moiqa h. l. *conditio*, ut passim γῶρα. vid. Dorvill. ad
Chariton. p. 276. De ἀστροφίας disputat Valcken. ad Ado-
niaz. p. 251. *Kiessl.*

50. καὶ μὲν Brunck. praecedente Toupio ad ultimum fra-
gment. p. 408. καὶ μὲν scribendum esse contendit Hein-
sius: neutrum necessarium esse iudicat Valckenarius.
καὶ Calliery. καὶ reliq. edd. apud Reiskium, qui prae-
terea Adinam lectionem ἀποστρέψαι-με, si quidem ini-
ceret animo meo odium sui, haud bene revocavit. Vul-
gatam interpretatur Scholiastes: εἰ μὲν καταφρονήσαιμε
αὐτῆς. [Etiam Salmasius putabat, scholiasten legisse
μὲν pro μὲν; in quo haud dubie errat. Scholiastes enim
quum ἀποστρέψαιμε interpretaretur καταφρονήσαιμε, non
poterat, utpote interpres, pronomen omittere. ἀποστρέ-
ψαι est abstinere ab amore, ut ἀπεθίσαι, abstinere a
cibo, et al. conf. Cattier. Gazophylac. Graec. p. 75. *K.*]
Suidas vero in ἀποστρέψαι, fortiter tolerare: eumque
Crispinus in versione nostri loci sequutus est. conf.
Porti Diction. dor. h. v. *Harl.*

51. Reiske, quem sequutus est Brunck, hunc versum ita
refinxit: Νῦν δὲ ποθῶ. μῦς, φαντί, Θυόνιχε, γεύετο
πίσσας iam vero desiderio (Cyniscae) teneor. Mus,
ajunt, Thyoniche, picem aliquando gustabat. Quam
emendationem, si auctoritate codd. fulta fuisset, et nisi
a vestigiis antiquae scripturae iusto longius recederet,
in textum recipere non dubitassem. Vulgatae tamen

Χῶ, τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἄμαχανέοντος ἔρωτος,
 Οὐκ οἶδα· πλὴν Σίμος, ὁ τᾶς Ἐπιγάλλω ἐρασθεῖς,
 Ἐκπλεύσας, ὑγιῆς ἐπανήθη, ἐμὸς ἀλικιώτας.

Πλευσοῦμαι κηγῶν διαπόντιος οὔτε κάκιστος, 55
 Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμολὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἦφειλε μὰν χωρῆν κατὰ νοῦν τεὸν ὧν ἐπιθυμεῖς,
 Αἰσχίνα· εἰ δ' οὕτως ἄρα τοι δοκεῖ ὥστ' ἀποδαμῆν,
 Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Τάλλα δ' ἀνήρ ποιός τις;

sensus eodem redit: difficulter ab illa possum evelli. Proverbium enim de mure picem degustante transferri solet ad res, quas retinere et omittere pariter molestum est. [Conf. Reisk. ad h. l. et Erasmi Adag. p. 655 sq. K.] *Nῦν δέ ποχ'* pro *ποθ'* Winterton. nec displicet Valcken. qui etiam *Θυνώνηχ'*, *ἐγεύμεθα* conjiicit. *Harl.* [Imperfecto opus est propter *ποτέ*, particula autem *νῦν* hic non tempus significat, sed, vt passim Romanorum *nunc*, habet vim ratiocinandi. *Kiessl.*]

52. φάρμακον ἐντὶ ἄμαχ. dedit cum Brunckio Döhlins. Valckenarius poetam putat ἐντὶ γ' ἄμαχαν. scripsisse. *Harl.*
 55 — 55. ἐπιγάλλω Brunck. ex Vatic. cdd. (sic etiam Schell.), qui, Reiskii sententiam secutus, vocabulum ἐπίγαλλος non vt Stephanus, cuius sententiam probaverunt editores recentiores, putat esse nomen viri proprium, sed adiectivum, *aeratus*, *aeris dives*; ideoque prima littera minore exarandum curavit. Valckenarius *Ἐπιγάλλω*, forma dorica et tanquam nomen proprium, vt Stephanus voluit, excudi iussit. In sequenti vs. Brunck ex cdd. dedit ἐπανήθη — ἀλικιώτας — κηγῶν. Ei obsequutus est Valcken. nisi quod ἐπανήθη retinuit, et formam *πλευσοῦμαι* praefert lectioni cdd. *πλευσεῦμαι*, a Piersono probatae. *Harl.* De vi peregrinandi ad amorem expugnandum conf. Propert. III. eleg. XX. *Kiessl.*

56. Reiskius malit ὡς στρατιώτας, pro *milite*, sic satis commodus et mediocriter tolerabilis, vt miles, quatenus miles quis est, neque ille optimus, neque rursus

Quodque remedium sit invicti amoris,
 Non scio: nisi Simus, qui Epichalei filiam amabat,
 Quam navigasset, sanus rediit, meus aequalis.
 Navigabo et ego per mare: neque pessimus ero,
 Neque forsitan primus, sed unus ex multis miles.

THYONICHVS.

Vtinam tibi ex animo succedant, quae cupis,
 Aeschines, si igitur sic tibi placet, vt peregre abeas,
 Stipendia praebet Ptolemaeus homini libero vt vir optimus.

AESCHINES.

Cetera autem qualis est?

pessimus. Etiam Grotius in Stobaeo suo scribit ὡς
 Τουπίου ὀμαλὸν στρατιώτην interpretatur *militem nec
 primum nec postremum*. Elegans est Koehleri conie-
 ctura legis, ὀμαλὸς δὲ τις ἐν στρατιώταις. Si proba-
 tur ὡς, structura verborum sic procedit: ὡς ὀμαλὸς τις
 στρατ. *vt vnus ex multis*; sin articulus ὁ genuinus est,
 patrocinatur opinioni eorum, qui Idyll. I. v. 1. coniun-
 gunt ἀδύ τι τὸ ψιθυρίσμα μελλοῦσθαι αἰ πέντε τήνα. *Kiessl.*

57. 58. χωρῆν — ἄρα τὴν — ἀποδαμῆν Brunck; Valcke-
 narius quoque χωρῆν et ἀποδαμῆν; pro hoc tamen poe-
 ta ei ἀποδαμῆν videtur scripsisse: quod recipere non
 dubitavimus. Miramur autem, quod nemo interpre-
 tum, quod sciamus, vs. 57. imperfecto ἐπεθύμεις, quod
 hic prorsus alienum est et ex Idyll. X, 17. huc translatum
 videtur, offensus est. Correximus igitur ex Cd. Schel-
 lershem. ἐπιθυμείς. *Kiessl.*

59 — 63. In distribuendis interlocutorum partibus libri
 veteres valde variant; v. Reiske et Warton. quorum
 prior inter alia, quae fuse disputat, coniiicit, v. 60. le-
 gendum esse ἑλευθερος, ὡς τις ἄριστος, *liberalis vt qui
 maxime*; posterior vero ita: Πτολεμαῖος. Αἴσχ. ἑλευ-
 θερος, ὡς τις ἄριστος; Τάλλα — τις; Θῆων. ἑλευ-
 θερος, ὡς τις ἄριστος. Reiskii suspicio, periisse nobis
 partem versus Theocritei, atque ad hiatum implendum
 verba ἐλ. ὄστις ἄρ. ex versu praecedenti repetita esse, satis
 probabilis esse videtur Valckenario. ὡς τις ἄρ. corrige-
 bat etiam Salmasius. [Distributio partium interlocuto-
 rum, qualem in textu post Valckenar. aliosque dedi-

ΘΥΩΝΙΧΟΣ

Ἐλευθέριε ὄστις ἄριστος, 60

Εὐγνώμων, φιλόμοισος, ἐρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἀδύς·
 Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·
 Πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτεῦμενος, οὐκ ἀνανεύων,
 Οἷα χρῆ βασιλῆ. αἰτῆν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντί,
 Αἰσχίνα. ὥστ', εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὤμον ἄρῃσκει 65
 Ἀῶπος ἄκρον περναῖσθαι, ἐπ' ἀμφοτέρῃσι δὲ βα-
 βακίως

Ταλμασεῖς ἐπιόντα μένειν ἑραστὸν ἀσπιδιώταν,
 Ἄι τάχος εἰς Αἴγυπτον. ἀπὸ κρητάρων κελόμεσθα

mus, est Calliergi. In editione Iunt. Aldina, Lovaniensi, etiam in Cd. Schell. (excepto vs. 60.) aliisque, talis est:

Μισθοδοτὰς Πτολεμαῖος. ΑΙΣΧ. Ἐλευθέριε οἶος; ΘΥΩΝ. ἄριστος.

ΑΙΣΧ. εἴλλα δ' ἄνηρ ποῖός τις, Ἐλευθέριε ὄστις ἄριστος;
 ΘΥΩΝ. εὐγνώμων —.

qua ex distributione orationem admodum moratam existere, non nego. Ratio Stephani a Calliergi non recedit, nisi quod totus versus 60. Aeschinæ tribuitur, ita ut Thyonichi oratio incipiat a verbo εὐγνώμων. In Cd. Schell. vs. 60. sic legitur: τὰ δ' ἄλλ' ἄνηρ ποῖός τις. a secunda manu additum: Ἐλευθέριε οἶος. θυ. ἄριστος. Versui proximo prae fixum est nomen θυώνιχος. — οἶος ἄριστος legitur etiam in Stobaei Florileg. p. 526. Gesn. ubi hic versus cum sequentibus prostat. οἶος pro ὄστις dant item plures cdd. alii cdd. versum omittunt, atque spurium eum esse non temere iudicat Gaisfordius, ut iam antea Dahlius existimavit. Kiessl.] — Vers. 61. φιλόμοισος Brunck. improbante Valckenario. — Vers. 65. Valck. suspicatur legendum, αἰτεῦμενος (petenti) οὐκ ἀνανεύων. Οἷα χρῆ βασιλῆ. Harl. [Valckenarii mutatione opus non est; nam αἰτεῖσθαι etiam passivo usurpari, docet locus Polyb. XXVII. 12. 2. αἰτούμενος πολλακίς ὑπ' αὐτῶν atque passive hic accipiendum esse, ostendit vel αἰτῆν, quod sequitur. Kiessl.]

64. 65. Οἶον χρῆ βασιλέα (ita ut ea in vnam longam syllabam coalescat) αἰτῆν Brunck, partim ex Stobaeo et

PHYONICHVS.

Homini libero quicumque optimus,
 Benignus, Musarum amicus, amabilis, ad summum suavis:
 Qui movit amantem, non amantem etiam magis:
 Multas multa largiens: rogatus non abnuens,
 Vt decet regem: rogare autem non oportet omni de re,
 Aeschines. Quare, si tibi placet in dextro humero
 Sagulam sursum fibula constringere, et in utroque
 pede consistens
 Audebis irruentem hostem ferocem scutatum subsistere,
 Quam primam in Aegyptum. A temporibus omnes

codicibus. *Harl.* [Scrpsi βασιλῆ, absque apostropho, ut Τυδῆ, *Iliad.* IV. 584. Μηιστῆ, *Iliad.* XV. 559. Vide de hac accusativi forma *Bekkerum* in *Jen. A. L. Z.* 1809. 244. col. 131. *Fischer.* ad *Weller.* I. p. 121. 129 sq. *Matthiae* gram. gr. p. 97. *Gregor. Cor.* p. 160. et ad eum *Schaef.* p. 162 sq. Vers. 65. *Brunck.* dedit αἰ τοι. quatuor codd. ἀείρω. *Kiessl.*]

66. 67. λῶπος codd. edd. *Flor.* *Gall.* *Brunck.* et *Valcken.* (Cf. *Schell.* λῶπον, ut vulgo.) — ἀμφοτέροις plurimi cdd. (etiam *Schell.*) edd. pr. *Valck.* et *Brunck.* ἀμφοτέρας *Ald.* et *Reiske.* ἀμφοτέρων *Calliery.* et reliq. editt. Interpretor ἐπ' ἀμφοτέροις, sc. πρὸς βεβακῶς, (pro quo vitiose scribitur in primis edd. βεβακῶν,) si magno gradu obtinebis locum tuum. Pari modo *Tyrtaeus* carm. I. vers. vlt. (53 sq. ed. *Franck.*) vbi v. *Klotz.* p. 29. ed. *Altenburg.* ἀλλὰ τις εὖ διαβὰς μέντω ποσὶν ἀμφοτέροις Στηραχθεῖς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακῶν. [Longe alia vi posita est locutio ἐπ' ἀμφοτέροις *Idyll.* X. 55. hinc nostro loco fere praetulemam ἀμφοτέρων. *Kiessl.*] μένην cum aliquot cdd. *Brunck.* μέην scribi iubet *Valckena-*
rius. *Harl.*

68. ὦ τάχος *Ald.* aliaeque antiquae edd. in qua lectione *Reiskio* latere videtur ὡς τάχος. — Ἀπὸ προτάφων *Heinsius* interpretatur κατὰ προτάφους, ut ἀπὸ στέφανων dc. pro κατὰ στέφανα, et *Idyll.* XVI, 49. *Cygnus* θῆλυς ἀπὸ χροῖας i. q. τὴν χροῖαν. Imo poeta hoc dicit, canitiem a temporibus incipientem ultra serpere. *Kiessl.*

Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερῶ ἐς γένυν ἔρπει
 Λευκαίων ὁ χρόνος. ποιῆν τε δεῖ, ἄς γόνυ χλω-
 ρόν.

69. ἔρποι duo cdd. sicque legisse videntur Scholiastes et Eustathius ad Iliad. δ. p. 492. = 375. pen. συνελεῖ δὲ εἰς τοῦτο καὶ Θεόκριτος εἰπὼν, ἀπὸ κρ. π. π. γ. κ. ἐπισχερῶ, ἦτοι κατὰ ταῖς καὶ ἐφεξῆς, εἰς γένυν ἔρποι Α. ὁ. χ. Conf. p. 727, 26. = 619, 10. 877, 10. = 827, 12. Legitur ἐπισχερῶ in Iliad. XI, 668. XVIII, 68. XXIII, 125. Hesych. ἐφεξῆς, κατὰ τὸ ἐξῆς. Abreschius tamen in Obs. Miscell. Vol. VI. tom. II. p. 409 sq. potius scribendum putat ἐπὶ σχερῶ. Adde Arnaldi Graec. Lect. II. 2. p. 147. et Warton. ad nostrum locum. *Harl.*

70. ποιῆν — ἄς Brunck. et Valck. ex duobus saltem codicibus. [In Cd. Schell. ποιῆν — ὡς] ἄς pro ἕως ponitur. v. Toup. in *Appendicula*, item in *Addendis* ad XXIX. 20. *Koen.* ad Gregor. Cor. p. 188 sq. *Sturz.* ad Maittair. p. 322. *Jacobs.* in Athen. p. 140. quem citat *Welcker.* ad fragmenta Alcmanis p. 45. Legitur ἄς pro ἕως apud Pindar. Olymp. X. 61. Formam ὡς, quam praebet Cq. Schellersh., nondum sperno. — De loci sententia conf. Horat. Epod. XIII, 4. *dumque virent genua.* Ernesti in Clav. Ciceron. s. v. *viriditas.* Valcken. Epist. ad Röver. p. XXIII sq. Suid. v. *στερρόν ἀντικνήμιον.* Eustath. II. κ. p. 812, 49. = 735, 15. φ. p. 1257. = 1525, 13. Od. ε. p. 1615, 25. = 555, 37. *K.*

Senescimus, et deinceps in genam serpit
 Aetas canos reddens: gerere aliquid oportet, dum genua
 virent.

ARGUMENTVM
 IDYLLII XV.

Quum Adonidis sacra Arsinoes cura et sumtibus magna hominum celebritate Alexandriae agerentur, Theocritus materiam inde arripuit, et ipsam reginam totamque Ptolemaeorum familiam splendidis laudibus eleganter ornandi. Quod ut faceret in hoc Idyllio, duas inferioris loci mulierculas exhibet, quae Syracusis natae et educatae, cum matris Alexandriae habitatum concesserant, et ut splendidum festi apparatus spectent, una cum ancillis in aulam regiam sese conferunt. Plures huius carminis constituendae sunt partes sive scenae, quarum prima in Praxinoes agitur aedibus, quo Gorgo venit, ut amicam arcessat. — 43. Post varios sermones, quales inter mulieres haberi solent, rebus domi compositis, ambae ancillis comitantibus in viam publicam prodeunt, ubi illis turba hominum undique confluentium stuporem, equi regis forte occurrentes terrorem incutiunt. Sequitur brevis cum vetula obviam iis facta confabulatio. — 64. Iam in regiae porta in hominum turba misere luctantur, et aegre tandem, ignoto quodam homine opem praestante, in eum locum penetrant, ubi Adonidis sacra fiunt. — 77. In ipsa denique regia, dum Adonidis ibi expositam imaginem, dum stragularum vestium reliquique ornatus magnificentiam, dum omnia denique admirantur, de omnibus garriunt, altercatio iis oritur cum spectatore quaedam, intolerabilem earum garrulitatem aegre ferente. — 95. Conticescunt tandem, ut carmen audiant in honorem Adonidis compositum, quod idem Arsinoes Berenicesque laudes complectitur. — 146. Quo carmine finito post laudes cantatrici tributas domum redire parant. — Egregium poema, tum ob veritatem et festivitatem, qua muliebris indoles repraesentatur; tum ob rerum varietatem orbe satis exigua exhibitarum; tum denique ob elegantiam, qua regiae familiae laudes attexit auctor. — Totum est mimicum, factumque ad imitationem mimorum Sophronis muliebrum.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ
Ἡ
ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α.

ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΒΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ
[ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ ΔΟΙΛΩΣ].

ΓΟΡΓΩ.

Ἐνδοῖ Πραξινοῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ! ἔνδοι.
Θαῦμ', ὅτι καὶ νῦν ἦνθεσ. ὄρη δίφρον, Εὐνοῶ, ἀντῶ.
Ἐμβαλε καὶ ποτίκρανον.

Suavissimum hoc et maxime festivum Idyllium, quod plane est δραματικὸν sive μιμητικὸν, et garrulitatem atque ineptias muliercularum vivis coloribus depingit, numeratur XVI. in Analectis Brunckianis. Illustratum est satis superque a Reiskio, Toupio in Epistola de Syracusiis Tom. II. ed. Warton. p. 327 sqq., Wartono, imprimis Valckenario, qui plenissimum commentarium, testem infinitae eruditionis et ingenii subtilitatis locupletissimum, thesaurum veluti graecae linguae, in hoc carmen conscripsit. — Vetus argumentum graecum, edito longe melius atque altero tanto auctius, a Ruhnkenio in membrana bibliothecae regiae Parisinae inventum, Valckenarius in Adnotationibus suis publici iuris fecit et copiose docteque explicuit. Scena Alexandriae figenda est: colloquuntur Syracosiae mulieres, non primi ordinis matronae, sed de plebe (hinc doricam dialectum in colloquio vulgarium illarum mulier-

SYRACUSIAE
SIVE
ADONIDIS FESTVM
CELEBRANTES.

IDYLLION XV.

GORGO, PRAXINOA, ANVS, HOSPES
[ALTER HOSPES, CANTRIX].

GORGO.

Intusne est Praxinoa?

PRAXINOA.

Gorgo cara, quam sero! Intus.
Mirum quod et nunc ades. vide sellam, Eunoa, dominae.
Iniice etiam pulvinum.

cularum vbivis, meo quidem sensu, recte praeferas), quae in Aegyptum, Alexandriam, commigrarunt, ibique habitantes maritum quaeque suum, liberos et servos, ancillas certe habent. In Alexandrinis autem Adoniis, a Cyrillo, archiepiscopo Alexandrino, in Comment. in Ies. cap. XVIII. opp. tom. II. p. 275. latius descriptis (v. Valck. p. 192 sq.), mos fuit exornare semidei signum, hocque sequentis forsitan diei summo mane, comitantibus primariis matronis iisque piis, praeceteris, cultricibus ad mare deducere abluendum. Compara Bion. Idyll. 1. *Harl.*

1. 2. *Γοργοί*, quae est forma in talibus legitima (conf. Fischer ad Weller. I. p. 414.), pro vulgata *Γοργω* dederunt Winterton. Valck. et Brunck. ex optimis codicibus, — Valckenarius, deletis nominis Eunoas indicibus literis ante verba *Γοργοί* — *ἐνδοί*, (cui ancillae haec verba tribuunt Reisk. Harles. Dahl, Henricus et

ΓΟΡΓΩ:

Ἐχει κάλλιστα.
ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίσου.

ΓΟΡΓΩ.

Ὡ τὰς ἀδαμάτω ψυχᾶς! μόλις ὑμῖν ἐσώθη,
Πραξινοῦ' πολλὰ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθροπῶν 5

Ioh. Henricus Vossij) hominem totam vixisse ad πόλι' ἑρα-
νον assignat Praxinoae, cui sane optime convenit, si
eam haec Gorgoni ancillam a iamvis expectantem filo-
cutae ex domuncula respondisse cogites. Idem tamen
Valckenarius in nota vs. 2. citat Wartono ἡ ἴδιον legendum
verbaque, θαῦμα, ὅτι καὶ νῦν ἦνθον, Gorgoni tribuenda,
sequentia autem, ὄρη δ' ἴφρον — αὐτᾶ, rursus Praxinoae
adscribenda censet; quam rationem praestulit etiam
Finkenstëinius. Quod nolim probare: nam ex p̄fiori
Valck. descriptione ea inest in hoc loco orationis per-
turbatio et confusio, quae mulierem garrulam et grae
gaudio vix sui compotem egregie decet: ὡς γοῶν sc.
παρεῖ, o quam diuturna ex absentia ades, interprete
Reiskio. Quae Schaeferus ad Lamb. Hes. Ellips. p.
402. dixit, satis demonstrant, potius γοῶν quam cum
Salmasio γοῶν, genitivo, scribendum esse. Dativus
fungitur vice adverbii. Add. Eurip. Phoeniss. γ. 502.
313. — Verba ἐρδοῖ Πραξ, citat Etymol. M. p. 663. 29.
H. l. respicit Eustathius Od. σ. p. 1839, 55. = 659. 31.
— Versum secundum propter Etym. in Ἀολοῦ Hem-
sterhusius, cui verba Etymol. ad hunc locum referri
posse videbantur, sic emendabat: θαῦμα ἔτα καὶ αὐτῶν
θε. φέρ' ὡ δ' ἴφρον, Εὐνοῦ, αὐτᾶ, ut priore Praxinoe
apud se dixerit. Rectius tamen Etymologi locum So-
phronis verba continere cum Valckenario statueris. —
Ad illustrandum hunc intrantes excipiendi morem, citat
Dahlus Homer. Odys. X. 235. XX. 150. XXI. 177.
Apollon. Rh. III. 49. — Ut hic dicitur ὄρη δ' ἴφρον, sic
Hom. Odys. VIII. 443. ἴδε πᾶμα. Conf. de hoc lo-
quendi vsu Koeppen. ad Iliad. II. 584. Plures cdd. ὄρα
pro ὄρη. Kiessl.

3. ἔχει κάλλιστα quidam minus recte tribuunt Eunoae. —

GORGO.

Benigne.

PRAXINOA.

Conside.

GORGO.

O infractum animum! Vix vobis salva evasi,
Praxinoa, per magnam turbam multasque quadrigas.

Locutiones *ἔχει κάλλιστα· κάλλιστα· ἐπαινώ·* usurpamus, quando oblato beneficio non vtentes gratias agimus, aut quando officiosam sedulitatem et anxium paene studium amicorum benigne nos accipientium deprecamur. Eandem vim habet Latinorum *recte*; vt Terent. Eun. II. 3: 50. *rogo, num quid velit. recte, inquit. abeo.* ad quem loc. conf. Ruhnken. et Bentleium ad Heaut. III. 2. 7. item interpretes ad Aristoph. Ran. 511. Apud Horat. Epist. I. 7, 16. et 62. est *benigne*. — Valcken. citat ex Plauti Sticho I. 2. 37. PI. *Mane pulvinum. AN. Bene procuras mihi; satis sic fultum est mihi.* Cum Brunckio rescripsimus *καθίσδευ* pro vulg. *καθίξει.* K.

4. Lectio vulgata et a plerisque cdd. item a Gregorio Cor. p. 370. oblata est *ἀδεμάτων* vel *ἀδεμάτων*, quod vocabulum Reiskius derivat a *δέμα*: nam *δέμα*, *δείμα* et *δέος* idem significare, *metum* puta, hinc *ἀδεμάτων* esse *imperterritum, metu carentem*, Gregor. Cor. §. CLXXVII. *ἀδεμάτων ψυχὴν* interpretatur *τὴν νεκρὰν, ἣ γοὺν τὴν ἐξω τοῦ σώματος*. Toupius in Epistola pronuntiat, *ἀδεματος* vocem ne graecam quidem esse, idque recte, opinor; nam vix probaretur, si quis contenderet, *ἀδεματος* esse idem quod *ἀδάματος*, quemadmodum Aeoles dicunt *θέρσος* pro *θάρσος*. conf. Etym. M. p. 447. l. 24. — Equidem nullus dubito, quin Casaubonus veram h. l. lectionem detexerit, *ἀδαμάτων* i. e. *ἀδαμάστων, ἀδαμάτων*. Atque vere legitur *ἀδαμάτων* in quatuor Cdd. apud Gaisford., in vno *ἀδαμάτων*. Vtraque autem forma, *ἀδάματος* et *ἀδαμάστος*, in vsu fuit: conf. Ruhnken. Epist. crit. I. p. 110. Nonnulla alia vocabula, in quibus item duplex forma usurpata est, commemoravimus ad Idyll. I. 126. Casaubonus sic interpretatur: *o durum et fortem animum ac multa passum!* Mulier hoc vult, se

Παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυθηφόροι ἄνδρες·
 Ἄ δ' ὁδὸς ἄτροτος· τὸ δ' ἑκαστοτέρῳ ἔμ' ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τήνος ἐπ' ἔσχατα γῆς ἔλαβ' ἐνθῶν

invictum animum malis opposuisse, nullis se laboribus et periculis domitam seu fractam esse. Aeschyl. Sept. c. Th. 85g. Ed. Schütz. min. *ἰὸ κακῶν ἀτρώμονες* vbi scholia: *ἀτρώμονες, ἀδάμαστοι, ἀκαταπόνητοι, ὑπὸ τῶν κακῶν μὴ νικηθέντες, ἢ οὓς πολλὰ κακὰ οὐκ ἔδαμασαν.* Lucian. Demosth. Encom. extr. (§. 50. Schmied.) *βαβαὶ τῆς ἀπειτήτου ψυχῆς!* In Cdd. praeter istas hae prostant lectiones: *ἀδημάτων ἀδειμάντων ἀδαμάντων ἀδαμέτου ἀδεμάντων.* Quod Scaligero placuit et Henr. Stephano, *ἀλεμάτω* (dorice pro *ἠλεμάτου, o me stolidam!*) non displicet Valckenario. *Kiessl.*

6. *κρηπίδες* recte Scholiastes: *πανταχοῦ κεκρηπιδωμένους ἄνδρες λέγει δὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει στρατιώτας.* Etiam *χλαμυθηφόροι* sunt milites, quorum *chlamys* est propria. Wartonus intelligit homines tunicatos et multus est de vocabulo *χλαμύς.* Adde *Marklandum* in Epistola critica, Cantabr. 1723. p. 87. et notam ad Anthol. latin. poet. meam p. 192. — *παντᾶ* sine iota subscripto, bis, Brunck. *Harl.* „Similiter *ἀσπίς* pro *militibus*, et *λόγχη.* Markl. ad Iphig. Aul. 189. Attigit Schaefer ad Longum p. 373.“ *Iacobs.*

7. *ἄτροτος* proprie dc. *qui nullis laboribus frangitur vel defatigatur:* tum *ἄτροτα* Graecis dcc. *gravia et molesta*, Latinis *laboriosa* (quasi nullo labore superanda, domanda). Conf. de istiusmodi adiectivis duplicem fere vim vel activam vel passivam habentibus *Hemsterhus.* ad Lucian. T. I. p. 179. et ad *Thom. Mag.* in v. *Ἀθίετος.* — Quum forma *ἑκαστοτέρῳ* praeter hunc locum nusquam legatur, Valcken. emendabat *ἐκαστέρῳ ἄμμιν ἀποικεῖς*, quod Brunck. recepit; calidius, opinor. Summa enim libertate in formandis comparativis et superlativis Graecos vsos esse, ostendunt dicta ad h. l. a Valckenario. adde Fischer. ad Weller. II. p. 117. Quare *ἑκαστοτέρῳ* nolim damnare. Verum pro *ἔμ*, quod haud dubie vitiosum est, praefero coniecturam *Scaligeri*, probatam Stephano, Salmasio et Hemsterhusio,

Vbique sunt crepidae, vbique chlamydati viri.
Via est laboriosa, tuque remotius a me habitas.

PRAXINOA.

Propterea delirus ille in extrema terrae profectus emit

μεῦ ἀποκειῖς: atque Salmasius, qui μεῦ in cod. postea invenisse videtur Palatino, in libro suo μοι ἀποκειῖς vel μεῦ ἀποκειῖς adnotaverat. *Kiesl.*

8. ταῦθ' pro διὰ ταῦτα, vt Idyll. XIV. 3. — Παρήγορος seu πάραρος, quod cum Eustathio, cuius locum mox afferimus, Stephanus et Dammius in Lex. gr. p. 2157. derivant ab ἄρω, ἀρτο, rectius deduxeris ab ἀείρω s. αἴρω, ελεῖω, elevo suspendendo, suspendo. (Etymol. M. p. 655, 40. sibi non constat.) Hinc perfectum ἤορα, a quo multa derivata, vt ἄορ, quicquid aliquis ex corpore suspensum gestat, gestamen, ein Gehänge, χρυσάορος, ἀορτή, ἀορτή. Vocab. παρήγορος proprie vsurpatur de equo *funali*, qui iuxta iugales curru iunctus libere vagatur, exerrat. Dionys. Halic. Ant. Rom. VII. c. 73. σειραῖος ἵππος — ὃν ἀπὸ τοῦ παρηγορῆσθαι καὶ συνεξυχθαι παρήγορον ἐκάλουν οἱ παλαιοί. Conf. Iliad. XVI, 474. add. Iliad. VIII. 87. XVI. 152. Sueton. Tiber. c. 6. Feithii Antiqq. Hom. IV. 11. p. 493. ed. Argentor. Tum tropice de eo, cuius animus sic elevatur, vt a rationis tramite aberret. Sic Iliad. XXIII. 603. ad quem locum Eustathius p. 1319. = 1459, 8. ὁ δὲ γε παρὰ Θεοκρίτω πάραρος δηλοῖ μὲν ὅπερ καὶ ὁ ἐν ταῦθα παρήγορος γίνεται δὲ οὐ παρὰ τὸ αἴρω, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἄρω, τὸ ἀρμόζω, οἰονεὶ ὁ παρηγοσμένος, ὁ μὴ συνέχειαν ἔχων, ὁ μὴ πυκνός, ὁ μὴ φρενήρης, ὁ ἀραιὸς τὸν νοῦν. Conf. Il. η. p. 672, 60. = 545, 40. adde Etymol. M. l. c. Plene dixit νόον παρήγορος Archilochus in Scolio, quod illustrat Igenius in Scoliis Graecor. p. 193 sqq. qui tamen dedit de coniectura νόος παρήγορος, quod Liebel. in Archilochi reliquiis p. 111. monere oblitus est. Idem Archilochus fragm. 63. τίς σὰς παρήγειρε φρένας. Iliad. III. 108. αἰεὶ δ' ὄπλοτιμων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται. Arpe cum nostro loco etiam hae locutiones comparantur: Eupolid. vers. in Stobaei Florileg. p. 53. ult. μαίνεται τε καὶ παραφρέει τῶν φρενῶν. Herodot. III. c. 155. ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν. — Singularis est et ab Aeschylo Prom. 363. imitatione

Ἰλιόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτομας ὤμεσ.
Ἀλλάλαις, ποτ' ἔριμ φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμείως. 10

ΓΟΥΡΓΩ,

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τριαῦτα,

expressus locus Iliad. η, 156. πολλὸς γὰρ τις ἔπειτο πα-
ρήγορος ἔνθα καὶ ἔνθα in quo Ilgenius improbat Eusta-
thium, qui p. 672, 56. interpretatur, *χεχυμένος ἔνθα καὶ*
ἔνθα, ἐκλυτος, χαῦνος. — Verba *ἔσχατα γὰς* exponit
cum Stephano et Reiskio Toupius *extremam partem*
urbis et ab aula remotam. Quae ut vera crederentur,
vno saltim scriptoris idonei loco debuissent affirmari, iure
censet Valckenarius. Thucyd. VIII. c. 95. aedium men-
tionem facit in extrema urbis parte sitarum, *τῶν ἐπ'*
ἔσχατα τοῦ ἄστερος οἰκιῶν. Immo quae apud Athen. VI.
p. 233. D. dicuntur *αἱ ἔσχαται τῆς οἰκουμένης*, vocantur
in Theocrito *ἔσχατα γὰς*, neque mirum sic dici Ae-
gyptum a muliercula Syracosia ex Sicilia Alexandriam
nave devecta. Conferri etiam potest dictio *τα περᾶτα*
τῆς γῆς, quae de terris remotis non soli sacri scriptores
utuntur, ut Matth. XII. 42., sed etiam profani, ut
Xenoph. Agesil. IX. 4. *ἐκ περᾶτων γῆς*. Proprie dicit
τα περᾶτα περᾶτα γῆς καὶ ποῖοιο Homerus Iliad. VIII.
478. — Significatu *emendī* verbum *λαβεῖν* in sermone
familiari fuisse tritum suspicatur Valckenarius. *Kiessl.*

9. Cubilia, in quae spiris se contractis et convolutis ab-
debant serpentes, tanquam ipsorum *ἐλπίδα*, dicuntur a
poetis *ἰλιόλ* (*εἰλιόλ*), et *ἰλιούλ* (*εἰλιούλ*). Callimach. in
Iov. 25. Apollon. Rhod. I, 1144. Nicandr. Theriac. 283.
— Martial. XI: Epigr. XIX.

Donasti, Lupo, vas sub urbe nobis:
In quo nec cucumis iacere potest:
Nec serpens latitare tortā possit.

„Dicax, garrula, dictorumque immemor muliercula
pulcre pingitur, dum hic domum dicit *aediculam*, et
tamen mox v. 17. maritum carpit virum trium et decem
cubitorum.“ *Harl.*

10. In Edd. Med. Ald. et Rom. vulgatum fuit *αἰὲν ἐμοῖο*,
ut vnus Cd. Flor. habet. In aliis cdd. legitur *ὁμοῖος* vel
ὀμοῖος, atque *ὀμοῖος* etiam in ed. Flor. Vnus Cd. Vatic.

Serpentis latibulum, non habitationem, vt ne vicinæ
DE THEOCRITI IDYLLION XV. 589 essemus

Inter nos, aegre mihi faciens, invidum semper scelus.

GORGŌ.

Noli dicere de marito tuo Dione, o cara, talia,

praebet *ὁμοίως*. Quas duas lectiones, *ὁμοίως* et *ὁμοίως*, Valckenarius dicit monstrare veterem formam doricam *ἐμείως*, de qua disputat Apollonius de pronom. p. 355. Bekk. et Valckenar. ipse in Adnotation. p. 501 sqq. Et sane genitivus, qui pertinet ad *ποτ' εἶναι* (quod dictum est, vt *πρὸς γάμιν, πρὸς ὕβριν, πρὸς ὄργην*), vix abesse potest. Sic Corinna apud Apollonium p. 525.

*μεταφορᾷ δὲ καὶ λιγυροῦσαν Μυαρίδ' ἰάννα,
 ὅτι βανά φορᾷ ἔβα Πανδαροῖο ποτ' εἶναι.*

Lectio in vulgatis editionibus prodita, *ἐμείω*, quam Dahlus cum Ahlwardto tuetur, nihili est: certe *ἐμείως* scribendum erat. Quare non dubitavi, cum Brunckio recipere Valckenarii *ἐμείως*. Verba sic sunt iungenda: *ποτ' εἶναι ἐμείως, κακὸν αἰὶ θορυγόν, mir zum Torte, das ewig neidische Ungethüm*. Minus bene Harlesius ad *ποτ' εἶναι* intelligebat *βαίνει*, vt in loco Corinnae modo laudato dicitur *βαίνειν πρὸς εἶναι τινός* pro *ἐπιφέρει τινί*. Reiskius ex verbis *ποτ' εἶναι* fecit adeoque in textum recepit *ποτ' εἶναι, ad humum, h. e. peri, morere*. Quae Reiskii audacia summo iure a Toupio et Valckenariq̄ est castigata. *Kiessl.*

Vulgata lectio est *τοιαῦτα Δίωνα*. Quum tamen hic nomen viri requiratur, (nam quum altera mulier nomen sui mariti *Dioclidae* edat, conuenit, vt etiam alterius mariti nomen resciscamus;) Reiskius, accentu retracto, scripsit *τοιαῦτα Δίωνα*. Quatuor vdd. praebent *Δίωνα* *τοιαῦτα*, vnde Dahlus, metro everso, scripsit: *ὄλλα Δίωνα noli, cara Dione, ita maritum tuum nominare*. In eandem rationem potest etiam vulgata intelligi, si scribimus: *ὄλλα, τοιαῦτα, Δίωνα* nam potest adiectivum *ὄλλα* a *Δίωνα* distungi. Sed cur quaeso Praxinoa appelletur *Dione*? Quamobrem ego non dubitavi cum Valckenario, Brunckio aliisque sequi Toupium, qui scribit *Δείωνα τοιαῦτα*; nam primam syllabam verbi *τοιαῦτα* corrigi posse, non satis idonea de causa addu-

Τῷ μικρῷ παρεόντος. ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος οὐ λέγω ἀφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Δισθάνεται τὸ βρέφος, καὶ τὰν πότνιαν καλὸς
ἀφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀφῦς μὰν τῆνος πρώαν (λέγομες δὲ πρώαν θῆν 15
πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Κῆνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνῆρ τρισκαιδεκάπαχς.

bitat Graefius. Ad Touprii lectionem ducit vnus cd. Flor. et ed. Flor. in quibus est *Δείνωνα*, quod probavit Stephanus. Duo autem fuerunt nomina vsitata *Δείνων* et *Δεινίας*. Dinonis Persica memorat Cicero de Divin. I. 23. — Denique forma loquendi huius, quae in hoc Theocriti loco obtinet, simillima deprehenditur in Aristophan. Acharnens. 593. (600.) *ταυτὶ λέγεις σὺ τὸν στρατηγὸν πτωχὸς ὦν*; Euripid. Androm. 671. *τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους*. Add. Schaeferi notam ad Idyll. XXV. 179. et ad Gregor. Corinth. p. 128 sq. *Kiessl.*

12. ὄρη, vide: tres cdd. ὄρα. quod vult Heinsius p. 553. ὄρης vel ὄρης, est *vides*. conf. Etymol. M. p. 548, 4. et p. 478, 12. Koen. ad Gregor. Cor. p. 230. Maittair. de dial. p. 277 sq. *Kiessl.*

15. De vocabulo ἀφῦς Eustathius ad Iliad. ε. p. 565. = 429, 20. ὁ μέντοι ἀφῦς παρὰ Θεοκρίτου πατρὸς κλησίς, ἦν βρέφος ἂν προσείποι πατέρα τὸν ἀφῦ οὐ ἔφν. τοιοῦτον γὰρ τι ἡ λέξις ὑποβάλλει νοεῖν. idem p. 971, 31. = 957, 54. Adde notas ad Callimach. h. in Dian. Valck. ad Herod. p. 307, 57. — Reiskius dicit, nomen ductum videri ex hebraico et chaldaico *Abba*. Quidni potius ex ipsa natura? vid. Riemer. in Lex. gr. s. h. v. Scribendum esse ἀφῦς (vt est in vno cod.), non ἀφῦς, monuit Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 520. *Kiessl.*

14. πότνιαν pro πότναν scripsimus cum Brunckio et Valckenario ex permultis codd. Πότνια h. l. substantivi loco dictum significat Proserpinam; nam per hanc et per Cererem mulieres, et maxime quidem Siculae, iu-

Parvulo praesente. vide, carissima, vt adspicit te.

PRAXINOΑ.

Bono animo es, Zopyrio, mellite puer: non dico de pappā.

GORGΟ.

Sentit puer, per venerandam (Proserpinam): bellus
pappas.

PRAXINOΑ.

Pappas quidem ille nuper (vocamus nuper scilicet

Omnia) nitrum et fucum ex taberna emens

Rediit salem nobis afferens, homo tredecim cubitorum.

rare consueverant. vid. Warton. et in Notis et in Ad-
dendis. *Kiessl.*

15 — 17. μὲν pro vulgato μὲν scripsimus ex codd. cum
Valck. et Brunckio: cum eodem Valck. et Toupio item
δὲ ex cdd. interiectum est. *Brunckius* quum in Analec-
tis recepisset plurimorum codicum lectionem, λέγομεν
τὰ πρῶαν θῆν πάντα (quae verba sic construebat, λέγο-
μεν θῆν πρῶαν τὰ πάντα), postea hunc versum ita edi-
dit: ἀπὸς μὲν τῆνος πρῶαν (λέγομεν δὲ πρῶαν πᾶν) Νί-
τρον. *Toupius* ad πάντα intelligit κατὰ *we use the word*
πρῶαν upon all occasions. hoc esse vernile et muliebris
ἀδολοσχίας. Eodem fere modo locum intelligit *Gallus*
interpres (*de Longepierre*) apud Valckenarium: *l'autre*
jour; car chez moi l'autre jour tout se nomme. Quam
interpretationem equidem veram esse censeo. *Mire-*
Reiskius ita: „age, priusquam domo egrediamur, omnia
quae nos angunt et vrunt, inter nos communicemus.“
Idem vir doctus contextui laboranti vs. 16. 17. sic me-
deri tentat:

ἀπὸς μὲν τῆνος (πρῶαν θῆν πάντα λέγομεν)
νίτρον ἔβα καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοραστῶν,
κῆνθε φέρων ἄλλας κ. τ. λ.

λέγομεν habet *Calliergus*, et κῆνθε *Aldina* cum aliquot
Cdd. *Reiskii* vestigiis insistens *Valckenarius* haec pro-
posuit: νίτρον ἔβα καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοραστῶν, κῆνθε
φέρων — quae vt *Theocritea Brunckius* vulgavit. *War-*
tonus subtimide hanc coniecturam expromsit: πρῶαν,
πρὶν πάντα λεγοίμαν. Lectionem κῆνθε ego vt genui-
nam restitui, neque quicquam ad loci integritatem de-

ΓΟΡΓΩ.

Χῶμος ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίου, Διοκλείδας.
Ἑπτὰ δραχμῶν, κυνάδας, γραϊᾶν ἀποτίλματα
πηρᾶν,

est, qui similis est iis, de quibus diximus ad Idyll. IV. 60. Neque opus est futuro ἀγοραζῶν; immo quam dicendum esset. ἀγοραζῶν ἔλαβε, pro ἔλαβε dicit mulier, cui haec res maximo cordi esset; ἦνθε φέρων. — De nitro et fuce, quae erant in muliebri suppellectili et ad formam commendandam faciebant; citat Toupius viros doctos ad Pollucem VII. 95. adde Ruhnkenii observationem apud Valckenarium p. 567. B. Notnulla monuit etiam Harlesius ad Quid. Trist. I. 1. 6. — Quod autem Ruhnkenius dixit, maritum, hominem antiquum et frugi, pro nitro et fuce salem attulisse, quo tacite moneret uxorem, necessaria ad victum emenda, esse, non nugas muliebres, hoc non omnino probandum videtur; immo quae altera mulier de suo marito narrat, suadent, ut etiam Dionem non ἄσλην, sed revera nitrum et fucum emisse putemus, et generis vilissimi, quae salis, non nitri et fuci nomina signa essent. Accusat igitur maritum, quod se a sepulchro decipi passus merces vilissimas et sordidas, neque huiusmodi pompae convenientes, domum detulerit. Νυπερ, πῶρας, hoc, quod hoc ipso die factum erat, factum esse dicit, ut puerulum fallat. — Σπῆραι sunt ταταρία seu casae, in quibus venditores merces suas exponunt, pergulae institoriae. Vid. Casaubon. ad Theophrast. Char. c. XXIII. p. 164. et in Athen. IV. c. XX. p. 501. 502. Quae idem adnotavit ad Iul. Caes. c. 39., minus huc pertinent. — Vnus cd. ὄμμιν pro ἄμμιν videtur praebere. τρεῖς αἰδεκάπαγος cum Brunckio recepit Valcken., quum antea probasset τρεῖς αἰδεκάπηγος. Illud praefendum propter πᾶγος, quae forma videtur Theocritus, Kiesel. „Latine magnus homo, longus homo, longurio, de fatuis et bardis, sive de iis dicebantur, in quorum magno corpore ne mica quidem inesset salis.“ Valcken.

18. Pro vitioso ταῦτά γε rescripserunt ταῦτά γε Reiskius, Brunck, Valcken. — ἀργυρίω pro ἀργυρίω ex Winter-ton. recepit Valcken. et maus Diocleidas eiusdem prom-

GORGŌ.

Et mens eius geminus, pecuniae perniciēs, Dioclidēs.
Septem drachmis, pilos caninos, veterum vellimina per-
rarum,

sus est ingenii, pecuniae perniciēs; sive, vt Toupius interpretatur, ita quoque se habet noster Dioclidēs. Quam explicationem male deseruit Dahlus, intelligens ad ταῖα cum Reiskio ἐγκλήματα s. κακά. Est idem pronominis τὰ αὐτὰ vsus, quem animadvertimus v. 11. in τοιαῦτα, et v. 32. in ὅποια — τοιαῦτα. — φθόρος ἀργυρίου est ἀργυρίου φθορεὺς vel διαφθορεὺς. conf. Spanhem. ad Callim. H. in Apoll. 113. In Cicerone est Verr. Act. I. 1. perniciēs provinciae. Terent. Ad. 2, 1. 34. perniciēs adolescentium. Kiessl.

19. 20. Codices dant partim ἐπτά δραχμῶν, partim, et plerique quidem, ἐπταδράχμωσ posteriorius, quod etiam eddi. Mediol. Veneta, Florent. Rom. praebent, probatum quidem Bentleio (vid. eius Respons. ad C. Boyl. p. 402.) et Wesselingio (in diss. Herodot. p. 152. et ad Herodot. VI. 4. 80.) recepit Reiske. Bentleio dicenti, sententiam quidem vtriusque lectionis esse eandem, sed ἐπταδράχμωσ verborum compositionem multo elegantiorē efficere, recte opponit Valckenarius, πόνους quidem dici potuisse ἐπταδράχμους, vel ἐπτά δραχμῶν, non πένταδρας, quomodo cunctae accipiantur. Nimirum, πέντε πόνους ἐπτά δραχμῶν λυβέην est, quinque vellera septem drachmis emere, et πέντε πόνους ἐπταδράχμωσ λαβέην significat, aut, quinque vellera, singula septenis drachmidis emere, aut, quinque vellera, singula septenarium drachmarum, i. e. quae singula septenis drachmidis aestimantur (ἐπτά δραχμῶν ἀξίους), emere. Ita patet, lectionem ἐπταδράχμωσ falsam esse, quocumque sensu capiatur; nam loci sententia hoc postulat: septem drachmidis quinque heri vellera emit. Iam ob constantem librorum et scriptorum et impressorum, (in quorum nullo est δραχμῶν,) duplicem lectionem ἐπτά δραχμῶν et ἐπταδράχμωσ Valckenario vera scriptura videtur ἐπταδράχμωσ, ab ἐπταδράχμων quo vocabulo numus designabitur, cuius valorem septem drachmas aequant. Videtur tamen haec lectio haud prius recipienda esse, quam

Πέντε πόκος ἔλαβ' ἔχθές, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.

demonstratum fuerit, fuisse huiusmodi numos vsurpatos, qui valore septenas drachmas aequarent. Nam Pollux (IX. 60.) vbi memorat *δίδραχμον, τρίδραχμον, τετραδραχμον, πεντάδραχμον, πεντηκοντάδραχμον*, omittit *ἐπτάδραχμον*. Nec sane video, quidnam iure displiceat in lectione *δραχμῶν*, aut quid vetet *δραχμῶν* scribere, quum et aliis locis forma vocabulorum dorica sit obscurata. Ceterum hic versus eodem ore pronuntiari cogitandus est, quo ille literae *a* iteratione huic simillimus apud Terentium Eun. II. 3. 6. *taedet quotidianarum liarum formarum*. — Gargo vellera priusquam nominat, per contemptum dicit *κυνάδας, γραιῶν ἀποτίματα πηρῶν*. Editiones primae et codicum collatorum plerique praebent *γραιῶν — πηρῶν*. In sex cdd. repertam *πηρῶν* cum Valcken. Schaefero aliisque admisimus. Vocem *γραιῶν*, (*γραιας* vnus cd. et Tzetzes Comm. Hermog. apud Koen. in Gregor. de D. D. §. CXLIII.) ad quam, vt ad *πηρῶν*, ex sequenti vocabulo *πόκος*, quod de ovillis velleribus proprie vsurpatur, facile οἶον subintelligitur, Scholiastes interpretatur *προβάτων γε-γηρακότων*. *Πηρῶν* est a *πηρός*, i. e. Reiskio interprete, qui debilitatus et captus est quocunque seu sensu seu membro, vt oculis, aut manibus, pedibusve. *Ἀπότιμα*, corium animanti de corpore detractum seu exco-riatum. Significantur igitur h. l. *vellera ovibus vetulis mutilisque vi avulsa*, ideoque lacerata; vetularum pecudum morbosarum vellumina. *Κυνάδας* Scholiastes interpretatur, οἶον *κύνεα, τραγέα*. Propter scholiastae voc. *τραγέα* Toupius, cui pili canini nondum satis asperi sunt, intelligit *pilos caudae caninae*, vtpote spurciores et asperiores. Valckenario poeta hac voce significare videtur potuisse etiam *quisquillas*, quales canibus proiiciebant; sive vellera tantum digna, quibus mox abiiciendis manus abstergerent, quaeque adeo vsum τῶν *κυνάδων* praestarent. Conf. locos a Valck. citatos, alterum *Athen.* IX. p. 409. B. alterum *Pollucis* VI. 92. quae explicatio nimis longe quaesita est. Ex Gregorii Cor. §. CXXXIII. *καὶ κυνάδας τὰς κουράς*, parum proficias. Nos hic quidem pilis caninis simpliciter dictis

Quinque vellera emit heri, meras sordes, laborem super laborem.

contenti sumus. De mutationibus, quibus viri docti hunc locum tentarunt, has commemoramus: *Scaliger* legendum censuit *κινάδων γραιῶν ἀποκίλμ. πυρῶων* vt vulpinos pilos pro lana attulisse dicatur bonus *Dioclidas*. *Warton*. pro *πῆρῶν* legit *πηρός*, in hanc sententiam: emit heri quinque vellera, quasi canina, vetulis ovibus revulsa, maritus meus, *caecus ille homuncio*. *Toupius*, qui *Emendat*. in *Suid.* III. p. 282. vulgatam lectionem pro genuina habebat, in *Epist. ad Warton*. p. 521. duas expromsit coniecturas, quarum alteri, *μηρῶν* pro *πηρῶν*, ipse non multum tribuit; altera nititur lectione nonnullorum cdd. *πυρῶν*, ex quo fecit *πυγῶν*, „*veterum pygarum vellimina*“. *Brunckio* hoc sic arrisit, vt rescriberet *πυγῶν*. Verum infaustis avibus hanc enatam esse emendationem, docet *Schneider* in *Biblioth. philol.* tom. I. p. 153. — *Vers.* 20. pro *πέντε πόκος* *Warton*. in *Addendis* p. 412. legit *ἀντὶ πόκων*, quod edidit *Brunckius*. Et ne quid dissimulem, locus, quum mihi quoque *ἀντὶ πόκων* placeret, totusque focus sic explicandus esse videretur: *emit septem drachmis pilos caninos, de vetulis peris avulsos, pro lana ovilla*. Favet huic explicationi vsus vocabuli *πόκος*, quod, vt *vellus*, proprie significat *lanam tondendo ovibus demtam*. Et cur muliercula totas pelles sibi emi maritum iusserit? Lana opus erat ad vestes conficiendas. Vt igitur *Dion* ille pro nitro et fuco salem, sic hic pro lana ovilla pilos caninos, iudicio elegantis coniugis, attulit. *πήρα ἐλάφου*, *pera de pelle cervina*, est apud *Longum Pastoral.* III. p. 322. ed. *Bod.* p. 85. ed. *Schaefer*. E vulgari loci *Theocritei* explicatione item duo sic iuncta adiectiva *γραιῶν* et *πηρῶν* offensioni sunt. Sed iudicent doctiores. — *Ἄπαν ῥύπον* ex *Eustathio* ad *Iliad.* α. p. 108, 19. = 81, 34. ad *Odyss.* ζ. p. 1553, 42. = 250, 4. attulit *Stephanus* in annot. ad h. l. et in *Thesauro* gr. l. T. III. c. 727. A., idem praebent quinque cdd. apud *Gaisford*. pro *ῥύπον*. Hinc *Valcken*. *Brunckius* aliique scripserunt *ῥύπον*. At *Passovius* in libello suo: *über Zweck, Anlage und Ergänzung griech. WWbücher*, p. 75. contendit, formam neutrius generis τὸ ῥύπον ena-

Ἄλλ' ἴθι, τῷμπέχορον καὶ τὰν περωνατρίδα λάσδευ.
 Βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐξ' ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ,
 Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν ἀκόσῳ χρῆμα κάλόν τε
 Κοσμηῆν τὰν βασιλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἐν ὀφθαλμῷ ὀφθαλμῶν πάντα.

Ὡς εἶδες, ἄν εἶπας, ἰδοῖσα τὴν τῷ μὴ ἰδόντι. 25

tam esse ex Odys. 6, 9. ὅντι πάντα, quamquam Jam Eustathius ad hunc locum p. 1553, 41. metaplasium agnoscat, neque Hesychius T. II. p. 1126. dissentiat. Reducendum igitur esse ὄφθαλμῶν. neutrum ἄκον autem etiam alius generis vocabulis addi, quod monuit Schaeferus ad Theocrit. XVII, 85. et ad Sophocl. Et. 1366. Heindorf. ad Platon. Phaedon. 29. p. 221. Ne nos ἀσύμβολοι discedamus, afferimus ex Idyll. III. 18. τὸ πᾶν λίθος ex Lucian. Dear. Iud. de Paride, τὸ πᾶν βουκόλος quae non dissimilibus generis sunt habenda. Nihil tamen minus in Theocrito reliquimus ὄφθαλμῶν, qui est accusativus suspensus ex *Flaub. Kiessl.*

21. Stephanus in Thesaurō T. I. c. 1352. g. negat, ἀμπέχορον recte verti *pallam muliebrem*; nam personas, quibus et hic et Idyll. XXVII. tribuitur, viliores esse, quam quibus palla conveniat; pallium vertendum esse, quod tam feminis quam viris in usu fuisse legitur. *Περωνατρίς*, i. q. vs. 54. τὸ καταπνεχὲς ἑμπερόναμα, ubi Scholiastes explicat *ἀμπέχορον ἑμπερόνημα καὶ διπλοῦν*. Dicitur item *ἑμπερόνατρίς*, quod Hesychius explicat *ἑμπερόνημα διπλοῦν*. Fuit vestis interior propria mulierum Doriensium, super humeros fibulis adstricta, quibus pannis, anteriori et posteriori, constans, hinc dicta *διπλοῦν ἑμπερόνημα*, ad latera non consuta, sed aperta, hinc dicta *ἀμπέχορον*. Huic τὸ ἀμπέχορον superinduebatur. Conf. Herodot. V. c. 87. 88. — Quae Koehlerus p. 49 sq. contra Stephanum monuit, levia et falsa sunt. — Pro *λαζεύ* scripsi cum Brunckio *λάσδευ*, vt Idyll. VIII. 84. *Kiessl.*

22 — 24. Pro forma rarissima *βᾶμες* extat in aliquot codd. *βῶμες*. *θεῶσθαι* est proprium verbum de iis, qui pompas

Verum age, pallium et tunicam fibulata[m] sume.

Imus ad aulam regis divitis Ptolemæi,

Spectaturæ Adonidem: audio rem pulcram

Ornare reginam.

PRAXINOA.

In opulentis ædibus opulenta omnia.

Quæ vidisti, harum aliquid narrare potes tu quæ vidi-
sti, ei qui non vidit.

sollemnes spectant. γ. Valcken. p. 195 sq. θαλαμεινας Steph. et cdd. meliores; alii cdd. θασομεθα, θασοῦμεν, θασοῦμαι, θασοῦμετε, θασοῦμεθ' αἶ. — κομῆν sine iota subscripto Brunck., Winterton, Warton, Valck. De forma βασιλίσσα, quam Artidistae reiiciunt, citat Valck. Hemsterhusium ad Lucian., p. 62. et in *Addendis* in Thom. M. p. 144. add. Schleusneri Lex. in N. T. s. h. v. et *Scurrillum*, de dial. Macdon., p. 151 sqq. — ἐν ὀλβίῳ scil. οἴκῳ a Calli ergo profectum servarunt Reisk. et Valcken. ἐν ὀλβίῳ cum iota Ald. Steph. Warton. alii. Toupius malebat ἐνὸλβίῳ, coniunctim. Valckenarius autem ἐνὸλβίῳ inveniri negat, quamquam invenitur ἀνὸλβίῳ. Aldina editio verba ἐν ὀλβίῳ ὀλβία πάντα tribuit Gorgoni, sic vt Praxinoæ sermo vs. 25. incipiat. Kiessl. „Ὀλβίος dicebatur eximie, ἢ ἄ, εὐτυχής, sed ὁ εὐδαίμων. hinc ipsi dii, immortalī aëri summa cum pace fruētes, dicebantur etiam ὀλβιοί.“ Valck.

25. Hic locus mira veras interpretes. Forsitan tamen nihil est mutandum, atque, si Gorgonem iam olim pompam vidisse fingimus, et cum Scholiasta διηγήσασθαι narra. [vide tamen Schæfer. ad L. Boe. Ell. p. 601. K.] supplemus, quod addere Praxinba non potest, Gorgone quidem, quæ festinat, orationem interrumpente, sic explicari potest: „Tu vero, quum tam videris pompam, „ea, quæ vidisti, et quæ te vidisse dixisti, mihi (τῷ „μῆ ἰδόντι. universaliter, ex communi loquendi ratione), „quæ nondum vidi, narra.“ Koehler idem fere sentit, nisi quod, Aldinam sequutus, verba ἐν — πάντα Gorgoni, contra versum 25. Praxinoæ tribuit. Reiskio inter vs. 24. et 25. videtur versu intercidisse. Toupius et Eldickius coniecerunt, ὡν ἰδεῖς ὡν εἶπας ἂν ἰδοῖσα τὸ

ΓΟΡΓΩ.

Ἐρπειν ὦρα κ' εἶη ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον ἀνδρόθρυπτε

τῷ μ. *id.* atque sic rescripsit *Brunckius*. At *Valckenarius* de huius coniecturae veritate dubitat. In notis tamen *Brunckius* partim e codicibus, partim e certioribus coniecturis scribendum putat, ὅσο' ἂν ἰδοῖς εἰπάς κεν ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι· quae quidem emendatio reliquis coniecturis praeferenda mihi videtur: hocque modo scriptum verum praebet editio *Brunckiana* carminis renovata. *Valckenarius* praeterea memorat *Wassenbergii* suspicionem: ὦν ἰδες, ὡς εἶπαις ἂν ἰδοῖσά τι τῷ μὴ ἰδοῖσα· facile tamen nos hoc versu carere posse, post *Brunckium* iudicat. *Harl.* „Hic quoque veteris ne vulgaris sermonis exemplum habeamus, quod ex ea lectione, quae apud *Gregorium Cor.* (p. 322. = 149.) est, sic scribendum puto: ὦν ἰδες, ὦν εἶπας κεν ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι: de his quas vidisti, poteras tu aliquid narrare ei qui non vidit. Vt nos dicimus: von dem was du gesehen hast, hättest du auch einem der nichts gesehen hat, was erzählen können. Quum dicendum fuisset τούτων εἶπας κεν, videtur vulgus hoc conformasse ad similitudinem talium, ὡς ἰδόν, ὡς ἐμάρην. *Sophonis* mimos si haberemus, saepius parum profutura esset grammatica.“ *Herm.* Apud *Gregorium* l. c. versus sic scribitur: ὦν ἰδες, ὦν εἶπας καὶ ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι· vnde haec *Koenii* mutatio enata est: ὦν ἰδες, ὦν εἶπαις καὶ ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι, quae adhuc omnium maxime mihi probatur. Alterum ὦν positum pro τούτων· nam in antiquo sermone ὁ et ὃς funguntur promiscue vice demonstrativi pronominis et relativi. Quod autem bis auctor genitivo ὦν utitur, hoc non magis offendere lectorem debet, quam quod legitur *Idyll.* XVII. 66. ὄλβιε, κῶρε, γένοιο. Denique haec non sunt dicta vni mulieri: nam spectaculi, de quo sermo est, nihil adhuc viderant nostrae mulieres, quod monuit etiam *Brunckius*. Continent igitur sententiam vniuersalem, in qua secunda persona pro tertia incerta et non definita ponitur: quo de usu conf. *Brunck.* ad *Sophocl. Trach.* 2.

GORGO.

Eundi tempus fuerit: otiosis semper feriae.

PRAXINOA.

Ευνοᾶ, tolle mantele, et in medium, tu perditte delicata,

Pörson. ad Euripid. Orest. v. 308. Sententia igitur haec est: *quae quis vidit, de his is qui vidit alteri qui non vidit, aliquid narrare potest.* Sententia ieiuna sane; at ob hanc ipsam causam hoc loco, utpote dicta a muliere garrula, elegans; quumque haec verba praeludium quasi longarum nugarum esse viderentur, a Gorgone, morae impatiente, interpellatur, certe admoneatur. *I. H. Vossius*, duce Scholiasta, ut ipsi videtur, sic scribit: *μῶν εἰπαις γ', ὡν εἶδες, ἰδοῖσα τὸ κ. τ. λ.* At iam a pluribus viris doctis monitum est, particulam *μῶν*, ut mere atticam, minime convenire mulieri doctice loquenti; item verissimum esse, eam non nisi negatione expectata usurpari. v. Herman. ad Viger. p. 789. *Kiessl.*

26. *ἔρπειν* Brunck. in priore recensione, Winterton, Warton. *ἔρπειν* ex cdd. Valoken. quod etiam Brunck. in edit. renovata praetulit. Sensus est: *καίρος ἂν εἴη ἀπείνας.* Nam *εἶρα* tantundem paene ac *καίρος*. v. Valcken. et de vi verbi *ἔρπειν* conf. dicta ad Idyll. I. 106. — Altera huius versiculi pars vix aliter intelligi potest, quam sic: *otiosis semper sunt feriae*, i. e. otiosis semper suppetit otium ad confabulandum. His verbis Praxinoe, imprimis garrulitate conspicua, adeo ut per hanc garrulitatem bonae mulierculae in periculo sint, ne aut sero veniant ad Adonidem spectandum, aut sero redeant domum ad cibum maritis impransis parandum, admonetur, ut festinet. *Kiessl.*

27. *αἰνῶθροντε* (quod Reiske, indignante Valckenario, mutavit in *αἶνε*, *ῥίπτε*, quam lectionem sic explicat: *et in medium affer.* Subito consilium mutat, et, *ῥίπτε*, ait, *abiice*, aut, *omite.* *θές πάλιν*, *depone rursus*, aquam puta. Urget enim alia res interveniens, maioris illa momenti, *prius curre ad feles sopiendas: redde iis culcitram mollem.*) Winterton vertit *male deliciosa*, Koehler *perditte delicata*. [Recte, opinor. Etiam Schneider in Lex. s. h. v. explicat *αἰνῶς τεθρομμένος, ausser-*

Θὲς πάλιν. αἱ γαλαὶ μαλακῶς χρῆσονται καθεύδεν.
 Κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ ὕδατος πρότερον δεῖ.
 Ἄδ' ὡς νᾶμα φέρει δὸς ὄμως μὴ πουλύ, ἀπληστε, 30
 Ἐγγει ὕδωρ δύστανε, τί μεν το χιτώνιον ἀφθεῖς;
 Παῦσαι. ὁκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νέγιμμαι.

ordentlich, zum Entsetzen weichlich. Nec sane video, quum haec sint visitata, ἄθρυπος, εὐθρυπος, αἰνῶς δέδοικα, αἰνοβάκχευτος, αἰνόλεκτρος, et similia, cur vulgata Valckenario displicuerit. Kiesel.] In cod. Paris. explicatur κενόδοξε ἐπὶ κακοῖς. In Cod. Vatic. et Tolet., item Ed. Flor. est αἰνόθρυπτε, quod probavit Andr. Schottus. Ex vno cod. Vat. enotatur οἰνόθρυπτε. hinc suspicatur Valckenarius, olim lectum fuisse οἰνόθρυπτε atque οἰνόθρυπος dici potuit, quae invitare se plusculum solebat, sive nimio vini usu debilitata vel fracta.
 — αἶρεν apud antiquissimos Graecos, εἰσείρων et προσείρειν in vita communi et in certis tantum locutionibus idem significare quod φέρειν, εἰσφέρειν et προσφέρειν, copiose docuit Valcken. *Harl. Valckenarius τὸ νᾶμα et hic et v. 30. intelligit aquam. Koenius ad Gregorium p. 523. intelligit stamen ob vs. 28. Nimirum iubere Praxinoam ancillam stamen e medio remove, ne feles lanae molli incubent. Dahlius intelligit vestem Praxinoae: „Feles, inquit, molliter cubare cupientes, iam in veste negligenter proiecta sedem suam posuerunt: aut: Feles — sedem ponent. Aufer itaque, monet ancillam, vestem et cave eam in posterum tam imprudenter in medium reponas.“ Mihi quidem videtur verum h. l. vidisse *Ahlwardus*, quum dixit, posse νᾶμα intelligi mantele. Νᾶμα enim est netum, filum, et quicquid ex filis conficitur. Ergo potest certe significare mantele. Adde, quod aliquid hic deesse videbitur ad plenam garrulitatis mulierculae huius imaginem, nisi etiam mantele commemoratum fuerit. In hoc manteli, negligenter, opinor, proiecto, feles aliquot incubabant. *Tolle, inquit, mantele, mihi que adpone, ut in promptu habeam, leg mirs zur Hand* (nam sic verba θὲς εἰς μέσον videntur intelligenda). Tum, colo posito post θὲς, πάλιν malim ad sequentia referre: *feles rursus molliter dormire cupiunt. Quae dicit conspicata feles, quae in manteli cubabant. Kiesel.**

Ἄ κλάξ τās μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινοᾶ, μάλα τοι τὸ καταπτυχές ἐμπερόναμα
Τοῦτο πρέπει. λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφίστω; 35

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσης, Γοργοῖ πλέον ἀργυρίω καθαρό.
μῶν.

*Ἡ δύο τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν προτέθηκα.

Mihi potius hoc Praxinoa sibi velle videtur, se largiter et satis lotam esse, vt sic purgata ipsis diis, pura amanti- bus, probetur. — Koehler malit: ὀκοῖα — ταῦτα γὰρ νέ- νημαι. In vno saltim Cd. est ταύτη γα. Vulgata sanissima est. Locus Anacreont. IX. 13sq. huc non pertinet. Kiessl.

33. κλάξ (etiam κλαῖς), a dorico κλαξῶ, pro κλείς, κληῖς. vid. Valck. ad h. l. p. 534. et p. 99. item in Epistola ad Röverum p. LXII. Spanhem. ad Callim. H in Ce- rer. v. 45. — πᾶ sine iota subscripto Brunck. Harl. Λάρναξ, vt κιβωτός, apud quosvis Graecos, etiam ar- cam notabant, in qua vestes recondebantur, dictam a recentioribus Graecis Πίσκον, vt a Romanis Piscum. — Eustath. Od. β. p. 100, 41. γηλός — ἀπὸ τοῦ Χῶ (χῶ) τὸ χωρῶ. (ἐξ οὗ καὶ ὁ Χηραῖός, ὃν οἱ τῆς Λωριῶν γῆς ἄρτι γηλαμὸν φασὶν ἰδιωτικῶς.) λέγεται δὲ κατὰ τοὺς πα- λαιοὺς καὶ Ἀντίπηξ, καὶ Κιβωτός, καὶ Λάρναξ, καὶ Σορός. (qui locus Eustathii confirmat lectionem γηράμων in Lycophrone v. 181.) Kiessl.

34 — 37. Vestis illa elegans (v. vers. 31. et Casaub.) val- de facit ad corpus tuum, teque adeo decet: obsecro te, dic mihi tandem, quanti detexta tibi constitit? Hoc mea tu Gorgo noli in memoriam mihi revocare. Impendi plus quam duas minas argenti puri; quin sic in ista veste conficienda elaboravi, vt cum vitae paene iactura in hoc opere tota fuerim. Sed, inquit Gorgo, laborem nunc compensat voluptas animi, qua fruieris tam ele- ganter ornata. Victa tandem amicae iudicio adsentit- tur Praxinoe: quihimo stola, quod fateri cogor, est venusta. Sic Valcken. Verba πόσσω κατέβα etc. nos Germani sic fere reddimus: Wie hoch ist es dir vom Stuhle gekommen? Brunck. in edit. renovata dedit: μά-

Clavis magnae cistae vbi est? huc eam affer.

GORGO.

Praxinoa, valde te sinuosa vestis fibulata

Haec decet. Dic mihi, quanto constitit tibi detexta?

P R A X I N O A.

Noli de hac re meminisse, Gorgo: plus quam duabus mi-
nis argenti puri:

Operique vel animam impendi.

λα τὴν — τῆνο πρέπει λέγ' ἐμὴν —. Formulam καταβαλ-
νειν ἀφ' ἰστοῦ comparat Casaubonus cum Gallorum *dé-
monter la pièce*. At, monente Valckenario, hoc po-
tius est καταβιβάζειν ἀφ' ἰστοῦ, sive, quod Theocritus
Idyll. XVIII. 35 sq. dicit: ἄριον τέμνειν ἐκ τῶν κλεόν-
των, *textum pannum de pedibus ligni vel mali textoriæ
secare*; atque adeo, quod iam perfectum est ac *detex-
tum, deponere*. In eandem sententiam Strabo VIII. 6.
§. 20. p. 378. Cas. καθαιρεῖν ἰστόν. quem locum tractat
Leopardus in Emend. Lib. XI. c. XIV. Nostrum locum
Valcken., qui 'in eo formam loquendi Sophroneam de-
prehendere sibi videtur, sic interpretatur: *quanti con-
stans tibi de tela descendit?* Verissime iam Scholiastes:
διὰ πόσης ἐξόδου (conf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut.
p. 111.) σοι κέκοπται ἀπὸ τοῦ ἰστοῦ; Lanam et cetera ad
opus necessaria coemerat tantum Praxinoe; ipsa fuerat
opifex: nisi telam texuerit, vestem saltem oportet con-
fecerit: τοῖς δ' ἔργοις — ποτέθηκα. — De particulæ ἢ
vsu pleonastico post comparativum conf. Valcken. ad
h. l. et ad Idyll. XX. 27. *Matthiae* in grammat. gr. p.
430. *Weisk.* de pleonas. p. 181. *Koen.* et *Schaefer.* ad
Gregor. p. 89. *Tourpium* ad h. l. — Ad *talenti* vel *minae*
mentionem nonnunquam scriptores graeci vocem ad-
dunt ἀργυρίου. Exempla quaedam adnotavit *Dorvill.*
in Chariton. p. 144. = 286. et Valcken. ex Heracleensi
Tabula ad h. l. — *Reiskius* interpunxit hunc in mo-
dum: Γοργοῖ, πλέον. ἀργυρίω etc. quod quam inepte fa-
ctum sit, demonstrant dicta a Bentleio in Respons. ad
Boyl. p. 401. ed. Lips. — Vers. 37. revocavi lectionem
ante Valcken. vulgatam ποτέθηκα (in Cdd. est προτέ-
θηκα), quod est ἀπροτιθέμι i. q. προστίθημι. Sic Iliad.
ε. 879. est προτιβάλλειν. et χ. 356. προτιόσομαι. Idyll.

ΓΟΡΓΩ.

Ἄλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ναί· καλὸν εἶπας.

Τῷμπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
Ἄμφιθεσ· οὐκ ἀξίῳ τυ, τέκνον μορμώ, δάκνει ἴπ-
πος.

40

XXV, 66. Iunta habet προτιμυθήσαίτο. Adde Idyll. V: 61. vbi vnus cd. habet προτίρωθε. Idyll. III, 29. mar- go Salam. et Farr. προτιμαζάμενον. Est autem τὴν ψυ- χὴν τοῖς ἔργοις προστιθέναι in opere perficiendo sic se cruciare et fatigare, vt quis vitam suam periclitetur, vitae periculum adeat. Non apte Tourpius comparat Virgil. IV. 258. animasque in vulnere ponunt. Kiessl.

38. εἶπες, quod in nonnullis cdd. extat, pro εἶπας dede- rat Brunck. Valcken. Ep. ad Röver. p. XXXVII. con- iecerat καλὸν εἶπας· immo vero est prorsus elegans. Sed in notis ad hunc locum ei displicet et vulgatum εἶπας et illud iuvenile, quod dicit, commentum. ναί· καλὸν ἐντι, si darent cdd., fortasse probaretur. Sed quum etiam sic nimis abrupte censeretur ad ancillam proximo dixisse versu τῷμπέχονον φέρε μοι — suspica- batur εἶα pro εἶπας. Denique probavit coniecturam Eldickii πᾶ ποκ' ἔλειπες τῷμπέχονον. quam in textum rece- pit. Viri magni exemplum secuti sunt editores alii. Quod factum nollem. Primum enim consentaneum erat, vt Praxinoe Gorgonis laudationi nonnihil respon- deret. Tum quod dicit Valcken., nimis abrupte dici proxima ad ancillam, hoc ipsum huic dialogi tenori accommodatissimum est. Nam iam antea Gorgo mo- nuerat, tempus esse eundi. Sed non eunt; Praxinoa se lavat; nova vestis excutitur et laudatur, cum novo temporis dispendio. Tum ancilla iubetur cito praebere pallam et pileum: his sumtis, domo exeunt tandem. Mihi quidem illa Eldickii mutatio languidissima vide- tur; nam ἔλειπες rectius subintelligeretur, quam adde- retur: adeoque dubitari licet, an nunquam Graeci sic ἔλειπες dixerint. Vulgatam igitur cum Dahlio retinen- dam censeo. Eam Reiskius cum Scholiasta sic expli- cat: *verum ais; interpretes vernaculi, du schmeichelst,*

GORGO.

At ex sententia tibi successit.

PRAXINOA.

Sane, pulcra est: recte dixisit.

Pallium affer mihi et umbellam. Decenter

Circumda. Non te mecum abducam, fili: mormo, mormo-
det equus.

vt καλὸν εἶπας sit pro καλῶς εἶπας, aut, vt vnus cod., τοῦτο καλ' εἶπας. At illi explicationi aduersatur καί. Multo simplicior mihi videtur haec loci explicatio: καί, καλὸν ἐστὶ, ὡς εἶπας· sane, bella est vestis, recte dixisti. εἶπας sic dici posse non dubito: vid. interpretes ad Theophr. Char. VII. Praxinoe laudes, quibus ipsius dexteritas celebratur, lubens approbat. *Kiessl.*

39 θολλὰν Scholiastes reddidit τὸ σκιαδίου, τὸν πέτασον, *umbraealium, umbellam*, de quorum forma, vsu et antiquitate multus est Valckenarius. Warton. laudat *Paciaudi* comment. de umbellae gestatione, Romae 1752. *Longopetraeus* vertit, probante Valckenario, *non parasol*: at, quoniam θολλὰ capiti imponitur, Brunck. monet, muliebri illud capitis gestamen nunc gallice dici *une caleche*. *Harl.* Pollux VII. 174. θολλὰ — πλέγμα τε θολοειδές, ᾧ ἀντὶ σκιαδίου ἐχοῶντο αἱ γυναῖκες. Apud Eustathium in *Odyss.* χ. p. 795, 31. haec leguntur ex *Lex. Rhetor.* θόλοι — καμάροι· θολλὰ δὲ θηλυκῶς πῖλος εἰς ὄξυ ἀπολήγων· οἱ δὲ σκιαδίου. *Hesychius*: Σαλλὰ, πλέγμα καλάθῳ ὅμοιον; ὃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φοροῦσιν αἱ Λάκαιναί· οἱ δὲ θολλὰ. Adde *Etymol. M.* s. v. σκιάς, p. 717. 41. *Riemer.* in *Lex. gr. s. h. v. ein Hut gegen die Sonne.* *Kiessl.*

40. μορμῶ vocabulum est, quo liberos terrere eorumque vagitus comprimere solebant nutrices veterum: simile propemodum Germanorum *Wauwau!* ad terrefaciendos et sedandos liberos inventum. Interpretes, qui non consentiunt, diversas explicationes afferunt. *Harl.* Scholiastes Aristophanis ad *Equit.* 690. μορμῶ τοῦ θράσους, haec habet: ἐπιρῶηματικῶς ἐξενηρεται, ὡς εἰ ἔλεγε, φεῦ τοῦ θράσους. Hoc sequutus *Heinsius* nostrum locum explicat: φεῦ τοῦ ἵππου δάκνοντος. Valckenario μορμῶ idem esse videtur quod in nonnullis veterum

Δάκρυ' ὅσσ' ἐθέλεις' χυλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.

Ἔρχομεν. Φρυγία τὸν μικρὸν παῖσδε λαβοῖσα,
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν ἀυλείαν ἀπόκλαξον.

Ὡ θεοί, ὅσσοις ὄχλος' πῶς καὶ πόκα τοῦτο πε-
ρᾶσαι

Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι. 43

Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποιήται καλά ἔργα.

Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν, οὐδεὶς κακοεργὸς

Δαλείται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτισί

locis ᾶ, vel ᾶ ᾶ, vt in Aristoph. Plut. 127. Euripid. Hec. 1069. Orest. 274. Androm. 1076. — Conf. etiam interpretes ad Callim. in Dian. 67. *Kiessl.*

41. Pro ὅσσα θέλεις scripsimus cum Valcken. ὅσσ' ἐθέλεις, quae verbi forma et aliis locis vsurpatur, vt Idyll. XX. 1. XXI. 50. XXIII. 25. item cum Porsono ad Euripid. Med. 1218. pro δάκρυε dedimus δάκρυν' nam δακρύν- habet syllabam secundam productam. *Kiessl.*

42. 43. Male Gregorius Corinth. de Dial. p. 150. = 325. παῖσδα, *puerum*: de qua forma vide ad Idyll. X. 24. Brunck. malit παῖδα. — παῖσδε est pro παῖζε. *Eamus*, Gorgo: mea *Phrygia*, *puello assumpto lude*, eumque oblecta. Παισδεῖν legitur item XV. 49. XIV. 8. XVIII. 14. XX. 6. v. Valck, qui etiam de δοξιστῶν καὶ μικρὸς pro μικρὸς copiose agit. — Vers. sq. ἀποκλαξον. dot, pro ἀπόκλειξον. v. supra ad vers. 55. — τὰν ἀυλείαν, *vestibuli ianuam*. Eustath. ad Iliad. γ. 66. p. 1553, 29. πρώτας θύρας λέγει τὰς ἀυλείους, ὡς ἔθος ἦν τηγεῖσθαι ὑπὸ κυνῶν. v. Casaub. ad Theophr. Char. IV, et XVIII. ad ultim. locum conf. etiam *Astyma*. *Kiessl.*

44. 45. Nova incipit quasi scena, et poeta ad ipsum transit spectaculum ante regis aulam. Mulieres; domo egressae, conspecta infinita multitudo hominum, quos concursare dicunt instar fornicarum numero modoque carentium, exclamant: *quanta turba est! quomodo et quando hoc malum superare poterimus? quomodo transibimus?* — χρὴ h. l. [vt saepe δεῖ. vid. Duker. ad Thucyd. II. 61. p. 352. ed. Bauer.] significat *licet*. v. Warton. et Valcken. quorum posterior etiam in notis ad priorem editionem defendit ἀνήριθμος contra ἀνά-

Lacrymare quantum vis: claudum fieri te non oportet.
Eamus. Phrygia, tu parvulum assume et lude cum eo,
Canem intro voca, portam aulae claude.

O dii, quanta turba! quomodo et quando superare
Licebit hoc malum? vt formicae innumerae et immensae.
Multa a te, o Ptolemaeo, facinora praeclara facta sunt.
Ex quo in deos immortales relatus est pater, nemo ma-
leficus

Laedit viatorem aggrediens more Aegyptio:

ριθμοι codd. aliquot, Winterton, idem Valck. in altera
ed. et Brunck. [Attigit hunc locum Eustathius in Ho-
meri Iliad. α. p. 58, 19. = 77, 11. ἡ παρουσία καὶ Μυρ-
μηκίαν φησὶν ἀγαθῶν. συντελεῖ δὲ τὸ ἐνταῦθα καὶ Θεόκρι-
τος εἶπων, — Μύρμηκες ἀνάριθμοι — ἐπὶ πολυπληθείας
λαοῦ. conf. Erasmi Adag. p. 100 sq. et Idyll. XVII. 107.
Kiessl.] — Iucundum vero est spectaculum et naturalis
pulcritudo in garrulitate inconstantiaque muliercula-
rum, in moribus animique motibus fingendis atque de-
scribendis! *Harl.*

46. 47. Est Ptolemaeus Philadelphus, qui patrem Ptole-
maeum Sotera Lagi filium et matrem Berenicen in deos
transscripsit. conf. Idyll. XVII. 16. 123. *Kiessl.*

48. δολεῖσθαι pro δηλεῖσθαι (IX. 56. XXII. 127.), nocere,
scribere solebant Sicilienses. v. Valcken. p. 259. —
Quum fraudibus et latrociniis insignis esset Aegyptus
(v. Warton. in notis et in Addendis), παρέπων, ad-
repsens, adiens, atque adeo dolosa ratione viatores alios-
ve homines alio modo fraudulentum adgrediens deci-
piensque bene dixisse videtur poeta. Valckenario ta-
men scholiastes, quum interpretetur ἐξαπατήσας, legis-
se, et quidem melius, videtur παρέπων, h. e. qui alte-
rum *dolosa oratione*, tum *quomodocumque* in fraudem
impellit [cf. Iliad. α. 555.]: In altera tamen edit. Valck.
παρέπων cum Brunckio tuetur, qui ex Hom. Iliad. α.
152. οὐ παρελεύσεται, explicat: *decipiens Aegyptiorum
more. Harl.* [Schol. in Aristoph. Nub. 1128. ἐλέγετο λη-
στεύεσθαι ἡ Αἴγυπτος. Αἰσχύλος, Δεινὸν πλέκειν τοὺς μη-
χανὰς Αἴγυπτίως· καὶ Θεόκριτος ἐν Ἀδωνιαζούσαις, οὐδὲν
— αἴγυπτιστὶ· καὶ αἴγυπτιάζειν τὸ ὑποῦλα πράττειν. Eu-

Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισθον,
Ἀλλάλοις ὀμαλοὶ κακὰ παίγνια, πάντες εἰρειοί. 50

stathius in Dionysii Perieges. v. 252. ἡ ἱστορία καὶ πα-
νούργους οἶδε (τοὺς Αἰγυπτίους), ὡς καὶ Θεόκριτος ὑπεμ-
φαίνει. Propert. III. Eleg. IX. 55. Noxia Alexandria,
dolis aptissima tellus. Plato de Legibus V. p. 747. C.
Senec. Epist. 51. extr. voluptates praecipue exturba et in-
visissimas habe; latronum more, quos Philetas Aegyptii
vocant, in hoc nos amplectuntur, ut strangulent. Adde
Martial. lib. IV. epigr. XLII. — Ex usu verbi ἔρπειν
nostro loco παρέρπων nihil aliud significat quam acce-
dens, invadens, aggrediens, de latrone, feindlich an-
fallen. Adverbium αἰγυπτιστὶ non cum solo participio
παρέρπων coniungendum est, sed referendum ad totam
enuntiationem οὐδεὶς κακαεργός etc. Simili modo vsur-
pata sunt adverbia Θρακιστὶ, XIV. 46. et Μαιωτιστὶ,
XIII. 56. Kiessl.]

49. ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες, homines fraudulentii,
sive ex dolis constati (vt Cicero Catilinam dixit in Orat.
pro Coelio c. 5. monstrum ex contrariis naturae studiis
cupiditatibusque constatum. conf. Dorvill. ad Charit-
ton. p. 251.), ideoque ad nequitias pravaeque facinora
exercitati: metaphora sumta a metallis, quae crebris
ictibus contunduntur et conflantur. [Harlesius in his
Valckenarii et Toupii explicationes συνεκρότης: nam
Toupius ἄνδρας κεκροτημένους explicat ad nequitias in-
structos atque exercitatos, quales Graeci appellabant
κρόταλα et κροτήματα, vt in illo Sophoclis versu in Scho-
lio apud Valckenar. p. 357. C. [τὸ] πάνσοφον κρότημα,
Λαέρτου γόνος. Schweighäus. ad verba Polyb. I. 61. 3.
τὰ πληρώματα συνεκροτημένα vim verbi συγκροτεῖν deri-
vat ab ea notione, quam in musicis habet, vbi συγκρο-
τεῖν idem valet quod πρὸς ἀρμονίαν ἄγειν, i. e. ita exer-
citare chorum, vt omnes ad vnum ictum concinant et
ad iustum tempus sibi respondeant. Kiessl.] — παλῆτιν
elegantem et εὐφήμως pro furari; v. Valcken. quia furi-
bus rapina et furtum, vt apud Horat. I. II. 35. Marti
bellum, ludus videbatur. Toup. in Epist. de Syracus.
p. 355. coniungit ἐξ ἀπάτας ἔπαισθον, dolo malo luse-
runt, improbante Valcken. Sensus idem elicitur: ego
tamen lubentius accedo Valckenario. Harl.

Quemadmodum ex fallaciis conflati homines ludebant,
Inter se similes malis lusibus, omnes nequam.

50. ἀλλάλοις ὀμαλοὶ κακὰ παίγνια, quae Valcken. iam in Epist. ad Röver. p. XXXVIII. iungenda putaverat, in utraque editione iunxit, ut aequaliter omnes *furaces* dicantur. E contrario distinctionem veterum editionum, in quibus post ὀμαλοὶ comma ponitur, retinuerunt Brunck, Toup et Reiske, quorum hic, suffragante Warton, κακὰ παίγνια interpretatur *mali scurrae*. Harl. [Quum παλίζει h. l. sit *furari*, etiam vocab. παίγνια non nisi *de furibus* potest intelligi. Scholiastes: ἡπάτων πολυπειρώς παλίζοντες κακὰ παίγνια παραλογισμοῖς Αἰγυπτιακοῖς ex hac igitur ratione coniunguntur ἐπαισδον κακὰ παίγνια, *pravum lusum luserunt*: quae hoc loco languida est oratio. Dahllo elegantius videtur, si κακὰ παίγνια intelliguntur *mali impostores, fraudulentis s. nebulones*: ut abstractum positum sit pro concreto. At quo dicendi usu dicitur *ludus* pro *ludente*? Vnice vera est Valckenarii explicatio. Idem Reiskius omnium librorum lectionem ἐρεῖοι [Cdd. fere ἐρεῖοι.] tuetur, quam explicat *servos* atque infimam plebem, inductus voce Homericæ Odys. VIII. 529. εἴρερον, quam δουλείαν interpretantur. Scaliger coniecit ἐρεμβοὶ s. ἐρεμνοὶ cui coniecturae favere videtur Scholion Cod. Vat. ad ἐρεῖοσκοτεῖνοὶ σύμφωνοι. De Erembis v. Tzetz. ad Lycophr. 827: et quos ibi citat Müllerus. Casaubonus, ἀρεῖοι omnes armis succincti et militares: qui Idyll. XVII. 98. vocantur δῆιοι, eos hic appellari ἀρεῖοι, quia more hostium infesta armis redderent itinera. Valckenarius in Epist. ad Röver. p. XXXVIII. ἐλειοι, *degentes in paludosis Aegypti locis*. De paludoso Delta v. Hemsterhus. ad Aristophan. Plut. p. 54 sqq. Wesseling. ad Hieroclis Synecdemum p. 726. Thucyd. I. 110. Herodot. II. 94. Ex scholio, quod Ruhnken. in Paris. Cod. invenit, μεγαλοπρεπεῖς, ἐνδοχοι, Valckenar. novam lectionem eruit ἀγανοὶ vel ἀγητοί. I. H. Vossius excogitavit ἐλειοι nam Hesychio auctore ἐλειός est εἶδος ἰέρακος vertitque Rabengesindel. Warton. ἀραῖοι, *exsecrati, devoti, detestabiles*. Musgrav. ἀρεῖοι. Eldick. ἀλλάλοις ὀμαλοὶ, κακὰ παίγνια παισδεν ἀριστοι. Thom. Briggs ἀρεῖοι. Toup., qui comparat Epimenidis dictum apud

Ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; τοὶ πτολεμιστὰ
 Ἴπποι τῷ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.
 Ὄρθος ἀνέστα ὁ πυρρὸς ἔδ' ὡς ἄγριος κυνοθαρσῆς.
 Εὐνόα, οὐ φρευξῆ; διαχρησείται τὸν ἄγοντα.
 Ὡνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἐνδοῖ. 55
 ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινοῶ· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὀπισθεν.
 Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Καὶ τὰ συναγείρομαι ἤδη.

Ἴππον καὶ τὸν πυρρὸν ὄφιν ταπάλιστα δεδοίκω
 Ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ἕσας ὄχλος ἄμμιν ἐπιρροεῖ!

Paulum ad Titum I, 12. κατὰ θηρία, γαστέρες ἄγροι, sup-
 spicatur πάντες ἄγροι, h. e. πρᾶσι, ἄγροι ἢ κακοῦργοι.
 Huic coniecturae Brunck. locum concessit in editione
 sua, eademque etiam Valckenario, quid verum sit
 ignorare se fatenti, prae aliorum coniecturis placet. K.]

51. γενώμεθα pro vulgato γενοίμεθα scripsimus cum Her-
 manno ad Viger. p. 730. add. Schacf. Melet. cr. p. 98.
 — Brunck. quem sequitur Dahl., rescripsit πολεμιστὰι,
 at sine codicum auctoritate, — Versu seq. male inter-
 pretes vernaculi, reite mich nicht um. Kiessl: De rufo
 agens equorum colore, quem burrum dixerint Romani
 veteres, τὸν πυρρὸν hinc attigit Bochartus Hieroz. I.
 L. II. c. VII. p. 104. Valck.

55. 54. Vulgo iunguntur ἄγριος, κυνοθαρσῆς, Εὐνόα etc.
 quam interpunctionem defendit Warton, vertens: *vide
 modo, quam ferox et intractabilis sit, n. rufus ille
 equus.* Melius vero Reiske, Valcken. et Brunck post
 ἄγριος ponunt punctum, et κυνοθαρσῆς, *impudens, sa-
 nem impudentia et temeritate imitans*, construunt cum
 Εὐνόα, ita vt domina Eunoen, quae paulo inconside-
 ratius equo ferocienti nimis propinqua adstabat, impu-
 dentis nomine insigniat, et dictis ad Gorgonem media
 quaedam ad Eunoen intericiat. Harl. De nominativo
 locum vocativi obtinente v. Fischer. ad Weller. III. s.
 p. 319 sq. et quos laudat Matthiae in Gram. gr. §. 312.
 ... 1. — τὸν ἄγοντα Scholiast. in Cod. Med. reddit τὸν ἀνα-

Dulcissima Gorgo, quid fiet de nobis? bellatores
 Equi regis. Amicos, ne me conculces.
 Erectus constitit hic rufus. En quam saevus! Impudens
 Eunoa, non fugies? Perimet ductorem.
 O bene factum, quod filiolus a me domi relictus est!

GORGŌ.

Bono animo es, Praxinoa; iam pone eos sumus:
 In suum locum recesserunt.

PRAKINOŌ.

Et ipsa iam me colligo.
 Equum et frigidum anguem maxime metuo
 A puaritia. Festinamus: quanta turba nobis affluit!

βόειον. Potius intelligendus est homo equum manu
 ducens, ductor, non sessor. *Kiessl.*

55. *Ἐνάσθη*] Valckenar. quum nusquam hanc formam
 apud scriptores veteres graecos legere se meminerit,
 cum Hemsterhusio suspicatur, poetam hic dedisse *ἠνά-*
μην, vel potius *ἠνάμαν*. [Duo cdd. *ἠνάσθη*. Eandem
 vim habet locutio *ὡς εὐτυχῶς* vt Aristoph. Equit. 101.
ὡς εὐτυχῶς, ὅτ' οὐκ ἐλήφθη ἑσθόθεν κλέπτων τὸν οἶνον. v.
 ad L. Bos. Ellips. p. 585. (Schaeff.). Casaubonus compa-
 rat Latinorum *factum bene*, vel *o bene*. Martial. VII.
 14. *o bene quod sylvā colitur Tirynthius ista.* *Kiessl.*
 Idem cum Casaubone pro *ἔσθον* malit *ἔσθοι*: sicque ex-
 scribi fecit typis in altera editione, etiam antea Brunck,
 qui praeterea *ἔμιν* dedit. *Harl.*

56. 57. *καὶ δὴ* hic, vt saepissime apud Atticos, est *iam*.
 v. Hermann. ad Viger. p. 829. — *ὀπισθε*, Brunck. —
ἐς χώραν, *in suum quisque locum recesserunt*. Schol. in
 cod. Flor. *ἐς χώραν*, reddit *εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν*. In Xe-
 noph. Cyrop. IV, 5. 37. *ἀσύντακτα εἶναι* et *χώραν λαβεῖν*
 sibi opponuntur. Callim. in Del. 192. *πόδες δὲ οἱ οὐκ*
ἐνὶ χώρᾳ. v. Valcken. et supra ad Idyll. IV. 5. *Kiessl.*

58. *τὸν ψυχρὸν ὄφιν*] Anguis frigidus dicitur ex natura
 sua. Schol. Nicandr. Theriac. 291. *κοινῶς δὲ πάντα τὰ*
ἔρπετα ψυχρά. add. interpretes ad Virgil. Ecl. III. 93.
 et VIII. 71. et Toupius in Addendis. *Kiessl.*

59. *ὅσος ὄχλος*] Hanc lectionem ex optimis cdd. cum pri-

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μάτερ;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐγὼν, τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Εἶτα παρενθῆν 60

Εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί.

Καλλίστα παιδῶν, πείρα θῆν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμός αἰ προεβῦτις ἀπόχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἦραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὄσσοι ὄμιλος. 65

- scis editt. bene revocavit Reiske, quem sequuti sunt Valck. et Brunck; sicque etiam Scholiastes ad Idyll. I. 42. A Stephano ex Ed. Flor. in plerasque iuniores venit ὄχλος πολὺς ἄμμιν [Quae lectio in hac orationis serie mihi quidem certe non deterior videtur, quam altera, in qua est exclamatio. *Kiessl.*] —. Frequenter hominum multitudo dicitur ἐπιρροεῖν. Conf. supra I. 5. II. 89. Wesseling. ad Herodot. III. p. 235. et *Dan. Wyttenbach.* in Epistola crit. p. 14. qui laudat Valckenarium ad Euripid. Phoeniss. 204. refutantem stuporem Grammatici Coisl. ὄχλον negantis ἐπὶ πλήθους dici. Sic etiam vs. 72. ἄθροος ὄχλος, conferta turba. *Harl.*
60. ἐξ αὐλᾶς recte se habet. Lectio ἐξανθῆς (ex vno cod. enotatur ἐξαιθῆς), quam Scholiastes memorat, qui tamen ipse genuinam sequitur, a Valckenario pro vitiosa genuinae scriptione habetur. Deinde Brunck. ex cod. regio [cum quo consentiunt novem cdd. apud Gaisford. *K.*] pro vulgata, ὦ τέκνα. ΓΟΡΓΩ. παρενθεῖν, novam exhibet lectionem, quam vulgata non deteriorem esse putat: ΓΡ. ἐγὼν τέκνα. ΓΟΡΓΩ. εἶτα παρενθεῖν Εὐμαρές; *Harl.* De hoc εἶτα interrogativo (*eh bien? peut-on*

GORGO.

Ex aula, mater?

ANVS.

Ego, filiae.

GORGO.

Age, an intrare

Facile est?

ANVS.

Troiam tentando venerunt Achaei.

Pulcerrimae filiarum, tentando sane omnia perficiuntur.

GORGO.

Oracula abiit anus effata.

PRAXINOA.

Omnia mulieres norunt, etiam quomodo Iupiter Iunonem duxerit.

GORGO.

Vide, Praxinoa, circa portam quanta turba.

penetrer?) vid. ad Viger. p. 595 sq. *H. Vossius* hanc alteram lectionem praefert ob numeros suaviores. Nos eam restituimus; item scripsimus *παρενθῆν*. — Aristoph. Nub. 250. *εἶσα παρελθῶν ἄρα παρὰ τοὺς γηγενεῖς; Kiessl.*

61. 62. *εἰς Τροίαν* pro *εἰς Τροίην* ex cdd. Winterton, Valcken. Brunck. — *ἦνθον* iidem et Reiske item ex cdd. pro vulgato *ἦλθον*. — *Μοκ παιδᾶν* Brunck. ex duobus cdd. Medic. at invito Valcken. [Vide dicta ad Idyll. I. 22. et V. 148. K.] — *καλλίστα* est dualis; *ο vos puellarum pulcerrimae!* *πειρή* pro *πειρά* Valcken. cum Casaub. *θῆ* pro *θῆν* vnus cd. — Herodot. Polym. p. 512. 20. *Wess. εἶσα δ' ὧν μηδὲν ἀπειρητον. αὐτοματων γὰρ ἀνδρῶν, ἀλλ' ἀπὸ πειρήσ πάντα ἀνθρώποισι φιλέει γίνεσθαι. Harl.*

63. 64. 65. hi versus vulgo omnes Gorgoni tribuuntur. Brunckius tamen et Valcken. in altera edit. sequuti codd. duos vs. 64. tribuunt Praxinoae. — *ἀγάγεθ' Ἥραν* pro *ἡγάγεθ' Ἥρην* ex cdd. Valck. Brunck. alii. v. Dorrivill. in Misc. Obs. III. p. 573. *Canterus* in Nov. L. II. c. XII. vere monuit, curiositatem hic mulierum a poe-

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος. Γοργοί, δὸς τὰν χέρα μοι λαβὲ καὶ τὴν,
 Εὐνόα, Εὐτυχίδος πότεχ' αὐτῆ, μὴ τὴν πλατηθῆς.
 Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες ἀπρὶξ ἔχειν, Εὐνόα, ἀμβών.
 Ὡ μοι δειλαία, δίχα μεν τὸ θερίστριον ἦδη
 Ἔσχισται, Γοργοί. πὸτ τῷ Διός, αἴ τι γένοιο 70
 Εὐδαίμων, ὃ ἄνθρωπε, φυλάσσειο τὸμπέχονόν μεν.

ta notari, et videri posse Plautum Theocritea respexisse, quum scriberet in Trinummio I, 11. 171. *Sciunt quod Iuno fabulata est cum Iove*: coniugium autem Iunonis et Iovis etiam deos latuisse, vt' vult Homerus Iliad. XIV. 295 sq. v. *Heyn.* ad Apollodorus L. 5. c. p. 11. et ad Virgil. Aen. II. Exc. I. (p. 284. ed. sec.) *Boettiger* in libello de Ilithyia p. 12. refert ad mysticas caeremonias: Locus classicus est Diodor. Sic. V. 72. p. 388. Conf. etiam Idyll. XVII. 131. — Va. 65. *θαῖσαι*, imperativus doricus, qui item superest in Epicharmi Siculi fragmento apud Athenaeum L. III. p. 86. A. in Sophronis apud eundem L. III. p. 106. E. et Demetrium de elocut. §. CXLVII. *θαῖσο* in Nossidis Epigram. et Anytae, in Wolfii fragm. poetiarum p. 90. et 114. *θαμεθα* e Sophrone citat Apollonius Dyscol. de Pron. p. 359. A. 4. Bekk. Plura de hoc verbo vide apud Koenium ad Gregor. de dial. p. 222 sqq. — *περὶ τὰς θύρας*, scil. regiae Ptolemaei, aliis intrare, aliis exire luctantibus. *Kiessl.*

67. *πότεχ' αὐτῆ*, perperam interpretantur *halte dich fest an sie an*; immo *attende ad eam*, gieb auf sie Acht. — *μὴ τι* Brunck. in ed. secunda cum aliquot cdd. nec displicet Valckenario. *Kiessl.*

68. Olim sic distinguebatur: *εἰσένθωμες ἀπρὶξ ἔχειν*. At punctum post *εἰσένθωμες* ponendum et *ἀπρὶξ* cum *ἔχειν* iungendum est: *firmiter adhaereto nobis*; vt iam in scholiis a Calli ergo editis est factum. v. Bossii animadverss. c. XIII. p. 59. Hemsterhus. in Lucian. I. p. 462. Toup. in Ep. ad Warton. p. 335. De locutione *ἀπρὶξ ἔχεισθαι* vid. Ruhnken. in Timaei Lex. p. 54. et Pierson. ad Moerid. p. 84. Theocritus sumsit a Sophrone, cuius hic locus est servatus ab Apollon. Dysc. de Pron. p.

PRAXINOA.

Immensa. Gorgo, porrige manum mihi: prehendes et tu,
 Eunoa, Eutyichidem: attende ad eam, ne tu aberres.
 Omnes simul intremus: firmiter adhaereto, Eunoa, nobis.
 O me miseram, pallium mihi iam
 Scissum est, Gorgo. Per Iovem, utinam sis
 Felix, homo, cave pallio meo.

382. A. 5. Bekk. ὑμῶν γὰρ ἀπριξ ἔχονται. Non multum a se invicem distant formae loquendi ἀπριξ ἔχεται, ὁδὰξ ἔχεται et ἀμύξ ἐμφῶναι. De voc. ἀπριξ, quo utitur Soph. Aiac. 508. add. Lobeck. ad Aiac. p. 384. Pro ἀμῶν dedimus ἀμῶν, non nolente Valckenario. *Kiessl.*

69. 70. „Χειμερινὸν ἱμάτιον Χειμαστρον dicebatur, τὸ θερινὸν Θέριστρον et Θερίστριον. Sed hanc vocem suspicor ab Alexandrinis praesertim vsurpatam.“ *Valck.* Vid. Suid. s. h. v. et *Sturziūm* de dialecto Macedon. p. 172 sq. *Riemer* in Lex. gr. s. h. v. sequutus *Winckelmannum* interpretatur *Schleier, Kopftuch*. Huic tamen rationi hoc adversatur, quod *Hieronymus* in loco a *Sturzio* citato id vocat *pallium*, aliique ἱμάτιον. Hinc potius statuerim, esse h. l. idem quod ἀμπέγονον appellatur, sic vt ἀμπέγονον habeatur pro nomine generaliori, quod etiam alius generis pallia designaret, Θερίστριον nomen specialius. — πὸτ τῶ, recte *Reiskius*; v. *Reiz.* de accent. inclinat. p. 40. — αἶ τῖ *Brunck.* αἶ τῦ, vel potius Theocriteum αἶθε (III. 12. V. 62.) malit *Valcken.* qui tamen in edit. secunda praefert αἶ τῦ, quod etiam *Brunck.* in sec. edit. praetulit; sicque nos cum *Dahllo* reposuimus. *Kiessl.*

71 — 75. φυλάσσει, quod est *Idyll.* III. 5. *Winter-ton* mutat in φυλάσσειν, quod non probat *Valck.* — Vers. 72. φυλαξοῦμαι, quod est in pluribus cdd. et antiquis edd., revocavit *Reisk.* ibidem etiam est ὄχλος ἀθρόος. Equidem nihil muto. — Μοχ ὥσπερ ὕες ex cdd. et princ. edd. pro vulgato ὥστε ὕες iam *Valck.* et *Brunck.* receperunt; idem placuisse videtur *Reiskio* atque *Toupio.* ὥστε ὕες, h. e. ὕακες, vt *fluctus* (vti legitur in multis cdd. et edd. *Med.* et *Ald.*) elegantio-rem imaginem efficere videtur *Koehlero.* [Videtur haec esse ge-

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν ὄμως δὲ φυλάττομαι
ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἰθδεῦνθ' ὥσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ

Θάρασι, γυναῖσι ἐν καλῷ εἰμέε.
ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κῆς ὥρας, κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
Ἄμμε περιστέλλων. χρηστῷ κ' οἰκτίριμος ἀν-
δρός. 75

Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν ἄγ', ὦ δευρά, τὸ βιάσασθαι.
Κάλλιστ' ἐνδοὶ πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀπαυλάσασθαι.

nuinae lectionis depravatio, quae solis librariis debe-
tur. K.] At proverbia non adeo subtiliter mihi quidem
videntur esse examinanda. Harl. De locutione ἐν κα-
λῷ vide viros doctos ad Lamb. Bon. Ellips. p. 484 sq.
Kiessl.

74. εἰς ὥρας, quod Odys. IX. 155. significat *in isto tem-
pore*, hoc loco, vt apud Plutarch. Pericl. 13., est *in an-
num proximum*. Sensus igitur est: *et in sequentem an-
num et postea felix sis, vel tibi bene sit, tibi bene eve-
niat*. Igitur: *in aeternum tibi bene sit*. Huic bene
precandi formulae contrariam formulam, *μὴ ὥραισιν*
vel *μὴ ἐς ὥρας ἴκωιο*, copiose tractavit Casaubon. in
Animadv. ad Athen. II. c. XIV. p. 112. Heinsius p. 541.
eam sumtam putat ab iis, qui navigarent ὥραις, i. e. eo
tempore, quo mare est πλωϊμον. Eustath. in Odys. i.
p. 542, 8. interpretatur *πρὸ ὥρας ἐκθερισθῆναι: ante
tempus moriatur*. Citat Valcken. Hemsterhus. ad Lu-
cian. T. I. p. 219. et scholia ad Lucian. T. II. p. 270. —
φίλ' ἀνδρῶν hoc exemplo vsus est Porsonus in supplem.
praef. ad Hecub. p. LXII. ad tuendam emendationem
in Aristoph. Vesp. 396. *ὦ μισῶν ἀνδρῶν* pro *ὦ μικροῦτατε-
Ραν. 1081. ὦ σχετέλι' ἀνδρῶν*. Callimach. fragm. CXXXI.
πρηεῖα γυναικῶν. Add. Idyll. XXIV. 40. — *Κῆς*, Theo-
criteum, malit Valcken. in ed. sec. vt 147. Sic *κῆτε*,
κῆπε. Recepimus. Kiessl.

HOSPES.

Non penes me est: tamen cavebo.

PRAXINOA.

Conferta turba:

Trudunt vt sues.

HOSPES.

Bono animo es, mulier: salvi sumus.

PRAXINOA.

Et in sequentem annum et in posterum, amice virorum,
salvus sis,

Qui nos cures. O virum probum et misericordem.

Premitur nobis Eunoo: age, o misera, tu vi perrumppe,

Optime intus omnes, qui sponsam inclusit, ait.

75. De *πειροτέλλων* vid. Toup. Em. in Suid. et Hesych. III. p. 347. *χορηστῶ* Winterton. Valck. Brunck. *χορηστοῦ* reliqui. Rara est formula, omissa voce *φεῦ* (vt Xenoph. Cyrop. III. 1. 39. *φεῦ τοῦ ἀνδρός*) ὦ, aut simili. [Add. viros doctes ad Gregor. Cor. p. 158. K.] *Harl.*

76. *φλίβεται*, aeolice, ex Vaticano Cd. et Eustathio rescripserunt Valcken. et Brunck. post Casaubonum. add. Valck. ad XX. 4. Eustathius ad Iliad. α. p. 76, 58. = 102, 2. occasione formae Aeolicae *φηρσί*, τὸ μέντοι *φλίβεται*, inquit, τὸ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ρ. 221.) καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ ἐν Ἀδωνιαζούσαις Αἰολικὸν καὶ αὐτό. Casaubonus arbitratur, Grammaticum etiam hic legisse *φλίβεται* quod negat Valckenarius, quia tum potius scripsisset καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ. Mihi videtur apud Eustathium post verbum Ἀδωνιαζούσαις excidisse *φλίβεται*. conf. Etymol. M. p. 200. 42. *Sturz.* ad Maittair. p. 202. — Quod maluit Valcken. *βιάσθεν* pro *βιάζεν*, dedimus cum Brunckio et Dahlio. *Kiessl.*

77. Recte haec scholiastes accepit de sponso, qui suam puellam in thalamo dicitur ἀποκλάξας, vt Helenam Menelaus κατεκλάξατο in Idyll. XVIII. 5. coll. vs. 15. Aequè late patere vsum vocabuli *νός*, ac latini *purus*, docet Hesychius, apud quem est, *νολί νύμφαι*; vbi vide Albert. Meleagr. epigr. LXXX. καλὰ νυέ, *pulcra puella*. Ita vs. 129. *γαμβρός* dc. *sponsus*. *Kiessl.*

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινοά, πόταγ' ὠδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον,
Λεπτὰ καὶ ὡς χαριέντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι; 80
Ποῖοι ζωογράφοι τὰκριβδα γράμματ' ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.

78. 79. Hesych. προσάγει· προσέρχεται. — ποικίλα, *picta et arte textoria distincta. Harl.* — Vs. 79. Corrigebat olim Porsonus ὡς λέγθ', ὡς χαριέντα. Reisk. ὡς λεπτά, ἢ ὡς χαριέντα. *Kiessl.* „Tantundem paene est ac si dixisset, ὡς λεπτὰ καὶ χαριέντα· nisi quod illud etiam est elegantius scriptum.“ *Valck.* Περωνάματα et Reiskio et Valckenario vitiose scriptum esse videtur. Ille igitur acute coniicit θεῶν περ νάματα, *dicas fere stamina deorum manibus esse ducta;* [Haec mutatio valde aridet; nam περ multas turbas dedit, vide dicta ad Lamblich. de Vit. Pyth. p. 71. Quod autem Valckenarius dixit, περ hic nullum sensum admittere, hoc nego. Verte: *dearum certe stamina dixeris.* nam θεῶν esse potest femininum. Favet etiam ille codex, in quo est περνεύματα. Ceterum Wartonus, antea sequutus Spanhemium ad Callim. H. Apoll. v. 32., in Corrigendis p. 35. negat *vestes fibulatas* dici posse περονήματα. Sic tamen hoc verbum h. l. accipiunt etiam *Kiemer* et *Schneider.* *Kiessl.*] — hic autem, qui νήματα, quod νῆμα apud Theocritum notet *vndam* [Quod falsum est. *K.*], et φασεῖς retinenda esse contendit, περ autem reiicit, suspicatur: θεῶν νήματα φασεῖς· et sic prostat in Brunckii ed. renovata. *Ruhnkenius* coniicit θεῶν γε πονάματα [quod *Graefius* repudiat propter vitiosam caesuram. *K.*]. *Wassenberg.* denique, θεῶ γε πον. *ipsius deae Pallas.* — Theocrito haec scribenti obversabatur locus *Odys. X. 222. Harl.*

80. 81. Ἀθαναία pro Ἀθηναία *Valck.* et *Brunck.* *Minervam* [*ἰργάνην*, *Horatio Od. III. 12. 4. operosam* dictam], quae horum operum studium istis textricibus indiderat, invocat *Praxinoe.* [σφε poetice h. l. pro αὐτά· cf. *Matthiaei gram. gr. §. 147. 4. Idyll. IV. 3. est ἡε doricum.*

GORGO.

Praxinoa, accede huc: haec varia texta primum specta,
Quam tenuia et venusta: dearum opera dixeris.

PRAXINOA.

Veneranda Minerva, quales lanificae illa elaborarunt!
Quales pictores tam exactas picturas designarunt!
Quam vere adstant, et quam vere moventur!

σεφε πόνασαν vnus ed. Kiessl.] — ἔριθος, lanifica; hoc vocab. etiam prosaicis scriptoribus vsitatum est (conf. Schol. ad Homer. II. σ. 550. et Toup.), monente Valckenario, qui praeterea ζωογράφος, pictor, et γράφειν, pingere, egregie illustrat; quales pictores accuratas istas pinxere picturas, sive opera picta? Adde Anacr. XXVIII. ibique notam in Anthol. gr. poetica. Harl. [Etymol. M. p. 411, 51. Θεόκριτος, ποῖος ζωογράφος — ἔγραψαν; οὐχ ὅτι γράμματι χρῆται, ἀλλ' ὅτι τῇ γραφίδι προσκαταξέει. γράψαι γὰρ τὸ ξύσαι. add. Wolfii Prolegomena ad Homer. p. XLV. Γράμματα h. l. non tam opera picta, quam designationes, picturae lineares, quam mulieres in texendo redderent. Kiessl.]

82. ἐστάκοντι pro ἐστήκοντι Valck. et Brunck. ex codd. (adde Gregor. de Dial. p. 324 sq.). Valcken. tamen malit formam Syracusanam ἐστάκοντα. Exquisitum est verbum pro εἰσίν. — ἔτυμα, ad vinum expressa, dicuntur sive picta sive sculpta. — ἐνδιεύντι Valckenario non in ἐνδιεύνται [quod est in tribus cdd. et ab Hemsterhusio vulgato praelatum videtur. K.] mutandum videtur. Idem docet, verbum διεῖν, vti multa similia verba, habere et vim activam (aliud rotare), et neutram (semet ipsum rotare, sive vagari, currere, versari; conf. Homer. Iliad. IV. 541. XVIII. 494. 605.) notamque Reiskii restringit, qui scripsit, διεῖν et διενύειν aetate Theocriti pro διενεῖσθαι et διενεύεσθαι vsurpari. Scholiastes interpretatur ὡς ζῶντα ἀληθῶς συστρέφοντα. Harl. [Non bene Scholiast. ἐνδιεύντι cum sequenti vocab. ἐμψυχα coniungit. Facillime autem ἐνδιεύντι et ἐνδιεύνται, vt vs. 115. πονέοντι et πονέονται, XVI. 12. ἴκωνται et ἴκονται, atque similia permulta inter se permutantur. — Cicero in Hortensio apud Nonium Marcell. v.

Ἐπιεχῆ, οἷα ἐνυφαντά· σοφόν τι χρῆμα ἄνθρωπος.
 Αὐτὸς δ' ὡς θαρτὸς ἐπ' ἀργυρέῳ καταλείπεται
 Κλισμῶ, πρῶτον ἰούλον ἀπὸ προτάφων καταβάλ-
 λων, 85

Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὃ κήν Ἀχέροντι φιλεῖται.
 ΞΕΝΟΣ.

Πάνσασθ', ὃ δύστανος, ἀνάπνυτα κωτῖλλοισι
 Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσοδοισι ἅπαντα.

inanima: cum omnis, ait, solertia admiranda est, tum ea quae efficit, ut, inanima quae sint, vivere ac spirare videantur. Virgil. Aen. VI. 848. aera spirantia. Propert. III. VII. 9. signa animosa. Graeca ex Antholog. dat Valcken. Kiessl.]

85. χρῆμα, *res*, inservit periphrasi; praeter Valck. vide Viger. et Hoogev. de Idiotism. ling. gr. III. sect. XIII. 1 sq. p. 156 sq. *Harl.* Ultima huius versus verba citat Scholiast. Sophocl. ad Antigon. 555. Valckenarius male vulgari ἄνθρωπος sine articulo dicens consentientem habet Koenium ad Gregor. Cor. p. 525. Paulo aliter statuit ibidem Boissonadus. *Gerhard.* in *Lectio. Apollon.* p. 151. legit σοφόν τοσ. Archiloch. fragm. XLVII. χρῆμα τοσ γέλοιον. — Vt hic apud Theocritum χρῆμα, sic a Cicerone negotium positum putat Muretus V. L. II. c. V. p. 42. *Callisthenes quidem vulgare et notum negotium: ad Q. Fratr. II. 13. (T. II. p. 180. Schütz.) Teucris illa, lentum sane negotium: ad Attic. I. 12. Valcken. censet aptius respondere Ovid. ex Ponto II. Ep. VII. 37. res timida est omnis miser. Martial. X. Epigr. 59. res est imperiosa timor. Nos addimus ex Ovid. Fast. I. 105. res sum prisca. sic Ianus de se. Adde viros doctos ad Gregor. Cor. p. 525 sq. Valcken. ad Idyll. XVIII. 4. et Cober. ad Chion. Epist. XVII. 4. p. 299. ed. Orell. *Kiessl.**

84. 85. αὐτός, *dominus*, Adonis. v. Casaub. ad Theophr. Char. II. p. 34. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 535. *Hermann.* de pron. αὐτός in Act. semin. philol. Vol. I. p. 43 sqq. — θαρτός, *dorice*, vt Call., non *θηητός*, quod est *ionicum*. cf. I, 56. θάημα. XXII. 200. θαείτο, et ad XV, 65. — ἀργυρέω — κλισμῶ tuetur Valck. nos

Animata sunt, non texta. docta res homo.

Ipsè vero quam admirandus in argentea iacet
Toro, primam lanuginem a temporibus spargens,
Ter amatus Adonis, qui etiam apud inferos amatur.

HOSPES.

Desinite; ó miseræ, inutiliter garrere,
Vt turtures: enecabunt omnia patulo ore.

cum Callièrgo, Reiskio, aliisque dedimus genitivum. — Herodian. de Commento I. VII. §. 5. *Ἰουλοὶ τε αὐτοῦ κατιόντες ταῖς παρελαῖς ἐπήνθουν.* Add. notata ad Idyll. XX. 21. *Kiessl.*

86. *τριφίλητος*, quod in Cdd. nonnullis et in duabus prim. Edd. item in Gregor. §. CXXI. est, dorice, iudice Valckenariò, non dicebatur. Sic autem more visitato vocatur *valde dilectus*, vt contra *omnium odio dignus* *τρισεχθιστός* ἄνθρωπος. Archiloch. fragm. LXXXVIII. *Θάσον δὲ τὴν τρισσιζυρὴν πόλιν* ad quem locum conf. Liebel. p. 204. — De articulo ò vid. Reiz. de accentus inclin. p. 24. — Pro *φιλεῖται* malit Reisk. *φιλητός* male. *Kiessl.*

87. 88. Veterem interpunctionem *κωτίλλοισα. Τρυγόνες ἐκκναστέυντι* pl. *ᾶ.* recte sustulerunt Reiske et Hemsterhus. (in Auctario Emend. in Hesych. T. II. p. 974.), et distinxerant post *τριγόνες*. Hos sequuti sunt Valck. Brunck. alii. Dixit *Menander* in Plocio, *τριγόνος λαλιότερος* quae vim adagii obtinuerunt, sic vt *mulieres loquaculae* dicerentur *turtures*. v. Zenobius Cent. VI. Prov. 8. *Aelian.* de N. A. XII. 10. *Erasmii* Adag. p. m. 276. Fischer. ad Anacreon. IX. 56. 37. *λαλιότερον μ' ἔθνηκας, ἄνθρωπε, τῆς κορώνης.* Eustath. ad Iliad. ἱ. p. 651. 7. *ἔστι τρύζειν τὸ πολυλογεῖν ἢ πολυφωνεῖν· ἐξ οὗ καὶ Τρυγόν· ἦν ἡ παροιμία ἐπὶ σκώιματι τῶν πολυλογούντων παραλαμβάνει, λαλιότερους τρυγόνων τοὺς τοιοῦτους καλοῦσα.* — *Ἀνήνυτα, ἄσφιντα, nullum exitum inventura, nullumque fructum habitura*, interprete Reiskio. Plura loca Platonis laudat Valck. ad h. l. adde *Astium* ad Platon. de Legib. p. 213. Et quis est, cui hic non in mentem veniat Therzites (Iliad. II. 212.) *ἀμετροεπής, ὅς*

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ὄνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλας
εἰμές;

ὁ ἔπειτα φρεσὶν ἦσαν ἄκοσμά τε πολλὰ τε ἤδη. — Κωτίλ-
λειν, *garrire*. v. Wolf. ad Corin. carm. III. poet. p. 45.
Valcken. Toup. Em. in Suid. P. III. p. 259. Etym. M.
p. 813. 8. in *χλωρίς ἀηδών* et Fischer. ad Anacreon. XII.
2. — Ἐκκναισεῦντι. [vt in aliquot codd., est alii
praebent *ἐκκναισεῦντι* vel *ἐκνεσεῦντι* vnus *ἐν σπῆν εὔντι*,
alius *ἐν σπηναις εὔντι*, alius denique *ἐκκνεσεῦντι*.] Gre-
gor. Cor. de Dial. p. 153. = §28. vbi vide Koenium,
reddit *διαφθείρουσι* (Schol. Theocriti *διαφθερουσι* ad
quem vide Warton. in Emendat. schol.) καὶ *φλυαροῦσιν*.
Warton, ἅπαντα coniungens cum *πλατειάσδοισαι*, deri-
vat ab *ἐκκναισέω*, *graviter strideo*. Palmerius in Exercit.
p. 806. legit *ἐκκναισεῦντι*, quod habet pro futuro verbi,
quod ipse finxit *ἐκκναιω*, et vertit: *nocabunt*. In libro
Is. Vossii haec leguntur vt *Salmasii*: „legendum suspi-
cor *ἐκκναισεῦντι*, *gannijunt*: hanc veram lectionem ar-
bitror.“ Valckenarius, praesens hic tempus requiri
censens, suspicatur veram vocis scripturam esse: *ἐκκνυ-
σθούντι* a forma *κνυζέω*, *rado*; tum *foedo*, *corrumpo*:
qua forma vtitur Homer. Odys. XIII. 401. Etymol. p.
522, 54. *εἰρηται δὲ κνυζέων τὸ ζέειν παρὰ Λωριεῦσι καὶ τὸ
ἀχρειοῦν*. Locum nostrum sic interpretatur: *ore suo
patulo garrientes omnia deformant et corrumpunt*. Et
ne prima quidem verbi potestas, iudice Valcken.; a
poeta videbitur neglecta, quum ore Dorico Sicularum
mulierum deformata delicatas hominis Alexandrini au-
res *raderent*. Equidem sequi malim *Schneiderum*, qui
in Lex. gr. s. v. *ἐκκναιω* dicit, *ἐκκναισεῦντι* dorice dictum
esse pro *ἐκκναισούσι*, *enecabunt*, quod, vt *ἀποκναιώ*, (v.
Theophr. Char. VIII.) vsurpatum sit de *molesta garru-
litate*, qua alii obtunduntur, enecantur. — *πλατει-
άσδοισαι* (quam veram scripturam pro vulgata *πλα-
τυάσδοισαι*, a Toupio in Addendis in Theocr. Warton.
T. II. p. 599. in *πλατυάσδοισαι* mutata, exhibent plures
cdd. conf. de hoc verbo in primis Stephani Thes. gr. I.
III. p. 354. A. B.) scribendum esse primus monuit H.
Stephanus in Epistola ad Th. Redingerum, Appendici

GORGO.

Per tellurem, vnde tu homo? et quid ad te, si garrulae
-sumus?

de D. A. πρᾶξια. vid. Koen. ad Gregor. p. 329. De πλατειασμῷ Doriensium confer praeter Stephani observata Heinsii Lect. Theocr. p. 367. a. Vavassor. de Iudiciora dictione, p. 151. Hemsterhus. Auctar. Emend. in Hesych. in πλατειαῖδδοντες. T. II. p. 974. Demetrium de elocutione c. 180. p. 107. Edit. Oxon. 1676. (§. 177. ed. Schneid.) Hermogen. de ideis. lib. I. c. VI. p. 283. — ἄπαντα, qui videtur Reiskio accus. singularis, potius est pluralis pro ἄπαντας, *Iliae feminae omnia, i. e. nemina tua, percabunt suo platyasmō.* Denique hoc commemoramus, Bothium ad Sophoclem T. II. p. 594. versus 87. et 88. in dialectum atticam translatos velle. Quod mihi mirum videtur. *Kiessl.*

89. Eustathius in Iliad. ε. p. 428, 52. vbi de verbo agit Homericō Παππάζειν, ἐκ τῆς λέξεως, ait, ταύτης καὶ ὁ πάππος καὶ πάππας, αὐτὸς ὁ πατὴρ Πᾶς λεγόμενος μονοσυλλάβως κατὰ βριφούς προσφώνησιν, καθά φασιν οἱ παλαιοί, ὡσπερ καὶ Μᾶ ἡ μήτηρ. vid. eundem in Iliad. λ. p. 855, 24. = 797, 3. Ruhnkenius in Cod. Theocriti Paris. hoc scholion legit: *Συθακούσιον τὸ Μᾶ ἐπὶ ἀγαπητότατος λεγόμενον.* Recte igitur indignantis Gorgonis Theocriteum Μᾶ (quale Atticorum Δάματερ interdum cum indignatione admirantis est) censerī poterit pro Μᾶτερ hic positum esse. Add. Sturz. ad Maittair. p. 324. Πᾶ; (quod vere legitur in vno cd.) *vbi natus es?* suspicatur Toupius in Epist. p. 557. Sed recte negat Valckenarius, πῆ, vel πᾶ Theocriti, vel πᾶι Sophronis, vnaquam in talibus interrogationibus pro τίς poni potuisse; aut significare: *vbi natus es?* — *τί δὲ τίν;* Bion. V. 3. ibique Schwebel. In sermone quotidiano sic loquebantur etiam Attici: *τί τοῦτ' ἐμοί;* *τί σοσ ποῦτ' ἐστίν;* *quid mea id refert?* *quid tua?* Aristoph. Eccles. 517. Thesm. 505. Lysistr. 514. Muretus, qui in V. L. II. c. XX. p. 64 sqq. de loco huius Idyllii 89 — 95. agit, versum 89. eleganter sic expressit: *quæso, quid hoc tandem hominis est? quid vero tua refert, si garrulis esse nobis libet?* In editione Brunckii, vt in

Πασάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσῆαις ἐπιτάσσεις; 90
 Ὡς δ' εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
 Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμ'·
 Δωριῶδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσιν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φυῆ, Μελιτώδες, ὃς ἀμέων καρτεροὺς εἶη,

vno Cd. Med., versus 89 — 95, omnes trihunnitur Pra-
 xinoae. *Kiessl.*

90. In cdd. et antiquis edd. haec possant lectiōnes: πασά-
 μενος· πασάμενος· επασάμενος· πασάμενος. At πάσα-
 μενος recte legi monuit iam Muretus V. L. II. c. XX.
 p. 65. docuitque Valckenarius tam ad h. T. tum in
 Animadv. ad Ammon. III. 7. p. 187 sq. ex Etymol. p. 681.
 54. ubi malit πασάμενος· επίτασσε, quod in
 commentario improbat, probans contra Tourpium, qui
 censet, eleganter idem verbum repeti. Add. Erasm. ad
 Callim. H. in Cerer. v. 128. Nimirum πάσασθαι, pri-
 ma correpta, est γένασθαι lat πάσασθαι; prima produ-
 cta, κτήσασθαι vnde πολυκτάμμων. Locum ipsum Val-
 ckenar. sic explicat: *quum nos sive emittis seu alio
 modo tibi acquisiveris. Videtur tamen sententia latius
 patere et sic concipienda esse: si quas tibi acquisivisti
 seu emisti, his impera: wo du Herr bist, da befehl.*
 Aptè comparant locum Plauti Pers. II. IV. 2. *emere
 oportet, quem tibi obedire velis:* et Sophocl. Oed. Col.
 839. μὴ πίτασ' ἢ μὴ κραιεῖς. — Pro ἐπιτάσσεις Hæm-
 sterhus. correxerat ἐπιτάξεις, et ante Συρακοσῆαις tunc
Syracosiiis mulieribus imperabis? Quum Etymolog.
 Leidens. Ms. praebeat, ἐπιτάσσειν hinc Valckenarius
 coniecit scribendum esse: ὁ ἐπιτάσσειν; tunc in Syra-
 cosias imperium exercere? atque Brunckius in alt. edit.
Συρακοσῆαις ὁ ἐπιτάσσειν dedit. *Kiessl.*

91. ὡς δ' εἰδῆς, malit Valckenar. sicque vnus cod. ideo-
 que recepimus. — Notum est, Archia duce coloniam
 Corintho missam Syracusis dedisse originem; vnde
 Idyll. XVI. 83. Syracusae appellantur Ἐφυραίων ἄστν.
 conf. Thucyd. VI. c. 5. 77. *Dorvill.* ad Chariton. p. 569.
 Lips. *Scaliger* in Euseb. p. 76. *Liebek.* ad Archilochi
 Reliq. p. 255. *Kiessl.*

Quarum dominus es, iis impera: Syracusiis imperas?
 Vt autem scias et hoc, Corinthiae sumus ab origine,
 Vt etiam Bellerophon: Peloponnesiace loquimur:
 Et dorissare licet, puto, Doriensibus.

PRAXINO A.

Ne oriatur, o dulcis Proserpina, qui nobis imperet,

92: *Πελοποννασιῶσι* pro vulgato *Πελοποννησιῶσι* ex multis cdd. correxerunt cum Mureto et Dorvillio ad Chariton. p. 569. Reiskius, Valcken. Brunck. Valckenarius formam doricam fuisse putat *Πελοποννάσιωσι*. In ed. Iunt. et cdd. Gregorii Cor. p. 531. est *Πελοποννασιῶσι*, quam formam pro genuina habet D. Heinsius (L. Th. p. 567.), cui tamen ne tantillum quidem tribuendum est. v. Bast. ad Gregor. l. c. et in Appendice ad Epist. Crit. p. 20. *Kiessl.*

93: Sex Cdd. *δωριεῦσιν*. Adscivimus ᾤ παραγωγicum. K.

94. 95. Hermannus in N. Lpz. L. Z. 1807. n. 110. c. 1756. corrigit *φνίη* ab *ἔφον*, quae est forma rarior optativi; nam optativo hic opus est. — Proserpinam *Μελιτώδη*, *Mellitam*, dictam esse, tradidit praeter Scholiasten *Porphyrus*, cuius verba ex Antro Nympharum Muretus V. L. II. c. XX. protulit. Adde Menagium ad Diogen. Laert. l. 94. — *Salmasii* coniectura *μυλῦττης* quid sibi velit, Valckenarius se non assequi fatetur. — *Προσέμω* dedimus *ἀμέων*. — *Καιτερόν εἶναι τινος* i. q. *κύριον εἶναι τινος*, imperium in aliquem exercere. Praeivit Homer. Odyss. XV. 535. sic Archiloch. frag. LXXXIX. *Ἄσιν κατερός μηλοτόκου*. ad quem loc. conf. notam Liebelii. — De vs. 95. sensu diversissime viri docti statuunt. *Heinsius* (Lect. Theocr. p. 567.) sic locum intelligit: „Non vereor, ne tu, qui mihi nihil admittis, mensuram abstergas: non metuo, ne mihi noceas, qui nunquam prodesse potuisti.“ Ad *κενεῶν* intelligit *χοίωνα*. Cum Heinsio faciunt *Salmasius* de Modo Vsur. p. 164. *Duportus* Prael. in Theophr. p. 395. *Spanhem.* in Callim. in Del. 14. p. 330. *Sanctamandus* apud Wartonum in Addendis T. II. p. 556. *Mureti* explicatio haec est: „Optat mulier a Persephone, quae partibus „praest, ne quis unquam nascatur, qui in ipsas impe-

Πλὴν ἐνός· οὐκ ἀλέγω· μὴ μοι κενεὰν ἀπομά-
ξῃς. 95

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινοά· μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀεΐδεν

„rium exerceat. Addit autem, *praeter unum*: quoniam „alioqui male precari videretur reginae et optare, ne „quis unquam ex ipsa filius nasceretur. — Ego non du- „bito, quin pro κενεὰν legendum sit κούριαν: ut hoc mu- „lier dicat: *non vereor, ne in me pulverem abstergeas*: id „est, ne me impune contemptam ac despiciatam habeas. „Esset enim extremi contemptus signum, si quis pulve- „rem e calceis aut e veste sua, ludibrii causa, abster- „gere in alios vellet.“ *Τουρναίος* legit et distinguit: *Πλὴν ἐνός οὐκ ἀλέγω, μὴ μοι κούριαν ἀπομάξῃς*. „De ve- „ste sua, ne quid detrimenti capiat scilicet, sollicita est, „ut supra, Praxinoa. Quare ad hominem se convertit „et dicit: *unum tantum metuo, ne pulverem in me abs- „tergas*.“ Haec recepit; in priore edit. Brunck. cui in „secunda placuit: *μὴ μοι κενεὰν ἀπομάξῃς*. *Gilbertum „Cognatum*, qui in Adagio *Excutore pulverem* exhibet „in Theocriteis κούριαν, tanquam vulgatam lectionem, re- „futat Valckenarius, addens etiam se vereri, ut pulve- „rem in aliquem abstergere dici possit κούριαν τινὶ ἀπομά- „ξαι. — *Scaliger*, qui intelligit ad κενεὰν vocab. γνάθου „et verba πλὴν ἐνός cum sequentibus coniungit, locum „sic explicat: „At tu mihi imperare non potes, ut ma- „las sufflem, quas tu alapis caedas: sed unum tantum „vereor, ne vacuas malas caedas. Videtur hoc dictum „in eos, quorum imperium contemnebant. Potes impe- „rare servis tuis, ut malas inflent, quoties eos vis cae- „dere: nobis liberis non potes hoc imperare: sed potes „per iniuriam imprudentibus malas vacuas depalmare.“ *Erasmus* in Adagiis p. 505. subaudiendum videtur γνά- „θου, χεῖρα aut simile quiddam. Apparet, addit, esse „comminantis aut timentis alapam aut colaphum. Nam „locus nondum satis liquet. Tum verius exponit Scho- „liastae explicationem (*μὴ μοι κενὸν τὸ μέτρον ἀπομήσεως*), „qui χεῖρα subaudiri malle videtur. „Quod in mensura „redundat, abstergetur terete baculo. Fallit igitur, qui „nondum plenam absterget, ita simulans aliquid redun-

Praeter unum: non curo: ne mihi vacuum choenicem
abraseris.

GORGŌ.

Tace, Praxinoa: cantatura est Adonidem

dare. Sentit se non esse illi ancillam, ut ab eo debeat obiurgari. Heri offensi defraudant servos suo demensio. Non multum haec differunt ab Heinsianis. Conf. de ellipsi vocab. γοῖνεξ etiam Schaeferum ad Bos. Ellips. p. 535. Brodaeus (Miscell. 2, 28.), subaudiens χεῖρα, vertit: *ne tu mihi colaphum infringas. Auratus* subintellexit πηγήν Reiskius τὴν κάδοπον, in hanc sententiam: *nil curo, num tu mihi vacuum mactram rutro deradas*, h. e. parum mea refert, operam frustraneam te insumere nobis imperitandi, quae in tua potestate non sumus. Proverbialem locutionem, *mactram vacuum rutro deradere*, de omnibus valere incessum laborantibus. Koehlerus totum locum sic intelligit: „*Ne fac, quaeso, dulcis Persephone, ut plures vno oriantur viri, qui nobis pro lubricina imperent: non enim vereor, ne mihi vacuum mulctram abstergeas ac seponas*. Non metuo, ne ab omni viri imperio perpetuo me liberam sis relictura: sed hoc tantum te rogo, ne plures vno nobis imperent. Alias mulctra ἀνομωμυγμία, quae seponi potest, est prorsus repleta, ut nihil addi possit, sed hic est νεπέαν ἀνομώξης.“ Etiam Martonus sequitur scholiasten. Græfius emendat: γοεῖαν non sollicita sum, quasi tu nobis *genus nostrum*, quo Dorienses sumus, eripere possis, et velut *abstergere* in nobis *patrium Dorismi colorem*. *Du sollst mir meine Nationalität nicht vermischen wollen!* Certe ingeniose! Petro Fonteinio vox νεπέαν in κυνίαν, *umbellam*, videtur mutanda. Scholiastae rationem etiam interpretes vernaculi cum Ahlwardto sequuntur. — Videtur iam hic locus in desperatis esse habendus. Hoc tamen affirmari licet, πᾶν ἐνός pertinere ad regem Ptolemaeum; tum verba, οὐκ ἀλέγω, absolute esse posita, ut Idyll. XXVI. 27., add. Homer. Iliad. XI. 389., neque, cohaerere cum ultimis, qualiscunque sententia his tenebris obruta lateat. K.

Ἄ τὰς Ἀργείας θυγάτηρ πολύιδρις αἰοῖδος,
 Ἄ τις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσεν.
 Φθεγγεῖται τι (σάφ' οἶδα) καλὸν διαθρύπτεται ἤδη.
 ΓΥΝΗ ΔΟΙΔΟΣ.
 Δέσποινα, ἃ Γολγῶς τε καὶ Ἰθάλιον ἐφίλασας, 100

cken.) — ἀρίστευσεν (in multis cdd. ἀρίστευσε, vt Bruñck. dedit) pro vulgatis αἰεῖδεν — τῆς — ἠρίστευσε dedimus. Ἄοιδός, gen. fem. vt Sophocl. Oed. T. 36. vid. Passovii libellus: Ueb. griech. Wört. Bch. p. 50. Kiessl. Versus 98. interpretes in diversas sententias traxit. Si Sperchis, Lacedaemonius, intelligendus est, qui cum Bulide in Asiam ad regem Xerxem profectus se Persae pro patria interficiendum obtulit, at laudibus a rege ornatus atque dimissus domum rediit incolumis (v. Herodot. VII. c. 134. sqq. Lucian. Demosth. Enc. 32.), et ἰάλεμος est carmen lugubre in honorem Sperchidis: post Σπέρχιν supplendum est vocab. αἰεῖδουσα, locusque cum Toupio et Valckenario sic interpretandus: *cantabit in honorem Adonidis eadem illa; quae carmen lugubre in Sperchin canens victoriae praemium reportavit, sive, quae in canendo Sperchide, quod carmen lugubre est, primas tulit*: quam interpretationem tanquam vnice veram comprobat Schneider in Biblioth. philol. tom. I. p. 134. At quum de duobus istis Spartiatis nisi laeta dici potuerint, Valcken. suspicatur, τὸν ἰάλεμον alio hic sensu capiendum esse, quam hucusque fuit factum. Ἰάλεμος enim etiam dicebatur *ieiunium et frigidum carmen* (vid. Hesych. et Moerin h. v.), qua interpretatione probata, verba τὸν ἰάλεμον commatibus distinguo, vt sit iudicium mulieris de illo carmine; h. e. canticum in Sperchin, quod ieiunium quidem fuit, Argia illa sonorae vocis elegantia sic animavit, vt in hoc certamine primas tulerit. Potest etiam intelligi Sperchis aliquis, a Spartano diversus, versificator quidem frigidus, quem mulier ista cantu et gestu optime repraesentavit. Reiske pro Σπέρχιν legendum putat πέρουσιν [πέρουσι scribi solere, monuit Valck. Kiessl.], quae etiam anno superiore palmam e certamine Ialemi canendi auferebat; quae suspicio haud omnino fuit necessaria. Harl. Mihi quoque ea explicatio, quam

Argivæ filia docta cantrix,
 Quæ etiam Sperchin lugubre carmen optime cecinit.
 Cantabit (probe scio) pulcrum quiddam: iam se accingit.
 CANTRIX., . . .
 Domina, quæ Golgos et Idalium amasti,

Schneiderus probavit, vnice vera videtur. Quod dicit Valckenarius, se mirari illud canticum a Theocrito dictum *lugubre*, quum nil nisi læta de duobus istis Spartiatis dici potuerint: tollitur hæc difficultas, si cum Iacobsio *Sperchin* accipimus de carmine lugubri, Sperchidi in Persiam proficiscenti, vbi periturus esse videbatur, a Spartanis decantato. *Σπέρχης* igitur est carmen in *Sperchin*, vt *Τηλαμών*; *Ἀρμόδιος* dicuntur Scolia sive cantilenæ in Telamonem, Harmodium, eodemque modo hic intelligi potest locutio τὸν Ἀδωνὶν αἰεῖδειν, carmen in Adonidem canere. Locutio autem *Σπέρχης ἀριστεῖεν*, quacum comparant *Ὀλύμπια νικᾶν*, significat *carmen in Sperchin optime canere*, seu *in cantando carmine in Sperchin præmium victoriae reportare*; neque opus est, vt *αἰεῖδουσα* suppleatur. Similis structura est apud Sophocl. *Electr.* 122. τὴν αἰετάρχεις — οἰμωγῶν, — τὸν Ἀγαμέμνονα vbi vide interpretes, inprimis Musgravium. — Muretus, legendum esse credens τὸν Ἰαλέμου, videtur respexisse, quod habet *Etymol. M.* p. 465. 14. Ἰαλέμος, υἱὸς Καλλιόπης, ὁ παθοδαίμων καὶ οὐδενὸς ἀξίος ὅθεν καὶ Ἰαλέμου ἐστὶ, ψυχρὰ καὶ οὐδενὸς ἀξία. κ. τ. λ. *Kiessl.*

99. *διαθρίπτεται* dicitur cantrix Argiva, dum vel motu quodam petulanti, vel praeludiis vocis ad canendum se componit et cantilenam Adonideam incipere parans quasi lascivit. v. Warton. et Reiske. [Vid. ad VI. 15. Motus petulans ab hoc loco prorsus est alienus; potius, mollibus motibus et praeludiis se accingit ad Adonidem canendum. *Kiessl.*] Inter hunc et sequentem versum recte inserit Valcken. ΓΥΝΗ ΙΟΙΔΟΣ. *Harl.*

100. Vulgata ante Valcken. lectio erat *Γολγόν*: in pluribus cdd. est *Γολγώ τε* et in vno *Γολγώς τε*. Hoc recepit Valcken. et probavit Bränck. in notis. Cypri hæc vrbes fuerunt: *Idalium* etiam mons et nemus, vel lusus, vrbi vicinus, Veneri sacer, vid. Oberlin. ad Vi-

Ἄπεινόν τ' Ἔρυκα, χρυσῶ παιδοῖσ' Ἀφροδίτα,
 Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
 Μῆρι δυωδεκάτῳ μαλακαὶ πόδας ἄγαγον Ὠραι,
 Βυρδίσται μακάρων, Ὠραὶ φίλαι' ἀλλὰ ποθεῖναι
 Ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισαι 105
 Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
 Ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
 Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός

bium Sequest. p. 269. sq. Catull. XXXVI. 12. 14. *quae sanctum Idalium — colis, quaeque Amathunta, quaeque Golgos.* LXIII. 96. *Sancte puer — quaeque regis Golgos, quaeque Idalium frondosum.* Add. Horat. III. 26, 9. 28, 15. — Versu seq. Winterton. dedit *ἄπεινόν* pro *ἄπεινάν* idem dederunt Valckenar. in posteriore edit. et Brunckius. [Stephan. Byzant. Ἔρυξ πόλις Σικελίας, ἀρπενικῶς. Adde de monte *Eryce*, in quo fuit templum celebre Veneris Erycinae, Polybium libr. I. cap. 55. Apollon. IV. 914. Bocharti G. S. II. L. I. c. 27. Cluver. Sicil. Ant. II. p. 258. Oberlin. ad Vibium Sequest. p. 519. sq. Heyn. Excurs. II. ad Aeneid. lib. V. *Kiessl.*] — χρυσῶ (pro χρυσῶ) παιζουσ' Call. et alii (genitivus etiam Casaubono placuit, mirante Valcken.). χρυσῶ παιδοῖσ' est ex cdd. hoc παιδοῖσ' iam Dorvillius in Miscell. Obs. III. p. 575. indicavit. *Harl.* Heinsio interprete dc. Venus χρυσῶ παιζουσα, quod ei aurum consecratum erat; at potius est χρυσῶ γαίρουσα, s. auro ornata. Vid. Koeppen. ad Iliad. III. 64. ad quem locum Eustathius p. 291, 2. = 384. ἡ Γραμματικὴ Ἰστιάλα πεδίον εἶναι φησι Χρυσῶν καλούμενον, ἐν ᾧ Χρυσῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν καὶ τιμῆ. Θεόκριτος δὲ μεταλαβὼν τὸ νόημα, — χρυσῶ παιζουσαν Ἀφροδίτην φησί. Hemsterhus. adscripsit *πείθουσ'*, quod Scholiastes videri potest legisse, qui haec habet: *διὰ τούτου δηλοῖ, ὅτι οἱ ἐρωῶντες χρυσῶ πείθουσι τοὺς ἐρωμένους.* Scaligero placuit *χρυσωπίζουσ'*, i. e. χρυσῶπις. *Kiessl.*

102. οἷόν τιν Brunck. — ἀενάω pro ἀενάου Winterton. Valck. Brunck. Recte. *Harl.*

105. *μανὶ* Brunck. — *μαλακαὶ πόδας* placebat Sanctamando, quia cdd. *μαλακαὶ πόδες* et *μᾶλα καὶ πόδες* habent; idque nec Valckenario in pr. edit. displicuit. Horae

Sublimemque Erycem, auro ludens Venus,
 Qualem tibi Adonidem ex perenni Acheronte
 Mense duodecimo mollipedes Horae reduxerunt,
 Tardissimae deae, Horae carae, tamen exoptatae
 Veniunt, omnibus hominibus semper aliquid ferentes:
 Cypria, Dionaea, tu immortalem ex mortali,
 Hominum ut fama est, fecisti Berenicen,
 Ambrosia in pectus mulieris destillata:

autem secundum Scholiasten ita dicuntur, ἐπει τὸ ἔαρ μαλακόν. Harl. Etiam Is. Vossius in ora libri sui posuerat μαλακαὶ πόδας atque haec lectio vere exstat in vno cd. Mediol. eoque optimo; hinc recepi; quamquam μαλακαίπους simile est composito μεσαιπόλιος, aliisque, paucis tamen. Kiessl.

104. 105. βάρδισταi adnotatur a Gregor. de Dial. p. 337. vbi v. Koen. βαρδύτεροι est in carm. XXIX. 30. — Pro ἔρχονται vs. proximo requirebatur participium, ut apud Pindar. Olym. I. 22. ἀγλαίζεται pro ἀγλαίζομενος. Kiessl. — βροτοῖς αἰετὶ [sic quinque cdd. apud Gaisford. et duo Gregorii de Dial. p. 359. pro βροτοῖσιν αἰετὶ. K.] partim ex cdd. Valcken. revocavit, et φέροισαι cum Hemsterhusio, quod a φορεῖν φορεῦσαι, a φέρειν φέροισαι formatum scribitur. Brunckius tamen, qui in ceteris sequitur Valckenarium, retinet φορεῖσαι. — De Horis Solis comitibus vid. Ovid. Metam. II. 25 sqq. [vs. 118. vocantur veloces.] et Valcken. Sic Horae, quae omnibus rebus gratiam et venustatem parere dicuntur (v. Idyll. I. 150.), Iovi et Europae apud Moschum II. 160. parant lectum. Harl. [Ad αἰετὶ φέροισαι Reiskius intelligit νέον aut φίλον. Immo sic: νέον καὶ φίλον. Nam Horae sunt ταμίαι ἀνθρώπων πλούτου, apud Pindar. Olym. XIII, 9. sq. vbi conf. Heyn. Kiessl.]

106 — 108. ἀπὸ θνατῆς Ἀνθρώπων (pro vulgata, quam Reiske retinuit, ἀπὸ θνατῶν Ἀνθρώπων (ὡς μῦθος) ἐπ.), ex homine mortali Berenicen divam fecisti immortalem, dederat Valcken. in priore edit. nam ἀπὸ θνατῆς duo cdd. Florent. (et vnus isque optimus Mediol.) habent; at ἀνθρώπων omnes libri. Atque Brunck non solum in textu scripsit ἀπὸ θνατῆς, Ἀνθρώπων ὡς μῦθος, sed in notis quoque defendit et illustravit (loco

Τιν δὲ χαρισδομένα, πολυώνυμε καὶ πολύνταε,
 Ἄ Βερενικεῖα θυγάτηρ, Ἑλίνα εἰκνῖα, 110
 Ἄρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.
 Παρ μὲν οἱ ἔσρια κείται, ὅσα θρονὸς ἄκρα φέροντι,
 Παρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρι-
 σκοῖς
 Ἄργυροῖς, Συρίω δὲ μύρω χρῦσει ἀλάβαστρα

Euripid. Iphig. Aul. 75.), n. ex mortali (homine) fe-
 cisti immortalem, ut hominum fabula est; huiusque
 sententiae subscribo, subscripsit item Valcken. in alte-
 ra editione. — vs. 107. Male edd. praeter Iuntinam et
 Winterton. ante Reisk. Βερονικαν. cf. Idyll. XVII. 54.
 46. 57. Harl. [Iudice Reiskio circa idem tempus, quo
 idyllium hoc conscriptum est, etiam Callimachi Epigr.
 LV. prodiit. — vs. 108. de eadem Berenice conf. Idyll.
 XVII. 56. sq. et de vi ambrosiae I. H. Fossium ad Vir-
 gil. Georg. p. 872. sqq. Kiessl.]

109. conf. interpretes ad Callim. H. in Dian. 7. inprimis
 Spanhemium, eundemque ad H. in Apollin. 70. — χα-
 ρισδομένα pro χαριζομένα primitus scriptum fuisse iudi-
 cat Valcken. idque rescripsimus. Deinde πολύνταε qua-
 tuor cdd. Kiessl.

110. Valcken. ad Callim. fragm. p. 105. scribere malit
 Βερενικεῖας, atque sic vere duo cdd. Potest hoc proba-
 ri; sic enim dicitur Περοεγόνη et Περσεφόνηα, Πενε-
 λόπη et Πενελόπεια. Exquisitior tamen est Βερενικεῖα,
 quam lectionem plures cdd. tuentur. Sic Idyll. XXII. 5.
 κούρης Θεσιάδος, i. e. Ledaе, Thestii filiae. Hom. Iliad.
 IV. 367. Καπαγήϊος υἱός. Schaefer. citat Idyll. XXVIII.
 9. Νικεῖας — ἀλόχῳ. Adde Brunck. ad Sophocl. Oed.
 R. 266. Kiessl.

111. De ἀτιτάλλειν vid. ad Idyll. XVII. 58. Kiessl.

112. „Ἄρυνος ἄκρα. Sic etiam Eustathius (in Iliad ζ. p. 481.
 7.) legit. Malim tamen θρονὸς ἄκρα: nam ἀκροθρονον,
 quod nonnullis placet, de arbore dici, ego quidem pro
 certo non adfirmem.“ Schaefer. — Possunt θρονὸς ἄκρα in-
 telligi arborum rami; sic θρονὸς pro plurali, poetice,
 ut XVI. 72. τροχὸν ἄρματος. XXI. 6. ἰχθύνος ἀγρευτῆρες.
 Decem cdd. praebent φέροντας. quae lectio et ipsa bo-

Quare tibi gratificans, o multis nominibus et delubris
celebrata,

Berenices filia, Helenae similis,

Arsinoa omnibus decoribus ornat Adonidem.

Iuxta eum posita sunt matura quaecunque ferunt arbores,
Iuxta molles horti, inclusi calathis

Argenteis, et aurea alabastra Syrii vnguenti plena:

num sensum praebet: *quae arborum fructus nascuntur*.
conf. de voc. ἀρόδρα etiam *Asium* ad Theophr. Char.
p. 120. add. *Foss.* ad Virgil. Georg. p. 50. Alia h. v.
difficultas restat, quod μὲν ante οἱ corripitur. conf.
Hermann. ad Orphic. p. 774. sqq. qui p. 781. hunc ver-
sum ita emendat: παρ μὲν οἱ κείθ' ἀροῖ, ὄσα — et *Spits-
ner.* de versu Graecor. heroico p. 36. *Kiessl.*

115. Warton pro κἄποι legi iubet κερποι, Valckenario
intercedente, qui post Toupium, Meursium (in Grae-
cia fer. in v. Ἀδώνια) et *Wytttenbachium* ad Plutarch.
de sera Num. vind. p. 79. hortos Adonidis docte illu-
strat. Schol. εἰώθασεν ἐν τοῖς Ἀδωνίοις πυρούς καὶ κρι-
θὰς σπείρειν ἐν τισὶ προαστελοῖς (Valck. corrigit τισὶ
ἀγγελοῖς) καὶ τοὺς φυτευθέντας κήπους Ἀδωνίου (Valck.
Ἀδωνίδος) προσαγορεύειν. *Harl. Boettiger* in disserta-
tione de fructibus et floribus veterum cereis, inserta
operi quod inscripsit *Sabinam* (tom. I. p. 257. sqq.) in-
telligit fructus cereos; nam sub hiemis finem, quo
tempore Adonidis feriae in Aegypto celebratae fuerint,
flores fructusque naturales vel sub Asiae Graeciaeque
mitiori coelo rarissimos fuisse, quorum defectum com-
pensaverint fructibus e cera effictis, sic vt hos cereos
ad hortulos Adonidis construendos adhiberent. Vide
tamen quae contra monuit *Bastius* in Epist. crit. p.
291. sqq. qui etiam vocabulum προαστελοῖς in Schol. ge-
nuinum esse censet (p. 194.). — *Harles.* etiam citat no-
tata a se ad *Iuliani Caesares* p. 155. et *Toup. Em.* in
Suid. et *Hesych.* III. p. 347. *Kiessl.*

114. Haec Theocritea adscripsit *Anna Fabri* ad *Callim.*
in *Lav. Pall.* v. 15. — Μύρον χρύσεια ἀλάβαστρα non
sunt vasa vnguentaria ex alabastrite lapide eaque auro
ornata, sed simpliciter vasa vnguentaria ex auro facta.
Conf. *Schleusneri Lex. N. T.* s. v. ἀλάβαστρον. — De

Εἶδατά θ', ὅσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται, 115
 Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ ἄμ' ἀλεύρω
 Ὅσα τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος, τὰ τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
 Πάντ' αὐτῷ πετεηνᾷ καὶ ἐρπετὰ τᾶδε πάρεντι.
 Χλωραὶ δὲ σκιαᾶδες, μαλακῷ βρῖθοῖσαι ἀνήθῳ,
 Δίδμανθ' οἱ δέ τε κῶροι ὑπερποτόωνται Ἐρωτες, 120
 Οἰοὶ ἀηδονιδῆες ἐφεσδόμενοι ἐπὶ δένδρων
 Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄσδον ἀπ' ὄσδα.

μηγευτο *Syrio* v. Athen. lib. XV. p. 689. et N. Heins.
 ad Ovid. Heroid. XV. 76. *Kiessl.*

115. εἶδατα sive πέμματα a mulieribus ἐπὶ πλαθάνῳ πλα-
 τόμενα ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος καὶ ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ sunt, inter-
 prete Valck., in artopta sive testa elaborata ex melle et
 in oleo sive cocta sive fricta: in plerisque placentis,
 certe in μελιτοῖταις, farinae mel admiscebatur, non
 nihil etiam adipis vel olei; sed et in oleo nonnullae
 coquebantur, vel ἐτηανίζοντο. Conf. *Athenaeus* libr.
 XIV. p. 645. D. vbi veteribus memoratae placentiae re-
 censentur. — De *panificiis* in templo Serapidis Ale-
 xandriae Vespasiano oblati locus est insignis *Suetonii*
 in *Vespas.* c. 7. — πλαθάνῳ pro πλαθάνῃ Valck. cum multis
 cdd. add. Koen. ad Gregor. p. 559. πλαθάνῳ Brunck. πλαθά-
 να Tour. et πλαθάνα duo cdd. Reiskius malit πλαθάνῃσι.
 — ποιῦνται, lectionem cdd. quorund. et prisc. edd.,
 revocavit Reiskius, quod non displicet Valckenario,
 qui tamen in vtraque editione πονέονται, lectionem a
 Stephano ex cdd. profectam, retinuit. Contra πονέοντες
 legendum esse suspicati sunt *Koenius* ad Gregor. de
 Dial. p. 97. = 217. et *Tourius* in Epistola ad Warton.
 p. 540. recepitque Brunckius; recte, opinor; nam me-
 dium hic vix locum habet. Quum tamen cdd. et edd.
 priscae etiam ποιῦνται et ποιῶνται offerant, atque ver-
 ba πονεῖν et ποιεῖν facillime inter se permutentur (v.
Wolf. ad *Leptin.* p. 500. et quae nos monuimus ad
Iamblich. *Protrept.* p. 111. et de vita *Pythag.* p. 191.),
 etiam lectio ποιῦνται habet, quo commendetur, cui
 etiam favent substantiva ἀρτοποιός, σιτοποιός et alia. K.

117 — 120. ἐνίγρω (vna voce) ἐλαίῳ, vt esset genitivus,
 correxit Reiskius, Valckenario vehementer dissentiente

Et placentarum quicquid mulieres in sartagine parant,
 Flores miscentes omnis generis cum alba farina:
 Quicquid ex dulci melle et in liquido oleo,
 Omnes illi bestiae volatiles et quadrupedes adsunt.
 Viridia v̄mbracula, molli v̄mbrosa anetho,
 Constructa sunt, puerique Amores supervolitant,
 Quales luscinae pulli sedentes in arboribus
 Volitant, alarum periculum facientes, ex ramo in ramum.

locumque perite eleganterque illustrante, qui etiam sequentem versum a crisi Reiskii (suspicientis, ἐρπεισά δε) et Wartoni bene copioseque vindicat. Praeter fructus nimirum adérant cuiuscunque generis placentae Adonidis imagini adpositae, a pisticribus dulcariis sic artificiose effictae, vt animalium quorumvis figurarum exprimerent. ἐρπεισά dorice dicuntur quaevis animantia, quae pedibus incedunt, πάντα τὰ τετραπόδα. — τῆδε, hic, ad Adonidis imaginem. Koehler, τῆδε redundare arbitrans, coniicit πάντα. — πάροντι Brunck. nolente Valckenario. — Pro βριθουσαι cum Brunck. Valcken. in ed. sec. dedit βριθουσαι (in multis cdd. βριθουσαι) et vs. 120. cum cdd. et edd. prim. ὑπερποτόωνται pro ὑπερπωτόωνται. Harl. Ἄνιθον est anethum graveolens, Till. Schreb. De forma ὑπερποτόωνται conf. dicta ad Idyll. I. 38. Kiessl.

121. 122. ἀηδονιδῆες (ab ἀηδονιδεύς, luscinae pullus:), sic recte Valcken. pro vulgata ἀηδονῆες per cdd. propagata. [De forma δεύς velut patronymica in pullis animantium designandis v. Valck. ad h. l. et quos citavimus ad Idyll. V. 25. Kiessl.] — ἐφεσόμενοι pro ἐφεζόμενοι coniecit Valck. et reposuit Brunck. Idem etiam, probante Valck., Toupii correctionem ὄσδον ἀπ' ὄσδω recepit in textum. [In formis doricis restituendis secuti sumus Brunck. cum Dablio. Kiessl.] Idem Brunck in renovata edit. initio versus 121. ὄλον (quod habent aliquot cdd.), in fine autem δένδρων posuit. Harl. [ὄλοε est in cd. Tolet. et ed. Iunt. Koenius ad Gregor. p. 265. scribit δένδρον, reprehensus a Valckenario. Dativus tamen non omnino repudiandus. Ita Anacr. IX. 33. κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ τῷ βαρβίτῳ καθεύδω. — Conf.

Ἦ ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῶ ἑλέφαντος
 Αἰετῶ, οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες.
 Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω 125

Odyss. XIX. 520 sqq. et Longi Pastoral. II. p. 156. Boden. (p. 39. Schaef.) — Pro ἐφεζόμενοι in multis cdd. est ἀεζόμενων. :Kiessl.]

123. 124. De οἰνοχόοις veterum v. Walch. in Actis Societ. lat. Ienens. Vol. II. inprimis p. 157. et 159. Ganymedem Iovis pocillatorem in tabula aenea expressum videbis in Gronovii Thes. Antiqq. gr. Vol. I. lit. V. adde Mollum ad Longi Pastoral. p. 448. ed. Boden. — Apud Homer. Iliad. β. 2. 3. *Ἥβη νίκταρ ἐφοχόει.* at Iliad. ε. 252 sqq. Ganymedes succedit in coelum ad illud ministerium evectus. Quum secundum fabulas vulgares vna tantum aquila Ganymedem in coelum evexisse dicatur (v. Lucian. Tom. I. p. 258. et p. 208.), Valckenarius amplectitur Eldickii emendationem αἰετῶ — φέροντος idem coniicit, poetam antecedentia sic enuntiasse: ὦ (quae h.l. est particula admirantis) ἔβένω, ὦ χρυσῶ etc. Vtrumque receperunt Brunck. et Dahl. Harl. [Male. Nonne vel poetae vel artificii liberum fuerit hanc fabulam sic mutare, vt pro vna aquila duas, vel plures adhiberet? Etiam Scholiastes hic vel duas vel plures aquilas invenit, cuius haec est nota: ὡς πεποιμημένων αἰετῶν ἑλεφαντίνων, καὶ βασταζόντων τὸν Γα-

νυμήδην^{οο} atque αἰετοὶ duo cdd. et αἰετῶ vnus, sic vt adeo pluralis reponendus videatur. Verum etiamsi Eldickii mutatio probetur, tamen reliqua, quae mutatum it Valcken., mutanda non sunt. Nam similis est locus huic Sophocleo Aiac. 993. ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς. vbi v. Lobeck. Kiessl.]

125. ἄνω] scil. τοῦ κλινηῆρος, supplet Reiske, probante Valckenario. Toupius contra, incisione post τάπητες facta, ἄνω ad sequentia refert, vt tapetes, qua parte sunt villosi, dicantur ἄνω μαλακώτεροι ὕπνον eumque in textu sequutus est Brunck. qui tamen in notis faciliorem atque expeditiorem Valckenarii emendationem, constructionem et interpunctionem amplexus est et in alteram editionem admisit:

O ebum, o aurum, o ex candido ebone
 Aquilae, pocillatorem Iovi Saturnidae puerum ferentes.
 Purpurei tapetes, superne, molliores somno :

*Πορφύρεοι δὲ τάπησιν ἄνω (μαλακώτερος ὕπνω
 Ἄ Μιλᾶτος ἐρεῖ, γὰρ τὰν Σαμίαν καταβόσκων)
 Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδωνίδι τῷ καλῷ ἄλλα
 Τὰν μὲν Κύπριε ἔχει, τὰν δ' οὐρ ῥοδόπαχος Ἄδωνις.*

*Supra purpureis tapetibus (quos molliores somno Milesius dixerit et Samius) stratus est lectus: alius Adonidi formoso. Illum quidem Venus tenet: hunc vero lectum roseus (h. e. pulcher, formosus; v. ad Anthol. graec. poet. p. 28. et 56.) occupat Adonis. Singula fuse explicat Valckenarius. — μαλακώτερος doricè pro μαλακώτερος. Formam loquendi μαλακ. ὕπνω (conf. supra Idyll. V. 51.), quam illustrant Toup. et Valcken., mercatores, qui tum temporis frequentes Alexandriam confluerant, usurpare potuerunt, vt lanam suarum ovium et tapetia sua emturientibus commendarent. Adde Warton. Τάπητες autem simpliciter dicti fuerunt, qui ab altera tantum parte hirsuti essent et villosi (qualibus et olim conclavium pavimenta tegebantur; etiam viae in pompis sollemnibus; aut quibus regibus esset incedendum: vid. Perizon. ad Aelian. V. H. IX. cap. III.); ἀμφιτάπητες autem, qui ab vtraque parte villosi (quibus superne, ἄνω, lecti erant contacti). Compara Catull. in Epithalam. Thetidis et Pelei v. 47. ibique Vossium p. 196. Harl. „Distinguendum videtur: πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτερος ὕπνω (Ἄ Μιλᾶτος ἐρεῖ, γὰρ τὰν Σαμίαν καταβόσκων) ἔστρωται κλίνα, τ. Α. τ. κ. ἄλλα. Iungenda enim puto, πορφύρεοι δὲ τάπητες ἔστρωται κλίνα. Nam quum vellet dicere, πορφύρεοι τάπητες ἔστρωτας, post interiectam parenthesis aliud ponit substantivum, eique verbum accommodat.“ Hermann. Simili modo hunc locum expedit *Ahlwardt* in libello: Zur Erklärung d. Idyllen Theokrits. p. 100 sq. qui tamen Valckenarii emendationem praefert, servans μαλακώτερος. — Στρώματα Μιλήσια memorantur Aristoph. Ran. 549. ibique duo versus Theocriti affert Scholiast. add. ibi Spanhem. item Eustathium ad Iliad. κ. p. 781, 55. = 698, 23. et in Dionys. Perieg. v. 825. De lana Milesia Wetsten. ad Act. XX. 29. *A. H. Voss.* ad Virgi-*

Ἄ Μίλατος ἐρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
 Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα
 Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἀδωνίς,
 Ὀκτωκαιδέκτης ἢ ἔννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
 Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ' ἔτι οἱ περὶ χεῖλα πυρρῶά. 130
 Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.
 Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἀμᾶ δρόσῳ ἀθρόοι ἐξω

lii Georg. p. 598 sq. — Etiam apud Samios ovis in magno erat honore, nec tamen ob quæstum e lana, sed ob aliam rationem, quam narrat Ælianus de N. A. XII. c. XL. — vs. 128. in edd. Mediol. et Ald. est: τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἀ. quam lectionem Valcken. suspicatur fluxisse ex hac: τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχ. Ἀ. hanc enim in talibus antiquam arbitratur et genuinam, quia literæ liquidæ post vocales breves vix nisi duplicatæ poterant pronuntari. Conf. Herman. Elem. Metric. p. 46. Spitzner de versu heroico p. 51. Kiessl.

129. Ex lectione multorum cdd. et edd. priscarum ὀκτωκαιδέκτης refinxit Reiske ὀκτωκαίδεκα τῆς, i. e. αὐτῆς (Veneris puta) ὁ γαμβρός ἔχει ἔτη ὀκτωκαίδεκα. Sponsus Veneris habet annos octodecim aut novendecim. Valckenarius in textu retinuit lectionem Stephanianam, quam nos quoque reddidimus; in Adnotationibus tamen malit vel ὀκτωκαιδέκτης (quia Grammatici, ut Ammonius in Τρίητες Suidas in Τριακονταετής Moeris in Δεκαετες p. 125. Thomas in Δεκαετες παιδίων, nomina in ετης exeuntia hominis ætatem designare, contra in ετης, tono in penultima, desinentia, de aliarum rerum duratione adhiberi discernunt;) vel lubentius etiam legere ὀκτωκαίδεκα ἑτῶν (aut ἑτῶν) ἢ ἔννεακαίδεκα ὁ γαμβρός. P. Fonteinio versus videbatur spurius, quem contra Valckenarius, quum sæpius in Epigrammatis annus decimus octavus vel decimus nonus commendetur, ut flos iuventutis, recte pro genuino habet. — Ex Cd. Vaticano hoc scholion fuit prolatum: τὸν ἄνδρα Γαμβρὸν λέγει, ὡς οἱ Αἰολεῖς. quem vsuum attigit Is. Vossius ad Catull. p. 74. Harl.

130. κεντῆ cum vno cd. Brunck. (Conf. Martial. Epigr. XI. 40.) Idem, quum πυρρῶς is dicatur, cui iam incre-

Miletus dicet, quiq̄ incolit Samum:
 Stratus est lectus Adonidi pulcro alter:
 Alterum Cypria tenet, alterum roseus Adonis,
 Decem et octo, aut decem et novem annorum sponsus.
 Non pungit osculum: labra ei adhuc circum flava sunt.
 Nunc Cypria virum suum tenens laetetur.
 Sub auroram nos eum cum rore frequentes foras

vit barba genis, Adonis autem praeter naturam iuvenum Asiaticorum hoc peculiare habuerit, vt iuuenilis genarum flos nondum deesset, proxima sic scribenda esse putat: ἐπεὶ οὐ οἱ χεῖλ. π. [At, Valckenario referente, anno demum aetatis XXI. desierunt esse imberbes; quamquam hac in re mihi quidem nihil certi videtur definiri posse. K.] Valckenarius contra putat scribendum esse vel ἔτι οἱ περὶ χεῖλη (in Adnotat. χεῖλε' ἰουλος, vel, si vocabulum περιχειλεα, quod edit. Salamandrina h. l. dat, in vsu fuerit, legendum περιχειλεα (scil. μίση) πυρρόα' de voc. πυρρόος; vid. Schol. ad Idyll. VI. 3. In repetita edit. tamen nihil mutandum arbitratur. Reiske, mutato accentu, dedit πέρι, i. e. περίεσσι, *superunt ei adhuc malae rutilae, seu barba in malis rutila.* At Valck. monuit, primum πέρι pro περίεσσι non fuisse in vsu; deinde Adonidi, decem et octo annorum adolescenti, dici non potuisse *barbam superesse in malis rutilam.* [Potest πέρι verti *circumcirca.* Aliquot cdd. praebent παρὰ. An forte legendum παρὰ i. q. πάροισι, *sunt ei adhuc labra flava?* Kiessl.] Adde Warton. qui nihil mutat et comparato loco Tibull. I. 8, 58. intelligit primum iuventae florem, pubescentem Adonida: nisi forte scribendum putes ἔτι ὦν — πυρρόος, qui sit nominativus absolutus pro genitivo: *quum inciperet labra cingere prima lanugo, sive barba incrementum genis;* sic maturitas aetatis et flos iuventutis designabuntur. Conf. v. 85. Harl.

231. 132. Pro αὐτῆ; dedimus αὐτᾶς post Winterton. cum Brunck. et Valcken. — Vt hic Adonis appellatur *Veneris maritus*, sic etiam apud Iulian. in Caesarib. p. 529. Spanhem. (p. 155. ed. Harl.), quem locum, de hortis Adonidis classicum, citat Toup. ad vs. 113. — Plures cdd.

Οἰσεύμεσ ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὼνι πτύοντα
 Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπῳ ἀνεῖσαι,
 Στήθεσι φανομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' αἰοιδᾶς. 135
 Ἔρπει, ὦ φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐνθάδε, κῆς Ἀχέροντα,
 Ἀμιθέων (ὡς φαντί) μονώτατος οὐτ' Ἀγαμέμνων
 Τοῦτ' ἔπαθ', οὐτ' Αἴας ὁ μέγας, βαρυμάνιος
 ἦρως,

Οὐδ' Ἐκτωρ Ἐκάβας ὁ γεραίτερος εἴκατι παίδων,
 Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανεθών, 140
 Οὐδ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
 Οὐ Πελοπηιάδαι τε, καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.

vñ μάν. Kiessl. — 152. Reiskii crisis, quam tamen probat Warton, versu 136. novum carmen, post die cantandum, incipere, et a poeta inepte fingi, vno spiritu id ab illa Argiva cantrice recitatum esse, Valcken. p. 191 sq. copiose refutavit, suspicans, morem fuisse, ut sequentis diei summo mane signum Adonidis a primariis duntaxat matronis aut a viris, quos matronae comitarentur, ad mare deportaretur abluendum, et profanos, mulieres etiam de plebe, ab hac deductione abfuisse. Ne igitur hae mulieres de plebe prorsus arcani essent expertes, sequenti die celebrandi, Sicyonia cantrix breve canticum, cras repetendum a religiosiis cultricibus, ipso solemnibus pompae die iam decantabat. Adde interpretes ad Callim. H. in Pallad. Lav. init. et Valck. ad nostr. locum p. 409. Harl. Pro ἄμα dedimus ἄμᾶ. Kiessl.

vñ. 135. 156. Pro ἀρξώμεθ' requiritur futurum ἀρξούμεθ' s. ἀρξεύμεθ'. Vers. 136. dedimus κῆς pro κ' εἰς, vt v. 147. suadente Valcken. cum Brunckio. Kiessl.

137. 139. ἀμιθέων pro ἡμιθέων Winterton et Valck. probatque Brunck. — De superlativo μονώτατος (pro quo cdd. aliquot νεώτατος, male;) conf. Fischer. ad Weller. II. p. 111. et Valcken. in epistolis Ruhnken. ed. a Tittmanno p. 170. — vs. 159. γεραίτερος pro γεραίτερος e cdd. reposuit Valcken. conf. XVII. 4. XXV. 48. Nos retinimus comparativum. conf. Hermann. ad Viger. p. 717 sq. Fischer. ad Weller. II. p. 149. III. a. p. 527. — Pro εἴκατι tres cdd. εἴκοσι. — In hoc Priamidarum

Efferemus ad fluctus in litore spumantes:
Solutisque crinibus, sinuque ad talos demisso
Pectoribus apertis sonorum carmen incipiemus:

Commeas, o care Adoni, et huc et ad inferos
Ex heroibus, vt dicunt, solus: neque Agamemnoni
Hoc contigit, neque Aiaci magno, graviter furenti heroi,
Neque Hectori honoratissimo viginti liberorum Hecubae,
Non Patroclo, non Pyrrho a Troia reverso,
Neque Lapithis et Deucalionibus, qui priores etiam
fuerunt,
Non Pelopidis et Argorum origini, Pelasgia.

ex Hecuba numero *Simonidem* sequitur Theocritus; Homerus enim ad XIX nullum ausus est adiicere. vid. Iliad. ω. 496. add. Davis. ad Ciceron. Tuscul. I. 35. *Kiessl.*

140. Eustath. in Iliad. π. p. 1052, 32. ὁ Πάτροκλος — δι-
τάς ἔχει εὐθείας — Πατροκλῆς, ὡς Ἡρακλῆς — Πάτρο-
κλος, ὡς Ἐτίοκλος. — Μοκ οὐ Πύρρος ex cdd. dederunt
Reisk. Valck. et Brunck. pro vulgato ἢ Πύρρῳ. — Tum
ἐπανεθνῶν dedimus cum Brunckio, qui sequutus vide-
tur virum doctum in Misc. Obs. III. p. 373. invito
Valckenario, qui aurium iudicio ἐπανεθνῶν defendit,
versumque sequentem docte illustrat, et a Reiskii
Heinsiique tentaminibus vindicat. — Πρότερον aliquot
cdd. Valckenario iudice nihil interest, πρότεροι probe-
mus, an πρότερον. — Δευκαλιῶνες esse possunt aut Deu-
calionis filii (Δευκαλιωνίδαι), Hellen et Amphictyon;
nam heroum nomina propria sic adhibentur pro patro-
nymicis (conf. Schol. Pind. ad Nem. IV. 32. Hemster-
hus. in Aristoph. Plut. p. 207. Valcken. ad Schol. in
Euripid. Phoen. 152. et in Herodot. p. 421.); aut ipse
Deucalion. Hoc malim. Sic memorantur Πηλεῖς καὶ Ἀγ-
χίσαι καὶ Ὠρίωνες καὶ Ἡμαθίωνες a Plutarcho de fort.
Rom. p. 521. cf. Gatack. Adv. Misc. II. c. XV. *Kiessl.*
142. Πελοπηΐδαι. Vtitur hac forma etiam Pindar. Nem.
VIII. 21. conf. Dawes. Misc. crit. p. 173. Matthiaei
gramm. gr. §. 100. — Ἄργεος ἄκρα i. q. αὐτόχθονες. Di-
versi generis sunt loci a Valckenario citati Euripid.
Phoen. 453. 1251. Suppl. 118. *Kiessl.*

Ἰαθι νῦν, φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμή-
σαις.

Καὶ νῦν ἦνθες, Ἀδωνι, καὶ ὄκ' ἀφίκη, φίλος
ἦξείς. "

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Πραξινοῖα, τὸ χρῆμα σοφώτερον. ἂ θήλεια 145

Ὀλβία ὅσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκυφωνεῖ.

Ἦρα ὁμῶς κῆς οἶκον ἀνάριστος Διοκλείδας.

Χ' ὦ νῆρ ὄξος ἅπαν πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.

Χαῖρε, Ἀδων' ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφι-
κνεῦ.

143. Ἰαθι (quae vera est lectio: vitiosum est Ἰα in edd. priscis, Reiskio quidem probatum) νῦν — *sic mihi nunc, o Adoni, atque in posterum propitius*. Conf. Spanhem. ad Callim. H. in Cerer. 139. Ἰαθί μοι, τριλλιστε. [Formulam *eis νέωτα* tractarunt vv. dd. ad Hesychium in v. *eis νέωτα* et ad Thom. M. p. 371.] *Harl.*

145. Valckenarius, Heinsium sequutus, locum sic explicat: *res est haec elegantior*, quam vt verbis a me possit exprimi. Argiam equidem istam fortunatam iudico, quae tam sit perita, et vehementer cantum eius mirata dulcissimum collaudo. *Tourpius* sic legit et distinguit:

— — τὸ χρῆμα σοφώτερον ἂ θήλεια.

Ὀλβία, ὅσα ἴσατι πανολβία, ὡς γλυκ.

H. Vossius scribit: *τί χρῆμα σοφώτερον!* Hoc probo: *quid doctius est*, sc. hoc cantu? *Kiessl.*

146. γλυκυφωνεῖ pro vulgato γλυκύφωνος ex aliquot cdd. dedit Valcken. γλυκυφωνῆ Brunck. In ratione interpungendi variant dissentiuntque libri atque interpretes; ego secutus sum Valckenarium. *Harl.*

147. κῆς Call. et Brunck. pro κ' εἰς, quod recepimus. κ' est pro καί. Supplendum est *ἰέναι*. conf. Schaefer. ad L. Bos. Ell. p. 611 sq. — Idem significant ἀνάριστος et ἄγευστος, sive ἀνακράτιστος. Schol. ad Hom. Π. ω. v. 124. ἄριστον δὲ λέγει νῦν τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα, ὃ ἡμεῖς λέγομεν ἀκράτισμα. Valcken. citat *Leopardi* Emend. XIX.

Sis iam propitius, care Adoni, et in futurum⁷ annum
laeto animo sis.

Et nunc amicus venisti, Adoni, et quando redieris, ami-
cus venies.

GORGŌ.

Praxinoa, quae res est doctior! Mulier

Beata est, quod tantum novit, beatissima, quod suaviter
canit.

Tempus tamen est domum redeundi: nihildum gustavit
Diocledes.

Estque vir merum acetum: esurientem ne adieris.

Vale, Adoni dilecte, et ad laetos redi.

c. VII. qui docuit, quid ἀριστον esset prima producta,
quid ἀναριστος et ἀναρίστητος. *Kiessl.*

148. 149. ὄξος ἅπαν, *maritus meus totus quantus merum
est acetum*, ex cod. Vatic. et Bened. correxerunt Val-
cken. et Brunck, atque Warton in notis, quos vide.
Conf. Idyll. III. 19. et huius carminis vers. 20. ὄξος
ἅπαν, vulgo. ὄξος ἅπαν, quod iam ab Is. Vossio et Reis-
kio coniectum, et Toupio illustratum est, genuinum ar-
bitratur Dahlius. [De forma πεινᾶντι conf. Maittair. de
Dial. p. 279.] — Πεινᾶντι δὲ pro πεινᾶντι γε, *sed esu-
riens vel in primis est epitandus*, ex quibusdam cdd.
rescripsit Valck. — μηδὲ ποτένθης ediderunt Reisk. et
Valck., vti Casaubon. Toup. Hemsterhus. et Warton
pro vulgata μηδέποτε ἐνθης, quam Brunck. servavit, le-
gendum esse suaserant. Vers. vlt. Valck. Winterton. at-
que Brunck. ἀγαπατέ pro ἀγαπητέ recte ediderunt. Sic
Idyll. XVI. 108. ἀγαπατόν. *Hark.* Hunc versum *Her-
mann.* sic emendat: χαῖρ', ἀγαπάτ' εἰδόνι. *Kiessl.*

A R G V M E N T V M
I D Y L L I I X V I .

Scriptum est hoc carmen in laudem Hieronis, Hieroclis filii, regis tum eximia temperantia et moderatione, tum bellica laude, in pugnis cum Carthaginiensibus parta, praeclarissimi. Procedit poeta a querelis de turpi plurimorum principum avaritia, quae et gloriae et laudis studium restinguat, nec eos poetas, virtutis praecones, meritis praemiis afficere sinat, quum tamen nihil sit praeclarior, nihil exoptatius quam posteritatis cum laude memoria, quae nisi poetarum studio accedente comparari nequeat. — 59. Tum ad Hieronis virtutes celebrandas progreditur ita, ut eum ex sordidorum illorum numero eximens munificentiae et liberalitatis laude exornet. — 82. Subiiciuntur vota pro futura urbis Syracusarum incolumitate — 97. et Hieronis, cui illae invidendam suam felicitatem debeant, famam per omnem terrarum orbem illustrem fore auguratur. — 103. In poematis exitu Gratias

invocat rogatque, vt carminibus suis gratiam inter homines concilient. — Scriptum est hoc carmen tempore belli Punici, postquam Hiero iam foedus cum Romanis iunxerat. — Est carmen epicum, encomii speciem referens. — Bene de eo meritus est Ahlwardtus in libro: Zur Erklärung der Idyllen Theokrits, p. 161 sqq.

ΧΑΡΙΤΕΣ Η ΙΕΡΩΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ις'.

Αἰεὶ τοῦτο Διὸς κώραις μέλει, αἰὲν αἰδοῖς
Ἵμνεῖν ἀθανάτους, ὕμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μῶσαι μὲν θεαὶ ἐντί, θεοὺς θεαὶ αἰείδοντι·
Ἄμμες δὲ βροτοὶ οἶδε, βροτοὺς βροτοὶ αἰείδω-
μες.

Τίς γὰρ τῶν ὀπόσοι γλανκὰν ναίουσιν ὑπ' αῶ, 5

Errant, qui carmen hoc elegantissimum, in quo Theocritus communem causam poetarum agit, satiram esse putant in Hieronem, regem Syracusiorum, posteriorem. E contrario auctor primum conqueritur de animo regum principumque in Musas iniquo atque ingrato, vt impensius deinde Hieronis liberalitatem et magnificentiam laudet atque commendet: tum pro salute victoriaeque Hieronis et pace vota concipit. Conf. Casauboni comment. in Polybium p. 771 sqq. tom. I. edit. Ernesti. — In Analectis Brunckianis est Idyllium XVII. *Harl.*

1. 2. εἰ τοῦ τοῦτο — αἰδοῖς ex cdd. quibusdam et edd. Ald. Salamandr. Farr. revocavit Reiske. Vulgata, quam reddidit etiam Brunck., et Valckenarius servavit, est a Calliervo et Stephano. Valckenar. tamen κώραις, vt magis doricum, dedit. — Vers. 2. ἀθανάτως Winter-ton. et Brunck. — κλέα ἀνδρῶν, *gloriosa gesta viro-rum fortium*, est ex Hom. II. IX. 189. 524. Odyss. VIII. 73. Μοῦσ' ἄρ' αἰδὸν ἀνῆκεν αἰεῖσθαι κλέα ἀνδρῶν. *Harl.*
4. 5. Reiske ex Ald. exemplo reddidit βροτοὶ οἱ δὲ βρ. — αἰείδοντι. [Hoc αἰείδοντι, quod in plurimis cdd. et anti-quis edd. extat, recepit etiam Schaefer. *Kiessl.*]. Ego vero vel Koppiersii emendationem propositam in Ob-serv. philolog. p. 63. αἰείδοντι, quam reddidit Valckena-rius, amplectendam [Soloece sic dici, monuit cum Por-

CHARITES SIVE HIERON.

IDYLLION XVI

Semper hoc Iovis filiabus curae est, semper vatibus,
Celebrare deos immortales, celebrare praestantium lau-
des virorum.

Musae quidem deae sunt, deos deae canunt:

Nos autem mortales hic sumus, mortales mortales canamus.

Quisnam eorum quotquot sub glauca aurora habitant,

sono ad Euripid. Hecub. 431. Schaeferus. *Kiessl.*], vel in vulgata acquiescendum, atque, vt γὰρ in sequenti versu habeat, vnde pendeat, quaedam supplenda censeo: *nos mortales celebremus mortales*, quamquam non remunerati: *quis enim* etc. Reiske versu quinto initium ipsius carminis et superiores versus quasi praefationem esse putat, γὰρ per se stare, vt latinum *ec* in *ecquis*, vel *tandem*: *quis tandem*. atque γὰρ orationis initio paulo vehementioris saepius poni, nec aliquid habere, ad quod referatur, multis verbis probavit Klotz ad Tyrtaeum p. 5 sqq. — *Τίς δ' ἄρα τῶν ὀπίσσοι* — *celebremus homines. bene et recte illud quidem. sed quid refert? Pro carminis accepto beneficio quis hominum praemium debitum vnquam rependet?* coniecit Warton et Brunck ita rescripsit. [Nos vers. 4. primum restituimus lectionem et interpunctionem edit. Commelin., οἷδε pro οἱ δέ, commate post οἷδε posito, quod *δεικτικῶς* est accipiendum; vid. Schaeferi Melet. crit. p. 77 sq.; quam rationem et vsui loquendi et rhythmici elegantiae convenientissimam etiam *H. Vossius* commendavit (Gerhardus tamen in *Lectio. Apollon.* p. 215. tuetur interpunctionem vulgarem); tum *αἰδῶμε*, quod etiam Scaliger in emendatt. p. 234. maluerat, ex pluribus cdd. cum Gaisfordio rescripsimus. Versu 5. γὰρ, licet oratio paulo

Ἀμετέρας Χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἶκῳ
 Ἀσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτως ἀποπεμψεῖ;
 Αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἰκᾶδ' ἴασιν,
 Πολλὰ με τωθάσδοισαι, ὅτ' ἀλιθίαν ὁδὸν ἤνθον
 Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεῶς ἐπὶ πνυθμένῃ χηλῷ
 Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι,
 Ἐνθ' αὖη σφίσιεν ἔδρα, ἐπὶν ἄπρακτοὶ ἴκωνται.

10

sit abruptior, qualis quidem decet poetam indignan-
 tem, genuinum esse, docet vs. 15 sq. vbi oratio institu-
 ta velut post parenthesin resumitur. Conf. de γὰρ Her-
 mann. ad Viger. p. 829. n. 300. *Kiessl.*] Brunck. dedit
 etiam *υαλοντι* pro *υαλούσιν*. *Harl.*

6. 7. ἀμετέρας — ἀδωρήτως pro ἡμετέρας — ἀδωρήτους de-
 derunt Valck. et Brunck. ex cdd. Flor. anteaque proba-
 verat Koppiers Obs. phil. p. 63. Prius etiam Winter-
 ton habet. *Harl.* „Χάριτας. τὰ οἰκεία ποιήματα. Car-
 minibus suis poeta tribuit, quae Gratiis tribuenda erant.
 Similem habes *προσωποποιῶν* ap. Horatium I. Epist. XX.
 vbi Epistolarum suarum volumen cum puella, in publi-
 cum prodire gestiente, comparat.“ *Iac.* πετάσας, vt
 ἀνοίξας, scil. τὴν θύραν. Tres cdd. praebent *κόλπῳ* pro
 οἶκῳ. vnus ἀποπεμψῆ. *Kiessl.*

8. σκυζόμεναι, Stephan. vertit *iratae*. Schol. ita explicat:
*λοιδοροῦσαι τὸ σκύζειν κυρίως ἐπὶ λέοντος, ὅταν τὸ ἐπισκύν-
 νιον χαλασῇ ὀργιζόμενος. λέγεται δὲ ἡ τῶν ὀφθαλμῶν κἀθεσις
 ἐπισκύννιον. τοῦτο δὲ ποιεῖ ὁ λέων, ὅταν κυσὶ κυκλωθῆ καὶ
 μέλλῃ πολεμεῖν αὐτοῖς.* *Harl.* Conf. de hoc verbo lexica
 Riemeri et Schneideri. Prorsus aberrat ab huius loci
 sententia Reiskius, quem sic explicat: *quo fiat, vt il-
 lae necesse habeant domum reverti.* Imo poeta id signi-
 ficat, quod ipse hoc saeculo a Musis alieno iam antea
 expertus erat; nam ὄτ' non est ὅτι, sed ὅτε, *indignantur,*
quando frustra viam confecerunt. *Kiessl.*

9. 10. Reiske ex Aldino exemplari revocavit ὅτ' ἀληθῆν
 ἤνθον (quod etiam in cod. Card. Ottoboni et nonnullis
 aliis reperitur), quod viam *iverunt erraticam, speque
 eua exciderunt,* et supplet ὁδόν. Ego vero servavi le-
 ctionem vulgatam eamque molliorem, a Brubach. et H.
 Steph. editam et a Toupio vindicatam: ὅτ' ἀλιθῆν ὁδόν

Nostras Gratias foribus apertis recipiet domo
 Amanter, neque rursus indonatas remittet?
 Illae autem indignantes nudis pedibus domum redeunt,
 Multum me incusantes, quando frustra viam confecere;
 Timidaeque rursus in fundo vacui loculi
 In frigidis genibus capite deposito manent,
 Vbi arida earum est sedes, quando re imperfecta redierunt.

ἦρθόν, quod iter fecerunt infructuosum. Schol. reddit: ματαίαν, ἀλλοτριαν, πεπλανημένην, ἀπό τοῦ ἀλῶ, τὸ πλανῶ. Brunck. et Valck. rectius forsā ἀλειθίαν. — Vs. 10. χηλῶ Brunck. Wintertōn atque Valcken. Harl. De χηλός Eústathius ad Iliad. π. p. 1072, 49. χηλὸν κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὴν κιβωτὸν φασιν οἱ Λάκωνες. Βουτεῖδας δὲ Λάρονακα. Μιτυληναῖοι δὲ Ἀντίπηγα. v. Valcken. ad Adoniaz. p. 354. A. — Pro ἐπὶ dat ed. Iunt. cum duobus cdd. ἐν. — Simonideum colorem habet hic locus, quod patet ex Plutarcho Moral. T. III. p. 93. ὁ Σιμωνίδης ἔλεγε, τὰς κιβωτοὺς ἀνοίγων διὰ χρόνου, τὴν μὲν τῶν μισθῶν, αἰὲ μεστήν, τὴν δὲ τῶν χαρίτων, εὐρίσκειν κενήν. quem locum citat Schaeferus. Kiessl.

11. Ad penuriae et egestatis significationem facit epitheton ψυχρός. Aristoph. Plut. 263. ὁ δεσπότης γὰρ φησιν, ἡμᾶς ἠθέως ἅπαντας ψυχροῦ βίου καὶ δυσκόλου ζῆσειν ἀπαλλαγέντας. — De tristium positu, qui hic Gratiis tribuitur, conf. Boettigerum in Ilithyia, p. 44 sq. Kiessl.

12. σεν edd. Ald. Call. cum multis codicibus. [Pro αῦη in quatuordecim cdd. est αἶε, quae lectio non est inepta. alii αῦην et αῦει. K.] — ἔδρα pro ἔδρη Brunck. et Valck. [plures cdd. ἔδραι, et tres ἄρηκτοι.] — ἴκοντε Steph. e cdd. [in multis est ἴκοντι.] ἴκοντι edd. priscae; ἴκωνται, rectius, Brunck et Valck. [cum quinque cdd.] iussitque Koppiers l. m. quem vide. [Conf. ad Idyll. XV. 82.]. De vocab. αῦον [cum quo conferes Idyll. I. 51. ἐπὶ ξηροῖς καθίζειν et Idyll. VIII. 44. ξηρός. K.], quod saepius dicitur exhaustum bonis et evolutum, v. Kuster. ad Aristophan. Thesmoph. vers. 853. et Hemsterhus. ad Timon. sect. 8. tom. I. p. 115. vbi nostrum locum sic interpretatur: „ibi Gratiis nostrum aridum est minimeque locupletatum domicilium, quum nudis pe-

Τίς τῶν νῦν τοιόσδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ;
 Οὐκ οἶδ' οὐ γὰρ εἶ ἀνδρες ἐπ' ἔργμασιν, ὡς πάρος,
 ἐσθλοῖς

Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι γενίκανται δ' ὑπὸ κερδέων. 15
 Πᾶς δ', ὑπὸ κόλπῳ χεῖρας ἔχων, πόθεν αὔξεται,
 ἀθρεῖ

Ἄργυρον οὐδὲ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη
 Ἄλλ' εὐθὺς μυθεῖται, ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνήμα·
 Ἄντῳ μοι τί γένοιτο θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς·
 Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἄλλις πάντασιν Ὀμη-
 ρος 20

Οὗτος ἀοιδῶν λῶστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν.

Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μύριος ἐνδοθε χρυσὸς

*dibus nullisque muneribus actas domum redeunt, inque
 cistae fundum tristes se recondunt.*“ *Harl.* ἐπὶν —
 ἴκωνται h. l. est, postquam redierunt (vt antea, ὅτε —
 ἦνθον), non, postquam redierint. Sic *Iliad.* II. 228.
 εὖτ' ἂν πτολιέθρον ἔλωμεν· quando urbem cepimus. *Kiesl.*

13. Pro τοιόσδε ὥστε φιλεῖν τὸν εὖ εἰπόντα. Sic plane *Sophocl.* *Oed. T.* 1478. ἀλλ' ἦνικ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἤκητ' ἀκμάς, Τίς οὗτος εἶσαι; τίς παραρῆψις, τέκνα, Τριαυτ' ὀνειδῆ λαμβάνων; *Iacobs.*

14. 15. ἐπ' ἔργμασιν pro vulgata ἔργοις *Brunck.* cum *Valckenario.* Idem *Brunck.* ἐσλοῖς ex *MS. Flor.* dedit; quam formam, vt iam supra (*VII.* 4.) vidimus, *Valckenar.* non tamquam *Theocriteam* agnoscit. [*Corruptae* h. l. in *Cdd.* prostant hae lectiones: ἔργμασιν· ἔργασιν· εἰγασιν· ἔργοισι.] ἔργματα sunt *res.* v. *Koppiers.* l. m. p. 64. — Quod vs. seq. *Brunck.* et *Valck.* dederunt γενίκανται pro γενίκηνται, est in duob. *cdd.*, in vno γενίκαται. *Harl.*

16. 17. κόλπῳ pro κόλπου *Winterton,* *Valck.* et *Brunck.* cum quatuordecim *cdd.* et *ed. Flor.* Sensus: nemo aliquid largitur. vid. *Koppiers.* — αὔξεται — Ἄργυρος ex quinque *cdd.* (in aliis est αὔσεται) et primis *edd.* cum *Reiskio,* *Koppiersio,* *Brunckio* et *Valcken.* *reocavi* pro vulgata οἴσεται — Ἄργυρον, quae a *Call.* *Iunt.* et *Steph.* in textum venit. *Comp. Horat.* III. 16. 17.

Quis horum hominum talis est? quis bene dicentem
amabit?

Nescio: non enim amplius homines propter praestantia
facta, vt ante,

Laudari cupiunt: sed lucro victi sunt.

Quilibet enim sub sinu manum tenens circumspicit,
vnde augetur

Argentum; neque detersam aeruginem cuiquam dederit;
Sed statim dicit: remotius quam tibia est genu.

Ipsi mihi aliquid sit! Dii honorant poetas:

Et quis alium audiat? Satis est omnibus Homerus:

Hic poetarum est optimus, qui nihil a me auferet.

Insani, quid prodest immensum domi aurum

Warton in Add. laudat Valck. post Hippolyt. Diatr.
cap. XVI. p. 169. *Harl.*

18. 19. *κνάμα* Winterton et Brunck. Vulgatum *κνήμα*, a
Callierg. profectum [*κνήμα* etiam Iunt., *κνάμας* quin-
decim cdd. apud Gaisford. *K.*] cum Valcken. retinui.
Sententiam proverbii, *quilibet sibi est proximus*, iam
Scholiastes vidit. In alia omnia abiit Reiske, qui le-
ctionem Aldinam, mutata tantum interpunctione, in
textum recepit: *μυθεῖται ἀποτέρω, ἢ γόνυ κνήμας*, vt
haec sit sententia: si cui carmen laudibus eius cele-
brandis factum offero, statim ille mihi dorsum obver-
tit, et loquitur mecum averso vultu, pari modo atque
suras a genu aersae sunt. Cicero hoc proverbium libr.
XVI. ep. ad Divers. ep. XXIII. laudans, *γόνυ κνήμας*
scripsit. [conf. ad locum Cicer. Manut. Plene apud
Athenaeum IX. 385. *γόνυ κνήμας ἔγγιον.*] — Vs. seq.
αἰσῶς ed. Winterton. et *τιμῶντι αἰσῶς* Brunck. *Harl.*

20. 21. Versum 20. qualem dedimus, constituit Callier-
gus. Aldina et Flor. lectio, cui favere videtur Reiske,
haec est: *τις δὲ κεν αὐθις ἀκούσαι ἄλλου. πάντεσσι "Ομη-
ρος.* Koehlerus sic emendat: *τις δὲ κεν ἄλλου ἀκούσαι
αὐθις; πάντεσσι "Ομηρος.* — Vs. 21. Brunck. *ὁ δ' ἐξ
ἐμοῦ.* *Harl.*

22. 23. De hoc particulae *δὲ* vsu post vocativum vid. Por-
son. ad Euripid. Orest. v. 614. *Kiesl.* vs. 23. *ὁ δὲ μὴ*

Κείμενος; οὐχ ἄδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις
 Ἄλλα τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καὶ τινι δοῦναι ἀοιδῶν
 Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων 25
 Ἀνθρώπων αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν
 Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
 Μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλητι νέεσθαι
 Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας
 Ὅφρα καὶ εἰν αἴδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσης, 30
 Μηδ' ἀκλεῆς μύρηαι ἐπὶ ψυχρῶ Ἀχέροντος,
 Ὡσεὶ τις μακέλα τετυλωμένος ἐνδοθεὶ χειρας
 Ἀχὴν, ἐκ πατέρων πενίαν ἀκτῆμονα κλαίων.

ti cdd. Ald. Reisk. Brunck. ἄδε Callierg. Steph. War-
 ton. Valck. aliique. — πλούτῳ Winterton. *Harl.*

24. Ad infinitivos δοῦναι, ἔρξαι, etc. intellige δεῖ. Locu-
 tio ψυχῇ δοῦναι est latin. *genio dare* (vnde *genio indul-
 gere*; vid. Voss. ad Virgil. Georg. p. 145 sq.). Iacobsius,
 cui ἀοιδῶν ab hoc loco alienum videtur, malit ἀέθλων
 probabile enim esse, poetam in hac enumeratione im-
 pensarum, regia dignarum munificentia, nec sumtus
 in certamina faciendos praetermississe. Hac mutatione
 omnis huius loci vis infringitur; nam ex vulgata vs.
 29. oratio ad sententiam hoc versu 24. propositam sic
 redit, eam vt maiori vi repetat. — Aliquot cdd. ποῦ
 pro καί. *Kiessl.*

25. πολλῶς bis Wintert. — Pro παῶν Valcken. malit πηῶν
 in Animadv. ad Ammon. p. 188. πηὸς est *cognatus*. vide
 Schol. ad Homeri Odys. VIII. 581. adde Dammi Lexic.
 gr. p. 1845. et Valck. ad Euripid. Phoeniss. v. 451.
 p. 159 sq. *Harl.* Pro ἔρξαι Schottus (Obs. p. 98.) e
 Cd. Tolet. attulit ῥέξαι quod non deterius. *Kiessl.*

26. 27. ῥέσσειν — τραπέζῃ Brunck. τραπέζῃ pro τραπέζῃ
 Valck. ex vno cod. *Harl.*

28. 29. ἐθέλωντι Stephan. ex Florentina, Winterton, pla-
 cetque Valckenario. Vitiosum est ἐθέλωντι, quod ha-
 bent edd. Brunckii, Stephani minor, Commel., War-
 ton. ἐθέλητε (ad quod ex praegresso ξεινοδόκος subau-
 diendum ὁ ξένος) cod. Ottob. cum tribus aliis, edd. Ald.
 aliaeque priscae; vnde revocarunt Reiske et Valcken.

Reconditum? Non hic divitiarum vsus est sapientibus:
 Sed partim dare decet genio, partim etiam alicui poetarum:
 Multisque affinibus bene facere, multis etiam aliis
 Hominibus: ac semper diis sacra facere:
 Neque malignum esse hospitem, sed mensa
 Benigne exceptum alterum dimittere, quum vult redire:
 Musarum autem maxime honorare sacros interpretes:
 Vt etiam in orco occultatus bene audias,
 Neque inglorius lugeas apud frigidum Acherontem,
 Vt aliquis, qui a ligone intus manus callo duras habet,
 Pauper, a maioribus acceptam paupertatem deplorans.

tanquam lectionem exquisitiorem: unde male coniicit
 Warton ἐθέλητε, h. e. διὰ τε. Koppiers suadet ἐθέλη-
 σι, et fundum huius loci indicat Homeri Odys. XV.
 68 sqq. — Mox Brunck. Μωσαίων. Harl.

50. ὄφρα καὶ εἰν Ald. Call. Reiske, Warton, alii. ὄφρα
 καὶ εἰν edd. Flor. Steph. Winterton. Valcken. Brunck.
 [cum multis cdd. Idem scribendum esse monuit etiam
 Toup. in Appendicula, citato loco Hom. Odys. λ. 210.
 ὄφρα καὶ εἰν Λίδαο φίλας περὶ χεῖρε βαλ. In vno cd. est
 ὄφρα κῆν. Kiessl.]. Atque Valck. maluit καὶ εἰν iam ad
 Euripid. Phoeniss. v. 277. — ἐσθλά cum vno Cd. Call.
 et Reiske; ἐσθλός, rectius, Ald. et reliquae edd. [Theo-
 crit. XXIX. 21. ἀγαθός — ἀκοίσεαι.] Valcken. ad Phoe-
 niss. l. c. multis veterum locis ostendit, καί, iunctum
 participiis, poni saepius pro *quamvis, tametsi*. Harl.
 Adde de hoc vsu particulae καί etiam Matthiaei gram.
 gr. §. 566. 5. Kiessl.

51 — 33. ψυχροῦ pro ψυχροῦ Winterton, Valck. Brunck.
 — Δεινὴν ἐκ παρ. haec est lectio omnium fere edd.,
 quam tuetur Toup. nisi quod legendum putat δεινὴν ἐκ
 π. π. κῆκτῆμονα, *duram pauperiem et angustam*. δεινὴν
 scripsit Winterton. δειλὴν malit Warton. Reiske vero,
 Valck. et Brunck. receperunt Ἀγῆν, ἐκ παρ. *pauper, ege-
 nus aliquis, cui manuum palmae callo a ligone orto
 sunt plenae*. Atque iure laudat et commendat hanc le-
 ctionem Koppiers in Observ. philol. p. 68. illamque vo-
 cem rarissimam iam margo Stephani ex Florentina dat.

Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχειο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεῦα
 Ἀρμαλιὰν ἐμμηθον ἐμετρήσαντο Πενέσται 35
 Πολλοὶ δὲ Σποπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σαρὸν
 Μόσχοι σὺν κεραιαῖσιν ἐμυκάσαντο βόεσσιν
 Μυρία δ' ἄμ πεδίον Κρατώνιον ἐνδιάσπονον
 Ποιμένες ἐκπριτα μᾶλα φιλοξείνοισι Κραίνθαις

Quia illud in codd. in εὐχὴν depravatam esse, ait Brunck; glossam vero in Vaticano, μὴ ἔχων τε, veram monstrare lectionem: εὐχὴν denique contractum esse ex ἀεχὴν, vnde prima sit longa. Idem Brunck scripsit πενίαν pro πενήην, quod Winterton iam reposuerat. Harl. Dahlius retinuit vulgatam lectionem δευήν, quam ei Ahlwardtus (p. 172.) bene videtur defendisse. At, ut mihi quidem videtur, eam non sic defendit, ut praefenda sit alteri lectioni ἀχὴν, quam sex edd. apud Gaisford. liquido exhibent. Distinguendum autem est cum Iacobsio post ἀχὴν sic proxima continent vberiorem notionis ἀχὴν amplificationem. Hesychius: Ἀχὴν ἄπορος. Ἀχῆνες πένητες. Ἀχηνία ἀπορία. De locutione ἐκ πατέρων vid. ad Idyll. 17, 17. Kiessl.

34. Aleuss, rex Thessaliae ex antiquissima, nobilissima et ditissima familia. Vide Casaub. ad h. l. in Lectt. Theocr. et Herodot. libr. VII. 6. p. 507 sq. ibique not. Valcken. Goens in disput. de Simonide, Traiecti ad Rhēn. 1768. cap. III. sect. X. p. 59. Harl. — πολλοὶ δ', quatuor Cdd. Kiessl.

35. ἀρμαλ. ἔμμ. h. e. demensum, sive portionem menstruam. Notum vero est, antiquos per dispensatorem servis suis metiri solitos esse certum modum frumenti singulis mensibus. v. Pignor. de servis cap. XVIII. A multitudine igitur servorum, qui cibum acceperunt, aestimat poeta veterum illorum Thessalorum opes atque magnificentiam. Adde Warton. — ἀρμαλιὰν pro ἀρμαλιῶν Winterton. Valcken. Brunck. Harl. — ἐμετρήσαντο i. e. μέτρημα ἔλαβον. Sic Hesiod. Op. 549. εἴ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γειτονος, εἴ δ' ἀποδοῦναι. Conf. Toupium in Appendicula, qui de Penestis Thessalorum citat Schol. ad Aristoph. Vesp. 1263. Valcken. ad Ammon. p. 192. Adde Rulinken. ad Timæi Lex. p. 212. et Mori Indic. ad Xenophon. H. Gr. Kiessl.

Multi in Antiochi domo et regis Aleuae
 Demensum menstruum acceperant Penestae:
 Multi Scopadis ad stabula acti
 Vituli cum cornutis bobus iugierunt:
 Innumeras per campos Crononios sub umbras agebant
 Pastores eximias oves hospitalibus Creonidis:

56. 57. De Scopadarum nobili et fortunata familia Thes-
 salica disserit Perizon. ad Aelian. H. V. XII. p. 717. ed.
 Gronov. sed compara *Goenoi* disp. de Simonide p. 95
 — 104. Quidam Scopas, Simonidis aequalis, nobili-
 tatus est ruina domus suae. v. Cicer. II. de Orat. 86. et
 Quintil. Inst. Or. XI. 1. sect. 14 sqq. adde interpretes
 ad Callim. fragm. 71. p. 445. Plutarch. in Vit. Cim. c.
 10. — *Σκωπάδων* Ald. [et sic sex odd. apud Gaisford.
 probatque Brunckius in notis hanc lectionem, quam
 Valcken. ex vitiosa pronunciatione natam, et Brunck.
 ipse ad Apollon. Rh. III. 578. mendosam esse recte iu-
 dicat. Vid. ad Idyll. XXI. 3. *Kiessl.*] quam lectionem
 haud sperandam esse putat Reiske, quum secundum
 Scholiast. ad Idyll. I. 95. Dores eos nominativos plura-
 les, qui alias in *αι* exeant, et primae sint declinationis,
 in *ες* forment exeutes. — Quidam odd. habent *σκωπῶς*
 inde Brunck. probante Valcken., fecit *σκωπῶς*. — Idem
 Brunck. cum Valckenario vers. sq. pro vulgato *κρωπῶ-
 σιν* ex multis odd. Florent. *κρωπῶσιν*. *Harl.* [Nos scri-
 psimus *κρωπῶσιν*, quod maluit Reiskius, et *ἐμυκήσαντο*
 pro *ἐμυκήσαντο* cum Brunckio ex duobus odd. quod et-
 iam *Koppiers.* p. 67. suavit. *Kiessl.*]

58. 59. *Κρώνων πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν Σκόπας ὁ Κρωνῶ-
 νος Κρόνονος καὶ Ἐγενατίας υἱός. καὶ Σιμωνίδης ἐν Θρή-
 ναις. Σκωπάδων οὖν οἱ Θεσσαῖοι.* Schol. *κρωπῶσιν* tres
 odd. et Iunt. — *Thom. Briggs* legit *ἐνδιάβασον*, intro
transire faciobant; vt *ἐπιβάσκω* sensu activo apud Ho-
 mer. Iliad. II. 254. Hac mutatione non opus est. Vul-
 gatae haec est sententia: *innumeras oves pastores sub
 umbras agebant* scil. medio aestu. De forma *ἐνδιάβασον*
 vid. ad Idyll. XXIV. 56. et Spitzneri obs. in Quintum
 Smyrn. p. 209 sqq. additas ipsius libro de versu Graecor.
 heroico. — *μῆλα* pro *μήλα* Brunck et Valcken. ex

Ἄλλ' οὐ σφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυπὸν ἐξεπέρασσαν 40
 Θυμὸν ἐς εὐρείαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος
 Ἀμναστοὶ δέ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τήνα λιπόντες,
 Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροῦς αἰῶνας ἔκειντο,
 Εἰ μὴ δεινὸς αἰοιδὸς ὁ Κήϊος αἰόλα φωνέων
 Βάρβιτον ἐς πολύχορδον ἐν ἀνδράσι θῆα' ὄνομα-
 στοῦς 45
 Ὀπλοτέροις τιμᾶς δὲ καὶ ὠκίεες ἔλλαχον ἵπποι,
 Οἷ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφάνηφόροι ἦνθον ἀγώνων.
 Τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτέ, τίς νομῶντας

cod. Flor. — Formam φιλόξεμος pro φιλόξετος non neglexit Passovius ūb. gr. WWB. p. 99. Kiessl.

40. 41. Hos versus ex Pindar. Olymp. X. 106 sqq. colorem duxisse, monet Warton, qui etiam comparat Tibull. I. el. 4. 63 sqq. Horat. Od. IV. 8. 21 sq. add. Horat. IV. 9. 25 sqq. et II. 3. ult. vbi Lambin. hoc Theocriti loco legere malit *στυγνοῖο Χάροντος*. Hinc, probante Valcken., hoc loco Toupius scribit *στυγνοῖο γέροντος*, h. e. *Charontis* (conf. Idyll. XVII. 49. Virgil. Aen. VI. 505.); quam coniecturam, a Koppiersio p. 68. laudatam et illustratam, Brunck in textum recepit. *στυγνώ Ἀχέρ.* Wintert. *Harl.* [Vid. ad Idyll. XVII. 47. Etiam Iacobsius tuetur vulgatam et laudat Tibull. III. Eleg. V. 23.:

*Elysios olim liceat cognoscere campos
 Lethaeamque ratem, Cimmeriosque lacus.*

Lollius Bassus Ep. VII. *ληθαίης ἀκάτοιο.* Kiessl.]

42. „Choerili vulgatam scripturam (in Sardanapali epitaphio ed. Naekii p. 196.), τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κείνα λέλειπται, etiam Theocriti hic locus tuetur. Quintus Smyrn. VI. v. 90. *πολλὰ καὶ ὄλβια δῶρα.*“ *Schaef.* Duo cdd. κείνα pro τήνα. *Kiessl.*
43. „ἔκειντο, iacerent. Sic infra v. 54. ἔσχεν et ἐσιγάθη; vbi non opus videtur particula, quae in nonnullis libris legitur. Sed v. 48. ἂν additum est.“ *Schaef.* μακροῖς Winterton. δ' αἰῶνας vnus Cd. *Kiessl.*
44. 45. Warton coniecturam haud commodam αἰολοφονέων, *diversimode sonans*, in textu reposuit Brunck. Varia autem, nempe *ἐπιβίαια* et *θρήνους*, Simonides ce-

Sed nulla iis inde foret voluptas, postquam dulcem eva-
cuarunt

Animam in latam eymbam tristis Acherontis:

Non memorati, relictis multis illis opibus,

Inter miseros mortuos per longa saecula iacerent,

Nisi magnus vates Ceius, docto ore canens

Ad barbitum multis fidibus contentam, claros reddidisset

Inter minores. Honorem etiam celeres equi sortiti sunt,

Qui iis ex sacris certaminibus coronati redierunt.

Quis vnquam principes Lyciorum, quis comatos

cinit in honorem Thessalorum, teste Scholiasta. αἰόλα φωνέων (quod verbum vt dissyllabum pronunciandum est), recte defendit Koppiers p. 69. [αἰόλα φωνέων non referendum est ad carminum varium genus, sed ad multiplicem et exquisitam artem, qua omnia carmina perfecit. Reiskius sine causa malit φωνεῖν. φωνέων habet etiam Hermogenes de ideis II. p. 133. Ald. (p. 560. Port.) vt antea δεινός. Kiessl.] — κείνος pro δεινός, quod arri- det etiam Valckenario, praebent tredecim cdd. apud Gaisford. — Vers. 45. ἔηκε, h. e. fecit, reddidit. v. indic. ad Anthol. gr. poet. — Barbiton fuit lyra septichordis eburnea, vt ait schol. ad Horat. I. od. I. 34. adde Athen. IV. 25. Begeri thesaur. Brandenburg. tom. II. p. 576 sq. Harl. Duo cdd. πολύφωνον. Kiessl.

46. 47. τιμᾶς, quod malit Warton, e duobus cdd. enota- tum pro τιμᾶς dederunt Valck. et Brunck. v. Koppiers. Equi victores in Graecorum agonibus coronati fuerunt. Conf. Klotz in Lection. Venus. p. 346. Callim. H. in Cerer. v. 110. ibique Spanhem. it. Paschal. de Coronis libr. VI. c. 15. Harl. — Vulgata tamen non prorsus repudianda est. Sic etiam τυγχάνειν construitur cum accusativo. cf. Brunck. ad Soph. Phil. 508. Koeppen. ad Hom. Iliad. XV. 580. Matthiaei Grammat. gr. p. 489. ad §. 563. Kiessl.

48. ἀριστήας] h. e. Sarpedonem et Pandarum, Homeri car- minibus insignes et nobilitatos. (Iliad. II. 875 sq. me- morantur Sarpedon et Glaucus.) — ποικᾶ pro ποικᾶ Brunck. Harl.

Πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιάς Κύκνον ἔγω,
 Βί μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν αἰοιοί; 50
 Οὐδ' Ὀδυσσεύς, ἑκατόν τε καὶ εἰκασι μῆνας ἀλαθεῖς
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, αἶδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐν-
 θῶν

Ζωός, καὶ σπήλυγα φηγῶν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
 Ἀθραιὸν κλέος ἔσχεν εἰσιγάθη δ' ὁ σφορβός
 Βύμαιος, καὶ βουσι Φιλοίτιος ἀμφ' ἐγελαιίας 55
 Ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαέρτας,
 Εἰ μὴ σφᾶς ἄνασαν Ἰάονος ἀνδρός αἰοδαί.

Ἐκ Μοισῶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισιν
 Χρήματα δὲ ζῶοντες ἀμαλδύνοντι θανόντων.
 Ἄλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ἄνι κῆματα μετρεῖν, 60
 Ὅσ' ἀνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς αἰλὸς ᾤθει,
 Ἡ ὕδατι νίξειν θολερὰν ἰοσιδέει πλίνθον,

49. 50. *Cycnus filius fuit Neptuni, quem Achilles interfecit ad Troiam.* Is secundum Hellenicum apud Schol. λευκός ἦν τὴν χροιάν ἐκ γενετῆς secundum Hesiodum *albatum* habuit caput: hinc poeta eum appellat θῆλυν. Eustathius ad Iliad. δ. p. 455, 58. = 346, 42. *θηλυπρεπὲς ἐν ἡρώσειν ἢ λευκότης. διὸ τὸν Τρωϊκὸν Κύκνον τοιοῦτον ἔστα Θεόκριτος θῆλυν ἀπὸ χροιάς ἐφη. v. Casaub. Lectt. Theocrit. c. 17.* [De tribus Cycnis vid. Heinrich. ad Hesiod. Scut. Herc. p. 124 sq. De Cycno, Neptuni filio, conf. etiam Tzetz. ad Lycophron. Cassandr. 252. in Antehom. 257. ibique Jacobs. Ovid. Metamorph. XII. 72. *Kiessl.*] — *φυλόπις* in Glossis in Oppian. libr. V. αἰλιεντ. v. 253. vbi scribitur *φιλόπιδος*, explicatur *μάχη*. v. Miscell. Obs. Vol. IX. 1. p. 129 sq. *Harl.* vs. 51. quatuor cdd. *εἰκοσι. Kiessl.*

52 — 57. *ἐνθῶν* pro vulgato *ἐλθῶν* Winterton, Valck. et Brunck. *ἐς δάμον ἤλθον Πλουτέος*, cecinit Moschus III. 124. antea *ἀνθρώπως* Winterton. — [Vs. 53. *ἐπιγλαῖα* tres cdd. *K.*] — Vs. 54. *εἰσιγάθη δ' ὁ σφορβός* pro vulgata *ἐσιγ. δ' ἄν ὑφορβός* Calliery. Brunck. et Valck. [cum septem codd. in vno est *ἐσιγασθη. K.*] Vtrumque nomen frequens est apud Homerum. vid. Dammii Lex. gr. p. 1109. — Vs. 55. *βωσι* pro *βουσι* Winterton. [aliquot

Priamidas, aut Cycum colore muliebri nosset,
 Nisi bella priorum eecinissent poetae?
 Neque Vlysses, qui centum et viginti menses vagatus est
 Omnes per homines, et ad extremum orbem pervenit
 Vivus, et ex antro saevi Cyclopi evasit,
 Diurnam famam obtinisset: silentio obrutus esset
 subulcus

Eumaeus, et Philoetius bobus armentalibus
 Operam dans, ipsoque magnanimus Laertes,
 Nisi eos iuvisset Ionici vatis carmina.

A Mæsis illustris fama venit hominibus:
 Pecuniam autem mortuorum consumunt viventes.
 At enim similis est labor, in litore fluctus numerare,
 Quot ventus ad terram cum caeruleo mari pellit,
 Aut vnda caerulea lavare impurum laterem,

edd. *ἀγέλας*, vnus cum Gl. *τὰς ἀγέλας*. — vs. 56. *Λα-
 ἔτρας* pro vulgato *Λαίτρης* Valck. ex Winterton. K.] —
 vs. 57. *σφείας* Brunck. (vnus cd. *σφείας ὄνατον*.) Harl.

59. *ἀμαλθύνοντι* pro vulgato *ἀμαλθύνουσι* Valck. et Brunck.
 [cum quinque cdd.] et iam antea Winterton. conf. Kop-
 piers Obs. phil. p. 70. Harl.

60. Virgil. Georg. II. 108. *nosse, quot Ionii veniant ad
 litora fluctus*. Epigram. apud Wolf. Sapph. p. 255. *τυ-
 φλά δ' ὄπως ναυηγός ἐν οἴθματι κύματα μετρῶν θινεύματι*.
 Verbum *μετρῶν* h. l. habet vim *numerandi, recensendi*,
 vt dixit Alcaeus quoque secundum Photii lexicon *με-
 τρηῶσι ἐπὶ τοῦ ἀριθμηῶσι*. Kiessl. — *αἰόνι* cdd. Vat.
 edd. pr., quod, vt trisyllabum pronuntiandum, verum
 putant Reiske et Warton. *αἰόνι* ab Stephano. Quod
 dein Warton malit legere, *κύματ' ἀριθμῶν*, id haud ne-
 cessarium h. l. esse puto, quamquam Aelian. V. H. XIII.
 15. de Coecylione dicit: *ὅσπερ τὰ κύματα ἠριθμῶσι*. Comp.
 Anacr. XXXII. 5. ibique Fischeri notam. Harl. Vs. 61.
 vnus Cd. *αἰθῆ*. Kiessl.

62. Warton corrigat *ἢ ὄβρις λιγυρῆ νίξιν ἰοιπέδα πλῆθειον*,
aut vnda tepida lavare nigrum s. rubiginosum lapidem,
 ex Hom. Iliad. XI. 829. quoniam *θολιρός* proprie *tur-
 biditas* est, nec eam significat impuritatem, quae lateris

Καὶ φιλοκερδεῖα βεβλαμμένον ἄνδρα παρενθεῖν,
 Χαιρέτω ὅστις τοῖος ἀνάριθμος δέ οἱ εἴη
 Ἄργυρος αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχει ἡμερος αὐτόν. 65
 Αὐτὰρ ἐγὼν τιμὰν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
 Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν.
 Δίξηναι δ' ὅ κεν θνατῶν κεχαρισμένος ἐνθω

sive tegulae est: aut legi vult ἴδ. νίζ. θαλεροῦ, aqua pellucida. At Brodaeus (quem Warton laudavit quidem, at non inspexisse videtur) Miscell. libr. II. c. 28 θαλεροῦν πλίνθον rectius interpretatur laterem nondum coctum, neque exsiccatum, sed recens factum, qui quanto magis lavatur, tanto magis lutescit; vnde proverbium: laterem lavas. [Terent. Phorm. I. 4. 9. Proverbia similia vid. apud Erasmus p. 520 sqq. add. Apollon. Rh. IV. 215 sqq. Pind. Olymp. XIII. 64 sqq. Kiessl.] — *ιοιδεῖ*, quod omnino servandum Valck. putat, ab Aldo in sequentes venit edd. atque *ιοιδεῖα πόντον* habet Homer. Iliad. XI. 298. Odys. V. 56. XI. 106. Hesiod. Theog. 3. Dammius in Lexico graeco derivat ab *ιον*, *viola*; quod violae speciem et formam habet; vertitque *nigricans*, *dunkelfarbig*, *schwarzblau*. [Conf. I. H. Voss. ad Virgil. Georg. p. 855 sq. et Graevii Lect. Hesiod. cap. 20.] *διαιδεῖ* tamen edd. Call, Flor. Brunck. [cum novem codd. apud Gaisford. Et sane hoc epitheton hic aptius videtur, quum alterum certe sit otiosum. Kiessl.] Vtrumque est epitheton aquae. Harl.

63. *φιλοκερδεῖα* pro *φιλοκερδεῖη* Brunck et Valcken. (cum duobus codd.) Idem retinuerunt lectionem vulgatam *βεβλαμμένον*, pro qua Calliergus habet *βεβλημμένον*, vnde Reiske rescripsit *βεβλημμένον*, a *βάλλω*. et *παρελθεῖν* vertit *adire*, *convenire*. At hoc verbum denotat etiam *superare*, metaphora sumta a cursoribus, qui antegressos praetereunt: vid. ad Anacreont. XXIX. 28. Idem tamen verbum *παρελθεῖν* nec Koppiersio nec Valckenario placet, qui probare videntur suspicionem Hemsterhussii legentis *παρέλκειν*, *abstrahere*, a pecuniae nempè corradendae cupiditate: in reliquis probant vulgatam. *παρενθεῖν* Brunck ex Winterton. edit. Warton tamen versum ita corrigit: καὶ φιλοκερδεῖη βεβλασμένον ἄνδρα παρεπιεῖν, hominem avaritia oppressum adμονερε, εἰ-

Atque hominem avaritia oppressum flectere:
 Valeat quisquis talis est: innumerum ei sit
 Argentum, semperque plus habendi amore teneatur.
 Verum ego honorem et hominum caritatem
 Multis mulis et equis praeferam.
 Quaero autem cui mortalium gratus veniam

que persuadere. Cui coniecturae, quam certam esse equidem dubito, multum parasset praesidii atque firmamenti, si legere potuisset, quae postea Valck. ad Theocriti Adoniaz. p. 356. de usu et potestate voc. *παρειπεῖν* docte disputavit. At enim in notula post Touprii Add. p. 411. mutavit sententiam de potestate voc. *παρελθεῖν* multa disputans. *Harl.* *βεβλαμμένον* ductum est ab Homero; conf. *Iliad.* XV. 724. XXII. 15. *Odys.* XIV. 178. — *παρειπεῖν*, quod Wartonus proposuit, locoque huic bene convenit, vere exstat in aliquot cdd. adversatur tamen metrum, quum hoc verbum primam productam habeat; vnde Bentleius *Iliad.* I. 555. pro *παρελπη* scripsit *παρελθη*. v. Burgess. praef. ad Dawes. *Misc. crit.* p. 27. quae ipsa Bentleii mutatio ostendit, *παρελθεῖν* in Theocrito non esse mutandum. Ceterum comma posuimus post *παρενθεῖν* cum Schaefero, quem vide de hac interpungendi ratione et ad h. l. et in Melet. cr. p. 75 sqq. *Kiessl.*

64. *χαίρωτω, valeat.* v. ad Anacr. I. 10. in *Anthol. gr. poet.* — *ὅς τοιοῦτος* Brunck ex (novem) cdd. *Med.* et *Vatic.* quod Valcken. minus placuisse videtur. *Harl.* *ἀνάριθμος* sex cdd. quod pro *ἀνήριθμος* recepimus. eadem forma recurrit vs. 90. *Kiessl.*

66. *ἐγὼν τιμᾶν* pro *ἐγὼ τιμῆν* Valck. et Brunck. ex duob. *Florent.* probante Koppiersio p. 71. *Harl.* „Celebris apud veteres sententia. *Xenoph. Mem. Socr.* II. 4. 1. (ad quem loc. conf. *Ruhnken.*) *ποῖος γὰρ ἵππος ἢ ποῖον ξεύγος οὔτω χρήσιμον ὥσπερ ὁ χρησιτὸς φίλος;* Alibi me legisse memini: *ἀνθ' ἵππων καὶ ἡμιόνων αἰρετέος ἀνήρ.* sed vbi, iam non memini.“ *Stroth.*

68 — 70. *Διδῆμαι* scribendum censet Valcken. in *Epist.* ad Röver. p. 58 sq. et in notis ad h. l. *Vulgatam*, *δίξημαι δὲ τινι θνατῶν* — *αἰοιδᾶν, Μουσάων*, Warton e cdd. in notis sic corrigit: *δίξημαι δ' ὧ κεν* — *αἰοιδᾶν, Κουράων*

Σὺν Μοῖσαις χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελίθονται αἰ-
δοῖς

Κουράων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλευόντος. 70

Οὐπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανός, οὐδ' ἐμαυτούς

Πολλοὶ κινήσειντι ἔτι τροχὸν ἄρματος ἵπποι.

Ἔσονται οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμεῦ κερήσειτ' αἰδοῶ,

Ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὄσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας

Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἠρίον Ἴλου. 75

ἀπ. etc. nunc autem quaero patronum, cui gratus accedam cum Musis: difficiles enim sunt vias sive rationes carminum, s. aditus ad ditiorum aedes, nec ea bene succedent sine filiahus illis Iovis. Etiam Valcken. et Brunck. ὃ ᾧ κεν — et κουράων, et praeterea ex cdd. τελίθονται αἰδοῖς dederunt. Touss in Addend. retinet δὲ τινε ὄν. corriggit autem αἰδοῶν, Κουράων ἀπ., verbaque ὅδοι αἰδοῶν sunt ei postarum ad divites accessus, quos poeta dicit absque Musis difficiles esse atque irritos. Adde Reiskium. Si αἰδοῶν servas, vocabulum ὁδοὶ eodem modo intelligitur quo κέλευθα, de cuius usu eleganti vide Lennep. ad Coluth. v. 309. et quae ego notavi in Anthol. gr. poet. ad Mosch. II. 46. — Pro μέγα βουλευόντος prostat μεγάλου βασιλῆος in quinque cdd. et edit. Med. atque Ald. Harl. Dahlius retinuit αἰδοῶν et locutionem ὁδοὺς αἰδοῶν illustrat locis Pindar. Ol. I. 177 sq. ἐπικουρὸν εὐρῶν ὁδὸν λόγων, et eiusdem fragm. CLXXII. (p. 154. Vol. III. ed. Heyn.) Δωρίων κέλευθον ἵμνων item Musaei v. 175. ἐπίων ἰδίδαξε κελύθους. H. Vossius, qui et ipse tuetur αἰδοῶν, praeterea laudat Pind. Olymp. VIII, 92. ἔχεις ἐπέων οἶμον λυγόν. Sophocl. Oed. R. 311. μῆτ' εἴ τίς ἄλλην μαρτυρῆς ἔχεις ὁδόν. Aeschyl. Agam. 1165. πόθεν ὄρους ἔχεις θεσπεσίας ὁδοῦ κακορόημονας; Aristoph. Av. 1373. πέτομαι δ' ὁδόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν, μελέων. (add. Callim. Iov. 78. λόρησ — οἶμους ibique Spanhem.) Theocriti autem locum sic interpretatur: *difficiles sunt carminum vias invitae Musis.* Quibus verbis quae sit sententia subiecta, huic quidem loco apta, id me non assequi, lubenter profiteor; quum contra omnia ordine procedant, si locum referas ad postarum ad alios accessus, qui tum fiunt

Cum Musis: difficiles enim sunt viae vatibus
 Absque filiabus Iovis magni consilii auctoria.
 Nondum menses ducere defecit coelum, neque annos:
 Multi movebunt adhuc rotam currus equi.
 Exorietur ille, qui me indigebit praecone,
 Post gestas res quantas vel magnus Achilles, vel gravis
 Ajax gessit
 In campo Simoentis, vbi sepulcrum est Phrygis Ili.

ὄν Μολοαῖς, volentibus Musis, quum poetae amanter excipiuntur proque carminibus praemia ampla auferunt, et ἀναρευθε κούραων Διός, nolentibus Musis, quum ad avaros alienosque a Musis. Ceterum vnum et idem significatur, sive dicit poeta, se cum Musis alio adire, sive, Musas solas, vt huius carminis initio. — Citat hunc locum Eustathius ad Iliad. α. p. 75. in fin. = 57, 9. Kiessl.

71 — 75. ἀφραδός — κρησεῦντι — ἐμεῦ αἰδοῦ Brunck. — ἐνιαυτός et αἰδοῦ Winterton. Valckenarius οὐφραδός et ἐνιαυτός retinuit; at ex cd. Florent. (cui consentiunt aliquot alii) doricum κρησεῦντι recepit; item ἐμεῦ ex cdd. — αἰδοῦ Calliery. et Steph. αἰδοῦ duodecim Cdd. et Ald. quod Reiske interpretatur ἐν αἰδῇ aut πρὸς αἰδῆν. Valcken. scripsit αἰδοῦ. Warton coniicit ἐμῆς κρησεῖας αἰδοῦς; quod mihi quidem languidum esse videtur. [Imo Valckenarii lectio locum languidum efficit, et insuper formam encliticam μεῦ requirit; nam Reiskii explicatio contorta est. Revocavi igitur αἰδοῦ s. αἰδοῦ, quod etiam Schaefero placet. Ad locutionem τροχὸν ἄρματος conf. XV. 112. Kiessl.] Poeta nunc ad Hieronis laudes transit. Harl.

74. 75. Plene, τόσον βέβητος ὅσον ἔρρεξε, vt Idyll. XVII. vs. 58. 59. — ἤριος, bivatum, sepulcrum, tale quidem, quod non habet in alto positas substructiones, sed quando cadavera humanantur; proprie igitur tumulus terreus, aggestus super mortuo: ab ἔρα, terra. vid. Harpocrat. voc. ἤριος, et Valcken. ad Idyll. I. 125. — Ἄνα ed. Winterton. Harl. Iliad. X. 415. παρὰ σήματα Ἴλου. add. Iliad. XI. 166. Kiessl.

Ἦδη νῦν Φοίνικες, ὑπ' ἀελίῳ δύνοντι
 Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρόν, ἐρρίγαντι
 Ἦδη βαστάζουσι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
 Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτεῖνοισιν
 Ἐν δ' αὐτοῖς Ἴερων, προτέροις ἴσος ἠρώεσιν, 80
 Ζώννεται, ἵππειαι δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι.
 Αἰ γάρ, Ζεῦ κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι Ἀθάνα,
 Κώρα δ', ἃ σὺν ματρὶ πολυκλάρων Ἐφυραίων
 Εἰλαχας μέγα ἄστυ παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
 Ἐχθρούς ἐκ νάσοιο κακὰ πέμψειεν ἀνάγκη 85
 Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγγελέοντας
 Τέκνοις ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν

76 — 79. ἀελίῳ pro ἡελίῳ Valck. et Brunck. cum quatuor cdd. [Pro νῦν duo cdd. νῦν. Wartonus comparat Virgil. Aen. VI. 799.

*Mius in adventum iam nunc et Caspia regna
 Responsis horrent divum et Maesotia tellus.*

Annotator Vimariensis monuit, verbum οἰκεῦν non tantum habitationis sedem, quae saepe mutari potest, sed et ipsam patriam significare; vt Hom. Hym. in Apoll. 172. τυφλὸς ἀνὴρ, οἰκεῖ δὲ Χίῳ ἐπὶ παιπαλοέσση. *Kiesek.*] — ἄκρον σφυρόν, *extremam partem Libyae*, h. e. ultimam, extremam Libyam. Poeta partem corporis humani ad rem inanimam audacter transfert: cuius audaciae similia exempla haud pauca collegit Klotz ad Tyrtaeum p. 54 sqq. — ἐρρίγαντι pro ἐρρίγασιν offerunt sex cdd. et ed. Wintert., hancque formam doricam, etiam Toupio et Koppiersio p. 72. iure probatam, iam ante Valckenaarium receperat Brunck. ἐρρίγασιν a Stephano, ἐρρίγασιν edd. priscae. Carthaginienses vero cum Syracusanis bellum gessisse, ex historia vetere notum est. Hoc autem carmen scriptum esse videtur in vltimis Hieronis annis, post inceptum bellum Punicum inter Romanos et Carthaginienses, quum hi in Siciliam irruissent. Pindari Hiero huc non pertinet. — βαστάζουσι probante Valcken. Winterton et Brunck. — De scutis salignis v. Potteri Archaeol. gr. libr. III. vol. II. vers. Rambach. p. 68. Spanhem. ad Iulian. orat. I. p. 195. et Ernesti ad Callim. H. Dian. 53. *Hart.*

Iam nunc Phoenices, sub sole occiduo
 Habitantes extremam calcem Libyae, horruerunt:
 Iam gestant Syracusii medias hastas,
 Et brachia onusta habent salignis scutis:
 Interque eos Hiero, prioribus par heroibus,
 Armatur, et equinae iubae galeam inumbrant.

Vtinam, Iupiter, auguste pater, et veneranda Minerva,
 Tuque Proserpina, quae cum matre divitum Ephyrensium
 Sortita es magnam urbem ad vndas Lysimeliae,
 Hostes ex insula mala eiiciat necessitas
 Sardonium per mare, amicorum fatum nunciaturos
 Liberis et vxoribus, numerabiles ex multis:

81. *σκεπάσονται* Brunck. duo cdd. *σκιάζουσιν*. Eustathius ad
Πιάδ. γ. p. 421. = 320, 10. *Θεόκροτος δὲ τὸ Ὀμηρικὸν [ἰπ-
 πουριν καὶ ἰπποδάσειαν] περιφραστικῶς ἐρμηνεύων γησίν,
 ἰππέϊαις κόρον σκεπάσασαι ἐθεύραϊ. Kiessl.*

83. 84. *κώρα* pro *κούρη* [in quatuor cdd. *κώρα*] et ex ali-
 quot cdd. *πολυκλήρων* pro *πολυκλήρων* Brunck et Valck.
Κώρα probat Koppiers p. 72. — *Ephyraei* sunt Corin-
 thii: antiquum enim nomen Corinthi fuit *Ephyra*; vid.
 Cellarii Not. O. A. tom. I. libr. II. cap. 13. sect. 15. p.
 950. — *Lysimelia* secundum Scholiasten fuit *λίμνη ἐν
 Συρακούσαις*. Stagnum Lysimeliae fuit ad Anapi ostium,
 vbi hodie palus, restagnans vernis autumnalibusque
 pluviis, vt Warton in Add. ex Cluverii Sicil. Antiq. I.
 cap. XII. p. 174. memorat; et Cluverius l. m. p. 139. de
 origine Syracusarum agit. [Conf. *Geschichte von Syra-
 cus. Von Aug. Arnold.* Gothae, 1816. p. 20. K.] Est
 igitur periphrasis vrbis Syracusarum, quae colonia fuit
 Corinthiorum; v. ad Idyll. XV. 91. (Valck. p. 385. B.
 C.) condita ab Archia Corinthio. v. Drakenb. ad Si-
 lium Ital. XIV. 51 sqq. qui versus cum nostro loco com-
 parandi sunt. — *εἰληγας* Ald. *εἰληγας* Call. Brubach.
 Steph. *εἰληγας* Salam. *εἰληγας* Commel. Sensus est: *co-
 litis, praeses est*; quam verbi potestatem vberius illustrat
 Valcken. ad Herodot. VII. p. 555. *Harl.*

85 — 87. Duo cdd. *κακὰ πέμψουσιν ἀνάγκη*, duo alii *κακὰ
 πέμψουσι ἐν ἀνάγκη*. Callierg. *κακὰ πέμψουσιν ἀνάγκη*. Etiam
 Iunt. *πέμψουσιν*. Rescripsimus nominativum. Vossius in

Ἄστεα δὲ προτέρωσι πάλιν ναίσιτο πολίταις,
 Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἔλωβήσαντο κατάκρας
 Ἄγρους δ' ἐργάζονται τεθαλότας· αἱ τ' ἀνάριθμοι 90
 Μάλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι
 Ἄμ πεδῖον βληχοῖντο, βόες δ' ἀγελαδὸν ἐς ἀδλιν
 Ἐρχόμεναι σκνιπαῖον ἐπισπεύδοιεν ὀδίταν·
 Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἀνίκα τέττιξ,
 Ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένους, ἔνδοθι δένδρων 95

interpretatione germanica reddidit lectionem κατὰ πέμψειν ἀνάγκη. Vulgata, ab Aldo propagata, est κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι· in qua pluralis displicet; nam una est dea Ἀνάγκη. Wartonus malebat κακαῖς — ἀνάγκαις. Kiessl. — Vers. 86. ἐχθραῖς, et vs. 87. ἀριθματοῖς Winterton. — Sensus est: pauci supersint, qui incolumes ex proelio domum redeant et stragem suis nuntient. Simili modo Cicero in Orat. pro Lege Manil. c. IX. de clade Romanorum, quae tanta fuit, ut nemo omnino superesset ex proelio: tanta fuit, ut eam ad aures L. Luculli non ex proelio nuntius, sed ex sermone rumor adferret. Harl.

88. 89. Ἄστεα δὲ pro ἄστεά τε Winterton ex cod. Flor. Valcken. [Eandem lectionem ex tribus cdd. enotavit Gaisford. et ex duobus valotte. Kiessl.] — ναίσιτο pro ναίονται rectius, ex Florent. reposuit Brunck, sequente Valck. — Idem Brunck vs. 89. ἔλωβήσαντο, et, ex coniectura Wartoni, κατάκρας. [Sic etiam in duob. cdd., in alio κατάκρω;. K.] Harl.

90 — 92. ἢ δ' ἀνάριθμοι [quod est item in tribus cdd., nec non in edd. Med. et Iunt. K.] ab Aldo venit in veteres edd. ex qua lectione cur Warton. coniiiceret legendum esse ἀλλ' ἀνά. equidem non perspexi: αἱ τ' ἀνάφ. ab Call. et Stephano in reliquis servatur editt. [Vera lectio videtur αἱ δ. De numero millenario vid. Voss. ad Virgil. Ecl. p. 62. Mox cum Brunckio scripsimus μάλων. Valck. μήλων, et tamen vs. 59. μᾶλα. Kiessl.] — μάλων — βοτάνη [cum duob. cdd. βοτάνη est in cdd. vndecim; vnde et ipse Brunckii lectionem praetulerim. K.] — ἀγελαδὸν Brunck; postremum ἀγελαδὸν dedit etiam Valcken. Harl. „βληχοῖντο. Εκ

Et oppida a prioribus civibus rursus habitentur,
 Quotquot hostium manus funditus everterunt;
 Agrosque colant virentes: atque innumera
 Ovium millia, herbis saginata,
 Per campos balent: et boum greges ad stabula
 Redeuntium nocturnum viatorem vrgeant:
 Novalia offringantur ad sementem, quando cicada,
 Pastores sub dio observans, in arboribus

dorica forma *βληχῆσθαι*. Vulgo *βλήχονται παρὰ τὸ βλήχουσαι*, quod mihi quidem non videtur graecum esse.“
Schaef.

93. *σκιπναῖον*, quod, ab Calliervo et Stephano acceptum, recentiores retinuerunt, an *σκιπαιῖον*, quod est in [quindecim cdd. apud Gaisford, et] edd. Ald. Med. et Valckenariana, scribatur, parum intererit, nec omnino definiri potest. Vtrumque denotat *tardum*: et quidem *σκιπαιῖον* deducitur a *σκιψ*, (quae est species quaedam culicis lignum arrodentis), atque indicat viatorem tardiuscule reptantem et cessantem; *σκιπναῖον* autem intelliges *tardum*, qui innitens baculo incedit. Vtrumque vocabulum (quae dubium est an alibi reperiantur) suspectum est Brunckio, qui coniicit *σκιμβαῖον*, quod derivatur a *σκιμβάξεν*, *χολέεν*, et bene *tardum* hic significaret. Sensus (vtrumlibet delegeris) est, quem Brunck. facile elicuit: viator, tardo incedens pede, quum videt boves ad stabulum revertentes, intelligit, iam serum esse diei, et sibi festinandum, ne, antequam in diversorium pervenerit, a nocte occupetur. *Harl.* In sex cdd. apud Gaisford. est *σκιφαῖον*. Quocunque modo scribas, sive *σκιπναῖον*, sive *σκιπαιῖον*, sive *σκιφαῖον*, hoc adiectivum cum Riemero in *Lex. gr.* est derivandum a *νέφος*, *κνέφος*, praeposito *σ*: est igitur idem quod *κνεφαῖος*, *σκιφαῖος*. Conf. etiam Schol. Significatur igitur *viator nocturnus*. Derivare velle a *σκιψ* ridiculum est. *Kiesel.*

94. 95. Duo cdd. *ἐκτελέοντο*, alius *ἐκπλέοντο*, alius *ἐκπνέοντο*. — Cogitandum de iterata agrorum aratione circa dies longissimos, vt auctumno conserantur. Vid. Voss. ad Virgil. *Ecl.* p. 85. — Vs. 95. multi cdd. et

Ἄχει ἐν ἀκρεμόνεσσιν ἀράχνια δ' εἰς ὄπλ' ἀράχλαι·
 Λεπτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μῆδ' ὄνομι' εἶη.
 Ἐψηλὸν δ' Ἰέρωνι κλέος φορέοιεν αἰοδοὶ
 Καὶ πόντου Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὄπη πλατὺ τείχος
 Ἀσφάλτῳ δῆσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν. 100
 Εἰς μὲν ἔγων, πολλοὺς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλοις
 Θυγατέρες, τοῖς πᾶσι μέλει Σικελῶν Ἀρέθοισσιν
 Ἐμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητῶν Ἰέρωνα.
 Ὡ' Ἐτιόκλειοι θυγατρὲς θειαί, αἱ Μινύειον
 Ὀρχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενον ποταθῆβαις, 105
 Ἄκλιτος μὲν ἔγωγ' ἀμένομι' ἔν' ἐς δὲ καλεῦντων

edd. prim. ἐνδείους· alii ἐνδειῶ· alii cum edd. Med. et Ald. ἐνδειως. ἐνδίους est a Steph. ὑποθε δένδρων Brunck. cum quatuor Cdd. *Kiessl.*

96. ἀράχνη. fundus est Homer. Odyss. XVI. 54 sq. Compara Propert. III. 5. 53. Tibull. I. 10. 46 sqq. ibique Heyne. *Harl.* Praeterea Warton hos locos excitavit: Bacchylid. fragm. IX. (Anthol. Jacobs. T. I. p. 83. nr. IX.) ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν αἰθῶν ἀραχῶν | ἰσίοι πέλονται etc. Nonni Dionys. 58, 15. *Kiessl.*
99. 100. ὄπη, sine Iota subscripto Brunck. ὄπη Winter-ton. ὄθη, quod in octo cdd. legitur, malit Valckenar. — Vs. 100. *Coctilibus muris cinxisse Semiramis urbem* dicitur ab Ovidio *Metamorph. IV. 57.* De Semiramide plura disputant *I. G. Walch*, de fabulosa historia Semiramidis, in *Parergis academicis*, p. 1 — 50. atque *Schroerer* in imperio Babylonis et Nini, *Francof. 1726.* p. 117 sqq. adde *Freinshem.* ad Curtium V. 1. 26. *Muncker* ad Hygin. p. 290. *Harl.* Add. *Beck.* in *Anleitung zur Welt- und Völkergesch. Vol. I. P. I. p. 192 sq.* Hunc Theocriti locum respicit Eustathius ad Dionysium 1005. p. 127. — ἐμβασίλευσεν aliquot cdd. *Kiessl.*
- 101 — 105. ἔγων cum Brunckio et Valckenario. ἄλλω; vnus cd. — πᾶσι μέλος a Stephano recentiores, in his Valckenarius, adoptarunt. [μέλει due cdd. apud Gaisford. quod praetuli. *Kiessl.*] πᾶσιν ἴκοι (ἦκοι Ald.) Reiske et Brunck ex (novem) cdd. et edd. *Cañ.* aliisque prae-cis revocarunt, et Warton in notis probavit. — Σικελῶν pro σικελῶν Winter-ton, Valok. et Brunck. — De

Resonat in summis ramis: telas super arma araneae
 Tenues expandant, bellique iam nec nomen audiatur.
 Excelsam Hieroni gloriam ferant poetae
 Et ultra Scythicum pontum, et vbi lata moenia
 Bitumine quae conglutinavit, Semiramis regnabat.
 Vnus ego sum, verum et alios multos Iovis amant
 Filiae, quibus omnibus curae est Siculam Arethusam
 Celebrare cum populis, et bellicosum Hieronem.
 O Eteocleae sorores deae, quae Minyeum
 Orchomenum amatis, invisum olim Thebis,
 Non vocatus ego quidem manebo: at in aedes vocantium

Arethusa, fonte celebri apud Syracusas, vid. Schol. ad Idyll. I. 117. Ovid. Met. V. 575 sqq. Senec. Quaest. nat. III. 26. Sil. Ital. XIV. 55. Oberlin ad Vibium Seq. p. 219 sq. (Voss. ad Virgil. Ecl. p. 499.) — *αἰχμητῶν* (cum quatuor cdd.) Brunck; *αἰχμητῶν* tuetur Valckenarius. *Harl.*

104. 105. ᾧ Ἐτεόκλειοι θυγατρὲς θεαί, τὸν Μιν. Ald. et Med. cum multis cdd. *θυγατρὲς* recepit Valcken. at *αἰ Μιν.* intactum reliquit. [aliquot cdd. *Ἐτεοκλήος*. Formae femin. *Ἐτεόκλειος* adde similes collectas a Passovio in libello: üb. Zweck — gr. Wörterb. p. 51 sq. *Kissel.*] Vulgo *Ἐτεόκλ. Χάριτες*. Scholiastes ita hunc locum explicat: *Ἐτεόκλειοι θυγατέρες. Ἐτεοκλέους θυγατέρας ἔφη τὰς Χάριτας, διὰ τὸ Ἐτεοκλέα τὸν Κηφισοῦ πρῶτον ἀποθῦσαι Χάρισιν ἐν Ὀρχομενῷ τῷ Μινυεῖω. — Ἀπεχθόμενον δὲ αὐτὸν ἔφη τὰς Θήβας, διὰ τὰ τεθρυλλημένα ἐπὶ Ὀρχίλλῳ (leg. Ἐργίλλῳ cum Toup.) τῷ Ὀρχομενῷ. οὗτος γὰρ, ἀνααιρεθέντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κλυμένου ὑπὸ Θηβαίων, εἶλε τὰς Θήβας, καὶ φόρους ἔταξεν, ἕως οὗ Ἰσρακλῆς τοῦ δασμοῦ τοὺς Θηβαίους ἀπέλυσε, μάχῃ νικήσας τοὺς Ὀρχομενούς. Conf. Strabo libr. IX. p. 655. Almel. vbi de Boeotia agitur: nam Orchomenus in Boeotia fuit. [Add. Siebelis. ad Hellen. p. 202 sq. *K.*] Vs. 105. *ποκα* pro *πορε* Valcken. et Brunck cum quinque cdd. et ed. Winterton. *Harl.* De Eteocle, trium Gratiarum auctore, conf. Pausan. lib. IX. c. 35. p. 781. *Kissel.**

106. 107. ἔγωγα μένοιμι κεν Brunck. *ἔγωγε μένοιμι κ.* cum edd. Ald. et Flor. et cdd. Valcken. Vulgo *ἔγω μένοιμι.*

Θαρσήςσας Μοίσαισι σὺν ἀμετέραισιν ἰκοίμαν,
 Καλλείψω δ' οὐδ' ἕμμε τί γάρ Χαρίτων ἀγαπα-
 τόν
 Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; αἰεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἶην.

[Valcken. ad Adonias. p. 522. A. citat Zenob. II. 46. ἀκλήτῃ κωμάζουσιν ἐς φίλων φίλοι. Kiessl.] — Vers. 107. ἀμετέραισιν ἰοίμαν Brunck [cum multis codd. et Iunt., ἰοίμην vnus ed.], ἰκοίμαν vero tuetur Valcken. qui tamen ἀμετέραισιν pro ἀμετέρησιν dedit. — Compara Pindar. Olymp. XIV. Harl.

108. Wyngarden in Actis Soc. Rheno-Traiect. Tom. I. p. 188. suspicatur, poetam vocabulis ἀγαπατόν et ἀπάνευθεν transpositis dedisse, τί γάρ Χαρίτων ἀπάνευθεν ἀνθρώποις ἀγαπατόν; Kiessl.

Confidenti animo cum Musis nostris veniam,
 Nec vos relinquam: quid enim amabile hominibus po-
 test esse

Sine Gratiis? Utinam semper cum Gratiis verser!

ARGUMENTUM

IDYLLII XVII.

Initio huius carminis poeta consilium, Ptolemaeum Philadelphum, Aegypti regem, celebrandi aperit — 12. Quod ut exsequatur, a Ptolemaei Lagi, post fata inter deos recepti, laude progreditur — 53. ad Berenices, Philadelphi matris, praeconia, quam Venus in sua templa, vt *πάρεδρος* ipsi esset, recepisse putabatur — 57. vnde ad ipsius Philadelphi felicitatem virtutemque praedicandam procedit, quam a faustis ominibus repetit, quae ad regii pueri ortum in insula Co edita futuram eius opulentiam et potentiam portenderunt. Tum instituto recensu terrarum regni — 92. divitias regias, per pacem exoptatissimam congestas, ambitiose laudat — 105. Ptolemaei munificentiam et prudentiam in beneficiis tribuendis extollit — 120. pietatis denique in parentes monimenta magnifice praedicat — 127. Adiicitur in fine regiae coniugis, quae eadem Ptolemaei soror erat, laudatio. — Hoc encomium in Ptolemaeum plures viri docti (Reiskius ad v. 68., Wartonus in notis, Ahlwardtus p. 180 sq. Manso in den Nachträgen z. Sulzer, Vol. I. P. I. p. 113. 114.) Theocriti ingenium sapere negantes, ad Callimachum auctorem retulerunt. Iudice Eichstadtio (in Adumbr. quaest. de carminum Theocrit. indole etc. p. 45.) Callimacheorum hymnorum tenuitatem aequat, ieiunitatem superat.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ

ΕΙΣ

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α΄.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ ἐς Δία λήγετε Μοῦσαι,
Ἀθανάτων τὸν ἀριστὸν ἐπὴν ᾄδωμεν αἰοδαῖς.

Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέ-
σθω,

Καὶ τύματος, καὶ μέσσοσ' ὃ γὰρ προφερέστερος ἀν-
δρῶν.

Ἡρωες, τοὶ πρόσθεν ἀπ' ἀμιδέων ἐγένοντο,

5

Ῥέξαντες καλὰ ἔργα σοφῶν ἐκύρησαν αἰοιδῶν

Ptolemaeus et Berenice egregie, aliquoties sublimius doctiusque, quam Theocriti simplicitati sollemne fuit, in hoc carmine laudantur. Quare Reiske ad vs. 68. et Warton, quem consules, ad initium carminis, optimo iure suspicati sunt, Callimachum potius, quam Theocritum, fuisse huius encomii auctorem. — In Analectis Brunckianis est Idyll. XVIII. *Harl.*

1. ἐς Δία pro εἰς Δ. dedit Valck. ex cdd. Virgil. Ecl. III. 60. *A Iove principium*: ad quem locum conf. Heyn. et Wunderlich. item Vossium ad Ecl. VIII. 11. *a te principium, tibi desinet*: p. 397. Dahl. citat Aristoph. Nub. 559 — 61. ed. Herm. *Kiessl.*
2. Schaefer ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 245. genuinum putat κλείωμεν, quod latere censet in altera scriptura decem codicum priscarumque edd. αἰείδωμεν. Hesiod. Op. init. Μοῦσαι Περιήθεν, αἰοιδῆσι κλειουσai. Winterton dedit ᾄδωμεν. Warton praeter necessitatem coniecit αἰνώμεν. *Kiessl.*
3. 4. Brunckius ἀνδ. δὲ pro ἀνδ. δ' αὖ. idem cum sex cdd.

LAUDATIO PTOLEMAEI.

IDYLLION XVII.

A Iove principium faciamus, et in Iovem desinite Musae,
Immortalium deorum optimum quum celebramus car-
mine :

Hominum contra Ptolemaeus in primis dicitur,
Et postremus, et medius : hic enim praestantissimus est
hominum.

Heroes, qui ante ex semideis nati sunt,
Rebus magnis gestis, doctos laudum praecones nacti sunt :

*προφερέστερος, quod nos quoque pro vulgato προφερέ-
στατος recepimus. conf. ad Idyll. XV. 139. Kiessel. Ver-
sus 3. continet brevem, et elegantem, regis laudatio-
nem, quam imitatur Milton in Paradise lost, libr. V.
165. Him first, Him last, Him midst, and without
end. Hic vero deum celebrans, pulcre addit, without
end, sine fine. Harl. Theophr. Char. II. Εμπειρότος
λόγου, τίς εἴη βέλτερος, ἀπ' αὐτοῦ ἀρχαμένους πάντας, ἐπὶ
τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατενεχθῆναι. [Lege ἀνενεχθῆναι cum
Astio. K.] Stroth. Horat. I. Ep. I. Prima dicte mihi,
summa dicende Camoena. Dio Chrys. Or. XVIII. p.
478. 43. "Ομηρος δὲ καὶ μέσος καὶ ὕστατος καὶ πρῶτος
παντὶ παιδὶ καὶ γέροντι. Jacobs.*

5. 6. πρόσθεν, i. e. olim. sic πρὶν apud Pindar. Ol. IX.
85. Isth. VIII. 151. πρῶαν et πρῶν apud Moschum, ad
quem vide Annotat. Schaeferi p. 238. atque ante apud
Ovid. Fast. I. 537. Ante, deos homini quod conciliare
valeret, Far erat. τε πρῶτον duo cdd. et ἡμετέρων vnus
pro ἡμιθέων. Scripsimus ἀμιθέων cum Wintert. et Val-
cken. quem vide ad Adoniaz. v. 157. Kiessel. vs. 6. σό-

Αὐτὰρ ἐγὼν Πτολεμαῖον, ἐπιστάμενος καλά εἰ-
πῆν,

Ἵμνήσαιμ' ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.

Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνῆρ ὑλατόμος ἐνθάδην,
Παπταίνει, παρεόντος ἄδην, πόθεν ἄρξεται ἔργ-
γῶ. 10

Τὶ πρᾶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυσία εἰπῆν,
Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμασαν βασιλῆων.

Ἐκ πατέρων οἶος μὲν ἔην τελῆσαι μέγα ἔργον
Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅσα φροσὶν ἐγκατάδοιτο
Βουλαὶν ἂν οὐκ ἄλλος ἀνῆρ οἶός τε νοῆσαι. 15
Τῆρον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν

φων, dorice, secundum Gregor. p. 511. scribendum
putat Brunck. *Harl.*

7 — 9. ἐγὼν — εἰπῆν Brunck. εἰπῆν, quod est in vno
cd., etiam Valcken. et vs. 7. et v. 14. *Harl.* — V. 8.
Πιάδ. IV. 49. δαιτὸς εἰσῆς, λουβῆς τε, ἀνίσσης τε· τὸ γὰρ
λάχομεν γέρας ἡμεῖς. in cdd. pro ὕμνος, quod habent Punt.
et Call., etiam est ὕμμε, ὕμμες ev in Ald. et in Med.
ὕμμες, quam lectionem Reiske frustra defendit. Vs. 9.
pro ὑλατόμος ἐλθὼν scripsimus ὑλατόμος ἐλθὼν e cdd.
cum Brunck. et Valckenario. *Kiessl.*

10. ἔργῳ pro ἔργου Winterton et Valck. — ἄδην (vnus cd.
ἄδδην), ἠδέως, καὶ τὸ εἰς κόρον etc. Hesych. h. v. p. 91.
et p. 86. ἄδδην, εἰς κόρον καὶ εἰς πλησμονήν. Sic Callim.
H. in Cer. 55 sq. δαίτας — ἄδην ἀξῶ. *Harl.* Add. Koen.
ad Gregor. de Dial. p. 523. *Kiessl.*

12. 13. ἐτίμασαν pro ἐτίμησαν Brunck et Valcken. — ἐκ
πατέρων secerno a superiore versu, et interpretor cum
Stephano et Wintertonio, *ut a maioribus ordiar; deinceps*
de ois ἦν τελῆσαι etc. quam promptus atque expeditus
fuit ad magnum coeptum perficiendum. v. Viger. de
Idiotism. p. 121. ibique Hoogev. Denique servavi le-
ctionem Florent. Stephanianamque codicum fide corro-
boratam, quae deinceps locum obtinuit in reliquis edi-
tionibus, ἐκ πατέρων οἶος μὲν· quanquam lectio Aldinae,
Calliurgi et reliquarum edd. priscarum, a Reiskio revo-
cata, πατέρων μὲν οἶος ἔην, non absurda esse videtur.

Verum ego Ptolemaeum, bene dicendi peritus,
Carmine celebrabo: carmina autem etiam immortalium
ipsorum honor sunt.

Idam in nemorosam lignator quum venit,
Circumspicit, quum affatim materiae adsit, vnde inci-
piat opus.

Quid primum recensebo? nam adsunt innumera dicenda,
Quibus dii optimum condecoraverunt regum.

A parentibus qualis erat ad magnum opus perficiendam
Lagides Ptolemaeus, quoties animo conceperat
Consilium, quod non alius excogitare poterat!
Illum etiam diis beatis pater aequalem honore fecit

μὲν produci potest sequente *οἶος*, vt vs. 82. *μὲν οἶ*. —
Compara Callim. H. in Iovem v. 87. idem de Ptole-
maeo praedicantem. *Harl.* Lectio Aldina extat etiam
in quinque cdd.; in edd. Salam. Farr. Brub. est *μὰν* pro
μὲν. Si praefertur *μὰν*, maior est orationis gravitas,
eaque huic loco, vbi poeta ipsum encomium exorditur,
convenientissima est censenda. Ceterum *οἶος μὲν* re-
fertur ad vs. 34. *οἶα δ*. — *Βερενίκα*. Paulo aliter dicitur
ἐκ πατέρων Idyll. XXIV. 106. et XVI. 33. — Hom.
Odys. β. 272. *οἶος ἐκεῖνος ἔην τελέους ἔργον τε ἔπος τε*.
Kiessl.

14. Articulum ante *Λαγίδας*, quem delendum censebat
Salmasius, omittunt cum edit. Flor. novem cdd. nam
Λαγίδας primam producit: vide Lucan. V. 62. VIII.
692. omisit etiam Gaisford. quem sequuti sumus. Idem
suspicatur, hunc locum respicere Suidam in v. *Kiessl.*
16. Ptolemaeus Philadelphus patrem Ptolemaeum Lagi-
dem (vnum ex Alexandri ducibus, qui Persico bello
Aegyptum occupavit), a quo vivo, liberis ex Eurydi-
ce, priore coniuge, exclusis, regni particeps factus
erat, cum matre Berenice in deos transcripsit; vid.
infra v. 125. atque in honorem Arsinoae sororis tem-
plum Veneris Arsinoae dedicavit. v. Valcken. in Adnot.
ad Theocrit. Adoniaz. v. 46. p. 355. [Add. Justin. XVI.
2. 7. et de Ptolemaeor. familia et vxoribus Ed. Sim-
son. Chron. cathol. anno M. 3728. K.] — *πατήρ*, *Iupi-
ter*, per excellentiam; conf. Opuſcula meap. 393. *Harl.*

Ἀθανάτοις, καὶ οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
 Δέδμηται παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰ-
 δώς

Ἐδριάει, Πέρσαισι βαρῦς θεὸς αἰολομίτραις
 Ἄντια θ' Ἡρακλῆος ἔδρα κενταυροφόνου 20

Ἴδονται, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος

Ἐνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανόδακτυ,
 Χαίρων νιωνῶν περιώσιον νιωνοῖσιν,

Ὅττι σφείων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας,

Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται, εἰς ὑπόθετος γεγαῶτες. 25

17. Toupius, cui versus laborare videbatur, scribendum censuit ἀθανάτοις, et sic rescripsit Brunck. [Male; nam καὶ ante οἱ corripī non potest. K.] — δόμος h. l. et vs. 29. non est domus, sed cubiculum. v. Ernesti ad Callim. H. in Cer. vs. 55. Harl.

18. Ad maiorem regis Philadelphī laudationem carminisque splendorem a versu 16. — 56. de genere illius agit poeta, et maiores amicosque facit θεοῦς πατέρας. Conf. Lucian. dialog. mortuor. XIII. in primis p. 392. tom. I. ed. Wetstein. ibique interpretes. Harl.

19. Πέρσαισι pro Πέρσῃσι Winterton et Brunck. — αἰολομίτρας, varians, a Calliery. in sequentes edd. venit: at iam Stephanus in thes. ling. gr. II. 952. vidit, falsam esse lectionem, et correxit αἰολομίτρης atque melius αἰολομίτρας; cum multis edd. dederunt Aldus, Iunta, Winterton; quod epitheton Alexandrum Medorum Persarumque habitu indutum significaret: inde tamen Casaubon. cap. XVIII. Lectt. Theocr. rectius divinavit αἰολομίτρας [quod teste Schotto in Obs. p. 98. in éd. Toletano vere legitur. K.], Persis variegatas mitras habentibus, idque Warton probavit; idem Reiskius, Brunck. et Valcken., quos sequutus sum, in textum receperunt. — βαρῦς, eximibilis, eo sensu dicitur Alexander, quo Persae ipsi apud Horat. l. 2. 22. dicuntur graves; ad quem locum v. Klotz in Lectt. Venus. p. 111. Harl.

20. ἀντία θ' in pluribus edd. κενταυροφόνου pro σφειν ταυροφ. in vno cd. atque κεν pro σφειν etiam in aliis edd. reperitur. Hercules autem hoc loco, vbi opponitur Ale-

Immortalibus, cubiculumque ei aureum in Iovis domo
 Exstructum est: et iuxta eum Alexander amicus
 Sedem habet, qui Persis variegatis mitris conspicuis gra-
 vis deus extitit:

Contraque eum sedes Herculis centauricidae
 Posita est, ex firmo adamante facta:
 Vbi cum aliis coelicolis convivium agitatur,
 Gaudens eximie nepotum nepotibus,
 Quod eorum membris Iupiter exemit senectam,
 Et immortales vocantur, sua stirpe prognati.

xandro debellatori Persarum, aptius dicitur *κентаυρο-
 γόνος* quam *ταυροφόνος*, sicque dici potest tum ob Nes-
 sum interentum, tum quod interfuit nuptiis Pirithoi,
 vbi cum Centauris pugnatum est. Taurum autem Ne-
 ptuni in Creta certe non interfecit. Conf. etiam Heynii
 Obs. ad Apollodor. p. 146. — vs. 21. *τεταγμένα* duo
 cdd. pro *τετυγμένα*. *Kiessl.*

22. *οὐρανίδαίης* pro *οὐρανίδης* Winterton, Valck. Brunck.
 Ab Hercule vero Alexander et Ptolemaeus genus suum
 deduxerunt. Conf. Iuliani Caesares p. 11. et 20. ed.
 Heusing. *Harl.*

24. *E membris exemit senectam*, h. e. immortales fecit in-
 que coelum recepit. Valckenario in Epist. ad Röver.
 p. XXXIX. sq. vix videtur graecè dici posse *γῆρας μελέ-
 ων ἐξελεῖσθαι*. Hinc litera mutata reponit: *ὅτι σφείων
 Κρονίδας μελέων ἐξελλετο κῆρας*. Iupiter in coelum trans-
 ferendos lustravit; humanae naturae sordes, et quic-
 quid erat mortale, *sustulit e membris* et expurgavit.
 Callim. H. in Dian. 159. *γυῖα θεωθεῖς*. Ovid. Metam.
 IV. 538. *abstulit illis quod mortale fuit*. At recte tue-
 tur *γῆρας* Dorvill. ad Chariton. p. 583. ed. Lips. *Kiessl.*
 „*Μόναις οὐ γίγνεται θεοῖς τὸ γῆρας*. Soph. Oed. Col.
 607. Thetis, vt Achillem immortalem redderet, ambro-
 sia vnxit, *ἄφαρ πέλοιστο ἀθάνατος, καὶ οἱ στυγερόν χροῖ
 γῆρας ἀλάλοιο*. Apoll. Rh. IV. 871. Conf. Markland,
 ad Statii Syly. I. 4. 5. p. 54.“ *Iacobs.*

25. *εἰσι, εἰσι nepotes*, Heinsius in Lectt. Theocr. p. 551.,
 Salvin. in coll. codd. p. 379. et Bentleius in Callimach.
 p. 459. (Tom. II. p. 5. Ern.) pro vulgata *θεοῖ* malue-

Ἄμφοῖν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερός Ἡρακλίδας,

Ἄμφοτέροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλήα.

Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἦν κεκορημένος ἤδη

Νέκταρος εὐόδοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,

Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιον τε φαρέτραν, 30

Τῷ δὲ σιδάρειον σκῦταλον, κεχαραγμένον ὄζοις

Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρω Ἦβας

Ὅπλα, καὶ αὐτὸν ἄγοντι γενειήταν Διὸς υἱόν.

Οἷα δ' ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίνα

Ἐπρεπε θηλυτέραις, ὄφελος μέγα γειναμένοισιν. 35

Τᾶς μὲν Κύπρον ἔχοισα, Διώνας πότνια κόρα,

Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐσεμάξατο χεῖρας.

runt metri causa, placetque Valckenario. Dedit sic Brunck. quem sequi non dubitavimus. Vel ea quae in Theocrito deinceps sequuntur, satis docent, θεοὶ perperam legi. Forsitan in antiquo codice scriptum fuit καλεῦνται θ' εἰοί, vnde factum θεοί· aut θ est ortum ex spiritu aspero. Scaliger Animad. in Euseb. p. 65. θεῶν νέποδες, Koehler., vt Palmerius, θεοῦ νέπ. Eustathius ad Odys. δ. 404. νέπους, κατὰ τινα γλωσσαν, ὁ ἀπόγονος. Callimach. in fragm. Benti. n. 77. οὐ γὰρ ἐργάτην τρέφω τὴν μουσαν, ὡς ὁ Κρεῖτος Ἄλλιχου νέπους. Apollon. Rh. IV. 1745. — εἶμι δ' ἐς ἀνγὰς Ἥελίου μετόπισθε τεοῖς νεπόδεσσιν ἐτοίμη. — Participium γεγαῶτες pro ὄντες more Homeri Iliad. IV. 41. etc. Kiessl.

26. permulti cdd. ἄμφο, quod forsitan praeferendum. v. Matthiaei gram. gr. §. 158. not. Kiessl.

27. 28. Iuvenal. VIII. 131. *Tunc licet a Pico numeres genus.* — vs. 28. recepimus auctore Hermanno ad Viger. p. 931. ἦν, quam lectionem multi iique praestantes libri conservarunt. Vulgo ἴως cum Ald. et Stephan. Kiessl.

30. Verba ὑπωλένιον τε φαρέτραν citat Pindari Schol. ad Olymp. II. 150. πολλὰ μοι ὑπ' ἀγκῶνος οἰκία βέλη ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας. Kiessl.

31 — 33. ὄζοις Brunck. — λευκοσφύρω pro λευκοσφύρου Winterton et Valcken. — Hercules Heben duxit vxo-

Ambobus enim iis generis auctor est fortis Heraclides,
 Et ambo genus referunt ad vltimum Herculem.
 Quare quum Hercules ex epulo redit satiatum iam
 Nectare odorato ad thalamum carae coniugis,
 Alteri arcum tradit et, quae sub axilla geritur, pharetram;
 Alteri ferratam clayam, signatam nodis:
 Atque hi in ambrosium thalamum candidos talos habentis
 Hebes
 Arma ferunt ipsumque ducunt progenitorem suum Iovis
 filium.
 Qualis vero inter prudentes inclyta Berenice
 Excellebat feminas, magna voluptas parentibus!
 Cui Cyprum tenens Diones veneranda filia
 Gremium in odoratum graciles manus immissas deterat.

rem. — *ἀγορεύει* pro *ἀγορεύει* Winterton, et ex cdd. Valck. ac Brunck. *ἄγειν* vero et *φέρειν* non ita differre, vt Ammonius in voc. *ἄγειν* contendit, vberius, neque neglecto hoc loco docet Schrader ad Musaeum p. 128. — *γενεήταν*, auctorem, satorem generis, ex cdd. et edd. Ald. Call. aliisque revocavit Reiske. *γενεήταν*, quod est in Iunt., a Stephano in sequentes venit edd., hocque tuetur Valckenarius. *γενεήταν* cdd. Vaticani. Sanctamandus vertere malit *nativum*, vt ab iis, qui vocantur quidem Iovis filii, vt Mars, etc. nec tamen sunt, discernatur. *Harl.* [Heinsius *γενεήταν* intelligebat Herculem *barbatum*. *K.*]

54. Duodecim cdd. *περικλυτά*, quod metro adversatur. Conf. Dorvill. ad Chariton. p. 446. quem citat Schaefer. in adnotat. ad Theocrit. p. 210. *Kiessl.*
55. 36. *Θηλυτέρα*s cum cdd. Winterton, Valck. Brunck. in aliis *Θηλυτέρης*. *γενναίμοις*, *γονεῦσι* Hesych. vbi v. Alberti. — vs. seq. *τάς* pro *τῆς* ex cod. Flor. Valck. idem *κώρα* pro *κούρα*. *τῶ* — *κώρα* Brunck; prius ex Vatic. [*τάς* in pluribus est cdd. *τῶ* in tribus; in aliis *τῆ*.] — *Κύπρον ἔχουσα*, *Cypri domina*, sive, vt Horat. *Od. I. 3. 1. diva potens Cypri*. *Harl.*
57. *ἀπεμάξατο χεῖρας* cum Scholiaste legere malit Hemsterhusius ad Callimachi fragm. Bentl. CXXI. p. 489.

Τῷ σῶπῳ τινὰ φαντὶ ἀδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα,
 Ὅσον περ Πτολεμαῖος ἐὰν ἐφίλασεν ἄκοιτιν.
 Ἥ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλῆον. ὧδέ κε παισὶν 40
 Θαρσῆσας σφετέροισιν ἐπιτρέποι οἶκον ἅπαντα,
 Ὅπποτε κεν φιλέων βαίνη λέχος ἐς φιλεοίσας.
 Ἀστόργῳ δὲ γυναῖκος ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰέν,
 Ῥηϊδιοὶ δὲ γοαί, τέσσα δ' οὔποτ' εὐκότα πα-
 τρὶ.

ed. Ern. qui explicat: „Venus in odorato gremio Bere-
 nices manus suas *abstersit*, vt ei scilicet insigniorem
 venustaten conciliaret;“ idque probat Valckenarius ad
 Adoniaz. p. 395. vs. 108. *ἐμβροσίαν ἐς στήθος ἀποστάξα-
 σα γυναῖκος*. Idem tamen Valcken. in edit. sua et Brunck.
 ex cdd. Vatican. nonnullis et Benedictin. pro vulgata
ἐπεμάξατο receperunt in textum *ἐσεμάξατο*, h. e. *tetigit*.
 v. Hom. Iliad. XVII. 564. ibique Schol. [Propter adie-
 cta hoc verbum vi praegnantia accipiendum est: *manus
 in eius sinum immissas abstersit*. — *ἐσεμάξατο* etiam
 Dorvill. ad Chariton. p. 680. *Kiessl.*] Wartonii haec
 est coniectura: *τὴν μὲν — ῥαδιναῖς ἐπεμάσσατο χειρὸς*,
 aut *ῥαδιναῖς — χερσὶ*, *illam Venus, ad odoratum gre-
 mium, tetigit gracili sua manu*. Postea tamen Warton
 magis placuit lectio cod. Laurent. s. Medicei 57.
ἐσεμάξατο [ex vno cd. Medic. Gaisford. enotavit *ἐσεμά-
 ξατο K.*] quod corrigit *ἐσεμάσατο* (v. Hesych. voc. *μάσα-
 σθαι*), „Venus *lavit* manus in fragranti sinu Berenices.“
 Conf. Apollon. Rh. III. 106. (*ὡς φάτο τὴν δ' Ἥρην ῥαδι-
 νῆς ἐπεμάσσατο χειρὸς*) vbi Schol. *ῥαδιναῖς* explicat *τρο-
 φερὸς* etc. et Warton. Kehler corrigit, *κόλπον ἐς εὐαν-
 θῆ* vel *εὐειδῆ ῥυδ. ἐνεμάξατο χεῖρας*. Schneider vero in
 Biblioth. philol. tom. I. p. 130. *ἐς εὐ. ῥαδιναῖσιν ἐμάξα-
 το χερσὶ*, vt *ἐς* cum verbo *ἐμάξατο* coniungatur. *Harl.*
 38. 59. *γυναῖκα* a Callierge et Stephano profectum reti-
 nuerunt sequentes edd. praeter Brunckium, qui lectio-
 nem Aldinam et aliarum edd. [quam plures item Cdd.
 praebent] *γυναικῶν* reduxit. [Male. *K.*] Quod in septem
 cdd. est, *γυναικῶν*, genuinum esse putat Valckenarius.
 — Τῷ initio versus Glossa in Vatic. cod. explicat *διῶ,
 idcirco*. *Harl.* — vs. 59. *ἐὰν* pro *ἐἴν* Valck. et Brunck.
Vnus γυναῖκα pro *ἄκοιτιν*. *Kiessl.*

Itaque nullam dum mulierem viro tantum placuisse aiunt,
 Quantum Ptolemaeus suam amavit coniugem.
 Atque profecto redamabatur multo magis. Sic liberis,
 Confidens suis committere poterat domum totam,
 Quum amans amantis in torum adscenderet.
 Impiae vero mulieris animus semper est in viro alieno:
 Faciles quidem sunt partus, sed liberi neququam patri
 similes.

40. 41. Brunck pro *κτ* (quod Reiske malit vel mutare in *καὶ* cum codice Caesar., vel legere *ὁ δὲ καὶ πασι*) in textu reposuit *ττ*, in notis tamen suspicatur, poetam scripsisse, *ὡδὲ καὶ οἱαὶ Θαρσῆσας παιδεσσω ἐπιτρέπει*. Quae, mutatio nimis audax est. *Harl.* Versu 41. pro *ἐπιτρέπει*, quod soloecum est, ex cd. Vat. et ed. Flor. cum Schaefero reposuimus *ἐπιτρέποι*, quod iam Valcken. praetulit. Adde de hoc loco ad vs. 16. monita. *Kiessl.*
42. 43. *κτ* Brunck. — *βαῖνεν* Med. Ald. Call. cum quinque cdd. revocavitque Reiske. *βαλναι* Steph. e codd. et Brunck in textu quidem dedit; at in notis, ne soloea sit phrasis, antecedentibus particulis *ὀππόττ κτ*, scribi iubet *βαλνῆ*, quod ex ed. Flor. recepit Valcken. Idem Brunck mox pro vulgato *φιλοσύνης* dedit *φιλοσύνης* (Valcken. cum Winterton. *φιλοσύνας*), et versu seq. *αἰσι* (pro quo Eldick. malit *εὐνῆ*), atque sibi persuadet, poetam initio versus scripsisse *ἀστόργου* pro *ἀστόργου*, sicque post Wintertonum scripsit Valcken. *Harl.*
44. *θηῖδοι* optimos habere codices [Conf. Gaisford.], adfirmat Dorville ad Chariton, p. 216. = 331. et rescripsit pro *θηῖδαι* Brunck. [Hunc secuti sumus. Addendum est *θηῖδος* iis adiectivis, quae collegerunt Fischer. ad Weller. II. p. 59 sqq. et Passov. in libello saepius citato de graecis Lexicis p. 50 sq. *Kiessl.*] *θηῖδοι γοναὶ* sunt *secundi partus, secunda soboles*. Liberos autem patri similes esse, id in castis matrimoniis obtinere olim credebatur; v. vers. 63. Compara Horat. IV. od. 5. 21 — 24. Catull. LXI. 216 sqq. Hesiod. O. et D. 235. Martial. VI. 27. 3. 4. Chariton. II. 11. Ernesti tamen ad Callim. H. in Del. 252. vers. 43. et 44. spurios esse iudicat, cui adstantiuntur Koehler et Dahl. *Harl.*

Κάλλει ἀριστεύουσα θεῶν πότν' Ἀφροδίτα, 45
 Σοὶ τήνα μεμέλητο' σέθεν δ' ἔνεκεν Βερενίκα
 Εὐειδῆς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν
 Ἀλλά μιν ἀρπάξασα, πάροιδ' ἐπὶ νᾶμα κατεν-
 θῆν

Κυάνειον καὶ στυγνὸν αἰεὶ πορθυῖα καμόντων,
 Ἐς ναὸν κατέθηκας, εἰς δ' ἀπεδάσασα τιμᾶς. 50
 Πᾶσιν δ' ἦπιος ἄδε βροτοῖς μαλακῶς μὲν ἔρωτας
 Προσπνείει, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
 Ἀργεῖα κυάνοφρον, σὺ λαοφόρον Διομήδεα,
 Μισγομένα Τυθῆϊ, τέκες, Καλυδώνιον ἄνδρα·

45 — 48. *πότν'* cum pluribus cdd. ante Stephanum: hinc e cdd. corrigendum cemet Warton, *θεῶν πότν'* Ἀφρ. invito Valckenario ad Adonias. p. 572. qui ad tuendam formam *θεῶων*, quam in Adonias. vs. 79. pro *θεῶων* repositam vult, et hunc Theocriti locum et Homer. Odyss. κ. 222. laudat. — vs. seq. *ἔνεκεν* Brunck. Idem et Valcken. vs. 48. *κατενθῆν* pro *κατενθεῖν*. — *ἀριστεύουσα* τινός est *praecellere aliquem*: vide Herodot. VII. p. 555. ibique Valcken. *Harl.* De Acheronte vs. 47. posito pro Cocyto conf. Voss. ad Virgil. Georg. p. 892. add. Idyll. XVI, 41. Nonni Dionys. XII. 142. de Ampelo, *ζῶεσ τοι, Διώνυσε, τὸς νέος, οὐδὲ περήσει Πικρὸν ὕδωρ Ἀχέροντος.* *Kiessl.*

50. *εἰς* — *τιμᾶς* Stephan. Winterton, Brunck, Valcken. cum cdd. Vatic. *τεᾶς* — *τιμᾶς* a Calli ergo in quasdam edd. ante Stephan. venit. *τεᾶς* — *τιμᾶς* Med. Ald. cum cdd. *εἰς* — *τιμᾶς* Reiske cum Iunt. [Reiskius accusativum praetulit, quum censeret, si genitivus hic locum haberet, pluralem requiri. Quod quid sibi velit, non assequor. Quid impedit, quo minus etiam ad singularem τὴν subintelligas? Lectio Calli ergi *τεᾶς*, quam etiam Canterus N. L. 5, 15. condemnat, est interpretamentum verae lectionis *εἰς*. vid. ad Idyll. X. 2. Callim. H. in Del. 9. οἴμης ἀποδάσσομαι. *Kiessl.*] Schol. ἀπεδάσασα' τὰς οὐς τιμᾶς ἀπένευμας αὐτῆ. Etiam Warton praefert accusativum. *Harl.* Conf. Homer. Iliad. II. 549. *Kiessl.*

Forma prae ceteris deabus excellens, veneranda Venus,
Tibi illa curae erat, et per te Berenice

Formosa Acherontem luctuosum non traiecit:

Sed tu eam abreptam, prius quam ad fluvium devenisset

Nigrum, et tristem semper portitorem defunctorum,

In templo collocasti, propriique honoris participem fecisti.

Omnibus illa propitia mortalibus molles amores

Adspirat, levesque reddit amanti curas.

Argiva nigris superciliis insignis, tu homicidam Diomedem,

Mixta Tydeo, perperisti, Calydonium virum:

51. ἄθε — μαλακῶς, tanquam dorismos restituendos putat Brunck, eosque Valckenar. recepit: μαλακῶς iam Winterton dederat. *Harl.*

52. ποθέοντι est amanti. Sic ποθεῦντες Idyll. XII. 2. Monuit hoc iam Toupius in Addendis. Curas amantium allevat s. lenit, κουφας διδοῖ pro κουφίζει. Idyll. XXIII. 9. φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα. qui locus satis docet, qua ratione is qui in manibus est, accipiendus sit: nam minus recte, opinor, in Attico Museo III. 2. p. 267. a viro docto cum Ruhnkenio in Epist. crit. II. p. 389. (ed. a. 1808.) κούφαι μέριμνας explicantur sollicitudines, quibus amantes agitantur. Imo substantivum μέριμνας per se solum hanc vim habet; has autem sollicitudines s. curas allevat Berenice tanquam Venus, quum facit, vt amantium votis satis fiat. Non magis recte igitur comparatur Propert. Eleg. II. IX. 5.

*Hic primum vidit sine sensu vivere amantes,
Et levibus curis magna perire bona.*

Ceterum conf. Theocr. Idyll. XII. 10. Mirum in modum Reiskius sanum locum sollicitavit. *Kiessl.*

53. 54. Oeneus, rex Calydonis, ex Althaea, Thestii filia, praeter alios liberos suscepit etiam Tydeum, qui ob caedem factam Calydona fugit Argos ad Adrastum, cuius ex filia Deipyle suscepit Diomedem, hoc loco ob patrem dictum Calydonium. Conf. Apollodor. I, 8. s. 5. *Kiessl.*

- Ἄλλὰ θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν Ἀχιλλῆα 55
 Αἰακίδα Πηλῆϊ· σὲ δ', αἰχμητὰ Πτολεμαίῃ,
 Αἰχμητῆ Πτολεμαίῳ ἀρίζαλος Βερενίκα.
 Καί σε Κώως ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἔοντα
 Δεξαμένα παρὰ μητρός, ὅτε πρῶταν ἴδες αἴω.
 Ἐνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον 60
 Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ᾠδίνεσσιν.
 Ἄ δέ οἱ εὐμενέοισα παρίστατο, καὶ δ' ἄρα πάν-
 των
 Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν ὁ δὲ πατρὶ ἔοικώς
 Παις ἀγαπατὸς ἔγεντο. Κώως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα,
 Φᾶ δὲ, καθάπτομένα βρέφος χεῖρεςσι φίλαισιν· 65

55. βαθύκολπος· vid. ad Mosch. II. 101. in Antholog. gr. poet. Harl. [Add. interpret. ad Hom. Iliad. I. 429. XVIII. 122. Kiessl.]

57. 58. ἀρίζαλος cum tribus cdd. pro ἀρίζηλος, quod non offendit Wintertonum, Valckenarius. αἰχμητῆ — ἀρίζαλος Brunck. qui in notis malit vs. 57. αἰχματᾶ, et vs. 56. αἰχματᾶ. In insula Co natus et educatus est Ptolemaeus, Lagi, vel, vt Pausanias vult, Philippi filius. Conf. Callim. H. in Del. 165 sqq. ibique interpretes. Harl. vs. 58. ἀντεάλλειν est ἀνξάνειν, augere, mactare. vid. Fabri ad Callim. iu Dian. 54. Theocrit. XV. 111. Brunckius quum, vt temporum ratio constaret, scribendum censeret ἀντεηλε, non recordabatur locorum, qualis hic est Homer. Iliad. XIV, 202 sq.

οἱ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν εὖ τρέφον ἢ δ' ἀτίταλλον,
 δεξάμενοι Πείης, ὅτε τε Κρόνον — Ζεὺς — καθείσε —.

Ob praegressum τέκεσς aoristo opus non est. Kiessl.

59. 60. ὅκα πρῶταν — Εἰλήθυιαν [cum vno cod., in alio est εἰληθείαν] Brunck; πρῶταν pro πρώταν etiam Wintert. et ex cd. Flor. Valcken. De Lucina λυσίζωνος dicta v. Spanhem. ad Callim. H. in Iov. 21. Harl. Adde Boettigeri Ilthyiam p. 10 sq. et p. 27. Duo cdd. λυσίζων. Kiessl.
61. 62. Ἡ Βερενίκη θυγάτηρ Ἀντιγόνης τῆς Κασίνδρου τοῦ Ἀντιπάρου ἀδελφοῦ ἑσπουδακίτος τὴν ἐν τῷ Τριοπίῳ τῶν Δωριέων σύνοδον, καὶ τὴν αὐτόθι θρωμένην πανήγυριν,

Sed Thetis profundos sinus habens iaculo celerem Achillem

Aeacidæ Peleo: te autem, bellicose Ptolemaeo,
Bellicoso Ptolemaeo eximia Berenice.

Atque te Cos nutriebat, infantem recens natum
Acceptum a matre, vbi primam vidisti auroram.

Ibi enim Lucinam invocavit, quae parturientes liberat,
Antigones filia gravata doloribus partus:

Quae ei benevola aderat, perque omnia

Membra indolentiam defundebat: sic patri similis

Puer amabilis natus est. Quem Cos conspicata iubilavit,
Dixitque contingens puerum manibus caris:

καὶ τὸν ἀγῶνα τὸν ἀγόμενον ἢ ἀγωνιζόμενον Ποσειδῶνι καὶ
Νύμφαις. Schol. — Callim. l. c. vs. 202. de eadem di-
cit: ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνόμενην: hinc praetulerim lectio-
nem Ald. reliquarumque edd. ante plurium cdd. aucto-
ritate firmatam, βεβαρυνμένα. [Odys. XIX. 122. βεβαρη-
ῶτα με γρήνας οἶνον. conf. Odys. III. 159. K.] vs. 62. Ἄ
δέ οἱ εὐμένεοισα pro ἡ — εὐμένεουσα Winterton. et Valck.
cum codd. παντῶν Brunck. Harl.

64. ἀγαπατὸς pro ἀγαπητὸς, Winterton, Brunck, Valcken.
cum duobus cdd. — ὀλόλυξεν interpretor *celebravit, exul-
tans cecinit*, n. carmen natalitium: id quod patet ex Cal-
lim. H. in Del. 256 sqq. vbi v. Ernesti, in primis Th. Graev.
Νύμφαι Δηλιάδες — Εἶπαν Ἐλειθυίης ἱερὸν μέλος· ἀν-
τίκῃ δ' αἰθήρ Χάλκειος ἀντήχησε διαπρυσίην ὀλολυγῆν·
Nymphae Deliades — cecinere sacrum Lucinae carmen,
n. natalitium; *statimque aether aeneus resonuit sonorum
cantum.* Adde Brunck. qui laudat Wesseling. ad Dio-
dor. Sicul. tom. II. p. 90. et Mericum Casaubon: in Dis-
sertat. de Homeri Edit. Haakiana p. 38. [Ὀλολύζειν,
clamare ὀλόλυ, qui est mulierum laetus clamor in fe-
stis laetis, sacer iubilus, vt virorum ἀλαλά, in orgiis
Bacchicis ἐλελεῦ. Conf. Boettigeri libellus *Ilithyia* in-
scriptus, p. 39 sq. Voss. ad Virgil. Georg. p. 159. et
Siebelis. in obs. ad Hellenica ab ipso editis p. 379. ad lo-
cum Herodot. IV. 189. δοκέει δ' ἐμοί γε καὶ ἡ ὀλολυγῆ ἐν ἱροῖ-
σι ἐνθαῦτα πρῶτον γενέσθαι· κάρτα γὰρ ταύτη χρέωνται αἱ

„Ὀλβιε κῶρε γένοιο, τίοις δέ με τόσσον, ὅσον
περ

Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων.

Ἐν δὲ μιᾷ τιμᾷ Τρίοπος καταθεῖο κολώναν,

Ἴσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγυς εὐοῦσιν,

“Ὅσσον καὶ Ῥήναιαν, ἀναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.” 79

“Ὡς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ' ὑπόθεν ἔκλαγε φωνᾷ

Αἰβυσσαι, καὶ χρέωνται καλῶς. Kiessl.] Vide vero audaciam et sublimitatem poetae. Ipsa insula, quae exultans canensque inducitur, laetatur, puero nato. Conf. Hymnum Homericum in Apollin. vs. 61. et 119. et Callim. H. laudatum vers. 264 sqq. *Harl.*

66. „Ὀλβιε κῶρε γένοιο. Ferrara in graeca lingua syntaxis, pro ὄλβιος, κῶρε, γένοιο Tetigit Vir Summus ad Antholog. Latin. Burmanni T. II. p. 560. a.“ *Schäfer.* Similiter vocativus pro nominativo ponitur in Callim. fragmento in Bentleianis CCXIII. quod citat Scholiast. Apollon. Rhod. II. 866. ἀντι γὰρ ἐκλήθης Ἰμβρασε Παρθενίου. Aliquid similitudinis habet ab Hermanno citatus locus Euripidis Troad. 1229. ὦ πότ' οὔσα καλλίνικε μήτερ. ad quem locum conf. Seidlerum. Neque latinis poetis haec dicendi ratio non vsurpata est: vt Tibull. I. 7. 53. Sic venias hodie: ad quem locum confert Huscikius Propert. II. 15. 2. *Lectule, deliciis facte beate tuis.* Eodem referri potest Virgil. Aen. II. 282. quibus Hector ab oris *Expectate venis?* et Aen. X, 327. Gaisford. denique citat Scaligeri Ep. XX. p. 119. add. eund. ad Priapeia p. 211. ed. 1617. et Hermann. ad Virg. p. 894. *Kiessl.*

67. Δῆλον [cum aliquot Cdd.] ἐτίμασε Brunck; at Δῆλον, iudice Valckenario, mutari non debet. *Harl.*

68. Revocavi cum Brunckio et Valck. (qui cum Winter-tono τιμᾷ πρὸ τιμῆ recte dedit) lectionem a Stephano vulgatam Τρίοπος, tanquam magis poeticam: Τρίοψ γὰρ βασιλεὺς τῆς Κῶ, ἀφ' οὗ τὸ ἀκρωτήριον ὠνόμασται τῆς Κνίδου, ait Schol. et Triopem, Meropis patrem, Coi regem hic intelligit etiam Spanhem. ad Callim. H. in Del. vs. 160. p. 492. ed. Ern. At Τρίοπον multi cdd. et Ald. Τρίοπον Calliery. aliique et Reiske, qui τρίοπον vel τρίοπον κολώναν intelligit montem trium quasi fa-

„Beatus sis, puer, et me tanto honore afficias, quanto
Delum affecit caeruleo redimiculo ornatam Phoebus

Apollo:

Et eodem honore condecotes collem Triopis,
Parem Doriensibus vicinis tribuens honorem,
Quantum et Rhenaeam rex Apollo coluit.
Sic insula dixit, atque ex alto insonuit voce

cierum, aut qui tribus a regionibus vel lateribus conspicui potest: quam explicationem confirmari dicit Callim. H. in Cerer. versu 31. (Τριόπω δ' ὅσον, ὀκκόσον Ἔννα) ad quem vide interpretes, praecipue Spanhem. Idem Reiske laudavit Salmasii commentar. ad Inscription. Herodis Attici p. 53 sqq. ed. Crenii, vbi multa de Triope eiusque cultu disputantur. *Harl.*

69. Ἡ τῶν Δωριέων πεντάπολις, Αἰνδος, Ἄλυσος, Κάμειρος, Κῶς, Κνίδος. ἄγεται δὲ κοινῇ ὑπὸ τῶν Δωριέων ἄγων ἐν Τριόπῳ, Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι καλεῖται δὲ Δάριος ὁ ἄγων, ὡς Ἀριστείδης φησί. Schol. Adde Siebelis. observation. in Hellenicis ab ipso editis p. 353 sq. *Kiessl.*

70. Ῥήναιαν. Thucyd. III. 104. ἀπέχει ἡ Ῥήνεια τῆς Ἀῆλου οὕτως ὀλίγον, ὥστε Πολυκράτης ὁ Σαμίαν τύραννος, ἰσχύσας τινὰ χρόνον ναυτικῶ, καὶ τῶν τε ἄλλων νήσων ἄρξας, καὶ τὴν Ῥήνειαν εἰλῶν, ἀνέθηκε τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Ἀηλίῳ, αἰλύσει θήσας πρὸς τὴν Ἀῆλον. vide interpretes ad h. l. Dictam esse insulam Ῥήνην, Ῥήναιαν et Ῥήνειαν, monuit Toupius, qui laudat Dorvill. in Miscell. Obs. VII. p. 108. Adde interpretes ad Pompon. Mel. II. VII. 11. *Kiessl.* — Reiske ingeniose quidem, at contra metrum et parum necessario, coniicit Ἰσον Κυρηναίαν nam, vt opinatur, Apollini caram fuisse non constare, Cyrenen contra, quae et ipsa Ptolemaeo parebat (vnde opportunam adulandi occasionem arripuerit) inprimis huic deo consecratam fuisse notum esse. De insula Rhenaea v. Strabon. libr. X. p. 744. ed. Almel. At Rhenaeam quoque sub imperio et tutela Apollinis fuisse commode docet Warton ex Hymno Homericō in Apollinem vs. 44. et Athen. IV. 173. *Harl.* Pro vulgato Ἰσον cum Valcken. aliisque ex cd. Paris. ὄσον recepimus. *Kiessl.*

Ἐς τρεῖς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἰσιος αἰετὸς ὄρνις.
 Ζητός που τόδ' ὄσῃμα. Διὶ Κρονίωνι μέλοντι
 Αἰδοῖοι βασιλῆες ὁ δ' ἔξοχος, ὃν κε φιλάσῃ
 Γεινόμενον ταπρῶτα πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὄπαδεῖ. 75
 Πολλᾶς μὲν κρατεῖ γαίας, πολλᾶς δὲ θαλάσσας.
 Μυρίαί ἄπειροί τε καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
 Ἀήιον ἀλδήσκουσιν ὀφειλλόμενον Διὸς ὄμῃφ'
 Ἄλλ' οὔτις τόσα φύει, ὅσῃ χθαμαλὸς Αἰγυπτίος,
 Νεῖλος ἀναβλύζων διεράν ὅτε βόλακα θρύπτει. 80
 Οὐδέ τις ἄστεια τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαίντων.
 Τρεῖς μὲν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηται,

72 — 75. Aquilam in nummis Ptolemaeorum saepius cerni, monuit Warton. — Ζητός — ὄσῃμα Brunck. [ὄσῃμα est in pluribus cdd. hinc reposuimus. vs. 72. pro ὑπαὶ Brunck. cum Reiskio scripsit ὑλέξ, quod, quum praecedat ὑπόθεν, certe non est necessarium. Reperitur tamen in duobus cdd. In Florent. est: νεφέων μέγας αἰετὸς αἰσιος ὄρνις. atque illud μέγας pro Διὸς multi praecedat codices. K.] — Idem et Reiskius bene revocarunt lectionem Aldinam, codicum fide corroboratam, μέλοντι Αἰδοῖοι βασιλῆες, pro vulgata μέληται [μέλωιο tres cdd. Si scripseris Κρονίωνι μέλοντο βασιλῆες, locus convenit cum recentiorum ratione loquendi. vid. Huschk. de Orphei Argonaut. p. 26. At nostro loco vnice vera est lectio μέλοντι, quam ex tredecim cdd., ex edd. Med. et Ald. enotavit Gaisford. Kiessl.] αἰδολοῦ βασιλῆος. Reges enim et imperatores, ab Homero διοτρεγέες dicti, in Iovis tutela fuisse constat. vid. Spanhem. ad Callim. H. in Iov. 79. — ἔξοχος, accentu in penultima posito, ut sit adverbium pro ἔξοχος, malit Reiske, qui vertit: cum omnes Iovi sint cari reges venerandi, tum vero imprimis ei carus est ille, quem etc. φιλάσῃ Brunck et Valck. pro vulgato φιλάσει. [In cdd. est φιλάσῃ, φιλασειῃ, φιλήσῃ.] — et μοχλ' ὄπαδεῖ cum vno cod. pro ὄπηδεῖ Brunck atque Valcken. — Γεινόμενον ταπρῶτα, simul ao natus est [Potius: gleich bei der Geburt; ut εὐθύς cum participio usurpatur. conf. Matthiae Gram. gr. §. 556. 6. Kiessl.], formula ducta est ex Homero Iliad.

Ter sub nubibus Iovis propitia avis aquila.
 Iovis hoc scilicet signum. Iovi Saturnio curae sunt
 Venerandi reges: is autem excellit, quem dilexerit.
 Iam primum nascentem, multaue eum felicitas comitatur.
 Multam quidem tenet terram, multumque mare.
 Mille regiones et mille hominum gentes
 Arva colunt fecundata Iovis imbre:
 Sed nulla regio tam multa gignit, quam humilis Aegyptus;
 Quum Nilus exundans humidas glebas comminuit.
 Neque vlla tam multas vrbes hominum solertium continet.
 Tres enim ibi vrbium centuriae exstructae sunt,

VI. 345. 489. sic etiam Callim. H. in Dian. 25. vbi vide Ernesti. Lav. Pall. 105. *Harl.*

76. γαλας — θαλάσσης pro γαλις — θαλάσσης Brunck cum vno cd. Initio versus πολλὰς μὲν pro πολ. δὲ Valcken. ex edit. Flor. reposuit. *Harl.*

78. Ἀλδήσκουσι. Eratosthenes II. v. 16. ἄμφω εὐκρητοὶ τε καὶ ὄμπκιον ἀλδήσκουσαι Καρπὸν Ἐλευσινίης Δημήτερος. Zonaras Lex. c. 135. Ἀλδήσκω τὸ αὐξάνω. c. 157. Ἀλδήσκω τὸ πορίζω καὶ αὐξώ. In Suida, quod iam Henr. Stephanus Thes. I. c. 312. A. maluit, scribendum T. I. p. 101. Ἀλδήσκω τὸ αὐξάνω. Vulgatae in hoc Lexicographo scripturae, Ἀλδίσκω, Schneiderus, quod nollem, tantum tribuit, vt etiam in Theocrito ἀλδίσκουσι legendum censeret Lex. Gr. v. ἀλδαίνω. Conf. Albert. ad Hesych. T. I. c. 220. *Schaef.* ἀλδίδκουσσω habent duo Theocriti cdd. ἀλδήσκοντε Brunck. *Kiisl.*

79. 80. φήη Brunck cum duobus cdd. Idem χθαμαλὰ cum octo cdd. (χθαμαλή Calliorg.). Vulgatam et priscarum cdd. lectionem, a Valckenario quoque probatam, in textu reddidi. Est pars Aegypti quae *Delta* dicitur. Reiske tamen praeter necessitatem ex ingenio rescripsit χθαμαλῆς Αἰγυπτου. Warton coniecit χθαμαλὰ (scil. γῆ) Αἰγυπτου, Aegypti pars depressior, inferior. Compara Tibull. I. 7. 25 sqq. *Harl.* Recte hic legi indicativum θρύπτει, vbi de re certa fierique solita sermo est, monuit Hermann. ad Viger. p. 917. Brunck. dedit ὄκα. *K.*

82. πόλις est nomen commune locis omnibus, vbi homi-

Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισαῖς ἐπὶ μυριάδασιν,
 Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δὲ σφίσιον ἑννεάδες τρεῖς 85
 Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει.
 Καὶ μὴν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀράβιας τε,
 Καὶ Συρίας, Λιβύας τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπῶν
 Παμφύλοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλικέσσι
 Σαμαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπολέμοισί τε Καρσίον,
 Καὶ νᾶσοις Κυκλάδασιν· ἐπεὶ οἱ νᾶες ἄρισταί 90
 Πόντον ἐπιπλώοντι· θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα
 Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαῖον.
 Πολλοὶ δ' ἰπηγες, πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιώται
 Χαλκῶ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι.

nes communione quadam civili inter se iuncti vivunt;
 maiora sint an minora illa loca, oppida an vici, perinde est. *Reisk.* Conf. *Beckii* Anleitung zur genauern Kenntniss der allgem. Welt- u. Völker-Gesch. Vol. I. P. I. p. 763. duo cdd. *πτολιων.* *Kiessl.*

84. *ἑννεάδες.* Sic Cod. Flor. Vulgo *ἑνδεκάδες.* Sunt πόλεις 53353. Ita etiam Scholiastes legit, modo cum Casaubono restituas quod in Scholio numerale excidit: Ὅμοῦ γὰρ πᾶσαι αἱ πόλεις, τριμύρια τρισχίλια [τριακόσια] τριάκοντα τρεῖς. Apparet, quid centenarium numerum eliserit. *Schaefer.* Etiam ex tribus Cdd. *ἑννεάδες* Gaisford. enotavit. Ad Scholia notatur in Cd. Florent. γγτλθ. facile θ et τ potuerunt confundi. Apud Tzetzen Chil. III. 74. *ἑννεὰ καὶ τρεῖς.* Praepositio μετὰ cum dativo praeter, vt Idyll. I. 39. *Kiessl.*

85. τῶν πάντων. Neutrius est generis. Aristophanes *Γεωργ.* IV. *σικῆς φυτεύω, πάντα πλὴν Λακωνικῆς.* Conf. Theocrit. Epigr. I. v. 5. 4. et vid. Dorvill. ad Chariton. p. 571. = 549. *Schaefer.*

86. ἀποτέμνεσθαι, *auferre*, tum *ablatum possidere*, denique *continere* s. *habere.* v. Siebelis. ad Hellenica p. 227. Duo cdd. *καὶ μὴν*, vnus *Ἀραβίας* neque opus videtur, vt ὁ duplex ponatur. Vid. Valcken. ad Adonias. v. 125. et Spitznerum de versu Graecorum heroico p. 51. *K.*

87 — 90. *Συρίας, Λιβύας* — *σαμαίνει* — *φιλοπολέμοισι τε Καρσί* pro *Συρίας, Λιβύης* — *σημαίνει* — *φιλοπολέ-*

Triaque millia super triginta millia,
 Duo terniones, et praeter hos ter novem:
 Quorum omnium Ptolemaeus magnanimus rex est.
 Et vero Phoeniciae partem possidet, Arabiaeque,
 Et Syriae, Libyaeque, nigrorumque Aethiopum:
 Pamphyliisque omnibus et bellicosus Cilicibus
 Imperat, Lyciisque et pugnacibus Caribus,
 Et insulis Cycladibus: nam ei naves optimae
 Per pontum eunt, mareque totum et terra
 Et fluvii resonantes Ptolemaei imperio subiecti sunt.
 Multi etiam equites, multique milites scutati,
 Aere fulgenti instructi ei strepunt.

μοις τε Κάρεσσι Brunck et Valcken. atque vltima verba
 φιλ. Καρσί iam Barnes. ad Homeri Iliad. IX. 378. sic
 correxerat. [Ex cdd. sic legendum esse monuit etiam
 Dorvillius Obs. Misc. VII. p. 41.] — Schrader in libro
 Emendatt. praef. p. 20. corrigit Παμφύλοις pro Παμ-
 φυλλοίς. quia syllaba qu producitur; sicque postea cor-
 rectum dedit Valcken. — νάσαις vnus cd. v. Ernesti ad
 Callim. H. in Delum 66. sed νάσοις retinendum esse, ait
 Valckenarius. Harl. ἄριστοι octodecim cdd. edd. Med.
 Ald. Iunt. aliae; ἄρισται Call. Steph. Kiessl.

92. κελάδοντες, resonantes. v. ad Idyll. VII. 137. Aristophan. Nub. 284 sq. καὶ ποταμῶν ζαθέων κελადήματα, καὶ πόντον κελάδοντα βαρύβρομον. Harl.

93. μιν pro οἱ est in tredecim Cdd. et recepit Brunck. K.

94. σεσαγμένοι, quasi *opplati, constipati, instructi*, a σάττω, exquisita lectio, quae etiam Valckenario iudice male tentata est. Wartono tamen placet lectio cod. Ottoboni aliorumque, item edd. Med. Aldinaeque, τεταγμένοι, quod Keiske mutare malit in τετευγμένοι, sive τετυγμένοι. [Hesychius: σεσάχθαι· ἐσκευασθαι, καθοπλίσεσθαι. σάγη γὰρ ἡ καθόπλις.] Pro ἀσφαραγεῦντι, quod est Theocrito peculiare et ingenio librariorum doctius vocabulum, ex cdd. dedit Brunckius ἀμφαγεῖρονται. Harl. [Mihī quoque lectio Brunckiana videtur praeferenda. Kiessl.]

Ὀλβω μὲν πάντα καταβερβίδει βασιλῆας 95
 Τόσσον ἐπ' ἅμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον
 Πάντοθε. λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἔηλοι.
 Οὐ γάρ τις δηῶν πολυκῆτεα Νεῖλον ὑπερβάς
 Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοᾶν ἐστάσατο κώμαις
 Οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναὸς 100
 Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάριστος Αἰγυπτίαισιν
 Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυνται πεδίοισιν
 Ξανθοκόμας Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρῳ πάλλειν
 Ὡς ἐπίπαγχν μέλει πατρώϊα πάντα φιλάσσειν,
 Οἷ' ἀγαθῶ βασιλῆϊ· τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός. 105
 Οὐ μὰν ἀχείος γε δόμῳ ἐνὶ πτόνι χρυσός,
 Μυρμάκων ἄτε πλοῦτος ἀεὶ κέχνται μογεόντων
 Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,
 Αἶν ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσιν

95. πάντα κε καταβρίθει quatuor cdd., placet Valckena-
 rio et Schneidero Lex. Gr. s. v. καταβρίθω vnice verum
 videtur. Plures cdd. praebent κε καταβρίθει, et qua-
 tuor γε καταβρίθει. — Vs. prox. Graefius malit ὄσσον,
 i. e. ὅτι τόσσον· vt Idyll. XV. 146. ὀλβία, ὅσα ἴσαι. sic
 saepe οἶον positum; vt Iliad. β. 239. ζ. 166. ρ. 173. So-
 phocl. Electr. 744. ed. Erf. Theocr. Idyll. II. 9. XXV.
 40. Ita simplex ὄ, Odysse. α. 382. coll. 589. Reiskius
 malit τοσσοσ, scil. ὄλβος. Kiessl.

97. 98. περιστέλλονται Brunck. [περιστέλλονται vnus cd.] εἰ
 περιστέλλαι, bene, recte curare, plenius dixit Herodot.
 VI. p. 451. ybi vide Valcken. [Coniunge οἷ' γὰρ τις
 δηῶν πεζός, nullus hostilis exercitus. Sic saepius πεζός
 conf. Fischer ad Weller. III. 1. p. 261 sq. Reiskius ci-
 tat Leopard. Emend. 7, 22. K.] — πολυκῆτεα· intellige
 Nili crocodilos. — ὑπερβάς Brunck. Harl. [Sic vnde-
 cim cdd. hinc reposuimus. ὑπερβάς vnus cd. Kiessl.]

101 — 105. Homer. Iliad. XXIV. 365. δυσμενέες καὶ ἀνάρι-
 σιοι. ad quem locum conf. interpretes. — vs. 102. ἐνί-
 δρυνται, sedem fixit. v. Toup. ad Epigram. XVII. 5. p.
 407. — πλατεῖα πεδία· similes locos citat Huschke ad
 Tibull. I. 1. 70. p. 25. — vs. 103. quod Brunck. pro vul-
 gato ξανθοκόμος ex Reiskii coniectura dedit ξανθοκό-

Opulentia quidem omnes superat reges:
 Tantum in dies opum in divitem domum congeritur
 Undecunque. Populi autem opus suum curant tranquilli;
 Nullus enim hostilis, cetis abundante Nilo superato,
 Exercitus in alienis vicis tumultum bellicum ciet:
 Neque quisquam in litus ex navibus velocibus exilit
 Armatus in boves Aegyptias hostis,
 Talis vir latis in campis sedem fixit
 Flavicomus Ptolemaeus, bonus hastam vibrare:
 Cui omnino curae est, paterna omnia tueri,
 Vt bono regi; alia acquirit ipse.
 Non tamen inutile est in domo opima aurum,
 Ceu formicarum semper laborantium opes construuntur;
 Sed multum inde habent inclyta deorum delubra,
 Semper primitias eo solvente cum aliis donis:

μας, id confirmat optimus cd. Mediol., confirmat etiam alius cod. et edd. Ald. Call. Iunt. in quibus est ξανθοπόμος: hinc recepimus. Sic ἀλεξανέμας. Conf. Valcken, ad Eurip. Phoenis. 120. vbi λευκολόφας. Kiessl.

104 — 106. ἐπίπαγγυ cdd. et edd. post Stephan. (qui tamen in minore edit. dedit cum Aldo aliisque ἐπι πάγγυ,) et probavit Reiske, qui in textu scripsit ἐπὶ πάγγυ. [vnius cod. ὦν, alius φυλάσσειν. vs. 105. τὰ δὲ, non praecedente μέν, est alia; aliis locis aliquoties. K.] κτεατίσθεται Brunck. — De vocab. ἀχρεῖος vs. 106. vid. Clarke ad Hom. Iliad. β. 269. Harl.

107. Valckenarius ad Adonias. v. 44. p. 554. cum locutione αἰεὶ μογέοντες μύρμηκες comparat Aeschyli Prometh. 451. αἰετῦροι Μύρμηκες. Horat. Sat. I. 1. 33. magni formica laboris Ore trahit quodcunque potest atque addit acervo, Quem struit. Kiessl.

109. Αἰέν, vt mollius, ex cod. Medic. (cui duo alii adsonantur) receperunt Reiske, Brunck et Valcken. αἰεὶ vulgo. — ἀπαρχομένοιο scil. τῶν ἱερῶν, sive, vt Herodotus scribit, ἱερῶν, quum sacra facit. Proprie usurpatur illud verbum de primis libaminibus in quocunque sacrificio. Eurip. Electr. 811. Homer. Odyss. γ. 445.

Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσιν, 110
Πολλὸν δὲ πολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταί-
ροις,

Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱερούς κατ' ἀγῶνας
Ἴκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι αἰοιδάν,
Ὡς οὐδ' ὅστις ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.
Μουσαῶν δ' ὑποφῆται αἰείδοντι Πτολεμαῖον 115

Ἀντ' εὐεργεσίας. Τί δὲ κάλλιον ἀνδρὶ κεν εἶη
Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τοῦτο καὶ Ἀτρεΐδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία τῆνα,
Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἐλόν-
τες,

Ἄερι πα κέκρυπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος. 120
Μῦθος ὅδε προτέρων τοκέων ἐτι θερμὰ κοινῆ,
Στειβόμενος καθ' ὑπερθε, ποδῶν ἐκμάσσειται ἰχνη.

ibique Ernesti. Meurs. ad Lycophr. 1193. Valcken. ad Herodot. p. 509. Harl.

111. ἑταῖροι sunt hic loci milites vna cum imperatoribus eorum et vniversi amici regum, vulgo officiales comitatenses. Reisk. Post versum 110. in multis codd. inseritur vs. 90. in vno cd. vs. 111. sic legitur: καὶ ναύοις Κυκλάδεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις. Kiessl.

112. Quae sint certamina sacra Bacchi, inquit Warton: equidem intelligo fabulas dramaticas, vel Dionysia, in quibus poetae dramatici illis certabant. Harl. De festo Bacchi a Philadelpho Alexandriae instituto conf. Athen. V. 196. Alciphron. Epist. II. 5. p. 271. ed. Bergler. (p. 514. Wagn.). Dahl.

115 — 120. Musarum sacerdotes poetae etiam ab Horatio Od. III. 1. 3. vocantur. (Ad Horat. loc. conf. Mitscherl.) Sanctos Ennius appellat poetas apud Ciceron. pro Archia c. 8. Add. Propert. III. 1. 3. Virgil. Georg. II. 476. ibique de la Cerda et Aristotel. de A. P. cap. 21. — εὐεργεσίας pro εὐεργεσίης ex Cd. Flor. Brunck. et Valck. — Vers. 120. πα Brunck. sine iota subscripto. [Vulgo πᾱ.] — αἴερι πάντα κέκρυπται cum Tourpio et Reiskio malit Valckenarius. Harl. Aliquot libri ponunt pro πᾱ. Mutatio πάντα languida est. Vulgata lectio H.

Multum fortibus dat regibus,
 Multum civitatibus, multum bonis amicis;
 Neque quisquam sacris Bacchi certaminibus
 Prodiit, sciens dulcem cantum modulari,
 Cui non dignum arte præmium dederit.
 Vnde Musarum interpretes canunt Ptolemaeum
 Pro beneficio. Et quid præclarius homini contingere
 possit
 Diviti, quam vt gloriam illustrem inter homines conse-
 quatur?
 Hoc et Atridis manet; illæ autem infinitæ opes,
 Quas capta magna Priami domo acquisiverunt,
 Caligine mersæ alicubi iacent, vnde reditus non patet.
 Solus hic priorum adhuc calida parentum in pulvere,
 Decurrens super, pedum exprimit vestigia.

Vossio horroris aliquid videtur continere: *alicubi in rerum universitate caligine obvoluta iacent, vnde nemo narratum redit.* De vocab. ἀήρ conf. Musgrav. ad Sophocl. Electr. v. 86. *Kiessl.*

121. 122. ἐκμάσσεται, *expressit, retulit.* Sensus horum versuum, quibus poeta regem mire adulatur, hic est: is solus parentum mores, vitam atque instituta expressit, retulit, adhuc puer iuvenisque. In alia omnia transierunt Reiske et Warton, quorum interpretationes ac suspiciones fusius declaratas hic repetere, brevitatis et instituti nostri ratio non patitur. Memorabo tantum, quomodo Reiske et Brunck constituerint versum. *Prior* igitur — τοκίων, ὧν θερμὰ κοιλῆ στειβομένα etc. *posterior* autem — τοκίων ἐν θ. κοιλῆ στειβομένα καθ. etc. qui tamen in notis correctionem et sagacem et ad sensum, eundem fere quam qui supra a me expositus est, facilem protulit:

Μῆνος ὁδε πρότερα τοκίων, ἐν θερμὰ κοιλῆ
 στειβομένα καθ' ἑαυτοῦ, ποδῶν ἐκμάσσε. Ἰγνη —

h. e. μόνος ὁδε ἐκμάσσεται τὰ πρότερα ἰγνη τῶν ποδῶν τῶν τοκίων ἐν θερμὰ ὄντα καθ' ἑαυτοῦ ἐν τῇ στειβομένῃ κοιλῆ. Simplicius de eodem cecinit Callim. H. in Del. 170. prouti vulgata est lectio, ὁ δ' εἰσεται ἦθευ πατρός, ille

Ματρὶ φίλα καὶ πατρὶ θυώδεας εἶσατο ναῶς·
 Ἐν δ' αὐτῶς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι
 Ἴδρυσεν, πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγός. 125
 Πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ὄδε μηρία καίει
 Μασὶ περιπλομένοισιν ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,
 Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος τὰς οὔτις ἀρείων
 Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλει ἀγοστῶ·
 Ἐκ θυμῷ στέργοισα κασιγνητὸν τε πόσιν τε. 130
 Ὡδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,

imitabitur instituta patris. Harl. Offendunt Brunckium verba προτέρων τοκέων, et recte quidem, si haec duo nomina coniunguntur; at vel versus numeri ostendunt, cum Casaubono et Stephano ea esse disiungenda, quorum hic hunc locum rectissime sic interpretatus est: „Hic solus ex omnibus, quos superiora saecula tulerunt, insistit vestigiis parentum recentibus atque adeo adhuc calidis. Id est: statim post obitum suorum parentum, illos sibi pro exemplari in omnibus suis factis proponit, et ad eorum laudes adspirat atque contendit. Iungo autem προτέρων cum μῦθος potius, quam cum τοκέων, vt sit ὄδε μῦθος προτέρων.“ Casauboni interpretatio haec est: „Solut hic rex secus ac priores fecissent, parentum suorum vestigia ita expressit, vt videri adhuc queant calida, id est recens impressa in pulvere calcato.“ Ceterum Stephanus sine causa scribit κοινῆς, vt coniungatur cum καθύπερθε: imo κοινή est ἐν κοινή, et oratio sic procedit: parentum adhuc calida in pulvere vestigia exprimit, super ea s. per ea decurrens. Sensus loci non mutatur, si cum Casaubono praefertur στειβομένα, quae lectio commendatur plurimis cdd. veteribusque edd. in quibus reperitur aut στειβόμενα aut στειβομένα: tres cdd. in quibus vnus optima notae, στειβόμενος. Atque sane στείβεσθαι plerumque accipitur passive, vt στειβόμεναι ὄδοι. Aliquot cdd. et Ald. θερμῆ κοινή γε. — θερμός h. l. vt in Ovid. Met. VII. 775. pedum calidus vestigia pulvis habet. — Si προτέρων depravatam sit, vt Iacobus videtur, possit legi: μῦθος ὄδ' ἀμφοτέρων τοκ. — Graefii conamina silentio praetermitto. — Scholiastes lectionem vulgatam his verbis explicat: οὔτος δὲ μόνος τῶν ἐκπάλαι θανόν-

Matri carae et patri odorata posuit templa:
 Inque iis ipsos ex auro insignes et ebore
 Statuit, omnibus mortalibus auxiliares.
 Multa pinguia boum femora hic incendit
 Mensibus volvendis in aris sanguine imbutis,
 Et ipse et generosa coniux: qua nulla praestantior
 Sponsum domi mulier vlnis amplectitur,
 Ex animo diligens fratremque maritumque.
 Sic etiam deorum sacrae nuptiae perfectae sunt,

των καὶ πρὸ μικροῦ τῆ μητρὶ καὶ τοῦ πατρὶ ναοὺς ἔκτισεν.
Kiessl.

123. In hunc locum Valckenarius ad Adonias. p. 355. B. hoc scholion tum ineditum, at corruptum, proposuit: "Ὅτι πολλοὺς ναοὺς ἰδρύσατο. καὶ Λύκως δ' ἐν τῷ περὶ Νέστορος, ἐποίησεν ὁ Φιλάделφος, φησὶ, οὕτως ᾠκοδόμησε δὲ καὶ τῶν γυναικῶν ἀμφοτέρων παρμυγέθη ναὸν καὶ ταῖς ἀδελφαῖς Ἀρσινόῃ καὶ φωτῆρα. Valckenario videtur auctor scripsisse τῆ ἀδελφῆ Ἀρσινόῃ, nempe ναὸν ᾠκοδόμησε. in illius enim honorem Veneris Arsinoae templum dedicavit Philadelphus: vid. epigramma *Posidippi* apud Athen. VII. p. 318. D. vid. ad vs. 16. — *ματρὶ* — *ναῶς*, et vs. 124. *αὐτῶς* Brunck et Valcken. pro formis vulgaribus. duo cdd. *αὐτὸς*. *Kiessl.*

125. 126. *ἴδρυνε* Brunck. *ἴδρυνται* multi cdd. — *ἀρωγῶς* pro *ἀρωγῶν* Wintert. et Valcken. — vs. 126. *ὄδε* pro *ἐπὶ* Brunck. et Valcken. cum pluribus cdd. *ὄρε* alii: ὄ γε vnus isque optimus. *Kiessl.*

128 — 130. *ἀρείων* Reiske ex coniectura, vt sit nominativus et cum *γυνῆ* cohaereat. Sententia enim vocabulum postulat vxori honorificum, non marito. Idem iam antea coniecerat Is. Vossius. Hanc coniecturam, quam tres cdd., in his duo optimi, confirmant, receperunt Brunck. Valcken. alii. *ἀρείονα* vnus cd. et *ἀρίστη* alius. vulgo *ἀρείω*. — Vs. 129. *νύμφα* tres cdd. et ex his vnus *ἐνὶ* pro *ἐν*. Nisi obstaret illud, quod Reiskius monuit, praeferrem hanc lectionem: *τᾶς οὐ τις ἀρείω Νύμφα ἐνὶ μεγάροισι γυνῆ* —. Vocabulum *ἀγοστῶ* in cdd. corruptum est in *αἰώτους* et *αὐτοῦ*. — Vs. 130. *ἐκ θυμῶ* pro *θυμοῦ* Winterton. et Valcken. *Kiessl.*

131. 132. *ἱερὸς γάμος* conf. notata ad Idyll. XV. 64. *K.*

Οὐς τέκετο κρείσσεια Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπου
 Ἐν δὲ λέχος στόρνουσι ἰάνειν Ζηνὶ καὶ Ἥρᾳ,
 Χείρας φοιβάσασα μύροισι, ἔτι παρθένος Ἴρις.
 Χαῖρ' ᾧναξ Πτολεμαῖς· σέθεν δ' ἐγὼ Ἴσα καὶ ἄλ-
 λων 135

Μνάσομαι ἀμιθέων· δοκέω δ', ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
 Φθιέξομαι ἑσομένοις· ἀρετὰν γε μὴν ἐν Διὸς ἔξεσ.

— οὐς τέκε novem edd. et Ald. vnde Warton in notis correxit ἔτεκε, quod Brunck in textum recepit. — Ὀλύμπου Winterton cum pluribus cdd. Harl.

133. 134. Omnes libri ἔν, praeter Brubach. edit. quae habet ἐν, quod Reiske, Valck. et Brunck praetulerunt, ut ἐν cum ἰάνειν cohaereret: *Iris sternit lectum, cui Iupiter et Iuno incubent, indormiant.* [Ἐν scribendum esset, si vel omnes libri haberent ἐν· nam in eo hic omnia sunt posita, quod Ptolemaeus Arsinoen sororem, ut Iupiter Iunonem, etiam pro vxore habet. Monuit hoc etiam Graefius. Iris hic Gratiarum munere fungitur. Kiessl.] Ἥρα pro Ἥρῃ Valcken. in textu dedit, cui etiam Ζηνὶ videtur poeta scripsisse. — Vers. seq. Ernesti ad Callim. H. in Lavacr. Pallad. vs. 11. pro φοιβήσασα corrigit φοιβάσασα. Harl. [Verissime Ernesti a φοιβάω· cuius emendationem, ab vno cd. firmatam, reposui. Kiessl.]

135 — 137. χαῖρε ἄναξ multi cdd. et ed. Med. v. 136. ἀμιθέων pro ἡμιθέων Winterton et Valcken. δοκέω, alibi interpositum, hic insolenter praepositur, monente Schaefero; cuius haec est adnotatio ad vers. 137.: „Vulgo ἔξου. Soloece, si verum est, ut opinor, praeceptum Dawesii. [Miscell. crit. p. 104 sq. Kiessl.] In ceterioris tamen Graecitatis scriptoribus facile feram hunc vsum futuri illius formae. Charito p. 57. 9. πλείσοι δὲ καὶ οὗτος ἐπὶ τμηθῶς στρατηγικῆς. Itaque in Iuliani Aegyptii Epigr. II. v. 5. revocandum, quod olim ediderunt habetque Vaticanus liber, ἐξ τριγῶς ἤξου. Ceterum „quid impedit, quo minus is, qui preces fundit, se voti damnatum iri confidat, eamque confidentiam verbis significet?“ Iacobsius ad Antholog. Graec. II. 2. p. 147. Kiessl. — ἀρετὰν pro ἀρετῆν Wintert. et Valck. αἰρετῆν a Calliervo et Stephano in reliquis venit editiones. Al-

Quos peperit regina Rhea reges Olympi:
 Vnumque lectum sternit, cui indormiant, Iovi et Iunoni
 Manibus vnguento nitidis adhuc virgo Iris.
 Salve rex Ptolemaee: te ego pariter atque alios
 Memorabo heroas: atque, vt opinor, verbum non asper-
 nandum
 Dicam posteris: virtutem quidem a Iove habebis.

dus tamen et Med. ex fide multorum cdd. dedit et Brunck cum Valcken. restituit *ἔξοις*. [*ἔξεις*, quod nos cum Schaefero dedimus, est in tribus codd. *Kiessl.*] Frigida est correctio Wartonii: *δουέω* — *ἀρετήν* — *αἰτῶν* nam *δουέω* est, vt opinor, quod recte monuit Reiskius, neque voces *γε μὲν* commodum tum sensum praebent. Köehler suspicatur *ἀρετήν γε μὲν ἐκ Διὸς αἰτεῦ*, *carmen, opinor, haud contemnendum posteris dicam, virtutem illam canendo, quam ex Iove ipso habes. Harl.* [Hanc emendationem recepit Dahlius. Ahlwardt. coniicit: *ἀρετήν γ' ἦν ἐκ Διὸς ἔχεις*. Iacobsius: *ἀρετὰν — ἀσπεῖς virtutem a Iove habes: gloriam virtutis tibi conciliabunt carmina. Graefius* sic de hoc loco: „Futurum *φθέγεμα* ostendit, poetam adhuc aliquid novi dicturum esse; et id est illud *ἔπος οὐκ ἀπόβλητον*, non carmen praecedens, sed praeceptum commune, quo claudit. Nimirum observatio tantae in Ptolemaeo virtutis, divinitus concessae (conf. vv. 11. 12.), facit, vt vnumquemque poeta hortetur, vt talem a Iove virtutem sibi ipse expectat. Lego itaque: — „*Ἀρετὰν γε μὲν ἐκ Διὸς αἰτεῦ!*“ Si de lectione *αἰτεῦ* dubitatur, eodem sensu altera accommodari poterit, modo scribas: *ἔξεις*.“ *H. Vossius* sic de hoc loco: „Postrema verba non ad regem sunt conversa, sed generalem continent sententiam. Carmen haud aspernandum se fecisse dicit poeta, non sine animi quadam elatione. Tum, invidiae deprecandae causa, subiungit, virtutem a Iove mortalibus venire. Haec expressa per secundam personam, quae (vt Brunck. monet ad *Soph. Trach. 2.*) pro tertia incerta et non definita eleganter ponitur in sententiis generalibus.“ Ceterum sponte patet, haec vltima respicere initium carminis, *ἐς Ἄλφειον Μοῖσας*: et Graefium recte locum explicuisse, prorsus mihi persuasi. *Kiessl.*]

ARGUMENTVM

IDYLLII XVIII.

Helena et Menelao in toro nuptiali collocatis, primariae Spartanae civitatis virgines, ante cubiculum stantes, Epithalamium cantant, procedentes a dicteriis, quae in novos maritos effundi solebant. — 15. Tum Menelai laudatur felicitas, cui prae tot aliis nobilissimis viris contigerit, ut pulcherrimam sibi virginem matrimonio iungeret — 21. quo via munitur ad pulchritudinem Helenae ceterasque eius virtutes praedicandas — 37. Mox ad ipsam Helenam conversus chorus, quantopere eam amet et reveareatur, significat. — Pertinet hoc carmen ad lyricum genus, ut et argumentum et omnis eius indoles declarant, estque in praestantissimis poeseos Graecae reliquiis numerandum. Quum non vno nomine differat a reliquis Theocriti carminibus, fuerunt, qui, an huic auctori tribuendum esset, dubitarent. Quibus bene respondit Dahlius, poetis in diverso genere diverso stilo utendum esse, eundemque poetam in variis generibus posse excellere. — Num Theocritus a Stesichoro, antiquo Siculorum poeta, quae est opinio veteris Grammatici in argumento graeco, nonnulla mutuatus sit, hoc nos, qui Stesichori Epithalamio caremus, iam diiudicare non possumus. Ceterum est ex illo Epithalamiorum genere, quod *κατακοιμητικόν* dicebatur, quod idem spectant versus Pindari Pyth. III. 28 — 55. ad quem locum confer versus ex Aeschyli *Δαναΐδες* a Scholiasta ibi repetitos. — Diligentissima opera hoc carmen tractatum est in libello

sic inscripto: Theocriti Epithalamium Helenae — illustravit et disputationem de carminibus veterum nuptialibus praemisit *Car. Guil. Siebdrat.* Lipsiae 1796. 8. quocum conferri possunt animadversiones in Ephemeridibus liter. Gothanis anni 1797. n. 15. — Ex cod. Mediceo quarto nonnullisque aliis Dahlius hunc praefixit titulum: *Ἐπιθαλάμιος Ἑλένης καὶ Μενελάου.*

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιη΄.

Ἐν ποῖ ἄρα Σπάρτα, ξανθότριχι παρ Μενελάω,
Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάνινθον ἔχοισαι,

In Analectis Brunckianis est Idyllium XX. Theocritum in hoc Idyllio expressisse Salomonis Canticum canticorum, Schwebelius ad Bionis Idyll. VIII. 1. et quidam interpretes carminis Salomon. arbitrantur, quod mihi persuadere non possum: quamquam, quod nuper quoque doctus quidam homo fecit, ad illustrandum sacrum illud carmen conducere aliquantum, haud diffiteor. Compara Longi Pastoral. IV. cap. 57. p. 510 sq. ibique Mollum. Koppiers quoque in Observ. philologicis, L. B. 1771. cap. VI. illustravit atque saepius emendavit hoc Idyllium. *Harl.*

1. ἄρα h. l. haud superfluum esse videtur, sed habere officium superioribus connectendi inferiora, ita vt vices gerat particularum μέν οὖν, vel μέν δή, eique respondeat δέ vs. 7. Conf. Hoogeven. de partic. graecis p. 126. (p. 68. Epitom. Schütz.) *Harl.* At hic nihil praecedit, cui consequentia ἄρα possit connectere. Neque potest hic locus cum iis comparari, vbi poetae animus velut post praegressam meditationem cum quadam commotione in verba erumpit, quae tali particula, quales sunt ἄρα, igitur, ergo, coniunguntur cum iis, quae meditatae est: vt apud Ovidium Trist. III. 2. *Ergo erat in fatis Scythiam quoque visere nostris?* Eiusdem libri eleg. 9. *Hic quoque sunt igitur Graiae (quis crederet?) urbes?* — Denique mox vs. 7. ἄρα recurrit. Hinc non miror, Wartonum initium sic refingere voluisse: ἦν ὄτ' αὖ' ἐν Σπ. Vt tamen ἄρα removeatur, malis ἦν s. ἦς ὄκα

HELENÆ EPITHALAMION.

IDYLLION XVIII.

Spartae olim, apud flavum Menelaum,
Virgines virentem hyacinthum comis gerentes,

ἐν Σπ. Si quis contenderit, carminis initium, post quod recte, vt carm. XXII. 27., particula ἀρα inferatur, perditum esse, is iusto audacius statuere videtur. Valckenarius, quae vulgantur, optima esse censet. K.

2. Servavi cum Valckenario in priore collectione lectionem vulgatam, quam edd. Flor. Calliery. Steph. etc. propagarunt, intelligoque coronas ex hyacintho, qui flos nobis dicitur *dunkelblaus Schwertlilie*. [Vide ad Idyll. X. 28.] Virgines enim hyacintho florente redimitae choreas instituerunt. v. Paschal. de Coronis libr. III. cap. 10. vbi etiam ex Homero, Longo, aliisque probatur, venustatem comae cum illo flore fuisse comparatam. Sic Milton in *Paradise lost* libr. IV. 301. *hyacinthin locks, comae nigricantes*. Odyss. VI. 250 sq. καὶ δὲ κέρητος οὐλίας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας. Reiske reduxit lectionem edd. Med. et Ald. [quam e sex Cdd. enotavit Gaisford. κόσμον item ex sex aliis cdd., ex quinque ὑακινθίνων. In cd. Ott. legitur θάλλονθ' ἀμύθῳ κόσμον. Kiessl.] θάλλονθ' ὑακινθίνῳ κόσμον ἔχουσαι, quae vt Valckenario in notis ad sec. edit. placet, ita a Brunckio recepta est, qui tamen ὑακινθῶ, in dativo, scripsit. Adde Koppiers. *Harl.* Altera lectio a Reiskio praelata videtur mihi nata esse e verbis ὑακινθίνων κόσμον, pro interpretatione in libro aliquo adiectis. Siebdrat, negans θάλλειν de floribus vsurpari, Brunckii lectionem adoptavit, quam sic explicat: *ornatus capilli, hyacintho venuste distinctus et insignis; h. e. capillus, hyacintho, i. e. sertis hyacinthinis, redimitus. Kiessl.*

Πρόσθε νεογράφω θαλάμῳ χορὸν ἐστάσαντο,
 Δώδεκα τὰι πρῶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινῶν,
 Ἄνικα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατῶν 5
 Μναστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
 Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
 Ποσὶ περιπλέκτοισι, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὕμεναίω.

3. νεογράφω] Reiske intelligit recens pictum thalamum, h. e. obumbratum tapetibus ab acu Phrygionica recentibus. — Verbum γράφειν, pingere, illustrant Warton ad h. l. et Valcken. ad Adoniaz. vs. 81. *Harl.* [Solebat fere in civitatibus Graecorum novus extrui a marito ante nuptias thalamus. Cuius rei exempla conguessit Feithius Antiquit. Hom. L. II. C. 14. §. 2. quibus haec addit *Siebrat.* V. D. p. 99. in libello quo Epithalamium Helenae illustrat: Apollon. Rhod. Argonaut. I. 775. Odys. ψ. 178. coll. 190 sqq. et Iliad. ρ. 36. iam a Warton citata. Adde Idyll. XXVII. 36. Idem tamen minus recte νεόγραφον θαλαμον interpretatur νεότευκτον s. νέον quamquam nemo dubitavit, quin Menelai regis thalamus νεόγραφτος etiam νεότευκτος fuerit. *Kiessl.*]
4. μέγα χρῆμα Λακαινῶν, h. e. egregiae Lacaenae; quam venustissimam formulam praeter Wartonum et Valckenarium ad h. l. [qui exquisitissima dedit. *K.*] illustrant Vigerus et Hoogeveen. de Idiotismis gr. dict. cap. III. sect. XIII. n. 2. et Valcken. ad Adoniaz. vs. 83. *Harl.* Adde Chionis Ep. XVII. 4. ibique Cober. p. 299. ed. Orell. *Kiessl.*
5. κατεκλάξατο] pro forma communi κατεκλείσατο. Servo hanc lectionem optimorum librorum ob ritum veterem, quem Schol. cod. Florent. a Salvinio ad Idyll. XV. 77. descriptum memorat: παροιμία — εἶρηται ἀπὸ τινος νυμφίου, λαβόντος τινὰ νύμφην, καὶ εἰσελθόντος εἰς τὸν θαλαμον, καὶ κλείσαντος αὐτόν. De forma et scriptura verbi vid. ad Idyll. XV. 53. ἀγκάξατο Eldickius coniecit. *Harl.* Pro Τυνδάρεω, quod praebuit Call., in multis cdd. et Edd. Ald. Med. est Τυνδαρίδα in duobus cdd.

Τυνδαρίδα^α in aliis Τυνδαρίδη Τυνδαρίδα in ed. Iunt.
 λξ λς
 Τυνδαρίαν. Κατεκλαξατο cod. Mediol. vetustus: κατε-

Ante recens pictum thalamum chorum duxerunt,
 Duodecim primariae vr̄bis, magnum decus Lacaenarum,
 Quum Tyndarei filiam amabilem inclusisset
 Sponsam Helenam minor Atrei filius.
 Concinebant igitur omnes vna carmen plaudentes
 Pedibus implicitis, circumque resonuit domus hymenaeo.

ξ̄ατο alius: κατελίξ̄ατο septem cdd. cum edd. Ald. Med. Scholion Vatic. cd. *συνενοιμ̄ατο ἐκείνη* conveniret verbo *παρελέξ̄ατο*. κατεκλάγ̄ετο, ἀντὶ τοῦ ἐκληρώθη, invenit Casaubon. in Cod. Genev. hinc, iudice Valckenario, fluxit vitiosum illud in Vatic. cd. et Florent. κατεκλάγ̄ετο. In nonnullis cdd., teste Dorvillio ad Chariton. p. 125. = 274., legitur κατεκλίνατο (quo pertinet scholion a Salviniio enotatum e cd. Flor. ἐπὶ τὴν κλίνην ἰδίαν ἐν ἔξουσίᾳ ἔλαβεν): in aliis κατεκλίνετο, κατελάγητο, κατεγλάγ̄ετο. Hesychius ex emendat. Valckenarii, κατεκλάξ̄ατο, κατέκλεισε, κατακλεισμένην εἶχε. *Kiessl.*

6. *Μνηστεύσας* pro vulgato *μναστήσας*, quod est in edd. Med. Ald., praebent septem cdd. cum edd. Iunt. Call. sicque scripserunt Valck. Brunck. alii. *Kiessl.* „*Μνηστεύειν* dicitur is, qui filiam sibi alicuius despondet, eiusque connubium petit, vnde et *μνηστήρ*, et sponsa *μνηστή* vocantur (vid. Pollux Onom. III. 5. 34. p. 282.). *Μνηστεύσας* igitur est h. l. Menelaus, quum iam *νυμφίος* esset, atque Helena *νύμφη*: nam ἐπὶ τῶν γάμων, ὁ μὲν ἐπὶ τῇ κόρη, *νυμφίος*: ἡ δὲ ἐκείνη *νύμφη* (vid. Pollux ibid. §. 35. p. 283.).“ *Siebdrat.*
7. Verba sic sunt iungenda: *ᾄειδον μέλος πᾶσαι εἰς ἓν*. *Kiessl.*
8. *περιπλέκτους* ex cod. Paris. quem adhibuit Hemsterhusius, rescripsit Valcken. (qui iam laudavit Koppiersii Observ. philol. p. 61.) et Brunck. Verbum *πλίσσοθαι* significat *crura divaricare*, atque *ita ingredi*: v. Homer. Odyss. ζ. 318. Comp. Longi Pastor. IV. 27. p. 514. ibique Mollum. *Harl.* De verbo *πλίσσειν* conf. Riemer. in Lex. gr. s. v. Add. Koen, ad Gregor. p. 548. Hesychium in v. *διαπέπλιχε*: Ernesti ad Callim. H. in Dian. 243. Brunck. Lex. Sophocl. s. v. *ἀμφιπλέξ̄.* — Lectionem vulgatam *ποσοὶ περιπλέκτους*, si sana sit,

Οὔτω δὴ προΐζα κατέδραδες, ὃ φίλε γαμβρέ;
 Ἡ ῥά τις ἐσοὶ λίαν βαρυγούνατος; ἢ ῥα φίλυ-
 πνος; 10
 Ἡ ῥα πολὺν τιν' ἔπινες, ὄτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλου;

Heinrich. in Obs. in auctores veteres, p. 64 sqq. sic intelligendam esse putat: *connexis s. coniunctis pedibus* (mit verschlungenen Füßen): sic significari ipsas vno tenore coniunctas et quasi catenatas, tanquam in orbe saltantes. Nimirum tam arcte connexae erant puellae in saltatione (quae ὄρμος apud Spartiatas appellabatur: v. Lucian. de saltat. c. 12.), vt adeo pes pedem tangeret. Similiter fere Siebdrat.: „*pedibus inter se perplexis* et saltando impeditis. Dictum hoc est accommodate ad speciem, quae spectatoribus chorearum praebetur, quibus vtique pedes saltantium inter se perplexi et confusi paene videntur, propter celeritatem (de qua conf. Iliad. XVIII. 599 sqq.).“ Enimvero lectio περιπλέκτους, quae vnice vera est, non interpretanda est de pedibus omnium saltantium inter se perplexis, sed de suis cuiusque saltantis pedibus, qui περιπλέκτοι apparent et dicuntur a motuum saltantium natura et celeritate. Rem conficit locutio Callimachi οὐλα ὀρχεῖσθαι, quam confert Riemer. in Lex. gr. sub ὀύλος, et Ernesti ad Callim. H. in Iov. 52. — Heinrichus, cui lectio vulgata displiceret, legi malebat χειρὶ περιπλ. *manibus in chorea iunctis*; quam lectionem etiam Casaubonus Theocrit. Lectt. c. XIX. in Genevensi libro inventam probavit. Hom. H. in Apoll. 196. ὀρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῶν χειρῶς ἔχουσαι. Horat. Od. I. 4. 6.

*Iam Cytheraea choreas ducit Venus imminente Luna:
 iunctaeque Nymphis Gratiae decentes
 alterno terram quatunt pede.*

Ovidius Fast. VI. 529.

— — — *pars brachia nectit,
 et viridem celeri tor pede pulsat humum.*

Lectionem genuinam, cui non adversantur illi loci Horatii et Ovidii, illustrant hi Euripidei; alter ex Troadib. init.

— — — *ἔνθα Νηρηίδων χοροὶ
 κάλλιστον ἔχουσι ἐξάλλουσιν ποδάς.*

Tam mature obdormivisti, o care sponse?

An tibi, amice, praegravia sunt membra? an femniculosus es?

An multum bibebas, quod in lectum coniciebaris?

alter ex Iph. Aul. 1043.

— — — εἰλισσόμενας
 πύκλια πενήκοντα κόρας
 Νηρηῶς γάμονος ἔχορευσαν.

Kiessl.

9. Πρωΐζα, i. e. πρὸ τοῦ δειντος, interprete Scholiasta; Homerus hoc sensu dicit πρὶν ᾤση, Odyss. ó, 393. — Φαμβρός, sponseus, vt in fragm. Sapph. p. 64. ed. Volg. vid. ad XV. 129. Kiessl.

10. Vulgata hic lectio est λλαν, quam vocem Heinrichius adfirmat prorsus otiosam languorem molestum politissimi carminis versui inferre, quum contra ad orationem animandam pro λλαν interiectum φλλος, quod extat in edd. Ottob. Goth. octoque aliis apud Gaisford. item in Edd. Med. Ald. Lov. aliis, vim habeat mirificam. At otiosum certe λλαν non putabit, qui contulerit Idyll. XXV. 83. λλην ζάκοτον, et v. 158. λλην ἀρίσημος. Potius φλλος otiosum est, quum versu superiore legatur φλλε. Ceterum φλλος et λλαν a librariis saepius commutata esse, docet Mitscherlich. ad Hom. H. in Cerer. 362. — φλλος foret pro ᾧ φλλε. v. Homer. Iliad. IV. 189. φλλος ᾧ Μενέλαε. Theocrit. I. 149. Valck. ad Eurip. Phoen. 1332. Koen. ad Gregor. p. 117. — Aliquot etiam edd. φλλε praebent pro illo ab Heinrichio probato φλλος. quod et ipsum metrum admitteret. Vid. Spitzner. de versu Graecor. heroico p. 36 sq. Friedemann. de media syllaba Pentam. p. 299. Kiessl. — βαρυγούνατος, tardigradus; βαρύγουνος dicitur Callimachó H. in Del. 78. Harl.

11. πολύν τεν' scil. οἴνου. Sic Eurip. Cycl. 566. χαλεπὸν τοῦ εἴπας, ὅστις ἂν πλῆη πολύν. Quem locum citat Heinrich. l. c. Add. Fischer. ad Weller. III. a. p. 260. Lamb. Bos. de Ellipsis. p. 348 sq. — Brunck. pro ὄτ' scripsit ὄκ' in notis tamen sententiam mutavit, monitus a Sanctamanda, ὄτ' esse pro ὄτι positum. Kiessl.

Εὔδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρήν τυ,
 Παῖδα δ' ἔαν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παραματρὶ
 Παισδεῖν ἐς βαθὺν ὄρθρον ἐπιὶ καὶ ἕνας, καὶ ἐς
 αὖ,

Κῆς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἄδε. 15

Ὀλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοῦ
 Ἐς Σπάρταν, ὅποι ᾤλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
 Μῦνος ἐν ἀμιθίοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἐξεῖς

12. *Εὔδειν μὲν χρήζοντα*, doricæ has formas restituendas esse monuit Toup, etiam in Epistola ad Warton. T. II. p. 332. easdem probavit Valcken. et Brunck. in textum recepit. — Lectionem αὐτὸν ἐχρήν τυ, quæ a Calliergo in posteriores edd. venit, Valckenarius in prima edit. et servavit et prætulit lectioni Aldinae, a Reiskio rescriptæ, *χρήν αὐτὸν τυ* quam eandem in optimis cdd. repertam etiam Wartonus probavit. αὐτὸν cum Wintertono interpretæ, *te solum oportuerat dormire*; vide Theocrit. II. 89. IV. 15. XI. 12. Iliad. v. 99. Euripid. Phoen. 496. et quæ de usu huius pronomini scripti ad Anthol. gr. poet. p. 84. — Brunck. in textum admisit Heinsii coniecturam, *εὔδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν εὔδειν ἐχρήν τυ*, quam Toupius quoque probavit. In notis tamen Brunckius confitetur, hanc lectionem a se forte non recipi oportuisse, quia lectio recepta, si nihil absurdi habeat, non facile mutanda sit; nihilo minus tamen verissimum esse, multo elegantiorẽ esse alteram lectionem. Valckenarius in altera edit. affirmat, nunc movere se pæne Brunckium, vt verius videatur *εὔδειν* repetitum. Sanctamandus in Wartoni Addendis p. 557. αὐτὸν necessarium esse censet. Vulgatum tuitus est etiam Hemsterhusius ad Lucian. T. I. p. 250. — Toupius in Addendis *ἐχρήν* tuetur contra Reiskium. *Harl.* De usu imperfecti *χρήν*, quæ forma certe vitatior est, quam altera, vt recte monuit Reiskius, quæque h. l. a sex cdd. offertur, conf. Matthiæi gram. gr. §. 510. *Kiessl.*
14. 15. *Παισδην* Brunck. [*παλοδην* vnus cd.] — ἕνας ex Ald. et Florent. receperunt Reiske et Valcken. [Idem præbent tres cdd., *ἐνανας* alii cdd.]. *ἐναν* vulgo. Brunck ex ingenio dedit *ἐναρ*. Hesychius: *ἐναρ, εἰς*

Dormire si tempestive cupiebas, te solum oportebat,
 Puellam autem sinere cum puellis apud caram matrem
 Ludere ad altum diluculum: nam et perendie et cras
 Et in annum ex anno, Menelae, tua haec sponsa est.
 Beate sponsae, bonus tibi quispiam adsternutavit profi-
 ciscenti

Spartam, quo et alii principes venerant, vt voto potereris,
 Solus ex semideis Iovem Saturnium socerum habebis.

τρίτην, Λάκωνες. conf. ad Hesych. Alberti. [Hesiod. O. et D. 408. ἐς τ' αὐριον, ἐς τ' ἐνηφον.] — *βαθύν.* v. ad Anthol. gr. poet. p. 144. — Vers. seq. *νυός ἄδε* pro *ἡδε* Brunck ac Valcken. et initio *κῆς* pro *κεῖς* Valcken. in edit. secunda. *Harl.*

16. **Ὀλβιε]* Exquisitum est epitheton, nam *ὄλβιος* dicebatur eximie, non *ὁ εὐτυχής*, sed *ὁ εὐδαίμων*. Hinc ipsi dii vocabantur *ὄλβιοι* vid. Valcken. ad Adoniaz. p. 322. Sappho apud Hephaestionem, 58. (p. 64. Volger.)

ὄλβιε γαμβρέ, σοι μὲν δὴ γάμος, ὡς ἄραο, ἐκτελέσει, ἴχαι δὲ παρθέτων, ἂν ἄραο.

— **Ἐπέπταρεν.* vid. ad VII. 96. et Hemsterhus. apud Schraderum in libro Emendat. Leoward. 1776. p. 120. cui *ἀγαθός τις* est *vir probus* et *θεοφιλής*, cuius ministerio dii non nolint alicui faustum indicare. *Spartam venienti dextram aliquis tibi sternuit adprobationem.* *Harl.* Valckenario interprete *ἀγαθός* est *ἐναΐσιμος*. Sophocl. Oed. Col. 1478. *ἐναΐσιμῳ* (*ἐναΐσιῳ* Schaef.) *δὲ συντύχοιμι*. Heinrichius interpretatur *ἀγαθόν, hominem boni ominis*. Sic ap. Callim. H. in Lav. Pall. 124. *ἀγαθαὶ πτέρυγες* dictae *felices pennae* Propertio III. 10. 11. Eodem sensu *bona verba* ap. Tibull. II. 2. 1. et Ovid. Fast. I. 72. *nunc dicenda bono sunt bona verba die*. I. 513. *este bonis avibus visi natoque mihiq̄ue*. *Kiessl.*

17. *ἀνύσαιο]* vt tu, aliis posthabitis, has nuptias consequerere, vt Toupius interpretatur. Haec enim est via medii *ἀνύσασθαι*. Idyll. V. 144. *ἀνυσάμαν τὸν ἀμύον*. Conf. Aristoph. Plut. 196. ibique interpretes. Dawesii Miscell. p. 206. — Suidas, respiciens ad Polyb. IX. 4. *ἀνυσασθαί τι, παρὰ τοῖς ἀρχουσι διαπράξασθαι*. *Kiessl.* — Vers. seq. *μῶνος* Brunck. *Harl.*

Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν,
 Οἷα Ἀχαιῶδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί ἄλλα. 20

Ἦ μέγα τοί κε τέκεϊ, εἰ ματέρι τίκτεν ὁμοῖον.
 Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, αἷς δρόμος αὐ-
 τὸς

Χρῖσαμέναις ἀνδρῖσι παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
 Τετραῖκις ἐξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία
 Τᾶν οὐδ' ἂν τις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένα παρισω-
 θῆ. 25

Ἄως ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
 Πότνια γυῖ ἄτε, λευκὸν ἕαρ χειμῶνος ἀνέντος

19. ὑπὸ τὰν μίαν χλαῖναν, *sub' unam eandemque laenam*,
 pro antiqua simplicitate, qua vestes, quas gerebant,
 cubitum euntes pro stragulis adhibebant. v. infra *Idyll.*
XXIV. 61. vbi est *agnina laena*; Alstorph. de lectis ve-
 terum cap. VIII. Bergler ad Alciphron. I. ep. 38. p. 176.
 (p. 233. ed. Wagn. add. *Miscell. Obs.* V. p. 59.) *Hymn.*
Hom. in *Vener.* 157 sqq. *Scholia ad Homeri Odys.*
XIV. 515. *Ferrarium de re vestiari.* P. II. libr. I. cap.
 10. *Harl.* — In septem cdd. et in Ed. Iunt. pro ᾤχετο
 legitur ἕκετο, quod nescio an Valckenarius non satis
 recte pro genuini verbi interpretamento habeat. Vnus
 cd. ἤκετο, et alius ὑπὸ τῆς μίας. *Kiessl.*

20 — 22. Reiske et Brunck lectionem edd. *Mediol.* et
Ald. codicisque *Paris.* οἷα γαῖαν Ἀχαιῶδα [sic duo alii
 cdd. apud Gaisford.] οὐδεμία πατεῖ ἄλλα [pro ἄλλη] re-
 vocarunt. [γαῖαν Ἀχαιῶδα οὐδεμία πατεῖ ἄλλη in permul-
 tis legitur cdd. vnde Graefius versum sic refingendum
 putat: οἷα γαῖαν Ἀχαιῶδ' οὐδεμία πατεῖ ἄλλα. Hanc le-
 ctionem Vossius in interpretatione germanica reddidit;
 et sane multo magis, quam altera, profecta illa a Call.
Iunt. Steph. et praelata a Valckenario vt iucundior ad
 sonum, mihi videtur esse postica. Ceterum forma
 Ἀχαιῶδων saepius recurrit apud Homerum, vt *Iliad.*
V. 422. 424. *Odys.* II. 101. III. 261. et alibi: at *Iliad.*
II. 235. Ἀχαιῖδες. *Kiessl.*] — Vs. 21. ματέρι pro μητέρι
Winterton, Valck. et Brunck. Idem in notis cum Vos-
 sio censet pro τίκτεν scribendum τίκτοι [quod est in vno

Iovis filia vnum tecum stragulum subiit,
 Qualis nulla mulierum Graecarum solum calcat.
 En, praecelaram sobolem tibi pariet, si matri similem
 pareret.
 Nos enim omnes aequales, quae cursu eodem
 Oleo perunctae virorum more ad Eurotae fluentia exer-
 cemur,
 Quater sexaginta puellae, muliebris iuventa:
 Harum nulla vitio caret, quando cum Helena confertur.
 Aurora exoriens sicut pulcrum ostendit os
 Contra noctem, vel nitidum ver hieme soluta:

^{ees}
 Cd. Medic. *ελασεν* Call. K.]; nam castigatam scribendi
 rationem requirere optativum. [Si indicativus praefer-
 tur, hoc poeta dicit: *feri non potest, ut partum ma-
 tri pulcritudine similem edat.* Quod possit referri ad
 summam matris pulcritudinem, cui nulla vnquam pro-
 les similis exitura sit. Praeferam tamen ipse quoque
ελασος. Kiessl.] — Vers. 22. *αἰς* pro *ἡς* Brunck [cum
 quinque cdd.]. Harl.

25. 24. Eurotae fluvio adiacebat Sparta. Conf. Coluth.
 v. 219. *πρὸς Ἐυρώταο θεῖθροις.* Oberlin ad Vibium Se-
 questr. p. 108 sq. Ciceron. Tusc. Quaest. V. 54. Hic
 puellarum cursus sollemnis, quo Delphici oraculi iussu
 certabant, dicebatur *ἐνθρωνας*. v. Hesych. h. v. et Meur-
 sii Miscell. Lacon. libr. II. cap. 15. in Thesouro Antiqq.
 gr. Gronoviano tom. V. p. 2589 sqq. ed. Venet. [De
 Spartanis virginibus cursu certantibus Valckenar. ad
 Adoniaz. p. 275. B. exitat locum Aristophan. Lys. 1314.
 vbi de iis sic Spartani senes:

*Ταὶ δὲ κόμας εἰλοῦσι, ἅπασιν Βαρῶν
 θυρεάδων, καὶ παδῶν.*

Adde Heyn. ad Virgil. Aen. L. 515. Kiessl.] — Pro *ἀνδρο-
 στῆ* h. v. Valcken. in alt. edit. opinatur poetam *ἀνδροστῆ*
 dedisse. Harl.

26. 27. In constituendis corrigendisque his duobus versibus,
 in quibus libri Mss. nihil diversitatis offerunt, recentio-
 res interpretes valde inter se dissentiunt. Primus Dan.
Heinsius (Lectt. Theocr. cap. XXIII) locum sic refingit:

᾿Ωδε καὶ ἡ χρυσέα Ἑλένα διαφαίνεται ἐν ἡμῖν.

τῶν οὐδ' ἂν τις ἄμωμος, ἐπεὶ γ' Ἑλένα παρισωθῆ
 πότνια νύχθ' ἄτε λευκὸν ἕαρ χειμῶνος ἀνέντος,
 ὡδε καὶ ἡ χρυσέα Ἑλένα διαφαίνεται ἐν ἡμῖν
 πείρη, μεγάλη.

Hanc medelam et aliis viris doctis et Heinsio ipsi post-
 hac displicuisse, mirum non est. — *Koehlerus* ita:

πότνια νύξ, ἄτε, λευκὸν ἕαρ χειμῶνος ἀνέντος,
 ὡς ἀντίλλουσα καλὸν τοῖ ἔφαινε πρόσωπον,
 ὡδε καὶ ἡ χρυσέα Ἑλένα διαφαίνεται ἐν ἡμῖν.

*Quemadmodum, veneranda Nox, vere ineunte;
 oriens Aurora pulcrum tibi ostendit vultum: sic
 et aurea Helena elucebat inter nos.* Hunc emenda-
 tionem *Brunckius* tanquam elegantissimam et procul
 dubio verissimam in textum admisit. Eandem proba-
 runt *Harlesius*, *Siebratius*, *I. H.* et *H. Vossii*. At ve-
 rissime *Eichstadtus* monuit in *Quaest. philol. spec. p.*
13., rationem nullam apparere, quare puellae in com-
 paratione simpliciter instituta, neque vilo animi repen-
 tino motu concitata, sed leniter fluente, et ad ma-
 gnam non modo membrorum, sed singulorum quoque
 verborum concinnitatem comparata, confestim ad No-
 ctem sese converterint, eamque per apostrophen quam-
 dam appellarint. Dissimillima est apostrophe *Idyll. XV.*
80. quam summa animi commotio excitavit. — *Tournius*
 locum ita legendum et distinguendum censet:

Πότνια νύχθ' ἄτε, λευκὸν ἕαρ χειμῶνος ἀνέντος,
 ὡς ἀντίλλουσα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
 ὡδε καὶ ἡ χρυσέα Ἑλένα διαφαίνεται ἐν ἡμῖν.

Eldickius ita:

Ὠς ἀντίλλουσα καλὸν ἄτ' ἔφαινε πρόσωπον
 πότνια νύχθ', ἄτε, λευκὸν ἕαρ χειμῶνος ἀνέντος.

Non multum hinc discedit *Bindemannus*, qui scribi
 iubet πότνη νύχθ'. — *Heinrichius* in *Obs.* p. 69. tri-
 plicem emendandi rationem proposuit, quarum prima
 haec est:

ὡς ἀντίλλουσα καλὸν διέφαινε πρόσωπον
 πότνη νύχθ' ἄτε, λευκὸν ἕαρ χειμῶνος ἀνέντος —.

„quemadmodum Aurora exoriens pulcram faciem osten-
 dit nocti, vere ineunte; sic inter nos etc.“ — Altera
 haec:

Sic etiam aurea Helena elucebat inter nos.

πότνια Νύξ ἄτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
 ἄως τ' ἀντέλλοισα καλὸν δίδραϊνε πρόσωπον.

Sic Νύξ pro *Luna* accipienda: de quo loquendi vsu videndus *Burmannus* ad Virgil. Aen. X. 162. Contra *luna* pro nocte apud Propert. IV. 4. 25. — Tertia denique oblata a Cd. Vatic., cui lectioni ipse plurimum tribuit, haec est:

ὡς ἀνατέλλοισα καλὸν δίδραϊνε πρόσωπον
 πότνια Νύξ, ἄτε λευκὸν ἔαρ χειμ. ἀν.

Quod in textu dedit *Dahlus*. Similiter emendat *Ahlwardt*. nisi quod scribit ἀντέλλοισα. Nox item pro *Luna* accipitur. „*Quasmodum alba Luna oriens os pulcrum effert, et quasmodum ver nitidum, hieme soluta* —.“ *Jacobsius* ita:

ὡς ὡς γελῶισα καλὸν τιν ἔραϊνε πρόσωπον,
 πότνια νύξ, ἄτε —

Drexlius ita:

νυκτὸς ἄτ' ἀντέλλοισα καλὸν δίδραϊνε πρόσωπον
 πότνια ἄως ἢ λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος.

Huschkius in Comment. de Orphei Argonaut. p. 52. ita:

ἢ ὡς ἀντέλλοισα καλὸν δίδραϊνε πρόσωπον
 πότνια νύξ, ἄτε λευκὸν ἔαρ, χειμῶνος ἀνέντος.

Sub examen vocat has virorum doctorum emendationes *Eichstadius* in Quaestionum philologicarum specimine cap. II. docetque falsissimum esse, *Νύκτα* Graecis pro *Σελήνη*, *Noctem* Romanis pro *Luna* dici. — *Eichstadius* ipse, *Eldickii* nutum secutus, vnus litterae immutatione genuinam poetae scripturam sic restitui arbitrat:

Ἄως ἀντέλλοισα καλὸν ἄτ' ἔραϊνε πρόσωπον,
 πότνι' ἀναξ, ἄτε λευκὸν ἔαρ —

Ἀναξ affirmat cum *Mitscherlichio* in nota ad Hom. H. in Cerer. v. 58. esse in verbis iis, quae antiqui poetae de utroque genere adhibuerunt. Negaverat hoc *Ilgenius* ad Homer. Hym. p. 517 sqq. affirmat cum *Eichstadtio Hermannus* de metris Pind. p. 305. vbi ipse Theocritei loci emendationem, quae facilitate et probabilitate sua reliquas omnes longe superat, proponit hanc:

ὡς ἀντέλλοισ' ἄτε καλὸν ἔραϊνε πρόσωπον
 πότ τὰν νύχθ', ἄτε λευκὸν ἔαρ etc.

Πείρα μεγάλη ἄτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα
 Ἡ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἄρματι Θεσσαλὸς ἵππος 30

in hoc tamen a Viri summi sententia discedo, vt scribendum potius esse censeam

ὡς ἀτέλλοις ἄτε καλὸν ἔφηγε πρόσωπον
 ποτ' τὰν νύκτ', ἢ λευκ. —

Verbum διαφαίνειν in vulgata lectione vers. prioris minime convenit; nam aurora non per noctem quasi pelucet et conspicua est, vt Helena inter aequales. Tum aoristum requirit et res ipsa et comparatio proxima. Denique particulam ἢ monstrat item locus proximus, neque ἄτε eleganter repetitur. Ἀνέντος positum est intransitive: quando solvitur hiems grata vice veris. Comparat Heinrich. χειματος οἰχομένου Meleag. c. II. 1. Idem recte explicat λευκὸν ἔαρ, ver nitidum, quandoquidem omnia vere nitent, vt candida nox pro serena ap. Propert. II. 15. 1. Aliter Spanhem. ad Callim. H. in Cer. 123. Kiessl.

29. Etiam in hoc versu interpretes valde dissentiunt. Vulgo hic et superior versus, a Stephano potissimum constituti, sic iunguntur: διαφαίνει ἐν ἡμῖν, Πείρα, (αὐτὴ πείρη) μεγάλη. ἄτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρούρα, ἢ κάπῳ κυπάρισσος etc. sed ὄγμος, sulcus [de quo vocab. conf: Liebel ad Archiloch. p. 208. K.] a Calli ergo profectum [etiam in Iunt. extat. K.] temere in sequentes edd. irrepit. Κόσμος contra est in quam plurimis et optimis edd. nonnullisque edd. priscis; iure itaque hoc vocabulum Sanctamandus, Reiskius, Valckenar. et Brunck. revocarunt; iidemque viri docti hunc versum a superiori separant, non tamen omnino consentientes. Sanctamandus enim apud Wartonum (qui in notis vulgatae lectionem sanam esse pronuntiat) in Addendis p. 557. legit: — ἄτε λευκὸν ἔαρ, χειμ. ἀνέντος, Ὡς καὶ — ἡμῖν. Πείρη μεγάλη ἄτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα, ἢ κάπῳ κυπάρισσος — Sicut candidum ver, hieme remittente, sic et aurea Helena elucebat inter nos. Sicut magna cupressus sursum procurrit, ornamentum pingui arvo aut horto etc. Reiske, qui varias dedit lectiones, cuiusque veram emendationem Valcken. in edit. sec. reposuit, retenta forma dorica μεγάλη, ex Aldina lectione πείρα, μεγάλη — κόσμος restituit πείρα μεγάλη — κόσμος. Mus-

Procera sicut emicat decus pingui arvo
 Aut horto cupressus, aut curru Thessalus equus:

grave legendum putat ὄχμος, *seges*: at ὄχμον *segetem* simpliciter dici, Valcken. iam in priorē edit. addubitat. *Toupii* et *Kalckenarii* emendationem Πιπίρα μεγάλη τ' αὐτ' ἀνέδρο. κόσμος etc. *sicut cupressus pingui magnoque s. amplo arvo — decus est, ita quoque Helena Lacedaemoni decus est*, equidem amplecterer, nisi in ea lectione, quam dedit Reiske, a lectione edd. priscarum, excepto accentu, non multum discedentem, μεγάλη κινάρισσος elegantius responderet locutioni ῥοδόχρως Ἑλένα. Idem sensit Brunckius, cuius notam conferes: is cum Stephano et Wintertono μεγάλα scribens, in reliquis Reiskianam emendationem retinet. Loci sensum secutus viam, quam *Heynius* in litteris ad me datis monstravit, hunc esse puto: sicut magna cupressus *eminet* (ἀνέδραμε), quae ornat pingue arvum aut hortum, aut sicut Thessalus equus *eminet*, currum ornans: sic *eminet* pulchra Helena, quae est Spartae decus. Alia comparatione, in qua est μεταπρέπει, *excellit*, utitur Homer. Iliad. II. 480 sqq. In Idyllio VIII. versus est 79. τῆ δροῦ ται βύλανοι κόσμος, τῆ μαλιδι μάλα. *Aelianus* V. H. II. c. XIII. Socratem dixit κόσμον ταις Ἀθήναις ὄντι. *Harl.* Calliergus pro lubitu dederat: πιπίρα μεγάλη αὐτ' ἀνέδραμε ὄχμος ἀρούρα. *Huschkius* in Epist. crit. p. 19. locum sic corrigit:

αἰγιφος μεγάλη αὐτ' ἀνέδραμε κόσμ. ἀρ.

Eodem modo *Goesius* in comm. in Aeschyli Agam. p. 70. At αἰγιφοι ὑδατομεγεις (Odys. XVII. 208. X. 509. Virgil. Ecl. VII. 67.) minus recte ἀρούρα tribuuntur. — *Eichstadtio* p. 5. corrigendum videtur: πιπίρα μεγάλη λαῖον αὐτ' ἔδραμε —. Hanc correctionem *Heinrich.* ad Scut. Hercul. p. 111. vocat omnibus numeris absolutam et palmariam, eandemque ita ambabus manibus arripit, ut, ni id faceret, dignum se censeat, qui ferreus dicatur et fere ἄμουσος. Antea enim in Obs. in Auctor vet. p. 74 sq. professus erat, vulgatam se scripturam pro integra ac genuina nunquam non esse habiturum. Verborum ibi iuncturam vnice vere, ut nobis quidem videtur, sic constituit: αὐτε κινάρισσος μεγάλη ἀνέδραμε κόσμος ἢ ἀρούρα πιπίρα, ἢ κάψω. ἢ (αὐτε) ἵππος Θεσ.

Ἦδε καὶ ἡ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαιμόνι κόσμος.
 Οὔτε τις ἐν θαλάρῳ παύσεται ἔργα τοιαῦτα,
 Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἰσθῶ
 Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεύοντων.

ἄρματι (κόσμος ἔστι) ὧδε —. Iam *πλεῖρα ἄρουρα* dictum est vt apud Homerum aliosque *πίονα ἔργα*, et apud Latinos *pinguia arua*, epitheto ornanti et nullo modo languenti. Verbum *ἀνατρέχειν* proprium est de arboribus. Πιαδ. XVIII. 56. ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος. v. *Kūster* ad Suid. s. v. ἀναδραμεῖν. Sic etiam ἀνέρχισθαι. Odyss. VI. 165. φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα. Addemus Pindar. Nem. VIII. 68. *χλοῖραι; ἐέρσαις οἷς ὄτε δένδρον ἀναΐσσει*. Commemorantur autem duo, ἄρουρα et κάπος, exemplo politissimorum poetarum. Virgil. Aen. X. 154. de Iulo:

*qualis gemma micat, fulvum quae dividit aurum,
 aut collo decus, aut capiti.*

Thessalici equi a veteribus magni aestimabantur, quorum etiam in certaminibus equestribus et curulibus vsus fuit, vt patet vel ex Electra Sophocl. 705. Vsitata item est virginis comparatio cum arbore succrescente; conf. locum Homeric. citat. et Catull. Epithal. Pel. 89. 90. de Ariadna:

*qualis Eurotae progignunt flumina myrtos
 aurave distinctos educit verna colores.*

Haec attulit Heinrichius ad vulgatam lectionem defendendam. Iam si singula colligimus, Helena comparatur cum Aurora ob oris venustatem, cum vere ob omnem morum gratiam, cum cupresso ob corporis gracilitatem, cum equo Thessalo ob currendi celeritatem, qua aequales superabat ad Eurotae ripas decurrens. Ita omnia sibi egregie respondent; λαῖον autem, quod Eichstadtii elegans sane coniectura infert, quo referri possit, plane non perspicio. Quaequum ita sint, paene adducor, vt credam, Heinrichium iam rediisse ad pristinam suam sententiam, quam pari doctrina et subtilitate stabilivit. *Kiessl.*

32. Πηγιον Iliad. XXIII. 762. Schol. interpretantur *εἴλημα κρόκης* i. e. subtemen radio circumvolutum. Hinc *πηγιζέσθαι, fila e colo deducere*. Quod si *τάλαρος* hoc

Sic etiam rosea Helena Lacedaemoni est decus.

Non vlla in quasillo conglomerat opera talia,

Neque in iugo artificioso densiorem telam

Radio contextam a longis pedibus abscindit.

loco est *quasillus*, *πηνίξεσθαι* vi praegnantī accipiendum, totusque locus sic intelligendus est: nulla virgo fila tam tenuia e colo deducit, confectaque et glomerata fila in calatho reponit. Sed quum *τάλαρος* etiam ipsum *pensum* significet, praetulerim fere alteram lectionem, quam duo cdd. hic offerunt: *ἐκ ταλάρων*. Sic sententia per se patet. *Kiessl.*

33. *ἄτριον* pro *ἤτριον*, doricam formam, ex aliquot cdd. recte reduxerunt Valck. et Brunck, probavitque War-ton, qui iam laudavit Valcken. ad Euripid. Phoen. 1726. p. 576. et Sallier. ac Pierson. ad Herodianum Grammat. post Moerin Atticist. p. 464. Hesych. *ἄτριον, ὕφος λεπτόν· καὶ εὐάτριον, εὐῦφεις*. *Harl.*

34. *ἐκ κελόντων* ex cod. Genev., cui accedunt plures alii, iam Casaub. restituit pro vulgato *ἐκ καλέοντων*, et iure receperunt Reiske, Valcken. et Brunck. Dicti autem sunt *κελέοντες pedes textorii mali*, e quo *stamina deducuntur*. conf. Berkel. ad Antonin. Liberal. p. 249. *ἄτριον τέμνειν ἐκ τῶν κελόντων, textum pannum de pedibus ligni s. mali textorii secare*. Vid. Valcken. ad h. l. et ad Adonias. v. 35. p. 337. Vulgatum tamen tuetur atque copiose illustrat Portus in Diction. dor. voc. *καλέοντες, recta ligna, quae telas sustinent, telas iuga*. *Harl. Heinrich.* haec Grammaticor. loca citat. Eustath. ad Iliad. XI. *χρησις δὲ τῶν κελόντων παρά τε ἄλλοις καὶ παρὰ Πανσανίᾳ, ὅς φησὶν, ὅτι κελόντες οἱ ἰστόποδες, καὶ τὰ λεπτὰ καὶ πηνοειδῆ τῶν ξύλων. λέγει δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι κελόντες οἱ ἰστόποδες καὶ πάντα τὰ μακρὰ ξύλα*. Pollux Onomast. VII. 10. s. 36. *ἰστόπους, ὡς Εὐβουλος λέγει, καὶ κελόντες δὲ οἱ ἰστόποδες καλοῦνται*. Idem X. 28. s. 128. inter utensilia muliebria memorat *κελόντας, τοὺς καὶ ἰστόποδας*: vbi recte vertunt *telae statumina*. Eadem fere traduntur ab aliis. vid. Harpocraton s. v. Etymolog. M. Hesych. ibique interpp. adde vv. dd. ad Anton. Lib. c. X. p. 67. ed. Verheyk. Dahlius nostro loco retinuit *καλέοντων*, vt formam doricam, idem-

Οὐ μὰν οὐ κιδάραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι, 35
 Ἄρτεμιν αἰδοῖσα καὶ εὐρύστερον Ἀθάναν,
 Ὡς Ἑλένα, τὰς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἴμεροι ἐντί.
 Ὡ καλά, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὸ μὲν οἰκέτις ἤδη
 Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
 Ἐρψοῦμες, στεφάνως δρεψύμεναι ἀδὺ πρέοντας, 40
 Πολλὰ τεοῦς, Ἑλένα, μεμναμένα, ὡς γαλαθηναὶ
 Ἄρνες γειναμένας οἶος μαστὸν ποθέοισαι.
 Πράτα τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
 Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον
 Πράτα δ', ἀργυρέας ἐξ ὀλπίδος ὑγρὸν ἄλιφαρ 45

que sentit Heinrich. cum Schotto ad priorem locum Pol-
 lucis. — Ceterum in rem suam convertit hos Theocri-
 teos versus Claudianus II. in Eutrop. 381 sqq.

— — — doctissimus artis
 quondam lanificae, moderator pectinis vnci.
 Non alius lanam purgatis sordibus aequo
 praebuerit calathis: similis nec pinguis quisquam
 vellera per tenues ferri producere rimas.

Kiesel.

35. οὐδὲ λῶραν duo cdd. iidem cum tertio cd. κροτᾶσαι: de-
 nique quatuor alii ἐπίστατο. — κιδάραν κροτεῖν, citha-
 ram pulsare, ferire, plectro vel digito admoto. conf.
 Virgil. Aen. VI. 647. Citat Heinrich. Huschkii epist.
 crit. p. 12. Citharae pulsatio coniuncta fuit cum cantu.
 Kiesel.

6. Abest hic versus a cdd. Gothano et quinque aliis,
 item ab edd. Ald. Med. hinc eius fides, quum salvo
 sententiarum tenore abesse possit, quamvis locum non
 reddat languidum, hincque ab Heinrichio et Dablio
 defendatur, valde imminuitur. Si tamen est genui-
 nus, puellae Laconicae non potuerunt alias deas maiori
 iure celebrare, quam Dianam, quae tuetur venatrices,
 et Minervam, quae textrices. conf. Ovid. Fast. III.
 817 sqq. Tibull. II. 1. 65. Kiesel.

37. Duo cdd. ὄμματι. — Aristoph. Ran. 1077. οὐ γὰρ ἐπὶ
 τῆς Ἀφροδίτης οὐδὲν σοῦ. Aristaenet. I. 10. τοῖς ὄμμασι
 Χάριτες οὐ τρεῖς — ἀλλὰ δεκάδων περιχορνεῖ δεκάς. conf.
 Musaeus Her. et Leand. 65. ibique Heinr. add. Anacr.
 Ll. 26. LXII. 2. Kiesel.

Neque sane vlla sic citharam scit pulsare,
 Dianam canens et Minervam lato pectore,
 Vt Helena, cuius in oculis omnes Amores insunt.
 O pulcra, o venusta puella, tu iam matrona es:
 Nos autem ad cursum mane et pratenses flores
 Ibimus,serta decerpturae suaviter redolentia,
 Tui, o Helena, memores, vt lactentes
 Agnae matris vbera desiderantes.
 Primae tibi coronam ex humili loto
 Nexam suspendemus de vmbrosa platano:
 Et primae tibi ex argentea pyxide liquidum oleum

38. κόρα, quod reposuit pro κόρη Valcken. in sec. edit., est in tribus cdd. In duob. legitur ἢ καλὰ ἢ χαλίσσα. K.

39. 40. δρόμον contra Reiskium coniiicientem δρυμόν (quo metrum evertitur, nam priorem syllabam producit) tuetur Toupius, intelligitque *gymnasium* vel *stadium*. At Valcken. monet, non ad cursum se ἦρε, *proximo mane*, sed ad flores legendos abituras cecinisse Spartan puellas, probatque Koppiersii (qui comparat Claudian. II. de raptu Proserp. 118 sqq. et III. 231 sqq.) in Observ. phil. p. 62. coniecturam, δρόσον, vt *prata rose madentia* per ἐν δὴα δυοῖν dixerit poeta δρόσον καὶ λειμώνια φύλλα. Acute sane! Forsitan tamen vulgata lectio ἐς δρόμον seruari et locus ita exponi potest: *cito abibimus ad flores colligendos*. — ἦρε denotare *mane, tempore matutino*, Toupius docet locis Idyll. XXIV. 91. Callim. H. in Iov. 85. et Arati Phaenom. p. 34. vbi ἦρε et ἐσπέριαι coniunguntur. Harl. Haud dubie δρόμος hic est locus, in quo curritur, *stadium, curriculum*, vt πρόγος in Eurip. Med. 46. et ἀγών in Scuto Herc. 312. Citat Heinrich. *Graevii Lectt. Hesiod. c. XIX. et Beckium ad Aristoph. Av. 13. Iacobsius* locum sic interpretatur: „Mane vbi ad solitas in stadio exercitationes exierimus, inter eas et florum legendorum studium saepe tui, quae nos olim comitari solebas, meminerimus.“ Λειμώνια φύλλα (conf. ad Idyll. XI. 26.) innuunt stadium iuxta Eurotam. *Kiessl.*

41 — 45. τεούς ex Apollonio Dyscole et libb. Vatic. Toupius in Appendic. Notar. ad h. l. et ad Idyll. XI. 25.

Λασδόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον·
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράφεται, ὡς παριῶν τις
Ἀννείμη, Δωριστί, ΣΕΒΕΤ Μ' ΕΛΕΝΑΣ ΦΥΤΟΝ
ΕΜΜΙ.

Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπένθερος γαμβρό.
Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κουροτρόφος, ὕμνιν 50
Εὐτενίαν Κύπρις δὲ, θεὰ Κύπρις, ἴσον ἔρα-
σθαι

reducendum putat, sicque rescripsit Valckenarius etiam cum edit. Iunt. — πολλὰ τεὰ Ἑλ. undecim codd. nec non edd. Med. et Ald. (alii codd. τέου et τεοῦ.) — Versu seq. dedit Brunck. *γεναμένης* pro *γεναμένης* ex edit. Winterton. et ita Valck. quoque dedit in sec. edit. [*γενομένης* duo codd. Brunck. item *μαστόν* in *μασδόν* mutavit.] — Vers. 43. et 45. *πράτα* bene ex ed. Calliergi, vbi *πράτα* iota non subscripto legitur, rescripserunt Reiske, Valck. et Brunck pro vulgato *πράται*. [Etiam Warton monuit *πράτα* esse scribendum.] Ex *loto*, Nili flore, coronae in Aegyptiis monumentis occurrunt: et *loto* coronatur Arsinoe Philadelphi et alter Ptolemaeus apud Vaillant Ptol. p. 43. v. Warten. Adde Paschal. de Coronis libr. III. cap. 13. et quae scripsi ad Ovid. Trist. IV. El. I. vers. 31. *Harl.* [Adde de *loto* Vossium ad Virgil. Georg. p. 292. et de *platano* eundem ad Virgil. Georg. p. 287. et p. 786. atque Heinrichii obs. p. 56 sq. Theocrit. XXII. 76. ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστας. XXV. 20. πλατάνιστοι ἐπηεταναί. De ὕρον ἄλειφαρ vid. ad Idyll. I. 55. *Valcken.* in Ruhnken. epistolis edit. a Tittmanno p. 48. *Kiessl.*]

46. 47. *Λασδόμεναι* pro *λαζόμεναι* Winterton et Valcken. vid. ad XV. 21. *λαζόμεναι* ex ed. Florent. [et ed. Paris.] recepit Brunck. *Harl.* De more, eorum, quos in deliciis habemus, nomina arborum corticibus inscribendi, citat Heinrich. Propert. I. El. 18. 22. *scribitur et vestris Cynthia corticibus.* et Bentleium ad Callim. fragm. CI. p. 466. ed. Ern. Adde Virgil. Ecl. X. 53 sqq. ibique Vossium p. 525. item notata ad Idyll. XXIII. 46. De vi temporis *γεγράφεται* disputat Hermann. de emend. rat. gr. gram. p. 249. *Kiessl.*
48. *Ἀννείμη* ex cod. Vatic. et ed. Florent. admiserunt in

Sumtum stillabimus sub vmbrosam platanum:
 Carmenque in cortice scribetur, vt praetereuntes
 Legant, dorice: *Venerare me, Helenae arbor*
sum.
 Salve, o sponsa, salve, socero felix gener.
 Latona det, Latona iuventutis nutritrix, vobis
 Largam sobolem: Venus, diva Venus, vt pariter vos
 amore

textum Valcken. et Brunck: verbique significationem (Hesychius enim, ad quem conferendus est Hemsterhus., ἀνέμεω explicat ἀναγινώσκειω. sic etiam Suidas. add. Scholia ad Pindar. Isthm. II. 68. et Abresch. in Misc. Obs. VI. p. 406.) copiose vindicat et illustrat Toupius. Vulgata ἀγγολῆ et lectio Aldina ταῦτ' εἰδῆ sunt mera interpretamenta. [In cdd. hae lectiones extant: ἀν†νεῖ ἀνμεινῆ ἀννελμη ἀννοιμη ἀν εἶπη ταῦτ' εἰδῆ sic octo cdd. et Edd Ald. Med. ἀγγολῆ Call. Kiessl.] — σέβευ — ἐμυλ, doricas formas pro σέβου — εἶμυλ, recte, opinor, suavit Warton et restituit Brunck: σέβου iam Winterton dederat. Quod dicunt puellae, inscriptionem dorice exaratum iri, quoniam hac dialecto Theocritus vel ipse vt sibi propria vsurus erat, Warton inde colligit, non Theocritum ipsum, sed aliquem Theocriti imitatore[m] fuisse huius Idyllii auctorem: quod speciosius, quam verius dictum esse mihi quidem videtur. *Harl.*

49. Conf. Valcken. ad Euripid. Phoeniss. p. 159. *Harl.* Jacobs. citat Hephaest. Enchir. p. 12. χαίροις, ὃ Νύμφα, χαίρετω δ' ὁ γαμβρός. *Kiessl.*

50. 51. κωροτρόφος — εὐτεκνία Brunck. et posterius etiam Valcken. in edit. 2. Secundum Homer. Iliad. III. 175. et Odys. IV. 12 — 14. et Coluthum Helena vnam tantum filiam, Hermionen, habuit ex Menelao; Theocritus igitur alios secutus est auctores. *Harl.* Ad vers. 50. comparat Jacobs. Virgil. Aen. VIII. 71. *Nymphae, Laurentes Nymphae, genus amnibus inde est.* — Vs. 51. in margine Theocritei Codicis Medicei hoc Scholion invenit *Salvinus: Μενελάου καὶ Ἑλένης ἀναγράφονται παῖδες Σωσιφάνης, Νικόστρατος καὶ Ἰαλμος οἱ δὲ Θρόνιον, καὶ θυγατέρας Μελίτην καὶ Ἐρμιόνην. Ἰν καὶ*

Ἀλλάλων Ζεὺς δέ, Κρονίδας Ζεὺς, ἄφθιτον ὄλ-
βον,

Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθη.

Εὐδεται ἐς ἀλλάλων στέρονον φιλότητα πνέοντες

Καὶ πόθον ἔγρεσθαι δὲ πρὸς αὐτὸν μὴ πιλιάθησθε. 55

Νεύμεθα κάμμες ἐς ἄρθρον, ἐπεὶ κα πρᾶτος αἰοῖδός

Ἐξ εὐνάς κελαδήσῃ ἀνασχωὴν εὐτριχα δειράν.

Ἵμᾶν, ὦ Ἵμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρσίης.

Ἰαλμος Valckenario latere videtur καὶ *Αἰθιώλας*. conf. Schol. in Homer. *Πιαδ.* γ. 175. et Tzetz. ad Lycophr. Alexandr. v. 851. Ceterum verissime Dahlius, αὐτὸς, inquit, carminis nuptialis *εὐτεκνίαν* optaret necesse erat, quamvis haud ignoraret, coniuges voto excidisse. *Kiessl.*

52. Conf. Hom. *Odyss.* IV. 207 sq. VI. 188. *Harl.*

54. 55. *φιλότατα* Brunck. — *ἔγρεσθαι* — *μὴ πιλιάθησθε* ex cdd. Vatic. et ed. Ald. receperunt Reiske et Valckenarius, Wartono calculum adiiciente. Vulgo *ἔγρεσθε* — *αὐτὸν μὴ τι λάθησθε*. *Harl.* Versum 54. Heinrichio expressisse videtur Claudianus in *Nupt. Honor. et Mar.* 16. 17.

*Aspirate novam pectoribus fidem
mansuramque facem tradite sensibus.*

conf. etiam Catull. 61. 252 — 35. — Somnus, e quo rursus evigilamus, appellatur *Idyll.* XXIV. 7. ὑπνος *ἐγέρσιμος*. *Kiessl.*

56 — 58. ὁ πρᾶτος αἰοῖδός ὀπποῖνιτῳ secundo et tertio gallicinio, significatque τὴν πρῶτην ἀλεπτοροφωνίαν, momento Heinsio. — *δειράν* pro *δειρήν* cum duob. cdd. Brunck. et Valcken. *Kiessl.* Vs. 58. ἡ μᾶν cdd. quidam, idque revocavit Reiske: alii et Ed. Ald. ἡμᾶν. Vulgatum Ἵμᾶν antiquitati respondet. Compara Catull. carm. LX. *Toupii* Emend. in *Suid.* III. p. 242. et 244. *Harl.*

Amplectamini: Iupiter, Saturnius Iupiter, firmas divitias,
Vt a nobilibus ad nobiles rursus perveniant.

Dormite in pectus mutuo amorem inspirantes

Et desiderium: et expergisci sub auroram ne obliviscamini.

Redibimus et nos sub diluculum, vbi primus cantor

E cubili insonuerit sublata pulcre cristata cervice.

Hymen, o Hymenaeae, his nuptiis gaudeas.

ARGUMENTVM

IDYLLII XIX.

Parvum hoc poema, sive lusus potius epigrammaticus, ex Anacreontis carmine XL. expressus videri potest. Quod carmen Anacreonticum tum ab inventionis tum a tractationis laude huic facile praeripit palmam. Wartonus, an illud scripserit Anacreon, an hoc Theocritus, aequè dubitari posse iudicavit. De hoc consentit Valckenarius, cui hi octo versus Bionis esse videntur, quos tamen vt Theocriteos exhibet Stobaeus cap. 65. — In eodem argumento luserunt etiam alii, vt Meleager carm. CVIII. (Antholog. Jacobs. T. I. p. 31.) Marcus Argentarius Ep. II. (ibid. Tom. II. p. 242.) et Strato (ibid. Tom. III. p. 88.) Ep. LXXXVIII. — Nostrum carmen figura aeri incisa expressum esse a Bernhardio Rode, refert Ramlerus in notis ad versionem carm. Anacreont. p. 127.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 10'.

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἐρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χερ' ἐφύση,
Καὶ τὰν γὰν ἐπάταξε, καὶ ἄλατο τᾶ δ' Ἀφροδίτα
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο, ὅττι γε τυτθὸν 5
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίκα τραύματα ποιεῖ!
Χ' ἂ μᾶττηρ γελάσασα, Τί δ'; οὐκ ἴσον ἐσσι μελίσσαις;
Χ' ὦ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἀλίκα ποιεῖς.

In Analectis Brunckianis est Idyll. XXX. Id tamen Bionis esse videtur Valckenario. Quae in Antholog. gr. poet. p. 56. disserui, comparato hoc Idyllio cum Anacreontis carm. XL. ea hic repetere nolo. *Harl.*

1. ποτ' Brunck. — Idem vers. seq. χειρός, quod ad probabilitatem rei aptius esse videtur; at menti et adfectui Amoris cogitantis, utramque manum esse sauciatam, χειρῶν magis convenit. *Harl.* Henr. Vossius monuit, μέλισσα collective esse positum: nam plures apes omnes Amori digitos confixisse; hinc etiam τραύματα, vulnera, doluisse. Idyll. XX. 33. ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκισσι πόρτιν ἐλαύνει. XXI. 6. ἰχθύος ἀργεντῆρες. Quum φουσάω primam syllabam producat, ducibus aliquot codicibus scripsi ἐφύση pro ἐφύση. *Kiessl.*
3. Pluralis δάκτυλα saepe occurrit. Vid. Passov. de Lex. gr. p. 71. *Kiessl.*
5. εἰάν ὀδύναν, sumit vulnus, Brunck, ex ingenio, ut videtur. *Harl.*
7. Harles. retinuerat lectionem Stephanianam, τὴ δ'; οὐκ ἴσος etc. Valckenarius recepit lectionem a Reiskio in Edd. priscis repertam, τὴ δ' οὐκ ἴσον. atque hoc ἴσον habet etiam Stobaeus (Gesn. p. 591.). Sed quum Ed. Flor., cui concinunt aliquot Cdd. Edd. Call. Ald. Stobaeus, pro τὴ exhibeat τί, hoc si placeat, Valckenarius iudi-

F A V O R V M F V R.
IDYLLION XIX.

Furem quondam Amorem mala pupugit apicula,
Favos ex alvearibus auferentem, et extremos manuum
Digitos omnes confixit. At ille dolebat, manusque sufflabat,
Et terram pulsavit, et exiliit: atque Veneri
Ostendit dolorem, et querebatur, quod tantula
Bestiola esset apis, et quanta vulnera facit!
Tum mater ridens: Quid? nonne similis es apibus?
Qui tantulus quum sis, quanta vulnera facis!

cat scribi posse *τί δ' ; οὐκ ἴσον ἐσσι μέλισσας*; idque nos cum Gaisfordio praetulimus. — Vt in Brunckii editione legitur, *τί δ' ; οὐκ ἴσος ἐσσι μέλισσας*; sic etiam Wartonus legendum coniciebat. — *γελᾶσα* duo Cdd. et Ald. *Kiessl.*

8. *χῶς* Reiske, qui etiam coniecit *κού*; vulgo *χῶς*. Valckenar. coniecit, *ὡς τυτθὸς μὲν εἶν*. Mihi imprimis arridet lectio Brunckii, *χῶς — εἶν*, *etiamsi tu tam parvus sis: καὶ, etiamsi*, supra ad Idyll. XV. 30. illustratum est. Koehlerus inter alia coniecit, *χ' ὡς τυτθὸν μὲν* (scil. *βέλος*) *ἔης, τὰ δὲ τρ.* etc. *quam parvo telo vulnera quanta facis!* et comparat Moschi Idyll. I. 19. *Harl.* Lectio a Brunckio et Dahlro recepta est ex Koehlerii coniecturis, quam non vt Harlesius, sed sic intelligunt: *et o quam parvus tu quidem es!* Propter praegressum *τί δ'*; versu ultimo vulgatum *χῶς* ferri potest. Schaeferus coniciebat, *ὡς τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἀλικά ποιῆς*. Idem vir doctus monuit, *ἔης* h. l. habere vim praesentis. Idyll. V. 79. *ἢ στομύλος ἦσθα, Κομάτα*. Anacr. 29, 40. *τὰ δ' ἦν ἀμείνω*. Add. Bion. XV. 4. — Porsonus *τὰ δὲ τραύματα καλικά ποιῆς*. — Conf. etiam Valcken. ad Euripid. Hippolyt. p. 225. *Kiessl.*
-

ARGUMENTVM

IDYLLII XX.

Poeta pastorem inducit de contemptu et fastidio, quo urbana puella blanditias suas reiecerat, graviter conquerentem. Causa illius fastidii suaeque indignationis exposita — 18. quam immerito spreteus sit, demonstrat, quum nec deformis sit, nec tam abiectae conditionis homo, quippe quam Dii Deaeque dignam habuerint, in qua amores quaerent. — Auctorem huius carminis Theocriti Cyclopem ante oculos habuisse, et apertum est et monuit Manso, cui cum aliis Moschi id esse non improbabile videtur. Ad Moschum auctorem retulit iam D. Heinsius (*Lectt. Theocrit. p. 294. a.*), cuius iudicium sequitur Valckenarius, qui tamen argumentum, quo hoc poemation Toupius in *Append. Notar. in Idyll. VII. 19.* ab Theocrito abiudicat, et quo etiam Heinsius *L. Theocr. p. 540. a.* iam vsus fuerat, petatum illud ex verbis Scholiast. ad *Idyll. VII. 19.*, imbecillum admodum esse iure existimat. Eichstadius et hoc carmen et *XXVII.* ab ingeniosiore Theocriti imitatore compositum esse iudicat. — Ceterum eos Gramma-

ticos, qui Theocritum hoc carmine homines quosdam, qui Musam ipsius bucolicam vt male rusticam contemnerent, perstringere voluisse tradunt, vehementer errare, hoc cum Iacobsio, Mansone, aliisque confidenter dicimus.

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

ΒΙΑΤΛΛΙΟΝ 4.

Εὐνείκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν αἰδὺ φιλάσαι,
Καί μ' ἐπιερτομέοισα τὰδ ἔννεπεν, Ἐρῶ ἀπ' ἐμεῖο.
Βωκόλος ὦν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάθηκα.
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστοκὰ χεῖλεα θλίβειν.
Μὴ τὴ γὰ μιν κύσσης τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὄνει-
ροις. 5

Οἶα βλέπεις, ὅποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παισδεῖς

In Analectis Brunckii est Idyll. XXXI. qui cum Reiskio aliisque id Theocrito, abiudicat. vid. etiam Valcken. Comparationes tamen et similitudines, quas conferes cum iis, quae in Idyll. XI. obviae sunt, ingenio et personae bucolici respondent. *Harl.*

1. Valckenario ad Adoniaz. vs. 41. p. 548. C. poeta hic videtur potuisse, ἐγέλαξ' ἐθέλοντα. Vnus cod. με γέλαξε. — Nomen *Εὐνείκα*, pro quo h. l. vnus cod. *Εὐνείκα* praebet, reperitur apud Hesiod. Theog. 247. et apud nostrum XIII. 45. vbi ex multis codd. cum Gaisfordio *Εὐνείκα* scripsimus; idemque etiam h. l. dedimus. *Kiesel.* — *αἰδυφιλάσαι* Brunck, vti suaserat etiam Warton, qui insuper μ' ἐξεγέλαξε correxerat: vtrumque praeter necessitatem et contra metrum correctum est. Conf. Valcken. Epist. ad Roever. p. LXI. *Harl.*
2. Etym. M. p. 90, 11. ἔθος ἔχουσι οἱ Αἰολεῖς τὸ ἰ τρέπειν πρὸς τὸ ἐπιφερόμενον συμφωνον. οἷον εἶρω ἔρῶ, φθείρω φθέρῶ. conf. Gregor. Cor. p. 587 sq. Maittair. de Dial. p. 197. adde locum Eustathii p. 756. l. 32. citatum apud Maittair. p. 285. — Iliad. VIII. 164. ἔρῶε, κακὴ γλήνη. ad quem locum conf. Koepfen. Iliad. XXII. 498. ἔρῶ οὕτως. Latine, *abi in malam rem.* v. Callim. H. in Del. 150. ibique Th. Graev. Theocriti locum citat Ruhn-

B V B V L C V S,

IDYLLIVM XX.

Eunica me derisit volentem ipsam suaviter osculari,
 Et convicians mihi haec dixit: Abi in malam rem.
 Bubulcus quum sis, vis me osculari, miser? non didici
 Rusticos osculari, sed vrbana labra premere.
 Ne tu mihi pulcrum os osculatus fueris, ne per somnium
 quidem.
 Quali vultu es! quomodo loqueris! quam rustice iocaris!

ken. in Epist. crit. I. ad Homer. H. in Merc. 159. (p. 121. ed. nov.). *Kiessl.*

4. *φιλέην* — *αστικά* (quod in tribus cdd. legitur) — *θλίβην* Brunck. *γλίβειν* vel *φλίβειν* scripturum fuisse Theocritum, si huius carminis auctor esset, opinatur Valckenarius. Longus II. cap. 7. pag. 174. ed. Boden. (p. 44. Schaeff.) *θλίβειν τοῖς στόμασι* (*σώμασι* correxit Wyttenbach.) *παρέχουσαι. κατὰ τὴν τῶν χειρῶν περιβολὴν.* Locutio *θλίβειν χεῖλεα* significat *labra suaviter premere*, h. e. suaviter osculari. Conf. Idyll. XII. 52. *Harl.*
5. *μὴ τὴ γὰ μὲν κύσσις* ex emendatione Toupüi scripserunt Valck. et Brunck. pro vulgata, *μὴ τὴ γὰ κύσσις* nam *κύσαι* primam semper corripit. Odyss. XVI. 15. *κύσσει δὲ μιν κεφαλὴν τὴ καὶ ἄμμοι γὰτα καλά.* *Harl.* Vid. notata ad Idyll. XXIII. 18. *Kiessl.*
6. 7. *ὄπποια αἰεῖς* Brunck; haud inepte quidem propter versum sequentem, vbi *λαλεῖς* repetitur: quae quidem repetitio in sermone et dialogo interrupto, praecipue animo commoto, haud infrequens est. v. Schrader ad Musaeum p. 270. nisi in sequenti versu malis cum El-dickio apud Valcken. legere *τροφεῶν γέλαεις*: quod equidem praeferrem, nisi drama quasi cogitarem, et bubulcum, postquam desiit Eunica in voc. *παῖσδες*, elegan-

Ὡς τριταερόν λαλείεις, ὡς ποτίλα φήματα φράσσεις

Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἀδέα χαίταν.

Χ. ἰλ' ἄ τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι

Καὶ κικὸν ἐξόσσεις, ἀπ' ἐμεῦ γέγε, μή με μολύνῃς. 10

Τριτάδε μυθίοδοισα, τρίς εἰς ἐὼν ἔπτυσσε κόλπον,

Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχές εἶδεν

Χείλεσι μυθίοδοισα, καὶ ὄμμασι λοῖζὰ βλέποισα

tius agentem et loquentem: quod et ipsum quum illa irrideret, ironice verss. 7. et 8. dixisse videtur; qua ratione probata repetitio illa haud adeo ingrata erit. Conf. ad Idyll. XXI. 18. et Alciph. I. 58. p. 179. (p. 235. Wagn.) ibique Bergler. — ἄγρια παισίδεις tuetur Moschus I. 11. [ἄγρια παισίδεις apud Moschum longe alium sensum habet, quam qui loco Theocriteo convenit. conf. Manson. ad illum locum. *Kiessl.*] Reiske ex Ald. edit. (cui concinit vnus cd. et edit. Call.) ἀγρικὰ rescripsit. *Harl.* Bene Iacobsius in Specimine Emendat. p. 47. de hoc loco ita disputat: „Mirum est, puellam vrbanam modo irridere pastori, modo manifesta convicia in eum iactare, et quidem ita, vt ab conviciis incipiat, tum ad irrisionem procedat, mox iterum ad convicia delabatur; quum contra animi naturae multo aptius fuisset, puellam ab ironia progressam, animo deinde irridendo exasperato, ad mera convicia descendere.“ Graefius coniiicit: ὀκκοῖα γελᾶς, ὡς ἄγρια παισίδεις, vt ἄγρια hic dictum fuerit, vt in ἀρτιπέης, ἀρτιφρων, ἀρτιροός, et in Homericō ἄγρια ἦδη, de lusu apto et concinno. — Vs. 7. pro λαλείεις mihi quidem non incommode videtur legi posse λαλαγῆς. Sed totum versum etiam hoc suspectum reddit, quod in vno cod. omittitur. *Kiessl.*

8. Conf. de hoc versu Voss. ad Virgil. Ecl. VIII. 34. p. 408. — Ceterum notandum ἀδέα χαίταν. Forma ἀδέα satis defenditur loco Hom. II. VI. 291. εὐρέα πόντον. conf. *Matthiaei* Gr. gr. §. 19. not. 2., eandemque etiam genere femin. vsurpari posse, docet ἠδὺς αὐτέμῃ in Odys. XII. 369. conf. *Matthiaei* Gr. gr. §. 119. not. 4. et Schaeferum in Addendis ad Choerili reliquias edit. a Naekio, p. 267. *Kiessl.*

Quam delicate loqueris! quam blanda verba profers!
 Quam mollem barbam habes! quam nitidam caesariem!
 Labra tibi pallent, manusque sunt nigrae,
 Et male oles. Facesse hinc, ne me contamines.
 Haec dicens ter in suum despuit sinum,
 Et me a capite ad pedes continuo adspexit,
 Labris subsannans, oculisque oblique tuens:

9. τὴν pro τοι, bis, Brunck. — μέλαινες edd. pr. ante Stephan. (etiam tres cdd.). v. Reiske ad Idyll. XVI. 36. — ἐντὶ pro εἰς Brunck et Valcken. *Harl.*
10. „Vel tanquam rusticus, vt ille in Aristoph. Nub. 50. ὄζων τρυγός, τρασιᾶς, ἐπιών vel etiam τοῦ στόματος ὄζων κακόν, vt loquitur *Pherecrates* apud *Athen.* IV. p. 159. F. Contra de poculo *Theocr.* Id. L. 149. θῦσαι, φίλος, εἰς καλὸν ὄσσει.“ *Valcken.*
11. μυθίσδοισα pro μυθίζοισα Winterton, Valcken. Brunck. *Harl.* τέον quatuor Cdd. et Ald. Conf. ad Idyll. II. 62. *Kiessl.*
12. κῆμ' — εἶδε Brunck. prius etiam vs. 2. *Harl.* „Vulgo *συννεχῆς*. Sic Apollon. Rhod. I. v. 1271. *συννεχῆως*. Brunckius ad h. l. „*συννεχῆως, συνεχῆς*, primam producunt, quia liquida geminatur pronuntiando in prima syllaba. Perperam et contra meliorum librorum fidem *συννεχῆως* edidit Stephanus, et II. 738. *συννεχῆς*. Aratus Phaen. 20. οὐρανῶ ἔλκονται πάντ' ἡμάτα *συννεχῆς αἰετ.* Vide Cl. Ernesti notam ad II. o. 31. et ad Callimach. H. in Apollin. 60.“ Add. Heyn. ad Iliad. XII. v. 26.“ *Schaef.* Huius versus sensus, vt Virgilii verbis vtar, est: *a capite ad pedes me totum luminibus pererrat s. lustrat.* — Aristoph. Plut. 650. ἐν τῶν ποδῶν εἰς τὴν κεφαλὴν σοε πάντ' ἔρω. *Kiessl.*
13. μυθίζοισα Reiske, Toupius in Addendis, Hemsterhusius, quem consules, ad Lucian. I. p. 355. f. et, doricam formam addita, *μυθίσδοισα*, *adducto naso*, vel etiam, *excusso per nares spiritu irridens, mussitans, surdo murmure*, Valcken. et Brunck emendarunt. In veteribus libris est *μυθίζοισα*. [Hesychius: *μυθίζοισα, μυκτηρίζοισα, χλευάζοισα*. Vsus est hoc verbo Polybius XV. 26. quem locum citat et interpretatur Toupius, ne-

Καὶ πολὺ τᾶ μορφᾷ θηλύνετο, καὶ τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρὸν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔξεσεν αἶ-
μα,

15

Καὶ χροῖα φοινίχθη ὑπὸ τᾶλγεος, ὡς ῥόδον ἔρσα.
Χ' ἂ μὲν ἔβα με λιποῖσα φέρω δ' ὑποκάρδιον ὄρ-
γαν,

Ἵ "Ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσατ' ἑταίρα.

Ποιμένες, εἶπατέ μοι τὸ κρήγνον' οὐ καλὸς ἐμμί;

Ἵ Ἄρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξεν;

20

Καὶ γὰρ ἐμοὶ τοπάροιθεν ἐπάνθεεν ἀδύ τι κάλλος,

Ἵ Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκασθεν ὑπήναν

glectus a Schweighäusero. *Kiessl.*] — λοξοβλεποῖσα ex edd. pr. (quae accentum in antepenultima positum habent,) Reiske et Brunck in textu: hic tamen in notis veram lectionem λοξὰ βλέποισα (nam λοξοβλέπω et λοξοβλεπίω sunt verba Graecis incognita:) cum Valckenario tuetur. *Harl.*

14. 15. θηλύνετο] Bion VII. 18. καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο vbi Heskin, verbum illud, inquit, θηλύνεσθαι mores illos affectatos, quos amor proprius et placendū studium in feminis parit, feliciter exprimit. — De σεσαρὸς conf. Idyll. VII. 19. Ἰοῦσι Oecon. Hippocrat. voc. σεσηρὸς, et Porti Diction dor. voc. σεσαρῶς. Lucian. in Philopatr. 26. p. 615. tom. III. οἱ δὲ σεσηρὸς ὑπομειδιῶντες, illi vero canino ictu subridentes: vbi Gesner notat, de iratorum canum rictibus solitum adhiberi. Schol. ad Aristoph. Pac. 635. (621.) σεσηρῶτας ἀπὸ τῶν κυνῶν ἢ μεταφορᾷ ὅταν γὰρ ὀργίζωνται, σεσηρᾶσιν ἀλλήλοις. Possis, ait idem, vertere, sarcastice subridentes; σαρκάζειν enim et σαρκασμὸς ἀπὸ τοῦ σαίρειν, vnde et σέσηρα. [Valckenar. ad nostrum locum monet, σεσηρέναι, *ringi*, plerumque semper esse vel invidi, vel contemtoris, vel animum certe malignum ficto risu celantis. Adnotator Vimariensis adscripsit κρηγνός T. V. Similiter in Lycophron. Cass. v. 880. ad προσσεσηρῶτας Cod. Vit. 2. habet Schol. interlin. κρηγνῶτας. *Kiessl.*] — Vers. 15. σοβαρὸν est *superbe*. v. Lucian. Amor. II. 40. p. 441. tom. II. et Charid. 8. p. 622. tom. III. (adde Riemer. in Lex. gr. s. h. v.). Valckenarius, quem vi-

Atque multum propter formam deliciabatur, oreque ducto

Et superbe me derisit. Mihi statim ferbuit sanguis,

Et ore traxi ruborem a dolore, sicut rosa a rore.

Tum illa quidem me relicto abiit; geroque sub pectore iram,

Quod me venustum turpis meretricula irrisit.

Pastores, verum mihi dicite: non pulcer sum?

Num quis subito me deus alium hominem fecit?

Etenim me ante ornabat gratus quidam decor,

Sicut hedera stipitem amplexa, meamque vestiebat genam:

de, cum Hemsterhusio malit legere *σοβαρόν γ' ἐγέλαξεν.*
— *ἐμὴν* Brunck. *Harl.*

16 — 18. „Callim. Lav. Pall. 27. τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε, πρῶϊόν οἶαν Ἡ ῥόδαν ἢ σίβδας κόκκος ἔχει χροῖαν. Apollon. Rh. III. 725. φοινίχθη δ' ἄμυθς καλον χροῖα.“ *Iacobs.*
— *ἔρσας* — *λυποῖσα* dedit Reiske, prius ex ingenio, posterius ex edd. priscis ante Stephanum publicatis: indignantibus Toupio (qui ostendit, *λύπη* et *λυπεῖν* primam syllabam semper producere,) et Valckenario. Toupius comparat etiam Euripid. Phoeniss. v. 210. [*ἔρσας* vnus c. cum edd. Ald. et Call., alius cod. *ἔρσαις*. quod forsitan v. rum. Plurali vtitur Pindar. Nem. VIII. 68. *χλωραῖς ἔέρσαις ὡς ὄτε δένδρον ἀνατῆσει.* *Kiessl.*] — Vs. 18. *μωμάσαθ' ἄνκ.* *Harl.*

19 — 21. *κρήνον, νεγυμ*, bonum, mihi quod conveniat. v. Foësi Oecon. Hippocr. h. v. Hesych. tom. II. p. 344. ibique Alberti. Dammii Lex. gr. p. 1003. Hom. Il. α. 106. ibique Schol. τὸ κρήνον malit Valcken. — *εἶπατ' ἐμὴν*, et vs. 21. *ἐμὴν* Brunck. *Harl.* Vs. 20. Propert. I. 12. 11. *non sum ego, qui fueram.* Vs. 21. Odys. X, 318 sq. — *πρὶν σφραῖν ὑπὸ προτάφρασιον ἰούλους; Ἀνθήσαι, πυκάσαι τε γένυν εὐανθεί' λάγνη.* Add. Virg. Aen. VIII. 160. et notata ad Idyll. XV. 85. *Kiessl.*

22. Valckenario poeta videtur more dorico scripsisse, *ἐμὴν δ' ἐπύκασθεν ὑπάναν.* [Nos cum Brunckio *ἐπύκασθεν* dedimus. Conf. Idyll. II. 153. III. 14. *K.*] Sensus est: sicut hedera stipitem amplexa quasi obumbrat; ita mentum meum coma densa obumbrabat. *Harl.* In ora

Χαίται δ', οἷα σέλινα, περὶ προτάφοισι κέχυντο
 Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὄφρῳσι λάμπε μελαιναῖς
 Ὀμματαί μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθά-
 νας 25
 Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον ἐν στομάτων δὲ

libri correxerat Hemsterhusius κισσῶ. v. Tour. Ep. crit. p. 165. Verba ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον Reiskium male retulisse ad sequentia, docet particula δὲ post ἐμάν· immo ad illa verba cum Mansone in altera edit. Bionis et Moschi p. 221, ἐπανθεῖ est supplendum. Graefius opinatur hunc locum sic scribendum esse:

καὶ γὰρ ἐμοὶ τοπάροιθεν ἐπάνθειν ἀδύ τι κάλλος,
 χαίται δ' οἷα σέλινα περὶ προτάφοισι κέχυντο,
 ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμάν δ' ἐπίνασθον ὑπάναν.

Χαίτας οἷα σέλινα interpretatur χαίτας οὐλοτάτας, cincinnulos molliter crispatos. Kiessl.

25. 24. προτάφοις ἐκέχυντο Brunck. (κέχυνται veteres edd.)
 Warton in Addendis p. 558. et Valcken. in prima edit.
 hunc locum sic constituerunt:

καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὄφρῳσι λάμπε μελαιναῖς
 ὀμματαί μοι —

quam suspicionem confirmat nostri imitator, Longus libr. IV. Pastor. c. 15. p. 446. Boden. (p. 125. Schaeff.) ὄφρῳς, ὡς ὑακίνθῳ μὲν τὴν κόμην ὁμοίαν ἔχει; λάμπουσι δὲ ὑπὸ ταῖς ὄφρῳσιν οἱ ὀφθαλμοί, καθάπερ ἐν χρυσῇ σφενδόνη ψηφίς; καὶ τὸ μὲν πρόσωπον ἐρυθρήματος μεστόν, τὸ δὲ στόμα λευκῶν ὀδόντων, ὡσπερ ἐλέφαντος; Conf. Anacr. XXVIII. 10 sqq. ibique notas in Anthol. gr. poet. Harl. Hanc mutationem iure improbat Dahl. Kiessl.

25. ὀμματαί μοι γλαυκᾶς ex Cd. Vaticano (cui concinunt duo alii:) atque editione Iuntina cum Valcken. et Brunckio (qui more suo scripsit ὀμματαί ἐμίν,) rescripsi, concinnitate orationis exigente; idque probavit tam Brodaeus Miscell. VII. 11. quam Reiske. Vulgata lectio, ὀμματαί μοι δ' ἄρ' ἔην, ex edd. Brubach. et Steph. venit in sequentes. In primis editionibus legitur ὀμματαί μοι χαροπώτερα etc. Harl. — Etymol. M. p. 807. 51. Χαροπός, περιχαρής, εὐόφθαλμος. Hesychius expli-
 cat περιχαρής, γλαυκός, ξανθός, φοβερός. Etiam I. H.

Capilli autem, velut apium, circa tempora fusi erant:
 Et frons candida splendebat super nigra supercilia:
 Oculi mihi erant multo magis caesii, quam Minervae:

Os quoque lacte concreto dulcius: et ex ore

Vossius in *Jen. A. L. Z.* 1805. 141. p. 520 sqq. derivans a *χαρά* contendit, primum significare *oculos ob animi alacritatem micantes*. Sic *Hom. Odys. XI, 610. χαροποι λέοντες* (*hellblickende funkelnde Löwen*;) *H. in Merc. 194. χαροποι κύνες*. *Sophocl. Philoct. 1146. (1128. Erf.) χαροπῶν ἔθνη θηρῶν* (vbi *Schol. φοβερῶν*.) *Aristoph. Pac. 1065. ἤσθην χαροποῖσι πιθήκοις*. Idem vir doctus et h. l. et *Idyll. XII. 55.* hoc epitheton refert ad *oculorum alacritatem et fulgorem*. Contra *Riemer* in *Lex. gr. s. h. v.* affirmat, factum esse vocabulum per literarum traiectionem ex *χραώψ, χροαπός, a χραός, ravis, grau,* et significare vt plurimum certum quendam colorem, eundem fere, quem *γλαυκός, caesius*. *Plutarch. Mar. 11.* tribuit Germanis *χαροπότητα τῶν ὀμμάτων* et *Tacitus Germ. IV. truces et coeruleos oculos*. Hanc rationem vti equidem alteri longe praeferendam esse censeo, ita mihi persuasi, *γλαυκός* esse expellendum et lectionem pristinam *ὄμματα μοι δ' ἄρ' ἔην* restituendam. Sic vera orationis concinnitas existit. *Kiesel.*

26. Confer *Idyll. XI. 20.* vbi est *λευκοτέρα* atque quum in sequenti versu repetatur *γλυκερωτέρα*, repetitio eiusdem epitheti in duobus continuis versibus ingrata iure videtur *Valchenario*, qui acute coniiicit, scriptum fuisse a poeta *πακτῆς ἀπικλώτερον*, beneque comparat *Ovid. Metam. XIII. 795.* vbi *Polyphemo Galatea* dicitur fuisse *Mollior et cygni plumis et lacte coacto*: hancque emendationem probat *Brunck.* *Καὶ στόμα* (vti habet edit. Ald., *καὶ στόμα δ' αὖ* duae codd.) *δὲ πακτῆς*, scil. *τροφαλίδος*, corrigendum putat *Reiske.* *Harl.* *Valchenarii* mutationem recepit et defendit *Manso* in *Bionis et Moschi Idyll. p. 221.* *Graefius* malit *τροφωριώτερον*; aut etiam *γλαγωριώτερον*, non quidem de lacteo colore, sed de lactea illa teneritate. — Conf. *Longi Pastoral. p. 16.* *Schaeef.* *χέλη μὲν ῥόδων ἀπικλώτερα καὶ στόμα κηρίων γλυκύτερον.* *Kiesel.*

* Ἐρῆε μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.
 Ἄδὲ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἦν σύριγγι μελίσσω,
 Κῆν αὐλῷ λαλέω, κῆν δῶνακι, κῆν πλαγιαύλω.
 Καὶ πᾶσαι καλὸν με κατ' ὄρεα φαντὶ γυναῖκες, 30
 Καὶ πᾶσαι με φιλεῦνθ'· ἅ δ' ἄστυκὰ οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἄλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμί, παρέδραμε· κ' οὔ ποτ'
 ἀκούει,
 Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐν ἄγχεσι πόρτιν ἔλαυνεν·

27. Ἐρῆε ἐμὴν Brunck. (ἔρῆε Call. cum duob. cdd. ἔρῆε Ald. Iunt.) — μελικήρω· hanc vulgatam lectionem cum Valckenario servavi; nam ἦ etiam post comparativum interdum *πλοναῖζε* vid. ad Idyll. XV. 37. et Koen. ad Gregor. de dial. p. 89. [Valckenar. ad nostrum locum citat Thucydid. VII. 77. ἤδη τινὲς καὶ ἐκ δεινοτέρων ἢ τοιῶνδε ἐσωθήσαν· vbi a viris doctis loci Homericī, ex quibus haec dicendi ratio promanavit, citantur. *Kiessl.*] ἢ μέλι κηρῷ Reiske et Brunck, quod iam Warton probaverat. [Idem probat Graefius, vt dictum sit pro ἢ μέλι ῥεῖ ἐκ κηροῦ· nam hoc sic demum eleganter concinere cum praecedente ἐκ στομάτων ἔρῆε φωνά. *Kiessl.*] Cum mellis vero dulcedine orationis suavitatem et vim eloquentiae saepius comparatam fuisse, res est notissima. Fundus est Homer. Iliad. α. 249. ad quem locum *Du Port* in Gnomologia Homeri p. 6. et ad hunc Theocriti locum Warton plura collegerunt exempla; inprimis Klotz ad Tyrtaeum p. 76 sq. *Harl.*

28. ἀδὲ δ' ἐμὴν τὸ μέλισμα Brunck. μελίσσω edd. vet. apud Reiskium. *Harl.* μέλισμα duo cdd. quod non spernendum videtur. *Kiessl.*

29. Graefius, cui insolens videtur λαλέω αὐλῷ, ne quid dicat de tribus parum eleganter sese excipientibus syllabis λα λέε, legendum censet, κῆν αὐλῷ κελαδέω. *Kiessl.* Vocabulum *πλαγιαύλω* et libri et interpretes (v. Reiske et Warton, qui varias recensuerunt lectiones atque crises, suasque adleverunt suspiciones,) immerito, reor, sollicitarunt. Est autem *πλαγίανλος* idem quod Longus Pastoral. I. cap. 2. p. 26. (vbi vide Mollum) dicit *αὐλοῦς πλαγίους*, et *fistula obliqua*, tibiae genus ex loto, Apollinis inventum, teste Bione III. 7.

Fluebat mihi vox dulcior, quam favi.
 Dulce meum est carmen, sive fistula modolor,
 Sive tibia cano, sive arundine, seu obliqua tibia.
 Et omnes me pulcrum vocant in montibus puellae,
 Et omnes me osculantur: vrbana vero me non osculata est,
 Verum, quod bubulcus sum, praeteriit; nec vnquam au-
 divit,
 Formosum Bacchum in vallibus vitulas pavisse:

Harl. [Conf. Mansonem ad locum Bionis p. 159 sq. Twining ad Aristotel. A. P. c. 1. Voss. ad Virgil. Ecl. p. 402 sq. *Kiessl.*]

50. *πᾶσαι με καλὸν κατὰ τῶρεα* Brunckius, quam mutationem probat Graefius. Poterat etiam scribi *πᾶσαι με καλὸν κατὰ τῶρεα*, si mutatione opus esset. — *Γυναῖκες* sunt *puellae*: nam *γυνή* significat feminam, solius sexus habito respectu. *Iliad. a. 348. de Briseide, ἡ δ' αἴκουσ', ἄμα τοῖσι γυνὴ κίεν* et vs. 536. *Βρισηίδος εἶνεκα κούρης. Kiessl.*
51. Pro vulgata *φιλεῦντι τὰ δ' ἀστυκά μ' οὐκ ἐφίλ.* rectius scripserunt Winterton et Valck. *φιλεῦνθ'· αὐ δ' ἀστυκά οὐκ ἐφίλασεν.* Brunck cum duobus cdd. dedit *ἀστυκά*, et cum Hemsterhusio atque Toupio *οὐ μ' ἐφίλασεν.* [Hanc rationem probarunt etiam Manso et Graefius. Vulgata minime suspectam habet Stephanus: putat enim, vel subaudiri *χείλεα*, vel τὰ ἀστυκά plurali numero et neutro genere per contemptum dici; ita tamen, vt subaudiri *χείλεα* malit. *Kiessl.*] Duriuscule corrigit Warton *ἄστυ κατ' οὐ μ' ἐφίλ. Harl.*
52. 53. *παρέδραμε. κούποι' αἰκούει Ὡς καλὸς* — Valckenarius cum Stephano. *παρέδραμε, κούποι' αἰκούει. Χαῖ καλὸς* — hanc veterum librorum et lectionem et interpunctionem revocarunt Reiske, Brunck, Dahl, Manso. Equidem malim cum Valckenario *χ' αἰς*, pro *καὶ αἰς* aut *αἰς καὶ* positum, [Pro vulgato *ἐπ' ἄγκυσι* cum Brunckio ex tribus cdd. *ἐν ἄγκ.* scripsimus. Graefius hunc versum sic legit: *αἰς ὁ καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκυσι πόρτιν ἔλαυεν.* Hoc imperfectum, quum praesens neque sequentibus conveniat, neque naturae rei, adscivimus. *K.*] *Compara Virgil. Ecl. X. 18. [Adde Vossium ad Virgil.*

Οὐκ ἔγνων δ', ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βώτα,
 Καὶ Φρυγίοις ἐνόμειυσεν ἐν ᾠρεσίν' αὐτὸν Ἄδωνιν

35

Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαιυσεν.
 Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὃν γε Σελάνα
 Βωκολέοντα φίλασεν ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
 Λάτμιον ἂν νάπος ἦνθε, καὶ εἰς ἓνα παιδί κα-
 θεύδεν.

Ecl. II. 60. p. 84. *Kiessl.*] et Longi Pastoral. IV. 15. p. 447 sq. ed. Boden. (p. 124. Schaeff.). Warton comparat etiam Nonni Dionys. libr. XV. p. 428. ed. 1605. *Παρθένε, μή με δλωκε, καὶ εἰ βώας εἰς νομὸν ἔλκω· Οὐρανίων λεχέων ἐπιβήτορές εἰσε νομῆες* — *Harl.*

54 — 56. βώτα — Φρυγίοις [quod pro vulgato Φρυγίης ex tribus cdd. fuit enotatum, quare recepimus. *Kiessl.*] — ᾠρεσι, καὶ τὸν Ἄδων. — δρυμοῖς ἐφίλασε — ἔκλαιυσεν, pro vulgatis βώτα — Φρυγίης — ᾠρεσίν' αὐτὸν Ἄδων. δρυμοῖσι φίλασε — Brunck partim ex cod. Vat. partim ex coniectura Wassenbergii apud Valckenar. quem adi. Cum Brunckio Valckenarius βώτα scripsit in ed. sec., in reliquis vulgatum retinuit. Reiske ex edd. antiquis dedit δρυμοῖσι φύλασσε. [hoc φύλασσε est in Ald. Call. aliis, φίλασσε in Iunt. et vno cd. atque ita patet, vnde illa lectio orta sit. Is. Vossius, οὐ τὸν Ἄδωνιν — per interrogationem. — Ovid. Trist. II. 299. *In Venere Anchises, in Luna Latmius heros, In Cerere Iasion, qui referatur, erit.* Hunc locum comparant Iacobs. ad h. l. et Valcken. in fragm. Callim. p. 75 sq. Add. Theocr. Idyll. III. 49 sq. *Kiessl.*] at tamen lectio, a Stephano introducta, φίλασε, veterum narrationi, a Bione petissimum in Idyllio I. exornatae, melius respondet. Quod vero poeta Idam montem Phrygium vocat, in eo sequitur rationem iam ante ipsius aetatem receptam; eandem sequuntur seniores poetae, etiam Virgilius: at tempore Homeri bellique Troiani Phrygiam et Troiam diversa fuisse regna, diversorum finium linguaeque diversae, clare ostendit *Wood* in libro: *Versuch über das Originalgenie des Homers*, p. 225 sqq. *Harl.* „Proba est *Eustathii* ad Iliad. β. p. 276. *Bas.* observatio: φασί

Neque cognovit, Venerem bubulci amore insaniſſe,
 Et Phrygiis in montibus pascentem gregem servasse,
 ipsumque Adonidem
 In saltibus osculatum esse, et in saltibus deploravisse.
 Endymion autem quis erat? non bubulcus? quem qui-
 dem Luna
 Boves pascentem osculata est, deque coelo delapsa
 Latmium in nemus venit, et vna cum puero dormivit.

*ὁ δὲ οἱ παλαιοί, ὅτι Ὅμηρος μὲν διαστῆλλε Φρύγας καὶ
 Τρώας· Αἰσχύλος δὲ καὶ οἱ νεώτεροι (inprimis Tragicí.
 v. Strab. XII. c. VI. §. 7. p. 573. Cas.) συγγέουσα. Idem
 fere habent Schol. Ven. ad Iliad. X. 431. Cuius rei
 causa videtur fuisse, quod Ilio everso Phryges agri
 Troiani partem occuparunt. Haec Siebelis. ad Hel-
 len. ab ipso edita p. 315. Add. Strabon. XII. p. 589.
 (p. 565, Cas.) et interpretes ad Pompon. Mel. I. 19. 4.
 Kiessl.*

57 — 59. ἦε — ὄν γε — Βουκόλοντ' ἐφίλασεν — Ὀλύμ-
 πω δὲ — ἦθε pro vulgatis ἦν — ὄν τε — Βουκόλοντα
 φίλασεν — οὐλύμπω — ἦθε Brunck. Idem in textu
 quidem ἀν νάπος dedit, in notis autem Hemsterhusii
 correctionem, a Valckenario in textum receptam, ἀν-
 νάπος, probavit. [Pro ἀνὰ νάπος rectius scribi ἀν νάπος,
 quam quod hic voluit Hemsterhusius ἀννάπος, docuit
 Reizius de inclinat. accent. p. 40. In Iunt. est Λά-
 τμιον αἶπος ἀνῆλθεν, in Ald. λάθριον ἀνάπος ἦθε. Hoc
 λάθριον extat etiam in aliquot bonis codicibus. Vers.
 57. ὄν γε, quod pro ὄν τε dederunt Brunck et Valcken.
 est in vno eoque optimo codice. Graefius optimam
 censet lectionem ὄν τε. Kiessl.] Reiske dedit οὐλύμπω
 τε· at δὲ servari posse putat, si lectio Aldina οὐτε· Σε-
 λῆνα mutetur in οὐχ ἔ, nonne enim? Valcken. in edit.
 sec. ita mutavit: ὄν γε Σελ. — Βουκόλοντα φίλ. — ἀπ'
 Ὀλύμπω δὲ μολ. — εἰς ἕνα ex Brubach. ed. receperunt
 Stephanus, et ii, qui illum sequuti sunt, atque in tex-
 tu servavit Valckenaer; ac Warton, postquam varias
 recensuit lectiones variasque excogitavit emendationes,
 vulgatum illud defendi posse iudicavit, subintellecto
 substantivo κοῖτον, χῶρον aut τόπον. Reiske contra ex

Καὶ τὴν, ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον οὐχὶ δὲ καὶ
 τὴν, 40
 Ὡ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηρόμον ὄρνις ἐπλάγχθη;

eo, quod veteres libri et codd. exhibent *εἰς ἑμὰ* [duo codd. *κείς ἑμῶν*, vnus *ἁμὰ*, vnus *ἐὰ* pro *ἐνα*. *εἰς ἐὰ* praebet etiam Cd. Paris. collatus a Bastio, quem vide in praefat. ad Append. Epist. crit. p. VII. *Kiessl.*], post varias lectiones atque suspiciones diiudicatas, correxit ac rescripsit *εἰς ὀμά*, i. e. τὰ αὐτά, scil. λέκτρα vel ἦθη, eumque sequutus est Brunck. Ego vero cum Valckenario probo Heinsii emendationem *εἰς ἅμα*, *simul cum puero dormivit*. "Ἄμα καθεύδειν est frequens formula loquendi, praecipue sensu amatorio: *εἰς* per pleonasmum et more Theocriteo addi, docet Valckenarius exemplis ex Idyll. II. 43. XXV. 17. aliisque similibus adductis. *Harl.* Scaliger malebat *εἰς ἐν* scil. λέκτρον vel χοῖρον, idque reperit Schottus in cod. Toletano, quod verum enervat. Iacobsius ad Epigr. adesp. CCCXCVIII. v. 6.: „*Ἐς μίαν* — per se *iunctim*, *simul*, significat, vt apud Homerum II. β. 579. *εἰ δὲ ποτ' ἐς γε μίαν βουλευσομεν*. Aelian. Hist. An. V. 9. *εἰς μίαν νοεῖν καὶ τὴν αὐτήν*. Meleagr. Ep. CXXVIII. 15. *ἐπεὶ καὶ Μοῦσαν Ἐρωτὶ Καὶ Χαρίτας Σοφίᾳ εἰς μίαν ἠρμόσαο*. Cf. Abresch. in Auct. ad Thucyd. p. 368.“ [qui, addente Schaefero ad Lamb. Bos. Ellips. p. 66., excitavit Thucydideum V. c. 111. extr. *μιάς πέρι καὶ εἰς μίαν βουλὴν*.] Eodem redeunt, quae Huschkius disserit in Analect. Crit. p. 55. de formulis *εἰς ἕνα* et *εἰς μίαν* τινὶ v. c. ἀρμόττεσθαι, καθεύδειν, cum quo viro doctissimo vulgatam genuinam esse censeo, quod negant Bastius in Append. ad Epist. crit. praef. p. VI. et Graefius ad Meleagr. p. 152. Nimirum locutiones *εἰς ἕνα*, *εἰς μίαν*, *εἰς ἐν* significant *simul*: *εἰς ἐν* vbique dici potest; *εἰς ἕνα* vel *ἐς μίαν* ibi vsurpantur per attractionem quandam, vbi referuntur ad substantivum sive additum sive ex orationis serie subintelligendum generis aut masculini aut feminini, neque tamen ita, vt hoc ipsum substantivum sit supplendum. Sic Theocritus dixit *εἰς ἕνα* propter additum *παιδί*, Meleager *εἰς μίαν* propter *σοφία*. Quae dicendi ratio, cuius est fons admirabilis graeci sermonis flexibilitas, non

Etiam tu, Rhea, defles bubulcum: nonne et tu,
O Saturnie, propter puerum boum pastorem ales vaga-
tus es?

magis mira videri debet, quam quod dicit Theocritus XVII. 66. ὄλβιε κῶρε γένουο, et similia. Ceterum in Melegri loco citato nondum probō lectionem Graefii, καὶ Χάρειας Σοφίαν ἢ εἰς μίαν, in textum receptam a Jacobsio in Nov. Antholog. Palat. T. I. p. 432. et probatam a Fridemanno in dissertatione de media syllaba pentametri p. 305. Nam quum Iota dativi saepius ab oscitantibus librariis mutatum sit in ν accusativi, quam contra, leve videtur argumentum, quod pro illa mutatione petitur ex lectione Planud. σοφίαν, cum qua conspirat Cod. Vat. Praeterea haec mutatio concinnitatem orationis, quae inest in lectione vulgata, plane evertit; et quis non hiatum paulo duriolem, quam orationem inconcinnam ferre malit? — „καθευθε. Vulgo καθευθε. Vide Grammaticos ad Hom. II. α. 611.“ Schaeff. Vnus isque optimus cod. καθευθεν. Kiessl.

40. Bubulcus hic memoratus fuit *Atys*, de quo superstitio diversas sparsit fabulas. v. *Bergsträsser* in Realwörterbuch etc. vol. IV. p. 32 sqq. *Harl.* Adde Ovid. Fast. IV, 223 — 244. ibique Gierig. et interpretes ad Catulli *Attin*, quod carmen germanice vertit *Ahlwardt*, V. D. Oldenburgi, 1808. *Kiessl.*

41. Loco pronominis αὐτός in cod. Vatic. (et in duobus aliis) legitur ὄρνις, quam lectionem, vt exquisitiorem, cum Valckenario veram esse credo: *annon tu etiam oð puerum pastorem* (Ganymedem; vid. Valck. ad Adonias. v. 124.) *ales vagatus es?* Atque ὄρνις Valcken. in ed. sec. admisit, et iam antea Brunckius receperat. *Harl.* In Iunt. est αἰτός, et in vno cod. αἰρός. Hinc coniicit Gaisford. in quodam exemplari scriptum ὄρνις cum gl. αἰτός, quod postea a librariis in αὐτός vel αἰτός corruptum, verae lectionis sedem tandem occupaverit. „Cum humanam deus assumisisset formam, qui paulo ante visus fuerat ales, apud *Lucian*. T. I. p. 208. ad ipsum ὁ βοηνόμος — ἀνθρώπε, αἰτ, οὐκ αἰτός ἄρισ ἦσθα, καὶ καταπταμένος ἦρασάς με; *Ovidio* teste Met. X, 157.

Εὐνείκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἄ Κυβέλας κρείσσων καὶ Κύπριδος, ἃ τε Σελάνας.
 Μηκέτι μηδὲ σύ, Κύπρι, τὸν ἀδέα μήτε κατ' ἄστυ,
 Μητ' ἐν ὄρει φιλέοις, μούνα δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις. 45

nulla tamen alite verti dignatur, nisi quae possit sua fulmina ferre. Sed secundum plerosque veri nominis aquilam ministrum hac in re Iupiter fidelem fuit expertus. Valcken. Alcaei Messen. Ep. III. (Anthol. Jacobs. T. I. p. 257.) μήτε μοι οἰνογόον κυλικῶν σέθεν αἰετὸς ἀρθεῖς Μάρψας. Propert. II. Eleg. XXIII. 20. (III. XXVI. 8. Lachm.) denique ut ad Troiae tecta volarit avis. Hunc Propertii versum de Theocriteo effictum comparat etiam Valcken. in Callimachi fragm. p. 76. Kiessl.

42. 43. μόνον quatuor Cdd. apud Gaisford. et Edd. Ald. Iunt. vnde recepit Reiske, probante Wartono, improbante Valckenario. — Versu seq. ex lectione Ald. Iunt. et duor. cdd. ἀδὲ Reiske effecit ἃ δὲ in cd. Vat. est ἄδῃ in ed. Brunck. ἠδὲ. Eldickio legendum videtur, καλυκώπιδος ἅτε Σελάνας. Harl.

44. 45. τὸ, Κύπρι, — μούνα Brunck, qui defendit μούνα ex analogia contra Valckenarium, μούνη seu μούνα, tanquam Doriensibus inusitatum, damnantem. Valcken. in ed. sec. in contextu quidem dedit μούνη. et in notis, μούνα, inquit, scribendum, non μούνα. [Nos μούνα rescripsimus. Conf. Valcken. in Epistol. Ruhnkenii ad Ernesti edit. a Tittmanno, p. 54. K.] Sensum vero vltimorum verborum, in quo constituendo Brunckium mecum sentire postea vidi et laetatus sum, hunc esse puto: Dulcem tuum, scil. amasium, Adonida, tu, Venus, in posterum, neque in vrbe, quando Adoniorum festa celebrantur, neque in montibus osculeris amplius, sed sola per noctem dormias: te enim non decebit bulbulci amor, Eunica bulbulci amorem temere superbeque contemne. Hac igitur bella ironia poetam puellam vrbanam delicatulam arrogantemque dimittit. Harl. „Qui versus mihi videntur duobus modis accipi posse: vel enim ipsi Veneri iratus amator iste rusticus malum imprecatur: qui fuit veterum contemptus suorum numinum: vel, quod potius putem, Κύπρις hic est Eunica.

Eunica vero sola bubulcum non osculata est,
 Cybele melior, et Venere, et Luna.
 Ne amplius et tu, Venus, amasium neque in vrbe
 Neque in monte osculeris, et sola noctu dormias.

quasi diceret, tu quae altera tibi Venus videris. "*Cassaub.* Mihi prior modus vnice admitti posse videtur. Convenit enim indoli huius rustici amatoris et mirifice sibi ipsi placentis, vt, quum praeter opinionem osculi repulsam accepisset, ad desperationem denique adductus hoc incommodum ad Venerem tanquam auctorem referret, huicque simile incommodum imprecaretur. Modo ne τὸν ἀδεία referatur ad Adonidem; quo nomine potius quilibet amasius, quem Venus in deliciis habere possit, denotatur. De quo vsu articuli, quo pro indefinito pronomine poni videtur, exposuerunt post *Wolfium* V. S. ad *Rozii* libell. de accent. inclinat. p. 76. *Buttmannus* in *Grammat. gr.* §. 110. 2. et *Matthiae* in *Gram. gr.* §. 266. Atque sic hoc adiectivum h. l. intelligi posse, vidit iam *Wartonus*, cuius partim vestigia sequens totius loci sententiam aculeatam sic reddi posse censeo: „Ne amplius et tu, o Venus, neque in vrbe, neque ruri delicatulum amasium, quem osculeris, nanciscaris, sed sola dormias.“ Addit κατ' αἴτιν, non ob Adoniorum festum, sed quia puella urbana ipsum osculari dedignata est. — *Wartono* non neme hanc textus emendationem porrexit: μηδὲ τὰ Κύπριδος ἀδεία — φορέοις. *Iacobsius* in *Animadvers. in Carin. Theocriti* p. XXV sqq. locum sic legendum censet:

μηδέτι μηδὲ σὺ, Κύπριδος νία, οὔτε κατ' αἴτιν
 οὔτ' ἐν ἄρει φίλοις.

coll. *Vell. Paterc.* II. 82. ibique *Ruhn.* p. 544 sqq. *Cu-
 pero* in *App. Apoth. Homer.* p. 285. *Appulei.* *Metam.*
 IV. p. 514. *Meleagr.* *Epigr.* VIII. *Musaeo* 68. — *Plu-
 rima* hic tentat *Graefius*, nihil felici, opinor, successu.
Kiessl.

ARGUMENTUM

IDYLLII XXI.

Continet hoc Idyllum piscatorum duorum nocturnam confabulationem. Poeta Diophantum appellans neacio quem, pauca de paupertatis vi ad studia hominum excitanda praefatus — 5. scenam describit, vbi illud colloquium habetur. Est illa in piscatorum tugurio, ad maris litus, curta suppellectili instructo — 28. Alter eorum quum somnium per quietem vidisset, amicum rogat, vt id sibi interpretetur — 62. Visus erat sibi aureum pisacem cepisse, eoque capto a piscatu in posterum abstinere statuerat, idque consilium iureiurando firmaverat. Nunc quum aurea illa spes vna cum somnio avolasset, iurisiurandi, quo se obstrinxerat, religionem timet. Bono eum animo socius esse iubet, et vt somnii speciem, ita iurisiurandi quoque, per somnium temere pronuntiati, religionem vanam esse docet. — Est *Idyllum piscatorium*, atque vnicum huius generis ex antiquitate nobis servatum, in quo poetam Sophronis aut *Θυροθήραν* aut *Ἀλιέα* imitando expressisse, admodum est probabile.

Conf. Valckenar. ad Adoniaz. p. 325. et quos praeterea laudat Eichstadtus in Adumbrat. de carm. Theocr. indole p. 23. Neque a vero abhorret, quod viri docti suspicati sunt, ipsum hoc carmen compositum in Aegypto fuisse (conf. Warton. T. II. p. 235.), quamquam huic opinioni nemo facile multum tribuerit.

Α Λ Ι Ε Ϊ Σ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κα.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἀ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει
Ἄντ' αὐτῷ μόχθοιο διδάσκαλος οὐδὲ γὰρ εὐδεν
Ἄνδράσιν ἐργατῖναισι κακὰ παρέχοντι μέριμναι.
Κὰν ὀλίγον νυκτὸς τις ἐπιψαύσῃσι τὸν ὕπνον,
Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

5

In Analectis Brunckianis est Idyllium XIII. Brunckius hoc carmen Theocriteum esse iudicat; Warton autem, cuius tamen rationes me non satis perspicere confiteor, aliter sentit. At si quod aliud Theocriteum carmen mendosum est et difficile explicatu, hoc sane Idyllium est: in quo emendando, corrigendo corrumpendoque viri doctissimi certatim elaborarunt; quorum suspensiones omnes copiosius recensere longum est. Nostra aetate, praeter Theocriti interpretes, Strothius et Zeunius in hoc Idyllio explicando diligenter versati sunt. Ille enim anno 1776. scripsit disputationem philologicam, quae exhibet illustrationem Idyllii Theocritei ἀλλεῖς dicti: hic primum disputationis Strothianae summam in ephemeridibus litterariis Lipsiensibus, 1776. p. 219 sqq. enarrans super locis quibusdam sententiam dixit a Strothii rationibus interdum discrepantem; postea autem in peculiari prolusione, quam inscripsit Animadversiones ad Theocriti Idyll. XXI. edita Vitebergae 1776. idem argumentum retractavit, ita ut vel mutaret, quod festinatio praecipitaverat, vel argumentis stabiliret, quod nude et breviter prolatum erat. *Harl.* Post illos duumviros insignem in hoc carmine illustrando operam collocavit *Ahlwardtus* in libello: *Zur Erklärung der Idyllen Theokrits*, edito Rostochii 1792. p. 18 — 75. *Kiesel*.

PISCATORES.

IDYLLION XXI.

Paupertas, o Diophante, sola excitat artes:
Sola laboris magistra est: nam ne dormire quidem
Homines operarios malae curae sinunt.
Quumque paulum nocte quis carpsit somnum,
Subito turbant instantes curae.

1. Vide, quam antiqua sit et a natura animis hominum indita vera illa opinio, paupertatem fuisse multarum artium inventricem: quod argumentum praeter alios *Flögel* in libro *Geschichte des menschlichen Verstandes* vberius explicuit atque ornavit. [Conf. locum *Diodor. Sic. I. 8.* quem repetiit et illustravit *Siebelius* in *Hellenicis* ab ipso editis, p. 1 sq. not. p. 49 sqq. *Kiessl.*] Quid autem sit *πειρα*, docebit te *Aristophanes* in *Pluto Act. II. sc. 5. vs. 552.* vbi vid. *Schol.* et interpretes: *Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ἔην ἐστὶ μηδὲν ἔχοντα· τοῦ δὲ πένητος, ἔην φειδόμενον, καὶ τοῖς ἐργοῖς προσέχοντα, Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῶ μηδέν, μὴ μέντος μὴδ' ἐπιλείπειν. Harl.*
2. *εὔθειν* pro *εὔθειν* *Brunckius*, probante *Valckenario*: quod recepimus. *Kiessl.*
5. Formam *ἐργατινεσσιν*, quam sola *Ald.* exhibet, vt *Idyll. XVI. 56.* *Σκοπάδεσσιν. XX. 9. μέλαινας. XXIII. 63. αἰτες.* *Callim. in Cer. 52.* *Voss. Τρωπίδεσσιν*, probavit *Zeunius* post *Reiskium*, qui ad *Idyll. XVI. 36.* temere nonnihil tribuit his verbis *Schol. ad Idyll. I. 95. ἐκείνος (Dores) γὰρ τὰς παρ' ἡμῖν ἐκφερομένας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν διὰ τῆς αἰ διαφθογγοῦ διὰ τοῦ ἐς ἐκφέρουσιν. Kiessl.*
4. 5. Quum sermo sit de brevitate somni, non autem, quae est *Reiskii* opinio, de exigua noctis parte, quum-

Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κείντο γέροντες,
 Στρωσάμενοι βρῦον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβασιν,
 Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
 Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
 Τοὶ κάλαμοι, τᾶγμιστρα, τὰ φυνιόεντά τε ἄηδα, 10

que *ἐπιπράσειν* non solum genitivo, sed etiam accusativo iungatur, quod Strothius, qui Reiskii interpunctionem [quam etiam Iuntina praebet,] cum Valckenaerio probat, et Zeunius locis Oppiani Halient. IV. 512. (αἱ δ' ὅτε κύμα Πρώτον ἐπιπράσειν) et Orphæi de Lapid. 126. (πολλὰκι δ' εἴματος ἄκρον ἐπιπράσειν ἀκραις) ostenderunt: comma a Reiskio post *ἐπιπράσειν* positum delevi et cum reliquis editoribus in fine versus reposui. [Verborum structura haec est: *κἄν τις ἐπιπράσει τὸν ὕπνον νυκτὸς ὀλίγον· εἰ quis delibaverit somnum nocte paululum.* Sic *ὀλίγον* adverbialiter vsurpatur Idyll. XXIII. 52. ἀλλ' ὀλίγον ζῆ. Vnus cod. *ἐπιπράσειν*. Kiersl.] *θορῶ βεῦντι* Brunck. — *ἐπιστάμεναι*, ab *ἐπιστῆναι*, *de repente alicui supervenire, eumque opprimere nec opinantem*, [At medium non est vsitatum. K.] cum duob. cdd. et edd. prisc. Reiske et Brunck. *ἐπιστάμεναι* edd. Flor. Steph. Heins. et recentiores. Sensus est: Quum quis per exiguum noctis tempus somno frui coeperit, subito superveniunt vrguentque curae et turbant, scil. somnum et dormientem. Ceterum Zeune bene comparat Homer. Odys. XIX. 515 sqq. tanquam fundum sententiae Theocriteae. *Harl.*

6. 7. *ἰχθύος* pro *ἰχθύων*. Conf. Idyll. XVI. 72. [Mosch. V. 10. *καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθύς ἀπλάτος ἄγρα.* K.] vs. 7. *πλεκτὰς καλύβας* Warton intelligit *immacum tuguriolum*. [At tale tuguriolum non habet *τοίχον φυλλίνον*, monente etiam Ablwardto, qui rectius explicat tugurium e sarmentis frondosis contextum. Glossarium Graecolatinum, quod laudat Gronovius in Observation. p. 405. *καλύβη, casa, tuguriolum, pergula.* K.] Compara Epist. 24. in *Guy's Literarische Reise nach Griechenland*, Vol. II. p. 42 sqq. ed. Lips. Digna illa est, quae legatur. *Harl.* — *βρῦον* hic intelligitur *θαλασσίων*, muscus marinus, i. e. fucus. Conf. Bodaeus ad Theophrast. p. 411. *Schrober.* Dioscorid. 4, 99. *βρῦον*

Piscium venatores vna duo cubabant senes
 In strato fuce arido sub textili tugurio
 Ad parietem foliaceum, et prope eos
 Posita erant manuum instrumenta, calathisci,
 Arundines, hami, escae fuce circumvolutae,

εργώδες θαλάσσιον, fucus aculeatus. Sprengel. Hist. rei herb. Tom. I. p. 195. *Kiessl.*

9. τὰ ταῖν χ^ρ. ἀθλήματα, instrumenta, quibus manus cum contentione laborant, instrumenta s. arma piscatoria. Quae significatio praeter hunc locum non videtur reperiri. Similiter dicitur πόνος vs. 14. Conf. Ahlwardt. *Kiessl.* Instrumenta artis piscatoriae recensent etiam Oppianus in Halieut. III. 75 sqq. (quae Schneiderus in versione latina p. 291. distinctius explicuit,) et Artemidorus in Oneirocrit. II. 14. & Schneidero p. 405. laudatus. Quos Theocritus vocat *καλαμοὺς*, arundines seu perticas piscatorias (*Angelruthen von Rohr*), *δόνακες* dicuntur ab Oppiano. Calamo illi adligabantur *ὄρμια* cum *hamo*, *ἀγκίστρον* (*Angelhaken*). Plenius dicit Oppianus *ὄρμην ἰππεῖαν εὐπλοκον* (*eine aus Pferdeharen geflochtene Angelschnur*). Adde Oppian. III. 151. vbi hos funiculos appellat *χαλκας ἰππελας* et v. 468. *λεπτὴ δ' ὄρμη πούγης τραχὺς ἄπλοκος* et Plutarch. de solertia anim. p. 976. *τὴν ὄρμην οὐ ποιοῦσι πολὺπλοκον τοῖς ἄμμασι τῶν βροχῶν, οὐδὲ τραχῆϊαν ἰππελας δὲ θριψὲ χρωῖνται, τας τῶν ἀρθέων λαμβάνοντες αἱ γὰρ θήλειαι τῶ οὐρῶ τὴν τρίχα βεβρεγμένην ἀδραστῆ ποιοῦσας* a Strothio memoratos. A Polluce I. cap. 9. vbi item piscatoria instrumenta recenset, sect. 97. nominantur *τριχες ἰππεῖαι*. Ibi etiam *λίον* in instrumentis piscandi numeratur, quod Kühnias in nota scribit idem esse quod *ὄρμιον*, *funiculium*, ex quo pendet *hamus*, interdum etiam *rete* denotare; vnde in Glossis *λίον κυναγετικόν, rete*. Eaedem Glossae, *ὄρμιά, ἢ τοῦ ἀγκίστρον, λίονιον, hamus. Harl. Καλαθίσκοι*, calathi multiplici vsui inservientes, vt gestandis piscibus, quos quis cepit. *K.*
10. „Notum est, τὸ λῆδον proprie fruticos genus esse, ex quo colligitur *λήθανον*, gummi quoddam, aut illi similis succus, de quo multa vide ap. Salmasium in Plin. Exercit. cap. XXVII. p. m. 257 sqq. cuius meminit etiam

'Ορμισαί; κέρτει τε, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,

Plutarchus Tract. de iis qui sero a Numine pun. p. m. 555. Illud λῆδον autem erat ποία s. βοτανώδης ὕλη, id est frutex, seu herba, cuius natura ad fruticum naturam proxime accedit, vt ex scriptoribus a Salmasio allatis appareat. Eiusmodi herba ad capiendos pisces vsos esse veteres, Oppian. *Ἐπιγρ.* III. v. 422. testis est. En verba eius: ἐν δὲ οἱ (scil. κύστῳ) εἶσω

φύσιν εἰλυμένους λάσ βάλιν, ἀμφὶ δὲ ποίας
εἰναλίης στομίωσιν ἐθήσατο, τῆσι γανῶνται
εἰλίπαι τ', ἢ ὅσοι βοτανήφθοι ἰχθύες ἄλλοι.
εἰ τὰτ' ἀγαιρόμενοι ποίας φάγον, αὐτὰρ ἔπειτα
εἰ μυχὸν ἠέχθησαν, ὁ δ' αὐτίκα κέρτεον ἀνέλασι.

Luce igitur clarius est, λῆδον nihil aliud fuisse, nisi ποίας speciem, qua vsi sunt piscatores tanquam δελφίαι ad capiendos pisces, quodque propterea etiam Theocriteus illē piscator in tugurio suo ad illum vsu ser- uabat. Haec Strothius in Excursu ad Theocriti locum in Chrestomath. gr. p. 240 sq. Idem tamen hanc rationem non tenens magis probat correctionem λίνα, quam, praesente Brodaeo, Reiskius protulit. Sed quum λίνον ubique priorem syllabam correptam habeat (conf. Tourp. in Addend. ad h. l.), Ahlwardtus, illa corruptione explosa, lectionem λῆδα denuo idque gra- vissimis verbis ita tuitus est: „Plinius in der N. G. B. 12. K. 17. nennt die Pflanze Lada und leda, und das Herz ledanum und ledanum. Dies λῆδον ist nichts an- ders als der cistus ledamiferus, Kretischer Cistus, eine Staude, die dem weissen Mohr ähnelnde und lanzen- förmige Blätter hat. Das Gummi Ladan wird von einem gelinden Grad der Wärme bald weich und giebt am Lichte einen süssen balsamischen Geruch. Die Alten, wie Oppian vom Fischfang (III. 421 —) ausdrück- lich sagt, köderten die Fische auch mit Pflanzen, Gras, Käse und Mehl. Sie warfen Steine in die Reussen, welche sie mit Moos und Sögras umwickelten — und mit diesen Steinen zugleich den Köder; oder vielmehr befestigten sie den Köder an diesem Moose. Die Steine wurden darum mit Moos umwickelt, damit der Köder, der an dem blossen Steine nicht befestiget werden konnte, haften konnte. Die φυσίζοντα λῆδα

Funiculi, nassae, et iuncea labyrinthi,

sind also nichts anders, als diese mit Seegras unvun-
denen Steine, woran der Köder befestiget war.“ Ahl-
wardtum sequutus est Dahlus. Tourpius, cuius iudi-
cio subscribit Valckenarius, contendens, vulgatam le-
ctionem non esse sollicitandam, *λήδα φυκίοντα* explicat
retia lacera et usu detrita. Quae nominis *λήδα* vis pro
arbitrio sumta est. Brunckio placuit *λάδη*, post virum
doctum apud Reisk. cuius haec est adnotatio: „*ισ. γρ.
λάδη θαρρακώς ἀντι τοῦ λήθη· λήθος γάρ ἐστιν εὐτελής τρι-
βώνιον ἢ χλαμύδιον παλαιόν*. Alcman. *λῆδος εἰμένα· κα-
λόν*. v. Eustathius ad Il. Σ.“ (p. 1147, 1. = 1199, 34.)
Add. Polluc. VII. sect. 48. Suid. tom. II. p. 438. He-
sych. s. v. *λήδιον* et *ληίδιον*, Stephan. Ind. ad Thes. L.
Gr. col. 1370. Brunck. ad Aristoph. Av. 715. Hanc le-
ctionem suam fecerunt Io. Henr. et Henr. Vossii, quo-
rum ille vertit, *mit Tang geröthete Kittel*; hic, *vesti-
menta fucō tincta*. Sed ab hoc loco, vbi τῶν γερῶν ἀ-
θλήματα commemorantur, vestimentorum mentio prorsus
est aliena. Valckenarius in Epist. ad Röver. p. XLII.
suscipabatur τὰ φυκίοντα ἀγορῶν· cui tamen suspicioni
ipse non multum tribuit. Ex cdd. in hoc vexatissimo
loco nihil proficias. *λήγα* cum Aldo tres cdd. *τελήγα* (sic)
vnus cd. — A vero denique prope mihi abesse videtur
Briggs, cuius in Edit. Gaisford. p. 297. haec emenda-
tio extat: *δελήτα*, pro *τε λήδα* *escas alga circumvolutas*.
Hesych. *δελήτι*, *δελιάτι*. Hanc lectionem interpre-
tatione reddidi. *Kiessl.*

11. *κύρτοι* τε pro *κύρτοι* ex edit. Flor. cum Valckenario et
Brunckio; aliisque dedimus. vid. Toup. in Addend.
p. 400. et Warton. *Κύρτοι* (Reussen, Voss. vertit: *Bun-
gen*) sunt nassae maiores ex viminibus s. fraticibus fa-
ctae, quarum structuram Oppian. III. 341 sqq. sic de-
scribit:

Κύρτοι δὲ πλέξασα περιδραμον ὅττι μέγιστον
Τηχῶν ἢ ἀπάρτοιαν ἰσηρίων, ἢ ἐλίγοισιν
Ράβδους ἀμφιβάλων, λευρῇ δὲ οἱ εἰσοδος ἴσταν.
Γαστήρ τ' ἐσφραγής, δίλεαο δὲ οἱ ἔνδον ἐνείης.

Mox *λαβύρινθοι* ἐκ *σχοίνων*, *labyrinthi iuncea*, h. e.,
Ahlwardto interprete, *nassae minores*, ex *iuncis* fa-

Μήρινθοι, κῶας τε, γέρον τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβοι.
 Νέρθεν τὰς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς, εἴματα, πῖ-
 λαί.

Οὗτος τοῖς ἀλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
 Οἶδεῖς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐκ ἴνα πάντα περισσὰ 15

ctae, quae, vt iusta curvatura sinuarentur, aliis iuncis intexebantur. De multiplici vsu nominis *λαβύρινθος* vid. *Creuzer* in *Meletemat.* e disciplina antiquit. P. I. p. 85. Minus recte alii intelligunt retis viminei genus; *Xylander* τὰ ἀμφίβληστρα, quae apud *Oppianum* III. 80. *Schneider* vertit *iacula*. *Kissel.*

12. *Μήρινθος, funiculi* (Schnüre), quorum in piscatione vsus varius fuit, et quibus interdum hami maiores adligabantur. *Strothius* laudavit *Oppian.* III. 532. IV. 585. — Pro vulgato κῶας τε revocavit, indignante *Valckenario*, *Reiske* ex *Aldina* edit. (quacum conspirant tres cdd.) κῶά τε, eumque secutus est *Brunckius* in textu; in notis tamen probavit coniecturam *Strothii* κῶκαι τε, et remi. Vulgata lectio sane incommoda est; nam orationis series nomen requirit, quod ad instrumenta piscationis vers. 9. et ad λέμβον recte referatur, vti etiam *Zeune* docuit. *Harl.* Lectionem κῶας tuetur etiam *Ahlwardt.* p. 27. Sed quae hic vir doctissimus dicit, tamen non omnino probabilis videntur. Nam in hac orationis serie poetae non ea commemoranda erant, quae aliquam vtilitatem piscatoribus praestarent, (quae multa sunt,) sed ea, quibus omnino non carere possent; ex quo generi sunt remi. Atque remus ita fuit monumentum aerumnosae piscatorum vitae, vt adeo in sepulcro piscatoris fuerit effictus. Nam apud *Sappho* p. 56. Volg. est:

τῷ χροπέϊ Πελάγωνι κατῆρ ἀνέθης Μενέλου
 κῶρον καὶ κῶκον, μνάμα κατοζωίας.

Quamobrem vnice probo lectionem κῶκαι τε, numero duali. κῶας paupelli piscatores capiti, opinor, potius substraturi erant. Ceterum vetustam cymbam noctu in continentem subtraxerant, ne fortē fluctibus agitata dissolveretur. *Kissel.*

13. φορμὸς, quicquid textum est e iunco, vna palustri,

Fila, pellis, et vetusta super phalangas cymba,
 Sub capite storea brevis, vestes, pilei.
 Hic erat piscatorum omnis labor, hęc divitię.
 Neuter ollam habebat, neque modiolum: hęc omnia su-
 perflua

sparto, omninoque viminibus, veluti quali, corbes, te-
 ges: singulatim ita dicitur *teges*, vel *stragulum scirpeum*,
storea, *matta*, in qua dormire solebant homines te-
 nues. Conf. Fischer et Spanhem. ad Aristophan. Plut.
 542. — *πίλος* fuisse pileum quendam piscatorum pro-
 prium, monuit Thom. Briggs ad h. l. Philippus Ep. 5.
καὶ πῖλον ἀμφίκερνον ὑδατοστέγη. Ad *εἴματα*, *πίλος*, sub-
 intelligendum est *adorant*. *Kiessl.*

14. Schaeferus cum Brunckio probat Koehleri coniectu-
 ram, *πόρος* pro *πόνος* legentis; quae voces passim com-
 mutatae sunt, vt docuerunt Wesseling. ad Diodor. Si-
 cul. XIII. c. 95. et Brunck. ad Apollon. Rhod. IV. v.
 586. At nostro loco, quum sequatur vocab. *πλοῦτος*,
 quo tenuis piscatorum supellex significatur, *πόρος* pla-
 ne otiosum esset. Quamobrem cum Ahlwardto et Dah-
 lio tueor vulgatam lectionem *πόνος*, quod vocab. h. l.
 significat id quo labor fit, instrumenta, vt vs. 9: *χε-
 ροῖν ἀθλήματα*. *Kiessl.*

15. In Ed. Ald. vt in cd. Vat. legitur *οὐ χύθραν εἶχ' οὐκίνα*:
 in ed. Rom. *οὐ χύτραν εἶχ' οὐχ ἕνα* praeterea e cdd. hae

lectiones sunt enotatae: *χύτραν* — *λίνα*· *χύθραν* — *οὐλίνα*·
χύθραν οὐ κίνα atque *οὐ κίνα* praebet etiam Iunta,
 quae lectio, a Stephano, Reiskio, Valckenario. re-
 cepta, a Sanctamando vindicata et a Toupio (qui in
 Addendis in Theocrit. commendabat, *οὐδεὶς δ' οὐ χύ-
 τρον εἶχ' οὐχ ἕνα*, *nemo vero ne unam quidem ollam ha-*
duit;) tandem in Appendicula propter locum Aristoph.
 Vesp. 897. probata, Auratum habet auctorem. Brun-
 ckius, pessimam eam vocans, bonam appellat Scaligeri
 emendationem: *οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ χόα· νὶ ποτ νὶ
 marmite*. Ipsi etiam in mentem venit: *οὐ χύτρον εἶχ', οὐ
 πόδα*, quod facete dictum sit pro *οὐ χυτροπόδα*. Scali-
 geri *χόα*, *poculum*, sive *vas*, quo aqua hauriretur, ar-
 risit etiam Zeunio. Koehlerus ex Odyss. γ. 549. hanc

Πάντ' ἔδοκει τήνας ἄγρας πηνία σφιν ἑταίρα.
 Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσω γείτων, παντᾶ δὲ παρ' αὐτᾶν
 Θλιβομένην καλύβαν τρυφερόν προύναχε θάλασσα.

elicuit coniecturam: οὐδεὶς δ' οὐ χλανὶδ' εἶχ', οὐ δήγεα.
 At his omnibus, quae ab interpretibus tentata sunt, praestat lectio nonnullorum cdd. et ed. Ald. οὐκ ἰνά, quam post Brodaeum (conf. Reisk. ad h. l.) Ahlwardtus egregie defendit et illustravit quamque cum Dahlilio in textum restituere non dubitavimus. Secundum Eustathium ad Iliad. γ. p. 1589. ἰν significat mensuram quandam, cuius dimidia pars dicitur ἡμίνα, quasi τὸ ἡμισυ τοῦ ἰν, Eustathius hoc ipse exemplum affert: ἔλαιον πλέον ὑπὲρ ἰν. G. I. Vossius tamen in Etymologico heminam deducit ab ἡμι, semi: vt na sit vocis productio. I. H. Vossius lectionem a nobis receptam ita expressit in interpretatione germanica: Auch nicht Topf noch Nössel besassen sie. Kiessl.

26. Hic locus valde vexavit criticos et in diversas sententias traxit. Vulgata, quam retinuimus, Iuntae debita, a Stephano in sequentes editiones venit. Eam Koehlerus sic interpretatur: omnia supervacanea ipsis videbantur prae tali piscium captura. Paupertas ipsis erat amica. At sic ἀντι abesse non potest. Aldinae lectio haec est: πάντα περισσὰ πάντ' ἔδοκει τήνας ἄγρα πηνία. ἢ σφᾶς ἑταίρας. Eadem leguntur in edd. Lovan. aliisque, nisi quod ἢ omittunt et σφᾶς exhibent. Reiskius inde haec effinxit: πάντα περισσὰ πάντ' ἔδοκει τήνοισ· ἂ γὰρ πηνία σφιν ἑταίρα· quam mutationem adq̄ptavit Bindemannus. Brunckius scripsit: πάντ' ἔδοκει τήνοισ· ἄγρα πηνία σφιν ἑταίρα. Is. Vossius sic corrigebat: ἄγρα πηνία γὰρ ἑταίρος. Valckenar. in Epist. ad Röver. p. XLII. locum sic constituit: τᾶλλ' ἔδοκει τήνοισ· ἄγρα πηνίας σφιν ἑταίραν. hanc rationem etiam in Edit. Theocr. probat. Wartonus coniecit: τᾶλλ' vel πάντ' ἔδοκει πλὴν τᾶς ἄγρας· fidebant. solummodo piscaturae suae: omnia reliqua praeter eam supervacua reputabant et inutilia. Magis a facilitate et probabilitate commendabilis est haec Sanctamandi emendatio: πάντ' ἔδοκει τήνοισ· ἄγρας πηνία σφιν ἑταίρα. Ahlwardti haec est: πάντᾳ περισσῶ πάντ' ἔδοκει τήνοισ· ἄγρα· πηνία σφιν ἑταίρα: quam Vossius ita reddit: alles, ja alles reichlich ge-

lis videbantur: venationis eorum amica paupertas erat. Nullus aderat vicinus, et vndique ad ipsam Angustam casulam leniter adnatabat mare.

aug schiem jenen der Flang. Sed falsam prorsus sententiam haec lectio in hunc locum infert, cui potius haec mutatio convenientissima videtur: *τὰυτα περισσὰ πάντ' ἰδοκεὶ τήνοισι ἄγρως πνίλα σφιν ἑταίρω*: haec omnia superflua eis videbantur: *piscathrae eorum amica erat paupertas*. Non enim omnia iis superflua videbantur, sed ea sola, quae non vnice ad pisces capiendos necessariae essent; *τήνοισι* nititur auctoritate optimorum codicum; *σφιν* recte coniungitur cum *ἄγρως*; *πάντα* denique facillime per errorem librarii bis scribi potuit. Quam enim insignem vim in vocabulo *πάντα* repetito quidam viri docti deprehendere sibi videntur, ea non est tanta, ut sententiae totius inconcinnitatem compenset. Hoc vnum addo: quum vocabulum *ἴν* neutrius generis esse videatur, possit omnis locus etiam sic legi:

*οὐδέτις δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐκ ἴν' ἔπαντα περισσὰ
πάντ' ἰδοκεὶ τήνοισι.*

Zeunius, ab omnibus discedens, audacissime sic correxit: *πάντ' ἰδοκεὶ τήνοισι ἄγρως περιήσασ' ἑταίρωισι*. Agmen claudat novissima Graefii coniectatio:

*οὐδέτις δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐκ ἔνυ πάντα περισσὰ,
πάντ' ἰδοκεὶ τήνοισι ἄγρως πνίλα σφιν ἑταίρω.*

Hesychius, *κνῦ, τὸ ἐλάχιστον. Kiessl.*

17. 18. Verba *οὐδεὶς δ' ἐν μέσσοις γαίτων* describunt solitudinem et significant, *non aderat vicinus*, ut bene docuit Zeune, comparato loco Hom. Odyss. ε. 489, ubi res eadem describitur. — *παντῶ* Stephanus restituit ex Florentina, in qua est *πάντη*. Quae correctio vera esse videtur: nam cogitari potest, tuguriorum piscatorum, in ripa maris, forsitan haud procul Syracusis, situm, fluctibus maris, etiam lenioribus, facile potuisse ab alterutra parte, aaltem a pluribus partibus adlui, quod poetice fingitur vndique cingi. Ante Stephanum pro vocabulo *παντῶ* cum Aldina et aliquot codicibus legebantur *πνίλα*, quod ex praecedente versu in hunc delapsum esse facile patet. Brunckius tamen, Wartonum secutus, retentis literis antiquae scripturae, dedit *πε-*

Οὐκ ἄρα τὸν μέγατον δρόμον ἄνυσεν ἄρμα Σελάνης,
 Τοὺς δ' ἀλιεὺς ἤγειρε φίλος πότος ἐκ βλεφάρων δὲ 20
 Ἴπνον ἀπασάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ἰδέειν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Φεύδοντο, φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νίκτας ἔφρασκον
 Τῷ θέρειος μινύθειν, ἅτε τᾶματα μακρὰ φέρει Ζεὺς.
 Ἢδη μυρὶ ἐσειδὸν οὐσίρατα, οὐδέπω αἴω.

Μὴ λαθόμεν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἰ νύκτες ἔχον-
 τι; 25

νίκα δὲ παρ' αὐτὸν (vti iam Portus in diction. dor. voc. παντᾶ correxerat) θλιβομένην καλύβαν — paupertate afflictam. Reiske coniecit πολία (πολιὰ iam Is. Vossius scripserat:) δὲ παρ' etc., vel, quod Valckenario non omnino displicet, οὐδεὶς δ' ἐν μέσσω γελίων πέλεν' αἰ δὲ παρ' αὐτᾶν. Tertio denique impetu contra omnes libros correxit θλιβομένα· mare sese ingerens, velut appressione et connixu quodam, allisum ad mare, stridebat argutum. At enim casa ipsa, quae fluctibus marinis adluebatur, θλίβεσθαι, h. e. leniter premi dici potest, quam verbi vim et potestatem Zeune loco Theocriti XX. 4. vbi θλίβειν γέλλει puella dicitur osculo, et loco Musaei 114. bene declarat. [Tam disparia inter se comparare, inurbanum est. Vnice probandus est Toupius, qui in Appendicula θλιβομένην καλύβην interpretatur, casam angustam, quo sensu dicitur πόλις θλιβομένη, de quo Pollux IX. 25. Eadem vi dicuntur καλύβαι πνιγηραὶ in loco Arriani de exped. Alex. VI. 25. οὐτος ἐκνελεθῶν ἀπήγγειλεν ἀλιεῦσιν τινὰς καταλαβεῖν ἐπὶ τοῦ αἰγυλλοῦ ἐν καλύβαις πνιγηραῖς. Kiessl.] Neque est silentio praetermittenda haec emendatio Koehleri: πλεπτᾶν δὲ παρ' αὐτ. — sed ad ipsum textile tugurium fluctibus ita pressum et agitatam suaviter adnatabat mare. Atque τραφερόν προσήγειν est leniter adnatare s. adfluere, vt supra XX. 7. τραφερόν λαλεῖν, molliter, delicate loqui sive pronunciare. v. Zeune et Warton, qui potestatem voc. τραφερός pulcre copioseque explanant. Musgrave tamen τραφερόν malit. Harl. Προσέειπε pro medio, vt νῆγε apud Homer. Odys. V. 599. 439. Pro τραφερόν Graechus emendat κρηρόν. Si mutatione opus sit; potius legendum esset κρηρόν. Kiessl.

Nondum medium cursum confecerat currus Lunae,
 Quum piscatores excitabat amicus labor: et e palpebris
 Somno excusso hoc animis suis meditabantur carmen.

ASPHALION.

Mentiebantur, amice, omnes, qui noctes dicebant
 Aestate breves esse, quando dies longos fert Iupiter.
 Iam innumera vidi somnia, necdum lucet.
 Num quid falsus sum? quid hoc rei? moramne noctes
 trahunt?

19. 20. *κοῦπια* duo cdd. *τὰ μέσα τὸν ὄρ.* Ald. et aliae edd. cum aliquot cdd. — Vs. 20. *δέ* in apodosi post *οὐπια*, vt solent Graeci in apodosi post particulas temporales inferre. vid. Hermann. ad Hym. Homer. in Ven. p. 107. et ad Viger. p. 758. sic etiam post *αἰ* Idyll. I. 11. et XXIX. 17. *Kiessl.*

21. *ἤρεθον ᾠδᾶν.* *animum excitarunt ad canendum*, h. e. *canere coeperunt*, de qua dicendi forma rariore v. Zeune, et, si vis, quae ad Anacreontem XXII. 5. in Antholog. gr. poetica scripsi. Warton in Addendis laudat etiam Valcken. ad Euripid. Hippolyt. vs. 905. p. 260. *Harl.* Reiske citat Csaubon. ad Athenaeum VIII. VI. p. 590. add. eundem ad fragm. Sapph. CLXI. p. 137. ed. Wolf. I. H. Vossius pro *ᾠδᾶν* malit *αἰδᾶν*. Graefius malit: *σπετέρως φρένας ἤρεθον ᾠδᾶ.* similiter in Moschi fr. V. 2. *τὰν φρένα τὰν θειλὰν ἐρεθίζομαι.* *Kiessl.*

22. 25. *ψεύδοντο* propter sequens verbum *ἔφασκον* ex cod. Vatic. (quocum consentit cd. Mediol.) et Aldino exemplari cum Reiskio et Brunckio restitui. Vulgo *ψεύδοντας* cum Iuntina, quod, retentum a Valckenario, in sermone familiari tolerari potest. [Graefio et Briggsio iudicibus ii, qui *ψεύδοντο* praeferunt, scribere debent, *ψεύδοντ', ὃ ἄλλε* recte tamen etiam praesens legi: *pergunt mentiri*, qui hoc *dixerunt*, quamdiu non refutantur. *Kiessl.*] Vers. 25. *ὅκα* pro *ὄτε* Brunck. *Harl.*

24. *ἔσειδον* saepissime pro *εἶδον* ponitur; ne quid frustratentes. *Iacobs.* Ita Idyll. V. 3. *ἔσορῆτε*. VIII. 11. *ἔσειδεν*. XI. 28. *ἔσειδων*. Adde IV. 46. *ἔσακούεις*. XIII. 61. *ἔσακούσας*. VII. 88. *φωνῆς εἰσιδῶν.* *Kiessl.*

25. *λαθόμεν* pro vulgato *λαθόμενῃ*. Brunck. et Valckenar.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἄσφαλίων, μέμψη τὸ καλὸν θέρος; οὐ γὰρ ὁ καιρὸς
 ἄτομάτως παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον ἀλλὰ τὸν ὕπνον
 Ἄφροντις κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τίς.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποῖ ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
 Οὐ σέ θελω τῶμῳ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον 30
 Ὡς καὶ τὰν ἄγρην, τῶνείρατα πάντα μερίζω.
 Οὐ γὰρ νικαῖῃ κατὰ τὸν νόον. οὗτος ἄριστος

— Harlesius adscripsit in margine libri sui: „an ap-
 tum? quo sensu occurrit apud sequiores scriptores
 graecos.“ Stropsiades in Aristophan. Nub. 2. 3. τὸ
 χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον ἀπείραντον. οὐδέποθ' ἡμέρα γενή-
 σεται; In fine versus reliqui ponunt signum interroga-
 tionis, quo caret editio Valckenar Graefius scribit:
 χρόνον τὰ νύκτες ἔχοντι; bene. Praecedentia ita: μὴ λα-
 θόμεν, τί τὸ χρῆμα; verba enim μὴ λαθόμεν, si per se
 interrogationem faciant, nullum habere sensum. Ger-
 manice esset: hab' ich vergessen, was das ist? Kiesel.
 26. 28. Ἄσφαλίων] Hoc vocabulum mire exercuit inter-
 pretes. Equidem nil muto, et cum Zeunio, praecunte
 Macrobio Saturnal. I. 17. et cum Wartonio intelligo
 Neptunum, quem piscator indignabundus apte appel-
 lat. [Conf. de hoc Neptuni cognomine *Creuser*. in Me-
 let. e discipl. antiq. I. p. 32. K.] Reiske correxit Ἄ-
 σφάλιον (pro vsitata forma comparativi ἀσφαλιέστερος) et
 μέμψη in modo coniunctivo pro imperativo μέμψου ac-
 cepit: tutius, cautius in posterum vitæpera bonam æ-
 statem. Sed iam Zeune et Stroth illam emendationem
 reiecerunt. Stroth malit ἀσχαλιων vel ἀφραδιών, de-
 monstravitque Heinsium, quem Valckenar. et Brunck.
 secuti sunt, male vocabulis Ἄσφαλίων et ἄτομάτως
 transpositis dedisse: ἄτομάτως μέμψη — καιρός, Ἄσφα-
 λίων, παρέβα, etc. ita vt ἄτομάτως μέμψη esset temere
 accusas; immo ἄτομάτως παρέβα est: sponte, suo im-
 pulsu atque arbitrio transit. Ἄφφα λίαν, etiam Ἄφφα-
 ριον proposuit Koehler. Mox suspicatur Warton: μέμ-
 ψαι τὸ καλὸν θέρος; οὐκ ἄρ' ὁ καιρὸς — δρόμον; nonne
 tempus suo modo sponte progreditur? [At παρέβα neque

SODALIS.

Asphalion, accusas pulcram aestatem? non enim tempus
Sponte transgreditur suum cursum: sed somnium.
Cura excutiens longam tibi noctem efficit.

ASPHALION.

Num quid didicisti interpretare somnia? nam bona vidi.
Nolo te visi mei esse expertem:

Vt piscium praedam, somnia omnia communia habe.
Non enim vinceris ingenio, Ille optimus

progreditur, neque absolvit significat: potius, tempus non sponte sua contra leges naturae extra cursum suum evagatur. Kiessl.] Interrogationem in priorē versus parte probō, nec tamen μέμνη et γὰρ muto. Sensus est: *adcuſans s. culpans pulcrā aestatē? male agis, non est quod incuses; nam* (saepius ita γὰρ construi, vt nonnulla sint supplenda, satis constat:) *tempus haud absolvit cursum suum suo arbitrio sive contra leges naturae.* Praestat tamen, exigua mutatione facta, correctio Τούπι, qui copiose docuit, vt litteras liquidas, ita etiam primam syllabam verbi μέμνηθαι modo brevem esse, modo longam. Is igitur scribit: *τί μέμνη τὸ καλὸν θέρος; cur adcuſas bonam aestatē?* [Monentibus Stephano et annotatore Vimariensi quidam legunt: ἄ φίλε, μὴ μέμνη. Ἀσφαλίῳν, quo nomine Odys. IV. 216. vocatur servus Menelai, hic est nomen alterius piscatoris, non Neptuni. Graefius locum probabiliter sic constituit: μὴ, ἄσφαλιῳν, μέμνη τὸ καλὸν θέρος; aut vetandi sensu: μὴ — μέμνη —. Idem verissime monet, αὐτομάτως suo loco tam egregie dici, vt illud minime sit transponendum. Kiessl.] — Vers. 28. ποιῶντι vitiose legitur in cd. Vatic. et edd. Ald. ac Flor. ποιῆτιν, quod debetur Stephano, genuinum est. Harl.

51. 52. μερίζεν pro vulgato μερίζον cum Brunckio e duobus cdd. recepimus. Briggs legit μερίζων. Ita post ἄμυρον colon delendum. Kiessl. „Procul dubio legendum:

ὅτι γὰρ ἂν εὐκαλεῖται κατὰ τὸν νόμον, οὗτος ἄριστος ἔστιν ἐπιμελετής. ὁ διδάσκαλος ἔστι κατὰ τὸ νόμον.

Ἔστιν ὄνειροκρίτας; ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ
νοῦς.

Ἄλλως καὶ σχολὰ ἐντι· τί γὰρ ποιῆν ἂν ἔχοι τις
Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων 35

Ἄσμενος ἐν θάμνω; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·
Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τὸδ' ἔχειν.

Manifesto extulit proverbium Graecum, quod Cicero (de Divin. II. 5.) ita vertit:

qui bene coniiicit, vatem perhibebo optimum.

Idem vult eadem clausula, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς. *Optimus magister*, h. e. *interpres est, qui mentem bonam gerit.* Alii coniungunt cum superioribus, non malo sensu: sed puto nostro meliore. *Scaliger.* Haec ratio ob verba ὁ διδάσκαλος etc. nullo modo probari potest. Scaligeri vestigiis insistens Graefius, cui non ferendum videtur *νικαζῆ*, sensu passivo, scribendum censet:

εὖ γὰρ ἂν εἰκάξῃ κατὰ τὸν νόον οὕτως ἄριστος etc.

D. Heinsius probat *εἰκάση*. Valckenarius, cui in Epist. ad Röver. p. LXI. Scaliger venustum dictum restituisse videbatur, sententiam mutavit; nec sane video, cur *νικαζῆ* sensu passivo accipi nequeat. In Ald. et duob. cdd. est *νικαξῆ*, in alio cod. *νικαξή*. *Kiessl.*

34. 35. *σχολὰ ἐντι*. — *ποιῆν* Brunck; *ποιῆν* etiam Valcken. [Recepimus etiam *ἐντι*, quod in Mss. vestigiis latet, monente Gaisfordio. *Kiessl.*] — *Μοκ ἐν φύλλοις* (quae indicant *στιβάδα* conf. Schbl. ad Idyll. XIII. 34. et Hesych. v. *στιβάς*) non est cum Reiskio, desiderante epitheton pro *κύμασι*, sollicitandum. — *κύμασι* Brunckius, Reiskium sequutus. *Harl.*

36. 37. Hic locus est crux criticorum, quorum opiniones Stroth atque Zeune copiose exposuerunt. Ego retinui vulgatam, a Calliervo, Steph. Valcken. aliisque propagatam, ἄσμενος ἐν θάμνω· negat piscator, se *ρῆσε* *ευανίτερ*, sine metu et periculo dormire ἐν θάμνω (numero singulari poetice pro plurali posito) h. e. in aspero sibi que molesto et periculoso. (De vocabulo *θάμνος* conf. Idyll. IV. 57.) Quod Stroth post Palmerium (Exerc. p. 810.) proponit, ἐν θάμνω, aptum quidem

Est somniorum interpres, qui ingenii solertiam habet
magistram.

Praeterea etiam otium est. Quid enim facere quis possit
Iacens in foliis ad mare, neque dormiens,
Sine lychno in litore? lychnus enim est in prytaneo:
Quod semper praedam habere ferunt.

est, at non necessarium. Ex Aldina lectione ἄλλος ἐν
ράμῳ (cum qua conspirant nonnulli cdd. in quibus est,

ἄλλον ἐν ράμῳ ἄλλος ἐν ρα + ω ἄλλος ἐν ράμῳ) inge-
niose Reiske effinxit et in textu dedit Λίονος [quod
contra Theocriti aliorumque poetarum consuetudinem
τρισύλλαβον facit,] ἐν ψάμμῳ, dormire nesciens in arena
litoris, eumque sequutus est Brunckius, qui, vt item
Reiskius iam sussit, ἄλνος scripsit. Harl. [Vulgata multis
difficultatibus premitur; nam, vt piscator βρών αἶον,
quod substraverant, per contemptum ράμνον appellare
potuerit, tamen ἄσμενος commode explicari nequit,
quod satis docuit Ahlwardtus. Graefius vnice probat
Reiskii coniecturam. Mihi consideranti varietatem le-
ctionis videtur non incommode legi: μηδὲ καθειδών,
ἄλλυχνος ἐν ράμμῳ pro ἐν ριγμῖνι. Ita deinceps pryta-
nei lychnus non nimis abrupte commemoratur. Λύχνος
primam corripit Idyll. XIV. 23. et XXIV. 51. Kiessl.]

Verba τὸ δὲ λύχνον ἐν πρυτανείῳ — ἔχειν interpretes
valde vexarunt. Equidem cum Valckenario aliisque lo-
cum vt sanum tueor, cuius sententiam hoc modo ex-
pediendam esse censeo: Piscator alter alteri dixerat:
exponam tibi somnium meum, quia otium nobis est,
neque piscari possumus: nam primum iacemus hic in
cabili nostro ad fluctus marinos; dein propter substra-
tos frutices asperos non possumus suavem somnum ca-
pere; denique *non est, nec in nostra paupertate habemus
aleum*, cuius in prytaneo per largos et certos redi-
tus semper copia suppetit; *neque igitur habemus lucem
aut lucernam*, cuius beneficio piscemur. In prytaneo
Atheniensai super aram Vestae inextinctus alebatur
ignis. Etiam Syracusis, et in aliis Graeciae urbibus
fuerunt prytanea cum lucerna ardenti et igni Vestae
perpetuo. v. Meursii Athen. Attic. II. cap. 8. p. 847

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Λέγε μοί ποτε νυκτός

sq. in Thes. Gronov. Vol. IV. ed. Ven. Casaub. ad Athen. XV. cap. 19. Spanhem. de Vesta et Prytanibus Graecor. p. 679 sqq. et 699 sqq. in Thes. Graeviano Antiqq. Vol. V. ed. Venet. Etiam fingere possumus, aut piscatores haud procul abfuisse Syracusis et vidisse noctu prytanei lucernam ignemque ardentem; [At vix in prytaneis lucerna eo loco fuit collocata, eius vt flamma phari instar e longinquo prospici posset. Nam non omnia prytanea habuerunt lychnum similem illi, quem Dionysius minor in prytaneo Tarentino posuerat, memoratum apud Athen. XV. c. 19. in quo tot lampades ardebant, quot habet annus dies. Κ.] aut statuere, formulam illam in sermone familiari pro proverbio vsurpata fuisse. Nobis igitur pauperibus, ait, non suppetit oleum aut flamma lucis, qua noctu ad piscandum vtamur; sed noctis obscuritas est, nec opportunitas piscandi. Nec mirum, ibi perpetuo lucere; nam illud prytaneum dicitur habere satis reddituum, vnde oleum coemat. — Piscator autem noster, qui pro vitae suae conditione fingitur pauperrimus, cuiusque omnes redditus, et omnes divitiae ex ἄγρα, captura piscium, proveniunt, pro simplicitate sua apte morateque redditus prytanei ἄγραν adpellat, quod clare docuit Stroth. Sanctamandus contra et Merrick, item Zeune verba τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ intelligunt improprie de loco commode et abundanti piscium praeda; τὸ δ' elliptice capiunt, τὸδε χωρίον, τὸδε τὸ θαλάσσης μέρος. Brunck, Sanctamandi rationibus partim morem gerens, ita locum interpungit: τί δέ; λύχνιον ἐν πρυτανείῳ, φαντί γε καί τιν' ἄγραν τὸ δ' ἔχει. quae in notis sic interpretatur: quid vero? i. e. quid nobis deterius fiet, si tempus colloquiis triverimus? *Oleum, vt aiunt, in prytaneo.* i. e. vt oleum nunquam in prytaneo deficit, sic *nunquam locus iste sine piscibus est*, quos, quando liberit, capiemus. — Versum 37. Reiske ingeniosissime, modo etiam verissime, sic mutavit: φαντί γὰρ ἀγροπύλιον τὸ δ' ἔχει nam aiunt, illam lucernam in prytaneo *insonnium agere* pro salute civium. Musgrave p. 411. post Toupii Addend. putat, piscatorem his verbis dixisse:

SODALIS.

Dic mihi tandem noctis

lampadem sibi cum suppellectili in prytaneum migrasse (nempe, a creditore ablatam); ibi enim, quod aiunt, praedam nunquam deficere. *Harl.* De prytaneis adde scholia ad Pindar. Nem. XI. 4. — Casauboni huius loci explicatio in animadv. ad Athen. lib. XV. c. 19. p. 628. proposita haec est: „Quoniam maxima cum religione solitum caveri, ne olei defectu lucerna in Prytaneo exstingueretur, natum ex ea re proverbium est, τὸ λύχνον ἐν πρυτανείῳ, quo utebantur, quando perpetuam et nunquam deficientem alicuius rei copiam volebant significare. Sane quidem eo sic vsus est Theocritus Idyll. XXI. cuius locus doctissimos viros mire habuit exercitos. Asphalion piscator interpretationem somnii a sodali petit, ac ne forte hoc ipsi denegaret socius, rationes duas affert, cur sequum sit, hoc sibi concedi. Prior est: quod suppetat otium ad tales cogitationes: quando neque aliquid agere eorum quae postulat vsus, queant propter noctem: neque diutius dormire propter strati insuavitatem. Sequitur altera ratio: τὸ δὲ λῦχν. κ. τ. λ. quae ita interpretamur: Iam vero cur de victu sinus solliciti, causa non est: certam enim habemus spem, nos, cum mane surgemus, aliquid omnino capturos: neque magis defuturam nobis ἄγραν, quam lucernae, quae in prytaneo semper ardet, deficit unquam oleum. Securitatis huius causam reddit, quod ea pars maris, vbi piscaturi erant, piscosa admodum esse vulgo credebatur. Existimamus obscurissimi loci hanc esse mentem. Minus probamus magnorum virorum interpretationem, qui referunt ad genus piscationis, quae fit nocte ad ignes. Sed quod aiunt, non convenire piscatoribus Siculis, qui tantum loca vicina piscationibus suis norant, vt de Atheniensium prytaneo loquantur: respondemus, non de illo prytaneo ipsos sentire, quod Athenis fuit: verum de eo, quod in ipsorum vrbe Syracusis. Nulla siquidem vrbs in tota Graecia olim fuit, quae suum prytaneum non haberet.“ Haec Casaubonus. *Villoisonus* quam huius loci interpretationem cum Strothio communicaverat, repetitam illam ex Strothii praefatione in no-

Ὅψιν, πάντα τεῦ δὲ λέγων μάνυσον βταιρφ.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοι-
σιν

(Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δεῖπνεῦντες ἐν ὄρα, 40
Εἰ μέμνη, τὰς γαστροὺς ἐφειδόμεθ'·) εἶδον ἐμαυ-
τὸν

vissima editione Gothana, hic commemorare nolumus; potius ipsius Strothii explicationem, quam reliquis praeferimus, hic subiicimus: „*Explices quaeeso somnium, quoniam otium habemus: nam neque dormire amplius possumus ob strati insuauitatem, neque iam aliquid peragere ob noctis tenebras; neque nos pauperes tenebras illas pellere possumus, quum lynchion non habeamus, neque agrum nostrum tam frequens et ampla est, ut ad illud comparandum sufficiat; lynchion enim incendere divitum et praesertim prytanei est, cui, ut aiunt, semper facultates magnae redeunt, ita ut sumtus in lynchion facile facere possit.* Notum est illud loquendi genus, ut id, quod deesse alicui significare volumus, alteri tribuamus; ut, si pauper quis dicat, *vinum bibere divitis est*, id idem foret ac si diceret, *meum non est*: pertinet huc illud effatum Christi Matth. XI. 8. *ἰδοὺ οἱ τὰ μαλακὰ φοροῦντες ἐν τοῖς οἴκοις τῶν βασιλείων εἰσὶν: pro οὐκ εἰσὶν ἐν τῇ ἐρήμῳ.* Eodem modo τὸ δὲ *lynchion ἐν πρυτανείῳ* idem est ac τὸ δὲ *lynchion ἡμῖν οὐκ ἐστίν.* Alterum illud *φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ' ἔχεις* tanquam piscator dicit; piscatori enim *ἄγρα* et *πλοῦτος* seu potius *reditus* idem est: *αἰὲν ἄγραν ἔχειν* igitur ex ore piscatoris valet *ὑπερπλουτεῖν*, aut, quod nos dicimus, *beständige Einnahme haben.* τόδ' denique ad *πρυτανείον* refero, non ad *lynchion.*“ Haec Strothius. Kiessl.

38. Vulgatam, quam praebet Iunt., dedit quidem Valckenarius, at non sanam eam esse in notis profitetur. Corrupte dedit Aldus: *τὰ τις ἔσσο δὲ λέγει μάνναν βταιρφ.* Eadem habet cod. Vat. nisi quod praebet *μάνναν*, vnde Valck. scripsit *μάνυσον*. [Sic revera vnus cd. apud Gaisford. in reliquis conspirans cum cd. Vat. K.] Ex Aldina lectione Eldick. apud Valckenar. haec offerma-

Visum, et omnia dictis tuo aperi amico.

ASPHALION.

Vespere vt obdormivi in marinis laboribus,

(Non sane eram multo cibo repletus: siquidem iusto
tempore coenantes,

Si meministi, ventrem parce habebamus:) videbam me
ipsum

vit: ἄγε δὴ ποκα νυκτὸς Ὀψω, τὰν τὸ ἐσείδες, ἐμὴν μάνυσον ἔταλω. [Hanc mutationem sequutus est I. H. Vossius in carminum Theocriti interpretatione vernacula. Mihi tamen lectio Aldina orta esse videtur ex lectione vulgata, ita quidem, vt, quum in codice scriptum esset σεῶ, hoc nescio quis corrigeret τεῶ, tumque ex τεῶ et εῶ illa corruptio conflaretur. *Kiessl.*] Brunck hanc effinxit lectionem: πόκα νυκτὸς Ὀψω, καὶ τί σοι ἐσθλὸν ἄγει, μάνυσον ἔταλω. Nec tamen satis idoneam causam reperio, quamobrem verba λέγων μάνυσον corrupta sint censenda, quum tales repetitiones neque otiosae sint, neque infrequentes; vid. Schrader ad Musaeum p. 270 sq. *Harl.* Etiam Dahlius tuetur vulgatam, et recte, si quid video; nam talis orationis latitudo et abundantia ingenio huius piscatoris summam alteri in narrando diligentiam inculcantis convenientissima est. Multa tentat Graefus, quae silentio praetermittenda censeo. *Kiessl.*

39. 40. Δειλινός coniecit Wartonus, pluribusque exemplis illustravit: idque recepit Brunck, probante Valckenario; atque iam ante Wartonum sic emendaverat vir doctus in *Observatt. Miscell.* Vol. IV, p. 195, dissentiente editore Batavo. Conf. ad *Idyll.* XIII, 53. [*Δειλινὸν* dictum vt *Idyll.* I, 15. τὸ μεσαμβρινόν XIII; 69. et XXIV, 11. μεσονύκτιον. *Kiessl.*] — ἐν ὥρᾳ scilicet δειπνου, iusto, solito tempore, a Piersono (*Veris.* p. 48.) et Musgravio tentatum, servandum est. vid. Reiskium, qui citat Casaubon. ad *Athen.* p. 268. et Palmer. *Exercit.* p. 811. [*Toupius* laudat *Polyb.* XVI. 21. ἐν ὥρᾳ — δειπνοποιεῖσθαι. *K.*] Musgrave, at parum certus, coniecit ἐνωρα, fructus aestivos, qui nocivi putabantur. Pierson. ἀπρί, inopportune. *Harl.*

Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα καθεσδόμενος δ' ἔδοκευον
Ἰχθύαι, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἔδω-
δάν.

Καὶ τις τῶν τραφερῶν ὠρέξαιο· (καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
Πᾶσα κύνων ἄρω. μαντεύ.ται, ἰχθύα κηγῶν) 45
Χώ μιν τῶγκίστρω ποτιφύετο, καὶ ρέεν αἷμα·
Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
Τῷ χέρε τεινόμενος, περὶ κνώδαλον εὖρον ἀγῶνα,
Πῶς κεν ἔλω μέγαν ἰχθύν ἀφανροτέροισι σιδάροις.
Εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τρώματος, ἄρ' ἐμὲ νύξεις; 50
Καὶ νύξῃ χαλεπῶς καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.

42. 45. Pro μεμαῶτα Valckenarius scribendum putat βε-
βαῶτα cum Stephano, qui βεβαῶτα in libris quibusdam
esse dicit. [Μεμαῶτα sanum est. Idyll. I, 40. ἐγ' εἰ
σπειθῶν. K.] — Mox idem Valckenar. cum Brunckio
edidit καθεσδόμενος δ' ἔδοκευον pro vulgatis καθεζόμενος
δὲ δόκευον, atque ἔδοκευον repertum est in cod. Vat.
Harl. Vers. 45. Valcken. malit ἐκ καλάμων. Kiessl.

44 — 46. τραφερῶν, bene nutritorum, a τρέφω. v. Observ.
miscell. IX. p. 134. et Warton. [Ahlwardtus cum Ste-
phano negat τραφερόν· significare bene nutritus; intel-
ligit igitur continentem, „einer strebte dem Lande zu.“
Quod vt probaretur, demonstrandum erat, non tan-
tum femin. num. sing. τραφερῆν significare τὴν ξηρὰ
γῆν, sed etiam neutrum pluralis. Si notio bene nutri-
tus aliena sit ab hoc verbo, τὰ τραφερὰ malim explicare
escam, quam continentem. Kiessl.] — ὠρέξαιο scil. ἔδω-
δῆς, inhiavit. — Vers. seq. ἄρω Brunck, forsitan ex
lectione Aldina ἄρω. [ἄρω ex vno cod. enotavit
Gaisford. K.] Compara Longi Pastoral. III. 5. p. 500.
Boden. ibique Mollum. — Vers. 46. τῶγκίστρω (cum
duob. cdd.) pro τῶγκίστρω (in vno cod. et Ald. τῶγκί-
στρων) Winterton, Reiske, Brunck et Valckenar. Harl.

48. Hunc versum ex Aldina editione Reiske in textu ita
scripsit: τῷ χέρε (Ald. χεῖρε) τεινόμεναι περικλώμενον εὖ-
ρον ἀγῶνα· ambae manus contentae inveniebant certamen
tortuosum s. contentiosum; atque sic ex cd. Vat. [cum
quo alii apud Gaisford. consentiunt. K.] refringere vo-
luit etiam Warton, nisi quod in Addendis corrigi, τετρο-

In rupe annitentem: sedensque observabam
 Pisces, et ex arundine fallacem quatiebam escam.
 Atque vnus ex grandibus appetiit: (nam vt in somnis
 Quilibet canis offam auguratur, sic ego piscem)
 Et ille quidem hamo adhaerescebat, et fluebat sanguis:
 Arundinemque a motu curvatam tenebam.
 Manibus intendens circa belluam inveni certamen,
 Quomodo caperem magnum piscem exiguo ferro.
 Tum eum de vulnere admonens, num me punges?
 Et pungeris graviter: quumque non fugeret manum
 extendi.

μένω. Hos sequuntur Brunckius paucis mutatis dedit τῷ χέρῳ
 τεινόμενος. Eldick. apud Valcken. correxit, τῷ χέρῳ τει-
 νόμενος περὶ κλώμενον. Equidem cum Valcken. vulgatum
 retinui et post κνώδαλον incidi. Zeunius, Reiskium
 multis verbis refutans, retinet vulgatum, at post τεινό-
 μενος incidit et περὶ κνώδαλον iunxit verbis sqq. atque
 interpretatur: manus extendi et in bellua tractanda la-
 boravi. [Recte. Locutio περὶ κνώδαλον εὖρον ἀγῶνα simi-
 lis est illi, περὶ τι εἶναι sive ἔχειν. Kiessl.] Ἄγων est
 ipsa intentio, actio: κνώδαλον bellua et terrestis, et,
 vti hoc loco, marina. Idyll. XXIV. 85. κνώδαλα sunt
 serpentes immanes. Harl.

49. 50. πῶς κεν pro πῶς μὲν rescripsimus cum Zeunio et
 Gerhardio (Lectt. Apollon. p. 161.). Etiam Reiskius le-
 gi voluit κεν vel μὲν. Hoc μὲν receperunt Brunck et
 Dahlus. — Vers. sq. Gerhard. l. c. pro εἴθ' conicit
 εἴφ' quod tamen rectius subauditur. Reisk. et Eldick.
 praeferunt ὑπομίμνασκον. in vno eoque optimo cd. est
 ὑπομιμνάσκω, quod perplacet. — τῷ τραύματος pro τραύμα-
 τος ex cdd. cum Brunckio et Valcken. dedimus. In ali-
 quot cdd. et Ald. νύξας in vno cod. ἀρ' ἐμηνύξας. Kiessl.

51. Versum hunc, vti in textu est, sic emendavit Ste-
 phanus: veteres enim editiones miras exhibent lectio-
 nes. [καὶ νύξαι γάλεξας, καὶ οὐ φεύγοντες ἔτεινα Ald.
 cum pluribus cdd. νύξη χαλέψας Call. Lectio vulgata,
 Gaisfordio annotante, profluxit ex Iuntina. Kiessl.]
 Eldickius ita corrigere tentat: Κῆνυξ' αὖ χαλεπῶς καὶ
 οὐ φεύγοντος ἔθεινα. Mire audax, quanquam ingeniosa,

'Ηνυσ' ἰδὼν τὸν αἰθλον ἀνείλυσσε χρούσων ἰ-
χθύν,

mutatio et confusio litterarum! Valckenarius propaga-
vit Stephanianam lectionem. Placet tamen Wartonii
correctio, a Brunckio in textum admissa, — χαλεπῶς.
χέρα δ' οὐ φεύγοντος ἔτεινα. Quod vero Warton ab ini-
tuo reponi iubet, καὶ νύξ' ἔχαλεπῶς, id dubito necessa-
rium esse. Musgrave corrigit χῆμ' (pro καὶ ἄμα), οὐ
φεύγοντος, ἔτεινα. *Havl. I. H. Vossius* scribit: τῷ δ' οὐ
φεύγοντος ἔτεινα (und zum nicht ausweichenden langt
ich:) sed vix doceri poterit, τελειω τινός idem esse quod
ὀρέγεσθαι τινος. Diversi generis sunt locutiones, qua-
lis est τελειω οἶκαδε. *Gerhard.* p. 161. ob metri ratio-
nes ita: καὶ νύξη χαλεπῶς καὶ ῥα δ' οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
Hermannus ita: „Scribendum puto: τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ
τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον τῷ χέρα, περιόμενον περιλώ-
μενον. εἶχον ἀγῶνα, Πῶς ἀν' ἔλα μέγαν ἰχθύν ἀπαιροτί-
ροισι σιδήροισι. Εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τραύματος, ἀφ' ἐμὲ
νύξεις; Καὶ νύξας, ἐχάλαξα καὶ οὐ φεύγοντος, ἔτεινα. Hoc
dicit: Arundinem manus tenebant motu piscis curva-
tam, quum inflexa tenderetur. Copula, quae, si post
εἶχον, vt vulgo, interpungitur, abesse non potest, re-
cte abest post εἶχον, quod voce magis intenta pronun-
tandum est, quo significetur ὄντως εἶχον. Mimicam
orationem, quae in hoc versu est, εἶθ' ὑπομιμνάσκων
τῷ τραύματος, ἀφ' ἐμὲ νύξεις; parum intellexerunt inter-
pretes. Volebat piscator hoc dicere: haesitabam, quid
facerem; inde piscem accepti vulneris admonens, ten-
tabam, quid facturus esset. Pro his postremis verbis
admodum venuste dicit, ἀφ' ἐμὲ νύξεις; i. e. certe tu me
non vulnerabis, sed ego te. Tum pergit, καὶ νύξας,
ἐχάλαξα: i. e. repente arundine laesi piscem, statim-
que remisi: quumque ille non fugeret, eduxi eum.
Plena oratio esset: motu arundinis pisci vulnus reno-
vans, cogitabam, non tamen illum mihi, sed me illi
metuendum esse.“ *Thomas Briggs* legendum opinatur:

εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τραύματος ἤρῳα νύξα,
καὶ νύξας ἐχάλασσα καὶ οὐ φεύγοντ' ἐνέτεινα.

Tum admonens vulneris leniter pupugi,
Et cum pupugissem, laxavi, et non fugientem intendi.

Confecisse mihi visus sum certamen: attraxi aureum
piscem,

Esse hunc movem hamo et arundine piscantium, addit idem vir doctus. Post haec viroꝝ doctissimorum conamina liceat et nobis aliquid tentare, quod a vestigiis depravatarum in libris veteribus lectionum non multum discedens totius loci ingenio congruum videatur. Nimirum sic locum scribendam esse censeo:

ἰδὲ ὑπομνημάτων τῷ πρώτῳ ἤρμα· νύξαι,
καὶ νύξαι ἐλάλαξα, καὶ οὐ φεύγοντος ἔτινα.

Quatuor libri vers. priore habent νύξαι, et versu posteriore ἐλάλαξα manifesto latet in depravatis lectionibus. Locus autem sic est intelligendus: *admonens piscem de vulnere leniter pupugi*. Haec ipsa vulneris admonitio inest in eo, quod leniter piscem pungit experturus, an sauciatus aufugeret. *Quumque pupugissem relaxavi* scil. τὸν κάλαμον (pungere desii), *quumque piscis non fugeret; intendi*, scil. τὸν κάλαμον, et piscem demique, labore peracto, extraxi. Recedit haec ratio nonnihil a Briggsii, non multum tamen. Alia excogitarunt Iacobsius in animadv. in carmina Theocriti p. XXIX. et Graefius in Epistola crit. p. 93 sq. *Kiessl.*

52. „Haec frustra suspecta sunt viris doctissimis. Vox ἰδὼν significantissima est. Locus ita vertendus est: *ut piscem vidi, certamen illico confeci*. Quod ex sequentibus patet. — Ceterum scribendum, ut dorismo suus honos habeatur, ἄνω ἰδὼν τὸν ἄεθλον. Quomodo non semel locutus est Theocritus. Poteris etiamvertere, *Certamen mihi visus sum confecisse*. Quo sensu verbum ἰδεῖν ab Artemidoro ceterisque Ὀνειροκριτικῶν scriptoribus usurpatur, sed illud, opinor, verius.“ *Toupius*. Immo haec altera ratio a Toupio rursus posthabita vnice vera est. Referendum est ἰδὼν ad somnium, ut vs. 41. εἶδον ἑμαυτὸν — μεμαῶτα. Probavit hoc etiam Harlesius in nota manu scripta. *Kiessl.* Warton malit ἦνυσ' ἐγών. Eldickio placuit ἦνυσ' ἰδ' ὡς τὸν ἄεθλον. [Hunc sequuntur Bindemannus et L. H. Vossius. K.] Zeune probat illos (Ios. Scaligerum, H. Stephanum, Is. Vossium), qui legi iusserunt ἦνυσαι δ' ὄν. Brunck dedit κἄνω ἰδὼν → ἀνίλκυσαι atque ἀνέλλκυσαι pro ἀνίλ-

Πάντοθε τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶχε δὲ δέϊμα,
 Μῆ τι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθύς,
 Ἡ τάχα τὰς γλαυκὰς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας. 55
 Ἡρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τῶγκίστρῳ ἀπέλυσα,
 Μῆ ποτε τῷ στόματος τῶγκίστρια χρυσὸν ἔχοισιν.
 Καὶ τὸν μὲν πειστῆρσι κατῆγον ἐπ' ἠπειροιο

κυσσα etiam Valck. ex cdd. dedit. Musgrave corrigiit κ
 ἦνυσ' ὀδῶ τὸν ἄεθλον. ὀδῶ prospere, feliciter. Harl.

55. Quum in codice regio scriptum sit πάντα τε, et in
 edd. primis πάντα τοι τῷ (in Iunt. παντᾶ τοι), inde red-
 dendum putat Brunck πάντοθε τῷ, idque Valcken. in
 textum admisit pro παντᾶ. — εἶχε δὲ σῆμα revocavit
 Reiske ex ed. Aldina: idem est in cd. Vat. (et duobus
 aliis cdd.) Harl. εἶχέ με δέϊμα Call. με δῆμα vnus cd.
 Hoc με item est in ed. Lovan. aliisque. Lectionem Iun-
 tinam nondum repudio. Kiessl.

54. 55. Versum 54. Reiske sic corrumpit: μῆ τι Ποσειδάων
 πέλει ὁ πεφ. ἰχθύς; vide ne ipse Neptunus sit ille mihi
 acceperis piscis? — Vers. seq. Brunck dedit Ἀμφιτρι-
 τας pro Ἀμφιτρίτης, eumque sequutus est Valcken.
 Fundus est Homer. Odys. V. 422. et XII. 97. — χρυ-
 μῆλιον est in thesauro reconditum. Conf. Idyll. XXIV.
 121. Harl.

56. 57. In Iuntina vnoque Cod. Coisl. ἐγὼν ἐκ τῶν ἰγί-
 στρων. Reiskio placuit ἐγὼ κ τῶν ἀγκίστρων. Cd. Med.
 κατέλυσα. Lectionem τῶν ἰγίστρων etiam ex Ald. et cod.
 Vat. notavit Valck. Stephanus in minore edit. scripsit
 ἐκ τῷ ἰγίστρῳ ἀπέλυσα. — Vers. seq. Brunck. dedit μῆ
 ποκα: qui postea legendum coniecit μῆ πόκ' ἀπὸ στόμα-
 τος τῶγκίστρια χρυσὸν ἔχοισιν. In veterib. edd. et cdd. est
 τῶγκίστρια. Kiessl.

58. Quae lectio est in textu, ea ab ingenio Calliergi aut
 ex edit. Florent., nisi quod haec habet πιστῆρσι, profe-
 cta esse videtur. In Aldina est, καὶ τὸν μὲν πιστεύσασα
 καλά γε τὰν ἠπειράτον. Sic etiam Mss. nisi quod praebent
 aut καλή γε τὸν ἠπήρατον, aut καλα γε τὸν ἠπήρατον,
 aut καλά γε τὸν ἠπειροιο. Reiskius coniecit: καὶ τὸν μὲν
 πίστευσα, καλὸν γε τὸν ἠπειράταν et illum quidem funi-

Vndique auro obductum. Metus autem me tenebat,
 Ne forte Neptuno dilectus esset piscis,
 Aut forte caeruleae deliciae Amphitrites.
 Placide eum ego hamo exsolvi,
 Ne forte hamus auri quid ex ore retineret.
 Tum illum funiculis subtraxi in terram:

bus alligavi, praeclarum terrae continentis futurum incolam. I. H. Vossius: καὶ τὸν μὲν πλοῖωσα, καλὸν γε τὸν ἡπειρώϊαν quae vertit: *und mir huldigen liess ich den trefflichen Landbewohner. Eldickius: καὶ τὸ θ' ἐπισπείσας ἀνάγω γ' ἄγον ἡπειρόνδε.* In edit. Brunckii sic e coniecturis scriptus legitur versus: *καὶ τῷ μὲν πλοῖνος, χαλάσας τὸν ἐπήροτον ἰχθύον, ἄμοσα* etc. *et hoc auro fretus, sublato, suscepto amabili pisce, iuravi* etc. In notis tamen scribendum monuit ἄρας pro χαλάσας. Vulgatam *πειστήσει* vertunt *funiculis*. Sed *πειστήσῃ* idem esse quod *πείσμα*, vix doceri poterit. Immo significat aut vi activa *persuasorem*, aut passiva *obedientem*. Suidas: *ὑπήκοος*. Conf. Ahlwardt. p. 63. — *Zeunius*, quem Bindemannus sequitur, legit: *πλεκτηῖσι, retibus s. sportulis*, nempe ne quid ex tam pretioso pisce periret. *Ahlwardtus* multa excogitavit, de quibus, referente Dahlio, hoc praefert: *καὶ τῷ μὲν πλοῖνος ἔκατ' ἄγον ἐν ἡπειροῖω.* *Graefius: καὶ τὸν μὲν σπείσας ἀκάλ' ἄγαγον, ἡπειράταν* et illum quidem festinans tacite *absportavi, terrae habitatorem* factum; aut: *καὶ τὸν μὲν, σπείσας, καλὸν ἄγαγον ἡπειράϊαν, pulcrum terrae habitatorem.* Ne ipse ἀσύμβολος abeam ab hoc loco, cuius genuina lectio a solis cdd. exspectanda videtur, appono coniecturam, quae mihi in mentem venit: *καὶ τὸν μὲν πειστήσῃ γ' ἀνάγω: ἐπ' ἡπειροῖω* atque hunc quidem obsequentem *subduxi in continentem.* Quum praecesserint, illa, *καὶ οὐ γεύοντος*, haec, *καὶ τὸν μὲν πειστήσῃ*, apte rei narrationem continuant; apte etiam proxima adii-ciuntur: *quo facto iuravi, me non amplius esse mare tacturum, sed in terra pro rege aureo pisci tanquam subdito fideli imperaturum.* Verbum *κατάγειν* autem de pisce ex mari extrahendo et in terram subducendo recte vsurpari, nondum mihi persuasi; hinc scribendum censui *ανάγειν. Kiessl.*

Ἔμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγευς πόδα θεί-
ναι,

Ἄλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύσειν. 60
Ταῦτά με κἀξήγειρε τὺ δ', ὃ ξένη, λοιπὸν ἔρειδε
Τὰν γνώμαν ὄρθον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Καὶ σύ γε μὴ τρέσσης· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἐχθρὸν
Χρῦσον ὡς ἴδες εὔρες ἴσαι δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.

Εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσσων τὸ τὰ χωρία ταῦτα ματεύ-
σεις, 65

59. „οὐκέτι post ὤμοσα notandum: nam verba iurandi μὴ, μηκέτι etc. cum infinitivo poni possunt. V. Idyll. XXII. v. 134. XXVII. v. 34.“ Schaefer. Adde Hermann. ad Viger. p. 807. — Brunck. audacter scripsit ὤμοσα μηκέτι — πελάγευς. Hoc πελάγευς est iam in ed. Winterton. Aliquot cdd. βασιλεύσειν. Kiessl.

61. 62. ἔρειδε τὰν γνώμαν Zeune sic explicat: *animum, qui in dubio est, nec scit, quid capiat consilii, firma, et libera a dubitatione, ut habeat, quod certo sequatur sine metu.* Hinc sequitur, ut dein vulgata lectio ταρβῶ (Brunck dedit ἐγὼν — ταρβέω) sit retinenda. Contra Reiske Aldinam θαρβῶ revocavit. Harl. Zeunium sequitur Bindemannus; at Vossius vertit: *nunricht auf das übrige deinen Sinn.* Quod certe non exacte est expressum; sic enim pro λοιπὸν requiritur dativus. Iamblich. de Vita Pythag. §. 65. p. 134. καὶ τὸν νοῦν ἐνήρειδε ταῖς μεταβολαῖς τοῦ κόσμου συμφωνίαις. Moschus III. 56. ἐρείσας τὸ στόμα. Sensus est: *iam animum intende, scil. ut somnium recte interpreteris.* Kiessl.

63. τὺ γὰρ μὴ Brunck. In Aldina edit. et aliquot cdd. omit-
titur μὴ legiturque τρέσεις, τρέσσεις, τρέσεις⁷ vnde Reiske coniicit, καὶ σύ γε μὴ τι τρέσεις, quod Valckenario ne graecum quidem videtur. Harl.

64. In textu reposuimus cum Reiskio, Valckenario, Brunckio aliisque lectionem edd. Flor. Ald. et aliquot cdd. nisi quod in his scribitur εἶδες. Vulgata tamen lectio, χρῦσον εἶδες ἢ εὔρες, defendi potest, non ita

Ac iuravi, me posthac nunquam in mari pedem esse possitum,

Sed in terra mansurum et auro imperaturum.

Atque haec me excitarunt: at tu, amice, iam intende Mentem: iusiurandum enim ego, quod iuravi, timeo.

SODALIS.

Et tu noli timere: non iurasti: neque enim piscem Aureum ut vidisti, invenisti: similia sunt mendacis visa. Sin autem vigilans, non dormiens, tu in istis partibus investigabis

quidem, ut ante ἢ suppleatur μᾶλλον, sed ut ἢ accipiat pro οὐδέ, quemadmodum etiam interdum *aut* pro *nec*; ut Virgil. Aen. X. 592. — Quod sequitur ἴσαι, temere Reiskius mutavit in ἴσα, quia εἶσα erat in Aldina vnoque cod. *Kiessl.*

65 — 67. Vulgata vario modo tentata sunt. *Reiskius* primum versum ex Aldina, in qua est, εἰ με γὰρ κνώσων τοῦτο χωρὶς ταῦτα μαντεύσεις (quae eadem leguntur in pluribus cdd. nisi quod hi exhibent vel εἰ γὰρ με — ματεύεις, vel μαντεύεις: vultus εἰ με εἰπερῶς κνώσων τοῦτο χ. τ. ματεύσεις: edit. Iunt. εἰ ὑπάρ οἷς κνώσων) sic refinxit: εἰ μὲν γὰρ κνώσων κατὰ χωρὶς ταῦτα ματεύσεις, ἐλπιστῶν ὑπνῶν χάτες (h. e. χήτες, desiderio): nam si tu somnolentus, h. e. piger et remissus, hasce per regiones quaeres piscem carnum, propterea quod desideres sperata somnia, h. e. propterea quod inhias pisci aureo, cuius tibi species per insomnium est oblata et spes commota, vereor, ne tu pereas fame in ipsis illis tuis aureis insomniis. h. e. tametsi insomnia tua splendidis rerum speciebus obiiciendis te ludant, ductitentque atque exercent. *Wartonus* suspicatur: εἰ μὲν ἄρ' οὐ κνώσων τὸ τὰ χ. τ. μ. Ἐλπίς τῶν ὑπνῶν χάτες τὸν — λιμῶ καὶ τοῖς χ. ὄν. Omissa somnolentia, si diligenter easdem illas aquas exploraveris, tuisque officium rite feceris, spes erit somniorum, nec ea prorsus vana futura sunt. *Exquire carnum piscem, ne forte pereas fame et aureis illis somniis.* *Wartonum* sequitur *Brunck.* nisi quod ei pro εἰ scripsit. *Eldickius* apud *Valckenarium*, qui vulgatam retinuit lectionem, suspicatur: — ὄψεις

Ἐλπίς τῶν ὕπνων ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθύν,
Μὴ σὺ θάνης λιμῶ, καὶ τοὶ χρυσοῖσιν ὀνειροῖς.

*Eides γὰρ κνώσων. τὸ δὲ, χωρία ταῦτα ματεύσας Εὐθύς
ἰὼν ὕπνον, ζατεῖ τὸν σάρκ. ἰχθ. Koehlerus: ἐλπιστῶν ὕ-
πνων ζατεῖ τὸν σάρκ. ἰχθύν' prae illis pulcris ac desidera-
bilibus somniis quaere piscem carneum, ne tu moriaris
fame inter aurea illa insomnia. Bindemannus: ἐλπίδα τῶν
ὑπνων ζατεῖ τὸν — dann zur Erfüllung des Traums nur
fleischerne Fische gesucht. Lenissima et aptissima est
mutatio Comitii de Finkenstein: ἐλλοιδῶν ὕπνω, ver-
trauend auf die Wahrheit des Traums. Piscator enim
opinans, sodalem somnio inductum ista in regione
aureum piscem quaesiturum esse, eum admonet, ne
carneos pisces negligat. I. H. Vossius:*

*εἰ μὲν γὰρ κνώσων τὸ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
ἐλπίς τῶν ὕπνων. Ζατεῖ τὸν σάρκ. ἰχ.*

*Denn wo ein schlummernder du die Gegenden künftig
durchforschest;*

*Hoffe nur Hoffnung des Schlags! den fleischerne Fisch
dir gesucht!*

**Verum mihi reperisse videtur Bindemannus: modo lo-
cus sic interpungatur et intelligatur:**

*εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσων, τὸ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις
ἐλπίδα τῶν ὕπνων, ζατεῖ κ. τ. λ.*

*Si tu vigilans — in his locis investigabis spem somni,
h. e. piscem aureum, cuius tibi spes in somniis est
excitata. Pro καὶ τοῖς Valcken. scribendum putat καὶ
τοῖς χρυσοῖσιν ὀνειροῖς, Scaliger καὶ τοῖς χρ. ὀν. idem ad-
scripserat Is. Vossius, ediditque Brunckius. Kiessl.*

Spem somniorum, quaere carneum piscem,
Ne tu moriaris fame, licet in aureis somniis.

ARGUMENTVM
IDYLLII XXII.

Hic Hymnus in Dioscuros in duas partes descriptus est, quarum altera Pollucis (27 — 154.), Castoris altera praedicationem complectitur. Prooemio praemisso, quo laudes utriusque eorum communes exponuntur — 26. nobilissimum Pollucis cum Amyco certamen describitur. Quum enim Argonautae ad Bebrycum oras appulissent, Castor et Pollux aquam petitem euntes, in regione fontibus irrigua Amycum inveniunt, qui immenso corporis robore fretus, tum demum illis aquae hauriendae copiam fore promittit, quum pugilatu ipsum superassent — 75. Conditione accepta convocatisque Bebrycibus et Argonautis, certamen committitur, in quo Pollux, quum iam verendum esset, ne adversarii opprimeretur robore, superior evadit — 150. — In altera Hymni parte Castoris cum Lynceo pugna enarratur. Nam quum Leucippi filiae a Dioscuris essent raptae, Idas et Lynceus, Apharei filii, quibus illae prius desponsatae fuerant, raptores ad Apharei tumulum assequuntur. Tum Lynceus, Dioscuris, ut puellas redderent, frustra persuadere conatus, Castorem ad pugnam provocat — 180. Castore annuente primum hastis, tum gladiis pugnant; qua in pugna Lynceus vulnere affectus, in patris tumulto, quo confugerat, ense transverberatur — 204. Iam Idas, fraternae caedis dolore correptus, defractam cippi partem in Castorem missurus Iovis fulmine percutitur — 215. — Eichstadtio p. 45. hic hymnus e pluribus carminum particulis ab Alexandrino Rhapsodo inepte consutus videtur. Dahlius contra probabile esse censet, hoc carmen ab ipso Theocrito in juvenili aetate, quum ingenium eius nondum satis subactum in vberiores et luxuriantes rerum descriptiones evagaretur, compositum nec tamen omnibus partibus absolutum esse; fortasse etiam nonnullos versus, quibus tres carminis partes (v. 1 — 26. 27 — 156. 157 vsque ad finem) aptius connecterentur, temporis iniuria interiisse. — In Aldina inscribitur Idyllium: *Διόσκουροι κοινῇ ἰάδι* in ceteris editionibus: *Διόσκουροι διορίδι ἑξ ἀπομιαστικῶν ἰδύλλιον*.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ αβ.

Ἵμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχῳ Διὸς υἱῷ,
Κάστορα καὶ φοβερὸν Πολυδαύκεα πύξ' ἐρεθίσθεν,
Χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσας βοέοισιν ἱμάσιν.
Ἵμνέομες καὶ δις καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κούρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίους δὴ ἀδελφούς, 5
Ἀνθρώπων σωτήρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἑόντων,
Ἴππων δ' αἵματοεντα ταρασσομένων καθ' ὄμιλον,

In Analectis Brunckianis est Idyll. XXI. Argumentum est pars historiae Argonauticae. Cum Theocrito compara Apollonium Rhod. II. ab init. et Valerium Flaccum IV. Argonaut. 99 — 354. quorum quilibet pro ingenio et suo et generis poeseos illas de Amyci et Pollucis pugna fabulas ornavit atque amplificavit. Vt autem Theocritus simplicius, sublimius et vberius Valerius Flaccus historiam exponeret, diversa carminis ratio poposcit: quod contra Wartonii iudicium videbatur monendum. De Polluce autem, Castore, Ida et Lynceo, horumque parentibus, origine, necessitudine fatisque Burmannus in catalogo Argonautarum suae Valerii Flacti editioni praefixo, vberius disseruit. *Harl.*

2 — 5. ἐρεθίσθεν pro ἐρεθίζεν cum Brunckio. — Odyss. XI. 299. Κάστορα δ' ἱππόδαμον καὶ πύξ' ἀγαθὸν Πολυδαύκεα. — Pro vulgata μέσας emendate scriptum est μέσας a Heiskio, Hemsterhusio, Valcken., Brunckio, aliis. — βοέοισιν ἱμάσιν Ald. 2. — De locutione κούρης Θεστιάδος vid. ad Idyll. XV. 110. — Strab. X. p. 461. Cas. (p. 227. Tzsch.) φασὶ δὲ Τυνδαρεω καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐ-

G E M I N I.

IDYLLION XXII.

Cantu celebramus Iovis aegiochi Ladaeque filios,
Castorem et terribilem in pugilatu Pollucem,
Quum manus innexuit medias bubulis loris.
Celebramus hisque terque masculos liberos
Filiae Thestii, Lacedaemonios geminos fratres,
Hominum servatores in acie novaculae iam versantium,
Equorumque turbatorum in cruento hominum tumultu,

τοῦ Ἰκάριον, ἐκπεσόντας ὑπὸ Ἰηποκόωντος τῆς οἰκείας, ἐλ-
θεῖν παρὰ Θεστίαν τὸν τῶν Πλευρωνίων ἄρχοντα — τὸν
μὲν οὖν Τυνδαρεῶν ἐπανελθεῖν οἴκαδε γήματα Λήδαν τὴν
τοῦ Θεστίου θυγατέρα. Add. Siebelis. ad Hellen. ab ipso
edita p. 102 sq. — Vers. 5. Brunck. κώρας — Λακε-
δαιμονίως — ἀδελφῶς. Kiessl.

6. Fuit Castoris et Pollucis hominibus naufragio pericli-
tantibus succurrere. Conf. Hymn. Homer. εἰς Διосκού-
ρους (nr. XXXIV.) v. 6 sqq. add. Mitscherlich. ad Ho-
rat. Od. I. III. 2. — Proverbialem locutionem ἐπὶ ξυροῦ
εἶναι de iis, qui in extremo periculo versantur, vsurpa-
ri solitam primus protulit Homerus Iliad. X. 173. τῶν
γὰρ δὴ πάντισσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς ad quem lo-
cum Heynius: „ductum puta a momento, cum culter
tonsorius iam admotus est cuti.“ Ab hac explicatione
discedit paulum Koeppenius, laudans post Schwebel.
ad Lamb. Bos. p. 528 sq. ed. Schaef. locum Herodot.
VI. 11. Ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγμα-
τα. Adde notata ad Viger. p. 609. Wartonum et Dam-
mii Lexic. gr. col. 1635. Jacobs. Anthol. Gr. Vol. II. p.
275. Kiessl.

Ναῶν θ', αἱ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα
 ἄστρο βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις.
 Οἱ δὲ σφέων κατὰ πρύμναν αἰείραντες μέγα κῦ-
 μα, 10
 Ἡὲ καὶ ἐκ πρῶραθεν, ἣ ὄππα θυμὸς ἐκάστου,
 Εἰς κοίλαν ἔρριψαν, ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχους
 Ἀμφοτέρως κρέματα δὲ σὺν ἰστίῳ ἄρμενα πάντα,
 Εἰκὴ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
 Νυκτὸς ἐφερποῖσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα, 15
 Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀρρήκτοιςι χαλάζαις.
 Ἄλλ' ἐμπᾶς ὑμεῖς γε καὶ ἐκ βυθοῦ ἔλκετε νᾶας

8. 9. Legendum καὶ οὐρανὸν censuit Hemsterhus. — *ναῖες*
 — ἄστρο βιαζόμεναι sunt naves, quae invitis et relu-
 ctantibus astris, h. e. tempore intempestivo et pericu-
 loso in altum evehuntur. Sic Herodot. IX. 41. p. 712.
 Wesseling. (quem cum Valckenario ad illum locum con-
 feres): τὰ σφάγια τὰ Ἡγησιστράτου ἔἴην χαιρεῖν, μηδὲ
 βιάζεσθαι· non reluctari, nullam vim adferre, nolle, ut
 invitata litarent. Thucyd. VII. 69. βουλόμενοι βιάσασθαι
 εἰς τὸ ἔξω, vbi Schol. μετὰ βιάς ἐξελεθεῖν. Conf. Dorvill.
 ad Charit. p. 114. = 268. [Add. Toup. in Append.
 Schaefer. ad L. Bos. p. 612. Koeppen. ad Iliad. XI. 558.
 interpretes ad Matth. XI. 12. Reisk. ad hunc Theocriti
 locum. In eandem sententiam dicitur βία τινός. V.
 Hermann. ad Viger. p. 723. Sophocl. Ant. v. 59. νόμον
 βία. Kiessl.] Non opus igitur est correctione Wartoni
 ἄστρο πιαζόμεναι. Harl. [Πιαζόμεναι Graecis, opinante
 Valckenario, erat inauditum. — Ἐγκυρῆσαι ἀπὲ τῶν
 ἐντυχεῖν Suidas. Conf. Liebel. ad Archilochi fragm.
 XLVI. p. 130. καὶ φρονεῦσι τοῖ, ὁποῖοι ἐγκυρῶσιν ἐρ-
 γμασιν. Iliad. III. 23. μεγάλα ἐπὶ σώματι κύρσας. Cd.
 Vat. ἔγκυρσαν. Kiessl.]

11. In vno cd. ἣ ἐκ πρόσθεν ὄπη θ. ἐκάστοιο. Ald. 1. ἣ ἐκ
 πρῶραθεν ἣ ὄπη. reliquae edd. ὄπηκ. Brunck. ὄπηκ sine
 iota subscripto. Kiessl.

12. 13. εἰς κοίλαν scil. τὴν ναῦν· est autem κοίλη proprie
 ima pars navigii supra sentinam, in quam, qui abscon-
 dere se volunt, descendunt. v. Scheffer de militia na-

Naviumque, quae occidentibus et coelo orientibus astris
reluctantes

In gravia inciderunt ventorum flamina.

Hi a puppi earum sublato magno fluctu,

Vel etiam a prora, vel qua cuilibet impetus est,

In alveum irruerunt, fregeruntque latus

Vtrumque: pendent cum velo rudentes omnes,

Temere disrupti: plurimus coelitus imber,

Nocte ingruente: murmuratque latum mare,

Pulsatum flatibus indomitaque grandine.

Attamen vos vel ex profundo retrahitis naves

vali, I. cap. 6. p. 47. Vpsaliae 1654. [*Η κολλη* eadem ratione dicitur, qua *ἡ πρύμνα* et *ἡ πρῶρα*, *der Bauch des Schiffes*; hinc apud Homerum *αἱ κοῖλαι νῆες*, *die bauchigen Schiffe*. In Cd. Vat. *κολληαν*. *Kiessl.*] — *τοίχως ἄμφοτέρως* Brunck. *τοίχως* Scheffer l. m. p. 48. interpretatur *foros*. Versa tamen 51. vbi v. Warton. sunt *parietes navis*. *Harl.* *Ἄρμενα πάντα*, *das ganze Tauwerk*, *alles Takelwerk*. *Kiessl.*

15. Pro vulgata lectione *ἐφερπύνας*, quae commode explicari nequit, dedi *ἐφερποῖσας*. Eandem lectionem reddidisse videtur Vossius in interpretatione vernacula: *während die Nacht anschleicht*. Modo arcuisset notionem *rependi*; nam *ἐφάρπειν* idem est quod *ἐπέγειν* *θαί*. Homer. *Iliad*. II. 413. *καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν*. Nostro loco est cogitandum de atra nocte interdium per foedam tempestatem incubante ponto. *Kiessl.*

16. 17. *κοπτομένα* Brunck. — pro *ἀρρήκτοισι* esse qui legant *ἀρρήτοισι*, monuit Stephanus; sed illud servandum esse, praecipit etiam Reiskius, *ἀρρήκτων* explicans id omne quod perrumpi, frangi, domari negat. — Idem et Valcken. vers. seq. *ἔμπας* pro *ἔμπης* et *ἀλλ' ἔμπας* est, *et tamen*, *at nihilo minus*. v. Valcken. in epistol. ad Röver. p. XXXVII. — *ὑμεῖς γε* pro *ὑμ. τε* maluit Reisk., quem cum Brunckio et Schaefero sequuti sumus. — Ceterum conf. ad hunc locum Horat. *Od*. I. 12. 25 sqq. add. Bentl. ad Horat. *Od*. I. 14. 10. vbi citat Horat. *IV*. 8. 32.

Αὐτοῖσιν ναῦταισιν οἰομένοις θανεῖσθαι.

Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα

Ἄμ πέλαγος· νεφέλαι δὲ δειδραμον ἄλλυδις ἄλ-
λαι· 20

Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον
ἀμαυρῆ

Φάτνη, σημαίνοισα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα.

Ἦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθοῖσι, ὦ φίλοι ἄμφω,

Ἰππῆες, κιθαρισταί, ἀεθλητῆρες, αἰδοί.

Κάστορος ἢ πρώτου Πολυδεύκειος ἄρξομι αἰεῖδεν; 25

Ἀμφοτέρως ὑμνέων, Πολυδεύκεια πρῶτον αἰέσω.

*clarum Tyndaridas sidus ab infimis
quassas eripiunt aequoribus rates.*

Kiessl.

18. 19. αὐτοῖσι correxit Reiske ex Aldina utraque: αὐτοῖ-
σιν Valck. et Brunck. cum ceteris. — ναῦταισιν Brunck.
Subaudiendum est σύν, vt Pierson. in Verisimil. p. 40.
et Wartonus pluribus docuerunt. [Meliora de hac di-
cendi ratione docuit Hermann. in Mus. stud. antiq. Vol.
I. fasc. I. p. 164 sq. et ad Viger. p. 882. *Kiessl.*] Ille
idem Warton. vers. seq. legi iussit ἀπελλήγοντι, quod
Brunck in textum recepit, qui tamen in notis vno λ
scribi iubet ἀπελήγοντ', laudatque Ernesti ad Iliad. XV.
51. at Valck. dedit et tuetur ἀπολήγοντ' ἄνεμοι. *Harl.*
[Vnice Valckenarium probo; est autem ἀπολήγοντι pro
ἀπολήγοντι, non, quod opinatur Graefius, pro ἀπολή-
γοντο. Ceterum quum liquida λ per se sola praecedentem
vocalem longam efficiat, vt μεταλήγων in Apollon.
Rh. I. 1271. (ad quem locum conf. Brunck.) circumfer-
tur, ita etiam in Hom. Iliad. II. 452. scribendum erit
ἄληκτον, et XV. 51. ἀπολήξης, vbi ex auctoritate Ari-
starchi editur ἀπολλήξης. *Kiessl.*]

21. 22. *Asellorum praesepe* est astrum, quod in pectore
cancri adparet: item *nebulosa* (νεφέλιον) dicitur, nam
est stellarum compages (νεφελοειδής συστροφῆ, ein *neb-
lichter Sternhaufen*): duae autem stellae quartae ma-
gnitudinis, quibus ex utraque parte praesepe quasi cin-
gitur, *Aselli* vocantur, quod Liber, Vulcanus et Saty-
ri, asinis insidentes, adversus Gigantes in bellum pro-

Cum ipsis nautis, iam iam morituros se esse putantibus.
 Subito desinunt venti, et nitida serenitas fulget
 Per mare: nubila diffugere alia alio:
 Rursusque apparent vrsae, asellosque inter medios ob-
 scurum

Praesepe, significans omnia ad navigandum constare coe-
 lo sereno.

O vos ambo mortalibus auxiliatores, o amici ambo,
 Equites, citharistae, pugnatores, cantores.

A Castore an a Polluce primo incipiam canere?
 Vtrumque celebrans, Pollucem primum cantabo.

fecti, rugitu eos asinorum territos in fugam praecipites
 dedisse dicuntur ab Eratosthene apud Hyginum in Poe-
 tic. Astronomico II. cap. 25. vbi etiam alia narratur fa-
 bulae origo. Adde *Strauchii Astrognosian*, ed. quart.
 Witteberg. 1681. p. 106. *Harl. Conf. Ideler*, Unter-
 suchungen üb. d. Ursprung u. Bedeut. d. Sternnamen.
 p. 160. *Voss. ad Virgil. Georg.* p. 175. *Plin. H. N.*
 XVIII. 55. *sunt in signo Cancri duae stellae parvae,*
Asetli appellatae, exiguum inter illas spatium obti-
nente nubecula, quam Praesepeia appellant. — De
 arcto maiore (Helice, Septentrione, Plaustro) et mi-
 nore (Cynosura) conf. *Ideler*, l. c. p. 4 sqq. *Voss. ad*
Georg. p. 88. Cum reliquis conf. *Virgil. Aen.* 3, 518.
postquam cuncta videt coelo constare sereno. Kiessl.

24 — 26. καθαρικατ Brunck; idem ex duobus, quae hic
 coniecit Reiske, legendum esse aut *αἰδων*, aut *αἰδὴν*,
 prius, etiam Valckenario probatum, admisit. At Koeh-
 ler iudicavit, non opus esse, vt *αἰδων* mutetur alia
 lectione, sive *αἰδων*, sive *αἰδὴν*, genitivos autem pen-
 dere ab *αἰξομαι*. [Reiskii iudicium sequuntur etiam
 Dahlius et Iacobsius. Verum *αἰδων* retineri posse be-
 ne vidit Dahlius. *Kiessl.*] Idem praeterea locum sic di-
 stinctum malit: *Καστορος — αἰδων, Ἀμφοτέρως ὑμνέων;*
Πολυδευκ. πρῶτον αἰσω. — Brunck dedit *ἀμφοτέρω* —
πρῶτον αἰσω: atque *ἀμφοτέρω* pro vulgato *ἀμφοτέρως*
 habet etiam Valckenar. *Harl.* [Nos cum Gaisfordio
 ex codicis Vaticani collatione Dorvilliana scripsimus
ἀμφοτέρως, vt ipse Valcken. XXIV. 5. *Kiessl.*]

Ἡ μὲν ἄρα προφυγούσα πέτρας εἰς ἐν ξυνοῦ-
 σας
 Ἀργῶ καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου,
 Βέβρυκας εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέροισα
 Ἐνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ 30
 Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
 Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θίνα βαθὺν καὶ ὑπήνεμον ἀκτῆν
 Εὐνάς τ' ἐστόρνουντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων.
 Κάστωρ δ' αἰολόπωλος, ὃ, τ' οἰνωπὸς Πολυδεύ-
 κης,
 Ἀμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἐταίρων. 35
 Παντοίην δ' ἐν ὄρει θηγέμενοι ἄγριον ὕλην,
 Εὐρον αἰένναον κράναν ὑπὸ λισσαῖδι πέτρῃ

27 — 29. *συνιούσας* Brunck. Sunt insulae Cyanaeae. vid. Idyll. XIII. 22. ibique Schol. Melam II. 7. 3. Ovid. Trist. I. el. 10. 34. Apollon. Rhod. II. 565. Valer. Flacc. Argon. I. 60. et frequenter. Theocritus autem in situ regionis discedit ab Apollonio: hic enim Bebrycas et Amyci regionem ponit citra Bosporum in Propontide, ille contra ultra Bosporum in Bithyniae littore, quod Pontus alluit; quae diversitas in re tam abscondita et fabulosa haud miranda est. v. Palmer. Exerc. p. 812. Harl. [Strab. XIII. p. 586. (p. 273. Tzsch.) ὑστερον δὲ ἠκολούθησαν μεταβολαὶ παντοῖαι· τὰ μὲν γὰρ περὶ Κίχρον Φρύγες ἐποίκησαν ἕως Πρακτίου· τὰ δὲ περὶ Ἀβυδὸν Θράκες· ἐτι δὲ πρότερον τούτων ἀμφοῖν Βέβρυκες καὶ Λυόνες. Adde eundem lib. VII. 3. 2. (p. 295. Cas.) et XII. 3. 5. (p. 541.) Potter. et Tzetz. ad Lycophron. Cassandr. 516. Beck. Welt- u. Völkergesch. Vol. I. P. I. p. 517. Scholia ad Apollon. Rh. II. 2. iam ab Harlesio citata. K.]

30. *ἀμφοτέρων ἐξ* cdd. et edd. ante Stephanum, item Valckenarius et Brunck., probatumque Reiskio in animadvers. Harl. Hermannus de emend. rat. gr. gr. p. 66. „Quin apud poetas si versus dictione oxytona finiuntur, eam recte quidam recentiorum, vt Posselius, etiam si amplius procedat constructio, acuto accentu notandam iudicarunt. In qua re duces habent haud paucos e veteribus codicibus. Sic in Theocrito XXII. 30.“

Navis quidem quum effugisset petras in vnum concurreres

Argo, et nivosi perniciosum os Ponti,

Ad Bebrycas pervenit, deorum caros liberos vehens.

Ibi per scalam vnam multi ex vtroque

Pariete viri descendebant de nave Iasonia.

Egressique in littus profundum et tranquillam oram

Toros sternebant; lignaque ignis excitandi causa manibus terebant.

Castor autem velox equo, et fuscus Pollux,

Ambo in solitudine vagabantur, deerrantes a sociis.

Copiosam et horridam in monte spectantes silvam,

Invencrunt perennem fontem sub glabra rupe

Etymol. M. p. 524, 21. ἡ δὲ πρόθεσις, ὅταν αὐτῇ σύμφωνον ἐπιφύρηται, τρέπει τὸ ξ εἰς κ. — ἔτι δὲ προσθεῖναι, καὶ χωρὶς εἰ μὴ εὐρεθῆ ἔν τέλει στίχου· ὅλον ὡς παρὰ Θεοκρίτου, Ἐνθα κ. τ. λ. Kiessl.

31. 32. ναός (cum vno cd.) — ἀκτάν, Brunck. — ἀκτῆ ὑπὴνεμος est littus vento non expositum; vid. Tourpium. Harl. Soph. Antig. 407. Erf. min. καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπὴνεμοι. ad quem locum Erfurdt. laudat Xenoph. Oec. XVIII. 7. Kiessl.

33. πυρεῖα sunt instrumenta, ex quorum collisione ignis extunditur. v. Apoll. Rh. I. 1184. (ibique Schol. p. 99. et p. 434. ed. Schaef.) et Casaub. Lectt. Theocr. c. 20. Harl. Add. notata a Siebelisio ad Hellen. p. 62. Kiessl.

35. 36. ἀποπλαγέντες in vno cd. Medic. — παντοίαν — ὕλαν — πέτρα Brunck. et haec duo quidem cum cdd. vs. 36. δ' omittit cd. Vat. Ald. 1. et Iunt. Kiessl.

37. Eustathius ad Dionysium v. 1055. ὅτι εὐρηται ὡδε τὸ αἰνάος δι' ἐνός ν, καὶ μετὰ ἐκτάσεως τῆς ἀρχουσης. φησὶ γὰρ, καὶ πόρον αἰνάων ποταμῶν. οὕτω δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς, αἰνάοις ποταμοῖσι κατὰ ῥόντος. καὶ παρὰ Θεοκρίτου δὲ εὐρηται τοιαύτη γραφή, ἐνθα λέγει, εὐρον δ' αἰνάσον κρήνην. εἰ μὴ τις τὴν τῶν ἀντιγραφῶν αἰτιώμενος φαυλότητα, φυλάσσει μὲν τὴν διὰ τῶν νν γραφήν, θεραπεύει δὲ τὸ πύθος τοῦ μέτρου διὰ συνιζήσεως, ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ τῶν Ἀλευτι-

Ἴδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτω· αἱ δ' ὑπένερθεν
 Λάλλαι κρυστάλλω ἢ δ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
 Ἐκ βυθοῦ· ὑψηλαὶ δ' ἐπεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι, 40
 Λεῦκαι τε; πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
 Ἄνθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
 Ὅσδ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρῦει ἄν λειμῶνας.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκεν,
 Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλασμένος οὐατα πυ-
 γμαῖς 45

Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια καὶ πλατὺ νῶτον
 Σαρκὶ σιδαρεῖη, σφυρήλατος οἶα κολοσσός.
 Ἐν δὲ μῦες στερεοῖσι βραχίουσιν ἄκρον ὑπ' ὤμων
 Ἔστασαν, ἦντε πέτροι ὀλοῖτροχοι, οὓς τε κυλίνδων
 Χειμάρρους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίνας· 50
 Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ἤωρεῖτο

κῶν Ὀππιανοῦ. — Λισσάδες Schol. ad Apollon. Rhod.
 II, 731. αἱ ὑψηλαὶ καὶ ἀνάγεις. Kiessl.

38 — 40. ὑπένερθε Λάλλαι, h. e. calculi sive lapilli flu-
 viales et littorales (v. Hesych. h. v.), reposui cum Brun-
 ckio et Valckenario, iubentibus egregieque illustranti-
 bus Ruhnkenio in Auctario Emendatt. ad Hesych. Al-
 bert. tom. II. p. 420. et Toupio apud Wartonum. Vulgo
 ἄλλαι· at enim vnus tantum fontis descriptio est. Reiske
 de coniectura dedit ἄμμοι, glareae, lapilli arenacei;
 quod verum esse Wartonus putabat. — Vers. 40. δ'
 ἐπεφύκεσ. pro δὲ πεφύκ. Brunck et Valck. δὲ πεφύκασιν
 edd. vett. Harl. — πεῦκαι, pinus, vel silvestres, Kie-
 fern, Föhren, vel sativae, Pinichenbäume. Schreber.

41. λεῦκαι, populi albae, weisse Pappeln. — πλάτανοι,
 platani orientales Linn. Platanusbäume. — κυπάρις-
 σοι, cypressi, Cypressenbäume. Schreber.

42. 43. Conf. Idyll. VII. 80 sq. Harl. Vs. 44. δὲ forma
 ἐνδιάασκε vid. ad Idyll. XXIV. 56. Kiessl.

45. τεθλασμένος pro vulgato τεθλασμένος Brunck. et Val-
 cken. ex cd. Vatic. Harl. De contusis pugilum auri-
 bus post Winkelmannum disputavit Visconti ad Phi-
 lostr. Heroic. p. 488. ed. Boissonad. Jacobs. — σκλη-

Aqua plenum liquida: atque subtus
 Lapilli crystallo argentove similes refulgebant
 E fundo: sublimes prope natae erant taedae,
 Populique, platanique, et frondosae cupressi,
 Floresque odoriferi, hirtis grata opera apiculis;
 Quotquot vere vergente prodeunt in pratis.
 Ibi vir immanis sedem habens sub dio manebat,
 Saevus adspectu, duris fractas aures habens caestibus:
 Pectora eminebant in globum conformata, et latum
 dorsum
 Carne ferrea, malleis fabricati instar colossi.
 Musculi in validis brachiis summo sub humero
 Exstabant, ceu saxa rotunda, quae volvens
 Torrens magnis circumcirca polivit gurgitibus:
 At per dorsum et collum pendeat

ραὶ πυγμαῖ, duri pugnī, i. e. duris caestibus induti.
 Virgil. Aen. V, 478. *duros libravit caestus.* Quicquid
 pertinet ad caestus, *durum* vocatur, adeo vulnera cae-
 stu inflictā, vt Aen. V, 436. *duro crepitant sub vul-
 nere malas.* Restituimus *τεθλασμένοις.* *Kiessl.*

46. 47. *στάθαι* Brunck. Elegans est pictura hominis ter-
 ribilis. Conf. Valer. Flacc. IV. 202 sqq. et Apollon. II.
 58. — *ἑσφιέκωτο πελώρια* legendum suspicabatur Hem-
 sterhusius. *Harl.* De graviter armatis Heliodoros T. II.
 p. 504. ed. Bip. *σιδηροῦς τις ἀνήρ φαινόμενος ἢ καὶ σφυ-
 ρήλατος ἀνδρίας κινούμενος.* *Jacobs.*
49. *ὀλοότροχοι* edd. pr. Reiske et Brunck. *ὀλοότροχοι* Ste-
 phan. Valck. et recentiores. [Sic scribitur etiam *Iliad.*
 XIII. 137. quem locum expressit Virgil. Aen. XII. 684.
 coll. Hesiod. Scut. 575 sqq. *Kiessl.*] Valckenario tamen
 scribendum potius videtur: *ἦνπε πέτρος ὀλοότροχοι, οὐς
 γε* etc. *Harl.* Valckenarii coniecturam *ὀλοότροχοι* cum
 Schaefero adscivimus. Eandem scripturam tanquam
 optimam probat etiam *Riemer* in Lex. gr. s. v. vt sit i. q.
ὀλοότροχοειδής, κυλινδρικός. add. Etym. M. p. 622, 59. *K.*
 — Suspiciosior aliquis *ἑστάσαν* scriberet. *Koenius* ad
 Gregorium Dial. Dor. §. CXXVII.

Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδῶνων.
Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Χαίρε ξεῖν, ὅστ' ἐσσί. τίνες βροτοί, ὧν ὄδε χω-
ρος;

ΑΜΥΚΟΣ.

Χαίρω πῶς, ὅτε γ' ἄνδρας ὀρώ, τοὺς μήποτ' ὄπω-
πα;

55

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Θάρσει μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φαθὶ λεύσ-
σειν.

ΑΜΥΚΟΣ.

Θαρσέω· κούκ ἐκ σοῦ με διδάσκεισθαι τόδ' ἔοικεν.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἤδ' ὑπερόπτης.

ΑΜΥΚΟΣ.

Τοιόσδ' οἶον ὀράς· τῆς σῆς γε μὲν οὐκ ἐπιβαίνω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἐλθοις, καὶ ξενίων γε τυχῶν πάλιν οἴκαδ' ἰκά-
νοις.

60

ΑΜΥΚΟΣ.

Μῆτε σύ με ξείνιζε· τὰ τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἐτοίμῳ.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Δαιμόνι, οὐδ' ἂν τοῦδε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης;

52. Ahlwardtus comparat Claudian. Rapt. Pros. I. 16.

— — — simul procedit Iacchus
Crinali florens hedera, quem Parthica volat
Tigris et auratos in nodum colligit ungues.

ἄκρον cd. Vat. et Iunt. ἀφημμένοι. Kiessl.

54. ὅτις ἐσσί, corrigebat Is. Vossius. Kiessl.

55 — 57. ὅτε γ' pro ὅτε γ' Brunck. et Valck. ex coniectura Reiskii. [Ferri tamen potest ὅτε τε, quando, vt Iliad. β. 471. ὦρη ἐν εἰαρωῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δέει. Kiessl.]
— ὀρώ τῶς ed. Florent. [μῆ πρὶν ὄπωπα, aliquot cdd.
— vers. 56. φημί, ὑπολαμβάνω, i. q. δοκῶ, saepius, neque in solo Homero. v. Schaeff. Mel. crit. p. 156.]

Pellis leonis ab extremis connexa pedibus.
Eum prior alloquitur praemiis ornatus Pollux.

POLLVX.

Salvus sis, amice, quicumque es. quinam sunt homines,
quorum haec est regio?

AMYCVS.

Quomodo salvus sim, quando homines video, quos nunquam
vidi?

POLLVX.

Bono animo es: neque iniustos, neque ex iniustis natos
videre te existima.

AMYCVS.

Bono animo sum: neque ex te hoc me discere oportet.

POLLVX.

Ferox es, ad omnia iracundus et superbus.

AMYCVS.

Talis qualem vides: tuam quidem terram non calco.

POLLVX.

Venias, et donis hospitalibus remuneratus domum redeas.

AMYCVS.

Nec tu me hospitio excipe, et quae a me accipias, non
sunt in promptu.

POLLVX.

O bone, an ne de hac quidem aqua bibere tu concedes?

Conf. eundem de locutione ἐξ ἀδύλων ad L. Bos. Ell. p. 519. *Kiessl.*] — Vers. 57. ἐκ τοῦ με Brunck, forsitan ex Flor. in qua est σεῦ. *Harl.* [Affirmante Gaisfordio Iunt. disertissime habet σου. *Kiessl.*]

58. ἦδ̄ pro ἦ ὑπερόπτης Valcken. suadente Hemsterhusio, quos sequimur. *Kiessl.*

59. οἶος Steph. et rel. quod mutarunt Warton. in notis, et Valck. Brunck ac Reiske in textu in οἶον. Heinsio placuit τοῖδ̄ οἶος (dor. pro οἶον) ὄφῃς. In Cd. Vat. τοῖδ̄ οἶον. *Harl.*

62. τοῦδε pro τοῦ γε Brunck et Valck. ex Flor. receperunt. *Harl.*

ΑΜΥΚΟΣ.

Γνώσεται, εἴ σου δίψος ἀνειμένα χεῖλα τέρσει.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄργυρος, ἢ τίς ὁ μισθός, ἔρεις, ᾧ κέν σε πίδοι-
μεν;

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἰς ἐνὶ χεῖρας ἄειρον, ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς. 65

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Πυγμάχος, ἢ καὶ ποσὶ θένων σκέλος, ὄμματα δ'
ὄρδά;

ΑΜΥΚΟΣ.

Πῦε διατεινάμενος, σφετέρῃς μὴ φεῖδω τέχνης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Τίς γάρ, ὄτῳ χεῖρας καὶ ἐμοὺς συνεργίσω ἰμάντας;

ΑΜΥΚΟΣ.

Ἐγγύς ὄρας οὐ σύ μ' ; Ἄμνηκος κεκλήσεθ' ὁ πύ-
κτης.

64. Wartonii coniecturam, ἄργυρον ἢ τίνα μισθὸν ἔρεις, re-
posuit Brunck: at vulgata lectio fortior et exquisitior
mihi esse videtur, et intellexi postea, Valckenarium
idem fere sentire. Pro ᾧ, quod dedit Iunta, edd. pr.
cum cdd. ὡς exhibent. *Harl.*

65. Apoll. Rhod. II. 14. πρὶν χεῖρεσσιν ἐμῆσιν εἰς ἀνὰ χεῖ-
ρας ἄειραι. *Iacobs.*

66. Reiske huic versui personam Pollucis, et versui 67.
Amyci praescripsit, addita interrogationis signo, eum-
que sequutus est Valckenarius. Idem Reiske reduxit
lectionem edd. prisc. firmatam a cd. Vat. (nonnullisque
aliis et ed. Call.) ὄμματα, quemadmodum legendum pu-
tavit etiam Wartonus (qui comparat Idyll. V. 56.) et
scripserunt Valcken. atque Brunck. ἄμματα a Stephano
in reliquis editt. venit. *Harl.* — ποσὶ θένων σκέλος,
i. e. ὑποσκειλίζων, *supplantans; den andern mit dem
Fusse ins Knie schlagend.* Conf. Ahlwardt, p. 129. *K.*
Vers. 67. De σφετέρῃς nota est disputatio Wolfii V. S.
in Prolegom. p. 247 sq. add. Fischer. ad Weller. II. p.
257. — De διατεινέσθαι Reisk. citat Casaubonum ad
Dion. Chrysostom. *Kiessl.*

AMYCVS.

Scias, si tibi atis remissa labra arefaciet.

POLLVX.

Argentum, an qualis sit merces, dicesne, qua te conciliemus?

AMYCVS.

Vnus contra vnum manus attollito, adversus viro consistens.

POLLVX.

Pugilatū decernens, an etiam pedibus feriens crux, oculisque rectis?

AMYCVS.

Pugilice connitens, vestrae noli parcere arti.

POLLVX.

Quisnam ille, cum quo manus caestusque meos configam?

AMYCVS.

Prope adest: non tu me vides? Amycus vocabitur pugil.

69. Retinui ingeniosam, a Toupio probatam et a Brunckio receptam coniecturam Reiskii, aptissimam illam ritui antiquo, quo congressuri mutuo nomina sua ederent; nec multum ea discedit a vestigiis scripturae in edd. pr. ἔγγυς ὄραῖς οὐ σύ με ἀμιὸς κεκλ. —. Verbum καλεῖσθαι et h. l. et vs. 71. est *esse*; quam verbi vim Casaubonus (Lect. Th. c. III.) aliique satis declararunt et stabiliverunt. A Stéphano, derivata forsitan ex ed. Flor., est lectio vulgata: ἔγγυς ὄραῖς οὐ γύνυς ἐὼν κεκλ. [Gaisford. restituit istam lectionem Iuntae, stabilitam a Cd. Vat. in quo est γύνυς. Kiessl.] Etiam Valcken. hunc verum ad Reiskii mentem exhibuit, negans quidem, eum plane sincerum esse. Harl. [Reiskius locum sic constituit: ἔγγυς ὄραῖς οὐ σύ μ'; *prope adest. non tu me vides?* Ad verba Ἀμυκος κεκλήσεθ' ὁ πύκτης, citat Apollon. Rh. II. 1158. Reiskii rationem non mutatam admisit Iacobsius. Recte, opinor; nam sic vsurpatur ἔγγυς. v. Homer. Iliad. XIV, 110. ἔγγυς ἀνίηρ —. Eurip. Phoeniss. 604. (Porson.) Comma post ἔγγυς primus omisit Toupius, qui interpretatur: *nonne me coram vides? Amycus erit pugil. Graefius* locum

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἦ καὶ ἀσθλον ἐτοῖμον, ἐφ' ᾧ θηρισόμεθ' ἄμφω; 70
 ΑΜΥΚΟΣ.

Σὸς μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴ κε κρατήσω.
 ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ὅρνιχων φοινικολόφων τοιοῖδε κυδοιμοί.
 ΑΜΥΚΟΣ.

Εἴτ' οὖν ὀρνίχουσσιν εὐικότες εἴτε λέουσσιν
 Γινόμεθ', οὐκ ἄλλω γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλω.

Ἦ ῥ' Ἀμυκος, καὶ κόχλον ἐλὼν μυκάσατο κοῖ-
 λον. 75

Οἱ δὲ θοῶς συνάγεσθον ὑπὸ σκιεράς πλατανίστῳ,
 Κόχλω φουσαθέντος, αἰεὶ Βέβρονες κομῶντες.

Ὡς δ' αὐτῶς ἤρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
 Μαγνήσεως ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαί Κέστωρ.

Οἱ δ', ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις 80
 Χείρας, καὶ περὶ γυῖα μακροῦς εἴκισαν ἱμάντας,

sic emendandum censet: ἐγγύς. ὀρεῖς σὺ μ', ἢ οὐκ;
Kiessl.]

70. θηρισόμεθ' ex edd. veteribus (in quibus Aldina habet
 ἐφ' ὄν) recte receperunt Valck. et Brunck, idemque in
 notis defendit Brunck, quum verba in ω litteram e pro-
 ducant. Vulgo θηρισσόμεθ'. *Harl.*

72. 73. Versum habet Schol. Aristoph. Av. 71. Suidas v.
 ἡττηθείς. *Gaisford.* Vs. 73. ὀρνίθεσσιν duo cdd. *Kiessl.*

74. γινόμεθ' pro γεινόμεθ' Brunck. nam τὸ ἰῶτα φύσει μα-
 κρόν. v. Etym. M. p. 480, 54. sic vs. 192. μάχης δ' οὐ
 γίνετ' ἰρωή. Idem Brunck. dedit μαχησαίμεσθ' cum Ald.
 et duob. cdd. *Kiessl.* Particula γε h. l. virguet negatio-
 nem; [It distinguuit, sed ita tantum, vt id quod di-
 stinguuitur, eminere ante alia significetur. *Hermann.*
 ad Viger. p. 824.] v. Hoogev. de part. ling. gr. p. 218.
 (Epit. Schütz. p. 114.) qui nostrum locum ita interpre-
 tatur: sive avibus similes, sive leonibus simus, non mo-
 tor; id quidem certum est, non alio posito praemio pu-
 gnabimus. *Harl.* „Epicharmi fuit Amycus, vnde ver-
 sum laudat Suidas v. κυθάρται. λουδορεῖται, ὑβρίζεται

POLLVX.

An etiam praemium paratum, pro quo decertabimtis
ambo?

AMYCVS.

Tuus ego, et tu meus vocaberis, si vicero.

POLLVX.

Avium rubram cristam habentium talia sunt proelia.

AMYCVS.

Sive igitur avibus similes, seu leonibus

Sumus, haud alio quidem deposito praemio certabimus.

Dixit Amycus, et cava concha sumta insonuit.

Tum celeriter convenerunt sub umbrosas platanos,

Concha inflata, semper Bebrycea comam alentes.

Similiter heroes abiit vocaturus omnes

Magnesia de navi praestans in pugna Castor.

Illi igitur quum voluminibus munivissent bubulis

Manus, et brachia longis intendissent loris,

ὑπὸ πάντων. Ἐπίχαρμος ἐν Ἀμύνῳ. Ἄμυκε μὴ κίθαξέ μοι
τὸν προεβύτην ἀδελφόν. Vnde apparet, in illo dramate
Amycum alterum Tyndaridum conviciis lacessisse;
quare exasperatus Pollux certamen cum eo suscepisse vi-
detur. *Jacobs.* Ad verba κόχλον κοῖλον, *concham ca-
vam*, Harles. citavit Virgil. Aen. VI. 171. Pro ἐλῶν dat
margo Steph. ἔχων. Eichstadius (in Quaest. philol. Spec.
p. 69.) pro γε malit κε. *Kiessl.*

76. σκιεῶς πλατανίστω Commel. Wintert. Warton. [σκιε-
ῶς πλατανίστου Iunt. σκιεῶς πλατανίστας tres cdd. et
Ald. Lectio vulgata videtur praeferenda. *Kiessl.*] σκιε-
ῶς πλατανίστως ex Cd. Vat. ediderunt Valck. et Brunck.
σκιεῶς πλατανίστους rescripsit Reiske. *Harl.*

81. γυῖα quidem omnia membra dicuntur, sed maxime ma-
nus et pedes, vt in quibus maxime vis corporis inest;
v. Ernesti ad Callim. H. in Dian. 177. hoc autem loco
intelligitur pars brachii ab extrema manu vsque ad car-
pum et ultra hunc pertinens, quippe quae in hoc pu-
gnae genere in monumentis loris constricta cernatur. v.
Mercurialem de arte gymnast. libr. II. cap. IX. p. 562 sqq.

Ἐς μέσσον σύναγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.

Ἐνθα πολὺς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,

Ὅππότερος κατὰ νῶτα λάβη φάος ἡελίοιο.

Ἄλλ' ἰδρῆν μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευ-
κες 85

Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον.

Αὐτὰρ ὄγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἴστο πρόσω,ο

Χερσὶ τιτυσκομένος. τοῦ δ' ἄκρον τύψε γένειον

Τυνδαρίδης ἐπιόντος· ὀρίνθη δὲ πλεόν ἢ πρίν,

Σὺν δὲ μάχην ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενε-
κῶς 90

Ἐς γαῖαν. Βέβρονες δ' ἐπαὔτεον ἐκ δ' ἐτέρωθεν

Ἦρωες κρατερόν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,

Δειδιότες μὴ πῶς μιν ἐπιβρίσας δαμάσειεν

Χώρῳ ἐνὶ στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.

Ἦτοι ὄγ' ἐνθα καὶ ἐνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς 95

Ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδῖς· ἔσχεθε δ' ὄρ-
μῆς

Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφιάλόν περ ἔοντα.

Ἔστη δὲ πλαγαῖς μεθύων, ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα

in *Poleni Supplement. ad utrumque thesaurum vol. III.*
Harl.

82. σύναγον, *congregiebantur.* συνάγειν τινί, *cominus cum hoste congregi.* Polyb. XI. 18. 4. qui Polybii locus est sanissimus. *Kiessl.*

85. παρήλυθες, *superasti, vicisti:* metaphora sumta est a cursoribus, qui antegressos praetereunt et cursu superant. sic Homerus *Iliad. a. 152. ἐπεὶ οὐ παρελεύσται, αὐδέ με πτίσεις· quoniam non antevertes, vinces, n. astutia, neque mihi persuadebis.* Pariter Latinorum *praecurrere.* v. Staver. et me ad *Corn. Nep. VIII. 1. §. 3.* *Harl.* [Toupio in *Appendicula Theocritus* videtur oculos intendisse in locum *Homer. Iliad. XVI. 558 sqq.* — Versus huius initium sic dant *Call. aliaeque edd. vett. cum cd. Vat. ἰδρῆν μέγαν ἄνδρα.* Vulgata est in *Ald. et Stephan. Kiessl.*]

86 — 88. *Iacobs. comparat Nonni Dionys. XXXVII. p.*

In medium congregiebantur, caedem mutuam spirantes.

Ibi magnus iis nitentibus labor exstitit,

Vter a tergo haberet lucem solis.

Sed solertia magnum virum antevertisti, o Pollux:

Et feriebatur radiis solis totum Amyci os.

At ille animo iratus prorsus cedebat

Manibus ictum dirigens: sed eius summum percussit
mentum

Tyndarides irruentis. quo commotus est magis quam ante,

Pugnamque concitavit, et ingeus incumbibat (in Pollu-
cem), inclinans

Ad terram. Tum Bebryces acclamabant; ex altera au-
tem parte

Heroes fortem Pollucem confirmabant,

Metuentes ne qua eum magno pondere irruens domaret

Loco in angusto Tityo similis vir.

Scilicet ille hinc inde instans Iovis filius

Ambabus manibus laniabat alternis, et impetu prohibebat

Filium Neptuni, quantumvis iuuanem.

Stabat is plagis ebrius, et exspuebat sanguinem

950. Vs. 88. Gerhard. in lect. Apoll. p. 151. legit *ἔρυψε*.
Kiessl.

90. *Pugnam concussit*, i. e. ipse pugnans crebri-que icti-
bus adversarium petens brachia caestu induta concus-
sit. *Kiessl.*

93. *Μεγ*] *Νίη* erat in cod. Vat. [item cd. Med.] et ed.
Flor. [atque Ald. 1.] hic et alibi a Brunckio alterius
vice positum. *Valcken.*

94. Ovid. Met. IV, 456. *Viscera praebebat Tityos lanianda;*
novemque lugeribus distentus erat. Add. Virgil.
Aen. VI, 595 sqq. *Kiessl.*

96 — 98. In marg. Cd. Mediol. *ἔρυψεν*. — Vers. 98.
Brunck. et Valck. *πλαγαῖς* pro vulgat. *πληγαῖς*. Etiam
Vatic. et Ald. 1. *πληγαῖσι*. *Kiessl.* — *μεθυσω* audax et
rarior loquendi formula. Warton comparavit Homer.
Odys. XVIII. 259 sqq. *Harl.* Theocritea *ἔρρι, δὲ πλα-*
γαῖς Cynaeus a Nonno expressa esse observavit XXXVII.

Φοίνιον οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν,
 Ὡς ἴδον ἔλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε 100

Ὅμματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστεινῶτο προσώπου.

Τὸν μὲν ἀναξ' ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνύς

Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησεν,

Μέσσας ῥινὸς ὑπερθε κατ' ὄφρυος ἤλασε πυγμῆν,

Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. αὐτὰρ ὁ πλα-
 γεῖς, 105

Ἵπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη.

Ἐνθα μάχη δριμυΐα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·

Ἀλλάλους δ' ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμάσιν.

Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς στήθος τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα

Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' αἰκέσει πλαγαῖς 110

Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.

Σάρκες δ' οἱ μὲν ἰδρῶτι συνίζανον· ἐκ μεγάλου δὲ

Αἰψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα

Ἀπτόμενος φορέεσκε πόνου, χροίῃ δ' ἔτ' ἀμείνω.

540. Ἵπτιος αὐτοκύλιστος ἐρείσατο νῶτα κονίη, θυμολιπής, μεθύοντι πανέικελος· et v. 100. l. c. 531. *Kiessl.*

101. *Reisk.* sine causa coniciēbat ὄμμα δ' οἱ οἰδήσαντος. *Ed. Flor. dat ἀπεστεινῶντο. Kiessl.*

102. 103. „Sententia est, Pollucem saepius admovisse Amyco, modo hac, modo illac vanos terrores plagarum pugnis afferendarum, iisque minarum ludibriis et praestigiis terriculamentorum mentemque eius conturbasse et inconstantia atque trepidatione implevisse, corpusque defatigasse, si quidem Amycus sine respiratione susque deque agigaretur, et in omnes partes animum haberet intentum, ut ictus a Polluce venientes defenderet atque evitaret.“ *Reisk.* Conf. Virgil. Aen. V, 435 sqq. *Slothouwer* pro χερσὶ scribit χεῖρε, ut apud Virgil. Aen. V, 443. ostendit dextram insurgens *Entellus*. Non opus: sic Sophocl. Oed. R. 455. σκήπτρω προδεικνύς ad quem locum v. interpretes. Aliae lectiones h. l. praestant haec: ἐτίνασεν, ἐτίναξεν, ἐτάρασεν. Ultimam facile praeferam. — Vers. seq. Brunck. ὄκα pro ὄτε. *Kiessl.*

Puniceum: atque vna omnes principes exclamaverunt,
 Vt vulnera dira viderunt in ore et genis:
 Oculique in tumido vultu arctiores facti erant.
 Eum rex conturbavit, incassum manibus emicans
 Undique: verum vbi iam confusum esse sensit,
 Per medium nasum de supercilio impegit ictum,
 Totamque avulsit frontem vsque ad ossa. At ille ictus
 Supinus in foliis viventibus extensus iacuit.
 Hic pugna aspera iterum excitata est, quum se erexisset:
 Mutuoque se perdebant duris caedentes caestibus.
 Sed ille in pectus manus iactabat et extra
 Cervicem princeps Bebrycum; hic autem foedis plagis
 Totam faciem deturpabat invictus Pollux.
 Caro ei sudore subsidebat, et e magno
 Continuo parvus factus est vir: at ille semper maiora
 membra
 Laborem sustinens gerebat, et colore meliora.

104. 105. Reiske tentat μέσσας ὄνας. De ἤλασε vid. ad Idyll. XIV. 35. — Vers. seq. ὁ Brunck. At vide Reiz. de accent. inclin. p. 5. Kiessl.

110. 111. ἀεικέως πλαγαῖς est ex Homer. Iliad. II. 264. — Vs. sq. μέτωπον est in pluribus iisque bonis cdd. nec non in edd. Ald. et Iunt. συνέ, υρσε μέτωπον margo Steph. e Flor. Kiessl.

112. 113. οἱ μὲν pro vulgato αἱ μὲν, Reiskii coniecturam, Wartono quoque probatam, Brunckius et Valcken. in textum admiserunt. [Graefius legendum suspicatur, σάρκεις μὲν οἱ ἰδρυῖσι —.] Vers. seq. Reiske ex altero exemplari Aldino et Florent. dedit πάσσαυα (in Cd. Vat. πασσαῖα) γυῖα. Harl.

114. ἀπτομένον — χροῖῃ δ' ἔτ' ἀμείνων Cd. Vat. χροῖᾶ vel χροῖᾶ δέ τ' alii cdd. et Ald. 2. in hac etiam ἀπτομένος at ἀπτομένου φ. π. καὶ χροῖός ἢ δέτ' ἀμείνων Ald. 1. Warton. malit χροῖῃ (in nominat.) δ' ἔτ' ἀμείνων. Toupius correxit ἀμείνω. Ex his Brunckius haec effecit: ἀπτομένος φαρ. πόνου, χροῖῃ τ' ἔτ' ἀμείνω. Brunckium sequutus est Valckenarius, nisi quod scripsit δ' ἔτ'. Lectio-

Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀθηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν, 115
 Εἰπέ θεά· σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἐτέρων ὑποφήτης
 Φθέγξομαι ὅσσ' ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅπως τοι φίλον
 αὐτᾶ.

Ἦτοι ὄγε ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
 Σκαιῆ μὲν σκαιῆν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα,
 Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθεῖς ἑτέρα δ' ἐπιβαίνων, 120

nem vulgatam καὶ χρσιῆ ἀμείνων habent Iunta, Callier-
 gus et Stephanus, vnde in reliquis editiones venit.
 Reiskius, Valckenario dissentiente, sic rescripsit: ἐπι-
 μένου φορ. πόνου, χρσις (in notis mavult χρσιά,) ἤδετ'
 ἀμείνων· semper tanto pinguiores et nitidiores referebat
 artus a labore macerante; colorque videbatur tanto me-
 lior, quanto maiori contentione niteretur. Vulgatam,
 defensam etiam ab Ahlwardto p. 158 sq., Dahlius reti-
 nuit. Kiessl.

115. ἀθηφάγον, h. l. pugilem. Varias significationes habet
 hoc vocabulum. v. Moerin Atticist. ibique Pierson. p.
 89 sqq. Suid. tom. I. voc. ἀθηφάγια, ibique Kuster. He-
 sych. h. v. col. 92. vbi vide interpretes: ἀθηφάγοι, τοὺς
 τελείους ἵππους οὕτως ἔλεγον Ἀθηναῖοι καὶ Βοιωτοί, πρὸς
 τὴν τῶν παλίων διάκρισιν. Ἀργεῖοι δὲ ἄνδρας τοὺς πολλὰ
 ἐσθίοντας — καὶ οἱ γυμναστικοὶ παρὰ Ἀργείοις οὕτως ἐλέ-
 γοντο. Harl.

116. ὑποφήτης (ὑποφήτας Vat.), sacerdos scil. Musarum:
 vid. Idyll. XVII. 115. poeta qui aliorum laudes cele-
 brem. Reiske praeter necessitatem coniicit legendum
 esse, ἐγὼ δὲ, γέρων ὑποφ. vetustus internuntius, inter-
 pres tuus. Hemsterhusius maluit ἐτέροις ὑποφήτης, quod
 non displicet Valckenario. Harl. Etiam Ruhnkenius
 (Epist. crit. II. p. 254. ed. nov.) probat ἐτέροις, maxime
 motus loco Callim. H. in Dian. 186. εἰπέ θεά, σὺ μὲν
 ἄμμιν, ἐγὼ δ' ἐτέροισιν αἰέσω. Iacobsius (in Specim.
 Emendat. p. 51.) ἐγὼ δὲ θεῶν emendat. Vulgata mutetur
 non opus est; sententia eadem est, sive genitivus
 sive dativus probetur. Ceterum hiatus vitandi causa
 Graefius scribit οἶδας. Kiessl.

117. φθέγξομαι ὅσσ' (vti est in Vatic. cod. pro vulg. ὡς)
 ἐθ. τὺ — αὐτᾶ Brunck, et ὅσσ' ἐθέλ. etiam Valck. Idem

Qui enim tandem Iovis filius voracem virum deiecerit,
 Dic, dea: tu enim nosti: ego autem aliis interpretes
 Loquar quæ tu vis, et vt tibi gratum est.
 Scilicet ille perficere cupiens magnum aliquod opus
 Sinistra sinistram Pollucis apprehendit manum,
 Oblique a statu declinans: altera autem adversarium
 petens,

Valcken. ἀντῆ pro ἀντῆ ex edit. Winterton. recepit.
 Harl.

118. De formula μέγα τε Heinrich. ad Scut. Herc. v. 79: citat Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 59. et Dorvill. ad Charit. p. 220. Idem vir doctus (Observatt. p. 81.) hunc locum sic expedit: „Amycus vt adversarium suum feriat, laeva manu eius laevam excipit, oblique a statu suo in alteram, dextram nempe, partem declinans. ἔλαβε χεῖρα, excepit manus ictum: qua in re sollennius verbum δέχεσθαι, v. c. Apollon. II. 93.“ Eodem modo hæc verba intelligit Ahlwardt. p. 140 sq. At nondum equidem mihi persuadeo, λαμβάνειν idem significare posse quod δέχεσθαι, aut pugilum manus caestibus sic fuisse illigatas, vt digiti prominentes nihil plane leviter certe, quanquam non firmiter, apprehendere possent. Virgiliti descriptio (Aen. V, 400sq.), vt poetica, est hyperbolica. Etiam Vossius interpretatur: *er fasste mit der Linken die Linke.* Kiessl.

119. Προβολή significat etiam *id quod tegendi causa obtenditur.* Hinc Ahlwardtus interpretatur: *die vorgehaltene Hand des Pollux, der sie wie der Soldat seinen Schild hinhielt, um den Schlag auszuräumen, und sich dann seitwärts wegbog.* Hanc interpretationem tanquam vnice veram Bindemannus reddit. Equidem nondum video, quamobrem ab vsitata vocabuli προβολή in re gladiatoria significatione, qua exprimit *statum pugilis in procinctu stantis*, recedendum sit. Immo aptissima existit sententia, si locum cum Ruhnkenio (Epist. crit. I. p. 155.) vertas: *oblique a statu vel gradu suo declinans.* Sic etiam Stephanus in thes. I. p. 699. item Vossius: *schräg hinweg aus der Stellung gebeugt.* K.

120. ἐρέω Brunck. rescripsit ex emendatione Toupü, qui

Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπὸ λαγόνος πλατὺ γυῖον
 Καί κε τυχῶν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα
 Ἄλλ' ὄγ' ὑπεξανέδου κεφαλῆ στίβαρα δ' ἄρα χεῖρὶ
 Πλάξεν ὑπὸ σκαιὸν κροτάφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὦμον
 Ἐκ δ' ἐχύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος 125
 Δαιτὴ δὲ στόμα τύψε, πικνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες
 Αἰεὶ δ' ὄξυτέρω πιτύλω θαλίτο πρόσωπον,
 Μέχρι συνηλοήσε παρήϊα πᾶς δ' ἐπὶ γαίαν
 Κεῖτ' ἀλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νίκος ἀπαυδῶν,
 Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν. 130
 Τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας,

supplet *podī*, et docet, *ἐτέρω ποδί ἐπιβαίνων* esse *sini-*
stro pede inniti, idque hominis pugilis et ictum iam in-
 tentantis (Virg. Aen. X. 587. *proiecto pede laevo.*); et
 Valckenar. videtur probare. *Harl.* Heinrichius conii-
 cit *ἐτίραν δ' ἐπιτελών*. Equidem, si mutatione sit opus,
 sic scribere et interpungere velim: *ἐτίραν ἐπιβαίνων δε-*
ξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπὸ λαγόνος, πλατὺ γυῖον alteram ma-
num, latum membrum, quae dextro lateri innixa erat,
hostem aggrediens, a dextro latere extulit. Partem
 huius v. habet Etymol. M. p. 285, 14. *Kiessl.*

121. ἀπὸ edd. Ald. et Brunckii, probante Toupio; hoc
 ἀπὸ, quod etiam Cd. Vat. habet, posteriores mutarunt
 in ἀπαί (quod in altero Aldino exemplo prostat, quia
 vim caesurae minus perspectam habuerunt. [Maxime
 hic respicienda est vis literae liquidae λ. Hinc resti-
 tuimus ἀπό. *Kiessl.*] — γυῖον, *manum*; vide ad vs. 81.
Harl. „Plerumque λαγόνες plurali numero dicuntur;
 longe rarius singularis occurrit.“ *Hermann.* ad Euripid.
 Hecub. 555. p. 128.

122. Hic versus ex edito Flor. venit in editt. Stephan. et
 reliquas recentiores; quare immerito Reiskio suspectus
 fuit, neque a Brunckio, iudice Valckenario, debuerat
 omitti. *Harl.* Deest etiam in cd. Vat. et cd. optimo
 regio a Sanctamando collato. Suspectus est etiam Iacobsio,
 qui ceterum mallet μέγ' ἔβλαψεν. *Kiessl.*

123 — 125. Sensus est: *subter ictum capite elapsus emer-*
sit. Sententiae partem exprimit Virgilianum (Aen. X.
 522.) *ille astu subit. κεφαλῆν* est in edd. vett. et cdd.,

Dextro a latere tulit latam manum :
 Et assecutus laeisset Amyclaeorum regem :
 At hic subter elapsus est capite : tumque valida manu
 Percussit eum sub laevum tempus, et humero incidit :
 Quo effusus est statim ater sanguis ex hianti tempore :
 Sinistraque icit os, et crebri increpuerunt dentes :
 Semperque acriore ictuum ingeminatione laedebit faciem,
 Dum contudit genas, et ille totus stratus humi
 Iacebat exanimis, et porrigebat, pugnae renuntians,
 Ambas simul manus, quoniam morti proximus erat.
 Huic quidem tu, victor licet, indignum nihil fecisti,

at pro ἄρα in vno ἄμα. *Kiessl.* — Vs. 125. ἐκ δ' ἐρύθη
 pro vulgato ἐκ δὲ χύθη Brunck. et Valcken. ex altero
 exemplo Ald. Iunt. et aliquot cdd. *Harl.*

126. λαῖψ ab Calliery. et ex ed. Flor. fluxit in recentiores.
 at alterum exemplar Ald. ἄλλο δὲ στόμα, alterum autem
 cum duob. cdd. ἀλλ' ὄγε δὴ στόμα vnde Reiske malit,
 ἀλλ' ὄγε δὴ ἔς στόμα δύψε vel τύψε. [*κόψε* pro *τύψε* Iunt.]
 — Tum πυκνὰ adverbialiter malit Warton: at *πυκνοὶ*
 sunt h. l. *densi et conferti.* *Harl.*

127. δαιεῖτο, *devastabat*, Reiske ex altero Aldino exem-
 plari recepit. At conf. Valcken. ad Adonias. p. 259.
 δηλεῖσθαι enim, *nocere*, a Siciliensibus scribi solet δα-
 λεῖσθαι sic Id. IX. 36. XV. 48. *Harl.*

128. 129. μέγρι pro μέγρις οὐ. v. Zeun. ad Viger. p. 420.
 ἐπὶ γαίᾳ vel γαλας malit Reiske. δ' ἐνὶ γαίῃ Iunt. *Kiessl.*
 — De vi vsuque voc. κείσθαι v. ad Tyrtaeum I. 22. in
 Anthol. mea gr. poetica. — Casaubonus pro vulgato
 νεῖκος malit νῖκος, *victoriae renunciavit*: nec Valcken.
 dubitavit cum Hemsterhusio et Casaub. νῖκος scribere.

[In optimo cd. regio a Sanctamando collate est νεῖκος.
 Gaisfordius ad Idyll. XIII. 45. „NEIKH, ni fallor, in
 vetustis marmoribus satis constanter exaratum reperi-
 tur.“ Licetne hoc ad νεῖκος transferre? *Kiessl.*] Reiske
 vulgatum defendit: item Portus in Diction. dor.
 voc. ἀπανθᾶν. *Harl.* [Diad. XXIII. 698. ἀλλοφρονέοντα
 scholia explicant: οὐκ ἐν αὐτῶ ὄντα, ἀλλ' ἐξισταμένον τῇ
 διανοίᾳ. *Kiessl.*]

Ἵπύκτα Πολύδευκες ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὄρκον,
 Ὅν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
 Μῆ ποτ' ἔτι ξείνοισιν ἐκὼν ἀνιηρὸς ἔσσεσθαι.

Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι, ἄναξ. σὲ δέ, Κάστορ,
 αἰῖσω, 135

Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώραξ.

Τῷ μὲν ἀναρπάξαντε δῶν φερέτην Διὸς υἱὸν
 Δοιάς Λευκίπποιο κόρας· δοιῶ δ' ἄρα τῷ γε
 Ἐσσιμένως ἐδίωκον ἀδελφῶ, υἱ' Ἀφαρῆος,
 Γαμβρῶ μελλογάμω, Λυγκεὺς καὶ ὀκαρτερός Ἴδας. 14α
 Ἄλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένου Ἀφαρῆος,
 Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν,
 Ἐγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσιν.

Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπέκ κόρυθος μέγ' αὖσας
 Δαιμόνιοι, τί μάχης ἰμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμ-
 φαις 145

Ἄλλοτρίαις χαλκοί, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
 Ἀμῖν τοι Λευκίππος ἕως ἔδνωσε θυγάτρας

134. 135. *Ἐκ ἐπὶ, quod est in ed. Flor. et ex Aldino μήποτε τοι, quod idem ex duob. cdd. enotavit Gaisford., recte μήποτ' ἔτι efformavit H. Stephanus. — Vs. seq. altera Ald. καὶ σὺ μὲν ὕμνησέ μοι ἄναξ: altera sic: καὶ σὲ μὲν ὕμνησ' ὃ φίλ' ἄναξ. atque ita etiam tres cdd. apud Gaisford. Vulgatam sic ex ed. Flor. edidit Stephanus. αἰῖδω Vat. Kiessl.*

136. *Δορυσσόος ex hoc versu citat Eustath. ad Homer. Iliad. α. p. 62. extr. = 47, 19. Kiessl.*

137. *Ante hunc versum, citatum a Scholiast. Aristoph. ad Plut. 210. nonnulla excidisse Reiskius suspicatur. Kiessl.*

140. *De Ida et Lynceo, filiis Apharei ex Arene, Oebali filia (Ovid. Met. VIII. 304. prolesque Aphareia Lynceus Et velox Idas —), vid. Schol. ad Pind. Nem. X. 112. 4 Pyth. IV. 207. Apollod. Bibl. III. cap. XI. §. 2. (Heyn. Obs. p. 290.) Hygin. Mythol. c. 14. p. 39. ibique Munkker. — Leucippi (fratris Apharei ex Periere, Aeoli filio, et Gorgophone, Persei filia) nominantur Phoebe*

O pugil Pollux: iuravitque tibi magnum insiurandum,
Suum patrem Neptunum e mari vocans,
Se iam non amplius hospitibus volentem molestum fore.

Atque tu quidem, o rex, mihi celebratus es: te vero;
Castor, canam,

Tyndarida, velox equo, acer bello, aereo thorace indute.

Raptas abducebant duo filii Iovis

Duas Leucippi filias: duo tum hosce

Cum impetu persequabantur fratres, filii Apharei,

Generi futuri. Lynceus et fortis Idas.

Verum vt ad tumultum pervenerunt mortui Apharei,

E curribus simul omnes contra se invicem ruerunt,

Hastis et cavis scutis gravati.

Lynceus autem dixit e galea alte clamans:

Miseri, quid pugnam appetitis? quomodo propter
sponsas

Alienas molesti estis, strictique sunt in manibus enses?

Nobis sane Leucippus suas despondit filias

et *Thelayra* (sive *Hilaira*) apud Propert. l. 2. 15. *Non sic Leucippis succendit Castora Phoebe, Pollucem cultus non Hilaira soror.* vbi vide Brouckhus. et Barthium, quem eundem consules in clave editioni suae Propertii adiecta, vocc. *Castor, Hilaira, Idas et Leucippis. Harl.* [Adde Ovid. *Fast.* V. 699 — 720. ibique Gierig: *Kiessl.*]

141 — 144. ἀλλ' ὄνα Brunck. — Pro ἄμα, quod ex Florent. vnoque Cd. restituit Stephanus, quem sequuntur Valcken. aliique, in cdd. et edd. pr. est ἄρα. — Vs. 144. Pro δ' αὖ Brunck. cum cd. Vat. δ' ἄρ dedit. ἵπαλ pro ὑπέκ in vno cd. *Kiessl.*

147. ἢ ὑμῶν τοι, addito in fine versus signo interrogationis, dedit Reiske. Ego vero cum Wintertono, Brunckio et Valcken. rescripsi ἄμῶν [quod ipsum ex tribus cdd. enotavit Gaisford.]. Atque iam alterum exemplum Aldinum habet veram lectionem ἢ ἄμῶν illud ἢ ortum est ex glossa, quum interpres quidam loco primae litterae α in ἄμῶν in margine η scripsisset, quod librarius

Ταῖςδε πολὺ προτέροις ἄμῃν γάμος οὗτος ἐν ὄρκῳ.
 Ἵμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσιν,
 Βουσί καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν, 150
 Ἄνδρα παρετρέψασθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
 Ἡ μὰν πολλάκις ὑμῖν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
 Ἄντὸς ἐγὼ τὰδ' ἔειπα, καὶ οὐ πολὺμυθος ἐὼν περ.
 Οὐχ οὕτω, φίλοι ἄνδρες, ἀριστήεσσιν ἔοικεν
 Μναστεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφῖοι ἤδη ἐτοῖμοι. 155
 Πολλὰ τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἰππῆλατος Ἄλις,
 Ἀρκαδία τ' εὐμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
 Μεσσήνια τε, καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφίς ἀπτά.
 Ἐνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
 Μυρίαί, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες, οὔτε νόοιο. 160

nescio quis accentibus notavit et distinxit; aut illud
Hex K ortum fuit: nam in cod. Vat. nono legitur *Κ'ά-
 μῖν*, quod probat Warton. — *ἔδνοῦν*, *despondere*, ab
ἔδνον, quod proprie fuit donum in fidem et pignus amo-
 ris a proco sponsae (Idyll. XXVII. 52. Hom. Od. VI.
 159. add. Clark. ad Odys. XV. 18.) aut patri sponsae
 datum. At notat etiam dotem, quam pater dat filiae
 nubenti (Odys. I. 277 sq. II. 196.), inde *ἔδνώω* s. *ἔεδνώω*,
despondeo, *eloco filiam dote* (Hom. Odys. II. 53.), et
ἔδνωτης, *socer* (Hom. Iliad. XIII. 382.). *Harl.*

148. Reiske revocavit lectionem Aldini alterius exempli,
ταῖςδε πολὺ προτέροις ἡμῶν γάμος οὗτος ἐν ὄρκῳ. [In al-
 tero Ald. exemplo est: *ταῖςδε πολὺ προτέροις ἡμῖν γάμος*.]
 In notis tamen ex aliis edd. prisc., quibus cod. Vatic.
 nonus adstipulatur, etiam hunc in modum versum con-
 stituit: *τῶνδε πολὺ προτέροις ἡμῖν γ. οὔτ. ἐν ὄρκῳ sed
 harum nuptiae dudum ante nobis desponsae sunt*, quam
 vos scil. eas raptum iretis. Ego vero restitui lectionem
 Flor. et Stephan. *Harl.* [Reiskium sequutus Vossius
 vertit: *Hat denn euch Leukippes die blühenden Töchter
 verlobet? Kiessl.*]

149. Ἵμεῖς Brunck. — *ἀλλότρια λέχη*, *alieni tori*, i. e.
alienae s. *aliorum uxores* s. *sponsae*. Sic Latini quo-
 que *alienus* pro *alius* saepe vsurpant. v. Vechneri Hel-
 lenolex. p. 207. 288. et 495. et quae scripsi ad Anthol.

Hasce longe prius: nobis hae nuptiae iuratae sunt:
 Vosque non vt decet, quum agatur de alienis toris,
 Bobus et mulis alienisque opibus,
 Viro mentem vertistis, et nuptias muneribus furati estis.
 Scilicet saepe vobis coram ambobus
 Ipse ego haec dixi, quamvis non verbosus sim:
 Non sic, amici, principes decet
 Ambire vxores, quibus sponsi iam sunt parati.
 Magna sane est Sparta, magna equestris Elis,
 Arcadiaque pecorosa, Achaeorumque oppida,
 Messent et Argos, totaque Sisyphis acta:
 Vbi puellae a parentibus suis educantur
 Permultae, neque formae gratia destitutae, neque ingenio.

lat. poet. p. 77. *Harl.* [Sic quidem nunquam *alienus* pro *alius* ponitur. *Kiessl.*]

150. ἀλλοτρίοις invidiae faciendae causa iterasse poeta videtur Reiskio. Toupus coniicit ἀμετέροις, quod Brunckius reposuit. *Harl.* Schaefer. ad Bos. Ellips. p. 520. suspicatur ἀλλοίοις. *Kiessl.*

153. ἐγὼν στὰς εἶπα, Brunck; hoc στὰς habent cod. Vat. tresque alii, vtraque Aldina, Iuntina et Reiskius, qui tamen εἶπα contra metrum retinuit. ἐγὼ τὰδ' εἶπα a Calliervo et Stephano in reliquis editt. etiam Valcken. venit. Vossius in versione expressit στὰς. *Kiessl.*

155. Reiske ex vtraque Ald. μαστεύειν recepit; Brunck autem et Valcken. veriolem lectionem cod. Vat. noni μναστεύειν receperunt. Vulgo μνηστεύειν. *Harl.*

156 — 158. Enumerantur omnes Peloponnesi partes. In
 cd. Vat. est αἶγος — ἄκρα. Wartono placuit Σιουφίς
 αἶα, quod Brunckio sine causa probatur. *Kiessl.*

160. Eustath. ad Iliad. α. 115. p. 127. Polit. Ἐν δὲ τῷ, οὐ δέμας, οὐδὲ φωνήν, οὔτε φρένας, οὔτε τι ἔργα, ἐπαινείται ὁ ποιητῆς ὡς ἐνὶ στίχῳ πᾶσαν γυναικὸς ἀρετὴν ἐμπεριλαβὼν τὴν τοῦ σώματος εὐσυνθεσίαν, τὸ εὐαγές, τὸ σινετόν, τὸ ἐργατικόν. Εὐαγές δὲ φάμεν, τὸ δεξιὸν τοῦ ἤθους καὶ ἐπαγωγόν· οὐ στερόμενον τὸ κάλλος, δέλειός ἐστι, κατὰ τοὺς παλαιούς, ἄτερ ἀγκίστρου νηχόμενον. Θεόκριτος δὲ παραξέ-

Τάων εὔμαρες ὕμιν ὀπιείν ἄς κ' ἐθέλητε
 Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλονται γε πενθεροὶ εἶναι·
 Ἴμμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἠρώεσσι,
 Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅμα ματρῶϊον αἶμα.
 Ἀλλά, φίλοι, τοῦτον μὲν εἴσατε πρὸς τέλος ἐλ-
 θεῖν 165

Νῶϊ γάμον· σφῶν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.
 Ἴσκον τοιαύδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὕγρον ᾤχετο κῦμα
 Πνοιή ἔχουσ' ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἔσπετο μύθοις.
 Σφῶ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιῶ ἐκ πατρὸς ἐστόν. 170

σας τοῦ Ὀμηρικοῦ τούτου ἔπους φησὶ πον τὸ οὔτε φυῆς ἐπι-
 δευέας, οὔτε νόοιο. Vocabulum φυῆ denotat Bildung
 und schönes Verhältniss des Wuchses (δέμας, wozu der
 Grieche eine stattliche Länge und wohlgewachsene
 Völligkeit verlangte); φρένες (apud Theocrit. νόος) die
 kluge Erfindung und ἔργα die geschickte Ausführung
 weiblicher Handarbeiten. Sic ex Odyss. XV. 417. haec
 vocabula explicantur in notissima Homeri Heyniani
 censura in Ephemerid. Ienensibus. — Harlesius citat
 Klotzium ad Tyrtaeum, p. 72. Kiessl.

161. 162. ἐθέλοιτε — βούλονται κε — εἶμεν, Brunck; et-
 iam Valcken., qui reliqua intacta reliquit, ex cod. Va-
 tican. ἐθέλοιτε male recepit. κε habet etiam Iunt. K.

164. ματρῶϊον αἶμα ed. Flor. (in qua est μητρῶϊον) et mar-
 go Steph. idque Reiskio probatum Brunck. in textum
 recepit: recte, puto; nec tamen ἅπαν in ἅμα (quod
 praebent Aldina utraque duoque cdd.) mutandum erit.
 Ματρῶϊον autem non solum propterea est probandum,
 quod de paterno genere poeta modo commemoraverat;
 sed etiam, quod secundum quosdam auctores veteres
 Dioscuri a Calyce, Aeoli filia, stemma deducunt; Idas
 autem et Lynceus filii sunt Apharei, Perieris filii, et
 pronepotes Aeoli. Porro ab avia communi Gorgophone,
 Persei filia, quae ex priore marito Periere, Aeoli
 filio, genuit Aphareum, ex posteriore autem, Oebalo,
 Tyndareum, patrem Castoris et Pollucis, ortum habue-
 runt. v. Palmerii Exercitt. p. 537. Alii vero aliter or-
 tum illorum et consanguinitatem enarrare solent. At

Ex his facile vobis erit ducere, quascunque volueritis:
 Nam bonis multi volent soceri esse:
 Vos autem inter omnes heroes excellitis,
 Et patres, et ab origine simul materna stirps.
 Age, amici, has sinite perficere
 Nos nuptias: vobis alias inveniemus omnes.
 Dicebam talia multa, quae in humidos fluctus
 Flatus venti abstulit, neque gratia sequuta est dicta:
 Vos enim immites estis et saevi. Sed etiam nunc
 Obtemperate: ambo enim nobis fratres patruales e patre
 estis.

quis in tanta obscuritate tantoque mythologorum dis-
 sensu Lyncei habet oculos? vid. Burmannum in Cata-
 logo Argonautarum vocc. *Castor et Idas. Harl. Conf.*
 locum Apollodor. I. 7. a Siebelisio in Hellen. repeti-
 tum, et Heyn. obas. *Recepimus ἄμα ματρώϊον. Kiessl.*

165. „Suspicio *τούτου μὲν εἴσατε πρὸς τέλος ἰλθεῖν Νηϊ γάμου.* V. Lucian. T. III. p. 567. *Πρὸς τέλος γάμου ἔρ-
 χεσθαι, est i. q. ἐκτελεῖν γάμον v. 206. Moschus Idyll.*
IV. 99. ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου.“ Schaefer.

166. *πάντες*, vt fortiorem lectionem, Reiske et Warton ab
 coniectura Valcken. in Epist. ad Röver. p. XL. *ἀναπτες*,
 recte defendunt; et Valcken. ipse in edit. Theocriti
 sententiam pristinam mutavit. [„Nos omnes, quotquot
 nos sumus, et amici vestrarum partium, dabimus ope-
 ram, vt nuptias vobis reperiamus vestra nobilitate at-
 que virtute dignas.“ *Reisk.*] — Cod. Vat. nonus ha-
 bet *πῶϊν γάμον σφῶϊν — πάντες. Harl.*

167. *ἴσκων, dicebam*; pendet hoc verbum a vers. 153 sq.
ἴσκω tamen, quod idem est atque *ἴσχω*, notat apud Ho-
 merum *adsimilo, simile videri facio aliquid*: recentio-
 res autem poetae, in his saepius Apollonius Rhodius,
 etiam pro *dicere* ysurpant. [Etiam in *Odyss. XIX. 203.*
ἴσκειν interpretantur *λέγειν*. At Tzetzes quoque ad Ly-
 cophr. v. 574. *Τὸ ἴσκων Ὅμηρος μὲν ἐπὶ τοῦ ὁμοίου
 Ἀπόλλωνος δὲ ἐπὶ τοῦ λέγειν. Kiessl.*] Praeter Warton. et
 Casaubon. in lectt. Theocritt. ad h. l. vide Dammii Le-
 xicon graecum p. 568. *Harl.*

168. Schaefer. ad Bos. Ellips. p. 520. et in nota ad hunc

Εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ
 κρατῆ

Νεῖκος ἀναρρήξαντας ὁμοῖον ἔχθεα λῦσαι,
 Ἴδας μὲν καὶ ὄμαιμος ἐὸς κρατερός Πολυδεύκης
 Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀποσχομένω ὑσμίνης

Νῶϊ δ' ἐγὼ Κάστωρ τε διακρινώμεθ' Ἀρηϊ, 175
 Ὀπλοτέρω γεγαῶτα γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πέν-
 θος

Ἀμετέροισι λίπωμεν ἄλις νέκυς ἐξ ἐνὸς οἴκου
 Εἰς ἀτὰρ ὄλλοι πάντας ἐψφρανεύουσιν ἐταίρους,
 Νυμφῖοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναιώσουσι δὲ κούρας
 Τάσδ' ὀλίγω τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναί-
 ρειν. 180

locum suspicatur προὐκῆ ἄγοισ'. Mutatione opus non esse, censet Huschk. in Anal. crit. p. 78. qui vertit *absulit*. Vide ad Idyll. II. 7. *Kiessl.*

171 — 175. ὕμῖν Iunt. et Brunck. — Vs. 172. quidam libri scripti, vtraque Ald. et Florent. ἔγχεα λούσας. [Hanc reddidit Vossius: *sollen mit Blut wir färben die Lanzen*. — Νεῖκος ἀναρρήσσειν dictum est vt *γωνὴν φήσσειν* (Virg. Aen. II. 129. *vocem rumpit*. IV. 503. *tantos illa suo rumpebat pectore questus*.), de qua locutione conf. Schaefer. ad Bos. Ellips. p. 522. Igitur significat *pugnam prorumpere, hervorbrechen lassen*. — Ὀμοῖον. Eustathius ad *Iiad.* IV. 315. p. 205, 39. τὸ γελοῖον (II. β. 215.) πλεονασμὸν ἔχει τοῦ δευτέρου ἰ. ὡς καὶ ὁμοῖον ἀντὶ τοῦ ὁμοιον. καὶ τὸ ποδοῖν (II. ξ. 228.) καὶ ἵπποιν (II. ε. 15.) καὶ ὠμοῖν (II. ε. 622.). Similiter Etym. M. p. 624, 24. *Kiessl.*] — Vs. 175. Valcken. ἐὸς pro ἐμὸς ex coniectura Is. Vossii: contra metrum vero et praeter necessitatem in textu Reiske correxit *υμὸς*: nam hoc vocabulum priorem syllabam producit. *Harl.* [Aphareus et Tyndareus fratres erant ex communi matre Gorgophone, ille ex patre Periere, hic ex Oebalo, cui post mortuum Perierem Gorgophone nupserat. Hinc Apharei et Tyndarei filii erant fratres patruales, ὄμαιμοι, quo nomine appellantur non soli fratres germani, sed omnino *cognati, συγγενεῖς*, quod monuit ad h. l. etiam Brunckius. *Kiessl.*]

Sim autem vobis animus bellum appetit, et sanguine oportet,

Certamine prorupto, odia dirimi,

Idas quidem et consanguineus suus fortis Pollux

Manus continebunt a pugna:

Nos autem, ego et Castor, Marte decertabimus,

Minores natu qui sumus: neque parentibus magnum luctum

Nostris reliquerimus: satis est funus vna ex domo

Vnum: verum ceteri amicos omnes laetitia afficient

Sponsi pro mortuis, ducentque virgines

Hasce. Parvo quidem malo par est magnum dissidium dirimere.

174. ἀπεχθομένης ex edit. Florent. et altero exemplo Aldino, quod habet ἀπεχομένης, reposuit Reiske. Vulgata lectio ἀπεχθομένηας est a Calliergo. At Brunck et Valcken. ex Vat. cod. receperunt ἀποσχομένω [in aliis cdd.

est ἀπεσχομένης ἀπεσχομένης] praeterea Brunck ὑσμίνας dedit. Alterum Aldinum exemplum (cum vno cd.) habet ἀπεσχομένηας. — ἐρωεῖν autem apud Homer. modo cum praerositione ἀπό (Iliad. XIII. 57.), modo sine illa construitur (Iliad. XIII. 776. et saepius). Harl.

175. „Aldina vtraque versum hunc cum proximo commiscet, omissis intermediis, ad hunc modum: νῶϊ δ' ἐγὼ Λυγκεύς τε γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος. Contrariam in partem peccavit ZC. qui versum septem pedum proculdit: νῶϊ δ' ἐγὼ Λυγκεύς Καστωρ τε διακρινώμεθ' ἄρηϊ ὀπλοτέρω γεγαῶτε. Eam lectionem inde repetierunt Salam. Farr. Brubach. sed recte HSt. omisit Λυγκεύς, quod e scholio interlineari in textum irrepsit.“ Reisk. Affirmante Gaisfordio vulgata lectio Iuntae debetur. K.

177. ἀμετέροισι λίπωμεν pro vulgata ἀμετέροις λείπωμεν Valck. ex ed. Flor. dedit: λίπωμεν Winterton. Harl.

178 — 180. Πάντες dederunt Reiske et Brunck. ex cd. Vat. ed. Florent. et altera Aldina. πάντας cum Ald. altera et reliquis reposuit Valcken. recte; nam πάντες non satis apte de duobus dicitur. — Compara Iliad. III. 71 sqq. — Vers. 179. κώρας τάσδ'. ὀλίγω Brunck; at-

Εἶπε τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια δῆσαι.
 Τὼ μὲν γὰρ ποτὶ γαίαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
 Τοὶ γενεῆ προφέρεσκον ὃ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεύς,
 Σείων καρτερόν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἀντιγα πρᾶταν·
 Ὡς δ' αὐτως Κάστωρ ἐτινάξατο δούρατος ἀκμᾶς 185
 Καρτερός ἀμφοτέροις δὲ λόφων ἐπένευον ἔθειραι.
 Ἐγχεσι μὲν πρᾶτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον
 Ἀλλάλων, εἰ πού τι χροὸς γυμνωθέν ἴδοιεν.
 Ἀλλ' ἦτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινα δηλήσασθαι,
 Δουρ' ἄγῃ, σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα. 190
 Τὼ δ' ἄορ' ἐκ χολεοῖιν ἐρυσσαμένω, φόνον αὐθις
 Τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι μάχης δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
 Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἰππόκομον τρυφάλειαν

que τὰς δ' non solum reliquii libri habent, sed plurimi
 etiam post τὰς δ' punctum ponunt, τὰς δ' coniungentes
 cum κούρας. Contra Reiske scripsit et interpunxit ita:
 κούρας· Τῷς δ' ὀλίγω, sic, hac ratione: in notis etiam
 divisim, τῷς δ', sic autem, scribi putat posse. Valcken.
 quoque κούρας Τὰς δ' ὀλίγω etc. Harl.

182. Τὰ μὲν Reiske ex altera Ald. τῷ μὲν pro vulgata τοῦ
 μὲν Brunck et Valcken. ex Cd. Vat. et ed. Flor. Harl.

185. 186. Lectionem cd. Flor. et ed. Flor. ὡς δ' αὐτως
 ἄκρας (vulg. Κάστωρ) ἐτινάξ. δούρατ. ἀκμ. Κάστωρ (vul-
 go καρτερός) Brunck et Valcken. receperunt, moxque
 ἀμφοτέροις λόφων ex Cd. Vat. scripsit Brunck. Valcke-
 nario tamen δὲ non esse omittendum videtur; hinc ἀμ-
 φοτέροις δὲ retinuit. Harl. Equidem, non videns, quo
 nomine lectio vulgata deterior sit altera, eam restitui,
 eademque expressa est a Vossio in interpretatione ver-
 nacula. Kiessl.

187. πόνον εἶχον, vt Idyll. VII. 139. (ad quem loc. conf.
 Valcken.) Apollon. Rh. II. 649. Scut. Hercul. 305. (ad
 quem loc. Heinrich citat Villosion. ad Longum p. 5.).
 — πόνον aliquot cdd. et edd. Ald. cum Lovæn. Kiessl.
 „Vulgo sic distinguunt: ἔγχεσι μὲν πρᾶτιστα τιτυσκό-
 μοι πόνον εἶχον, Ἀλλάλων εἰ που κ. τ. λ. Homer. II. XIII.
 v. 498. 499.

Dixit, dictaque deus non irrita facturum erat,
 Illi enim in humum ab humeris arma deposuerunt,
 Qui aetate anteibant: Lynceus autem in medium processit
 Quatiens validam hastam sub scuti ora summa:
 Pariter et Castor vibravit hastae cuspidem
 Fortis: et vtrique cristae in cono galeae nutabant.
 Hastas primum dirigentes laborabant
 Alter in alterum, si qua corporis partem nudam viderent.
 Sed cuspides, priusquam alterutrum laederent,
 Hastarum fractae sunt, diris scutis infixae.
 Tum ensibus e vagina extractis caedem rursus
 Moliebantur sibi mutuo, neque pugnae remissio erat.
 Multum scutum latum et comantem galeam

— — — τιτυσομένοι καθ' ὅμιλον
 ἀλλήλων.

Praeterea particula εἶπον in tali constructione semper, quod meminerim, primo loco ponitur.“ *Schaefer.*

189. 190. Forsitan scribi debet *δαλήσασθαι* vide ad vers. 127. — Δῶρ' — ἐν ἰετένοισι [vξ est Idyll. XVI. 79.] eleganter dedit Reiske de coniectura, hocque Valcken. in textum admisit, retenta forma *δοῦρ'*. *Harl.* Nimum Valckenarius Reiskii coniecturae videtur tribuisse. Qui meminerit descriptionis clypeorum septem ducum apud Aeschylum a vs. 572 sqq. is vix dubitabit, vt arma omnino, sic etiam clypea recte dici *δεινά'* quare restitui omnium librorum lectionem *ἐπὶ δεινοῖσι.* *Kiessl.*
191. Lectionem Aldinam [et duor. cdd.] *κολεοῖο*, quae iam Reiskio in notis placuit, Valckenario invito revocavit Brunck, quocum tamen idem ex veteribus libris *αὔθεις* pro *αὔτις* [*αὔτις* est etiam in Iunt. *K.*] reddidit. *Harl.* De forma *κολεοῖῶν* vid. locum Eustathii repetitum ad vs. 172. *Kiessl.*
195. *ἰκπόκομος* est epitheton galeae, cuius vertex equinis pilis erat densus. Homer. Il. XII. 339. supra Idyll. XVI. 81. conf. Feithii Antiqq. Homer. p. 458 sq. *Harl.* De vocabulo *τροφαλεῖα*, quod diversimode explicatur, vid. Heinrich. ad Scut. Hercul. p. 158 sqq. *Kiessl.*

Κάστωρ, πολλὰ δ' ἐνίξεν ἀκριβῆς ὄμμασι Λυγκεύς
 Τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκῆ. 195
 Τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
 Φάσγανον ὄξυ φέροντος ὑπεξαναβάς ποδὶ Κάστωρ
 Σκαιῶ· ὁ δὲ πλαγίως ἕϊφος ἐκβαλεν, αἶψα δὲ φεύγειν
 Ὀρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρός, τόθι καρτερός Ἴδας
 Κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν. 200
 Ἄλλὰ μεταίξας πλατὺ φάσγανον ὡσεὶ διαπρὸ
 Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' εἶσω
 Χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν· ὁ δ' εἰς χθόνα κείτο νε-
 νευκῶς

Λυγκεύς, καὶ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν
 ὕπνος.

Οὐ μὰν εὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἐστίῃ εἶδε πατρώῃ 205
 Παιδῶν Λαοκόωσα φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
 Ἦ γὰρ ὄγε στάλαν Ἀφαρηίου ἐξανέχουσαν
 Τύμβω ἀναρρήξας ταχέως Μεσσήνιος Ἴδας
 Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέρωιο φονῆα·
 Ἄλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δὲ οἱ ἐκβαλε τυκτὰν 210
 Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέφω συνέφλεξε κεραννῶ.
 Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζόμεν οὐκ ἐν ἐλαφρῶ.

194 — 196. Pindar. Nem. X. 116. κείνου γὰρ ἐπιχθονίων
 πάντων γένει ὀξύτατον ὄμμα. — Vs. 195. ὅσον, tantum,
 par. vid. ad Idyll. I. 4.1. — Vs. 196. Verba sic sunt
 construenda: ἀφόντος φάσγανον ἐπὶ σκαιὸν γόνυ. Lyn-
 ceus gladium inferne ferebat, haud quidem, vt Casto-
 ris ictum averteret, sed vt huius genu sinistrum feri-
 ret; at hic prævertens et pedè sinistro recedens dex-
 tram illi manum, qua gladium tenebat, abstulit. *Kiessl.*

199. ὅθι Brunck et Valcken, vt Idyll. XXIV. 28. Nos
 cum Dahlro servavimus τόθι. Tuetur etiam *Görhard.*
 in lection. Apoll. p. 117. *Kiessl.*

206 — 208. Pro Λαοκόωσα Valcken. ex ed. Flor. veram
 nominis formam aliunde notam (vid. Schol. ad Apollon.
 Rh. I. 152.) restituit. — Vers. 207. ἐξανέχουσαν Brunck.
 Tourpius apud Warton. laudavit Lycophronis Cassan-

Castor, multum percussit acer oculis Lynceus
 Huius scutum, sed tantum puniceam ad cristam gladii
 acies pervenit.

Huic quidem summam mutilavit manum in laevum genu
 Acutum ensem ferenti cedens pede Castor

Laevo: is ictus abiecit ensem, statimque fuga
 Contendit ad patris sepulcrum, vbi fortis Idas
 Reclinatus spectabat pugnam domesticam virorum.

Sed irruens latum ensem adegit penitus
 Tyndarides per ilia et vmbilicum: intestina intus
 Ferrum statim disiecit, et ille humi stratus iacebat
 Lynceus, oculosque eius gravis occupavit somnus.

Quid, quod ne alterum quidem in domo paterna vidit
 Ex filii Laocoosa gratas nuptias perficientem.

Nam ille columnam, ex Apharei exstantem
 Sepulcro, defractam celeriter Messenius Idas
 Coniecturus erat in fratris sui interfectorem:

Sed Iupiter opem tulit, manibusque eius excussit fabre-
 factum

Marmor, ipsumque flammanti combussit fulmine.
 Sic cum Tyndaridis pugnare non leve est:

dram vs. 559. ibique interpretes, et Pindar. Nem. X. 121 sqq. *Harl.* — Vs. 208. ἀναρπάξας, Ahlwardt. et Bindemann. *er brach das Denkmal entzwey, brach ein Stück davon ab.* Verum Vossius: *er entrüttelte sie.* Sic Ovidius Fast. I, 567. *quod simul evulsum est.* Sed illud verbum hanc vim non habet, atque periculum erat in mora et evellenda columna. Forsitan legendum, ἀναρπάξας. *Kiessl.*

212. ἐν ἐλαφρῶ pro ἐπ' ἐλαφρῶ margo Stephani, et maluit Valcken. iam in Epistola ad Röver. p. XL. atque ad Herodot. III. p. 275. vbi Herodot. ἐν ἐλαφρῶ ποιησάμενος, *parvi pendens.* Idem Herodot. I. p. 59. (vbi Wesseling. plura exempla dedit), οὐκ ἐν ἐλαφρῶ ἐποιεύμην. *haud leviter ferebam.* Valckenar. postea ἐν ἐλαφρῶ, inventum etiam in ed. Flor. et emendatum ab Hemsterhusio,

Αὐτοὶ τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.

Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἀμετέροις κλέος
ὑμνοῖς

Ἐσθλὸν αἶε πέμποιτε φίλοι δέ γε πάντες αἰοῖδοι 215

Τυνδαρίδαις, Ἑλένα τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,

Ἴλιον οἱ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάω.

Ἵμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χίος αἰοῖδός,

Ἵμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,

Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλλῆά τε πύργον αὐτῆς 220

Ἵμῖν δ' αὖ καὶ ἐγὼ λιγεῶν μειλίγματα Μουσῶν,

Οἳ αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,

Τοῖα φέρω. γεράων δὲ θεοῖς κάλλιστον αἰοῖδῃ.

cum Brunckio in edit. Theocrit. recepit. Reiske tamen tuetur vulgatum, quod diversum esse ab illo dicit, suppleta ἀγῶνι, vel κινδύνῳ, vel διαφόρῳ vt sententia sit, contentionem cum Tyndaridis versari in conditione periculi non exigui, neque levis. *Harl.* Ἐν ἐλαφρῷ ἐστὶ id. est quod ἐλαφρόν ἐστι. Eurip. Iph. Aul. 974. ἐν εὐμαρεῖ τε θρᾶν τε καὶ μὴ θρᾶν καλῶς vbi vid. Musgrav. add. notata ad Viger. p. 604. *Kiessl.*

213 — 215. κρατέοντε est a Stephano Brodaeum (*Miscell.* VII. 14.) sequuto: [Imo κρατέοντε est lectio edit. Florent. monente Gaisford. *K.*] — κρατέοντες libri vett. vnde Reiske effecit αὐτοὶ γ' ἐκράτεόν τε. nam et ipsi praestabant aliis. κρατέοντες commoda est Wartoni coniectura. — Vers. 215. φίλοι δέ γε pro φ. δέ τε scripsit cum Hemsterhusio Valckenaer. *Harl.*

220. πύργον αὐτῆς, *turrim belli*, h. e. fortissimum in bello; est formula Homericā, vt *Odyss.* XI. 555. Eustathius ad *Iliad.* ζ. p. 621, 57. = 474, 17. ὅθεν μεταλαβὼν ὁ Θεόκριτός φησι τὸν Ἀχιλλεῖα πύργον αὐτῆς, ἦγουν τείχος πολέμου, παρμυλησας ἐξ Ὀμήρου εἰπόντος, ὡς μέγα πᾶσιν Ἀχαιοῖσιν ἐστὶν ἕρκος τοῦ πολέμου. Eurip. *Alcest.* 511. Παις — πατέρ' ἔχει πύργον μέγαν. [*Pindar.* *Ol.* II. 145. Ἐκτορ' — Τροίας ἄμαγον ἀστραβῆ κίονα.] *Harl.*

221 — 225. Μουσῶν (sed tunc ante scribendum esset λεγῶν) — παρέχοντι — αἰοῖδά Brunck. — Valckenarius dedit ex cod. Vat. ὑμῖν δ' αὖ [δ' antea aberat:], et ex ed. Flor. λιγεῶν — μουσῶν. — Ad vers. vltim. conf.

Nam et ipsi sunt fortes, et ex fortī nati.

Salvete, filii Ladae, et nostris famam carminibus
Bonam semper mittite: cari enim sunt omnes poetae
Tyndaridis, et Helenae, et aliis heroibus,
Qui Troiam everterunt, auxilium ferentes Menelao.
Vobis gloriam, reges, peperit Chius vates,
Qui carmine celebravit Priami urbem, et naves Achaeo-
rum,

Iliacasque pugnas, Achillemque turrim belli:

Vobis autem et ego canorarum lenimina Musarum,
Qualia ipsae praebent, et quantae nostrae sunt facultates,
Talia fero. Munerum autem gratissimum diis est cantus.

Idyll. XVII. 8. — Tres vero vltimi versus sunt suavi-
tate, pietateque et elegancia fere Attica plenissimi.
Harl.

A R G V M E N T V M
IDYLLII XXIII.

Repraesentatur in hoc Idyllio impotentissimi amoris
aestus, quo homo quidam in puerum forma pulcrum, mo-
ribus autem et indole saevum et asperum ferebatur. Qui
vir amoris, quo ardet, impotentiam amplius non ferens,
ad pueri limina properat, eo consilio, vt, si crudelem eius
animum flectere non possit, mortem sibi consciscat. In
hoc igitur cycneo carmine puerum monet, ne nimium pul-
chritudine sua, fragili et caduco bono, confidat, vtque,
quod viventi negasset, defuncto impertiat osculum, pre-
catur. Quibus dictis collum in laqueum inserit. Puer au-
tem domo egressus, cadavere viso nil motus, paulo post Cupi-
dinis status in eum cadente oppressus Deo, quem spreve-
rat, poenas dedit. — Pertinet carmen non ad genus buco-
licum, sed, Eichstadtio iudice (p. 25.), ad mediam quan-
dam epicorum classem, quae rerum quarumdam narratio-
nem cum sensu persequuntur. Nonnulla inde expressit
Virgilius Ecl. II. Imitati sunt Chariton V, 10. (vbi conf.
Dorvill.) et Ovidius Metamorph. XIV. 698 sqq. atque in-
ter recentiores *Ramlerus* in poemate *Alcimadure* inscripto.

ΕΡΑΣΤΗΣ Η ΔΥΣΕΡΩΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κγ'.

Ἄνῆρ τις πολὺ φίλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβω,
Τὰν μορφαὶν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ'
ὁμοίω.

Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἐν ἄμερον εἶχεν
Κοῖκ ἤδη τὸν Ἔρωτα, τίς ἦν θεός, ἤλικα τόξα
Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει· 5
Πάντα δὲ κῆν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής.
Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάργμα

In Analectis Brunckianis est item Idyll. XXIII. *Harl.* In altera Aldina est hic titulus: *μισῶν φιλέοντα.* In edit. Call. Θεοκρίτου ἐραστῆς δωρὶδὲ διηγηματικόν. *Kiessl.*

1. πολὺ φίλτρος cod. Coisl. apud Montfauc. B. C. p. 518. πολὺ φίλτρος, *is cui multa philtrog data sunt, ex amore aeger.* Compara initium secundae eclogae Virgilianae. — ἐφάβω Winterton. Reisk. Valck. Brunck. ἐφάβου vulgo. *Kiessl.*

2. οὐκ ἐν ὁμοίῳ malit Heinsius; quod] quum Valckenarius in Epist. ad Röver. p. XLI. probaret, vulgatum tamen recte tuetur in Theocriti edit., item tuetur Wartonus ex Hom. Odyss. XVI. 182. καὶ τοὶ χροῖς οὐκ ἔθ' ὁμοῖος qui tamen locus nihil probat, quippe in quo οὐκ ἐστὶ significet non amplius, in Theocriteo autem, vt et alibi, *nequaquam.* Hinc nec opus est cum Iacobsio ex loco Bionis (fragm. XVII. 5. ἄστρογον, μορφαῖ νόον οὐδὲν ὁμαῖον) scribatur οὐδὲν ὁμοίω. *Kiessl.*

4. ἤδει, quod exstat in Ald. pluribusque cdd., revocavit Reiske. [ἤδη scribatur, an ἔδει ex Edd. Ald. Flor. et

AMATOR
VEL
INFELIX AMATOR.
IDYLLION XXIII.

Vir quidam amoni valde indulgens crudelem amabat
adolescentem,

Forma quidem bonum, sed moribus nequaquam similem.
Oderat amantem, nec quicquam mansuetudinis habebat:
Non norat Amorem, quis esset deus, qualem arcum
Manibus tenet, quam acerba tela in pueros mittit:
Omnino et in verbis et in congressibus indomitus,
Neque vllum flammae solatium erat, non nitor

Cd. Vat. nihil interest. *Valck.*] — ἦς — ἀλλὰ, Brunck.
Harl.

5. Conf. Mosch. I. 21. Ovid. Metam. V. 381. — Pro πορὴ παιδία malint Heinsius et Stephanus ποικίλεια, Reiskio, Valck. et Wartonio iure dissentientibus. Atque Warton. non solum (ex Aristaenet. L. I. Ep. X. p. 58. et p. 67. ed. Pauv.) docet, παιδίων etiam iuvenem significare; sed in Addendis etiam malit ἡ ὥς pro πῶς (nec novit, quod ipse, licet puer adhuc pubescens, eius telis esset obnoxius;) quod acutius quam verius, certe non necessario, positum et correctum esse videtur. *Harl.* [Sic tamen, notante Gaisfordio, ed. Brunckii. *Kiesl.*]
6. 7. κῆρ pro κῆρ Brunck et Valcken. — Puer quidem pulcher fuit; at durus erga amatorem, quem nec adpectu, nec osculo, nec oratione, nec aliquo delinimento amorisque significatione dignatus est. Nota vero vim adiunctorum, et poeticas, quibus amoris mutui signa indicari putantur, descriptiones! — Reiske vers. 7. sic interpretatus est: *no segmenta quidem rutilae auae*

Χείλεος, οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας, οὐ ροδόμαλον,
 Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα.
 Οἷα δὲ θῆρ ὑλαῖος ὑποπτεύσει κυναγῶς, 10
 Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτὸν ἄγρια δ' αὐτῷ
 Χείλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον' εἶχον ἀνάγκαν
 Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἄπο χρώς·
 Ἰβριν τὰς ὀργᾶς περικείμενος. ἀλλὰ καὶ οὕτως

comas, h. e. iuvenilis, flavae, formosae, *mittebat ad amatorem suum, in desiderii solatium*; quemadmodum etiam Idyll. XI. 10. τοὺς πυρσοὺς *comas rutilas* explicuit. *Harl.* — οἱ πυρσοὶ sunt amoris ignes. *Glossae Laurent. Πυρσῶν, ἐρώτων.* vid. *Toup.* in *Appendic. Kiessl.*

8. 9. ροδόμαλον, conf. ad Idyll. VII. 117. — Vers. 9. *κουφίσθον* Brunck. *κουφίζειν* Vatic. sec. et alterum Ald. ex-

emplar; [cdd. etiam haec praebent: *κουφίζου· κουφίζε· K.*] vnde Reiske legendum suspicatur aut τὸ *κουφίζεν*, quod *levasset* [potius, *levaret. K.*], aut *φιλήματ' ἐκούφισεν.* at neutra mutatione est opus. *Harl.* Conf. Idyll. XVII. 52. *Kiessl.*

10. Simili, nec minus eleganti comparatione vsus est Apollon. Rh. I. 1245. vbi scholiastes intelligit *leonem*, ab Homero ceterisque poetis per excellentiam θῆρα vocatum. v. Idyll. XXV. 63. et plura apud *Wartonum*. — ὑποπτεύειν est *circumspicere*, quasi suspiceris mala. *Ernesti* contra ad *Callim. H. in Del. 62.* (p. 158.) suspicatur ὀπιπτεύσει, quod in suam edit. recepit *Brunckius*. *Reiske* tamen tuetur vulgatum. *Harl.* *Graefius* praefert coniunctivum ὑποπτεύσει, quem modum in hac comparatione post οἷα eodem iure poni contendit, quo in similibus ap. *Homerum* post ὡς ὄτε aut ἤντε poni solere docuit *Hermannus* in *noviss. Vigeri* ed. p. 911. *K.*

11. Οὕτως Brunck ex Ald. 1. et Iunt. in quibus οὕτως. ἄγρια· vid. ad Idyll. II. 54. ἄγρια plures cdd. edd. Ald. et *Call.* ἤγρια *Vat. sec.* ἄγρια ed. *Flor.* ἄγρια edd. *Brubach.* et *Steph.* εὐρέα conicit *Reiske.* *Harl.*

12. εἶχεν ἀνάγκαν· necessitas, quasi dea ferox, h. e. imperium quoddam in amatores, elucebat ex oculis illius; egregie poeticus est ornatus. *Reiske* ex ingenio dedit

Oris, non oculorum lucidus splendor, non roseae genae,
 Non oratio, non osculum levans amorem:
 Sed uti fera silvestris observat venatores,
 Ita omnia faciebat adversus alterum: saeva illi erant
 Labra, et oculi torvum tuebantur: habebant necessitatem:
 Atque bili facies respondebat: fugiebat inde color.
 Contumelia ex ira involutus — at etiam sic

ἢ κεν ἀνάγκη ipseque locum, quo nomine Brodaeum culpatur, prodigiose interpretatur. *Harl.* Eleganter *Heinsius* conicit: εἶδεν ἀνάγκαν, quod praecessit δεινὸν βλέπειν comparatque locutionem cum ὄργῃν κάρδαμον et similibus, item citat, non tamen satis apte, *Pindar.* *Olymp.* II. 108. κατὰ γὰρ δικάζει τις, ἐχθρῶ λόγον φράσας ἀνάγκη. *Horat.* *Od.* I. 3. 52 sq. I. 55. 17 sqq. — *Tourpius* ita: εἶχεν ἀνάγκαν] „Haec de puero accipienda sunt, qui ita ira atque odio discruciabatur, ut sui compos non esset. Quicquid autem aegre patimur et effugere non possumus, ἀνάγκην vocant Graeci. *Diodor.* *Sic.* III. 13. Πάντες δὲ πληγαῖς ἀναγκάζονται προσκαρτερεῖν τοῖς ἐργοῖς, μέχρις ἂν κακουχούμενοι τελευτήσωσιν ἐν ταῖς ἀνάγκαις. ad quem locum consulendus cl. *Wesselingius*. — Ceterum ad *Theocritum* nostrum respexit, ut solet, *Nonnus Dionys.* XXV. p. 882.

— — — οὐ δ' ὕστατος ὑπόθει γαίης

Αἰθίρι καὶ νεφέλαι μετάρσιος εἶχεσ ἀνάγκην.“

Haec *Tourpius*. Nos scripsimus εἶχον ἀνάγκαν sc. κῶραι, propterea quod, si εἶχεν retinetur, haec verba εἶχεν ἀνάγκαν post descriptionem laborum et oculorum subito aliquid inferat, quod ad totam pueri duri indolem pertineat, deinceps autem poetae oratio ad corporis partem, faciem quidem, relabitur; quod mihi quidem non elegans esse videtur. Consentientem habeo *Bindemannum* interpretantem: *furchtbar blickt aus dem Auge die Härte.* *Kiessl.*

14. *Valcken.* in *Epist.* ad *Röver.* p. XLIII sq. acute corrigit, ὑβρίστα, ὄργῃν περιεμμένω, ex *Homeric* locutione ἀναιδεῖν ἐπιεμμένω sicque *Brunckius* in *textu* rescripsit. Idem *Valcken.* commode comparat *Ovid.* *Met.* XIV. 714. *Spernit et irridet; factisque immitibus addit Verba superba ferox.* *Vulgatum* tamen tuetur et illustrat

Ἦν καλός ἐξ ὀργᾶς δ' ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστίας. 15
 Λοίσθιον οὐκ ἤνεια τόσαν γλῶγα τᾶς Κυθερείας,

Dorvill. ad Chariton. p. 68. = 240. 497. = 503. Neutri adsentitur Reiske, suspicans, versum quendam intermedium excidisse. — οὐτιῶς Brunck. *Harl.* Vsum verbi *περικειῖσθαι* pluribus exemplis illustravit Dorvill. ad Charit. p. 240. nolens nostro loco *περικείμενος* mutari in *περικείμενος*. Idem p. 503. vberius omnem locum explicat. Nimirum *περικειῖσθαι* est *vestitum, cinctum esse*, planeque respondet verbo *περιένυσθαι*, quod Valcken. reponit. „Poeta, addit Dorvill., postquam *duri huius amasii ipsa labra et pupillas efferatas et ipsam necessitatem spirantes, faciem autem bile mutatam dixisset: totum corporis eius bonum habitum evanuisse asseverat et singula membra emarcuisse prae ira, sive potius irae iniuria, ὕβρει τᾶς ὀργᾶς, αἰκίᾳ τῆς ὀργῆς: nihil enim magis corpus atterit et affligit, deturpat, ὑβρίζει et αἰκίζει, αἰσχύνει, quam ira.*“ Haec Dorvillius, qui paulo post haec adiicit: „ὕβρις τᾶς ὀργᾶς est ὀργῆ ὑβρίζουσα, et χρώς ἀποφύγων et περικείμενος ὕβριν τῆς ὀργῆς opponitur χρωτὶ ἐμπέδῳ καὶ αἰὲν ἀρτίονι, quale fuisse perhibet corpus mortui Patrocli poetarum princeps. (Iliad. 19, 33.)“ Dorvillius igitur ὕβριν τῆς ὀργῆς refert ad iniuriam, quam ira amasii corpori ipsius intulerit, h. e. *ad deformitatem ira contractam*. Sed haec explicatio ab omni probabilitate abhorret, et poeta, si illud exprimere voluisset, pro *περικείμενος* haud dubie aliud vocabulum posuisset. Longe simplicior est haec explicandi ratio, qua ὕβρις τῆς ὀργῆς accipitur de *insolentia orta ex ira*, qua in eos, qui ipsius amorem ambirent, agitaretur. Tribus igitur versibus 11. 12. 15. describitur eius forma, et vs. 14. eius agendi ratio. Locus autem sic est interpungendus, ut post *χρώς* punctum ponatur, et post *περικείμενος* subintelligatur ἦν, quod in proxima enunciatione legatur ἦν, minime durum est existimandum. — Wakefield. in *Silv. crit.* I. p. 118. corrigat: ὕβρικτᾶν ὀργᾶν περικείμενον ingenio contumelioso praeditum. Graefius denique sic legit et distinguit: φεῦγε δ' ἄπο χρώς ὕβριν τ. ὁ. περικείμενον. *Kiessl.*

15. 16. Librorum veterum magna in his versibus est di-

Pulcer erat: ex ira incitabatur magis amator.

Denique non tulit tantum aestum Veneris,

versitas: ἢ (vel ἦ) καλὸς δ' ἐξόρπασε' ἐθείζετο μᾶλλον δ' ἐραστὰς λοίσθιον δ' οὐκ ἐνὶ καὶ τοσαυτάτοτος κυθερίας Ald. 1. et 2. nisi quod haec aperte dat ἐρεθίζετο, pro corrupto autem ἀμφοτάτος vacuum spatium offert et post μᾶλλον litteram δ' omittit. ἢ καλὸς δ' ἐξόρπα Iunta, qui versu 16. conspirat cum Ald. 1. nota ✕ versui subiecta. ἢ καλὸς ἐξόρπαξ ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστὰς. λοίσθιον οὐκ ἀνέηκε τὰ δάκρυα τᾶς Κυθερίας Calliery. et eum secutae edd. Salam. Farr. Brubach. Lovan. Vs. 15. ἐξόρπασ' δ' ἐξ' ὄρπας' δ' ἐξόρπασ' et vs. 16. ἐνικαι τὸ σαμφοτάτος κυθερίας' item λοίσθιον οὐκ ἐνὶ καὶ τὸ κυθερίας cum lacuna e cdd. apud Gaisford. enotata sunt. Lectio vulgata vs. 16. λοίσθιον οὐκ ἦνεκε τὰ σύμφορου τᾶς Κυθερ. auctorem habet Stephanum. vs. 15. Scaliger corrigit: ἢ καλὸς ἐξήρπαξ, ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστὰς' qua variabat eum puer, eo impensius illuc trahebatur. Wartonus laudat locum Aristaeneti I, 8. p. 50. ed. Pauv. ἢ δὲ ἡρυθρίασε μετ' ὄργῃς καὶ γέγονε τὸ πρόσωπον θυμουμένη κάλλιον, τὸ δὲ ὄμμα, καίπερ ἀγανακτούσης, ἡδύ. item Martial. V. 47. — Casaubonus coniecit: ἢ καλὸς ἐξ' ὄρπαξ ἐρ. id est, ὄντως ἐξερεθίζετο μᾶλλον ὁ καλὸς ὄρπαξ ἐραστὰς. est autem ὄρηξ iuvenis adolescens. v. Orph. Arg. 216. Herm. — Vs. 16. pro τὰ σύμφορα, quod Stephanus exhibuit, Valcken. in Epist. ad Röver. p. XXXIV. ingeniose excogitavit τὰ πυρφόρα, ignita, ignifera, scil. tela; atque comparavit Ovid. Met. XIV. 716 sq. non tulit impatiens longi tormenta doloris Iphis; et ante feres haec verba novissima dixit: Vincis, Anaxarete etc. In editione Theocriti tamen, vt Brunckius, recepit correctionem Eldickii, Toupio quoque probatam, ἦνεκε τὸσαν φλόγα τᾶς κ. τ. λ. eandem etiam Schaefer. Iacobs. Dahl. admiserunt. Eodem iure, quo τὸσαν φλόγα, possis etiam scribere τὸσ' ἄλγεια, quod magis etiam cum Ovidii loco convenit. Brodaeus τὰ δάκρυα τῆς Κυθ. tuetur et interpretatur lacrimas Veneris, quas repulsi amantes saepenumero effundunt. Reiskius, vestigia cdd. et vett. editt. legens, coniecit τὸσ' ἄμβροτα τᾶς Κυθ. adversos et irritos casus in amando. Harlesius, Eldickii emendationem probans, citat Koppiers. Observ. philol. p. 78 sq. Kiessl.

Ἄλλ' ἐνθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροισι,
Καὶ κύσει τὰν φλιάν οὔτω δ' ἀνευεῖκατο φωνάν

Ἄγριε παῖ καὶ στυγνέ, κακῶς ἀνάθρεμμα λεαίνας,
Λάϊνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦνθον 20
Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον οὐκ ἔτι γάρ
σε,

Κῶρ', ἐθέλω λυπῆν κεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω

Ἐνθα τὴ μευ κατέκρινας ὅπη λόγος ἦμεν ἀταρπὸν
Συνάν, τοῖσι δ' ἐρῶσι τὸ φάρμακον ἔνθα τὸ λᾶθος.

Ἄλλὰ καὶ ἦν ὄλον αὐτὸ λαβῶν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω, 25
Οὐδέ κε τῶς σβέσω τὸν ἐμὸν πόθον. ἄρτι δὲ χαίρειν

17. 18. ἐνθὼν pro ἔλθων, et vs. 20. ἦνθον pro ἦλθον
Brunck et Valcken. cum Wintertono. — οὕτως Brunck.
Res et sententia atque consuetudo amantium prisca est
a poetis saepius decantata. v. Horat. I. Od. 25. 1 sqq.
ibique Iani in argumento; Tibull. I. 6. 32 sq. ibique
Broukhusium; Theocrit. Idyll. III. *Harl.* Aliquot
cdd. et Ald. 1. κῦσαι. (De brevi u huius verbi v. ad Idyll.
XX, 5. et Spitzner. obs. in Quintum Smyrn. p. 241.)
Iidem cdd. et Call. praebent alteram formam φλοῖάν,
quae vbiq. vbi syllaba longa requiritur, videtur re-
cipienda esse. Denique alii cdd. ἀντίλοντο et φωναί.
Kiessl.

20. λάϊνε] Conf. Idyll. III. 39. et Warton. Add. I. H. Voss.
ad Virgil. Ecl. p. 415. *Kiessl.*

21. 22. Lectio, quae est in textu, ex edd. Florent. et
Stephan. in posteriores est propagata. At Reiske ex
ingenio ad ductum Aldin. alter. et Cd. Vat. (in quibus
est παρ — λύπης ποχολωμένος) rescripsit: πάρ σε, κῶρε,
θῆω λύπης (i. e. λύπαις) τεθολωμένος non iam in poste-
rum ad te curram animo curis conturbato et saucio;
idque probavit Koehler: improbavit Toup. in Addend.
p. 401. B. Warton e memorata lectione cod. Vat. sec.
hanc coniecturam prorsus alienam elicuit: κῶρ', ἐθέ-
λω, λύπης ποχ' ἀλώμενος, sive ὀλώμενος nolo te am-
plius, quendam (vt prius) dolore captus, aut perditis
amans. Valck. restituit lectionem vulgatam, nisi quod
pro κῶρε, θέλω, ex cod. Vatic. corrigat κῶρ', ἐθέλω.
[Vide eundem ad Adonias. p. 348. C.] Brunckius dedit

Sed ad tristem domum flebat,

Et osculatus est limen, hancque extulit vocem:

Saeve puer et tristis, malae proles leaenae,
Saxæ puer, et amore indigne, dona tibi veni
Ultima haec ferens, laqueum meum: non enim amplius te,
Puer, volo molestia afficere iratum: sed abeo eum in
locum,

Cui tu me adiudicasti; quo fama est ferre viam
Communem, amantibusque vbi remedium oblivio.

At etiamsi eam totam ori admotam exhausero,

Ne sic quidem restinxero meum desiderium. Iam vale

πεχολωμένος. [Repugnant vs. 14. 15.] Eldickius denique coniecit *λυπήν ποχ' ὀρώμενος*. Harl.

23. 24. Brunck., quem sequuti sunt Dahl. et Bindemann., reposuit emendationem et interpunctionem Toupïi valde probabilem: — ἡμεν ἀταρκὸν Ξυνόν, τοῖσι δ' ἐρώσει τὸ φάρ. ἔνθα τὸ λάθος quo viam esse aiunt omnibus communem, et vbi amantibus medicina est oblivio. Nempe via leti omnibus calcanda est: et Idyll. VII. 35. ξυνὰ ὁδός. Proxime accedit suspicio Wartoni: ἡμεν ἀταρκὸν ξυνόν, τοῖσιν ἐρώσει τὸ φάρμ. κ. τ. λ. vbi dicunt esse viam communem, ibi scil. vbi oblivio est medela illa amantium. [Warton. non recordabatur, ἀταρκός esse generis feminini. K.] Valckenar. sic interpunxit: — ἀταρκόν, Ξυνόν τοῖσιν ἐρ. τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λάθος. Harl. Recepimus emendationem Toupïi, quam etiam Fossius in interpretatione germanica expressit. Kiessl. Sunt, qui pro λάθος legendum putent λάθας, vt sit: ἔνθα τὸ φάρμακον τὸ λάθας. H. Steph.

26. τώς, i. q. οὕτως, ὡδε. Sic Idyll. XXIV. 71. Nican-dri Theriac. 240. Kiessl. βρεσσω Brunck. πόθον est ex edd. Flor. et Calliery. γόλον cod. Vat. (et tres alii apud Gaisf.) et ed. Ald. quod defendit Warton. interpretans vehementem animi perturbationem; putatque poetam hoc sumsisse orationisque colorem duxisse ex Salomon. Cantic. VIII, 6. 7. Reiske suspicatur, τὸν ἐὸν κόρον, tuam iram; quod verum esse vix credo. — χαιρήν Brunck. Harl.

Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι. οἶδα τὸ μέλλον
 Καὶ τὸ ῥόδον καλὸν ἐστὶ, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
 Καὶ τὸ ἰὸν καλὸν ἐστὶν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ·
 Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται, ἀνίκα πίπτῃ 30
 Ἄ δὲ χιῶν λευκά, καὶ τάκεται, ἀνίκα παχθῆ·
 Καὶ κάλλος καλὸν ἐστὶ τὸ παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῆ.
 Ἦξει καιρὸς ἐκεῖνος, ὅπανίκα καὶ τὸ φιλάσεις,
 Ἄνίκα τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος ἀλμυρὰ κλαύσεις.
 Ἄλλὰ τὺ, παῖ, καὶ τοῦτο πανύστατον ἀδύ τε ῥέξον 35
 Ὀππόταν ἐξενθῶν ἠρτημένον ἐν προθύροισιν
 Τοῖσι τεοῖσιν ἴδης, τὸν τλάμονα μὴ με παρένθης·
 Στάθι δὲ καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,

27. Coniecturam probabilem Reiskii ἐπιτέλλομαι, vltimum vale tuis foribus *denuncio*, *mando*, probat Warton; mihi tamen aliter sentire liceat. *Harl.* Ἐπιβάλλομαι pro ἐπιβάλλω, *adiicio*, applico, *admoveo*. *Kiessl.*

28. ἐντὶ pro ἐστὶ semper Brunck. — Conf. Virgil. *Ecl.* II. 18. et *Mimnerm.* I. ibique notam in *Anthol. gr. poet.* p. 53. *Harl.* Adde *Tibull.* I. IV. 29 sqq. *Dahl.* citat *Nemesian.* *Ecl.* IV. 20. *Kiessl.*

30. κρίνον εὐθὺ μαραίνεται, ἀνίκα πίπτει, Brunck; et πίπτει rectius forsitan, editt. ante Stephanum, a Reiskioque probatur, et a Valckenario revocatum est: at δ' ἀνίκα adscivit Reiske ex altero Aldino exemplo: [Sic etiam *Cd. Vat.*] at neque δ' bonum videtur Valckenario [Qui possit, quum metrum evertat? *K.*] neque coniectura placet Reiskii, qui, si δ' omittendum sit, scribendum putat: κρίνον, ἔστε μαραίνεται, ἀνίκα πίπτει. *Harl.* „Vulgo πίπτει. Saepissime ἠνίκα iungitur subiunctivo. V. statim post et infra *XXIX. v. 35.* Longinus p. 178. *Mor.* ἠνίκα δὲ ἡ τελευταῖα παραστῆ. Sic imprimis Grammatici. V. *Etymol. M.* c. 142, 16. 202, 9. 11. 12. 686, 12. 688, 41.“ *Schaeff.* Ex tribus cdd. *Gaisford.* enotavit πίπτει. I. H. Vossius vertit: *die wolkende neiget das Haupt hin*; quasi verba sic struxerit: ἀνίκα μαραίνεται, πίπτει. Iacobsio hic versus sic scriptus, vt vulgo editur, Theocriti elegantia vix dignus videtur. *Kiessl.*

31. — λευκά, καὶ τάκεται, εἰ καὶ ἐπάχθη Brunck. Reiske

Tuo vestibulo adiicio. Novi, quod futurum est:
 Et rosa pulcra est, et tempus eam flaccidam reddit:
 Et viola pulcra est in vere, et cito senescit:
 Candidum est lilium, flaccescit, quum decedit:
 Nix quoque candida est, et liquitur, quum concreverit:
 Et forma puerilis pulcra est, sed brevi durat.
 Veniet tempus illud, quando et tu amabis,
 Quando tosto corde amare flebis.
 Sed tu, puer, et hoc vltimum gratum mihi fac:
 Quando egressus suspensum in vestibulo
 Hocce tuo videris, ne miserum me praeteras:
 Consiste et paulum lacrimare: libataque lacrima

ex altero exemplo Aldino δ , quod in reliquis deest, ante *ἀνίκα* revocavit. *ἀνίκα* *ἰανθῆ* est Eldickii coniectura. Ceterum nolim mutare cum Keiskio *παρθῆ* in *θαλασθῆ* (α *θαλαπειν*), quum a *vernīs zephyris* intepuerit. [*θαλασθῆ* etiam Is. Vossio in mentem venit. *K.*] Primum in poetis adeo argutari non licet: dein nix, licet induerit, etiam liquescit; aut vertes *παρθῆ*, *concrecere soleat*. Koehlero versus videtur esse spurius. *Harl.* Recte Vossius: *hin schmilzt er, ballet der Thauwind.* *Kiessl.*

53 — 35. *ἤξει* — *φλασεῖς* — *κλασεῖς* Brunck. — De *ὀπτέυμενος* vid. ad Idyll. VII. 55. — Vs. 35. Valcken. cum Is. Vossio *καὶ τοῦτο* pro vulgato *κάν τοῦτο* ex cod. Vat. et edd. Ald. ac Florent. praefert. *Harl. Kal*, quod etiam Gaisford. ex tribus cdd. enotavit, nos cum Dahlino recepimus. *Kiessl.*

56. 57. Iam Dorvillius (ad Charit. p. 496. = 505.) refutavit Lennepium, qui in Add. et Corrig. ad Coluthum p. 208. *ἔξ οὐδῶν* malit pro *ἔξενθῶν*. Warton. comparat Ovid. Met. XIV. 753 sqq. *Harl.* Ad vers. 57. Iacobs. comparat Nonn. Dionys. XV. p. 454. 599. p. 432. 25. *Kiessl.*

58. Dorvillius ad Chariton. p. 146. = 288. testatur, se in suis cdd. reperisse *ἐπισπεῖρος* quae lectio gravis sane est et exquisita; at vulgata est suavior. Mox malim cum Brunckio *θεῖ τε θανυ*. *Harl.*

Λῦσον τῷ σχοίνῳ με, καὶ ἀμφίδες ἐκ ρεθέων σῶν
 Εἴματα, καὶ κρύψον με, τὸ δ' αὖ πύματόν με φιλά-
 σον, 40

Καὶ νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χεῖλεα. μή με φοβυθῆς
 Οὐ δύναμαι ζῆν, εἶγε διαλλάξας με φιλάσεις.

Χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὃ μεν κρύψει τὸν ἔρωτα.

Κἄν ἀπίης, τότε μοι τρεῖς ἐπάυσον ὦ φίλε, κείσαι·

Ἦν δέ γε λῆς, καὶ τοῦτο, Καλὸς δέ μοι ὦλεθ' ἑταί-
 ρος. 45

Γράψον καὶ τότε γράμμα, τὸ σοι στίχοισι χαράξω

39. τῷ σχοίνῳ alterum exempl. Aldin. et rel. edd. veteres, quas sequuti sunt Valck. Reiske et Brunck. τῶ σχ. alterum Aldin. exemplar et cum Stephano recentiores. — ραθέων vid. ad Idyll. XXIX. 16. *Harl.*

40. 41. Compara Bion. I. 45 sqq. et ibi notam ad v. 48. in Anthol. mea gr. poetica. — Vers. 41. καὶ νεκρῷ scribere malit Valcken. cum Is. Vossio. *Harl.* Horum iudicium secutus cum Dahlro καὶ recepi. *Kiessl.*

42. Reddidi lectionem a Calli ergo et Stephano propagatam, εἶγε διαλ. με φιλάσεις, et comma pro puncto in fine versus posui. [Nos reduximus punctum. K.] Neque tamen diffiteor, Brunckii emendationem, εἶγε διαλλάξεῖς με φιλάσας, (*licet, me osculans, sententiam putaveris,*) tum non multum discedere a lectione Aldini utriusque exempli, φιλάσσας aut φιλάσας, et alterius exempli διαλλάξεις, tum imprimis sensui pulcre convenire. Reiske e vestigiis alterius Ald. haec collegit et in textu reposuit, εἶ σε διαλλάξας μ' ἔφιλασας. Eldickius contra, οὐ δύναμαι γ' ἰδέειν σε· διαλλάξας δέ φιλάσας, inde effinxit. *Harl.* Propemodum vt Iunta Cd. Reg. a Sanctamando collatus, εἶν σε διαλλάξεῖς με φιλάσας. Lectioni Brunckianae tamen vulgata praestat; διαλλάξας pro διαλλαξάμενος, mente placata. *Kiessl.*

43. Lectio in textu reddita ex cdd. a Calli ergo et Steph. in reliquis edd. venit, eandemque et Brunckius, praeterquam quod doricè scripsit δ' ἐμῖν — κρυψεῖ, et Valckenarius probarunt. Reiske vero ex Ald. exemplis refinxit: χῶμα δέ μεν κοίλου, τὸ δ' ἐμεῦ κρ. τὸν ἔρ. Comp. Propert. I. 17. 27. et IV. 4. 35. *Harl.*

Solve me laqueo, et circumda tuis de membris
 Vestimenta, et me tege, postremumque osculare,
 Atque mortuo indulge labia tua. Ne me metueris:
 Non possum reviviscere, etsi mutatus me oscula-
 beris.

Tumulum mihi excava, qui meum contégat amorem.
 Quumque abieris, hoc mihi ter acclama: o amice, iaces:
 Si volueris, etiam hoc adde: pulcer mihi periit soda-
 lis.

Inscribe et hoc carmen, quod tibi versibus exarabo:

44. 45. *Κἄν ἀπίης* pro vulgata *κἄν ἀπίη* ex cod. Vat. et edd. Ald. ac Florent. recepit Valcken. — *κἄν* — *τόδ' ἐμὴν* Brunck. — Idem Brunck vers. sq. litteris maiusculis dedit *ΚΑΛΟΣ ΕΜΙΝ Ω. 'ET.* et Warton in Addendis observat, solitos fuisse veteres nomina amasiorum in parietibus, ianuis, corticibus arborum, statuis etc. inscribere, addita voce *ΚΑΛΟΣ*. Idem laudat Suidam voc. *Μέλιτος*, et Kusterum ad voc. *'Ραμνούσια* etc. Adde Propert. I. 7. 24. ibique notam Broukhus. *Harl.* Adde notata ad Idyll. XVIII. 47. — Non sine causa Graefius lectionem vs. 44. vulgatam suspectam habet, quum verbum *ἐπαύσον*, vt *λύσον*, literam *υ* semper producat. Legendum igitur censet: *κἄν ἀπίης, τόδε μοι τοῖς ἐπαύσον*, „*φίλε, κείσαι.*“ vt duae mediae producantur, productaque litera *α*, quae alias corripitur, ex verbo *αμάω* (cf. ad Id. X. 7.) defendatur. *Kiessl.*

46. Quum *στίχος* primam corripiat, Toup. in Addend. emendat, *τὸ τοῖσι στίχοις*. Brunck. autem scripsit, *τὸ τίν γε στίχοις χαραξῶ*. Lennep. ad Coluth. p. 62. corrigit, *τόσοις στίχ. χαραξῶν* inscribe et inscriptionem, *his versibus insculpturus*; quod ego quoque probo, quia cod. Vatic. secund. habet *τόσοις*, vnde tamen malit Warton, *τόσοις στίχοις*. Valcken. suspicatur, *τόσοις στίχοις χαράσων*, tam paucis versibus. Compara Ovid. Trist. III. 5. 75 sq. ibique a me notats, et Broukhus. ad Tibull. III. 2. 27. *Harl.* Schaeferus, *χαραξῶ* si genuinum sit, hemistichium sic scribendum censet: *τὸ σοῖς τοῖχοις χαραξῶ*. Eandem fuisse coniecturam Personi, retulit Gaisfordius. Etiam Graefius, qui ad Meleagr. p. 60. coniecerat *σοῖ στίχοις*, vel *στίχοις*, iam

ΤΟΥΤΟΝ ΕΡΩΣ ΕΚΤΕΙΝΕΝ, Ο ΔΟΙΠΟΡΕ ΜΗ
ΠΑΡΟΔΕΥΣΗΣ,
ΑΛΛΑ ΣΤΑΣ ΤΟΔΕ ΛΕΞΟΝ, ΑΠΗΝΕΑ ΕΙ-
ΧΕΝ ΕΤΑΙΡΟΝ.

Ἦδ' εἰπὼν λίθον εἶλεν ἐρεισάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
Ἄχρη μέσων οὐδῶν φοβερόν λίθον, ἦπτεν ἀπ' αὐ-
τῶν 50

Τὰν λεπτὰν σχοινίδα· βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχήλῳ·
Τὰν ἔδραν δ' ἐκύλισεν ὑπὲρ ποδός, ἦδ' ἐκρεμάσθη
Νεκρός. ὁ δ' αὐτ' αἶξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν

malit σοι τοίχοισι· nam ad parietes stabat, et ita sequitur v. 49. ἐπὶ τοίχῳ. *Kiessl.*

47. 48. Vt versu 48. hiatus evitetur, hos duo versus sic scribit Graefius: τοῦτον Ἔρωσ ἐκτεινεν, — ὄδο-
πόρε, μὴ παροδεύσης, ἀλλὰ στάς, τόδε λέξον, — ἀπὴ-
νεα δ' εἶλεν ἰταίρον. Comparat vs. 45. vbi dē est post
καλός, quia cohaerent: φίλε κῆσαι· καλός δέ μοι αἶλετ'
ἰταίρος. *Kiessl.*

49. Brunck. admisit in textum D. Heinsii coniecturam
μίτον, *laqueum*, quam vocem Heinsius putat explicari
et confirmari proximis verbis τὰν λεπτὰν σχοινίδα. *Harl.*

50. ἦπτεν ἀπ' αὐτῶν (pro ἦπτε τ' ἀπ' α.) ex ed. Florent. a
Stephano venit in sequentes et Valck. editt. ἦπτετ' Cal-
lierg. et aliae edd. priscæ: vnde Reiske, qui alia quæ-
dam mutaturus erat, effecit, ἦπτε τ' ἀπ' αὐτῶν putat
tamen, poetam ἀπτε τ' dōrice exarasse; et Brunck. de-
dit ἦπτεν ἀπ' αὐτῶν. Loci obscuri sententia forsitan
haec est: in medium atrium e regione ianuae proiecit
magnum lapidem, quo conscenderet et funiculum alli-
garet; quo facto, lapidem, in quo steterat, pedibus
promovit, et laqueo mortem sibi conscivit. *Harl.* „φο-
βερόν λίθον licet *horribilem* lapidem explicare ob hor-
ribile facinus, [Sic malim cum Bindemanno. *Kiessl.*]
vel etiam *ingentem*, vt nonnunquam φοβερός poni vo-
lunt. v. *Dorvill.* ad Chariton. III. 6. (p. 389.) vbi est
πνεῦμα φοβερόν, *ventus horribilis* Catull. 26. 5. Non
absimili modo λάβρον ὑπερῆσαι λίθον, *ingentem advol-
vere lapidem*, Pindar. Nem. VIII. 79.“ *Heinrich.* Pro
απ' αὐτῶν L. H. Vossius coniecit ἀγαθὸν sic Aeschyl.

HVNC AMOR OCCIDIT, VIATOR, NE TRANSEAS,
SED CONSISTENS HOC DIGITO: CRUDELEM HA-
BVIT SODALEM.

Sic locutus sum sit lapidem: quum ad volvisset ad parie-
tem

Vsque ad medium limen horribilem lapidem, annexuit
inde

Tenuem restim, laqueumque iniecit collo:

Sedemque devolvit a pedibus, atque pependit

Mortuus. Tum ille aperuit fores et mortuum vidit

Agam. 884. πολλὰς ἀνωθεν ἀριάντας ἐμῆς δόξης ἔλυσαν.
At ex cdd. etiam lectio ἀπ' αὐτοῦ enotatur, quam, si
scripseris ἀπ' αὐτῶν cum Bindemanno, vnice veram esse
censeo. Possunt autem haec verba aut ad τοῖχον referri,
aut adverbialiter accipi, *inde*, *ex pariete*, quod eodem
redit. Omnis locus sic expediendus est: Quum lapi-
dem ad parietem et quidem ad mediam vsque aulae ian-
nuam provolvisset, conscendit lapidem, annectit su-
perne ex trabe ianuae transversa laqueum, seque sus-
pendit ita, vt per mediam ianuam dependeat et ab ex-
eunte necessario contingatur. *Kiessl.*

51. Koehlerii coniecturam τὰν πλεκτὰν σχ. Brunck. in tex-
tum recepit: quae certe probabilior est quam suspicio
Reiskiana τὰν λυγρὰν. — Lectionem priscarum edd. ἐνέ-
βαλλε Reiske et Brunck praetulerunt alteri, ἐμβαλλε,
quae a Stephano ex Iuntina in consequentes venit edi-
tiones et a Valckenario quoque servata est. *Harl.*

52. Pro τὰν ἔδραν Heinsius malit τὰν πέτραν' haud inepte
quidem; at interpretamentum hoc est vocab. ἔδραν. Re-
cto autem Valcken. recepit cum Brunckio ἐκύλισεν pro
ἐκύλισεν, [Vid. ad Idyll. XXIV. 18.] — ὑπὲν ποδός a
Calli ergo et Stephano orta est lectio, quae hebraïsmum
sapit, nec mihi placet. Quare probo Reiskii suspicio-
nem, a Brunckio in textu adoptatam, ἀπαι ποδός, que-
niam vtraque Aldina αἴτε ποδός habet: aut scribendum
erit ὑπ' ἐκ ποδός. *Harl.* Ob lectionem cdd. nonnullorum
αἴται equidem malim ἀπ' ἐκ ποδός, i. e. ἀπεκύλισεν ἐκ
ποδός, i. ποδί, vt Idyll. VII, 6. . . *Kiessl.*

Ἀύλας ἐξ ἰδίας ἠρτημένον οὐδ' ἐλυγίχθη
 Τὰν ψυχάν, οὐ κλαῦσε νέον φόνον· ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ 55
 Εἴματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά· βαιῖνε δ' ἐς ἄθλων
 Γυμναστῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν,
 Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε, τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δὲ
 Ἴστατ' ἀπὸ κρηπίδος Ἔρωσ, ὑδάτων ἐφύπερθεν.
 Ἄλατο καὶ τῶγαλμα, κακὸν δ' ἐκτείνειν ἐφα-
 βον 60

54 — 56. *ἐτυλίχθη* (vt vulgo legitur) τὰν ψυχάν pro *ἐθη-
 λύνθη, ἐτέγχθη* Casaubon. lectt. Theocrit. cap. XX. no-
 ve dictum putat, eique Dores videntur *τυλίττειν vsur-
 passe* pro *ἀνατινάσσειν τὴν τύλην* sive *στρωμνὴν, culci-
 tam movere et agitare*. Illud autem verbum quum Hem-
 sterhusio mendosum videretur, correxit *ἐλυγίχθη*, (v.
 Idyll. I. 97. etc.) locutione a lucta ad alteram illam ani-
 mi et amoris palaestram cum plurimis aliis venuste
 translata: quam correctionem cum Brunckio recepit
 Valckenar., qui eam firmatum iverat antea in Epist.
 ad Röver. p. LXII sq. Wartonus, qui et ipse probat
 Hemsterhusii mutationem, vulgatum censet sic intel-
 ligi posse: *non commovebatur, non agitabatur animo
 puer*; vt fere Portus in Diction. dor. voc. *τυλίσσειν*, qui
 vim huius verbi vberius declarat, nostrumque locum
 ita explicat: *nec delinitus est, nec misericordia motus
 est in animo*. Dammius contra in Lex. gr. p. 2297.
 cum Casaubono derivat a *τύλη*, *culcita referta*: vnde
 proprie *molliorem reddere lectulum concutiendo*; deinde
 in genere *molliorem facere*. — Vers. 55. Valckenarius
 cum Hemsterhusio malit *κλαῦσε νέον φόνον*. [Quod Reiskius
 dubitanter proposuit, *οὐ κλαῦσεν ἐὸν φόνον*, (*non
 deploravit necem a se peractam*. nam pertinacia sua ama-
 torem ad mortem voluntariam adegerat:) hoc tanquam
 certissime emendatum pronuntiat Graefius. Equidem
 tamen adhuc cum Heinrichio tueor *νέον φόνον*, quod
 docte positum est pro *φόνον τοῦ νέου, mortem iuvenis.
 νέος est iuvenilis*. Pind. Ol. II. 78. *νέα ἄεθλα* pro *ἄεθλα
 τῶν νέων*. add. Isthm. VIII. 105. Male Reisk. intelligit
recentem caedem. Kiessl.] — Vs. 56. *ἐμίανεν* etc. vestes
 sanguine polluit iste iuvenis, vt caedem quodammodo
 prae se ferens, et inimicum suum vitus. Sic Τουρπαιος,

Aula ex sua suspensum, neque fractus est
 Animo: non deflevit iuvenilem necem; sed in mortuo
 Vestimenta omnia polluit puerilia: ibatque ad certamina
 Gymnasii, et procul grata requirebat lavacra,
 Et ad deum venit, quem laeserat: nam in lapidea
 Stabat crepidine Amor, eminens super aquas.
 Exiliitque simulacrum et improbum occidit adolescen-
 tem:

qui comparat Esaiam XIII. 5. [Quod hic de vestimen-
 tis dicitur, sensum fortasse haberet, si veterum super-
 stitio fuisset, qua, si quis forte vestibus suis eiusmodi
 mortuum tetigisset, *μίασμα* contraxisse putaretur.
 Hoc tamen, recte monente Graefio, si vel probari pos-
 sit, cum antecedentibus *οὐ κλοῦσε φόρον* aptam oppo-
 sitionem minime facit. Quare equidem *εἴματα ἐφαιβικά*
 intelligo vestes mortui, et lenissima mutatione lego:
ἀλλ' εἰ νεκρῶ etc. non modo non deflevit necem, sed
 ne in mortuum quidem odio deposito omnes eius vestes
 polluit. Quo facto abiit in gymnasium. *Kissel.*] Aliter
 locum intelligit Reiske, cuius longas animadversiones
 ipse consulens. — *ἐς ἄθλα* cdd. et edd. Ald. altera atque
 Florent. vnde Reiske effecit *ἐς ἄθλων*, pro *ἄθλους*, et
frequentavit gymnasia; eumque sequuti sunt Brunck.
 et Valcken. *ἐπ' ἄθλων* Callierg. Steph. et rel. *ἐς ἄθλων*
 Ald. alterum exemplar nonnullique codices. *Harl.*

59. 60. Vulgatam a Calliergo et Stephano profectam, at-
 que a Brunckio, qui tamen bene correxit *ἐπὶ κρην.*,
 (quod *ἐπὶ* ego quoque cum eodem et Valcken. pro vul-
 gato *ἀπὸ* scripsi,) servatam retinui. At Reiske, quo-
 niam vtraque Aldina, omisso voc. *Ἐρω*s (quod tamen in
 edd. Flor. et Call. extat) exhibet, *ἐς ὑδάτων δ' ἐρύπερ-
 θεν*, versum ita constituit: *εἶσαι ἀπὸ κρηπίδος ἐς ὑδάτα.
 τῶ δ' ἐρύπερθεν Ἄλατο καὶ* etc. Aldinam lectionem prae-
 bet etiam cod. sec. Vatic. [nonnullique alii apud Gais-
 ford. K.]. Warton autem explicat nostrum locum ex
 consuetudine veterum, qua in gymnasiis, quo *ἐρασταὶ*
 confluere solebant, Amoris statuam locarunt; laudat-
 que Casaubon. ad Athenaeum XIII. p. 561 sq. *Harl.*
 Higtius legendum censuit: *ἔπτα ἀπὸ κρηπίδος*. Prae-
 positionem *ἀπὸ*, quae optimorum cdd. fide nititur, re-

Νᾶμα δ' ἐφαινήθη παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά·

Χαίρετε τοὶ φιλόντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
Στέργετε δ' ὑμεῖς αἴται· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

vocavi: die Statue erhob sich von einem steinernen Fussgestelle aus. Kiessl.

61. Alterum exempl. Ald. (item cd. regius a Sanctamando collectus) et cd. Vatic. habent ἄμα hinc Reisk. et dudum ante hunc Sanctamandus vulgatum αἶμα mutarunt in νᾶμα, quod cum Valcken. aliisque recepimus. Iacobs. conicit αἶματι φωνήθη. Graevius: ὑπενάχετο. K.

63. Recepti cum Brunckio et Valcken. Casaubonianam emendationem αἴται. Vatic. sec. et edit. Ald. habent εὔητες· vnde Reiske, probantibus Wartonno et Schnei-

dero in Bibl. phil. I. p. 151. effecit αἴτες, quod doricum est pro αἴται. Dores enim mutant terminationem ai in es, (v. Schol. ad Idyll. I. 92. et Reisk. ad Idyll.

XVI. 56.) atque in Mss. εν et α saepissime permutantur. [Conf. Dorvill. ad Chariton. p. 227. 346. et Beckii programma edit. 1793. quo continetur varietas lectionis libellor. Aristotelicor. e cod. Lips. p. 8. Add. Idyll.

V. 25. VII. 115. K.] Sensus est: Vos, amasii s. amati, meo moniti exemplo, siquidem, quod durus fui et difficilis, interii, discite, vestros amatores, quicumque

et cuiuscunque formae atque aetatis sortisve sint, amare nec spernere: deus enim novit iuste riteque iudicare.

Vulgatum αἴταις a Calli ergo in reliquas venit editiones: ab eodem etiam profectum est δικάζειν· alii aliter; vid. Reiske. Harl. Αἴταις vnice probandum. De αἴταις vid.

ad Idyll. XII. 14. Kiessl.

ARGUMENTVM

IDYLLII XXIV.

Narratur in hoc Idyllio primum pueri Herculis certamen et victoria, quam de draconibus, ab infesta Iunone ipsi immissis, reportavit. — 62. Alcmena hoc prodigio pesterrita, Tiresiam arcessit vatem, qui id interpretetur, deorumque placandorum rationem doceat. Qui quum venisset, Herculem, multis laboribus exhaustis, summam, dum vi-

Vnda cruentata irrubuit, puerique innatabat vox:

Gaudete amantes: nam qui oderat, interfectus est.
Vosque diligite, amasii: nam deus novit iudicare.

veret, gloriam, post fata autem sedem inter deos consequuturum esse respondet, dracones autem necatos comburi domumque lustrari iubet. — 98. Sequitur recens magistrorum, qui Herculem puerum ad eas artes, quae heroem decent, formasse dicuntur. Finis carminis, quo poeta omnem Herculis institutionem et disciplinam tradidisse videtur, temporis iniuria perit. — Wartonus p. 266. cum Reiskio p. 306. sine iusta causa primam carminis partem desiderabat. — De auctore in diversas partes abierunt viri docti. Atque Valckenarius quidem in nota ad hoc carmen censet, hocce et quod sequitur XXV. fortasse partes fuisse veteris cuiusdam Heraclae, et in adnotatione ad initium Megarae Moschi addit, hoc ipsum carmen *Megara* inscriptum videri sibi illius esse poetae, cuius inter Theocritea legitur (XXV) *Ἡρακλῆς λεοντοφόρος*. Existimat igitur, haec tria carmina esse diversas vnius Heraclae partes, auctore tamen non nominato. *Manso* in prima editione Bionis et Moschi, Prolog. p. LXXIV. eandem tuebatur sententiam, ita quidem, vt has reliquias esse iudicaret maioris cuiusdam operis ab ipso *Moscho* elaborati. Sed ex iis, quae *Eichstadtius* p. 26 sqq. disputavit, istam opinionem probabilem esse confidenter negari licet, eamque *Manso* ipse in altera editione p. 201. deseruit. — *Reiskius* p. 309. duo carmina inter Theocritea XXIV. XXV. adeo ex *Pisandri* Heraclae servata esse voluit: quod falsissimum esse arguit vel orationis habitus, abhorrens ille a *Pisandri* antiquitate, vel negligentia poetae (carm. XXV. v. 274.) in servandis aetatis heroicae moribus. — *Frid. Schlegel* in *Historia poeseos Graecae et Rom.* T. I. p. 201. de *Panyaside* cogitavit. — *Scholias*ta Apollon. Rh. I. 1077. et *Eustathius* ad *Iliad.* II. p. 299. 15. et XVII. p. 1163. Theocrito adscribunt carmen XXIV. eidemque etiam *Eichstadtius* p. 30 — 32. gravissimis argumentis vindicavit: a qua opinione nec *Iacobsius* videre alienus esse. Etiam *Wartonus* sese nihil videre ait, quo minus hoc carmen *Idyllis* poetae nostri possis annumerare. — Ad primam eius partem conf. inprimis *Pindar.* Nem. I. inde a versu 49. Add. *Apollod.* II. 4. 8. *Heyn.* obs. p. 153.

ΗΡΑΚΛΕΙΣΚΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κδ.

Ἡρακλῆα δεκάμηρον ἔοντα ποχ' ἅ Μιδεαῖτις
Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἴφικλῆα,
Ἀμφοτέρως λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
Ἀμφιτρώων καλὸν ὄπλον ἀπεσπύλευσε πεισόντος. 5
Ἀπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παιδῶν
Εὐδετ' ἐμὰ βρέφρα γλυκερὸν καὶ ἐγέροσιμον ὕπνον,
Εὐδετ' ἐμὰ ψυχά, δὴ ἀδελφεῶ, εὔσοα τέμνα,
Ὀλβιοὶ εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι αἰῶ ἴκοισθε.
Ὡς φημένα δίνασε σάπης μέγα τοὺς δ' ἔλαβ'
ὕπνος. 10

In Analectis Brunckianis est Idyll. XXVII. Warton bene
monet, huius historiae picturam, sane egregiam, de-
scribi a Philostrato iuniore in Iconibus p. 481. ed. Pa-
ris. [P. I. Tab. 5. conf. Heyn. Opuscula Vol. V. p. 175.]
Ἡρακλῆς ἐν σπαργάνοις, et putat, pictorem ibi fortasse
respexisse hoc poema, quod cum sequente carmine par-
tes fuisse veteris cuiusdam Heracleae, coniicit Valcke-
narius. *Hark.*

1. 2. Μιδεαῖτις vid. ad Idyll. XIII. 20. — Vs. 2. Ἴφικλῆα.
Nominativus etiam est Ἴφικλος, vt apud Diodor. IV.
33. quem locum attulit Siebelis. in Hellenicis p. 78.
Atque ad Diodori locum Wesseling. ita: „Ἴφικλῆς Pau-
sanias VIII; 14. et Plut. extr. libro de fratern. Amor.
Puto utroque modo dixisse, vt Πατροκλον, Ἐτέοκλον,
qui aliis Πατροκλῆς, Ἐτεοκλῆς, ap. Eust. ad Iliad. p.
112.“ Add. Heyn. ad Virgil. Aen. VII, 485. et Mat-
thiaci gram. gr. 9. p. 109. *Kiessl.*

HERCVLISCVS.

IDYLLION XXIV.

Herculem, decem menses natum, quondam Mideatis
Alcmena, et nocte minorem Iphiclum,
Quum ambos lavisset et lacte replevisset,
Deposuit in scuto aereo, quod Pterelao
Amphitryo pulcrum spolium abstulerat interemto.
Tangens mulier puerorum caput dixit:
Capite, pueri mei, dulcem et excitabilem somnum,
Dormite, animi mei, duo fratres, incolumes liberi:
Felices quiescatis, et felices auroram conspiciatis.
Sic fata movit scutum magnum, illosque occupavit
somnus.

-
- 5 — 5. Ἀμφοτέρως pro ἀμφοτέρους dedit Valcken. cum Wintertono. — Vs. 4. ἐς (pro ἐπ') ἀσπ. cd. Vat. (aliusque Mediol.) edd. Brunck. et Valcken. Conf. Idyll. XIII. 20. Feithii Antiqq. Homer. libr. II. cap. 18. *Harl.* De hoc vsu scutorum vid. Meursium ad Callimach. in Iov. 48. et I. H. Vossium ad Virgil. Ecl. p. 199. — De *Pterelao* conf. Tzetz. ad Lycophron. Cassandr. v. 932. Heyn. ad Apollodor. II. 4. 5. Sturzium ad Pherecyd. p. 104. A Tzetz. appellatur Πτερέλας. Vers. 5. est ἀποσκυλεύειν τί τινος, vt ἀφαιρείσθαι τί τινος. *Kiessl.*
6. 7. παιδῶν Brunck. — Vers. seq. γλύκερον edd. priscae. *Harl.*
9. 10. εὐνάξοισθε edd. plurimae ante Stephanum, qui dedit ex Florent. εὐνάξοισθε illud tamen revocarunt Reiske (qui malit εὐναξοίσθε,) et Brunck. Vid. Valcken. Epist. ad Röver. p. LXI. — ἴδοιτε pro ἴκοισθε reposuerunt Brunck et Dahl. ex Vatic. secundo. *Harl.* Ad vs.

Ἄρκος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
 Ὠρίωνα κατ' αὐτόν, ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον
 Τάμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δῶα πολυμήχανος Ἥρη
 Κρανείαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
 Ὠρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδόν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυ-
 ράων 15
 Οἶκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
 Τῷ δ' ἐξελευσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
 Αἰμοβόρως ἐκύλιον ἀπ' ὀφθαλμοῦν δὲ κακὸν πῦρ
 Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυνον ἰόν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦνθον, 20
 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
 Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
 Ἦτοι ἄγ' εὐθύς αὔσεν, ὅπως κακὰ θηρεῖ ἀνέγνω
 Κοίλω ὑπὲρ σάκκος καὶ ἀναιδέας εἶδεν οὐδόντας,
 Ἴφικλέης· οὐλὰν δὲ ποσὶν διελάπτισε χλαῖναν. 25

g. de nutricum veterum cantilenis citat Dahl. Casaubonum ad Theophrast. charact. VII. p. 104. ed. Fisch. Kiessl.

21. Anacr. III. 1 — 3. Μεσονυκτικός ποθ' ὦραις. Στρέφεται ὄτ' Ἄρκτος ἤδη Κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου. ad quem loc. v. Fisch. Verba Ὠρίωνα κατ' αὐτόν significant idem quod Homericum in Odyss. V, 274. Ἄρκτον — ἢ Ὠρίωνα δεκείαι· quae caput semper conversum in Oriona habet. Conf. Indicem rerum ad Gierigii edit. Fastor. Ovid. s. v. Orion, et Ideleri Untersuchungen üb. d. Sternnam. p. 4 sqq. et p. 212 sqq. Kiessl.
15. 16. σταθμὰ κοῖλα· Iacobs. comparat Soph. Oed. Tyr. 1261. ἐκ δὲ πυθμένων Ἐκλινε κοῖλα κλῆθρα. — Vs. 16. οἶκω pro οἶκον Winterton. et Valcken. οἶκος est *cubiculum*, non tota domus. Vs. 46. vocatur παστῆς. similiter οἶκος dicitur Iliad. VI, 490. Odyss. I, 356. et saepius. Reiskius pro οἶκου desiderat φρικτόν, οὐλὸν, οἰκτρὸν aut δεινόν (*horrendum interminans*). Ἀπειλήσασα, pro quo Hemsterhus. probante Valckenario scribit ἀπειλήσαντα, ut ad πέλωρα referri possit, Iacobsius recte explicat, καλείσασα σὺν ἀπειλαῖς. Sine causa idonea Bindeman-

Quam autem vertitur media nocte ad occasum vrsa
 E regione Orionis ipsius, hicque latum ostendit humerum:
 Tum dira monstra duo insidiosa Iuno
 Caeruleis horrentes spiris dracones
 Misit ad latum limen, vbi sunt cavi postes iannae
 Cubiculi, minis instigans, vt devorarent infantem Her-
 culem.

Illi autem evoluti in terra ventres ambo
 Sanguivoras provolvebant: ex oculis malus ignis
 Euntibus elucebat, et grave exspuebant venenum.
 Verum vbi iam ora lambentes ad pueros pervenerunt,
 Tum expergefacti sunt (Iove vidente omnia)
 Alcmenes cari liberi, luxque in cubiculo effulsit.
 Scilicet alter statim exclamavit, vbi malas bestias sensit
 Cavum super scutum et improbos vidit dentes,
 Iphiclus, crispamque pedibus calcitrando repulit laenam,

aus hac explicatione offenditur, et Dahlius totum ver-
 sum glossatori inepto tribuit. *Kiessl.*

17. *ἔξειλυσθέντες* revocavit Reiske ex plurimis edd. ante
 Stephanum excusis, qui *ἔξειλυσθέντες* dedit ex ed.
 Flor.; et Reiskiana lectio alteri praefenda videtur
 Valckenario. De vi verbi v. Ernesti ad Xenoph. Mem.
 Socr. libr. I. c. II. §. 22. *Harl.* Graefius emendat *τοὶ*
δ' ἔξειλυσθέντες. *Kiessl.*

18. *λεῖ ἐν ἐπιλήων* producitur. v. Ernesti ad Callim. H. in
 Del. vs. 35. *ἐπιλήσων*, male, ed. Flor. [Conf. ad Idyll.
 XXIII. 52.] *Harl.*

19. *Ἐρχομένοις*, quod Reiske recte explicat *inter eundem*,
 defendunt Warton. et Toupius (qui bene comparat
 Apollon. Rhod. IV. 1541.) ab ingeniosa coniectura Pier-
 soni Verisimil. I. p. 49. *δρακονομένοις*. *Harl.*

20 — 25. *ἦρθον* (pro *ἦλθον*) Winterton. Valcken. Brunck,
 Atque hic praeterea *ὄκα — παιδῶν — καὶ τὸν ἄρ' ἔξ.* —
 [De versu 25. conf. I. H. Voss. ad Virgil. Ecl. IV. 60.
 p. 216. *ὄπως* h. I. id quod *εἰς*, *wie er sie sah*. sic apud
 Nonn. Dionys. XXX. 257. K.] — Vs. 24. *κόλλω* pro
κόλλω Winterton. et Valcken. [*ἀναυδαῖς ὀδόντες*, *impro-*

Φευγέμεν ὄρμαινῶν ὃ δ' ἐναντίος εἶχετο χερσίν
 Ἡρακλῆς, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῶ,
 Δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
 Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
 Τῷ δ' αὖτε σπείραισιν ἐλισσέσθην περὶ παῖδα 30
 Ὀψίγονον, γαλαθηνόν, ὑπὸ τροφῶ αἰὲν ἄδακρον
 Ἄψ δὲ πάλιν διέλνον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας
 Δεσμῷ ἀναγκαιῷ πειρώμενοι ἐκλυσιν εὐρῆν.
 Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρευτο πράτα.
 Ἄνσταθ' Ἀμφιτρούων ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀνηρόν 35
 Ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι τέοις ὑπὸ σάνδαλα θειῆς.
 Οὐκ αἶεις, παίδων ὃ νεώτερος ὅσσον αὐτεῖ;
 Ἦ οὐ νοεῖς, ὅτι νυκτὸς ἄωρί που οἶδε τε τοῖχοι
 Πάντες ἀριφραδέες, καθαρὰς ἄτερ ἠριγενείας;
 Ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀν-
 δρῶν. 40
 Ὡς φάθ'. ὃ δ' ἐξ εὐνάς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας
 Δαιδάλεον δ' ὤρμησε μετὰ ξίφος, ὃ ρ' οἱ ὑπερθεῖν
 Κλιντῆρος κεδρίνω περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.

*bi dentes, unersättlich gierig. K.] — Vers. 25. ποσὶ
 Brunck. Harl.*

28 — 34. Pro τόθι scripserunt ὅθι Brunck. et Valcken.
 Iacobsius recte retinuit τόθι. vid. ad Idyll. XXII. 199.
 — κέρυπται Brunck. probante Bindemanno, em cd. Vat.
 qui habet κέρυπτο, quod Valckenario ex interpreta-
 mento videtur fluxisse. — Vs. 29. scripsit Brunck. ὀ-
 φίεσιν ἃ καὶ. Iacobsius hunc versum, si abesset, ne-
 minem facile desideratum esse censet. — Vers. 50.
 σπείραισιν pro σπείρησιν (vt Iunt. et Call.) Brunck. —
 Vs. 52. δεσμῷ ἀναγκαιῷ pro vulgari forma Winterton.
 et Valcken. — εὐρῆν pro εἰρεῖν Brunck. et Valcken. —
 Apollon. Rh. IV. 156. δολιχὴν ἀνέλκει ἄκανθαν γηγενέος
 σπείρης ad quem locum conf. Schol. Adde Schol. ad
 Nicandr. Ther. v. 107. — Vs. 54. ἐσάκουσε Brunck. K.

36. Comparat Husck. ad Tibull. I. III. 91. p. 51. (ubi
 conf. etiam Wunderlich.) hunc locum cum Pind. Nem.

Fugere nitens: alter autem obliuctans haerebat manibus.
 Hercules, ambosque gravi innexuit vinculo,
 Prehensos gula, vbi malorum venenorum sedes est
 Perniciosis serpentibus, quae etiam dii aversantur.
 Illi contra spirisolvebantur circa puerum
 Sero natum, lactentem, sub nutrice nunquam vagien-
 tem:

Quas rursus solvebant, quum defatigati essent spinis,
 Vinculi duri conantes solutionem invenire.
 Alcmena audivit clamorem et prima expergefata est.
 Surge, Amphitryo: nam me metus tenet pavidus:
 Surge, ne pedibus tuis sandalia subiicias.
 Non audis, filiorum minor quantum clamat?
 Non vides, nocte intempesta hosce parietes
 Omnes collucere, absque serena aurora?
 Est mihi novi aliquid in domo, est, mi vir.
 Sic ait: atque ille e lecto descendit coniugi obtemperans:
 Et affabre factum ad ensem properavit, qui illi super
 Lectum cedrinum e clavo semper suspensus erat.

I. 71. Pro *θειης* scripsimus *θειης*, monente Schaefero ad Sophocl. Aiac. p. 253. *Kiessl.*

58. Warton. comparat Homer. Odyss. XIX. 57 sqq. — Pro *οὐ* ex Florent. dedimus *ἦ οὐ*, quod coalescit in unam syllabam. vid. Spitzner de versu Graec. her. p. 181. — De *ἀσπί* vid. ad Idyll. XI. 40. — Schaefer. suspicatur: *οὐ τοίετος, ὅτι νυκτὸς ἀσπί* μου, *οἱ δὲ τε τοίχοι* atque *οἷθ' ἐστὶ τοίχοι* corrigit Schrader. ad Musaeum p. 570. conf. eundem p. 96. *Kiessl.*

40. *φίλ' ἀνδρῶν*, vt Idyll. XV. 75. similes locutiones, etiam Latinorum, collegit Schaefer. ad Bos. Ell. p. 189. add. Porson. in supplem. praef. ad Hecub. p. LXI sq. *Kiessl.*

42. *ᾠρμασε* Brunck. — Idem *ὃ ῥ' οἱ ὕπ.* malit cum Ernesti ad Homer. Iliad. π. 228. *Harl.* „*ὃ ῥ'*. Vulgo *ὕρῥ'*. V. Dorvill. Vann. Crit. p. 534. s. et Brunck. ad Apollon. Rhod. I. 526. III. 845. IV. 582.“ *Schaefer.*

43. „Valckenarius male dedit *κεδρίφω*. Epitheton decet

Ἦτοι ὄγ' ὠριγνάτο νεοκλώστῳ τελαμῶνος,
 Κουφίζων ἑτέρα κολοῶν μέγα, λώτινον ἔργον 45
 Ἀμφιλαφῆς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
 Ἀμῶας δὴ τότε ἄυσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας
 Οἴσσετε πῦρ ὅτι θάσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἐλόγτες,
 Ἀμῶες ἴμοι, στιβαροὺς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀ-
 χῆας

Ἄνστατε, δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς αὐτεῖ. 50
 Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισιν
 Ἀμῶες ἐνεπλήσθη δὲ δόμος σπεύδοντος ἐκάστῳ.
 Ἦτοι ἄρ' ὡς εἶδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα
 Θῆρε δῖω χεῖρεσσιν ἀπριξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα,
 Συμπλήγθην ἰάχισαν ὃ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα 55
 Ἐρπετα δεικονάσσειεν, ἐπάλλετο δ' ὑπόδι χαιρών
 Κωροσύνα, γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῦν
 Πατρὸς εὐῖ θανάτῳ κεναρωμένα δεινὰ πέλωρα.

τὸν κλινηῖρα, non τὸν πάσσαλον. Homerus Odys. I. 440. πασσαλὸν ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖς λεχέεσσιν. Bion. Idyll. I. 74. παγχρυσὴ κλινηῖρι. Schaefer. Ἄωρο, vt. Iliad. γ, 272. τ, 253. vid. Matthiaei gram. gr. p. 223. Kiessl.

44 — 47. νεοκλώστῳ Winterton, Reiske, Brunck, Valck. Vulgo νεοκλώστου. — Vers. 45. κουφίζων Brunck. — Idem vs. 47. δὴ τότε ἄυσεν. Harl. Virgil. Aen. IX. 526. toto prostabat pectore somnum. Comma posuimus post μέγα. vid. Schaefer. ad Soph. Aias. p. 255. Kiessl.

49. στιβαρῶς Winterton. et edd. Londin. atque Reisk.; vulgo στιβαροὺς Brunck. autem recepit lectionem cod. Vatic. στιβαρῶν. Harl.

50. Inter vs. 50. et 51. haec inserta leguntur in cod. Vatic. ἢ ὅρα γυνὴ φοίνισσα μύλαις ἐπὶ κοῖτον ἔχουσιν, quae Valcken. putat inter vers. 49. et 50. legi potuisse, si sic scribantur: ἢ ὅρα γυνὴ Φοίνισσα μύλαις ἐπὶ κοῖτον ἔχουσα, Ἄνστατε etc. illud enim αὐτὸς famulae Phoenissae potius convenire, quam ipsi hero. Eundem versum insertum legi in cd. Med., vbi ἔχουσα, memorat Gaisford. Is. Vossius malebat ἀνστατέ μοι. quo metrum evertitur. Kiessl.

Petebat recens contextum lorum,
 Levans altera manu vaginam magnam, lotinum opus:
 Amplum tum thalamus rursus caligine impletus est.
 Famulos igitur clamore vocavit, gravem somnum efflantes:
 Afferte ignem quam citissime e foco arreptum,
 Famuli mei, et firma forium removete repagula:
 Surgite, famuli operis patientes. Ipse clamat.
 Illi statim aderant cum lychnis ardentibus
 Famuli, et cubiculum repletum est, quolibet festinante.
 Scilicet vt viderunt Herculem subrumum
 Belluas duas tenaciter manibus teneris prementem,
 Complois manibus exclamarunt: ipse autem ad patrem
 Amphitryonem
 Serpentes porrigebat, alteque exultabat laetitia
 Puerili, et ridens ad pedes deposuit
 Patris sui morto sopita horrenda monstra.

51. 52. Homer. Iliad. XVIII. 525. *οἱ δὲ τάχα προγένοντο.*
 — Verbis Theocriti *λύχνοις ἅμα δαιόμενοι* (in Cd. Vat. est *καιομένοις*) vsus est Valckenar. ad emendandum corruptum Callimachi fragm. XLVII. add. eund. in Epist. Ruhnken. a Tittmanno editis p. 49. *Kiessl.* Vs. 52. *ἐκείτω* pro *ἐκείτου* Winterton. et Valcken. *Harl.*

53. *εἶδοντο* pro *εἶδον* vt Iliad. IV. 574. *οἱ μὲν ἴδοντο πονεύμενον.* Alia loca dat Matthiae in Gram. gr. p. 314. *K.*

54. 56. *ἀπρίξ*] v. Moeris Atticista p. 84. ed. Piers. et Ruhnken. ad Timaeum v. *ἀπρίξ*, quos Warton. iam laudavit. [Conf. dicta ad Idyll. XV, 68. *K.*] *Harl.* — Vs.

56. „*δεικνύασκεν.* Hanc formam cum Brunckio dedi. Vulgo *δεικνύασκεν.* Moschus Idyll. II. v. 95. *ἀμφαφάσκει.* vbi Valckenarius: „*ἀμφαφάσκει* omnino probandum est: vitiosum *ἀμφαφάσκει.*“ Sic in Apollonio Rhod. II. v. 997. Brunckius pro *ναιετάσκει* priorum editionum recte dedit *ναιετάσκει.* Supra Idyll. XVI. v. 38. *ἐνδιάσκει.* XXII. 44. *ἐνδιάσκει.*“ *Schaef.* Apollon. Rhod. II. 142. *δηιάσκει.* Conf. de hac forma *Bekker.* in Jenaisch. A. L. Z. n. 245. 1809. c. 137. et *Matthiae* in Gram. gr. §. 172. 1. Etiam duo Cdd. et Iunt. legunt *δεικνύασκεν* sicque dedit Gaisford. *K.*

Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον λάβε κόλπον
 Ἐξρόν ἔκαι δειούς ἀπράχαλον Ἰφαιλῆα 60
 Ἀμμετρῶν δὲ τὸν ἄλλον ἔχ' ἀννίαν θέτο γλαῖνας
 Παιδα πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσκετο κοῖτα.

Ὅρνιχες τρίτον ἄρτι τὸν ἰσχυρὸν ὄρθρον ἄετον
 Τειρεσίαν τόσα μάντιν, ἀλαθία πάντα λέγοντα,
 Ἀλκμήνα καλέσασα, χρείος κατέλεξε νεοχρῶν, 65
 Καί νιν ἔπαυρῖνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἐμμελλεν,
 Ἠνώγει. Μηδ', εἴ τι θεοὶ νοιοῦντι κενερόν,
 Διδόμενος ἐμὲ πρόπτε καὶ ὡς οὗκ ἔστιν αἰδέσθαι
 Ἀνδράποικς, ὃ, τι Μοῖρα κατὰ κλισιῆρος ἐκτείγει,
 Μάντι Ἐτήρειδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω. 70

Τὼς ἔλεγεν βασιλίσσ' ὃ δ' ἀνταμείβετο τοίως
 Θάρσει, ἀριστοτόκεια γύναι, Περσῆϊον αἶμα.
 Ναι γὰρ ἐμὸν γένε' ἀέγγοσ, ἀποιχόμενος πάλαι
 ὄσσων,

59. „λάβε. Vulgo βάλε. Haec verba dici vix potest quoties commutata fuerint.“ Schaeff. H. Vossius tuctur *βάλε' sic legte mit Ungestüm. Kiessl.*

60. 61. Brunck in textu quidem dedit ὑπό, at in notis ἔκαι tuctur. *Harl.* [ἐξρόν ὑκαὶ δειούς] „Nihil muta. Est phraeis Homerea. Ita enim locutus est Homerus *Πiad.* κ. 5-6. *γλαῖρος ὑκαὶ δειούς.* quod perinde est. Conf. cl. Kuster. ad Aristoph. *Thesmoph.* 855.“ *Thomp.* — Vers. 61. conf. ad *Idyll.* XVIII. 19. et *Idyll.* VII. 56. *Harl.*

62. *ἐμνάσ. κόλπω*] Warton. laudat Rittershus. ad Oppian. *Halicut.* I. 291. *κοῖτω* Winterton. et Valck. Vulgo *κοῖτου.* *Harl.*

63 — 65. *ὄρνιχες* pro vulgato *ὄρνιθες* Wintert. Valcken. Brunck. — Vs. 61. Schaeferus, vt Porsonus, suspicatur: *Τειρεσίαν ὅσα μάντιν* —. Vs. 65. Brunckius ex cd. sec. Vatic. dedit *τίρας* pro *χρείος*. At recte censet Valcken. *τίρας* esse instar scholii adscriptum. Edd. veteres habent *χρείος*, quod Stephan. mutavit in *χρείος*. In cd. Med. hoc *χρείος* est omissum. *Kiessl.*

66. 67. Is. Vossius malebat *ἀπαυρῖνεσθαι*, improbante Valckenario. *μιν* cd. Med. — Vs. 67. *αἴ τς* Brunck. *νοῖον-το* Valck. ex cod. Vat. Vulgata genuina est. *Kiessl.*

Alcmene deinde ad suum admovit gremium
 Exanimatum metu clamoroso Iphicium:
 Amphitryo autem alterum sub agnina posuit laenam
 Puerum, et ad lectum reversus somno se dedit.

Galli tertio iam cantu ultimum diluculum indicabant:
 Tiresiam tunc vatem, omnia vera dicentem,
 Quum vocasset, rem novam exposuit,
 Eumque respondere, quis exitus futurus esset,
 Iussit: neu, si quid dii adversi agitant,
 Reverens me cela; atque effugere non licere
 Hominibus, quicquid Parca fuso devolvat,
 Vates Euerida, bene te callentem edoceo.

Sic dixit regina: tum ille ita respondit:
 Bono animo es, parens optima proles, Persei sanguis.
 Nam per meum dulce lumen, quod olim ab oculis meis
 recessit,

68. 69. „F. *τὸ δ' ὡς* —; sic vt v. 70. post *διδάσκω* ponatur signum interrogandi.“ *Schaef.* „Vereor ne καὶ ὡς scripserit, post versum autem 69. exciderit aliquid.“ *Hermann.* Graefius malit: *αἰδούμενός με κρύπτει καθὼς οὐκ* etc. — Orph. Argon. 107. *ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι, ἀδὴ πεπρωμένα κίτται.* — Vs. 69. *ἀνθρώποις* aliquot cdd. Iunt. et Stephan. *ἀνθρώπους* Call. — *κλωστήρ* h. l. *fusus*, vt Apollon. Rhod. III. 255. similiter Virgil. Georg. IV. 349. *devolvunt pensa fuis.* *Kiessl.*

70. Thom. Briggs, *ᾧ Ἐνηρείδα.* Gerhard. in Lectt. Apollon. p. 184. *μαντις Ἐνηρείδα.* *Kiessl.*

72. „Post hunc versum ista leguntur interserta in cod. Vatic. *θάρασει μελλόντων δὲ τὸ λωϊὸν ἐν ἀρσι.* Si his adiciatur *βάλλει*, versus integer et genuinus videri poterit.“ *Valck.* Rectius haec, vt illa vs. 50., cum Dahlio glossatori tribueris. *Kiessl.*

75. Tiresias, filius Eueris, vates Thebanus, quod Pallada in lavacro se lavantem conspexerat, oculorum vsu privatus est. v. Callim. H. in Lav. Pall. 91 sqq. Propert. II. 9. 57. Aliam tamen coecitatis rationem attulit Ovidius Met. III. 523. adde Hygin. fab. 75. — De iureiurando

Πολλὰ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
 Χεῖρι κατατρέφοντι, ἀκρέσπερον αἰδοῖσθαι 75
 Ἀλκμήναν ὀνομασί· σέβας δ' ἔση Ἀργεΐαισιν.
 Τοῖος ἀνήρ ὄδα μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέ-
 ροντα
 Ἀμβαίνειν τεὸς υἱός, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἤ-
 ρως,
 Οὐ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἤσσοις ἄλλοι.
 Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῆν 80
 Μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἔξει.
 Γαμβρός δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἱ τὰδ' ἐπώρ-
 σαν
 Κνώδαλα φαλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
 Ἔσται δὴ τοῦτ' ἄμαρ, ὅπανίκα νεβρόν ἐν εὐνᾷ
 Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθέλησει. 85

per oculos conf. Idyll. XI. 55. et quae ad illum locum in Anthol. gr. poet. p. 91. notavi. *Harl.*

74. 75. Brubach. ed. habet νῆμα, quod rectum est. A Stephano orta est lectio νᾶμα, quod vocab. apud Theocritum notat *undam.* v. Valcken. ad Adonias. v. 27. p. 572. qui in edit. ad h. l. laudat Reiskium, quod νῆμα praetulit. *νεῖμα* edd. Callierg. Salamandr. Farr. — Vs. 75. *κατατρέφοντι* cod. Vat. sec. (duoque alii) et edd. ante Stephanum, qui dedit *καταστρέφοντι* sed prius, quod fortius est, revocarunt Reiske, Valcken. Brunck. idemque revocandum esse censuit etiam Wartonus. *Harl.* In ed. Florent. est *κατατρέφοντι*, vnde recte, opinor, Stephanus scripsit *καταστρέφοντι* nam mulieres nentes fila non conterunt, sed versant. Etiam Toupius *καταστρέφοντι* videtur probasse; vid. eum in Epist. ad War-ton. p. 557. *Kiessl.*

76 — 78. *ἔση* dedit Brunck. — *τοῖος, talis, tantus*; Hesychius interpretatur, *οὕτως ἀγαθός* sed vide Ernesti ad Callim. H. in Delum vers. 27. — Ad vs. 76. conf. Homer. Odyss. XXIV. 196. et 199. atque Wartonum. — Vs. 78. *ἀπὸ στέρνων πλατὺς*, vt Idyll. XVI, 49. *θῆλυς ἀπὸ χροιάς Κύννος*. Homer. Iliad. II, 479. Agamemno dicitur *ἰκέλος στέρνον Ποσειδάωνι*. *Kiessl.*

Multae Achaeiades mollia fila circa genu
 Manibus versabunt, summo vespere canentes
 Alcmenes nomen: in veneratione eris apud mulieres Ar-
 givas.

Talis hic vir in astriferum coelum
 Adscensurus est filius tuus, lato pectore heros,
 A quo et belluae omnes et alii viri superabuntur.
 Post duodecim labores peractos in fati est, vt in Iovis
 domo

Habitet: et quicquid mortale habet, pyra Trachinia ab-
 sumet.

Gener immortalium vocabitur, qui haec excitarunt
 Monstra speluncis abdita, vt puerum laederent.
 Erit sane illud tempus, quum hinnulum in lustro
 Lupus serratis dentibus conspectum laedere nolet.

80. οἰκῆν Steph. Reiske; οἰκῆν Winterton, Warton,
 Brunck; οἰκῆν edd. priscæ. *Harl.*

81. Μόχθως θανάτῳ pro μόχθους θνήσκῳ Winterton. Val-
 cken. Brunck. — πυρὰ Τραχίνιος est *rogus Thessalicus*.
 Nam rogum, quo conflagravit Hercules, Graeci πυρὰν
 vt plurimum vocant. In summo autem vertice Oetae,
 montis Thessaliae, Hercules fuit crematus; et *Trachi-*
nus idem est quod *Thessalus*, a *Trachine*, civitate
 Thessaliae, quae *Heraclaea* ab Hercule cognominata
 est: inde Sophoclis Tragoedia, *Trachiniae*, nomen du-
 xit. Plura vide apud Spanhem. ad Callim. H. in Dian.
 vs. 159. Hemsterhus. ad Lucian. tom. I. p. 112. Ser-
 vium ad Virgil. Ecl. VIII. 30. Hygin. fab. 36. Vibium
 Sequester. p. 31. et ad illum Hessel. atque Oberlin. p.
 348 sq. *Harl.* Apollodor. II. 7. s. 7. §. 13 sqq. *Kiessl.*

83. Κνωθαλα] vide ad Idyll. XXI. 47. *Harl.*

84. 85. ὀπανίκα — ἐθελήσει Brunck. ac prius etiam Win-
 terton. et Valcken. — *καρχαρόδων*, *dentes asperos et*
serrae similes habens: apud Homerum est *καρχαρόδους*,
οντος, et epitheton canum mordacium, *Iliad.* x. 560. et
 v. 198. Tiresias autem vaticinatur, Herculem monstra
 aliquando profligaturum esse. Num vero haec ex sa-
 cris literis, e. g. *Ies.* XI. 6. LXV. 25. sumta sint, vti

Ἄλλά, γύναι, πῦρ μὲν τοι ὑπὸ σποδῶ εὐτυκον
ἔστω,

Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἐτοιμάσατ', ἢ παλιούρω,
Ἡ βάτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὐτὸν ἄχερδον
Καίε δὲ τῶδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε
Νυκτὶ μέσα, ὅκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί. 90
Ἡρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
ῤιψάτω εὐ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
ῤωγάδας ἐς πέτρας, ὑπερούριον ἄψ δὲ νέεσθαι
Ἄστρεπτος· καθαροῦ δὲ πυρῶσατε δῶμα θεεῖψ

- Wartonus opinatur, e quidem nescio, et vero dubito.
Harl. Hesiod. Theogon. 175. habet ἄρην καρχαρόδον-
τα. — Versus 84. et 85. Dahlis olim ab hoc contextu
videntur afuisse. — Ceterum cum loco Theocriteo con-
fert Hes. O. et D. 90 — 92. 112 sq. Virg. Ecl. IV, 22 sq. V,
60. (ibique Vossius videatur p. 262.) Lactant. VII, 24. K.
86. εὐτυκον plurimae edd. ante Stephanum, idque Reiske
revocavit. εὐτυκον Stephan. Valck. Brunck. et reliqui:
bene compositum, in promptu, bene paratum. v. Faber et
Spanhem. ad Callim. H. in Lavacr. Pallad. v. 3. *Harl.*
87. De ἀσπαλάθῳ v. supra Idyll. IV. 57. — Παλιούρος
est *Rhamnus Paliurus* Linn. *Christdorn*; *Porte-cha-*
peau Gallis. Graeci hodierni nomen, sed corruptum,
retinuerunt, *Paliru* eum appellantes. v. Anguillarae
Semplici p. 54. 55. et conf. Celsii Hierobotanic. part. II.
p. 167. *Schreber.* Vid. I. H. Voss. ad Virgil. Ecl. V,
59. p. 251. — Omnibus spinarum generibus vim noxa-
rum depellendarum inesse veteres existimarunt. V. Nic.
Heins. ad Ovid. Fast. II. 28. quem citat Iacobs. Adde
loca allata a Gierigio ad Ovid. Fast. II. 559. et notam
159. ad Alciphronis epist. II. 4. germanice versam in
libro: *Attisches Museum*, III. 2. p. 256 sq. *Kiessl.*
88. Βάτος est *Rubus*, et quidem praecipue *fruticosus* Linn.
Graecis hodiernis eodem nomine βάτο notus. v. Fors-
kol. Fl. aegypt. p. XXVII. *Brombeerstrauch.* — ἄχερ-
δος explicatur per ἀγριοαπίδιον, parvam pirum silve-
strem, a Sotione in Cassiani Bassi Geoponicis lib. VIII.
c. 37. p. 208. ed. Needh. Legitur etiam apud Homer.
Odys. XIV. 10. [ubi Eustath. ἄχερος, ἧς οὐχ ἄψασθαι

Age, domina, fac, vt ignis tibi sub cinere paratus sit,
 Lignaue arida aspalathi paretis, vel paliuri,
 Vel rubi, vel vento agitatum siccam acherdum:
 Combure in silvestribus lignis sectis hosce dracones
 Media nocte, quando puerum tuum occidere volebant ipsi.
 Sub auroram autem collectum ignis cinerem ex ancillis
 aliqua

Proiicito caute omnem super fluvium ferens
 Praeruptas in rupes in ventum secundum, revertitorque
 Non respiciens: tum puro lustrate domum sulphure

ἐστὶ χειρὶ. K.] Schreber. Etym. M. p. 181. 3. Ἄχερδος, ἡ ἀργία ἄπιος ἄχερός τις οὔσα, ἢ δυσχερὴς ταῖς χειρὶ λαβίθαι· καὶ πλεονασμοῦ τοῦ δ, ἄχερδος, ὡς δειλὸν, δεῖδαι. Kiessl.

89. 90. ἀργίαιων — σχίλαισι — κανῆν cum Brunckio pro vulgatis ἀργίηων — σχίλησι — κανῆν. Kiessl.

91. 92. Ἡρε] vid. ad Idyll. XVIII. 39. — συλλέξαισα ex libro scripto et edd. pr. reposuit Brunck. συλλέξασα ex edd. Brubach. et Stephan. venit in posteriores. — Vers. 92. φέροισα Winterton. et Valcken. Harl. De coniunctis particulis εὐ μάλα conf. Schaef. ad Bosii Ellips. p. 225 sq. Kiessl.

93. 94. ἐωγάδος ἐκ πέτρας malit Stephanus, et Warton. firmavit loco Apollonii Rhod. IV. 1448. hocque Brunck. in textum recepit, commate post πέτρας deleto. — ὑπερ οὔριον, vel cum spiritu leni οὔριον edd. vett. apud Reiskium, qui contractum vocabulum pro ὑπερόριον sumit et explicat, *ultra terminos ditionis tuae eiioe*. Ritus lustrationis a Theocrito memoratum vberius illustravit Lomeier de lustrationibus veterum, cap. 36. Eiusmodi in expiationibus vetitum fuit *respicere*. Virg. Ecl. VIII. 101 sq. (vbi v. Cerda et Heyne,) *Fer cineres, Amaryllidi, foras; rivoque fluenti Transque caput iace: ne respexeris!* et Virgilius, qui κόνιν πυρός reddidit cineres, videtur vel ὑπερ οὔριον aliter intellexisse, vel ὑπερούριον eo, quo Reiskius, sensu accepisse, atque alium substituisse ritum pro re diversa, ideoque rationem Theocriteam variasse, quod in illa ecloga aliquoties fecit. — De vsu *sulfuris* in lustrationibus vs. 94. vid. Tibull. I.

Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἄλεσσι μεμιγμένον (ὡς νερόμι-
σται) 95

Θαλλῶ ἐπιφθαίνειν ἔστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
Ζηνὶ δ' ἐπιρρέξαι καθυπερτέρω ἄρσενα χοῖρον,
Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.

Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ὄχστο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς. 100
Ἑρακλῆς δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωῇ,
Ἐτρέφετ', Ἀργεῖω κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρον Λίνος ἐξεδίδαξεν,

5. 11. ibique Broukhus. et Lomeier. libri memorat. p. 249 sq. Adde Silium Italic. III. 181. ibique Heinsium, qui iam indicavit fundum Homer. Odys. x. 527 sq. quem conferes, et Porti Lex. dor. voc. οὔριος. Harl. I. H. Vossius ad Virgil. l. c. p. 437. Reiskii rationem secutus, provocat ad Liv. XXVII, 37. vbi haruspices *infantem natum quadrimo parem iubent extorrem agro Romano procul terrae contactu alto mergi.* — Mihi nondum persuasum est neque de eo, legendum esse ῥωγάδος ἐκ πέτρας· nam in vulgata lectione verba sic strui possunt, *ῥωγάτω ὑπὲρ ποταμοῦ, φέρουσα ἐς ῥωγάδας πέτρας*· neque de veritate emendationis Reiskianae. Nam nisi cogitamus fluvium et arcto alveo decurrentem et ipsos dititionis terminos alluentem, ancilla non potuit cineres vltra dititionis terminos eiicere. Cineres autem in aquam abiectos fluvio auferri et extra terminos avehi, hoc non inest in ὑπερούριος. Quamobrem aut ὑπερούριον sic est intelligendum, vt ancilla iubeatur cineres ita super fluvium iacere, vt a vento auferantur, aut duce loco Virgiliano legendum ὑπὲρ ὄμιον. Kiessl.

96. Schaeferus ad Euripid. Orest. p. 120. ed. Pors. Lips. corrigit ἔστεμμένω, citatque Spanhem. ad Aristoph. Plut. v. 583. Eidem etiam ἔστεμμένοι videtur legi posse. v. Soph. Oed. T. v. 3. Kiessl. „ἔστεμμένω et propterea displicet, quod non additum est, quamam re, et quod parum credibile est, aquam non simplici ramo, sed vitato sparsam esse. Ἐστεμμένον ὕδωρ Θαλλῶ exquisite dictum puto de aqua vbique adhaerente foliis rami. Nam στέγω proprie est nostrum stopfen. Inde idem

Primum: deinde sale mixto (vt consuetum est,)

Ramo virenti spargite affatim purae aquae:

Iovique mactate supremo masculum suem,

Vt hostibus semper superiores evadatis.

Dixit, remotaque eburnea sella abiit

Tiresias, multis quidem annis gravis.

Hercules autem sub matre, sicut tenera planta in arbusto,

Alebatur, Argivi dictus filius Amphitryonis.

Literas quidem puerum senex Linus docuit,

fere est ac *congerere*, vt Aesch. S. c. Th. vbi v. varr. lectt. Hermann. H. Vossius intelligit *aquam lustralem in poculo vittato*, comparatque Idyll. II. 2. Mihi Hermannii ratio videtur praefenda, ita vt simpliciter intelligatur *multa, densa aqua*. Nam *στεῖν* fere idem est quod *πυκνάζειν*. Conferri possunt loci Homer. Iliad. I, 471. VIII, 252. *πύωντες κρητῆρας ἐπιστεφίας οἴνοιο*. Kiessl.

98. Schaeferus ad Euripid. l. c. p. 120. legit *τελέθητε*. K.

99. φᾶ ed. Flor. Winterton. quem neglexisse videtur Reiske, Valcken. et Brunck. φῆ reliqui. — Sella eburnea apud veteres in magno honore fuit. v. Toupii Addenda ad h. l. Harl. Vossius vertit: *hinweg sich wendend vom elfenbeinernen Sessel*. Sic *ἔρωειν* non vsurpatur. Recte Graefius interpretatur: *removit sellam et abiit*. Ita *ἔρωειν* cum accusativo Homer. Iliad. XIII. 57. Kiessl.

101. ἀλωῆ] vide Schol. ad I. 46. Elegans et Homericus est comparatio. vid. Hom. Iliad. XVIII. 57. Odyss. XIV. 175. et Warton. supra Idyll. XVIII. 29 sq. (Eurip. Hec. 20.) ἀλωῆ edd. priscae ante Florent. ex qua receperat Stephanus. — De institutione saeculis illis heroicis Wartonus. Harl. Docte hoc argumentum tractavit Carol. Godofr. Siebelis in prolusione de heroum Graecorum institutione, eorumque magistris, edita 1804. et repetita in *Matthiaei* Miscellaneis philologicis. Vol. II. P. I. p. 67 — 92. Kiessl.

102. 105. Ἀγγελω pro Ἀγγελου Winterton et Valcken. — Vs. 105. De Lino iuniore, Herculis magistro, conf. Vossium ad Virgil. Ecl. IV. 56. p. 213 sq. Apollodor.

Γιὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεύς ἄγρυπνος, ἦρωσ
 Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι οἰστῶν 105
 Εὐρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
 Αὐτὰρ δοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἐπλασσεν
 Πυξίνα ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὐμόλπος.
 Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἰδρυστροφοὶ Ἀργόθεν ἄνδρες
 Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαιάσμασιν, ὅσσα τε πύ-
 κται 110
 Δεινοὶ ἐν ἰμάντεσσιν, ἃ τ' εἰς γαίαν προπεσόντες

Π. 4. s. 9. Pausan. IX. 29. p. 767. Diodor. Sic. III. 66.
 et Siebelis. ad hunc locum in Notis ad Hellenica p.
 152. Eustathius ad Iliad. σ. p. 1163. penult. = 1222,
 51. "Ἐτερος (sc. Αἶνος) παρὰ τοῦτόν ἐστιν, οὗ Θεόκριτος
 μέμνηται, ὁ καὶ ἱστορήσας, ὅτι τὸν Ἡρακλῆα Αἶνος ἐξεδί-
 δαξεν, υἱὸς Ἀπόλλωνος. Kiessl.

104. Vulgo interpungitur post μελεδωνεύς. Mutavit Schae-
 ferus, quem secuti sumus. Kiessl.

105. ἐπίσκοπον — οἰστῶν, h. e. sagittam certam, quas
 nunquam aberret a scopo, mittere Herculem docuit Eu-
 rytus, vt eleganter, ita probabiliter emendavit Warton.
 in Addendis post Touprii Addenda p. 411. et bene il-
 lustravit illo Nazianzeni, βέλεμον ἐπίσκοπον, sagitta
 scopum feriens. Atque Brunck. et Dahl. hanc corre-
 ctionem receperunt. Vulgatam tamen lectionem ser-
 vandam esse censet cum Barnesio Valckenarius. [Val-
 ckenarii iudicium sequitur etiam Wyttenbach. in Anim-
 advers. ad Iuliani Orat. I. p. 161 sq. vbi vsum vocabuli
 ἐπίσκοπος illustrat. Adde a Iacobsio citatum locum Hi-
 merii Ecl. XIV. §. 3. καὶ τοξότης ἐπίσκοπος, ὅστις οἶδε
 καιρία βάλλειν τοξεύματα. vbi vide Wernsdorfium p. 245.
 Musgravius vulgatam comparat cum locutione κώπης
 ἄνακτες in Euripid. Cycl. 86. et ψευδῶν ἄνακτες in An-
 drom. 447. — Heinsius coniecit ἐπὶ σκοπὸν εἶναι οἰστῶν.
 — In notis Wartonus coniecerat ἐπίκλοπον (nam ἐπι-
 κλον est error tythetæ a Valcken. male repetitus;) vt
 Odys. XXI, 597. de Vlyse: ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων.
 Kiessl.] Ceterum poetæ artificium in deligendis epi-
 thetis et notationibus doctorum adcuratis et ad doctri-
 nam animique delectationem fructuosis adhibitum, quo

Filius Apollinis, curator diligens, heros:

Arcum autem tendere, et certum esse sagittarum iaculatore,

Eurytus, a maioribus magnis locuples arvis.

At cantorem eum fecit ambasque manus formavit

In buxea cithara Philammonides Eumolpus.

Tum quomodo a cruribus podicem versantes Argivi viri

Mutuo sese luctando supplantant, et quicquid pugiles

Graves caestibus excogitarunt, quosque in solum prolapsi

ab historico et annalium scriptore differt, probe notandum est. *Harl.*

106. De *Euryto* conf. Homer. *Odyss.* VIII, 224 sq. XXI, 32. Eustathius ad *Iliad.* II. 730. p. 299, 13. = 226, 22. ἀπὸ τοῦ Οἰχάλειος Εὐρύτου, ὃν διδάσκαλον τοῦ τοξένειον Ἡρακλεῖ Θεόκροτος ἱστορεῖ. — ἐκ πατέρως edd. ante Stephan., Reiskius et Brunck. ἐκ πατέρων edd. Flor. Steph. Valcken. et rel. Adde Wartonum. *Kiessl.*

107. ἐπλασσαν ex ed. Flor, codiceque Med. Valcken. pro vulgato ἐπλαξε. *Kiessl.*

108. *Philammon* filius Phoebi et Chiones. Ovid. *Metam.* XI. 317. Refertur inter antiquissimos Musicos a Plutarcho de *Musica* p. 1152. H. l. dicitur pater Eumolpi. Sunt autem tres Eumolpi distinguendi. vid. Gierig. ad Ovid. *Met.* XI. 93. Tertius Eumolpus, qui Herculem initiavit, traditur fuisse filius Musaei, Orphei discipulus. *Kiessl.*

109. ἄνδρες ἀπὸ σκελέων ἔδρυστρόφος sunt, qui adversarij supplantandi causa crura moventes simul podicem versant. Theophr. *Char.* 27. καὶ παλαιὸν δ' ἐν τῷ βαλανείῳ πυκνὰ τὴν ἔδραν στρέφειν. ad quem loc. conf. Astius p. 239. Ceterum in Theocriti loco ὅσα nolim accipere pro ὡς. Hoc si voluisset poeta, scribere poterat ὅσα. Imo inest in loco anacoluthon. Quum enim ita oratio sit instituta, vt recte procederet hunc in modum, ὅσα παλαιάσματα ἐξευρόμενοι σφάλλοντι. incepta structura omissa ad aliam delapsus est auctor, sed rursus vsurpato pronomine ὅσα ad priorem revertitur. *Kiessl.*

110 — 112. ἀλλάως Winterton, Reiske in textu, Valcken. et Brunck; vulgo ἀλλάλους. — Vers. 112. malit

Παμμάχοι ἐξεύροντο παλαισματα σύμφορα τέχνα,
 Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαιο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
 Ἀρπαλύκῃ Φανοτῆϊ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσω
 Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι 115
 Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῶ ἐπέκειτο προσώπῳ.

Ἴππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἄρματι, καὶ περὶ νύσ-
 σαν

Ἀσφαλῆως κάμπτοντα, τροχῶ σύριγγα φυλάξαι
 Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
 Αὐτός, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγῶνων 120

Ἄργει ἐν ἵπποβότῃ κειμήλια· καὶ οἱ ἀγαεῖς
 Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάν-
 τας.

Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
 Ἄνδρὸς ὀρέεσθαι, ξιφίων τ' ἀνέχεσθαι ἀμν-
 χμόν,

Κοσμησαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι 125
 Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήσσοι κελεύσαι

Salmasius ad Solin. tom. I. p. 205. ed. Traiect. παμμά-
 χοι· vide illum et Warton. in Addendis, idque recepe-
 runt Brunckius et Dahlius. Harl. Schneiderus in Lex.
 gr. s. v. πυγμάχος explicat πυγμάχους ἐς γαίαν προπεσόν-
 τας pugiles, qui humi in pulvere palaestrico iacentes se-
 cum pugnant: atque hi ipsi sunt πυγματιασταί sive
 παμμάχοι, quemadmodum h. l. Salmasius legi malebat.
 Quae Salmasiana emendatio nititur cdd. in quibus est
 πανμάχοι et παγμαχοι. Vnde non dubitavi eam cum
 Gaisfordio recipere. Kiessl.

114. Gerhard. l. c. p. 152. οὐδέ κε τηλόθι. Kiessl.

114 — 117. Φανοτῆϊ pro vulgato Φανοπῆϊ Brunck. et Val-
 cken. receperunt ex edit. Flor. [Φανοτῆϊ etiam est in Cd.
 Med. Strabo lib. IX. p. 528. Tzschuck. Πανοπεύς, ὁ νῦν
 Φανοτεύς, ὁμοιος τοῖς περὶ Λεβαδίαν τόποις. Adde Ho-
 mer. Iliad. II. 520. Iliad. XVII. 507. Odys. XI. 580.
 Ovid. Met. III, 19. hinc malim Πανοπῆϊ. At Heynius
 quoque ad Apollodor. II. 4. 9. legendum suspicatur Φα-
 νοτῆϊ. Kiessl.] — Versu seq. Brunck. rescripsit Warton.

Luctatores invenerunt modos arti commodos,

Omnia haec didicit edoctus a filio Mercurii

• Harpalyco Phanoteo: quem ne e longinquo quidem prospiciens

Aequo animo sustinuerit aliquis certamine depugnantem:

Tale supercilium terribili imminebat faciei.

Porro equos currui iunctos agitare et circa metam

Tuto flectendo rotae modiolum salvum conservare,

Amphitryo suum filium benevolo animo docuit

Ipse, quoniam perimulta ex velocibus reportarat certaminibus

In equestri Argo pretiosa dona: neque vnquam ei fracti

Currus, quibus vehebatur, prae vetustate lora soluta habebant.

At hasta protenta, tergo sub scuto latente,

Virum petere, gladiatorumque vulnera sustinere,

Instruere aciem, et insidiarum rationem habere

Hostilium in impetu faciendo, et equites hortari;

ni coniecturam *θαυσαλίος*, indignante Valckenario. —
Vs. 117. *ἵππος* Winterton. *Harl.*

118 — 122. *τροχῶν* in genitivo [pro vulgato *τροχῶν*, quod retinuit Iacobs. *Kiessl.*] Callierg. Farr. Brunckius et Valcken. placetque Reiskio: *modiolum rotae salvum conservare. Harl.* Vs. 122. *διέλυσσαν* edd. ante Stephan. Loci sententia haec est: eius currus, qui tam vetusti erant, vt vetustate lora dissolverentur, nunquam in certaminibus fracti erant; tanta eos arte rexerat. Non male Graefius: *ἐπέβαινε χρόνος δὲ τ' ἔλυσεν ἱμ. Kiessl.*

123. *δοῦρατι προβολαίῳ*. conf. ad Idyll. XXII. 120. et Riemer in *Lex. gr. s. v. προβολή. Kiessl.*

125. *λόγον ἀναμετρήσασθαι*, *agmen* sive *aciem hostium motiri*. v. Toupii Addenda, qui coniungit *λόγον ἐπιόντα*. [Imo est: in impetu faciendo rationem habere insidiarum, quas struere possunt hostes. *Kiessl.*] De vocab. *λόγος* vid. Schwebel. ad Onosandri Strateg. p. 22. et Perizon. ad Aelian. V. H. libr. II. cap. 44. *Harl.*

Κάστωρ ἰππαλίδας ἔδασεν, φρυγὰς Ἄργεος ἐνθῶν,
Ὀππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυ-
δεὺς

Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἰπήλατον Ἄργος.
Κάστορι δ' οὐ τις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμιστὰς 150
Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.

Ὡς δὲ μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
Εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδί τετυγμένα ἀγχόδι πατρός,
Δέρμα λέοντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ
Δειπνον δέ, κρέα τ' ὄπτα καὶ ἐν κανέφω μέγας ἄρ-
τος 135

Δωρικὸς ἀσφαλῆως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι
Αὐτὰρ ἐπ' ἅματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἶνυτο δόρπον.
Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπέρ ἔννυτο κνάμας.

[Λέπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.]

127. ἔδασε, φρυγὰς Brunck. — Deinde ἐνθῶν pro ἐλθῶν
Winterton. et Valcken. Harl. Briggs Οἰβαλίδας pro
ἰππαλίδας. Kiessl.

128: ὀππόκα a Stephano ortum est. ὦ (vel ᾧ) ποκα edd.
pr. quod Reiske explicat vel ἐγ' οὐ χρόνου, quo tempore,
vel in dativo, ἐν ᾧ χρόνω. — De Tydeo vide Schol. ad
Homer. Iliad. ξ. 120. Hygin. fab. 69. ibique Muncker.
Burmann. in Catalogo Argonautar. h. v. Harl. Oeneus,
rex Calydonis, post mortuam Althaeam, Thestii filiam,
duxit Periboeam, Hipponoi filiam, ex qua ei natus est
Tydeus, qui vir factus in exilium est electus et Argos
confugit ad Adrastum, cuius ex filia Deipyle suscepit
Dionemedem. Apollodor. I, 8. Kiessl.

150. 151. πολεμιστὰς pro πολεμιστῆς Winterton. et Valck.
πολεμικτὰς — νεότατα Brunck. Harl.

152. „παιδεύσατο. Interpres edocuit. Accuratus edocendum
curavit: nam Hercules ὑπὸ μητρὶ ἐτρέφετο, v. 101. He-
sychius T. I. c. 1306. Ἐπαιδεύσατο τὸν υἱὸν ὁ πατήρ.
Ἐπαίδευσε δὲ, διδάσκαλος. vbi v. Alb.“ Schaeef.

154. De more antiquissimo dormiendi in pellibus, δέρμα-
σι, (vnde vocab. latinum dormire ortum est; vid. Vos-

Haec eum docuit Castor eques, quum profugus Argo venisset,

Quo tempore totum regnum et magnam vineam Tydeus Tenebat, cui Adrastus Argos equis aptum concesserat. Castori autem non similis in semideis bellator
 Alius erat, priusquam senium aboleret iuventam.

Sic Herculem cara mater edocendum curavit.

Lectus erat puero instructus prope patrem,
 Exuviae leonis, perquam ipsi gratae:
 Coena carnes assatae, et grandis in canistro panis
 Doricus, qui haud dubie etiam fossorem satiare posset.
 Verum finito die exiguum absque igne sumebat cibum.
 Vestes autem non arte elaboratas induebat super mediam suram.

[Deficit finis huius Idyllii.]

-
- sii Etymol. s. v. *Segestris*.) vide Cerdam ad Virgil. Aen. VII. 87. et Magium in Miscell. III. cap. 7. §. 5. *Harl.* 135. 136. Panis ille doricus fuit vilioris generis, et pro pane crasso nec delicato ponitur. Schol. ad Apollon. Rhod. I. 1077. φησὶ δὲ τοὺς ἀκαθάρτους καὶ εὐτελεῖς ἄρτους, οὓς ὁ Θεόκριτος Δωρικὸς φησιν. add. Wartonum, qui praeterea vsum frequentem locutionis ἐν κανίῳ, in canistro, fuse illustrat, et de Hercule edace et bibace docte disserit. (Conf. Philostrat. Icon. p. 819. D. Athenaei libr. X. p. 411. Aristoph. Vesp. 60. Ran. 62. Av. 1689. Pac. 741. Apollodor. II. 4. §. 4.) Quendam Phryga edacissimum quatuor fossorum cibos comedissee ait Alciphro. III. Ep. 38. p. 357. (p. 120. ed. Wagn.) *Harl.* 137. ἐπ' ἡματι, post diem. V. I. Gronov. ad Lucian. T. I. p. 558 sq. Alio sensu ἐπ' ἡματι legitur Homer. Iliad. X, 48. vbi scholia explicant ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ add. Iliad. XIX. 229. Hesiod. O. et D. 43. Denique Iliad. XIX. 110. ἐπ' ἡματι τῆδε, hoc die. *Kiessl.*
138. ἀσκητὸς proprie de vestibis splendidis, elegantibus. v. Hom. Il. XIV. 179. et Warton. — κνάμας Wintert. Brunck. Reisk. et Valcken. vulgo κρήμας. *Harl.* — „Huic versui adscripsit ZC. hanc admonitionem, etiam

in Salam. Farrean. et Brubach. repetitam, *λείπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος εἰδυλλίου, καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐπομένου. ὅπερ ἔξαντες ἐπιγράψασθαι Ἡρακλῆς λεοντοφόρος.* dubium, scriptisne e libris, an e ZC. ingenio. *ἔξαντες* est latinum *expedit*, h. e. consultum habetur, iuvat. Tum vacuum relictum est in editione Romana reliquum illius paginae spatium, et tota adversa pagina, et tota item pagina insequens aversa, cuius in fronte magnis literis haec leguntur exarata: *Ἡρακλῆς λεοντοφόρος Εἰδυλλιον λβ.* Lacunam expletam dedit I. Iosephus Scaliger in Emendationibus Theocriteis, sed vere idem iudicans, ista, e futilibus libris a se prolata, importuni et absurdi ingenii commenta esse. Vtor editione Theocriti Commeliniana, cui adscripsit manus ignota hanc animadversionem, quam iuvat lectoribus impertire eorumque iudicio permittere. Negat itaque, quisquis ille fuit, huic Idyllio finem deesse; in quo ei assentior. Sed initium ait desiderari, in quo fuissent omnia enarrata, quae Hercules Tirynthe gessisset, antequam Amphitruo Thebas concederet. Herculem autem iamdum hoc tempore per anticipationem appellari, qui tum dictus fuisset Alcides, vel Alcaeus. Haec ille.“ *Reiskius.*

ARGUMENTUM

IDYLLII XXV.

In hoc poemate, sive poematis potius fragmento Hercules repraesentatur in agro Eleo, circa Augiae stabula. Quo quum venisset, a sene quodam rustico ad regem deducitur — 84. qui ad armenta sua invisenda ex vrbe in agrum concesserat. Intexitur descriptio gregis immensi a pascuis redeuntis — 137. vbi quum taurus, inter ceteros robore excellens, Herculem aggreditur, nulloque ab eo repellitur negotio, regis puerique regii animus magna fortissimi viri admiratione percellitur. — 150. Inde dum in eadem via pergunt, Phyleus, hoc enim nomine Augiae filius appellabatur, Herculem rogat, vt, quibus artibus Nemeum leonem superaverit, sibi enarrare velit. — 189. cui morem gerens Hercules omnem rem, quomodo acta sit, diserte enarrat. — Theocriti poema esse nonnulli dubitant. Stolbergius (in Praef. ad *Gedichte aus dem Griechischen übersetzt* p. XIII.) sententiam eorum, qui ad Pisandrum, Tyrtaei aequalem (saeculo VII. ante Chr.), referunt carmen, maxime probabilem esse iudicat. Pariter Koeppenius (in libro: *Griechische Blumenlese* To. I. p. 147 sqq. coll. To. III. p. CXIX.) poetam Theocrito antiquiorem id condidisse arbitratur, sed vtrum Pisander an Panyasis (sec. V. ante Chr.) auctor putandus sit, constituere non audet. Hanc sententiam satis refutavit Eichstadtius p. 54 sq. qui ipse cum Beckio p. 42. *Rhapsodo* Alexandrino id tribuendum esse existimat. — Hermannus tamen ad Orpheum p. 691 sq. Theocriti ingenio non indignum videri censet. — Ad restituendum Idyllii initium effluxit olim Grammaticus quidam anonymus versus aliquos satis insulsos, qui in nonnullis veteribus edd. vt Basileensi a. 1550. leguntur. Ios. Scaliger quoque eos repetiit in Emendatt. ad Theocr. (in ed. Reiskii To. 2. p. 46. 47.).

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ
ἢ ΚΑΤΑ ΤΙΝΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ
ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κέ.

[Λείπει ἡ ἀρχή.]

Τὸν δ' ὁ γέρον προσέειπε, φυτῶν ἐπίουρος ἀροτρεύς,
Πανσάμενος ἔργοιο, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο
Ἐκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἔρεεινεις,

Num hoc Idyllum a Theocrito, an ab Pisandro, Eumolpo aequali, an ab alio profectum sit, dissentiunt viri docti, vid. Warton. (De Pisandris docte pleneque disputat Heyne in Excursu I. ad Virgil. Aen. II. p. 281 sqq. ed. sec. adde infra ad Epigr. XX.) Valckenario, var. lectt. vers. Homer. Leoward. 1747. (ad Iliad. XXII. 402.) conditor huius poematis, a Theocrito diversissimus, videtur illius magnam partem ex Homericis formulis conflasse: cui Brunckius, qui huic primum locum inter ea Idyllia, quae vulgo tribuerentur Theocrito, adsignavit, et in genere XXVIII Idyll. numeravit, adsentire videtur. Idem in Lection. etc. p. 84. ad h. l. notat, in Apographo Ald. titulum huius Idyllii esse: Θεοκρίτου Ἡρακλῆς πρὸς ἀγροῖκον, Δωριδι, διηγηματικόν. In cod. Vatic. nono deest inscriptio. Quisquis fuerit auctor carminis, is sane haud ignobilis est nec spernendus. Atque forsitan Theocritus in alio carminis genere a bucolico diversus esse et aliam viam inire potuit. Quam suavis simplicitas et vrbalitas reperitur in persona pastoris! Videmus et laudamus verecundum, comem et expositum hominem. Quam simpliciter aetatique heroicae convenienter Hercules vt plurimum narrat! Dolendum tantummodo est, carminis initium periisse. *Harl.*

HERCULES LEONIS INTERFECTOR,
VEL
AVGIAE OPVLENTIA.
IDYLLION XXV.

[Deest initium.]

Hunc senex allocutus est cultorum custos arator,
Omisso opere, quod ei in manibus erat:
Lubens tibi, amice, quod scitaris, dicam,

Theocriti illud carmen vehementer ego miror fuisse qui ad Panyasin, vel, quod etiam incredibilius est, ad Pisandrum referrent. Quod carmen, etsi Valckenario alienissimum ab Theocriti ingenio visum est, vereor tamen ne id propterea maxime sic videri possit, quod, vt idem Valckenarius pulcre intellexit, vbique manifesta est imitatio Homeri. Quare equidem quemadmodum illa dissimilitudine caeterorum Theocriti carminum, quae ne est quidem tanta, si comparentur, quae minus ab epico genere recedunt eiusdem poetae scripta, non multum moveor, ita Wartono vt assentiar, qui dignissimum hoc carmen Theocrito esse iudicat, has maxime caussas habeo, quod non modo prosodiae ratio bucolico generi propior est, sed quaedam etiam a scriptore isto vsurpata sunt, quae epicis ignota, solis fere concessa erant poetis bucolicis: veluti, θέλειν v. 53. οὐξ Ἐλίκηθεν v. 180. ποτὶ ταύλιον v. 84. νωσάμενος v. 263. ὠδε hic v. 11. 14. hic v. 35. 54. Hermannus ad Orphica p. 69. sq. adde. eundem p. 758. vbi recenset correptiones ante mutam cum liquida in hoc carmine obvias. Kiessl.

1 — 3. In Ald. est βρωῶν ἐπιουρος ἀροτριεύς in codicibus Vaticano et Florentino, duobusque aliis apud Gaisford. φυτόων ἐπιουρος ἀροτριεύς quae lectio Valckenario

Ἐρμῆω ἀζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίω·
 Τὸν γὰρ φασὶ μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι, 5
 Εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηται τις ὀδίτην.
 Ποῖμναι μὲν βασιλῆος εὐτριχες Ἀυγείω
 Οὐ πᾶσαι βόσκονται ἰαν βόσιν, οὐθ' ἓνα χῶρον
 Ἄλλ' αἱ μὲν ἴα νέμονται ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισούν-
 τος,
 Αἱ δ' ἱερὸν θεῖοιο παρὰ φῶν Ἀλφειοῖο, 10
 Αἱ δ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυβότρυος, αἱ δὲ καὶ ὠδε.

genuina esse videtur. Eam receperunt Brunck. Gaisford. et Schaeferus, cui verba βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ, quae est lectio vulgata, Grammaticus videtur voci ἐπίουρος adscripsisse. Conf. Eustath. ad Iliad. ε. p. 556, 1. = 406, 17. Dahlius servavit vulgatam, quam in seqq. (v. 25 — 26. 52. 33.) nonnihil praesidii habere censet. Edd. ante Brub. et Steph. divisim exhibent ἐπὶ βουκόλος. Ceterum βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ est dictio Homericā. vid. Odyss. III, 422. XX, 255. XXI, 199. Ἐπίουρος, interprete Etym. M. p. 362, 29. ὁ ἐφεστηκὼς φύλαξ· παρὰ τὸ ὄρω, γίνεται ἐπίουρος· καὶ ἐπεπθέσει τοῦ υ. — Vers. 2. cd. Vat. nonus φρεσσὶν pro χερσὶν exhibet; vulgatum tuetur Valcken. — Vers. 5. ὡς pro ὄσσ' aliquot codices. Kiessl.

4. Lectionem antiquarum edd., vt Call., ξελην ὄπιν, Mercurii compitalis hospitem oculum reveritus, Koehlerus praefert vulgatae, repertae in Cod. Benedict. et ab Stephano inductae; cui assentirem, nisi locus Diphili obstaret apud Athen. libr. VI. p. 258. apud Reiskium notatus, ἀγνοεῖς ἐν ταῖς ἀραις ὅτι ἐστὶν, εἴ τις μὴ φράση ὀρθῶς ὄδον. De Mercurio autem viali, viatorum duce praesideque, plura dat Everhard Otto in libro: de Tutela viarum publicarum, Part. I. cap. IX. Adde, si vis, Opuscula mea varii argumenti pag. 472 sqq. Harl.
6. Graefius eos probans, qui reprehendunt ὄδοῦ ζαχρεῖον, conicit: εἴ κεν ὄδοῦ χηρῶν ἀπηνήνηται τις ὀδίτην. In cod. Florent. et quatuor aliis apud Gaisford. est ὀδίτω. Kiessl.
7. εὐφρονος Ἀυγείω recepit Brunck. ex altero Benedict.

Mercurii reverens gravem iram vialis:

Hunc enim aiunt maxime coelicolarum irasci,

Si quis via indigentem aspernetur viatorem.

Greges quidem lanigeri regis Augiae

Non omnes pascuntur in iisdem pascuis, neque uno in
loco:

Sed alii versantur ad ripas Elisuntis,

Alii ad sacra fluenta divini Alphei,

Alii ad Buprasium vitiferum, alii etiam hic:

et Vatic. nonò, quibus accedunt duo cdd. apud Gaisford. Valckenario iudicante, quem sequuntur Harles et Dahl, *ἐὺφρονος* ex vers. 29. repetitum est. *Kiessl.*

8. De locutione *βόσκεισθαι ἴαν βόσιν* conf. Matthiaei gram. gr. p. 566 sq. — *οἴαν βοτάνην* pro *ἴαν βόσιν* Cd. Vat. *Kiessl.* *οὐθ' ἔνα* pro vulgato *οὐδ' ἔνα* ex duob. cdd. cum Valckenario rescripsi. *Harl.* *οὐθ'* praebet cd. optimus apud Gaisford. *K.*

9 — 11. *ἄλλαι* edd. ante Stephan. — Brunck. et Valcken. ex Cod. Vat. nono pro vulgata lectione *ῥα γάουτος* bene receperunt *ῥα νέμονται*, idemque Wartonus, qui etiam malit *παρ' ὄχθαις*, iam antea probaverat. Aliena coniecit Reiske. — *Elisson* s. *Elissa* fluvius est Flidis, regionis fertilissimae, haud longe ab Olympica regione. vid. Hemsterhus. (qui maluit *Ἐλίσοντος*. Strab. VIII p. 338. = 520. *Αὐτοῦ δὲ ποῦ καὶ ὁ Ἐλίσσον ἢ Ἐλίσσα θεῖ ποταμὸς ἐν τῇ λεχθελῆ μεθορίᾳ.*) ad Aristoph. Plut. p. 181 sq. *Alpheus* fluvius Elidis; (v. interpret. ad Vibium Sequestr. p. 47. supra ad IV. 6.) *Buprasium* locus Eleae regionis. Augias eam partem Flidos tenuit, quae fuit Epeorum. Conf. vers. 166. et Warton. atque Strab. l. c. *Iliad.* XXIII. 651. quem locum citat Strabo VIII. p. 540. Cas. [Toupius verba *ἀμφ' Ἐλισούντος* interpretatur *ex utraque parte Elisuntis*. Scriptura *ἀμφ'*, ut haec vox arctius cum *νέμονται* coniungatur, videtur praeferenda. *K.*] — Vers. 10. *παρὰρῥόν*, more veteri, malit Valcken. *Harl.* Gaisford. ex cd. Med. attulit *παρὰρῥον*. Th. Briggs vs. 9. ita corrigit: *ἀλλ' αἱ μὲν ἐ' Ἐλίσοντος ἐπ' ὄχθαις ἀμφινέμονται.* *Kiessl.*

Χωρίς δὴ σηκοὶ σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἐκάσταις.
 Ἀντὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσί περ ἔμπης
 Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασιν,
 Μηνίου ἄμ μέγα τίφος· ἐπεὶ μελιθδέα ποιήν 15
 Λειμῶνες θαλέθουσιν ὑπόδροσοι εἰαμεναὶ τε
 Εἰς αἴλις, ἧ ῥα βόεσσι μένος κερααῖσιν ἀέξει.
 Ἀύλις δέ σφισιν ἦδε τῆς ἐπὶ δεξιὰ χειρὸς
 Φαίνεται εὐ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος,
 Κεῖνῃ ὄθι πλατάνιστοι ἐπηγεταναὶ πεφύασιν, 20
 Χλωρῇ τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο
 Ἰερὸν ἀγρόν, ξεῖνε, τελειωτάτοιο θεοῖο.

12. δὲ edd. Commel. et Brunck. — ἐκάσταις pro ἐκάστοις
 cdd. Vat. (et regius a Sanctamando collatus) edit. Flo-
 rent. Valck. et Brunck. *Harl.*

14 — 16. πάντεσσι Brunck. — Idem in versu sequenti
 recepit Palmerii coniecturam, quam firmaverunt cod.
 Vat. et Apograph. Ald., Πηνειῶν pro Μηνίου. Peneus
 autem est fluvius Elidis. [Etiam in nonnullis aliis cdd.
 apud Gaisford. est πηνειῶν et πηνειῶν. Item Heynius
 ad Apollodor. II, 5. p. 174. nostro loco scribi iubet
 Πηνειῶν, vt in Pindaro est Ἀλφειῶν pro Ἀλφειῶν. conf.
 Wesseling. ad Diod. IV, 13. Vnice vera videtur Hey-
 nii lectio. vid. Tzschuck. ad Strabon. VIII. p. 52. *Kiessl.*]
 — Ἄμ μέγα recte Iunt. Call. quos sequuntur Brunck.
 et Valcken. scribentes ἀμμείγα. Plura huius generis col-
 legit Valcken. ad Idyll. XX. 59. Adde Apollon. Rhod.
 I. 127. ibique Schol. ἄν μέγα rel. — Deinde ex cdd. Va-
 tic. et Benedict. Warton malit rescribere, ἐπεὶ πολυει-
 θδέα ποιήν Λειμῶνες θαλέθουσιν ὑπὸ δρόσῳ, εἰαμεναὶ τε,
 ubi multiformem herbam prata progenerant sub rore, et
 loca irrigua; in Addendis tamen hanc interpunctionem
 praefert: λειμῶνες θαλέθουσιν, ὑπὸ δρόσῳ εἰαμεναὶ τε,
 roscida loca herbosa, vt illud ὑπὸ δρόσῳ vim habeat
 adiectivi et epitheti: laudatque Hesych. voc. εἰαμεναί.
 [Hesych. εἰαμενή· τόπος ὅπου πόα φύεται. Etym. M. p.
 295, 16. εἰαμενή σημαίνει τὸν κάθυγρον καὶ σίμφυτον
 τόπον. Recte, puto, derivatur ab εἶται ion. pro ἤν-
 ται, vnde participium εἰαμένος, sic vt proprie signifi-
 cetur regio humilis ad fluvium, paludem, mare. *Kiessl.*]

Separatim vero stabula iis exstructa sunt singulis.
 Sed armentis, quantumvis numerosis, tamen
 Omnibus pascua hic virentia semper sufficiunt,
 Menii per magna palustria: nam dulces herbas
 Prata progerminant roscida, et loca irrigua
 Affatim, quae quidem bobus cornutis robur augent.
 Stabulum illorum hicce ad dextram tuam manum
 Apparet clare totum trans amnem fluentem,
 Illic vbi platani perennes natae sunt,
 Viridisque oleaster, Apollinis pastoris
 Nemus sanctum, amice, perfectissimi dei.

Atque Brunck. illi obsequutus, recte tamen servato
 eleganti voc. *μεληθία* ita scripsit et interpunxit: *με-*
ληθία πολην λειμ. θαλίθουσιν υπό δρόσω, ειαμεναί τε.
 Valcken. dedit: *ἐπεὶ μεληθία πολην Λειμῶνες θαλίθου-*
σιν υπόδροσοι ειαμ. Harl. Valckenarium cum Dahlio,
 Iacobsio, Schaefero sequuti sumus. Vulgata lectio est
λειμῶνές τε φέρουσιν. Duo cdd. apud Gaisford. *ὑπὸ δρό-*
σων. Kiessl.

17. In *εἰς ἄλλας* per pleonasmum *εἰς* ponitur. v. Valcken.
 ad Idyll. XX. 59. *Harl.* Vid. Sturz. de Dial. Macedon.
 p. 210. *Kiessl.*
18. *ἐπιθέξια* Steph. Reisk. Valck. *ἐπὶ δεξιᾷ* cd. Vat. edd.
 vett. et Brunck. *Harl.*
20. *ἐποιεταναὶ πεφύκασι* Call. *Kiessl.*
21. *ἀγριέλαιος* est *κότινος*, *silvestris olea*; v. Idyll. XXVII.
 10. *ἀγριον ἔλαιον* vocat etiam Sophocles. Conf. Paschal.
 de Coronis libr. VI. cap. 16 — 19. Schol. ad Aristoph.
 Plut. vs. 586. ibique Hemsterhus. et Triller ad Thom.
 Mag. p. 551. qui male scripserat *κότινος*, *οὐκ ἀγριέλαιος.*
 Corrigit Hemsterhusius *χλωρή τ' ἀγριελαί*, *ὅθ' Ἀπόλ-*
λωνος νομίσιον. *Harl.* Hemsterhus. minus bene longum *α*
 in *ἀγριελαία* elisit. De Apolline *Nomio* vid. Voss. ad
 Virg. Georg. p. 55. et p. 514. Callim. H. in Apoll. v. 47.
 ibique Spanhem. *Kiessl.*
22. Pro *ἀγνόν* teste Stephano nonnulli legunt *ἄλλος* me-
 lius quidem, at nescio vnde? Brunck. ex ingenio scri-
 psit *ἱερὸν ἔργος.* Nam Apollini, cuius victoria est pro-
 pria, etiam olea illa grata fuit. v. Paschaliū l. m. cap.

Εὐθύς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις
 Δίδμηνθ', οἱ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
 ῥυόμεθ' ἐνδυκέως, τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν 25
 Ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
 Οὐρους μὴν ἴσασι φντοσκάφοι, οἱ πολυεργοὶ
 Ἐς ληνούς ἰκνεῦνται, ἐπὴν θέρος ὠριον ἔλθῃ.
 Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ' εὐφρονος Αὐγείαιο,
 Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἀλωαὶ δενδρήεσσαί, 30
 Μέχρι πρὸς ἐσχατίας πολυπίδακος ἀκρωρεΐης·
 Ἄς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἡμαρ,
 Ἦε δίκη οἰκῆων, οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
 Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἐνισπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῶ
 Ἔσσεται) οὐτινος ὥδε κεχρημένος εἰλήλουθας 35
 Ἦέ τοι Αὐγείην ἢ καὶ δμῶων τινὰ κείνου
 Δίξσαι, οἳ οἱ ἔασιν. ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδῶς
 Πάντα μάλ' ἐξείποιμ' ἐπεὶ οὐ σέ γε φημι κακῶν
 ἐξ

17. *Harl.* Recte, opinor, lucus Apollinis Nemi con-
 stans oleastris et platano eius ierōn ἀγρὸν appellatur.
Kiessl.

25. εὐθύς hic vsurpatur de loco continuo, gleich daran,
 ut passim Latinum mox, de situ locorum: cuius vsus
 exempla vid. apud Tursellin. de partic. p. 420. Tres cdd.
 εὐθύς τε. *Kiessl.*

25. 26. De aratione ter quaterve repetita vid. Vossium
 ad Virgil. Georg. p. 64 sq. et vers. seq. de formula ἔστω
 ὄρε, interdum, Hermann. ad Viger. p. 919. *Kiessl.*

27. οὐρούς pro οὐρούς primus recte scripsit Schaeferus.
 Nam est ab οἶρος, οὐρου, pro ὄρος, quae forma saepius
 occurrit apud Herodot. vid. Bast. ad Gregor. p. 390.
Kiessl.

29. τόδ' εὐφρονος Steph. Brunck. Valck. τάδε εὐφρονος Call.
 ἐπίφρονος cd. Vat. et tres alii apud Gaisford. *Kiessl.*

30. Conf. Valcken. ad Eurip. Phoen. v. 648. *Harl.* γαῖαι
 Vat. *Kiessl.*

31. Μέχρ' ἐπ' ἐσχατιῆς Brunck ex cod. Vatic. qui minus
 recte habet μέχρ' ὃ ἐπ' ἐσχατιῆς. *Harl.* Duo cdd. apud

Mox stabula perlonga agricolis
 Aedificata sunt, qui regi magnas et immensas opes
 Custodimus diligenter, in ter subactis novalibus semen-
 tem

Nonnunquam spargentes, et in quater subactis similiter,
 Limites vero norunt plantarum fossores, qui laboriosi
 Ad torcularia veniunt, quum aestas summa adest.
 Omnis enim hic campus est prudentis Augiae,
 Et iugera tritici feracia, et horti arboribus consiti,
 Vsque ad extrema montium iuga, fontibus amoena:
 Quae loca nos opus facientes obimus toto die,
 Sicut decet famulos, quorum vita addicta est agris,
 At tu mihi dic, (quod et tibi ipsi vtile
 Erit,) cuius rei indigus huc venisti?
 Vtrum Augiam, an aliquem famulorum illius
 Quaeris, quos habet? Ego autem, qui certo scio, tibi
 Omnia facile dicam: non enim te aio ex vilibus

Gaisf. μέγας ἐπ' ἰσχυριᾶς — ἀκρωρελας quibus lectioni
 a Brunckio receptae nonnihil commendationis accedit,
 De vocab. ἰσχυριᾶ vid. ad Idyll. XIII. 25, Kiessl.

33. 34. οἰκίαν οἴσει βλος — ἀγροῦ Brunck ex cod. Vat. —
 Vers. seq. pro τὸ τοι habet Brunck ex cod. Vat. τὸ μοι. Harl.
 ἀγροῦ — τὸ μοι item codd. Mediolanensis et Florentinus,
 et ἀπ' ἀγροῦ cod. regius a Sanctam. collatus, Kiessl.

35. οὐ τίνας κεχορημένος, cuius rei causa huc venisti? Vir-
 gil. Aen. VII, 197. quae causa rates, aut cuius egen-
 tes Litus ad Ausonium tot per vada caerulea vexit? Il-
 lud participium est a χοῆμα. Quae Hemsterhusius ad
 Callim. H. in Dian, v. 69. p. 103. ed. Ern. de multiplici
 vsu verbi χοῆσθαι disputat, ea nihil pertinent ad hunc
 Theocriti locum, Kiessl.

36. 37. ἤ ἐ δμῶων Brunck. cum duobus cdd, Kiessl. „Ad-
 verte simplicem vbertatem epicae orationis: nam quod
 viro eximio placet, maiorem vim et ἐνάργειαν verbis
 tali modo conciliari, vix dicam. Homerus Iliad. XIII.
 v. 482. ἐπιόντα — ὅς μοι ἐπεισιν. Conf. Ruhnken. Epist.
 Crit. p. 56.“ Schaeff.

38. Poeta imitatur auctorem hymni Homerici in Cerer. v.

Ἐμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν εἰκότα φύμεναι αὐτόν,
 Οἶόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. ἦ γὰρ νυ παῖδες 40
 Ἀθανάτων τοιοῖδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασιν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός·
 Naί, γέρον, Ἀυγείην ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
 Εἰσιδέειν τοῦ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρεῖω.

Εἰ δ' ὁ μὲν ἄρ' κατὰ ἄστν μένει παρὰ οἴσι πολί-
 ταις, 45

Δήμον κηδόμενος, διὰ τε κρίνησι θέμιστας,
 Δμῶων δῆτινα, πρέσβν, σὺ μοι φράσον ἠγεμονεῦσαι,
 Ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυνμνήτης,
 Ὡς κε τὸ μὲν κ' εἶποιμι, τὸ δ' ἐκ φαμένοιο πυθοίμην.
 Ἄλλου δ' ἄλλον ἔθηκε θεός γ' ἐπιθευέα φωτῶν. 50

213. ad quem locum conf. Ruhnken. et Mitscherlich.
 Tres codd. ἀτρεκέως εἶποιμι, et duo de his ἐπεὶ σέ γε οὐ
 φίλον κακόνδε vel κακόν. Kiessl.

40 — 45. ἐπιπρέπει tres codd. — vs. 41. τοι οἶδε Iunt. θνα-
 τοῖσιν cod. Florent. vs. 43. Ἀυγείαν idem Flor. cd. et
 regius a Sanctam. collatus. Kiessl.

45. 46. μένη Stephanus dedit. μένοι edd. Rom. et Flor.
 μένει autem, quemadmodum scribendum esse censuit
 Reiskius, quum in aliquot codd. prostet, receperunt
 Brunck et Valcken. Atque ad eandem rationem Val-
 ckenar. vs. 46. pro κρίνησι scribendum censet κρίνησι,
 quod est a κρίνησι cuiusmodi de formis nec Ionibus
 inusitatis vid. ad Gregor. Corinth. p. 619. Ita Idyll.
 XXIII, 10. ὑποπτεύησι. Kiessl.

47. πρέσβν pro τῶνδε Brunck. et Valcken. cum multis codd.
 Kiessl. — „φράσον, i. e. κέλευσον. Dionys. Halic. An-
 tiq. Rom. IV. c. 62. φράσσα τῆρεῖν ἐπιμελῶς. Ac ne
 quis offendatur accusativo τινά, meminerit, eandem
 esse constructionem verbi κελεύειν, itemque aliorum
 similium. V. Brunck. ad Apollon. Rhod. IV. v. 1593.
 et Boissonad. ad Philostr. Her. p. 401.“ Schaeef.

48. Vulgatum τῶνδε γεραίτερος retinuit Valcken. Recte.
 vid. ad Idyll. XV, 159. In Flor. cod. τῶν γεραιότερος

Esse natum, neque vilibus te ipsum similem esse,
 Prout forma praestanti conspiciendus es. Certe filii
 Immortalium tales inter mortales versantur.

Huic contra talia reddit Iovis fortis filius:

Sane, senex, Augiam Epeorum principem velim
 Videre: eius enim causa huc veni.

Qui si in vrbe moratur apud suos cives,

Populum curans, iusque exercet,

Age, ex famulis aliquem, senex, iube me ducere,

Qui ruri hic honoratior villicus est,

Cui rem meam exponam, et ab eo vicissim aliquid au-
 diam.

Nam alium alio indigere deus voluit.

in Vatic. τῶν γεραρώτατον in trib. cdd. apud Gaisford.
 τῶν γεραρώτατος in vno Vat. γεραρωτάτων. Sanctaman-
 dus p. 588. var. Lectt. in exemplo Wartonii legendum
 suspicabatur ὅστις ἐπ' ἀγρωταῖς γεραρώτατος hinc Brunck.
 scripsit ὅστις ἐπ' ἀγρωτῶν γεραρωτερος αἰσυμ. rusticorum
 honoratissimus. — Αἰσυμνήτης s. αἰσυήτης. in huius
 nominis originatione viri docti dissentiunt. Koës deri-
 vat a σύν, σύνω vt sit *jugendlich, rasch, kraftvoll*.
 Hoc convenit his locis Homericis: Diad. XXIV, 347.
 κούρω αἰσυητῆρι ἑοικώς, πρῶτον ὑψηνήτη coll. Odys.
 X, 278 sq. Nostro loco videtur is intelligi servus,
 quem Latini vocant *villicum*. Kiessl.

49. Doricum πνθοίμαν est in cod. Flor. Duo cdd. pro μέν
 κ' praebent μέν γ'. duo alii κ' omittunt. Kiessl.

50. Futurum opus hac pia sententia indicare videtur Her-
 cules: quare lectionem vulgatam, a Stephano ex ed.
 Flor. receptam, sollicitandam esse non puto, quod vi-
 sum fuit Reiskio, qui duce edit. Calliergi (in qua est
 ἄλλον δ' ἄλλα ἔθηκε θεός γ' ἐπιδυνέα φωτῶν) haec excogitavit:
 ἄλλον δ' ἄλλα ἔθηκε θεός γ' ἐπὶ δήνεα φωτῶν
alium hominem aliis artibus delegavit deus. at δήνεα
non sunt artes, s. munera agenda. — γ' omisit Brunck.
 cum Flor. et nonnullis cdd. pro φωτῶν vnus cd. praebet
 θνητῶν. Harl.

Τὸν δ' ὁ γέρον ἑξαῶτις ἀμείβετο, δῖος ἀροτρεύς
 Ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φραδῆ τινὸς ἐνθάδ' ἰκάνεις.
 Ὡς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται.
 Ὡδε γὰρ Ἀυγείης υἱὸς φίλος Ἥελίοιο,
 Σφωϊτέρῳ σὺν παιδί, βίη Φυλῆος ἀγανού, 53
 Χθιζὸς γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος, ἡμασι πολλοῖς
 Κτηῆσιν ἐποπόμενος, ἧ οἱ νῆριθμος ἐπ' ἀγρῶν
 Ὡς πού καὶ βασιλεῦσιν εἶδεται ἐν φρεσὶν ἧσιν
 Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.
 Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρὸς μιν ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω 60
 Αὐλὴν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἀνακτα.
 Ὡς εἰπὼν ἡγείτο νόφ' ὃ ὅ γε πολλὰ μενοίνα,
 Δέρμα τε θηρὸς ὄρῶν, χειροπληθῆ τε κορύνην,
 Ὀππόθεν ὁ ξεῖνος μέμαεν δέ μιν ἐξερέσθαι.
 Ἀψ' ὃ ὄκνη ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα, 65

51. ἀροτρεύς pro vulgato ἀγρώτης ex pluribus cdd. cum Brunckio et Schaefero recepimus. πρὸς αὐτίς pro ἑξαῶτις aliquot cdd. De commutatione vocularum ἐξ et πρὸς vid. Bast. Append. Epist. Crit. p. 44. *Kiessl.*

56. χθιζός (elegantior pro χθιός sic Homer. *Iliad.* α, 557. ἠερίη, pro adverbio, *mane*; adde infra vers. 225. et conf. Iensii *Lectt. Lucian.* p. 287 sq.) ὃ γ' εἰλήλ. ex aliquot cdd. in quibus est ὃδ' pro γ'. — Quum Elis aetate Homeri, multo minus Herculis, nondum condita esset, (Strab. VIII, p. 536, Cas. p. 518, Alm. Ἥλις δέ ἡ νῦν πόλις οὐπω ἔκτιστο καθ' Ὀμηρον, ἀλλ' ἡ χώρα κοιμηθὼν ἤκειτο.) aut poeta h. l. anachronismum admisit, (quam poetae res et epitheta a postmodo factis petere solent, vt Virgil. *Aen.* I, 2. *Lavinia venit litora*, h. e. in quibus vrbs Lavinium aliquando erat condenda;) [Loca Virgiliano similia minime huc pertinent. Non dubium, quin anachronismum poeta admisit. *Kiessl.*] aut ἄστν hic et vers. 155. significat regiam villam, sedem seu aulam regis, quae est opinio Wartoni ad vs. 9. proposita. *Harl.*

61. 62. ἐφ' pro ἐς Brunck, cum tribus cdd. ἀμετέρην duo cdd. De voc. αὐλῆς vid. ad vs. 87. — Vs. 62. dedit

Huic senex vicissim respondit, nobilis arator:
 Alicuius ex diis immortalibus consilio huc venisti, amice:
 Nam tibi omne negotium, quod vis, statim confectum est,
 Huc enim Augias, carus Solis filius,
 Suo cum filio, praeclaro Phyleo,
 Heri venit ex vrbe, diebus multis
 Inspecturus opes, quas innumeras ruri habet:
 Ita nimirum et regibus videtur,
 Quum ipsi curant, domus magis salva esse,
 Sed, age, eamus ad eum, egoque tibi dux ero
 Stabulum ad nostrum, vbi inueniemus regem.

Sic locutus praeibat: animo autem multa cogitabat;
 Exuvias ferae videns, clavamque manum implentem,
 Vnde hospes veniret, cupiebatque eum interrogare:
 Sed reprimebat haesitans ad labia prodeuntem vocem,

Brunck. νόσθ' δέ γε πόλλ' ἐμενοίνα. In cdd. haec leguntur:
 νόσθ' δέ τις πόλλ' ἐμενοίνα' νέω δέ τοι πόλλ' ἐμενοίνα' δέ το
 πόλλ' ἔμεν. Kiessl.

65. κορύνην] Syllabam penultimam apud veteres nunc pro-
 duci, nunc corripì, contra Clarkium ad Homer. Il. η.
 141. docet Toupius ex locis Euripid. Suppl. 715. (757.
 Herm.) et Nieandr. Alex. 409. [Conf. Eichstadtii no-
 tam 34) p. 32. K.] — κορύναν aliquot cdd. Harl. Apud
 Pindar. Isth. VI, 69. Hercules de se:

ἄσπερ τόδε δέσμα με νῦν περιπλαῖται
 θηρός, ὃν πάμπρωτον ἀέθλων
 κταίνα ποτ' ἐν Νημέρῃ.

In aliquot cdd. initium versus ita legitur: δέσμα χειρός
 (duo addunt δέ) ἔλων. Kiessl.

64. 65. ξείνος μέμονε δέ μιν αἰέν' ἔρεσθαι Brunck. ex cod.
 Vat. (in quo tamen est αἰεί,) reposuit. Valckenario vul-
 gata lectio sincera videtur. [αἰεί ἔρεσθαι reperitur etiam
 in alijs cdd. in quibus reliqua sic leguntur: μέμονε' τε

ἠ
 μέμνη' μέμοινε. Kiessl.] — Vs. 65. Brunck. dedit ὄκνος,
 a Salmasio propositum, quod tres cdd. apud Gaisford.
 confirmant. Harl. In cod. Vat. legitur: ἀνελάμβανε μν-
 θήσασθαι: atque hoc μυθήσασθαι reperitur item in tri-
 bus alijs cdd. — Ceterum conf. Koeppen. ad Iliad. I,

Μή τί οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιο
 Σπερχομένῳ χαλεπὸν δ' ἐτέρου νόον ἴδμεναι ἀν-
 δρός.

Τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἰψ' ἐνόησαν,
 Ἀμφοτέρων, ὀδμῇ τε χροός, δούπῳ τε ποδοῖιν.
 Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος 70
 Ἀμφιτρωνιάδῃ Ἡρακλεῖ τὸν δὲ γέροντα,
 Ἀχρεῖον κλάζοντε, περισσαινόν γ' ἐτέρωθεν.
 Τοὺς μὲν ὃ γε λάσσειν, ἀπὸ χθονὸς ὄσσαν αἰείρων,
 Φευγέμεν ἄψ ὀπίσω δειδίσσετο τρηχὺ δὲ φωνῇ
 Ἠπείλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ, 75
 Χαίρων ἐν φρεσὶν ἦσιν, ὃθ' οὐνεκεν αὐλιν ἔρυντο
 Αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος ἔπος δ' ὃ γε τοῖον ἔειπεν
 Ὡ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἀνακτες
 Θηρίων ἀνθρώποισι μετέμμεναι ὡς ἐπιμηθές!

201. Alia autem est vis locutionis λάσσειναι μῦθον Πιαδ.
 IV. 357. *Kiessl.*

66. In tribus cdd. hic versus deest. In Iunt. est ποτι-
 μυθήσαιο, quod recipiendum videtur. vid. ad Idyll.
 XV, 37. *Kiessl.*

69. Ultima syllaba vocabuli ἀμφοτέρων ob caesuram pro-
 ducitur: hinc cum Stephano, Reiskio, Brunck., Val-
 cken. et Toupio ad Id. II. 151. τ' ante voc. ὀδμῇ, quod
 est in reliquis edd., expunxi. Omnia haec de canibus
 ex Odyss. XIV. 29 sqq. et XVI. 4. desumpta esse, bene
 docet Wartonus. *Harl.* Particula τ', quam inseruit
 Call., deest in Iuntina. In vno cd. est γ' ὀσμῇ. In Va-
 tic. ἀμφοτέρα. Pluralis legitur etiam in Platon. Gorg. §.
 80. p. 251. Findeis. εἴ τις μέγα ἦν τὸ σῶμα φύσει, ἢ
 τροφῇ, ἢ ἀμφοτέρα. Conf. notata ad Viger. p. 76. et
 Schaefer. ad Bosii Ellips. p. 291. *Kiessl.*

71. 72. Ad sensum efficacius ita transposuit Brunckius:
 τὸν δ' ἐτέρωθεν Ἀχρεῖον κλάζοντε, περισσαινόν τε γέροντα.
 Primus Reiskius divisit κλάζον τε [In cdd. est ἄγριον ἀλα-
 ζόντε, in Call. ed. κλάζοντες. K.] et pro γ' ante ἐτέρωθεν
 scripsit θ', vti etiam cod. Vat. (tresque alii apud Gaisf.)
 habet. Winterton cum vett. edd. habet γ' ἐτέρ. In reli-

Ne quod ei verbum non opportune diceret
 Properanti. Difficile enim est, alterius mentem nosse.
 Hos accedentes canes procul statim animadverterunt
 Vtroque modo, et odore corporis, et pedum strepitu.
 Ingentique latratu incurrerunt aliunde alius
 In Amphitryoniaden Herculem: sed seni
 Placido gannitu adblandiebantur ab altera parte.
 Quos ille lapidibus a terra tantum sublatis
 In fugam retro vertebat territos: graviterque voce
 Minabatur omnibus, et prohibuit latratu,
 Animo suo gaudens, quod stabulum custodirent
 Ipso absente, et hanc vocem edidit:
 Papae, quale dii reges fecerunt
 Hoc animal, vt cum hominibus versaretur! quam pruden-
 dens!

quis edd. κλάζοντε coniunctim scribitur. Valcken. quoque reposuit κλάζοντε, περισσαιόν γ' ἐτέρωθεν. Harl. „F. περισσαιων ἐτέρωθεν. — κλάζοντε. Sic infra v. 137. λείσσουντε.“ Schaeff.

73. ὄσσον Reiske explicat, solummodo tollebat saxum humo, nempe terroris incutiendi causa. Brunckius autem et Valckenarius ex cdd. Vat. et Florent., quibus accedunt duo alii apud Gaisford., ἄσσον receperunt. Nos ex Iuntina retinuimus ὄσσον, i. e. solum, vel aliquantum. Vid. Hermann. ad Viger. p. 726. Adde Brunck. ad Aristoph. Nub. 434. et Gronov. ad Origen. Philosoph. in Thesouro Antiq. Gr. T. X. p. 1291. ed. Venet. quos citat Koeppen. ad Hom. Iliad. IV, 150. Kiessl.
74. Cdd. Vat. et Florent. itemque duo apud Gaisf. pro τρηχὺ praebent πολλά. Falsus hic est Dahlius. Kiessl.
76. 77. αἰέν pro αὐλιν reposuit Brunck ex cod. Florent. et Vatic. [quibus accedunt duo alii apud Gaisf., in alio est αινυ. K.] probante Sanctamando in lectt. cdd. Vat. — ἐρυντο, quod Reiskius censet dictum esse per synopen pro ἐρύοντο, et hoc pro εἰρύοντο, habent Brubach. et Stephan. cum reliquis. ἐρηντο Calliergus. Harl. [ἐρυντο est imperfectum a forma ἐρυνμαι pro ἐρύομαι,

Εἰ οἱ καὶ φρένες ὠδα νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν, 80
 Ἴδεις δ' , ᾧ τε κρή χαλεπαινέμεν , ᾧ τε καὶ οὐκί,
 Οὐκ ἂν οἱ θηρῶν τις ἐδήρυσεν περὶ τιμῆς
 Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τε καὶ ἀρῆγνές γένετ' αὐτως.
 Ἡ φ' α' καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταῦλιον ἴξον ἰόν-
 τες.

Ἡέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους, 85
 Δείλον ἡμαρ ἄγων τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
 Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὐλιά τε σηκούς τε.

vt apud Homerum (v. c. Iliad. XII. 454. et v. 23. ἔρυντο) εἶρυντο. — Vs. 77. ὁ γε est pastor, non Hercules. Kiessl.]

79. 80. ἐπιμηθεύς, quod in Cdd. Flor. et Mediol. est, vitiosum censet Valcken. — pro μετέμμεναι plures cdd. εἰ ἔμμεναι. — Vs. 80. In quatuor cdd. est ἔνδοθ' ἔασιν hinc Brunck. scripsit ἔνδοθ' ἔησαν. Duo cdd. εἶη pro εἶοι. Kiessl.

82. 83. οἱ pro vulgata τοι, quam retinuit Valcken., vt coniecerat Reiskius, postmodo inventum est in cod. Benedict. nonnullisque aliis. Duo apud Gaisford. legunt οὐδ' ἂν γ' οἱ θηρῶντες ἐδήρησαν. Illud οἱ recepimus cum Brunckio, Dahlio, Schaefero. — Toupius male nostro loco scribi iubet ἐδήρυσεν. Recte Brunck. ad Idyll. XXII. 70. „θηρίομας ἰ” producit, vt et verba omnia in ω. Hom. Odys. θ. 76.“ Kiessl. — Vs. 83. ἀρῆγνές ἄγριον, δυσχερές, Hesychius. Reiske contra interpretatur, parum aptum ovibus, ab ovium ingenio et moribus alienum. Hesychio potius adsentior. — ζάκοτόν τε pro ζάκοτόν τε ex Cd. Florent. [cui et alii quidam apud Gaisford. concinunt. K.] Valckenarius recepit. Harl. Dahlius retinuit τε. K.

84. Emendationem Valcken. valde probabilem in var. lection. Homer. p. 59. post Vrsini collationem ἴξον pro vulgato ἴξον, pervenerunt, ex Hom. Iliad. κ. 470. sumtam, in textum admisit Brunck. et postea etiam Valckenarius ipse. [Hanc emendationem tuentur etiam duo cdd. apud Gaisford. in quorum altero est ταῦλιον ἴξον, in altero ἴξον. Kiessl.] Varias coniecturas Reiske excogitavit. Harl. „Post hunc versum est in editione ZC. Salamandr. Farr. Brubach. novus titulus hic: ἐπιπώλησις,

Si ei et mens ita intelligens in pectore esset,
 Et nosset, cui irasci deberet, cuique minus,
 Nullum tum animal cum eo de honore certare posset:
 Nunc nimis iracundum et saevum est temere.

Sic dixit; et celeriter ad stabulum pervenerunt.
 Sol tum ad occasum vertit equos,
 Vespertinum diem adducens: et advenerunt pingues pecu-
 cudes

Ex pascuis redeuntes ad caulas et stabula.

omissus in editione HSt. Debebat saltim in margine an-
 notari. Agunt nempe insequentia de circuitione Au-
 giae, comitante filio et Hercule, per stabula sua, in-
 spiciendae rei familiaris ergo. vid. vs. 108. Eiusmodi
 tituli particularum singularium a maioribus operibus
 veluti separatarum probe teneri debent, quia gramma-
 tici poetas secundum eiusmodi particulas citare solent.
 Quis nescit, Homerum ita distributum esse, et ita ci-
 tati solere ἐν τῷ καταλόγῳ, ἐν τῇ νεκρίᾳ, ἐν ταῖς λιταῖς,
 ἐν τῇ ψυχοστασίᾳ, etc. v. quoque notata ad initium
 Idyll. 7. Ita quoque huius Idyllii pars prima Ἀνγέλου
 κλήρος citabatur, media ἡ ἐπιπέωλῆσις, tertia denique
 seu postrema Ἡρακλῆς λεοντοφόρος, et videtur tam hoc
 carmen, quam superius, fragmentum operis magni
 esse, quod Pisander Camirensis de rebus ab Hercule
 gestis condidit.“ *Reiske*. Adde Eichstadtii notam 27)
 p. 27. *Kiessl*.

85. 86. In aliquot cdd. pro ἔτραπεν legitur ἤγαγεν vel ἄγα-
 γεν. *Kiessl*. — „Ἡμῶς est tempus vniuersum, sive sol
 nobis lucet, sive occidit. Est enim a verbo εἶμι, ἤμεν,
 esse, quum res quaeipiam est.“ *Reisk*. Compara Homer.
 Odys. XVII. 170. *Harl*.

87. αὐλιον s. αὐλή s. αὐλῆς, cohors s. caula, in qua oves (vide
 vers. 99. item 18. 61. 76. 169. et Iliad. IV. 433. ὡστ’
 οἶε; πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ μυρία ἐστήκασιν ἀμελ-
 γόμεναι γάλα λευκόν), caprae aliaeque pecora stabulan-
 tur. Plura disputavi de h. voc. in Opusc. meis p. 477
 sq. — σηκοὶ stabula tecta fuerunt maioribus pecudibus
 destinata. vide vers. 98. *Harl*. Adde Voss. ad Virgii.
 Georg. p. 843. *K*.

Ἀυτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαί ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
 Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα,
 Ὅσα τ' ἐν οὐρανῷ εἰσιν ἐλαυνόμενα προτέρωσσι 90
 Ἡὲ νότοιο βίη, ἧὲ Θρηκὸς βορέας·
 Τῶν μὲν τ' οὐτις ἀριθμὸς ἐν ἡέρι γίνετ' ἰόντων,
 Οὐδ' ἄνυσσι· τόσα γάρ τε μετὰ προτέροισι κυλίνδει
 Ἴς ἀνέμου, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὐθις ἐπ' ἄλλοις·
 Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλῳ ἦει. 95
 Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίων, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
 Ληίδος ἐρχομένης· στείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ
 Μυκηθμῷ· σηκοὶ δὲ βοῶν ρεία πλήσθησαν
 Εἰλιπόδων· οἶες δὲ κατ' αὐλαὶς ἠυλίζοντο.
 Ἐνθα μὲν οὐτις ἔκηλος, ἀπειρεσίων περ ἑόντων, 100
 Εἰστήκει παρὰ βουσίην ἀνήρ, κεχηρμένος ἔργου·
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν εὐτμήτοισιν ἰμάσιν
 Καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρασταδὸν ἐγγυὲς ἀμέλων·
 Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλαις ὑπὸ μητράσιν ἴει
 Πινόμεναι λαροῖο μεμαότα πάγχυ γάλακτος 105

92 — 95. γίνετ' ἰόντων, quasi nubes iter faciant, multo elegantius pro vulgata γίνεται ὄντων in cod. Vat. [quatuor aliis cdd. apud Gaisford. et ed. Iunt. Duo item cdd. μὲν γ' pro μὲν τ'. Kiessl.] vti iam ante pulcre conciecerat Reiske, idque cum Brunckio rescripsit Valckenarius. — Vers. 93. iidem cdd. pro vulgata πρώτοισι veriorem habent lectionem, a Valcken. receptam, προτέροισι. — Vs. 95. ἐπιβουκόλῳ tamquam vnum voc. tuetur et illustrat Port. in Dict. dor. h. v. Vulgatum tuetur Valcken. Harl. Lectionem vulgatum Stephan. recepit ex Iunt. ἐπὶ βουκόλῳ, ἴκει habet Calliergus. K.

100. 101. ἀπειρεσίων] Ita recte cdd. edd. Flor. et Steph. ἀρυσὶ περ ἑόντων Callierg. cum asterisco versui praefixo. ἀνηρίθμων περ ἑόντων Brubach., vt videtur, ex Camerarii emendatione. — Vs. 101. vide ad vs. 35. — Pro ἔργου in aliquot cdd. ἔργω. Kiessl.

102. 103. Alligabantur, credo, vaccae eandem ob causam, ob quam id hodiernum fit; vt suo quaeque loco maneat: at alia atque apud nos ratione alligabantur.

Sed deinde boves innumerae, aliae post alias
 Venientes conspiciebantur, sicut nubes pluviosae,
 Quot in coelo eunt actae prorsus
 Vel noti vi, vel Threicii boreae:
 Harum non numerus est in aere euntium,
 Neque modus: tot enim prioribus agglomerat
 Vis venti, et aliae assurgunt rursus super alias:
 Tot semper pone boum armenta alia alia superveniebant.
 Omnis igitur campus impletus est, omnesque viae,
 Pecore incedente: gemebantque pingues agri
 Mugitu: tum stabula boum facile repleta sunt
 Bobus flexipedibus, ovesque in caulis stabulabantur.
 Ibi, quum pecudes innumerae essent, nullus otiosus
 Stabat apud boves operis indigens:
 Sed alius pedibus loris bene incis
 Ligneas pedicas adaptabat prope adstans mulgendi causa:
 Alius autem caris matribus caros foetus submittebat
 Tepidi lactis appetentissimos:

Operosum quidem id in tanta fuit multitudine; ac etiam infiniti homines (v. 100.) operi praefuerunt. [Verba ἀπειροσίων περ ἰόντων accipienda sunt de innumera pecudum multitudine. K.] Quare totus hic versus mihi non, vt Reiskio, quem vide, obscurus est. Vis item famulorum famularumque infinita convivium resque necessarias expedit in aula Didonis apud Virgil. Aen. I. 701 sqq. Toupii emendationem παραστάδος ἑγγύς, prope ianuam, Brunck. iure, opinor, improbavit. Harl. Toupio Brunckius tum hoc opponit, παραστάς (de quo voc. conf. Valcken. ad Phoen. p. 154.) hac significatione semper, quantum recordetur, in plurali vsurpari; tum etiam quaeri posse, cur singulae ad portam adducendae essent, vt mulgerentur, boves. — περιστάδων aliquot cdd., item ἀμέλγειν, et ἀμέργων vnus cd. et ed. Iunt. Graefius legi iubet ἀμέλγων, quod paene necessarium est. Kiessl. „Καλοπίδι“ cur Schneidero corruptum et in καλὰ πίδα“ mutandum videatur, plane ignoro.“ Schasf.

104. 105. Ex cdd. Vatic. Brunck. hos versus ita refinxit:

" Ἄλλος ἀμόλιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυ-
ρόν

" Ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρους, δίχα θηλειάων.

Ἀυγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους,

" Ἦντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.

Σὺν δ' υἱός τε, βίη τε πολύφρονος Ἡρακλῆος 110

Ἐμάρτευν βασιλῆϊ διαρχομένῳ μέγαν ὄλβον.

" Ἐνθα καὶ ἄρρηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν

Ἀμφιτρωνιάδης καὶ ἀφρότα νολεμές αἰεὶ,

Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τό γε μυρίον ἔθνος

" Ἄλλος δὲ φίλα τέκνα φίλαις ὑπὸ μητρῴσιν ἴει, Πιέμεναι
λαροῖο μεμαότα πάγγυ γάλ. Brunckium sequutus est
Valckenarius, ita tamen, vt δ' αὐτὸ et πιέμεναι retineret.
Iam Toupus (comparato loco Homer. Iliad. XVIII,
156. ἐλκόμεναι μεμαόσ') probaverat λαροῖο μεμαότα πάγ-
γυ. Harl. Vulgo, ἄλλος δ' αὐτὸ φίλα τέκνα φίλαις ὑπὸ μη-
τέρας ἴει πιέμεναι λαροῖο· πέπληντο δὲ πάγγυ —. In vno
cod. est ματρῴσιν, in alio νέα pro φίλα, in alio πιέμεναι
λαροῖο. Dahl. interpunxit post πιέμεναι, vt genitivus
γάλακτος suspensus sit ex μεμαότα, quod non proban-
dum. Ceterum λαρός et λαρός, quae duo vocabula facit
Riemer, mihi vnum videntur esse. Conf. Etym. M.
p. 564, 25. Kiessl.

106. „Στρέφε e Vat. cod. recepi: *versabat manibus ca-
seum pinguem*; scilicet, vt in orbem formaretur. τρέ-
φειν γάλα, *lac cogere*, nota locutio, vnde τροφαλῖς,
lac concretum et nondum induratum, *fromage mou.*
Sed τρέφειν τυρόν a recto diceretur, dubitabam.“
Brunck. Toupus lectionem τρέφε (pro qua duo cdd.
praebent στέφε) tuetur ex Hom. Iliad. V, 902. vbi
scholia: περιτρέφεται, περιπήγνυται, ὅθεν καὶ ἡ τροφαλῖς.
Add. Odyss. IX, 246. Conf. Suid. v. τρέφεσθαι et viros
doctos ad Moerin v. τροφαλῖς. — Pro τυρόν, quod a
Cdd. et ed. Florent. oblatum primus recepit Stephanus,
aliae editiones veteres habent γέρον (sic Callierg.) vel
ἄρρον, vnde Is. Vossius fecit ὄρρον. In Brubach.
est γάρρον ex emendatione Xylandri, qui πίονα γάρρον
interpretatur ἦδυσμα γάλακτος πηγνυμένου. Κορρηνίος,
et ipse sequens lectionem στρέφε κ. ἐν χειρῶν, citat hunc

Alius mulctram tenebat, alius pinguem densabat caseum:

Alius introducebat tauros, seiunctos a vaccis.

Augias vero omnia bouum stabula obiens spectabat,

Quem sibi opum proventum reposuissent pastores.

Vna filius et sapiens Hercules

Comitabantur regem perlustrantem magnas divitias.

Ibi, immotum quamvis animum in pectore gerens

Amphitryoniades semperque firmum,

Vehementer tamen mirabatur bouum innumeram multitudinem

locum Columellae de R. R. VII. c. 8. „Illa vero *notissima* est ratio casei faciendi, quem dicimus *manu pressum*. Nam is paullatim gelatus in mulctra, dum est tepefactus, rescinditur, et fervente aqua perfusus vel *manu figuratur*, vel buxeis formis exprimitur.“ *Kiessl.*
107. 108. ταύρωσ quatuor cdd., ex his duo vs. 108. θη-

ἦτο. vnus ἀγείησ. *Kiessl.* „Post 107. versum aut post v. 109. pars carminis excidisse videtur, qua Herculis et Augiae eiusque filii congressus commemoraretur.“
Dahl.

110. In Cd. Vat. legitur ἐν κάρτος τε βίην τε βαρύφρονος hoc βαρύφρονος quum item reperiatur in Cd. Flor., receperunt Brunck. Valcken. alii pro vulgato πολύφρονος. Etiam Cd. regius a Sanctam. collatus praebet βαρύφρονος nihilo tamen minus retinuimus vulgatum, nam Hercules minus apte appellatur βαρύφρων. Quid? quod haec lectio ex βαθύφρων corrupta videri possit. *Kiessl.*

113. 114. „Θυμός ἀρηρώσ, ein wohlverwahrtes, gegen Furcht gesichertes Herz. Odyss. X, 555. οὐδέ τι λίην ἄλκιμος ἐν πολέμῳ, οὔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηρώσ.“ *Koerppen.*
Add. Valcken. ad Adoniaz. p. 245. B. — Vs. 116. ad βοῶν ἔθνος *Koerppen.* comparat Iliad. II. 87. ἔθνευ μελισσάων. v. 459. ὀρνίθων ἔθνεα. v. 469. μυιάων ἔθνεα. In cdd. haec est lectionis varietas: θεῶν τότε μύριον ἔθνον pro ἔθνον in Vat. ἔργον. in edit. Iunt. θαύμαζεν ὁμῶς τότε μυρίον ἔθνος. at margo Steph. e Florent. habet: θαυμάζεσκεν ὁμῶς τό γε μυρ. Brunckius edidit: θεῶν τότε μυρίον ἔργον. *Kiessl.*

Εἰσορόων. οὐ γάρ κεν ἔφασκέ τις, οὐδὲ εἰώλπει · 115
 Ἄνδρὸς ληϊδ' ἐνὸς τόσσην ἔμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
 Οἷ γε πολυρόηνες πάντων ἔσαν ἐν βασιλῆων.
 Ἥελιος δ' ᾧ παιδὶ τόδ' ἔβοον ὅπως δῶρον,
 Ἄφνειον μῆλοισι περὶ πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν
 Καί φά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερὲώς βοτὰ πάντα 120
 Ἐς τέλος· οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνου
 Βουκολίοις, αἶ τ' ἔργα καταφθίνουσι νομῆων.
 Αἰεὶ δὲ πλείονες κεραιαὶ βόες, αἰὲν ἀμείνους
 Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἦ γὰρ ἄπασαι
 Ζωρτόκοι τ' ἦσαν περιώσια, θηλυτόκοι τε. 125
 Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχώωντο
 Κνήμαργοὶ δ' ἑλικές τε· διηκόσιοί γε μὲν ἄλλοι
 Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες οἷ γ' ἔσαν ἤδη.
 Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυνάδεκα βουκολέοντο
 Ἰεροὶ Ἥελίου· χροίην δ' ἔσαν ἠῦτε κύκνοι, 130
 Ἀργησταί, πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν
 Οἷ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποιήν
 Ἐν νομῶ ᾧδ' ἔκπαυλον ἐπὶ σφίσι γαυριώωντο.
 Καί φ' ὀπότ' ἐκ λασίοιο θεοὶ προγενοῖατο θῆρες
 Ἐς πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἔνεκ' ἀγροτεράων, 135

115. εἰώλπει] ἔλπομαι etiam significat *arbitror*, quod notavit Schaefer. in *Mansonis* edit. 2. Bionis et Moschi Idyll. p. 234. ad Moschi Idyll. II. 146. adde Idyll. IV. 55. 80. Sic etiam *sperare* usurpatur. conf. Hoogen. ad Viger. p. 244 sqq. *Kiessl.*

118. Ἄλιος Call. Brub. Steph. — τό γ' aliquot Cdd. Iunt. Call. τόδ' est a Stephano. *Kiessl.*

121. 122. ἐκείνου pro vulgato ἐκείνους cum quatuor cdd. Brunck. Valck. alii. — Vs. seq. καταφθίνουσι pro vulgato καταφθείρουσι cdd. Vat. Flor. duoque alii apud Gaisford. sicque scripsimus cum Brunckio, Valck. aliis. Brunckius praeterea, intelligens καταφθίνουσι intransitive, scripsit αἴς. in cdd. pro αἶ τ' est αἶγ' et αἶγ'. — νομῆων ex ed. Florent. dedit Steph. νομῆες Call. vnde Reiskius coniecit νομῆος. Bene. vid. ad Idyll. XVI, 72.

Intuens. Non enim dixerit aliquis, neque crediderit,
 Virum vnum tantum pecoris possidere, neque decem alios,
 Qui quidem ex omnibus regibus maxime abundant pecore;
 Sol autem filio suo eximium hoc donum praeberat,
 Vt pecore abundaret prae omnibus hominibus,
 Eique ipse continenter augebat armenta omnia
 Ad summum: non enim morbus invasit illius
 Armenta, qui perdunt pastorum labores.
 Semper plures cornutae boves, semper meliores
 Ex anno in annum nascebantur; omnes enim
 Vivos foetus maximo numero et femellas pariebant,
 Cum illis trecenti tauri incedebant,
 Cruribus albis, incurvis cornibus: ducenti alij
 Rufi, qui omnes iam vaccas inscendebant.
 Alii rursus inter hos duodecim pascebantur,
 Sacri Soli, qui erant colore veluti cycni,
 Candidi, et inter omnes boves excellabant,
 Idemque seiuncti ab armento pascebant virentem herbam
 In pascuis: ibi vehementer sua virtute exultabant.
 Quumque ex densis celeri impetu proveniebant feræ
 Saltibus in campum, propter boves agrestes,

Sunt autem *ἔργα νομήων* labor quem pastores impendunt
 gregibus tuendis et augendis. *Kiessl.* „*νοῦσος* — *αἴτ'* —
 Paullo rarior haec constructio. Hom. h. Ven. 285 sq.
 — v. Porson. ad Eurip. Or. 910.“ *Schaef.*

125. 124. *αἴεν* pro *αἴει* ex coniectura Is. Vossii dederunt
 Brunck. Valck. alii. *αἴει δ'* cod. Vat. — Vs. 124. *γίνοντο*
 tres cdd. apud Gaisford. quod paene praetulerim. *Kiessl.*

126. 127. In *συνάμ'* est pleonasmus. vid. Valck. ad Idyll.
 XX. 39. — Vs. 127. *γε μὲν ἄλ.* pro *τε μὲν ἄλ.* e odd. Vat.
 et Flor. [quibuscum faciunt duo apud Gaisford. K.]
 Valcken, dedit; recte! Reiske coniecit *τε μέταλλοι*, h. e.
μεταξὺ ἄλλοι. *Hart.* I. H. Vossius ad Virgil. Georg. p.
 541. hunc locum sic interpretatur: die Stiere waren
 theils weissbeinig (d. i. dunkel oder rot! nit weiss ge-
 fleckt), theils ganz umher roth. *Kiessl.*

130 — 133. *ἡέλωσο* cum quinque cdd. Brunckius; ex his

Πρώτοί τοί γε μάχηρδα κατὰ χροὸς ἤσαν ὄσμησ'
 Δεινὸν δ' ἐβρυχῶντο, φόνον λεύσσοντε προσώπων.
 Τῶν μὲν τε προφέρεσκε βίγφί τε, καὶ οὐθένει φ',
 Ἦδ' ὑπεροπλή, Φαέθων μέγας ὄν ῥα βοτῆρες
 Ἀστέρι πάντες εἶσκον, ὄθ' οὔνεκα πολλὸν ἐν αἰ-
 λοις 140

Βουσίη ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.
 Ὅς δὴ τοι σκύλος αὔσον ἰδῶν χαρποῖο λέοντος,
 Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν εὐσκόπων Ἡρακλῆϊ,
 Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη στιβαρὸν τε μέταπον.
 Τοῦ μὲν ἀναξ προσιόντος ἐδράξατο χερσὶ παχειῇ 145
 Σκαιοῦ ἄφαρ κέραος κατὰ δ' αὐχένα νέφθ' ἐπὶ
 γαίης

Κλάσσε βαρύν περ ἔοντα πάλιν δέ μιν ὤσεν ὀπίσσω,
 Ὡμῶ ἐπιβρίσας ὁ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα ταννοθεῖς
 Μυῶν ἐξ ὑπάτοις βραχίονος ὀρθὸς ἀνίστη.

cdd. vnus χρῆν, duo χρῆν. Idem Brunck. vs. 151. πᾶσι δέ. — Gregem ovium Apollini sacratum Apolloniae in Ionia commemorat Herodot. IX. 95. Notissimi sunt greges Solis in Sicilia. Hom. Odys. XII. 128. — Ad vs. 152. conf. Idyll. IX. 5. — Vs. 153. ἐκπλαγῶν ex edd. Brub. et Steph. in reliquis est receptum. Vitiosam Calli- ergi lectionem ἐκπλαγῶν Reiskius probat ita, vt pro ἐξέ- πληττον accipiat: tantam iniiciebant animis spectantium admirationem sui. Pro vulgata γαυριῶντες ex tribus cdd. apud Gaisford. recepi γαυριῶντο, quod etiam Th. Briggs coniectando assecutus est. Post νομῶ posui colon: ita ὡδ', vt vs. 11. 14. est hic. Kiessl.

156. ὄσμην omnes libri editi praeter ed. Florent., in qua aequae atque in tribus cdd. reperitur ὄσμησ', quod Brunckius, Valcken. aliique dederunt. Et iam Reiskius de coniectura dederat ὄσμησ' secundum cutis ibant odorem: sie gingen der Witterung nach. Kiessl.

157. 159. δ' ἐβρυχῶντο pro vulgato δέ βρυχῶντο ex cod. Vat. cui accedunt alii cdd. apud Gaisford., in quibus est δ' ἐβρύχοντο, receperunt Valckenar. et Brunck. Hic item scripsit λεύσσοντε. Reiskio aliquando in mentem venerat λεύσσοντε, vt esset dativus cum προσώπων con-

Hî primi ad pugnam cutis odorem sequuti ruebant:
 Horrendumque fremebant, caedem vultu minantes.
 Ex his excellēbat viribus et robore suo
 Animoque elato Phaethon ingens; quem quidem pa-
 stores

Stellae omnes comparabant, propterea quod multum in
 aliis

Bobus incedens lucebat, insigniterque conspicuus erat.
 Qui quum aridam pellem leonis fulvi conspexisset,
 In ipsum tum irruit circumspectum Herculem,
 Vt impingeret lateribus caput validamque frontem.
 Huius quidem accedentis heros prehendit lata manu
 Sinistrum statim cornu, et deorsum cervicem in terram
 Inflexit, quamvis duram: tum taurum repulit retrorsum
 Humero connitens: atque ille nervis extensus
 Musculorum in summos armos arrectus constitit.

iungendus. Quod nullo modo probandum. In cdd.
 est *λεύσονται* et *λεύσονται*. At praesens est *λεύσω* et fu-
 turum *λεύσω* vid. Brunck. ad Apollon. Rhod. I, 1507.
 et Heyn. ad Iliad. α. 120. quos citat Müllerus ad Ly-
 cophr. Cass. v. 52. — *πρόσωπον* i. q. *ὄμματα*. — De usu
 dualis pro plurali conf. Matthiaei gram. gr. p. 417 sq.
 — Vs. 159. *ὑπεροπλήης* edd. Flor. Brub. *ὑπεροπλήης* Call.
ὑπεροπλήη Steph. e cdd. *ἡ δ' ὑπεροπλήη* dedit Brunckius.
Kiessl.

140. Hom. Iliad. VI, 295. *ἀστήρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν*, scil.
πέπλος. *Kiessl.*

142. Pro vulgato *σκύτος* in aliquot cdd. et edit. Flor. legi-
 tur *σκύλος*, idque Brunck. Valcken. alii receperunt.
 Idem coniecerat iam Toupius in Cur. noviss. in Suid.
 p. 159. ed. Lips. Vid. Jacobs. ad Anthol. Gr. I. 2. p. 95.
Kiessl.

145. *ἀναξ*] De hoc nomine heroibus communi conf. Koep-
 pen. ad Iliad. α. 5. *Kiessl.*

146 — 149. Hic locus sic videtur explicandus esse: Her-
 cules tauri sinistro cornu prehensi caput in terram de-
 primit. Tum humero obnitens eum retro trudit. Tau-
 rus quum contra Herculem omnes nervos intendat, eum

- Θαίμαξεν δ' αὐτός τε ἄναξ, νιός τε δαιφρων 154
 Φυλεύς, οἳ τ' ἐπὶ βουσι κορωνίσι βουκόλοι ἄνδρες,
 Ἀμφιτροωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.
 Τῷ δ' εἰς ἄστν, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγρούς,
 Ἔστιχέτην, Φυλεύς τε βίη δ' Ἡρακληεῖη.
 Λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὅθι πρῶτιστα κελεύθου, 155
 Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
 Ἦ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμῶν τετάνυστο,
 Οὐ τι λίην ἀρίσημος ἐν ὕλῃ χλωρῇ εἶυσα
 Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστου
 Αὐγείῳ φίλος νιός, ἔθεν μετόπισθεν ἰόντα, 160
 Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὤμων

autem repellere non valeat, fit, vt ipse ab Hercule
 repulsus in summos armos arrectus adstet. *Bindemann.*
 et *Vossius* verbum ὤμων referunt ad taurum, *gegen die*
Schulter gestemmt. Aptius *Kosppen.* ex stemmt sich mit
 der Schulter gegen ihn. — Vs. 148. Rectius forte scribi
 posse *περὶ νεῦρα τανυσθεῖς Μυῶν*, partim ex cod. Flor.
 partim ex coniectura Is. Vossii, existimat *Valcken.*
περὶ praebent etiam tres alii cdd. apud *Gaisford.* atque
Schneiderus quoque in *Lex. gr. s. v. μυῶν* defendit *περὶ*
 et *μυῶν* pro *μυῶν*. vs. 149. *μυῶνων* — ἀνέστα vnus cd.
Kiessl.

151. ἄνδρες pro ἦσαν εκ. Cdd. *Brunck.* et *Valck.* — *Κορωνί*
δες appellantur tauri ob cornua camura, *μνησείδη.*
 Idem est apud *Archiloch.* frag. VIII. (ed. *Liebel.*) βούς
κορωνός vbi non probo explicationem *Etym. M. Kiessl.*
153. Etiam hic ante versum 155. nonnulli videntur versus
 excidisse, qui continerent causam, quamobrem *Phy-*
leus cum *Hercule* in urbem proficiscerentur; quod bene
 monuerunt *Bindemannus* et *Dahlius.* — κατὰ coniun-
 gendum cum αὐτόθι, non cum λιπόντε. *Kiessl.*
155. „ὅθι. Sic libri omnes manu scripti. [ὄρους pro ὅθι
 tres cdd. apud *Gaisford.* *Kiessl.*] Vulgo ex Is. Vossii
 coniectura editur ὅτε. ὅθι refertur ad τῇ v. 159. — Pro
 ἐπέβησαν *Wartonus* bene legit ἀπέβησαν. Sed etiam v.
 seq. pro ἐξανύσαντες legendum ἐξανύσαντες. *Phyleum*
 enim et *Herculem* colloquentes, non in via publica,

Mirabantur et ipse rex et bellicosus filius
Phyleus, quique apud cornutas boves pastores erant,
Amphitryonidae vim immanem conspicati.

Tum illi, relictis ibi pinguibus arvis, in urbem
Ibant, Phyleus et Hercules validus.

Viam autem publicam vbi primum ingressi erant,
(Angusta semita velocibus pedibus confecta,

Quae per vineta a stabulis porrecta erat,
Non admodum conspicua in viridi silva :)

Ibi igitur Iovis altissimi filium allocutus est

Angiae dilectus filius post se incedentem,

Leviter inclinato capite in dextrum humerum :

sed in semita (compendii ergo) iter facere, satis docent
v. 160. 161. et v. 189 — 191. " *Schaef.* Nondum a me im-
petrare possum, vt, vulgata lectione repudiata, viri
eximii sententiam meam faciam, quum illa lectio omni
orationis seriei quam maxime congrua esse videatur.
„Vbi primum per semitam per vinetum ducentem viam
publicam ingressi erant, ibi tum Phyleus, qui adhuc
prae festinatione, et quoniam in via angusta non iuxta
Herculem incedere, eiusque dicta facile intelligere
poterat, tacuerat, interrogare coepit." *Kiessl.*

156. *στίβον* Cd. Mediol. *ξγανύοντρο* Iunt. *καρπαλλμοις ποσί,*
velocibus pedibus, ex *Iliad.* π. 342. 809. *Kiessl.*

157. 158. *σταθμῶν* pro vulgato *σταθμοῦ* cum pluribus cdd.
Valck. et Brunck. — Iidem versu seq. *ἀρίσημος* pro *ἀρί-*
σαμος cum cdd. et edd. ante Stephanum excusis dede-

runt. — Praeterea in cdd. est *ἰούση, ἰούση, λην.* *Kiessl.*

160. *Ἀυγείω* idem quod *Ἀυγείω.* Etymolog. MS. Reg. v.
Πηληιάδω a Ruhnkenio laudatus ad Callimachum p.
578. *Τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ἧς εὐθειῶν γενικῶς οἱ ποιηταὶ οὐ*
προφέρουσιν (leg. *προφέρονται.* v. Bast. ad Gregor. Cor.
p. 160.) *εἰς ου, ἀλλὰ ἢ διὰ τοῦ ἐω Ἰωνικῶς, ὡς Πηλείδω,*
ἢ διὰ τοῦ αὐ Δωρικῶς, ὡς Ὀρέστω. Ἐκ γὰρ Ὀρέστω τίσις
ἔσσεται Ἀτρείδω (*Odys.* α. 40.). — Sic Tourpius in Cur.
post. in Theocr. p. 40. locum correxit ex Etym. M. v.
Ἀσίω, p. 154. 5. Add. Matthiaei Gram. gr. p. 66. 4. —

Ζαῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκού-
σας,

Ἵσσι περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.

Ἦλυθε γὰρ στείχων τις ἀπ' Ἀργεος, ὡς νέος ἀ-
κμήν

Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ, Ἑλικὸς ἐξ ἀγχιάλιοι, 165

Ὅς δὴ τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,

Οὔνεκεν Ἀργείων τις, ἔθεν παρεόντος, ὄλεσεν

Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,

Κοίλην αὐλὴν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλλοι.

Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως, ἢ Ἀργεος ἐξ ἱεροῖο 170

Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἢ ἐ Μυκλήνην.

Ὡς κείνός γ' ἀγόρευε γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν

Pro ἴοντα cum Dahlio et Gaisford. ex vno cd. scripsi
ἴοντα, quod etiam Toupius, Brunck. Valcken. et Ia-
coba. probarunt. *Kiessl.*

162. 165. Wartoni emendationem ἀκουσα in textu repo-
suit Brunck. — Idem vers. seq. ex mente Wartoni de-
dit ὡσπερ ἐγώ. *Harl.* „Quis quaeso graece sciens ὡσεὶ
περ (v. 163.) posuit pro simplici ὡς? Est id iam a Da-
wesio (M. Cr. p. 102.) notatum, non satis probabiliter
neque defensum neque correctum ab editore eius, Bur-
gessio p. 389. Quanquam Brunckium quoque video pec-
cati culpam in librarios transtulisse, improbante Val-
ckenario, qui Dawesio accessit.“ Haec *Eichstadius*
in *Adumbrat.* Quaest. de carm. Theocrit. indole ac vir-
tut. p. 45. — Burgessius legere malit, ὡς ἤπερ, sic uti
meo pectore agito, recolo. ὡς εἶπερ tres cdd. apud Gais-
ford. Si cum Thom. Briggsio sic interpunxeris, ἀκούσας
ὡσεὶπερ, σφετέρῃσιν etc. certe versus non ut ineptus cum
Dawesio reiiciendus videbitur. Graefius haec tentavit:
οὔασιν ἡμετέροισιν, ἐνὶ etc. vel: οὔασί περ σφετέροισιν
vel: ὡσιν, ἄφορ σφετέρῃσιν ἐνὶ —. *Kiessl.*

164. ἀκμήν] Moeris: ἀκμήν οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν ἀντὶ τοῦ
εἶναι, εἰ μόνος Ξενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει (IV, 3. 26.), Ἑλ-
ληνικῶς δὲ χρῶνται. Adde Fischer. ad Well. III. a. p.
224. Ex aliquot cdd. μέσος ἀκμῆς Brunckius recepit:
Valckenarius putat, ὡς μέσος ἀκμήν dici potuisse. *K.*

Iam olim, amice, me mihi omnino de te famam audi-
visse

Videri, nunc animo meo recolo.

Venit enim aliquis Argo, cum maxime iuvenis,

Huc Achaeus, ex Helice maritima;

Qui etiam coram pluribus Epeis narrabat,

Argivum quendam, ipso praesente, interfecisse

Feram, saevum leonem, triste monstrum agricolis;

Cavum lustrum habentem in nemore Iovis Nemei:

Non certo scio, vtrum ex Argo sacro

Indidem ortum eum diceret, an Tirynthe habitantem;

an Mycenis.

Sic ille narrabat: genereque eum esse aiebat

165. ἀρχαίλ.] vid. ad Idyll. I. 125. et Spanhem. ad Calli-
mach. H. in Del. v. 100 sq. *Harl.*

166 — 169. ἐν πλεόνεσσιν, nempe inter populares et ci-
ves Phylei. — Vers. 167. Ἀργεῖός τις Brunck. — Vers.
169. de voc. ἄλλος v. Schol. ad Hom. Iliad. β. 506. *Harl.*
Κλεωναὶ δ' εἰσὶ πόλισμα ἐπὶ τῇ ὁδοῦ κείμενον τῇ ἐξ Ἀργου
εἰς Κόρινθον ἐπὶ λόφου περιοικουμένου πανταχόθεν καὶ τε-
τειχισμένου καλῶς. Ἐνταῦθα δὲ καὶ ἡ Νεμεῖα μεταξὺ Κλεω-
νῶν καὶ Φλωῦντος, καὶ τὸ ἄλλος, ἐν ᾧ τὰ Νέμεα συντελεῖν
ἔθος τοῖς Ἀργείοις, καὶ τὰ περὶ τὸν Νεμεαῖον λέοντα μυ-
θεύόμενα, καὶ ἡ Βέμβινα κώμη. Strab. VIII. p. 577. Cas.
(Tz. p. 258 sq.). — Adde de Nemeaco leone Hesiod.
Theog. 527 sqq. Apollodor. II, 5. 1. Diod. Sicul. IV,
11. Sophocl. Trach. 1092 sq. *Kiessl.*

170. 171. „Ἀργεος ἐξ ἱεροῦ αὐτόθεν. Thucyd. V. c. 85.
in. ἐν τοῦ Ἀργου αὐτόθεν. ubi nihil delendum. Home-
rus Odys. XIII. v. 56. αὐτόθεν ἐξ ἰδρύων. Herodotus
VIII. c. 64. αὐτόθεν — ἐκ Σαλαμῖνος. Heliodorus p. 2.
Cor. αὐτόθεν ἀπὸ τῆς ῥαχίας.“ *Schæf.* Add. Weiske
in pleonasmis gr. p. 144 sq. — ἱεροῖς ob cultum Iunonis
Argivae, de qua vide Iliad. IV. 52. Ovid. Met. VI.
414. Fast. VI. 47. Eius templum dictum Ἡραῖον. v.
Strab. VIII. p. 368. (p. 211. Tz.). *Kiessl.*

172 — 174. Κεῖνός γ'] Litera γ' est ex ed. Florent. — Vs.

(Εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι) ἐκ Περσῆος.
 Ἐλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλῶν
 Ἦέ σέ, δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει 175
 Χειρῶν καρτερόν ἔργον, ὃ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
 Εἰπ' ἄγε νῦν μοι πρώτον, (ἵνα γνῶω κατὰ θυμόν,
 Ἦρωσ, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί,)
 Εἰ σὺ γ' ἐπεινος, ὃν ἄμμιν ἀκούοντεςσιν ἔειπεν
 Οὐδέ Ἐλίκηθεν Ἀχαιοίς, ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς. 180
 Εἰπέ δ', ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἐσφηνες,
 Ὅπως τ' εὐύδρου Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
 Οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὐροῖς
 Ἰμείρων ιδέειν ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα βόσκει,
 Ἄλλ' ἄρκτος τε, σῦας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρ-
 νος. 185

Τῷ καὶ θανμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·

173. ἐκ Περσῆος. Perseus, Alcaeus, Amphitryo, Hercules. Conf. stemma Persei in Heynii Apollodor. p. 385. Obs. — Vs. 174. Αἰγιαλῶν, incolarum Aegialeae. Αἰγιαλίαια dicta est omnis ora maritima Achaiae et Argorum, antequam Iones ibi sedem ponerent. Vid. Paus. VII, 1. qui locus est repetitus in Siebelisii Hellenicis p. 52 sq. Strab. VIII. p. 583. Cas. (Tz. p. 287.) Kiessl.

176. In nonnullas recentiores editiones irrepsit male καλύπτει. Valck.

179. „ὃν — ἔειπεν. Recte interpres: de quo — referebat. Sophocles Electr. v. 984. τοιαῦτα τοι νῶ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν. Euripides Med. v. 250. λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀπιδυνοῦν βλον ζῶμεν. — Iphig. Taur. v. 340. θανμάστ' ἔλεξας τὸν φανένθ'. Marklandus: „Τὸν φανέντα, est, περὶ τοῦ φανέντος. Saepe occurrit hoc schema Ὀμηρικόν. [Conf. Heyn. ad Iliad. T. V. p. 259. 284. s.] vid. Aristoph. Ὀρν. 167. et Scholiast“ Add. Fr. Aug. Wolfii Vermischte Schriften und Aufsätze p. 100. sq.“ Schaef. Vid. ad Idyll. XV. 11. — ἡμμιν edd. ante Steph. ἡμιν Brunck. ex edd. Flor. et Rom., sicque duo Cdd. apud Gaisford. Kiessl.

183. De Ἀπίς, Ἀπία γαῖα, quibus nominibus hic quidem

(Si recte quidem ego memini,) ex Perseo.
 Arbitror non alium hoc ausum esse Aegialensium,
 Quam te: nam pellis belluae manifesto indicat
 Manuum forte opus, quæ tibi latera contegit.
 Dic age nunc mihi primum, (vt animo cognoscam,
 O heros, vtrum verum augurer, an non,)
 Tune ille es, de quo nobis audientibus referebat
 Ille ex Helice Achaena, egoque recte te coniecto?
 Narra, quomodo exitialem hanc feram ipse occideris;
 Et quomodo in loca irrigua Nemeae pervenerit.
 Non enim; talem in Peloponneso belluam invenire pos-
 sis,
 Si videre cupias: quandoquidem non tales alit,
 Sed vrsos, et apros, et perniciosum luporum semen.
 Quocirca mirabantur, qui illa tum dicta audiebant:

significatur Peloponnesus, v. Siebelisii notam ad Hel-
 len. p. 244. *Kiessl.*

185. ἔθνος ingeniose coniecit Lennep. in Animadv. ad
 Coluth. p. 101. idque Brunck. recepit: neque tamen
 necessarium esse iure iudicat Dorvill. ad Chariton. III.
 10. p. 185. = 413. *Harl.* Recte censet Dahl., ἔθνος,
 quod proprie de plantis dicitur (Iliad. XVII. 55.), ele-
 ganter ad animalia translatum esse. Citat Dahl. etiam
 haec loca: Lucret. III. 741. *triste leonum seminium.*
 Virgil. Georg. II. 151. *saeva leonum semina.* Adde in-
 dicem nostrum ad Iamblich. de Vit. Pythagor. s. v.
 σπέρματα. — Idyll. XXVIII. 7. vocatur Nicias Χαρίτων
 ἱερὸν κνίον. In Pindari fragmentis p. 67. ed. Heyn. (p.
 46. Schneid.) φοίνικος ἔθνος, *germen palmae*, Semelen
 et Bacchum, vtpote progeniem Cadmi Phoenicis, in-
 telligit Romanus de Timkowsky in *Commentatione de*
Dithyrambis repetita in Volum. I. Actorum Semin. re-
 gii et Societ. philolog. Lips. p. 224. In Theophr. Cha-
 ract. cap. XXI. pro κλάδος Μελιταιῖος legendum est de
 Touprii coniectura ὁ Καλὸς Μελιταιῖος. Conf. ad Theo-
 phrasti loc. Astium, p. 179. *Kiessl.*

186. ἰὼ, *ideo, quapropter*, Homero frequens. v. Valcken.
 ad Eurip. Phoen. v. 157. p. 53. adde quae notavi ad Py-

Οἱ δὲ νῦ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνὲρ ἔφαντο,
Γλώσσης μακροδίωιο χαριζόμενον παρεούσιν.

Ὡς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
Φυλεύς, ὄφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσις ἄρκιος εἶη, 190
Καὶ ῥά τε ρηϊτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος,
Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·

Ὡ Αὐγυιάδῃ, τὸ μὲν ὄ, ττι με πρῶτον ἀνήρεν,
Αὐτὸς καὶ μάλα ρεῖα κατὰ στάθμην ἐνόησας.

Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου, 195

Ὅπως ἐκράανθεν, ἐπεὶ λελίησαι ἀκοθεῖν,
Νόσφιν γ' ἢ ὄθεν ἦλθε τὸ γάρ, πολέων περ ἑόντων
Ἀργείων, οὐδεὶς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι·
Οἶον δ' ἀθανάτων τιν' εἴσκομεν ἀνδράσι πῆμα
Ἰρῶν μηνίσαντα Φορωνήεσσι ἐφείναι. 200

Πάντας γὰρ Ἰκσηας ἐπικλύζων, ποταμὸς ὧς,
Λίς ἄμοτον κερᾶϊζε· μάλιστα δὲ Βεμβριναίους,
Οἱ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἀτλητα παθόντες.
Τὸν μὲν ἐμοὶ πρῶτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς, κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν. 205
Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἐλών, κοίλην τε φαρέτραν,

thagorae carm. vers. 24. in Anthol. gr. poet. Harl. Adde Hermann. ad Viger. p. 706. et Matthiaei Gram. gr. p. 405. Kiessl.

188. 189. παροῦσιν, *adcedentibus ad se, percunctandi ergo*, haud male exhibent edd. ante Stephan. Harl. γλώσσης μακρ. χαρίζεσθαι παροῦσιν, est, γλώσσης χάριον φέρειν παροῦσιν, *in gratiam praesentium vana loqui.* — Vs. 189. ἐξερωῶ, vocabulum rarius, quod reperias Iliad. XXIII. 468. Kiessl.

195. Vulgatum ἀμφὶ ad genitivum πελώρου referendum prorsus ineptum censet Graefius. Kiessl.

197 — 199. παρεόντων in vno cod. — vs. 198. μὲν pro κεν alius cd. — 199. οἶον τ' vnus cd., τιν' omittit Call. — σῆμα pro πῆμα in vno cd. Kiessl.

200 — 202. ἰρῶν μηνίσαντα] Vt Homer. Iliad. I. 65. εἴτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἑκατόμβης. Add. Iliad. IX. 529. — Φορωνεῖς sunt iidem, qui v. 174. Λιγυαεῖς,

Aliqui etiam mentiri viatorem dicebant,
Qui vana lingua gratificarentur praesentibus.

Sic locutus e media excessit via

Phyleus, vt ambobus incedentibus sufficeret,
Et facilius Herculem loquentem exaudiret,
Qui eum secutus his verbis allocutus est:

O Augiada, quod me primum interrogabas,
Hoc ipse perquam facile ad amussim perpendisti.
Dicam vero tibi singula de hoc monstro,
Quomodo peracta sint, quoniam cupis audire,
Praeterquam vnde venerit: hoc enim, quamvis multi sint,
Argivorum nemo possit certo dicere.

Solummodo deorum aliquem coniiicimus malum
Propter sacra iratum Phoronensibus immisisse.

Omnes enim Piseos inundans, ceu fluvius,
Leo assidue vastabat, maximeque Bembinaeos,
Qui prope eum habitabant, intolerabilia perferentes.

Hoc mihi primum certamen perficiendum mandaverat
Eurystheus: cupiebat enim, vt me interficeret saeva bestia.
Ego itaque, sumto flexibili arcu cavaque pharetra,

ab Inachi filio, Phoroneo, dicti. — Vs. 201. Πεισηῆς
est in quatuor cdd. γ' ὤς pro ὤς in duobus. *Kiessl.*
„Vulgo sic distinguitur: Πάντας γὰρ Πεισηῆς, ἐπικλύ-
ζων ποταμὸς ὤς, Λις.“ *Schaefer.* — Vs. 202. Βεμβιναιούς,
quod pro vulgato Βεμβινιαίους iam Valcken. post Sal-
masium restituit, est in aliquot cdd., in vno βεμβιναι-
οῦος. Vid. locum Strabon. VIII, 6. §. 19. citatum ad
vers. 169. et Holstenium ad Stephan. p. 64. ἄμοτος duo
cdd. *Kiessl.*

203. ἀγγίμοροι vnus cd. edd. Call. Iunt. et Reisk. qui in-
terpretatur: qui habent μόραν h. e. δῆμον, sortem agri
sui, sibi attributam, probe illos. ἀγγίμολοι Steph.
Valck. alii, ἀγγίμολον Brunck. ἄγγιστα πρόσβαιον duo
cdd. ex interpretamento. *Kiessl.*

205. 206. Schaeferus ad vs. 47. citat Sophocl. Philoct. v.
618sq. κάρη Τέμνειν ἐφείτο τῷ θέλοντι. vbi v. Brunck. In-
fra XXX. v. 5. 6. ἄγειν τὸν ὑν πρὸς αὐτὰν Ἐταξε τοῖς

Ἴων ἐμπλεῖην, νεόμην' ἐτέρηφι δὲ βάκτρον
 Εὐπαγές, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφές κοτίνοιο,
 Εὐμετρον' τὸ μὲν αὐτὸς ὑποζαθέω Ἐλικῶν
 Εὐρών, σὺν πυκινῆσιν ὀλοσχερές ἔσπασα ρίζης. 210
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅθι λῖς ἦεν, ἱκανον,
 Δὴ τότε τόξον ἐλὼν στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
 Νευρεῖην, περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔβησα.
 Πάντη δ' ὅσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
 Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι πάρος γ' ἐμὲ κείνον ιδέσθαι. 215
 Ἥματος ἦν τὸ μεσηγύ, καὶ οὐδέπη ἶχνια τοιοῦ
 Φρασθῆναι θυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι.
 Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἦν ἐπὶ βουσί καὶ ἔργοις
 Φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὐλακος, ὄντιν' ἐροί-
 μην
 Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον. 220
 Οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον, ὄρος τανύφυλλον ἐρευ-
 νῶν,

* *Ἐρωτας* — vs. 204. Cd. Vat. ὑπέταξεν. vs. 205. δ' ἐμ' ἐφέτεο Brunck. — vs. 206. κέρας ὑγρόν vid. Koepfen. ad Hom. Iliad. IV. 109. — Brunck. ex edd. ante Stephan. excusis φαρῆτην. *Kiessl.*

209 — 211. In cdd. haec extant: ἔμμητρον' ἔμμετρον' ἔμμετρον. — vs. 210. ρίζαις quatuor cdd. *Kiessl.* „Dubito, an ea vocabuli ὀλοσχερές notio, quam poeta hoc versu adhibuit, aliis possit quam Alexandrinae versionis V. T. exemplis firmari. Diversa est ratio apud Diodorum (To. I. p. 346. 428.), qui et ipse nonnunquam a pura graecitate deflexit. Add. Gatacker. ad Antonin. p. 8.“ *Eichstadtius* l. c. p. 45. — Vers. 211. ὄθι pro vulgato ὄπη Valcken. cum quinque cdd. ὄπη sine iota subscripto Brunck; sic etiam vers. 216. ἦν cd. Vat. *Kiessl.*

212 — 214. In sola edit. Flor. est ἐπέκελσα. — Nominis κορώνη varias significationes recenset Hesychius To. II. p. 525 sq. vbi vide interpretes. H. l. est τὸ ἄκρον τοῦ τόξου, εἰς ὃ ἡ νευρὰ δίδεται. Reiskius haecce habet: „Κορώνη paxillus ille est ductilis vel versatilis, pone quem nervus arcus adductus et veluti suspensus retinetur,

Sagittis plena, abibam: alteraque manu gerebam clavam
Solidam, vna cum suo cortice, ex vmbroso oleastro,
Bene magnam: quam ipse sub sacro Helicone
Inventam cum densis radicibus integram evelli.
Verum vbi ad locum, in quo erat leo, perveni,
Tum, arcu sumto, ad inflexum apicem applicui
Nervum, sagittamque acerbam statim imposui.
Vndique oculos circumferens perniciosum monstrum spe-
culabar,

Si conspicerem, priusquam illud me videret.
Diei medium erat, neque vsquam eius vestigia
Animadvertere poteram, nec rugitum exaudire.
Neque hominum quisquam apud boves aut opus faciens
Conspiciebatur in arvis, quem interrogarem:
Sed in stabulis pallidus metus quemque tenebat.
Non sane prius pedes continui frondosum montem per-
quirens,

donec paxillus ille deorsum deductus, aut revolutus,
copiam faciat nervo intento sese in pristinam laxitatem
restituendi et sagittam explodendi." Add. interpretes
ad Hom. Iliad. IV. 111. — Vs. 213. pro εἶθαρ ἔβησα cd.
Flor. εἰσανέβησα: quatuor alii παρὰ — εἰσακμάβησα. Vatic.
νευρεῖη περιδικὸν ἔ. εὐσέβησα. — Vs. 214. πάντη sine iota
subscr. Brunck. φέρον duo cdd. *Kiessl.*

215. γ' ἐμὲ κείνον a Stephano venit in sequentes editt. at-
que Brunckius dedit γ' ἐμ' ἐκείνον. Reiskius tamen ad
ambiguitatem tollendam restituit lectionem Calliergi
aliarumque edd. prisc. κείνος, vt referatur ad voc. λίς
vers. 211. quod latet in antecedenti nomine τίρας,
idemque in ιδέσθαι subaudiri iubet εἰδύνατο vel ἔμελλεν.
Harl. Brunckii scripturae favent aliquot cdd., in qui-
bus est δέ μ' ἐκείνον, vel τί μ' ἐκείνον. *Kiessl.*

216. οὐδέπη pro vulgato οὐδ' ὄπη ex mente Is. Vossii cor-
rexit Valcken. In cod. Florent. tribusque aliis aptd
Gaisford. est οὐθενὸς ἴχνια τοῖα. Illud οὐδ' ὄπη huius car-
minis auctore tamen non indignum videtur. *Kiessl.*

217. In vno eoque optimo cod. extat altera forma ὠρν-

Πρὶν γ' ἰδέειν, ἀλκῆς τε παραυτίκα πειρηθῆναι.
 Ἦτοι ὁ μὲν σήραγμα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἦν,
 Βεβρωκῶς κρειῶν τε καὶ αἵματος ἀμφὶ δὲ χαίτας
 Αὐχμηρὰς πεπύλακτο φόνῳ, χαροπὸν τε πρόσω-
 πον, 225

Στήθεά τε γλώσση δὲ περιλιχμάτο γένειον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἄφαρ σκιεροῖσιν ἐκρύφθην,
 Ἐν οἷῳ ὑλῆεντι, δεδεγμένος, ὀππὸθ' ἴκοιτο
 Καὶ βάλον ἄσσον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα
 Τηυσίως οὐ γὰρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν 230
 Ὀκρίων, χλωρῇ δὲ παλίσσυντον ἔμπεσε ποίη.
 Αὐτὰρ ὁ κρατὰ δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὡκ' ἐπάειρεν
 Θαμβήσας, πάντη δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσιν
 Σκεπτόμενος, λαμυρούς δὲ χανῶν ὑπ' ὀδόντας ἔφηνεν.

γμοῖο, cui accedunt tres alii cdd. in quibus est ὄρυγμοῖο.
Kiessl.

222. Pro vulgato μεταυτίκα Reiskius malit exarari μετ' αὐτίκα, nam μετα cum πειρηθῆναι, non cum αὐτίκα cohaerere. Warton. comparavit Apollon. Rh. IV. 1247 sqq. et 1341 sqq. Valck. παραυτίκα recepit ex cdd. Vat. et Flor. cum quibus faciunt duo alii apud Gaisford. Iidem duo praebent πρὶν γ', quod cum Gaisford. reposui. De μεταυτίκα, παραυτίκα, similibusque, quae non sunt damnanda, conf. Sturz. de dial. Macedon. p. 210. *Kiessl.*

225. 226. χαροπὸν τε pro vulgato χαλεπὸν τε ex cdd. Vat. ac Flor. (quibus accedunt duo apud Gaisford.) rescripserunt Brunck. et Valcken. idque iam suaserat Wartonus his verbis: „Vox nimis generalis χαλεπὸν. Supra v. 142 χαροποῖο λέοντος, et χαροποί τε λέοντες, Odyss. XI. 610. et δέρμα τοῦτου χαροποῦ λέοντος in Anthol. IV. VIII. 41.“ De vocab. χαροπός vid. ad XX, 25. — Vs. 226. γλώσση τε duo cdd. *Kiessl.*

227. 228. αὔθις cd. Vat. ἄφαρ pro ἄμα praebent cum cd. Flor., vnde recepit Valcken., duo alii apud Gaisford. — Vs. 228. ἐν θρίῳ corrigendum putat Valcken. Videtur tamen θρίον ὑλῆεν nimis ieiune dici, neque cum aliis locutionibus similiter fere abundantibus compa-

Quam viderem, viresque illico experirer.
 Atque ille quidem in specum suum ante vesperem
 ibat,
 Pastus carnibus et cruore, circumque iubas
 Squalidas foedatas habebat caede, saevamque faciem
 Et pectus, linguaque circumlingebat barbam.
 At ego fruticibus illico vmbrosis me occultavi
 In cacumine silvoso, exspectans quando veniret:
 Et misi sagittam in sinistrum propius accedentis ile
 Frustra: non enim sagitta per carnem penetravit
 Acuta, sed repulsa in virides herbas incidit.
 At ille caput cruentum a terra cito sustulit
 Obstupefactus, et quaquaversum circumtulit oculos
 Observans, hiansque terribileq; ostendit dentes.

rari posse. — ἐν τριβῶν, vt iam Wartonus maluit, ex aliquot cdd. receperunt Brunck. et Dahl., idemque reddiderunt I. H. Vossius et Bindemannus. At hi viri docti non attulerunt loca, quibus docerent, τριβος etiam genere masculino vsurpari. Commodè δ' ἰόν de montis cacumine accipitur. *Kiessl.*

250 — 252. Τηυσίως] Est vox HomERICA et pro μάταιον proprie vsurpatur. v. Clark. ad Homer. Odys. III. 316. — Vs. sq. Iunt. ὀκρυόεν, quae scribendi ratio improbatur. — Vs. 252. Brunck. ἐπάεστε sed vide Ernesti ad Iliad. α. 2. *Harl.*

253. 254. δίδραμεν. Corrigitur in cd. Flor. δίδρακεν, sicque duo cdd. apud Gaisford. Idem vir doctus similem quandam commutationem notavit in Pindar. Pyth. II. 58. vbi vid. Heyn. *Kiessl.* — Vers. 254. Brunck. et Valcken. receperunt lectionem codd. Vat. et Flor. (quibus accedunt duo apud Gaisford. in quibus est ὑπ' ὀδόντας ἔβαινε) pro vulgata ὑπέδειξεν ὀδόντας, quam recte censet Dahl. esse interpretationem genuinae lectionis. Brunckius ex MS. Vat. insuper dedit λαμυρά, quod Valck. improbat. Wartonus non solum comparat Homer. Iliad. XX. 168. et Idyll. VI. 58. sed etiam voc. λαμυρός illustrat, laudatque Arnaldi gr. lectt. XIII. p. 89. et Hemsterh. ad Thom. Magistr. p. 568. Omnem

Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον οἶστον ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον, 235
 Ἀσχαλόων, ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἐκφυγε χειρός
 Μεισηγυῖς δ' ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἔδρα.
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς ὑπὸ βύρσαν ἔδν πολυώδυνος ἰός
 Ἄλλ' ἔπεσε προπάρουδα ποδῶν ἀνεμώλιος αὐτως.
 Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσιον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰ-
 νῶς, 240

Αὐ ἐρύειν ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
 Θῆρ ἄμοτος μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύησιν ἔλιξεν
 Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο πᾶς δὲ οἱ ἀχίην
 Θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαι δ' ἔφριξαν ἔθειραι
 Σκυζομένῳ κυρτῇ δὲ βάχης γένετ' ἤντε τόξον, 245
 Πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
 Ὡς δ' ὅταν ἀρματοπηγὸς ἀνήρ, πολέων ἰδρὶς ἐρ-
 γων,

Ὅρπηκας κάμπτησιν ἐρινεοῦ εὐκείτω,

tamen vim et veluti genealogiam voc. λαμυρὸς egregie pleneque exposuit *Morus* in prolusione academica de nexu significationum eiusdem verbi. Lipsiae 1776. *Harl.* Adde Ruhnken. in *Epist. crit.* I. p. 175. ed. noviss. *Kiessl.*

235. 236. ἀπαι duo cdd. Iidem vs. seq. ὡς pro ὅτι. Vat. ὅς. et ἐτώσια cdd. ante Stephan. *Kiessl.*

237 — 239. ἔδρα Brunck. cum Vat. — vs. 238. duo cdd. θύρσαν. — vs. 239. Brunck. et Valcken. cum tribus codd. ἀνεμώλιος pro ἀνεμώλιον. *Kiessl.*

240 — 242. αἰνῶς] vid. Ernesti ad *Iliad.* III. 158. — Vs. 241. αὐ ἐρύειν pro ἀνερύειν cum quatuor cdd. scripserunt Valcken. Brunck. Dahl. sicque Heyn. *Iliad.* α, 459. non item Wolfius. *Kiessl.* — Vs. 242. παρ' ἰγνύησιν, vnde Reiske, quem vide, fecit *περὶ ἰγνύησιν* sed iam Sanctam. in var. lect. animadvertit, *περὶ* et *παρὰ* in cdd. frequentissime confundi, et Valckenar. summo iure affirmat, Reiskianam mutationem prorsus tolerari non posse. *Harl.* Dahlus comparat *Iliad.* XX. 168 — 173. *Hesiod. Scut.* 426 — 432. *Kiessl.*

In hunc ego aliam sagittam a nervo misi,
 Aegre ferens, quod mihi prior frustra e manu effugisset:
 Mediumque ici pectus, vbi pulmonis est sedes.
 Sed ne sic quidem sub corium descendit gravis sagitta:
 Sed delapsa est ante pedes sic irrita.
 Tertium parabam, graviter animo commotus,
 Tendere arcum, quum ille me vidit circumspectans
 oculis,
 Bellua improba, longamque ad poplites volvit
 Caudam, statimque pugnam meditatus est: atque totum
 ei collum
 Ira impletum est, rufaeque horruerunt comas
 Irascenti, ac spina dorsi curvata est sicut arcus
 Fero vndique contracto sub ilia et lumbos.
 Vt quum carpentarius, multorum operum guarus,
 Ramos inflectit caprifici sectilis,

244. 245. *πυρόαι* Brunck. ex ed. Vat. — *φρίσσειν*, vt Latinis *horrere*, poetis omnia dicuntur, quae erecta stant aut eminent; hinc de pilis erectis in leonis commoti iratique corpore. [Conf. de hoc verbo Koeppen. ad Iliad. IV. 282. Toup. Em. in Suidam I. p. 140. ed. Lips. quem citat Heinrich. ad Hesiodi Scut. 171. et Benth. ad Horat. Epod. V. 27. 28. *Kiessl.*] — Vs. 245. *κνυζομένῃ* Vat. *Harl.*

246 — 248. *εἰλυθέντος* Call. et duo cdd. *εἰληθέντος* alius cd. *εἰλυθέντος* Stephan. cum cdd. et ed. Flor. — Pro vulgata *ὑπαι* ex cd. Vat. Brunck. dedit *ὑπία*, quod in notis eo defendit, quod vltima producitur ob sequentem liquidam. — Vs. 247. Conf. Iliad. XXI, 37 sq. IV, 48 sq. *Kiessl.* *Ἐγοιτό;*, Caprificus, Ficus silvestris Diosc. C. B. Rai. etc. *der wilde Feigenbaum*, ad varietates ficus caricae refertur a Linneo in spec. pl. et diss. de ficu. Refertur ad ligna, quorum materies est lenta, flexilis, adeoque elastica, a Theophr. in hist. pl. I. V. c. 7: *Schreber.* *Ἐυλάτος* est epitheton ligni, quod recta procurrentes fibras habet, ideoque facile scindi potest; v. Riemeri lex. gr. s. *ἰθνηπίων*; quale lignum *fissile* (*klüftig*) vocat Virgil. in Georg. I. 144. ad quem

Θάλπας ἐν πυρὶ πρῶτον, ἐπαξονίῳ κύκλα δι-
φρω·

Τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινεὸς 250

Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῆ πῆδησεν ὑφ' ὀρμῆ·

Ὡς ἐπ' ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἄλτο,

Μαιμῶων χροὸς ἄσαι, ἐγὼ δ' ἐτέρηφι βέλεμνα

Χεῖρὶ προεσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώ-
πην,

Τῇ δ' ἐτέρῃ ρόπαλον κόρης ὑπερ' αὖτον αείρας, 255

Ἦλασα κακ' κεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα

Αὐτοῦ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον

Θηρὸς αἰμαυμαέτοιο· πέσεν δ' ὄγε, πρὶν γ' ἔμ' ἐπέ-
σθαι

Ἐπόθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη,

Νευστάζων κεφαλῆ· περὶ γὰρ σκότος ὄσσε οἱ ἄμφω 260

Ἦλθε, βίη σεισθέντος ἐν ὀστέφ' ἐγκεφάλαιο.

loc. conf. Voss. p. 89. In quatuor et bonis cdd. legitur
εὐκάμπτοιο. *Kiessl.*

249. Reiskius revocavit vitiosam Calliergi lectionem ἐπ'
ἀξονίῳ κύκλε δίφρω, ad efficiendos duos orbes currus agi-
tabilis. Κύκλε, quod sane mireris, comparat cum ὄσσε,
et pro duali habet, δίφρω pro genitivo dorico, et ἀξό-
νιον δίφρον interpretatur currum, qui super axi vectatur,
et δίφρω immobili, sive sellae stabili, opponitur. Vul-
gata lectio ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρω, profecta a Stephano,
servata est a Valckenario et Brunckio, nisi quod hic
cum pluribus codd. dedit ἐναξονίῳ; in duobus tamen
cdd. vltima syllaba ω caret iota subscripto. *Kiessl.*

250. 251. ἔφυγε — et vers. seq. ex cod. Vat. (cui quatuor
alii apud Gaisford. accedunt) πῆδησε σὺν ὀρμῇ Brunck.
In priore versu Valcken. ex cod. Vat. (cum quo aliquot
alii faciunt ap. Gaisford.) formam vsitatam ἐρινεὸς (quam
etiam Is. Vossius hic adscripserat) praetulit vulgatae
ἐρινὸς, et in posteriore versu πῆδησεν ὑφ' ὀρμῆ, firma-
tum a cod. Flor. neque a Stephano suo Marte et arbi-
tratu datum, retinuit. *Harl. Τανύφλοιος* reperitur hoc
adiectivum etiam in Orphei Argon. 173. *I. H. Vossius*

Caefactos igne prius, orbes futuros currus sellae axi im-
positae:

Illius e manu caprificus procerus elabitur,
Quum flectitur, unoque impetu procul exsilit:
Sic in me leo saevus e longinquo irruit
Avidus corpus laedere: at ego altera sagittas
Manu praetendebam, et suspensum ab humeris duplex
vestmentum,

Alteraque clavam aridam super bestiae tempora elatam
Impegi in caput, ictuque diffregi asperam
In ipso hirsuto capite silvestrem oleam
Belluae vastae: atque concidit illa, antequam me asse-
queretur,

Ex alto in solum, tremulisque pedibus constitit,
Nutans capite: nam caligo ei oculos ambos
Occupavit, ictu cerebro in ossibus concusso.

(quem vide in: Jen. A. L., Z. 1807. nr. 261.) interpretatur *lento cortice obductus* (*zähmrindet, zähmwachsen*;) ut *μαλακόφλοιος*, mit weicher Rinde; *λειώφλοιος*, mit glatter; *παχύφλοιος*, mit dicker. Alii interpretantur, *corticem habens longum, lang gewachsen, lang gestreckt*; quod praefero. Conf. Koppen. ad Iliad. XVI. 767. *Kiessl.*

252. In cd. Vat. est *λίς αινόμερος απόπροθεν ἄλμενος ἄλτο*. atque hoc *ἄλμενος*, vel *ἄλμεος* est item in aliis codd. Vulgata sana est. De *ἀθρόος* vid. ad Idyll. XIII. 50. et Warton. ad h. l. *Kiessl.*

254. 255. *δίπλαξ*: vid. interpretes ad Hom. Iliad. III. 126. *προσεχεθόμεν* duo cdd. — Vs. 255. *ρόπαλον*, die Streitkolbe. Conf. Xenoph. H. Gr. VII. cap. 5. 20. — *κόρη* *ὑπέρ* ed. Flor. nil interest. *Harl.*

256. *ἤλασα*] ita etiam v. 254. vid. ad Idyll. XIV. 35. *Harl.*

258. 259. *πρίν τ' ὕνυς Cd. πρίν γ'*, quod Hermannus ad Orphica p. 700. ex coniectura reposuit, confirmatur iam optimo cd. apud Gaisfordium, cum quo recepi. Recte Dahl. hunc locum interpretet: *antequam ad me accederet*. — Vs. seq. in tribus cdd. *ἐκ γαίης*. in vno *ἐπιτρομεροῖς* vna voce. *Kiessl.*

Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύναςι παραφρονέοντα βαρείαις
 Νωσάμενος, πρὶν γ' αὐδὶς ὑπότροπον ἀμπνευθῆ-
 ναι,

Αἰχένος ἀρρήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθᾶς,
 ῥίψας τόξον ἔραζε πολυῤῥαπτόν τε φαρέτρην 265
 Ἦγχον δ' ἐγκρατέως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρεί-
 σας

Ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρύνῃ ὀνύχασσιν
 Πρὸς δ' οὐδας πτέρησιν πόδας στερεῶς ἐπίεζον
 Οὐραίους ἐπιβάς· πλευρῆσί τε μῆρ' ἐφύλασσον,
 Μέχρις οἱ ἐξετάνησσα βραχίονας, ὀρθὸν αἰείρας 270
 Ἄπνευστον ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαχεν ἄδης.
 Καὶ τότε δὴ βούλευον, ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
 Θηρὸς τεθνευῶτος ἀπαι μελέων ἐρυσσάιμην,

262. 263. ὀδύνηςι Valck. cum quinque cdd. παραφρονέοντα duo cdd. Kiessl. — Vs. 263. νωσάμενος, animadvertens, a forma ionica νόω, pro νοέω. Plura de hoc verbo disputarunt Wesseling. et Valcken. ad Herodot. libr. IX. p. 717. interpretes ad Callimachi hymn. in Iov. vers. 87. et Ernesti ad fragm. Callim. p. 553. et in Exc. ad H. in Iov. 87. p. 260 sq. [Add. Maittair. de dial. p. 158. et p. 462. ed. Sturz. Etym. M. p. 251, 52. p. 608, 18. Kiessl.] — Pro vulgato ἀμπνευθῆναι citat Stephanus ad vs. 271. ἀμπνευθῆναι [quod idem vnus cod. apud Gaisford. offert; duo alii habent πρὶν γ' — ἀμπνευθῆναι· illud γ' recepi. K.], quod Winterton. Valck. atque Brunck. ex ed. Flor. dederunt. Harl. „Vide Ernesti ad Callimachi fragmenta p. 553. cuius ex oratione dubito possitne colligi, fuisse Suidae aetate, qui hunc hymnum Callimacho tribuerent. Sed multi hymnos scripserunt, et in his quoque Theocritus. Poetae vivendi tempore et sorte aequales, ingenioque atque studiis similes, quid mirum, si idem argumentum stilo exercuerunt, eoque vocabulo, in argumenti paritate, vsi sunt?“ Reisk.

264. 265. ἰνίον ἐφθασα μάρψας Brunck. e vestigiis, credo, Cod. Vat. qui habet παρ' ἰνίοις ἐφθασα. [Cd. regius a Sanctam. collatus ἰννίον ἐφθασα προφθᾶς· alius cd. ἰννιον ἐφασα. Call. ἰνίου. Schaefer. conicit ἦνεα προ-

Atque hanc ego dolore attonitam gravi
 Quam viderem, priusquam rursus se recollegisset
 Cervicis invictae ad tendinam percussi praeventens,
 Abiecto humi arcu et sutili pharetra:
 Angebamque firmiter manibus robustis inhaerens
 A tergo, ne carnem mihi laniaret vnguibus:
 Inque terram pedes fortiter deprimebam.
 Posticos calcaneis, conscendens: et lateribus femora man-
 niebam,
 Dum illi extendi armos, alte elevato
 Sine respiratione: sic animam immanem excepit orcus.
 Atque tum quidem deliberabam, quomodo hirsutam
 pellem
 Feri extincti a membris detraherem,

φθάρ. V. Hoogev. ad Viger. p. 350. *Kiessl.*] [Nuno ma-
 lim ἤφασα πρ. G. H. S.] — Vers. seq. Warton. reponi
 iubet *πελύραπτον*, *versicolorum*, pulcris coloribus de-
 pictam. *Harl.*

267 — 269. *μη σάρκας* (pro vulgato *σαρκός*;) *ἀποδρύνῃ*,
ne corpus laceraret unguibus, correxit atque illustravit
 Toupius, hancque lectionem, aliquot item cdd. con-
 firmatam, nisi quod hi habent *ὑποδρύνῃ*, Brunckius
 et Valckenar. receperunt. — vs. sq. *στειροῦς* Call. — vs.
 269. *οὐράλου* — *πλευροῖσι* cod. Flor. (duoque alii apud
 Gaisford.). *Harl.* Hercules in leone quasi equitat, ita-
 que Herculis femora a leonis ipsius lateribus, veluti
 scuto defenduntur, eum vt neque faucibus neque pe-
 dibus anterioribus laedere queat. *Kiessl.*

271. *Ἀμπνευστον* edd. ante Stephan. — *πελώριος ἔλλαχεν*
ἄδης edd. Vat. Flor. (duoque alii apud Gaisford. item
 edit. Flor.) sicque scripsit Brunck., idque melius, pu-
 to. *πελώριον ἔλλαχεν* Valcken. *ἔλλαθεν* vulgo. *Harl.* *Πε-
 λώριος* non est epitheton Orci. Etiam bestiarum ani-
 mae in Orcum descendunt. conf. Virg. Aen. VI, 285
 sqq. In Hom. Odyss. XI, 511. Orion omnis generis
 feras venatur. *Kiessl.*

272. *θύρσαν* iidem edd. qui vs. 258. haud rara commuta-
 tione literarum θ et β. *Kiessl.*

275. *ἰρυσάλμην*, pro vulgato *ἰρύσαιμι*, Brunck. et Val-

Ἄργαλιόν μάλα μόχθον ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ
 Τμητή, οὐδὲ λίθοις, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλη. 275
 Ἐνθα μοι ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
 Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν οὐχύεσσιν.
 Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα καὶ ἀμφοθέμην μελέεσσιν,
 Ἔρκος Ἐνναλίον ταμειχροὸς ὄφρα μοι εἴη.
 Οὗτός τοι Νεμέου γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος, 280
 Πάλλὰ πάρος μήλοισ τε καὶ ἀνδράσι κήδεα θάπτος.

cken. ex cdd. Vat. et Flor. (quibus accedunt duo apud Gaisford.). Ex iisdem recepit Valcken. ἀπαί· Brunck. ἀπὸ retinuit, quod nec Valcken. improbat. [Ita vs. 235. ἀπὸ νευῆς.] *Harl.* Ἄργαλιόν — μόχθον] De hoc genere appositionis, in quo accusativus usurpatur, etiam Latinis vsitato, vt Virgil. Aen. VI. 222. *pars ingenti subiere feretro, Triste ministerium*, vid. Matthiacum in Miscell. philol. Vol. II. p. 7. adde eiusdem viri doctissimi Grammat. gr. §. 432. 4. *Kiessl.*

274. σιδήρῳ] Quisquis auctor huius carminis fuerit, hoc certum est, eum non servasse mores aetatis heroicae, qua aes, non ferrum, in vsu fuit quotidiano, vti ex Homero et Riccii diss. Homericis constat. *Harl.* At conf. Hom. Iliad. IV, 485 sq. XXIII, 834. Odyss. I, 183 sq. IX, 591 sqq. — Vt hiatus vitetur, Gerhard. in Lectt. Apoll. p. 167. scribit ἐπεὶ ὅ' οὐκ. *Kiessl.*

275. Τμητή Cd. Vat. λίθοις pro vulgato λίθῳ Brunck. et Valck. ex cod. Vat. (similiter quatuor alii apud Gaisf.) et ed. Flor. — ὕλη suspectum est Reiskio, qui malit ὑάλῳ, vitro; quis enim, ait, tentet cultro ligneo pellem scindere, ferro et silici resistantem? at enim, si more illius aetatis lignum valde acutum cogitamus, correctione et suspitione non opus esse videbitur. *Harl.*

276. ἔνθα μαι] Sic vulgo recte, Valcken. aliique ex aliquot cdd. lectionem ἐνθ' ἐμίν metro adversantem receperunt; Brunck. pro arbitrio scripsit ἐνθ' ἐμοί. *Kiessl.*

278. Conf. locum Pindari citatum ad vs. 63. *Kiessl.*

279. Lectionem cod. Vat. (nonnullorumque aliorum, in quorum vno est ἰώλωμοι, in alio ἐνύλλοιο, in tribus aliis ἐκναλίω) a Wartonio vnice probatam, ταμειχροὺς ἰω-

Difficilem sane laborem: nam non ferro licebat
 Scindi, nec lapide, quum experirer, neque ligno quidem.
 Ibi deorum aliquis mihi subiecit, vt cogitarem
 Ipsis leonis vnguibus pellem scindere.
 His celeriter pellem detraxi, quam membris indui,
 Vt munimentum mihi esset pugnae corpus laniantis.
 Hoc fuit, o amice, Nemeae belluae exitium,
 Quae multas clades antea pecudibus virisque intulerat.

χοῖο, (vt munimentum sit pugnae, h. e. in pugna, Martis cutem vulnerantis) reposuerunt Brunck. Valcken. alii. Conf. Hesych. voc. Ἰωχμός. *Harl.* Nos reliquimus intactam lectionem vulgatam, quae tantum abest vt a Wartono merito frigida et commentitia habeatur, vt altera hanc notam mereatur. *Ταμείχρω*, epitheton telorum (Hom. Iliad. IV, 511.), auctor vt poeta tribuit ipsi pugnae; nam Ἐννάλιος est pro pugna. De nomine Ἐννάλιος haec habet scholiast. ad Aristoph. Pac. 456. *Πρὸς τοὺς οἰομένους τῶν νεωτέρων τὸν αὐτὸν Ἄρεα εἶναι καὶ Ἐννάλιον, κατὰ τὸ ἐπίθετον τινὲς δὲ Ἄρεος καὶ Ἐννάλιος τὸν Ἐννάλιον οἱ δὲ Κρόνου καὶ Πέας. Ἀλκιᾶναι δὲ λέγουσιν ὅτε μὲν τὸν αὐτὸν λέγειν, ὅτε δὲ διαφεῖν.* Conf. Liebel. ad Archiloch. p. 152. Welcker. ad Alcman. fragm. p. 55. — Ἐνναλλίου est genitivus obiecti quem dicunt: ita Iliad. δ. 137. ἔρκος ἀκόντων, munimentum adversus tela. Euripid. Androm. 28. ἀλήνη τι εὐρεῖν κάπικουρησιν κακῶν, adversus mala auxilium. Conf. Koehler. K, 281. Lectio recepta e pluribus cdd. pro vulgata *μήλοισι καὶ ἀνδρ. πήματα θ.* a Brunckio, Valckenario, aliisque restituta est. — Ceterum Wartono videtur cum principio finis quoque huius carminis; iniuria temporis intercidisse, nec probabile, poetam hic substituisse, vt Herculem multa alia in Elide patrantem, quasi mediis in rebus, apud Augiam diversantem, tam cito et abrupte relinqueret. *Harl.*

ARGUMENTVM

IDYLLII XXVI.

Versatur hoc poemation in fabula de Penthei, Thebarum regis, caede enarranda. Agave, Penthei matre, vna cum sororibus, Ino et Autonoe, Bacchi orgia in Cithaerone celebrante, Pentheus in fruticeto delitescens a Bacchis conspicitur. — 14. Tum illae, bacchico furore concitatae, impetum faciunt in Pentheum, eumque correptum misere dilaniant. — 26. In carminis exitu poeta deos precatus, vt sibi liceat puram et securam vitam transigere, Bacchi et Semeles praeconium addit. — De antiquis poetis, qui fabulam de Pentheo tractarunt, conf. Fabricii Bibl. gr. ed. Harles. Vol. II. p. 165. et 181. Euripidis Bacchas olim Romanis L. Accius latine reddidit (v. Fabric. Bibl. gr. l. c. p. 244.). — Adde Apollodor. III, 5. 2. et Philostrati Icones nr. XVIII. (in Heynii Opuscul. T. V. p. 62.). — De nostro

sarmino, quod Jacobsio censente nihil habet, quo se magnopere commendet, nec Theocriti ingenio satis dignum videtur, Eichstadtius (in Adumbr. quaest. p. 45.) ita iudicavit: „Carmen de Bacchis, mira ac paene ridicula comicotragoedia, omnes animi nervos simul intendens, Grammatici ieiuna studia arguit.“

ΑΗΝΑΙ Η ΒΑΚΧΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κς.

Ἴνώ, κ' Αὐτονόα, χά μαλοπάρηος Ἀγάα,
Τρεῖς διάσωσ ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ εἶσαι.
Χαί μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
Κισσὸν τε ζῶοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμῶς, 5

In Analectis Brunckianis est Idyll. XXIII. Ex Wartonianotis haec excerpere iuvat: „Hoc argumentum tractat Euripides in Bacchis. Confer cl. Valcken. Diatrib. ad Euripid. Hippol. cap. II. pag. 16. Apud Ovidium quoque fabula Penthei narratur, Metam. III. 701. Eandem pluribus etiam persequitur Oppian. Cyneget. IV. 289. Addam Nonni Dionysiac. libr. XLV. XLVI. Porro tritum fuit nomen apud Tragicos, praesertim recentiores, *Agave*. vide Philostratum, Icon. I. Πενθεύς, pag. 758. ed. Paris. Citat Thespidis Penthea Iulius Pollux VII. 13. Non quod ullam fabulam Thespis ipse reliquerit. Erat tamen argumentum Tragicorum graecorum vetustissimis temporibus. vide Bentley Dissert. Phalarid. XI. p. 244. (p. 285. ed. Lips.). Porro, *Pentheus membratim discerptus* erat vna tabularum in delubro Bacchi, Longi Pastor. libr. IV. p. 145. edit. Iungerm. (p. 109. ed. Schaefer.).“ Hactenus Warton. *Agave* inter bacchandum occiso Pentheo filio vlulans in tabula aenea reperitur in Gronovii thesauro Antiqq. graecar. vol. I. fol. Cc. vbi vide Gronov: cf. Lucan. Pharsal. VI. 558 sqq. *Harl.*

1. 2. *μαλλοπάρηος* margo Steph. Defendebat Valcken. in Epist. ad Röver. p. XLII. recepitque Brunck. In edit. Theocriti tamen Valcken., pristina sententia deserta,

LENAE. SEV BACCHAE.

IDYLLION XXVI.

Ino, et Autonoe, et pomicolor Agave,
Tres thiasos in montem tres ipsae duxerunt.
Quae ex decerptis silvestribus frondibus hirsutae quercus,
Et hederam viridi, et asphodelo humi nascente,
In puro prato extruxerunt duodecim aras,

μαλοπάρηος dedit et defendit. Hesychius: *μάλουρος, λεύκουρος· μαλοπάρηος, λευκοπάρηος, albis genis praedita.* Adde Porti Dict. der. h. v. *Harl.* Hesychii interpretationem sequitur Bindemannus. At loca Theocriti Idyll. VII. 117. et XXIII. 8. ostendunt, hoc adiectivum significare *apfelroth*, ut Vossius vertit. Eustath. ad Iliad. η. p. 691, 52. = 570, 4. *παρὰ Θεοκρίτω μαλοπάρηος ἢ ἀπαλοπάρηος.* Idem est *θεθομαλίδης.* conf. Schol. Homer. repetitum ad Idyll. XXIX. 16. — Vitiosae sunt duorum cdd. lectiones *μαλαπάρανος* (sic etiam ed. Flor.) et *μαλοπάρανος.* — Vs. 2. de Bacchi thiasis vid. I. H. Voss. ad Virgil. Eclog. p. 247. *Kiessl.*

— 5. *λάσιος* epitheton fuit et quercui (vti Callim. H. in Dian. 192.) et aliis arboribus tributum; vid. Warton. Porro ex hoc loco videmus, quercuum folia, hederam viridem et asphodelum sacris faciundis olim adhibita fuisse. Conf. Trilleri Observatt. critt. p. 108 sq. *Harl.* Hirsutae dici videntur quercus ob muscos et lichenes, capillorum instar ipsis adhaerentes. *Schreber.* — „Wartonus: „Anne genus quoddam humiliter asphodeli? Anne vult asphodeli speciem distinctam ab illa, quae crescebat apud Elysium? Postremum Brodaeo placuit.“ Nec sine causa, opinor. Festive et significanter Lucianus T. II. p. 125. *οὕτω δὴ ἐμβιβίαςας ὁ Παδάμανθως*

Τῶς τρεῖς τᾶ Σεμέλα, τῶς ἐννέα τῷ Διονύσῳ
 Ἴερά δ' ἐκ κίστας πεποναμένα χερσὶν ἰλοῖσαι,
 Εὐφάμῳς κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
 Ὡς ἐδίδασχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμᾶρει Διόνυσος.
 Πενθεὺς δ' ἀλιβάτω πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει, 10
 Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδύς, ἐπιχώριον ἔργος.
 Αὐτονοῖα πράτα νιν ἀνέκραγε δεῖνόν ἰδοῖσα,
 Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεις ὄργια Βάκχῳ
 Ἐξαπίνας ἐπιοῖσα· τὰ δ' οὐχ ὀρέοντι βέβαλοι.
 Μαινέτο μὲν τ' αὐτά, μαινόντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλ-
 λαι. 15

πενήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναὺν μονόξυλον, ἀσφοδελίην,
 παρηγγεῖλε διώκειν. Vnde in Lexica infer adiectivum
 ἀσφοδελίνος. Schaefer. Conf. Homer. Odys. XI. 539.
 XXIV. 15. 14. Hym. in Mercur. 221. 344. — De locu-
 tione ἐν καθαρῶν λειμῶνι vid. Heyn. ad Virgil. Aen. XII.
 771. — βωμῶς pro forma vulgari iam Winterton. de-
 dit. Kiessl.

7. Notandum esse locum, quia res sacra agitur, et κίστην
 esse vas mysticum, in quo τὰ ἱερά recondebantur, iam
 Toupius monuit. De verbo κιστοφορεῖν, quod est mu-
 lierum, (virorum enim est κισσοφορεῖν,) vid. eundem
 Toupium et eos, quos iam laudavi in Opusculis meis
 pag. 493 sq. — πεποναμένα intelligit Reiske simulacra
 deorum, Bacchi et Semeles, et quae alia numina hono-
 res sibi proprios in illis orgiis ferebant, magnifice compta
 et ornata gemmis, auro, vestibibus floridis et pretiosis
 pigmentisque. Adde Iani ad Horat. I. 18. pag. 145. et
 Mitscherlich. ad vers. 12. Harl. Catull. Nupt. Pel.
 260 sq. Pars obscura cavis celebrabant orgia cistis, Or-
 gia quae frustra cupiunt audire profani. — Pro πεπο-
 ναμένα Graefius malit κεκαλυμμένα, aut πεπνυμένα, hoc
 quidem adverbialiter accepto. Kiessl.

8. Νεόδρεπτος βωμοί Graefio plus quam tragica audacia
 dici videntur; vnde pro βωμῶν legit φύλλων, quae et
 ipsa sat magna est audacia habenda. Βωμῶν non est
 mutandum. Kiessl.

Tres Semelae, novem Dionyso:
 Sacraque elaborata e cista manibus depromta
 Bene precantes imposuerunt in aris ex recens decerpis
 frondibus,
 Sicut docebat, sicut ipse probabat Bacchus.
 Atque Pentheus ex alta rupe omnia spectabat,
 Vetusta lentisco abditus, vernaculo frutice.
 Autonoe prima eum conspicata horrendum exclamavit;
 Conturbavitque orgia insani Bacchi pedibus
 Subito incurrens, quae non spectant profani.
 Furebat et ipsa, furebant statim et aliae.

10. ἀλιβάτω pro ἀλιβάτου iam Winterton. ἡλιβάτω Valck. suspicatur olim fuisse hic positum. *Harl.*
- 12 — 14. πρώτα — ἰδοῖσα pro πρώτα — ἰδοῦσα cum cd. Winterton. Valck. Brunck. — Idem Brunck. versu seq. ποσί· item cum Valck. et Wintert. Βάκχω· vers. 14. ἐπι-οῖσα Brunck. et Winterton. [quod confirmatur aliquibus cdd. in quibus est ἐπιλοῖσα· vnde recepi. *K.*] Brunck. etiam ὀρέοντι praefert. [Hoc et ipsum e cd. notavit Gaisford. quare praetuli. *K.*] Valckenar. retinuit ἐπιούσα — ὀρώ-ωντι. Neque vero improbat opinionem Stephani scribentis: ἐξ. ἐπιούσα, τὰ οὐχ ὀρώωντι βέβ. — τάδε, ea fas non est videre profanos, cum Calli ergo in vnum vocabulum contraxit Reiske, quem vide. τὰ δὲ alii libri, et Valck. *Harl.* Quum substantivum ποσί, quod non cum ἐτάραξε, sed cum ἐπιούσα, coniungendum est, ab hoc nimis remotum sit, Graefius id mutandum censet in πάλιν: qua mutatione nihil opus est. Idem pro τὰ δ' legit τὰ ε', quae: quod probō. — Οἱ βέβηλοι, i. e. profani, non initiati, verbis ἐκάς ἐκάς ὅστις ἀλιτρός, ἐκάς ἐκάς ἔστε βέβηλοι, a sacris occultis submovebantur. Conf. ad Horat. Od. III. 1. 1. et Spanhem. ad Callim. H. Apoll. 2. Cerer. 3. Adde Homer. H. in Cer. 473. — Eustathius ad Iliad. p. 1701. 22. ὀρέοντι μὲν οὐδ' ἐν, δοκίοντι δέ· ἔνθα ὅρα τὸ ὀρέοντι, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι τρισὶν ὑποπέπτωκε συζυγίαις τὸ ὀρώ. καὶ τὸ μὲν ὀρώω, αἰς βοάω, τέτριπται κοινότερον· ἔστι δὲ καὶ ὀρώω πολλαχού· ἰδοῦ δὲ καὶ ὀρέω παρὰ Ἀλκμᾶν. vid. Maittair. de Dial. p. 157. Sturz. *Kiesel.*

Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος· αἱ δ' ἐδίω-
κον,

Πέπλωσ ἐκ ζωστήρος ἐπ' ἰγνῦ ἀνειρούσασαι.

Πενθεὺς μὲν τόδ' εἶπε, Τίνος κέχρησθε, γυναῖκες;

Αὐτονόα δὲ τόδ' εἶπε, Τάχα γνώσῃ, πρὶν ἀκούσαι.

Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἐλοῖσα, 20

Ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας·

Ἴνῳ δ' αὐτ' ἔρρηξε σὺν ὠμοπλάτῃ μέγαν ὦμον,

Λαεὶ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόα ὀυθμὸς ὠ-
τός·

Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες,

Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι, 25

Ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ οὐ Πενθῆα, φέροισαι.

Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθόμεναι Διονύσῳ

16 — 18. φεῦγε — ἰγνύας εἰρούσασαι Brunck. πρὸς ἰγνύαν εἰρούσ. *stolas suas proxime super cingulo sursum attrahabant*, (vt libero pede possent currere,) coniecit Reiske: at praestat vulgata lectio. [In vno cd. est ἰγνύαν ἐρού. In alio ἐς ἰγνύ. „ἰγνύ“. Rarior forma accusativi. ἰχθύα restituendum Bianori II. v. 2. ὄσφρα vsurpat Strato LV. v. 1. ὄσφρα idem XXVIII. v. 1.“ Schaeff. De πέπλω citat Harles. indic. ad Anthol. suam gr. poet. et Gesner. ad Orphei Argon. v. 310. (314.) ἐκ ζωστήρος, *an dem Gürtel*. vid. Matthiaei Gram. gr. p. 838. K.] — De κέχρησθε vs. 18. vide ad XXV. 35. Harl.

19. δὲ τόδε εἶπε Valck. et Brunck. Αὐτονόα τὰδ' εἶπε edd. gr. Αὐτονόα τόδ' εἶπε Steph. Wintert. al. Αὐτ. δὲ τὰδ' εἶπε coniecit Reiske. Harl.

20. τὰν pro μὲν duo cdd. μυκάσατο Brunck. — Compara Valer. Flacc. III. 264. Harl.

21. Frequens est comparatio irati hominis cum leaena; vide Callim. H. in Cerer. 52. et quae ad illum locum in Antholog. gr. poet. notavi. Horat. Od. III. 11. 41. — λεαίνας pro λεαίνης Winterton. Valck. Harl.

23. Αἰτονόα pro genitivo ex ed. Flor. post Toupium in Addend. restituerunt Brunck. et Valcken. „ὀυθμὸς, modus idem agendi, vel *tractio eadem*, h. e. modus idem trahendi et lacerandi. Ino scil. dextrum hume-

Pentheus quidem fugiebat territus: et illae perseque-
bantur,

Peplis e cingulo ad poplites attractis.

Pentheus quidem hoc dixit: Quid vobis vultis, mulieres?
Autonoeque hoc dixit: Mox senties, priusquam audiveris.

Atque mater immugiit, capite filii correpto,

Quantus est fetæ leaenæ mugitus:

Ino contra avellit cum scapula magnum humerum,

Pedibus ventrem calcans: Autonoeque idem faciebat:

Reliquae, quantum supererat carnum, discerpebant mu-
lieres,

Sicque Thebas redierunt contaminatae sanguine omnes,

Ex monte luctum, non Penthea, referentes.

Non curo: neque alius infensus esse Baccho

rum, Autonoe sinistram trahebat." Sic Reiskius: adde
etiam Toup. l. c. *Kiessl.*

26. Versus est Theocrito vix dignus ob lusum verborum:
et pæne ob ludicram et ieiunam dicendi rationem et
illegitimum carminis formam in sententiam adducor, vt
hoc idyllium ab alio quodam poeta credam esse confe-
ctum. Plures tamen similes optimorum auctorum ar-
gurias collegit Klotz in *Lectio. Venusin.* p. 179. Dou-
sa in notis ad Catull. p. 546. ed. Graevii non solum il-
lam alliterationem laudat, sed Theocritum quoque iu-
dicat imitatum fuisse Euripidem. — *φείροισαι* pro *φέ-
ρουσαι* Wintert. Brunck. et Valck. *Harl.* Adde Tou-
pii Addend. ad Idyll. XXVII. 49. et Liebel. ad Archi-
loch. p. 66. *Kiessl.*

27. Reiske coniecit: *οὐκ ἂν ἐγὼ, μηδ' ἄλλος* etc. non ego
patiar in mentem venire, neque patiaturs alius quisquam,
velim, in mentem sibi venire, vt cum Dionyso simulta-
tes suscipiat, et certare audeat; quam coniecturam in
textum admisit Brunck, ita tamen, vt scriberet, *ἂν
ἐγὼν, οὐδ' ἄλλος* etc. et versum 28. hac ratione suspica-
tur corrigendum: *μηδ' ὅς κεν ἐλάττονα τῶνδε μογήσῃ.*
Harl. H. Vossius, Brunckii lectione probata, locum
sic explicat: nemo in mentem sibi venire patiaturs, vt
Baccho litem intendat, nec si atrocioribus ille suppli-

Φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν,
 Εἶη δ' ἐννάετης, ἢ καὶ δεκάτῳ ἐπιβαίνοι
 Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι. 30
 Ἐκ Διὸς αἰγιόχῳ τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὔτος·
 Εὐσεβέων παιδεοσι τὰ λῶϊα, δυσσεβέων δ' οὔ.
 Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφρόεντι
 Ζεὺς ὑπατος μεγάλην ἐπιγουνίδα κάτθετο λύ-
 σασ'
 Χαίροι δ' εὐειδῆς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς 35
 Καδμειαί, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωῖναι,
 Αἰ τὸδε ἔργον ἔρεξαν, ὀρίναντος Διονύσω,
 Οὐκ ἐπιμωμητόν. μηδεῖς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

cuis sit affectus, etiamsi puer adhuc novennis vel decennis, non consulto, sed casu Bacchi mysteria videris. At praeterquam quod sic locus, qui in omnibus libris eodem modo legitur, satis audacter mutatur, etiam hoc perquam est incommodum, quod aliquis, qui vel atrocioribus quam Pentheus suppliciis sit affectus, qui igitur plus quam discerptus sit, admonetur, ut a lite Baccho intendenda, ex Orco scilicet, abstineat. Vulgata tuenda est, in qua nihil offendet, si ad ἐμόγησεν subintellexeris τις· quod pronomen hic tanto facilius potuit omitti, quam versu proximo subiectum, quod vocant, accuratius definiatur. Sensus igitur, Reiskio duce, sic expediendus est: Nihil ego offendor, si haec Dionysus patravit, neque alii auctor sim, ut cum Dionysio simultatem suscipiat, etiamsi quem, et vel puerum novem decemve annorum, qui casu eius mysteria viderit, immanioribus suppliciis affecerit. Kiessl.

29. εἶη γ' — ἢ κεν δεκάτῳ Brunck. Male: εἶη δ' retinendum est. Vid. versus ultimos Hom. Iliad. IV. — δεκάτῳ recte Jacobs., Schaefer., Gaisford., alii. Mira est Musgravii coniectura apud Warton. p. 411. τῶνδ' ἐμάγευσεν (*machinatus est*) εἶδη vel ἴλη δ' (*gregi, populo*), ἐννάετης. Kiessl.

30 — 32. Compara Callim. H. in Del. 98. et quae Warton. in medium protulit. — Vers. 31. αἰετὸν *augurium* h. l. esse, dilucide probarunt Reiske et Warton. Mus-

In animum inducat, ne si atrociora quidem quis passus fuerit,

Sitque novem annorum, decimumve ingrediatur annum:
 Ipse autem sancte vivam, et sancte viventibus placeam.
 Ex Iove aegida gestante honorem sortitur hoc effatum:
 Piorum liberis bona contingunt, impiorum non.
 Salve, Bacche, quem in Dracano nivoso
 Iupiter summus magno femore soluto deposuit:
 Salve, formosa Semele cum sororibus
 Cadmeidibus, quae multis celebratae estis heroinis,
 Quae hoc factum patravistis, incitante Baccho,
 Non reprehendendum. Ne quis facta deorum vituperet.

grave l. m. ita corrigit versum, αἰετός, οὐχ ὡς Εὐσεβ. etc. non sic honoratur a Iove aquila, ut bona eveniunt Piorum liberis, h. e. minus certum est, honorari aquilam. At mutatione locus non indiget. Harl. „αἰετὸν vocat γνώμην, quae sequitur, tanquam bonum omen, nempe εὐσεβέων παιδεύσει etc. exemplo Homeri, qui οἰωνὸν in eadem significatione vsurpavit, εἰς οἰωνὸς ἀριστος. Optimum illud omen vel sententia: quae? nempe ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.“ Scaliger. Versum 32. optimum in Theocrito esse iudicavit Melanchthon. Kiessl.

33. 34. De Dracano, Sami promontorio et vrbe, vide quos citat Tzschuk. ad Strabon. lib. XIV. p. 529. In Hom. Od. XVII. 225. est μεγάλην ἐπιγονίδα θεῖτο, magnum femur faceret. At recte monuit Graefius, in nostro loco haec esse coniungenda: λύσας μεγάλην ἐπιγονίδα. Ad Dracantum etiam Nonnus rem retulit, Dionys. IX. 16. — Pro vulgato θήματο ex duobus cdd. apud Gaisford. rescripsi κάθθετο. Kiessl.

35 — 37. αὐτᾶς pro αὐτῆς Winterton. Brunck. Valck. — Vs. 56. Graefius corrigit πολλοῖς μεμελιμέναι ἥρωϊναι. Nihil opus. Semele eiusque sorores ab heroinis celebrantur, quia et ipsae sunt heroinae. Vs. 57. Διονύσω iam Winterton. Vs. 58. ἐπιμαματόν duo cdd. K.

A R G V M E N T V M

IDYLLII XXVII.

In hoc Idyllo, quod vere est bucolicum, Daphnis bubulcus puellam, quae capellarum gregem pascit, osculis, verbis, factis ad clandestinos amores pellicere conatur. Viri amore et cupiditate flagrantis varia conamina, puellae frustra renitentis cunctationem, vivide et eleganter repraesentavit auctor, quem Theocritum fuisse merito dubitant. Sunt qui Moschum auctorem existiment. Quae opinio certis saltem firmisque argumentis destituitur. In Calliergi editione disertis verbis Theocrito tribuitur. Manso in altera Bion. et Moschi edit. p. 224. non magis Moscho, quam Theocrito adiudicat, quum nimia quadam elegantia ab huius poetica gravitate pariter recedat, atque simplicitate virtuteque dramatica ab illius studio singula vividis coloribus variandi et ex-

ornandi. Etiam Wartonus iudicat, longe abesse poemation a Theocriti simplici severoque lepore; Eichstadtio p. 45. hoc, vti Idyll. XX., ab ingeniosiore Theocriti imitatore compositum esse videtur.

Ο ΑΡΙΣΤΥΣ
ΔΑΦΝΙΔΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κζ'.

ΔΑΦΝΙΣ.

Τὰν πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἤρασε βωκόλος ἄλλος
Μᾶλλον ἔμ' ἢδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα.

In Analectis Brunckianis est Idyll. XXXII. Atque cel:
Brunck cum iis facere videtur, qui hoc Idyllum Moscho tribuunt. Nec Sanctamandus hoc carmen in cod. scripto invenit. Recentiores quidem Bionis et Moschi editores atque interpretes, Longopetraeus, Schwebel, Heskin atque Schier, illud Moscho adsignarunt atque explicuerunt vberius. Warton denique vel Moscho recentius esse putat. Spurious quinque versus, huic carmini praefixos, Scaliger profert ex cod. MSto. *Harl.*

ἽΟαριστὺς est confabulatio mariti cum vxore, vel adolescentis cum puella. v. Homer. Iliad. XIV. 216. et XXII. 126. vbi Schol. min. ὀαριζόμενας explicat γυναῖκας προσδιλέεσθαι λόγους ὄαροι γὰρ αἱ γυναῖκες. Adde Warton. Schwebel. et Dammii Lex. gr. col. 2158 sq. *Harl.*

1. 2. Ex sola edit. Iunt. cum Reiskio Brunckius, Dahlus, Manso (in edit. Bionis et Moschi) primum versus puellae, alterum Daphnidi assignarunt. In reliquis edd. veteribus vterque versus datur Daphnidi, quam rationem nos cum Valckenario praetulimus. Manso distributionem a se adoptatam eo defendit, quod per totum carmen singuli versus singulis opponuntur, qua velut lege etiam initium carminis sit constituendum. Audio, si modo primus versus, quomocunque carminis initium suppleveris, puellae moribus in hoc

COLLOQVIVM
DAPHNIDIS ET PVELLAE.

IDYLLION XXVII.

DAPHNIS.

Prudentem Helenam Paris rapuit bubulcus alius:
Potius me haec Helena bubulcum osculatur.

carmine expressis conveniret; nam, vt recte monuit Graefius, istis verbis puella aperte iuvenem provocaret ad illum Paridem imitandum, h. e. ad ipsam rapiendam: quae adhortatio ab huius puellae ingenio alienissima est. *Kiessl.* Vers. 1. ἄρπασε Brunck. — Quod Helena fuit omnibus animi non minus quam formae dotibus instructa, (vid. Idyll. XVIII. 25 sqq.) poeta eam vocat πινυτάν, h. e. interprete Hesychio, σώφρονα, συνετήν. Compara Bion. VII. (al. VIII.) 10. Horat. Od. I. 15. *Harl.* Manso hoc epitheton eo refert, quod Helena etiam in Homericis carminibus, quanquam deliquerat, in omnibus, quae dicit, mentem sanam et sobriam prodit, et de suo adeo peccato (Iiad. III, 171 sqq. VI, 344 sqq.) recte iudicat. Adde Dorvill. ad Chariton. p. 514. — Vs. 2. Reiske ex ingenio reposuit μάλλον ἐμῆ δ' Ἑλένα Brunck. vulgatam, dorice quidem refictam (ἐμ' αἶδ' — ἐντὶ φιλεῦσα), retinuit. Koehlerus legit μάλλον ἔτ' ἢ δ' Ἑλ. et vertit: *Prudentem, castam illam Helenam rapuit olim bubulcus aliquis Paris: multo magis vero Helena est, quae me bubulcum osculatur.* Scaligeri duplex prostat coniectura legentis ἄλλον ἐμ', aut μαλονόμη δ' Ἑλένα —, quarum lectionum priorem veram putat; quae mihi quoque praeferenda videtur, modo legatur κάλλον, quod facillime potuit in μάλλον, ab hoc loco prorsus alienum, depravari. *Kiessl.*

ΚΟΡΗ.

Μὴ καυχῶ, σατυρίσκει κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.

ΚΟΡΗ.

Τὸ στόμα μευ πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.

5

ΔΑΦΝΙΣ.

Πλύνεις χεῖλεα σεῖο; δίδου πάλιν, ὄφρα φιλάσω.

ΚΟΡΗ.

Καλὸν σοι δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώραν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἤβη.

ΚΟΡΗ.

Ἄσταφυλὶς σταφίς ἐστι, καὶ οὐ ρόδον αὐτὸν ὀλεῖται.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δευρὸν ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοὶ τινα μῦθον ἐνί-
ψω.

10

ΚΟΡΗ.

Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρὶν με παρήπαφες ἀδέϊ μῦθῳ.

5. σατυρίσκει] Daphnidem puella per contemptum dicit parvum Satyrum. — λέγοντι dorice Brunck. *Harl.*

4. 5. Ἐπὶ Brunck. Versus quartus legitur etiam Idyll. III. 20. γυμνὸν τὸ φίλαμα ait Moschus I. 5. — Vers. 5. Koehler coniicit πλύνεις χεῖλεα σεῖο; lavistine labra tua? *Harl.* Vs. 5. ἀποπλύνω Iunt. Idem vs. 6. πλύνεις et ὡς σε φιλάσω. *Kiessl.*

6 — 8. δίδου — τίν — φιλέην — γάρ τε — ἤβη Brunck. γάρ τε i. q. καὶ γάρ, maluerunt etiam Stephanus et Wartonus, et sane haec lectio aptior est quam vulgata γάρ σε. — Iugum, quod virgini nubenti a coniuge imponitur, Lycophron v. 1151. vocat παρθένειον ζυγόν, et quam noster poeta dicit ἄζυγα κώραν, ea appellatur in Hom. Odys. ζ, 106. παρθένος ἀδμής. Add. Boettigeri Ilithyian p. 12. *Kiessl.*

9. Restituimus cum Warton, Dahlio et Mansone veterem versuum 9. et 10. distributionem ex edit. Florent. a Stephano receptam; Valckenarius enim, editionem

PVELLA.

Ne gloriare, Satyrisce: inane osculum esse dicunt.

DAPHNIS.

Est etiam in inanibus osculis dulcis voluptas:

PVELLA.

Os meum lavo, et despuo osculum.

DAPHNIS.

Lavas labia tua? da iterum, vt osculer:

PVELLA.

Decet te vitulas osculari, non inuptam puellam.

DAPHNIS.

Ne gloriare: cito tibi sublabitur, sicut somnium, flos
aetatis.

PVELLA.

'Vva matura est racemus passus, et rosa arida non peribit:

DAPHNIS.

Huc veni sub oleastros, vt tibi aliquid dicam.

PVELLA.

Non volo: etiam antea me fefellisti dulci sermone:

Romanam sequuntur, etiam versum 9. cum Hemsterhusio Daphnidi tribuit. Item οὐ ante ῥόδον ex eadem Florent. cum Stephano, Valckenario, Schaefero aliisque recepimus. Recte Dählius: „*vva etiam quum passa facta est, omnino vsui est; et folia rosarum vel arida non abiiciuntur, sed odorifera sunt.*“ Conf. etiam Manson. notam. Reiskii coniecturam, — σταφίς ἔσται, καὶ ῥόδον, recepit Brunck. καλὸν ῥόδον correxerunt Is. Vossius et Eldickius, atque οὐ deest in exemplaribus vett. excepto Florentino. — σταφυλὶς est *vva matura*, ἢ σταφίς s. ἀσταφίς *vva arida* s. *passa*, ὁ ὄμφαξ, *vva imatura*. Kiessl.

10 — 14. κοτίνως, ἴνα τοι Brunck. — Idem vers. 11 — 14. dorice scripsit ἀδείι — ἀκόλση; — Τὰν σαυτῶ — οἰζύος — ἀρέσκη (hoc quidem cum Calliergo, Steph., Reiskio:) — tum τύγα κώρα. — Valck. pro ἡδέϊ et τὴν σαυτοῦ dedit ἀδείι et τὰν σαυτῶ. Vers. 13. οἰζυρόν scribendum putat Scaliger. — Cum versu 14. compara Mu-

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἰν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς.

ΚΟΡΗ.

Τὰν σαντῶ φρένα τέρπον οἴζυρον οὐδὲν ἀρέσκει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Φεῦ, φεῦ, τὰς Παφίας χόλον ἄζοο καὶ σὺ γε κόρα.

ΚΟΡΗ.

Χαιρέτω ἅ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἶη. 15

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ λέγε' μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἐ-
θῆς.

ΚΟΡΗ.

Βαλλέτω ὡς ἐθέλει· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγει.

Μὴ πιβάλης τὰν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμέλω.

sacrum vers. 141 sqq. 157. *Harl.* [Versu 13. Gaisford. ex vno cod. annotavit οἴζυροεεν — ἀρέσκη. Recte comparatur miserum carmen apud Virgil. Ecl. III. 27. Ceterum patet, puellam hoc non serio dicere. *Kiessl.*]

16. ἄκλιτον, rete inevitabile, ex libris vett. restituerunt Reiske et Brunck, probante Wartono. ἄλλυτον e Florent. recepit Stephan., quem recentiores et Valckenaerius sequuti sunt. Musaeus vers. 28 sq. πόθεν Λεάνδρος — Ἡροῦς ἐς πόθον ἦλθε, πόθῳ δ' ἐνέδησε καὶ αὐτήν; unde *Leander* — *Heros in amorem venit, amore vero devinxit et ipsam?* *Harl.* [Vnus cod., vt Brunckius dedit, ἄκλιτον ἐνθῆς. *Kiessl.*]

17. ἐθέλεις Reiske et Brunck receperunt ex edit. ante Stephanum excusis. ἐθέλοι Stephan. ἐθέλει malit Valcken. — ἀρηγῶν Brunck. *Harl.* Dedimus ἐθέλει cum Schaefero: item ἀρήγει, quod idem vir praestantissimus maluit: decet enim hanc puellam nunc quidem orationis confidentia. De ἀρηγῶν conf. *Passov.* in libro: über Zweck — gr. WWbch. p. 80. In vno cod. est ἐθέλη — ἀρήγη, ibidemque vers. 17. 18. transponuntur. *Kiessl.*

18. Ante hunc versum inserunt quidam huncce: μὴ πιβάλης τὰν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμέλω· quem Daphnidi tribuunt. Primus eum memorat Stephanus his ver-

DAPHNIS.

Veni sub vltmos, vt meam fistulam audias.

PVELLA.

Tuum tibi animum oblecta: molestum nihil placet.

DAPHNIS.

Heu, heu, Paphiae iram reverere et tu quidem puella.

PVELLA.

Valeat Paphia: modo Diana sit mihi propitia.

DAPHNIS.

Noli dicere: ne te feriat, et in laqueum inextricabilem
incidas.

PVELLA.

Feriat, vt vult: rursus Diana nobis opitulatur.

Ne mihi inieceris manum: et insuper labium laniabo.

bis: adfertur hic versus nescio vnde. vide Stephani et Heinsii notas, quas Schierius suae Bionis et Moschi editioni p. 180. inseruit, et Kochlerum, qui et ipse hunc versum probat, Horatioque ob oculos fuisse censet scribenti versum 19. Epod. III. [Non sane patet, cur Horatius hic alium poetam respexisse credatur, vbi naturam ipsam haberet ducem. Ceterum illum versum recepit Dahlius, et I. H. Vossius pro genuino in interpretatione germanica reddidit; Manso autem, qui in prima Bionis et Moschi edit. eum item receperat, in altera vt suppositum omisit. Quod probo; nec male Dahlius post Wartonum censuit, vtrumque versum, et illum, quem Stephanus primus attulit, et eum, qui iam 18. numeratur, qui et ipse teste Wartono in vetustioribus deest libris, vt profectos a lectore petulanti rescandos esse. Orationis series bene procedit, si vs. 20. excipit versum 17. *Kiesl.*] At moribus amantium lepide rixantium et puellae adhuc verecundae bene respondit haec abrupta oratio, quam vltius explicare haud opus erit. Reiske, quem vide, ante verbum *εἰσέτι* repetit *μή*, ne rursus tibi labrum sauciem. Wartonus, cui versus immerito videtur spurius, corrigit: — *χεῖρα. Καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξει;* ne manum mihi iniicias. Antequam vltius etiam pergis, et insuper labella mea morsium-

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος
ἄλλα.

ΚΟΡΗ.

Φεύγω, ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν αἰεῖρεις. 20

ΔΑΦΝΙΣ.

Δειμαίνω, μὴ δὴ σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσει.

ΚΟΡΗ.

Πολλοὶ μ' ἐμνώοντο, νόον δ' ἐμὸν οὐ τις ἔαθεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Εἰς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστῆρ τεὸς ἐνθάδ' ἰκάνω.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί, φίλος, ῥέξαιμι; γάμοι πλήθουσιν ἀνίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐκ ὀδύναν, οὐκ ἄλλος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χο-
ρείαν. 25

ΚΟΡΗ.

Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας εἶς τρομέειν παρακοίτας.

culis adpetes? ἀμυξῶ Brunck. ἀμύξης scribendum censuit D. Heinsius. Daphnis vero, quasi nec curet nec audiat puellae expostulationem, sermonem de Diana (de qua vide Schwebel.) et Venere continuat. *Harl.*

19 — 21. φευξείς — ἄλλα — φευξῶ — τὸ δὲ σδυγὸν — αἰε-
ρε — δὴ τὸ — δώσει Brunck. δώης Reiske. Valckenario placet Brunckianum, οὐ φευξείς. Scaliger φεύγοις malit. ἄλλα pro ἄλλη Valcken. αἰερεῖς Warton. explicat *at-
tollis*, i. e. *sustines*; ipsa facile effugiam; tu vero nunquam te hoc Amoris iugo levabis. Adde Schwebelium. *Harl.* Αἰερεῖν h. l., vt αἰρεῖν, idem est quod φέρειν de quo vsu vide Valcken. ad Adoniaz. p. 326. B. — Vers. 21. pro vulgato δώσει cum Schaefero scripsimus δώσει. Adde Hermannum ad Viger. p. 927. — In Iuntina est φεύγεις et αἰερεῖς in vno cod. αειρεῖς et κακῶ — δώσει. *Kiessl.*

22 — 26. μ' ἐμνώοντο — ἐγὼν — μναστῆρ — πλήθοντο — ὀδύναν — χορείαν — φαντί Brunck. Ex his recepit Valckenarius μ' ἐμνώοντο — ὀδύναν — χορείαν pro vulgatis

DAPHNIS.

Non effugis Amorem, quem non alia effugit puella.

PVELLA.

Effugio, per Pana: tu autem semper iugum geris.

DAPHNIS.

Metuo, ne adeo peiori te viro tradat Amor.

PVELLA.

Multi meas nuptias ambibant, sed nullus animo meo placuit.

DAPHNIS.

Vnus et ego ex multis procus tuus huc veni.

PVELLA.

Et quid, amice, facere possim? nuptiae plenae sunt molestiae.

DAPHNIS.

Non dolorem, non tristitiam habent nuptiae, sed choream.

PVELLA.

Sane vero dicunt, mulieres suos maritos tremere.

με μνώοντο — ὀδύνην — χορείην. *Hartl.* Vsus poscit νόω δ' ἐμῶ, vt Schaeferus monuit ad h. l. et in Appendice ad Mansonis edit. Bion. et Moschi p. 235. vbi citat Porsonum ad Euripid. Orest. v. 1623. adde eundem ad L. Bos. Ellips. p. 168. et Bekker. ad Theognid. v. 26. At si εἶπε est aoristus secundus verbi ἦδω (conf. Hermann. de emend. rat. gr. gr. p. 264.), tamen accusativus retinendus erit. — Vers. 24. „Optativus multo etiam venustior est, quam foret coniunctivus. Nam τί φέξωμι si diceret puella, deliberare se ostenderet, vtrum admittendus esset amator, an repudiandus: nunc autem, optativo vsa, quo dicit, *quid possim facere?* nihil nisi trepidationem significat, dum inter cupiditatem et pudorem anceps animi fluctuatur.“ *Hermann.* ad Viger. p. 925. — Is. Vossius, legens, καὶ τί φίλον φέξωμι; tribuit et ista Daphnidi; sequentia, γάμοι πλήθουσιν ἀνίας, puellae, sine causa idonea. — De verbo ἔχειν v. 25. conf. Hermann. in Gregor. de Dial. p. 863. et Schaefer. ibidem p. 985. *Kiessl.*

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλλον αἰεὶ κρατέουσι τίνα τρομέουσι γυναῖκες;

ΚΟΡΗ.

᾽Ωδίνειν τρομέω χαλεπὸν βέλος Εἰληθυίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλὰ τεὰ βασιλεία μογοστόκος Ἄρτεμις ἐστίν.

ΚΟΡΗ.

Ἄλλὰ τεκῶν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω. 50

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεται νῆας.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί μοι ἔδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἣν ἐπινεύσω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νόμον ἐξεῖς.

ΚΟΡΗ.

Ὅμνυε, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπῶν ἀέκουσαν, ἀπενθῆν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ μάν, οὐ, τὸν Πᾶνα, καὶ ἦν κ' ἐθέλης με διῶ-
ξαι. 55

27 — 29. τοὶ δὲ τρομέουσι γυναῖκας, *hi vero (mariti) semper reverentur uxores, et in earum potestate sunt*, male correxit Reiske. Brunckius servavit vulgatam lectionem, dorice tamen formatam, κρατέοντι τίνα τρομέοντι γυναῖκες; Koehler malit τινὲς τρομέουσι γυναῖκας, *quidam mariti adeo timent mulieres*. Dein idem Brunck. scripsit dorice Εἰληθυίας (de qua vide Schwebelium,) — τεὰ — ἐντί. — Vers. 29. μογοστόκος apud Homer. *Iliad.* XVI. 187. XIX. 105. est epitheton Lucinae, et significat, *quae in partu laborantibus adest*: h. l. Dianae, eodem sensu, tribuitur. — τεὰ Valcken. cum Brunckio admisit. *Harl.* De forma Εἰληθυία conf. Schaeff. in *Addend.* ad Gregor. Cor. p. 911 sq. — Vs. 27. Is. Vossius *τι ἂν* pro τίνα. — Ad vs. 28. 29. conf. Hom. *Iliad.* XI, 269 — 71. ibique Heyn. et Boettigeri *Iithyian* p. 22 sq. *Kiessl.*

32. ἔδνον h. l. vt *Iliad.* XVI. 190. munus quod sponsus

DAPHNIS.

Potius semper dominantur: quem tremunt mulieres?

PVELLA.

Tremo partus dolores: grave est telum Lucinae.

DAPHNIS.

Sed tua domina Diana obstetrix est.

PVELLA.

Sed parere tremo, ne mihi et formam perdat.

DAPHNIS.

Quodsi pepereris dulces liberos, novam lucem videbis
filios.

PVELLA.

Et quam mihi dotem fers nuptiis dignam, si annuero?

DAPHNIS.

Omnem gregem, omnia nemora et pascua habebis.

PVELLA.

Iura, nolle te post nuptias abire, me invita relicta.

DAPHNIS.

Non sane, non, per Pana, etiamsi me volueris abigere.

sponsae offert. Vide de h. voc. ad Idyll. XXII. 147. et Schwebelium. *Kiessl.*

34. 35. Ὀμνυε, μὴ μετὰ λέκτρα libri editi, nisi quod ante Stephanum μὲν pro μὴ legebatur. Hac servata lectione, ἀπέλθῃν (pro ἀπέλθειν) legendum putavit Reiske, qui tamen in textu edidit, Ὀμνύ' ἔμ' εἰ μετὰ — ἀπέλθῃς. Brunckius autem scripsit: ὀμνυε, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπόντ' [Hoc λιπόντ' Wartonii est. K.] αἰέουσας, ἀπενθῆν. Puella enim metuit, ne id sibi accidat, de quo Simaetha Idyll. II. 40 sq. conquesta est. — δαίκεεν h. l. significat *fugare*. Conf. d' Arnaud in animadv. crit. p. 37. vbi illud voc. multis illustrat. *Harl.* — Accusativum λιπόντα certe ferri posse, docent loca, quae collecta sunt a Schaefero ad Sophocl. Oedip. R. v. 958. ab Huschk. ad Tibulli Eleg. III. p. 58. et ab Heindorf. ad Plat. Euthyd. p. 414. Adde Matthiaei gram. gr. p. 770. not. *Kiessl.* — Vers. 35. „Vulgo οὐ, μ' αὐτόν τ. II. V. not. ad Idyll. V. v. 14. — Mox advertendum vt ra-

ΚΟΡΗ.

Τεύχεις μοι θαλάμῳς, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;
ΔΑΦΝΙΣ.

Τεύχω σοι θαλάμῳς, τὰ δὲ πῶτα καλὰ νομεύω.

ΚΟΡΗ.

Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν, τίνα μῦθον ἐνίψω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.

ΚΟΡΗ.

Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει. 40

ΔΑΦΝΙΣ.

Δάφνις ἐγώ, Λυκίδας δὲ πατήρ, μάτηρ δὲ Νομαία.

ΚΟΡΗ.

Ἐξ εὐηγενέων ἄλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χειρείων.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐδ' ἄκρα τιμήσσοα· πατήρ δέ σοι ἐστὶ Μεγάλας.

r*ius*, ἦν κ'. In Apollonio Rhod. III. v. 404. ante Brunckium recte ediderunt ἦν κ' ἐθέλησθα. Fallitur enim vir egregius ἦν κε graecum esse negans. Manetho I. v. 180. ἦν κεν ἔχουσιν. Tale est ἐπὴν κε Idyll. XI. v. 78. Conf. Melet. Crit. I. p. 125. Schaefer. De particulis ἄν et κέ coniunctis adde Naekium ad Choerilum p. 266. Kiessl.

36. 57. θάλαμος, *tentorium, tabernaculum, locus*, in quo maritus cum vxore per noctem cubuit (vide Idyll. II. 156.): hoc vocabulum a Reiskio et Schwabelio copiose expositum est. ἔθος ἦν τοῖς γήμασι, θάλαμον οἰκοδομῆσαι. Schol. ad Hom. II. II. 701. Conf. Feith. Antiq. Homer. II. cap. 14. §. 1. 2. — Vers. 57. τοι, et bis θαλάμῳς Brunck. — νομεύσεις suspicatur Koehler. Harl. Conf. Hesiod. O. et D. 405. Homer. Iliad. XVII. 56. Apollon. Rhod. III. 56. Hesych. s. θαλάμοιο νέοιο. Turneb. libr. XXI. cap. XVII. laudatum a Casaub. ad h. l. et quae monita sunt ad Idyll. 18, 5. — Vs. 57. καλὰ intelligendum est vt v. 47. ταῦροι, καλὰ νέμεσθ'. Citat Schaeferus Heynium ad Homer. II. T. V. p. 485. Similiter Idyll. III. 5. τὸ καλόν. Kiessl.

PVELLA.

Parasne mihi thalamos, parasne et domum et stabula?

DAPHNIS.

Paro tibi thalamos, hosque greges belle pasco.

PVELLA.

Patrique seni quidnam, quid dicam?

DAPHNIS.

Probabit tuum connubium, vbi meum nomen audiverit.

PVELLA.

Nomen tuum illud dic: etiam nomen saepe delectat.

DAPHNIS.

Daphnis ego vocor; Lycidas pater, et mater Nomaea.

PVELLA.

Ex nobilibus es: at non te sum deterior.

DAPHNIS.

Neque summe honorata: nam pater tibi est Menalcas.

38. *κεν*, quod a Stephano est, cum Brunckio servavit Valckenarius. *μέν* edd. vett. vnde Reiske *μεν* effecit. — *ἐνιωῶ* Brunck. *Harl.* Etiam Hermann. ad Viger. p. 925. tuetur *κεν*. *Kiessl.*

39 — 41. *αἰνησεῖ* — *ter*, *ὄνομα* — *ἀποιση* — *ἔγών* — *μάτηρ δὲ Νομαία* Brunck. *μάτηρ δὲ Νομαία* pro *μήτηρ δὲ Νομαίη* recepit Valcken. *Harl.*

42. 43. *ἔμμε* — *τὴν ἐντὶ Μεν.* Brunck. — Tum vulgo legitur *οὐδ' ἄρα τιμήσσα*, neque summe es honorata: quod quidem valde inurbanum atque inficetum prodere videtur amatorem; quare iam Palmerius (*Exercit.* p. 814.), signo interrogationis posito, bene legit: *οὐκ ἄρα τιμήσσα; nonne es summe honorata? et pater tibi est Menalcas.* Reiske, quem sequutus est Brunck. correxit *οὐδ' ἄρ' ἀτιμήσσα*. neque nullo penes me in honore. pater enim tibi Menalcas est: indignante Valckenario ob receptam vocem non graecam. *Harl.* De forma *ἐνγηγέων*, qua vtitur etiam Homer. *Iliad.* XXIII. 81., conf. Fischer. ad Weller. I. p. 87. — Ad reliqua confert Toupius *Iliad.* α. 114. — Stroth. coniecit *τὸ δ' ἄρα*, quod probat Bindemann. Iacobsius et Thom. Briggs:

ΚΟΡΗ.

Δείξον ἔμοι σέθεν ἄλσος, ὅπη σέθεν ἴσταται αὐλῆς.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ἴδε, πῶς ἀνθεῦσιν ἔμαι φάδιναί κυπάρισσοι. 45

ΚΟΡΗ.

Αἶγες ἔμαι, βόσκεισθε τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ταῦροι, καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένω ἄλσεα δείξω.

ΚΟΡΗ.

Τί ρέξις, σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἄψαο μαζῶν;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλα τεὰ πράτιστα τάδε χροάοντα διδάξω.

οἷδ' ἄκρα τιμήσσα, scil. εἶ. At mutatione opus non est: nam verissime monuit Manso, Daphnidem omni inurbanitatis et temeritatis culpa vacare, vt qui puellæ non nisi hoc dicat, ipsos generis loco non tantum a se invicem distare, vt haec distantia nuptias impedire debeat. Ἄκρα est valde, admodum, vt apud Apollon. Rh. I. 728. vid. Gerhard. in Lect. Apoll. p. 14. Kiessl.

44. ἐμὴν σέθεν Brunck; et σέθεν est in editionibus Brubachianam insequentis. Valck. ἔμοι σέθεν dedit. Eldickius coniecit ἔμοι ἔθεν — ὅπη θ' ἔθεν ἴσταται αὐλῆς. Reiskius vero, auctore Casaubono, revocavit lectionem edd. Rom. et Florent. ἔθεν, quod pro σέθεν dictum fuit. Conf. Schrader ad Musæum p. 296. Harl. [Adde Fischer. ad Weller. II. p. 279. Kiessl.]

46. 47. βόσκεισθ', ἵνα βωκόλω maluit Hemsterhusius, idque Valckenario perplacet ob sequentia: mihi vulgatum simplicius videtur. — νοασῶ Brunck. — Vers. seq. Reiske, quem Brunck. sequutus est, formam doricam et lectionem editionum pr. recepit, ἵνα τᾶλσεα (sic enim mutant lectionem editionum ἴν' ἄλσεα,) παρθένε (vt sit a nominativo παρθήν) δείξω. A Stephano profecta est altera lectio, ἵνα παρθένω ἄλσεα δείξω, quam recepit Valckenarius, alteram formam vitiosam esse arbitrans. Harl. Ἴνα, dum, de tempore: Hom. Odys. VI, 27. quo tempore. Vid. Hermann. in praef. ad Aristoph. Nub. p. XV sq. Sic ὅπου de tempore apud Lycophron. v. 1206.

PVELLA.

Ostende mihi tuum nemus, vbi est tuum stabulum.

DAPHNIS.

Veni, vide, vt florent meae procerae cupressi.

PVELLA.

Capellae meae, pascimini: bubulci opera visam.

DAPHNIS.

Tauri, belle pascimini, dum virgini nemora ostendam.

PVELLA.

Quid facis, Satyrisce? quid mamillas intus tetigisti?

DAPHNIS.

Mala tua primum haecce florescentia cognoscam.

vbi Müllerus meus laudat Xen. Cyr. III, 3, 6. Ages. I, 27. *Kiessl.*

48. ῥέσθεις — μασῶν Brunck. *Harl.*

49. Casaubonus probat lectionem vulgatam, comparans γάμων ἀδίδακτος, qua locutione vititur Musaeus v. 51, item νῆϊς et ἀμύητος ἐρώτων, quae occurrunt apud Nonnum. Tum, *ναρκῶ* pro *φρίττω*, inquit, vsurpat puella, sonam ac pudorem puellarem non sine horrore solvere incipiens. Mox tamen propter Nonni locum (propter hunc, opinor, libr. XLII. p. 1082. versum: ἐπιψαύουσα δὲ μασῶν, Δεξιτερῇ νόρκησε γυναιμανέος Διονύσου) puellae tantum haec verba, *τεῶν πάλιν ἔξελε χεῖρα*, tribuere malit. — *Māla* dici *virginum mamillas*, tum ex orationis serie apparet, tum a Wartonio multis aliis locis demonstratum est, vt Aristaenet. Epist. II, 7. p. 223. ed. Pauw, *περικρατῶν ὀμφάκια τοῦ στέρνου τὰ μάλα* et Aristoph. Acharn. v. 1198. Epitheton autem *χλοάοντα* (*lanuginem habentia*) quum ne malis quidem proprie dictis conveniat, D. Heinsius coniecit *χλοάοντα*, quod explicat *οἰδοῦντα* (*poma tua recens exsurgentia vel intumescencia, papillulas sororiantes*), atque *μῆλα χλοάοντα* *poma succi plena* sunt apud Athenaeum III, 82. Quam emendationem probarunt Palmerius, Toupius, Brunck., Wartonus. Idem Heinsius pro *διδάξω*, quod verbum iam Stephano suspectum fuit, correxit *πιάξω* s. *πιαξῶ*, quod iam antea proposuerat Henr. Stephanus;

ΚΟΡΗ.

Ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. τεὰν πάλιν ἔξελε χεῖρα. 50
ΔΑΦΝΙΣ.

Θάρσει, κῶρα φίλα. τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλᾶ.

ΚΟΡΗ.

Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ εἴματα καλὰ μαινεῖς.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλ' ὑπὸ σοῦς πέπλους ἀπαλὸν νάκος ἤριδε βάλ-
λω.

ΚΟΡΗ.

Φεῦ, φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέστιχες· ἐς τί δ' ἔλυσας;

idem denuo commendavit Koehlerus, probavitque Schra-
der ad Musaeum v. 51. Heskinus (in edit. Moschi, Oxon-
nii 1748.) coniecit *χνοᾶσι' ἀποδράξω* quam coniectu-
ram Reiskius ideo reiicit, quod non apparet, quid il-
lud ἀπό in hac compositione sibi velit, et quod *δράττω*
simplex in activo non vsurpatur, sed tantum in medio.
Aliam rem esse in verbo reduplicato *διδράττω* ideo ipse
de coniectura reposuit *διδράξω* quod tamen verbum
nusquam legitur, affirmante Valckenario. Bernard. in
libro: Reiske's Lebensbeschreibung p. 292. corrigit:
βλιμάξω, (contrectabo). Tourpius apud Wartonum, *μα-
λάξω* (*molliter attrahabo*, Aristaenet. I, 16.) vel ob al-
literationem, *μᾶλα μαλάξω*, quod receperunt Brunck. et
Dahlus. Mitscherlichus in Lectt. in Catullum et Pro-
pertium p. 55. haec duo tentavit: *χλοᾶσι' ἐτι δάξω*, aut
ἐτι δράξω. Wartonus tuetur verbum *διδάξω*, existi-
mans, tectis et tralatitiis vocibus, non planis et apertis,
vt in re minus verecunda, vti pastorem nostrum. Prae-
terea coniecit *χλοᾶσι' ἔτι δάξω*, recentia, nondum matura, *vi-
ridia*. Idem faciunt Strothus et Graefius, quibus par-
ticipium pro infinitivo poni videtur. Atque hic qui-
dem locum ita expedit: *δοδάξω, μᾶλα τεὰ πρῶτιστον
χνοᾶν*, i. e. *πεπαίνεσθαι*. „Etenim lanugo illa tenerrima,
quae *χνοῦς* vocatur, poma maturitati proxima ve-
stit. Eleganter itaque per hanc imaginem dixit: *ostend-
dam, te viro maturam esse*." Haec Graefius. Th. Briggs,
cui requiri videbatur verbum, quod cum utroque sensu
vocis *μῆλον* posset congruere, coniecit *διώξω* compa-

PVELLA.

Torpeo, per Pana. Tuam rursus extrahe manum.

DAPHNIS.

Bono animo es, cara puella. quid mihi tremis? quam timida!

PVELLA.

Coniicis me in fossam, et vestes pulcras contaminas.

DAPHNIS.

At pellem mollem vestibas tuis, en! substerno.

PVELLA.

Heu, heu, et mitram amovisti. quare solvisti?

ratque Eurip. Ion. v. 961. Manso, quum in priore editione Strothum sequutus esset, in altera *διάξω* vertit: *lass mich prüfen*. Hoc vnice verum est. Nam non solum *μαθεῖν, γνῶναι, δαῖναι* *vi cognoscendi* usurpari, (conf. Matthiae in Miscell. philolog. Vol. II. p. 11.) sed etiam verbum *διδάσκειν*, dubitare non sinit locus fragm. Pindar. T. III. p. 19. ed. Heyn. *ἰδιδάξαμεν χρυσὸν καθαροῦ βασάνου* quem primus, quod sciam, loco Theocriteo explicando adhibuit *A. Moebius*, V. D. in Athenaeo, quod edunt Günther et Wachsmuth. T. II. fasc. I. p. 86 sqq. Conf. etiam dicta ad Theocrit. Idyll. XII. 34. *Kiessl.*

51 — 53. *ἔτριπας* ed. Florent. — Vers. 53. *σὺς πέπλος* Brunck. *Kiessl.*

54. *μίτραν*, *fasciam papillarum*, intelligit Warton. et multis locis illustrat. Luculentissimus est Callimachi Epigr. 40. *τὴν τε μίτραν, ἣ μαστοῦς ἐφίλησε, et mitram, quae mammas vinciebat.* [*Μίτραν* hic *virginalem zonam* recte intelligit Toupius, qui idem tuetur *ἐφίλησε* apud Callimach. *Κ.*] (Atque integumentum illud mammaramque veluti vinculum in quibusdam Germaniae provinciis adhuc dicitur *ein Mieder.*) Conf. Moschus II. 73. ibique Schwebel, et Schrader in *Animadv. ad Musaeum* p. 345. vbi locum Nonni libr. I. p. 28. l. 25. insignem de duplici zona profert, et a pag. 340. potestatem, vsum et ritum zonae solvendae late persequitur. Adde Dammi Lex. gr. col. 1525. et 1756. de mitra militari; item Winkelmann. *Geschichte der Kunst* P. I.

ΔΑΦΝΙΣ.

Τῆ Παφίᾳ πρᾶτιστον ἐγὼ τότε δῶρον ὀπάξω. 55

ΚΟΡΗ.

Μίμνε, τάλαν τάχα τίς τοι ἐπέφχεται ἤχον
ἀκούω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλάλαις λαλέοντι τὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Τὼμπέχονον ποιήσας ἐμοὶ ῥάκος εἰμὶ δὲ γυμνά.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλαν ἀμπεχόναν τᾶς σᾶς τοι μείζονα δασῶ.

ΚΟΡΗ.

Φῆς μοι πάντα δόμεν τάχα δ' ὕστερον οὐδ' αἶλα
δοίης. 60

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἰδ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.

p. 197. atque Schlaegeri diss. de Diana *λυσιζώνη*, Hamburgi 1735. inprimis p. 12., vbi comparat Ies. III. 24. cum hoc loco Theocriteo. — ἀπέστιχες, *removisti, divellisti*, edd. pr. Wintert. Valcken., tuenturque Reiske et Warton. Contra Brunck recepit coniecturam Touprii ἀπέσχασας, *solvisti*. Aliae edd. exhibent vitiosum ἀπέσχισης. [Hoc ἀπέσχισης, quod editum erat de coniectura Scaligeri, Toupio quodammodo tueri videtur Etymologus p. 175. 41. v. Ἀγάρωτος. καὶ φάρσος, τὸ ἀπόσχισμα τῆς ἐσθῆτος. Graevius: μίτραν μὲν ἀπέσχισας. Hoc ἀπέσχισας, quod H. Stephanus dedit, etiam Scaliger in animo videtur habuisse. Is. Vossio placebat: ἀπέστιχες. Atque ἀπέστιχες vi transitiva, quam dicunt, vix sanum est. *Kiessl.*] Casaubono placet lectio, quam se invenisse dicit: μίτραν ἀπόστιχε' ἐς τι etc. *Hart.*

55. 56. Hic locus et ritus numini alicui sonas istas post concubitum consecrandi est notandus. Adi Schraderi Animadv. ad Musaeum p. 349. Aptē item laudat Warton. hoc epigramma votivum ex Anthologia Cephalae IV, 518.

Ζῶμά τοι, ὦ Λατοῖ, καὶ ἀνθημόντα κύπασσιν
καὶ μίτραν μαστοῖς σφιγντά περιπλομένην,

DAPHNIS.

Paphiae primum hoc ego donum offero.

PVELLA.

Exspecta, miser: forte aliquis supervenit: strepitum audio.

DAPHNIS.

Inter se loquuntur nuptias tuas cupressi.

PVELLA.

Amiculum mihi lacerum fecisti, sumque nuda.

DAPHNIS.

Aliud amiculum tuo tibi manus dabo.

PVELLA.

Ais te mihi omnia daturum, et fortasse posthac ne salem quidem dabis.

DAPHNIS.

Vtinam possem et ipsam animam tibi adiacere.

*θήματα Τιμήσσα, δυσωδίνωιο γενέθλιας
ἀργαλίον δεκάτη μηνι φουγούσα βάρος.*

— *πράτιστον* (quod etiam Valcken. recepit,) *ἔργον* — *ὀπάσσω* Brunck. — Idem versu seq. *τάχα κέν τις*. *Harl.*

57. *Maenalius argutumque nemus* pinosque loquentes *Semper habet*. Virgil. Ecl. VIII. 28. — *ἀλλάλας* pro *ἀλλήλας* ex edd. Flor. et Wintert. recepit Valcken. *Harl.*

58. 59. *Ἐμοὶ* scripsimus cum Schaefero: nam vulgatae *ἐμὸν* adversatur syntaxis graeca, quae in tali verborum structura epitheton, defectum articulo, postponi non patitur: quod monuit Schaefer. ad v. 57. *Kiessl.* *ῥάκος* ex edd. ante Stephanum, qui dedit *ῥάκος*, vulgatis revocavit Reiske. *ῥάκος ἐμμί* Brunck. — Idem in seq. versu restituit dorismum *ἄλλαν ἀμπεχόναν*, scripsitque *τήνας* pro *τῆς σῆς*, et *κρέσσονα* pro *μείζονα*. Valck. bene dedit, *ἄλλαν ἀμπεχόναν τᾶς σᾶς τοι μείζονα* —. *Harl.* Male mutavit Brunck. *κρέσσονα*: nam maius et laxius amiculum est praestantius. *Kiessl.*

60. 61. *φής* — *δοῦμεν*. *Dicis, te daturum esse*. Terent. Heaut. III. 1. 78. *dare denegaritis*. Conf. Wunderlich. Observ. Crit. p. 177. et Schaefer. ad h. l. *Kiessl.* *οὐδ' ἄλλα δοίης*, plane nihil, ne micam quidem salis dabis.

ΚΟΡΗ.

Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα· σὴ ἔρημιὰς οὐκέτι πιστή.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ῥέξω πόρτιν Ἐρωτι, καὶ αὐτῆ βῶν Ἀφροδίτα.

ΚΟΡΗ.

Παρθένος ἔνθα βέβακα· γυνὰ δ' εἰς οἶκον ἀφερῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλὰ γυνὰ μᾶτρη, τεκέων τροφός, οὐκέτι κό-
ρα. 65

Ὡς οἱ μὲν, χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν,
Ἄλλάλοις ψιδύριζον· ἀνίστατο φώριος εὐνά.

Proverbium hoc ex Hom. Odyss. XVII. 455. sumtum explicat Casaubon. ad h. l. *Harl.* [Adde dicta a Reiskio ad Idyll. XV. 17. Idem h. l. citat Callimach. Epigr. 51. ἐφ' ἧς ἄλλα λιτὸν ἐπέσθων. — Ad vs. 61. conf. Valck. ad Adoniazus. p. 341. C. — ἐπιβάλλην Brunck. *Kiessl.*] 62. Lectio σὴ ἔρημιὰς οὐκέτι πιστή, quae in recentiores edd. e Florentina et Stephan. venit, a Valcken. servata est. Reiske de coniectura dedit σὺ δὲ τιμᾶς οὐκέτι πιστήν· quod parum probabile videbitur. Elegantior est Toupitii correctio, σοὶ Νηϊᾶς οὐκέτι πιστή. [Dahlus et Manso hanc Toupitii correctionem in textum receperunt, quae sane et sua praestantia commendatur, et eo, quod in editione Florent. hoc carmen inscribitur Ὀρτυστὺς Δάφνιδος καὶ Νηϊδος, singulisque versibus pro Κ praeponitur Ν. Ceterum recte Dahlus Daphnidem Siculum illum pastorum herosa hinc ablegavit. Ad Theocritum respexit Nonnus Dionys. libr. IV. p. 122. Σοῖζτε παρθενή, νυμφεύομαι ἠδέϊ Κάδμω· Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα —. *Kiessl.*] Warton. audacter, ut ipse dixit, correxit: νεμέσαι· γαμηθεῖσ' οὐκέτι πιστή· Diana, ne irascare: *maritata iam, non amplius sum fida illa tua.* Ducta est haec emendatio e vestigiis edd. Call. aliarumque vett. in quibus hic locus legitur: Κ. Ἄρτεμι μὴ νεμέσα. Δ. σὺ δ' ἔγνημας. οὐκέτι πιστή. Κ. ῥέξω πόρτιν ἔρωτι. et tum versus 64. persona caret. Brunckius hanc a se excogitatam emendationem in textum recepit: Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα γαμηθεῖσα, οὐκ ἔτι πιστή. [Graefius haec proposuit: — μὴ νεμέσα, ἱερὸς σέθεν οὐκέτι —· aut σέο παρ-

PVELLA.

O Diana, noli succensere: tua illa solitaria non amplius
est fidelis.

DAPHNIS.

Faciam vitula Amori, et vacca ipsi Veneri.

PVELLA.

Virgo huc veni, et mulier domum abibo.

DAPHNIS.

At mulier mater, liberorum nutrix, non amplius puella.

Sic illi, florentibus fruentes membris,

Inter se susurrabant: surgebat furtivum cubile.

θένος aut denique, μή νεμέσα γαμετᾶ σύ γα, κοινῆτι πι-
στᾶ. Thom. Briggs malit, σὴ Ὀρηιάς. Equidem mihi
nondum persuadeo, lectionem ἐρημιάς, i. e. ἐρήμη s.
ἐρημιάς, deserendam esse. Nam neque vocabuli forma
habet, quod iure offendat, neque vsum vocabuli, quo
proprie quidem de regione solitaria accipitur, non li-
cet ad hominem transferre, ita vt σὴ ἐρημιάς, tua soli-
taria, dicatur puella tibi addicta, quae tui studio nu-
bere nõlebat. *Kiessl.*] De sacrificiis vero Dianae ob
amissam virginitatem oblatis ad iram illius sedandam
egit Schwebel. v. Idyll. II. v. 66. ibique Schol. *Harl.*

65. ῥέξω Brunck. — βῶν, vaccam, qua Veneri fiebat sa-
crificium: et βοῦς apud Theocritum semper est vacca.
Koehler versum ita distinguit: Δ. Ῥέξω πόρτιν Ἐρωτι.
Κ. Καὶ αὐτᾶ βῶν Ἀφροδίτᾳ. Mactabo vitulam Amori,
inquit Daphnis; ego vero, respondet puella, vaccam
Veneri. Toup̄ii emendatio αὐτὰν βῶν vera esse videtur
Valckenario. *Harl.* Idem sentit Mansō. Aptius tamen
oppositio Amoris et Veneris intenditur. *Kiessl.*

64. βέβακα γυνᾶ pro βέβηκα γυνῆ Brunck et Valcken. Com-
para Mosch. II. 161. et quae ad illum locum notavi in
Anthol. graeca poetica. *Harl.*

66. χλωροῖσιν in vno cod. λεχέσσειν coniicit Jacobs. *Kiessl.*

67. ψιδύρισσον Brunck. v. ad Idyll. I. 1. — ἀλλάλοις —
εὐνά pro formis vulgaribus Valcken. Bion VII. 6. Ly-
cida! aemulare λάθρᾳ Πηλείδᾳ φιλάματα, λάθρῳ εὐ-
νᾶν furtiva Pelidae oscula, furtivum concubitum. v.
ibi interpretes. Musaeus v. 257. κρυφίῃ εὐνή· et furta,

Χά μὲν ἀνεγρομένα γε διέστιχε μᾶλα νομύειν,
 Ὅμμασιν αἰδομένα, κραδία δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη,
 Ὅς δ' ἐπὶ ταυραίας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐναῖς. 70

furtivi amores etc. in poetis latinis frequenter leguntur. v. Paraeus et Schrader ad Musaeum v. 182. Sensus est: Postquam vero illecebris iam satis indulserant, votique compotes facti erant, ex cubili, in quo clandestinas nuptias celebrarant, consurrexerunt, et in diversas partes abierunt. v. Porti Lex. Dor. voc. *χλορός*. *Harl.* Apposite laudat Dahl. Lucret. IV. 1098. *denique cum membris conlatis flore fruuntur aetatis.* *Kiessl.*

68. 69. χά μὲν ἀνεγρομένα διαπέστιχε — αἰδομένα· κραδία pro formis vulgaribus Brunck. Lectionem ed. Florent. [ἀναγρομένη γε habet vnus cod. K.] ἀνεγρομένη γε recte probat Toupius, et graviter culpatur Reiskium, qui γε omittit et διέστιχε contra metri leges tuetur. Reiskius tamen etiam διανέστιχε coniecit ad syllabam fulciendam; Scaliger vero δὴ ἔστιχε. Valcken. dedit ἀνεγρομένα γε διέστιχε· in reliquis servavit formas doricæ a Brunckio inductas. Equidem γε inserui. Puellæ vero pudorem locis similibus Musæi v. 160. (ubi vide Schrader.) aliisque illustrat Warton, et addit, hoc idyllium latine redditum et commentario satis longo nec tamen ita luculenter et feliciter enarratum esse a Barthio, Adversar. libr. IV. 8. 9. p. 170 sq. *Harl.* Μᾶλα nomen est commune generi ovillo atque caprillo. sed hæc puella versu 46. capellas fingitur pascere. *Reisk.*

70. Post hunc vnus cod. Mediol. hæc addit: κτεν — θέχνησο τὰν σύριγγα τεῶν πάλιν ὄλβιε ποιμᾶν, Τῶν καὶ πομαγνῶν ἐτέρην σκεψώμεθα μολπήν. Etiam edd. Iunt. et Call. post hunc versum addunt ἦϊε, tanquam v. 71. initium. *Kiessl.*

Η Λ Α Κ Α Τ Α.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κή.

Γλανκᾶς, ὃ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας,
Γυναιξίν πόνοσ οἰκωφελέσσιν σὸς ἐπάβολοσ

De nihilo iucundissimum poemation pangitur. Bellissimae digressiunculae saepius intexuntur; summoque artificio, tum qua peritia fuerit in arte medica Nicias, tum qua industria Theugenis, vxor eius, in lana facienda, brevissime tamen, exponit poeta. Rationem denique, cur eolum miserit, affert pulcherrimam: vt nimirum haberet Theugenis, operi semper intenta, quo memoriam Theocriti sui, hospitis *φίλαιδου*, perpetuo revocare posset. Postremo, non minus verecunde, quam lepide concludit: „Te quicumque, *colus*, adspexerit, vltro dicet: — exiguo etiam muneri magna possit inesse gratia: omnia enim, quae veniunt ab amicis, honorem merentur.“ Haec ex Wartoni notis excerpta legisse, reor, haud poenitebit poetices studiosos. In Analectis Brunckianis est Idyll. XXVI. *Hark.*

1. *φιλέριθος* est *lanificii comes*. Warton iam laudavit Piersonum ad Moerid. Atticist. p. 558. v. supra Idyll. XV. 80. ibique Toupium in Epistola p. 356. *Hark.*
2. *γυναιξίν νόοσ* — *οἰκωφελέσσιν* cum Toupio dedit Valcken. — Pro *νόοσ* Scaliger coniecit *πόνοσ*, idque Schottus (Observatt. p. 98.) ex MS. protulit. Reiske et Warton putant, vtramque lectionem posse admitti, illeque locum sic explicat: magnum adiumentum matribus familias parcis, sedulis et frugi est cogitatio (*νόοσ*) mentis earum in te defixa, aut opera manuum (*πόνοσ*) tibi navata. Mihi tamen *πόνοσ* placet: atque Brunckius non solum hoc vocabulum, sed reliquam quoque Toupii emendationem et interpunctionem:

C O L V S.

IDYLLION XXVIII

Glaucae, o amica lanificii colus, donum Minervae,
Matronis frugalibus te exercere convenit:

Γλαυκαίην πόνοσ οίκωφελίσσιν, σὺ ἐπηβόλοισ.

Opera bonis matribus familias, quae tui compotes sunt:
in textum ita recepit, vt e vestigiis cod. Vatic. corri-
geret ἐπαβόλοισ. [Ex quatuor cdd. ἐπάβολος adnotat
Gaisford. hinc recepimus. *Kiessl.*] Valckenario tamen
vulgata ἐπήβολος genuina esse videtur. Wesselingium
ad Diodor. Sicul. I. 19. de hoc vocab. agentem iam
Toupius laudavit. Adde Porti Diction. dor. voc. ἐπή-
βολος. *Harl.* Ἐπίβολος, qui aliquid molitur, adsequi
studet: ἐπήβολος, qui adsecutus est, tenet, possidet.
Sic Wesseling. l. c. p. 22. conf. Schaeferi Melet. crit.
p. 48. adde Musgrav. ad Sophocl. Antigoni. v. 488. Erf.
inin. Toupius citat Homer. Odys. II. 319. οὐ γὰρ νηὸς
ἐπήβολος οὐδ' ἐρετῶν Γίνομαι. Porphyr. Quaestion. Ho-
mer. I. τὸ ἐπήβολος σημαίνει τὸν ἐπιτυχῆ καὶ ἐγκρατῆ. —
Recepimus cum Schaefero πόνοσ: nam νόσος ferri non
potest, nisi adiectivo ἐπήβολος tribueris significatio-
nem *addictus*, et pro σὸς scripseris *sol*, vt sensus sit:
mens matrum familias tibi addicta. At illa significa-
tio vix aliis exemplis confirmari poterit. De lectione
πόνοσ tamen dubito, an non commode dicatur πόνοσ σὸς
hoc sensu: *te exercere est munus matrum familias*. Re-
ctissime autem colus ipsa appellabitur πόνοσ mulierum,
modo σὺ γ' pro σὸς scripseris. *Kiessl.* „Ἐπηβολος, vt
observavit Sanctamandus ad Apoll. Rhod. I. 694. Ed.
Shaw. videtur in illis esse vocibus, quae pro diverso ac-
centu diversam habent significationem, vt μητροκτονος.
Ita significabit *compos* atque id cuius aliquis est *com-*

Θαρσεῦς ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νεῖλω ἀγλαάν,
 Ὅππα Κύπριδος ἰρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἀπαλῶ.
 Τὰδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα παρ Διός, 5
 Ὅππως ξεῖνον ἔμὸν τέρψομι ἰδὼν κἀντιφιλήσομαι,
 Νικίαν, Χαρίτων ἡμεροφώνων ἱερὸν φυτόν,
 Καὶ σέ, τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν,
 Δῶρον Νικίας εἰς ἀλόχῳ χέρσας ὀπάσσομεν.
 Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρεῖοις πέπλοις, 10
 Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοις ὑδάτινα βράκη.

ros, quae posterior significatio huic loco convenit. Legendum igitur,

Γυναιξιν πότες οἰκωφείσσι σὸς ἐκφῶλος, non ἐκῆβελος.^α

Thom. Briggs. — Codices haec corrupta offerunt: οἰ-

κωφελισαῖσιν· οἰκοφελι σαῖσιν sine σός· οἰκωφελιασσαῖσιν
 οἰκωφείλα σαῖσιν ἐπάβολος. Kiessl.

5. 4. Θαρσοῖς cod. Vatic. — ὑμάρτη dedit Brunck ex apogr. Ald. ὑμάρτει Brodaeus quoque iam attulit, habetque edit. Commel. [Reisk. observat, Brodaeum afferre ὑμάρπει, et pro eo ὁμάρτει corrigere. ὁμάρτη ex tribus cdd. adnotat Gaisford. ὑμάρτη habet Iunt. et ὑμάρτει Call. K.] Idem Brunckius in notis veram commendat scripturam Νήλω, laudatque Perizon. ad Aelian. V. H. VIII. 5. Neleus enim, Codri filius, relictis Athenis, quum in Ioniam pervenisset, condidit ibi sive instauravit atque munivit Miletum, teste eodem Aeliano, l. m. vbi vid. Perizon. et Gronov. p. 553. [Nellew tuetur Wesseling. ad Herodot. IX. c. 97. p. 755. Conf. de hoc nomine Davis. ad Max. Tyr. XXXV. p. 625. Obs. Miscell. T. III. p. 236. — Strabon. XIV. p. 500. Tz. (p. 653. Cas.) καὶ Μίλητον δ' ἔκτισεν Νηλεύς ἐκ Πύλου τὸ γένος ὦν. Adde Siebelis. in Not. ad Hellen. p. 341. — Nos reliquimus Nellew nam potest hoc εἰ esse dialecti, vt in θελβαθεν, ἀείτα, et aliis. Kiessl.] — καλάμω χλωρὸν ὑπαὶ καλῶ Brunck. ex coniectura Wartoni, ad metrum tuendum. Harl. Graefius etiam hoc proposuit:

ὅππα Κύπριδος ἰρὸν καλάμω χλωρὸν ὑπαὶ παχεῖ
 est enim arundinis peculiare genus κάλαμος παχὺς καὶ

Confidens nos sequere in Nilej vrbem illustrem,
 Vbi Veneris sacrum viride in arundineto tenero.
 Eo enim navigationem prosperam petimus a Iove,
 Vt hospite meo praesens oblecter, et vicissim amer,
 Nicia, Gratiarum suave loquentium sacro germine,
 Teque, multo labore ex ebore factam,
 Munus in coniugis Niciae manus tradamus.
 Hac multa opera perficies, viriles vestes,
 Multas quoque, quas mulieres gestant, thalassinas.

- κοῖλος, παρὰ ποταμοῖς φυτόμος, ὅς καὶ δόναξ καλεῖται, ὑπὸ τινῶν δὲ Κύπριος. Dioscorid. d. Mat. med. I. 114.
 — Briggs coniecit ἀπλώ. Jacobs. χλωρὸν ἐπακτίω. Equidem malim geminatione Aeolica scribere ἀππαλῶ, vt Idyll. XXIX. v. 56. ἐννοχλεῖς aut sine adspiratione, ὑπ' ἀππαλῶ quo ducit lectio cod. ὑπαπάλω. Scaliger ὑπᾶ καλῶ. — Athen. XIII. p. 572. F. Ἄλεξις ὁ Σάμιος — τὴν ἐν Σάμῳ Ἀφροδίτην, ἣν οἱ μὲν ἐν καλάμοις καλοῦσιν, οἱ δ' ἐν ἔλει, Ἀττικαὶ φησὶν ἑταῖραι ἰδρύσαντο ex emendatione Valckenarii in epist. ad Röver. p. XXIX. vbi addit, Periclis in expeditione comites in Samo Veneri statuam dedicavisse, quae a loco, in quo fuerat collocata, diceretur Ἀφροδίτη ἐν καλάμοις, sive Ἀφροδίτη ἐν ἔλει. Adde Jacobs. in Attisch. Mus. II. 3. p. 179. ad fragmentum Athenaei Lib. XIII. p. 595. Kiessl.
5. 6. αἰτήμεθα tres cdd. K. — Vs. 6. τέρωμαι] Futurum medium pro passivo: vt laetitia fructum capiam ex obtutu hospitis mei. v. Hemsterh. ad Thom. Mag. p. 852. et Valcken. ad Idyll. I. 26. Harl.
9. 10. Hemsterhus. pro Νικίας scribendum putabat Νικία at vide ad Idyll. XV, 10. — χεῖρας est χείρας (quod ipsum habet Cd. Vat.). v. Fischer. ad Weller. I. p. 151. qui citat Eustath. ad Iliad. α. p. 110. 37. Gregor. Corinth. p. 587. Maittair. de Dial. p. 270. — In edit. Florent. est ἀνδρείους. Hemsterhusii emendationem ἐπέλεισεν probabilem iudicat Valcken. — Graefius suspicatur ἀνδρείους πέλους, vt haec sint addita ad ἔργον per appositionem. Recte, opinor. Kiessl.
11. ὑδάτινα βράκη, h. e. molliculas, delicatulas, quales fuerunt Milesiorum; vide Antipatri Epigramma in A a a

Δις γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακῶς ἐν βοτάνῃ πόκως
 Πέξαιντ' αὐτοετεί, Θευγενίδος γ' εἵνεκ' εὐσφύρω.
 Οὕτως ἀνυσιεργός φιλέει δ' ὅσα σαόφρονες.
 Οὐ γὰρ εἰς ἀκίρως οὐδ' ἐς ἀεργῶς κεν ἐβολλόμαν 15
 Ὀππᾶσαι σὲ δόμω, ἀμετέρας εὖσαν ἀπὸ χθονός.
 Καὶ γὰρ σοι πατρίς, ἂν ὡς Ἐφύρας κτίσσε ποτ'
 Ἀρχίας,
 Νάσω Τρινακρίας μυελόν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
 Νῦν μὰν οἶκον ἔχοισ' ἀνέρος, ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ

Toupii Epistola etc. ad Idyll. XV. p. 341. et confer Sapphus fragm. XLII. ibique Vrsin. et Wolf. Βράκεια vero, quae multa arte solebant elaborari, pars erant vestitus muliebris. v. Warton. *Harl.* ὑδάτινα, wasserblaue. Ovid. art. III, 177.

hic (color) vndas imitatus habet quoque nomen ab vndis: crediderim Nymphas hac ego veste tegi.

Lucret. IV, 1120. *thalassina*, meerfarben. Conf. Voss. ad Virg. Georg. p. 844. De voc. βράκεις, i. q. ῥάκεις, vid. Gregor. Cor. p. 572. Maittair. p. 220. Beck. ad Aristoph. Plut. 540. *Kiessl.*

12. 13. μαλακῶς — πόκως pro forma vulgari Wintert. et Brunck. — δις — πέξαιντο vid. ad Idyll. V. 98. — αὐτοετεί nubem vocabulorum ex αὐτός compositorum collegit Passovius in libello saepius citato p. 80 sq. — Vs. 13. εἵνεκ' ex ed. Winterton. in quasdam recentiores editiones, etiam Reiskian. et Valckenar. venit; εἵνεκ' veteres edd.; ἔννεκ' Brunck. ex ed. Flor. et apogr. Aldino. αὐτοετεί — ἔννεκ' — ἠϋσφύρω cod. Vat. — ἔννεκ' perplacet propter Aeolica ἐγένετο pro ἐγείνετο, κτένω pro κτείνω, et similia. Vide Grammaticos citatos ad vs. 9. *Kiessl.*
14. οὕτως Brunck. Penelope, Helena (Homer. Odyss. IV. 150.), Lucretia, etc. lanificae adsiduae nemini non notae. Adde Wartonum. *Harl.*
15. ἀκίρως, ubi nullus manuum labor, h. e. segnes, Winterton et reliq. recentiores. ἀκίρας vel ἀκίρας veteres editiones. *Harl.* „Forte legendum ἄκίρας vel ἄχερας pro ἄχειρας. neque in aedes manibus operariis carentes, a familia lanificio dedita desertas; neque in aedes se-

Bisenim in anno agnorum matres mollia in pascuis vellera
Tondenda praebeant, propter Theugenidem pulcris talis:
Adeo est operosa: amatque quae amant honestae.

Non enim in ignavam neque otiosam velim

Te dare domum, ortam ex nostra terra.

Etenim tibi patria est, quam ex Ephyra condidit olim
Archias,

Insulae Trinacriae medullam, probatorum virorum urbem.

Nunc sane domum tenens viri, qui multa novit salutaria

gnes, quibus familia quidem non desit numerosa, veruntamen ea familia pigritiae studeat atque desidiae se tradat." *Reisk.* Conf. Schneideri Lex. gr. s. v. ἀκιδνός. *Kiessl.* — ἐβαλλόμεαν ex edit. Brubach. et Steph. venit in sequentes. Friscae tamen habent ἐβολλάμαν at ed. Commel. ἐβολλόμαν, qui antiquissimus scribendi mos fuit, pro ἐβουλόμην. vid. Koen. ad Gregor. Corinth. de Dial. p. 82. = 191. idque vnice et iure, reor, probavit atque illustravit Toupius, rescripsitque Brunckius. [Adde Fischer. ad Weller. I. p. 105. K.] Etiam Valckenar. dedit ἐβολλόμαν, probatque Reiskium et Brunck., quorum ille suasit, hic recepit κεν pro μέν. ceterum Reiske malit κεν ἐβουλόμαν, aut potius παρεβολλόμαν, temerarium cepi consilium. Warton probat vulgatum. *Harl.*

17. 18. h. e. Syracuseae, colonia Corinthiaca: nam Ephyra est Corinthus. [Vide ad Idyll. XV. 91. XVI. 83. De vocabulo κίζειν vsurpari solito de colonis deducendis conf. Wesselingii Obs. var. L. II. cap. XV. p. 208 sq. et Cuperi Obs. III. 9. quas citat Siebelis. ad Hellen. p. 106. *Kiessl.*] — Vers. 18. μυελόν, medullam, h. e. Siciliae partem fertilissimam. Simili metaphora vsus est Callimach. H. in Del. 48. ex mente Vulcan. et Fabri, μαστόν Παρθενίης, h. e. Samum pinguem: sed compara Spanhem. aliosque interpretes. *Harl.* Adde Schol. ad Pind. Pyth. IV. 14. Lycophr. v. 534. Varro de R. R. I, 7. 10. *Caesar* — campos Roseae Italiae dixit esse sumen. Quae repetit Plinius 17, 4. extr. *Kiessl.*

19. 20. ἔχουσ' pro ἔχουσ' Winterton. Brunck. et Valcken. — νόσως pro νόσους Brunck. qui praeterea in fine vers.

Ἀνθρώποισι νόσος φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλπέ-
μεν, 29

Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἔραναν μετ' Ἰαόνων,

Ὡς εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλη,

Καὶ οἱ μνάσθιν αἰεὶ τῷ φιλαοιδῷ παρέχης ξένω.

Κεῖνο γάρ τις ἐρεῖ τῷ, ποτιδῶν δ', ἣ μεγάλα χάρις

Δώρω ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ παρ' φι-
λων. 25

19. σύγα malit. *Harl.* Eustath. p. 651. 45. σοφὸς σύ-
φος Αἰολικῶς. vid. Maittair. de dial. p. 212. *Kiessl.*
21. 22. ἔραναν cod. sext. Vatic. edd. Flor. Reisk. Win-
terton. Valcken. et Brunck. idque Warton. et Toup.
probarunt. v. Homer. Iliad. v. 575. Vulgo ἔρασειαν,
quod contra metrum est. ἔρασθην correxerat Scaliger.
[ἔραναν ex quatuor cdd. adnotat Gaisford. K.] — Vers.
22. πέλη edd. Flor. Wintert. Reisk. Valck. etc. alii πέ-
λοι. *Harl.* [Duo cdd. etiam πέλει, vt assolet. *Kiessl.*]
25. 24. Vnus cd. μνάσθιν — παρέχους. — Vs: 24. pro vul-
gato ἐρεῖτω Scaliger coniecit ἐρεῖ τῷ, quod firmavit au-
ctoritas apographi Aldini et cod. Vat. sexti, receperunt
que Brunck. et Valcken. *Harl.* Gaisford. ex vno cod.
adnotat κείνος — ἐρεῖ τῷ ποσιδῶν. *Kiessl.*
25. σὺν pro ξὺν ex cod. Vatic. recepit Brunck. vide ad
Idyll. X. 11. — φίλων] Forte repones, ex Vaticano sex-
to, φίλω pro φίλον· vbi pro τιμᾶντα scribitur τιμᾶτα
quod hic, licet inusitatum, non incommodum. *Warton.*
Huius quoque ultimam animadversionem adscribere iu-
vat. „Qui legit hoc Idyllium, teneat animo, quod
prius equidem monui, praestantissima fuisse vellera
Milesia, artesque ideo lanam faciendi plurimum viguis-
se Mileti. Dignissima ergo tali munere, colo scilicet
eburnea, pulcre expolita, Milesia mulier: ea praeser-
tim, quae tantopere lanificio praecelebat inter popu-
lares suas, vt, ipsius in gratiam, bis eodem anno ma-
trices oves, lana mollissima praeditae, tonderentur.
Aliter multa perit carminis huius venustas.“ Conf.
Virgil. Georg. III. 506 sq. et Valcken. ad Adonias. v.
127. p. 406. *Harl.*

Π Α Ι Δ Ι Κ Α .

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κθ'.

In Brunckii Analectis est Idyll. XXV. Digna sunt War-
toni verba, quae hic repetantur: „In argumento graeco,
quod, huic carmini praemissum, legere est in Vaticano
sexto, dicuntur haec *αιολικὰ παιδικὰ*, quae nempe
scripsit in puerum quemdam, eius amicitiam, levitate
nimia, deserentem. Dein haec de metro adferuntur:
Τὸ δὲ μέτρον τοῦτο σαφικὸν πεντάμετρον τεσσαρακαίδεκάσύλλων. Forte vel pars, vel supplementum,
poematis huiusce carmina sunt illa, *παιδικὰ* etiam
dicta, quae primus protulit magnus Casaubonus ad
Diogenem Laertium, not. libr. II. §. 71. p. 121. Titulum
vulgatum, ΠΑΙΔΙΚΑ, commode illustrat Athenaeus:
*Στησίχορος δ' οὐ μετρίως ἐρωτικὸς γενόμενος, συνέστησε
καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τῶν ᾠσμάτων, ἃ δὴ καὶ τὸ
παλαιὸν ἐκαλεῖτο παιδικὰ ἢ παιδιὰ. Stesichorus autem
amori non mediocriter deditus, eum canticorum modum
composuit, quae olim παιδικὰ et παιδιὰ vocarunt, scil.
pueriles lusus et delicias. libr. XIII. p. 601. ed. Casaub.*
Sic et ὕμνους παιδείους, *hymnos in laudem puerorum*,
memorat Pindarus Isthm. II. 5. — Conferendus est huc
inprimis Lexicographus in Montefalconii Biblioth. Coisl.
p. 474.“ Fragmentum a Casaubono prolatur Reiskius
infra post Epigrammata adiecit, Wartonus autem,
Valcken. Brunck. aliique huic continuo Idyllio subtexuerunt.
Harl. Hoc carmen Vir doctissimus, *Frid. Thiersch* in
dissertatione, qua Specimen editionis Symposii Platonis
dedit Gottingae MDCCCVIII. p. 25 sqq. Alcaeo tanquam
auctori vindicare studuit. Eius sententiam impugnavit
Vir praestantissimus *Aug. Matthiae* in Programmate
scholastico, Altenburgi MDCCCXV. edito. Summam
disputationis horum

A M O R E S.

IDYLLION XXIX.

duumvirorum hic suo loco repetimus. Quum hoc idyllium non in omnibus cdd. neque in vetustis editionibus, Aldina a. 1495. et Lovaniana a. 1520. quae e cdd. expressae sunt, perscriptum reperiatur, concludit inde *Thierschius*, esse id illis adnumerandum, quae, rupta bucolicorum compage, Theocrito modo adscriberentur, modo, vt ab eo aliena, e reliquorum numero et contextu eiicerentur. Magis rem dubiam facit dialectus, qua scriptum est, *aeolica*, quae post Sapphus et Alcaei aetatem, deficiente inter Aeolenses poseos flore, e carminibus iam dudum evanuerat. Sunt quidem formae aeolicae per librarios magnam partem carmini abstersae et doricae illatae; sed non minima tamen earum copia etiamnum in vetustis exemplaribus imperitorum manus elapsa est. Est autem res nullius inter Graecos exempli, vt poeta aliquis nullo sive vsu seu necessitate coactus sermonem patrium damnet et dialectum peregrinam sequatur. Neque possunt derelictae patriae dialecti auctores afferri neque Tragici in choris, neque Aristophanes in *Lysistrata* extrema, neque Epici sequiores. Theocrito igitur adscribi non potest. — Pro Theocrito quidem carminis auctore non pugnat *Matthiae*; quanquam, quod de vsu dialecti peregrinae dixit *Thiersch*, de antiquioribus poetis graecis ante Alexandri aetatem verum esse videtur, de Alexandrinis non videtur, siquidem etiam inter Callimachi hymnos, Ionica seu verius epica dialecto scriptos, hymnus in lavacrum Palladis Doricam habet. — Tum nihil inest in hoc carmine dialecto Aeolicae proprium, nisi nonnullae verborum formae, quas Grammatici Aeolibus tribuunt, vt *ἀρετον* pro *ἔρετον* v. 13. (quan-

quam ab ε in ο mutanda ne Diores quidem abstinerunt:)
 υμοιον v. 20. στύματος et πεδέρομαι pro μειέρομαι v.
 25., πίδα pro μετά v. 58. Nam ας pro έως v. 20. non
 tam Aeolum est, quam Doriensium; τυ pro σύ et pro
 σέ enclitico v. 25. etiam Doricum est; et voce μέθος
 pro πρόσωπον v. 6. vtuntur etiam Tragici, vt Sophocl.
 Antig. 529. Euripid. Herc. fur. 1207. Non rectius igitur
 dici poterit hoc carmen dialecto aeolica scriptum esse,
 quam cantica lyrica in atticorum poetarum fabulis do-
 rica; eodem etiam iure carmen 28. inter Theocritea
 Aeolicum dici possit: in quo praeter formas aeolicas,
 vt v. 3. ύμάροτη (fortasse etiam βύλλεσθαι pro βούλεσθαι,
 όππάζειν pro όπάζειν Aeolum magis quam Doriensium
 propria sunt;) reperitur etiam vox mere Aeolica, βρά-
 κη pro βράκη v. 11. Contra litterae Aeolicae s. digammi,
 qua vt poetae Aeolicos omnes, sic Alcaeam vsum esse
 omnes consentiunt, ne vestigium quidem in carm. 29.
 reperitur. — Audiamus porro *Thierschium*. Quum igitur
 hoc carmen Theocrito adscribi nequeat, adscriben-
 dum est poetae Aeolico, et maxime quidem omnium ei,
 qui carminibus de puerorum amoribus inprimis inclu-
 duit, Alcaeo: cuius item ingenio, quale id cognitum
 habemus ex veterum criticorum iudiciis et imitationi-
 bus Horatii (conf. de Alcaeo Cicer. Tusc. III. 33. Ho-
 rat. Carm. I. 52. 11. Quintil. libr. X. c. 1. coll. Dionys.
 Hal. libr. inscripto: τῶν ἀρχαίων κρίσις· T. V. §. 8. p.
 421. ed. Reisk. Horat. Od. XVIII. libr. I.), hoc carmen
 egregie convenit. Nec metrum repugnat, quod con-

stat ex dimetro choriambico catalectico — υ υ — υ υ —,
 qui novo choriambo in dactylum exsiliente augetur et

a basi incipit, ita quidem: π υ, — υ υ — υ υ — υ υ
 — υ —. Rem denique conficere videtur hoc Scho-
 lion in Platonis Symposium p. 51. (ad verba: οἶνος ἄνευ
 τε παίδων καὶ μετὰ παίδων ἦν ἀληθής· p. 217. e. Steph. p. 107.
 Wolf.) οἶνος καὶ ἀλήθεια, ἐπὶ τῶν ἐν μέθῃ τὴν ἀλήθειαν λε-
 γόντων. ἔστι δὲ ἄσματος Ἀλκαίου ἀρχὴ οἶνος, ὃ φίλε παιῖ, καὶ
 ἀλήθεια. καὶ Θεόκριτος. τινὲς δὲ γασιν, κ. τ. λ. Patet,
 huius scholii auctorem, qui aperte huius ipsius carmi-
 nis initium respexit, locum Theocriti memoriter lau-
 dasse; hinc attica forma ἀλήθεια est posita, et λέγεται

omissum: quod tamen omitti licebat, quum solum proverbium respiceretur, *οἶνος καὶ ἀλάθεια*. Quod autem a Scholiasta ille versus Theocritei quoque versus initium dicitur; verba καὶ Θεόκριτος adscripta videntur ab alio quodam, qui hoc carmen, quod alter in suo Alcaeo legisset, in Theocrito legeret. Denique si quaeritur, qui sit factum, vt hoc carmen Alcaei ex ipsius auctoris libro decerptum bucolicorum carminum volumini insereretur; hoc non mirum videbitur ei, qui cogitaverit, non semel vsurpatam esse hanc licentiam, vt diversorum auctorum opera, in simili argumento versantia, in vnum volumen coniungerentur; atque *Παιδικῶν* horum argumentum fere totum redit in Idyllio XXIII. *Ἐραστής ἢ Δυσέριος*. Haec Thierschius. *Matthiae* contra affirmat, pluribus de caussis se non adduci, vt credat, Alcaeo tribuendum esse carmen. *Primum* enim dialectum Aeolicam, qua Alcaeus vsus est, si quis eius poetae fragmenta vel pauca illa, quae in Ursini et Stephani collectionibus leguntur, diligenter perlustraverit, longe plura a Dorismo recedentia habuisse, quam in hoc carmine occurrunt, intelliget. *Deinde* verosimile non est, Alcaei, in cuius carminibus emendandis Aristophanem et Aristarchum elaborasse accepimus (v. Villoison. Prol. ad Homer. p. LIX. Schol. Aristoph. Plut. v. 253. et Hemsterh. ad h. l.), carmen aliquod ad Theocritum, aequalem fere illorum grammaticorum poetam, referri potuisse; tum multa quidem seriorum et poetarum et aliorum scriptorum opera antiquioribus tributa esse constat, antiquioris vel antiquissimi adeo carminis seriori poetae assignati ne vnum quidem exemplum ex tota antiquitate afferre quisquam possit. His argumentis Scholiastae Platonis auctoritas non mediocriter labefactatur; magis vero etiam infringitur Scholio ad Lycophron. 212. *ὅτι οἱ οἰνωθέντες τὰ τοῦ λογισμοῦ ἀπόρρητα ἐκχαίρουσιν ὅθεν καὶ Ἀλκαῖος φησὶν ὀἶνος γὰρ ἀνθρώποις διοπτρῶν*. Quamvis enim haec duo loca non ita inter se pugnent, vt alterutrum falsum esse necesse sit; — potuit enim Alcaeus bis eandem sententiam diversis verbis enuntiare — tamen, quum Scholion ad Platonem tot aliis incommodis laboret, vt auctorem eius errasse vix negari possit, ex hoc ad Lycophronem scholio causa si-

Οἶνος, ὃ φίλε παι, λέγεται, καὶ ἀλάθεια
 Κάμμες χρη̄ μεθύοντας ἀλαθείας ἔμμεναι.
 Κη̄γων̄ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῶ.
 Οὐχ ὄλας φιλέειν μὲ ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας,
 Γινώσκω τὸ γὰρ ἄμισυ τᾶς ζοίας ἔχω, 5
 Ζῆ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
 Χῶταν μὲν τὴ θέλης, μακίρεσσιν ἴσαν ἄγω
 Ἀμέραν ὅκα δ' οὐκ ἐθέλης τυ, μάλ' ἐν σκοτῶ.
 Πῶς ταυτ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίας διδῶν;
 Ἀλλ' αἱ μοί τι πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ, 10
 Τῷ κεν λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις

mul erroris cognoscitur, et Scholiastam Platonis duo
 loca eiusdem sententiae confudisse, et Alcaeo tribuisse,
 quod Theocriti esset, intelligitur. Forsitan tamen haec
 non est Scholiastae culpa, sed eius qui hoc Scholion
 descripsit, et locus ille sic scribendus est: ἔστι δὲ ἄ-
 σματος Ἀλκαίου ἀφή. ** καὶ Θεόκριτος οἶνος, ὃ φίλε παι,
 καὶ ἀλήθεια, ita ut versus Alcaei οἶνος γὰρ ἀνθρώποις διο-
 πτρον cum duobus praecedentibus omissus lacunam re-
 liquerit. Est enim versus ille tertius in systemate Al-
 caico $\sigma - \upsilon - \sigma - | \sigma - \upsilon - \sigma$, ut alii, quos servavit He-
 raclides Ponticus *περὶ ἀλληγ. Ὀμ.* p. 15. ed. Schow. Hacte-
 nus Matthiae, cui prorsus adstipulamur. Thierschii opi-
 nionem probarunt Boeckhii in *Museum der Alterthums-*
Wissensch. II. 2. p. 175. et Schneiderus. v. Schaefer.
 ad Gregor. Cor. p. 586 sq. Item Heindorfius ad Horat.
 Serm. p. 105. Atque iam ante Thierschium Alcaei hoc
 carmen esse suspicatus erat Philippus Wehnertus, re-
 ferente Iacobsio ad Theocritum p. 245. a. 1808. — Her-
 manni de hac re hoc legitur iudicium ad Vigerum p.
 925. „Quod carmen nisi firmiteribus argumentis, quam
 quae ex scholiasta Platonis p. 51. deprompta sunt, Al-
 caeo vindicetur, non ausim ad hunc auctorem referre.“

- 1 — 5. *In vino est veritas.* v. Erasm. Chiliad. in Pro-
 verb. Collect. Frsf. p. 450. Adde Toup. in Appendic.
 ad h. l. Mitscherlich. ad Horat. I, 18. affert ex Brunck.
 Gnom. gr. p. 254. *κάτοπτρον εἶδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ*
νοῦ. — Vers. 2. ad μεθύοντας intellige ὡς. v. ad L. Bos.

Vinum, o care puer, dicunt, et veritas:

Et nos decet vt ebrios veraces esse.

Et ego dicam, quae in pectoris recessu recondita sunt.

Non toto me animo vis amare:

Intelligo: quod enim dimidium vitae habeo,

Vivit ex tua forma, et reliquum perii.

Et quando tu volueris, immortalibus similem ago

Vitam: quando non volueris, densis in tenebris.

Qui hoc convenit, amantem aerumnis tradere?

At si quid mihi obtemperes, iuvenis seniori,

Tum, quando et tibi ipsi melius erit, me laudabis:

Ell. p. 781 sq. *κᾶμμε* et vers. 3. *κῆγῶν* Brunck. et *κῆγῶν* pro *κῆγῶ* etiam Valcken. — vers. 3. Thiersch. in Act. Monacens. T. I. p. 210. scribit: — *μὰν ἐρέω, τὰ φρενῶν* —. Repugnat Hermann. ad Viger. p. 926. *Kiessl.*

4. 5. *ἐθέλεισθα* est indicativus. v. Matthiae in gram. gr. p. 247. — Vs. 5. *γυγνώσκω* Thiersch. l. c. qui formas *γίνομαι* et *γινώσκω* infimae Graecitatis habet. At vid. Etymolog. p. 478, 49. 480, 54. — *ἄμισυ* pro *ἡμισυ*, quod Valcken. et Brunck. receperunt, legitur in multis codd. Idem ex edd. Call. et Flor. dederunt *ζῶτας*. reliquae omnes habent *ζῶτας*. *Kiessl.*

6. 7. *Ζῆ* pro *ζῆ* Winterton. et Valcken. — *τᾶς σαῦς ιδέας* (scil. *ἐνεκα*) correxit Warton. et Brunck. recepit. — Vs. 7. *τὸ* pro *οὐ* Brunck. et Valck. *Hartl.* Ad vs. 6. conf. dicta ad Idyll. XIII. 58. *Kiessl.*

8. 9. Vulgo *ὄκκα δ' οὐκ ἐθέλεις*. Recepimus lectionem Schaeferi a pluribus cdd. apud Gaisford. confirmatam. Adde Hermann. ad Viger. p. 925. Thiersch. malebat, *ὄκα δ' αὐτε θέλης τὸ*. — Vs. 9. *ταῦτ' ἄρμενα* cum Brunck. pro *ταῦθ' ἄρμενα*, quod reliquerunt Valcken. et Gaisford. — *διδῶν* Doricum est. Vid. Hermann. in Museo antiq. stud. Vol. I. p. 252. et Buttmann. ibid. p. 242. *διδως* quinque cdd. *διδῶ* Call. *Kiessl.*

10. 11. *αἶ μοι* cum Brunckio. — Vs. 11. *τῶ κεν* cum Brunck. ex ed. Flor. et Schaefero, probat etiam Valcken. Vulgo *τῶ καί*. *Kiessl.*

Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἐνὶ δεινδρέῳ,
 Ὅππα μὴδὲν ἀπίξεται ἄγριον ὄρπετόν.
 Νῦν δὲ τῷδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
 Ἄλλον δ' αὔριον ἐξ ἑτέρῳ δ' ἕτερον ματῆς. 15
 Καὶ κεν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσῃ,
 Τῷ δ' εὐθύς πλέον ἢ τριέτης ἐγένεν φίλος
 Τὸν πρῶτον δὲ φιλεῦντα τριταῖον ἐθήκαο.
 Ἄνδρῶν τῶν ὑπερανορέων δοκίεις πνέειν.
 Φίλει δ', ἄς κε ζῴης, τὸν ὕμοιον ἔχειν αἰεὶ. 20
 Αἰ γὰρ ὧδε ποῆς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσσαι
 Ἐξ ἀστῶν ὁ δὲ τοί κ' Ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι,
 Ὅς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
 Κῆμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέῳ.

12. 13. καλιὰν] Schol. ad Apollon. Rhod. I. 170. Καλιῆ,
 ἀντὶ τοῦ, οἰκίᾳ. κυρίως δὲ ἢ ἐκ κάλων κατασκευασμένη.
 κάλα δὲ τὰ ξύλα. ξυλίνας γὰρ ἐχρῶντο τὸ παλαιὸν οἰκίαις,
 λίθων μὴδέπω ἐπινοηθέντων. — Μοχ δεινδρέῳ pro vulgato
 δεινδρίῳ cum Valcken. et Brunck. Vid. Gregor. Cor. p.
 589. — Vs. seq. Brunck. ὄππη sine iota subscripto.
 ὄππα Valcken. Vulgo ὄππη. In cdd. est ὄπη et ὄποι
 item ἀπίξεται. Tum ὄρπετόν cum Valck. ex ed. Flor. pro
 vulgato ἔρπετόν. Obversabatur poetae, monente Schae-
 fero, Sapphicum illud: Ἔρος — γλυκὺ πικρὸν ἀμάχανον
 ὄρπετον. Heph. Enchirid. p. 24. Ed. Volger. p. 46.
 Conf. Bion. Idyll. II. et Theocrit. Idyll. XV. 120 sqq. K.
14. 15. Valck. malit νῦν δ' ἐν τῷδε. — Vs. 15. ματῆς sine
 iota pro ματεῖς Brunck. In cdd. est μάθης et μάτα. K.
16. Reiske pro vulgato καὶ μὴν ex ingenio dedit κ' αἰ μὲν,
 vti hic scribendum censuerunt etiam Scaliger, et Koe-
 nius ad Gregor. Corinth. p. 114. = 250. Nos cum Val-
 cken. Toupio, Brunck. et Schaefero dedimus καὶ κεν,
 lectionem edit. Flor. et quinque codicum: item cum
 Toupio, Brunckio et Schaefero αἰνέσῃ pro αἰνέσαι.
 Brunckius tamen putat, bene quoque se scribere po-
 tuisse καὶ μὲν σεῦ — αἰνέσαι et καὶ μὲν est in Ald. apogra-
 pho. ῥέθος, facies. Hesychius: ῥέθος, πρόσωπον, πα-
 ροιά. Toup. laudat Schol. ad Homer. Iliad. XXII. 68.
 ῥέθεα λέγουσι τὰ τοῦ σώματος μέλη, ἐπειδὴ κατὰ παντὸς
 μέλους τὸ ζωτικὸν καὶ ψυχικὸν ἐστι. ῥέθη δὲ τὰ ζῶντα

Fac nidum vnum vna in arbore,
 Quo nulla perveniet saeva bestia.
 Nunc autem hoc die alium tenes ramum,
 Alium cras: alterumque post alterum quaeris.
 Quod si quis tuum pulcrum os conspectum laudaverit,
 Huic statim amicus factus es plus quam triennis;
 Primum vero amantem tertio loco posuisti.
 Superbiam videris spirare.
 Ama, dum vives, consimilem semper habere.
 Nam si sic feceris, bene audies
 Apud cives, et Amor tibi non gravis erit,
 Qui virorum animos facile superat,
 Et me mollem fecit ex ferreo.

μέλη, δι' ὧν ῥέζομεν τι. Αἰολεῖς γὰρ ῥέθος τὸ πρόσωπον
 καὶ ῥεθομαλίδας τὰς εὐηροσώπους. *Kiessl.*

17. τῷ δ' coniunctim Brunck. et Valck. Non probō: vide
 ad Idyll. I. 11. *Kiessl.*

18. ἐθήκασ] Vitiosae sunt lectiones ἔθηκας et ἔλετες. *Valck.*
 Thom. Briggs:

τὸν πρῶτον δὲ φιλεῖντα τριταῖον ἐθήκασ
 ἀνδρῶν τὴν ὑπερηγορίαν δοκέει πνεῖν.

Kiessl.

19. Brunck. admisit in textum Valckenarii suspicionem
 ad Euripidis Phoeniss. v. 192. p. 62. χλιδῶντων ὑπερηγορίων
 δοκέει πνεῖν superbus amare videris delicatulus.

Hesychius enim: ἐμπνέει μου, ἐρᾷ μου, ποθεῖ με. Valck.
 enim ὑπερηγορίων non genitivum pluralem, sed parti-
 cipium esse censet. Dissentit Reiske, et vulgata le-
 ctione probata, supplet πνεῦμα spiritus spiritum viro-
 rum superbiorum, h. e. imitatis insolentes mores arro-
 gantium. *Harl.* Sex cdd. ὑπερηγορίων, quod reposui. *K.*

20. ἄς κε ζῶης pro vulgato ὡς κε ζῶης, dum vivas, ex ed.
 Florent. et apographo Ald. receperunt Brunck. et Valck.
 hancque lectionem aeolicam aut doricam Toup. eximi-
 am esse contendit. ἄς, ἔως, ὕπως, μέχρις οὐ, Hesy-
 chius. Adde Koen. ad Gregor. Cor. de Dial. p. 81. (p.
 188.). — Item Brunck. et Valck. ex apogr. Aldino ae-
 licum dederunt τὸν ὕμοιον, et Brunck. more suo, ἔχην
 pro ἔχειν. *Harl.*

22 — 24. τοι κ' ἔρος Brunck. ex Ald. apographo, cui ad-

Ἄλλ' ἀπριξ ἀπαλῶ στύματός σε πεδέρχομαι. 25

Ὀμνάσθην, ὅτι πέρυσιν ἦσθα νεώτερος,
 Χῶτι γηραλέοι πέλομες, πρὶν ἀποπτύσαι,
 Καὶ ῥυσοί, νεότατα δ' ἔχεν παλινάγρετον
 Οὐκ ἔστι πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ
 Κάμμες βαρδύτεροι τὰ ποτῆμενα συλλαβεῖν. 30
 Ταῦτα χρῆ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
 Καὶ μοι τῶραμένῳ συνεραῖν ἀδόλως σέθεν,
 Ὅπως, ἀνίκα τὰν γέννην ἀνδρεῖαν ἔχης,
 Ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλεῖοι φίλοι.
 Αἰ δὲ ταῦτα φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις, 35
 Ἐν θυμῷ τε λέγεις, Τί με, δαιμόνι', ἐνοχλεῖς;
 Νῦν μὲν κῆπι τὰ χρύσεια μᾶλ' ἔνεκεν σέθεν
 Βαίην, καὶ φύλακον νεκῶν πέδα Κέρβερον

sentiuntur quinque cdd. Vulgo κ' abest. In edit. Flor. pro ἔρος est χρόνος. — Vs. 23. ὅς τ' ἀνδρῶν, Brunck. Vsum verbi ὑποδάμνεται illustrat Liebel. ad Archiloch. p. 192 sq. ὑποδάμνεται vnus cod. — Vs. 24. σιδαμῆς pro forma vulgari Valck. dedit. Kiessl.

25. Warton. coniecit ἀλλ' ἀπριξ ἀπαλῶ στόμ. σ' ἐπιδέρχομαι, et vertit: *veruntamen, utcumque hoc sit, etsi levis es et inconstans, o puer, non possum, quin tenerum tuum os semper defixis oculis intuear.* Ἄλλ' ἀπριξ (pro vulgato ἀλλὰ πῆριξ) edidit etiam Valcken. ex coniectura Casauboni; Brunck. autem dedit: ἀλλὰ πρὸς γ' ἀπαλῶ στύματός σε (in notis τὸ malit,) πεδέρχομαι et στύματος, quod recepit Valckenarius, habent apograph. Ald. atque cd. Flor. Harl. Vnus cod. στέματος, super ε scripto v. Kiessl.

26. Ex versu praecedente hic adhaeserant verba ἀλλὰ πῆριξ μ' ea tamen plures cdd. apud Gaisford. omittunt; hinc cum Gaisfordio omisi. Casaubonus sic legendum suspicatus est: οὐ μνάσθητι, ὅτι πέρυσ' ἦσθα νεώτερος quo sensu, non exputat Valcken. qui se intellecturum esse dicit sic scripta: ἀνάσθην, ὅκα δὴ πέρυσ' ἦσθα νεώτερος. Brunckius edidit: μνασθῆναι (μνασθῆμεν infra praefert) δ', ὅτι πέρυσιν ἦ. v. Thiersch. legit: ἢ οὐ μνασθης, ὅτι πέρυσιν ἦσθα νεώτερος. Hermannus contra ad Viger. p. 926. monet, proceleusmaticum ab hoc versuum genere

At firmiter tenero ori tuo adhaerebo.

Memento, te anno superiori fuisse iuniorem,
 Nosque ante senescere, quam exspuas,
 Et rugas contrahere, iuventamque revocari
 Non licere: alas enim in humeris gestat:
 Et nos tardiores sumus, quam vt volatica prehendamus.
 Haec decet te reputantem esse molliorem
 Meque sincere amantem redamare,
 Vt, vbi mentum virile habebis,
 Mutuo simus Achillei amici.
 Sin haec ventis ferenda committis,
 Et tecum cogitas: quid mihi, o bone, molestus es?
 Nunc etiamsi ad aurea mala tua causa
 Abeam, et custodem defunctorum Cerberum:

alienum esse, neque ἢ οὐ μνάσθης scribi posse, sive antiquam lectionem, sive tempus verbi spectes. *Μέμνασο*, addit, primum fuit huius versus vocabulum, monstrante id veterē scriptura. Ad omnem locum vs. 26 — 30. conf. Horat. IV. 10. ad Ligurinum. Thom. Briggs: *κάμνασθην, ὅτι τοι πέρουσ' ἦσθα v. Kiessl.*

27. *χῶτι γα* — malit Valcken. Brunckio placet *κῶτι*. Quatuor cdd. *ἐγκραλέος*. *Kiessl.*

28 — 30. *δ' ἔχην* (pro vulgato *γ' ἔχειν*) et vs. 30. *συλλαβῆν* v. 31. *πέλην* v. 35. *φίσην* dedit Brunck. In notis malit *συλλάβην* aeolice. v. Gregor. de dial. acol. §. LII. Valck. pro *ἔχειν* scripsit *ἔχεν* et vs. 29. probat *ἔντι*, quod Brunck. dedit. Valck. retinuit *βαρδύτεροι*, quod ex quatuor cdd. adnotat Gaisford. At ferri non potest ob primam correptam. Conf. Idyll. XV. 104. Thom. Briggs: *κάμμες βαρδύτεροι τὰ ποτῶμενα συλλαβῆν. Kiessl.*

31 — 33. *Ταῦτα — ποτιμῶν.*] Elegans locutio, *πέλειν ποτιμώτερον*, *mitiorem esse et suaviorem*. Metaphora a vinis, quae quo leniora, eo gratiora et potui matura esse solent. *Τουρ.* *ὄπως* pro *ὅπως* Brunck. et Valcken. Pro *ἔχης* in apographo et pluribus cdd. *ἔχεις*. *Kiessl.*

34. *Ἀχιλλείος* pro vulgato *Ἀχιλλήϊος* cum Schaefero. *K.*

35 — 38. Valcken. scribendum putat *αἰ δὲ γε s. γα ταῦτα*

Τόκκα δ', οὐδὲ καλεῦντος ἐπ' αὐλείταις θύραις
 Προμόλοιμί κε, παυσάμενος χαλεπῶ πόθῳ.

φέρ. ἀνέμ. ἐπιτρέπεις ἢ ἐπιτρέποις. Optativus est in apographo Scaligeri et in pluribus cdd. ἐπιτρόποις. Vulgo ταῦτά γε. Omisi γε, quod deest in vno cod., cum Gaisford. Schaefero et Thierschio, qui insuper ἐπιτρέπεις scribendum censet. Indicativum, ut proprium sermonis familiaris, tuetur Hermannus. — Vs. 56, Brunck. Valck. alii θυμῷ τε pro θυμ. δέ. Thiersch. ita: ἐν θυμῷ δέ λέγεις — εἰνοχλεῖς; Hermannus: ἐν θυμῷ τε λέγεις — ἐννοχλεῖς; — Vs. 57. Vulgo μὲν δὴ κήπι. Illud δὴ omiserunt iam Brunck. et Valcken. Atque Thierschius: νῦν ἂν κηπί de qua mutatione Hermannus, νῦν μὲν κηπί defendens, ita: „Nexum loci venustatemque tollas νῦν ἂν κηπί scribendo. Nam μὲν hic prorsus necessarium est, quia, quum statim subiungere deberet apodosin τότε οὐκ ἂν προμόλοιμι, praemittit descriptionem contrarii, quae ob id ipsum carere ista particula non potest. Βαίην autem potuisse sine ἂν dici, quis iam dubitat?“ — Vs. 38. Aeolicum πέδα vitiose olim παιδα scriptum erat. Conf. Schaefer. ad Iamblich. de Vita Pythag. p. 219. Kiessl.

39. 40. Τόκκα pro τόκα cum Schaefero et Thierschio. — Vs. 40. Ad metrum fulciendum Thiersch. proposuit προβλώσκοιμι pro προμόλοιμι. De metro provocat Gaisford. ad Hephaest. p. 275. Kiessl.

Tunc, ne te vocante quidem, ad aulicas fores
Veniam, liberatus saevo desiderio.

ARGUMENTVM
IDYLIII XXX.

Adonide interfecto quum Venus aprum, huius facinoris auctorem, adduci iussisset, ille crimen diluere conatur, se pulcri pueri amore captum femora eius osculari voluisse dicens. Deinde se Veneri offert, vt poenas commissi sceleris a se sumat. Dea misericordia commota, vincula solvi iubet; ex quo tempore Venerem vltro sequitur. — Hoc Idyllium tam ob argumentum quam ob metrum (cuius

haec est ratio: $\varphi - \varphi - \varphi - \varphi$. vide Hermannii Elem. doctr. metr. p. 475.) ad carmina Anacreontica referre licet. Adiectum quoque est ab carminum Anacreonticorum editoribus horum collectioni. Sed in antiquissimis Theocriteorum editionibus, Aldina, Calliargiana et Lovaniensi inter Theocritea legitur. Wartonus haecce adnotavit: „Hoc Idyllium Grammatici Theocriteis adscripserunt in secundo Codice Vaticano: sed non esse Theocriti, cum metri ratio, tum magis ipsa carminis indoles, haud obscure demonstrant. Anacreonti quidem tribuunt: et per me licet, inter odas illas argutulas haud incommodè recenseatur, quae sub Anacreontis nomine circumferuntur. Huc forsitan irrepsit, quod eiusdem generis argumentum Bio [in *Ἐπιταφίῳ Ἀδώνιδος*], cuius cum Theocriticis olim confusa carmina, tractaverit; quin est noster in Adoniasis. Conf. Schol. ad Euripid. Hippolyt. v. 1420. et ibidem Barnesium.“ Dahlius carmen ab Theocrito non abiudicat, quippe quem non tantum in Bucolicis, sed in aliis etiam poeseos generibus excelluisse constat. — T. Faber ad Anacreont. eius argumentum a veterum consuetudine, in pompis deorum ducendi leaenas, apros, aliasque id genus feras, quae domestico vsu mansuefactae fuerant, repetendum esse censet. Conf. Idyll. II. v. 67.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Α΄.

Ἄδωνιν ἢ Κυθήρα
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαιτάν,
Ὡχρὰν τε τὰν παρεϊάν,
Ἄγειν τὸν ὕν πρὸς αὐτὰν 5
Ἔταξε τὼς Ἔρωτας.
Οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὕν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε κἀπέδησαν. 10
Χ'ὼ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον
Ὁ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θῆρ δ' ἔβαινε δειλῶς 15
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήραν.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
Σὺ μευ τὸν ἄνδρ' ἔτυπας; 20

In Brunckii Analectis est Idyll. XXIV. Quae in Anthologia graeca poetica olim ad hoc odarium explicandum adnotavi, ea hic repetere supersedeo. *Harl.* In Fischeri editione Anacreontis legitur hoc carmen p. 240. *K.*
1. Vulgo *Κυθήρη* quam formam Valcken. et hic et infra reliquit. Nos secuti sumus Schaeferum. *Kiessl.*

IN MORTVVM ADONIDEM.

IDYLLION XXX.

Adonidem Cytherea
Vt vidit iam mortuum,
Squalidam comam habentem
Et pallidas genas,
Ducere aprum ad se
Iussit Amores.
Atque illi statim volucres
Omnem sylvam pervagati
Dirum aprum invenerunt,
Et iterum iterumque ligaverunt.
Tum alter fune adstrictum
Trahebat captivum:
Alter a tergo agens
Percutiebat arcu.
Fera autem incedebat timide:
Metuebat enim Cytheream.
Quam sic allocuta est Venus:
Omnium pessima ferarum,
Tunc istud femur laesisti?
Tunc meum virum percussisti?

4. 5. τὰν pro τὴν Brunck. et Valcken. ex cod. Vatic. —
lidem vers. seq. αὐτὰν pro forma vulgari. *Harl.*

12. ἐλαύνων] Vide ad Idyll. XIV. 55. *Harl.*

14. Warton. ad evitandum Ionismum legi iubet τοῖς γε
τόξοις. *Kiessl.*

9. 20. Hesychius: ἵψασ' κατέβλαψας, ἔφθειρας. quae
Bbb 2

Ὁ θῆρ δ' ἔλεξεν ὧδε
 Ὅμνυμί σοι, Κυθήρα,
 Αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
 Καὶ ταῦτά μεν τὰ δεσμά,
 Καὶ τῶσδε τῶς κυναγῶς, 25
 Τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σευ
 Οὐκ ἤθελον πατάξαι
 Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
 Καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
 Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν 30
 Ἐμαινόμεαν φιλάσαι
 Καὶ μευ σίναζε κραντήρ.
 Τούτους λαβοῦσα, Κύπρι,
 Τούτους κόλαζε, τέμνε
 (Τί γὰρ φέρω περισσῶς;) 35
 Ἐρωτικῶς ὀδόντας
 Αἰ δ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,

glossa sumta est ex Hom. II. α, 454. π, 257. *Fisch.* In
 cod. Vat. est ἦψω. Valcken. ἦψω praefert. — Vs. 20.
 μεν pro μου Valck. et Brunck. *Kiessl.* ὁ ἀνήρ est ama-
 tor: vt *vir* ap. Terent. Andr. 3, 1. 2. coll. Hecyra 1,
 1. 2. *Fisch.*

28. Sensus ambiguus est, quum ἄγαλμα vel vt Accusati-
 vum ad Adonida, vel vt Nominativum ad ipsum aprum
 referre liceat. Priorem interpretandi rationem veram
 putavit Dorvillius ad Chariton. 1, 1. p. 205. ed. Lips.;
 eandemque adoptavit ill. Vossius, vertens: *Ich sah ihn*
für ein Bildniss; alteram Bindemannus, vertens: *Ich*
sah ihn — und versteinte, itemque ven. *Iusti*, qui in
 libro: *Barden-Almanach von Gräter und Münchhau-*
sen auf 1802. inscripto novam vernaculam huius Idyllii
 versionem proposuit. *Dahl.* Bindemannii rationem pro-
 bo. Praeterquam enim quod, si Adonis vocatur ἄγαλ-
 μα, in his verbis nihil laudis inest, neque intelligitur,
 quam ob causam aper ἄγαλμα osculari voluerit, etiam
 linguae rationes hanc explicationem respuunt. *Kiessl.*

31. Vulgo ἐμαινόμεην. Valck. ἐμαινόμεαν. *Harl.*

32. κ' αἶ (i. e. καὶ εἶ) μεν κατεστγυγγάζεν, et si mihi irata

Cui fera respondit:
 Iuro tibi, Venus,
 Per ipsam te, et virum,
 Et haec mea vincula,
 Et hosce venatores:
 Tuum formosum virum
 Nolebam ferire:
 Sed vt simulacrum adspexi,
 Et, non ferens aestum,
 Femur quod nudum habebat,
 Insano furore osculari volebam:
 Et dens meus laesit.
 Hos igitur sumtos, Venus,
 Hos puni, excide
 (Quid enim gero supervacaneos?)
 Amatorios dentes:
 Quod si tibi non satis est,

es, ex ingenio correxit Reiske, et Brunck. hanc coniecturam, vt tolerabilem et bonum sensum praebentem, recepit, reiecta Valckenarii lectione, partim e codice, partim ex emendatione Martini, V. L. IV. 16. profecta, quam Valckenar. in secunda etiam editione praefert: *Καί μεν ἔσινε κραντήρ* at dens exsertus laesit (illud femur): quod vox *κραντήρ*, physiologis solis vsurpata, minime poetica, nec propria sua significatione posita sit. *Harl.* In Anacreontis editione Brunckius Valckenarii emendationem recepit. — Nos cum Dahlio dedimus lectionem a Salmasio e cod. Palatino erutam, *καί μεν σίναζε κραντήρ* nam vulgata *καί μεν κατεσίναζε* et metro repugnat, nec commode explicari potest. Scalliger: *καί μεν κατεκσίναζε*, h. e. *ἐφύβριζέ μοι*. *Kiessl.*

53 — 56. *περισσώς; ἔρωτικῶς* doricis formas pro vulgaribus Valcken. cum Brunckio dedit. Idem Brunck. Vatic. codice secutus, vocibus transpositis, probante Harlesio, legit: *τούτους λαβοῖσα τέμνε, | τούτους κόλαζε, Κύρη*. *Kiessl.*

57 — 59. *αἰ δ' οὐχί — ἐμεῦ* Brunck. et Valcken. Vulgo *εἰ δ' οὐχί — ἐμοῦ*. Post versum 58. ex cod. Vat. cum

Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χεῖλη.

Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;

Τὸν δ' ἤλεσε Κύπρις,

40

Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι

Τὰ δεσμά οἱ πιλῶσαι.

Ἐκ τῶδ' ἐπηκολούθει,

Κᾶς ὕλαν οὐκ ἔβαινε

Καί, τῷ πυρὶ προσελθὼν,

45

Ἐκαὶ τῶς Ἔρωτας.

Valcken. et Brunckio hunc versum, qui in omnibus vetustioribus edd. desideratur, inserui: *τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;* *Harl.*

40. εἶπεν, *iussit.* Duker. ad Thucyd. lib. VII. p. 462. *Kiessl.*

44 -- 46. Καὶ ὕλαν cod. Vat. vnde correxit Valcken. in utraque edit. Κᾶς ὕλαν. Brunck. tamen dubitat, an καὶ ἐς non bene in κᾶς contrahatur, saltem doricum κᾶς praestare putat. In textu vero dedit καὶ ὃ' ὕλαν et versu sequenti, vbi edd. pr. exhibent καὶ τε πυρὶ, correxit καὶ δὴ πυρὶ versu denique ultimo retinuit et defendit lectionem Aldinam et cod. Vaticani, Ἔρωτας. Contra Valckenarius in priore editione cum Dorvillio ad Chariton. p. 462. (ed. Lips.) scripsit ἐρωτάς, quam lectionem in edit. 2. probat cum Martino et Luzacio; at in textu retinuit Ἔρωτας. *Harl.* Vers. 44. Hermann. in Elem. Metr. p. 476. emendat: ἡῦλαν εἶ οὐκ. Vers. 45 sq. recte Bindemannus ita intelligit, vt dicatur aper ad rogam, in quo Adonidis cadaver comburebatur, accessisse, seque desperatione adactus in ignem coniecisse. Pro se ipso, amore flagrante, dicit τοῖς Ἔρωτας, significantius: eleganter, non dixerim. Ceterum Reisk. et Brunck. de hoc loco citant *Bayle* Diction. v. *Adonis*, nota C. Scaliger cum aliis quibusdam suspicatur vs. 46. ἔκλασε, vt sit sensus: *suorum Amorum miseriam deplorabat.* In vetere quodam codice duo postremi versus desunt. *Kiessl.*

Etiam haec mea labra.
Quid enim osculari audebant?
Huius tum miserta est Venus,
Dixitque Amoribus,
Vt vincula ei solverent.
Ex eo tempore Venerem sequebatur,
Neque in sylvam redibat,
Et accedens ad ignem,
Exurebat Amores.

Hoc fragmentum *ἐκ τῆς ἐπιγραφομένης Βερενίκης* servatum est ab Athenaeo VII. p. 284. A. Casaub.; commemoratur etiam ab Eustathio ad Homeri Iliad. v. *ἰερὸν ἰχθὺν* p. 1067. 41. In eo emendando imprimis elaboravit Toupus in Addend. ad Theocrit. Warton. p. 408. — Berenice, quae vers. 5. vocatur *dea*, est celeberrima Aegypti regina, coniux Ptolemaei Lagidae, quae inter deos relata a filio Ptolemaeo Philadelpho (conf. Idyll. XV. 106 — 108. XVII. 34 sqq.) omnium rerum credebatur abundantiam benignissimo numine suppeditare. Conf. Casaub. ad Athen. VII. p. 50.

ΕΚ ΤΗΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΟΝ.

Καὶ τις ἀνήρ αἰτεῖτ' εὐαγγελίαν τε καὶ ὄλ-
βον,
Ἐξ ἀλὸς ᾧ ζωή, τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα,
Σφάζων ἀκρόνυχος ταύτῃ θεῶ ἱερὸν ἰχθύν,
Ὅν λεῦκον καλέουσιν, ὃ γὰρ φιαρώτατος ἄλλων,
Καὶ κε λίνα στήσαιο καὶ ἐξερύσαιτο θαλάσσας
Ἐμπλεα.

1. Lectio εὐαγγελίαν debetur Toupio. Antea legebatur ἐπ' ἀγροσύνην, quod Valcken. in Epist. ad Röver. p. XXII. in εὐαγροσύναν refinxerat. Idem tamen postea cum Brunckio Ἰουπίου emendationem recepit. De voce εὐαγγελία disputat Toup. ad Suidam v. Ἡέρος. Kiessl.
2. Vulgo, ἐξ ἀλὸς ᾧ ζώει. Lectio recepta debetur Toupio: estque ἀνήρ ᾧ ἐξ ἀλὸς ζωή, piscator qui ex mari victum comparat. Theocrit. VII. 60. de avibus marinis, — ὄσαισι περ ἐξ ἀλὸς ἄγρα. Antipater in Epigram. Anthol. lib. III. p. 371.

— — — ὃ δ' ἐκ πόντου ματεῶν
ζωήν, ἐκ πόντου καὶ μόρον εὐκυσάμην.

Hesychius: Ζωή, ἢ πρὸς τὸ ζῆν χορηγία. Kiessl.

3. Ἀκρόνυχος. Perperam Reiskius, sumptis vnguibus. Suidas: ἀκρόνυξ· τὸ ἄκρον τῆς νυκτός· καὶ ἀκρονυχία, ὁμοίως, διὰ τοῦ ο μικροῦ. Ἀκρώνυξ δὲ καὶ Ἀκρωνυχία, τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος, καὶ τοῦ ὄρους, διὰ τοῦ ω μεγάλου. Nicand. Ther. 762. ἀκρόνυχος· quod Scholiastes recte explicat, ἐσπερινός. Sophocl. Aiac. 283. ἄκρας νυκτός· ad quem loc. conf. Lobeckium et Schaeferum. Kiessl.
4. Pro vulgato θ' ἱερώτατος Toupius egregie correxit φιαρώτατος. Rationem reddit poeta, cur iste piscis λεῦκος

E B E R E N I C E

F R A G M E N T V M.

Et si quis precibus flagitat (a Berenice, dea,) felicem
capturam et divitias,
Qui ex mari victitat, et cui retia sunt pro aratro,
Is mactet prima nocte huic deae sacrum piscem,
Quem *λεῦκον* appellant, (est enim omnium nitidissimus):
Tum retia demittet et ex mari extrahet
Plena.

appelletur. Hesychius: *φιαρόν, λαμπρόν, καθαρόν.*
Nicander Alex. 91. *φιαρήν γρήϊον* vocat *florem* sive *spu-*
ram lactis. Adde, quos item Toup. laudat, Callima-
chum apud Etymol. M. v. *φιαρός*, p. 793. 25. et Theo-
crit. XI. 21. *Kiessl.*

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ
Τ Ο Υ Σ Υ Ρ Α Κ Ο Υ Σ Ι Ο Υ
Ε Π Ι Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Α

ἀ.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἡ κατάπυκνος ἐκείνη
Ἐρπυλλος κείται ταῖς Ἐλικωνιάσιν.
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τίν, Πύθιε Παιάν
Δελφίς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλαΐσεν.

Epigrammata haec, quae primus vulgavit Zacharias Calliergus, neque in Aldina Theocriti editione, neque in Lovaniensi quatuor annis post Romanam facta, exstant. Aliquanto ea quam Calliergus locupletiora edidit Henr. Stephanus et in principibus poetis graecis carminis heroici et in Anthologia Planudea p. 516 — 518. Eadem sunt repetita in Appendice Anthol. Wechel. p. 19 — 21. et in Iacobsii Anthologia graeca Tom. I. p. 194 sqq. coll. Animadvers. Vol. I. P. poster. p. 191. sqq. — De indole horum poemationum hanc dixit sententiam Wartonus: „Ob venustatem simplicem cum „quibuslibet antiquorum merito conferendi sunt hi „lusus. Si quis igitur acumine delectatur, idque so- „lum quaerit in hoc genere, moneo, prorsus praeter- „eat et intacta relinquat Epigrammata Theocriti.“ Sex prima Epigrammata] sunt ex genere bucolico; in- super primum et secundum referenda sunt ad ἀναθη- ματικά seu νοτίνα. Et in primo quidem poeta exponit, quid Musis et Apollini voveat. Kiessl.

- ἀ. 1. Pro κατάπυκνος in edit. Flor. et inde in margine Stephani male legitur κατάκαρπος. Harl.
2. Ex serpyllo, quod hic videmus Musis fuisse dicatum,

T H E O C R I T I
S Y R A C V S I I
EPIGRAMMATA.

I.

Rosae illae roscidae, et densum illud
Serpyllum dedicata sunt Heliconiadibus.
Sed lauri nigro folio tibi, Pythie Paeon:
Delphica enim petra hoc profecto decore nituit;

fiabant coronae. Conf. Paschal. de Coron. III. cap. 17.
Harl. Serpyllum veterum aliud fuisse videtur, ac nostrum Germ. *Quendel.* *Schreber.* *Quendel.*, wilder Thymian, Feldkümmel. *Thymus Serpyllum* L. Ita *Vossius* ad Virgil. Ecl. p. 59. adde eundem ad Georg. IV, 51. p. 739. et interpretes ad *Meleagri* Carm. I. 54. Ultima in Cd. Vat. sic leguntur: κῆται ταῖς Ἑλικωνιάσιν. *Kiessl.*

4. Recte scriptus est hic versus, cuius lectio non sollicitanda: Δελφίς πέτρα τὴν ἀγλαΐαν τοῦτου τοῦ δένδρου σοὶ ἔφυσε. Scilicet ἀγλαΐσε significationem hic transitivam habet. Huc forte respexit Hesychius: ἀγλαΐζει· θάλλει. Posterior hoc verbum saepe etiam transitivum est. Alexander Aetolus [Anal. T. I. p. 419.] Πειρήνης ὕδαρ θαλλήσει μέγαν υἱόν. *Brunck.* *Toupius* in Addendis p. 406. corrigit: Δελφίδ' ἐπεὶ πέτραν. *Delphicam enim petram hae tibi ornarunt.* τοῦτο scil. τὸ δένδρον. Ep. ἀδίσπ. DCI. πολλὰς καὶ Βρομίου κλήμασι σ' ἠγλαΐσει. Mihi quidem neque *Brunckii* explicatio, neque *Toupii* mutatio videtur admittenda, quum lectio vulgata, si ros cum ἐπεὶ coniungas, commode sic possit explicari: nam profecto *Delphica petra hoc decore nituit.* Aliquot edd. offerunt τοῦτος et τοῦτο οἱ. ἀγλαΐσεν cum v. *paragogico*

Βωμόν δ' αϊμάξει κεραὸς τράγος οὔτος ὁ μαλός, 5
 Τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

ΑΛΛΟ. β'.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾶ σύριγγι μελίσδων
 Βωκολικῶς ὕμνωσ, ἄνθετο Πανὶ τάδε·
 Τῶς τρητῶς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὄξυν ἄκοντα,
 Νεβρίδα, τὰν πῆραν, ἃ ποῖ ἔμαλοφόρει.

Calliery. quam literam Stephanus omisit. — Δειφίς πί-
 τρα est ap. Sophocl. Oed. T. 472. et Eurip. Androm.
 598. Kiessl.

5. ὁμαλός coniunctim veteres edd. ὁ μαλός recentiores, in
 his Valckenarius, aut μαλλός, vt Wartonus metri cau-
 sa voluit et Brunckius dedit. Et Wartonus, qui pri-
 mo verterat, *cornutus ille, qui totus est villus*, post-
 ea probavit Touprii explicationem: „τράγος μαλός est
caper albus; idem μαλός et μαλλός etc.“ v. ad Idyll.
 XXVI. 1. Priamus tamen Vlysses apud Hom. Iliad. γ.
 197. comparat ἀρνεῖῶ — πηγεσιμάλλῳ, *cum ariete densi
 velleri*, quem antea dixerat, κίλος ὡς, *aries veluti*.
 Reiskius de coniectura reposuit ὁ μάχλος, *ille lascivus,
 salax*. Harl. Hesychius: μαλός, λευκός. μάλορις, ἥτις
 τὴν οὐρὰν ἔχει λευκὴν.
6. Τέρμινθος, Τερέβινθος, Terebinthus ad Pistaciae go-
 nus a Linneo relata. Terbenthinbaum. Schreber. περ-
 μίνθου in Cd. Vat. a pr. manu. Kiessl.

II.

Daphnis musicae, venationi et amori renuntians, tibias,
 pedum, iaculum cet. Pani dedicat. Inde etiam in cod.
 Vatic. inscriptio: Ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Δάφνιδος.
 Dahl.

- β. 1. Hunc versum laudat Suidas in λευκόχρως. Kiessl.
 καλᾶ, adverbialiter, *pulcre fistula modulans hymnos
 bucolicos*, malit Wartonus, at praeter necessitatem,
 etiam Valckenario consentiente; neque a Wartono citatus
 locus Apollon. Argon. I. 577. σύριγγι λιγείη καλὰ μελ-
 ζόμενος, huc quadrat, quod hic substantivum suum
 iam habet adiectivum, n. λιγείη. Harl.

Aram autem sanguine imbuet cornutus hircus iste albus,
Terebinthi comedens extremum ramum.

ALIVD. II.

Daphnis ille candidus, qui pulcra fistula modulabatur

Bucolicos hymnos, dedicavit Pani haecce:

Perforatas arundines, pedum, acutum iaculum,

Pellem cervinam, peram, qua olim poma gestabat.

2. Βωκολικῶς ὕμνος cum Brunckio, Valcken. aliisque recepimus pro vulgato βουκολικὸς ὕμνος, quod etiam Anthol. Cd. Vat. habet, et Reisk. ex vet. libris reduxit. Iuniores editiones βωκολικόν. *Kiessl.*

3. Cum Brunckio, Valcken., Dahlio et Jacobsio recepimus emendationem Salmasii ad Solin. T. I. p. 585. A. proditam, a Warono et Bod. a Stapel ad Theophrast. IV. p. 478. probatam atque iam ab Anthol. MS. Vat. quatuorque Cdd. apud Gaisf. in quibus est τρητὸς pro vulgato τρισσοῦς, confirmatam, τρητῶς, i. e. *fistulam ex perforatis arundinibus compactam.* Eidem lectioni favet Eratosthenes Schol. qui hoc carmen expressit Ep. III. τῶς τρητῶς δόνακας, τὸ νάκος τόδε, — Ἄνθισο Πανὶ φίλῳ, Δάφνι γυναικοφίλῳ. Conf. Jacobs. Lectionem τρισσοῦς (eine Syringe aus drei Röhren) tamen tuetur I. H. Vossius ad Virgil. Ecl. p. 72. — De vocabulo δόναξ Harlesius citat *Lamprium* de cymbalis veterum p. 94 sq. *Kiessl.*

4. τὴν πῆραν vulgo. τὰν Valcken. cum cd. Vat. καὶ πῆραν Brunck. — ἐμυλοφόρει] Alludit ad morem amantium, mala ad amatas suas perferendi. conf. Idyll. II. 120. III. 10. XI. 10. *Kiessl.*

III.

7. Daphnis, quem pastorem venatoremque fuisse constat ex Idyll. I. 116. plagis in sylva relictis, in antrum concesserat, vbi somnum caperet. Huc eum Pan et Priapus, formosi pastoris amore inflammati, sequuntur. *Jacobs.* De Pane venatore eiusque ira vid. Idyll. I. 16. Observ. Miscell. X. 56. et Wartonum, qui haec credit adscripta fuisse statuae pastoris dormientis, in antro collocatae. *Kiessl.*

ΑΑΛΟ. γ'.

Εὔδεις φυλλοστρώτι πέδῳ, Δάφνι, σῶμα κεκμα-
κός

Ἄμπαύων στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.
Ἀγρεύει δέ τῦ Πάν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
Κισσὸν ἐφ' ἰμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
Ἄντρον ἔσω στείχοντες ὁμόρροθοι. ἀλλὰ τὺ φεῦγε, 5
Φεῦγε μεθεῖς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον.

1. κεκμακός, Vat. et tres alii apud Gaisford. Non displicet Iacobsius: ἀμπαύεις τὸ σῶμα, κεκμακός ὢν. Idyll. I. 16. ἢ γὰρ ἀπ' ἄγρας Ταύλα κεκμακός ἀμπαύεται. Kiessl.
2. στάλικες, proprie sudas adustae, quibus imponebant retia. v. Warton. et Arnald. graec. lectt. II. 9. p. 164. Equidem signum pro re signata intelligo atque interpretor: quid dormis? omnia ad venatum iam parata sunt. Harl. Vnice probo Iacobsium, qui hunc locum sic expedit: „Hunc versum sensu proprio accipio. Daphnis, venationis labore lassus, feris insidiari desierat, quum, en, ipse in libidinosorum deorum insidias incidit. Eleganter poeta ludit in notissima de Panis in Daphnidem amore fabula. Conf. Meleagr. Ep. XLVII. Diodor. Zon. Ep. VIa. Glauc. Ep. II.“ Kiessl.
3. Ἀγρεύειν, de amore eleganter positum, illustrat Schrader ad Musaeum p. 255 sq.; et Xenophontem in Memorab. Socr. totum locum, metaphora a venatu sumta, eleganter ornateque tractasse, notum est. Vide Xenoph. M. S. I. c. 2. §. 24. ibique Ernesti. — De Priapo Tibull. I. 4. 1. vbi vide Broukhus.

*Sic umbrosa tibi contingant tecta, Priape,
Ne capiti soles, ne nocentque nives. Harl.*

In carmine ad Priapum (Lus. 82.), quod vulgo Tibullo adscribunt, similiter v. 7. dicitur Priapus *sacrum re-
vinctus pampino caput*. Adde Catull. XIX. 10. De usu verbi ἀγρεύειν, quod de amantium insidiis accipitur, Iacobs. laudat Ep. Rhiani VII. et facete dictum Demarati ap. Plutarch. T. II. p. 220. C. — Πρίηπος duo cdd. apud Gaisford. Kiessl.

4. κισσὸν κροκόεντα intelligit Toupius *hederam croceas baccas s. corymbos ferentem*, et laudat Dioscor. II. 210. καρπὸν κροκόεντα vocat Theocritus Idyll. I. 51. Harl.

ALIVD. III.

Dormis in solo foliis constrato, Daphni, corpus defessum
Recreans: et furculae recens defixae stant in mon-
tibus.

At venantur te Pan et Priapus, crocea

Hedera venustum caput cinctus,

Antrum ingredientes simul. Tu vero fuge,

Fuge, excusso somni sopore obrepentia:

5. *άντρον* Cd. Vat. et tres alii apud Gaisford. — *όμορόθο-
θοι simul*. Schol. Aristoph. in Av. 852. *όμορόθοθῶ, Σο-
φοκλίους ἐκ Πηλείως, ἀντί τοῦ τὸ αὐτὸ φρονῶ. όμορόθοθῆν
δὲ κυρίως τὸ ἅμα καὶ συμφώνως ἐρέσειεν*. Ad locum Ari-
stoph. conf. Beckium. *Kiessl.*

6. *καταρχόμενον*, quod vulgo legitur, Toupius in Cur.
poster. p. 44. nauci non esse pronuntiat. Hinc scribit
καταρχόμενον, quod Brunckio genuinum visum est. At
idem Toup. in Addendis p. 406. corrigit, *κατερχόμενος*:
tu vero, somno remisso, surge demum et fugam capesse.
Κατεγείρεσθαι ait esse, *e somno te ipsam excitare idque*
ocius et sine mora. Atque hoc *κατερχόμενος* Valckena-
rius genuinum censet. Iacobsio lectionem *καταρχόμε-
νον* sive *καταρχομένου*, quod fortasse est concinnius et
nonnihil praesidii habet in lectione cd. Vat. *καταρχομέ-
νον*, tueri videtur Scholiast. ad Nicandr. Alex. 455. *τὴν
μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρευσης καταρχορὰν κῶμα καλοῦσιν*.
— Heinsius et Brodaeus *καταρχόμενος* legi iubent. Re-
liquis lectionibus aptior mihi quoque *καταρχομένου* vi-
detur. — Ex verbis Scholiastae Nicandri τὸ κῶμα signi-
ficat somni initium et finem. Alii tamen de gravi som-
no interpretantur: vt *Theophan. Nonus* c. XXIX. Tom.
I. p. 114. *κῶμα λέγεται ὁ βαρὺς καὶ παρὰ φύσιν δυσέγερ-
τος ὕπνος*. Vide imprimis *Foesium* Oecon. Hipp. v. p.
225. — Etiam I. H. Vossius ad Virgil. Ecl. p. 246. ὕ-
πνου κῶμα vertit *des Schlummers Betäubung*, dictio-
nisque abundantiam comparat cum similibus; vt Ecl.
5, 26. *graminis herba*. Georg. I. 154. *frumenti herba*.
Adde Sophocl. Trach. 20. *εἰς ἀγῶνα μάχης*. Virgil. Aen.
XII. 598. *certamen pugnae*. Cic. ad Q. Fratr. I. 1. (p.
151. Schütz.) *proelii dimicatio*. Virgil. Aen. VII. 6.

ΑΛΛΟ. δ.

Τήναν τὰν λαύραν, τῶς αἰ δρύες, αἰπόλε, κάμ-
ψας,

Σύνκινον εὐρήσεις ἀρτιγλυφές ξόανον,
Τρισκελές, αὐτόφλοιοι, ἀνούατον· ἀλλὰ φάλητι
Παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.

Σακὸς δ' εὐ ἱερὸς περιδέδρομεν· ἀέναον δὲ 5
Ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
Δάφναις καὶ μύρτοισι καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ·
Ἐνθα πέριξ κέχνται βοτρυνόπαις ἔλικι

aggr tumuli. Sophocl. Antig. 421. ibique Erfurdt. et
ad Sophocl. Electr. 692. Schaeferum. *Kiessl.*

IV.

δ. Pastor statuum Priapeiam et amoenissimum locum, quo
dedicata est, describit, simulque ampla sacrificia vo-
vet Priapo, vt se ab amore Daphnidis, quo depereat,
liberet. *Dahl.*

1. τῶς (*ubi*), sic scriptum, non τῶς, vt est in editione
Valckenarii (cui tamen et τῶς et τῶς hoc loco vitiosum
videtur), tuetur Hermannus in libro de emend. rat.
gr. gram. p. 113 sq. In cod. Vat. est τῶθε, quod et
ipsum probari potest. Conf. notata ad Idyll. XXII.
199. — De voce λαύρα vide Casaub. ad Athen. XII. 10.
p. 848. λαύρη. δημοσίος στενωπὸς καὶ ἄμφοδον, φύμη,
ὄδος, δι' ἧς οἱ λαοὶ ῥέουσιν. Conf. Polluc. IX. 58. qui
excitat locum Homeri Od. γ. 120. et Athen. XII. p. 540.
F. 541. A. *Kiessl.*

2. In Edit. Flor. Biblioth. Senatus Lipsiensis antiqua ma-
nus notavit lectionis varietatem ξύλινον, quod monuit
Leichius in Praef. ad Carm. sepulcr. p. IX. at σύνκινον
non tentandum. *Olim truncus eram ficulnus, inutile
lignum.* Horat. I. serm. VIII, 1. et ξύλινον habet pri-
mam correptam. εὐρήσεις Brunck. *Kiessl.*

3. Quum Priapum vno potius pede, sive palo plerumque niti
constet, *Iacobsius* pro τρισκελές proponit ἀσκελές, *durum
et aridum.* — αὐτόφλοιοι, *rude lignum*, vt Idyll. XXV. 208.
Κ. φάλητι. Sermo est de *Priapo*, qui etsi auribus carebat,

ALIVD. IV.

In illum vicum, vbi quercus sunt, caprarie, vbi deflexeris,

Ficulneam invenies recens sculptam statuam,
 Tripedem, cum ipso cortice, sine auribus: at phallo
 Genetricis potentem Veneris opera perficere.
 Fanum valde sacrum circumcurrit, perennisque
 Rivus e rupibus vndique viret
 Lauris et myrtis et odora cupresso:
 Vbi circumcirca diffusa est per capreolos uvifera

membro tamen virili non carebat. *φάλης* est *ea pars viri, qua viri sumus*. Vocem non semel vsurpat Aristophanes. — Hesychius: *φαληρός, ὄρνις λιμναῖος, καὶ ΦΑΛΗΣ, τὸ δερμάτινον καὶ ξύλινον αἰδοῖον*. Ita scribendus iste locus. — Idem autem *γάλης* et *φάλλος*. *Τουρ.* in Addend. p. 409. vbi multus est de h. v. *Hartl.*

4. Pro vulgato *παιδογόνῳ* scripsimus *παιδογόνῳ* cum Valcken. et Dahlio. Idem probat etiam Iacobsius. Sospiter Ep. I. *παιδογόνῳ Κύπριδι τερούμενος*. — *Κύπριδος ἔργα, νυρτίας, ἀμορες*. Sic Homer. Hym. in Ven. 1. Hesiod. O. et D. 521. Musaeus vs. 141. vbi v. Schraeder. Adde Iacobs. ad h. l. *Kiessl.*
5. *κᾶπος δὲ σκιερός* Ed. Flor. et hinc margo Steph. Etiam in Ed. Call. ad *σακός* adscriptum est *γο. κᾶπος*, quod probat Brodaeus. item cd. Med. apud Gaisford. offert *κᾶπος*. Reiskius amplectitur *σκιερός*. Salmasius ad Herod. Attic. v. 105. e cod. vetusto legendum affirmat *ἔρκος δ' εὐ' ἱερόν*, quod confirmat etiam cod. Vat. in quo est *ἔρκος δ' εὐθ' ἱερόν*. Toupus vulgatam tuetur laudato scholio ad Euripid. Phoeniss. 1017. et Valckenar. ad Ammon. p. 154 sq. pro *εὐ' ἱερός* tamen legi iubet *εὐτέρος*, quod sic coniunctim saepe occurrit in hymnis Orphicis. Atque hoc reposuit Brunckius. Recte, opinor. Contra cod. Vat. lectionem commendat etiam Liebel. ad Archiloch. p. 89 sq. vbi illustrat verbum *περιδέδρομε*. *Kiessl.*
7. *κυπαρίττω* tres cdd. apud Gaisford. *K.*
8. *ἄμπελος βοτρυνόπαις, vltis vvas, vt líberos, gignens,*
 Ccc

- Ἄμπελος, εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν αἰοιδᾶν
 Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη 10
 Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀνταχεῦσιν,
 Μέλπουσαι στόμασιν τᾶν μελίγηρον ὄπα.
 Ἐξο δὴ τηγεί, καὶ τᾶ χαρίεντι Πριήπῳ
 Εὐχὲ ἀποστέρξαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους
 Κεῦθὺς ἐπιρρόξειν χίμαρον καλόν, ἦν δ' ἀνανεύ-
 ση, 15
 Τοῦδε τυχῶν, ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι.
 Ῥέξω γὰρ θαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρα, τὸν
 ἴσχω
 Σακίταν αἰτοὶ δ' εὐμενέως ὁ θεός.

fortasse ex *Ione Chio* I. 7. p. 161. vbi vnae παῖδες πικ-
 νοὶ τῆς ἀμπέλου. Ex Theocrito Philippus Ep. XLV.
 ἄγχεῖ τῆν Βρομίου βοτρυνόπαιδα χάμιν. *Iacobs.*

9. 10. εἰαρινῶ Call. et nonnullae aliae edit. — 10. ποικι-
 λότραυλα μέλη illustrat Dorvill. in Vanno crit. p. 153.
 et Warton, ad h. l. *Kiessl.*
11. 12. ξουθαὶ δ' cd. Vat. in coll. Dorvill. — μινυρίσματα,
querelae, inprimis luscinae tribuuntur. Conf. *Iacobs.*
 et ad Horat. V. Carm. II. 26. interpretes. — ἀνταχεῦσι
 pro vulgato ἀνταχεῦσι est ex emendatione Scaligeri,
 quam cum Toupio probarunt Brunck. Valckenar. alii.
 — Vers. 12. μέλπουσαι Brunck., μέλπουσι Vat. et μέλ-
 ποιτε in margine. μελίγηρον duo cdd. Parisiens. ap. Gais-
 ford. — Adde de hcc loco Ruhnken. Epist. crit. I. p.
 166 sq. *Kiessl.*
13. 14. ἔσθε Brunck. — Pro ἀποστέρξαι, quod verbum
 legimus Idyll. XIV. 50., Vat. offert ἀπορρόξαι, quod
Iacobsio ortum videtur ex ἐπιρρόξειν sequentis vers. vbi
 Vat. membr. iterum ἀπορρόξαι legunt. Coll. Dorvill.
 in vs. 14. ἀποστρέψαι, et vs. seq. ἀπορρόξαι. In nomine
 Δάφνιδος h. l. prima corripitur. Similia exempla colle-
 git Clark. ad Homer. Iliad. β. 537. *Kiessl.* „Quae se-
 quuntur, non satis expedita sunt. Is qui loquitur,
 duo, sed plane diversa, rogari cupit Priapum: vt deus
 aut amorem in eius pectore exstinguat, aut contra

Vitis: canoraque voce vernae

Merulae modulantur varia carmina:

Flavae luscinae querelis respondent,

Edentes voce suavem sonum.

Conside igitur illic, et amabilem Priapum

Precare, vt mihi liceat deponere Daphnidis amores:

Et illico dic me mactaturum pulcrum caprum. Sin ab-
nuerit,

Huiusce compos factus volo tres victimas offerre.

Mactabo enim iuvenecam, hirsutum hircum, agnum quem
habeo

Stabularium: audiatque benevole deus.

amoris fructum ei concedat. Si Priapus concesserit prius, hoedum; si posterius, tres victimas accipiet. Sed quis est, qui hoc carmine loquatur? Cur caprario (vide v. 1.) mandat preces ad deum Lampsacenum facere? Quomodo denique Priapus efficere potest, vt amoris flamma in pectore quiescat? "*Iacobs.*

15. „Vulgatum ἢ δ' ἀνανεύση in hoc contextu verum esse nequit. Dedi ἐπινεύση, quod in Scholiis ad Anthologiam (v. Leichii Praef. ad carm. sepulcr. p. IX.) re-
pertum est, quodque Valckenarius quoque praeferen-
dum censebat. Heinsius ita distinguere et scribere vo-
lebat: κενθὺς ἐπιρρέξειν χίμαρον κυλόν, ἢν κατανεύση.“
Dahl. κελόν Vat. ap. Dorv. idem νεύσε, et duo alii cdd.
ap. Gaisford. ἄρα νεύση. Equidem nondum video, cur
ἀνανεύση repudietur. Nam hoc ipso, quod Priapus pre-
cantis pectus Daphnidis exsolvere nolet amore, inge-
nium Priapeum se prodit *Kiessl.*

16. τοῦδε τυχών. Daphnidis compos factus. Lectionem
ed. Call. et aliarum veterum τρισσοθύην revocarunt
Reisk. et Brunck. Vulgata a Stephano profecta et a Cd.
Vat. confirmata, a Valckenario restituta est. *Kiessl.*

17. 18. De hoc verbi ῥέζειν vsu vid. ad Lamb. Bos. p.
260. — τ' ἄρνα Vat. et vs. seq. νεύσει pro αἰνί. — De vo-
cabulo σακίτας vid. Schol. ad Idyll. I. 10. et Porti Di-
ction. dor. s. h. v. *Kiessl.*]

ΑΛΛΟ. ε.

Λῆς, ποτὶ τῶν Νυμφᾶν, διδύμοις ἀνλοῖσιν ἀεῖσαι
 Ἄδύ τί μοι; κῆγὼν πακτίδ' ἀειράμενος
 Ἄρξεῦμαί τι κρέκειν ὁ δὲ βωκόλος ἄμμιγα θελξεί
 Λάφρις, καροδέτω πνεύματι μελπόμενος.
 Ἐγγὺς δὲ στάντες λασίας δρυός, ἄντρον ὀπισθεν, 5
 Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὄρφανίσωμες ὕπνου.

ΑΛΛΟ. στ'.

Ἄ δειλαίε τὴ Θύρσι, τί τοι πλέον, εἰ καταταξεῖς
 Λάκρυσι διγλήρους ὄπας ὀδυρόμενος;

V.

ε. Hoc elegans et vere bucolicum epigramma, quod tabulae cuidam pictae adpositum fuisse, ad mentem consiliumque pictoris explicandum, Wartonus sinistro iudicio censuit, merus est lusus ingenii. Dorvillius ad Chariton. II. 5. p. 188. (p. 314. Lips.) e codicibus MSS. emendatus id reddidit, rationibus quidem mutationum non adiectis. *Kiessl.*

1. Λῆς, sine iota subscripto, Brunck. Μοισᾶν pro νυμφᾶν praebeet Vat. Ad hunc vers. conf. Idyll. I. 12. Κ.
2. κῆγὼ Dorvill., improbante Valckenario. De *pectide* confer notata ad Iamblich. de Vita Pythagor. p. 257. — ἀειράμενος Vat. *Kiessl.*
3. ταξεῦμαί Vat. *constituam ipse me eo in loco, ut —, ipse mihi hoc muneris imponam, ut —.* Hanc lectionem probarunt Dorvill. et Reiskius. Vulgatam recte in literis ad Wartonum datis tuitus est Toupius laudato Idyll. VII. 95. ἀλλὰ τὸγ' ἐκ πάντων μὲγ' ὑπείροχον, ὃ τν γεραίρεν ἀρξεῦμ'. Adde Homer. Odys. VIII. 9. — Mox Vaticanus βωκόλος ἐγγύθεν αἰσεῖ. quod, monente Iacobsio, ductum est ex Idyll. VII. 72. — βωκόλος Valcken. et Brunck. — De verbo κρέκειν conf. Perizon. ad Aeliani H. V. libr. III. cap. 32. *Kiessl.*
4. καροδέτω ex Ms. Dorvill. Reisk. Brunck. Valcken. alii-que. Vulgo κηροδέτω. *Kiessl.*
5. λασιαυχένες ἐγγύθεν ἄντρον Vat. ap. Dorvill. atque λασιαυχένος hinc adoptavit Dorvillius. Quam lectionem vulgata haud paulo doctiorem esse existimat Iacobsius.

ALIVD. V.

Visne, per Nymphas, duplicibus tibiis canere
 Suave aliquid mihi? et ego pectidem sumtam
 Plectro pulsabo; bubulcus autem simul aures mulcebit
 Daphnis, cera compacta fistula canens.
 Sic stantes prope hirsutam quercum pone antrum
 Pana capripedem excutiamus somno.

ALIVD. VI.

Ah, miser tu Thyrsi, quid tibi proderit, si contabefacies
 Lacrymis geminos oculos lamentando?

Mihi tamen parum eleganter antrum virgultis et arbutis obsitum et quasi horridum hoc epitheto ab animalium hirsutorum cervice petito (conf. Hom. h. in Mercur. 224.) videtur insigniri. Vulgatam cum Valckenario Wartonus, Harlesius, Dahlius, recte tuentur. *K.*

6. *αιγιβόταν ὀρφανίσωμεν* vulgo. Lectionem receptam, iam a Stephano prolata, praeter Dorvillii cd. etiam tres alii apud Gaisford. assensu firmant. De nomine *αιγιβάτης*; conf. Graesium ad Meleagri Ep. 27. 2. p. 72. et Passovium in libello de Lex. gr. p. 17. — Ceterum pastor hoc Epigrammate permissum putat, quod caprarius Idyll. I, 15 sqq. vt nefas fugit. *Kiessl.*

VI.

στ'. Hoc epigrammate Thyrsidem consolatur de capella, quam lupo ipsi ereptam devoraverat. Wartonus et huius epigrammatis fundum causamque fuisse picturam autumat, simulque, non magis probabiliter, suspicatur, hoc epigramma, vnumque etiam atque alterum praeterea esse fragmenta vel excerpta libri Elegorum, quem Theocritus scripsisse perhibetur. *Dahl.*

1. *ᾶ* pro *ᾶ* habet Vat. *ᾶ δειλὲ* cd. Paris. ap. Gaisf. *δειλὲ* item duo alii. Mox pro vulgato *τί τὸ πλέον* ex Vat. cum Schaefero rescripsi *τί τοι πλέον*; Solet enim in hac formula pronomem addi, vt ostendunt loca allata in Matthiaei gram. gr. p. 514 sq. aut certe articulus abesse, vt in Meleagri Epigr. XXIII. *τί δὲ πλέον*; *Kiessl.*

2. *διγλήνας* et *ὀδυρώμενος* Vat. *Kiessl.*

Οἴχεται ἂ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχεται ἐς
ἄδαν

Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφepίαξε λύκος.

Λι δὲ κύνες κλαγγεῦντι. Τί τοι πλέον, ἀνίκα τή-
νας

Ὅστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζ.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλατον ὁ τῷ Παιήονος υἱός,

Ἰητῆρι νόσων ἀνδρῶν συνοισόμενος

Νικία· ὅς μιν ἐπ' ἄμαρ αἰεὶ θυέσσιν ἰκνεῖται,

Καὶ τόδ' ἀπ' εὐόδου γλύψατ' ἀγαλμα κέδρω,

Ἡετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χειρὸς ἄκρον ὑποστάς

Μισθόν. ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

3. Οἴχομαι frequens est verbum de mortuis. Theocriti locum expressit Alciphron I. 38. p. 172. (p. 231. Wagn.) οἴχεται Βυκχίς ἢ καλή, Εὐθύκλεις φίλτατε, οἴχεται. Ad quem locum conf. Berglerum. Adde Wartonum et Pierson. Verisimil. p. 54. — De delphino Oppian. Hal. V. 464. σκύμνος ἀεξηθείς, ὀλίγον βρέφος. Kiessl.

5. 6. τοι πλέον pro vulgato τὸ πλέον etiam hic dat Vat. — Vs. 6. Reiskii coniecturam ὀστέων οὐδὲ τέφρα, nec cinis quidem ossium, immerito a Brunckio, Dahljo et Gaisfordio receptam esse, docet Schaefer. ad Bosii Ellipses p. 777. ὀστίον — λείπειτ' ἀποιχομένας Vat. ὀστίον item alius cd. ap. Gaisf. Kiessl.

VII.

ζ. „In Aesculapii signum, Eetionis manu affabre factum, quod Nicias, qui Mileti artem medicam exercebat, posuerat. Nicias is est, cui Theocritus dedicavit Idyll. XI. et ad cuius coniugem colum eburneam misit Idyll. XXVIII. vbi vide imprimis v. 9. et 19.“ Jacobs. Adde Idyll. XIII. K.

1. Μίλατον et τῷ pro formis vulgaribus praebet Vat. K.

Abiit capella, praeclara suboles, abiit ad inferos:

Asper enim vngulis corripuit lupus.

Ganes latrant. Quid tibi prodest, quando illius

Neque ossa, nec cinis relictus sit perditae?

IN STATVAM AESCVLAPII. VII.

Venit et Miletum Paeanis filius

Cum viro docto depellere morbos conversaturus

Nicia, qui eum in dies semper sacrificiis adit,

Et hoc ex odora sculpi curavit simulacrum cedro,

Eetioni scitae manus summum pollicitus

Praemium: is vero ad opus omnem contulit artem.

2. *Συνοισόμενος*. Sic cod. Vatic. [et quinque alii apud Gaisford. K.]. vulgo *συνεσσόμενος*, quod illius interpretamentum est. Etiam in Asclepiadae Epigr. V. 4. ex eodem libro *συμφέρομαι* revocandum. Soph. Philoct. 1084. *ἀλλ' ἐμοὶ καὶ θνήσκοντι* (i. e. θανόντι) *συνόισσε*. Bene Scholiastes: *σὺν ἐμοὶ ἔσση*. Cum Sophocleis compares Agathiae Epigr. LVIII. 3. *τὰ γὰρ κενὰ κύδεα φωτῶν Ψυχαῖς οἰχομένων οὐ μάλα συμφέρεται*. Schaefer.

3. *ἄμαρ* pro *ἡμαρ* Vat. quod cum Schaefero restituimus. — *θύεσσειν*, lectionem vett. editionum (nam iuniores dant *θύεσσειν*) Reisk. et Brunck. revocarunt. Kiessl.

4. *εὐώδους* primus dedit Stephanus, quum antea post Callierygum *εὐώδου* vulgaretur. — *γλύψατ'*. *sculpi curavit*. Hunc medii vsum pluribus hic exemplis illustrat Schaefer. — *κέδρω*. huius arboris ligno veteres saepe utebantur ad *ξύανα*. Conf. Virgil. Aen. VII. 177. et Iacobs. ad Theocriti locum. Kiessl.

5. 6. *Ἀετλωνι* duo codd. ap. Gaisf. — vs. 6. Achill. Tat. VI. 6. p. 252. *ιδῶν δὲ ὁ Θέρσανδρος τὸ κάλλος ἐκ παροδρουμῆς — ἀφῆκε ψυχὴν ἐπ' αὐτήν*. Pro vulgato *τέχνην* in Vat. est *τέχνην*. Kiessl.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΟΡΘΩΝΟΣ. η.

Ξεῖνε, Συρακόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὀρθων,
 Χειμερίας μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴης.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον ἀντὶ δὲ πολλῶν
 Πατρίδος ὀδυμένην κεῖμαι ἐφροσάμενος.

VIII.

η. De Orthone Syracusano, qui quum in extera terra noctu ebrius domum rediret, in via periit. — Leonidae nomen hoc epigramma in veteri quodam cod. Ms. referente Hemsterhusio ad Hesych. Albert. T. I. 1552. praefert. Hinc a Brunckio in Theocriteis omissum inter Leonidae Tarentini epigrammata relatum est, idemque factum videmus in Iacobsii Anthologia (T. I. p. 171. coll. Animadverss. Vol. I. P. post. p. 129.). Quem Hemsterhusius codicem intellexerit, non constat. At teste Wartonio in cod. Anthologiae Cephalae Parisino, et observante Iacobsio in Cod. Anthol. Vaticano hoc epigramma revera Leonidae epigrammatibus insertum legitur. Contra in Append. Planud. Antholog., in Calliergi et ceteris Theocriti editionibus Theocrito adscribitur. — Conf. Epigramma Martialis L. XI. Ep. 85. a Iacobsio repetitum. *Kiessl.*

1. Ξεῖνε de huius compellationis vi conf. Schaeferum ad Mansonis edition. Bionis et Moschi alteram p. 234. — Συρακόσιος et Ὀρθων apograph. Hemsterh. Prius reposuit Brunck. *Kiessl.*
2. Χειμερίας apogr. Hemsterhus. et Brunck. — ἴης pro vulgato ἰοίς scripsimus cum edit. Iunt. et Schaefero. Est enim haec ἐγετμή, non ὠχή. *Kiessl.*
3. μόρον ἀντὶ δὲ γίλης apogr. Hemsterh. μόρον rescripsit Brunck. — Lectionem vulgatam πολλῶν Toupus apud Wartonum ita tuetur, vt, subaudito vocabulo γῆς, quod etiam Epigr. XI, 5. et Idyll. XXII, 59. subintellegendum est, locum sic interpretetur: *Pro patria terra saepe multa et praeclara, peregrino tumulo exceptus sum.* Toupio adsentitur Wartonus, monens, veteres infortunium credidisse, si quis *exigua* tantum terra cooptus sepeliretur. Hinc Lacon (Idyll. V, 43.) Comatae salis dicteris incensus, inprecatione vulgari

EPITAPHIVM ORTHONIS. VIII.

Amice, Syracusius Orthon hoc tibi praecipit,
 Hiberna nocte ebrius ne qua iter facias.
 Nam ego hoc vtor fato: et pro ampla
 Patria peregrina terra iaceo coopertus.

optat, ne *profunde* ille sepeliretur. Vetus Inscriptio ap. Gruterum p. DCLV. 3.

*At tibi dent superi, quantum, Domitilla, mereris,
 Qui facis, exigua ne iaceamus humo.*

Vulgatam item tuetur Schaeferus citato loco Moschi Idyll. IV. v. 28. *ὄμον κἀτα πολλὸν ἐφοίτων.* Eundem Moschi locum eodem consilio citavit H. Vossius in Programmate. Nec Valckenario vulgata displicet. Hermannus contra miratur, *πολλᾶς* a quoquam defendi potuisse. Nam „Moschi“, inquit, „locus nullo pacto comparari potest, in quo *πολλὸν* adverbialiter dictum esse epicus sermo docet. Nec ea de re dubitari potest. Fortasse in Theocrito scribendum *ἀντὶ δὲ βῶλον πατρίδος.*“ In mutationem *βῶλον* incidit iam Heinsius. Ad daei Ep. IX. *Αἰγαίην κείμεαι βῶλον ἐφεσσοάμενος.* Ob eundem Addaei locum Iacobsio sic scribendum videtur:

*ἀντὶ δὲ πάσης
 ὀθνείην κείμεαι βῶλον ἐφεσσοάμενος.*

Dioscorides Ep. XXI. *Φιλόκριτον — ξείνη Μίμφρις ἔκρουπε τάφω, Ἐνθα δραμῶν Νεῖλου ὁ πολὺς ῥόος ὑδατι λάβρω Τάνδρος τὴν ὀλίγην βῶλον ἀπημφίλασεν.* — Ioan. Auratus coniecit *ἀντὶ παλαιᾶς* cui coniecturae assentitur Stephanus. At Stephanus item proposuit *Πέλλας*, in quod idem incidit Koehlerus ratus hoc esse epitaphium hospitis Pellaei Syracusis mortui. Reiskius *πόντας* (*venerabilis*). Denique Brunckius ex ingenio, vt videtur, rescripsit: *ἀντὶ δὲ γαίης.* Dahlio omnium maxime placet *αἰλης*, si vulgata sollicitanda videatur. *φίλος* saepius primam producit; vt *Ψιᾶδ. IV. 155. XXI. 508.* adde *Ilgen. ad Homer. Hymn. p. 551. Kiessl.*

4. *ὀθνείων* duo cdd. ap. Gaisford. — *ἐφεσσοσθαι γαίαν* eleganter, a poetis praecipue, dici solere eos, qui diem supremum obeunt, et terra mortui conduntur, docet Hemsterhusius ad locum Hesychii memoratum. Conf. *Apollon. Rh. I. 691.* Adde interpretes ad *Ψιᾶδ. III. 56. K.*

ΑΛΛΟ. θ'.

Ἄνθρωπε, ζωῆς περιφρίδου, μηδὲ παρ' ὤφην
 Ναυτίλος ἴσθ'· ὡς ἐστ' σὺ πολὺς ἀνδρὶ βίος.
 Δεῖλαίε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν θάλασσαν ἔλθειν
 Ἠπείγειν κοίτης ἔμπορος ἐκ Συρίας.
 Ἐμπορος, ὃ Κλεόνικε· δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτὴν 5
 Ποντοπορῶν αὐτῇ Πλειάδι συγκατέδυσ.

Εἰς ἄγαλμα Μουσῶν. ι.

Ἵμῖν τοῦτο, θεαί, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις

IX.

θ'. Hoc epigramma neque in Calliurgi editione legitur, neque in Theocriteis ad calcem Planudeae. Prius eius distichon solum extat in ipsa Antholog. Planud. p. 253. (366. W.), vnde Stephanus adscivit in Collect. Princip. Poet. Gr. Duo posteriora disticha primus addidit Graevius in Comment. ad Hesiodi Oper. et Dier. versum 619. (cap. XIV. p. 69. ed. Cler.) cuius haec sunt verba: „Quam periculosi sint circa occasum Pleiadum cursus maritimi, insigni exemplo ostendit Theocritus in epigrammate in Cleonicum, qui circa occasum Pleiadum in mari periit. Huius epigrammatis quatuor versus nunc primi edimus ex codice Palatino veterrimo, quem Fridericus Sylburgius contulit cum Anthologia; in qua, vt in Theocriti editionibus, prius solum distichon exstat.“ Totum epigramma a Reiskio positum est in fine Theocriti, et hoc loco ante epigramma εἰς ἄγαλμα Μουσῶν solum prius distichon. Reiskium Harlesius sequutus erat. Nos sequimur Brunckium et Valckenarium. I. H. Vossius in versione Theocriti vernacula ex his 6 versibus duo epigrammata fecit, quorum prius versibus 1. 2. continetur, alterum! quatuor reliquis versibus. Iacobsio totum epigramma Theocriti carminibus eximendum videtur. *Kiessl.*

1. παρώφην iunctim Vat. *Kiessl.*

2. Brunck. dedit: ναυτίλος ἔστι καὶ ὧς οὐ π. etc. quam lectionem sumsit ex cod. Planudeae, in quo scriptum fuit: ναυτίλος ἴσθι καὶ ὧς οὐ etc. ad ναυτίλος subauditur γίνου. Reiskius coniecit: ναυτίλλου ἴσθι γὰρ ὡς, et

ALIVD. IX.

Homo, vitae parce, neque tempore alieno.

Naviga: nam est non longa homini vita.

Miser Cleonice, tu in opimam Thasum venire

Properabas mercator e Coelesyria.

Mercator, Cleonice: et sub ipsum Pleiadis occasum

Marē transiens cum ipsa Pleiade simul occidisti.

IN SIMVLACRVM MVSARVM. X.

Vobis hoc, deae, gratum novem omnibus

comparat Epigr. Callimachi XXI. Toupius emendavit: *Ναυτίλος ἴσθι, ὡς ἴσθι οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος*. A facilitate sensus valde commendabilis est Koehleri emendatio: *ναυτίλος ἴσθι γὰρ ὡς οὐ π. ἀ. β. Homo, parce vitae tuae, non intempestive navigando; scias enim vitae humanae summam brevem esse*. Harl. Wakefield. in Sylv. crit. IV. p. 198. distinguit: *ναυτίλος ἴσθι καὶ ὡς* — vbi ἴσθι pro γίνου positum censet ex observatione Ammonii p. 64. Sed hoc sensu positum ἴσθι participium adsciscere monet Iacobsius. Nos cum Valckenario, Dahljo aliisque Toupii lectionem adoptavimus. Vulgata haec est: *ναυτίλος ἴσθι ὡς οὐ πολ. ἀ. β. Kiessl.*

6. Graevius edidit *ποντοπόρος ναυτις — συγκατέβης* — Emendatior lectio, quam cum Valcken., Schaefero aliisque reposuimus, debetur Piersono Veris. I. 5. p. 41. et cod. Vat. in quo est: *ποντοπόρων ναυτις Π. συγκατέβης*. Iacobsius comparat Callimachi Epigr. XLVIII. de Lyco quodam. — Ad versiculi sententiam illustrandam conf. Hesiodi O. et D. 616 — 620. *Kiessl.*

X.

1. Hoc epigrammate Xenocles musicus ob signum marmoreum Musis dedicatum laudatur. *Kiessl.*
1. *ἐννέα πάσαις, ὀμπνίνο novem*. Hanc significationem in numeris indicandis πᾶς habet. v. Ernesti ad Callim. H. in Dian. v. 105. Ita saepe Herodot. vt lib. I. p. 20. ed. Stephan. *κρήναι τε γὰρ τὰ θύσιμα πάντα τρισχίλια ἔθυσσε*. Moschus I. v. 6. (vbi vide quae in Antholog. gr. poetica adscripti,) *ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νῦν*. Harl. [Iacob-

Τῷγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρινον,
Μουσικός· οὐχ ἑτέρως τις ἔρεϊ σοφίῃ δ' ἐπὶ τῆ-
δε

Αἶνον ἔχων, Μουσίων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ ΤΟΥ
ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΟΝΟΣ. ιά.

Εὐσθενέος τὸ μᾶμα φυσιογνώμων ὁ σοφι-
στής,
Λεινός ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μα-
θεῖν.

Εὐ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·

Χ' ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦς.

Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθναῶς ὁ σοφι-
στής

Καίπερ ἄκις ἐὼν, εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

suis laudat Bernard. Martin. Var. Lectt. L. III. 22. p. 75. Adde Viger. p. 155. — Pro ἐννέα πάσαις in Cd. Vat. est ἄνθετο πάσαις et vers. seq. pro θῆκε ibidem legitur τοῦτο. *Kissel.*]

3. Pro ἑτέρως editt. ante Stephanum ἕτερος habent. Sensus est: eum peritum esse musicum, nemo infitias ibit. — σοφίῃ, artis peritia. σοφία et τῆδε Vat. *Kissel.*

XI.

εά. In Eusthenem, sophistam et physiognomonem, in terra peregrina ab iis, quibus non sanguine coniunctus, sed virtute carus erat, honorifice sepultum. In cod. Vat. hoc XI. sicuti VIII. epigr. Leonidæ, Tarentino puta, adscribitur. *Dahl.*

1. Quam physiognomoniam intellexerint veteres, vide ap. Aristotelem *Analyt. Prior. L. II. 28.* Eidem tribuitur de hac arte liber peculiaris, quem cum aliis scriptoribus physiognomoniae veteribus edidit *Io. Georg. Frid. Fransius, Altenburgi, MDCCLXXX. 8.* — ἀπ' ὀφθαλμοῦ. Vnum artis fontem poeta indicat, reliquis omissis. Nam ex omnibus corporis partibus de hominis natura et indole statuebant physiognomones; quamquam ex oculorum obtutu præcipue. *Kissel.*

Simulacrum Xenocles posuit marmoreum

Musicus: non aliter quispiam dicet: et propter hanc
peritiam

Bene audiens Musarum non obliviscitur.

EPITAPHIUM EVSTHENIS
PHYSIOGNOMONIS. XI.

Eusthenis hoc est monumentum: physiognomon erat
sophista,

Doctus ex oculo etiam mentem cognoscere.

Honeste eum sepeliverunt amici in peregrina terra pere-
grinum:

Et vatibus ipsis mire carus erat.

Omnia quae decuit consequutus est defunctus sophista;

Quamvis nihil valeret, invenit tamen, qui sui cu-
ram gererent.

5. ἔγραψαν quatuor codices ap. Gaisford. *Kiessl.*

4. ἡ ὑμνοθέτης vulgo, quod retinuit Dahl. ἡ ὑμνοθέτας
— δαιμονίοις — ἦν Vat. ἡ ὠμνοθέτης αὐτῆς ἀλέμων ὡς —
et δαιμονίως alius cd. ap. Gaisford. atque αὐτῆς et ἀλλ-
μων ὡς item in aliis cdd. exstat. Reiskius coniecit: ἡ
ὀμνοθέτης ἐν τοῖς δαιμονίοις Φιλοκλῆς in quibus etiam
erat divinus poeta Philocles. quam coniecturam Valcke-
narius merito absurdam vocat. Heinsius, secutus emen-
dationem Brodaeii ἡ ὑμνοθέτης αὐτοῖς, versum ita inter-
pretatur: etiam ipsis poetis ibi notus et acceptus erat:
a quibus postea epicedium meruit. Itaque ne hoc quidem
honore caruit, quem poetae conferunt. Hanc emenda-
tionem probarunt et in textum receperunt Toupius,
Brunckius, Valckenarius. Negari tamen non potest,
sic αὐτοῖς languere. Ex cod. Vat. locus sic legi potest:
ἡ ὑμνοθέταις αὐτὸς δαιμονίοις φίλος ἦς. Hoc ἦς ex vet-
ted. reduxit Toupius. *Kiessl.*

5. πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει vulgo et in cod. Vat. ἐπέοικε τύ-
χην coniecit Auratus, quam coniecturam assensu suo
probarunt Stephanus, Toupius et Brunckius, qui sic
scripsit. Recte, opinor. Wartono in mentem venit:
παντ' ὧν, οἷς ἐπέοικεν, ἔχει. — τεθνεώς Vat. et tres alii
codd. ap. Gaisf. *Kiessl.*

6. Vulgatam lectionem καίπερ ἄνευ ἐὼν tuetur Reiskius.

ΕΙΣ ΤΡΙΠΟΔΑ ΤΩ ΔΙΟΝΤΣΩ ΑΠΟ
ΔΗΜΟΤΕΛΟΥΣ. ιβ'.

Δαμοτέλης ὁ χορηγός, ὁ τὸν τρίποδ', ὃ Διόνυ-
σε,

Καὶ σέ τὸν ἡδιστὸν θεῶν μακάρων ἀναθείς,
Μέτριος ἦν ἐν παισὶ χορῶ δ' ἐκτίσατο νίκην
Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσήκον ὄρων.

Pro *ἄκις*, quod iudice Schaefero graecum non est, recepit ex cod. Vat. et quatuor aliis ap. Gaisford. *ἄκις*, i. e. *ἀσθενής*, *ἀδύνατος*. Idem verum videbatur Palmerio in Exercit. p. 815. Vide Hesych. v. *ἄκις*. Iacobsius de hoc loco sic disserit: „Memoratu dignum videbatur Theocrito, Eusthenem, hominem et peregrinum et opibus destitutum, amicos habuisse, qui eum non minus ac necessarium colerent. Idque inprimis ad Eusthenis laudem facit. Singulari enim virtute instructus sit oportet, qui inter peregrinos, vnius virtutis causa, nec per vitam modo, sed etiam post mortem, tam sedulos amicos repererit.“ Elegantem tamen Heinsii coniecturam, in quam et Huetius incidit p. 80., magis probarunt Valckenarius, Brunckius (qui eam in textu reposuit) et Toupinus, qui in Addendis p. 407. haec habet: „Dicit poeta, sophistam illum, etsi non uxorem habebat nec liberos aut propinquos, habuisse tamen, qui exsequias suas curarent.“ — Plerosque peregre viventes fuisse parum in illa republica, in qua sedem fortunarum fixerant, potentes, Reiskius hic docet ex Xenophont. Memorab. Socr. II. 1. §. 13. 14. *Kiessl.* — *κηδεμόνες* non fuerunt, qui proxime iuncti erant sanguine, sed *adfinitate iuncti*. Hesychius: *κηδεμόνες*, οἱ κατ' ἐπιγραμματικῶν οἰκείων. v. Valckem. ad Euripid. Phoeniss. v. 451. p. 159 sq. *Harl.*

XII.

- ιβ'. In Demotelem, qui quum in choro virorum victoriam reportasset, Baccho tripodem et simulacrum dedicaverat. *Kiessl.*
1. In nomine viri, cuius victoria hoc epigrammate celebratur, mire cdd. inter se discrepant. In edd. vett. Δα-

IN TRIPODEM BACCHO DEDICATVM
A DEMOTELE XII.

Demoteles choregus, qui tripodem, o Bacche,

Et te suavissimum deorum consecravit,

Modicam laudem adeptus erat in pueris; in chorea au-
tem obtinuit victoriam

Virorum, simul et pulcrum et decorum respiciens.

μομέλης est: in cod. Vat. et binis ap. Gaisford. Δαμο-
μέλης. At in lemmate cod. Vat. idem vocatur Δημο-
μέδων, quod verum esse suspicatur Iacobsius. In alio
cod. Δαμογένης. Reiskius male probavit Δαμομέλης. —
χοραγός Vat. ap. Dorv. Kiessl. Choregi sive Choragi
fuerunt, qui sumtus praeberent ad ludos et ὄψον, h. e.
choragium, quo instruebantur theatrum et chorus. vide
van Dalen ad Antiqq. et Marmora etc. pag. 674 sqq.
Demosth. orat. de Corona cap. 78. et quae ibi p. 450.
adscripti. Harl. [Adde Wolfii prolegom. ad orat. Le-
ptin. p. LXXXIX. Iacobsius h. l. χορηγόν non eum in-
telligit, qui sumtus praebet, sed ducem chori. Hoc
colligit ex v. 5. vbi idem olim inter pueros certasse di-
citur. Hoc sensu Dorienses vocabulum χορηγός et χορη-
γεῖν accipere solebant, teste Athen. L. XIV. p. 653. B.
Polluc. IX. 41. Vide ad Simonid. Ep. LXXVI. et Ca-
saub. ad Sueton. Vit. Aug. c. 52. vbi de τρίποσι χορηγι-
κοῖς agens, hoc Epigramma profert. Kiessl.]

2. ναί σε vnus cd. ap. Gaisf. ἄδιστον Vat. Kiessl.

3. μέτριος, moderatus: v. Aristoph. Plut. 245. et quae ad
Demosthen. orat. de Corona p. 320 sq. notavi — παιδί
ex vet. edd. ante Stephan. cum Reiskio et Brunckio
restitui pro vulgato πᾶσι (in Vat. πᾶσι) inter pueros
fuit moderatus; in chorea vicit viros. Conf. Dorvill.
ad Chariton. p. 61. (p. 256. Lips.). Harl. Vulgatam le-
ctionem Heinsius in Lectt. Hesiod. 306. explicare co-
natus Demotelem in omnibus excelluisse ait. Male;
nam in eo, qui de victoria certat, τὸ μέτριον εἶναι prae-
stantiae significationem habet nullam. Melius itaque
Graevius in Lectt. Hesiod. c. VII. p. 54. haec verba
non ad certamina refert, sed Demotelem in omnibus
rebus modum tenuisse, vbiq. modestum fuisse signi-

ΕΙΣ ΑΓΓΑΜΑ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΙΑΣ
ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ. ιγ.

Ἡ Κύπρις οὐ πάνδημος. ἰλάσκειο τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἀγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας
Οἶκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶ-
χεν

Ἐνὸν αἰεὶ δέ σφιν λαΐον εἰς ἔτος ἦν
Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ᾧ πότνια κηδόμενοι γὰρ 5
Ἀθανάτων αὐτοὶ πλείον ἔχουσι βροτοί.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΡΥΜΕΛΟΝΤΟΣ. ιδ.

Νήπιον υἷὸν ἔλειπες ἐν ἀλικίᾳ δὲ καὶ αὐτός,
Εὐρύμεδον, τύμβου τοῦδε θανάων ἔτυχες.
Σοὶ μὲν ἰδρὰ θείοισι μετ' ἀνδράσι τὸν δὲ πολί-
ται
Τιμασεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

ficari ait. Verum sic contextus turbatur, qui optimus est revocata lectione *παισί*. — *υικεν* tres cdd. apud Gaisford. *Kiessl*.

XIII.

- ιγ. In statuam Veneris Uraniae, a Chrysozona, quae divae felicitatem eam, qua cum coniuge et liberis fruebatur, acceptam referebat, positam. *Iacobs*.
1. αὐτὴ Κύπρις — τὴν θεὸν Brunck. [αὐτὴ — πάνδημος — τὴν Cd. Vat. ἰλάσκειο duo cdd. ap. Gaisf. *Kiessl*.] De Veneri coelesti omnia nota sunt. v. Harpocrat. voc. Πάνδημος Ἀφροδ. et *Moses Mendelsohns* Philosophische Schriften part. I. p. 151. *Harl*. [Adde *Mansos* Versuche üb. einige Gegenstände aus der Mythologie, p. 78 sqq. *K*.]
2. 3. ἄνθεμα duo cdd. ap. Gaisf. — V. 3. ἔσχε Vat. ed. Iunt. et Brunck. *K*.
4. 5. ἦς Brunck. — V. 5. κηδόμενοι αὐτῆς — π' ἀθανάτων Call. aliaque veteres edd. vt αὐτὸν versum finiat, π' sextum incipiat. Vitium primus sustulit Stephanus. *K*.

XIV.

ιδ. Hoc Epigramma et sequens unum esse putabat Reis-

IN SIMVLACRVM COELESTIS
VENERIS. XIII.

Venus haec non est vulgivaga. Propitiam redde deam
vocatam

Coeligenam, castae donarium Chrysgonae

In domo Amphiclis, cum quo et liberos et vitam habebat

Communem; semperque iis melius in annum erat

Ate auspicantibus, o veneranda. Curantes enim

Immortales ipsi plus habent mortales.

EPITAPHIVM EVRYMEDONTIS. XIV.

Parvulum filium relinquebas, et in aetatis flore etiam
tu ipse,

Eurymedon, hoc sepulcrum mortuus nactus es.

Tu quidem habitas inter divinos viros; hunc autem cives

Colent, patris memores vt boni viri.

kus, improbante Brunckio, qui diversissima iudicat, quamvis in eiusdem hominis memoriam composita eisdemque tumulo insculpta. Vtrumque, quibusdam aliis interiectis, in Anthologiae appendice legitur, p. 517 sq. Steph. In Cod. Vat. p. 311. prius distichon Ep. XIV. (XV.) librarii errore annexum est Epigrammati Leonidae Tar. XCIII. Deinde sequitur alterum distichon, cui, nullo spatio relicto, subiicitur Ep. XIII. (XIV.). Vtrique carmini vnum lemma adscriptum: Θεοκλήτου, οἱ δὲ Λεωνίδου Ταρανίου εἰς Εὐρυμέδοντος τάφον, ἀνδρός ἀγαθοῦ, ὃς υἱὸν ὁμῶνυμον λείπων ἔτιχεν τοῦ αὐτοῦ τάφου. Vereor, vt huius lemmatis auctor carminis sensum recte acceperit. Eurymedon, vir bonus et civibus suis carus, mortuus erat, filio impubere relicto, Ep. XIV. (XV.) legendum est ante Ep. XIII. (XIV.), quod in posteriore cippi parte insculptum fuisse videtur. *Iacobs.*

1. ἡλικίῃ Vat.

3. ἔδρα, statio. v. Spanhem. et Ernesti ad Callim. H. in Delum v. 253. Harl. ἔρδη θ. παρ' ἀνδρ. et v. 4. τιμησεῦντε Vat. *Kiessl.*

ΕΙΣ ΑΥΤΟ. ιέ.

Γνώσομαι, εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
 Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἴσον, ὁδοιπόρ', ἔχει.
 Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος, ἔρεϊς ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
 Κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ. ιστ'.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὃ ξένε,
 Σπουδᾶ, καὶ λέγ', ἐπὰν εἰς οἶκον ἔνθης,
 Ἀνακρέοντος εἰκὸν εἶδον ἐν Τέφ,
 Τῶν πρόσθ' εἴ τι περισσὸν ᾠδοποιῶν.
 Προσθεῖς δὲ χῶτι τοῖς νέοισιν ἄδετο, 5
 Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὄλον τὸν ἄνδρα.

ΕΙΣ ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ. ιζ'.

Ἄ τῃ φωνᾷ Δώριος χώνηρ, ὁ τὰν κωμωδίαν
 Εὐρών, Ἐπίχαρμος.

XV.

ις. Viros bonos poeta hortatur, vt Eurymedontis tumu-
 lum praetereuntes, terram levem ei optent. *Iacobs.*

1. πλέον τι νέμειν illustrat Valcken. ad Hipp. p. 506. E. *Idem.*

XVI.

ιστ'. „Hoc epigramma veteri marmori literis vncialibus
 inscriptum in area palatii nobilis cuiusdam viri tradit,
 ex auctore nescio quo, Barnesius in Anacreonte p. 518.
 ed. 1734. Conferantur huc epigrammata Anthol. Planud.
 III. XXV. 49. 5. 53. 54. IV. XXVII. 15. 17.“ *Warton.*

1. Ante Stephanum ξένε. — V. 2. σπουδῇ et ἔλθης Vrsin.

4. τῶν πρόσθ' ἐντι π. ᾠδοποιῶν Vat. vitiose. Veterum poe-
 tarum, si quis alius, praestantissimus. Eid. VII. 4. εἴ-
 τι περ ἐσθλὸν Χαῶν τῶν ἐπάνοθεν. Proxime accedunt
 haec Apollon. Rhod. L. III. 347. Παναχαΐδος εἴ τι γέ-
 ριστον Ἡρώων. *Iacobs.* — Baxterus legi voluit εἰπέ pro
 εἴτι. Male. *Kiessl.*

5. ἦδετο Vat.

XVII.

ιζ'. In Epicharmi Syracusani statuam ex aere. — Comoe-
 diae inventionem Epicharmo tributam esse putat Bent-

IN IDEM. XV.

Intelligam, vtrum tribuas bonis plus, an et ipse improbus

A te, viator, similiter idem obtineat.

Salveto hic tumulus, inquires: nam Eurymedontis

Iacet sacrum levis super caput.

IN ANACREONTIS STATVAM. XVI.

Contemplare statuum hanc, o quisquis es,

Studiose, et dic, quum domum redieris,

Anacreontis imaginem vidi in Teo,

Antiquorum poetarum, si quis alius, excellentis.

Si addideris, iuvenibus eum delectatum fuisse,

Depinges accurate totum virum.

IN EPICHARMVM. XVII.

Haec vox est Dorica, et vir, qui comoediam

Invenit, Epicharmus.

leius in Diss. de Phalar. p. 108. (p. 259. Lips.), quod ante eum nihil in hoc genere scriptum fuerit. Erat enim Tragoedia et Comoedia, vt necesse erat ante literarum vsum ap. Graecos vulgatam, tota *αἰροσχεδιαστική*, vt ait Aristotel. in Poet. c. IV. Sed vide, quae de artis dramaticae ap. Dorienses flore nuper docte disputavit Boettiger in Prolus. de quatuor aetatibus rei scenicae p. 6. Inter praestantissimos Comoediae scriptores numeratur Epicharmus ap. Platonem in Theaet. Tom. I. p. 152. Ε. τῶν ποιητῶν οἱ ἄκροι τῆς ποιήσεως ἐκείρας· κωμῳδίας μὲν Ἐπίχαρμος· τραγωδίας δὲ Ὅμηρος. Ceterum an Epicharmus ille, quem scenae studium illustrem reddidit, idem sit cum Pythagoreo *ἰμωνύμῳ*, fuse disputavit Mongitor in Bibl. Sic. Tom. I. p. 180. Diversos putat Saxius in Onom. I. p. 557. Vide Fabricii Bibl. Gr. T. II. p. 298 sqq. ed. *Harl. Jacobs*.

1. *Ἄ τε φωνά*. De ipso hoc carmine sive statuae inscriptione accipio, vt in Ep. Sapphus II. *Παιδνὴ ἄφωνος εἰδίσα τάδ' ἐννέπω, αἱ τις ἔρηται, Φωνάν ἀκαμάταν κινθμένα πρὸ ποδῶν*. vbi vide not. Par autem erat, carmen in virum Doriensem Dorica dialecto conscribi. — *Δωρειος* et *κωμῳδῶν* editt. ante Stephan. *Jacobs*:

Ω Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ
 Τιν ὠδ' ἀνέθηκαν,
 Τοὶ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται Πελωρεῖς τῆ πόλει, 5
 Οἱ ἀνδρὶ πολίτα,
 (Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων) μεμναμένοι
 Τελεῖν ἐπίχειρα.
 Πολλὰ γὰρ πὸτ τὰν ζῶαν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα
 Μεγάλα χάρις αὐτῶ. 10

3 — 8. Exhibuimus cum Brunckio, Valckenario aliisque hos versus ita, ut eos emendatos dederunt Scaliger in Opere de Emend. Temp. p. 230. et Toupus. — Vers. 5. vulgo τὸν Συρακόσσαις ἐ. πελωριστῆ πόλει. Vat. Cod. οἱ Συρακούσσαις πελωρεῖς ταῖ π. Tres cdd. ap. Gaisf. πέλωρεῖς τῆ. Eodem, quo Scaliger, modo versum quintum emendat etiam Andreas Schottus Observ. p. 97. Πελωρεῖς dicuntur a vicino Peloro promontorio, suntque Pelorenses qui in urbe Syracusis sedes fixerant. At Reiskins, „quid Pelorenses,“ inquit, aut Pelorii Syracusis? et soline illi, exclusis reliquis Syracusanis, Epicharmo statuam dedicarunt? Mihi videtur πελωριστή πολις esse civitas ad ingentem amplitudinem et parte portentosam seu rei veritate seu orationis vanitate sublata. Brodaeus reddit πελωριστῆ πόλει Peloro monti subiacenti. — Wartonus vulgatam vertit: praegrandi urbi; praeterea tamen corrigit, infeliciter quidem: τὸν Συρ. ἐνὸς πελώριον πόλει quem Syracusis collocarunt, admirandum urbi, seu, miraculum urbis, ut virum civem decet. — Tyrwhittus ap. Valck. πελωριστῆ pro μετεωριστῆ positum corrigit. Urbem magnificam et primi ordinis significari. Huic emendationi plurimum tribuit Iacobsius, primum quod ad Vat. Cod. lectionem proxime accedit, tum quod sensum efficit maxime probabilem. Omnes enim Syracusarum cives poeta indicasse videtur. Nec auctoritate destitutum est vocabulum πελωριστής. Hesych. et Phot. agnoscunt formam πεδουρος pro μετώρος, et πεδαωριστής, ἵππος φρουραγματούς, καὶ μετεωριστής. Verbum ἐνιδρῦσθαι de iis, qui vitae sedem in aliqua regione fixerunt, passim obvium. Conf. Theocr. Idyll. XVII. 102. Thucyd. VIII. 77. καὶ ἄλλη οὐδέμια ὑμᾶς ἐν Σικελίᾳ, οὐτ' ἂν ἐπιόντας δέξαιτο

O Bacche, aeneum eum pro vero

Tibi hic dicarunt,

Qui in vrbe Syracusarum habitant Pelorenses,

Vt viro populari

(Thesauros enim habebat divitiarum) memores

Rerderent mercedem.

Multa enim ad vitam pueros docuit vtilia:

Magna illi gratia debetur.

φαιδίως οὐτ' ἂν ἰδρουθέντας που ἐξαναστήσειε. — V. 6. ὄσ' ἀνδρὶ Vat. οἱ — πολῖται Iunt. — Cous fuit, sed quum trimestris in Siciliam esset delatus, pro Syracusano est habitus. Diog. Laert. VIII. 78. p. 539. — Vers. 7. verba σωρὸν — χρημ. Reiskius cum Scaligero et Schotto signis parentheseos inclusit et pro vulgato μεμναμένους dedit μεμναμένοι, quos viros cum Valckenario sequuti sumus. μεμναμένους Vat. tresque alii ap. Gaisford. Similis diversitas est apud Pindar. Olymp. I. 16. ἰκομένους· ἰκομένους· ἰκόμενοι. — Locutio σωρὸς χρημάτων, divitiarum thesauri, forsitan petita est ex Aristoph. Plut. 269. δηλοῖς γὰρ αὐτὸν ἦκειν σωρὸν χρημάτων ἔχοντα. vbi vide Bergler. Toupius putat, Epicharmo statuum duabus de causis fuisse positam, prima, quod cives pecunia sua sublevasset, altera, quod adolescentibus vitae recte instituendae praecepta dedisset. Iacobsio divitiarum Epicharmi commemoratio semper ab hoc loco aliena fuit visa; hinc praefert lectionem cod. Vat. σωρὸν εἶχε ῥημάτων. Vt enim ii qui bonis malisve abundant, σωρὸν ἀγαθῶν et κακῶν εἶχειν dicuntur apud Aristoph. in Plut. 270. et 870., sic eum qui verbis et eloquentia polleret, σωρὸν ῥημάτων habere non inepte dici. — V. 8. Etym. M. c. 367. 27. ἐπιχρησρα, οἱ μισθοί. conf. Schaefer. ad L. Bos. Ellips. p. 304. Kiessl.

9. πολλὰ καὶ pro π. γὰρ ex Toupii coniectura scripsit Brunck. — ζῶαν, veteres edd. recte. vid. Porson. ad Euripid. Hec. 1098. vulgo cum Stephano ζῶαν. Pro παισὶν Cd. Vat. πᾶσιν habet. Iacobsius sic de hoc loco: „Heinsius, qui hoc distichon profert in Not. ad Horat. p. 157., comicos et tragicos poetas διδασκάλους appellatos esse ait, quod pueros multa ad vitam vtilia docerent in quo egregie fallitur. Formasse potius dicitur puero-

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΚΛΕΙΤΑΣ ΤΡΟΦΟΥ
ΜΗΛΕΙΟΥ. ιη.

Ὁ μικρὸς τὸδ' ἔτευξε τῇ Θρείσῃ
Μήδειος τὸ μνάμ' ἐπὶ τῇ ὁδῷ, κηπέγραψε Κλείτα ς.
Ἐξεί τῶν χάριν ἅ γυνὰ ἀντὶ τήνων,
Ὡν τὸν κῶρον ἔθρεψε. τί μάν; ἔτι χρησίμα καλεῖται.

ΕΙΣ ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ. ιθ'.

Ἀρχίλοχον καὶ σταῖθι καὶ εἶσιδε τὸν πάλαι ποιη
τάν,
Τὸν τῶν ἰάμβων, οὗ τὸ μυρίον κλέος
Διήλθε κήπι νύκτα καὶ ποτ' ἄω.
Ἡ ρά μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων.

rum animos poeta comicus, cum praeceptis salubribus fabulis suis hic illic inserendis, tum praecipue humana mente ad veritatem naturae adumbranda. At iam vereor, vt haec disciplina puerorum aetati accommodata sit; nec profecto video, cur Theocritus id, quod in Epicharmi fabulis ad animos fingendos et emendandos valeret, ad pueros tantum, non item ad viros pertinere dixerit. Hinc suspicor, praefendam esse Vat. Cod. lectionem, ita vt scribatur: *πολλὰ καὶ ποττῶν ζῶάν τοι πᾶσιν εἶπε χρῆσιμα.* Kiessl.

VX

ιη. In tumulum nutricis Clitae, quem Medius puer ei extruxerat. Conf. simile Epigramma Callim. LIV. et Valcken. ad Adoniaz. p. 550. Cd. Vat. tribuit Leonidae Tarentino. Kiessl.

1. τῇ Θρείσῃ Vat.

3. 4. Vulgo τήν — ἡ γυνή. Formam doricam restituimus cum Brunck. et Valcken. Notandum ἀντὶ τήνων (Vat. ἀντεκεινων) ὧν pro ἀνθ' ὧν. Conf. Schaeff. ad Bos. Ellips. p. 410. Etiam in vltimis secuti sumus Cd. Vat. (in quo perspicue τί μάν; i. e. πῶς γὰρ οὐ; διὰ τί γὰρ οὐ; conf. Koen. ad Gregor. Corinth. de dial. p. 109. = 236.) Brunckium et Valckenarium. Vulgo, κῶρον ἔθρεψ' ἔτι μὴν —. V. 4. Cd. Vat. τελευτῇ pro καλεῖται.

EPITAPHIVM CLITAE, NVTRICIS
MEDEI. XVIII.

Parvulus istud struxit Threissae
Medeus monumentum iuxta viam, et inscripsit Clitae.
Habebit gratiam mulier pro eo
Quod puerum nutrit. Quidni enim? etiam frugi
vocatur.

IN ARCHILOCHVM. XIX.

Archilochum consiste et adspice veterem poetam
Iambographum, cuius ingens gloria
Penetravit et ad occasum et ad orientem.
Sane eum Musae et Delius amabant Apollo:

Harles. citat notata ad Valer. Flacc. VI. 571. *Kiessl.*
„Proprium nutricis nomen fuit *Κλειτα*, cognomen *χη-
σμη*, quod ei propter fidem in servitio praestitam,
utilitatemque, quam inde capiebat puer, cui lac prae-
bebat, impositum fuisse videtur.“ *Iacobs.*

XIX.

- εθ'. Epitaphium Archilochi. — In cod. Vat. huic epigr. auctoris nomen non additum est. At proximo carmini adscriptum lemma τοῦ αὐτοῦ Λεωνίδου. Vnde suspicaris, hoc quoque carmen Leonidae esse. Paulo tamen simplicior oratio quam pro Leonidae ingenio Iacobsio esse videtur. De Archilochi vita et scriptis conf. Commentationem Liebelii praemissam Archilochi Reliquiis ab ipso editis. *Kiessl.*
2. τὸ μύριον κλέος. *ingens gloria.* Vide Valcken. ad Phoeniss. p. 498. *Iacobs.*
5. ποτ' αἶψα pro vulgato πρὸς ἄ. Vat. cuius gloria totum orbem terrarum, inde ab occasu vsque ad orientem, complevit. *Idem.*
4. ἠράννιν Vat. νιν igitur legit. Quod Archilochum Apollo amasse dicitur, fortasse simpliciter de poetica facultate accipiendum est; fortasse tamen spectat notam illam fabulam de Apollinis in Archilochi percussorem ira. Conf. Wytttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 81. *Idem.* [Adde Liebel. l. c. p. 42 sqq. *K.*]

Ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κἀπιδέξιος
 Ἐπεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' αἰδεῖν.
ΕΙΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ
ΤΟΥ ΤΗΝ ΗΡΑΚΛΕΙΑΝ
ΠΟΙΗΣΑΝΤΟΣ. κ'.

Τὸν τῷ Ζανὸς ὄδ' ὕμμιν νιὸν ὠνήρ,
 Τὸν λειοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
 Πρῶτος τῷ ἐπάνωθε μουσοποιῶν
 Πείσανδρος συνέγραψεν ὧ' κ' Καμείρου,
 Χῶσους ἐξεπόνασεν εἰπ' ἀέθλους.
 Τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ' εἰδῆς)
 Ἔστασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας,
 Πολλοῖς μασὶν ὀπισθε κήγριαντοῖς.

5

ΕΙΣ ΙΠΠΩΝΑΚΤΑ. κα'.
 Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἰππώναξ κεῖται.

5. *ἔγενετο* Vat. — V. 6. *ἔπτεα* Vat. Sunt autem ἔπη Archilochi *iambi*. Conf. Franckii Callinum p. 84. et Liebel. l. c. p. X. sq. *Kiessl.*

XX.

- κ'. In Pisandri poetae statuam ex aere. De hoc poeta, qui Herculis labores carmine celebravit, vide Valcken. ad Phoen. p. 790., vbi partem huius carminis excitat, et inprimis Heynium ad Virgil. Aen. II. Exc. I. Fabric. Bibl. Gr. Tom. I. p. 215. ed. Harl. *Iacobs.*
1. ὕμμιν pro vulgato ὕμῖν Winterton. Valcken. Brunck. et Reisk. ex mente Heinsii et Valcken. vt fiat Phalacius. — Dein ὠνήρ dederunt Valck. et Brunck. dissentiente Reiskio, quod ἀνήρ pro ὁ ἀνήρ saepissime reperitur. *Harl.* Nos cum Schaefero e cod. Vat. scripsimus τῷ et ὠνήρ. *Kiessl.*
2. ὀξύχειρα. Theocritus in hoc epitheto Herculi tribuendo de luctatorum celeribus et bene exercitatis manibus cogitasse videtur; vel sic tamen heroum maximi dignitatem vix exaequavit, iudice Hemsterhusio ad Lucian. T. II. p. 266. ed. Bip. *Iacobs.*
3. πρῶτος pro πρώτος cum Gaisford. ex cd. Vat. tribusque

Tam suavis fuit et doctus
Carmina pangere et ad lyram cantare.

IN STATVAM PISANDRI, QVI HERACLEAM
CONDIDIT. XX.

Iovis hic vobis filium vir,
Leonis domitorem, celerem manu,
Primus superiorum poetarum
Pisander scripsit ex Camiro,
Et quot confecit, recensuit labores.
Huncque ipsum populus (vt probe scias)
Statuit hic factum ex aere,
Multis mensibus post et annis.

IN HIPPONACTEM. XXI.

Poeta hic Hipponax iacet.

aliis. — *ἐπ' ἀνωθεν* male Vat. Conf. Valcken. ad Idyll.
VII. 5. *Kiessl.*

4. *συνέγραψεν* cum Brunckio et Gaisford. ex binis cdd.
pro *ξυνέγραψεν*. Iacobsius hoc verbum referebat ad
imaginem Herculis a Pisandro adumbratam ob locum
Strabon. XV. p. 1008. Schaeferus autem vertit *scripsit*
de Hercule. Insolens tamen huius verbi vsus de poeta.
ὡς pro vulgato *ὡκ* emendarunt Scaliger, Casaubon.
et Valcken. *Kiessl.*
5. *χῶσσοις* Vat. — *ἐξεπόνασεν*. Ad versum Euripid. in
Phoen. 1642. *τὰν τεταλμὲν' οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν*, nostrum
locum cum similibus excitavit Valcken. p. 552. *Iacobs.*
8. *μησίν*. Vat. Hanc Pisandri statuam diu post eius mor-
tem a Camirensibus in tam illustris viri memoriam po-
sitam esse, significat Theocritus. Perperam in Cod.
Vat. reliquis versibus subiicitur hic: *ὄτι δεξιὸς ἦς ἔπειτα*
ποιῆσαι, ex Ep. XIX. huc traductus. *Idem.*

XXI.

- κά. Deest hoc carmen in editione Calliergi et aliis vett.
Primus H. Stephanus id in collectionem Epigramma-
tum Theocriteorum recepit. In Hipponactem, iambo-
graphum; metro Hipponacteo scriptum. *Iacobs.*
1. *μοισσοποιός*. Sic Pindarum vocat Dio Chrys. Or. II. p.

Εἰ μὲν ποηρός, μὴ ποτέρχεν τῷ τύμβῳ
 Εἰ δ' ἔσαι κρήγυός τε καὶ παρὰ χρησιῶν,
 Θαρσέων καθίζεν κἂν θέλῃς, ἀπόβριξον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ
 ΒΙΒΛΙΟΝ. κβ'.

Ἄλλος ὁ Χίος ἐγὼ δὲ Θεόκριτος ὃς τὰδ ἔγρα-
 ψα,

Εἰς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκόσιος,
 Χίος Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίνης·
 Μοῦσαν δ' ὀθνεῖην οὔποτ' ἐφελκυσάμην.

-
25. D. Sappho poetriam Herodotus II. p. 61. vbi vid. Wessel. *Idem.* — Hipponax celebris fuit Iambographus, improbos acerrime defricare consuetus; quo quidem cardine vertitur hoc epigramma. Plura videbis in eundem Anthol. Wechel. III. p. 592. vbi multa de hoc poeta commode docteque congressere Brodaeus et Vincent. Obsopoeus. *Warton.*
2. μήποτ' ἔρχεν, Vat. et duae Ald. In fine versus Opsopoeus τὰφῳ corrigit; quam correctionem metrum respuit. *Iacobs.*
3. κρήγυος. vir bonus, veritatis studiosus. Vide Abresch. in Misc.. Obs. Nov. Tom. I. p. 85. — χρησιῶν vulgo. χρησιῶν correxit Opsop. idque recepit Stephan. in Poet. Gr. Vulgatam Reiskius perperam defendit. *Idem.*
4. Verborum ordinem Stephanus ita mutare volebat: Θαρσέων καθίζεν, ἀπόβριξον, ἂν θέλῃς in quam opinionem adductus est prava versus secundi scriptione, vbi iam τύμβῳ pro τὰφῳ recte fuit repositum. Sunt enim omnes versus choliambi. *Kiessl.* — ἀποβρίζαντες ἀπονυστάξαντες, κοιμηθέντες. Schol. Homeri Odyss. μ. 7. Conf. Eustath. ad Odyss. p. 542. 54. In insula Delo mulieres colebant deam Βριζώ, somniorum interpretem. Vide Spanhem. ad Callimach. p. 590. Comparandum cum hoc Epigr. Leonid. Tar. Ep. XCVII. *Iacobs.*

XXII.

κβ'. Hoc carmen inter Theocritea legitur in Anthol. Steph. p. 518. Wech. *21. et in Cod. Vat. p. 453. post alia

Si improbus es, noli accedere ad sepulcrum:
 Sin bonus et ex probis natus,
 Bono animo conside, et, si volueris, dormi.

EIVSDEM IN SVVM IPSIVS
 LIBRVM. XXII.

Alius est (Theocritus) Chius: ego autem Theocritus qui
 haec scripsi,

Vnus sum ex multis Syracusius,
 Filius Praxagorae inclytaeque Philinnae:
 Musamque alienam nunquam invexi.

Syracusani poetae etiam hoc habetur cum lemmate: τοῦ αὐτοῦ εἰς ἑαυτὸν, ὅτι Θεόκριτος Συρακούσιος ἦν. In antiquis editionibus inscribitur modo Θεοκρίτου, modo εἰς ἀπὸ Θεοκρίτου. In Cod. Politiani inter praefationes graecas: ἐστὶ δὲ εἰς αὐτὸν καὶ τοῦτ' ἐπιγράμμα· ἄλλος ὁ Χίος ... Artemidoro tribuitur in editione Aldina, teste Reiskio. Respexisse videtur hoc Epigr. Suidas v. Θεόκριτος Χίος — ἐστὶ δὲ καὶ ἕτερος Θεόκριτος Πραξαγόρου καὶ Φιλίνης. De Theocrito Chio vide Fabric. Bibl. Gr. T. III. p. 775. ed. Harl. Jacobs.

1. ὁ — γράψας Vat. sec. et Call. ὅς τὸδ' ἔγραψα Vat. τὰδε γράψα vulgo. τὰδ' ἔγραψα correxit Toup. quem cum Valck. aliisque secuti sumus. Warton. laudat Dorvill. ad Epigr. Luciani. I. tom. Wetst. III. p. 674. Kiessl.
2. ἀπό, de parte. Iam Thucyd. I, 12. ἀφ' ὧν καὶ εἰς ἴλιον ἐστράτευσαν. vide notata ad Iamblich. de vita Pyth. p. 217. 2) — εἰς ἀπὸ πολλῶν cod. Theocriti Bibl. Med. Vid. Bandini T. III. p. 368. — Συρακούσιων Vat. et Iunt. Valckenarius quum in cod. quodam Συρακούσιος reperisset, pro vulgata Συρηκοσίων scripsit Συρηκόσιος, quem sequimur. Kiessl.
3. περιεκλυτῆς nonnulli, quod metro adversatur. Vide Dorvill. ad Charit. p. 446. — Φιλίνης legitimam nominis formam pro vulgata Φιλίνης ex Cod. Vat. et Florentina cum Warton, Toupio et Valcken. restituimus. Vt a κόρη Κορίννα, sic a φίλη Φιλίνα. Kiessl.
4. οὐτὶν' ἐφ. CalliERG. et Vat. noster, qui praeterea ὁ-

πγ.

Ἄστοις καὶ ξείνοισιν ἴσον νέμει ἄδα τραπέζα·
 Θεὸς ἀνελεῦ, ψήφου πρὸς λόγον ἐρχομένης.
 Ἄλλος τις πρόφασιν λέγεται τὰ δ' ὄθνεϊα Καί-
 κος
 Χρήματα καὶ νυκτὸς βουλομένοις ἀριθμεῖ.

ὄθνεϊαν et ἐγελκυσάμαν legit. Vnus e codd. Theocriti οὐ-
 τὼ' ἐπεκτησάμην, quod ex glossa videtur ortum, nisi
 fortasse latet lectio, vulgata non deterior, οὐ τὴν ἐπε-
 σπασάμην. Significat autem Artemidorus, Theocritum
 excoluisse illud poeseos genus, quod in eius patria si-
 ve a Daphnide, vt quidam tradunt, sive, vt alii,
 a Stesichoro inventum florebat. Fortasse tamen Gramma-
 ticus iisdem verbis tecte indicare voluit, carmina,
 quae pro Theocriteis venderentur, nec patria, sed ex-
 terna dialecto (*Μούση ὄθνεϊα*) conscripta essent, pro
 spuriiis esse habenda. *Ιακὸς.*

XXIII.

πγ. Cod. Vat. hoc epigr. Theocrito tribuit: hinc addidit
 Brunckius tom. I. Analect. p. 582. Leonidae tribuit
 Planud. p. 28. St. 45. W. cum lemmate: *Εἰς τραπέζην*
Καίικον διασυρτικόν. (ἢ μάλλον τωθαστικόν, addit Vat.)
 quod falsum, iudice Iacobsio. Exemplo Anthologiae,
 quod in Bibl. Senatus Lips. asservatur, teste Reiskio
 adscripta sunt haec: *Quod Epigramma in vulgaribus*
editionibus Anthologiae adscribitur Leonidae in trap-
ezitam Caicum et incipit ἀστοῖς καὶ ξείνοισιν, id in
edit. princ. a Constantino Lascari curata Theocrito ad-
scribitur hunc in modum: Θεοκρίτου ἐπίγραμμα ὡς εἴρη-
ται ἐν τινι ἀρχαιοτάτῳ ἀντιγράφῳ Παύλου τοῦ βουκάρου ἐν
Παραβλῳ. Eadem habentur in Schol. Wechel. — Val-
 ckenarius ad Epigr. XXII. affirmat, sibi hoc, quod
 cum Brunckio, Dahljo et Heindorfio Theocriteis sub-
 iecimus, non videri Theocriteum. Ceterum satis de-
 monstravit Iacobsius, in hoc epigrammate, in quo
 ipse Caicus loquitur, minime, quae est opinio Bro-
 daei et Opsopoei, hunc Caicum perstringi. *Kiessl.*

2. Veteres calculis, ψήφοις, in rationibus vsos fuisse

XXIII.

Civibus et peregrinis idem tribuit haec mensa;

Si quid ibi deposueris, tolle, rationibus recte sub-
ductis.

Alius causam praetextat: sed Caïcus alienam

Pecuniam vel noctu volentibus numerat.

constat. Hinc illa trapezitarum ap. Athenaeum descri-
ptio L. VII. p. 305. F. *εἰώθασι δοκεῖν ψήμους αἰθωνο-
λογισμῶν. et οἱ περὶ τὰς ψήμους* apud Alciphr. L. I. 26.
p. 108. — Pro *ἐρχομένης* Vat. *ἀρχομένης*. Male. Proprie
ipse trapezita *ἐρχεται πρὸς λόγον* quod h. l. in calculum
rationibus subducendis adhibendum refertur. *Jacobs.*

5. Alii praetextum quaerant (cur depositum, vbi repeti-
tum fuerit, e vestigio reddant). Caïcus alienam pecu-
niam reposcentibus vel noctu numeratam reddet. *Idem.*

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΣΥΡΙΓΞ.

Οὐδενὸς εὐνάτειρα, Μακροπολέμοιο δὲ μάτηρ
 μαίας Ἀντιπέτροιο θεοῦν τέκεν ἰδυνηῖρα·
 οὐχὶ Κεράσταν, ὃν ποκα θρέψατο ταυροπάτωρ,
 ἀλλ' οὐ Πιλιπὲς αἶθε πάρος φρένα Τέρμα σάκουσ.
 οὐνομ' Ὀλον, δίζωον, ὃ τὰς μέροπος πόθον 5
 κούρας γηρυόνας ἔχε τὰς ἀνεμώδεος·
 ὃς Μοῖσα λιγὸν πᾶξεν ἰοστεφάνω
 ἔλκος, ἄγαλμα πόθοιο πυρισμαράγου·
 ὃς σβέσεν ἀνορέαν ἰσανδέα
 Παπποφόνου, Τυρίαν τ' ἐρρύσατο. 10
 ᾧ τότε τυφλοφόρων ἐρατὸν
 πᾶμα Πάρις θέτο Σιμιχίδας.
 ψυχὰν αἰεὶ, βροτοβαῆμον,
 στήτας οἴστρε Σαέττας,
 κλωποπάτωρ, ἀπάτωρ, 15
 λαρνακόγυις, χάροις·
 ἀδὺ μελίσδοις
 ἔλλοπι κούρα
 καλλιόπα,
 νηλεύστω. 20

Ne quid eorum, quae olim Theocrito adscripta sunt, huic editioni deesset, Heindorfii exemplum secuti *Fistulam* quoque adiecimus, et descriptam quidem ex Salmasii recensione, quam etiam Brunckius in *Analect.* T. I. p. 504. et Heindorfius reddiderunt. Notae subiectae sunt excerptae ex Salmasianis, quae continentur hoc libro: Cl. Salmasii duarum inscriptionum veterum Herodis Attici rhetoris et Regillae coniugis honori positarum explicatio. Eiusdem ad Dosiadae aras, Sim-

miae Rhodii ovum, alas, securim, Theocriti fistulam, notae. Lutetiae Parisiorum, CIΘDCXIX. 4. — p. 209 — 219. K.

Fistula vel Σύριγξ hoc ἐπιγραμματίον inscribitur ἀπὸ τοῦ σχήματος. Hoc enim ordine compacta est, vt a maximis et longissimis versibus incipiens in minimos et brevissimos desinat, eodem plane modo, quo pastoritiae fistulae. vid. Tibull. II. 5. 31. Bini autem huius poematis versus semper vnum fistulae calamum constituunt. Ita igitur dispares sunt omnes, in morem disparium fistulae cannarum, vt tamen positis vbique binis paribus, qui cannam vnam reddunt, tota disparitas in decem binis consistat, quot numero cannae vel calami in hac fistula constituuntur, quum vulgaribus fistulis septem tantum inessent. Virgil. Ecl. II. 36. *Fistula disparibus septem compacta cicutis*. Quod Theocritus hanc fistulam ex decem calamis composuit, huius rei causam verisimilem hanc sibi videtur afferre Salmasius, quod poeta, quum Bucolica absolvisset, fistulam, pastoralis illius et rusticae suae sibi Musae instrumentum, dedicaverit, illo more quo reliqui solebant artifices, opere aliquo eximio perfecto, artis suae instrumenta diis artis praesidibus suspendere ac dedicare. Theocritus igitur fistulam Pani dedicat post τῶν βουκολικῶν ἔκδοσιν, votum pastorali ac silvestri deo solvens, et illius agrestis Musae praestiti. Ex decem autem calamis hanc fistulam struxit pro numero bucolicarum odorum, quas ad illam cecinerat. Nam decem tantum Eclogas Theocriti mere bucolicas esse testatum reliquerunt veteres critici. Sic Servius [in prooem. in Bucol. Vid. Heyn. dissertat. de carmine bucolico p. 9. Virgil. edit. II. K.]: *Sed est sciendum, VII eclogas esse meras rusticas, quas Theocritus X habet*. — Versus Σύριγγος scripti sunt κατὰ σέσειν, et quidem κατὰ παράλληλον τάξιν παραβάλλοντες οἱ ἀντιστρέφοντες. nam secundus primo respondet, tertio quartus, quinto sextus, et ita de ceteris.

Versus primus ante Salmasium hic erat: σύριγξ οὖνομ' ἔχεις, ἄδει δέ σε μέτρα σοφίας. quem Salmasius eiecit idoneis de causis. Nam primum, quum omnes versus in hoc poemate παράλληλοι sint et bini bini incedant, hic παράλληλον suum non habet. Deinde, quum totum hoc scriptum sit αἰνιγματῶδες, hic solus versus planus

est et apertus et nulla caligine obtectus. Praeterea nulla connexione cohaeret cum reliquis, sed separatum habet et abscissum a sequentibus sensum, ita ut inscriptio potius poematii quam carminis initium videatur esse, nec ea quidem ab ipso poeta profecta, sed ab aliquo imperito conficta, qui nec Graece sciebat, nec syllabarum modulos tenebat: nam secundam in σοφίης producit more illius saeculi barbari et inficeti, quo omnes syllabae indifferentes erant.

Οὐθενός εὐνάτειρα] Auctor οὐθενός pro οὐτινος posuit, quae sunt συνώνυμα, et intellexit Vlysem, qui apud Cyclopem οὐτιν se vocari dixerat. Nugatur hic Ioh. Pediasimus.

Ἀντιπέτροιο] Ita ex optimo cod. scripsit Salmasius. Vulgo ἀντιπάτροιο, quod nec ipsum improbandum. Ἀντιπέτρος dicitur Iupiter, quod lapis pro ipso datus est Saturno devorandus.

οὐχὶ Κεράσταν] De Comata loquitur, quem multis laudibus prosequitur Idyllio septimo. Κεράστας autem et Κομάτας sunt συνώνυμα, ut κέρας et κόμη. Hesychius: κερασταί, κομηταί, πολεμικοί. [Add. Heins. Lectt. Theocr. p. 544.]

ἀλλ' οὐ Πιλιπές] Est haec coniectura Salmasii, ducta ex vestigiis vulgatae lectionis, ἀλλ' οὐ ἐπιλιπές. Probant eam Scaliger, aliique, et iure quidem. Nimirum Pan amavit Πίτυν. Si πῖ detrahas, remanet ἴτυς, quod est τέρμα σάκους, hoc est, circumferentia et extremitas clypei. ἴτυς enim est παντός περιφερούς τὸ τελευταῖον μέρος. πιλιπές igitur τέρμα σάκους est ἴτυς, cui deest πῖ litera. quam si addideris, efficies illam quam Pan amavit, hoc est Πίτυν. De Pity (Pinu) a Pane amata extat historia lib. XI. 10. Γεωπονικῶν. Hinc ei pinus sacra, ipseque cinctus est corona e pinu. [Add. I. H. Voss. ad Virgil. Ecl. p. 361.]

οὐνομ' Ὀλον, δίζων] Sic distinxit Salmasius: nam prius legebatur, οὐνομ' ὄλον δίζων. At non hic nomen positum pro forma, sic ut duplex Panis forma intelligatur. Immo auctor dicit, τὸν Πᾶνα habere οὐνομ' ὄλον, quod scil. Πᾶν vocatur, quae vox τὸ ὄλον significat, τὸ πᾶν puta. δίζων autem Panem appellat, quod semivir est et semicaper, quasi ex duorum diversorum animalium forma compositus.

ὦ τᾶς μέροπος πόθον] Haec de Syringe, puella Pani

amata et in cannam conversa, accipiunt: sed mirum est, omnia, quae hic dicuntur, ad puellam non posse referri, sed ad fistulam: huic enim, non illi, conveniunt epitheta *μέρου*, *vocem variam habens*, *γηρυόνα*, vt vulgo legitur, h. e. *vocalis*, et *ἀνεμώδης*, *ventosa s. inspirabilis*. Immo non de Syringe haec sunt accipienda, sed de Echo, quam amavit Pan, vt poetarum fabulae passim testantur. Conf. Mosch. VI.

μέροπος πόθον] Echo intelligit, quae *μέρου* dicitur, quod *μέρος τῆς ὀπὸς* reddit, partem vocis, non totam. Hinc Epigramma graecum eam appellat *φωνῆς τρύγα*, *θήματος ουραν*.

κούρας γηρυόνας] Vulgo *γηρυόνας*, quod mutavit Salmasius. *γηρυόνα* est *Ἠχώ*, quod de voce nascitur. *γηρυόνη* vt *βουγόνη*. Sic enim *αἰς* appellatur.

Τυρίαν τ' ἐρύύσατο] Membranae tantum habebant *Τυρίας τε*, imperfecto versu, quem vt supplerent, *ἀφείλετο* additum est a doctis hominibus. Salmasius ad coniecturam receptam est adductus per parvulas glossas in veteri membrana repertas, quae *Ευρώπην ἐλυτρώσαντο* interpretabantur.

ϕ *τόδε τυφλοφόρων ἐρατόν*] *πήρα* Graecis et peram significat et coecam. *κατὰ μετάληψιν* posuit *τυφλοφόρων* [pro *πηροφόρων*. *πηρός*, accentu in ultimam retracto, τὸν ἐνεὸν καὶ ἄρωνον] significat: *πήρος* vero cum circumflexo coecus dicitur. ita Hesychius. quam tamen differentiam alii non servant. vetus scholion ad hunc locum *τυφλοφόρους* interpretatur *τοὺς ἀγροίκους· ἐπεὶ [πήρας φοροῦσιν*, inquit: *πήρα δὲ καὶ τυφλή συνώνυμα*.

Πάρις θέτο Σιμηχίδας] *Μεταληπτικῶς* Theocritus hic se *Πάριν* appellat, quod *Paris θεόκριτος* fuit, i. e. deas iudicavit. Pro *Σιμηχίδας* scriptum erat in membranis *Σιμηχίδας*, et supra correctum *Σιμαχίδας*. sed *Σιμηχίδας* verum: nam a *σιμός σιμηχος*, vt a *τυόνος τυονίχος*, et similia, quorum forma Dorica est. [De verbo *πάμα* vid. Valcken. ad Ammonium.]

ψυχὰν αἰεὶ, βροτοβᾶμον] Haec perperam distincta legebantur in editionibus ad hunc modum:

*πάμα Πάρις θέτο Σιμηχίδας
ψυχὰν, ὦ βροτοβᾶμον.*

immo *ψυχὰν* iungendum cum *χάροις*.

Στήτας οἶστρε Σαέττας] Laborabat hic versus in editis, vbi scriptum *δέτας*, pro quo Salmasius repo-

suit *Σαίττας* in codicibus *Σαίττας*. *Στήταν Σαίτταν* vocat Omphalen, a Saettis, vrbe Lydiae, cuius rara mentio apud veteres, *Σαίτται* autem vocabatur illa vrbs, quam corrupte recentiores *Σέττας* vocarunt. Ptolemaeus in descriptione Lydiae: *ἐν δὲ μεθορίοις Μυσιάς καὶ Λυδίας καὶ Φρυγίας, Δάλδεια, Σέτται, Κάδοι* ita libri veteres: nam in editionibus excusum est *Σάτταλα*. Vetus quoque interpres *Σέτται* legit. — In vetusto libro *περὶ βαθμῶν ἐκκλησιαστικῶν* meminit Salmasius se legere *Μαγιδον* vrbem Lydiae, quae olim *Σέτται* diceretur. hinc *στήτα Σαίττα* Omphale appellatur, h. e. mulier Lyda, vt etiam hic interpretantur veteres scholiastae.

Ἐλλοπι κούρα] Muta haec puella est Echo, quae vocis quidem simia dicitur, sed ipsa nec vocem habet, nec linguam, hinc *ἄγλωσσο*s veteri Epigrammate appellatur.

νηλεύστω] Vetus poeta de Echo:

τὴν οὐδ' ἀθρῆσαι δύναμι' ἀντίον οὐδὲ νοῆσαι.

ARGVMENTA VETERA
CARMINVM
T H E O C R I T I

QVIBVS PRAEMITTVNTVR NONNVLLA *)

DE GENERE THEOCRITI

ET

DE BVCOLICIS CARMINIBVS

PROVT ILLA LEGVNTVR PARTIM IN COD.
REGIO PARIS. PARTIM IN ED. ROM.
ZACH. CALLIERGI

EX ALTERA VALCKENARII EDITIONE
REPETITA

*) Plurima iam dederat, additis variis lectionibus et aliis quibusdam, Reiske post praefationem ad alterum suae editionis volumen. *Harl.*

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΓΕΝΟΣ.

Θεόκριτος, ὁ τῶν Βουκολικῶν ποιητής, Συρακυσίως ἦν τοῦ γένους, πατρὸς Σιμιχίδου, ὡς αὐτὸς φησὶ,

Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκει;

Ἔνιοι δὲ τὸ Σιμιχίδα ἐπώνυμον εἶναι λέγουσι· δοκεῖ γὰρ σιμός τις τὴν πρόσοψιν εἶναι· πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξαγόραν, καὶ μητέρα Φιλίαν. ἀκουστής δὲ γέγονε Φιλιτᾶ, καὶ Ἀσκληπιάδου, ὧν μνημονεύει. ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου τοῦ ἐπικληθέντος Λαγωῦ. περὶ δὲ τὴν τῶν Βουκολικῶν ποιήσιν εὐφυῆς γενόμενος πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχεν· κατὰ γοῦν τινας Μόσχος καλούμενος Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΟΥ ΠΟΥΤ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΤΡΕΘΗ ΤΑ ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

Τὰ Βουκολικά φασιν ἐν Λακεδαιμονίᾳ εὐρεθῆναι καὶ περιεσῶς προκοπῆς τυχεῖν τῶν γὰρ Περσικῶν ἐνεσταίων ἔτι, καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ταρασσόντων, ἐνέστη ἑορτὴ Ἀρτεμίδος Καρυάτιδος τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ταραχὴν, ἀγροῖκοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ ἱερὸν ἰδίαις ὄδαῖς τὴν Ἀρτεμιν ὑμνησαν τῆς δὲ τούτων ξένης μούσης ἀρίστης γενομένης παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνθαρίδῃ τῆς Σικελίας πρῶτον ¹⁾ ἀχθῆναι λέγουσι τὰ Βουκολικά· Ὀρίστη γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἀρτεμίδος ξόμον ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμός ἐξέπεσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μίας πηγῆς φέουσιν ἀπολουσασθαι· ὁ δὲ, πορευθεὶς εἰς Ρήγιον τῆς Ἰταλίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχωροῖς ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς Τυνθαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν· οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίαις ἄσμασιν ἀνυμνήσαντες ἔθει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὐρεσιν. Ὁ δὲ ἀληθοῦς λόγος τοιοῦτος. Στάσεως ποτε γενομένης ἐν Συρακούσαις καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέντων, εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πληθους λοιπὸν ποτε ἐλθόντος, ἔδοξεν Ἀρτεμὶς αἰτία γεγονέναι τῆς διαλλαγῆς· οἱ δὲ ἀγροῖκοι, τούτου χάριν δῶρα κομίσαντες, γεγηθότες ὑμνησαν τὴν θεάν διὰ τῶν συνήθων αὐτοῖς ἀγροικικῶν ᾠδῶν· καὶ οὕτως ἔλαθεν ἔθος γενέσθαι καὶ τοῖς ἐφεξῆς.

¹⁾ ἀχθῆναι] Schaefer suspicatur ἄσθῆναι. Kiessl.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

Τὰ Βουκολικά ἔχει διαφορὰν τὴν τῶν ποιημάτων ἐπιγραφὴν· καὶ γὰρ Αἰπολικά ἐστὶ καὶ Ποιμενικά καὶ Μικτά. τὴν μὲν τοι ἀπὸ τῶν βοῶν εἴληφεν ἐπιγραφὴν, ὡς ἀριστεύοντος τοῦ ζώου διὸ καὶ Βουκολικά εἴρηται πάντα. Λέγεται δὲ Βουκόλος παρὰ τὸ τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν²⁾ ἀτιμυγλώσας, ἢ τῶν βοῶν³⁾ κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τροπῇ τοῦ ἀμταβόλου εἰς ἀμταβόλον· ἄδειν δὲ φασὶν αὐτοὺς ἄρτον ἐξηρητημένους, θηρίων ἐν ἑαυτῷ τύπους ἔχοντα, καὶ πηραν πανσιερμίας ἀναπλεων, καὶ οἶνον ἐν αἰγίῳ ἀσκῶ, σπονδὴν νέμοντας τοῖς ὑπαντῶσι, στέφανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατα ἐλάφων προσκεῖσθαι, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχειν λαγωβόλον· τὸν δὲ νικῆσαντα λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικημένου ἄρτον· κικεῖνον μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων μένειν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιουκίδας χωρεῖν,⁴⁾ ἀγείροντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· διδοῖναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα, καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν,

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχην, δέξαι⁵⁾ τὰν ὑγίειαν,
Ἄν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ, ἂν ἐκαλέσσατο τήνηα.

ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΕΠΙ
ΤΗΙ ΛΘΡΟΙΣΕΙ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ
ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

Βουκολικάι Μοῖσαι σποράδες ποκά, νῦν δ' ἅμα πᾶσαι
Ἐντὶ μιᾶς μάνδρας, ἐντὶ μιᾶς ἀγέλας.

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Τ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΤΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΝ.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τὰδ' ἔγραψα,
Εἰς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων·

- 2) ἀτιμυγλώσας. ab ἀτιμυγλῶν. Proba, opinor, forma, quam alia eius exempla, quae quidem certa sint, nusquam reperi. Schaefer.
3) κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι. Κορεῖν i. q. ἐπιμελεῖσθαι. Sic passim in Grammaticorum scriptis explicitum legas. — Conf. Locellam in Eckhelii Doctrina Numor. Veter. P. I. Vol. IV. p. 289. Schaefer.
4) ἀγείροντας] Sic pro ἀγείραντας scribendum esse, monuit Schaefer. Idem mox suspicatur ἄδειν δὲ καὶ ἄλλα τινὰ —. Kiessl.
5) τὰν ὑγίειαν] Hanc veram lectionem pro vulgata δ' ὑγίειαν exhibet editio Zach. Calliergi. Sunt enim hi versus Priapei, non heroici. Conf. Hermanni Observ. ad Bucolic. post Schaefer. praefat. ad Sophocl. p. VIII. Kiessl.

Τὸς Πραξαγόραο, ⁶⁾ περικλειτῆς τε Φιλίτης,
Μούσαν δ' ὀθνεῖην οὔποι' ἐφειλυσάμην.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ
ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ.

Θεοκρίτου Ειδύλλια Βουκολικά. Ἰστέον, ὅτι Ειδύλλιον λέ-
γεται τὸ μικρὸν ποίημα, ἀπὸ τοῦ Εἶδος, ἢ θεωρία· οὐκ Εἰ-
δύλλιον παρὰ τὸ Εἶδω, τὸ εὐφραῖνοι. Ἄλλως. Ειδύλλιον λέ-
γεται, ὅτι εἶδος ἐστὶ ὁποῖόν ἐστι λόγος. ὑποκοριστικῶς λέγε-
ται Ειδύλλιον. ⁷⁾

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ
ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ.

Πᾶσα ποιησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας, διηγηματικόν, δρα-
ματικὸν καὶ μικτικόν. ⁸⁾ τὸ δὲ Βουκολικὸν ποίημα μίγμα ἐστὶ παν-
τὸς εἶδους, καθάπερ συγκεκραμένον· διὸ καὶ χαριέστατον τῇ
ποικιλίᾳ τῆς φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κράσεως, ποτὲ μὲν συγ-
κελμενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ
μικτοῦ, ἤγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ, ὅτε δὲ ὡς
ἂν τυγχῇ. εἰς ὅσον δ' οἶόν τ' ἐστίν, αὐτῇ ἢ ποιήσῃς τὰ τῶν ἀγροί-
κων ἤθη ἐκμάσσειται, τερπνῶς πάνυ τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρω-

6) περικλειτῆς] Quod hic vulgo legitur περικλειτῆς, metro ad-
versatur. Quare illud restitui cum Schaefero, qui citat Dor-
vill. ad Chariton. p. 446. (p. 471. Ed. Lips.) Kiessl.

7) Ultima haec verba paullo aliter profert Toup p. 409. tom. II.
Wart. cuius integram notam, qua coronidem imponit Adden-
dis in Theocritum, repetere iuvat: — „Si Epigrammata ex-
cipias, reliqua omnia tum Theocriti, tum Moschi et Bionis,
nescio quomodo vno nomine Ειδύλλια nuncupantur; de qua
voce alii aliter, ut solent, interpretes. Etymologus Ἠδύλλια
vocat; sed perperam. Auctor, nescio quis, Προλεγομένων ad
Theocritum: Ειδύλλιον λέγεται, ὅτι εἶδος ἐστίν, ὁποῖόν ἐστι λό-
γος. ὑποκοριστικῶς δὲ εἴρηται Ειδύλλιον. Ut Εἶδη Pindari, sic
Ειδύλλια Theocriti. Adscribam insignem locum Pempeli Py-
thagorei apud Stobaeum pag. 681. ex quo vide an aliquid
certi de hoc loco designari possit: Εἰ δὲ τινα φάσμα ἀμύητος
(leg. ἀμύητος) ὄτων ποτικώφωσιν κατίζει τοιῶνδε λόγων εἰδύλ-
λιστα ὡς καὶ δαίμοσιν ἐχθρὸς πέλει καὶ ἀνδράσιν, τοῖς ποτὶ συν-
έσιος ἐρπύξασιν ἀτραπόν. Vbi notandum verbum εἰδύλλια, et
lexicographis commendandum. Nam antiquum et notae
interioris est.“ — Adde Reisk. p. 145. Harl.

8) Conf. Aristotel. Poet. c. I. etc. Hanc divisionem copiosius
explicuerunt Casaubon. de Satirica Graecorum poesi etc. libr.
I. cap. III. eiusque docti editores, Cren. et Rambach. pag. 76
sqq. Halae 1774. Harl.

πους τὸν βίον χαρακτηρίζουσα. ἐκπέφυγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἀδρόν
καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

τοῦ πρώτου *Εἰδυλλίου*

Αὕτη ἢ ὑπόθεσις εἰς Δάφνιν ¹⁾ γράφεται, ὅς διὰ μὲν τοῦ-
του τοῦ εἰδυλλίου τέθνηκε, διὰ δὲ τοῦ ἑξῆς ὡς (ῶντος αὐτοῦ
μνημονεύει· ὅμως τοῦτο προτίταται, διὰ τὸ χαριέστερον καὶ
τεχνικώτερον τῶν ἄλλων μᾶλλον συντετάχθαι· καὶ Πίνδαρος,
Ἀρχομένου δ' ἔργου, γησί, πρόσωπον χρῆ θέμεναι τηλαυγίς.
ἔστι δὲ ἀμοιβαῖον καὶ δραματικώτερον, μὴ ὑποκειμένου τοῦ
ποιητικοῦ προσώπου. Τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Σικελίᾳ·
ποιμὴν δέ τις εἰσάγεται πρὸς αἰπόλον διαλεγόμενος, οὗ τὸ ὄνομα
οὐκ ἔστι γνωστόν, Ἄλλως. Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται
πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος, ἦτοι Μεγάλας,
ἢ καὶ Κομάτας. ἀγνοεῖται δὲ τὸ τοῦ Αἰπόλου ὄνομα.

Δωρίδι καὶ Ἰάδι διαλέκτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος, μάλιστα
δὲ ἀνειμένη καὶ χθαμαλῇ Δωρίδι παρὰ τοῦ [forte ²⁾ τὴν τοῦ]
Ἐπιχάρμου καὶ Σαφρονος· οὐ μὴν ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος·
Ἄλλως. Ἰστέον, ὅτι ὁ Θεόκριτος Δωρίδι διαλέκτῳ κέχρηται τῇ
νέᾳ· δυο γὰρ εἰσι, παλαιὰ καὶ νέα· καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχίᾳ
τις ἔστι· ἡ δὲ νέα, ἢ καὶ Θεόκριτος χράται, μαλθακώτερα καὶ
ευκολώτερα.

Ἀπορία. Πῶς Βουκολικὰ ³⁾ ὑπεγράφησαν, μὴ ὄντων
ὄλων βουκολικῶν, ἀλλὰ καὶ ποιμενικῶν καὶ αἰπολικῶν; Δύεις.
Ἐκ τοῦ κρείττονος μέρους ταῦτα τῶν τετραπόδων ὑπέγραψαν.

Πῶς οὐχ ὑπογράφονται ταῦτα τὰ ποιήματα Διάλογοι (δια-
λέγεται γὰρ ἐν τισὶ πρόσωπα), ὡς καὶ τὰ τοῦ Λουκιανοῦ; Οὐκ
ἤθελεν ὁ ποιητὴς θεῖναι ἀλλοίας καὶ ἀλλοίας ἐπιγραφάς, ἀλλὰ
μίαν ἀρμόζουσαν πᾶσι τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. Εἶδος γὰρ λόγου
ἔστι καὶ τὸ διηγηματικόν, καὶ τὸ δραματικόν, καὶ τὸ μικτόν·
καὶ διὰ τοῦτο ὑπεγράφησαν εἰδυλλία.

Πῶς οὐχ ὑπεγράφη ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τούτῳ τὸ τοῦ αἰπόλου
ὄνομα, ἀλλὰ τοῦ ποιμένου; Διὰ τὸ μέλλειν παρεισαχθῆναι τὸν
ποιμένα κρειττόνως τῇ καλαίμῃ φθεγγόμενον.

1) De Daphnide vide Diodor. IV. 84. et Heyne V. C. in Argu-
mento Ecl. V. Virgil. vbi plures commemorat. Adde notam
ad Idyll. I. 65. Harl.

2) τὴν τοῦ] Possis simplicius παρὰ τὴν Ἐπ. Schaeff.

3) ὑπεγράφησαν] Saepius hic legas verbum ὑπογράφειν, pro quo
expresctaveris alterum compositum, ἐπιγράφειν. Schaeff.

Ἰστέον, ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀράτου καὶ τοῦ Καλλιμάχου, καὶ τοῦ Νικάνδρου· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ παρόντος εἰδυλλίου Θεοκρίτου, Θύρσις, ἢ Ῥιδή· τουτέστιν, ὁ βουλούμενος Θύρσιν ὑπογραφέτω, ἢ Ῥιδήν. Θύρσις μὲν γάρ ἐστιν ὁ ποιμὴν ὁ αὐλῶν, Ῥιδή δὲ τὸ μέλισμα τὸ φθεγγόμενον.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ
τοῦ δευτέρου Εἰδυλλίου.

Ἐπὶ κεῖται Σιμαίθα Δέλχιδος Μυθίου τινὸς ἐρώσα, ὃν παιδικοῖς προσταλαίπωροντα ἐν παλαιστραῖ ἢ Σιμαίθα φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις διὰ τινος θεραπεΐνης Θεστύλιδος ὑποδιακονουμένης ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετὰγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἐκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς. τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε Μίμων.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ
τοῦ τρίτου Εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδυλλίον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρώσαντος, ἢ Ἀμαρυλλίδος ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἢ Κωμαστῆς ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος. ἐπικωμάζει γὰρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. εἰκάσειε δ' ἂν τις τὸν ἐπικωμάζοντα Βάττον εἶναι· τούτον γὰρ αἰπόλον ὄντα δι' ἑτέρου ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορυθῶνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Ταῦτα δὲ πράγματα εἶη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὑποτίθεται. Τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον οὐκ ἂν εἶη, ὡς ὁ Μούνατός φησιν, ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα,

Ἡ γὰρ γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι.

πλανᾶται δὲ καὶ περὶ τοὺς χρόνους. Φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων μῆλα καὶ στεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι χάριν τοῦ προσδεχθῆναι ἢ δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ· διὸ καὶ δυσθυμῖα τὸν βίον καταλῦσαι προήρηται. τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικόν. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κυρίων, οἱ δὲ Σάτυρον εἶναι φασί. τινὲς δὲ διὰ τοῦ σιμοῦ τὸν Θεόκριτον οἶοντα κωμάζειν, Σιμιχίδην καλοῦντες. ἢ ἱστορία παρα' Ἀπολλωνίου.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ
τοῦ τετάρτου Εἰδυλλίου.

Ἡ τοῦτο τὸ εἰδυλλίον βουκολικόν ἐστι. Βάττος μὲν οὖν αἰπό-

1) Τοῦτο — ἐστὶ] Haec verba desunt in Cd. Schell. qui item

λος, Κορύθων δὲ βουκόλος πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοιβαίως· Τποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύθωνα βούς νέμοντα βουκόλου τινὸς Αἰγῶνος, ὃν φησιν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος τοῦ παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίστηται τὸν δὲ Βάττον, ταῦτα πυνθανόμενον, καὶ λέγοντα, ὅτι κακοῦ αἱ βόες ἔτυχον βουκόλου, καὶ εἰσε. λεπταί. ¹⁾ Τὰ μὲν πράγματα διακρίνεται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας. Οὐ πάντως δὲ ὁ Θεόκριτος κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους γεγονώς Μίλωνος ²⁾ μέμνηται αὐτοῦ, ἀλλὰ πολὺ νεώτερος· εἴ γε Μίλων τῇ ἐβδόμῃ [forte leg. τῇ ἔβδ. καὶ ἔξακοστῇ] Ὀλυμπιάδι πάλην νικᾷ, Θεόκριτος δέ, ὡς περ ἰδείξαμεν, κατὰ τὴν κθ̄ [sic MS. Par. Ed. Rom. ἑκατοστήν. forte scrib. ρθ̄.] Ὀλυμπιάδα ³⁾ ἤκμαζεν.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

τοῦ πέμπτου Εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ εἰδυλλιον αἰπολικὸν καὶ ποιμη-

omittit ὅν post μὲν, post βουκόλος autem οἱ inserit. Idem prox omittit ὁ Θεόκριτος et βουκόλου. Deinceps legit ἀπὸ Μίλωνος (quem articulum, utpote necessarium, recepimus) π. ἀχθῆσαν ἰσχυρὸν ὄντα. — ταῦτα τὰ — οἱ βόες — λεπταί, vocabulo βουκόλου iterum omisso. Kiessl.

- 1) Cod. Schell. τὰ μὲν πράγμ. ἐν Κρότ. τῇ ἰταλικῇ ὑπόκεινται. Kiessl.
- 2) Cod. Schell. ἐπεὶ μέμνηται — ἀλλ' ἔτι ν. πολὺ — τὴν ἐβδόμην πάλιν νικᾷ. ὁ δὲ Θεόκρ. Kiessl.
- 3) ἤκμαζεν omittit Cod. Schell. in quo haec praeterea sunt adiecta: ἀρχαιότερος ὄν ὁ Μίλων μέμνηται δὲ αὐτῶν τῶν πραγμάτων. Haec in Codice hoc brevius argumentum excipit: Βάττος μὲν αἰπόλος, καὶ Κορύθων βουκόλος πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται τὰ δὲ πράγματα ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας. αἱ δὲ βόες Αἰγῶνος. ὁ δὲ πεπόρευται εἰς τὴν Ὀλυμπιάδα ἀγωνισσάσθαι μετὰ Μίλωνος. — Denique de loco huius hypotheseos, qui spectat Theocriti aetatem, iuvat repetere observationem Casauboni sub fin. Lectt.: „Certum est neque centesima, neque CIV. „Olympiade floruisse Theocritum: sed post centesimam et vigesimam. quare scripserat fortasse hic grammaticus: ὁ δὲ „Θεόκριτος, ὡς περ ἰδείξαμεν, κατὰ τὴν ρθ̄ Ὀλυμπιάδα ἤκμασε. „non, ut editum est, κατὰ τὴν ἑκατοστήν Ὀλυμπιάδα neque, ut „scriptum offendimus, κατὰ τὴν ρθ̄. nam illis temporibus ne „patum quidem arbitror fuisse hunc, nedum ἀκμάσαι. Flo- „ruit vero sub Hierone iuniore Syracusarum tyranno, et „Ptolemaeo Philadelpho Aegypti rege altero ex gen: Ptole- „maeorum. ille interstinctum maiorum imperium Syracusis „redivivum excitavit, anno secundo Olympiadis CXX. hic „circa Olympiadem CXXIV. a patre Ptolemaeo Sotere tradi- „tum sibi regnum coepit administrare.“ Conf. eundem Lectt. Theocr. cap. VI. ad hoc Idyl. p. 84 sq. Kiessl.

νικόν προσδιλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας δὲ ἀμοιβαίῳν ποιμὴν καὶ αἰπόλος. ¹⁾ δραματικώτερον δὲ ἐστὶ τοῦτο τὸ εἰδύλλιον, τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ μὴ ἐμφαινόμενον. ἔστι δὲ τοῦ αἰπόλου τὸ ὄνομα Κομάτας, ²⁾ ὃς καὶ Εὐμάρα τοῦ Συβαρίτου νέμει τὰς αἴγας· τοῦ δὲ ποιμένος Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Συβαρίτου νέμει τὰ θρέμματα. ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ³⁾ ἱρωμένην Ἀλκίππην· ὁ δὲ Λάκων ἱρωμενὸν Εὐμήδην. ἀλλήλους οὖν ⁴⁾ προκαλοῦνται περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντες, καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται, ὁ μὲν αἰπόλος τράγον, ὁ δὲ ποιμὴν ἄμνον· Μόρσωνα δὲ τῶν ᾠδῶν κριτὴν αἰρουνται. τελεσάντων δὲ τὴν ἀμειλλαν, ὁ κριτῆς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει· ὁ τοίνυν αἰπόλος, μετὰ τὴν νίκην γαῦρος γενόμενος καὶ γεγηθώς, προσδιλέγεται ταῖς αἰξί, καὶ τὴν τοῦ τραγοῦ ἐπὶ ταῖς αἰξίν ὄρεξιν πειράται καταστέλλειν, ἐπιπίκτον θυσιαν ταῖς Νύμφαις εντρεπίζων.

Τ Π Ο Θ Ε Ε Ι Σ

τοῦ ἔκτου Εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Βουκολιασταί. Δαμοίτας δὲ καὶ Δαφνίς ὁ βουκόλος θέρους ὄντος μεσημβρίας εἰς ἓν τὰ θρέμματα συνελαύνουσι, καὶ ἀμοιβαίως τὸν Πολυφήμου τοῦ Κύκλωπος πρὸς Γαλατείαν ἔρωτα ἀμγότεροι ἄδουσι. καὶ ὁ μὲν Δάφνις προσδιλέγεται τῷ Κύκλωπι περὶ τῆς Γαλατείας· ὁ δὲ Δαμοίτας, ὑποκρίνων τὸν Κύκλωπα, ἀποκρινόμενος δῆθεν ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου. Τὰ πράγματα δὲ εἰσὶν ἐν Σικελίᾳ. ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς τὸν Ἄρατον, οὐ μέμνηται καὶ ἐν Θαλυσιῶσι, καὶ ἀλλαχοῦ· δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής. Οὐρίς [sic MS. lego Δούρις] φησὶν, διὰ τὴν τῶν θρεμμάτων πολυπληθίαν καὶ τοῦ γάλακτος ἰδρυσασθαι ἱερὸν ἐν Αἴκνῃ τῇ Γαλατείᾳ· Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον ἐπινοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι, ὅτι Πολύφημος ἦρα Γαλατείας. ⁵⁾

- 1) δραματ. — ἐμφαινόμενον] Haec in Cd. Schell. sic corrupte exhibentur: τοῦ ποιητικοῦ προσώπου συνεκφωνουμένου. Kiessl.
- 2) ὃς καὶ — αἴγας] Cd. Schell. εὐμάρα τοῦ συβαρίτα νέμοντος αἴγας. Idem mox: θουρίου συβαρίτου νέμοντος θρέμματα. K.
- 3) ἱρωμένην] Cd. Schell. ἀγαπωμένην. Idem reliqua sic: ὁ δὲ ποιμὴν ἱρωμενὸς εὐμήδους. ἐρίζουσι δὲ περὶ εὐμουσίας περὶ (leg. παρὰ) μόρσωνι κριτῇ, ὃς καὶ τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. ὁ δὲ ἐπὶ τῇ νίκῃ χαίρει καὶ γέγηθεν. προλογίσει Κομάτας. K.
- 4) προκαλοῦνται] Sic correxit Schaeef. vulgatum προσκαλ. K.
- 5) In Cd. Schell. haec leguntur: Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ προσδιλέγεται τῷ Ἄρατῳ, οὐ μέμνηται καὶ ἐν τοῖς θαλυσιῶσι (v. 98.).

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

τοῦ ἐβδόμου Εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδυλλιον τοῦτο Θαλῦσια· τὰ δὲ πράγματα ¹⁾ ἐν Κῶ· ἐπιδημήσας γὰρ τῇ νήσῳ ὁ Θεόκριτος, ὄτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξανδρείαν ἀπῆγε, φίλος κατέστη Φρασιδάμου καὶ Ἀντιγένει Λυκωπέως υἱοῖς, καὶ κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλῦσια Δῆμητρος ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου ὄθεν καὶ δηγεῖται, ὡς καθ' ὁδὸν ἐντυγχάνει Λυκίδα τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ὅπως ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξήρχοντο τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. ἦρα δὲ ὁ μὲν Λυκίδας παιδὸς Ἀγεανакτος ²⁾ Μιτυληναίου· ὁ δὲ Θεόκριτος Μυρτοῦς. λαμβάνει δὲ ὁ Θεόκριτος λαγωβόλον παρὰ Λυκίδου, καὶ οὕτω χωρίζονται.

Α Α Ψ Α Σ

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῶ ἐφιλιώθη Φρασιδάμου καὶ Ἀντιγένει τοῖς Λυκωπέως υἱοῖς· κληθεὶς δὲ ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ Θαλῦσια Δῆμητρος ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου, οὐχ, ὡς Μούνατος φησι, μετὰ Φρασιδάμου καὶ Ἀντιγένους τῶν καλεσάντων αὐτόν.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

τοῦ ὀγδοῦ Εἰδυλλίου.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. εἰσὶ δὲ ἐρίζοντες ἀλλήλοις Δάφνις βουκόλας καὶ Μεγάλας ποιμήν, εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον· ἐπαθλον δὲ τεθείκασι τὰς συριγγὰς.

Ἄρατος δ' ὁ τὰ (in Cd. τοῖς) πάντα φιλαίτητες, καὶ (v. 122.) μηδέτι φρονέωμαι (in Cd. φρονέωμαι) περὶ προθύροισιν Ἄρατος. Διόκεινται δὲ δύο ἄνδρες ἄδοιτοι ἐπὶ — τῆς Σικελίας, Δαμοίτας καὶ Δάφνις θέρουσι ὄντες μεσημβρίας. ἄδοιτοι δὲ τὸν Πολυφήμου (in Cd. περιφήμου) τοῦ Κύκλωπος πρὸς Γαλατσίαν ἔρωτα, ἀμφότεροι μερισάμενοι τὴν ἐπέθεσιν· καὶ ὁ μὲν Δάφνις τὸν Κύκλωπα μεμνῆται, τινὰ διαλεγόμενος πρὸς αὐτοῦ περὶ τῆς Γαλατίας, ὁ δὲ Δαμοίτας τὸν Κύκλωπα ὑποκρινόμενος. Οὐδὲν φησι κ. τ. λ. Reliqua non recedunt ab iis, quae iam vulgata erant. Pro Γαλατσίᾳ corrupte γάλα. In fine additur: βουκόλασται Δωρίδι Κομάτας καὶ Δάφνις. K.

- 1) ἐν Κῶ] Cd. Schell. διόκεινται ἐν Κῶ. Μοx: καθ' ὃν χρόνον πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπορεύετο πρὸς Πτολεμαῖον. Paulo post ὄθεν omittit. Proxima sic: κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνει — τῷ κιδωνιάτῃ ἀπὸ Κρ. καὶ πῶς. K.
- 2) Μιτυληναίου] Cd. Schell. Μιτυλήνης. Μοx μυρτοῦς ὄνομα. Denique Λυκίδα et χωρίζ. ἀλλήλων. K.

Α Α Α Ω Σ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Μενάλκας καὶ Δάφνις, εἰς ἔριν βουκολικῶν ἄσμάτων καταστάντες, εἶλοντο κριτὴν τινα, οὐ τὸ ὄνομα σεσιωπῆται· ἔπαθλον δὲ ἐτίθεισαν τὰς ἰδίας σύριγγας. Προσέτε δὲ † κριτῆς ὁ Δάφνις εὖ μάλα ἄσπας προσηγάγετο μαθητεῦσαι ἑαυτὸν. Σωσίθεος δὲ Δάφνιν † γενόμενον, ὑφ' οὗ νικηθῆναι Μενάλκην ἄδοντα Πανός καὶ Νυμφῶν † κρίναντος γαμηθῆναι αὐτῷ Θάλειαν. Ἀλέξανδρος δὲ φησὶν ὁ Αἰτωλὸς ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσύαν τὴν λυρικὴν. Δάφνις βουκόλος, Μενάλκας ποιμὴν Μικτὸν διηγηματικόν. [† Absunt a MS.]

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

τοῦ ἐνάτου Εἰδυλλίου.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ ὑφίστανται. νομεύς δέ ἐστιν, ὃς δεῖται Δάφνιδος καὶ Μενάλκου, ὅπως ἀλλήλοις ἀντίσωσιν. οὐδὲν δὲ ἔχει ¹⁾ πρὸς τὸν Μενάλκην τοῦτον ὄντα ²⁾ Σικελὸν ὑπὲρ Μενάλκου Χαλκιδίως, ὃν φησὶν Ἐρμησιάνης ἐρασθῆναι τῆς Κυρηναίας Εὐίππης, καὶ διὰ τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν αὐτῆς κατακρημνισθῆναι.

Προλογίζει ὁ ποιμὴν. Ἰστίον δέ, ὅτι ἢ τὸν αὐτὸν ὃν προσέειπε Μενάλκην ³⁾ πάλιν φησί· τότε γὰρ ἴσως ἔνεμε μῆλα, νῦν δὲ βόας· ἢ ἕτερον Μενάλκην βουκόλον.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

τοῦ δεκάτου Εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ Εἰδυλλίον Ἐργατῖνας ἢ Θερισταὶ ἄθλων δέ, ἐν ᾧ χοιρίῳ διακένεται τὰ πράγματα. Μίλων δέ ἐστὶ καὶ Βάττος ἐν τῷ θερίζειν προσδιαλεγόμενοι ἀλλήλοις· ἐρᾷ δὲ ὁ Βάττος Βρυμβύκας αὐλητρίδος, Πολυβώτου τινός εἴτε Θεραπαινίδος, εἴτε Θυγατρὸς· καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ Μίλων θερίζων αὐ-

1) πρὸς τὸν Μενάλκην] Ad hoc usque nomen Cd. Schell. pristinae scripturae concinit, nisi quod formam genit. Μενάλκα pro Μενάλκην exhibit. At post illud nomen argumentum de integro incipit hunc in modum: τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίᾳ κείνται. παρακαλοῦνται δὲ ἐπὶ συννομίῳ Δάφνις καὶ Μενάλκας, ὅπως ἀλλήλ. κ. τ. λ. Reliqua, in quibus Cd. discedit, utpote levissima, omitto. K.

2) Σικελὸν] Post hoc vocabul. Schaefero videtur articulus τὰ excidisse. K.

3) πάλιν] Cd. καὶ πάλ. K.

τὸν ὡς βραδείως θερίζοντα ἔσκωπτε. τοῦ δὲ Βάττου τὴν αὐτοῦ δυσθυμίαν εἰπόντος, ὅτι Βομβύκας ἔρω, καὶ διὰ τοῦτο κάμνω τὴν ψυχὴν, ὁ Μίλων προσπαλῶν αὐτῷ τὴν γλῆν αὐτοῦ μάντιν Καλαμαίαν φησὶν, ἐπεὶ καὶ μέλαινα καὶ ¹⁾ ἀνάκωλος· Βάττος δὲ ἐπὶ τούτοις μὴ μεγαλοῤῥημονῶν ἔφη αὐτῷ, τυφλὸν μόνον τὸν Πλοῦτον, ἀλλὰ καὶ ²⁾ τὸν Ἐρωτα. ἔπειτα δὲ παρακληθεὶς ὑπὸ Μίλωνος εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ἦσεν ᾠδὴν, ἣν ὁ Μίλων διαπαίξας ἐτέραν αὐτὸς ἀνυβάλλεται, περιέχουσαν τὰ περὶ τοῦ Λιτυέρου τοῦ θείου, ὃν Ἡρακλῆς ἀνεΐλε, πολλοὺς ἀναιρῶντα ἐν τῷ θερίζειν. ἐπὶ τέλει δὲ παραινεῖ αὐτῷ τοιαῦτα δεῖν ἄδειν τοὺς ἐργάτας, τὸν δ' αὐτοῦ ἔρωτα διηγείσθαι τῇ μητρὶ κατὰ τὸν ὄρθρον. Προλογίζει Μίλων.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

τοῦ ἑνδεκάτου Εἰδυλλίου.

Ἐπιτίθειται ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς· προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τοῦ γένος, ὃς συμφορητῆς γέγονεν Ἐρασιστράτου ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. μέμνηται δὲ τοῦ Νικίου καὶ ἀλλαγῆς ὁ Θεόκριτος.

Α Α Α Ω Σ

Ἐπιτίθειται τῷ πράγματι. Ἐπιτίθειται Πολύφημος ὁ Κύκλωψ ἔρων τῆς Γαλατείας, καὶ ποιῶν τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς· προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τοῦ γένος, οὗ καὶ ποιημάτων φέρεται ³⁾ ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Θεοκρίτου Κύκλωπος, οὗ ἡ ἀρχή,

Ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ Ἐρωτες

Πολλοὺς ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμουσοῦς.

Ἐπιτίθειται δὲ Κύκλωψ ἢ Γαλατεία. Γέγονε δὲ συμφορητῆς ⁴⁾ Ἐρασιστράτου Μιλησίου, ὡς φησι Διονύσιος ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ Ἰατρῶν ἀναγραφῇ.

1) ἀνάκωλος] Cd. Schell. addit: τοιαῦται καὶ ἐν ταῖς χώραις ἀκρίδες. K.

2) τὸν Ἐρωτα] Cd. Schell. τῶν ἀκρίδων προϊόντων ὀστερηθεὶς (f. ὀστερηθεὶς) -- ἀπήγγελεν ᾠδὴν. Tum iterum plura sunt turbata. Post verba ἐν τῷ θερίζειν haec leguntur: πανσαιῶνον δὲ αὐτοῦ τῆς ᾠδῆς, ἀναδέχεται ὁ Μίλων οἷς πρόπονσαν ἐργασίαν ᾠδῆς εἴρηκε· παραινεῖ δὲ τὸν κατ' αὐτοῦ ἔρωτα διηγείσθαι— Μίλων βουκαῖος. K.

3) ἀντιγγραφ.] Cd. Schell. ἀναγγραφ. — Schaeef. suspicatur: ἀντιγεγραμμένον τῷ Θεοκρίτῳ Κύκλωπι. K.

4) Ἐρασιστρ.] Cd. Schell. addit ἰατροῦ. K.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

τοῦ δωδεκάτου Εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδυλλίον Ἄϊτας, γέγραπται δὲ Ἰάδω διαλέκτῳ ὃ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς ἐρωμένον ἐπιγέγραπται δὲ οὕτως, ἐπεὶ καὶ τοὺς ἐρωμένους Ἄϊτας ἔτιοι καλοῦσιν, ὡς Θεσσαλοὶ καὶ ¹⁾ Ἀλκιμᾶν τὰς ἐπεράστους κόρας Ἄϊτας λέγει· οἱ δὲ φασιν Ἄϊτας τοὺς φίλους μεταθέσει τοῦ ἀντιστοίχου ἢ Ἄϊτας, οἶονεὶ μὴ ἰταμούς· ἢ Ἄϊτας ὁ σύμπνουσ καὶ συναίτης καὶ συμπολίτης. εἰ δὲ ἐπὶ ἐρωμένου τάττοιτο, Ἄϊτης ἂν λέγοιτο ἀπὸ τοῦ Ἄειν, καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἐρωτὰ τῶ ἀγαπῶντι· ἐκτίθεται δὲ ὅπως ὁ ἐρῶν † καὶ οὐ φεῖδεται θεουσάμενος τοὺς τοῦ ἐρωμένου χαρακτῆρας· εὐχεται δὲ τῶν δύο ψυχῶν ἀρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλους ἐμμένουσας, ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μετ' αὐτοὺς φημίσωσιν αὐτῶν τὴν ὁμόνοιαν, λέγοντες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους γεγενῆσθαι αὐτούς, ὅτινες ἀμοιβὴν φιλίας ²⁾ ἔπνευσαν πρὸς ἀλλήλους. ἐπαινεῖ δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ἐπὶ τῶ τετμηκέναι Διοκλέα, ὑπερασπίσαντα τοῦ ἰδίου ἐρωμένου, ἢ ὑπὲρ τῆς ἐκείνου τελευτῆς ἐμπεσόντα εἰς πόλεμον· ὅθεν καὶ τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν δημοσίᾳ καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα, ἀγωνά τε ἐπ' αὐτῶ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ γιλημάτων ἀγωνίζεσθαι τὸν δὲ κατααλλήσαντά τινα ἡδιστον, ταῦτον ὑπὸ τῶν ἄλλων στεφάνουσθαι.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

τοῦ τρίτου καὶ δεκάτου Εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδυλλίον Ἰλας. Πάλιν δὲ τῶ Νικίᾳ προσδιαλέγεται, ὡς καὶ ἐν τῶ Κύκλωπι· ἐκτίθεται δὲ τὰ περὶ τὸν Ἰλαν καὶ Ἡρακλῆα τοῦ μὲν Ἰλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἀρπαγὴν, τοῦ δὲ Ἡρακλέους τὴν πλάνην καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ἰλα ³⁾ βάσανον. Ἰστίον, ὅτι ὁ Ἰλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδαμάντος τοῦ δρυτόμου, οὗ ἦρα Ἡρακλῆς πεπαιθεῦσθαι δὲ αὐτὸν φασιν οἱ μὲν ὑπὸ Ῥαδαμάνθου· οἱ δὲ ὑπὸ βουκόλων Ἀμφιτρώωνος καὶ Θεοσιάδου. Ἀμφιβάλλουσι † τινὸς υἱὸν τὸν Ἐρωτὰ· Ἡσιόδου μὲν γὰρ Χαῖους καὶ Γῆς Σιμωνίδης Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης· Ἀκουσίλαος Νυκτός καὶ Αἰθέρου· Ἀλκαῖος Ἐρι-

1) Ἀλκιμᾶν] Nom commemoravit hunc locum Welckerus V. Cl. in fragmentis Alcmanis lyrici. K.

2) ἔπνευσαν] Cd. Sch. ἐμπνευσαν. Mox καὶ pro ἤ. K.

3) βάσανον] Hic desinit argumentum in Cd. Schell. additis his verbis: Θεοκρίτου Ἰλας Δωρίδα. K.

δος καὶ Ζεφύρου Σαπφῶ Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ, καὶ ἄλλοι
ἄλλων. [† Absunt et haec a MS.]

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

τοῦ τετάρτου καὶ δεκάτου Εἰδυλλίου.

Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ¹⁾ ὑπόθεσις ἐστὶ καταστάσεως ἔρω-
τικῆς καὶ κοινῆς τοῦ Κυνίσκας ἔρωτος· ἡ γὰρ γυνὴ τοῦ²⁾ Αἰ-
σχίνου μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ τινί, καταφρονουῖσα τοῦ Αἰ-
σχίνου. Θυωνύχου δὲ τινοῦ ἐταίρου προσιόντος αὐτῷ διὰ χρο-
νου, † δικαίως εἰσάγεται, καὶ προλέγει. τὰ δὲ πράγματα ἐν Σι-
κελλίᾳ. [Sic legitur argumentum in edit. Romana: abest
a MS.]

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

τοῦ πέμπτου καὶ δεκάτου Εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδυλλίον Συρακούσισι ἢ Ἀδωνιαῖσιν
σαι. (τὰ δὲ πράγματα εἰσιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ) ὑποτίθεται γὰρ
τινας, Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ,
καὶ κατὰ τάξιν ἐπὶ θίαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κοσμηθέν-
τος Ἀδωνίδος ὑπὸ Ἀρσιῶν τῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου
γυναικός. ἔθος γὰρ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίῳ
καλουμένοις (ἑορτῇ δὲ ἦν ὑπὲρ τοῦ Ἀδωνίδος τελουμένη,) κο-
σμεῖν εἰδωλα τοῦ Ἀδωνίδος, καὶ μετὰ τῶν ὑπερεχουσῶν ἐπὶ τὴν
θάλατταν κομίζεσθαι. Παραγίνεται ἡ Γοργῶ πρὸς Πραξιόνην,
καὶ παραλαβοῦσα αὐτὴν ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν θίαν. Παρέπλεσε
δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σαίφρονι θεμιῶν (forte leg.
θεωμιῶν) τὰ Ἰσθμια. Ἔστι δὲ κεχωρισμένον τοῦ ποιητικῆς
προσώπου· καὶ γὰρ πρόσωπα εἰσάγονται, ἢ τε Γοργῶ, καὶ ἡ
Πραξιόνη, καὶ ἡ τῆς Πραξιῶν θέραινα. ἄρχεται δὲ Γορ-
γῶ προιόντος δὲ τοῦ εἰδυλλίου καὶ ἕτερα πρόσωπα παρεισά-
γονται, Γραῦς τις, Ἀνήρ, καὶ γυνὴ Αἰιδός.

Ultimorum loco haec prostant in edit. Rom. Αἱ δὲ Συ-
ρακούσισι ἐξελεθούσαι τῶν οἰκῶν θαυμάζουσι τὸν ὄχλον, καὶ
ὅσα ἐν τῷ ὄχλῳ. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος ἐπιδημούσας ἐν
Ἀλεξανδρείᾳ χαριζόμενος τῇ Βασιλίδι, τὸν τε σκυλμὸν καὶ
βιασμὸν τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἄδουσαν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν
τῆς Ἀρσιῶν δι' ὧδῆς ἀπαγγέλλουσαν.

1) ὑπόθεσις] Cd. Schell. διήγημά ἐστι. K.

2) Αἰσχίνου] Cd. Schell. Αἰσχίνου, item paulo post. Māllon
omittit. Idem exhibet προλογίζει pro προλέγει. K.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

τοῦ ἔκτου καὶ δεκάτου Εἰδυλλίου.

Τούτο δὲ εἰδυλλίον γέγραπται εἰς Ἴερώνα τὸν Ἰεροκλέους, τὸν ἑσχατὸν Σικελίας τυράννον· κατέσχε δὲ τὴν ἀρχὴν στρατηγός ¹⁾ ἀποδειχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις, ὥστε τυράννον αὐτὸν ²⁾ ἀγορευθῆναι· μετὰ δὲ τοῦτον ἤρξεν Ἴερων ὁ Γέλωνος. μηδὲν οὖν εἰληγῶς παρὰ τοῦ Ἴερωιοῦς ὁ Θεόκριτος τὸ εἰδυλλίον τοῦτο πεποίηκε, καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν· ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνει κιβώτια. Λέγουσι γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιβώτια, τὸ μὲν Χαρίτων, τὸ δὲ Διδόντων· ὅτε οὖν τις παρ' αὐτὸν παρεγένετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιβώτια· εὗρισκετο οὖν τὸ μὲν τῶν Χαρίτων κενόν, τὸ δὲ τῶν Διδόντων πλήρες, καὶ οὕτως ὁ τὴν δωρεὰν αἰτούμενος ἀνεκρίπτετο.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

τοῦ ἑβδόμου καὶ δεκάτου Εἰδυλλίου.

Τούτο τὸ εἰδυλλίον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελλον γέγραπται· Ἀρατεία δὲ κέχρηται εἰςβολῇ. Ὁ δὲ Φιλάδελλος Πτολεμαῖος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερονίκης ἦν πῦσις. διὸ καὶ αἰμαρτάνει ³⁾ ὁ Μούνατος, τοὺς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτορα, τοσοῦτου χρόνου μαχόμενος διαστήματι.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

τοῦ ὄγδου καὶ δεκάτου Εἰδυλλίου.

Τούτο τὸ εἰδυλλίον ἐπιγράφεται Ἐλένης ἐπιθαλάμιος, καὶ ἐν αὐτῷ τινα εἰληπται ἐκ τοῦ πρώτου Σησιγόρου Ἐλένης. Τῶν δὲ ἐπιθαλαμίων τινα μὲν ᾄδεται ἐσπέρας, ἃ λέγεται κατακοιμητικά, ἅτινα ἕως μέσης νυκτὸς ᾄδουσι. Τίνα δὲ ὕφθρια, ἃ καὶ προσαγορεύεται διεγερτικά. Ἰδοῦσι δὲ τὸν ἐπιθαλάμιον αἱ παρθένοι παρὰ τοῦ θαλάμου, ἵνα τῆς παρθένου βιαζομένης ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἢ φωνῇ μὴ ἑξακούηται, λανθάνῃ δὲ κρυπτομένη διὰ τῆς τῶν παρθένων φωνῆς. Ex aliquot Cdd. Vat. apud Gaisford. Habet etiam Call. in Scholiis.

Ε Ι Δ. Κ Β.

Θεοκρίτου Διόσκουρος κοινῇ ἰαδί. Ex Cd. Vat. apud Gaisford.

1) ἀποδειχθεὶς] Correxist Schaefer. Vulgo ὑποδεχθεὶς. K.

2) ἀγορευθῆναι] Schaefer malit ἀναγορευθῆναι. K.

3) ὁ Μούνατος] Conf. Casaubon. in fin. Lect. Theocr. K.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

τοῦ κη Εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ εἰδυλλιον σύγκειται εἰς ἡλικιάτην Ἐλεφαντίνην, ἣν πλείων ἐπὶ Μίλητον ὁ Θεοκρίτος πρὸς Νικίαν τὸν ἰατρὸν δῶρον ἐκόμιξε τῇ τούτου γυναικὶ Θευγενίδι. Γέγραπται δὲ αἰολίδι διαλέκτῳ, περὶ τὸ Σαπφικὸν ἑκαίδεκάσύλλαβον τὸ

Ῥοδοπαχέες ἀγναὶ Χάριτες δεῦτε Διὸς κόραι.

Ὁ δὲ λόγος πρὸς τὴν ἡλικιάτην. Καὶ ἐστὶ τὸ ἐξῆς, γλαυκᾶς Ἀθάνας δῶρον ἡλικιάτῃ φίλριθε, τουτέστι φίλεργε, ταῖς γυναιξίν.

Ex duobus cdd. apud Gaisford.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

τοῦ κθ Εἰδυλλίου.

Γέγραπται τοῦτο εἰς παῖδα ἀποστρεφόμενον τὴν τοῦ φιλοῦντος φίλλαν· διὸ καὶ ἐλέγγειν αὐτὸν περᾶται, ὡς μὴ σπουδαίως πρὸς τὴν φίλλαν αὐτοῦ διακείμενον. Τὸ δὲ μέτρον τοῦτο Σαπφικὸν πεντάμετρον τεσσαρεσκαίδεκάσύλλαβον. Ἡ δὲ ὀμίλια, παρ' ὅσον εἰρησθαι γεγράφασι, Οἶνος καὶ ἀλήθειαν παρὰ τὴν παροιμίαν.

Ex aliquot Cdd. apud Gaisford.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ΕΙΣΤΑΛΛΙΟΝ α. 1

1. **ΛΙΤ.** Φιλοῦται τὸ α. οἱ γὰρ Δωρικῆς τρέποντες τὸ η τὸ δασύ, εἰς α φιλούμενον τρέπουσιν, ὑπεξαιρουμένων τῶν ἄρθρων. τὸ γὰρ ἢ τὸ ἄρθρον τραπέν εἰς α, οὐ φιλοῦσιν, ἀλλὰ δασύνουσιν. Ἐν ἄλλῳ [σχολίῳ] οὕτω. Τὸ ἄδύ τινες λέγουσιν ὅτι φιλοῦται, τοῦ η τρεπομένου εἰς α, Δωρικῶς. καὶ εἰ μὲν οὔτοι ἀληθεύουσι, ψεύδεται ὁ Θεόκριτος, πάνθ' ἄλιος γράφων· καὶ Οὐχ ἅμιν τὸν ἔρωτα καὶ Τί ποθ' ἄδύ· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἐναντιούμενα τῷ κανόνι. **ΨΙΘ.** Ψιθυρίζουσι γὰρ αἱ πίτυς πρὸς τὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων σχιζόμεναι. Ψιθύρισμα δὲ, ἢ τὸ μέλισμα, ἢ τὸ σύριγμα, ἢ τὸ κροῦμα. [Ἄλλως. Ψιθύρισμα τὸ μέλος, ποιά φωνή.] Ἄλλως. Ψιθύρισμα, τὸ μινύρισμα. ὀνοματοπεπολήται δὲ ἢ λέξις παρὰ τὴν τοῦ ἤχου ιδιότητα, κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς. ψιθύρισμα, μέλισμα, λάλημα. [Τὸ λεπτόν τῶν φύλλων ἀπήχημα.] ὅθεν καὶ ψιθύρος, ὁ λάλος. ἢ δὲ φωνή τῶν κατὰ μίμησιν, καθάπερ καὶ τὸ κελαρύζειν. Ὀμηρος, — κατειβόμενον κελαρύζει. Γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ψίω, τὸ λεπτύνω, ἐξ οὗ καὶ ψίας παρ' Ὀμήρου. κυρίως δὲ λέγεται ψιθυρίζω, τὸ ἐν τοῖς ὡσὶ τινὰ λεπτόν ἤχον ἤχειν, παρὰ τὸ ψίειν ἐν ταῖς θύραις, ἤχουν ταῖς ἀκοαῖς. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων. ψιθυρίζουσι γὰρ αἱ πίτυς, ὅταν ριπιδῶσι, τῇ στενότητι τῶν φύλλων σχιζομένης τῆς ¹⁾ πνοῆς, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις, — Τῆμος χαλίων, ὅποταν πλάτανος ψιθυρίζῃ. Ἡ δὲ ²⁾ διάνοια καὶ τὸ ἐξῆς ἔχει οὕτως· Αἰπόλε, καὶ ἢ πίτυς ἐκεῖνη, ἣτις ἐστὶ ³⁾ παρὰ ταῖς πηγαῖς, ἠδειᾶν τινὰ μελλίξει, ἤχουν μετὰ μέλους καὶ θυμοῦ τινὸς ἀφήσει, τὴν τῶν φύλλων λεπτὴν ἀπήχησιν. τοῦτο γὰρ νῦν τὸ ψιθύρισμα μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἠδὲ δὲ μέλος καὶ οὐ τῇ σύριγγι μέλπει, αἰπόλε. [Ἄλλως. Καὶ ἢ

1) πνοῆς] φωνῆς Vat. 5.

2) διάνοια] ἔγνοια Vat. 4.

3) παρὰ] Vulgo περι. Monuit iam Tourpius.

πρὸς ταῖς πηγαῖς πέντε ἐκείνη ἡδύ τι μελουργαῖ, κατὰ τὸ ψιθύρισμα, ἀντὶ τοῦ ψιθυρίζουσα, ἡδέως μελλίξει. Ἀλλὰ σὺ ἡδέως συρίζεις, καὶ τοσοῦτον τοὺς ἄλλους νικᾷς, ὡς οὐδεὶς τὸ ἔπαθλον ⁴⁾ ἀνθαιρήσεται εἰ μὴ ἄρα ὁ Πάν. ὅλον θεοῦ μόνου ἦται.] Ἄλλως. Ἡδὺ μὲν τὸ τῆς πέντε ψιθύρισμα ἐκείνης τῆς παρὰ ταῖς πηγαῖς λιγυρῶς ἀδούσης· ἡδὺ δὲ καὶ σύ, ᾧ αἰπόλε, ψιθυρίζεις. Ἄλλως. Τὸ ψιθυρίζειν τινὲς ὀνοματοποιεῖσθαι φασιν, ὡς τὸ ⁵⁾ κρίκε ζυγόν, καὶ τὸ σίξαι δὲ ὀφθαλμός. κυρίως δὲ ⁶⁾ ἐπὶ τῶν ψευδομένων τὸ ψιθυρίζειν λαμβάνουσι. ψίδυρ ψίδυρος, ὡς μάρτυρ μάρτυρος· καὶ ψίδυρος ψιθύρου, ὡς μάρτυρος μαρτύρου. τὸ δὲ ψίδυρ παρὰ τὸ ψίδος, ὃ σημαίνει τὴν λειδοριαν. ἢ παρὰ τὸ ψίω, τὸ λεπτύνω, καὶ ⁷⁾ τὸ θύρα. σημαίνει δὲ τὰ χεῖλη περιφραστικῶς. τὸ δὲ ψίδος ἀπὸ τοῦ ψεύδος, ἀποβολῇ τοῦ υ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ι, καὶ τοῦ δ εἰς θ, ψίδος. Αἰπόλοι δὲ εἰσιν οἱ ἐν τοῖς αἵπαισι, τουτέστιν ὑψηλοῖς τόποις καὶ τραχέσι, τὰς αἰγὰς νέμοντες. οὕτω γὰρ φιλεῖ τὸ ζῶον. ΤΗΝΑ. Εὐθεία ἀντὶ τοῦ ἐκείνη. [Λωρικῶς.] οἱ γὰρ Λωρικεῖς τὸ ἐκείνος τῆνος λέγουσι· καὶ τὸ ἐκείνη τήνα, ἀναλόγως τὰ θηλυκά. Καὶ ἄλλως. Τήνα Λωρικῶς οὕτω λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐκείνη. οἱ γὰρ Λωρικεῖς ποτὲ μὲν γράφουσι τὸ τ ἀντὶ τοῦ π, ὡς ἐνιαῦθα· ποτὲ δὲ τὸ κ ἀντὶ τοῦ τ. ἐκείνη γὰρ ἦν, καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε, κείνη. ἐκβολῇ τοῦ ι, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ τοῦ κ εἰς τ, καὶ τοῦ η εἰς α, τήνα.

2. ΜΕΛΙΣΣΑ. Αἰολικόν ἐστὶν ἀντὶ τοῦ μελλίξει, ὃ ἔστι, λιγυρῶς ἤξει καὶ ᾄδει. μέλη γὰρ τὰς φῶδας ἔλεγον. ὡς καὶ ⁸⁾ Πίνδαρος τὸν Πάνα φάσκων, τὸ σαυτοῦ μέλος γλάξαις τουτέστιν, ἑαυτῷ φῶδην ᾄδει.

3. ΣΤΡΙΠΛΑΞΣ ἀντὶ τοῦ συρίζεις, Λωρικῶς. οἱ γὰρ Λωρικεῖς τὰ δευτέρα πρόσωπα τῶν ρημάτων τὰ εἰς εἰς λήγοντα, εἰς

4) ἀνθαιρήσεται] *Toupinus malebat ἀναιρήσεται. Nil mutandum esse docet Huschk. in Wolfii Anal. I. p. 178. nam ἀνθαιρῆσθαι τὰ ἄθλα est victoriae praenium alteri praeripere. Eurip. Hec. 660. οὐδεὶς στέφανον ἀνθαιρήσεται. Mox θεοῦ μόνου ἦται, deo solo minor es.*

5) *Iliad. XVI. 470. κρίκε δὲ ζυγόν. Proxima sunt ex Odys. IX. 594. ὡς τοῦ σίξ' ὀφθαλμός. Conf. Quintil. Inst. Or. I. c. 5. p. 137. Spald.*

6) ἐπὶ] *Sic recte Call. Alii ἐπί. Eadem fere leguntur in Etym. M. p. 819. 1. s. v. ψιθύρισμα.*

7) τὸ] *Vulgo τοῦ. Correxit Toupinus.*

8) Πίνδαρος] *Fragm. Parth. p. 28. ed. Heyn. Ibi Schneider. suspicatur πρὸς τὸν Πάνα, et pro σαυτα, quod pro σαυτοῦ est in Vat. 5., σαυτῷ.*

εξ ποιούσι, τὸ εἰ μόνον ἐκθλίβοντες. τὸ συρίζεις γὰρ συρίσδες γράφουσι ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις τὸ συρίζειν, συρίσδεν. διαλύουσι δὲ τὸ ζεῖς τὰ ἐξ ὧν ἦν συγκείμενον στοιχεῖα. Ἄλλως. Συρίζειν τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν ὡσπερ σαλπίζειν τὸ διὰ σάλπιγγος φωνεῖν, καὶ αὐλεῖν, τὸ δὲ αὐλοῦ μέλπειν, ὡς ἀπὸ τούτων δῆλον, — Χ' ὦ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν Ἀϋλεὶ Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνης ὁ βώτας. Συρίζω καὶ τὸ κατὰ Σύρους λέγω, ἢ φρονῶ· συρίττω δὲ ἐπὶ συρισμοῦ τοῦ διὰ τοῦ στόματος ἀμεταβάτως· καὶ συρίττω ἐπὶ χλευασμοῦ μεταβατικῶς ὅσον, συρίττω τινά, ἀντὶ τοῦ χλευάζω, καὶ τῶν συριτομένων ἐστίν, ἧγουν τῶν ἐμπαιζομένων. διαφέρει τὸ ἄδειν τοῦ συρίζειν καὶ τοῦ αὐλεῖν, καὶ τῶν τοιούτων, τῷ τὰ μὲν μέλος ἔχει μόνον, τὸ δὲ ἄδειν ἐπὶ λόγου λέγεται ἐμμελοῦς. ΜΕΤΑ. Ἦγουν, ἀπολαβῶν οἴσεις, τουτέστιν, ἐν τῇ μολπῇ τῇ διὰ τῆς σύριγγος, τὰ δευτερεία τοῦ Πανός ἔξει· τῶν δὲ ἄλλων τὰ πρωτεία. ΠΑΝΑ. Τὸν Πάνα οἱ μὲν λέγουσιν υἱὸν Πηνελόπτης καὶ πάντων τῶν μνηστήρων, καὶ διὰ τοῦτο λέγεσθαι καὶ Πάνα. Ἐπιμενίδης δὲ ἐν τοῖς ποιήμασιν ⁹⁾ αὐτοῦ Διὸς καὶ Καλλιστοῦς, Πάνα καὶ Ἀρκάδα διδύμους· Ἀριστιππος δὲ ¹⁰⁾ ἐν τῷ Ἀρκαδικῷ, Διὸς καὶ Νύμφης Οἰνήτιδος, οἱ δὲ λέγουσι διὰ τοῦτο Πάν, ὅτι τῆς ὄρας ἔστι σημεῖον, τουτέστι, τοῦ παντός. ὅθεν κυρίως προσαγορεύεται Πάν. συνοικιοῦται γὰρ ἡ μορφή τοῦ Θεοῦ τῷ περιέχοντι, καὶ τὸ μὲν τῶν κεράτων ἀπομίμημα ἤλου καὶ σελήνης, καὶ μνηίσκου φασὶν εἶναι· τὸ δὲ πάρδαλιν ¹¹⁾ ἐνήφθαι, τῆς γῆς φαντασίας εἵνεκα· τὰ δὲ κάτω λάσια, τῶν τῆς γῆς μερῶν καὶ τῶν ἐν αὐτῇ πεφυκότων· τὴν δὲ σύριγγα, τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ¹²⁾ πνευμάτων μίμησιν εἶναι· τὸ δὲ αἰγυπῶν, τῶν καταγίδων· τὰς αἰφνιδίους ταραχάς, καὶ τῶν ἀπὸ νεφῶν γεινομένων περὶ τὸν ἀέρα μεταβολῶν· καὶ τὰ κάτω, τουτέστι τοὺς μηρούς· δασεῖς, σημαίνοντας τοὺς ὑλώδεις τόπους· καὶ τὰ κάτω βραχέα, σημαίνοντα τῶν ὀρῶν τὰ τραχέα. ἔχει δὲ καὶ τῇ μιᾷ χειρὶ τὸ δρέπα-

9) αὐτοῦ] Deest in Vat. 3.

10) ἐν τῷ Ἀρκαδικῷ] Tourpio scribendam videtur, ἐν τῷ Ἀρκαδικῷ. in primo libro Arcadicorum, sive historiae Arcadicae. Aristippi Arcadica laudat Clemens Alexandrinus, et Diogenes Laertius in Aristippo. Conf. etiam Scholia ad Apollon. Rhod. III. 1087.

11) ἐνήφθαι] Debetur Valcken. ad Herodot. p. 541. 68. Vulgo εἰλήφθαι. Idem malebat παρδαλῆν· qua mutatione opus non esse docet Tourpius.

12) πνευμάτων] Pro hoc vocabulo Vat. 3. 5. legunt πάντων ἀνέμων τῆν.

νον, σημαῖνον τὴν ἐργασίαν τῇ δὲ ἄλλῃ τὴν σύριγγα, σημαίνουσαν τοὺς ἀνέμους. Τὸ δὲ δευτέρου, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τάξεως λέγεται, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ ἀριθμώσεως, κατὰ καὶ τὸ πρῶτον, καὶ τὸ τρίτον, καὶ τὰ τῆς ἀκολουθίας ταύτης· ἐνταῦθα δὲ τὸ δεύτερον κατὰ τὸ πρότερον σημαϊνόμενον λέγεται. ΑΠΟΙΣΗ. Κομίση ὡς τὸ λαψῆ, ἀντὶ τοῦ λήψη. τοὺς γὰρ μέλλοντας περισπῶσιν οἱ Δωριεῖς, δεξῆ, λαψῆ, γραψῆ, καὶ τὰ ὅμοια.

4. ΑΙΚΑ. Τὸ αἶκα ἀντὶ τῶ εἶκεν ἐστὶ τὴν γὰρ εἰ δίφθογγον τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς τὴν αἰ [δίφθογγον]· τὸ δὲ ε φιλὸν εἰς α βραχύ· οἶον, εἶκεν, αἶκα, ἄρτεμις, ἄρταμις. κακῶς οὖν ὁ Θεόκριτος ἐξέτεινε τὸ α νῦν. τῶν γὰρ Δωριέων εἰς α βραχὺ τὸ ε τοῦ δυνητικοῦ συνδέσμον τρεπόντων, οὗτος ἐξέτεινεν, ὃ καὶ παρακατιῶν συνέσπειλε. ΛΑΨΗ. Ἐπίκειται τὸ λα, διὰ τὸ εἶναι Δωρικόν, ὡς φησὶν Ἀσκληπιάδης, ἐπεὶ φησὶν ὅτι καὶ βραχὺ ἐστίν.

5. ΑΙ. Ἦγουν, εἰ μὴ ἔχει τις τράγον διδόναι τῷ θεῷ, καὶ δώσει αἶγα θήλειαν, σὺ λήψη χίμαρον, ἐπὶ θηλυκοῦ. Χίμαρος γὰρ ἀρβενικῶς μὲν ὁ τράγος, θηλυκῶς δὲ, ἢ ἐνιαυσιαία αἶξ, ἢ ἐνὸς χειμῶνος οὔσα. μᾶλλον δὲ ἀδύνατον μὴ ἔχειν τινὰ τράγον· ἀλλ' εἰ θελήσει ὁ θεὸς αἶγα λαβεῖν, σοὶ δοθήσεται χίμαρος. Τὸ δὲ κατὰ ῥεῖ μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ κατενεχθῆσθαι. τὸ σύντονον τῆς δόσεως διὰ τοῦ καταρῆει δηλοῖ. Ἐν ἄλλῳ ΑΙΚΑ — ΤΗΝΟΣ. Ἐὰν ἐκεῖνος λάβῃ κερασφόρον τράγον (κεραὸς γὰρ καὶ κερασφόρος τὸ αὐτό, πλὴν ὅτι τὸ μὲν ποιητικόν ἐστὶ, τὸ δὲ κερασφόρος, κοινόν) αἶγα σὺ λήψη· ἐὰν δὲ αἶγα λάβῃ ἐκεῖνος γέρας, εἰς σὲ καταρῆει καὶ καταρῆυσσει, ἤγουν εἰσελεύσεται, ἢ χίμαρος· ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ὕδατος. τὸ σύντονον δὲ τῆς δόσεως διὰ τοῦ καταρῆει δηλοῖ.

6. ΕΣΤΕ. Ἀντὶ τοῦ ἀνάμελκτος. ἐκ δὲ τούτου τὴν μήπω τετοκυῖαν δηλοῖ. ὅτι δὲ τῆς μήπω τετοκυίας τὸ κρέας ἠδιόν ἐστι, φησὶ καὶ Ἡσίοδος, — Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκυίας. Γράφεται καὶ ἔς τ' ἀν ἀμέλξης. — ΧΙΜ. Τῇ χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας ἐστίν, ἕως ἀν ἀμέλξης αὐτῆν. Ἐριφος, μέχρι¹³⁾ τριῶν καὶ τεττάρων μηνῶν. χίμαροι ἐπὶ θηλυκοῦ, ἕως ἐνιαυτοῦ, τουτέστιν, ἕως ἀν τέκωσι καὶ ἀμελχθῶσιν, ἀφ' οὗ δὲ τέχεται ἡ χιμαρος, οὐκέτι χιμαρος λέγεται, ἀλλὰ χιμαίρα, ἢ αἶξ. ταῦτο γὰρ αἶξ καὶ χιμαίρα. ἐπὶ δὲ τῶν ἀρβένων, ἔριφος καὶ τράγος· οἱ δὲ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀρβένου τὸν αἶγα λέγουσι. καὶ ἔστιν αὐτοῖς κοινὸν ὄνομα τὸ αἶξ ὡς ἔλαφος, ἀνθρῶπος, ἵππος. ὃ δὲ ἐπὶ τούτων ἔριφοι, τοῦτο ἐπὶ τῶν προβα-

13) τριῶν κ. τ. λ.] τριῶν μηνῶν καὶ τεττάρων Val. 1. 2. 4.

των ἄρνες καὶ ἄμνοι, καὶ ὁ αἶγες ἐνταῦθα, τοῦτο ἐπ' ἐκείνων οἷες. ὁ δὲ τράγος ἐπὶ τούτων, τοῦτο ἐπ' ἐκείνων κριός. νομείς δὲ οἱ τῶν προβάτων καλοῦνται ποιμένες· οἱ δὲ τῆς ἐτέρας μερίδος, αἰπόλοι. Θεοῖς δὲ ἐχρῶντο οἱ νομείς τῷ Πανί καὶ ταῖς Μούσαις καὶ ἐτι ταῖς Νύμφαις· καὶ ταῖς μὲν Νύμφαις καὶ τῷ Πανί, ὡς ἐν τοῖς ὄρεσι διατρέβοντες, ἀγρόταις θεοῖς καὶ αὐτοῖς οὔσι, καὶ ἐν τοῖς ὄρεσι διατρέβουσι τῷ δὲ Πανί, ¹⁴⁾ καὶ ὡς χρωμένῳ σύριγγι, καὶ ἐπιστήμονι· καὶ ἐφόρῳ αὐτῆς ὄντι, ἧς καὶ αὐτοὶ ἐπιμελοῦνται· ταῖς Μούσαις διὰ τὸ μέλειν αὐταῖς φῶδων, ἃν αὐταὶ ἐφοροῖ.

7. Η ΤΟ. Κατωφερὲς ἢ ἤγουν ἢ καταχῆς, τὸ καταγεόμενον, ἢ ὑπηχούν, καὶ ὑποφθοῖσούν ἐν τῷ καταφέρεισθαι. Ἐν ἄλλῳ. Ἡ τὸ καταχῆς. Εἰ μὲν μετὰ τὸ ὕδωρ ἐπήγε τὸ τό, ταῦτό θναύμενον τῷ ὄ, εἶχεν ἂν ὁ λόγος σαφέστερον οὕτω ἠδύτερον, αἰ ποιμήν, τὸ σὸν μέλος, ἢ ἐκείνο τὸ ὕδωρ, ὅπερ ὑπόθεν ἀπὸ τῆς πέτρας καταφέρεται μετὰ ἤχου. ἦν δὲ προτάττει αὐτό, καὶ ¹⁵⁾ δυσνόητον ποιεῖ τὸν λόγον, τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ συνεπαγόμενον. σύνηθες δὲ τὸ τοιοῦτον καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ.

9. ΑΙ. Παραβέβληται ὁ μὲν αἰπόλος τῷ Πανί· ὁ δὲ ποιμήν ταῖς Μούσαις. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἐὰν αἱ Μοῦσαι τὴν οἶδα, ἤγουν τὴν οἶν, τὸ θῆλυ πρόβατον, δῶρον ἀγώνται, ἀντὶ τοῦ λάβωσιν, ἄρνα σὺ σακίταν λήψη γέρας. σηκίται δὲ ἄρνες, οὗς ¹⁶⁾ ἐτι γάλακτος δεομένους οἱ νομείς τῶν μητέρων χωρίζοντες ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ ¹⁷⁾ κλείουσιν· ἐὰν δὲ ἀρέσκη ἐκείναις ἄρνα λαβεῖν, σὺ δὲ τὴν οἶν ὕστερον ἀξείεις, τουτέστιν, ἐν τῇ φῶδῃ τὰ δευτερεῖα τῶν Μουσῶν ἔξειεις.

12. ΑΗΙΣ. Ἀντὶ τοῦ βούλει καὶ θέλεις, ἀπὸ θέματος τοῦ λῶ, τὸ θέλω. ὅθεν καὶ λῶ ον τὸ ἐπωφελές, ὃ πάντες θέλομεν. ἢ Δωρικὸν τὸ λῆς, κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς θε συλλαβῆς. ὁ Θύρσις δὲ τοῦτο λέγει. Τῆδε ἐνθάδε ἢ ἐκείσε. Τὸ δὲ καθέξας Δωρικόν, τροπῇ τοῦ σ εἰς ξ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸν μέλλοντα τῆς τετάρτης συζυγίας [τῶν βαρυντόνων] τῆς ληγούσης εἰς ξ διὰ τοῦ ξ ἐκφέρουσιν. Ἄλλως. Αῆς ποτὶ τῶν νυμφῶν. Θέλεις, ὦ

14) καὶ] Hoc loco posui καὶ, quod in edit. Wartonii paulo ante post τῷ Πανί positum est.

15) δυσνόητον] δυσδιανόητον Vat. 1. 6.

16) ἐτι] οὐκέτι Jacobs. in edit. Theophrasti. Recte.

17) κλείουσιν] Probat ἐγκλείουσιν Wartonus, quod et ipsum in Cdd. Vat. habetur. „Huiusmodi agnelli, inama lacto depulsi, solebant in ἐσοχαιαῖς includi; seorsim depasci saginarique scilicet, in extremis et sepositis agris. Vide quae diximus in Not. ad Idyll. XIII. 26.“ Warton.

αἰπόλε, πρὸς τῶν ποιῶν, ὡς ἐλθεῖν, καὶ καθίξας εἰς τὸν ἀνεστηκῶτα τοῦτον τόπον καὶ κατάντη, ἤγουν ὄξυν, ὅπου αἱ μυρῖκαι, τῇ σίριγγι μέλπειν, τὰς δὲ αἰγὰς ἐγὼ ἐν τῷδε τῷ τόπῳ βοσκήσω. Τὸ κάταντες, τὸ κατωφερές, ὅπερ ἐστὶν ἐναντίον τῷ ἀναντες· λέγεται δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. ὁ γὰρ ἀνάντης τόπος ὁ αὐτὸς δῆπου ἐστὶ καὶ κατάντης, καὶ ἀνωφερῆς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ κατωφερῆς. λέγεται δὲ καὶ ἀνάντη ξύλα καὶ κατάντη, τὰ ἄνω φερόμενα καὶ κάτω, καὶ ἀνωφερῆ καὶ κατωφερῆ, ἐπὶ τῶν αὐτῶν. [ΚΑΤ. Κάταντες ὁ μὲν Ὀμηρὸς τὸ κατωφερές δηλοῦ ἐνταῦθα δὲ τὸ ἀπεναντίον.] Γεώλοφον δὲ ὁ ἐν τῷ ὀμαλῷ¹⁸⁾ πέδῳ ὑπερανεστηκῶς ὄχθος, ὃς καὶ κολωνὸς καλεῖται. [ἀπορία] πῶς τῆς γαίας διφθογογραφουμένης, ψιλογραφεῖται τὸ γεώλοφον, ὡς τὸ ἀνώγειον, καὶ κατώγειον; καὶ φαμέν, ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ γαία ἐψιλογραφεῖτο, ὡς καὶ τὰ παρ' αὐτῆς συγκειμετὰ· νῦν δὲ οἱ νέοι διφθογογραφοῦντες, οὐκ ἠθέλησαν τὴν παλαιὰν συνήθειαν τελεῖως ἀπολιπεῖν, ἀλλ' ἔθεσαν καὶ τινα ψιλογραφούμενα. [ΓΕΩ. Γεώλοφον τὸ ὑψηλὸν καὶ ἐπανεστηκῶς, ὃ δὴ καὶ κάταντες τοῖς ἄνωθεν κάτω ἐρχομένοις, καὶ ἀναντες τοῖς κάτωθεν ἄνω ἐρχομένοις. Ἄλλως. Τόπος κολωνός, προέχων ἀπὸ τῆς γῆς μικρόν.]

13. ΜΤΡΙΚΑΙ. Ὅπου αἱ μυρσῖναι, ἐφ' αἷς μεσημβρίξειν εἰώθασιν.

15. ΜΕΣΑΜΒΡ. Τὸ μεσημερινόν, ἐκ τοῦ μεσημερινοῦ, ἐκβολῇ τοῦ ε, καὶ προσθέσει τοῦ β.

ΟΤ. Οὐ πρόπον ἐστίν, ὃ ποιμὴν, κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας τῇ σίριγγι χρῆσθαι. Τὸν Πᾶνα δεδοίκαμεν, ὄντως γὰρ πικρὸς ἐστίν· ἀντὶ τοῦ βαρῦς καὶ ὀργίλος· ἠνίκα ἀπὸ τῆς ἄγρας σχολάσας ἀναπαύεται, κεκοπιτικῶς ἐν αὐτῇ δηλονότι καὶ αἰεὶ πρὸς τῇ ρινὶ αὐτοῦ, ἦτοι ἐν τῇ ρινί, δριμεῖα χολὴ κάθεται· τούτεστι, καὶ αἰεὶ ὀργίλος ἐστίν. [Ἐν τῇ μεσημβρίᾳ οὐ δίκαιον ἡμῖν ἐκ νόμου συρῆξιν. Τὸν γὰρ Πᾶνα δεδοίκαμεν. Ἠνίκα γὰρ ἂν ἡ νεκρικῶς ἀπ' ἄγρας, ἀναπαύεται, καὶ ἄλλως πικρὸς ἐστὶ κατὰ φύσιν. τότε δὲ ἐκ πλεον ἀνάπτεται ἔξωργισμένος, μεθ' ἔλθοι ἀγρευσας.]

19. ΑΛ. Ἦγουν,¹⁹⁾ τὸ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Δάφνιδός μοι λέγε. Τὸ ἄλγε' αἰεὶ δε, τριχῶς εὐρομεν γεγραμμένον ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀντιγράφοις· δηλονότι, ἄλγε' αἰεὶ δες· καὶ λέγει τὸ αἰεδες, ἀντὶ τοῦ λέγοις ἂν, Δωρικῶς, καὶ ὅτι τὸ γὰρ παρέλπει, καὶ ἄλγε' αἰεδε, ἀντὶ τοῦ λέγε, καὶ ἄλγεα εἰδες· ὃ καὶ βέλ-

18) πείδη] πεδίη Vat. 5.

19) τὸ] τὰ Vat. 5. 5.

τιον. Ἄλλως. Ἄλλὰ τὸ γὰρ δὴ Θύρσι] τὸ σὺ καὶ τὸ γὰρ, ἐπὶ τὸν δευτέρον ἀφορᾷ στίχον. ὀφείλει καὶ τὸ τὺ, καὶ ἐπὶ τοῦ προτέρου λέγεσθαι ἀπὸ κοινοῦ. οὕτω γὰρ ἂν εἴη ὁ λόγος ἀπολουθος, ἔχων οὕτως. Ἄλλὰ τὺ, ὡς Θύρσι, ἄδε τὰ ἄλλα του Δάφνιδος· σὺ γὰρ ἀφίκου καὶ ἐπὶ τὸ πλεον τῆς βουκολικῆς μουσῆς. οὐκ ἀντιπίπτει δὲ ἑαυτῷ, μὴ πρέπειν εἰπὼν συρίζειν κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας διὰ τὸν Πᾶνα, εἴτα τὸν Θύρσιν προτρεπόμενος ἄδειν. οὐ γὰρ ταῦτό ἐστι τὸ συρίζειν τῷ ἄδειν, ἀλλὰ συρίζειν μὲν ἐστι τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν, ἄδειν δὲ τὸ κοινῶς τραγωδεῖν. τὸ τῇ σύριγγι δὲ χρῆσθαι φησι μὴ πρέπειν εἶναι κατὰ τὸ μεσημβρινὸν διὰ τὸν Πᾶνα, τῇ σύριγγι χρώμενον· ἐπὶ τὴν ὠδὴν δὲ προτρέπεται, ὡς ἄλλο τι οὖσαν, καὶ οὐ²⁰⁾ μέλον αὐτῆς τῷ Πανί.

[ΕΠΙ. ὁ σκοπὸς τοιοῦτος· καὶ ἐν τῇ βουκολικῇ ᾠδῇ προβέβηκας, ὥστε νικᾶν.]

21. ΤΩ. Τὸν Πιρήπον νύμφης Ναΐδος ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν υἱόν, ὃν καὶ κτίσαι περὶ Λάμψακον ὀμώνυμον αὐτῷ πόλιν φασί. παρ' ἐνίοις δὲ ὁ αὐτὸς ἐστὶ τῷ Διονύσῳ. ἐκ τῆς ἐτυμολογίας γὰρ φαίνεται· ἐστὶ γὰρ οἶονεὶ βριήκυσ, διὰ τὰς ἐν ταῖς βακχεῖαις καὶ μέθαις ἐκβοήσεις· ἢ πρήτος, προ-ἔμμενος τὸ σπέρμα. τὸ δὲ κρανιάδων, ἀντὶ τοῦ κρηνῶν· εἰ μὴ ποὺ τὰς νύμφας κρηνίδας λέγει, ὡς τῶν νυμφῶν συγκαθεζομένων τῷ Πιρήπῳ. τινὲς δὲ τὸ κρανιάδων, κρανείας ἀπεδέξαντο, ἃ ἐστὶ δένδρα οὕτω καλούμενα. Ἐν ἄλλῳ. ΔΕΤΡ' ἄγα ὑπὸ τὴν πετελέαν ἐσδώμεθα ἀντὶ τοῦ καθεζώμεθα, ἢ καθίσωμεν, ἀπεναντίας τοῦ ἀγάλματος τοῦ Πιριάπου, καὶ τῶν πηγῶν, ὅπου ἡ καθέδρα ἐκείνη ἢ ποιμενικὴ, καὶ αἱ δρυς. ἐὰν δὲ ἄσσης ὥσπερ ἦσας ποτὲ ἐρίζων πρὸς τὸν Χρόμιν τὸν Λιβύαθεν, τουτέστι τὸν ἀπὸ τῆς Λιβύης, αἰγὰ τέ σοι δώσω δίδυμα τετοκυῖαν, ὥστε μέχρι τρίτου ἀμέλξαι αὐτήν, ἥτις δύο ἔχουσα ἐρίζουσα, προσαμέλξεται, καὶ ἀμελχθήσεται εἰς δύο πέλλας. ποιμενικὸν δὲ ἀγγεῖον ἢ πέλλα. λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ μέλαινα. [ΕΞ. τρεῖς μὲν τῆς ἡμέρας ἀμέλξεις. Πληρώσεις δὲ ὅξ πέλλας ὡς ἐπὶ μίας φορᾶς. Πέλλα, καὶ Γαυλός, καὶ Τάλαρος, γαλακτοδόχα.]

[22. ΚΑΤ. ²¹⁾ Τὸ κατέναντι τοῦ Πιρήπου καὶ κρηνῶν-εἰ-

20) μέλον αὐτῆς] μέλλον ὃν αὐτῆς ed. Ven. αἰτοῖς Vat. 2. — Ad v. 21. post Διονύσῳ Vat. 5. insertit καὶ λάτης.

21) Τὸ κατέναντι κ. τ. λ.] Hic locus depravatus ex mente Tourpil sic legendus et distinguendus est: Τὸ κατέναντι τοῦ Πιρήπου καὶ τῶν κρηνῶν. ἐκ τὸς εἰ μὴ τὰς νύμφας κρηνίδας πρὸς κρηνὶ ἀδᾶς εἶπη, ὡς τὰς νύμφας σιτιδρμένας τῷ Πιρήπῳ.

τός· εἰ μὴ τις νύμφας, Νύμφας Κορηναίας εἶπη, ὡς τὰς νύμφας ἰδουμένας τῷ Πιρήπῳ.]

25. ΔΙΔ. Δίδυμα τετοκνῖαν, ὥστε τρεῖς ἀμέλξαι. πολὺ γὰρ ἔχουσι γάλα αἱ διδυματόκοι· ὅθεν φησὶν, ἢ αἰξ περιουσιάζεται τῷ γάλακτι, ὥστε καὶ μετὰ τὴν τῶν ἐρίφων τροφήν καὶ δύο πέλλας πύμπλησι· τοὺς δὲ ἀμολγούς πέλλας καλοῦσι, παρὰ τὸ πίνειν ἐν αὐτοῖς, ὃ ἐστὶ γαλακτοδόχον ἀγγεῖον.

27. ΚΙΣ. Κισσύβιον, ποτήριον παρὰ τὸ χεῖσθαι ἐν αὐτῷ τὸ πίνειν, χισσύβιον ὄν. ἢ ξύλινον ἔκπομα κεκοσμημένον γόμφοισι πολλοῖς. ἢ ²²⁾ κανκίον ξύλινον ποιμενικόν, τὸ οἰονεὶ χισσύβιον. [Ἄλλως. Τὸ ποιμενικόν κανκίον ξύλινον.] Ἄλλως. Κισσύβιον, ποτήριον ἀγροικικόν, ἴσως ἀπὸ τοῦ κισσοῦ, ἐξ οὗ κατεσκευάζοντο τὰ ποτήρια. κοινοτέρως δὲ καὶ ἐπὶ πέντων τῶν ξυλίνων ποτηρίων ὀλόγοστίθεται, παρὰ τὸ κεχύσθαι εἰς αὐτὸ τὸν οἶνον, οἶον χύω, χύσω, χυσίβιον, καὶ κισσύβιον. ²³⁾ Ἡσίαδος, — ὀλίγον δὲ Ἔισεται κισσουβίω. ἢ κισσύβιον, ποτήριον, παρὰ τὸ χεῖσθαι ἐν αὐτῷ τὸ πίνειν, χυσαίπιόν τι ὄν. ΚΕΚ. ²⁴⁾ Ἦγουν λελουμένον κηρῷ, κεχρισμένον, ὃ ²⁵⁾ κεκοσμημένον οἱ κοινοὶ φασιν, ἀπὸ τοῦ κλύζω. λέγεται δὲ τὸ κλύζειν ἐπὶ δύο· ἐπὶ τε τοῦ διὰ κλυστήρος ἰατρῆσθαι, καὶ ἐφ' ὑγρῶν, ὅταν τι ἐπέρχωνται καὶ ἐπικαλύπτωσι, καθὼ λέγεται ἐν ταῦθα.

28. ΑΜΦ. [ἦγουν δύο ὠτία ἔχοντα.] Τὸ ἀμφοτέρωθεν ἔχον ὠτία τινά. διὰ δὲ τούτου τὸ μέγεθος παρίσθησιν. ΝΕΟ. Νεωστὶ κατεσκευασμένον. ΓΑΤ. Ἄντι τοῦ προσόξον, ὄσμην πέμπον, καὶ μυρῖζον. Γλυφάνοιο δέ, τουτέστι γλυφῆς. ὥσπερ δὲ γίνεται ἀπὸ τοῦ στέφω, στέφανος, καὶ ἀπὸ τοῦ λείβω, λείβανος· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ γλύφω, γλύφανος, ποιητικῶς.

29. ΤΩ. Οὔτινος περὶ μὲν τὰ χεῖλη ὑπόδι κισσοῦ μαρτύεται, ἀντὶ τοῦ πέπλεκται. [ΜΑ. Μήρυμα ἀναλύεται καὶ ἀνέλκεται. Μηρύω γὰρ κουβαριάζω. ἢ μαρύεται, ἀντὶ τοῦ κλωθεταί. Μηρύω, ἐπὶ τῆς σχοίνου τῆς ἐλισσομένης.]

22) κανκίον] Scribendum videtur κανκάλιον, quod etiam βακανάλιον dicitur.

23) Ἡσίαδος] Sunt haec non Hesiodi, sed Callimachi, in cuius fragm. CIX. haec leguntur: ὀλίγω δ' ἦδετο κισσουβίω.

24) Ἦγουν κ. γ. λ.] Cdd. Vat. 1. 4. 6. haec ita legunt et suppleunt: κλύζω κισσύβιον κεκλυμένον ἠδὲ κηρῷ, ἦγουν λελουμένον κηρῷ.

25) κεκοσμημένον] κεκοσμημένον Vat. 1. 6. Literae α et σ facile confunduntur. Κορίειν sive κορίζειν, vbi simpliciter pro χρίσειν dictum fuit, non tulisse Graecae linguae puritatem, monet Sturz. de dial. Maced. p. 175.

30. [ΚΙΣ. Είδος βοτάνης, οὐ τὸ εἶδος χρυσοειδές.] ΕΛΛ. Ὁ ἐλίχρυσος εἶδος ²⁶⁾ φντοῦ, οὐ τὸ ἄνθος ὁμοίον κρόκῳ, καὶ οἶον χρυσοειδές. ἄλλοι δὲ τὸν ἐλίχρυσον βοτάνην λέγουσι κροκοειδῆ καὶ χρυσιζουσαν. [Ἄλλως. ΕΔ. Εἶδος φντοῦ ἔχοντος τὸ ἄνθος χρυσοειδές.] ΚΕ. Κονία, ἢ ἄσβεστος. ἀφ' οὗ κονιάω κονιῶ, τὸ ἄσβεστω χρίω, καὶ κεκονιαμένος τοῖχος, ὁ ἄσβεστος πεχρισμένος. ἐνταῦθα δὲ τὸ κεκονισμένος ἴσως ἀντὶ τοῦ πεχρισμένος ἀπλῶς, ἀπὸ τοῦ κεκονιαμένος κατὰ συγκοπὴν. [ΚΕΚ. Ἄλλως. συμπεπλεγμένος.] ΑΤ. Τὸν κισσὸν δηλονότι. ἐλιξ, ἦγον πλοκῆ εἰλείται, τούτεστι, στρέφεται τὴν ἑαυτῆς στροφῆν.

31. ΑΓΑ. Ἀντὶ τοῦ θάλλουσα. [ΑΓΑΛΛ. Χαίρει μονουσιγί, ὅτι τοιοῦτον προϊσχει καρπὸν.] Η, μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐμφύγων εἰς ἀψυχόν, ὡς καὶ Ὀμηρος, — γέλασε δὲ χθῶν παμμήτωρ. ἢ ἀγαλλομένη καὶ ἀγάλλουσα, καὶ κερφιν παρέχουσα τοῖς ὄρωσιν ἐπὶ τῷ καρπῷ τῷ βεβαμμένῳ, ὡς ὑπὸ κρόκου.] ΚΡΟ. Ἦγουν, κρόκου χροιάν ἔχοντι.

32. ²⁷⁾ ΕΝ. Ἀντὶ τοῦ ἔνδον γυνά τις κατασκευάσται θεῶν δαίδαλμα, τούτεστιν, ἔργον οὕτω ποικίλον, ὡς μὴ δοκεῖν ἄνθρωπον αὐτὸ κατασκευάσαι, ἢ ποικίλαι, ἀλλὰ θεοῦς. τινὲς τὴν Πανδώραν φασὶν εἶναι γράφεται καὶ γυνά τι. τὸ δὲ τι πρὸς τὸ δαίδαλμα. [Αμερίας.]

33. ΑΣΚ. Ἀσκητή, ἢ κεκοσμημένη πέπλω, τούτεστιν, ἐνδύματι, καὶ περικεφαλαίᾳ. τοῦτο γὰρ τὸ ἄμπυκι. ἢ ἄμπυκι, τῷ συνδέοντι τὰς τρίχας, ἀπὸ τοῦ ἀμπέχειν. [ΑΜ. Κοινόν, περικεφαλαίᾳ.]

34. Ἦγουν, κόμην τρέφοντες κομῶν γὰρ καὶ ἐθειράζειν ταῦτό, πλὴν ὅτι τὸ μὲν κομῶν ἐστὶ κοινόν, τὸ δὲ ἐθειράζειν ποιητικόν. Ἄλλως. Ἐθειράζοντες, κομῶντες, εὐτριχοὶ ἔθειραι γὰρ αἱ ἐξ ἔθους γινόμεναι τρίχες, ἢ ἐθειράδες, καὶ καθήκοντες, τὰ γένεια, ἢ κομῶντες. Ἐθειρα δὲ ἡ θριξ, ἢ ἐξ ἔθους τημελουμένη. Ἄλλως. Κομῶντες τὰς τρίχας, οὐ γενειῶντες, ὡς τινες ἔθειρα γὰρ ἢ τῆς κεφαλῆς θριξ. ὅθεν Ἀριστοτέλης ²⁸⁾ ἐν Ὀμήρῳ ἔγραψεν — Κυνάειαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον, οὐκ ἔθειράδες. ΑΜΟΛ. Ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους. Ἀμοιβადὶς νεικίουσιν ἐπέεσιν, ἦγον λόγους ἐρίζουσι πρὸς ἀλλήλους κατὰ ἀμοιβήν περὶ αὐτῆς τὴν ἔρην δηλονότι ποιούμενοι.

26) φντοῦ] βοτάνης Vat. 2.

27) In textu scholii Vat. 5. legit: ΕΝΤΟΣΘΙ ΔΕ ΓΥΝΑ ΤΙ. — Μοχ pro κατασκευάσται in Vat. 2. κατασκευασμένη.

28) ἐν Ὀμήρῳ] Locus est Odys. XVI. 176. Vid. Casaub. Leect. Theocr. p. 243. (p. 62. Reisk.).

55. ΤΑ. Ταῦτα δὲ, ἃ αὐτοὶ φιλονεικοῦσιν, ἤγουν, αἱ φιλονεικίαι δὲ αὐταὶ καὶ ἔριδες, ὡς αὐτοὶ φιλονεικοῦσι περὶ αὐτῆς, τῆς φρενὸς αὐτῆς οὐχ ἄπτονται.

56. ΑΛΛΟΚΑ. Τὸ μὲν τοι νοήσεώς ἐστι, τὸ δὲ ὑφάσεως. ἀδύνατον γὰρ ὁμολογουμένως ²⁹⁾ [ὡς] ἐν γραφῇ κίνησιν εἶναι ζωτικὴν, ἀλλὰ τῶν γλυπτῶν εἰκόνων κατάλληλοι ἦσαν τοῖς λελεγμένοις. ταῦτα καθ' ὑπερβολὴν Ὀμηρὸς ἔλεγεν ἀληθέστερον — Χρῦσειαι ζωῆσι νεάνισσιν εἰοικυῖαι. Ἄλλως. Ἄλλοτε μὲν πρὸς ἐκείνον βλέπει ἄνδρα γελῶσα ἄλλοτε δὲ πρὸς τὸν ῥίπτει τὸν νοῦν, ἤγουν τρέπει.

58. ΚΤΛ. Οἰδοῦντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς. συμβαίνει γὰρ τοῖς ἀγροκνοῦσιν ὡς ἐπίπαν, οἰδαίνειν τὰ κοῖλα ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀναγκαιῶς δι' ἔρωτος πάσχουσι γίνεται δὲ καρὰ τὸ τὰ κοῖλα οἰδαίνειν κοῖλα δὲ, τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν. [τὰ ὑπώπια.] ΕΤΩ. Ἀντὶ τοῦ μάτην κάμνουσι τίς γὰρ ἂν ἄγαλμα πείσαι δυνησῆται; Ἄλλως. ὁ νοῦς οἱ δὲ ὑπ' ἔρωτος κατὰ πολὺ κυλοιδιῶντες, ἤγουν κυλοιδιῶντες, τουτέστι τοὺς ὀφθαλμούς ἐξογκοῖμενοι, ἐτώσια καὶ μάτια μοχθίζοντι, ἀντὶ τοῦ μοχθίζουσι καὶ κοπιῶσι μοχθίζω, ποιητικὸν μοχθῶ, κοινόν.

59. ΓΡΙΠ. Γριπεύς, ὁ ἀλιεύς. καὶ γρίπος τὸ δίκτυον, παρὰ τὸ τοὺς ἰχθύας ἀγρεύειν.

40. ΛΕΙΡ. Τραχεία, ἡ λευκὴ, ἡ ὑπὸ τῶν κυμάτων λευκαιομένη, ἡ ὑψηλὴ ἐπεὶ καὶ λέπας τοῦ ὄρου τοῦ ἄπρον φασίν. ἡ λευκὴ, καὶ λέπας εἰοικυῖα. [Ἄλλως. Λεπράς, ἡ λευκὴ.] πινὲς δὲ τὴν τραχειαν ἔφασαν, τὴν ἐκλεπρωθεῖσαν, καὶ ἐκσιλωθεῖσαν οἶον καὶ βρωθεῖσαν. Ἄλλως. ὁ νοῦς [Ἐπὶ τούτοις κατεσκεύασται] γριπεύς τις γέρον, ἤγουν δικτυοθήρας καὶ πύργου λέπρας, τουτέστι βρούα, ἔχουσα ἐφ' ἧς, καὶ ἐν ἣ πέτρῳ σκεῦδων ὁ πρέσβυς μέγα δίκτυον ἔλκει ἐς βόλον, ἤγουν, εἰς ἄγραν, εἰς τὸ ῥίψαι ἐπὶ ἄγραν, ὁμοιωμένος ἀνδρὶ μοχθοῦντι κατὰ τὸ καρτερόν, ἤγουν κατὰ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἰσχύν ἢ, τὸ ἰσχυρόν τῆς δυνάμεως, ἀνδρὶ ἀκμάζοντι ὅμοιον ἔχων.

42. ΦΑΙ. Εἰποις ἂν αὐτὸν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ σώματος ἀλιεύειν, ἢ ἐκ πάσης δυνάμεως, ἧς ἔχει. ἔλλοπιεῦειν δὲ ἴσθιν, τὸ ἔλλοπας, ἤγουν ἰχθύς ἀγρεύειν. ἔλλοπες γὰρ οἱ ἰχθύες, παρὰ τὸ ἐν λεπίσιν εἶναι. ³⁰⁾ ἢ παρὰ τὸ λεπιδωτὸν τῶν ἰχθύων ἢ παρὰ τὸ ἐλλείπεσθαι ὅπῃς καὶ φωνῆς. Ἄλλως. εἰποις

29) ὡς] Haec particula videtur ante τῶν γλυπτῶν ponenda esse.

30) ἢ παρὰ κ. τ. λ.] Haec in Vat. 5. sic leguntur: ἢ παρὰ τῆς λεπιδῆς, ἢ ὅτι ἐλλειπομένην ἔχουσι τὴν ὄπα.

ἂν ἑλλοπιεύειν αὐτόν, ἤγουν, ἰθυσᾶσθαι, ἐπὶ τὴν τῶν ἰχθύων ἄγρον μοχθεῖν, ὅσον σθένος, ἤγουν, ὅση δύναμις τῶν μελῶν. ὁ σχηματισμὸς οὗτος καὶ τοῖς κοιναῖς ἐστὶ συνήθης, οἶον, συλλαβοῦ ὅση δύναμις. ἐκκλίνω τόδε, ὅση μοι ἰσχύς. ἑλλειπῶς δὲ ταῦτα λέγεται. τὰ γὰρ ἑντελῆ συλλαβοῦ κατὰ τὴν δύναμιν, ὅση σοὶ ἐστὶ καὶ ἐκκλίνω τόδε, κατὰ τὴν ἰσχύν, ὅση μοὶ ἐστίν. εἶχε δ' ἂν ταῦτα ὁμοίως τῶ τῶν οὐ νῦν βροτοὶ εἰσι. καὶ σαφέστερα ἦν, εἰ οὕτως ἂν ἐλέγετο συλλαβοῦ κατὰ τὴν ὅση σοὶ δύναμις ἐστὶ καὶ ἐκκλίνω τόδε, κατὰ τὴν ὅση μοι ἰσχύς ἐστὶ ταῦτα γὰρ ἀπὸ τοῦ τὴν ἀρξάμενα, εἶτα οὐκ ἀποδεδωκότα τὸν λόγον πρὸς αὐτό, ἀλλ' ὥσπερ ἐκ μεταμειλείας εἰς ἕτερον μεταπεισόντα σχηματισμὸν, δῆλα γίνεται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, οἷα κτείνεν, εἶτα ὅση μετακλιθέντα ἀποδίδοται. νῦν δὲ ἑλλειπότερον, καὶ τοῦ τὴν ἀπόντος. κατὰ ⁵¹⁾ ταῦτά ἐστιν ἑλλειπῆς καὶ τὸ ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιφέει. τὸ γὰρ ἑντελές, βαβαὶ τοῦ ὄχλου, ὅσος ἡμῖν ἐμπίπτει.

43. ⁵²⁾ ΩΙΔΗΚ. Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ ᾠδήκασιν ἤγουν γεγαυρισμένος ἢ πεφυσιασμένος καὶ ἐξωγκωμένος ἂν. οἰδῶ γὰρ, οἰδήσω, τὸ ἐξογκοῦμαι. Ἰνες δὲ τὰ παρακολουθούντα νεῦρα καὶς φλεβῖν. ἐλέγετο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ὁ υἱὸς Ἰνις. ἀπὸ γὰρ τούτων τῶν μελῶν τὸ σπέρμα συνάγεσθαι δοκεῖ.

44. ΤΟ. Ἦγουν ἄξιόν ἐστι νέφ τινη εἶναι. ἢ ἡ δὲ δύναμις ἀξία τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. ἴσως γὰρ εὐήλιξ ⁵³⁾ ἐγγλυπτο τῶ πησσυβίῳ, εὐμήκης τε τὴν σύνδεσιν τῶν μελῶν, ἢ ἀνάλογον τῆς ἀκμῆς τὸ σθένος αὐτοῦ. Ἄλλως. ὁ νοῦς ⁵⁴⁾ Ως δὲ οἱ ᾠδήκαντι, οὕτως εἰσὶν ᾠγκωμένοι κατὰ τὸν αὐχένα αὐτοῦ πάντοθεν αἱ Ἰνες, ἤγουν τὰ νεῦρα, καλπερ ὄντι πολιῶ, ἤγουν λευκῶ τὰς τριχὰς ἢ δὲ ἰσχύς ἀξία ἤβης, ἤγουν ἀκμῆς.

45. ΤΥΤ. Τυτθὸν κυρίως τὸ ἐπικλιθῖον βρέφος, παρὰ τὸν ⁵⁵⁾ τυτθόν, ὃ σημαίνει τὸν μαζόν ἔσθιν καὶ τυτθὴν λέγουσι τὴν ὀλίγην, ἢ μικράν. Ἄλλως. Τυτθὸν δ' ὅσον ἄπωθεν] ἄπωθεν δὲ τοῦ γέροντος, μετὰ τὸν γέροντα τὸν κατὰ τὴν θάλασσαν πονοῦμενον, τοσοῦτον διάστημα, ὅσον ὀλίγον. τοῦτο καὶ δύναται τὸ ὀλίγον ὅσον, προταττόμενον ἔχον τὸ ὀλί-

51) ταῦτά] Correctit Toup. in Epist. de Syracus. p. 355. exit. Vulgo ταῦτα.

52) ΩΙΔΗΚΑΝΤΙ. ἀττικῶς ἢ δωρικῶς. Vat. 5. Idem pro γεγαυρισμένος legit ταυρισμένος.

53) ἐγγλυπτο] ἐξωγραφῆθη Vat. 5. 5.

54) Ως δέ] Scribendum ᾠδς.

55) τυτθόν] Vulgo τυτθόν. Correctit Toup. Adde notata ad Gregor. Cor. p. 198.

γον τοῦ ὄσον· καθὰ τὸ ὅστις ἔχει τὸ ὅς τοῦ τις προταττόμενον
 ἔν τῇ διαιρέσει τοῦ λόγου ὑστερον ἐξ ἀνάγκης ἀποδίδεται,
 οἶον, τίς ὅς τάδε ἐποίησε; καί, τοσοῦτον ἀπέχει τότε τοῦδε,
 ὄσον ὀλίγον· ἐν ᾧ τὸ ὄσον ἀπὸ ἴσου διαστήματος, ἐτέρου ἐγνω-
 σμένου, ἀπαιτεῖ τὸν λόγον δεικνυσθαι· εἴτα ὡσερ μὴ προχεί-
 ρου τούτου ὄντος, τὸ ὀλίγον ἀποδίδεται καθολικῶς, ὑφ' ᾧ τό-
 δε τὸ διάστημα καὶ τότε εἶσιν· ὡσερ εἴ τις πρὸς τὸ τίς ὀδέ-
 ἔστι; τὸ ἄνθρωπος ἀποδοίη· τοῦ τίς τὴν ὑπόστασιν ἀπαιτοῦν-
 τος, καὶ τὸ ἄτομον. ὡσερ δὲ τὸ ὄσον ἐν τοῖς τοιούτοις ὑπα-
 τάττεται, κατὰ τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ τὸ οἶον ἀκολουθίαν ἔχει ὑπο-
 τάξεσθαι. Τυτθὸν δ' ὄσον] Τὸ πᾶν οὕτως. μετὰ τὸν γέ-
 φοντα δὲ, τὸν κατὰ τὴν θάλασσαν πονούμενον, τοσοῦτον διά-
 στημα ὄσον ὀλίγον, ἀλωά, ἤγουν ἄμπελος, βαρεῖται καλῶς
 σταφυλαῖς ³⁶⁾ πυρναίαις, ἤγουν πυρσαῖς ἤδη, πεπείρους δη-
 λονότι, ἦν μικρός τις παῖς φυλάσσει ἐπὶ τοῖς φραγμοῖς καθή-
 μενος.

46. ΠΤΡ. Ὡρίμοις, περκαζούσαις. [παρὰ τῶν ἀκτίνων
 γὰρ πυρούμεναι πεπαίνονται.] οἱ δὲ, τὰς ἤδη ὄραν ἐχούσας
 τροφῆς· πυρνον γὰρ ἔνιοι τὴν τροφήν λέγουσιν. ἢ πυρναίαις,
 ταῖς τρωξίμοις. ἐπάγει οὖν ἐξῆς· φοιτῆ σινομένα τὰν τρωξίμων·
 ἢ ταῖς περκαζούσαις, παρ' ὄσον παρὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου
 πυροῦσθαι. Ἄλλως. Πυρναίαις ταῖς περκαζούσαις, ἢ τρωξί-
 μοις· πύρνος γὰρ ὁ σίτος καὶ ἡ τροφή. Ἄλω ἀ σημαίνει τέσσα-
 ρα. κυρίως μὲν γὰρ λέγεται ὁ ἄμπελόφυτος τόπος· ὡς κατὰ ποιῶ
 λῶων τοῦ ἀπλοῦ πεδίου. λέγεται ἀλωά καὶ ὁ δενδροφόρος τόπος,
 ἐπεὶ δευτέρως καὶ αὐτὸς λῶων τοῦ τῆς ἀπλῶς γῆς. ἀλλὰ καὶ ὁ
 λαχανηφόρος τόπος, ὁμοίως καὶ αὐτὸς διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν.
 ἀλωή δὲ καὶ ἡ ἄλω.

47. ΚΩΡ. Ἡ κοῦρος, νέος, ἀπὸ τῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ κό-
 ρης, οἶονεὶ χώρη τις οὐσα, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς χεῖσθαι τὸ διαρατι-
 κὸν πνεῦμα. κόρη δὲ καὶ ἡ παρθένος, ὑγροφυῆς καὶ τρυφερά,
 ἀπὸ τοῦ κορεῖν τὸ καλλωπίζειν, ὃ καὶ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ εἴρη-
 ται. ἢ ἡ καθαρὰν καὶ ἀφθορον ἔχουσα τὴν ἡλικίαν· κορεῖν γὰρ
 τὸ καθαίρειν, ἀφ' οὗ καὶ νεωκόρης. ἢ παρὰ τὸ κείρω, ἢ κει-
 ρομένη ἔτι καὶ νηπιάζουσα. ἀφ' ἧς καὶ τὸ κῶρος καὶ κοῦρος,
 ὁ ἀπαλὸς τρυφερὸς παῖς. Ἐφ' αἵμασι αἰσί] παρ' ὄσον πλῆ-
 ρεις αἵματος γίνονται οἱ εἰσερχόμενοι ἐπ' αὐταῖς, διὰ τὸ ἀκαν-
 θώδεις αὐτὰς εἶναι.

48. ΗΜ. Ἡμενος τὸ καθεζόμενος, ἀπὸ τοῦ ἕω, τὸ κα-
 θέζομαι, ἔημι, καὶ τὸ παθητικὸν ἔημαι, ἦμαι, ἢ μετοχὴ ἔήμε-

36) πυρναίαις] πυρναίαις Vat. 6.

νος, ἤμενος. ΑΜΦ. 37) Ὅμοιον τῷ Δύο σκόπελοι, ὁ μὲν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα οὐκ ἔχει κίνδυνον. οὐ γὰρ ἀφ' ἑτέρου προσώπου ἐφ' ἕτερον ἢ μεταβάσις γίνεται, ἵνα δέηται πλαγίασμου, ἀλλὰ τὸ ὅλον εἰς μέρη. ταῦτό δὲ τὸ ὅλον τοῖς μέρεσιν. ἔχει δὲ τὸ πᾶν οὕτως. Δύο δὲ ἀλώπεκες περὶ αὐτόν, ἢ μὲν ἀνά τοὺς ὄρχους, ἦγουν τὰς 38) συστοιχίας τῆς ἀμπέλου στρέφεται, βλάψουσα τὴν σταφυλὴν τὴν εἰς βρώσιν ἐπιτηδεῖαν· ἢ δὲ ἐπὶ κήρῃ, ἦγουν κατὰ τῆς πήφας, τῆς τὸν ἄρτον τοῦ παιδὸς ἐχούσης, πάντα δόλον κατασκευάζουσα, τὸ παιδίον οὐ πρότερον ἔασιν φησί, πρὶν ἂν καθίσῃ αὐτὸ ἐπὶ τοῖς ξηροῖς, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοῖς κenoῖς, ἢ πὸ μεταφορᾶς τῶν ἀνδρῶν τόπων. ἢ ἀκράτιστον ἦγουν οὐδενὸς ἐγκρατές. ὅτι δὲ ἀπὸ τοῦ κρατῶ συνετέθη τὸ ἀκράτιστον, δῆλον μὲν ἀπὸ τοῦ βραχὺ ἔχειν τὸ κρα· τὸ δὲ πρὶν ἐνλίπε μὲν μετὰ ἀπαρεμφάτου λέγεται· οἶον, πρὶν γενέσθαι τόδε, ἐγένετο τόδε· ἐνλίπε δὲ μετὰ ὀριστικοῦ· οἶον, πρὶν ποιήσω τόδε, ἐποίησα τόδε. δοκαῖ δὲ μετὰ ἀπαρεμφάτου λέγεσθαι ἐπὶ τοῦ ποιουμένου πράγματος· μετὰ ὀριστικοῦ δὲ ἐπὶ τοῦ ποιούντος αὐτό. ΑΝ. Ὁρχος ὄρχατον διαφέρει. Ὁρχος γὰρ ἔστιν ὁ βόθρος, εἰς ὃν ἐντίθεται τὸ φυτὸν πρὸς μοσχίαν, παρὰ τὸ ὄρύσσω, ὄρχον τινὰ ὄντα ὄρχατον δὲ τὴν ἐπίστιχον φυτεῖαν, παρὰ τὸ ὄρχεσθαι. καὶ Ἀριστοφάνης τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν μετόρχμιον ἐκάλεσεν ἐν τοῖς γεωργοῖς· καὶ Ἡσίοδος ὄρχον λέγει τὴν ἐπίστιχον τῶν ἀμπέλων φυτεῖαν. Ἀ μὲν ἂν ὄρχως, τοὺς διδύμους τῆς ἀμπέλου ἦγουν τοὺς 39) κλάδους. ΦΟΙ. Ὁρμαῖ· ὡς παρὰ τὸ πόρος πορῶ, τὸ πορεύομαι, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἔδος γίνεται ὄδω, τροπῇ τοῦ δ εἰς τ, ὄτῶ, πλεονασμῶ τοῦ φ καὶ ι, φοιτῶ τὸ πορεύομαι καὶ ὄρμῶ.

49. [ΤΡ. τρωκτὸν τὸ ἤδη τρυγηθὲν, καὶ εἰς βρώσιν παρατεθὲν, λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀκροδρύων. Τρώξιμος ἢ σταφυλή, ἢ τὸ στύφος τοῦ ὄμφακός μεταβαλοῦσα εἰς γλυκύτητα καὶ τὴν γεῦσιν ἠδύνουσα. Ἡ δὲ ἀλωπηξί πάντα δόλον κινουσα, ὅπως τὰ ἐν τῇ κήρῃ φάγουσα αὐτὸν ξηρὸν ἔασῃ καθίξαι.]

50. ΤΕΤ. Κατασκευάζουσα, γράφεται καὶ κεύθοισα, ἀντὶ τοῦ κρύπτουσα. πανοῦργον γὰρ τὸ ζῶον. [ΠΑΙΔ. Οὕτως ὡς τὸ παλγνιον. Ἀττικῶς δὲ οὕτω παραπλήσιον τὸ κλάδιον φέρνιον λέγουσι.]

37) Ὅμοιον] Vat. 6. legit: σχῆμα ὡς Ὅμηρος· οἱ δὲ δύο σκόπ.

38) συστοιχίας] Sic Vat. 1. 4. 6. pro συστιχίας.

39) κλάδους] λαχιδίους Vat. 3. 5. Grammaticum h. l. ὄρχους et ὄρχους confundere, docet Tourpins.

51. ΠΡ. Πρὶν ἢ ἀκρατισμοῦ ξηρὸν ποιήσει αὐτὸ ἀκρατισμὸν δὲ νῦν, ὡς οἶμαι, φησὶ τὸν ἀπὸ τῶν βρωμάτων κέρβον τε καὶ μέθην. Ἄλλως. οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωίας ἐτι οὔσης, ὀλίγον τινα ἥσθιον ἄρτον, καὶ ἀκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ᾧσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. ἐνταῦθα δὲ ἀκρατιστὸν ἀντὶ τοῦ ἄγευστον. [ὃ δὲ μὴ γένυμενος καὶ ξηραίνεται.] ΚΑΘ. Τὸ καθίξην γράφεται βαρύτερον. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν βημάτων ὁμοίως οἱ Λαριεῖς ἡμῖν προσφέρουσι.

52. ΑΝΘ. Ἀνθήριος ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπός, ἧς τὰ φύλλα ὡς κέρβον ἀγρίου, μείζω δὲ καὶ πλατύτερα ὃ δὲ κευλὸς ἀνθήριξ καλεῖται, ὅσον πηκταῖος ἂν καὶ μείζων. τὸ αὐτὸ δὲ φησὶ καὶ Θεόφραστος. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Λαριεὺς φησὶν οὐ λέγεσθαι τὸν τῆς ἀσφοδέλου κευλόν· ὃ δὲ Νεοπτόλεμος γελῶντος ῥήθη τὸν ⁴⁰) αἰθέρα τοῦ στάχυος. [Ἀνθήριος τὸ προβαλλόμενα τῶν ἀσταχίων, καὶ οἱ κευλοὶ τῶν ἀσφοδέλων. Καὶ εἰσὶν ἄθραυστοι, ἀλλήλοις ἐπιπλεκόμενοι.] ΑΤ. Ὁ δὲ κλέπει καλὴν ἀκριδοθήραν δι' ἀνθηρίων, ἀντὶ τοῦ διὰ καλάμης, ἧσιν ἀκρνοὶ καλαμαίαν φασί. ΚΑ. Ἐπιθτόν ἐστι παρὰ τὸ καλὸν ῥήμα, ὃ δηλοῖ τὸ κοσμῶ, ὃ μέλλων κάστω, ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα, καλός· τὸ θηλυκόν, καλή· ἢ παρὰ τὸ καλὸν ῥήμα ἐγένετο καλός, διὰ τὸ καλεῖν πρὸς ἑαυτὸ ἕκαστον, ὡς τὸ ἀγαθόν, ἐφ' ὃ ἔργον θέομεν.

53. ΕΦ. Ἀντὶ τοῦ συναρμόζων, συνδαῖν· σχοῖνος δὲ τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς ⁴¹) βρύλλον. [ἐπιτιθεμένους ἐκείνους ἀνδρῶν διὰ σχοίνου.] ΜΕΛ. Ἀντὶ τοῦ μέλει, φροντίς ἐστὶν ἀντὶ οὔτε τι πήρης, τουτίστιν, οὐδὲν οὔτε τῆς πήρας, οὔτε τῶν φυτῶν, ἤγουν τῆς ἀμπέλου, κατὰ τοσοῦτον (τοῦτο γὰρ τὸ κοσμητικόν) καθ' ὅσον γαθεῖ, ἤγουν γήθηται καὶ χαίρει περὶ τῆς πλῆγματος, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῆς πλῆγματος. [ΠΗ. Καλεῖται δὲ ⁴²) κίβισις καὶ οὐλάς.]

55. ΠΑΝ. Πανταχοῦ δὲ περὶ τὸ ποιήριον περιπέπταται

40) αἰθέρα] Sic Toupius correxit vitiosum ἀνθήρα. In Vat. 5. legitur: ὃ δὲ Νεοπτόλεμος ἀνθηρικῆ ῥήθη τὸν αἰθέρα.

41) βρύλλον] „Scholiastes cod. Schellersh. ita: σχοῖνω τῶ παρὰ τοῖς κοινοῖς βρεύλλω. Recte. Hinc emenda Scholiast. editum, qui habet βρύλλον, nisi scripsit βρύλλον. vid. Cangii Glossar. med. et infim. Graec. p. 228. et Hemsterhus. ad Schol. Aristoph. Plat. p. 221.“ Creuzer. in Melet. P. i. p. 85. Adde Schol. ad Pindar. Ol. VI. v. 90. et Warton. ad Theocr. Idyll. XVIII. 32. Schol. Theocr. V. 125.

42) κίβισις καὶ οὐλάς] Prius emendavit Toupius pro κίβισις. Idem tamen erravit, quod pro οὐλάς legi iussit θυλάς nam οὐλάς sane est πήρα. conf. Tzet. et Reines. ad Lycophr. Cass. 183.

καὶ περιέχονται ὑγρὸς τις ἄκανθος καὶ μαλακός. ὅπερ ἐστὶν εἶδος φυτοῦ ἄκανθῶδες χαμαίξηλον, εἰς μῆκος ἕξανθούν λλαν. ἢ ὑγρὸς ἄκανθος, ὁ εὐκοπος, καὶ εὐτονος. [Υγρὸς δὲ ὁ εὐκαμπής, ἢ ὁ νεόφυτος.]

56. ΑΙΟ. "Ἦγουν θαῦμα οἶον αἰπόλος ἂν θαυμάσῃ διὰ τὸ κάλλος. γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ π αἰολικόν τὸ ἀπατητικόν. αἰολίξω γὰρ τὸ ἀπατῶ. καὶ ⁴³⁾ Ἰεροκλῆς· Μηδ' αἰόλις ταῦτα. τοῦτο δὲ ἴση δι' ὑπερβολὴν τοῦ κάλλους· ἢ αἰολικόν τὸ αἰτωλικόν. Αἰολεῖς γὰρ οἱ Αἰτωλοί. ἐξ Αἰτωλίας δὲ φησι τὸ ποτήριον κεκομίσθαι. [Γράφεται δὲ αἰπολικόν] ἢ αἰολικόν, ἀπατηλόν, ποικίλον, ἐκπληκτικόν, καὶ ὃ ἂν τις διὰ κάλλος θαυμάσῃ. ταῦτα γὰρ δύναται τὸ αἰολίξειν. οἱ γὰρ Αἰολεῖς ἐπὶ ἀπάτη διαβάλλονται. Ἄλλως. πάντη δὲ περὶ τὸ δέπας, ἦγουν τὸ ποτήριον, περιτέταται ἀπαλὸς ἄκανθος. εἶδος φυτοῦ φασὶν ὁ ἄκανθος. αἰπολικόν τι θάημα, ἦγουν θαῦμα, ἀπὸ τοῦ θεῖω θεῶ, θεήσω, θέημα· καὶ τροπῇ τοῦ εἰς α Δωρικῶς, θάημα. ΑΤ. Ἀντὶ τοῦ, ἐκπλήξαι δυνάμενον. καὶ Ὅμηρος· πατρὸς ὄψιν ἀτυχθεῖς. ἢ τοῦτο τὸ θέημα τεράστιον ὄν τὴν σὴν ἐκπλήξει διανοίαν. ἢ ἀτύξαι, καταπλήξαι σοῦ τὴν ψυχὴν. καὶ δι' ὑπερβολὴν κάλλους, ἔραστον ἂν νομισθεῖη. ἢ ἀτύξαι ἂν, τουτέστι ⁴⁴⁾ σείσαι, ἐκπλήξαι σε κατὰ τὴν ψυχὴν.

57. ΤΟΤ. "Ἐνεκα μὲν τούτου ἐγὼ αἰγὰ τε ἔδωκα ἄνον τῷ πορθμεί, τῷ ἀπὸ τῆς Καλυδῶνος, καὶ τυρόεντα, ἀντὶ τοῦ τυρόν μέγαν,] ἀπὸ γάλακτος λευκοῦ. ἄνια τὰ πωλούμενα, ἄνος δὲ, ὃ δίδωσι τις, ἵνα λάβῃ τι τῶν πωλουμένων. [Τοῦτο δὲ τὸ δέπας ἄνησάμην παρὰ τοῦ πορθμέως αἰγὸς καὶ τυροῦ λευκοῦ γάλακτος. καὶ ἐστὶν ἡ σύνταξις Ἀττικῆ. οὕτω φασὲν πλαξ μαρμάρου. τὸ δὲ λευκοῦ γάλακτος τὸ ἴδιον τίθησιν. οὕτω καὶ μέλαν σκότος.] ΠΙΟΡ. "Ἡ ὄνομα κύριον, ἢ ⁴⁵⁾ τῷ ἀπὸ Καλυδῶνος εἰς Πελοπόννησον αὐτὸ μετακομίσαντι. ἀντίκεινται γὰρ ἀλλήλων τὰ χωρία. ἢ πορθμεί ἴσως διαπορθμεύοντι ἐξ Αἰτωλίας εἰς Πελοπόννησον. γράφουσι δὲ τινες καὶ Καλυδνίω, ἀγνοοῦντες ὡς Καλυδναί ἐγγὺς τῆς Κω εἰσίν. Ὅμηρος· Καὶ Κω Ἐὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλυδνας. ΤΤΡ. Τυρός, τυροῖς παράγωγον τυρόεντα. τὸ τυ μακρὸν ⁴⁶⁾ ρόεντα μέ, συνίξῃσις. τὰ εἰς ρος γὰρ δυσύλλαβα ὀξύντονα, τῷ υ παραληγόμενα, ἐκτείνουσιν αὐτό. οἶον τυρός, πυρός, ὁ σίτος. τὸ πῦρ δὲ, τοῦ πυρός, βραχύ.

43) Ἰεροκλῆς] Τουρpio scribendum videtur Σοφοκλῆς.

44) σείσαι] διασείσαι τὸν θυμὸν τοῦ ὀρώντος. Vat. 6.

45) τῷ κ. τ. λ.] τὸ ἀπὸ — αὐτῷ μετακομίσαντι. Vat. 3. 5.

46) ρόεντα μέ] Haec corrupta sunt.

58. [ΩΝ. Ὡνιον τὸ πρᾶγμα. ὠνή ἢ ⁴⁷⁾ ἐνέργεια. ὦνος τὸ διδόμενον τίμημα. ἐκ δὲ τοῦ διδομένου τιμηματος καὶ εὔωνος.]

59. ΟΤ. Ἦγουν, οὕτω δὲ οὐδαμῶς εἰς τὸ ἐμὸν χεῖλος ἔφασκεν, ἀλλ' ἔτι καίτοι ἀχραντον, ἦγουν ἀφασκτον, ἀμόλυτον.

60. ΤΩ. Καὶ τυ μάλα] Γράφεται καὶ τῷ κέντοι. ⁴⁸⁾ δι' οὗ καὶ σε μάλα ἀρεσαίμην, ἀντὶ τοῦ ἀρέσω, εὐάρεστος δόξαίμι. τὸ δὲ πρόφρων, ἐπιφθηματικῶς, ἀντὶ τοῦ μετὰ προθυμίας αὐτὸ διδοὺς δηλονότι. [ΠΡΟ. Τὸ δὲ συνθετὸν πρόφρων καὶ πρόθυμος τὸ αὐτὸ πρόφρων δὲ ποιητικόν. πρόθυμος, ὁ κινούμενος εἰς τὸ ἔμπροσθεν· ἡ γὰρ πρό τὸ ἔμπροσθεν δηλοῖ καὶ πρόφρων, ὁ ὑπὸ φρονός κινούμενος. Ὁ δὲ ποιεῖ φρονη. . . κινούμενος ποιεῖ. . . αἰεὶ δὲ ἐπ' ἔσκεμμένον καὶ λελογισμένον. . . τὸ δὲ πρόθυμον ἐπ. . . τοῦ μανικόν τι καὶ ἀκράτες δρᾶσαι, καὶ ἐπὶ ἔσκεμμένον ἑπαμφοτερίζει γάρ.]

61. ΑΙΚ. Ἐάν γε σύ, ὦ φίλος, ἢ σύ, ὦ φίλε, ἄσῃς τὸν ὕμνον τὸν ἐπίμερον, τὸν γλυκύν· ἀντὶ τοῦ τὴν ᾠδὴν τὴν ἐπιθυμητὴν ἔμοι. λέγει γὰρ τὴν ἐπὶ Λάφνιδος ᾠδὴν. τὸ ⁴⁹⁾ ἀρέσκω οὕτως ἀρέσκω τινί, ἀντὶ τοῦ ἀρεστός αὐτῷ φαίνομαι. ἀττικῶς δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, ὡς παρὰ Πλάτωνι· ἀλλ' εἰ μὴ αὐτὸ σε ταῦτ' ἀρέσκει. Ἀρέσκομαι δὲ τινι, ἀντὶ τοῦ ἀποδέχομαι αὐτόν. καὶ ἀπαρέσκομαι, τὸ οὐκ ἀποδέχομαι. [ΕΦ. Ἰμερος ἢ ἔφρσις, καὶ ἰμερόεις ὁ ἴμερον ἔχων. ἐπίμερος δὲ ὕμνος, ὁ ἐπιποθητός.]

62. ΚΟΤ. Καὶ οὐδαμῶς σοι φθονᾷ. προσάγαγε σαυτὸν, ὦ ἀγαθέ, ἦγουν πρόσελθε, ἦξον. γράφεται καὶ κοῖτι τυ κερτομέω. ΤΑΝ. Τὴν γὰρ ᾠδὴν οὐδαμῶς φυλάξεις εἰς τὸν φθον τὸν ἐκλελαθόντα, ⁵⁰⁾ ἀντὶ τοῦ τὸν λήθης ποιητικόν καὶ ατιον. ἐκλανθανουσι γὰρ πάντες οἱ ἐν αὐτῷ, τὸ τῆς λήθης ὕδαρ πίνοντες. ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλαχον, λελάχω ἐνεστώς, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἔλαθον, λελάθω. [ΛΕΛ. Λελαθόντα τὸν λήθης ποιητικόν· ἐστὶ δὲ τὸ πάθος ἀναδίπλωσις, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ τὸ λελαίχωσι καὶ τεταγῶν.]

47) ἐνέργεια] Antea εὐέργεια. Emendavit Toupius. ὠνή est emtio sive actio emendi. quod ἐνέργειαν vocant Graeci magistri.

48) δι' οὗ] ἦγουν Vat. 2.

49) ἀρέσκω] De huius verbi structura vid. Matthiaei gram. gr. §. 383.

50) ἀντὶ τοῦ κ. τ. λ.] Hic locus in Vat. 3. ita legitur: ἐκλανθάνουσι γὰρ πάντες οἱ ἐν αὐτῷ ἦγουν τὸ τῆς λήθης ὕδαρ πίνοντες. ἢ τὸν ἐκλελαθόντα, τὸν λήθης αἰτιον.

64. *ΑΡΧ.* Τῆς βουκολικῆς ᾠδῆς ἄρξασθαί με ποιήσατε, ὡς ποιήτριαι. ἐπικαλεῖται γὰρ αὐτὰς μέλλων ἀεῖδειν. τοῦτο δὲ λέγεται πρόοσμα, καὶ ἐπιμελώδημα, καὶ ἐπωδὴ· τὸ δὲ ἄρχετε καὶ λήγετε, ἐπωδοῦ τάξιν ἔχει. ⁵¹⁾ Μνάσεας δὲ ἐν τῷ περὶ Εὐρώπης Πανὸς υἱόν φησι Βουκολίωνα, ἀφ' οὗ καὶ τὸ βουκολεῖν. Ἄλλως. Ἄρχετε βουκολικᾶς] ἄρχετε, ὦ Μοῦσαι, ἤγουν προηγεῖσθε, τῆς βουκολικῆς ᾠδῆς ἄρχετε.

65. *ΘΤΡ.* Δεικτικῶς. ἤγουν ἐγὼ ὁ ἐξ Αἴτνης, καὶ Θύρσιδος ἦδε ἡ φωνή. ὁ ποιμὴν Θύρσις ἐπαινεῖ ἑαυτὸν. ἡ δὲ Αἴτην Σικελίας ὄρος ἐστίν, ἀπὸ Αἴτνης τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὡς φησιν Ἄλκιμος. ^{51a)} Σιμωνίδης δὲ ἐν τῷ περὶ Σικελίας Αἴτην φησὶ κρῖναι Ἡφαιστον καὶ Διμήτραν περὶ τῆς χώρας ἐρῖσαντας, Δημήτριος δὲ ὁ ⁵²⁾ Καλατιανός, τοῦ Βριάρεω, ἐνὸς τῶν Κυκλώπων, παιδας γενέσθαι, ⁵³⁾ Σικανόν, καὶ Αἴτην, ἀφ' ἧς τὸ ὄνομα. Ἄλλως. ὡς Σικελιώτου αὐτοῦ ὄντος καὶ κατὰ τὴν Αἴτην νέμοντος. μέλλει δὲ ἄδειν, ὃν τρόπον ὁ Δάφνις μὴ δυνάμενος φέρειν τὸν τῆς Ξενέας τοῦνομα Νύμφης ἔρωτα, ἀπέλιπε τὸ ζῆν.

66. *ΠΑ.* Ὁ Δάφνις Σικελιώτης ὑπάρχων ἐν Σικελίᾳ ἦν, ὅτε τὰ λοιπὰ ἐπνεεν. ὅτι γοῦν Νύμφης ἦρα ὁ Δάφνις, ἡ δὲ Νύμφη ἀπεστρέφετο αὐτὸν διὰ τὴν πρὸς ἐτέρας γυναικας ὀμιλίαν, αἰνίσσεται ὅτι οὐδὲ αἰ λοικαὶ ἐν Σικελίᾳ ἦσαν, ὅτε ὁ Δάφνις ἔθνησεν.

67. *ΠΗΝ.* Πηνεῖός, ποταμός ⁵⁴⁾ Θετταλίας. τέμπη δὲ γενικῶς μὲν τὰ ἄλλα. νῦν δὲ τὸ μεταξὺ τῆς Ὀσσης καὶ τοῦ Ὀλύμπου χωρίον, ὃ ἐστὶ περικαλλές, καὶ ὥσπερ ὑπὸ θείας γνώμης πρὸς διόρυξιν διηρημένον, δι' ἧς ὁ Πηνεῖός πρὸς τὴν θάλασσαν ῥεῖ. λέγεται δὲ τοῦτο τὸ χωρίον τέμπεα Θετταλικά. *ΠΙΝ.* Πίνδος, ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, ἢ ποταμός· κατὰ δὲ τινὰς

51) *Μνάσις!* *Μνάσις* Vat. 3.

51 a) *Σιμωνίδης]* *Σιληνός.* scribi iubet Dorvill. in Sicul. p. 246. Conf. ibid. p. 473. adde Tzet. ad Lycophr. v. 786. ibique Müllerum, eundemque in indice.

52) *Καλατιανός]* Vulgὸ *Καλετιανός.* Correxerit Toupius. Etiam Wartonus scribi voluit *Καλατιανός,* qui Demetrius citatur ap. Steph. Byz. de Urb. v. *ΑΝΤΙΚΥΡΑΙ*

53) *Σικανόν]* Ita Vat. 3. 6. pro vulgato *Δικανόν.* Illud reponendum esse, vidit etiam Toupius, quem de hoc *Sicano,* Cyclopiis et Polyphemi patre, a quo Sicani denominati, consules. — Mox post ὄνομα supplet τῷ ὕψει Cluver. in Sicil. I. 2. p. 26.

54) *Θετταλίας]* Hoc reposui pro *Σικελίας.* Paulo post pro *Ἀρκαδίας* item scribendum esse *Θετταλίας,* monuerunt Viri docti.

ὄρος τῆς Πεφόρβιβλας ἔγγυς θαλάσσης. τὸ δὲ εἶχετε, ἀντὶ τοῦ κατοικεῖτε. [TEM. Τέμπη τὸ μεταξύ τῆς Ὀσσης καὶ τοῦ Ὀλύμπου, χωρίον χάριτας ἔχον πολλὰς, δι' οὗ καὶ ὁ Πηγειὸς φεῖ ΠΙΝ. ὄρος τῆς Πεφόρβιβλας, ἔγγυς θαλάσσης.]

68. OT. Οὐ γὰρ τότε τὸ μέγα φεῦμα εἶχετε, ὃ ἔστιν, οὐκ ἦτε ἐκείσε. ὁ δὲ Ἄναπος ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. Ἄναπος δὲ εἴρηται, ὡς ἄνευ πόσεως ὦν καὶ βληχρὸν ἔχων ὕδωρ ἢ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ διαβατὸς εἶναι.

69. AKI. Ἄκις ποταμὸς Σικελίας ὃ δὲ νοῦς αἱ Νύμφαι τότε οὐκ ἦσαν περὶ Σικελίαν, ὅτε ὁ Δάφνις ἀπώλετο ἴσως διὰ τὸ νύμφης ἔρᾶν ὑπερηφανευούσης αὐτὸν αἰνισσόμενος, ὡς οὐδὲ τῶν λοιπῶν αὐτόθι οὐσῶν. Ἄκις δὲ παρὰ τὸ ἄκιδι εἰοικέναι τὰ φεύματα. Νυμφόδωρος ἐν τῷ περὶ Σικελίας, θαυμάζομεν, φησίν, ⁵⁵) ὅτι Δάφνιδος Ἄκις ποταμὸς Σικελίας ἐνῆν. Ἄλλως. Ὁ νοῦς Πᾶ πόκ' ἄρ' ἦτε] ποῦ τότε ἄρα ἦτε, ἢ κατὰ τὰ καλὰ τέμπη τοῦ Πηγειοῦ ἦτε; ποταμὸς οὗτος Θετταλίας. ἢ κατὰ τὰ καλὰ τέμπη τοῦ Πίνδου; ποταμὸς καὶ οὗτος Θετταλίας. οὐ γὰρ δὴ εἶχετε, ἤγουν φκείτε, τὸν μέγαν ροῦν τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἀνάπου τῆς Σικελίας οὗτος ποταμὸς οὐδὲ τὴν σκοπιὰν τῆς Αἰτνῆς περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ τὴν ὑψηλὴν Αἰτνὴν οὐδὲ τὸ ἱερὸν ὕδωρ τοῦ Ἀκιδος ποταμὸς καὶ οὗτος Σικελίας. ἤγουν, οὐ γὰρ τὴν Σικελίαν φκείτε τότε. λέγει δὲ ἀπεινὰ τὰς Νύμφας, ἐπεὶ Νύμφης ἦρα ὁ Δάφνις, ἧς ἀπούσης, μετὰ τῶν ἄλλων δηλονότι, ἐτελεύτα. εἰ γὰρ παρῆν, οὐκ ἂν ἴσως ἀπέθανε. [ΣΚ. Σκοπὸς ὁ σκεπτόμενος, σκοπιὰ δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἰσταμένος σκέπτεται. Ὁ δὲ καὶ σκέπελος ποιητικῶς γράφεται.]

71. THN. Ἐκείνον οἱ θῶες, ἐκείνον οἱ λύκοι ὠρύσαντο, ἤγουν, ὠρύόμενοι ἐθρήνησαν, ἢ ἐκείνον οἱ θῶες ἐγηρύσαντο δηλονότι. οὐ γὰρ τὸ ὠρύσαντο δύναται καὶ ἐπὶ τῶν θῶων λέγεσθαι ἀπὸ κοινοῦ. συνυπακούεται γοῦν τὸ οικεῖον κατὰ ἀναλογίαν τοῦ προθρήθέντος. ἐκείνον καὶ ὁ λέων ἐκ τοῦ δρυμοῦ ἀνέκλαυσε θανόντα.

72. THNON. Γράφεται καὶ χ' ὦ κ δρυμοῖο λέων ἂν ἐκλαυσε. τινὲς αἰτιῶνται τὸν Θεόκριτον, ἐν Σικελίᾳ λέγοντες μὴ εἶναι λέοντας. ἀλλὰ προστιθεμένη ἢ ἂν σολλαβή, λύει τὴν αἰτίαν ἵνα ἢ τήνον ἂν ἐκλαυσει, εἰ ἐν Σικελίᾳ ἦν, καὶ ὁ λέων ἐκ τοῦ δρυμοῦ ἢ καὶ εἰ ἐγένετο γὰρ ἐν Σικελίᾳ λέων, κἀκείνος τοῦτον ἐθρήνησεν.

55) ὅτι Δάφνιδος κ τ. λ.] Scribit Casaub. ὅτι ἐπὶ Δάφνιδος Ἄκις ποταμὸς Σικελία ἐνῆν. I. lectt. Theocr. p. 244. (p. 65. Reisk.). Reinesius pro θαυμάζομεν legit θαυμαζόμενων.

75. **ΑΡΧΕΤΕ.** Ὅρα τὴν ἡδονὴν. ἀντὶ δὲ τὸ σχῆμα, ἧ τις γίνεται οὕτως, ἦταν λαλῆ φῶδὴν ἄλλην, καὶ ἄλλην ἀποκρίνεται.

75. **ΔΑΜΑΛΛΑΙ.** Δαμάλαι μὲν, αἱ ἦδη δαμασθῆναι δυνάμεναι· πόρτιες δὲ αἱ μικραὶ καὶ μήπω εἰς ζυγὸν ἐλθοῦσαι. Ἄλλως. Πολλοὶ οἱ παρ ποσσὶ] πολλοὶ δὲ βόες παρὰ τοῖς πόσιν αὐτοῦ, πολλοὶ δὲ ταῦροι, πολλοὶ δὲ δαμάλαι, ἀντὶ τοῦ δαμάλεις, καὶ πόρτιες πολλοὶ, ἀπὸ κοινοῦ, ἀδύραντο ἤγουν, ἐθρήνησαν. βόες, αἱ τέλειαι δαμάλεις, καὶ πόρτιες, αἱ μήπω ὑπὸ ζυγὸν ἐλθοῦσαι, μηδὲ ⁵⁶) ὀχευθεῖσαι, αἱ πόρτιες δὲ καὶ ἔτι εὐτελέστεραι τῶν δαμάλεων. ἐπὶ δὲ τῶν ἀρβένων μόσχοι τὰ νεογνά, καὶ τὰ ὑπὸ ταῖς μητράσιν ἔτι. ταῦροι δὲ οἱ τέλειοι. ἔστι δὲ ἡ δάμαλις, τῆς δαμάλεως· οἱ ποιηταὶ δὲ καὶ ἡ δαμάλη, τῆς δαμάλης, λέγουσιν, ἀφ' οὗ ἐνταῦθα αἱ δαμάλαι.

77. **ΗΝΘ.** Ἦλθεν ὁ Ἐρμῆς πρῶτιστος, ἧ ὡς φίλος Δάφνιδος, [ἧ ὡς νόμιος,] ἧ ὡς ἐραστής. τὸ δὲ λ εἰς ν τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς οὐ πάντοτε, ἀλλ' ὅταν ⁵⁷) αὐτὸ τὸ θ ἢ τὸ τ ἐπιφέρεται, οἶον, βέλτιστος, βέντιστος, φίλτατος, φίντατος· οὕτως οὖν καὶ τὸ ἦνθ' Ἐρμῆς.

78. [**ΚΑΤ.** Τρύχει καὶ τρύχεται, τὸ τραχέσι τισὶ καταπονεῖται. **ΕΡ.** Ἐρῶ σοῦ καὶ ἐρῶμαι ὑπὸ σοῦ. Ἐρασσαι δὲ παθητικὸν ὄν ἀντὶ τοῦ ἐρῶ λαμβάνεται, καὶ ἔστι ποιητικόν· καὶ ⁵⁸) Εὐριπίδης· πρὸς θεῶν ἔραμαι κυσὶ θωύξας.]

81. **ΗΝΘΕΝ.** Οἰκείως ἀγροῖκος γὰρ ἦν ὁ Πρίαπος, ὡς καὶ ὁ Δάφνις. ἴσως διὰ τὸ κάλλος υἱὸς Ἀφροδίτης. Ἄλλως. ἧ ⁵⁹) ὡς ἐρώμενος τοῦ Δάφνιδος, ἧ ὡς υἱὸς Ἀφροδίτης. [**ΠΡΠ.** Πρίαπος θεὸς ἔφορος τῆς ἀκολασίας, ὅθεν καὶ πριαπισμὸς ἡ ἔκτασις τοῦ αἰδοίου.]

82. **ΚΗΦΑ.** Καὶ ἔφη· ἔστι γὰρ τὸ πάθος ⁶⁰) ἐκλειψις καὶ κρῆσις. **Α ΔΕ.** [Γράφεται, ἅ δὲ τοι κώρα.] Τὸ ἐξῆς ἢ δὲ κόρη ἀνά πᾶσαν τὴν κρήνην ζητοῦσά σε. διὰ μέσου γὰρ ὁ στίχος τὸ ἀρχετέ βωκολικῶς.

85. **ΠΟΣΣΙ.** Μανιωδῶς φέρεται· καθόλου τὰ εἰς ται λήγοντα ῥήματα ὅταν ἔχη τὸ ν παραληγόμενον καὶ προπερισπώμε-

56) ὀχευθεῖσαι] Correxit Tournius. Vulgo ὀχηθεῖσαι. Μοx pro ἀτελέστεραι ex ed. Vat. 4. scripsi εὐτελέστεραι.

57) αὐτὸ] αὐτῆ scribendum putat Bast. ad Gregor. Cor. p. 198. Conf. Velcken. ad Adoniaz. p. 412. A.

58) Εὐριπίδης] In Hippolyto, 219. vbi recte legitur, θωύξας.

59) ὡς ἐρώμενος] Sic recte Vat. 5. pro vulgato ἐρωμένον.

60) ἐκλειψις] Scribit Heinsius ἐκθλιψις Lectt. Theocr. p. 303.

νον, παροξύνουσιν οἱ Δωριεῖς· ὅταν δὲ βαρυνόμενον, ὁμοίως ἡμῖν ἐκφέρουσιν.

84. *ΑΡΧΕΤΕ*. Γράφεται, *Μοῖσαι* πάλιν. τὸ πάλιν ἐξ ὑποστροφῆς ἀρχὴν ποιούμενός φησιν. αἱ περιγραφαὶ δὲ συστέλλουσι τὰς ᾠδὰς. τὸ δὲ ἀρχετέ βωκολικᾶς λέγεται ἐπρωδῆς τάξιν ἔχειν.

85. *ΖΑΤΕΥΣ*. Αἰολικόν. συναπτέον δὲ τοῦτο τοῖς ἐπάνω. πάντῃ δὲ πλανᾶται ζητοῦσά σε. εἰρωνευόμενος δὲ λέγει πρὸς αὐτὸν τοῦτο. αὐτὸς γὰρ μᾶλλον ἐξήτει, διὰ τοῦτο καὶ δύσερως. τινὲς δὲ φασιν, ὅτι οὐ διὰ τὴν Νύμφην, ἀλλὰ διὰ τοῦ βασιλέως θυγατέρα δι' ἣν ἐπρωτά. Ἄλλως. *Ζατεῦσα*] εἰρωνεύεται δέ. ζητεῖ γὰρ αὐτὸς μᾶλλον, οὐ ζητεῖται ὑπὸ τῆς νύμφης, ἢ καὶ παρηγορητικός ὁ λόγος. *ΔΤΣΕΡΩΣ*. Δύσκολον ἔρωτα ἔχεις καὶ παντελῶς ἀπροσηγανον. ζητοῦσα γὰρ [σε] ἢ νύμφη περιέρεται. παρηγορῆσαι θέλων, τοῦτό φησι πρὸς αὐτόν. Ἄλλως. τὸ πᾶν. ἦλθεν ὁ Ἐρμῆς πρωτιστος ἀπὸ τοῦ ὄρους, εἶπε δὲ τῷ Δάφνιδι, τίς σε κατατρεύει; ἤγουν δαπανᾷ, φθείρει; τίος ἔνεκα, ὦ ἀγαθὲ, κατὰ τοσοῦτον ἔρασαι, ἀντὶ τοῦ ἔρᾶς; ἦλθον οἱ βουκόλοι μετὰ τὸν Ἐρμῆν δηλονότι· ἦλθον οἱ ποιμένες, οἱ αἰπόλοι· πάντες ἀνηρώτων, τί κακὸν ἔπαθεν. ἦλθεν ὁ Πρίαπος, καὶ ἔφη, ὦ Δάφνι τέλαν, ἤγουν, ἄθλιε, τί σὺ τήκη; ἤγουν, διαυδέη, φθείρη; ἢ δὲ κόρη ἀνά πᾶσαν πηγῆν, ἀνά πάντα τὰ ἄλση, φέρεται τοῖς ποσὶ ζητοῦσά σε δηλονότι, παραμυθούμενος δὲ αὐτὸν τοῦτο λέγει· δύσερῶς τις ἄγαν εἶ, ἤγουν οὐκ εἰδὼς ἔρᾶν, οὐ καλῶς διοικῆσαι τὸν σαυτοῦ ἔρωτα δυνάμενος, καὶ ἀμήχανος, ἤγουν, ὑπ' οὐδεμιᾶς μηχανῆς μετριώτερος περὶ τὸν ἔρωτα γενέσθαι δυνάμενος. [*ΔΤΣΕΡΩΣ*. ὁ ἐπὶ κακῷ χρώμενος ἔρωτι. *ΑΜΗΧΑΝΟΣ*. ἐξηγητικὸν τὸ ἀμήχανος τοῦ δύσερως. ὁ γὰρ χαννωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀμηχανεῖ, καὶ οὐ δύναται εὐρεῖν θεραπείαν ἐπὶ τῷ ἔρωτι.]

86. *ΒΟΥΤΑΣ*. [βούτης, ὁ βουκόλος ὁ τῶν βοῶν, ποιμὴν ὁ τῶν προβάτων, αἰπόλος ὁ τῶν αἰγῶν.] βουκόλος ὢν φησιν οὐ κατὰ τοὺς βουκόλους ἔρᾶς, παρ' ὅσον οἱ μὲν βουκόλοι πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐγκρατεῖς· οἱ δὲ αἰπόλοι, λάγνοι. ἢ δὲ αἰτία, ὅτι καταφερέστεραι οὔσαι αἱ αἰγες δελεάζουσι τοὺς αἰπόλους. Ἄλλως. Παροιμία τοῦτο ἐπὶ τῶν ἡσύχων μὲν πρῶτον καὶ ἡμέρων, ἐπειτα δὲ ἀγέλων. οἱ γὰρ βόες ἡμεροὶ εἰσιν. ἀπὸ γοῦν τῶν βοσκομένων καὶ οἱ βόσκοντες αὐτοὺς τοιοῦτοι λέγονται. αἱ δὲ αἰγες ἄγραι, παρ' ὅσον καὶ εἰς τὰ ⁶¹⁾ ὑψη τῶν ὄρων, καὶ εἰς

61) ὑψη] ὑψηλά Vat. 5. idem νίμονται πτο βόσκονται, quod sequi ut.

κρημνώδεις τόπους βόσκονται. ἀπὸ τούτων δὲ καὶ οἱ αἰπόλοι τοιοῦτοι λέγονται.

87. ΩΠΟΛΟΣ. Ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. γίνεταί κατὰ συναίρεσιν τοῦ ο καὶ α εἰς ω μέγα, μένοντος προσγεγραμμένου τοῦ κ οἶον, ὁ αἰπόλος, ὠπόλος· οἱ αἰπόλοι, ὠπόλοι. Ἄλλως. Βούτας μὲν] ὁ νοῦς· βουκόλος μὲν ἔλεγον, νῦν δὲ ὠμοίωσαι ἀνδρὶ αἰπόλῳ. τοῦτο δὲ ταῦτόν ἐστιν, ὥσπερ εἰ ἔλεγεν, οὐκ ἀξίως τῆς σεαυτοῦ τάξεως διετέθης. βουκόλος γὰρ ὢν ὠφείλεις μεγαλοπρεπῆς ⁶²⁾ [τις] εἶναι, καὶ γενναίως τοὺς ἔρωτας καὶ τὰ συμπύκνοντα δύνασθαι φέρειν. νῦν δὲ, ὡς ἔοικεν, ἔλεγον μόνον βουκόλος, τῇ ἀληθείᾳ δὲ οὐκ εἰ, μικροπρεπῶς διακείμενος, καὶ τοιαῦτα πάσχων, οἷα ἂν αἰπόλος ἀνὴρ ἔπαθε. πρὸς δ' ἐπάγει· ὁ αἰπόλος ὅτε ὄρᾳ τὰς μηκάδας, ἤγουν τὰς αἴγας· οἷα, ἀντὶ τοῦ ὄπως, ἐπιβόηματικῶς, βατεῦνται, ἤγουν βατεῦνται, τοῖς τράγοις μίγνυνται· τήκεται κατὰ τοὺς ὀφθαλμούς, ἤγουν διαρρέεται, φθείρεται, ὅτι οὐ τράγος αὐτός ἐγένετο. καὶ σὺ ἐπειδὴν ὄρᾳ τὰς παρθένους ὄπως γελῶσι, τήκη τοὺς ὀφθαλμούς, ὅτι οὐ σὺ αὐταῖς χορεύεις.

92. ΤΩΣ. Πρὸς τούτους δὲ, οὓς τινὰς ἀναθῆν εἶπομεν, ἦτοι τοὺς βούτας, τοὺς ποιμένας, καὶ τοὺς αἰπόλους, τὸν Πριάπον, καὶ τοὺς λοιπούς, οὐδὲν ⁶³⁾ ἐφθέγγατο ὁ βουκόλος, ἦτοι ὁ Δάφνης. ΑΛΛ. Ἄλλὰ τὸν αὐτοῦ ἔρωτα ἐπέκραινε, καὶ διήνυε μέχρι καὶ τῆς μοῖρας. τοῦτο διχῶς· ἂν μὲν γὰρ ἐκτείνωμεν τὸ ας, σημαίνει γενικὴν πτώσιν· ἂν δὲ συστέλλωμεν αὐτό, αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν Δαρικῶς. ἐκεῖνοι γὰρ τὰς παρ' ἡμῖν ἐκφερομένας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν διὰ τῆς αἰ διφθόγγου διὰ τοῦ ες ἐκφέρουσιν. Ἄλλως. Πρὸς τούτους ἤγουν τοὺς νομεῖς καὶ τὸν Πριάπον, οὐδὲν ἔλεξεν, ἀντὶ τοῦ οὐδὲν ἀπεκρίνατο ὁ βουκόλος, ἀλλὰ τὸν ἑαυτοῦ ⁶⁴⁾ ἀπεκρίνου ἀγεινὸν ἔρωτα, καὶ εἰς τὸ τέλος ἦνυε, ἤγουν ἔσπευδε τὸ τῆς μοῖρας, ἤγουν ὁ ἡ μοῖρα αὐτῷ ἀπεκλήρωσεν.

95. ΗΝΘΕ. Ἦλθε καὶ ἡ ἡδεῖα Κύπρις γελῶσα, καὶ ἔφη· βούτα ὑπ' ἀργαλέου ἰλυγίθης ἔρωτος καὶ ἐκάμφθη. ταῦτα δὲ ἐπὶ μυκτηρισμῷ λεληθυσία φησὶν ἡ Κύπρις. ⁶⁵⁾ Εὐπολις· οἶον, λυγίζεται καὶ συστρέφει τὸν αὐχένα. Ἄλλως. Τὸ

62) τις] Hoc τις offert etiam Cd. Paris. 2758. vid. Schaefer. ad Gregor. Corinth. p. 8.

63) ἐφθέγγατο] τι προσεφθέγγατο Vat. 5. Vera igitur lectio videtur esse: οὐδὲν τι προσεφθέγγατο.

64) ἀπεκρίνου] Hoc corruptum est. Forsitan ἐπέκραινεν.

65) Εὐπολις] Versus Comici Toupis ita rescribendus videtur: οἶον λυγίζεται καὶ στρέφει τὸν αὐχένα!

ἀδεῖα καὶ ἅ διὰ ποιητικῶς λέγεται. ἐὰν δὲ γράφεται διὰ τοῦ
 ι, ἅ διὰ, ἢ Διὸς θυγάτηρ, ἐναντίως βούλεται. θέλει γὰρ εἰ-
 πεῖν, φανερώς μὲν γελῶσα, λανθάνει δὲ βαρυνομένην ἐπὶ τῷ
 Δάφνιδι. ταῦτα ἐπὶ μυκηρισμῷ λέγει ἡ Ἀφροδίτη. Ἄλλως.
 Ἦνθέ γε μὴν καὶ ἡ Κύπρις ἢ ἡ θεῖα γελῶσα. [66) Τῷ
 μὲν φαινομένῳ ἐθυμοῦτο, κεκρυμμένον δὲ ἐπέλα.] λάθρα μὲν
 γελῶσα, βαρῦν δὲ θυμὸν, ἤγουν, βαρεῖαν ὄργην ἀνέχουσα,
 τουτέστιν, ἀναδεδεγμένην βαρεῖα δὲ ὄργῃ, ἦν οὐκ ἂν τις ὀφθί-
 ως ἐνέγκαι· καὶ εἶπε· σὺ δὲ, ὦ Δάφνι, κατεύχων, ἀντὶ τοῦ εὖχος,
 ἐπαυχῶ, λυγίζεῖν, ἤγουν, λυγίσαι, κατακαλαίσειν τὸν ἔρωτα,
 ἄρ' οὐκ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀλγεινοῦ ἐλυγίχθης; τῶν
 Δωριέων δὲ τοῦτό ἐστιν. ἐπεὶ γὰρ οὗτοι ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ
 ἐνεργητικοῦ, λυγίζῳ λέγουσιν, ὡς κλέξω, ἐξ ἀνάγκης καὶ ἐλυ-
 γίχθης λέγουσιν ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ ἀορίστου, ὡς ἐκλέχθης.

97. [ΑΤΓ. Ὡς ἀπαλὸν τινα κλάδον συντρίψαι. Λυγίζω,
 ὁ μέλλων λυγίσω, καὶ δωρικῶς λυγίζῳ. Ἔστι δὲ τὸ λυγίζω ἐπὶ
 ἀπαλοῦ τινὸς κλάδου καὶ καλαίστρας.] Ἄλλως. καταδηῖσα,
 τουτέστι, περιέσσεσθαι τοῦ ἔρωτος ἐπαυχῶ. Ἰσως γὰρ ὁ Δάφνις
 μεγαλοφρόνησας εἰς τὴν θεόν, ταύτην ὑπέσχετο τὴν ποινὴν
 καὶ τιμωρίαν. ἢ λυγίζεῖν, τοῖς βεργίοις θῆσαι· ἤτοι θῆσαι λῦ-
 γοῖς, παρὰ τὸ δεσμεύειν. καὶ Ὅμηρος· Δίδῃ μὸσχοισι λῦ-
 γοῖσιν ἢ 67) θλάσσο. ἀπαλὸς γὰρ ὁ λύγος· [Ἀμερίας γὰρ φη-
 σι λύγους φάβδους, ἀγνοῶν ἴσως οὖς μαστογῶσαι.] 68) λέγουσι
 δὲ καὶ τὸ ἀμαυρώσειν δηλοῦν. λυγρὰ γὰρ τὰ σκοτεινὰ. ἢ λυγίζεῖν,
 κάμψαι, δεσμεύσειν. λυγίσω, καὶ Δωρικῶς λυγίζῳ, ἀπὸ τοῦ
 λύγος, τὸ βεργίον, καὶ ὁ δεσμὸς. Ἰσως γὰρ ὁ Δάφνις περιέσι-
 σθαι τοῦ ἔρωτος μεγαλοφρόνησας, ταύτην ἐπαυθε τὴν ποινὴν.

100. ΤΑΝΔ'. Πρὸς ταύτην καὶ ὁ Δάφνις ἡμείβετο, ἀντὶ
 τοῦ ἡμείψατο, ἤγουν, ἀπεκρίνατο, ὦ Κύπρι βαρεῖα, ἤγουν
 ἐπαυχθῆς. βαρὺ ἐπὶ ὄγκου, ὦ ἐναντίον τὸ κούφον. ἄφ' οὗ βα-
 ρύς, ὁ δυσκίνητος, καὶ ὁ ἐπαυχθῆς.

101. ΚΤΠΡ. Ἦγουν, ἀξία μέμψεως. Κύπρι ἀπε-
 χθῆς, ἤγουν μεμισημένη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἦδη γὰρ ὁ ἥλιος
 φράσσει ἡμῖν πάντα, ἤγουν δείκνυσαι, φανερὰ ποιεῖ, διὰ τὴν
 μετὰ τοῦ Ἄρεως αὐτῆς μίξιν λέγει, ἦν ἔδειξεν ὁ ἥλιος. δεδύκει
 ὁ Δάφνις, ἤγουν ἐκλείπει, ἀποσβέννυται, καὶ ἐν τῷ ᾄθῳ κα-

66) τῷ — φαινομένῳ] Scribendum videtur τὸ — φαινομένον.

67. θλάσσο] θλάσαι corrigunt Toup. et Heinsius in Lectt. Theo-
 cr. p. 304.

68) λέγουσι — δηλοῦν] In Vat. 3. locus ita habet: δυνατόν δὲ καὶ
 τὸ ἀμαυρώσειν λίσσασθαι Μοχ pro λυγρῷ Toup. emendat λυγαῖα.

κὸν ἄλγος ἔσται τοῦ ἔρωτος, ὡς περ ἐν τῇ ζωῇ, δηλονότι. δοκεῖ γὰρ ἀντιτάξασθαι πρὸς τὸν ἔρωτα· διὸ καὶ ταυτην αὐτὸς αὐτῷ τὴν δίκην ἐπήνεγκε. τὸ δὲ ἄμμιν, ἡμῖν ἦν, καὶ τροπῇ τοῦ ἡ εἰς τὴν Δωρικῶς, καὶ προσθέσει τοῦ μ Αἰολικῶς, καὶ ἐν ὑπερβιβα-
σμοῦ τοῦ τόνου, ἄμμιν.

102. [HΛH ΓAP. ὁ ἥλιος πάντα ἡμῖν ἔφρασε· δῆλον γὰρ ἐποίησε, ὡς συνεγένετό οἱ ὁ Ἄρης. Καὶ ἀσύνδετα τὰ ἐξῆς. ΔΕΔ. Τουτίσσι θνήσκει ὁ Δάφνης, καὶ ἐν τῷ Ἄιδῃ κακὸν ἄλγος ἔσται· οὐχ ὃ ἐποίησεν, ἀλλ' ὃ ἔπαθεν.]

105. ΟΥ. Τὸ οὐ⁶⁹) δασύνεται. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὄπου. λείπει δὲ τὸ κατασχύναι, ἐν ᾗ τὸ ὄλον· ὄπου ὁ βουκόλος Ἀγγίσης τὰν Κύπριν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην κατασχύναι λέγεται. Ἀγγίσης γὰρ ὁ Αἰνείου πατὴρ κατὰ τὴν Ἰδην ἐμίγη Ἀφροδίτῃ, καὶ Αἰνείαν ἐγέννησεν, ὡς ἐξῆς ἐπιφέρει. ἔρπε ποτ' Ἰδαν, ἔρπε ποτ' Ἀγγίσαν] ἀντὶ τοῦ ἀπαλθε πρὸς τὸν βουκόλον Ἀγγίσην. φησὶν, ἢ μιν ὑπὲρ Ἀγγίση τέκε βουκολέοντι. ἄλλοι δὲ οὐ προσυπακούουσι τὸ κατασχύναι. ἢ δὲ Ἰδῃ ὄρος Τροίας. δύναται δὲ καὶ πάντα τὰ ὄρη τῆς Ἰδῆς τῇ προσηγορίᾳ καλεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ Ἰδῆ, ἢ βοτάνῃ ἢ ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν καὶ θεάσασθαι, ἀφ' ἡψηλοῦ γὰρ τις ἐπιστάμενος δύναται πόρρω ἰδεῖν. καλεῖται δὲ Ἰδῆ καὶ ὄρος Κρήτης.

106. ΤΗΝΕΙ. Ὡστε σκέπει τὸν Ἀγγίσην συναρχόμενον αὐτῇ, ἢ ὡστε σκέπει σὲ συναρχομένην τῷ Ἀγγίση. ἐνταῦθα δὲ κύπειρον, ταπεινὴ βοτάνῃ, καὶ μὴ δυναμένη σκέπει σε. [κύπειρος, γαμάλῃλος πάρα.] κύπειρον δὲ τινες λέγουσι τὸ παρ' ἡμῖν βούτομον. ΔΡΤΕΞ. Ἐπεὶ δρυὲς, κρύπτειν σε δηλονότι δυνάμει. ὦδε, ἦγονν ἐνταῦθα, κύπειρος. βοτάνῃ τίς ἐστὶν αὕτη μικρὰ καὶ εὐώδης. ὦδε μέλισσαι βομβοῦσιν ἐμμελῶς ποτὶ σμήνεσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς σίμβλοις, ἐπαγόμεναι δηλονότι τοῦς ὀδίτας.

107. ΩΔΕ. Ἀντὶ τοῦ κατηγορούσας τῆς ἀκρασίας εὐρήσεις τὰς μελίτσας, εἰ πρὸς ἡμᾶς ἦκει, διὰ τοῦ βόμβου τοῦς ὀδοιπόρους ἐπαγόμενας. Σμήνη δὲ, τὰ τῶν μελίττων ἀγγεῖα. ὡς Ἡσίοδος· ὡς δ' ὅταν ἐν σμήνεσσι κατηγορεφίεσσι μέλισσαι. Ἄλλως. Ὁ νοῦς· ἔρπε ποτ' Ἰδαν ἔρπε, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχου πρὸς τὴν Ἰδην, ὄπου λέγεται ὁ βουκόλος τὴν Κύπριν γνῶναι, δηλονότι αἰσχύναι· ἀπέρχου πρὸς τὸν Ἀγγίσην· οὗτος ἦν ὁ βουκόλος, ὃν λέγουσι συγγενέσθαι αὐτῇ ἐν τῇ Ἰδῃ.

109. ΩΡΑΙΟΣ. Ἀντὶ τοῦ τρυφερῆς. ὅθεν καὶ τὸ θρούπτεσθαι, ὠραῖζεσθαι φησι Μένανδρος⁷⁰) ὡς ὠραῖζεθ' ἢ τύ-

69) δασύνεται] δασυντέον Vat. 3.1

70) ὡς ὠραῖζεθ' κ.τ.λ.] Illud ὡς addidit Toup. κατωραῖζεθ μα-

γη πρὸς τοὺς βίους. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀκμάζων ὡς καὶ Ἡσίοδος ὠραϊὰν δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθα κ. Ἄλλως. ὁ νοῦς. Ὠραῖος γ' ᾠδωνις] ἦγουν, ἀκμάζων καὶ εὐειδής· ἐπεὶ καὶ μῆλα, ἦγουν πρόβατα, βόσκει, καὶ πτωκας, ἦγουν λαγωὺς τοξέυει. τοῦτο γὰρ τὸ βάλλει καὶ πάντα τὰ θηρία, ἢ καὶ θηρία τ' ἄλλα (γράφεται γὰρ καὶ οὕτω) διώκει, τοῦτέστιν ἄγρευει. σκώπτει δὲ αὐτὴν ὡς ἐρώσαν τοῦ Ἀδωνίδος. τοῦ δὲ πτωκας τὸ ας μακρόν. οἱ γὰρ Δωριεῖς τῶν εἰς ες ληγόντων εὐθειῶν τῶν πληθυντικῶν ὁμοίως περοξύνουσι καὶ μακρόν ἔχουσι τὸ α, θῶας, Τρῶας· ὅτι τὰς παρ' ἡμῖν εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν ἐκείνοι διὰ τῆς αἰ προφέρουσι. Ὠραῖος γ' ᾠδωνις] Ἱστορία. Κινύρου τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Σμύρνης θυγάτηρ ⁷¹⁾ Μοῖρα, ἣτις κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης ἠράσθη τοῦ πατρός, ὅτι λύσασα τὰς τριγας, οὐδὲ Ἀφροδίτην ἔφη ἔχειν τοιαύτας. ἐλάνθανε δὲ τὸν πατέρα στολιζομένη, καὶ συναναμιγνυμένη ὡς θεράπεινα. ὕστερον δὲ ἐγκυμονοῦσα καὶ γεννώσα τὸν Ἀδωνιν, ἐφωράθη. ἐφ' οἷς ἀχθομένη, ἢ αἰσχυνομένη, ἠῤῥατο εἰς ὁμώνυμον φυτὸν μεταλλαγῆναι.

112. ΑΤΤΙΣ. Τινὲς περισπῶσιν, ἀλλ' ἀμαρτάνουσι τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν δημάτων, ὡς φησι Λεπτίνης, ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσι οἱ Δωριεῖς. Ἄλλως. Αὔθις ὄρα, ὅπως ἰοῦσα στήσῃ πλησίον τοῦ Διομήδους, καὶ λέγε, ὅτι τὸν Δάφνιν νικῶ τὸν βουκόλον. ἀλλὰ σὺ μῶραίνε, καὶ μάγου μοι. [ΔΙΟΜ. Τοῦτό φησιν, ὅτι ἐπληξεν ὁ Διομήδης τὴν Ἀφροδίτην κατὰ τὸ θέναι, βουλόμενος συμμαχῆσαι τῷ νιῷ αὐτῆς τῷ Αἰνείῳ, ὃν ἐγέννησε τῷ Ἀγχιση. Ὡς ποιμὴν ἀγροδίαιτος καὶ ταῖς ὕλαις ἐνδιατρέβων, μηδὲν εἰδὼς ἢ τὰ θηρία ἐπιβοᾶται καὶ τοῖς λογικοῖς διαλέγεται. Χαίρετε, ὅτι ὁ βουκόλος Δάφνις οὐκέτι ὑμῖν ἀνὰ τὴν ὕλην καὶ τοὺς δρυμοὺς ζῶν φανήσεται.]

115. Ω ΑΤΚΟΛ. Οὐ μάτην φωλάδας καλεῖ, ἀλλ' ὅτι, ὡς φησι Θεόφραστος καὶ ⁷²⁾ Σώστρατος ἐν τῷ περὶ ἄρκτων,

lebat Sopingius ad Hesychium in v. Locus Hesiodi est O. et D. 695. ὠραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθα.

71) Μοῖρα] Hoc nomen est depravatum ex Μύρα, quod non differt a Σμύρα. Conf. viros doctos, quos citat Müllerus ad Tzetz. in Lycophr. 829. Vulgata fabula est, Adonidem fuisse filium Cinyras huiusque filiae Smyrnae s. Myrrhae. Inde patet huius loci Scholiorum corruptio. Adde Manso's mytholog. Versuche p. 112 299. — Paulo post scripsi ἀχθομένη pro ἀσθουμένη quod dudum emendarunt viri docti.

72) Σώστρατος] Ita pro Σώπατρος Vat. 5. 5. quod reponendum esse, monuit Reinesius. vjd. ad Idyll. VI. 28. Sopater, cuius meminit Athenaeus XIV. p. 629, huc non pertinet.

φωλεοῖς οἱ ἄρκτοι χρῶνται, καὶ πολὺν φωλεύουσι χρόνον· ἢ ὅτι μόναι τῶν ἄλλων θηρίων αἱ ἄρκτοι τίκτουσι καὶ φωλεοῖς ἐπικαθῆνται· ἢ φωλάδες αἱ κατάστικτοι. [Καὶ εἰς τὰ ὄρη φωλεύουσι, αἱ τρεῖς φωλεοῖς προσκαθήμεναι καὶ ἀρκευόμεναι τῇ λείξει τῶν οἰκείων ποδῶν· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἄρκτοι λέγονται.]

116. ΧΑΙΡΕΘ'. Ὡς ἀποδημῶν τῆς ζωῆς τοῦτο φησι. τὸ γὰρ χαίρειν, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀποδημίας λέγεται, ἐνίοτε δὲ προσ-αγορευσιν ἀπλῶς σημαίνει. ὁ βουκόλος ὑμῖν ἐγὼ ὁ Δάφνης, οὐκέτι κατὰ τὴν ὕλην, ἀναστραφήσομαι δηλονότι, οὐκέτι κατὰ τοὺς δρυμοὺς, οὐ κατὰ τὰ ἄλση. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λέγεται ὕλη καὶ ἄλσος· δρυμὸς δὲ, ὅς καὶ δρυμῶν λέγεται. [ΑΡΤΜ. Δρυμὸς· τὸ πλῆθος τῶν ⁷³⁾ δρυῶν πεπυκνωμένων ὄντων, καὶ μὴ ἐπὶ τινι θεῷ ἀνειμένον. Ἄλσος δὲ τὸ εἰς τιμὴν θεοῦ ἀποτετημένον.]

117. ΑΡΕΘΟΙΣΑ. Πηγὴ ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας, εἰς ἣν εἰσρέει ὁ ἐξ Ἀρκαδίας Ἀλφειὸς ποταμὸς. ἢ Ἀρέθουσα κρήνη ἐν Συρακούσαις, ἢ ἐν Σικελίᾳ, ἢ φασὶ διὰ πελάγους Ἀλφειὸν ⁷⁴⁾ ἤκειν ὡς φησιν Ἰβυκος παριστορῶν ⁷⁵⁾ περὶ τῆς Ὀλυμπίας φιάλης. Ἄλλως. ὅτι Ἀρέθουσα Σικελικὴ κρήνη, πρό-δλον. δοκεῖ δ' ὑπ' Ἀλφειοῦ πληροῦσθαι. ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐβοίᾳ Ἀρέθουσα· καὶ ἄλλη ἐν Σάμῳ. Πάρ κόρακος πέτρῃ, καὶ ἐπὶ κρή-νῃ Ἀρεθούσῃ. ⁷⁶⁾ χαριέντως δὲ καὶ Ἐπαφροδίτῳ φησιν [ἐν τῷ περὶ Στοιχείων], ὅτι Ἀρεθούσας καλοῦσι τὰς κρήνας. Ἄλλως. Ἀρέθουσα πηγὴ ἐν Σικελίᾳ, ἣς ἔλεγον ἐρᾶν τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν.

118. ΠΟΤΑΜΟΙ. Οἵτινες χεῖτε καλὸν ὕδωρ, ἢ καθαρόν, ἢ μετὰ κάλλους ῥέον. ΘΥΜΒΡΙΔΟΣ. Ποταμὸν Σικελίας εἶναι φασὶ καὶ τοῦτον. Ἄλλως. Θύμβρις κατὰ τινὰ γλῶσσαν ἢ θάλασσα. τινὲς δὲ Σικελίας ποταμὸν ἔφησαν Θύμβριδα. ἢ Θύμβρις, ποταμὸς Σικελίας, ἐφ' ᾧ μυθεύεται Ἡρακλῆς τὰς ἐκ τῆς Ἐρυθείας βούς ἐλαύνων ἐνταῦθα ἀφικέσθαι γενομένου

73) δρυῶν] Sic Toup. pro δρυμῶν. Idem mox τιμὴν pro τομὴν· quod et ipsum restituimus.

74) ἤκειν] συνήκειν scribit Heinsius Lectt. Theocr. p. 305.

75) περὶ] Sic recte veit. edit. In recentiores irrepit μέν. Est παριστορεῖν περὶ τῆς Ὀλυμπίας φιάλης, fabulam narrans de patera Olympica. Conf. Toup. Strabon. VI. C. II. §. 4. p. 270. Casaub. (p. 415.) Pro φιάλης suspicatur πάλης Heinsius in Lectt. Theocr. p. 306. Male.

76) χαριέντως κ. τ. λ.] Haec in Vat. 3. 5. ita leguntur: χαριέντος [χαριέντως Vat. 5.] τοῦ Ἐπαφροδίτου λέγοντος ἐν τῷ περὶ Στοιχείων, ὡς Ἀρεθούσας καλοῦσι τὰς κρήνας. Ἀγνοήσας δὲ Κρατίης [Κρατίης Vat. 5.] μεταγράφει ἐπὶ κρήνης μελανίδρου.

δὲ χειμῶνος ἀνυπερβλήτου γῶσαι τὸν ποταμὸν, καὶ ἐκίπειον ποιῆσαι, ἐφ' ὃν οἱ κέφαλοι διαδείκνυνται κατοικοῦντες. [Ὁ Θεαίτητος δὲ φησι συζφακσίως ἀπὸ τῆς ὕβρεως.] Ἀσκληπιάδης δὲ ὁ 77) Μυρλεανὸς διὰ τοῦ δ γραφεῖ 78) Δύμβρις. ἢ κατὰ γλῶσσαν θάλασσα. ἄλλοι δὲ ὑπὸ Τύμβριδος. ἔστι δὲ καὶ οὗτος ποταμὸς Σικελίας.

120. ΔΑΦΝΙΣ. Κατ' ἐπανάληψιν τοῦτο λέγεται πρὸς τὸ βουκόλος ὑμῶν ἀποδεδομένον. ἢ γὰρ συνέχεια τοῦ λόγου οὕτως ἔχει. ὁ βουκόλος ὑμῶν ἐγὼ ὁ Δάφνης οὐκέτι ἀναστραφῆσομαι κατὰ τὴν ἕλην, καὶ τοὺς θρυμμοὺς, καὶ τὰ ἄλλα. ὁ Δάφνης ἐγὼ οὗτος ἐκείνος ὁ τὰς βοῦς ἐνταῦθα βόσκων, ὁ Δάφνης ὁ τοὺς ταύρους, καὶ τὰς θαμάλεις ἐνταῦθα ποτίζων. τὸ δὲ γάρ γε Ἀρίθουσα, καὶ τὸ ἐξῆς, μέχρι τοῦ Δάφνης ἐγὼ, διὰ μέσου.

123. Ω ΠΑΝ ΠΑΝ. Πιητικὴ ἐπανάληψις· εἰ μὴ τις πιθανεύοιτο λέγων, ὡς ὁ νοῦς ἐστὶ τοιοῦτος· ὡ τὸ πᾶν σύ, ὡ Πᾶν, ἵνα τὸ μὲν πρῶτον περισπασθῆ, τὸ δὲ δεύτερον ὀξυτονηθῆ. τὸν δὲ Πᾶνα, οἱ μὲν Πηνελόπης καὶ Ὀδυσσεύς, ἢ Ἐρμού, ἄλλοι δὲ Διὸς καὶ 79) Καλλιστοῦς, ἕτεροι δὲ Αἰθέρως καὶ 80) Οἰνηίδος, ἢ Νηρηίδος, ἔτιοι δὲ οὐρανοῦ καὶ γῆς. ΑΤΚΑΙΟΤ. Ἐπὶ τῷ Λυκαίῳ φησὶ χωρίῳ, καλουμένου Καλλιστοῦς, εἰς ὃ ἔλθοῦσαν τὴν Λυκάονος Καλλιστῶ θυγατέρα ἄρπτον οὔσαν, ὑπὸ Ἐρμού τραφῆναι ἢ φησιν Ἄρατος ἐν οὐρανῷ ἡστερίσθαι. [ΑΤΚΑΙΟΤ. ὄρος τῆς Ἀρκαδίας κληθὲν ἀπὸ Λυκάονος τοῦ Πελάσγου, ἐν ᾧ μαντίον Πανός.]

124. [ΑΜΦ. Ἀμφιπὸν εἰ τὸ περὶ τι ἀναστραφόμενον πόνον ἔχοντα· ἀμφιπολεῖ δὲ περὶ τι κολουῦντα, ὃν μὲν τοὶ καὶ κοπιῶντα.] ΜΑΙΝΑΛΙΟΝ. ὄρος Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Λυκάονος υἱοῦ Ἐρμού, ἐνθα ἢ Ἀταλάντῃ τῷ Ἰάσονι παρέσχετο δόρυ ξένιον·

81) Δεξιτερῇ δ' ἔλεν ἔγχος ἐκηβόλου, ὕψ' Ἀταλάντῃ Μαινάλῳ ἐν ποτὲ οἱ ξεινήϊον ἐγγυάλιξεν.

77) Μυρλεανός] Vulgo Μυρλεανός. Corrigit Warton. Conf. L. Holsten. ad Stephan. Byz. de Urb. p. 215. v. ΜΥΡΛΑΕΙΑ.

78) Δύμβρις] δύμβρις Vat. 5. Mox pro ἄλλοι Vat. legit: γράφουσι δὲ τινες. Praepositio ἐπὶ videtur delenda. In glossis interlineariibus Cod. Laurent. num. 37. haec habemus: ΑΤΒΡΙΑΟΣ. θαλάσση. Conf. de h. l. Cluver. Sicil. Ant. L. I. c. 12. p. 171.

79) Καλλιστοῦς] Θεμιστοῦς conicit Warton. vt Stephan. Byz. v. ΑΡΚΑΣ. Themisto filia Hypseï, vxor Athamauis. Apollodor. I. 9. 2. §. 3.

80) Οἰνηίδος] Διηίδος Vat. 3. Mox τραφῆναι Vat. 6. pro τραφῆναι.

81) Δεξιτερῇ] Est locus Apollon. Rhod. I. 769 sq.

125. **ΠΙΟΝ.** Τοῦ ὄρους τὸ ἀκρωτήριον, παρὰ τὸ ἐπιφ-
φείσθαι τοῖς τῶν ὑετῶν ὄμβροις καὶ πηγῶν ὕδασιν. ἢ ὄνομα
πάλας, πρὸς ⁸²⁾ τῷ ὄρει τῷ Ἀγαίῳ, ἢ Αἰπύτου τάφου κε-
φαλή. καὶ Ὅμηρος Ἀἰπύτιον παρὰ τὸ μῦθον εἰς ὃν φα-
σι τὰ εἰσερχόμενα ἄερα ἄγονα γίνεσθαι.

126. **ΑΓΑΣΤΟΝ.** Ἦγουν ἔκπληξιν ἔχον, διὰ τὰ ἐν αὐ-
τῷ γινόμενα. Ἄλλως, ὁ νοῦς Ὡ Πᾶν, Πᾶν, εἴτε εἰς κατὰ τὰ
ὄρη τὰ μακρὰ, ἤγουν τὰ ἐπὶ πολὺ διήκοντα τοῦ Λυκαί-
ον ὄρος δὲ Ἀρκαδίας τὸ Λύκαιον εἴτε σύγχε περιέριχη τὸ
μέγα Μαινάλον ὄρος καὶ τοῦτο Ἀρκαδίας ἔλθε ἐπὶ τὴν νῆσον
τὴν Σικελίην, ἀντὶ τοῦ τὴν Σικελικήν τῆς Ἑλλάδος δὲ τὸ Πῖον
κατάλιπε, καὶ τὸ ὑψηλὸν μνηῆμα ἐκείνο ⁸³⁾ τοῦ υἱοῦ τοῦ Λυ-
κάονος, ἤγουν τοῦ Μαινάλου. ἀφ' οὗ τὸ ὄρος Μαινάλον, ὃ
καὶ τοῖς θεοῖς ἐστὶ θαυμαζόμενον. τὸ δὲ Πῖον ἀκρωτήριόν ἐστι
τῆς Πελοποννήσου, ἐναντίως τῷ καλουμένῳ Ἀντιφῆϊ τε-
τραμμένον.

127. **ΑΗΓΕΤΕ.** Ὡσπερ ἤρξασθε, οὕτω καὶ λήγειν ποιή-
σατε. παρακλευσματικὸν ἐπιβόημα τὸ ἴτε, ἀντὶ τοῦ ⁸⁴⁾ ἄγετε.

128. **ΕΝΘ'.** Ἐλθε ὦ ἄναξ, καὶ τήνδε τὴν καλὴν σύριγγα
τὴν γλυκύφωνον, τοῦτο γὰρ τὸ μελίπνον, ἐκ κηροῦ εὐπή-
κτου οὐσαν περὶ τὸ χεῖλος ἑλικτήν, ἤγουν περιελημένην, φέ-
ρε, ἀντὶ τοῦ λάβε. ὄντως γὰρ ἐγὼ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἤδη ἔλκο-
μαι εἰς τὸν ἄδην. εὐπηκτον δὲ λέγει τὸν κηρόν, ὡς εὐκόλως
πηγνύμενον, καὶ μελίπνον, τὴν ὁδωδύϊαν διὰ τὸν κηρόν.
Ἄλλως, τὸ ἐξῆς Λάβε τὴν σύριγγα τὴν ἐκ κηροῦ εὐπήκτου
περὶ τὸ χεῖλος εἰλουμένην ἐν τῷ συρίζειν.

132. **ΒΑΤΟΙ.** Ἡ βᾶτος θηλυκῶς λέγεται ὁμοίως ἐνταῦ-
θα καὶ ἡ νάρκισσος παρὰ δὲ τῷ Ἀριστοφάνει ἀρσενικῶς λέ-
γεται. [Νῦν ἐπεὶ θνήσκω, πάντα ἐνηλλαγμένα γέγονιντο, καὶ ἡ
βᾶτος φέροιτο καὶ βλαστήσαι ἴα, ἡ δὲ ἄρκευθος ἐπὶ τῆς κόμης
νάρκισσον, καὶ ἡ πῖτυς ὄχνας.]

133. **ΑΡΚΕΥΘΟΙΣΙ.** Ἀρκευθος, εἶδος φυτοῦ ἀκανθώ-
δους. τὸ δὲ κομάσαι ἀντὶ τοῦ ἀναθῆλαι. τὰ ἀπαρέμφοτα ἀντὶ
προστακτικῶν. Ἄλλως. Νῦν δ' ἴα μὲν φορέοιτε. νῦν δὲ ἴα μὲν

82) τῷ ὄρει] Scribendum esse τῷ ὄρει docet Duker. ad Thucyd.
p. 154. 9.

83) τοῦ υἱοῦ] Quum Scholiastes Apollonii Rhod. I. 769. Maena-
lum vocet filium Arcadis, et sic nepotem Lycaonis, Wartono
videtur legendum εἰωνοῦ, aut aliquid excidisse. Consentit ta-
men cum nostro Steph. Byz. v. **ΜΑΙΝΑΛΟΣ.** In Lycaonis
filiis Maenalum recenset etiam Apollodor. III. 8. 1.

84) ἄγετε] ἔλθετε Var. 7.

αἱ βάτοι φορέοιτε, ἀντὶ τοῦ φέρετε, τουτίεστι, γεννᾶτε, ἐκτρέφετε, φέρετε δὲ αἱ ἄκανθαί. ἢ δὲ καλὴ νάρκισσος κομάσαι, ἀντὶ τοῦ βλαστησάτω ἐπὶ ταῖς ἀρκεύθοις. ἀκανθῶδες φυτὸν ἢ ἄρκευθος. τὸ δὲ κομάσαι γίνεται ἀπὸ τοῦ κομάω, κομῶ, ὃ λέγεται οὐ μόνον ἐπὶ τριγῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φυτῶν. πάντα δὲ ἐνηλλαγμένα γενέσθω κατὰ τὸ ⁸⁵⁾ ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἰ πηγαί.

134. ΟΧΝΑΣ. Ἦγουν ἄπια ἐνεῖλαι, ἀντὶ τοῦ ἐνεγκάτω, γεννησάτω, ἐκθρεψάτω, ἐπεὶ ὁ Δάφνις ἀποθνήσκει. Ὀχνας, ἀπίους καὶ ἀγράδας, ἢ καὶ ἀγλάδας. ἀγλάδας μὲν διὰ τὸ ἐν τῷ ἐσθλίσθαι ὀγλήσιν οἶονεῖ ἐμποιεῖν, ὀγλάδας τινὰς οὔσας ὄχνας δὲ ἀπὸ τοῦ ἀγγεῖν δοκεῖν ἀπίους δὲ, ὅτι πρῶτον ἐν Πελοποννήσῳ δοκοῦσι φῦναι, ἢ ἐλέγετο Ἀπία.

155. [ΕΛΚ. Λαμβάνεται τὰ εὐκτικά ἀντὶ προστακτικῶν, ὡς περ καὶ τὰ προστακτικά ἀντὶ εὐκτικῶν.]

156. ΣΚΩΠΕΣ. ⁸⁶⁾ Ἀλέξανδρός φησι τοὺς σκῶπας οὐκ ἐπιτερεπεῖς τῇ φωνῇ· διὸ καὶ παρ' Ὀμήρῳ φησὶν ὀρθῶς δοκεῖν γράφεσθαι, Σκῶπές τ' ἴρηκές τε· οὐ δεῖ γὰρ φησὶ γράφεσθαι χωρὶς τοῦ σ' οἱ γὰρ σκῶπες φωνὴν ἀφιασι. Καλλιμάχος δὲ φησι, φθέγγεται ὡς περ ἐπισκῶπτων τῇ φωνῇ. ὅθεν καὶ οὕτω καλεῖται. ⁸⁷⁾ Τυραννίων δὲ φησι σκῶπας τοὺς νυκτικόρακας. οἶον, σκίωπας, τοὺς ἐν σκιά ἔχοντας τὴν ὄπα, ἢ γουν ἐν νυκτὶ ἔχοντας τὴν φωνήν. [Καὶ οἱ βαρεῖς τὸ φθέγμα σκῶπες ἀμιλληθεῖεν ταῖς ἀηδόσι γλυκυτάταις τὸ φθέγμα οὔσαις.] Ἄλλως. καὶ τῶς κύνας ὡς ἔλαφος ἔλκετω. ἀντὶ τοῦ, καὶ τοῖς μαστοῦς τῶν κυνῶν ὁ ἔλαφος ἐλκέτω. καὶ ἐκ τῶν ὀρῶν οἱ σκῶπες τοῖς ἀηδόσι γαρύσαιντο, ἀντὶ τοῦ εἰς ἔριν φωνῆς ἐλθέτωσαν. σκῶπας δὲ λέγουσιν εἶναι τοὺς νυκτικόρακας.

138. ΑΠΕΠΑΥΣΑΤΟ, ἢ ἀνεπαύσατο· εὐφήμως τὸ ἀποθανεῖν ἀναπαύσασθαι ἔφη. καὶ Ὀμηρος· ὡς ὁ μὲν αὐθι πεσῶν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον. [ΑΦΡ. Ἦγουν ἡμῖν Ἀφροδίτῃ ἐβούλετο ἀναστήσαι ὑγιαίνοντα· τῇ δὲ μοῖρα ἄλλως βεβούλευται. Ὁ γὰρ ἄτρακτος αὐτῆς ἐξεκέκλωστο, καὶ ὁ ἐπ' αὐτῷ μίτος ἐπέλιπεν.]

159. ΛΙΝΑ. Ἐπεπληρώκει τὸ χρεῶν. καὶ Ὀμηρος· Γεινομένου ἐπένθησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Λίνον

85) ἄνω κ. τ. λ.] Sunt Euripidea ex Med. 414. Matth.

86) Ἀλέξανδρος] Scil. ὁ Μίνδιος, qui denuo commemoratur in Schol. ad Idyll. V. 96.

87) Τυραννίων] ὕπερ κάλλιον Τυραννίδων Vat. 3. 5. Videntur igitur verba ὕπερ κάλλιον esse inserenda.

δὲ οἱ ποιηταὶ ἀντι⁸⁸⁾ ἐρίου συνάπτουσιν, ὅτι τὸ λίνον ἐκ γῆς· καὶ αὐταὶ δὲ αἱ μοῖραι ἐκ γῆς ἐπικλώθουσι τοῖς ζώοις τὴν εἰς γῆν ἀνάλυσιν.

140. ΕΒΑ. Τουτέστιν, ἀπέθανε, καὶ [διὰ τὸν] τὸν Ἀχέροντα διήλθε.

141. ΦΙΛΟΝ. Καθὸ πρῶτος εὔρατο βουκολικὴν. φίλον ἄνδρα, ἐπεὶ πάσαις οἰκείως διέτριβε. Ἄλλως. ὁ νοῦς· καὶ ὁ μὲν τοσαῦτα εἰπὼν ἀπεπαύσατο, ἤγουν ἀπέπνευσεν, ἐτελεύτησε τὸν βίον. τοῦτον δὲ ἢ Ἀφροδίτῃ ἤθελεν ἀνορθῶσαι, ἤγουν ἀνακαλέσασθαι, ἀναζωῶσαι, τὰ γε μὴν λῖνα, τουτέστι, τὰ νήματα τὰ ὑπὸ τῶν μοιρῶν ἐπ' αὐτῷ κλωθόμενα πάντα λελοίπει, ἤγουν, ἐξέλιπον, ἐπαύσαντο. καὶ ὁ Δάφνης διέβη τὸν ροῦν, τοῦ Ἀχέροντος δηλονότι. ἔκλυσεν, ἤγουν ἐκάλυψεν ἢ δίνῃ, τουτέστιν ἢ συστροφῇ τῶν φευμάτων τοῦ Ἀχέροντος, τὸν ἄνδρα τὸν ὑπὸ τῶν Μουσῶν φιλούμενον, ὡς τῶν ᾠδῶν δηλονότι τῶν προσφιλῶν αὐταῖς ἐπιμελούμενον. Τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ, ἤγουν μὴ μισοῦμενον ταῖς νύμφαις, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῶν δηλονότι φιλούμενον.

145. ΣΚΥΦΟΣ. ἤγουν, τὸ ποτήριον. ὡς ἂν ἀμέλλας, σπονδὴν ποιήσω ταῖς⁸⁹⁾ Μούσαις. εἶτα ἀποτελεῖει πρὸς τὰς Μούσας, καὶ φησιν ὡς Μούσαι, χαίρετε πολλάκις, τουτέστιν, ἀσπάζομαι ὑμᾶς πολλάκις. ἐγὼ δὲ [καὶ] χάρις ὑμῶν καὶ ἐς ὕστερον, ἤγουν εἰς τὸ ἐπιὸν, ἔσω ἡδύτερον.

146. ΠΛΗΡΕΣ. Ἀντωνυμία το τοί. εἴθε γένοιτο τὸ καλὸν σου στόμα, ὡς Θύρσι, μέλιτος πεπληρωμένον.

147. ΠΛΗΡΕΣ ΤΟΙ ΣΧΑΛΟΝΩΝ. Γράφεται καὶ πληρες δέ· σχαδόνες δὲ τὰ ἐκ τῶν κηφήνων κηρία, ὡς φησιν⁹⁰⁾ Ἀριστοτέλης. Θεαίτητος δὲ τοὺς κηρούς τοὺς ἔχοντας τῶν κηφήνων τοὺς γόνους, οἳ τινες ἡδὺ ποιοῦσι βρωμα. οἱ δὲ κοινότερον ἐπὶ τῶν κηρίων, ὧν τὸ μέλι ἐσθίεται. Αἰγίλω.⁹¹⁾ Αἰγίλος δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τινος φυλῆς ἤρωος Αἰγίλου. ὅτι δὲ αἱ Ἀττικαὶ ἰσχάδες ἡδεῖαι, καὶ⁹²⁾ Δείνων μαρτυ-

88) ἐρίου] In edit. Brubach. est ἰλίου, quod Reines. mutat in βίου. Idem recte εἰς γῆν pro ἐκ γῆς ἀνάλυσιν.

89) Μούσαις] νύμφαις Vat. 2.

90) Ἀριστοτέλης] Ἀριστοφάνης Vat. 3. 5.

91) Αἰγίλος κ. τ. λ.] I. Gavelius ad Steph. Byz. Misc. Obs. Tom. IV. Ann. 1742. p. 233. haec ita corrigit: δῆμος φυλῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τινος ἤρωος Αἰγίλου. Aliter Heringa, cuius verba repetimus in notis ad v. 147. Meursius conicit: δῆμος τῆς Ἀττικῆς, φυλῆς ... ἀπὸ τινος ἤρωος Αἰγίλου. quasi nomen tribus exciderit. Toupius delet φυλῆς.

92) Δείνων] Vulgo Δείων. Emendat Toupius ad h. l. et in Epist.

ρεῖ. ἔστι δὲ καὶ Λακωνικὸν χωρίον Ἀγίλου· τινὲς δὲ, ὅτι ἔστι καὶ νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Λακωνικῆς οὕτω καλουμένη. Ἄλλως. ΠΛΗΡΕΣ. Ἦγουν μέλιτος κηρίου. περιεσόν δὲ ἐνταῦθα τὸ τοῖ. καὶ ἀπ' Ἀγίλου εἶθε τρώγοις ἰσθαδα ἠδύειαν, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς. Ἀγίλος γὰρ δῆμος ἐν ταῖς Ἀθήναις.

148. ΘΕΡΤΕΡΟΝ. Ἦγουν βέλτιον τέτυγος.

149. ΗΝΙΔΕ. Ἦγουν ἰδοῦ τὸ δέπας, θέσσαι φλλος, ὅπως καλὴν ὄσμην πέμπει.

150. ΚΡΑΝΑΙΣΙ. Ἐπὶ κρήναις ταῖς τῶν Ὠρῶν δόξεις ἀποπεκλύσθαι. ἀντὶ τοῦ Ἰαρι· ἐπεὶ ἀνθεὶ πάντα τότε. Ἄλλως Δοκασεῖς, ἦγουν δόξεις, νομίσεις πεκλύσθαι αὐτὸ ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τῶν Ὠρῶν οὕτως ἔστι δηλονότι ὠραῖον.

151. ΙΘΙ. Ἦγουν δεῦρο ἔλθθ Κισσαῖδα, ἢ ἢ πρὸς τὸ γεννᾶν διάπυρος καὶ θερμῆ, ἀπὸ τοῦ κισσῶ τὸ γεννῶ, καὶ τοῦ αἶθω τὸ καίω. εἰ δὲ κιναιδα γράψεις, κιναιδα ἔστιν ἢ πρὸς τὸ κινεῖσθαι διάπυρος, ἦγουν, ταχεῖα αἰξ· ἀπὸ τοῦ κινῶ καὶ τοῦ αἶθω τὸ καίω. Ἄλλως Κισσαῖδα ὄνομα αἰγός· ἐκ τοῦ κισσῶ καὶ τοῦ αἶθω, ἢ κισσὸν λευκὸν κατανεμομένη. αἶθον γὰρ τὸ λαμπρόν. ἐκ δὲ τοῦ λαμπροῦ γίνεται μεταληπτικῶς τὸ λευκόν. ΤΓΔ. Σδ δὲ ἄμελγε αὐτήν. ΑΙ Τῆς συννόμου δηλονότι στεροῦμεναι.

152. ΜΗ. Τὸ οὐ, ἀπὸ κοινοῦ. ἦγουν, οὐ μὴ ἐπιβῆ [αὐταῖς] δηλονότι ὁ τράγος ὑμῖν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β. 2

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ τὸ παρὸν εἰδύλλιον, φαρμακεύτρια. κέρηται δὲ ὁ Θεόκριτος ἐν τούτῳ Δωρίδι διαλέκτῳ προλογίζεαι δὲ Σικαῖδα.

1. [ΔΑΦΝ. Συντελοῦσιν αἱ δάφναι ἐπὶ γοητείαν.]

2. ΣΤΕΨΟΝ. Στεφάνωσον τὴν κελέβην. κελέβη δὲ ἔστιν ὄνομα πόλεως· ἔστι δὲ καὶ ποτήριον ξύλινον κυλικῶδες. Εὐφροίων ἐν 1) ποτηριοκλέπτῃ ὅς τις ἐμὴν κελέβην ἀλυβηῖδα μου-

de Syracus. p. 330. Locus Dinonis servatus est ap. Athenaeum L. XIV. p. 652.

2) ποτηριοκλέπτῃ] ποτηριοκλέπτῃ, ἢ ὁ ποτηριοκλέπτῃς Vat. 5. Prius verum est; sicque correxit vulgatam ποτηριοκλέπτῃ Τουριπύ in Appendicula. Plena inscriptio fuit, Ἄρα ἢ Ποτηριοκλέπτῃς. Conf. Stephan. Byz. Ἀλίβη, vbi hic poematis versus, qui solus superest, sic citatur: ὅστις μου κελέβην Ἀλυβηῖδα μουνος ἀπήρα· similiterque lectionem nostri scholiastae emendat Casaubonus Lect. Theocr. p. 246. (p. 66. Reisk.). ἐμεῦ κελέβην Vat. 5.

νον ἀπήρσα. ΟΙΟΣ. Προβάτου ἄνθει, ἀντι τοῦ ἐρίω ὡς συνεργοῦντος δὲ τούτου πρὸς τὰς φαρμακείας θεραπεύεται. Ἄλλως. Στεφάνωσον τὴν κελέβην τῷ λεπτοτάτῳ καὶ ἔξαιρέτῳ ἐρίω τοῦ προβάτου, τῷ φοινικῷ ἤγουν τῷ κοκκίνῳ. ξύλινον δὲ ποτήριον φασὶν εἶναι τὴν κελέβην.

3. ΩΣ ΤΟΝ ΕΜΟΝ ΒΑΡΤΝΕΥΝΤΑ] ἵνα τὸν ἐμὸν φίλον ἄνδρα βαρύνοντά με καταθύσομαι, ἤγουν καταγοητεύσω, ἢ καταγοητεύουσα, ἐν πυρὶ καίουσα τὰ ἐπὶ τοῦτο συντείνοντα φάρμακα. ὡσπερ τὸ λείβεῖν λέγεται μὲν καὶ ἀντι τῆς σπένδειν, λέγεται δὲ καὶ ἀντι τοῦ χεῖν ἀπλῶς· οὕτω καὶ τὸ θύειν λέγεται μὲν καὶ ἀντι τοῦ τῶν παρόντων ἀπάρχεσθαι κατὰ τὴν τῶν παλαιῶν χρῆσιν. οὗτοι γὰρ οὐκ ἐπὶ τοῦ σφάττειν τοῦτο ἐτίθουν, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀπάρχεσθαι τῶν παρόντων· τὸ ξρδεῖν δὲ καὶ τὸ φέξειν ἔλεγον ἐπὶ τῶν σφαγίων. λέγεται δὲ καὶ ἀντι τοῦ καλεῖν ἀπλῶς, καὶ ἐν πυρὶ τιθεῖν τι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα. Ἴνα καταθύσομαι ὀριστικὸν ἀντι ὑποτακτικῷ, ὡς ἐν τῷ ἵνα εἶδομεν ἄμφω. βαρυνεῦντα, ἀντι τοῦ βαρύνοντα, μέλλον ἀντι ἐνεστώτος. οὕτω γὰρ συνεφώνει τῷ μέτρω βραχὺ ἔχον τὸ ρυ. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἕνω φήματα ἐπὶ τοῦ μέλλοντος αἰεὶ βραχὺ τὸ δίχρονον ἔχουσιν· οἷον κρινῶ, κρινῶ εὐρύνῳ, εὐρυνῶ· πλατύνῳ, πλατυνῶ. [Ἄλλως. Βαρύνει γὰρ με, ἐπεὶ αὐτὸν φιλοῦσαν ἀποστρέφεται. Καταθύσομαι, ἀντι τοῦ κατ' ἐκείνον θύματα ποιήσω. Γράφεται καὶ 2) καταμαγεύσω· δεσμεύειν γὰρ φασὶν αἱ φαρμακίδες, ὅταν πρὸς κατοχὴν τινα παρ' αὐταῖς καταμαγεύσωσιν.]

4. [ΠΟΘ. Προσῆκει, ἐπλησίασεν.]

6. ΑΡΡΑΞΕΝ. Ἐκρουσεν. ἀράσσω δι' ἐνὸς ρ. οἱ ποιηταὶ δὲ ὅτε ἔχουσι χρεῖαν ἐκτείνειν τὸ α, καὶ ἕτερον ρ προστιθέασιν αὐτῷ· καὶ ἐν τῷ παρατατικῷ ἐκκλίνοντες, τὸ κοινὸν ἄρραξασον λέγουσι, τῇ προσθῆκῃ τοῦ ρ τὴν ἀρχὴν αὐξοντες.

8. ΠΑΛΑΙΣΤΡΑΝ. Παλαίστρα, ὁ τόπος ἐνθα παλαίουσι, καὶ αὐτὴ ἢ πάλη. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ προτέρου λέγεται σημαυνομένου.

10. ΣΕΛΑΝΑ. Πίνδαρός φησιν ἐν τοῖς πεχωρισμένοις τῶν 3) παρθένων, ὅτι τῶν ἐραστῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὐχονται τὸν ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες σελήνην. Ἄλλως. 4) Ταῖς ἔρωτι κατεχο-

2) καταμαγεύσω] scribendum esse καταθύσομαι, censet Tourpius.

3) παρθένων, ὅτι] παρθενίων τοι Vat. 5. idemque cod. paullo post pro τὸν ἥλιον habet εἶναι καὶ ἥλιον. Conf. de h. l. Schneider. ad Pindari fragm. p. 28. ed. Heyn.

4) Ταῖς — κατεχομέναις] Ex Vat. 5. Antea legebatur ταῖς — κατεχομένας.

μέναις τὴν σελήνην μετακαλῆσθαι σύνηθες ὡς καὶ Εἴρικίδης ποιεῖ Φαίδραν πράττουσαν ἐν τῷ⁶⁾ κατακαλυπτομένῳ Ἰπιπολύτω. κατὰ τί δὲ τοῦτο ἔπραττον; ἔτιοι φασιν, ὅτι ἐπειδὴ σιγηλὴ ἔστιν ἡ νύξ. δεῖ δὲ τοῖς κλεπτομένοις ἔρωσι σιγῆς καὶ νυκτός. ⁶⁾ Μένανδρος· ὦ νύξ· σοὶ γὰρ δεῖ πλείστον Ἀφροδίτης. ἢ ὅτι καὶ ἡ σελήνη περὶ ἐρωτικὴν τινα νενοσήκει· παρὸ καὶ ταῖς τῷ αὐτῷ πάθει κεχηρημέναις συμπράσσει. ἢ ὅτι διάπυρος ἡ θεός, καὶ τότε πάθος τοιοῦτο.

11. ΤΙΝ. Σοὶ γὰρ καλὸν ὕμνον προσυμνήσω, ὦ σελήνη.

12. ΕΚΑΤΑ. Τὴν Ἐκάτην χθονίαν φασὶ θεὸν καὶ νεφελῶν πρῦτανιν, καθὰ καὶ Σώφρων Ἦραν μιχθεῖσαν Διὶ γεννησάι καρθένον. ὄνομα δὲ αὐτῇ θέσθαι Ἀγγελον. ταύτην δὲ μετὰ τὴν γέννησιν⁷⁾ ὑπὸ ταῖς νύμφαις δοθῆναι παρὰ τοῦ Διὸς τρέφεσθαι. ἀξυνθεῖσαν δὲ κλέψαι τὸ τῆς Ἦρας μύρον, ὃ τὸ πρόσωπον αὐτῆς αἶθρον ἦν χριόμενον, καὶ δοῦναι Εὐρώπῃ τῇ Φοίνικος θυγατρὶ αἰσθομένην τὴν Ἦραν καὶ ἐφορμῆσαι βουλομένην αὐτὴν κολάσαι, τηνικαῦτα μὲν τὸ πρῶτον εἰς γυναικὸς τετοκίας οἶκον καταφυγεῖν, ἐκείθεν δὲ πρὸς ἀνδρας νεκρὸν φέροντας. ὄθεν τὴν μὲν Ἦραν ἀποστῆναι, τὸν δὲ Δία τοὺς Καβείρους κειλεῦσαι ἀναλαβόντας καθάραι· ἐκείνους δὲ ἐπὶ τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην ἀπαγαγόντας ἀγνῖσαι. ὄθεν τὴν θεὸν ἀποκεκληρωῶσθαι τοῖς τεθνεῶσι, καὶ καταχθονίαν φασίν. Ἄλλως. Τῇ Δήμητρι μιχθεῖς ὁ Ζεὺς τεκνοῖ Ἐκάτην διαφέρουσαν ἰσχυρῆ καὶ μεγεθεῖ ἢν ὑπὸ γῆν πεμφθῆναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς πρὸς Περσεφόνης ἀναζήτησιν. καὶ νῦν Ἀρτεμις καλεῖται, καὶ ⁸⁾ φύλαξ, καὶ δαδουῆχος, καὶ φωσφόρος, καὶ χθονία. ΣΚΤΛΑΚΕΣ. Διὰ τὸ σκύλακας ἐκφέρεισθαι δεῖπνα τῇ Ἐκάτῃ.⁹⁾ Ἀρι-

6) κατακαλυπτομένῳ] Sic Vat. 5. Recte. Antea legebatur καλομένη. vide Toup. in Appendicula, et praeter Bentl. Epist. ad Millium p. 31. sq. (p. 478 sq. Lips.) atque Valckenar. Praefat. in Euripid. Hippolyt. p. XVII. sq., quos citat Toupius, not. ad Eurip. fragm. p. 447. Lips.

6) Μένανδρος] Menandri senarium Toup. ad Suid. v. ἸΤΤΞ ita scribit: ὦ νύξ· σοὶ γὰρ δὴ πλείστον Ἀφροδίτης ἔστις. In Vat. 5. est δὴ pro δεῖ. Male haec emendare conatur Heinsius Lect. Theocr. p. 301. — Observante Warton in margine editionis a. 1545. ad ἐρωτικὴν τινα adscriptum est ἔρωτα, ἢ ἐρωτικά· quod Warton. non debebat probare, nam ex νενοσήκει subintelligitur νόσον.

7) ὑπὸ] Videtur φασὶ scribendum, quod in margine edit. Brubach. notatum est. Ibidem paulo post notatum est Καβείρους vel Καβάρους.

8) φύλαξ] φυλακῆ Vat. 5. Forsitan φυλακίς.

9) Ἀριστοφάνης] Locum Aristophanis Toupius sic legit et interpungit:

στοφάνης ἐν Δαιταλευσί· Τι δὲ κνυίδιον λεπρὸν λευκὸν ἐπρίω τῆ θεᾶ εἰς τὰς τριόδους; Ἄλλως. Σκύλακες τὰ μικρὰ τῶν κυνῶν. ὑποκοριστικὸν γὰρ ὁ σκύλαξ. ἐνταῦθα δὲ σκύλακες ἀντὶ τοῦ κύνες. τὴν Ἐκάτην φασὶ τὴν αὐτὴν εἶναι τῆ Περσεφόνη. τὴν Ἐκάτην δὲ καὶ τὴν σελήνην ἐπικαλεῖται ὡς νυκτερινὰς θεὰς καὶ τὰ κατὰ τὴν νύκτα πραττόμενα ἐφθρώσας. [Ἐκάτη χθονία καὶ σελήνη ἢ αὐτὴ ἐστὶ χθονία μὲν, ὡς γινομένη ὑπὸ τὸ ἡμισφαίριον· σελήνη δὲ, ὡς τὸ ὑπεράνω λάμπουσα. Ὅθεν καὶ οἱ παλαιοὶ τρίμορφον ἔγραφον, ¹⁰⁾ χρυσεοσάνδαλον, καὶ λευχείμονα, καὶ μήκανας ταῖς χερσὶν ἔχουσαν, καὶ λαμπάδας ἡμμένας. Καὶ ἐστὶ τὸ λευκὸν καὶ τὸ χρύσειον σημεῖον τῆς τοῦ φωτὸς παραυξήσεως· καὶ αἱ ἡμμεναὶ λαμπάδες. ὁ δὲ κάλαθος ὄν ἐπὶ τοῖς μετεώροις φέρει τῆς τῶν καρπῶν κατεργασίας, οὗς ἀνατρέφει κατὰ τοῦ φωτὸς παραύξησιν. ΣΚ. Ὅτι τῆ Ἐκάτη σκύλακας προσῆγον εἰς θυσίαν, ἣν ὡς φασματώδη δεδοίκασι.]

13. ΗΡΙΑ. Ἡρία οἱ τάφοι [κοινῶς] παρὰ τὸ ¹¹⁾ ἐνηρίσθαι τῆ γῆ. ἢ παρὰ τὴν ἐπιχειομένην τοῖς νεκροῖς ἔραν, ἧγουν γῆν, ἢ ἐστὶν ἱερά. [Τὰ ὑπὸ τὴν γῆν μνήματα.]

14. ΔΑΣΠΛΗΤΙ. Ἡ ἢ οὐκ ἂν τις διαπελάσειεν, ἢ τὸ δα ἐπιτατικόν, πολυπέλαστε. ἢ ἀντὶ τοῦ πολεμική. ἢ ἔγκειται ἢ δαίς, τουτέστιν ἢ μάχη. ἢ προσπελάζουσα ταῖς δασί, τουτέστι φωσφόρος· ἐπεὶ ἢ αὐτὴ ἐστὶ τῆ σελήνη. Ἄλλως. Νε κύων ἀνά τ' ἢ ρ[α] ἧγουν διὰ τῶν μνημάτων, καὶ τοῦ μέλανος αἵματος τῶν νεκρῶν. δασπλήτι δέ, σφόδρα πλησιάζουσα. καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει] ἧγουν μέχρι τέλους παραμένει, τὰς μαγείας αὐτάς ποιούσα χεῖρους οὐδὲν οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς Μηδείας, οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς ξανθῆς Περιμήδης.

15. ΜΗΤΕ. Ἐτι καὶ νῦν ἐν τῷ σεληναίῳ ὄρει ὄλμους δεικνύουσι τῆς Μηδείας, καὶ Κίρκης, ἐν οἷς ἔκοπτον τὰ φάρμακα.

16. ΠΕΡΙΜΗΔΑΣ. Αὕτη ἐστὶν ἢ παρ' Ὀμήρω ¹²⁾ Ἀγαμήδη λεγομένη, ἢ τόσα φάρμακα εἶδεν, ὅσα τρέφει εὐρείαι χθῶν.

17. ΨΥΓΞ. Ἰύγξ, ὄρνειον Ἀφροδίτης, ὃ αἱ φαρμακίδες συννεργὸν ἔχουσι πρὸς τὰς μαγείας. λέγουσι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἔρωτα ἀπὸ τοῦ ἐνόητος ζώου Ἰύγγα, ὡς φησι Πίνδαρος, καὶ

Τὶ δαί; Κνυίδιον λεπρὸν ἐπρίω τῆ θεᾶ

Βίς τὰς τριόδους;

10) χρυσεοσάνδαλον κ. τ. λ.] Locum antea ita corruptum, χρυσεοσσαν δαλὸν καὶ λευκείμωνα, snavit Tourpius.

11) ἐνηρίσθαι] ἐνηρίσας Vat. 3. 4.

12) Ἀγαμήδη] Περιμήδη Vat. 4. 5. Iidem mox τόσσα — ὅσα.

Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων ¹³⁾ μικρῶ μείζον σπίζης αὐτὸ λέγων. ἢ κιναιδος, ἢ παρὰ Ῥωμαίοις σεισοπονγίς καλουμένη, διὰ τὸ πανταχοῦ στρέφειν καὶ λυγίζειν τὸν αὐχένα ἢ τὴν πτυχίν. ἢ τὴν Ἰύγγα, ὡς φησὶ Καλλίμαχος, Ἐχθρὸς θυγατέρα, φαρμακεύειν δὲ τὸν Δία, ὅπως ἂν ¹⁴⁾ αὐτῇ μυχθῇ ὄθεν ὑπὸ Ἑρας εἰς ὄρνιθάριον αὐτὴν μεταβαλεῖν, καὶ συνεργεῖν ταῖς φαρμακείαις. Ἄλλως. Ἰύγξ, ἢ λεγομένη σεισοπονγίς ἦν φασιν ἐν τῇ φύσει ἔχειν ἐρωτικὴν τινα κειθῶ. ἀφ' ἧς καὶ πάντα ἀπλῶς τὰ εἰς φίλιαν κινουῦντα φάρμακα Ἰύγγας λέγουσι, καὶ τὰ ἐπαγωγὰ ἄλλως καὶ χαρίεντα, κατὰ μεταφορὰν ἐνταῦθα δὲ ἴσως τὴν σεισοπονγίδα λέγει, ἣν ἐν κατασκευῇ τινὶ ἢ Σιμαίθῃ ἔχουσα ταῦτα ἐπάδει. [Στρουθάριον, ὃ συμβάλλεται πρὸς μαγγανείαν καὶ θίλγει, ὄθεν καὶ τοὺς θέλγοντας λόγους Ἰύγγας φασί. Μὴ βοτιόμενον δὴ λέγει, ἔλκε τὸν ἄνδρα ἐκείνον πρὸς τὸ ἐμὸν ὄμμα.]

18. ΑΛΦΙΤΑ Ὡς τῶν μαγευσοῦν ἄλφιτα θουσοῦν. ταῦτα δὲ θυλήματα ἔλεγον. τάκται δὲ, τύφεται, θυμιᾶται, ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀναλίσκται. γράφεται ἔτι καὶ κάεται. φόρβος δὲ, ὃν οἱ Ἀττικοὶ ¹⁵⁾ ῥύμβον καλοῦσι παρόσον τέλειός ἐστιν ἀριθμὸς ὁ τρεῖς, ἀρχὴ ὦν, καὶ μέση, καὶ τέλος· καὶ ἐστὶ φύσει τρίγωνος. τὸ δὲ τάκται ἐπὶ κηροῦ καὶ χιόνος καὶ τῶν τοιούτων λέγεται, τῶν κατ' ὀλίγον ἀναλίσκομένων. ἐνταῦθα δὲ [τὸ τίηται] ἀπλῶς, ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκται, ¹⁶⁾ καὶ φθείρεται. [ΕΠΙΠΛ. Πάσσω, τὰ τετριμμένα τινὰ ἐπιτίθημι. Πάσσω καὶ τὸ κοσμῶ. Ὀμηρος, πολλοὺς δ' ἐνέπασεν ἀέθλους ἀντὶ τοῦ μετὰ κόσμου ἐτίθη.]

13) μικρῶ s. τ. λ.] Sic Reinesius hunc locum emendat, qui antea sic legebatur: μορίων vel μορίῳ μείζον πίννης. At locus apud Aristotelem non extat in libris περὶ ζώων μορίων, sed περὶ ζώων ἰσότητος lib. 2. c. 12. εἶλον ἢ καλουμένη Ἰύγξ. αὐτῇ δὲ ἐστὶ μικρῶ μὲν μείζον σπίζης. Pro πίννης legendum esse σπίζης, monuerunt etiam Heinsius Lectt. Theocr. p. 308. et Toupinus. — Proxima Scholiastae verba respiciunt Romanam vocem mota cillam. — Pro καλουμένη in Vat. 4. 5. est καλεῖται.

14) αὐτῇ] τῇ Ἰοῖ legit Kuster. ad Suid. v. ἸΥΓΓ. Mox pro μεταβαλεῖν Bentl. ad Fragm. Callim. p. 469. Ern. scribit μεταβλήθηνα. qua mutatione opus non est, quum forma activa etiam significationem neutram adsciscat. Conf. viros doctos, imprimis Schaefer. ad L. Bosii Ell. p. 512. et p. 521. Bast. Ep. crit. p. 151.

15) ῥύμβον] Sic recte Vat. 4. 5. pro vitioso κόρυμβον. Illud reponendum esse, viderat iam Pierson. ap. Ruhnken. in Tim. Lex. Platon. p. 164. Conf. Warton. ad h. l. et Arnald. Lectt. Gr. II. c. XVI. p. 239.

16) καὶ] deest in Vat. 6.

19. ΠΑ. Ποῖ ἔχεις τὸν νοῦν ἐπιτοπιζόμενον, ὄντως βδελυρά, καὶ σοὶ γέλωσ γεγέννημαι;

20. [ΗΡΑ. Ἡ δὲ γέ τοι μυσαρά, ὧ ἐπίκουε; καὶ σοὶ το τέρμα τῆς εἰμαρμένης πάρεστιν' ἐξεπτοημένη γάρ, οὐ διακονεῖς μοι τὸ δέ τι ἐπίχαρμα τίτυγμαί, καταγέλαστός εἰμι παρὰ σοί.]

21. [ΕΠΙΧ. Ποιητικόν, ἐφ' ᾧ ἐπιχαίρει τις' τὸ δὲ ἐπιχαίρειν τὸ κατὰ τινος χαρὰν ἔχειν.]

23. ΑΝΙΑΣΕΝ. Ἦγουν ἐλύπησε' καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ Δέλφιδος δάφνην καιῶ' καὶ ὡς λακήσει μεγάλως πυρακτωθεῖσα καὶ ἐξαίφνης ἀναφθήσεται, καὶ οὐδὲ τάφρον εἶδομεν αὐτῆς, οὕτω καὶ ὁ Δέλφισ ἐν τῇ φλογὶ τοῦ ἔρωτος τήκοιτο.

26. ΑΜΑΘΤΝΟΙ. Ἀμαθον ποιήσαι, ἀφανίσαι ἄμαθος γὰρ ἢ κόνις.

28. ΩΣ. Καθὰ σὺν ἀγαθῇ τύχῃ ἐγὼ τοῦτον τὸν κηρὸν ἀναλίσκω, οὕτως εἶθε διαβήεοιτο εὐθύς καὶ οὐκ εἰς ἀναβολὰς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ὁ Μύνδιος Δέλφισ. σὺν δαίμονι δὲ, τῇ σελήνῃ, ἢ τῷ ἔρωτι, ἢ τῷ ἑαυτοῦ δαίμονι, ὡς Μένανδρός φησι' Δαίμων ἀνδρὶ ¹⁷⁾ παρίσταται εὐθύς γινόμενος. περιβόητον δὲ τὸ Σωκράτους δαιμόνιον. τὸ δὲ Μύνδιος ἀπὸ τόπου. ¹⁸⁾ Μύνδος γὰρ Ἀρκαδίας, ἐνθα ἦν ὁ νεανίας. οἱ δὲ Καρίας φασὶ τὴν Μύνδον.

30. Χ' ΩΣ. Καὶ καθὰ στρέφεται οὗτος ὁ χάλκεος τροχὸς ἐξ Ἀφροδίτης, οὕτως ἐκεῖνος στρέφοιτο παρὰ ταῖς ἐμαῖς θύραις. [ΡΟΜ. Χαλκοῦν ἔφη ῥόμβον τὴν ἐκ τοῦ κηροῦ τοῦ αἰόλου καὶ τοῦ ¹⁹⁾ πήρους ἴγυγα διὰ τὴν στερότητα καὶ δύναμιν τῶν φαρμάκων. Μέχρι τριῶν τοῦτο ἐποίει, διὰ τὸ τέλειον καὶ διὰ τὸν ἀριθμὸν τοῦ τρίτου.]

33. ΘΥΣΩ. Πυρὶ καύσω. ἦν δὲ πρὸ τούτου Ἐκάτην ἐκάλεσε, ταύτην νῦν Ἀρτεμιν λέγει, διὰ τὸ ὑπομείναι τινα κοινωλίαν ταῖς θεαῖς.

34. ²⁰⁾ ΚΙΝΗΣΑΙΣ ΑΔΑΜΑΝΤΑ] Τινὲς ἀδάμαντα τὸν λίθον, ἢ τὸν ἀδάμαντα σίδηρον' βέλτιον δὲ τὸν Ῥαδάμαντα, ἦγουν τὸν Πλούτωνα λέγειν, καθὸ σκληρὸς καὶ ἀδάμαστος.

17) παρίσταται] συμπαρίσταται Vat. 4. 5. vt in loco Menandri ap. Clement. Alex. citato a Toupio, ibidemque γενομένης.

18) Μύνδος] ὁ Μύνδιος ὁ Μύνδης (vel Μύνδον) ὕθων -- Vat. 4. 5.

19) πήρους] Antea legēbatur πήρου.

20) ΚΙΝΗΣΑΙΣ] Vat. 6. omittit ἔ' post κινήσεις. Mox pro τον Ῥαδάμαντα Valckenar. ad hunc Theocriti locum Scholion eis emendat: τὸν ἔ' ἀδάμαντα.

ταῦτα δὲ ἀναφέρει ἐπὶ τὸν Δέλφιν, καὶ φησὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ δόνει, καὶ εἴ τι περ στέρεμνον ἔχει τοῦ σώματος. [Τινὲς ἀδάμαντα τὸν Πλούτωνα βέλτιον δὲ κυρίως ἀδάμαντα διὰ τῆς στερότητας τῶν πόνων.] Ἄλλως. Καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο] καὶ εἴ τίς ἐστιν ἐν τῷ ἄδῃ ἀδάμας, σκληρότερος ὢν δηλονότι τοῦ παρ' ἡμῖν ἀδάμαντος, καὶ κατὰ μηδεμίαν μηχανὴν μαλάττεσθαι δυνάμενος, καὶ τοῦτον κινήσας αὖν, ἐπὶ τοῦ μαλάξαις. καὶ εἴ τί περ ἀσφαλὲς ἄλλο, ἦγον ²¹⁾ σκληρὸν καὶ μὴ δυνάμενον μαλάττεσθαι. Ἀρτεμις δὲ ἡ αὐτὴ τῇ σελήνῃ. [Οὐχ ὅτι ἐν τῷ ἄδῃ ὁ ἀδάμας ἐστίν, ἀλλὰ τὸν κἄνυ σκληρὸν φησὶν· εἰ γὰρ δὲ ἐπὶ γῆς ἀδάμας οὕτως σκληρὸς, πολλῶ μᾶλλον ὁ ἐν ἄδῃ. ²²⁾] Καὶ δὲ πρὸ τούτου Ἐκάτην ἔφη, ταύτην νῦν Ἀρτεμιν λέγει διὰ τὸ ὑπομεῖναι τινα κοινωμίαν αὐταῖς ταῖς θεαῖς.]

35. ΘΕΣΤΤΑΙ. Πρὸς τὴν παιδίσκην φησὶ τεκμαίρομεν, ὡς ἐκ τῶν ὠρυγῶν ²³⁾ τῶν κυνῶν τῆς θεοῦ κατὰ τὰς τριόδους πεφηνύιας. διὸ προστάσσει καθόσον τάχος τὸ χάλκωμα ἤχειν, ὅτι οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν φανεῖσα.

36. ΤΡΙΟΔΟΙΣΤ. Ἰδρύνοντο δὲ τὴν Ἐκάτην ἐν ταῖς τριόδοις, ὅτι ἐπὶ τῶν καθαρμάτων καὶ μiasμάτων ἡ θεός. ἔνιοι δὲ φασὶ Φεραίας τῆς Λιόλου καὶ Διὸς παῖδα αὐτὴν γεγενῆαι, καὶ ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τριόδον αὐτὴν ἐρῶίφθαι· τὸν δὲ Φέρητος βουκόλον ἀνεκόμενον καὶ ἀναλαμβάνομενον ἐκθρέψαι· διοίτερ τὰς τριόδους ἱεράς τῆς θεοῦ νομισθῆναι. ἰδρύνοντο δὲ αὐτὴν καὶ πρὸ τῶν θυρῶν, ὡς φησὶν Λισχύλος· Δέσποινα Ἐκάτη, τῶν βασιλείων πρόδρομος μελάθρων. ΧΑΛΚΙΟΝ. Τὸν γὰρ χαλκὸν ²⁴⁾ ἐπέιδον, ἐν ταῖς ἐλλείψει τῆς σελήνης, καὶ ἐν τοῖς κατοικομένοις, ἐπειδὴ ἐνομίζετο καθαρὸς εἶναι καὶ ἀπελαστικός τῶν μiasμάτων. διοίτερ πρὸς πᾶσαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀποκάθαρσιν αὐτῷ ἔχρωντο, ὡς φησὶ καὶ Ἀπολλόδοτος ἐν τῷ περὶ θεῶν. τὸ ἄχει ἀντὶ τοῦ φόφει, κροῦε, ἐπεὶ ὁ τοῦ χαλκοῦ ἦχος οἰκτεῖ τοῖς κατοικομένοις. φησὶν Ἀπολλόδοτος, Ἀθήνησι τὸν ἱεροφάντην τῆς Κόρης ἐπικαλομένης ἐπικρούειν τὸ καλούμενον ἠχεῖον· καὶ παρὰ ²⁵⁾ Λάκωσι βασιλί-

21) σκληρὸν] στερεόν Vat. 6. 7.

22) Καὶ] ἦν scribendum, vt v. 33.

23) τῶν κυνῶν] haec inseruimus ex Vat. 4.

24) ἐπέιδον] Vocabulum corruptum, quod Reines. mutat in ἐπύγον· equidem malim ἤπειγον. Mox in Vat. 5. κατοικομένοις pro κατοικομένοις· similiterque paulo inferius.

25) Λάκωσι] Λάκωνες Vat. 5.

ως ἀποθανόντος, εἰώδασι κρούειν λέβητα. [Ἴδου σιγᾶ μὲν δὲ πόντος, καὶ αἱ πύλαι ἐπαύθησαν· ἡ δὲ ἐντὸς τῶν στέρνων ἀνία παράττουσα οὐ σιγᾶ, ἀλλ' ἤδη ὄλη δι' ἐκείνον καταίθουμαι, ὅς με τὴν παρθενίαν ἀφείλετο, καὶ πεποίηκεν εἶναί με ἀναιδῆ ἀντὶ κοσμίας γυναικός.]

40. ΤΑΛΛΑΙΝΑΝ. Ὅς με τὴν ἀθλίαν ἀντὶ τοῦ κατάστασιν ἔχειν γυναικός, ἐποίησεν εἶναι ἀγενῆ καὶ ἄσεμνον. [Ὀϊον ²⁶) μαινουσάν ἐποίησεν· τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ ἀπάρθενον· ὅστις μιν γαμετῆς γυναικός ἀπαρθένευτον ἐποίησε καὶ ἄκοσμον.] Τὸ δὲ ἤμεν, ἀντὶ τοῦ εἶναι, ἐκ τοῦ ἔμμεναι γίνεται, ἐκβολῇ τοῦ πρώτου μ, καὶ τρουπῆ τοῦ ε εἰς η, καὶ ἀποκοπῆ τῆς αἰ διφθόγγου, ἤμεν.

45. ΘΑΣΣΕΑ. Θεσεὺς γὰρ ἀρπιάσας Ἀριάδην τὴν Μίνωος, καὶ ἀπάρας εἰς Δίαν, τὴν καλουμένην Νάξον, κατὰ Διωνύσου βούλησιν λήθη τινὶ χρησάμενος, ἀπέλιπεν αὐτὴν καθεύδουσαν. πολλοὶ δὲ καὶ ἑτεραί εἰσι νῆσοι Δίαι καλούμεναι, ἧ τε πρὸ τῆς Κρήτης, ἐν ἧ οὐκ εἰκὸς μόνη συμβῆναι τὰ περὶ τὴν Ἀριάδην, ἢ μετονομασθεῖσα Νάξος· καὶ ἡ περὶ Μῆλον, καὶ ἡ περὶ Ἀμοργὸν, καὶ ἡ τῆς Κέας χερσόνησος, καὶ ἡ Πελοποννήσου.

48. ΙΠΠΟΜΑΝΕΣ. Ὁ μὲν Θεόκριτός φησι φυτὸν εἶναι τὸ ἱππομανές· οἱ δὲ περιττοὶ καὶ πολυπράγμονες οὐ φασι φυτὸν εἶναι, ἀλλὰ τοὺς ἀποτικτομένους πάλους ἔχειν τι σαρκίον φύομενον ἐπὶ τοῦ μετώπου ²⁷) γλοιῶδες, ἔλαττον ἰσχύδας, ὃ καλεῖται ἱππομανές. ἀποτρώγουσι δὲ αὐτὸ καὶ ἀπολείχουσιν εὐθὺς αἱ ἵπποι. καὶ εἰ τοῦτο ποιήσουσι, φιλαστοργοῦσι τὰ ἔκγονα· εἰ δὲ μὴ, ἀπεχθαίρουσι καὶ οὐ προσίενται. διὰ τὸ φυσικῶς αὐτὸν συμβάλλεσθαι πρὸς φιλαστοργίαν, οἱ ἱπποφορβοὶ ἀφαιροῦσιν αὐτό, καὶ αἱ φαρμακίδες χρῶνται αὐτῷ πρὸς τὰ φίλτρα. φασι δὲ, ὅτι, εἰ αἰσθοῖντο τῆς ὁσμῆς αἱ ἵπποι, ἐκμαίνονται πρὸς τὸν ἔχοντα αὐτό. διὰ καὶ οὕτως μέμνηται τοῦ ἱππομανοῦς, ὅπερ συντελεῖ πρὸς τὰ φίλτρα, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος. Ἄλλως. Κρατεύας φησὶ τὸ φυτὸν ἔχειν καρπὸν ὡς ²⁸) σικύου ἀγρίου, μελάντερον δὲ τὸ φύλλον ὥσπερ μήκωνος ἀκανθῶδες. οὐ μέντοι προστίθησι, εἰ πρὸς φίλτρα συμβάλλε-

26) μαινουσάν] Pro hac voce corrupta Τουπία legendum videtur ἔγκυμονοῦσαν. Mox pro μιν scribendum videtur με ἀντλ.

27) γλοιῶδες] Vat. 5. γλυῶδες. Literae οε et υ saepissime commutantur. vide Koen. ad Gregor. Cor. p. 18. et Bast. ibid. p. 369. Ita in Idyll. XXII. 15. ἐφερποιάσας pro ἐφερπύσας certa emendatione scripsimus.

28) σικύου] σικῆς Vat. 5.

και, ἢ συμμάχεται. Ἰσως φυτὸν αὐτὸ ἔφη ὁ Θεόκριτος, οἰονεὶ
 φυῖμα ἐπὶ τοῦ φύεσθαι ἐν τοῖς πάλαις, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης.
 λέγει γὰρ καὶ Ἀρχιλόχος τὸ φυῖμα φυτὸν. Ἐσθλὴν γὰρ ἄλλην
 οἶδα τοιοῦτου φυτοῦ²⁹⁾ εἴκασιν ἀντὶ τοῦ, φύματος. ὁ νοῦς
 φυτὸν ἔστι παρὰ τοῖς Ἀρκάσιον ἵππομανές· ἐπὶ τούτῳ πᾶσαι αἱ
 πᾶλοι μαίνονται κατὰ τὰ ὄρη, καὶ αἱ ταχέαι ἵπποι. τοῦτο ὡς-
 περ ἐφερομηνευτικὸν ἐπάγει τοῦ ἵππομανές. οὐ δείκνυσι δέ, τίνα
 μανίαν λέγει μαίνεσθαι ἐπ' αὐτῷ τὰς ἵππους καὶ τὰς πᾶλους.
 Ἰσως ἔλκει αὐτὸ ταύτας ἐφ' ἑαυτό, καὶ ἐνθουσιᾶν ποιεῖ ἐπὶ τὴν
 αὐτοῦ ζήτησιν ὀσφρώμενον.

50. ΩΣ. Οὕτω καὶ τὸν Δέλφιν ἴδοιμι, μαινόμενον δηλον-
 ὄτι, καὶ εἰς τὸδε τὸ οἶκημα εἶθε ἔλθοι ἐκ τῆς λιπαρᾶς παλαι-
 στρας. [Λιπαρὰν φησι τὴν παλαιστραν διὰ τὸ ἔλαιον· ἠλείφοντο
 γὰρ οἱ εἰσιόντες ἐλαίῳ, γυμνοὶ παλαίοντες, διὰ γλίσχρον.] Λι-
 παρὰν δὲ λέγει παλαιστραν, ἐπεὶ οἱ παλαίοντες ἐλαίῳ πρότε-
 ρον ἠλείφοντο, εἶτα ἐπάλαιον.

51. [Ἴδοιμι γοῦν τὸν Δέλφιν ἐκ τῆς παλαιστρας ἐρχόμε-
 νον εἰς τὸ ἐμόν δῶμα μαινομένῳ ἴκελον. Ἐπαμφοταρίζεται τὸ
 ἴκελος, καὶ δίφθογγος γράφεται ἱ, ὡς ἔστιν εὐρεῖν ἐν τοῖς μέ-
 τροις. Ἔστι δὲ ποιητικόν.]

55. ΤΟΥΤ. Τοῦτο τὸ μέρος τοῦ ἄκρου τῆς ἑαυτοῦ γλαί-
 νης δηλονότι ἀπέβαλλεν, ὃ ἐγὼ νῦν ξαίνουσα καταβάλλω ἐν τῷ
 πυρὶ τῷ ἀγρίῳ, ἦγουν τῷ δραστηρίῳ, ὅπερ καὶ ἄκοντα ἐλθεῖν
 ἀναγκάσει κρᾶσπεδον, τὸ ἄκρον τοῦ κάτω μέρους τοῦ ἐν-
 δύματος. ἐνταῦθα δὲ κρᾶσπεδον λέγει ἀντὶ τοῦ μέρους τοῦ κρᾶ-
 σπέδου.

55. ΑΙ. Φεῦ, ὃ ἔρωσ ἀλγινέ. διὰ τί μου τὸ μέλαν αἷμα
 πᾶν ἐκπέπωκας, ἐμφύς μοι; ἦγουν κατασχών με ὡς βδέλλα
 λιμνῆτις.

56. ΒΔΕΛΛΑ. Αἱ βδέλλαι [καὶ] ἐν λιμναῖς γίνονται,
 καὶ ἐν ποταμοῖς, προσαγόμεναι δὲ [τῇ σαρκί] τὸ αἷμα ἐκθηλά-
 ζουσι. εἴρηται δὲ βδέλλα παρὰ τὸ βδάλλειν, ὃ ἔστιν ἐξαμέγειν
 τὸ αἷμα. τὸ γὰρ ἀμέγειν Ἀττικοὶ βδάλλειν λέγουσι. [Βδέλλα,
 ἀπὸ τοῦ βδέλλω, καὶ βδάλλω, Ἀττικῶς, τὸ μύζω.]³⁰⁾ Νικαν-
 δρος· ἢ ἐ σὺ γε βδ' ἵλαιο νέον γλάγος.

29) εἴκασιν] Corrigit Toupinus in Appendicula p. 8. Ἰσων· quae correctio Liebelium ad Archilochi loc. p. 90. latuit.

30) Νικάνδρος] Alexipharm. 255. Antea legibatur: καὶ συνίβδελ-
 μαι τὸν γλάγος. Nos cum Heinsio (Lectt. Theocr. p. 310.) et Arnaldo (Lect. Gr. I. VII. p. 44.) verba ita vt in Nicandro leguntur. In Vat. 5. ἢ σὺ γε βδέλλα. Forsitan καὶ ante Νι-
 κανδρος ponendum.

58. ΣΑΤΡΑΝ. Τὴν κοινῶς λεγομένην χλωροσαῦραν. δια-
γοῦσα γὰρ καὶ ἐνθυμουμένη τὸ διὰ τῆς σατῆρας ποτὸν ὑπισχνεί-
ται αὐτῷ αὔριον δῶσειν. ἔστι δὲ αὕτη δυσχερής, ἥτις ἀπο-
κτανθεῖσα καὶ ξηρανθεῖσα καὶ συντριβείσα σὺν ἀλίφτῳ δίδοται,
μεμύθεται γοῦν, ὡς καὶ τοῦτο τῶν φίλτρων ἔστιν ἓν.

59. ΘΡΟΝΑ. Θρόνα Θεσσαλοὶ μὲν τὰ πεποικιλμένα ζῶα
Κύπριοι δὲ τὰ ³¹⁾ ἀνθινὰ ἱμάτια· Αἰτωλοὶ δὲ φάρμακα, ὡς
φῆσι Κλείταρχος· Ὀμηρος δὲ τὰ ῥόδα, παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ
τῆς γῆς. [Τὰ φάρμακα, τουτέστι τὰ φίλτρα.]

60. ΦΑΛΑΣ. Γράφεται καὶ φιλλας, τουτέστι πρὸς
φιλλίαν.

61. ΔΕΔΕΜΑΙ. Ἔγουν ἐκδέδμαι, ἐκκρεμῆς εἰμι [τῷ
θυμῷ], τουτέστι, τῇ ψυχῇ· αὐτὸς δὲ οὐδεμίαν φροντίδα ποιεί-
ται μου.

62. ΕΠΙΦΘΥΣΑΙΟΙΣΑ. [φθύουσα,] ἐπιψιθυρίζουσα,
ἡσύχως ἐπάδοσα. [Ἀντὶ τοῦ μετὰ ψιθυρισμοῦ ἐπιπτύουσα.]

64. [ΜΟΤ. Ἀπελθούσης Θεστυλίδος μεμόνωτο ἡ Σιμαί-
θα, καὶ διηγείτο, ἐξ ἧς αἰτίας τῷ ἔρωτι τοῦ Δέλφιδος προσπε-
πτῶκει.]

65. ΑΓΑΓΕ. Ἔγουν, προὔξηνσεν.

66. ΗΝΘ. Ἄρχεται διηγείσθαι, ὅπως ἐνέπεσεν εἰς τὸν ἔρω-
τα. φησὶ δὲ οὕτως· ἦλθεν ἡ τοῦ Εὐβούλου θυγάτηρ Ἀναξὼ
κανηφοροῦσα τῇ Ἀρτέμιδι, καὶ πομπὴν ³²⁾ ἀγομένη τῇ θεῷ.
[Ἄλλως. Αὕτη δὲ παρακληθεῖσα ὑπὸ φίλης ἐπὶ τὴν θεάν τῆς
πομπῆς ἦλθεν, φησὶ, καὶ ἰδοῦσα τὸν Δέλφιν ἠρώσθη αὐτοῦ.]
εἰώθασι γὰρ [καὶ] τῇ Ἀρτέμιδι κανηφορεῖν αἱ μέλλουσαι γα-
μεῖσθαι, ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν
ὑπ' αὐτῆς. τὰ δὲ μυστήρια ταῦτα Ἀθήνησι πολιτεύονται. ἐκα-
νηφόρου δὲ τῇ Ἀρτέμιδι αἱ ὄραν ἔχουσαι γάμου, ὥσπερ ἀπο-
λογούμεναι περὶ τῆς παρθενίας τῇ θεῷ, ἵνα μὴ ὀργισθῇ αὐ-
ταῖς μελλούσαις τολοιπὸν φθείρεσθαι. καὶ ³³⁾ παρὰ Μενάνδρῳ
Αἰ κυίσκουσαι ἐπικαλεῖσθε τὴν Ἀρτεμιν, ἀξιοῦσθαι συγγνώ-
μης, ὅτι διεκορήθητε. Ἄλλως. ὁ νοῦς· ἦν θ' ἂ τῷ ὑβού-
λοιο ἦλθεν ἡ Ἀναξὼ ἡ τοῦ Εὐβούλου ἡμῖν θυγάτηρ δηλον-
ὅτι ἡ κανηφόρος, εἰς τὸ ἄλλος τῆς Ἀρτέμιδος, ἦγουν εἰς τὸ

31) ἀνθινὰ] ἀνθινὰ Vat. 5.

32) ἀγομένη] ἐπαγομένη Vat. 5.

33) παρὰ Μενάνδρῳ] Toupio Menandri locus ita supplendus
et numeris suis restituendus videtur: αἱ κυίσκουσαι γυναῖκες
ἐπικαλεῖσθε τὴν θεόν· quae virum expertae fuistis, Dianam in-
vocate. Quae sequuntur, esse verba Scholiastae, pro inter-
pretamento adiecta. ἐπικαλεῖσθαι Vat. 5.

34) τέμενος τῆς Ἀρτέμιδος, εἰς τὸν ἀνατεθειμένον αὐτῇ τόπον. ἄλλος δὲ λέγει αὐτὸν, ὡς δεινρῶδη ὄντα.

67. ΤΑ. Ταύτη δὴ τῇ Ἀναξοὶ δηλονότι, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα θηρία συνεκόμενε περιστάδον, ἤγουν, κατὰ κυλικὴν στάσιν, κύκλοθεν. ἔξωγραφημένα δὲ ταῦτα, ὡς ἔοικεν, ἐπομπεύετο. ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ λέαινα ἐκόμενε.

70. ΚΑΙ. Καὶ με ἢ τροφὸς τοῦ Θεοχαρίλου ἢ ἀπὸ τῆς Θράκης ἢ μακαρίτις ἐτελεύτησε γὰρ τὸν βίον δηλονότι.

71. ΑΓΧΙΘΡΟΣ. Ἐπιφώματικῶς ἀντὶ τοῦ πλησίον γαίονσα καὶ οἰκοῦσα. ΚΑΤ. τουτέστιν, ὄρκους μοι ἐπέθηκε, πρὸς θεῶν λέγουσα, καὶ τοιαῦτά τινα, καὶ ἰκέτευσεν, ὥστε ἀπελθεῖν με θεάσασθαι τὴν πομπήν.

73. ΕΓΩ. Ἐγὼ δὲ αὐτῇ, ἢ μεγάλως δυστυχῆς, ἠκολούθουν. οἶτος γὰρ οὐ μόνον ὁ ὄλεθρος καὶ θάνατος, ἀλλὰ καὶ πᾶν δεινόν. τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι ἐπέισθη προελθεῖν ἐπὶ τὴν θείαν.

74. ΣΤΣΤΙΑ. Ἐυστις γυναικειὸν τι ἔνδυμα πεποικιλμένον. [Ἦν δὲ καὶ ἀνδρῶν. 35) Ἀριστοφάνης μ' ἐλάυνει εἰς ἐπὶ πόλιν ξυστίδ' ἔχων.] Ἄλλως. περιβόλαιον λεπτὸν, φηροῦνται καὶ οἱ ἀρματηλάται. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ τὸν χοῦν ζυεσθαι, ἢ, ὡς ἕτεροι, ἀπὸ τοῦ ζυεῖν τὸν χροῦτα.

76. ΕΤΣΑ. Ἦγουν οὔσα. τὸ γὰρ εὔσα ἀπὸ τοῦ εἶουσα γίνεται. κατὰ τὸ μέσον 36) τῆς ὁδοῦ τῆς πλατείας, ἐκεῖ ὅπου εἰσὶ τὰ οἰκήματα τοῦ Λύκωνος, εἶδον τὸν Δέλφιν, καὶ τὸν Εὐδάμιππον ὁμοῦ πορευομένους. τούτοις δὲ ἦν γενειὰς μὲν ξανδοτέρα ἐλιχρύσου, στήθη δὲ λάμποντα κατὰ πολὺ πλεον ἢ τὸ στήθος τῆς σελήνης δηλονότι ἢ τὸ φῶς.

79. [ΣΤΙΑ. Ὡς ἀπὸ τῆς λιπαρᾶς παλαιστρας ἔστιβον. Καλὸν πόνον, τὸν καλλύνοντα. ἰσχὺν γὰρ περιπαιεὶ καὶ εὐεξίαν γυμνάσιον.]

80. ΓΤΜΝΑΣΙΟΙΟ. Καθὰ ἀπὸ τῆς παλαιστρας ἐξελεθούσιν, αὐτίκα τότε καλὸν πόνον λιποῦσι· τουτέστι, τοὺς γενναίους ἀγῶνας τῆς πάλης λιποῦσιν.

82. [ΙΑΦΘΗ. Ἀντὶ τοῦ ἐτρώθη· ἀπὸ τοῦ ἰάπτω. τοῦτο δὲ ἔστιν ἀπὸ τοῦ ἰοῖς βάλλειν.]

83. ΟΥΚ. Καὶ οὐδαμῶς οὔτε τῆς πομπῆς ἐκείνης αἰσθησιν ἔσχον, οὐδὲ ὅπως εἰς τὸν οἶκον ἐπανέστρεψα (τοῦτο γὰρ ὁμοῦ τὰ πάλιν ἀπῆνθον), ἔγνων.

34) τέμενος] τέλος Vat. 2.

35) Ἀριστοφάνης] Nub. 69.

36) τῆς ὁδοῦ| τῆς ὁδοῦ, ἢ καὶ ὅπου τὰ Λύκωνος. γράφεται Λίκωνος· προσηπτόν δὲ τὰ οἰκήματα. Vat. 4. 2.

85. ΑΛΛΑ. ἀλλὰ πυρώδης τίς με νόσος, τοῦτέστι πυρε-
τὸς ἔδαπάνησεν, ἢ ἐξάλαπαξε, διέφθειρεν, ἐκτὸς φροντίδος καὶ
γνώμης ἐποίησε. γράφεται καὶ ³⁷⁾ ἐξάλαξεν, ἢ ἢ ἐξήλησε.
Ἄλλως. Ἀλλάπαθα παρ' Ἀττικοῖς τὰ κενώματα καὶ λαπαθος
βοτάνη τις κενωτική.

86. ΚΕΙΜΑΝ. Καὶ ἐκείμην ἐν τῇ κλίνῃ ἐπὶ δέκα ἡμέρας
καὶ [ἐπὶ δέκα] νύκτας καὶ τὸ σῶμά μου ὁμοιον ἐγένετο κατα-
πολύ θάψω, τῷ κοινῶς λεγομένῳ χρυσοξύλω.

88. ΘΑΨΩ. χλωρός, ξανθός. Θάψος γὰρ ἔστι ξύλον τι,
ὃ καλεῖται σκυθάριον, ἤγουν σκυθικὸν ξύλον, ὡς φησι καὶ
Σαπφώ. τοῦτῳ δὲ τὰ ἔρια βάπτουσι, καὶ ποιοῦσι ³⁸⁾ μήλινα,
καὶ τὰς τρίχας ξανθίζουσι. ἔστι δὲ τὸ παρ' ἡμῶν λεγόμενον χρυ-
σόξύλον. Ἀσκληπιάδης δὲ φυτὸν τι χλωρόν, ὅθεν καὶ τὴν θα-
ψίαν πρὸς τὰ ³⁹⁾ ὑπόπια βάπτεσθαι δὲ ἐκ ταύτης τὰ προκοι-
δῆ. [Ἔστι δὲ καὶ κειρινόν.]

90. ΟΣΤΕ'. [Καὶ ἔλεπτυνήθην, ὥστε τὰ ὀστέα μόνα ὑπο-
λείπεται καὶ τὸ δέρμα.] Ὅστ' ἀκμὴν εἰσω ὑπόλοιπα καὶ εἰς
τίνος γοαίας δόμον οὐκ ἀπῆλθον, ἧτις ἐπφοδαῖς ἠπίστατο χρῆ-
σθαι. ἀλλ' οὐδεμίαν ἦν ἀνάπνευσις, οὐδ' ἐκουφίζομην τοῦ ἔρω-
τος, καὶ ὁ χρόνος διήρχετο ῥέων.

94. ΧΩΤΩ. Καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τοῦ πράγματος
ἔχοντος δηλονότι, ἔλεξα τὴν ἀλήθειαν τῇ ἐμῇ δούλῃ, οὕτως εἰ-
ποῦσα· εἶα ἄγε, ὦ Θέστυλι, μοι ἐπινόησον τινα μηχανὴν ἢ
ἔξουρε, ἕνεκα τῆς ⁴⁰⁾ χαλεπῆς μου καὶ βαρείας νόσου, ὅτι με ὁ
ἔρως τοῦ Μυνδίου πολλὰ βαρύνει. ἀλλὰ ἀπελθοῦσα πρὸς τὴν
παλαίστραν τοῦ Τιμαγίτου, σκόπησον. ἐκεῖ γὰρ ἀναστρέφεται
καὶ ἐκεῖ αὐτῷ ἠδὺ καθέξεσθαι.

99. ΦΡΑΖΕΟ. Συνεχῶς ἐπικαλεῖται τὴν σελήνην, ἢ ὡς
συνεργὸν πρὸς τὰς μαγείας, ἢ ὡς καὶ αὐτὴν ἐρασθεῖσαν Ἐν-
δυμίωνος.

100. ΚΗΠΕΙ. Καὶ ἐπειδὴν αὐτὸν μόνον ὄντα εἶδης, κε-
χωρισμένον δηλονότι τῶν ἄλλων, ἤσυχα, ἤγουν ἡσύχως νεῦσον,
καὶ εἰπέ· ὅτι ἡ Σιμαίθα σε καλεῖ, καὶ ὀδήγησον αὐτὸν ὠδε. τὸ
ἤσυχα Μούνατος παρῶξενεν, ἵνα ἢ ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. ἀγνοεῖ δὲ,
ὅτι τὰ εἰς α οὐδέτερα πληθυντικά ἀντὶ ἐπιβήματων πολλάκις

37) ἐξάλαξεν κ. τ. λ.] ἐξάλλαξεν, ἢ ἢ ἐξήλλαξε, scribit Heinsius
Lectt. Theocr. p. 313. assentientibus Valckenario (ad locum
Theocriti) et Toupio (Animadvers. in Schol.).

38) μήλινα] μήλλινα Vat. 4. 5.

39) ὑπόπια] Antea legebatur ἐπόπια. Correxit iam Reinesius:
item Τεπιπια.

40) χαλεπῆς κ. τ. λ.] χαλεπῆς νόσου, ἤγουν βαρείας Vat. 1. 2.

λαμβάνεται· ὡς φίλα ἀντὶ τοῦ φίλως, καὶ ὅσα ἀντὶ τοῦ ὁσίως.

102. ΩΣ. Οὕτως ἔφη ἀυτῇ, δηλονότι τῇ δούλῃ. ΑΔ. Αὐτῇ δ' ἀπήλθε καὶ ἤγαγε τὸν εὐτραφῆ Δέλφιν δηλονότι εἰς τὸν ἑμὸν οἶκον. [ΑΙΠΑΡ. Τὸν ἔχοντα τὸν χρῶα λιπαρόν, ἤγουν πλοῖνα.]

103. ΕΓΩ. Ἐγὼ δὲ ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τὴν φίλαν τῆς θύρας ὑπεραμειβόμενον, ἤγουν ὑπερβαίνοντα ποδὶ ἑλαφρῶ, πλεόν χιόνος ἅπασα ἐψυχρανθῆν. [Πᾶσα ἐψύχθη, ἀντὶ τοῦ ψυχροτέρα γέγονα καὶ χιόνος, ἰδρῶτι δὲ περιερίβρομένη ὅσῳ ἂν ἐν νοτίαις δροσοῖς.]

104. [ΑΜΕΙΒ. Ἀντὶ τοῦ ἀμείβοντα. Ἀμείβω γὰρ τὸ διερχομαι καὶ Ὅμηρος, γήραος ὑπὲρ οὕδον ἀμείψας. Ἀμείβω καὶ ἀντικαταλλάττω, ἀμείβομαι δὲ τὸ διαδέχομαι λόγῳ ἢ ἄλλῳ τινὶ πράγματι.]

107. ΙΔΡΩΣ. κατέτρεχε, κατεφέρετο καὶ δαψιλῶς ἔρρει, ὁμοίως καὶ κατ' ἴσον ταῖς καθύγρασις δροσοῖς. κόχος γὰρ ὁ δαψιλῆς ῥοῦς. ὠνοματοπεπολιῆται δέ.

108. ΦΩΝΑΣΑΙ. Οὐδὲ φωνῆσαι τι ἐδυνάμην, οὐδ' ὅσον ἐν ὑπνῷ κνυζῶνται τὰ τέκνα φωνοῦντα πρὸς τὴν φίλην αὐτῶν μητέρα. τὸ κνυζᾶσθαι ἐπὶ τῶν κνυῶν λέγεται κυρίως, ὅτε προσερχόμενοι τινὶ φωνῆν τινα ἀπὸ χαρᾶς ἀφιαῖσιν. [Ὅτε σαίνουσι τὸ οὐραῖον προσιόντες τοῖς δεσπόταις, καὶ κνυζυθμὸς ἢ φωνή.] ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τῶν βρεφῶν τοῦτο τίθησι μεταφορικῶς. ὁμοίως τὸ φανεῦντα, ἀντὶ τοῦ φωνοῦντα, κυρίως ἐπὶ τῶν ὄρνέων λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τῆς ἡσύχου καὶ ἀσημου ὑλακῆς τῶν κνυῶν.

110. ΑΔΔ'. Ἀντὶ τοῦ ἄφωνος γέγονα, ὁμοία δαγῦδι, ἢ αἱ παρθένοι κοσμοῦνται. δαγῦς δὲ ἐστὶ κοροκόσμιόν τι καλοῦσι δὲ αὐτὸ καὶ νύμφην· οἱ δὲ πλαγγόνα, ὡς Ἀττικοὶ ἀπὸ τοῦ πεπλάσθαι ἐκ κηροῦ. Ἄλλως. Δαγῦς, κόσμος ἐγκάρδιός ἐστι γυναικῶν, καὶ στέφανος περισφλγγων τὴν κεφαλὴν, καὶ πεπηγὼς ἐπ' αὐτήν. [ΚΑΔ. XI. Κρυστάλλῳ ὁμοία, ἢ στήλῃ· ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλ' ὥστε στήλῃ ἔμπεδον μένει.]

112. ΚΑΙ. Καὶ εἰσιδὼν με ὁ σκληρὸς καὶ ἐπὶ φίλα ἀβέβαιος, τὰς ἀκτῖνας τῶν ὀφθαλμῶν ἐρείσας, ἐκάθισεν ἐπὶ τῇ στρωμνῇ, καὶ καθεζόμενος ἔφη. [ΟΜΜ. Καὶ Ὅμηρος· Ὀδυσσεὺς κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας.]

114. ΗΡΑ. Ὅντως, ὦ Σιμαίθα, τοσοῦτον προέλαβες εἰς τὸ σὺν τοῦτο οἴκημα καλέσασα, ὅπου με παρεῖναι ἐκάλεσας, δηλονότι ἀπὸ κοινοῦ, ὅσον ἐγὼ πρῶην ποτὲ τρέχων προέλαβον τὸν Φίλινον τὸν χαρτέντα. [ἤγουν, ἀστεῖον καὶ χάριτος μέτοχον.]

118. ΗΝΘΟΝ. [Ἦλθον ἂν ἐγὼ πρότερον νυκτός, ἢ τρίτος, ἢ τέταρτος ὑπάρχων σοι προσφιλέης· τουτέστιν, ⁴¹⁾ ἐπεκώμασα ἂν σοι μετὰ τῶν τριῶν ἢ τεττάρων.] Ἦλθον γὰρ ἂν ἐγὼ, νῆ τὸν γλυκὺν ἔρωτα, ἦλθον φίλος ὢν, ἢ μετὰ δύο ἄλλους ἢ μετὰ τρεῖς, αὐτίκα ἐπὶ τῆς νυκτός, ἦγουν κατὰ τὴν παροῦσαν νύκτα. [ΤΡΙΤ. Ἀντὶ τοῦ κατὰ τρίτην φυλακὴν τῆς νυκτός.] Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισιν] μῆλα ἔχων ἐν κόλποις τὰ ἐράσματα καὶ ⁴²⁾ ἔρωτος ποιητικά. λέγει δ' ἂν τοῦτο καθὼς ὑπὸ Ἀφροδίτης διδόμενα τῷ Ἰππομένει μῆλα ἐκ Διονύσου, οἷς στεφανοῦται. ταῦτα δὲ εἰς ἔρωτα τὴν Ἀταλάντην ἐκίνησαν, ὡς φησι ⁴³⁾ Φιλητάς, τὰ οἱ ποτε Κύπρις ἐλοῖσα Μῆλα Διονύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων. Ἄλλως. Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισιν] ἐν τῷ κόλπῳ μὲν φυλάσσω μῆλα τοῦ Διονύσου, ἴσως ἀπὸ τόπου τινὸς ἀφιερωμένου τῷ Διονύσῳ.

121. ΚΡΑΤΙ. Ὀλυμπιόνικός φησι τὸν Ἡρακλέα κατελθόντα εἰς ἄδου, εὐρεῖν παρὰ τῷ Ἀχέροντι φουμένην τὴν λεύκη, καὶ εἰς ἀνθρώπους κομίσαι, ἣν Ὀμηρος ἀχερωίδα καλεῖ, ὡς ἐν τῇ κεφαλῇ δὲ ἔχων τὸν στέφανον ἀπὸ τῆς λεύκης τοῦ φυτοῦ τοῦ Ἡρακλέος, πανταχόθεν περιελημένος περιζώστραις πορφυραῖς. ἐστεφανωμένος δὲ, φησί, λεύκη ἐληλύθει ὁ Δέλφις, ὅτι ἀθλητικός ἐστίν, ὡς καὶ Ἡρακλῆς· οἱ γὰρ ἀθλητικοὶ τούτω ἐστεφανοῦντο ὡς ἱερῶ· ἱερὸν δὲ ἦν τοῦτο Ἡρακλέος τοῦ πολλοῦς ἀθλοῦ διενεγκόντος, ἐπεὶ αὐτὸν ἔλεγον ἀπὸ τοῦ Ἀχέροντος τοῦτο εἰς ἀνθρώπους κομίσαι. Ἄνδρός ἐστι τεχνικὸς καὶ συννετοῦ τὰ ἔρωτικά, ἐρασθεῖσαν γυναικα μὴ παντελῶς ἀποστρέφεισθαι. ἢ γὰρ ἀμφὶ τούτων ἄγνοια μῖσος ἀπεργάζεται. μεταδιδόναί τε καὶ λόγον μᾶλλον ἐνίοτε χρῆ καὶ πῶς ὑποφαίνειν αὐτὸν ἐρωῶντα. ἐκ μὲν γὰρ τοῦ παντελῶς ἀποστρέφεισθαι, κατάλυσις ἐστὶ τοῦ ἔρωτος, ἐκ δὲ τοῦ δοκεῖν πῶς ἀντιφιλεῖν καὶ παρέχειν ἐλπίδα μίξεως καὶ ἔρωτος, αὐξήσις μᾶλλον τοῦ πόθου. τοιοῦτον δὲ τινα καὶ τὸν Δέλφιν δεικνυσὶν ὁ ποιητικὸς ἡμῖν λόγος. [HP. Κατελθὼν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς εἰς ἄδην διὰ τὸν Κέρβερον, ἀνήγαγε καὶ τὸ φυτόν ἀπὸ τοῦ Ἀχέροντος· οἱ δὲ ἀθλοῦντες εἰς γυμνάσια ἀπέφοντο ἐξ αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ τιμῇ τοῦ Ἡρακλέος. Καλεῖται δὲ

41) ἐπεκώμασα — τεττάρων] Antea legebatur ἀπεκώμασάην — τεττάρων· quod correximus.

42) ἔρωτος ποιητικά] ἔρωτοποιητικά Vat. 4. 5.

43) Φιλητάς] Philetæe locum Casaubon. Lectt. Theocr. p. 248. (p. 72. Reisk.) sic citat:

Μᾶλα φέρων κόλποισι, τὰ οἱ ποτε Κύπρις ἐλοῖσα
Δῶρα Διονύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων.

Adde I. H. Vossium ad Virgil. Ecl. p. 80. et p. 51 sq.

Ἀχεροντίς ἢ λεύκη. ἦν μὲν ὁ στέφανος ἐκ λεύκης, ἐν παντὶ δὲ μέρει διελημμένος ζώναις πορφυραῖς.]

124. ΚΑΙ. Καὶ ἂν ἐδέχεσθὲ με, ἦν ἂν τοῦτο προσφιλές. καὶ γὰρ εὐστροφος καὶ εὐειδής παρὰ πᾶσι τοῖς νέοις καλοῦμαι ἀνεπαυόμην, ἂν καὶ μόνον τὸ καλὸν σου στόμα ἐφίλησα· εἰ δὲ ἀλλαχόσε ἀπωθεῖσθε, καὶ ἡ θύρα ἡσφαλισμένη ἦν τῷ μοχλῷ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ κατατηγίῳ, ἐκ παντὸς καὶ πελέκεις καθ' ὑμῶν καὶ λαμπάδες ἦλθον, ἦγουν κατὰ τοῦ οἴκου ὑμῶν.

126. [ΩΘ. Ὡθῶ τὸ ταῖς χερσίν ἀποπέμπω· ὠθίσω δὲ τὸ ἀντωθῶ ὑπὸ πολλῶν ὠθούμενος.]

130. [ΧΑ. Χάριν οἶδα τῇ Κύπριδι, καὶ μετ' ἐκείνην σοί· σὺ γάρ με ἐφύσσω τοῦ ἐρωτικοῦ πυρός.]

135. ΕΡΩΣ. Ὁ ἔρωσ γὰρ φλόγα ἀνάπτει, καταπολὸν καυστικώτερον τοῦ πυρός τοῦ Διπαραίου, ἦγουν τοῦ ἐν τῇ Διπάρα τῇ νήσῳ. [Διπαραῖον πῦρ, τὸ εὐτρεφές καὶ μὴ λεπτόν, ἀλλ' ἐκ περιουσίας.]

156. ΠΑΡΘΕΝΟΝ. Καὶ παρθένον δ' ἐκ τοῦ δωματίου ἐφόβησεν, ἀντὶ τοῦ φυγεῖν ἐποίησε· σὺν κακαῖς μανίαις, ἦγουν κακῶς μαινομένην· καὶ νύμφην, ἦγουν γυναῖκα ἄνδρα ἔχουσαν, ἐκ τοῦ θαλάμου φυγεῖν ἐποίησεν, ἔτι θερμὴν λιποῦσαν τὴν τοῦ ἀνδρός αὐτῆς κοίτην. [Καὶ παρθένον πολλάκις ἐκμήνας, ἔτι νύμφην οὔσαν, ἐτάραξε, καὶ ἐκίνησεν, ὥστε καταλιπεῖν μὲν τοῦ ἰδίου ἀνδρός τὴν στρωμνὴν, ἐπ' ἄλλους δὲ τραπήναι.]

158. ΩΣ. Οὕτως ἐκεῖνος εἶπεν· ἐγὼ δὲ ἡ ταχεῖα εἰς τὸ πελθεσθαι τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἀψαμένη (τὸ γὰρ οἱ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ λαμβάνεται) ἔκλινα αὐτὸν ἐπὶ τῆς μαλακῆς στρωμνῆς, καὶ ταχέως ἐμαλακίζετο, καὶ ἡσύχως διελεγόμεθα μετὰ ἡδονῆς.

141. [ΧΡ. Καὶ ταχέως ἐμαλάχθημεν χρωτισθέντες ἐπ' ἀλήλοισι.]

142. ΧΩΣ. Καὶ ὡς ἂν σοι μὴ ἐπὶ πολὺ παρατεινομένους λόγους λέγουσα ἐνοχλοῖην, ᾧ φίλη σελήνη, ἐπράχθη τὰ μέγιστα, ἦγουν τὰ ⁴⁴⁾ τῆς μίξεως. [τὰ τῆς συνουσίας. Ἴσα δὲ ταῦτα φησιν, ὅτι ἐπιθυροῖζομε ἀδύ.] καὶ εἰς πόθον, ἀλλήλων δηλοῦσι, ἦλθομεν ἀμφοτέρω. καὶ οὐδὲν οὔτε ἐκεῖνος ἐμὸν ἐμέμψατο, ἦγουν ἐνεκάλεσε, μέχρι ἐχθές· τὸ πλησιον δὲ διὰ τοῦ ἐχθές θέλει. δηλοῦν· οὔτε ἐγὼ ἐκείνῳ ἐνεκάλεσα. ἀλλ' ἦλθεν εἰς ἐμὲ σήμερον ἢ τε τῆς Φιλίστας μήτηρ τῆς ἐμῆς γείτονος, καὶ ἡ τῆς Μελιζοῦς· ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος τὰ δύο ἄρθρα. καὶ ἐν ἄλλοις τοῦτο γίνεται πολλοῖς.

44) τῆς μίξεως] τῆς συνουσίας Vat. 4. 5.

147. ΣΑΜΕΡΟΝ. Σήμερον, ἡνίκα πρὸς τὸν οὐρανὸν ἔτρεχον αἱ ἵπποι τοῦ ἄρματος (δηλονότι τοῦ ἡλίου) φέρουσαι ἀπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ τὴν ἡμέραν τὴν βοδόπηχυν, ἤγουν τὴν λαμπράν, [καὶ] τὴν τερπνὴν, τουτέστι, κατὰ τὸν ὄρθρον, καὶ εἶπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ καὶ ὅτι ἄρα ὁ Δέλιφις ἔραται, ἀντὶ τοῦ ἐρᾶ, ἤγουν, ἔρωτί τινος κατέχεται, καὶ εἶτε γυναικὸς πόθος ἔχει αὐτόν, εἶτε καὶ ἀνδρός, οὐκ ἔφη, ὥστε εἰδέναι ἐμὲ ἀτρεκέας, ἀντὶ τοῦ ἀτρεκῶς, ἤγουν φανερώς. τοσουτον δὲ ἔφη, ὅτι αἶε, ἀντὶ τοῦ συνεχῶς, ἔπινεν οἶνον ἔρωτος. οἶνος δὲ ἔρωτος, ὃν πίνει τις μεμνημένος τῆς ἐρωμένης, ἢ τοῦ ἐρωμένου. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρωῶντες ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμένων πλείονας κυάθους ἐπιχειῖσθαι. 45) Καλλιμαχος Ἔγγει, καὶ πάλιν εἶπέ Διοκλῆος, οὐδ' Ἀχιλῶος τῶν ἱερῶν ἀισθάνεται κυάθων.

151. [ΤΟΣ. Σύνηθες ἦν τοῖς πίνουσι, σπονδὴν ὑπὲρ οὗ ἐρᾶ τις ποιεῖν.]

152. ΕΣ ΤΕΛΟΣ. Ἐπιβόηματικῶς ἀντὶ τοῦ τελευταίου, φῆχτο φεύγων, ἀντὶ τοῦ τρέχων ἀπῆλθε.

153. ΦΑΤΟ. Καὶ ἔφη στεφάνοις κοσμεῖν αὐτῷ τῷ ἐρωμένῳ δηλονότι, ἤγουν χάριν αὐτοῦ, ἐκεῖνα τὰ δώματα. ταῦτά μοι ἢ φίλη εἶπε, καὶ ἔστιν ἀληθὴς κατὰ ταῦτα. ὄντως γὰρ πρὸς ἐμὲ καὶ τρις καὶ τετράκις τῆς ἡμέρας ἤρχετο, καὶ εἰς τὸν οἶκόν μου πολλακίς ἐτίθει τὴν Δωρίδα ὄλπαν, ἴσως τὴν λήκνυθον, τὴν ἔχουσαν τὸ ἔλαιον, ᾧ ἐχρῶντο ἐν ταῖς παλαισταῖς. [ΠΤΚ. Πυκάζειν· δύο σημαίνει ἢ λέξις, τὸ καλλύνειν καὶ τὸ σκεπάζειν.]

156. ΟΛΠΑΝ. Ὀλπη κυρίως ἢ δερματίνη λήκνυθος, δι' ἧς ἔστιν 46) ὀπτῆσασθαι τὸ ἔλαιον. νῦν δὲ ἴσως τὴν χαλκὴν φησὶ λήκνυθον, διὰ τὸ Δωρίδα φάναι, ἀντὶ Κορινθίας. τὰ γὰρ Κορινθία χαλκώματα διαβεβύηται. [Τὸ ἀγγεῖον ἐλαιοδόχον. Ὀλπίς, οἶονεὶ ἐλαιοπίς, καὶ κατὰ συγκοπὴν ὀλπίς.]

158. [ΗΡ'. Ἐραστὴς γέγονεν ἄλλου· οὐκ ἐπ' ἀκριβείας δὲ εἶχεν εἰπεῖν, εἶτε γυνὴ εἶτε ἀνὴρ ἔστιν ὁ ἐρώμενος.] Ἠθικῶς ἐπαποροῦσά φησι· ἄρα οὐκ ἔχει τι ἄλλο τερπνόν, καὶ ἡμῶν ἐπιλέλησται;

159. ΦΙΑΤΡΟΙΣ. Τοῖς φαρμάκοις τοῖς εἰς φιλίαν κινουσί καταγοητεύσω. ἐὰν δὲ με ἔτι λυπήσῃ, νῆ τὰς μοίρας, τὴν τοῦ ἄθου κρούσει πύλην· τουτέστιν, ἀποθανεῖται. [ΑΡ. Ναί μοι

45) Καλλιμαχος] Est Callimachi Epigr. XXXI. F. Vrsinus, Virgil. Coll. Georg. I. 9. pro πάλιν reposuerat χάριν.

46) ὀπτῆσασθαι] Alberti vult ὀπιπέυσθαι, Iensius ὀπτῆσθαι. Vid. Hesych. Albert. H. p. 747.

τὰς μοίρας ἀράξει τὰς πύλας τοῦ Ἄιδου, τουτέστι τοῦ τάφου ἄτης γὰρ ὁ τάφος.]

161. ΤΟΙΑ. Τοιαῦτα κατὰ φάρμακά φημι καὶ αὐτοῦ φυλάσσειν ἐν κίστη, ἤγουν ἐν κιβωτίῳ, ὡς Δίσκοινα, ⁴⁷⁾ (πρὸς σελήνην τοῦτο λέγει,) παρὰ τοῦ ἱμοῦ φίλου τοῦ Ἀσσορίου ταιαῦτα μαθοῦσα. Ἀσσύριοι δὲ ἔθνος Περσικόν, ἀκριβὲς εἰς μαγείαν, μεταξὺ ὧν Τιγρίδος καὶ Εὐφράτου. μέχρι δὲ τούτων τῶν περὶ αὐτῶν Σαρδανάπαλος ἐξέτεινε τὰ ὄρια.

165. ΑΛΛΑ. Ἄλλὰ σὺ μὲν, ὡς σεβασμία σελήνη, χαίρουσα πρὸς Ὁμιανὸν τρέπε τὸ ἄρμα, ἤγουν πρὸς δύσιν. δοκεῖ γὰρ ἐπέχειν τὴν σελήνην διὰ τὰς μαγείας. ἐγὼ δὲ ὑπομεινῶ τὸν ἱμὸν πόνον, ὡς περ ἀνεδεξάμην αὐτόν. Χαίρει σελήνη λαμπρά. χαίρετε ἄλλοι ἀστέρες εὐκῆλοιοι — τὸ ἐξῆς· χαίρετε δὲ ἄλλοι ἀστέρες ἀκόλουθοι τῆς νυκτός τῆς εὐκῆλου, ἤγουν, τῆς ἡσυχίας, κατὰ τὴν ἀντυγα, [ἤγουν] ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ ἄρμα αὐτῆς. ἀπὸ τοῦ ἔκκλητος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ν, εὐκῆλος, ὃ χωρὶς μὲν τοῦ ν δασύνεται· ὅτε δὲ προσλάβῃ αὐτό, φιλοῦται.

166. ΝΥΚΤΟΣ. Ὅτι δὲ ἐπὶ ἄρματος ὀχεῖται ἡ νύξ ⁴⁸⁾ Εὐριπίδης· Ὡ νύξ ἱερά, ὡς μακρὸν ἱκευμα διώκεις ἀστροειδέα νῶτα διφρευούσα. ἀστέρες δὲ ὅτι ἐπιγενομένης τῆς νυκτός, φαίνονται οἱ ἀστέρες. ποιητικὸν δὲ τὸ τὴν νύκτα ἐπὶ ἄρματος ὀχεῖσθαι, καὶ παράγειν ἠνιοχοῦσθαι. [ΟΠ. τουτέστιν, ἀκολουθοῦντες τῇ νυκτὶ καὶ συμπαρεκόμενοι τῷ ἄρματι αὐτῆς. Ἀντυγα δὲ ἀπὸ μέρους τὸ ἄρμα φησί.]

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ. 3

1. ΚΩΜΑΣΣΩ. Τὸ πρόσωπον οὐκ ἔστι φανερόν τὸ προλογίζον. οἱ μὲν φασὶν αὐτὸν Θεόκριτον εἶναι, διὰ τὸ σιμὸν αὐτὸν καταφαίνεσθαι· οἱ δὲ Βάττον, αἰπόλον τινὰ, ὃν ἐν ἑτέρῳ εἰσάγει τῆς Ἀμαρυλλίδος ἐρωῶντα. ἀπρεπὲς γὰρ τὸν Θεόκριτον τῆς ἀγρώας ἐρᾶν, ὥστε καὶ ἐν ἀγρῷ διαγεῖν.

2. ΤΙΤΤΡΟΣ. Τούς ¹⁾ τράγους τιτύρους λέγουσι· νῦν δὲ ὄνομά ἐστιν αἰπόλου, κατὰ ἐμφέρειαν τοῦ χαρακτῆρος. Ἄλλως ὄνομα κύριον ὁ Πτυρος· τινὲς δὲ φασιν, ὅτι Σειληνός τις, οὗ

47) πρὸς σελήνην κ. τ. λ.] Hic locus in Vat. 5. sic legitur: παρὰ Ἀσσορίου τινός φησι τὰ φάρμακα μαμαθημένα. Δίσκοινα δὲ τὴν σελήνην φησί.

48) Εὐριπίδης] Est fragmentum Andromedae XXVIII. p. 422. Ed. Beck. Conf. Toup. ad Suidam v. ΑΙΘΗΡ.

1) τράγους] Antea legebatur ἀργούς, quod Reinesius correxit.

Σικελιώτης. ἄλλοι δὲ τοὺς τραγούς, ἕτεροι τοὺς σατύρους, ἔνιοι ὄνομα πόλεως Κρήτης· ἄλλοι δὲ τοὺς προσπόλους τῶν θεῶν, τινὲς δὲ καὶ κάλαμον. οὐκ ἔστι δὲ ἄλλο ἢ ὄνομα αἰπόλου τινός. "Ἄλλως. Κωμάσδω.] τὸ κωμάζειν λέγεται ἐπὶ τῶν κατὰ νύκτα εἰς τὰς ἐρωμένας ἀπερχομένων. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ "Ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν. [Μετὰ ᾠδῆς καὶ μετὰ κώμου συνδιάγω, ἀπέχομαι, φοιτῶ μετὰ ἀνέσεως.] Ἀπέρχομαι πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἀποπειρασόμενος αὐτῆς, δι' ᾠδῶν καὶ λόγων τῶν ἐπὶ τοῦτο συντεινόντων. Πτυρος δὲ, ὁ πίδηκος ὁ ²⁾ μικρὰν ἔχων οὐρανὸν· ἐνταῦθα δὲ ὄνομα κύριον.

3. **ΚΑΛΟΝ ΠΕΦΙΛΑΜΕΝΕ.** Ἦγουν διὰ τὸ κάλλος ἐμοὶ πεφιλημένε· ἢ τὸ καλὸν ἀντὶ τοῦ καλῶς, ἢ διὰ τὸ καλόν, ἤγουν διὰ τὸ καλὸς εἶναι, ἢ διὰ τὸ καλόν σε εἶναι πεφιλαμένε, ἢ καλῶς ἀγαπάμενε, ὃ ἔστιν, ἄξιε ἀγαπᾶσθαι· ἢ τὸ καλὸν ἀντὶ τοῦ λίαν, ἢ κατὰ τὴν ἀδιάβλητον φιλίαν. [ΚΑΛ. Ὀνομαστικὸν ἐπιβόημα, καὶ παρὰ τῷ Ὀμήρῳ τὸ ἐνύπνιον ἀντὶ τοῦ ἐνυπνίως.]

4. **ΚΡΑΝΑΝ.** Οὐκ ἔλαττον τῆς τροφῆς ὄνλησι τὰ θρέμματα τὸ πειν ³⁾ Ὀμηρος, πίομεν ἐκ βοτάνης. **ΕΝΟΡΧΑΝ.** Τὸν ὄρχεις μεγάλους ἔχοντα, τὸν τέλειον, ἢ ⁴⁾ ἡμιτομίαν. καὶ Ὀμηρος, Πεντήκοντα ὁ ἐνόρχα παρ' αὐτόθι.

5. **ΚΝΑΚΩΝΑ.** Τὸν κνήκου χροιάν ἔχοντα ἔκφυγε, ἵνα μὴ σε κερατίση. Ἄλλως. Κνάκωνα, τὸν λευκὸν τραγόν. ἀπὸ τῆς κνήκης τοῦ σπέρματος λευκοῦ ὄντος, ἢ λάγνον. **ΜΗ ΤΥ ΚΟΡΥΨΗ.** ⁵⁾ μὴ σε κερατίση. τὸ γὰρ κερατίζειν κορύπτειν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὡς συντρεχόντων ἀλλήλοις τῶν κριῶν, καὶ ⁶⁾ ταῖς κορυφαῖς πληττόντων καὶ ῥηγνυμένων. τὸ δὲ κορύψη οὐ περισπᾶται. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ ὁμοίως ἡμῖν οἱ Δωριεῖς προφέρουσι.

6. [ΧΑΡ. Χαρίεις ἐπὶ εἵδους· ⁷⁾ ὁ πεπαιδευμένος ὁ ἄστυα τινα λέγειν μετὰ χάριτος.]

7. **ΕΡΩΤΥΛΟΝ.** Τὸν ἐραστήν, τὸν ἐρωτικόν, ὑποκορι-

2) μικρὰν] μακρὰν Vat. 2.

3) Ὀμηρος] Iliad. XIII. 493. In scholiast. antea legebatur, πίομεν ἐκ βοτανῶν· sed quum Vat. 4. 5. exhibeant πίομεν ἐκ βοτάνης· locum sic, vt in Iliade legitur, restituumus.

4) ἡμιτομίαν] ἢ μὴ τομίαν scribit Desiderius Heraldus in Advers. I. VII.

5) μὴ σε κερατίση] Conf. Phavorin. v. ΚΟΡΥΨΗ.

6) ταῖς κορυφαῖς] Ita Vat. 3. 4. 5. Antea legebatur τὰς κορυφάς.

7) ὁ πεπαιδευμένος κ. τ. λ.] Haec sic scribenda videntur: ὁ πεπαιδευμένος ἄστυα τινα λέγειν —.

στικῶς, οὐχ, ὡς τινες, 8) κύριον. παροξύνονται δὲ τὰ τοιαῦτα πλὴν τοῦ 9) ὄξυλος καὶ τοῦ ἴτυλος. Παιδ' ὀλοφυρομένη ἴτυλον. οἶον ἔρωτύλος, Αἰσχύλος, Ἐρμύλος, Σιμύλος.

8. ΣΙΜΟΣ. Τινὲς διὰ τοῦ σιμοῦ τὸν Θεόκριτόν φασιν, ἔπει καὶ ἐν τοῖς Θαλυσίοις Σιμιγίδας ὠνόμασται· πλὴν οὐκ αἰπόλος ὁ Θεόκριτος, οὐδὲ Σιμιγίδας ἀπὸ τοῦ σιμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ Σιμίχου, πατρωνυμικόν. ΗΡΑ ΓΕ ΤΟΙ. ἡ ῥά σοι, ὦ νύμφη, σιμὸς φαίνομαι εἶναι ἀπὸ τοῦ πλησίον; ἤγουν συνιζηκυῖαν ἔχων τὴν βίνα καὶ προγένειος; ἤγουν, προμήκης τὴν γενειάδα; νύμφην δὲ λέγει αὐτήν, ὡς περικαλλῆ, καὶ νύμφαις ἔοικυῖαν. νύμφαι δὲ εἰσι τὰ ἐν γυναικείῳ σχήματι ἐν τοῖς ὄρεσι φαινόμενα δαιμόνια.

10. ΗΝΙ. Ἄντι τοῦ ἰδοῦ. δασύνεται δὲ καὶ ὀξύνεται τὸ ἦνι, καὶ παρ' Ἀττικοῖς οὕτω προφέρεται. ΤΗΝΩΘΕ. Ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου· ἐκεῖνος γὰρ ἦν, οἱ δὲ Δωριεῖς τὸ ἐκείνος τῆνός φασιν.

11. ΕΚΕΛΕΤ. Ἐκέλευσας ἦν, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς ἐκέλευ. ἡ κέλω λέγεται, τὸ προστάτω· ὁ παρατατικός, ἐκελόμην, ἐκέλου, καὶ Αἰολικῶς ἐκέλευ. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὴν οὐ εἰς εὐ τρέπουσιν. Ἄλλως. ἐφ' οὗ τόπου ἐκέλευες. κέλωμαι γὰρ ποιητικῶς τὸ κελεύω καὶ προστάτω· ἀφ' οὗ τὸ ἐκέλου καὶ ἐκέλευ.

12. ΘΑΣΑΙ. Θέασαι δὴ τὴν λύπην, ἥτις τὴν ψυχὴν μου ἀλγεῖν ποιεῖ. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὄρατῶν ἐπὶ τὰ νοούμενα. Ὅμηρος· Ὅσσομένος πατέρ' ἐσθλόν.

13. ΜΕΛΙΣΣΑ. Εὐχεται γενέσθαι μέλισσα, ἢ ἵνα κεντήσας ἀντοδυνήσῃ, ἢ ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν, 10) ἵν' εἰσελθῇ. μέλισσα δὲ, παρόσον ἐπὶ τῶν μῆλων ἰξάνει· μῆλα δὲ πάντα τὰ ἄκρα τῶν δένδρων. Ὅμηρος· Αὐτῆσιν εἰξῆσι, καὶ αὐτῶν εἰς ἀνθεσι μῆλων. Ἄλλως. Ἱστορία· 11) Ῥοϊκός τις Κνίδιος τὸ γένος ἐν Νίνῳ τῆ Ἀσσυρίων, ἰδὼν εὐφυνὲς τι δένδρον κεκλιμένον, καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου καταπίπτειν μέλλον, κάμαξιν ἐνστηρίξας, ἐπὶ πλέον μένειν ἐποίησεν. ἡ δὲ νύμφη θεασαμένη, χάριν

8) κύριον] κυρίως Vat. 5.

9) ὄξυλος] Antea legebatur ὄξυνος — ὀλοφυρομένην. Desuratum est ex Odys. XIX. 522. Correxuit Toupius. Adde Bastii Epist. crit. p. 243 sq.

10) ἵν'] Hanc particulam addit Toupius: ut clam infromittatur. In edit. Reiskii est: ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν εἰσελθῶν. Mox τὸ μῆλον Vat. 3. pro τῶν μῆλων.

11) Ῥοϊκός τις] Ex Charonte Lampsaceno idem narrat scholiast. Apollon. Rhod. II. 477. adde Tzetz. ad Lycophr. 480. quos citat Reinesius.

αὐτῷ ὁμολόγησεν. ἡλικιωτὶς γὰρ ἔφη εἶναι τοῦ φυτοῦ, καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν, εἴ τι ἂν ἐθέλη, αἰτεῖσθαι. ὁ δὲ τὴν συνουσίαν αὐτῆς ἤτησατο. ἡ δὲ ἔφη αὐτῷ· ὅτι τὸν καιρὸν τῆς μέξεως ἀφικνουμένη σοι μέλισσα ἐρεῖ. μήποτε οὖν τῆς ἱστορίας ταύτης μέμνηται ὁ Θεόκριτος, διὰ τὸ τὴν μέλισσαν διακονῆσαι πρὸς τοὺς ἔρωτας; ΠΤΕΡΙΣ δὲ εἶδος βοτάνης ὁμοίας πτερῶ στρουθοκαμήλου, ἀφ' ἧς καὶ στιβάδες ἐπὶ κλίνης ἐγένοντο τῶν ἀγροίκων διὰ τὴν μαλακότητα καὶ διὰ τὸ ἀποδιώκειν τῇ ὕσμῃ τοὺς ὄφεις. καλεῖται δὲ καὶ ¹²⁾ βληχρόν.

15. ΔΕΛΑΙΝΑΣ. Οὐκ ἀφ' ἱστορίας, ἀλλὰ διὰ τὸ ἄγριον. καὶ γὰρ Ἀχιλλεύς, Θέτιδος καὶ Πηλέως· ἀλλὰ διὰ τὸ ἄγριόν φησιν Ὅμηρος· γλαυκὴ δὲ σε τίκτε θάλασσα. Ἄλλως. Ὅντως λεαίνης μαζὸν ἐθήλαξε, καὶ ἐν τῷ δρυμῷ ἀνέτρεφεν αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ [ἡ Ἀφροδίτη.] τὸ ἄγριον αὐτοῦ καὶ ¹³⁾ δραστήριον διὰ τούτων θέλει δηλοῦν. ἄγριος δὲ λέγεται ὁ ἔρως καὶ ἀνημέρος, ἐπεὶ οὓς ἂν κατάσχη, ἀγρίους ποιεῖ καὶ ἀνημέρους.

17. ΚΑΤΑΣΜΥΧΩΝ. Σμύχω τὸ καλῶ, υ ψιλόν. Σμύχω δὲ τὸ καθαίρω, η, ἐξ οὗ σμῆγμα τὸ σαπώνιον. [ΑΧ. Ἄχρι τοῦ σκοποῦ πέμπω τὸ βέλος, καὶ ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν. καὶ καλεῖ με ἄχρις ὀστέων, καὶ καλεῖ με ἄχρις τὸ ὀστέον.]

18. ΠΟΘΩΡΩΣΑ. Ἦγουν, ὃ ἡ τὸ καλὸν ὀρωῶσα, τουτέστιν ὃ ἡ καλοὺς ἔχουσα ὀφθαλμοῦς. [Τουτέστιν ἡ βλέμμα ἔχουσα ἡμερον καὶ ἑλαρόν.] ΔΙΘΟΣ. Ἦγουν, σκληρὰ καὶ ἄτεγκτος, ἡ μονονουχὶ τοὺς ὀρωῶντας ἀπολιθοῦσα τῷ κάλλει, οἶον περὶ Γοργόνης λέγουσιν. ἡ λευκὴ ὄλη, οἶον ἄγαλμα μαρμαρίνον. ἐὰν δὲ γράφηται ΔΙΠΟΣ διὰ τοῦ π, ἔσται οὕτως· εἰς ἣν ὀλισθαίνουσι πολλοὶ διὰ τὸν ἔρωτα. ὀλισθηρὰ γὰρ τὰ λιπαρά. ἡ ἡ βλέπουσα λιπαρόν τι καὶ λευκόν· ὡς Ὅμηρος· λευκοί, ἀποστίλβοντες ἀλοιφῇ. ἡ σκληρὰ καὶ ἀδαμαντίνη, διὰ τὸ ἀνηλεές καὶ ἀνένδοτον. Ἄλλως. τὸ πᾶν λίθος] ἐπιρροητικῶς, ἀντὶ τοῦ διύλου· τουτέστι, σκληρὰ σφόδρα καὶ ἀμείλικτος.

21. ΤΙΛΑΙ. Τὸ ἐξῆς· ἦτοι κατατίλαι καὶ κατακόψαι με ποιήσεις εἰς λεπτὰ τὸν στέφανον. [Ἦγουν, διασπαράξαι.] στέφανοις ἐχρῶντο ἐν τοῖς συμποσίοις, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης, εὐεσηρίαν καὶ ἀφθονίαν αἰνιτιτόμενοι τροφῶν. στέψαι γὰρ τὸ πληρῶσαι παρ' Ὅμηρον· Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. Ἄλλως. ὁ νοῦς· ποιήσεις με αὐτίκα τίλαι εἰς λεπτὰ, ἦγουν διασπαράξαι, καὶ τεμῆν τὸν στέφανον, ὃν

12) βληχρόν] Reinesius legit βληχρον.

13) δραστήριον] ἀνημέρον Vat. 4.

χάριν σου, ὦ Ἀμαρύλλι φίλη, φυλάσσω, ἐμπλέξας αὐτὸν κάλυξι κισσοῦ, ἀντὶ τοῦ κορύμβοις, καὶ εὐώδεισι σέλινοις.

23. [ΚΑΛ. Κορύμβοις τριακονταφύλλοις.]

24. ΔΥΣΣΟΟΣ. Ὁ δυσκόλως σωζόμενος, ἢ ὁ δυσχερῶς διωκόμενος. λαοσσόος γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ, ἢ λαὸν διώκουσα, ἢ σώζουσα. δίσσοον γὰρ οἱ μὲν τὸν κακοδαίμονα, οἱ δὲ τὸν δυσχερῶς σωζόμενον, παρὰ τὸ σόος. καὶ Ὁμηρος· Ὁππῶς οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέονται Ἀχαιοί. [Ἄλλως ἀπὸ τοῦ δυσ τὸ κακόν, καὶ τοῦ σεύω τοῦ ὄρμαϊ.]

25. ΒΑΙΤΑΝ. Τὴν μηλωτήν, ἢ τὴν διφθέραν, φησί, ἀποδρίψας καὶ ἐκδυσάμενος, εἰς τὴν θάλασσαν [ἐκείθεν] ἀλουμαι, ὅ ἐστι, πηδήσω, ἢ ἐμαντὸν δίψω, ὅθεν ὁ ΟΛΠΙΣ ὁ ἀλιεύς ΣΚΟΠΙΑΖΕΤΑΙ, ἤγουν ἀπὸ μετεώρου τόπου σκοπεύει ἢ ἀγρεύει τοὺς θύννοους, τοὺς ἰχθύας. [Σκοπία ὁ ὑψηλὸς καὶ ἐπανεστηκὴς τόπος.] τὸ δὲ ὄλπις, ἀπὸ τοῦ λέπω, λοιπίς, καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ ο ὄλπις, ὁ τοὺς ἰεπιδατοὺς ἰχθύας ἀγρεύων, ἢ τοὺς ἔλλοπας. ἔστι δὲ πεποιημένον ὄνομα, ἢ κύριον τοῦ ἀλιέως. Ἄλλως. Ὀλπις, τὸ ὄνομα τοῦ ἀλιέως, παρὰ τὴν λεπίδα τῶν ἰχθύων, ἢ παρὰ τὴν τοῦ σώματος σχέσιν. ὄλπιν γὰρ φασὶ τὴν λήκυθον· ὡς εἶναι παρὰ τὴν σμικρότητα τὸ ὄνομα ἢ ὄλπις ὁ τοὺς ἔλλοπας ἀγρεύων, κατὰ διαφορὰν τῶν ἄλλων ἀλιέων. εἰσὶ γὰρ καὶ ἕτεροι, οἱ περὶ τὰ ὄστρεα ἀσχολούμενοι.

27. ΚΗΚΑ. Καὶ ἐὰν μὴ ἀποθάνω, φησί, ὅμως εὐφρανθήσῃ, ὅτι ἐξήριπα ἐμαυτὸν· ἢ τέως τὸ πρᾶγμα, ὅ σε τέρπει, γέγνηται.

28. ΕΓΝΩΝ. Ὁ νοῦς πρὸ ὀλίγου, ὅτε σημεῖον θέλοντός μου λαβεῖν, εἰ φιλεῖς, τὸ φύλλον, δι' οὗ ἢ φιλία δηλοῦται, ὑπὸ τῶν χειρῶν πληττόμενον, οὐκ ἀφήκε τὸν ψόφον.

29. ΟΥΔΕ ΤΟ ΤΗΛΕΦΙΛΟΝ ΠΟΤΕΜΑΞΑΤΟ ΤΟ ΠΛΑΓΑΓΗΜΑ. Ἐν ἄλλοις γράφεται καὶ οὕτω· Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν. τηλέφιλον δὲ ἔστι τὸ φύλλον τῆς μήκωνος. ἄλλοι δὲ βοτάνην ἑτέραν λέγουσιν εἶναι αὐτό. εἴτε δὲ τοῦτο, εἴτε ἐκεῖνό ἐστιν, ἀναλαμβάνεται παρὰ τῶν ἐρώντων τὸ τηλέφιλον, καὶ πληττόμενον εἰ ψόφον ἀπετέλει, ἐδίδον αὐτοῖς σημειοῦσθαι, ὅτι ἀντερῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων· εἰ δ' οὐκ ἀπετέλει, ὅτι μισοῦνται. εἴρηται δὲ τηλέφιλον κατὰ κοινωνίαν τοῦ τ πρὸς τὸ δ, οἶονεὶ δηλέφιλον τι ὄν, τὸ δηλοῦν τὸν φίλον. Ἄλλως· τὸ τηλέφιλον, ῥιζίον τι θαμνώδες· κάτωθεν δὲ ἀναβαίνει τρίκλωνον· τοὺς δὲ κλώνας ἔχει δραχμῆς μείζονας σπιθαμιαίας· τὰ δὲ φύλλα ἔοικε τῷ σπειρομένῳ λωτῷ· λοβὸν δὲ ἀφήσιν ἐλικοειδῆ· ἐν ᾧ τὸ σπέρμα, οὐ ἐπι-

χριομένου ὁ χρωὶς ξηαμάττεται, καὶ τύπους τινὰς λαμβάνει. οὐ μόνον δὲ ἐπὶ τὰς χεῖρας τὸ τηλέφιλον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὸν ὤμον τιθέντες, ἔσθ' ὅτε καὶ ἐπὶ τὸν πῆχυν, ἐπεπειρωῶντο τοῦ ψόφου. Ἄλλως. τινὲς τῶν ἐρωτικῶν τὸ τηλέφιλον ἐπὶ τὸν ὤμον τιθέντες, ἢ τὸν καρπὸν, ἐπικρούουσι καὶ ἐὰν μὲν ἐρυθρὸν γένηται, καλοῦντες αὐτὸ ῥόδιον, νομίζουσι ἀγαπᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἐρωμένων τοῦ χρωτὸς δ' ἐμπρησθέντος, ἢ ἐλκωθέντος, μισεῖσθαι πλατάγημα δὲ τὸ πλαταγώνιον. ποτε μὰ ἄξατο δὲ, ἤγουν προσήκατο ἕξ αὐτοῦ τυπτόμενον ψόφον.

30. ΠΛΑΧΕΙ. Τοὺς δακτύλους καλεῖ μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, καὶ φησι πρὸς τὸν πῆχυν ἐξεμαράνθη ψόφον μὴ ποιῆσαν ἢ τὸ ΑΤΤΩΣ οὕτως μὴδὲν ἀνύσαν παρὰ τῷ ἀπαλῷ πῆχει· ἀντὶ τοῦ τοῖς ἀπαλοῖς δακτύλοις.

31. ΑΓΡΟΙΩ. Ἄγροιά, ὄνομα κύριον. οὐδέπω γὰρ τὴν γραῖαν οὕτω φασίν. ἢ τὴν ἀγροικικὴν, τὴν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τρεφομένην. ΚΟΣΚΙΝΟΜΑΝΤΙΣ. Ἦγουν ἢ διὰ κοσκίνου μαντευομένη.

32. ΠΟΙΟΛΟΓΕΤΣΑ. Ἡ πρώην σταχυολογοῦσα, ἤγουν τοὺς στάχνας ἀναλεγόμενη. ποιὰν δὲ ἴσως τὸν πυρὸν κατ' ἐξοχίην, ἀφ' οὗ καὶ τὸν ἐνιαυτὸν ποιὰν ἐκάλεσαν. 14) ποιὸς γὰρ κυρίως ὁ πυρὸς. ἢ ἀπὸ τοῦ ποία ἢ βοτάνη. ἢ ἢ πρὶν καλάμην συλλέγουσα καὶ σταχυολογοῦσα. ΠΑΡΑΙΒΑΤΙΣ. Ἡ ὄνομα κύριον, ἢ ἢ ἐπομένη καὶ παρακολουθοῦσα τοῖς θερισταῖς, ἢ ἀκόλουθος.

35. ΕΡΙΘΑΚΙΣ. Ἦγουν, μισθώτρια, ἀπὸ τοῦ ἔριθος ὑποκοριστικῶς ἢ ὄνομα κύριον· ἔστι δὲ καὶ ὄρνεον, 15) ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα.

36. ΕΝΔΙΑΘΡΥΠΤΗ. Ἀπονοῆ, καὶ ἐμβλακεύη, σπαταλᾶς, τρυφᾶς.

37. ΑΛΛΕΤΑΙ. Δοκοῦσιν οἱ ὀφθαλμοί μου ὄψεσθαι τινα τῶν οἰκείων, ἂν ἄλλωνται. ὁ δεξιὸς μου ὀφθαλμὸς ἄλλεται καὶ πηδᾷ. ἀρὰ γε θεάσομαι αὐτήν;

38. ΑΙΣΕΤΜΑΙ. Ἐκνεύσας, τραχεῖς ὡς πρὸς τὴν πίνην, ἄσεῦμαι, Δωρικῶς, ἤγουν ἄσομαι, τὸ κοινῶς τραγωδήσω. ΠΟΤΙΑΗ. Καί με ἴσως ἂν προσίδη, ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἀδάμαντινή, ἤγουν, ἀπὸ λίθου ἀδάμαντος κατεσκευασμένη· ἀλλ' ἀνθρωπὸς ἔστι δηλονότι, συμπάθειαν δέξασθαι δυναμένη.

14) ποιὸς] ποιὰ γὰρ κυρίως ὁ πυρὸς, scribendum putat Schaefer. ad Schol. Apollon. Rhod. II. 470. Millies enim confusa e et ος. vid. not. ad Gregor. Cor. p. 413.

15) ἀφ'] ἐφ' in margine edit. Brubach.

40. **ΙΠΠΟΜΕΝΗΣ.** Ἱστορία. ὁ Ἄρειος Ἰσχυρομένης τῆς Σχοινέως Ἀταλάντης τῆς δρομαίας ἑρασθεῖς, Ἀφροδίτης συνεργούσης ἔδραμεν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. ἢ γὰρ ἔδει τὸν ἀγωνιζόμενον τῷ δρόμῳ ἠτηθέντα θνήσκειν, ἢ περιγεγόμενον δρόμῳ, καμβάνειν τὴν κόρην. ¹⁶⁾ ἔχων οὖν παρὰ τῆς θεᾶς μῆλα χρυσᾶ τοῦ τῶν Ἑσπερίδων κήπου, τῷ δρόμῳ ἔβόηπτεν ἕκαστον αὐτῶν. οὕτω δὲ ἀσχολουμένης τῆς κόρης ἐπὶ τῇ τῶν μῆλων συλλογῇ, ἐλείφθη. λαβὼν δὲ αὐτὴν γυναῖκα μετεμορφάσθη εἰς λέοντα, ἐν ἱερῷ τόπῳ συνελθὼν αὐτῇ. Ἄλλως. Ἀ δ' Ἀταλάντα] Δύο Ἀταλάνται εἰσὶν· ἢ μὲν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἢ δὲ ἐν Βοιωτίᾳ, ἢ Σχοινέως θυγάτηρ. ἢ μὲν οὖν Ἀρκαδικὴ Ἀταλάντη τοξότις ἦν δεινὴ· ἢ δὲ Βοιωτικὴ δρομαία οὖσα προέθετο τὸν γάμον αὐτῆς, εἴ τις νικήσει αὐτὴν δρόμῳ, λαβεῖν αὐτήν. καὶ πολλοὺς θελήσαντας νικήσασα ἀνεῖλεν. Ἰππομένης οὖν συνεργὸν ἔχων τὴν Ἀφροδίτην, καὶ λαβὼν παρ' αὐτῆς μῆλα χρυσᾶ, καὶ περιγεγόμενος ¹⁷⁾ τῷ δρόμῳ, ἔβόηπτεν ἕκαστον αὐτῶν εἰς τοῦπίσω. ἢ δὲ εὐθέως περὶ τὸν ἡμέρον τῶν μῆλων ἐγένετο, καὶ ἐλείφθη. ὁ δὲ δι' αὐτῶν ἐνίκησε, καὶ γυναῖκα αὐτὴν ἔλαβεν.

42. **ΩΣ.** Τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ εὐθέως. καὶ Ὅμηρος Ὡς ἔδεν, ὡς μιν μᾶλλον ἔδεν χόλος. οἱ δὲ οὕτως ὄντως ὡς εἶδε τὰ μῆλα, λίαν ἐμάνη· ἐπίτασιν γὰρ ἔχει τὸ ὡς ἐπ' αὐτοῖς. **ΩΣ Εἰς ΒΑΘΥΝ ΕΡΩΤΑ** αὐτῶν, δηλονότι τῶν μῆλων, **ΑΛΛΕΤΟ**, ἀντὶ τοῦ ἤλατο, τουτέστιν, ἐνέπεσε. **ΒΑΘΥΝ** δὲ λέγει τὸν ἔρωτα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, ἥτοι δασείας.

43. **ΜΕΛΑΜΠΟΤΣ.** Ἱστορία. Νηλεὺς ὁ Τυροῦς ἔχων θυγατέρα οὐκ ἐδίδου αὐτὴν τινὶ γυναῖκα, εἰ μὴ τῷ συντιθεμένῳ ἀγαγεῖν αὐτῷ τὰς Ἰφίκλου βοῦς ἐκ Φυλάκης. Βίαι δὲ ὁ Μελάμποδος ἀδελφὸς ἦρα αὐτῆς σφόδρα. Μελάμπους δὲ θέλων τῷ οἰκείῳ ἀδελφῷ Βίαντι τὴν κόρην δοῦναι, τὸν κίνδυνον ὑπέστη. συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν βουκόλων τοῦ Ἰφίκλου ἐδεσμεύθη, ἥτοι ἐν φυλακῇ ἐβλήθη. μέλλοντος δὲ τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ ἦν, πίπτειν, μάντις ὦν προεμήνυσεν. ¹⁸⁾ ἐν ᾧ καταπληχθεὶς ὁ Ἰφίκλος ἔλυσε, καὶ ἤρατο αὐτὸν ὡς μάντιν, πῶς ἂν παῖδας ποιήσῃ· ἄτεκνος γὰρ ἦν ἐκ τοιαύτης αἰτίας. ἐκτίμνοντι ποτε τῷ πατρὶ Φυλάκῳ δένδρον, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα Φυλάκη ἐκαλεῖτο, ὁ Ἰφίκλος παῖς ὦν παρειστήκει· ὃν ἐκπλήξαι

16) ἔχων κ. τ. λ.] Haec sic leguntur in Vat. 4. μῆλα χρυσᾶ λαβὼν παρ' Ἀφροδίτης ἐκ τῶν Ἑσπερίδων κήπων.

17) τῷ δρόμῳ] ἐκ τοῦ δρόμου Vat. 2. 3.

18) ἐν ᾧ] Nonne ἐφ' ᾧ? [ἐν prorsus delectam, ut natum e syllaba praegressa. G. H. S.]

θέλων ὁ πατήρ, ἦν εἶχε μάχαιραν, εἰς τὸ πλησίον δένδρον ἐμπήξαι ὤρμησε, καὶ συνέβη ἐπενεγκεῖν αὐτὴν τοῖς μορφαῖς τοῦ παιδός. ἐπεὶ δὲ ἄγονος ἐκ τοιαύτης αἰτίας ἦν ὁ Ἰφικλος, ὁ Μελάμπους ἀνερευνήσας εὗρε τὴν μάχαιραν, καὶ ἐκέλευσε τὸν Ἰφικλον ἀποξέσαντα ^{18a)} τὸν ἰὸν αὐτῆς πίνειν· καὶ οὕτως αὐτὸν πατέρα παιδῶν ποιήσας ἔλαβε τὰς βοῦς, καὶ τῷ Νηλεΐ ταύτας ¹⁹⁾ δίδωσι, καὶ διὰ τούτων τῷ ἀδελφῷ Βιάντι τὸν τῆς Πειροῦς γάμον περιποιήσατο. Μελάμπους δὲ ἐκλήθη, ὅτι γεννηθεὶς ἐξετέθη παρὰ τῆς μητρὸς Ροδόπης ἐν ὑψηλῷ τόπῳ. παντὸς δὲ τοῦ σώματος σκεπομένου, μόνους ἦν γυμνὸς τοὺς πόδας, καὶ ἐξεκαύθη ὑπὸ τοῦ ἡλίου. ὅθεν καὶ Μελάμπους ἐκλήθη.

45. ΑΛΦΕΣΙΒΟΙΑΣ. Αἰόλου, τοῦ Ἑλληνος, Σαλμωνεύς, ἐξ οὗ Τυρώ· ἐξ ἧς καὶ ²⁰⁾ Κρηθίως Νηλεύς· ἐξ οὗ Πειρώ· ἐξ ἧς Ἀλφειβοία. Ἄλλως. ΤΑΝ ΑΓΕΛΑΝ Χ' Ω ΜΑΝΤΙΣ] ὁ νοῦς καὶ ὁ μάντις ὁ Μελάμπους τὴν ἀγέλην τῶν βοῶν τοῦ Ἰφικλου ἦγεν, ἀντὶ τοῦ ἦγαγεν, ἀπὸ τοῦ Ὄθρου εἰς τὴν Πύλον. ἔστι δὲ Ὄθρος ὄρος Θεσσαλίας, ἐν ᾧ πόλις ἦν Φυλάκη, ἧς ἦρχεν ὁ Ἰφικλος, οὗ ἦσαν οἱ βόες. ἡ δὲ Πειρῶ ἡ χαρίτων πλήρης, ἡ μήτηρ τῆς περιττῆς τὴν φρόνησιν Ἀλφειβοίας ἐκλήθη, ἦγουν, ἀνεπαύσατο, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Βιάντος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μελάμποδος.

46. ΤΑΝ. Ὁ νοῦς τὴν δὲ περικαλλῆ Ἀφροδίτην ὁ Ἄδωνις πρόβατα βόσκων ἐν τοῖς ὄρεσι, οὐχ οὕτως ἐπιπολῶ ἦγαγε μανίας ἐρωτικῆς, ὥστε οὐδὲ ἀποθανόντα αὐτὸν χωρὶς τοῦ μαζοῦ αὐτῆς τίθησιν;

47. [ΩΔ. Ὁ Ἄρης ἦρα τῆς Ἀφροδίτης, ἡ δὲ Ἀφροδίτη ἦρα τοῦ Ἀδάμιδος, διὸ τὸν μὲν Ἄρην ἀπεστρέφετο, τὸν δὲ Ἀδάμιδα ἐφίλει. ὁ γνοὺς ὁ Ἄρης καὶ λογισάμενος, εἰ ἀποκτείνων τοῦτον ἔξει τὴν Ἀφροδίτην ἐρωῶσα, αὐτὸν ἀπέκτεινεν ἐν κυνηγεσίῳ χοῖρος γενόμενος.]

48. ΘΘΙΜΕΝΟΝ. Ὡς οὐδὲ τελετήσαντα τὸν Ἄδωνιν τοῦ ἰδίου ἐαυτῆς μαστοῦ χωρίζει, ἀλλ' αἰεὶ αὐτῷ καὶ τελετήσαντι συμπάρεσι. δοκεῖ δὲ ὁ Ἄδωνις μῆνας ἕξ παρὰ Περσεφόνῃ ποιεῖν, ὡς καὶ παρ' Ἀφροδίτῃ ἀνευ τοῦ συγκα-

18a) τὸν ἰὸν] Simili modo sanatus est Telephus. Conf. Ovid. Trist. I, 1, 100. 2, 19. Pont. II, 2, 26. Horat. Epod. 17, 8. Hygin. fab. 101.

19) δίδωσι καὶ διὰ] δούε διὰ Vat. 5. Paulo post pro ὅθεν καὶ est καὶ διὰ τούτο in Cdd. Vat. 3. 4. 5.

20) Κρηθίως] Sic cod. Laur. 46. vulgo Κρηθίως. Corregit etiam Tourneau. Paulo post pro Πύλον est πόλιν in Vat. 2.

θεύδειν καὶ προστερονίζεσθαι.²¹⁾ λέγουσι δὲ περὶ τοῦ Ἀδώνιδος, ὅτι καὶ ἀποθανὼν ἕξ μῆνας ἐποίησεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Περσεφόνης. τοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον τοιοῦτόν ἐστιν ἀληθῶς ὅτι ὁ Ἀδωνίς, ἤγουν ὁ σίτος ὁ σπειρόμενος, ἕξ μῆνας ἐν τῇ γῇ ποιεῖ ἀπὸ τῆς σποράς, καὶ ἕξ μῆνας ἔχει αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη, τουτέστιν, ἡ εὐκρασία τοῦ αἴρος. καὶ ἐκτότε λαμβάνουσιν αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι.

49. ΑΤΡΟΠΟΝ, ἀμετακίνητον, αἰώνιον καθεύδων ὕπνον. Ἱστορία. φασὶ γὰρ, ὡς τοῦ Ἐνδυμίωνος ἠράσθη ἡ Σελήνη, καὶ κατὰ τὸ ὄρος τὸ Λάτμιον τῆς Καρίας κνηγετοῦντι ἐμίγη. καὶ ἀλληγοροῦσιν, ὡς φιλοκύνητος ὢν τῇ Σελήνῃ συνεδήρα νυκτὶς, ἡμέρας δὲ ὕπνωσεν. Ἄλλως. Τοῦ Ἐνδυμίωνος ἠράσθη ἡ Σελήνη ἢν δὲ οὗτος κατὰ τὸ Λάτμιον ὄρος τῆς Καρίας. φιλοκύνητος δὲ ὢν ἡμέρας ὕπνωσεν, κατὰ δὲ τὰς νύκτας, λαμπούσης τῆς Σελήνης, ἐξίμει πρὸς θήρας, ἤγουν ἐθήρευε, διὰ τὸ τὰ θηρία κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἐξίεναι. μακαρίζω, φησὶ, διὰ τὸ ἐκείνου μὲν φιλεῖσθαι ὑπὸ Σελήνης, ἐμὲ δὲ μισεῖσθαι. Ἄλλως. Ἐνδυμίων, φασὶ, παρὰ τοῖς θεοῖς διατρίβων ἠράσθη Ἥρας ἐφ' ᾧ χαλεπήνας ὁ Ζεὺς ἐποίησε καθεύδειν διὰ παντός²²⁾ ἀθάνατον. τὸ δὲ ἄντρον, ἐν ᾧ ἐκάθειδεν, ἐν Λάτμῳ τῆς Καρίας ἦν.

50. ΙΑΣΙΩΝΑ. Ἱστορία. Ἰασίων ὁ Κρής, Κρήτης βασιλεὺς, υἱὸς ἦν Μίνως, καὶ Φρονίας νύμφης. τούτῳ ἐν λειμῶνι κοιμωμένῳ ἡ Δημήτηρ συνῆλθε, καὶ ἔτεκε τὸν Πλούτωνα.

51. ΒΕΒΛΑΟΙ. Τουτέστιν ἀνάξιοι τῶν μυστηρίων τοῦ ἔρωτος, δηλονότι ἀμύητοι, ἀμυστηριαστοὶ, μυστήρια μὴ ἔχοντες. παρεμφαίνει δὲ²³⁾ μυστικὸν τὸν ἔρωτα Ἰασίωνος καὶ Δημήτερος.

52. ΤΙΝ. Σοὶ δὲ οὐ φροντὶς ἐστὶ, τούτου δηλονότι. μέλει μοι τοῦδε, καὶ μέλει μου. τότε ποιητικῶς, ἀφ' οὗ σημασιόμενου καὶ πρώτου ἔχει πρόσωπον, καὶ δεύτερον, ὡς ἐν τούτοις. Οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον²⁴⁾ μέλω, ὅσσον ἔρωτι. ἐπὶ δὲ τοῦ προτέρου σημασιόμενου, οὔτε πρώτου ἔχει πρόσω-

21) λέγουσι] λέγει Vat. 3. 4. 5. Initio huius male Reisk. διον pro ιδιον. Monuit Schaefer. in Epimetro II. ad Aristoph. Plut. p. XXXVII.

22) ἀθάνατον] Vulgo ἀθάνατα. Correxuit Toupnius. Conf. Schol. Apollon. Rhod. IV. 57.

23) μυστικόν] μυστηριακόν Vat. 3.

24) μέλω] μέλος Vat. 2. Versiculus est pars Epigrammatis, quod repetit Toupnius.

πον, οὔτε δεύτερον ὡς τὸ δεῖ, τὸ σημαῖνον τὸ πρόπει. τὸ γὰρ σημαῖνον τὸ λείπεται ἔχει πρῶτον πρόσωπον, τὸ δέω.

52. [ΚΕΦΑΛΑΝ. Νικάνδρος. Κεφαλάν, ὡς ἡμέραν. Πολλὰ γὰρ σώζεται παρὰ Συδρακουσίους.]

54. ΒΡΟΧΘΟΙΟ. Βρόχθος λέγεται ²⁵⁾ τὸ ἐπίλακκον μέρος, τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποιὸν ἤχον ἀποτελοῦν. ἤγουν ὅπως τοῦτο σοι γλυκύ, ὡς κατὰ βρόχθου μέλι γένηται, τουτέστι τοῦ φάρυγγος.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ. 4

5. ΗΡΑ. Ἦπον ὄντως αὐτὰς λάθρα κατὰ τὰ πρὸς ἐσπέραν ἀμέλγεις; τῷ γὰρ ψε οἱ Δωριεῖς ἀντὶ τοῦ σφε χρῶνται. εἰώθασι γὰρ οἱ νομεῖς μετὰ τὸ τοῦς δεσπότας ἀμέλξει τὸ γάλα, ὕστερον καὶ αὐτοὶ λάθρα ἀμέλγειν.

4. ΑΛΛ. Οὐδαμῶς δηλονότι, ὅτι ὁ γέρων ὑποβάλλει τὰ μοσχία. οὗτος δὲ τάχα ἂν εἴη πατήρ τοῦ Αἰγῶνος. πῶς, φησί, δύναμαι λάθρα ἀμέλγειν, ὅπου γεῖ ὁ πατήρ τοῦ Αἰγῶνος ὑποβάλλει τὰ ἴδια;

5. ΑΥΤΟΣ. Ὁ δὲ βουκόλος; φησὶν, Αἰγῶν, εἰς ποίαν χώραν ᾤχετο, ἀφανῆς γενόμενος ἤδη;

6. ΑΛΦΕΟΝ. Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὴν Ὀλυμπίαν παραρῶν γὰρ ἐκείσε ὁ Ἀλφειός. οὐκ ἀναγέγραπται δὲ ὁ Αἰγῶν νενικηκῶς Ὀλύμπια. ΜΙΔ. Τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνά φησιν, ὃν καὶ Ἀριστοτέλης πολυφάγον φησί λέγει δὲ αὐτὸν εἶναι καὶ ἀνδρείον. κατεβρώθη δὲ οὗτος ὑπὸ θηρίων, ἣ κυνῶν ἑλθῶν γὰρ εἰς ὄρος, καὶ εὐρών τινας δένδρον σχίζοντας, σφήνα δὲ βαλόντας ἐν μέσῳ τοῦ ξύλου, θέλων αὐτὸς ἐκβαλεῖν τὸν σφήνα, ἐκράτηθη ἐκεῖ, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε.

7. ΠΟΚΑ. Καὶ πότε ἐκεῖνος ἔλαιον ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ εἶδεν; ἀπὸ τοῦ ἔλαιου τὸν ἀγῶνα θέλει δηλοῦν. ἢ ἔλαιον, ᾧ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀλείφονται. ἢ ἔλαιον τὸ ἀγριέλαιον, ὃ ἐστὶ κότινον, ᾧ οἱ νικήσαντες στεφανοῦνται. Ἄλλως. καὶ πότε ἐκεῖνος ἔλαιον ἐχρήσατο, ᾧ κατὰ τὰ γυμνάσια ἀλείφονται. ἤμιστα γὰρ οἱ ἀγροῖκοι ἔλαιον χρῶνται. οὐχ, ὡς τινες ἀναγινώσκουσιν, ἔλαιον, ὡς ἀραιὸν ἵνα σημαῖνη τὸ ἀγριέλαιον, ἐξ οὗ ὀλυμπιακὸς στέφανος σύγκειται. ἀγνοοῦσι δὲ, ὅτι οὗτος ἐκ τῆς καλλιστοῦς ἢ καλλιστεφάνου ἔλαιας γενόμενος δίδοται, ²⁾ ἤτις ἀπέχει σταδίων ὀκτώ, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης.

25) τὸ ἐπίλακκον μέρος] *pars illa concava, quae collo subiacet. Latini vocant iugulum: Graeci antiquiores σφαγῆν. vid. Tourp. in Appendic. — Mox pro ἤγουν in Vat. 3. ἄλλως.*

2) ἤτις] ἤτις Ἐλίσης, aut Ἐλίssonτος, aut Ἀλφειοῦ ἀπέχει etc. supplet Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 135.

8. ΒΙΗΝ. Κατὰ τὴν βίαν καὶ τὸ κράτος, ἤγουν τὴν ἰσχύν, ἐκ παρακλήλου. ΕΡΙΣΔΕΝ²⁾ καὶ ἰσοῦσθαι. Ἄλλως. βίην καὶ κάλλος, ὃ καὶ κάλλιον, ἵνα μὴ διςσολογήσῃ, βίην καὶ κράτος λέγων.

9. ΚΗΜ'. Καὶ ἐμέ, ἔφη ἡ μήτηρ μου, τοῦ Πολυδεύκεος εἶναι ἀμεινονα κατὰ τὴν ἰσχύν. Ἄλλως. τοῦτο ἀμφίβολον, ἢ τὸν Αἴγωνα ἔφη κρείττονα τοῦ Πολυδεύκεος, ἢ ἐμέ· τὸ γὰρ, κἢμ' ἔφαθ'. δύναται εἶναι καὶ ἐμοὶ ἔφη.

10. ΣΚΑΠΙΑΝΑΝ. Σκαπάνη ἐστὶ δίκελλα, σκαφίον, τὸ κοινῶς λεγόμενον τζάπιον, ὃ οἱ Ἄττικοὶ ἄμην. χρωῖνται δὲ αὐτῷ πάντες μὲν οἱ ἀθληταί, μάλιστα δὲ οἱ πυκταί. Ἄλλως. Σκαπάναν, ἤγουν δίκελλαν, ἢ λισγάριον, ἢ σκαφίον, ὃ οἱ Ἄττικοὶ ἄμην λέγουσιν. οἱ γὰρ γυμνασταὶ τούτοις ἐχρῶντο ὑπὲρ γυμνασίας, τῇ σκαπάνῃ σκαπτοντες καὶ τὰ ἄνω μέρη [τοῦ σώματος]³⁾ ἀναβρώννυντες. ΜΑΛΑ. Μήλα, τὰ πρόβατα, τὰ θρέμματα ἐκ δὲ τούτου τὰ κρέατα τούτων φησίν, ἵνα ἔχη κρεοφαγεῖν. ἢ μάλα ἐνταῦθα τὸν καρπὸν τῶν μῆλων λέγει καθὰ καὶ Μίλων φοιᾶν ἔχων ἠγωνίζετο. μήλα δὲ τὰ θρέμματα λέγονται, καὶ τὰ τούτων κρέατα. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι βοελοῖς ἐχρῶντο κρέασιν. ὅτι δὲ μήλα οὐ μόνον τὰ πρόβατα, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ θρέμματα, λέγει Ὅμηρος Ἀνθρώπους δὲ ἔπαυσεν ἐπὶ χθονί, μήλα δὲ κήθει. τὸ δὲ ΤΟΤΤΩΘΕ ἀντὶ τοῦ ἐντεῦθεν.

11. ΠΕΙΣΑΙ. Διεγείραι ἂν ὁ Μίλων καὶ τοὺς λύκους τάχιστα μαινέσθαι. τὸ λυσσᾶν ἴδιον τῶν κυνῶν. ἀλλ' ἴσως λέγει, ὅτι πείσειεν ἂν καὶ τοὺς λύκους τὸ παρὰ τὴν συνήθειαν ὑπομῆναι ἢ ὅτι καὶ τοὺς λύκους ἐκμήνῃ ἂν ὁ Μίλων, ὅπου καὶ τὸν Αἴγωνα τὸν ἀγροῖκον ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἀποδύσασθαι ἠνάγκασε.

12. ΔΑΜΑΛΑΙ. Αἱ δαμάλαι δὲ αὐτὸν ἐνταῦθα βοῶσαι ζητοῦσι. δαμάλαι, αἱ νταὶ βόες, αἱ εἰς τὸ δαμασθῆναι ἐπιτήδεια.

14. ΟΥΚΕΤΙ. Οὐδαμῶς θέλουσι βόσκεισθαι, δηλονότι ζητοῦσαι τὸν Αἴγωνα.

15. ΠΟΡΤΙΟΣ. Πόρτιας τὰς ἀκμαζούσας βοῦς, ἐφ' ἧς οἶόν τε τοὺς ταύρους στείχεσθαι, ἤγουν πορευέσθαι. ἢ τὰς ἐν τῷ πόρῳ, τουτέστιν ἐν τῇ ὁδῷ ἰούσας.

16. ΠΡΩΚΑΣ. Τὴν σταγὸνα τῆς δρόσου πρῶκα λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ πρῶϊ πέμπεσθαι. καὶ⁴⁾ Καλλιμαχος· Ὡσκειν

2) καὶ ἀντὶ τοῦ Vat. 1. 2.

3) ἀναβρώννυντες] ἀναδύοντες Vat. 3. 4. 5.

4) Καλλιμαχος] Toupio hic locus ita restituendus atque in ordinem redigendus videtur: καὶ Καλλιμαχος· Ὡσκειν

ἐκαίῃαι πρῶτες ἔραζε πεισοῦσαι, προίκιον ἐνδυκίως εἶδαρ ἔων.
[Πρῶξ ἢ πρῶϊνή δρόσος διὰ τοῦ ὠμεγάλου. πρῶξ δὲ ἢ ἔλαφος,
5) διὰ τοῦ ὀ μικροῦ.]

17. ΔΑΝ. Μὰ τὴν γῆν· ἄλλοτε μὲν αὐτὴν περὶ τὸν Αἴ-
σαρον βόσκω. ΑἴΣΑΡΟΣ ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως τῶν
Κροτωνιατῶν ῥέων εἰς τὴν θάλασσαν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλος ποτα-
μὸς· Σικελίας Αἴσαρος.

18. ΚΩΜΤΘΑ. Κώμυς, ἢ δέσμη, ἦτοι τὸ δεσμάτιον.
[ὡς] 6) Κρατίνος· Ὁ δὲ μετ' εὐδήμον τρέχων κώμυθος τὴν λοι-
πὴν ἔχει τῷ στεφάνῳ. ἢ κώμυς, δέσμη χόρτου ἱκανὴ εἰς τρο-
φήν. κώμυς, κώμυθος, ὡς κόρυς κόρυθος.

19. ΣΚΑΙΡΕΙ Σκαίρειν κρυῖως τὸ σκιρτῶν· ἀφ' οὗ καὶ
σκάρος· νῦν δὲ τὸ νέμεσθαι· ἔνθα καὶ σκαρθμὸς παρὰ 7) Ἀρά-
τω. ΔΑΤΤΜΝΟΝ. Ὄρος Κρότωνος. ΒΑΘΥΣΚΙΟΝ δὲ τὸ
ἄγαν σύνδενδρον. Ἄλλως. Σκαίρει, σκιρτᾷ, ἀναστρέφεται·
ἀπὸ τῆς ἀναστροφῆς δὲ τὴν νομὴν θέλει δηλοῦν· περὶ τὸ Λά-
τυμνον τὸ ὑπὸ συνεχῶν δένδρων συσκιαζόμενον· ταῦτο γὰρ τὸ
βαθύσκιον. τὸ δὲ Λάτυμνόν τινες ὄρος τῆς Λακωνικῆς φασίν.

20. ΠΥΡΡΙΧΟΣ. Ἀπὸ τοῦ πυρρόος, πυρρόγιχος κατὰ πα-
ραγωγὴν. τινὲς παροξυτόνως λέγουσι πυρρόγιχος. ἔστιν οὖν ὑπο-
κοριστικὸν αἰολικῶς. τὸ γὰρ καθ' ἡμᾶς πυρρόγιχος, ὀσκάριος.
τινὲς δὲ τὸν πυρρόγιχον ἡπειρωτικὸν ἤκουσαν ἀπὸ Πύρρον τοῦ
ἐκεῖ βασιλεύσαντος. δοκοῦσι δὲ οἱ βόες ἐκεῖνοι λείψανον εἶναι
τῶν Γηρουσιῶν. [τῶν Λαμπριαδῶν δηλονότι.] ἦν δὲ καὶ Πύρ-
ρος ποιητῆς Ἐρυθραῖος, ὡς φησιν 8) Λυγγεύς. ἢ πυρρόγιχος

— Ὡς νῦν ἐκείναι

Πρῶτες ἔραζε πείσωσιν. —

καί,

προίκιος ἐνδυκίως πρῶϊον εἶδαρ ἔδων.

Bina loca hic proponit Scholiastes: quorum prior legitur apud
Callimach. in Apoll. 41. posterior non legitur nisi apud no-
strum Scholiastam. Conf. Callimach. ed. Ernest. p. 366. Al-
terum fragmentum Heinsius (Lect. Theocr. p. 321.) ita legit:
πρῶϊον ἐνδυκίως εἶδαρ ἔδων τρέφεται. Aliter et infeliciter Ca-
saubonus (Lect. Theocr. p. 249. p. 73, Reisk.). In Vat. 3. 5.
ἐκτραζε πεισον. Mox indicatως ὑδωρ ἔδων Vat. 5. ἐκδηκίως Ven.

5) διὰ τοῦ ὀ] Haec addidit Toup. quae coniectura codicis Par.
2758. auctoritate confirmatur. vid. Bast. ad Gregor. p. 36.

6) Κρατίνος] Locus Cratini ita legendus et disponendus est:

— Ὁ δὲ μετ' ΕΤΟΔΜΙΟΥ τρέχων

Κώμυθος. —

Cetera non expedito. Toup.

7) Ἀράτω] Phaenom. v. 281.

8) Λυγγεύς] Toupius Λυγγεύς, vt intelligatur Lynceus, Samius,
grammaticus satis nobilis, quem passim laudat Athenaeus.

κατά τινας, ὁ εὐκίνητος, ἀπὸ τοῦ πυρὸς εὐκινήτου ὄντος, ἢ τὸν πυρὸν κατὰ τὴν χροίαν.

21. ΛΑΜΠΡΙΑΔΑ. Ὁ τῶν Λαμπριάδων δῆμος, ἀπὸ τινος Λαμπρίου. ὡς δυσμενῶς ἔχων ὁ Βάττος πρὸς τοὺς φυλῆτας τοῦ Λαμπριάδου φησὶν εἶθε, ὅταν θύωσι τῇ Ἥρᾳ καὶ κρέα νέμονται οἱ δημόται τοῦ Λαμπριάδου, τοιοῦτον λαχόντες θύσαιεν, ἵνα μὴ προσδεχθῇ αὐτῶν ἡ θυσία ὑπὸ τῆς θεοῦ δηλονότι, καὶ ζημιωθῇ ὁ δῆμος.

22. ΔΑΜΟΣ. Ἡ ὁ ταῦρος, ὁ τοῦ Λαμπριάδου δηλονότι, ὡς κακοῦ ὄντος τούτου τοῦ δήμου· ἢ ὁ Λάμπριος, ἐξ οὗ ὠνόμασθη ὁ δῆμος. Ἄλλως. Κακοχράσμων γὰρ ὁ ταῦρος] ἢ ὁ δῆμος· ἀντὶ τοῦ κακὸς εἰς τὸ χρησθαι αὐτῷ τινά. ἦν γὰρ τάχα κεράστης. ἢ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν λεπτόν, δηλονότι τὸν ταῦρον· ἢ λειπόσαρκος καὶ ὁ ταῦρος ὁ πυρρὸς· εἶθε τοιόνδε λάχοιεν οἱ δημόται τοῦ Λαμπριάδου, ἤγουν, οἱ ἀπὸ τοῦ Λαμπριάδου καταγόμενοι, ὅτε θύουσι τῇ Ἥρᾳ, ἵνα δηλονότι μὴ προσδεχθῇ αὐτῶν ἡ θυσία ὑπὸ τῶν φυλετῶν, καὶ ζημιωθῶσιν.

23. ΕΣ ΤΟ ΜΑΛΙΜΝΟΝ. Τὰς εἰς θάλασσαν ἑστομωμένας λίμνας οὕτω φασί. τοῦτο δὲ ἦν στόμα λίμνης περὶ τὴν Κρότωνα. καὶ τὸ ἐν Τροίᾳ δὲ στόμα λίμνης. πιθανῶς δὲ τοῦτο ὠνόμασται. ΦΥΣΚΩ, μέρη δηλονότι. ὄνομα δὲ ὄρους ὁ Φύσκος. τοῦτο δὲ λέγει, ὡς τοῦ Φύσκου ὄρους νομᾶς ἐπιτηδείας τοῖς βουσίην ἔχοντος.

24. ΝΗΑΙΘΟΣ ποταμὸς Κρότωνος. ὠνόμασται δὲ παρόσον ἐν αὐτῷ νῆας ποτε συνέβη κατακαῆναι Ἑλληνικᾶς.

25. ΑΙΓΙΠΤΟΣ. Ἔστιν ἀκανθῶδες φυτὸν, ἢ εἶδος βοτάνης· τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατὺ ὥσπερ φακός· ἔστι δὲ γλαυκίζουσα, εἰς ἕλην φλεγμαίνοντα ἀγαθῇ. ΚΝΥΖΑ. φυτὸν χορτῶδες, ὃ αἱ θεσμοφοροῦσιν διὰ τὴν ἀγγελίαν στιβαδοποιούνται. δοκεῖ γὰρ ἡ βοτάνη ψυχρὰ οὐσα ἐπέχειν τὰς πρὸς συνουσίαν ὀρέξεις. 9) νόμος γὰρ ἦν Ἀθηναίοις κατ' ἔτος τελεῖν τὰ θεσμοφόρια. εἰσὶ δὲ τὰ θεσμοφόρια ταῦτα· παρθῆνοι γυναῖκες καὶ τὸν βίον σεμναὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς τὰς νομίμους βίβους καὶ λερὰς ὑπὲρ τῶν κορυφῶν αὐτῶν ἀνετίθεισαν, καὶ ὡσανεὶ λιτανεύουσαι ἀπήρχοντο εἰς Ἐλευσίνα. ἢ δὲ Ἐλευσίαν ἔστι λιμὴν τῆς Ἀττικῆς. ΜΕΛΙΤΕΙΑ. Εἶδος καὶ αὕτη βοτάνης, τὸ κοινῶς λεγόμενον μελισσοβότανον· τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατὺ. [ὡς φακός.]

9) νόμος] Ex Cod. Laur. 46. hoc scholion suppletum et correctum dedimus. Heinsius in Lectt. Theocr. p. 322. corrigebat: παρθῆνοι καὶ γυναῖκες, τὸν βίον σεμναὶ κατὰ τὴν etc.

26. ΦΕΤ. Προείρηται, ὅτι κωμικὴ ἢ διασκευὴ. οὐκοῦν ἀληθῶς εἴρηται, καὶ κωμικοῖς ἀρμόζουσα, καὶ τραγικοῖς.

28. ΕΥΡΩΤΙ. Εὐρῶς κυρίως ἢ πρασινώδης ὀμίχλη. ΠΑΛΤΝΕΤΑΙ δὲ, λεπτύνεται ὑπὸ εὐρῶτος. πάλυν γὰρ ἔλεγον τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, παρὸ καὶ φάλιον λέγεται τὸ λευκόν. ¹⁰⁾ Ἡδὺ ἂν φάλιον ἀλεύροις ἐν τῷ ἐσθίεσθαι. ΕΠΛΑΞΑ. Τὸ δευτέρον πρόσωπον τοῦ πρώτου μέσου ἀορίστου οἱ Συρακούσιοι διὰ τοῦ α προφέρονται· ἐνοήσω, ἐνοήσα, ἐγράψω, ἐγράψα· ¹¹⁾ οὐτω καὶ τὸ ἐπάξα ἀντὶ τοῦ ἐπήξω. ὁ νοῦς· φεῦ, ὦ Αἴγων, πορρεύσονται καὶ αἱ βόες εἰς ὄλεθρον, ἐπεὶ ἐπεθύμησας νίκης εἰς κακὸν ἀποβαινούσης· καὶ ἡ σύριγξ, ἣν ποτα ἐπήξω καὶ κατεσκεύασας, καλάμοις δηλονότι, ὑπὸ εὐρῶτος παλύνεται, ἥγουν λεπτύνεται καὶ φθείρεται.

29. ΤΗΝΑ. Ἐκεῖνη, φησὶν, ἡ σύριγξ, οὐκ ἐφθάρη, οὐδὲ μεμόλυνται, μὰ τὰς νύμφας· ἐπεὶ ὁ Αἴγων ἀπῶν εἰς τὴν Ὀλυμπιάδα, ἐμοὶ δῶρον αὐτὴν κατέλιπεν· ἐγὼ γὰρ δυνατός εἰμι μελωδεῖν. ΠΙΣΑΝ. Ἡ νῦν Ὀλυμπία· ἢ ἀπὸ Πίσου τοῦ Ἀφαρέως, ἢ ἀπὸ Πίσης τῆς Ἐνδυμίωνος θυγατρὸς· ἐνθα καὶ Πισαίου Διὸς ἱερὸν ἦν. ΜΕΛΙΚΤΑΣ δὲ ὁ μέλη εἰδῶς ἐργάζεσθαι, τραγωδητής. μελίξω γὰρ τὸ τραγωδῶ.

31. ΓΛΑΥΚΑΣ. Ἡ Γλαῦκα, Χία τὸ γένος, κρουματοποιός. ¹²⁾ γέγονε δὲ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· ἦν φησὶν ὁ Θεόφραστος ἐρασθῆναι κριοῦ. ὁ δὲ Πύρρος Ἐρυθραῖος, ἢ Λέσβιος, μελῶν ποιητής.

32. ΚΡΟΤΩΝΑ. ¹³⁾ Ἀλκίμος καὶ Κρότων Ἀλακοῦ υἱοί· καὶ ὁ μὲν ἐβασίλευσε τῶν Κερκυραίων, ὁ δὲ ἐν Σικελίᾳ ἔκτισε Κρότωνα.

33. ΠΟΤΑΩΝ. Τὸ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κροτωνιάδος. τὸ δὲ Λακίνιον ἀκρωρείά τις ἐστίν, ἔχουσα ἱερὸν Ἥρας. Ἄλλως. ΤΟ ΛΑΚΙΝΙΟΝ. ἀκρωτήριόν ἐστι τοῦτο, ἀπὸ τίνος Λακίνου Κερκυραίου τοῦ ὑποδεξαμένου Κρότωνα φεύγοντα. Ἄλλως. τὸ πᾶν. καὶ εὐ μὲν τὰ τῆς Γλαύκης [μέλη] ἀνακρούομαι, εὐ δὲ τὰ τοῦ Πύρρου. ἐπὶ τῶν κρουστῶν ὀργάνων λέγεται τὸ ἀνα-

10) ἡδὺ] „Scribendum putamus, *Εἰδυῖαν φάλιον ταῦρον ἠλεμίσα*. extat iste Cyrenaei poetae pentameter iu Etymologico magno, in voce *ἀλκίμος*, p. 463. 5.“ *Casaubon*. *Lectt. Theocr.* p. 74. Reisk. (p. 249.). Vid. *Callimach.* edit. Ernest. p. 508.

11) οὐτω] ὁμοίως Vat. 3. 5.

12) γέγονε] Vat. 4. 5. pro his ista habent: *ἐγένετο δὲ κατόπιν Φιλοξένου τοῦ δευραμβοποιοῦ*.

13) Ἀλκίμος] Ita haec scribi iubet Dukerus (ad Thucyd. p. 212. 36.): *Ἀλκίνοος vel Ἀλκίνους καὶ Κρότων Φαίαιος υἱοί*. Mox pro *Σικελίᾳ* scribendum *Ἰταλίᾳ*.

κρούεσθαι· ἐνταῦθα δὲ ἀνακρούομαι ἀντὶ τοῦ μέλπω ἀπλωῶς. Κρότων καὶ Ζάκυνθος ἢ αὐτῇ. τὸ δὲ ἐξῆς οὕτως· ἐπαινω τὴν τε Κρότωνα, καὶ τὸ ποταῶν τὸ Λακίνιον. τὸ δὲ καλῆ πόλις ἢ Ζάκυνθος διὰ μέσον λέγεται μετὰ ἐπικρίσεως. τὸ δὲ ποταῶν ποιητικῶς οὕτω λέγεται. δεῖ γὰρ ἢ τὸ πρὸς ἕω λέγεσθαι· ἐν' ἢ τὸ πρὸς ἀνατολὰς τετραμμένον· ἢ τὸ ἕωον χωρὶς τῆς προθέσεως. τὸ δὲ Λακίνιον ἀκρωτήριόν ἐστιν, ἀπὸ τίνος Λακίνου ὀνομασμένον. διέφερε δὲ ἢ Κρότων τῶν ἐπὶ Ἰταλία πόλεων ¹⁴⁾ εὐανδρία καὶ τῇ λοιπῇ εὐδαιμονία. ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν, Μάταια τὰλλα πρὸς Κρότωνα τᾶστεα.

54. ΑἪΓΩΝ. Ταῦτα οὐκ ἐπὶ Ἀίγωνι ἰσότηται, ἀλλ' ἐπὶ Ἀστυνάκτι τῷ Μιλησίῳ. ὁ δὲ Θεόκριτος τὰ περὶ τοῦ Μιλησίου αὐτοῦ Ἀστυνάκτος ἱστορούμενα εἰς ΑἼγωνα μετήνεγκε. φασὶ γὰρ τοῦτον Ἰσθμια νικῆσαντα καὶ οἴκοι παραγεγνημένον, ἐκ τῆς ἰδίας ἀγέλης τοῦ μεγίστου λαβέσθαι βοός, καὶ μὴ ἀνεῖναι, ἕως ὁ ταῦρος ἐλευθερῶν τὸ σῶμα, τῇ βίᾳ κατέλιπε τὴν ὀπλήν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ. ὀπλήν δὲ λέγει τὴν γῆλῆν. καὶ Ἡσίοδος· Μῆτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοός ὀπλήν, μῆτ' ἀπελείπων. Τὸ δὲ ΚΑΤΕΔΑΙΣΑΤΟ ἀντὶ τοῦ κατέφαγε. ὡς ἔοικε, διὰ τὴν ἀδδηφαγίαν ὁ Μίλων τὸν ΑἼγωνα ἐπὶ ἀθλησιν προτέτραπται. ΜΑΖΑ δὲ τὸ νεομάλακτον καὶ νεοφύρατον ψώμιον.

55. ΤΗΝΕΙ. Ἐκεῖ φησὶν ὁ ΑἼγων ἐπὶ τοῦ Λακινίου, καὶ τὸν ταῦρον ἔδωκε τῇ Ἀμαρυλλίδι, ἐνεγκῶν ἀπὸ τίνος ὄρους, καὶ παρασπάσας τῆς ὀπλῆς καὶ αἱ παροῦσαι γυναῖκες μεγάλως ἐβόησαν, καὶ ὁ βουκόλος ἐγέλασεν.

58. ΑΜΑΡΥΛΛΙ. Ἐπεὶ ὁ Κορυδαὼν ἐμνήσθη τῆς Ἀμαρυλλίδος, ἀνεμνήσθη καὶ ὁ Βάττος αὐτῆς· ἦν γὰρ ἐρωμένη αὐτῷ πρὸ τοῦ θανεῖν. ΜΟΝΑΣ. Ἐλλειπτικῶς. ἔδει εἰπεῖν, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἀποθανούσῃ διετέλεσα ἂν ἐν λύπῃ εἶναι, ἢ εἰ παντός μου τοῦ ποιμνίου ἀπολωλότης.

59. ΟΣΟΝ. Ἐνταῦθα σαφῶς αἰπόλος ἦν Βάττος, ὃν εἰκὸς ἦν ἐρᾶν τῆς Ἀμαρυλλίδος, καὶ οὐ Θεόκριτον. φησὶ δὲ ὑπερβολικῶς, ὅσον αἱ αἴγες φίλαι μοι, τοσοῦτον ἡμᾶς ἐλύπησας, ὡς Ἀμαρυλλί, τελευτήσασα, ἢ τοσοῦτον ἡμῖν οὔσα προσφιλῆς ΑΠΕΒΑΣ, ἤγον ἀπέθανες. οὕτως ἂν νοηθεῖται καὶ ὁ κωμῆζων πρὸς αὐτὴν· ὅτι φησὶν ὁ Θεόκριτος, Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα. Ἄλλως. Ὅσον ἀπέσβας] τὸ ὅσσην ἀντὶ τοῦ

14) εὐανδρία] Sic correxit Toupius vitiosum ἐπ' ἀνδρία. Cum eodem viro docto scripsimus πρὸς Κρότωνα· si cum Crotona comparentur: pro περι Κρότωνα. Vat. 4. 5. παρὰ Κρότωνα.

τόσσον, ἤγουν τοσοῦτον. τὸ δὲ πᾶν οὕτως. ὅσον αἱ αἴγες ἐμὸν προσφιλεῖς, τοσοῦτον σύ, φίλη οὐσα δηλονότι, ἀπέσβας, ἤγουν ἐξέλιπες, ἀπέθανες.

40. [ΑΙ Ἐνεκα τῆς κατὰ πολὺ κακωτικῆς μοίρας, ἣτις με ἔλαχεν, ἤγουν ἣτις μοι ἀπεκληρώθη.]

41. ΘΑΡΣΕΙΝ. Τοῦτο ὁ Κορύδων φησὶ παραμυθούμενος τὸν Βάττον, ἵνα μὴ ἀθυμῇ ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῆς Ἀμαρυλλίδος.

42. ΑΝΕΛΠΙΣΤΟΙ. Ἀνέλπιστον, ὃ οὐκ ἐλπίζει τις λαβεῖν, ἢ κατορθῶσαι, ἢ τοιοῦτό τι ἀνέλπιστον καὶ τὸ ἐλπίδος ἐστατημένον· καθὼ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἀνέλπιστοι.

43. ΖΕΤΣ. Τὸν Δία λέγει τὸν αἴτιον τῶν ¹⁵⁾ ὑετῶν, ἀντὶ τοῦ αἴρος, ἐν ᾧ συνάγονται αἱ νεφέλαι.

45. ΘΑΛΛΟΝ. Θαλλὸς ἀπλῶς λέγεται πᾶν τὸ τεθηλὸς κυρίως δὲ ὁ τῆς ἐλαίας βλαστός. ΑΥΣΣΟΑ. Τὰ δυσδιακτα, ἀπὸ τοῦ δυσκόλως σεύεσθαι καὶ ὀρμαῖν, διὰ τὸ εἶναι πτωχά. ΣΙΤΤΑ. Ἐπίφθεγμα ¹⁶⁾ βουκολικόν, ὅπερ λέγουσιν οἱ βουκόλοι· ὁμοίως καὶ τὸ ψίττα. ΛΕΠΑΡΓΟΣ δὲ ὁ λευκός, ἢ ὁ λευκοποίκιλος, ἢ ὁ λευκόπλευρος· ἀλλ' ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ λέπας ἔχειν καὶ τοῦ ἀργόν, ὃ ἐστὶ λευκὸν ἔχειν τὸ δέρμα· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ λευκὸν εἶναι κατὰ τὴν λαπάραν· ἢ λέπαργος, ὁ λευκός, παρὰ τὸ ἔχειν λέπας ἀργόν, ἤγουν δέρμα λευκόν, ἢ λευκὸν κατὰ τὴν λαπάραν.

46. ΚΥΜΑΙΘΑ. Ὄνομα βοῦς, καὶ αἰγός, παρὰ τὴν κώμυθα· ἢ παρὰ τὸ αἶθη, καὶ τὸ κόμη, ἢ τὰς κόμας αἶθας ἔχουσα, τουτέστι ξανθάς, ἢ ἐγκύμαν.

48. ΙΔ'. Ἴδου πάλιν πρόσσεισι τοῖς φυτοῖς.

49. ΡΟΙΚΟΝ. Τὸ καμπύλον. ¹⁷⁾ Ἀρχίλοχος· Ἀλλὰ μοι βοικός τις εἶη κατὰ κνήμην ἰδεῖν. ΛΑΓΩΒΟΛΟΝ δὲ ξύλον, ᾧ διαφεύγοντες οἱ λαγωὶ βάλλονται· ἢ ὅτι ῥάβδον οὐσαν ὀρθὴν ἐπεύχεται γενέσθαι καμπύλην, ἵνα μὴ ἔγκυον οὐσαν βλάβῃ τὴν βοῦν.

50. ΘΑΣΑΙ Ἀποστροφὴ τὸ σχῆμα. κατὰ γὰρ τὸ σιωπῶμενον ἀπερχόμενος ὁ Βάττος ἀπελάσαι τὴν δάμαλιν, ὑπὸ ἀκάνθης ἐτύπη, καὶ δεῖται τοῦ Κορύδωνος ἐξελεῖν αὐτήν· διὸ καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπέστρεψε τὸν λόγον, καὶ φησὶ· θέασαί με πρὸς τοῦ Διὸς ἄρτι γὰρ με ἄκανθα ἐπάταξε παρὰ τὸ σφυρόν.

15) ὑετῶν] Verba Grammatici Heinsius (Lectt. Theocr. p. 322.) ita supplet: τὸν Δία λέγει τὸν αἴτιον τῶν ὑετῶν· αἰθέρα δὲ ἀντὶ τοῦ αἴρος, ἐν ᾧ συνάγονται αἱ νεφέλαι.

16) βουκολικόν] ἀποδιώκοντος τὰς βοῦς addit Vat. 3.

17) Ἀρχίλοχος] Edit. Liebel. p. 112.

51. **ΑΡΜΟΙ**. Εἰ μὲν φιλοῦνται, τὸ ἀρτίως καὶ νεωστὶ σημαίνει· εἰ δὲ δασύνεται, τὸ ἡρμουςμένως. τὸ δὲ **ΒΑΘΕΙΑΙ** ἀντὶ τοῦ ὑπερμεγέθει, καὶ μετέωροι.

52. **ΑΤΡΑΚΤΥΛΙΣ** εἶδος βοτάνης, ἢ ἀκάνθης· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ τὰς ἀγροίκων γυναικας ἀτρακτους ποιεῖν ἐξ αὐτῶν. ἔνιοι δὲ ἀτρακτυλίδας τὰ ἀγριολάχανα φασιν.

54. **ΕΧΩ**. Κρατῶ αὐτήν, τὴν ἄκανθαν δηλονότι. τὸ δὲ **ΔΔΕ** ταῦτο δύναται τῷ ἴδει. ὁ **ΚΑΙ** περισσός, ὥσπερ καὶ παρ' Ὀμήρῳ· Τῶν ἀμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διὸς εἰπέ καὶ ἡμῖν. ἐκβαλὼν γὰρ τὴν ἄκανθαν, δείκνυσι τῇ Βάτιφ, καὶ φησιν· ἄδε καὶ αὐτῇ.

55. **ΟΞΣΟΝ**. Βαβαί, ὅσον ἐστὶ τὸ τὴν πληγὴν ποιοῦν. δεικτικῶς ἐμφανίζει τὸ τε μέγεθος τοῦ ἀνδρός, καὶ τὴν μικροτήτα τῆς ἀκάνθης. τὸ ἡλικὸν πρὸς τὸν ἄνδρα, ἢ ἢ μικρὸν ὄν τὸ τύμμα, ἡλικὸν ἄνδρα, τουτέστι μέγαν ἢ ἀνδρεῖον, δαμάζει ἢ τὸ ἡλικὸν ἐπιφύηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ὁποῖως δαμάζει τὸν ἄνδρα.

56. **ΑΝΑΛΙΠΟΣ**. Ἦγουν ἀνυπόδητος, ἐξ οὗ καὶ πέδιλον, τὸ ὑπόδημα. ἤλιψ γὰρ τὸ ὑπόδημα, παρὰ τὸ ἐλίσσειν τὸν πόδα· ἀνήλιπος δὲ οἶονεὶ ὁ μὴ ἐλίσσειν τὸν πόδα.

57. **ΚΟΜΟΩΝΤΙ** ἀντὶ τοῦ κομῶσιν, ἀκάνθας ἔχουσι κόμαι γὰρ φάμνου καὶ ἀσπαλάθου αἱ ¹⁸⁾ ἄκανθαί. **ΑΣΠΑΛΑΘΟΣ** δὲ εἶδος ἀκάνθης, ἢ πληγέντες οἱ ἔλαφοι ἀποθνήσκουσιν. ἀσπάλαθος εἴρηται, διὰ τὸ μὴ φασίως ὑπὸ τῶν πληγέντων ἀποσπᾶσθαι, ἢτοι ἀφαιρεῖσθαι.

58. **ΕΙΠ'**. Ἄγε εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων. **ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΟΝ** (τὸν πατέρα λέγει τοῦ Ἀγανός) ἄρα ἔτι ἐλαύνει, ἔγουν φιλεῖ ἐκείνην τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ, τὴν μελαίναν ὄφρυς ἔχουσαν, ἧς ἕνεκά ποτε ἐρωτικὸν πάθος ἐδέξατο; **ΜΤΑΛΕΙ** δὲ, ἐλαύνει, ὠθεῖ, περαίνει, ἀπὸ τῶν ἀλόντων, καὶ τῇ κέπη τοὺς μύλους ὠθούντων. [Οὐχ Ἑλληνικὸν δὲ, ἀλλὰ ὑποκοριστικόν, καὶ μύλλον τὸ διεστραμμένον· οἱ γὰρ γέροντες διεστραμμένοι τοῖς ὄμμασι βλέπουσιν.]

60. **Ω ΔΕΙΛΑΙΕ**. Οὐχ ὡς ¹⁹⁾ λοιδορῶν, ἀλλ' ὑποκορισζόμενος καὶ ἀποκρινόμενος τοῦτο λέγει. πρὸ ὀλίγου γὰρ αὐτὸς ἐπελθὼν καὶ πρὸς τὴν **ΜΑΝΔΡΑΝ**, ἢ μάκτραν, ἢ βάκτραν (τριγῶς γὰρ φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις) κατελύμβανον, ὀπηνίκα **ΕΝΗΡΓΕΙ** τὴν μετ' αὐτῆς δηλονότι μίξιν.

61. **ΜΑΝΔΡΑΝ**. Τὴν τῶν προβάτων ὀρκάμην, ἢ μάκ-

18) ἄκανθαί] γράφεται καὶ πατριος, κατιος, καπιος Vat. 3. 4. 5. (Idyll. X. 4.)

19) λοιδορῶν] λοιδορούμενος Vat. 4. 5.

τραν, ἢ βάρτραν, ἢ ἔστι σκευὸς ξύλινον ἀβακοειδές, ²⁰⁾ οὐ φουρῆν εἰσθασίν. ὠνόμασαι δὲ ἀπὸ τοῦ ματτιν καὶ φουρῆν ἐν αὐταῖς τὰς μάζας.

62. ΦΙΛΟΙΦΑ. Ἦγονν ὁ φιλῶν τὸ συνουσιάζειν, φιλο-
συνουσιαστά. οἰφείν γὰρ τὸ συνουσιάζειν. οὕτω καὶ παρὰ Ἀλε-
ξανδρεῦσι Κόροϊφος λέγεται, ὁ κόρην οἰφώμενος. ἢ οἰφείν τὸ
συνουσιάζειν ἀπὸ τοῦ ὀπιπεύειν, ἔνθα καὶ ²¹⁾ οἰφολλίς γυνή.
ᾧθεν καὶ παροιμία ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ ἦν φασὶ διαδοθῆναι,
ἐπεὶ οἱ χωλοὶ ἐν οἴκῳ καθεζόμενοι συνεχῶς ἀφροδισιάζουσιν.
οἱ δὲ φασὶ τὴν παροιμίαν ἐντεῦθεν ῥηθῆναι, ἦτοι διαδοθῆναι.
αἱ Ἀμαζόνες ἐπὶν ἄρβην γεννήσωσι, χωλὸν αὐτὸ ποιούσιν,
ἵνα μὴ ἀνδρείότερον αὐτῶν γένηται, καὶ ²²⁾ τούτοις ἀνδρω-
θεῖσι συνίασι. Σκυθῶν οὖν λεγόντων καλὸν συνεῖναι αὐτὰς
ἐαυτοῖς, ἐκείναι ἔφασαν ἄριστα χωλοὶ οἰφουσί. ΣΑΤΤΡΙ-
ΣΚΟΙΣ. ²³⁾ Τῆς Σατύρουσ οἱ πλείονές φασιν ὡς καὶ τοὺς Σε-
ληνοῦς καὶ Πᾶνας, ὡς Ἀισχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς
δὲ ἐν Ἀνδρομέδῃ. οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες ²⁴⁾ εὐεπίφοροι πρὸς
τὰς συνουσίας. ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι τοιοῦτοι, δῆλον ἀπὸ τοῦ
ὀνόματος. ἀπὸ γὰρ τῆς σάθης πεποιήται ὁ Σάτυρος. σάθη δὲ ἢ
εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἐκτύρωσις. Ἄλλως. ἢ Σατυρίσκοις]
ἀκρατεῖς οἱ Σάτυροι ἐρώτων. λέγεται δὲ παρὰ τὸ σάθη. σάθη δὲ
τὸ μῦριον τοῦ ἀνδρός, ὅπερ καὶ πέος λέγεται. [Ἄλλως. Καὶ
Καλλιμαχὸς φησὶ. Ἐὶ τί φημι ²⁵⁾ ἀμωρος ἐρημώθη δύνατο ἐν
πείρῃ. Περὶ γὰρ τῶν σατύρων πρόδηλον· καὶ γὰρ τοῦνομα ὑπὸ
τῆς σάθης λέγεται.]

65. ΚΑΚΟΚΝΑΜΟΙΣΙ. Ἐπειδὴ αἱ αἴγες ἔχουσι λασί-
ους πόδας· ἢ ἀπὸ τῶν ὀρῶν τῶν ²⁶⁾ κρημνῶν, κακοδέρομοις.

20) ου] Forsitan legendum ἐν φ.

21) οἰφολλίς] *mulier salaciōr*. Correxerit Toupius. Antea legebatnr οἰφαλλίς. Quae Scholiastes habet de πόροφος, Phavorin. in v. οἰφείν descripsit, monente Sturzio de dialecto Macedonia p. 77.

22) τούτοις] ταῦταις ἀνδρωθῶν συνουσιάζοι Vat. 3.

23) τὸς Σατύρουσ κ. τ. λ.] Loci mens est: *tam Satyros, tam Silenos a nonnullis Panes appellari*. vid. Toup.

24) εὐεπίφοροι] Scholiastes Theocriti ineditus *Genevensis*: ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες εὐεπίφοροι πρὸς τὰς συνουσίας καταγνοῖοντες, καὶ Καλλιμαχὸς φησὶ. Pro καταγνοῖοντες, quae vox nulla est, emendabat Casaubonus, κατ' ἀγροῦς ὄντες Bentleius (fragm. Call. CCCLXVI. p. 558. ed. Ern.) καὶ λάγνοι ὄντες. Veram lectionem κατάλαγνοι ὄντες restituit Toupius.

25) ἀμωρος κ. τ. λ.] ἐρημώθη ἀμωρος δύναται ἐμπειραι Vat. 5.

26) κρημνῶν] κρημων Vat. 3. 4. 5. Decet ibi κακοδέρομοις.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε. 5^ο

ΑΙΓΕΣ Ἰστέον ὅτι τοῦ μὲν αἰκόλου τὸ ὄνομά ἐστι Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρου τοῦ Συβαρίτου νέμει αἴγας, τοῦ δὲ ποιμένος, Λάκων, ὃς Θουρίου Συβαρίτου νέμει θρέμματα. **ΣΤΒΑΡΙΤΑΝ**. [Τὸν ἀπὸ Συβάρεως πόλεως. Σύβαρις δὲ καὶ Θουρία ἢ αὐτή. Μετὰ γὰρ τὸ καθαιρεθῆναι ταύτην ὑπὸ Κροτωνιατῶν, οἱ Ἀθηναῖοι, ἐλθόντες ᾤκησάν τε ταύτην, καὶ Θουρίαν προσηγόρευσαν ἀπὸ τινος κρήνης Θουρίας. Θεόκριτος δὲ διῦστα, καὶ ἄλλην τὴν Θουρίαν λέγει, καὶ ἄλλην τὴν Σύβαριν. λέγει γὰρ παρακατιῶν ἃ δέ τοι α ποιμένα τῷ Θουρία ἐστὶ Σαβαρταῖ· Εὐμαρα δὲ τὰς αἴγας ὄρης φίλε τῷ Συβαρίτα.] Σύβαρις, πόλις Ἰταλίας, ἢ ἀπὸ οικιστοῦ τινός, ἢ ἀπὸ Συβάρεως ποταμοῦ. νῦν δὲ καλεῖται Θούριον· ταῦτό ὃν Θούριον καὶ Σύβαρις. λέγουσι γὰρ, ὅτι ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν καθηρέθη ἡ Σύβαρις. ἐλθόντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι, αὐτὴν ᾤκησαν, καὶ τῇ πόλει μετήμειψαν τὸ ὄνομα, καλέσαντες αὐτὴν Θούριον, ἀπὸ Θουρίου ποταμοῦ ἐκεῖσε ῥέοντος. καὶ Θούριος, ὄνομα κύριον, καὶ ὁ ὄρητικὸς.

2. [ΦΕΤ. Αἰπολικὸν τὸ ἦθος. διαλέγεται ταῖς αἴξιν ὡς λόγῳ καὶ χρωμέναις, καὶ δυναμέναις συνιέναι ὃ, τι καὶ λέγει.] **ΛΑΚΩΝΑ**. Λάκων ὄνομα κύριον. ἐκτείνει δὲ τὸ α διὰ τὸ μέτρον. ¹⁾ εἰδῆσαι δὲ οἱ παλαιοὶ τοῖς δούλοις ὀνόματα τιθέναι ἀπὸ τῶν ἔθνων, Σύρον, Καρίωνα, οὕτω καὶ τὸν Λάκωνα Δωριεὺς γὰρ ἦν. **ΝΑΚΟΣ**. Ὅς μου τὸ νάκος. Ζηνόδοτος, τὸ κῶδιον, τὸ μαρσῦπιον. καὶ νάκος τὸ τῆς αἰγὸς δέρμα. Ὀμηρος· Νάκος ἔλετ' αἰγὸς ὄριτρόφου. καὶ Θεόκριτος ἐν τοῖς ἐξῆς αἰγὸς φησιν. [Νάκος, κῶδιον, ὃ μῆλωτὴν καλοῦμεν.]

3. **ΣΙΤΤ**. Σίττα, ψίττα, ποιμενικά, αἰπολικά καὶ βοσκολικά ἐπιφθέγματα. εἰσι δὲ ἐπιρρήματα. ἔλεγον δὲ ταῦτα διακοντες. ἀποστήσατε ᾧφελεν εἰπεῖν, ἢ φεύξεσθε, ἢ τι τοιοῦτον. ὁ δὲ ταῦτα ἀφείδῃ τῇ συνήθει φωνῇ τοῖς ἀμνοῖς τῷ σίττα χηται· ἐστὶ δὲ τοῦτο παρακίλευσις. **ΑΜΝΙΛΕΣ**, τὰ μικρὰ προβάτια, ὀλονεὶ ἀμνηνά.

4. **ΣΤΡΙΓΓΑ**. Τὸν τὴν σύριγγά μου πρὸ ὀλίγου κλέψαντα Κομάταν.

5. ²⁾ **ΣΤΒΑΡΤΑ**. Δωρικῶς κατὰ τὴν γενικὴν, ἀντὶ τοῦ

1) εἰδῆσαι κ. τ. λ.] Conf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 8.

2) **Συβαρτα**] Heinsius p. 323. legit: *Συβαρτα ὡς Περγίκα*, Ἀγρίπα· quae duo nomina transtulit e Scholio ad v. 3. quod apud Calliægum tale est: **ΣΙΤ**. *Περγίκα*, Ἀγρίπα, Ψίττα, ποιμενικά etc.

Συβάρτου. ΔΩΔΕ δὲ ἀντὶ τοῦ δούλε. ³⁾ δούλος δὲ καὶ οἰκέτης διαφέρει, ὡς φησι Χρύσιππος· οἰκέτης μὲν ὁ ἔτι ὑπὸ κτήσιν ὢν· δούλος δὲ ὁ ἀπελεύθερος. Συβάρτας δὲ ὡς Περδικκας, Ἄγρικκας. ἔστι δὲ κατὰ μὲν τὸ ἀνάλογον, Συβαριτῆς κατὰ δὲ Δωριεῖς, Συβάρτης.

6. ΚΟΡΥΔΩΝΙ. Ὁ Κορύδων βουκόλος, οὗ πρόσθεν μέμνηται. ὁ δὲ νοῦς· οὐκ ἀρκεῖ σοι, φησί, σὺν Κορύδωνι ἐν τῷ καλάμῳ φυσσῶν καὶ συναυλεῖν αὐτῷ. τοῦτο δὲ χλευαστικόν, ὅτι οὐδὲ αὐλεῖν οἶδεν, εἰ μὴ ποππύσειν, ⁴⁾ καὶ μόνον. ΚΑΛΑΜΗ δὲ ἔστι τὸ καταλειπόμενον ἢ περιλειπόμενον ἐκ τοῦ θεριζομένου σίτου καλαμῶδες καὶ τῆς κριθῆς. ταύτην δὲ νεαρὰν οὖσαν ὑποτεμνόμενοι φυσῶσιν ἐν αὐτῇ καὶ αὐλλίζουσι. ΠΟΠΠΥΖΕΙΝ δὲ τὸ λεπτοτάτως φωνεῖν τῷ αὐτῶν φυσῶντα τὸν ἐκ τῆς καλάμης αὐλόν. Ἄλλως. τί δέ; οὐδαμῶς ἀρκεῖ σοι, ἤγουν ἰκανόν ἔστι σοι, αὐλὸν ἔχοντι ἀπὸ καλάμης, ἦτοι ἀπὸ καλαμαίας, ἔμπνεῖν αὐτῷ; τοῦτο γὰρ τὸ ποππύζειν. ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΔΩΝΙ, τουτέστιν, ὁμοίως τῷ Κορύδωνι.

8. ΤΑΝ. Πρὸς τὸ ποῖαν ἀποτείνει ἢ ἀπάντησις. τὸ δὲ Ω' ΔΕΤΘΕΡΕ κατ' εἰρωνείαν εἰρηται.

10. ΟΥΔΕ. Πρὸς ὑπερβολὴν τοῦτο ἔφη. λέγει δὲ μηδὲ αὐτὸν τὸν δεσπότην ΕΤΜΑΡΑ ἐπικεκκοιμήσθαι, ἤγουν δέξματι. Ἄλλως. τὸ ⁵⁾ εὐμάρα δέξματι φασιν εἶναι, καὶ οὐ κύριον ὄνομα, ὡς τινες, ἢ ἢ οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τῷ δεσπότη τῷ σῶ εὐμάρα καὶ δέξμα τι ἦν, ὥστε ἐνευδεῖν. [ΕΤΜΑΡΑ ἀντὶ τοῦ Εὐμαρίτου, ἢ ἢ κύριον ὄνομα.]

15. ΒΑΣΚΑΙΝΩΝ. Ἀντὶ τοῦ φθονῶν, λυπούμενος. Κυρίως δὲ βάσκανος, ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς καίνων καὶ φθείρων τὸ ὄραθὲν ὑπ' αὐτοῦ, ἢ ὑπ' αὐτῶν.

14. ΑΚΤΙΟΝ. Ἀντὶ τοῦ τὸν κυνηγόν. ἐπακτῆρες γὰρ οἱ κυνηγοί, ὡς φησιν Ὀππιανός· ἢ, ὡς φησι Φιλοστέφανος, ἔστι Πανὸς ἱερὸν πλησίον Κράθιδος ποταμοῦ. [Τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον· οὐ ὁ ναὸς ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ ἴδονται.] τινὲς δὲ τὸν Ἀπόλλωνα φασὶ τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἰδουμένον. φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος τῶν ἀλιέων αὐτὸν φροντίζειν. ἢ τὸν περὶ τοὺς πετρώδεις αἰγιαλοὺς διάγοντα, ἤγουν τὸν κυνηγόν. ἢ ἄκτιον, κατὰ τινος, ⁶⁾ τὸν Ἀκτικόν.

3) δούλος κ. τ. λ.] Conf. Ammonium de affn. vocab. differentia s. v. δούλος.

4) καὶ μόνον] Vide de hac locutione Tourpium ad Suidam v. Ἴσαν.

5) εὐμάρα] Conf. Schnefer. ad Apollon. Rh. Schol. p. 180.

6) τὸν Ἀκτικόν] ἀκτικὸν legit Wartou. ex Glossa Vat. 4. Ἀκτιον

15. **BAITAN.** Τὴν διφθέραν, τὴν σισύραν. βαίτας γὰρ λέγουσι τὰ ἐκ κωδίων συνεββαμμένα περιβόλαια. Ἀπικοὶ δὲ ταύτην καὶ σισύραν φασὶ καὶ Ἀριστοφάνης. Ἐν πέντε αἰσύραις ἐγχεπορδυλημένος. ἡμεῖς δ' αὐτὰ σισυρίνια φασιν. **ΚΑΛΑΙΘΙΛΙΟΣ.** Οἰκίτης δηλονότι, ἢ νίος. κότερον γὰρ οἰκίτης, ἢ νίος, οὐ λέγει διό οἱ μὲν δοῦλον, οἱ δὲ νίον φασιν. **ΚΑΤΑ** Ἡ εἰ τοῦτο ἐποίησα, ἢ εἰ ἐκιορκοίην, ἄνωθεν ἀπὸ τῆς πέτρας ἐκείνης, ᾧ ἄνθρωπε, εἰς μανίαν ἐμπεσῶν, εἰς Κραδίην τὸν ποταμὸν πηδήσαιμι, ἢ φθαροίμην. (γράφεται καὶ ἀλοίμην, καὶ ὀλοίμην.) εἰώθασι γὰρ ἐκ πτοίας τινὲς ἢ μανίας κατακηρῶνίζεσθαι ἐαυτούς. [Πάντα δὲ εἰσι ταῦτα Πανός δειμάτα.] **ΚΡΑΘΙΣ** δὲ ποταμὸς περὶ Σύβαριν τῆς Ἰταλίας. ἢ δὲ **ΚΑΤΑ** ἀντὶ τῆς ἀπὸ Νυμφόδωρος δὲ καὶ Θεόφραστός φασιν, τοῦ Κραθίδος τὸ ὕδωρ ξανθίζεσθαι. Ἄλλως. ἢ κατὰ τήνας) τὴν κατὰ τῶ ἀλοίμην δεῖ συνάπτειν. ποιητικῶς γὰρ διαίρειται τοῦ ῥήματος ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ, ὡς παρ' Ὀμήρω Βῆ δὲ κατ' οὐλύμποιον καρήνων χωόμενος κῆρ. παρὰ δὲ τῶ περὶ λόγων συνημμένη ἐστὶν αἰεὶ ἐν τοῖς τοιοῦτοις τῶ ῥήματι, ὡς παρὰ ^{β)} Φιλοστράτῳ. Ὁ δ' ὑπεκδὺς τῶν σπαργάνων ἤδη βαδίζει καὶ τοῦ Ὀλύμπου κάτεισιν.

17. **ΟΤ.** Οὐδαμῶς μὰ τὰς λιμνάδας αὐτὰς Νύμφας ἤγουν τὰς ἀναστρεφόμενας ἐν ταῖς λιμναῖς, αἰτινες ἐμοὶ πρόσσηνεις εἶεν, οὐκ ἔκλεψεν ὁ Κομάτας τὴν σύριγγά σου λαθῶν.

21. **ΘΕΜΕΝ.** Ἀντὶ τοῦ θείναι, ἤγουν κατάθεον. τὸ **ΑΙΚΑ** Δωρικῶς αἰεὶ ἀντὶ τοῦ ἐὰν κέχηται, διὸ καὶ ὑποτάσσει. **ΕΝΤΙ** Παροιμία ἐστὶ ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων. φησὶ δὲ Κλίανδρος ἐν δευτέρῳ τῶν παροιμιῶν, ὅτι Ἡρακλῆς ἰδὼν ἰδρυμένον τὸν Ἀδωνιν, ἔφη οὐδὲν ἱερόν. οὐ γὰρ αὐτὸν ἀξίον τιμῆς καὶ ἰδρύσεως ^{β)} ἔκριεν. [Ἄλλως. Ἔστι μὲν οὐδὲν μέγα, ὡς Ἀσκληπιάδης φησί.] Διονυσόδωρος δὲ μεταφορὰν εἶναι φησιν ἀπὸ τῶν ἱερῶν τῶν τιμωμένων, μηδὲν ἐχόντων ἱεροῦ καὶ σεβασμοῦ ἀξίον. ἢ οὐδὲν ἱερόν, οὐκ ἐστὶν ἀξίος ἰδρύσεως καὶ τιμῆς ὁ τοιοῦτος. Ἄλλως. Ἡρακλῆς ἰδὼν εἰς Δίον πόλιν τῆς Μακεδονίας, εἶδεν ἕκ τινος ἱεροῦ πολλοὺς ἐξιόντας. Θέλων δὲ καὶ αὐτὸς εἰσελθεῖν καὶ προσκυνῆσαι, ἀνέκριεν, ἤγουν ἡρώ-

τὸν ἐν ἀπαιεῖ διαγόρευε, τὸν ἀπικόν. Conf. ad h. l. fragm. Pindari p. 28. ed. Heyn.

7) Ἰταλίας] Antea legebatur Σικελίας. Mutavit Toupins.

8) Φιλοστράτῳ] Icon. I. 26.

9) ἔκριεν] ἰδοίμασεν. Vat. 5. — De iis, quae cum Hesychio Suida Scholiastes hic narrat, conf. etiam Potteri Archaeolog. ed. Rambach. T. I. p. 791.

τησε, τίνος εἴη τὸ ἱερόν. μαθῶν δὲ Ἀδώνιδος εἶναι, ἔφη, οὐδὲν ἱερόν, ἀντι τοῦ οὐδενὸς ἄξιον. οὐδεὶς γὰρ θεῶν ὑπάρχει. [Ἡρακλῆς ἐρχόμενος εἶδὲ τινὰς φέροντας τὸ τοῦ Ἀδώνιδος ἄγαλμα ἐπὶ λιτανεῖν, καὶ ἔφη, Οὐδὲν ἱερόν, ἀντι τοῦ, εὐτελοῦς δεῖσθε θεοῦ. Vat. 7.]

22. ΔΙΔΑΞΟΜΑΙ. Ἄλλὰ σοὶ ἄδων ἐρίσω, διακριθῶ, ἕως ἂν ἀπαγορεύσης, τὴν ἤτιαν ὁμολογήσης.

23. ΤΣ. Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἀντεριζόντων.

24. ΕΥΒΟΤΟΝ. Τὸν εὐτραφῆ. βόσις γὰρ ἡ τροφή, ὅθεν καὶ τὸ ἀγλιβοτόν, καὶ ἱππόβοτόν. ΕΡΕΙΔΕ. ἤγουν φέρων κατὰθου. ἐρίζω ἐπὶ λόγων, ἐρεῖδω δὲ ἐπὶ πραγμάτων.

25. ΚΙΝΑΔ' ΕΤ. Καὶ πῶς, ὦ πανοῦργε, καλῶς ταῦτα ἔσται ἐξ Ἰσου μέτρου ἡμῶν; οἱ Σικελιωῖται γὰρ τὴν ἀλόπεικα κίναδον προσαγορεύουσι. τοιοῦτον γὰρ τὸ ζῶον πανοῦργον. κίναδος δὲ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν αἰδοῖ, ἢ ἀναιδῶς ἢ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν δόλῳ.

26. ΕΠΟΚΙΞΑΤΟ. Ἀντι τοῦ ἔκειρε, πόκους ἐποιήσατο. τίς γὰρ ποτε ἔκειρε ἀντι ἐρίων τρίχας; τρίχες γὰρ αἱ παχειαὶ καὶ τεταμέναι, ὡς αἱ τῆς αἰγός· ἔρια δὲ τὰ λεπτὰ καὶ οὐλα, ὡς τὰ τῶν προβάτων. ἢ τοῦτό φησιν, ὅτι αὐτὸς μὲν ἄρνα κατατίθεται, ἐκείνος δὲ ἔριφον, ὅστις οὐ ποκίξεται.

27. ΒΟΤΑΕΤ' ΑΜΕΛΓΕΙΝ. Ἡ δὴλετ' ἀμέλγειν. Γράφεται γὰρ καὶ οὕτω Δωρικῶς, ἀντι τοῦ βούλεται, κατὰ τινὰς.

28. ΟΣΤΙΣ. Ἡγουν, ἐκείνος ταῦτα ποιεῖ, ὅστις πέποιθε νικήσειν τὸν πλησίον, καθὰ σὺ πέποιθας. ἀπὸ τοῦ πέποιθα πεποῖθω ἐνεστῶς, ὡς ἀπὸ τοῦ δέδοικα δεδοῖκω. Ἄλλως. ὅστις νικήσειν τὸν πλησίον διαφερόντως ἐπαγγέλλεται ἢ ὅστις θελήσει ποιεῖν ἢ εἰπεῖν τοῦτο, ὅς ἀντι αἰγὸς κύνα ἀμέλγει, ὅλον καὶ σὺ νικήσειν φῆς, τὸν τοσοῦτον ἐν ἡδυνωνίᾳ σου διαφέροντα, ὅσον τέττιγες σφηκῶν.

29. ΣΦΑΞ. Ὁ σφήξ, φησί, σὺ ἐμοῦ κατ' ἐναντίον, τοῦ τέττιγος, τολμᾷς βομβεῖν. ΑΛΛΑ οὐδαμῶς ᾤριφος, ὁ ἔριφος οὗτος, ἐν ἴσῳ μόρα· οὐκ ¹⁰) ἀξιοῦται τῷ ἀμνῷ, ἀλλὰ ἰδοὺ τίθῃμι τράγον. τὸ γὰρ ἸΣΟΠΑΛΗΣ, ἴσος ἐν κλήρῳ· πάλος γὰρ ὁ κλῆρος. ἢ ἐκ τοῦ πάλη.

31. ΜΗ. Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν διὰ τι σπενδομένων. μὴ σπούδαζε, οὐ γὰρ ἐπὶ πυρὸς βέβηκας. σπείδω ἐγὼ ἀμετα-

10) ἀξιοῦται] Τουπίους legit ἰσαξιοῦται, non siasdnt pretii est eam agno.

βάτως, ἐπισπεύδω δὲ ἕτερον. **ΛΙΟΝ.** Ἦγουν ἠδέως μάλ-
λον ἄσῃ.

52. **ΤΑΣ.** Ὡδε ἐλθὼν καὶ καθίσας ὑπὸ τὴν ἀγριελαίαν,
καὶ τὰ δένδρα ταῦτα. τὸ τᾶ δ ε ἐν ἄλλοις ἀντιγράφοις γράφεται
τεῖν δε, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, Ἀσρικῶς.

53. **ΨΥΧΡΟΝ.** Ἀντὶ τοῦ, αὐτοῦ καταρρεῖ ψυχρὸν ὕδωρ.
ἐνταῦθα ἐκπεφυκυῖά ἐστι βοτάνη, καὶ ἦδε ἡ στιβάς, ἣ ἐστὶν
εἶδος βοτάνης. τὸ τη νει ἐν ἄλλοις γράφεται ἐπιφθρηματικῶς
ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. καὶ ἀκρίδες ἐνταῦθα λαλοῦσιν. [Ἀκρίδες λέ-
γονται τὰ πωλία τὰ καθήμενα εἰς τὰ ἄκρα τῶν δένδρων, κατα-
χρηστικῶς. Κυρίως δὲ αὐτὰ τὰ ἄκρα τῶν δένδρων.]

55. **ΣΠΕΤΩ.** Οὐδαμῶς σπουδάζω· μεγάλως δὲ ἀλγῶ,
εἰ σύ με τολμᾷς ἀτρέπτοις τοῖς ὄμμασι προσβλέπειν, ὄντινά πο-
τε ἐδίδασκον ἐγώ, ἄδειν δηλονότι, ἔτι παιδα ὄντα.

56. **ΟΝ.** Ταῦτά φησιν, ¹¹⁾ ἐπὶ τῷ τὴν χάριν εἰς ἄμιλλαν
αὐτῷ συναηλωθῆναι παρ' αὐτοῦ διδαχθέντι, ὡς καὶ προκαλεῖ-
σθ' αὐτόν εἰς ἄμιλλαν.

57. **ΠΟΘΕΡΠΕΙ.** Θέσσαι, εἰς τί προσέρπει καὶ τελευτᾶ
ἡ χάρις, ἣ ὀφειλομένη μοι δηλονότι.

58. **ΘΡΕΨΑΙ.** Ἐκθρέψειεν ἄν τις καὶ λύκων ἐκγόνους,
καὶ κύνιας, ἐπὶ τῇ λύμῃ τῇ αὐτοῦ, ὡς κατὰ τοῦτον ἐδίδαξα
ἐπὶ ἀχαριστία. ἔστι δὲ τοῦτο Σακράτους· κακοῦς ποιῶν εὔ. **ΘΡΕ-
ΨΑΙ ΚΤΝΑΣ.** παροιμία ἐπὶ τῶν καθ' αὐτῶν ποιούντων τι
ἀπὸ Ἀκταίωνος τοῦ ὑπὸ ἰδίων κυνῶν βρωθέντος. τάσσεται δὲ
ἐπὶ τῶν ἀχαριστῶν τοῖς εὐεργέταις, ἥτοι τῶν μὴ ὁμολογούν-
των χάριν τοῖς εὐεργέταις. [Οὗτος γάρ, ὡς φησι, τὴν Ἄρτε-
μιν ἰδὼν γυμνήν, ἐκείνη αἰδεσθεῖσα λύσαν τοῖς κυσὶν ἐμβάλ-
λει, κακείνον κατέφαγον.]

40. **ΑΝΔΡΙΟΝ.** Ἀνδράριον, ὑποκοριστικῶς, ἀνθρω-
πάριον, ἢ δυσγενὲς καὶ ἀνελεύθερον. **ΑΤΤΩΣ** δὲ οὕτως· ἐν
οὐδεμίᾳ χρεῖα, μάτην.

41. **ΕΠΙΓΙΖΟΝ.** Πυγμαῖς ἔτυπτον, ἔκρουον. ἄτοπον
δὲ τοῦτο φανερωῶς εἰπεῖν. ἢ ἐπέραινον, ἐβάτευον· σὺ δὲ ἤλγεις,
αἱ δὲ αἰγες ἐβληκῶντο, ἦγουν ἐμηκῶντο βιαζόμεναι ὑπὸ τῶν
τράγων. τὸ βληκᾶσθαι γὰρ ἐπὶ προβάτων λέγεται. καὶ ὁ τράγος
αὐτὰς ὤχευεν.

45. **ΒΑΘΙΟΝ.** Μὴ βαθυτέρου τύχης τάφου τοῦ πυγι-
σματος, οὐ φῆς με εἰργάσθαι. τὸ δὲ ταφείης, ὡς ἐγὼ πεπύγι-

11) ἐπὶ τῷ κ. τ. λ.] Τουρπὶνς scribendum censet, ἐπὶ τῷ τὸν Ἀά-
κωνα εἰς ἄμιλλαν αὐτῷ συναηλωθῆναι — Ὡς καὶ προκαλεῖσθαι
αὐτόν.

σμαι. Ἄλλως. Ταφείης, ἀντὶ τοῦ ¹²⁾ γαμηθείης βαθύτερον σὺ τοῦ πρὸς ἐμὲ ἐκ σοῦ πυγίσματος, ὡς σὺ λέγεις. ἀρνείται δὲ διὰ τούτου. καὶ Ἀριστοφάνης δὲ Βατραχίους φησὶ περὶ τοῦ Κλέωνος πρὸς τὸ κρυπτόμενον καὶ ἔνδον νοοῦμενον, ἐν ταῖς ταφαῖς τίλλεσθαι, ἤγουν ἐν καιρῷ συνουσιασμοῦ τὰς τρίχας ἐκτίλλειν τῆς πυγῆς. Ἄλλως. Εἴθε μὴ ἐν βαθυτέρῳ τάφῳ ταφείης ἐκαίνο τοῦ πυγίσματος. ΤΒΕ, ἤγουν συγκεκαμμένε τὸν τράχηλον, κωτέ. τὸ δὲ ὑβὸς ἀπὸ τοῦ κυφός, ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β. ὕβωσις καὶ λόρδωσις πάθη· λόρδωσις γάρ, ἔστι τὸ ἔμπροσθεν, ὕβωσις τὸ ¹³⁾ κατὰ τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς φάχεως πάθος, κῦρτωσις δὲ τὸ μέσον τῆς φάχεως.

44. ΤΣΤΕΡΑ. Καὶ τελευταῖον τῆ βουκολικῆ φῶδῃ γρήση ἐρίζων.

45. ΕΡΨΩ. Οὐκ ἐλεύσομαι εἰς αὐτὸ τὸ μέρος. ΤΟΥΤΙ ΑΡΤΕΣ. Ἐνταῦθα δρύες. [Ἐκείσε, ἢ εἰς ἐκείνον τὸν τόπον, ἢ οἶκον.] ὡς κύνειρος, ὡς καλῶς βομβοῦσιν ἐν τοῖς σίμβλοις μέλισσαι. ἐνθάδε εἰσὶ δύο πηγαὶ ὕδαρ ψυχρὸν βλύζουσαι, αἱ δὲ ὄρνιθες ἐπὶ ¹⁴⁾ τῷ δένδρῳ λιγυρὸν ἔδουσι καὶ ἡ σκιά οὐδαμῶς ὁμοία τῇ ὑπαρχούσῃ παρὰ σοί, καὶ ἡ πίτυς δὲ ἀπὸ τοῦ ὕψους στροβίλους ἀφίησιν.

49. [ΚΩΝ. Στροβίλοις κυρίως, καταχρηστικῶς δὲ τοῖς καρποῖς.]

51. ΜΑΛΑΚΩΤΕΡΑ. Μαλακὸν τὸ χαῦνον καὶ ὑπεῖκον, φῶ ἐναντίον τὸ σκληρόν. λέγεται δὲ μαλακὰ ἔρια, καὶ κηρός, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὁ δὲ ὕπνος οὐ κατὰ ταῦτα λέγεται μαλακός, ἀλλ' ὡς μαλακοποιός. [Ὀμηρος· μαλακῶ δεδμημένοι ὕπνω ὄθεν εἴληφεν Ἰπνω μαλακώτερα.]

53. ΣΤΑΣΩ. Παρόσον ἔλαιον ἐκτίθησι ταῖς Νύμφαις. αὐταὶ γὰρ ἐκθρέψασαι τὸν ¹⁵⁾ Ἀρισταῖον, ἐδίδαξαν τὴν τοῦ ἔλαιου ἐργασίαν καὶ μέλιτος, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης. Ἰστημι, ὁ μέλλον στήσω, καὶ Δωρικῶς στασῶ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τοὺς μέλλοντας περισπῶσιν. Ἰστῶν δὲ τὸ ζυγοστατεῖν, καὶ τὸ ὀρθῶν τιθέναι. ἐνταῦθα τὸ δεύτερον.

56. ΓΛΑΧΩΝ. ¹⁶⁾ Βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον.

12) γαμηθείης] Corruptum est. Mox pro Κλέωνος scribendum Κλειοθέου. Locus est in Aristoph. Ran. 425.

13) κατὰ] Antea legebatur μετά. Correxerit Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 285. ibidemque sanat locum Etymol. M. p. 774, 11. loco huius Scholiastae affinem.

14) τῷ δένδρῳ] τοῖς δένδροις Vat. 2.

15) Ἀρισταῖον] Ἀριστήη Vat. 3. 5.

16) βλήχων] Haec est forma Attica. Pro βληχώνιον cod. Parisi.

58. ΓΑΤΑΩΞ. Γαυλοὶ ἀγγεῖα χυτροειδῆ¹⁷⁾ γαλακτοδόξα, ἐν οἷς κήσσουσι τὸ γάλα· παρὸ καὶ εἰρηται πλεονασμῶ τοῦ υ' ἄτινα καὶ ἀμολγέας καλοῦσιν. στήσω τῷ Πανὶ ἀκτῶ μὲν γαυλοῦς, γάλακτος πεπληρωμένους δηλονότι.

59. ΣΚΑΦΙΔΑΣ. Σκαφίδες, ἀγγεῖα εἰς ἃ κατετίθεσαν τὰς μελιπηρίδας· τὸ δὲ πλεῖον ἀντὶ τοῦ κλήρη, ¹⁸⁾ ἐν ᾧ εἰσὶ μελιπηρίδες.

61. ΤΑΝ. Ἰὴν δηλονότι, ἢ χάραν. τοῦτο δὲ ἐκ τῆς παροιμίας, Σπάρταν Ἰαγες, Σπάρταν κόσμει.

64. ΒΩΣΤΡΗΣΟΜΕΣ. Ἀντὶ τοῦ καλίσωμεν.

65. ΞΥΛΟΧΙΣΔΕΤΑΙ. Ξυλεύεται, ξύλα τέμνων συνάγει. ἔστι δὲ καὶ παροιμία, Δρυὸς ¹⁹⁾ πεσοῦσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται. [Ξυλογίζω, τὸ τὸν ξύλοχον τέμνω. Ξυλογος δὲ ἔστι τὸ σύστημα τὸ ἐκ δρυῶν.]

66. ΒΩΣΤΡΕΟΜΕΣ. Ὀριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ· καὶ γράφεται διὰ τοῦ ο μικροῦ· τοῦτο δὲ διὰ τὸ μέτρον.

67. ΑΜΜΕΣ. Ἦγουν, ἡμῖν δὲ ἔρις γέγονεν, ὀπότερος ἦν κρείττων [κατὰ] τὴν φῶδὴν βουκολικῆν ἢ ἐρίζοντες περὶ μεθὰ γυνῶναι, ὅστις ἔστι κρείττων βουκολικῶν μελῶν ἐργάτης.

68. ΤΤ Δ. Σὺ δὲ, ὦ φίλε Μόρσων, μήτε πρὸς χάριν ἐπὶ πρίνῃς ὀμιλήσας καὶ παρὰ τὸ δίκαιον τὴν νίκην χάριση· μήτ' οὖν σὺ γε τούτῳ βοηθήσῃς κατὰ χάριν ἢ μήτε μὴν ²⁰⁾ περιίδῃς ἀδικούμενον.

72. ΤΟΙ. Περισσὸς ὁ τοί. [ΣΤΒ. Πρῶτον Σύβαρις, ὕστερον δὲ ἡ αὐτὴ ἀνακτισθεῖσα Θουρίον ὀνομάσθη ἀπὸ τινος Θουρίου ἀνακτιστοῦ.]

74. ΜΗ. Τοῦτο ὁ Λάκων φησὶν, ἀγανακτῶν τῷ κρεπτιῖ καὶ περιέργῳ τῆς γλώττης.

77. ΦΙΛΟΚΕΡΤΟΜΟΣ. Λοιδοριῶν φίλος.

78. ΕΙΑ. Ἔτι καὶ νῦν τοῖς δι' ὄχλον τινὸς γνωσμένοις εἰ-

nus dat βλακούνιον. vid. Bast. ad Gregor. Cor. p. 40. Glossae Vaticanae: Γλάκων· τὴν κοινῶς λεγομένην βλακούνην· et γλαρος το βλακούνιον. Adde Dufresnii Glossar. Gr. Barb. v. Βλακούνη.

17) γαλακτοδόξα] γαλακτοδόξα scribit Toupinus. Γαυλῶς· γαυλοὶ λέγονται τὰ ξύλινα ἀγγεῖα, ἐν οἷς τὸ γάλα ἀμίγνεται. Glossa Vat. 1. 2. 7. 8.

18) ἐν ᾧ κ. τ. λ.] Locum mutilum ita supplet Toupinus: ΣΚΑΦΙΣ, ἀγγεῖον ἐν ᾧ εἰσὶ μελιπηρίδες.

19) πεσοῦσης] iacente arbore, quivis ligna colligit. Antea legebatur παρούσης. Correxerit Wartonus. vid. Michael. Apostol. Cent. VII. 59. Erasmi Adag. p. 218.

20) περιίδῃς] ne sinas cum iniuria affici. Correxerit Toupinus. Antea legebatur περιίδῃς.

ώθαμεν τούτο λέγειν ἄνευ ποτὲ τὸν ἄνθρωπον. λέγει δὲ τοῦτον τὸν ξένον τὸν παρακληθέντα κρίναι. Ἄλλως. ἄγε λέγε, εἴ τι λέγεις, καὶ τὸν ξένον ἄφες ζῶντα αὐθις, ἀπελθεῖν δηλονότι ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐπαναστρέψαι εἰς τὴν ἑαυτοῦ πόλιν. ΖΩΝΙ' ΑΦΕΣ. Τουτέστιν, ἵνα μὴ ὑπὸ τοῦ μέλους, ὡσπερ ὑπὸ τῶν Σειρήνων κρατηθεῖς ἀπόλλυται. τοῦτο δὲ εἰρωνικῶς φησίν. [Τὸ γὰρ εἰς πόλιν ἄφες τὸν ξένον ζῶντα ταῦτό ἐστιν, ὡς εἰ ἔλεγε, γελάσεται σὲ ἀκούων.] Ἄλλως. τοῦτο φησι θέλων σκῶψαι αὐτὸν τὴν αἰπόλον, ὡς ἀηδὲς τι μέλος ἔλεξεν· καὶ ἴσως ἂν ἐκ τῆς ἀηδίας καὶ ὁ Μόρσων ἡμιθνής γενήσεται, ἣ καὶ τέλος θάνη. ἢ ΖΩΝΤ' ΑΦΕΣ, ἀντὶ τοῦ ταχύν, ἀπὸ τοῦ ζέω· τοὺς γὰρ ταχῆς, ζήοντας καὶ θερμούς λέγουσι. ταῦτα δὲ φησιν ὁ Δάκων, ὡς διαλεγόμενος τοῦ αἰπόλου τῷ Μόρσωνι.

79. Ω ΠΑΛΑΝ. Ἐπι ἀγανακτήσεως ἐνταῦθα ἡ ἐπίκλησις.

80. ΜΩΣΑΙ. Ἀρχεται τῆς ᾠδῆς ὁ Κομάτας, καὶ φησιν αὐτὸν μᾶλλον ἢ τὸν Δάφνιν ὑπὸ τῶν Μουσῶν φιλεῖσθαι. εἶτα ὁ Δάκων· καὶ γὰρ ἐμὲ ὁ Ἀπόλλων ΦΙΛΕΙ ΜΕΓΑ, ἀντὶ τοῦ μεγάλως καὶ κατὰ πολὺ.

83. ΕΦΕΡΠΕΙ. Ἐπέρχεται, παραγίνεται. ΚΑΡΝΕΑ δὲ ἑορτὴ Ἀπόλλωνος Καρνεῖον, ἀπὸ τινος Κάρνου. οὗτος δὲ ὁ Κάρνος μάντις ὢν, εἶπετο τοῖς Ἑρακλείδαις, ἄσημα τούτοις μαντευόμενος· ὄντινα ἐκτραπείς εἰς τῶν Ἑρακλείδων, Ἰσπότης τούνομα, λόγγη βαλὼν ἀπέκτεινε. δι' ὃν λοιμὸς ἐγένετο ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. καὶ ἀπελθόντες ἔλαβον χρησμὸν ἐξ Ἀπόλλωνος, Κάρνειον τιμῆσαι Ἀπόλλωνα. καὶ τοῦτο ποιήσαντες, ἐπαύσαντο τοῦ λοιμοῦ. ταύτην οὖν τὴν ἑορτὴν καὶ οὗτοι οἱ μετοικήσαντες ἐκ Πελοποννήσου εἰς ἑτέρας πόλεις, διὰ τὸν λοιμὸν ἐπετέλουν. Ἄλλως. Κάρνεα ἑορτὴ Δωρικὴ, τελουμένη Καρνεῖῳ Ἀπόλλωνι κατὰ τὴν Πελοπόννησον, ἀπὸ Κάρνου μάντεως, ὃς ἔχρησε τοῖς Ἑρακλείδαις. ἀπ' αὐτοῦ δὲ Κάρνειον Ἀπόλλωνα προσαγορεύουσιν. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Θεοπόμπῳ ὅτι τὸν αὐτὸν καὶ Δία καὶ Ἥγήτορα καλοῦσιν Ἀργεῖοι, διὰ τὸ Κάρνον ἡγήσασθαι τοῦ στρατοῦ· ὃν οἱ Ἑρακλείδαι ἀπέκτειναν ἀπερχόμενον εἰς Πελοπόννησον, ὑπολαβόντες κατάσκοπον εἶναι τοῦ στρατεύματος. ὃν ὕστερον ἐτίμησαν ὑπὸ ²¹⁾λοιμοῦ φθειρόμενοι. Ἄλλως. ²²⁾Πραξιλάς μὲν ἀπὸ Καρνεῖου φησὶν ὄνο-

21) λοιμοῦ] λιμοῦ Vat. 4. 5.

22) Πραξιλάς] Πραξιλλας Vat. 5. Πραξιλλα legit Wartonus: quae est vetus et celebris poëtria. Adde viros doctos ad Callim. H. Apoll. 71. 72. 78. Albert. Hesych. II. 151. Welcker. ad Alcman. p. 64. Pro Ἀλκμάν Vat. 5. Ἀλκμαν.

μάσθαι, τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης υἱοῦ, ὃς ἦν ἐρωμένος τοῦ Ἀπόλλωνι. Ἄλκιμν δὲ ἀπὸ Καρνεῦ τινὸς Τρωϊκοῦ. Δημήτριος δὲ ἀπὸ τοῦ κραιναί, ὃ ἔστι ²³⁾ τελῆσαι. φησὶ γὰρ, ὡς εἰ Μενέλαος στρατεύσας εἰς Ἴλιον, ἠϋξάτο τιμῆσαι αὐτόν, ἐν κραινῇ. Ἄλλως. Κάρνεα ἐορτή ἐστι Διὸς Καρνεῖα ὄνομαζομένη. παρ' Ἑλλήσι δὲ τελείται διὰ τὸ τὸν Δούρειον ἴκον ἐν καρνεῖου εἶναι ξύλου.

84. ΔΙΔΥΜΑΤΟΚΟΣ. Τὸ ἀπὸ τοῦ τίπτειν συγκείμενα, εἰ μὲν προπαροξύνεται, πάθος δηλοῖ· εἰ δὲ παροξύνεται, ἐνέργειαν· ὡς καὶ τὰ παρὰ τὸ τρέφειν· οἶον, πρωτότοκος, ὁ πρῶτος τεχθεὶς· διδυματόκος ἀἴξ, ἡ δίδυμα τετοκυῖα. δοκεῖ δὲ τὸ διδυματόκος ἀπὸ τοῦ διδυμοτόκος γίνεσθαι, τροπῇ τοῦ ο εἰς η, εἴτα τοῦ η εἰς α· διὸ καὶ μακρὸν ἔχει τὸ α. [Διδυματόκος, Αἰολικῆς διαλέκτου. Διδυματόκος, καὶ ἐκβολῇ τοῦ υ διδυματόκος, ὡς Πίνδαρος· Ἀκέρδεια λέλογγε θαμνῖνα ²⁴⁾ κακηγόρος.]

85. ΚΑΙ ΜΕ' Η ΠΑΙΣ' ΟΡΩΣΑ. Τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ Ἀλκίπην λέγει. τὸ δὲ ὈΡΕΤΣΑ Αἰολικόν.

86. Τὸ ΦΕΤ ἐπὶ θαύματος. τὸ δὲ ΤΟΙ περισσόν. ΤΑΛΑΡΩΣ. Τοὺς καλαθίσκους, ἐν οἷς τυροῦσι τὸ γάλα.

87. ΑΝΘΕΣΣ. Ἐν τῷ ἄνθει τῆς ἡλικίας χαίρει. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὡς ὄντος αὐτοῦ παιδευαστοῦ. Ἄλλως. Τὸ μὲν ἔξω, τοῖς ἄνθεσι τοῦ τυροῦ τὸν παῖδα τοῖς χεῖλεσι παραχρῆει· τὸ δὲ ἔσω, ἐν τοῖς ἀνθάδεσι τόποις τὸν ἄνηβον, τὸν μικρὸν ἔτι καὶ ἀτελεῖ παῖδα, τὸν Κρατίδαν δηλονότι, μολύνει, βινεῖ. [Μολύνει ἐπὶ συνουσίας νοητέον.]

88. ΒΑΛΛΑΕΙ. Πειράται τε εἰς ἔρωτα ὑπαγαγέσθαι. τὸ γὰρ μήλοισ βάλλειν ἐπὶ τούτοις ἔτασσον. ΚΛΕΑΡΙΣΤΑ. Ἡ τοῦ Κλεαρίστου θυγάτηρ Ἀλκίπην, ἡ ἐρωμένη αὐτῆς.

89. ΠΑΡΕΛΩΝΤΑ. Ἦγονν παρήλασε καὶ παρέδραμεν, ἦγονν ἐνίκησεν ἐμὲ ἢ Ἀλκίπην. τὸ δὲ παρελῶντα ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ παρακολουθεῖν καὶ ἐλαύνειν λέγεται. ΑΔΤ. Καὶ ἦδὼν τινα ²⁵⁾ συρισμὸν συρίζει.

90. ΚΗΜ'. Καὶ ἐμὲ δὲ ὁ Κρατίδας τὸν πρόβατα νέμοντε ἀγένειος ὑπαντῶν, εἰς μανίαν ἐρωτος ἐμβάλλει. [ΑΕΙ. Οὔτω τὸ ἐντελὲς λέιος τὸ γένειον, καὶ λειοπάγων ὁ ἀγένειος.]

91. ΣΤΜΒΛΗΤ'. Ἦγονν συγκρίνεσθαι δυνάμενά εἰσιν, ἢ συγκρίσεως ἄξια. λέγει δὲ τὴν διαφορὰν τῆς θηλείας ἀπὸ τοῦ

23) τελῆσαι] τελειῶσαι Vat. 4.

24) κακηγόρος] Conf. Boeckh. notam ad Pindar. Ol. I. 53. (84. Heyn.).

25) συρισμὸν] συρισμὸν Vat. 1.

ἄρθενος. φυτᾶριον δὲ ^{25a)} ὁ κυνόςβατος ἐστίν, ὅμοιον βόδω ἔχον τὸν καρπὸν. ἔστι δὲ μεταξὺ θάμνου καὶ δένδρων, παρόμοιον ταῖς ροιαῖς ἢ ταῖς βοδέαις, ἀκανθῶδες, ὡς φησι Θεόφραστος. ἔστι δὲ ὁ κυνάκαρθος. **ΑΝΕΜΩΝΗ** ἄνθος ἄοδμον, ὃ φασιν ἀναδοθῆναι ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀδάωνιδος. Ἄλλως. Τὴν ἀνεμώνην Νικανδρὸς φησὶν ἐκ τοῦ Ἀδάωνιδος αἵματος φυτῆναι. Κράτεως δὲ, ἢ Κρατίδης κατὰ τινάς, δύο φησὶν εἶναι τὰς ἀνεμόνας; τὴν μὲν ἄνθος ἔχουσαν μέλαν, τὴν δὲ φοινίκιον. Σωσίβιος δὲ τὰς ἀνεμόνας παρὰ Λάκωνι φαινίδας καλεῖσθαι φησι. βόδον δὲ παρὰ τὸ θάπτον ἀπορῆεῖν²⁶⁾ βοῶδες γὰρ ἐστίν, ἧτοι φθειρόμενον.

93. **ΑΙΜΑΣΙΑΙΣΙ**. Ὡν τινῶν, δηλονότι τῶν κυνοσβᾶτων, καὶ τῶν ἀνεμώνων, ἄνθηρα, ἧγουν ἄνθη, ἐν ταῖς αἱμασιαῖς εἰσίν. ἄνθηρα νῦν τὰ ἄνθη, ἢ τὰ ἄκρα κυρίως δὲ ἄνθηρα, τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν ἧτοι τὰ χεῖλη τοῦ ποταμοῦ, παρὰ τὸ ἄνω διερὸν εἶναι. τῶν γὰρ βόδων τὰ ἄκρα, καὶ πρωτεύοντα φύονται ταῖς αἱμασιαῖς. ἢ κυρίως ἄνθηρα τὸν ἔνυγρον τόπον καὶ τὰ τῶν ποταμῶν ²⁶⁾ ἀναχωρήματα γίνωσκε.

94. [ΟΥΔ' ἄρ' ἀρμόδιά εἰσι, δηλονότι συγκρίνεσθαι.] **ΑΚΤΑΙΟΙΣ**. Ταῖς τοῦ πρίνου βάλανοις. ἄκυλος γὰρ ὁ τοῦ πρίνου καρπός. αἱ μὲν γὰρ ἄκυλοι λεπτόσαρκοι, φησί, καὶ σκληραὶ ἢ ξηραὶ· αἱ δὲ, ὀριμαλίδες δηλονότι, ἠδέϊαι. φησὶν οὖν, ὅτι ὁ μὲν Κρατίδας μελίχρους, ἢ δὲ Κλεαρίστη ἀειδής. ὀριμαλίδες δὲ τὰ ὄρεια μῆλα, ἢ τὰ ἐν ὄρει μῆλα. Ἀσκληπιάδης δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφει. ἔστι δὲ τὰ συνακμάζοντα τοῖς σύκοις μῆλα. [Ἄκυλος τὸ πρινοβάλανον· ὀριμαλὶς δὲ τὸ ἄγριον μῆλον.]

95. **ΜΕΛΙΧΡΑΙ**. Τινὲς οὕτως ἐρμηνεύουσιν· αἱ μὲν ἔχουσι λεπτὸν λέπυρον· αἱ δὲ μελιχραὶ, ἧγουν χροῖαν ἔχουσι μέλιτος, κίτρινοειδεῖς. ὁ δὲ καρπὸς τοῦ πρίνου κροκοειδής ἐστίν. ποιεῖ οὖν ὁ Λάκων τὴν μὲν Κλεαρίστην κίτρινοειδῆ καὶ οἶονεῖ ἄμορφον, τὸν δὲ Κρατίδαν κροκοειδῆ καὶ οἶον εὐμορφον.

96. Καὶ ἐγώ, φησί, δώσω τῇ παρθένῳ Ἀλιππῇ αὐτίκα φάσσαν. τὴν ταχυτῆτα θέλει δηλοῦν τὸ **ΑΤΤΙΚΑ**. ἐπεὶ ἄλλως πῶς αὐτίκα δώσει, ἢν οὕτω ἀπὸ τῆς ἀρκεύθου καθείλεν; **ΦΑΣΣΑ** δὲ ὄνομα ὀρνέου. Ἀλέξανδρος δὲ φησὶν ὁ Μύνδιος, ὅτι ἢ μὲν φάσσα ὑποκυάνεον ἔχει τὴν κεφαλὴν, καὶ μᾶλλον γε

25a) ὁ κυνόςβατος] Conf. notata ad Schol. v. 151. 59).

26) ἀναχωρήματα] ἀναχώματα corrigunt Koehler. et Tourpius. Conf. Nicand. Ther. 576. ibique Schol. Suidas: Ἄνθηρα μέλιτος τε τοῦ κήπου, ὡσπερ ἡ πρασιὰ. Adde Etymol. M. p. 101, 39.

ἐμπόρφυρον, τῶν τε ὀφθαλμῶν λευκῶν ὄντων, τὸ ἐν αὐτοῖς μέλαν στρογγύλον ἔχει.

97. Ἄρκευθος. [Ἐίδος φυτοῦ ἀκανθώδους.] "Ἄλλως." Ὀνομα δένδρου ἀκάρπου. φησὶ γὰρ ὁ Θεόφραστος, ὅτι τῶν ²⁷⁾ ἀγρίων ἐστὶν ἐλάτη, πεύκη, ἄρκευθος, ²⁸⁾ σμίλαξ, θυία, καὶ ἦν Ἄρκαδες καλοῦσι φελλόδρον.

98. ΠΕΞΩ. Πείκειν κυρίως τὸ ξαίνειν· ἐνταῦθα δὲ τὸ κείρειν· ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδου· Ἡ μὲν οἷς πείκειν, ἢ δ' εὐφρονα καρπὸν ἀμαῖσθαι. τὸ δὲ ΕΞ ΧΛΑΙΝΑΝ, ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ξεράζεσθαι χλαῖναν. [Πέκω, τὸ τὰς οἷς κείρω. ὄθεν καὶ κόπος τὸ κεκαρμένον σύστημα τῶν τριχῶν. Πόκον πέξω εἰς χλαῖναν, ἀντὶ τοῦ κερῶ ξρία, ἵνα ποιήσω χλαῖναν.]

99. ΠΕΛΛΑΝ. Τὴν μέλαιναν. τὴν γὰρ τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν, ὅτε ὑφ' αἵματος μελανθῆ, πελιδνωμα καλοῦμεν. ἢ τὴν πέλλαν σκοτεινὴν, μέλαιναν, πορφυρᾶν. τὴν γοῦν τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν, ἥνικα δι' ²⁹⁾ ὑποδρομὴν αἵματος μελαίνηται, πελώμα ἢ πελιδνωμα καλοῦσιν. ὃ τῆ Ἀφροδίτῃ συμβεβηκέναι φησὶν Ὀμηρος· Μελαίνετο δὲ χροῶ καλόν.

100. ΣΙΤΤ'. Τοῦτο μεταξὺ τῆς φθῆς ἐπεφάνησε πρὸς τὰς αἰγας. ἀναχωρεῖτε ἀπὸ τῆς ἀγριελάας. ΩΔΕ. Ἐνταῦθα ἐλθοῦσαι βόσκεισθε, εἰς τὸν ἀνεστηκότα τούτον ³⁰⁾ λόφον καὶ κατάντη, ἧγον ὄξυν, ΑΤΕ, καὶ ὅπου αἱ μυρσίνας.

102. ΑΠΟ. Ἀπόστητε, φησὶν, ἀπὸ τῆς δρυός, καὶ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος βόσκεισθε τῆς Ἰταλίας, ἔνθα τὸ ὄρος ὁ Φάλαρος, πρὸς ἀνατολὰς κείμενον. καὶ Ἀσκληπιάδης χωρῖον τοῦτ' ἔφησι τὸ νῦν καλούμενον Φάλαρον. ἔστι δὲ ὄνομα ὄρους, εἰς

27) ἀγρίων] ἀρίστων Vat. 5. „Forte τῶν ἀρίστων. Theophrastus hic citatus numerat ἀρκευθον, aliamque arborum hic loci memoratarum, nempe φελλόδρον, inter ἀριαι. Est autem ἀρια arbor inter eas, quae maxime sero germinant. Poni videtur hic pro specie. Vid. Plin. L. XVI. c. 25. Theophrast. Hist. Plant. L. I. c. 15.“ Haec mecum communicavit vir doctus, rei quae botanicae peritus. Veruntamen ἀγρίων in loco Theophrasti certe legendum. Praecesserat enim *Τῶν μὲν ἡμερῶν, ἐκ τριβανίς*. Quibus nunc opponit ἀγρία, *sylvestria*. Vid. Theophrast. Hist. Plant. Heins. edit. p. 16. *Warton*. Pro φελλόδρον Vat. 4. μελλόδρον.

28) σμίλαξ κ. τ. λ.] Locum cum Reinesio correctum dedimus ex Theophrasti Hist. Plant. p. 18. ed. Ald. Antea legebatur *μελία, οἷα, καὶ ἀναρίνα, ἦν καλοῦσι φελλόδρον*.

29) ὑποδρομὴν] ὑπερβολὴν Vat. 3. Mox *πελώμα* pro *πέλλωμα* scripsimus cum Koenio ad Gregor. Cor. p. 288. ed. Schnef. adde Etym. M. p. 659, 11.

30) λόφον] τόπον Vat. 2. 4. mox *ἰδὲ μωρίνας* pro *μωρίνας*.

ἀνατολᾶς κειμένον. ἄλλοι δὲ φάλαρον λέγουσι τὸν λευκὸν κριόν. φαλὸν γὰρ τὸ λευκόν. καὶ Ὅμηρος κύματα φαληριόωντα λέγει τὰ λευκαίνόμενα. τὸ δὲ τουτεῖ ἐπιφθέηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐν-
 παύθαι. ΚΩΝΑΡΟΣ διὰ τὸ κέρατα περιφερῆ καὶ τραχέα ἔχειν, ὡς κώνους, ἤγουν στροβύλους. [Ἄλλως. ὁ Κώναρος, ἤγουν ὁ κριός, παρὰ τὸ κέρατα ἔχειν κωνοειδῆ.] ΚΤΝΑΙΘΑ. Ἐπρὸς τὸ κινεῖσθαι διάπυρος, ἤγουν, ταχεία οἷς παρὰ τὸ κινῶ καὶ τὸ αἰθῶ, τὸ καίω. Ἄλλως. Κιν αἰθῶ] Τοῦτο τῆς αἰγός ἐστιν ὄνομα· τινὲς δὲ τὴν εὐκίνητον ἀκούουσιν. αἰθὸν γὰρ τὸ πυρῶ-
 δεσ. δαίει γὰρ ἐν κινήσει τὸ πῦρ. ὅθεν Ὅμηρος τοὺς λέοντας αἰθωνάς φησιν.

105. ΠΡΑΞΙΤΕΛΕΤΣ. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θανυμάσιον, λέγει τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου, ὡς ἐξάκουστον. δύο δὲ φασὶ Πρα-
 ξιτέλεις τὸν μὲν ἀρχαιότερον ἀνδριαντοποιόν· τὸν δὲ νεώτερον, ἀγαματοποιόν· οὗτος δὲ ἦν ἐπὶ Δημητρίου τοῦ βασιλέως, περὶ οὗ φησὶν ὁ Θεόκριτος.

106. ΚΤΩΝ ΦΙΛΟΠΟΙΜΝΙΟΣ. Ἐν τῇ ποιμνῇ φι-
 λῶν ἀναστρέφεσθαι, ὃς λύκον πνίγει, ὃν δίδωμι τῷ παιδί, ὥστε ἐλαύνειν πάντα τὰ θηρία. λέγεται τὸ ΔΙΩΚΕΙΝ ἐπὶ τοῦ ἀγρεύειν καὶ αἰρεῖν.

109. ΑΒΑΙ. Τετραχῶς καὶ τοῦτο γράφεται ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀντιγράφοις, ὅλον ἄβαι, ἀντὶ τοῦ ἠβῶσαι καὶ ἀκμάζου-
 σαι· καὶ αὐαί, ἤγουν ξηραὶ καὶ ἄζαι· ἐν τοῖς ἀγγελίοις γὰρ ἐπειδὴν τι καταλειφθῆ, ξηρανθὲν³¹⁾ ἐξάλλεται· ἢ τὸ καταλει-
 φθὲν ἐν τοῖς ἀγγελίοις ἄζα λέγεται. γράφεται καὶ ἐντὶ γὰρ αὐταί· καὶ λέγει ἀντὶ τοῦ μῶναι.

110. ΔΙΠΟΛΟΝ. Οὕτω φησὶν ὡς ὄρατε τὴν αἰπόλον παρερεθίζοντά με εἰς ἄμιλλαν, οὕτω καὶ ὑμεῖς ἐρεθίζετε, ἤγουν διεγείρετε τοὺς καλαμεντάς, ἀντὶ τοῦ τοὺς θεριστάς, εἰς ἐργα-
 σίαν, ἄδοντες δηλονότι. τὸ δὲ θῆν ἀντὶ τοῦ ἐπιπολῦ, ἢ ἀντὶ τοῦ δῆ.

112. ΔΑΣΤΚΕΡΚΟΣ. Τὰς ἐχούσας δασείας τὰς οὐράς· τὰς ἐχούσας οὐράς πολυτρίχους, πλήρεις τριχῶν· κέρκος γὰρ ἢ οὐρά· αἱ τινες παραγενόμεναι κατὰ τὰ πρὸς ἐσπέραν ΡΑΓΙ-
 ΖΟΝΤΙ, ἀντὶ τοῦ τὰς βίβας ἀναλέγουσι, βραγολογοῦσιν αὐτάς. δι' ἀλληγορίας ὁ Κομάτας φησὶν, ὅτι ὁ Δάκων ἐν ταῖς Μικω-
 νος, ἀμπέλοις δηλονότι, αἰεὶ παραγενόμενος κατὰ τὰ πρὸς ἐσπέραν, βραγολογᾷ αὐτάς· ἀντὶ τοῦ πορνεύει, ἢ πορνεύεται.

31) ἐξάλλεται] „Quae exarescunt, sitire, atque adeo prae calore ἐξάλλεσθαι dicuntur. Atque ita intelligendus videtur Calli-
 mach. in Cer. 89.“ Τουρ.

* Ἄλλως. Τινὲς οὕτω κατὰ τὸ ἴσω νοοῦμενον λέγουσι. μισῶ τοὺς ἄνδρας τοὺς ἐνήλικας, καὶ δασυπύγους, οἱ φοιτῶντες διὰ τῆς νυκτὸς τὰ τοῦ Μίκωνος θραγίζοντι, ἤγουν θραγολογοῦσιν, ἐσθίουσι, δηλονότι ὑπ' αὐτοῦ βινούμενοι. ἀλάπηξι δὲ εἰκασε τοῦτους, ὡς πανούργους καὶ δολερούς. *)

114. ΚΑΙ ΓΑΡ. Καὶ ὁ ἕτερος ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀλληγορεῖ, ἐμφαίνων τοὺς παραίνοντας, καὶ πορνενούντας τὸν Κομάταν αὐτὸν κατὰ τὴν ³²⁾ συνκώδη φύσιν.

116. ΜΕΜΝΑΣ'. Οὐ μέμνησαι, ὅτε ἐγὼ σε ἐπέραινον, καὶ σὺ γελῶν ἐκινουῖς ³³⁾ προσεχόμενος καὶ οὐκ ἀποφεύγων (τοῦτο γὰρ δύναται ἢ πρός)· σὺ δὲ ἐλαμβάνου, καὶ ἤπτου ἐκείνης τῆς δρυός. Ἄλλως. Τὰς προειρημένας ἐμφάσεις διὰ τούτου βεβαιοῖ λέγων· οὐ μέμνησαι, ὅτε σε ἐπέραινον κατ' ἐκείνην τὴν δρῦν, σὺ δὲ ΣΕΞΑΡΩΣ καὶ γελῶν κατεκινουῖς καὶ ἐσαλεύου; γράφεται τὸ σεσαρῶς ἔν τισι καὶ σιγηρῶς.

117. Κιγκλίξειν λέγεται τὸ σαλεύεσθαι καὶ κινεῖσθαι. εἴρηται δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῆς ἐν τῇ θύρᾳ κιγκλίδος. ἔστι δὲ κοραξ σιδηροῦς, ἐμπίπτων εἰς τὸ μέσον καὶ ὑποκρατῶν τὴν θύραν. Ἄλλως. ποτε κιγκλίξεν, προσεκινουῖς, ἀπὸ μεταφορῆς τοῦ κίγκλου οὕτω καλουμένου ^{33a)} ὀρνέου, ὃ νῦν σεισοπυγίδα καλοῦσιν, ἀφ' οὗ ἡ λέξις μετήνεκται. κιγκλίξειν δὲ τὸ τὴν ὄσφυν κινεῖν φασίν. ὥσπερ δὲ παρὰ τὸ γνῶ γίγνω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ κλῶ κίλω, καὶ κίγκλος.

118. Γράφεται καὶ τεῖν δέ τυ. Τοῦτο μὲν οὐ μέμνησαι ὅτε δὲ ὁ Εὐμάρας ὁ σὸς δεσπότης δεσμεύσας ³⁴⁾ σε ἐμαστίγωσεν, ἀκριβῶς ἐπίσταμαι. ἢ περὶ οὐ μοι εἰπας, οὐ μέμνησαι τοῦτε δὲ γινώσκω, ὅτι ὁ δεσπότης σου δήσας σε ἐπύγιζεν, ἐμόλυνεν. ὅπερ δηλοῖ τὸ ἐκάθηρεν, ἀντὶ τοῦ ἔτυπτε καὶ ἐξέδειρε. καὶ Ἀριστοφάνης· πέθει τὰς πλευρὰς καὶ ἐκάθηρεν.

120. Ὡ Μόρσων, ἀπὸ τοῦ νῦν τις δάκνεται, λυκεῖται,

*) Scholion MS. Cod. Pat. 2758. ad hunc locum: Μίκων, ὄνομα κύριον, Ἦ μήπω δὲ, εἶδος φουτοῦ, καὶ ὄνομα νῆσου, ἠ. Vid. Bast. ad Gregor. Cor. p. 34.

32) συνκώδη] συνκῶδα Vat. 5.

33) προσεχόμενος] Antea legebatur προσερχόμενος, quod Tourp. correxit.

33a) ὀρνέου, ὃ νῦν] Sic cod. Vat. 915. pro ἔνιοι, quod antea legebatur. Vid. Bastii Epist. crit. p. 56.

34) es] Pronomen addidimus, monente Tourpio. Idem vir doctus Aristophanis fragmentum, quod sequitur, ita scribit: Μ' ἴδου καὶ τὰς πλευρὰς ἐκάθηρε. me alligavit et tergora mea excoriat. Καὶ post πλευρὰς deest in Vat. 5.

πικρίαν ἔχει, νικώμενος ὑφ' ἡμῶν. ΟΥΧΙ ΠΑΡΗΣΘΕΤ;] οὐκ ἐνόησας, οὐ κατὰ τι ἡσθάνθη;

121. Σκίλλα εἶδος βοτάνης πάντη ἀχρηστον' γραίας δέ, τὰς γεγηρακίας καὶ ξηράς. ὁ λόγος πάλιν πρὸς τὸν Λάκωνα. ἄξιός εἰ, φησί, μᾶλλον ἀπελθεῖν εἰς τὰ μνημεῖα, καὶ τὰς γεγραμμένας καὶ παλαιὰς καὶ ξηρὰς σκίλλας τίλλειν, ἥπερ ἐμοὶ ἐρίξειν. αὐταὶ γὰρ παντελῶς ἀχρηστοὶ εἰσι. καλοῦνται δὲ σκιλλοκρόμμου. ἢ τοῦτό φησι κατὰ τὸ ἔσω νοούμενον' ἀπελθὼν τίλλε, φησί, τὰς παλαιὰς τρίχας τοῦ τάφου σου, ἥγουν τῆς πυγῆς σου. τὸ τίλλοις γράφεται καὶ τίλλειν, ἀντὶ τοῦ τίλλε, καὶ κόπτε. [Ἀπελθὼν ταχιστα σκίλλας παλαιὰς ἀπὸ μνήματος ἀνάσπα. ἔστι δὲ σκίλλα τὸ κοινῶς σκιλλοκρόμμουν.]

123. Ἡ κυκλάμινος βοτάνιόν ἐστι ποιῶδες, λεπτόρριζον, ὅπερ χλιασθὲν ποιεῖ³⁵⁾ πρὸς χιμετλα. [Καὶ ἡ κυκλάμινος βοτάνη ἐστὶ παντελῶς ἀχρηστος.] ΑΛΕΝΤΑ. Ποταμὸς οὗτος ἐν³⁶⁾ Ἰταλίᾳ ἔλέγετο οὗτω καὶ τόπος τις ἐν Κῶ.

124. ΙΜΕΡΑ. Πόλις ἐν Σικελίᾳ καὶ πηγῇ, ἀφ' ἧς ρεῖ ποταμὸς, ὁμωνύμως τῇ πηγῇ καλούμενος. ἐνταῦθα δὲ τὸν ποταμὸν λέγει. ΚΡΑΘΙ. Ποταμὸς καὶ οὗτος περὶ Σύβαριν.

125. ΠΟΡΦΥΡΟΙΣ. Βλύζοις ὑπὸ οἴνου' εἶτε πορφυροῦς εἴης, τουτέστιν εἰς οἶνον μεταβληθείης. ΣΙΑ.³⁷⁾ Βοτάνη τίς ἐστίν, ἢ ἀνθύλλια ὅμοια σέλινῳ, ἐν τοῖς ποταμοῖς τρεφόμενα. κατὰ δὲ τινὰς τὰ πρὸς τοῖς ποταμοῖς φυόμενα³⁸⁾ βροῦλα.

126. ΣΤΒΑΡΙΤΙΣ. Πηγῇ ἐν Σικελίᾳ. τὸ δὲ ΕΜΙΝ ἀντὶ τοῦ χάριν ἐμοῦ. ΟΡΘΡΟΝ. Καὶ κατὰ τὸ πρὸς ὄρθρον. μετὰ τῆς πρὸς προθέσεως λέγεται, τὴν διὰ τοῦ χρόνου κίνησιν.

127. ΤΑΝ ΚΑΛΠΙΔΑ. Γράφεται καὶ τᾶ καλπίδι, ἥγουν, τὴν ὑδρίαν εἰς ἀηρόμελι καταδύσαι. ἢ ἀντὶ τοῦ τὴν ξυλινον ὑδρίαν ἐν τοῖς κηρίοις βάψαι. καὶ ἡ ἐμῆ φησὶν ἐρωμένη τῇ ὑδρίᾳ τὸ ρέον ἀπὸ τῆς κρήνης μέλι ἀντλήσει.

128. ΚΥΤ. Κύτισος, ἀγίλος, καὶ σχίνος, θάμνοι εἰσίν, οὓς ἐπινέμονται αἱ αἴγες.

129. ΚΟΜ. Κόμαρος, εἶδος δένδρον. ΚΕΟΝΤΑΙ δὲ ἀντὶ τοῦ κείνται, καθέζονται.

130. ΜΕΛΙΤΕΛΑ. Εἶδος βοτάνης γλυκιζούσης.

35) πρὸς χιμετλα] Reinesius citat Dioscorid. II. c. 194.

36) Ἰταλίᾳ] Σικελία. Λέγεται ποταμὸς καὶ οὗτος περὶ τὴν Σύβαριν. Vat. 2. Sed vid. ad v. 124. ΚΡΑ

37) Hunc locum cod. Laur. 46. ita supplet: βοτάνη τίς ἐστίν, ἀκαρπος. καὶ Ὀμηρος: Ἄμφι δὲ λιμῶνος μαλακοῦ οἴα. Τὸ γὰρ ἰον ἐν τοῖς λιμῶσιν οὐ πίμπυκε γινέσθαι, ἀλλὰ τὸ εἶον.

38) βροῦλα] vid. Schol. ad Idyll. I. 53. ποί. 41.

151. ΚΙΣΣΟΣ, ἔστιν ἴδιος βοτάνης ³⁹⁾ ἀκανθώδους ἰσχυρίας ῥόδου. ἐν ἑτέροις δὲ ῥόδῳ ἀπίστος γράφεται, ἔν μέρει λόγου. ἔστι δὲ καὶ αὐτὴ τῶν θάμνων, γλυκῶδες ἀνθος προεβλήθη· περὶ τὰ γόνυτα δὲ τῶν τραγῶν καὶ τῶν κίρκων κήσεται.

155. [ΩΤ. Δαφνοῦσά με ἀπὸ τῶν ἄτων, καὶ πρὸς σὲ κίνασα.]

154. ΕΤΜΗΛΕΤΣ Ἀντὶ τοῦ Εὐρήδου. ἔπειρος οὗτος, ὡς ἴσκειν, ἰσώμενος αὐτῷ.

155. ΩΡΕΞΑ Ὁρέγων τὸ ἰκτεῖνα. ἔπει δὲ ὁ δίδωσά τις ὀρέγων τὴν χεῖρα δίδωσιν, ὡρεξά λέγει ἀντὶ τοῦ ἔδωκα.

156. ΚΙΣΣΑΣ Κίσσα, ἴδιος ὀρέγου ἀρούσου, ἐπιθυμητικοῦ, μιμηλοῦ. ὄθεν ⁴⁰⁾ ἐπὶ γυναικῶν τὸ κισσῶν παραλαμβάνεται, παρόσον μὴ γεννώσαι, ἀρδίζονται πρὸς τὸ οὕτω κισσῶν.

39) ἀκανθώδους κ. τ. λ.] Ita corrigat Salmasius: *μοῦσος ἔστιν αὐτὸς βοτάνης ἀνθώδους ἰσχυρίας ῥόδου*. Hyl. Latr. cap. VII. p. 8. Conf. Hesych. v. ΚΙΣΣΟΣ. Addam quod sentit idem Salmasius de plantarum descriptionibus apud Scholiastas hosce nostros. „Scholiastes Theocriti plane etiam refert, cynosbati fructum esse *παρακλήσειον ῥόδου*. [Idyll. v. 92. Nos habemus ὄμοιον ῥόδου.] Ita sane est, sicut describitur a Dioscoride. Sed morum ille suum tenet, quem in pluribus apud eum observavi, ut duas res vna descriptione confundat. Sic duo glycythizas genera miscuit, sic duo ceciliæ aequè in vnum contraxit. Ita ergo *πυρόφωδον* et *πυρόφατον* miscellisset indiscreta historia exposuit.“ Salmas. ibid. cap. XXV. p. 24. Confer eund. cap. XXVI. p. 26. Nec non ibid. cap. LI. p. 59. Locus Theophrasti, vnde haec de Cynosbato desumpsit Scholiastes noster, ab Athenaeo servatur, L. I. pag. 70. C. edit. Cas. Extat et in Theophrast. Hist. Pl. L. III. c. 11. vbi dicitur, Cynosbati fructum esse *παρακλήσειον τῇ φοίτῃ*. Corrige ergo in Scholio praedicto *ῥοίτῃ* pro *ῥόδῳ*. Cynosbati fructus similis est *malis puniceis*. Conf. tamen Casaub. ad Athenaeum pag. 145. 10. edit. 1621. Ita tamen adhuc refingi meliusque disponi possit totum scholion: *φοτάριον δὲ ὁ πυρόφατος ἔστιν ὄμοιον ῥόδῳ, τὸν καρπὸν ἔχον παρόμοιον ταῖς φοίτῃς ἔστι δὲ μεταξὺ θάμνων καὶ δένδρων, ἀκανθώδες, ὡς φησὶ Θεόφραστος*. Est autem Cynosbatus planta similis rosae, fructum habens similem malis punicis: est autem inter fruticem et arborem, nec non spinosa, ut ait Theophrastus. Bene et hic servari possit ἢ ταῖς ῥοδαῖς putem enim mala Punica vocata fuisse ῥόδα. Vel in ea parte contextus lego, *παρόμοιον τῷ τῆς φοίας, ἢ τῆς ῥοδαίς*. Hoc vel simile. Iam vero debetur ea confusio, de qua queritur Salmasius, diversis Scholiis in vnum coalescentibus. *Wartonus*.

40) ἐπὶ γυναικῶν] Toupus scribendum censet, ἐπὶ γυναικῶν γυνωσῶν. Verbum κισσῶν de mulieribus praegnantibus usurpatur. Κισσῶν idem quod γυνῶν. Conf. Schol. I. 151. — *Mox παραλαμβάνεται* Vat. 3. pro παραλαμβάνεται.

ὁ νοῦς ὡσπερ ἀπρεπὲς ἐστὶ κίσσαν πρὸς ἀηδόνας φιλονεικεῖν, καὶ ἔκπας πρὸς κύκνους, οὕτω καὶ σὲ πρὸς ἐμέ. σὺ δὲ ταλαίπωρε ἔοικας φιλονεικὸς τις καὶ δύσερις εἶναι. [Ὡσπερ οὐδὲ κραιων τὰ ἀμουσώτατα πρὸς τὰ ἔμμουσα ἐρίζειν, οὕτως οὐδὲ σὲ πρὸς τοῦτον ἀμουσος γὰρ εἴ.]

137. ΦΙΛΕΧΘΗΣ. Εἰς ἔχθος καὶ μῖσος τοὺς φίλους ἄγων, ἢ φιλονεικος.

138. Σοὶ δὲ Κομάτα τῷ νικήσαντι δίδωμι τὸ ἔπαθλον, καὶ σὺ δὲ θύσας αὐτήν, δηλονότι τὴν ἀμνίδα, ταῖς νύμφαις, καλὸν κρέας ἐμοί, τῷ Μόρσωνι, εὐθύς πέμψων.

141. ΦΡΙΜΑΣΣΕΟ. Τουτέστι μεθ' ἡδονῆς σκίρα, φουσῶσα τοῖς μυκτῆρσι, καὶ ἐπαίρου πᾶσα ἀγέλη τῶν τράγων. τὸ δὲ φριμάσσεο, ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν αἰγῶν ἀνοματοπεποιήται. λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἵππων. καλεῖται δὲ ὁ τρόπος ὀνοματοποιεῖται ἢ φριμάσσεο, ⁴¹⁾ φριμαγμὸν ἀποδίδου μετὰ ἡδονῆς, τουτέστι, βρενθῦου καὶ ἐναβρύνου, ὡς πᾶσα ἀγέλη. πεπονημένη δὲ ἢ λέξις τοιοῦτος γὰρ δοκεῖ εἶναι ὁ ἤχος τοῦ παρμῶ τῶν αἰγῶν. οὐ κυρίως δὲ τῇ λέξει κέρηται. φριμαγμὸς μὲν γὰρ ἐστὶ κυρίως ἢ τῶν ἵππων βλήχη δὲ ἢ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων.

142. ΚΗΓΩ. Ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγὼ σὺν ὑμῖν καταγελάσω τοῦ Λάκωνος. τὸ δὲ ΚΑΧΑΞΩ ἐκβολῇ τοῦ γ εἴρηται διὰ τὸ μέτρον.

144. ΑΝΤΣΑΜΑΝ. Τὴν νίκην ἔλαβον. ΕΣ ΟΥΡΑΝΟΝ ΤΜΜΙΝ ΔΑΕΤΜΑΙ. Ἐκ περιχαρίας, φησὶν, ὡς αἰγες κερουγίδες, ἤγουν κερασφόροι, εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβήσομαι.

145. ΚΕΡΟΥΧΙΔΕΣ. Αἱ κέρατα ἔχουσαι ἢ κερρατημέναι τοῖς κέρασιν. ἢ κερουλίδες, αἱ οὖλα κέρατα ἔχουσαι. ⁴²⁾ κερουλίδες δὲ αἱ ὑπὸ τῶν κεράτων ἐλκόμεναι. [Τρισσῶς γράφεται κερουγίδες.]

147. ΛΕΥΚΙΤΑΣ. Ὁ λευκός. πεποιήται τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς λευκότητος τοῦ τράγου. ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ μέσος μεσίτης, καὶ ὁδὸς ὀδίτης οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ λευκός λευκίτης. ΚΟΥΡΤ. ΠΥΛΙΟΣ. Ὁ τοῖς κέρασι πλήττων, ἀπὸ τοῦ κορύπτω τὸ κερρατίζω. πρὸς τὸν τράγον δὲ τοῦτο φησὶν, ἐπιτρέχοντα ταῖς αἰξὶ καὶ τοῖς κέρασι ⁴³⁾ τύπτοντα. φησὶν οὖν, εἴ τινα ἀπὸ τῶν αἰγῶν ὀχεύσεις, πρὶν ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι ταῖς νύμφαις τὸν ἀμνόν, ὃν ἐνίκησα τῷ Λάκωνι, ΘΑΛΑΣΣΩ σε, ἀντὶ τοῦ θλάσσω σου τὰ αἰδοῖα.

41) φριμαγμὸν] φριμαδμον Vat. 3.

42) κερουλίδες] Ἄλλως, κερουλίδες Vat. 3. 4. 5. Conf. Valcken. ad Phoeniss. v. 1157. p. 399.

43) τύπτοντα] πλήττοντα Vat. 3.

149. ΠΑΛΙΝ. Ἐπιγραφὴ ὄρνικον ἀφ' ἑαυτοῦ. ΓΕΝΟΥ-
ΜΑΝ. Ἀλλ' ἐν γῆ σε θλάσω, γενεῖραν ἀπὸ Κασσίου Μελι-
θιος, καὶ καλασθίην ὡσαύτε ἐκείνος ὑπὸ Ἐγρῆσιον, καὶ 44) Φι-
λοτίου ἐν τοῖς Ὀδυσσεύς οἰκίαις. [Τὸν παρ' Ὀμηρὸν φησὶ Μι-
λάνθιον ἦν γὰρ δούλος τῶν μνηστήρων Πηνελόπιδος.]

ΕΙΔΥΤΑΙΟΝ α. 6

1. [ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ. Ἐκαστίας ἔχει τὴν
τῷ λεγομένῳ Ἀλκμανίῳ στήματι. Ἐπιπέδη γὰρ ἐνίκου ἐπι-
σταὶ ἐπὶ τοῖς δυοῖν ἐκείνῳ δὲ κληθυστικὸν λέγεται μετὰ τῷ
1) ἐνίκου οἶον, εἰ δὲ 2) Ἀρης ἀρχαῖα μάχης, ἢ Φοῖβος Ἀπό-
λων. Ἀύται δὲ ἐκείνο μὲν ὑπερβατῶν οἶον, εἰ δὲ 2) Ἀρης καὶ
Φοῖβος Ἀπόλλων ἀρχαῖα. Τούτοις δὲ ἀπὸ κοινοῦ λαμβανόμενον
τὸ 2) ὁ βουκόλος.]

2. ΔΡΑΤΕ. Πρὸς τὸν Ἀρατον τὸν ποιητὴν τὸν πρὸς Θε-
τόμενα γράψαντα φίλον ὄντα διαλέγεται ὁ Θεόκριτος. ἰσχυρο-
νος γὰρ αὐτῷ, οὗ καὶ ἀλλοτρίω μνημονεύει, ἔνθα πρὸς Ἀχι-
νακτα τὸν Μιτυληναῖον φησὶ. [Ἄλλοι δὲ φασὶ πρὸς τὰς
οὕτω καλούμενον.] Ἄλλως εἰκὸς τὸν ἀστρονόμον Ἀρατον εἶ-
ναι, ὃ συγχερονίζει ὁ Θεόκριτος, οὗ μέρηται καὶ ἐν τοῖς
Θαλυαίοις. Ἀρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀντὶ τήν τε περὶ
ταὶ δύο ἀνδρῶν ἄδοντες ἐν Σικελίᾳ, Δαμοίτας καὶ Δάφνις·
ἄδουσι δ' ἀμφότεροι τοῦ Πολυφύμου Κυκλάδος τὸν ἔρωτα
τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ· ὁ δὲ Δαμοίτας οἶος ἐν Πολυφύμῳ ἀποκρι-
νόμενος λόγους ἴση πρὸς τοὺς ὑπ' ἐκείνων εἰρημένους. ΗΣ
Δ Ο ΜΕΝ. Ἦν δὲ τῶν ἄδόντων ὁ μὲν ἀπὸ γνοῦσάν τὸ γέ-
νειον, ὁ δὲ πληρώσας αὐτὸ ταῖς θρηξίν. ἢ κέρδος ὁ ἀσπίτης,
ὁ ἤδη πωγωνίτης· ὡς 3) Ἐυκρίδης Πυθῶρος γενύσσειν. ἡμιγί-
τειος δὲ ὁ οὐκὰ πᾶσαν γένυν κεκληρωμένην ἔχον γενεῖων.

4. Μεσοῦσης ἡμέρας, ἢ ἐν μεσημέριᾳ τοῦ θέρους, ἢ ἐν
μέσῳ ἡμέρας τοῦ θέρους.

44) Φιλοτίου] Φιλοτίου Vat. 4. 5.

1) ἐνίκου] Codd. C. T. P. Antea legabatur ἔν. Qui sequitur hexameter, legitur apud Homer. Iliad. XX. 158.

2) ὁ βουκόλος] Vox βουκόλος tam ad Damocetam quam ad Daphnin referenda est. Schol. ad Pindar. Olymp. IV. 58. Heyn. ἔχει δὲ ὁμοίως τῷ Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος πλὴν ὅτι ἐκεί μὲν τὸ βουκόλος, ἀπὸ κοινοῦ λεγόμενον, ἀρῶν ἦν ἐπιταλῆ ποιήσαι τὸν λόγον.

3) Ἐυκρίδης] Phocensis. v. 32. ἤδη δὲ πρῶταις γένυνον ἔχοντες ἐπίγονοι.

6. Ὡς πρὸς κάροντα τὸν Κύκλωπα διαλύεται· μήλοισι βάλλει, μηλοβαλεῖ, εἰς ἔρωτα ὑπάγεσθαι βουλομένη.

7. Δυσέρωτα δὲ εἶπεν αὐτὸν, ἤγουν μὴ εἰδότα ἐρῶν, παρόσον οὐκ *) ἐπέειχεν αὐτῇ. Θούρις φησι, δια τὴν εὐβροσίαν τῶν φρεμμάτων καὶ τοῦ γάλακτος πολυπλήθειαν τὸν Πολύφημον ἔδρυσασθαι ἱερὸν παρὰ τῇ Ἄκτῃ Γαλατείας· Φιλοξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον νοῆσαι τὴν αἰτίαν ἀναπλάσαι, ὅτι Πολύφημος ἦρα τῆς Γαλατείας. ΑἰΠΟΛΟΝ. Τὸν ἄνδρα τὸν ποιμένα. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν ποιμένα, καταχρηστικῶς εἶπεν αἰπόλον, ἐπεὶ καὶ ὁ Κύκλωψ ποιμὴν ἦν, ἢ ἐπεὶ καὶ αἴγας ἔνεμεν ὁ Κύκλωψ. καὶ Ὁμηρος· Μῆλ' οὐκ εἰς τὰ καὶ αἴγας. τίως γοῦν τὸ αἰπόλον ἀντὶ τοῦ ποιμένα εἴρηται.

8. ΠΟΘΟΡΗΣΘΑ. Καὶ σὺ αὐτὴν οὐ προσβλέπεις.

9. ΠΑΛΙΝ. Καὶ πάλιν αὐτὴ τὴν κύνα βάλλει τοῖς μήλοισι. τὸ γὰρ ἰδὲ ἀντὶ τοῦ καὶ γράφεται καὶ ἀδί. καὶ λέγει τὸ σχόλιον οὕτω· τινὲς χωρὶς τοῦ δὲ γράφουσιν, ἐκτείνουσι δὲ τὸ ε, ἵνα ἀντωνυμία τυγχάνῃ δεικτική. τὸ δὲ ἐξῆς, τὴν κύνα βάλλει, ἢ σοι ΤΩΝ ΟΙΩΝ ΕΠΕΤΑΙ ΣΚΟΠΟΣ, ἤγουν *) φύλαξ.

10. ΒΑΤΣΑΕΙ. Αὐτῇ δὲ ἡ κύων ὑλακτεῖ εἰς τὴν θάλασσαν βλέπουσα. τὸ βαῦζειν ἐπὶ τῶν σκυλακίων λέγεται κυρίως, ἐπὶ δὲ τῶν τελείων κυνῶν τὸ ὑλακτεῖν λέγουσιν· ὥστε τὸ βαῦφθεῖ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ὑλακτεῖ λέγεται.

11. [ΦΑΙ. Ἰ. σκιά αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἔτυποῦτο· ἢ ἤγῳ τις γενομένη ἐκ τοῦ δρόμου αὐτῆς εὐαίσθητος τῇ ἀνοῇ ἐγένετο τῶν κυμάτων ἠσυχάζοντων.]

12. Τὰ δὲ καλὰ κῆματα ἠσυχῶς ἀναβραττόμενα δεικνύει αὐτὴν τὴν Γαλατεῖαν ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ τρέχουσαν. ἢ αὐτὴν τὴν Γαλατεῖαν φησὶν ἐπιτρέχουσαν ἠσυχῶς κινουμένην τοῦ αἰγιαλοῦ εἰς τὴν θάλασσαν ἐμφανίζειν, καὶ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ δεικνύειν αὐτῆς τὴν μορφήν τὴν θάλασσαν. τὸ ΚΑΧΛΑΖΟΝΤΑ ἀντὶ τοῦ ἠχλῶντι, ὁ τρόπος ὀνομαστικοῦ. ἢ καχλάζειν τὸ φοφεῖν τὸ κῆμα φερόμενον ἐπὶ τοὺς κάχληκας. [κάχληκες δὲ εἰσὶν οἱ κερμάδες λίθοι.] τὸ δὲ Εἰς Αἰγιάλοιο Θέοισαν, μετωνυμικῶς ἀπὸ τῆς γαλήνης τῆς θαλάσσης, πρὸς Γαλατεῖαν τρέπεται, καὶ λέγει ἐπάνω αὐτὴν τῶν κυμάτων βαίνειν.

13. Σκόπει, ἵνα μὴ ἐπὶ ταῖς κνήμαις τῆς παιδός, ἤγουν τῆς Γαλατείας, ὀρμήσῃ, ἐπισηθήσῃ ἐκ τῆς θαλάσσης ἐρομήνης, καὶ καταμύξῃ τὸ εὐείδες αὐτῆς σῶμα, ἤγουν, καταξάνῃ κατασπαράξῃ.

4) ἐπέειχεν αὐτῇ] Antea legebatur ἐπέτοχεν αὐτῆς.

6) φύλαξ] φυλάκισσα Vat. 3.

15. Οὐκ ὄθεν, ἀπὸ τῆς οὐκείας φύσεως, διαφέρειται τὸ τρυφερότητα, ὡς ἀπὸ τῆς κινάρας οἱ πάπποι χαίται γὰρ αἱ πάπποι τῆς κινάρας. λέγονται δὲ οἶμαι χαίται διὰ τὸ κομᾶν δοικέναι. καπυραὶ δὲ, αἱ κεκαυμέναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου διὰ τὴν θερμότητα, ἢ λευκότητα, ὡς ἐν ἄλλῳ.

17. Καὶ φεύγει σε δηλονότι φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει, ἢ γοῦν ζητεῖ ἐνταῦθα τὸ ἐρεθιστικὸν αὐτῆς καὶ πονούργον σημαίνει. τὸ γὰρ φιλοῦντα φεύγειν, οὐ φιλοῦντα ἐκδιώχειν, κακοήθους. ὁ νοῦς· καὶ ἐπειδὴν αἰσθηταὶ σε, ὁ Πολύφημος, φιλοῦντα, φεύγει καὶ οὐ προσδέχεται, μισοῦντα ἢ διώκει, ἢ γοῦν εἰς πόθον ἄγειν πειρᾶται.

18. Παροιμία· καὶ πάντα τρίπον ποιεῖ, ἢ κινεῖ τῆν σου. Ἄλλως. καὶ ὅταν προσποιῇ σὺ μὴ φιλεῖν αὐτήν, πάντα ὅ) κάλων κινεῖ, καθελκύσαι σε πρὸς τὸν ἑαυτῆς ἔρωτα. ἢ ἐκ λέξεως μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν παιζόντων τὸ κοινολέκτως λεγόμενον ζατρικίον. ἐκείνοι γὰρ ὅταν πολλὰ ποιήσαντες οὐ δύναται ἑτέρως νικῆσαι τὸν ὅμοιον παίκτηρα, κινουσι καὶ τὸν ἐπὶ γραμμῆς λίθον, τὸν οὕτω βασιλέα καλούμενον. Ἄλλως. Γράψαι τὸ ξέσαι οἱ παλαιοὶ ἔλεγον. ἀπὸ γούν τοῦ γράφειν, τοῦ δηλοῦντος τὸ ξέειν, γίνεται γραμμῆ ἢ λάξευσις. λίθον οὖν ἐπὶ γραμμῆς ἐνταῦθα λέγει τὸ λίθινον ἄγαλμα. ὁ δὲ νοῦς· δίνεται ἢ Γαλάτεια καὶ τὸ λίθινον ἄγαλμα εἰς τὸν αὐτῆς ἔρωτα ἐπισκασθῆαι δι' ὑπερβολὴν κάλλους. Ἡ ΓΑΡ. Ὅντως κολλᾶται, ὁ Πολύφημος, ὑπ' ἔρωτος τὰ μὴ εὐμορφα εὐμορφα φαίνονται. διὸ μὴ θαύμαζε, εἰ ἔρᾳ σου ἢ Γαλάτεια ἀμόρφου ὄντος. τοιοῦτος γὰρ ὁ ἔρως ἀποβιάζει τὴν διάνοιαν τῶν ἐρώντων.

20. Ἐπὶ τῷ Δάφνιδι δὲ, ἢ γοῦν μετὰ τὸν Δάφνιν, ὁ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, ἀντὶ τοῦ ἤρξατο, ἐπροσομιάζετο. ὁ γὰρ Δαμοίτας ἔδει, ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου τὴν ἀποκρίσιν τοῦ λόγου ποιούμενος. τὸ δὲ ἀναβάλλω σημαίνει πείσασα· τὸ προομιάζω ὡς τὸ ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖδεν· τὸ ἀναπρούω καὶ ἀναπέμπω ὡς τὸ ὅ) καὶ οἱ μὲν τέττιγες μουσεικὴν ἀνεβάλλοντο σύντονον· τὸ ἐν δύομασι ὡς τὸ ὅ) ἀνα-

6) κάλων] λίθον scribit Koehler. Forsitan πάντα καὶ λίθον. — Mox pro ὅμοιον παίκτηρα Toupio scribendum videtur ὁμοπαίκτηρα· collusorem. Recte, opinor.

7) καὶ οἱ μὲν κ. τ. λ.] Haec sumpta esse ex Aphthonii Progymnas. initio, monet Warton. Conf. Phavor. s. v. ἀναβάλλω. Hom. Odys. I. 155. VIII. 266.

8) ἀναβάλλομαι κ. τ. λ.] Hoc est ex interpretatione graeca Psalmi CIV. 2. — De significatione ultimo loco posita conf. etiam Ammonium de differ. adf. voc. s. v. Ceterum pro ἀναβάλλομαι

βαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον· καὶ τὸ ἀπαρνοῦμαι ὡς τὸ ἀναβάλλομαι τοῦδε τοῦ πράγματος.

21. Καὶ γὰρ εἶδον, ὡς λέγεις, τὴν Γαλάτειαν, νῆ τὸν Πάνα, ἥνίκα το πολυμνιον ἐμηλοβόλει, καὶ οὐκ ἔλαθε, μὰ τὸν ἔμὸν ἕνα καὶ γλυκὺν ὀφθαλμόν, δι' οὐ νῦν βλέπω καὶ βλέπω δι' ὅλης μου τῆς ζωῆς· τοῦτο γὰρ τὸ ἐς τέλος.

25. ΤΗΛΕΜΟΣ. Οὗτός ἐστιν ὁ Τήλεμος, ὁ παρ' Ὀμήρω Εὐρύμαχος ⁹⁾ ἢ Εὐρύμαχος καλούμενος; ὃς μαντοσύνην ἐπέκαστο· ὃς ἐμαντεύσατο αὐτῷ, ὑπὸ τῶν χειρῶν Ὀδυσσεύς τυφλωθῆναι. ὁ νοῦς· ὁ δὲ μάντις ὁ Τήλεμος, ὁ τὰ ἀπεικτά μοι μαντεύμενος, ἀπεικταίαν συμφορὰν ἀντ' ἄλλου κλήρου τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ καταλείπει. Ἄλλως. ὁ μάντις δὲ ὁ Τήλεμος ἐχθρὰ ἀγορεύων, ἤγουν μαντεύμενος, ΕΧΘΡΑ εἶθε ΦΕΡΟΙΤΟ, ἀντὶ τοῦ ἐνέγκαι πρὸς τὸν ἑαυτοῦ εἶκον, ὅπως τοῖς ἑαυτοῦ ἐγγόνις φυλάξῃ αὐτά. ἐμαντεύσατο γὰρ αὐτῷ, τῷ Πολυφῆμῳ δηλοῦντι, Κυκλωπι, ἐκ τῶν Ὀδυσσεύς χειρῶν ἀμαρτήσασθαι ὀπωπῆς. ὡσπερ τὸ φίλος ἐνίστε μὲν λέγεται ἐπὶ τοῦ φιλοῦντος, ἐνίστε δὲ ἐπὶ τοῦ φιλουμένου· οὕτω καὶ τὸ ἐχθρὸς, τὸ ἐναντίον αὐτῷ, ἐνίστε μὲν λέγεται ἐπὶ τοῦ ἐχθαίροντος, ἐνίστε δὲ ἐπὶ τοῦ ἀπηχθημένου· καθὸ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἐχθρὰ.

25. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἰς ἔρωτα διεγείρων αὐτὴν οὐ προσβλέπω ἐξεπίτηδες, καὶ ἄλλην τινὰ φημι γυναῖκα ἔχειν· ἢ δὲ ἀκούσασα ζηλοτυπεῖ με, ὡ Παιάν, καὶ διαδρόβεται ἐπὶ θαύματος καὶ χαρᾶς ἐνταῦθα ἢ ἐπὶ κλησίς.

28. Τὸν οἰστρον τοῦ μύστος ¹⁰⁾ Σώστρατος διαστέλλει. οἰστρος δὲ ἐστὶ πολέμιος τοῖς βουσί. ὅταν γὰρ δάκνωσιν αὐτούς, οἰστρεῖν ποιοῦσι, καὶ τρέχειν πολλὴν ὁδὸν μετὰ βοῆς ἐν τοῖς πεδίοις καταλιπόντας τὸν νομόν. μεταφορικῶς οὖν φησὶν ὁ Θεόκριτος τὴν Γαλάτειαν οἰστρεῖν, καὶ δρομαίαν ἐρχέσθαι πρὸς τὰ ἄντρα καὶ τὰς πολίνας τοῦ Κύκλωπος.

29. ΣΙΓΑ. Λεῖπει τὸ ἐπέταξα, ἤγουν ἐπέταξα τῇ κυνεσιγῶν καὶ μὴ ὕλακτεῖν.

habet Vat. 3. ἀναβολὴν, quod vel praefereendum videtur ob genitivum.

9) ἢ Εὐρύμαχος καλούμενος] Ea vult expungenda vir doctus, Miscell. Obs. III. p. 371. Ita constituitur et legitur locus in cod. Laurent. Num. 46. Τήλεμος παρ' Ὀμήρω Εὐρύμαχος· Εὐρύμαχος ὃς μαντοσύνην ἐπέκαστο. Recta ea repetitio, sed non debiti nominis. Vbi vides vnde ortus error. *Warton.*

10) Σώστρατος] Conf. Phavorinum, V. ΟΙΣΤΡΕΙ· et Schol. ad Apollon. Rh. I. 1265. vbi in Scholiis e cod. Par. vitiose Σώστρατος. Idem nomen in Schol. ad I. 115, corruptum in Σώπατρος.

50. ΠΥΓΧΟΣ ΕΧΟΙΣΙΑ, ἡ κύων δηλονότι, ΕΚΝΤ-
 ΖΑΤΟ, ἔσαινε, καὶ κατεθώπευε, τὸ στόμα ἔχουσα ἀνάμεσον
 τῶν ἰσθίων, ἀπ' αὐτῆς. ¹¹⁾ κυνήθμους λέγεται ἡ τῶν κυνῶν ἄσημος
 ὕλακῆ. ΙΣΧΙΑ δὲ τὰ ὑπὸ τὴν ὀσφύν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν
 ὀστέα, ἐν οἷς ἔγκειται τὸ ἱερόν ὀστοῦν. ἔχουσι δὲ τὰ τοιαῦτα
 ὀστέα τὰ λεγόμενα ἰσθία, κοιλότητάς τινας, εἰς αἷς αἱ κεφαλαὶ
 τῶν μηρῶν ἀρμόζονται. αἱ δὲ κοιλότητες αὐταὶ καὶ γλουτὰ λέ-
 γονται, καὶ κοτύλαι, παρὰ τὴν κοιλότητα. τὸ δὲ ΠΥΓΧΟΣ
 καταχρηστικῶς ἐπὶ τῆς κυνὸς νῦν λέγεται. κυρίως γὰρ ἐπὶ ὀρ-
 νείων. Ἄλλως. εἰς λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, φύγχοις ἐπὶ κυνῶν,
 φάμφοις ἐπὶ ὀρνείων.

52. ΑΓΓΕΛΟΝ. Μηνύειν ἔστι τὸ κλέπτοντά τινα δει-
 κνύειν, ἢ φεύγοντα, ἢ τοιοῦτό τι ποιοῦντα· καὶ μηνυτῆς ἐπὶ
 τούτων. μηνύειν καὶ τὸ σημαίνειν ἀπλῶς, καὶ δηλοῦν· ὅλον, ὃ
 τῆς καρῶνης κρωγμὸς χειμῶνα μηνύει. ἀγγέλλει δὲ τις λόγους
 τινὸς πρὸς τινα, ἢ γουιν διακομίζει. καὶ ἀγγέλλειν τὸ ἀφ' ἑαυ-
 τοῦ τινα λέγειν περὶ τινος, καὶ ἄγγελος ἐπὶ τούτων. λέγει δὲ,
 ἴσως δὲ αὐτῇ ὀρῶσά με ταῦτα ποιοῦντα, πέμψαι ἄγγελον τὸν
 ἀπαγγελοῦντά μοι πρέπον τι περὶ αὐτῆς.

53. ΚΛΑΣΩ. Κλείω, ¹²⁾ ὁ μέλλων κλείσω, παρὰ τοῖς
 κήναισι ἐν χρήσει. αἱ ποιηταὶ δὲ κληῖσσω λέγουσι, διαλύσει τῆς
 διφθόγγου, καὶ τροπῆ τοῦ σ εἰς η, εἶνα τροπῆ τοῦ η εἰς α,
 καὶ προσγραφομένου τοῦ ἰῶτα, κλάσσω, καὶ κλασῶ Δωρικῶς.
 δοκεῖ δὲ καὶ κληῖσσω εἶναι παρ' αὐτοῖς ἐπὶ τούτου τοῦ σημα-
 νομένου ἀφ' οὗ μέλλων Δωρικῶς, κληῖσσω καὶ τροπῆ τοῦ η
 εἰς α, καὶ προσγραφομένου τοῦ ἰῶτα, κλαῖσι ἀφ' οὗ καὶ κλαῖς
 ἢ κλαῖς.

55. [ΣΤΟΡ. Ἡ διακονήσειν ἐμοί, ἢ γνησία μοι γυνὴ εἶ-
 ναι.] ΝΑΣΩ, τῆς Σικελίας δηλονότι. καὶ γὰρ οὐκ ἔχω, ὡς λέ-
 γουσι, εἶδος αἰσχροῦ, ἢ γουιν ἄσημον· ὅτιως γὰρ πρὸ ῥίγιον,
 γαλήνης οὕσης, εἰς τὴν θάλασσαν ἔβλεπον, καὶ εὐμορφα μὲν
 ἐμοὶ τὰ γένεια· ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐμοί· εὐμορφος δὲ ὁ εἰς
 ὀφθαλμὸς.

57. ΚΕΚΡΙΤΑΙ. Οἱ γὰρ μονόφθαλμοι κατὰ φύσιν τοῖς
 οὐ μονοφθάλμοις ἄμφοροι δακοῦσιν· ἢ ὁμοίως γὰρ κρίνου-
 σιν ἀμφοτέροι τοὺς ἀνομοίους τὴν φύσιν. ΟΛΟΝΤΩΝ. Τῶν

¹¹⁾ κυνήθμους] Conf. Arnaldi Lectz. Gr. II. XI. p. 205. Μοκ
 μηρῶν pro μερῶν malebat Pierson. ad Moerid. p. 193. repa-
 gnante Tourpio. Tamen Piersoni mutationi favent quae in
 Scholiasta proxime sequuntur.

¹²⁾ εἰ] pro ὁ est ἀφ' οὗ in Vat. 1. 2. vt paullo post.

δὲ ὀδόντων ἢ λευκότης λευκότερα εἰδείκνυτο Παρίας λίθου. Παρία γὰρ ἐστὶ λίθος λευκὴ.

59. Ἴνα δὲ μὴ βασκανθῶ, τρις εἰς τὸν ἐμὸν ἔκτυσα κόλπον. ποιοῦσι γὰρ καὶ μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα τρυτὸ αἱ γυναῖκες, τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι. ¹³⁾ Καλλιμαχος' Δαίμων, τοὶ κόλποι αὐτῶν ἐπιπτύουσι γυναῖκες,

40. ΤΑΤΤΑ. Ἦγονν τὸ πύειν ἐπὶ κόλπον εἰδίδαξε ποιεῖν με ἐπὶ τῷ μὴ βασκανεσθαι. Κοτυταρις δὲ ὄνομα κέρριον ἢ παρὰ τὸν κότον ἴσως πεκοίηται· καὶ γὰρ οἱ γέροντες ὀξύνθου μοὶ εἶπον ἢ ἀπὸ τῆς παρὰ Δωριεῦσι τιμαμένης Κοτυτῆ. ἦσαν δὲ Τιμανδρέως θυγατέρες Κοττά, καὶ Εὐρύθυις, ἃς ἐτίμησαν Ἡρακλεΐδαι, διὰ τὸ συναγωνίσασθαι αὐτοῖς κατὰ τὴν εἰς Πελοπόννησον ἀφξίν, ἃς αἱ περὶ Ἰππόστραταν ἀρραβίουσαι.

41. ΙΠΠΟΚ. Ὄνομα κέρριον, ἢ ὄνομα τόπου.

46. ΝΙΚΗ. Ἐνίκη μὲν οὐδ' ἕτερος, ἔξω δὲ ἤτης ἀμφοτέροι ἐγένοντο.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ· ζ· 7

1. ΧΡΟΝΟΣ τὸ συμπαρατετιμῶμενον τῆ σφάσαι τοῦ κόπμου διάστημα. λέγεται δὲ ἐνίοτε μὲν καθόλου, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ μέρους, ὡς ἐνταῦθα. καιρὸς δὲ ἐστὶ χρόνος δῖον. λέγονται καιροὶ καὶ αἱ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑσῆαι ἢν χρόνος, ὁπότε ἐγὼ καὶ Εὐκροίτος, καὶ τρίτος ἐν ἡμῖν Ἀμόντις ΕΙΡΗΟΜΕΣ, ἀντὶ τοῦ ἀπρηχόμεθα. [εἰς τὸν Ἄλεντα, ἐκ τῆς πόλεως.] τὸ ἔρειν κυρίως ἐπὶ ὄψεως, καὶ ἀκωλήκων, καὶ ἐτέρων ἀπόδων ζώων λέγεται καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νωθέστερον καὶ ἀσπονδεῖ παρηνομένων· νῦν δὲ ἐπὶ τοῦ βαδίζειν ¹⁾ λέγεται. ΑΛΕΝΤΑ. Ἀλεὺς ἢ δήμος τῆς Κω, οὕτω καλούμενος ἀπὸ τῆς Ἄλεντος· ἢ τόπος ἐν Κω οὕτως ὀνομαζόμενος ἀπὸ Ἀλεντίου υἱὸς βασιλέως· ἔστι δὲ Ἀλεὺς καὶ ποταμὸς Σικελίας.

3. ΘΑΛΤΣΙΑ, ἐρατή, ἣν ἐτέλουν τῆ Δήμητρι μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν, Ὀμηρος· Θαλύσια γοννῶ ἔλωθῆς.

13) Καλλιμαχος] „Si verum integrum esse statuis, leges: δαίμων, τρις κόλποιον. Sed profecto crediderim totum locum ita esse corrigendum: Καλλιμαχος δ' Αἰτίων (τετάρτη Αἰτίων) Τρις κόλποιον ἐπιπτύουσι γυναῖκας.“ Haec Bontleius ad Fragm. Call. CCXXV. p. 526. ed. Ern. Pro τοῖσιν haud dubie τρις scribendum. Δαίμων corrigit etiam Tourpius Nemosin intelligens, Verba μέχρι τοῦ νῦν desunt in Vat. 3.

1) λέγεται] παραλήφμεν Vat. 3. idem mox ὀνομαζόμενος pro καλούμενος.

2) **ΚΑΙ ΦΡΑΣΙΔΑΜΟΣ.** οὗτος ὁ **ΚΑΙ** περισσός. τὸ δὲ ἐξῆς τῇ Διοῖ γὰρ ἔτεuchs θαλῦσια ὁ Φρασίδαμος κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκάπεως.

4. **ΛΥΚΩΠΕΟΣ.** Γράπεται καὶ Λυκάπεως, διὰ τοῦ π μεγάλου, ὅπερ Αἰολικῶς προπαροξύνεται· ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς Ἀχιλλεύς, καὶ Πηλεὺς, καὶ βασιλεὺς, βαρυτόνως λέγουσιν· ὁμοίως καὶ τὸ Λυκάπεως. διὰ τοῦτο ἢ τῶν εἰς ὡς γενικὴ κατ' αὐτοῖς προπαροξύνεται.

5. **ΧΑΩΝ.** Χαὸν λέγεται τὸ ἀγαθὸν παρὰ Λακεδαιμονίοις. χαὸν δὲ καὶ τὸ εὐγενές, ἢ τὸ ἀρχαῖον. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· εἴ τί ἐστιν ἀγαθὸν ἀπὸ τῶν ἔτι ὄντων ἀρχαίων ἀγαθῶν τῶν ἀπὸ τῆς Κλυτίας τε, καὶ αὐτοῦ τοῦ Χάλκωνος, οὗτοι εἰσι τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖνο· ἤγουν ὁ Φρασίδαμος, καὶ ὁ Ἀντιγένης. καὶ σαφέστερον φάναι, τοῦτο βούλεται εἰπεῖν ὁ Θεόκριτος· ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἀγαθοῦ γένους τῆς Κλυτίας τῆς βασιλίσσης τῶν Κῶων, καὶ τοῦ παιδὸς αὐτῆς τοῦ Χάλκωνος, κατάγονται ὁ Φρασίδαμος καὶ ὁ Ἀντιγένης. οὗτοι μόνοι ἀπὸ πάντων τῶν καταγομένων ἐξ αὐτῶν εἰσὶν ἀγαθοί, [καθάπερ] καὶ οἱ πρόγονοι αὐτῶν. ἦν δὲ ἡ Κλυτία θυγάτηρ Μέρπορος· γαμηθεῖσα δὲ Εὐρυπύλῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Κῶων, ἐγέννησε τὸν Χάλκωνα τὸν τῆν βασιλείαν τῶν Κῶων διαδεξάμενον. περὶ Εὐρυπύλου δὲ καὶ Κλυτίας ἱστορεῖται, ὅτι οὗτοι εἰσιν οἱ ἐπὶ τῆς Ἡρακλέους πολιουρίας τὴν Κῶ κατοικήσαντες, καὶ ὑποδεδεγμένοι τὴν Ἀθηματραν, καθ' ὃν καιρὸν περιήει ζητοῦσα τὴν κόρην ἢ νῆσῳ ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος, ἐπιλιώθη Φρασιδάμῳ. Ἄλλως. Εἴ τί περ ἐσθλόν] εἴ τι ἀγαθὸν ὄντες ἀπὸ ἀγαθῶν, ἦτοι εὐγενῶν τῶν ἀρχαιοτάτων (τοῦτο γὰρ δύναται τὸ τῶν ἐξ' ἀνωθεν) καταγόμενοι ἀπὸ τε τῆς Κλυτίας λέγω, καὶ αὐτοῦ τοῦ Χάλκωνος, ὃς τὴν πηγὴν τὴν Βούρδιναν ἢ Βούρειαν (γράφεται γὰρ καὶ οὕτως), ἣτις φασὶν οὕτως ὀνομάσθη διὰ τὰ παρακλήσιον εἶναι τὸν ³) πόρον ὅθεν φεῖ, μυκτῆρι βεός. **ΕΚ ΠΟΔΟΣ** **ΑΝΤΕΝ** ἀντὶ τοῦ ἀναδίδασθαι ἐπολεῖ, καλῶς ἐρυσάμενος τῇ πέτρῳ τὸ γόνυ. αὐτὸς γὰρ φασὶν ἐπιδημήσας τῷ τόπῳ τὴν ἔρηξιν τῆς πηγῆς ταύτης εἰργάσατο. εἶτα χαλκοῦν ἀνδριάντα εἰς τύπον ἑαυτοῦ κατασκευάσας, ἤρσειεν αὐτὸν τῇ πέτρῳ, ὅθεν ἢ πηγὴ φεῖ, καὶ ἀπὸ τοῦ ποδὸς αὐτοῦ ἐπολεσεν αὐτὴν ἀναδίδασθαι.

2) Verba Scholiastae ita legit et supplet Wartonus: **Χ' Ὁ ΦΡΑΣΙΔΑΜΟΣ.** καὶ ὁ Φρασίδαμος.

3) πόρον] τόπον Var. 2. Paulo post τόπον in textu Wartoni est pro τύπον.

6. "Οτε ὁ Χάλκων ἐβασίλευσε τῶν Κῶων, εὐρέθη ἐν τινὶ τόπῳ τῆς Κῶ ἡ πηγή μὴ πρότερον οὔσα, ἣς νῦν ὁ Θεόκριτος μέμνηται. εὐρέθη δὲ οὕτως. ἀνηγγέλθη τῷ βασιλεῖ παρὰ τινος τῶν περὶ ταῦτα δεινῶν, ὅτι ὕδατος ὁ τόπος ἐκεῖνος ἐνδομυχεῖ καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτεπιστατήσας τῷ τόπῳ, ἠτύτουργησεν ὅσα συνέτεινε πρὸς τὴν τοῦ ὕδατος ἐκρηξίν. τοῦτο οὖν δηλοῖ τὸ ὅς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν. ὅτι ὁ Χάλκων, διὰ τῶν οἰκείων ποδῶν καὶ δι' αὐτεπιστασίας ἤνυσεν, ἤγουν κατειργάσατο καὶ κατώρθωσε τὴν κρήνην. τὸ δὲ εὐ γ' ἐνερεισάμενος πέτρα γόνυ τοῦτο ἐστίν, ὅτι αὐτὸς ὁ Χάλκων, οὐχὶ ὀρθοστάδην ἰστάμενος, ἀλλὰ, οὕτω δεῆσαν, κάμψας τὸ γόνυ καὶ καλῶς ἐδράσας καὶ στηρίζας τοῦτο τῇ πέτρᾳ τῇ πρὸς τῇ κρήνῃ, αὐτοχειρῆι κατεπράξατο τὴν τοῦ ὕδατος ἐκρηξίν. Βούρειαν δὲ, ὅτι ἀπὸ κεφαλῆς βοὸς ἐκ λίθου πεποιμημένης ἐδόκει τὸ ὕδωρ ἐκρεῖν, οὕτω τοῦ Χάλκωνος μηχανησαμένου τε καὶ κατασκευάσαντος. ἡ Βούρεια ἢ πολύρρους, ἀπὸ τοῦ βοῦ ἐπιτατικοῦ μόριου καὶ τοῦ ῥέω. βούπαις γὰρ καὶ βουγάϊος ὁ μέγας παῖς Ὀμηρος, δὴ νῦν βουγάϊε. Νικάνωρ δὲ ὁ Κῶος ὑπομνηματίζων Βούρειαν τὴν κρήνην καλεῖ. συμβῆναι γὰρ φησὶν ἐξ αὐτομάτου καὶ αὐτοφυῶς βοὸς ῥινὴ παραπλήσιον εἶναι τὸν τόπον, ἐξ οὗ τὴν κρήνην ἐκραγῆναι ὁ Χάλκων ἐποίησεν. ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι ὁ Χάλκων ἀνδριάντα ἐστησεν εἰς τὸν τόπον, ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ εὐρέθη, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνδριάντος τὸ ὕδωρ ἐξήρχετο καὶ νοοῦσι τὸ ὅς ἐκ ποδὸς ἄνυεν, ἢ ἄνυσε κράναν, εὐ γ' ἐνερεισάμενος πέτρα γόνυ, ὅτι ὁ Χάλκων ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνδριάντος ἤνυσε τὴν κρήνην Βούρειαν, εὐ καὶ καλῶς καὶ ἐπιστημόνως ἐνερεισάμενος τὸ γόνυ τοῦ ἀνδριάντος ἐν τῇ πέτρᾳ τῇ πρὸς τῇ κρήνῃ· εἰ δὲ τοῦτο οὕτω νοήσεις, νοῆσαι ὀφείλεις καὶ Βούρειαν κρήνην, τὴν πολύρρουν, καὶ πολυχεύμονα. εἰσι δὲ ⁴⁾ τινες οὗ τὸ ἐκ ποδὸς ἐνόησαν τὸ ἔξω τῆς πεπατημένης ὁδοῦ, λέγοντες ὅτι ἡ πηγή περὶ ἣς ὁ λόγος, οὐκ ἦν κατὰ τὴν δημοσίαν ὁδόν, ἀλλ' ἐκτός. Βούρειαν] γράφεται γὰρ καὶ οὕτως, κρήνη ἢ Βούρεινα τῆς Κῶ. καὶ ⁵⁾ Φιλητᾶς Νάσσατο δ' ἐν προχοῇσι μελαμπέτροιο Βαρίνης. Νικάνωρ δὲ ὁ Κῶος ὑπομνηματίζων φησὶ, Βούρεινα πηγή ἐν τῇ νήσῳ ἐστίν, ἢ τὸ ἀψ ὕψους καὶ τῆλε βοὸς ῥινὴ παραπλή-

4) τινες οὗ] οἱ τινες Vat. 3.

5) Φιλητᾶς] Versus Philetæi ita conceptus erat: δάσαντο δ' ἐν προχοῇσι μελαμπέτροιο (sic etiam Vat. 3. ap. Warton.) Βούρεινης. Correxuit Heinsius p. 336. Barnesius in Vita Theocriti præfixa edit. Wartonianæ p. LI. reponit μελαμφέροιο, quod non displicet Wartonio.

σιος, ἣ ἴσθι βίουςα ἐκ πέτρας διὰ βοδὸς κεφαλῆς. **ΕΚ ΠΟΔΟΣ.** Ἦτοι ταχέως, ἣ ἔξω τῆς πεπατημένης ὁδοῦ. οἱ δὲ φασιν ἐκείσε ἐπιστάναι ἀνδριάντα, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς ἐκχεῖσθαι τὸ ὕδωρ. διὸ καὶ ἔφη εὐ γ' ἐνερειαίμενος πέτρα γόνυ, ἣ σκουδαίως κατήρησε τὴν κρήνην. καὶ ἡμεῖς φάμεν ἐκ ποδὸς οἶον εὐθέως· εἰ μὴ μεταφορικῶς ἔταξε τὸ ἐκ ποδὸς, ἦγον, ἐξ ἐδάφους, καὶ τῆς πρώτης ὑποστάσεως. καὶ γὰρ Ὅμηρος τὰ κατώτατα τῶν ὄρων μέρη νεοιάντων φησι πόδα. τὸ δὲ εὐ γ' ἐνερειαίμενος, συνεκδοχικόν· παντὶ τῷ σώματι τῇ πέτρῃ ἐνερειαίμενος ὄθεν χεῖται Ἄλλως. Ἐκ ποδὸς ἄνυσεν, ἦγον, ἐκ βάθους ἢ ἀφ' ὑψηλοῦ. πόδες γὰρ τὰ πλησιάζοντα τῇ γῆ τῶν ὄρων ἢ γενναίως προσκαθίσας τῇ πέτρῃ. τινὲς δὲ φασιν, ὅτι οἱ στενωποὺς ὀρύσσοντες, τὸ μὲν γόνυ ἐρείδουσι τῇ γῆ, τῷ δὲ ἑτέρῳ ποδὶ τὸ σκαπτόμενον ἐκλαμβάνουσι χῶμα, καὶ ὀπίσω αὐτῶν διαθροῦνται. οὕτως αὖν καὶ οὗτος ἐνερειαίμενος πέτρα γόνυ τῇ συναργείᾳ τοῦ ἑτέρου ποδὸς, τὴν κρήνην ἐκοίησε.

7. **ΤΑΙ** Αἱ δὲ παρ' αὐτὴν τὴν πηγὴν ἀγχιροὶ καὶ πετέλαι εὐσκιον ἄλσος ἐποίουν, κομῶσαι καὶ θάλλουσαι φύλλοις, ἦγον δασεῖαι οὔσαι. 6) κλειθρη αἰεὶ ἐπὶ θηλυκοῦ· ἀγχιρος δὲ ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ θηλυκοῦ λαμβάνεται, ἣ δὲ **ΠΑΡΑ** ἐνταῦθα πλησιότητα δηλοῖ. **ΚΑΤΗΡΕΦΕΕΣ** δὲ σκιώδεις.

8. Καὶ οὐπω τὴν μέσην ἠνύθμεν, ἀντὶ ταῦ, τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ. μέση γὰρ κοινόν· μεσάτη, παρὰ ποιηταῖς. **ΒΡΑΣΙΑΑ**. Οἱ γράφοντες διὰ τοῦ δ, ἀμαρτάνουσιν. ἐγένετο γὰρ Βρασιδάς Λάκων τὸ γένος, ὃ δὲ Βρασίλας Κῶος. ὁ Λακεδαίμονιος δὲ Βρασιδάς οὐ 7) ἐθάπται ἐν Κῶ, ἀλλ' ἐν Ἀμφιπόλει.

11. Καὶ τινὰ ἀνισοδίτην **ΕΥΡΟΜΕΣ**, ἀντὶ τοῦ ἴσχομεν, ἄνδρα μουσικόν ἀγαθόν, **ΚΥΔΩΝΙΚΟΝ**, τουτέστι, Κρητικόν. Κυδωνία γὰρ πόλις τῆς Κρήτης, ἀπὸ Κύδωνος Ἐρμού καὶ 8) Ἀνακαλλίδος. καὶ Ὅμηρος· Ἐν δὲ Κρήτιες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες.

13. **ΔΙΠΟΔΟΣ**. Ἦν δὲ, τὸ ἐπιτήδευμα δηλονότι, ἀ-

6) κλειθρη] „scribe, κλειθρη. Nimirum legebat Scholiastes, Ἀγχιροὶ κλειθραὶ τε.“ *Toup.*

7) ἐθάπται] Sic Vat. 3. Antea legebatur θάπτεται.

8) Ἀνακαλλίδος] Vulgo Ἀκαλλίδος. Illud reponendum esse, monuerunt *Toup.* et *Wartonus*. Conf. *Schol. Apollon. Rhod. IV. 1492.* et *Phavorinum, V. ΚΥΔΩΝΙΑ*. Paulo ante scripsimus *Κυδωνία* pro *Κύδων*, — Veraculus Homericus est ex *Odyss. XIX. 176.*

πόλος· οὐκ ἂν δέ τις αὐτὸν ἠγνόησεν ἰδὼν, ἔπει ἐξόχως καὶ ὑπερβαλλόντως αἰπόλῳ ἀμοιωμένῳς ἦν.

15. ΛΑΣΙΟΙΟ. Ἀντὶ τοῦ τετριχωμένου ἐνταῦθα, οὐκ ἀντὶ τοῦ δασέος. καὶ αἶε ἐπὶ τούτου τοῦ σημαينوμένου ὀφείλει τὸ λάσιον λαμβάνεσθαι.

16. ΚΝΑΚΟΝ, ἦγονν ξανθόν, ἢ λευκόν. λευκὸν μὲν ἀπὸ τοῦ καρποῦ, ξανθὸν δὲ ἀπὸ τοῦ ἄνθος. Ἄλλως. ἢ ὅτι ὁ μὲν κύκλος αὐτοῦ μέλας, τὸ δὲ σπέρμα λευκὸν τῆς 9) κνήκης. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ τοῦ κνήκου ἄνθος. ἢ ψαρόν, ἢ πυρόν. ΝΕΑΣ. Ἀντὶ τοῦ προσφάτου πυτίας πνέων. εἰσθασι γὰρ οἱ τῆροποιούντες ἀπορία χειρομάκτρων ἀποσπογγίζου τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐν οἷς δερματίνοις εἴμασι περιβέβληνται. ΤΑΜΙΣΟΣ δὲ ἢ πυτία εἴρηται παρὰ τὸ θαμίζειν, ὅ ἐστι πυκνοῦν τὸ γάλα περὶ 10) αὐτὸ στρεφόμενον. ἢ παρὰ τὸ ταμείων ἀξιοῦσθαι διὰ τὴν χρῆσιν.

17. Περιεσφίγγετο δὲ τοῖς στήθεσιν αὐτοῦ παλαιὸς πέπλος, ΓΕΡΩΝ. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἡλικιῶν. 11) γέρον, τριβαλὸν ἱμάτιον, ὅ ἐστι παλαιόν.

18. ΠΛΑΚΕΡΩ. Πλατεῖ πλακὸν γὰρ τὸ πλατύ, γράφεται δὲ καὶ πλοκερῶ, ἀντὶ τοῦ πεπλεγμένου, παρὰ τὴν πλοκὴν καὶ τὴν ἄσφην. ΡΟΙΚΑΝ. Καμπύλην δὲ εἶχεν ἀπὸ ἀργιλαίου ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ φάβδον ἢ ῥόπαλον. ΚΟΡΤΗΝ δὲ καὶ ῥόπαλον τὸ αὐτό.

19. ΑΤΡΕΜΑΣ. Καὶ ἡσύχως μοι εἶπε γελῶν. ἢ ΣΕΣΑΡΩΣ ἀντὶ τοῦ ἡρέμα ἐγέλα διεστηκῶς τὰ χεῖλη, καὶ μειδιῶν. 12) οὐκέτι δὲ κέχρηται τῇ λέξει.

20. ΓΕΛΩΣ δὲ ἦπιετο τοῦ χεῖλους αὐτοῦ.

21. ΣΙΜΙΧΙΔΑ. Οἱ μὲν αὐτὸν φασὶ Θεόκριτον, καθὸ Σιμιχίδου ἦν υἱός, ἢ καθὸ σιμᾶς ἦν· οἱ δὲ ἕτερόν τινα τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ οὐ Θεόκριτον, διὰ τὸ Σιμιχίδα μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον, φασὶ δὲ τὸν τοιοῦτον ἀπὸ πατρὸς κληθῆναι Σιμιχίδου τοῦ Περικλέους τῶν Ὀρχομενίων, οἳ τινες πολιτείας παρὰ Κώρις τετυγήκασιν. Ἄλλως. Σιμιχίδα] εἰσεὶ δὲ καὶ πατρωνυμικά οὕτως ἀπαρραλλάπτως λεγόμενα καὶ ἐπὶ τῶν υἱῶν, ὡς καὶ ἐπὶ

9) κνήκης] Antea legebatur κνήκη. Corrigit Toup. Vid. Schol. ad Idyll. III. 5. Adde Schol. Nicandr. Ther. 577. quae citat Toup. in Appendic. ad Idyll. XI. 66.

10) αὐτό] αὐτὸν Vat. 3. idem ἠξιοῦσθαι pro ἀξιοῦσθαι.

11) γέρον κ. τ. λ.] Toupinus corrigit, γέρον· πείπλος, σριβαπὸν ἱμάτιον.

12) οὐκέτι] Valcken. ad Idyll. XX, 15. cum Wartono οὐκ αὐ legit.

149. ΠΑΛΙΝ. Ἐπιχειρεῖ ὀχεύειν δηλονότι. ΓΕΝΟΙ-
ΜΑΝ. Ἄλλ' ἰάν μὴ σε θλάσω, γενοίμην ἀντὶ Κομάτα Μελέν-
θιος, καὶ κολασθεῖην ὡσπερ ἐκαῖνος ὑπὸ Εὐμαίου, καὶ ⁴⁴⁾ Φι-
λοκτίου ἐν τοῖς Ὀδυσσεύς οἴκοις. [Τὸν παρ' Ὀμηρόν φησι Με-
λένθιον ἦν γὰρ δοῦλος τῶν μνηστέρων Πηνελόπης.]

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ στ. 6

1. [ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ. Ἐναντίως ἔχει τοῦτο
τῷ λεγομένῳ Ἀλκμανικῷ σχήματι. Ἐνταῦθα γὰρ ἐνικὸν ἐπά-
γεται ἐπὶ τοῖς δυσίν' ἐκεῖ δὲ πληθυντικὸν λέγεται μετὰ τοῦ
¹⁾ ἐνικοῦ οἶον, εἰ δὲ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης, ἢ Φοῖβος Ἀπόλ-
λων. Λύεται δὲ ἐκεῖνο μὲν υπερβᾶτω οἶον, εἰ δὲ κ' Ἄρης καὶ
Φοῖβος Ἀπόλλων ἄρχωσι. Τοῦτο δὲ ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνομεν
τὸ ²⁾ ὁ βουκόλος.]

2. ΑΡΑΤΕ. Πρὸς τὸν Ἄρατον τὸν ποιητὴν τὸν τὰ Φει-
νόμενα γράψαντα φίλον ὄντα διαλέγεται ὁ Θεόκριτος. Ἰσόχρο-
νος γὰρ αὐτῷ, οὗ καὶ ἀλλαχόθεν μνημονεύει, ἔνθα πρὸς Ἀγιά-
νακτα τὸν Μιτυληναῖον ὠμίλει. [Ἄλλοι δὲ φασὶ πρὸς τινα
οὕτω καλούμενον.] Ἄλλως εἰκὸς τὸν ἀστρονόμον Ἄρατον εἶ-
ναι, ᾧ συγκεχρονίκει ὁ Θεόκριτος, οὗ μὲνιηται καὶ ἐν τοῖς
Θαλυσίοις. Ἄρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνφ. κείν-
ται δὲ δύο ἀνέρες ἄδοντες ἐν Σικελίᾳ, Δαμοίτας καὶ Δάφνις.
ἄδουσι δ' ἀμφότεροι τοῦ Πολυφήμου Κύκλωπος τὸν ἔρωτα
τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ὁ δὲ Δαμοίτας οἶους ἂν Πολύφημος ἀποκρι-
νόμενος λόγους ἔφη πρὸς τοὺς ὑπ' ἐκείνου εἰρημένους. ΗΣ
Δ Ο ΜΕΝ. Ἦν δὲ τῶν ἄδόντων ὁ μὲν ἄρτι γράζων τὸ γέ-
νειον, ὁ δὲ πληρώσας αὐτὸ ταῖς θοιξίν. ἢ πυρρός ὁ ἀγρίγνος,
ὁ ἤδη πωγωνίτης ὡς ³⁾ Εὐριπίδης. Πυρρός γενύεσιν, ἡμιγέ-
νειος δὲ ὁ οὐκω πᾶσαν γένυν πεπληρωμένην ἔχων γενέωρ.

4. Μισούσης ἡμέρας, ἢ ἐν μεσαιάτῳ τοῦ θέρους, ἢ ἐν
μείσῳ ἡμέρας τοῦ θέρους.

44) Φιλοκτίου] Φιλοσίτος Vat. 4. 5.

1) ἐνικῷ] Correxerit Toupin. Antea legebatur ἦν. Qui sequitur
hexameter, legitur apud Homer. Iliad. XX. 138.

2) ὁ βουκόλος] Vox βουκόλος tam ad Damoetam quam ad Da-
phinin referenda est. Schol. ad Pindar. Olymp. IV. 58. Heyn.
ἔχει δὲ ὁμοίως τῷ Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος.
πλὴν ὅτι ἐκεῖ μὲν τὸ βουκόλος, ἀπὸ κοινοῦ λεγόμενον, ἀρκοῖν
ἦν ἐντελῆ ποιῆσαι τὸν λόγον.

3) Εὐριπίδης] Phoenissa. v. 82. ἤδη δὲ πρῶταις γενέσιν ἐξανδρῶ-
μενος.

6. Ὡς πρὸς κερύοντα τὸν Κύκλωπα διαλέγεται μῆλοις βάλλει, μηλοβαλεῖ, εἰς ἔρωτα ὑπάγεσθαι βουλομένην.

7. Δυσέρωτα δὲ εἶπεν αὐτὸν, ἤγουν μὴ εἰδότα ἐρᾶν, παρόσον οὐκ *) ἐπέειχεν αὐτῇ. Θούρις φησι, διὰ τὴν εὐβροσίαν τῶν φρεμμάτων καὶ τοῦ γάλακτος πολυπλήθειαν τὸν Πολύφημον ἰδρυσασθαι ἱερὸν παρὰ τῇ Ἄττην Γαλατείας· Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον νοῆσαι τὴν αἰτίαν ἀναπλάσαι, ὅτι Πολύφημος ἦρα τῆς Γαλατείας. ΑἰΠΟΛΟΝ. Τὸν ἄνδρα τὸν ποιμένα. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν ποιμένα, καταχρηστικῶς εἶπεν αἰπόλον, ἐπεὶ καὶ ὁ Κύκλωπ ποιμὴν ἦν, ἢ ἐπεὶ καὶ αἴγας ἔνεμεν ὁ Κύκλωπ. καὶ Ὁμηρος· Μῆλ' οἴεις τε καὶ αἴγες. τίως γοῦν τὸ αἰπόλον ἀντὶ τοῦ ποιμένα εἴρηται.

8. ΠΟΘΟΡΗΣΘΑ. Καὶ σὺ αὐτὴν οὐ προσβλέπεις.

9. ΠΑΛΙΝ. Καὶ πάλιν αὐτὴ τὴν κύνα βάλλει τοῖς μῆλοις. τὸ γὰρ ἰδὲ ἀντὶ τοῦ καθ' ἡμέραν γράφεται καὶ ἀδὲ. καὶ λέγει τὸ σχόλιον οὕτω· τινὲς χωρὶς τοῦ δὲ γράφουσιν, ἐκτείνουσι δὲ τὸ ε, ἵνα ἀντωνυμία τυγχάνῃ θεικτική. τὸ δὲ ἐξῆς, τὴν κύνα βάλλει, ἢ σοι ΤΩΝ ΟΙΩΝ ΕΠΕΤΑΙ ΣΚΟΠΟΣ, ἤγουν *) φύλαξ.

10. ΒΑΤΣΑΕΙ. Αὐτὴ δὲ ἡ κύων ὑλακτεῖ εἰς τὴν θάλασσαν βλέπουσα. τὸ βαῦζειν ἐπὶ τῶν σκυλακίων λέγεται κυρίως, ἐπὶ δὲ τῶν τελείων κυνῶν τὸ ὑλακτεῖν λέγουσιν· ὥστε τὸ βαῦφθαι ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ὑλακτεῖν λέγεται.

11. [ΦΑΙ. Ἰ. σκιά αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἐνωποῦτο· ἢ ἡχώ τις γενομένη ἐκ τοῦ δρόμου αὐτῆς εὐάλσθητος τῇ ἀκοῇ γέγενετο τῶν κυμάτων ησυχάζοντων.]

12. Τὰ δὲ καλὰ κῆματα ἡσύχως ἀναβραττόμενα δεικνύει αὐτὴν τὴν Γαλάτειαν ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ τρέχουσαν. ἢ αὐτὴν τὴν Γαλατεῖαν φησὶν ἐπιτρέχουσαν ἡσύχως κινουμένην τοῦ αἰγιαλοῦ εἰς τὴν θάλασσαν ἐμφανίζειν, καὶ ὡσπερ ἐν κατόπτρῳ δεικνύειν αὐτῆς τὴν μορφήν τὴν θάλασσαν. τὸ ΚΑΧΛΑΖΟΝΤΑ ἀντὶ τοῦ ἡχθύνει, ὁ τρόπος ὀνομαστικοῦ. ἢ καχλάζειν τὸ φοφεῖν τὸ κῆμα φερόμενον ἐπὶ τοὺς κάχληκας. [κάχληκες δὲ εἰσὶν οἱ κερμάδες λίθοι.] τὸ δὲ ΕΠ' ΑἰΓΙΑΛΟΙΟ ΘΕΟΙΣΑΝ, μετωνυμικῶς ἀπὸ τῆς γαλήνης τῆς θαλάσσης, πρὸς Γαλατεῖαν τρέπεται, καὶ λέγει ἐπάνω αὐτὴν τῶν κυμάτων βαίνειν.

13. Σκόπει, ἵνα μὴ ἐπὶ ταῖς κνήμαις τῆς παιδός, ἤγουν τῆς Γαλατείας, ὀρμήσῃ, ἐπισηθῆσῃ ἐκ τῆς θαλάσσης ἐρχομένης, καὶ καταμύξῃ τὸ εὐειδὲς αὐτῆς σῶμα, ἤγουν, καταξάνῃ κατασπαράξῃ.

4) ἐπέειχεν αὐτῇ] Antea legabatur ἐπέτευχεν αὐτῆς.

6) φύλαξ] φυλάμισσα Vat. g.

15. Οἰκόνθεν, ἀπὸ τῆς οἰκείας φύσεως, διαφρεῖται ὑπὸ τρυφερότητος, ὡς ἀπὸ τῆς κινάρας οἱ πάπποι χαίται γὰρ οἱ πάπποι τῆς κινάρας. λέγονται δὲ οἶμαι χαίται διὰ τὸ κόμαις ἰοικέναι. καπυραὶ δὲ, αἱ κεκαυμένοι ὑπὸ τοῦ ἡλίου διὰ τὴν θερμότητα, ἢ λευκότητα, ὡς ἐν ἄλλῳ.

17. Καὶ φεύγει σε δηλονότι φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει, ἤγουν ζητεῖ ἐνταῦθα τὸ ἐρεθιστικὸν αὐτῆς καὶ πανούργον σημαίνει. τὸ γὰρ φιλοῦντα φεύγειν, οὐ φιλοῦντα δὲ διαίρειν, ακοήθους. ὁ νοῦς· καὶ ἐπειδὴν αἰσθηταὶ σε, ὦ Πολύφημε, φιλοῦντα, φεύγει καὶ οὐ προσδέχεται, μισοῦντα δὲ διώκει, ἤγουν εἰς πόθον ἄγειν πειραῖται.

18. Παροιμίαι· καὶ πάντα τρόπον ποιεῖ, ἢ κινεῖ τυχεῖν σου. Ἄλλως. καὶ ὅταν προσποῖῃ σὺ μὴ φιλεῖν αὐτήν, πάντα ὧ) κάλων κινεῖ, καθελκύσαι σε πρὸς τὸν ἑαυτῆς ἔρωτα. ἢ δὲ λέξις μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν παιζόντων τὸ κοινολέκτως λεγόμενον ζα τ ρ ί κ ι ο ν. ἐκείνοι γὰρ ὅταν πολλὰ ποιήσαντες οὐ δύνανται ἑτέρως νικῆσαι τὸν ὁμοιον παίκτηρα, κινουσι καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς λίθον, τὸν οὕτω βασιλέα καλούμενον. Ἄλλως. Γράψαι τὸ ξέσαι οἱ παλαιοὶ ἔλεγον. ἀπὸ γοῦν τοῦ γράφειν, τοῦ δηλοῦντος τὸ ξέειν, γίνεται γραμμῆ ἢ λάξευσις. λίθον οὖν ἀπὸ γραμμῆς ἐνταῦθα λέγει τὸ λίθινον ἄγαλμα. ὁ δὲ νοῦς δύναται ἢ Γαλάτεια καὶ τὸ λίθινον ἄγαλμα εἰς τὸν αὐτῆς ἔρωτα ἐπισπᾶσθαι δι' ὑπερβολὴν κάλλους. Ἡ ΓΑΡ. Ὅντως πολλάκις, ὦ Πολύφημε, ὑπ' ἔρωτος τὰ μὴ εὐμορφα εὐμορφα φαίνονται. διὸ μὴ θαύμαζε, εἰ ἔρᾳ σου ἢ Γαλάτεια ἀμόρφου ὄντος. τοιοῦτος γὰρ ὁ ἔρως αποβιάζει τὴν διάνοιαν τῶν ἐρώντων.

20. Ἐπὶ τῷ Δάφνιδι δὲ, ἤγουν μετὰ τὸν Δάφνιν, ὁ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, ἀντὶ τοῦ ἠρξάτο, ἐπροοιμιάζετο. ὁ γὰρ Δαμοίτας ᾄδει, ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου τὴν ἀποκρίσιν τοῦ λόγου ποιούμενος. τὸ δὲ ἀναβάλλω σημαίνει τέσσαρα· τὸ προοιμιάζω ὡς τὸ ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖν τὸ ἀνακροῦν καὶ ἀναπέμπω ὡς τὸ ὧ) καὶ οἱ μὲν τέτιγες μουσικήν ἀνεβάλλοντο σύντονον· τὸ ἐνδύομαι ὡς τὸ ὧ) ἀνα-

6) κάλων] λίθον scribit Koehler. Forsitan πάντα καὶ λίθον. — Mox pro ὁμοιον παίκτηρα Τουπίο scribendum videtur ὁμοπαίκτηρα collusorem. Recte, opinor.

7) καὶ οἱ μὲν κ. τ. λ.] Haec sumta esse ex Aphthonii Progymnas. initio, monet Warton. Conf. Phavor. s. v. ἀναβάλλω. Hom. Odys. I. 155. VIII. 266.

8) ἀναβάλλομαι κ. τ. λ.] Hoc est ex interpretatione graeca Psalmi CIV. 2. — De significatione ultimo loco posita conf. etiam Ammonium de differ. adf. voc. s. v. Ceterum pro ἀναβάλλομαι

βαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον· καὶ τὸ ἀπαρνοῦμαι ὡς τὸ ἀναβάλλομαι τοῦδε τοῦ πράγματος.

21. Καὶ γὰρ εἶδον, ὡς λέγεις, τὴν Γαλάτειαν, νῆ τὸν Πάνα, ἠνίκα το ποίμνιον ἐμηλοβόλει, καὶ οὐκ ἔλαθε, μὰ τὸν ἔμὸν ἕνα καὶ γλυκὺν ὀφθαλμόν, δι' οὗ νῦν βλέπω καὶ βλέπω δι' ὅλης μου τῆς ζωῆς· τοῦτο γὰρ τὸ ἐς τέλος.

25. ΤΗΛΕΜΟΣ. Οὗτός ἐστιν ὁ Τήλεμος, ὁ παρ' Ὀμήρω Εὐρύμεδης ⁹⁾ ἢ Εὐρύμαχος καλούμενος, ὃς μαντοσύνην ἐκέκαστο· ὃς ἐμαντεύσατο αὐτῷ, ὑπὸ τῶν χειρῶν Ὀδυσσεύος τυφλωθῆναι. ὁ νοῦς· ὁ δὲ μάντις ὁ Τήλεμος, ὁ τὰ ἀπενκτά μοι μαντευόμενος, ἀπενκταίαν συμφορὰν ἀντ' ἄλλον κλήρου τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ καταλείπει. Ἄλλως, ὁ μάντις δὲ ὁ Τήλεμος ἐχθρὰ ἀγορεύων, ἤγουν μαντεύμενος, ΕΧΘΡΑ εἶθε ΦΕΡΟΙΤΟ, ἀντὶ τοῦ ἐνέγκαι πρὸς τὸν ἑαυτοῦ εἶκον, ὅπως τοῖς ἑαυτοῦ ἐγγόνιοις φυλάξῃ αὐτά. ἐμαντεύσατο γὰρ αὐτῷ, τῷ Πολυφῆμῳ δηλονότι, Κύκλωπι, ἐκ τῶν Ὀδυσσεύος χειρῶν ἀμαρτήσασθαι ὀπωπῆς. ὡσπερ τὸ φίλος ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ τοῦ φιλοῦντος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ φιλουμένου· οὕτω καὶ τὸ ἐχθρός, τὸ ἐναντίον αὐτῷ, ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ τοῦ ἐχθαίροντος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ ἀπηχθημένου· καθὼ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἐχθρὰ.

25. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἰς ἔρωτα διεγείρων αὐτὴν οὐ προσβλέπω ἐξεπίτηδες, καὶ ἄλλην τινὰ φημι γυναῖκα ἔχειν· ἢ δὲ ἀκούσασα ζηλοτυπεῖ με, ὦ Παιάν, καὶ διαβρῆεται. ἐπὶ θαύματος καὶ χαρᾶς ἐνταῦθα ἢ ἐπίκλησις.

28. Τὸν οἰστρον τοῦ μύωπος ¹⁰⁾ Σώστρατος διαστέλλει. οἰστρος δὲ ἐστὶ πολέμιος τοῖς βουσίην. ὅταν γὰρ δάκνωσιν αὐτούς, οἰστρεῖν ποιοῦσι, καὶ τρέχειν πολλὴν ὁδὸν μετὰ βοῆς ἐν τοῖς πεδίοις καταλιπόντας τὸν νομόν. μεταφορικῶς οὖν φησὶν ὁ Θεόκριτος τὴν Γαλάτειαν οἰστρεῖν, καὶ δρομαίαν ἐρχεσθαι πρὸς τὰ ἄντρα καὶ τὰς ποιμνας τοῦ Κύκλωπος.

29. ΣΙΓΑ. Λεῖπει τὸ ἐπέταξα, ἤγουν ἐπέταξα τῇ κυνὶ σιγᾶν καὶ μὴ ὑλακτεῖν.

habet Vat. 3. ἀναβολὴν, quod vel praefertendum videtur ob genitivum.

9) ἢ Εὐρύμαχος καλούμενος] Ea vult expungenda vir. doctus, Miscell. Obs. III. p. 371. Ita constituitur et legitur locus in cod. Laurent. Num. 46. Τήλεμος παρ' Ὀμήρω Εὐρύμαχος· Εὐρύμαχος ὃς μαντοσύνην ἐκέκαστο. Recta ea repetitio, sed non debiti nominis. Vbi vides vnde ortus error. *Warton.*

10) Σώστρατος] Conf. Phavorinum, V. ΟΙΣΤΡΕΙ· et Schol. ad Apollon. Rh. I. 1265. vbi in Scholiis e cod. Par. vitiose Σώστρατος. Idem nomen in Schol. ad I. 115, corruptum in Σώπατρος.

30. ΠΥΓΧΟΣ ΕΧΟΙΣΙΑ, ἢ κύων δηλονότι, ΕΚΝΤ-
 ΖΑΤΟ, ἔσαινε, καὶ κραιθώπειε, τὸ στόμα ἔχουσα ἀνάμεσον
 τῶν ἰσθίων, ἀσπίδος. ¹¹⁾ πυθνηθμός λέγεται ἢ τῶν κυνῶν ἄσημος
 ὄλακῆ. ΙΣΧΙΑ δὲ τὰ ὑπὸ τὴν ὄσφυν ἐξ ἰσατέρων τῶν μερῶν
 ὄσπᾶ, ἐν οἷς ἔγκριται τὸ ἱερὸν ὄστον. ἔχουσι δὲ τὰ τοιαῦτα
 ὄσπᾶ τὰ λεγόμενα ἰσθία, κοιλότητάς τινας, εἰς αἷς αἱ κεφαλαὶ
 τῶν μηρῶν ἀρμόζονται. αἱ δὲ κοιλότητες αὐταὶ καὶ γλοτιαὶ λέ-
 γονται, καὶ κοτύλαι, παρὰ τὴν κοιλότητα. τὸ δὲ ΠΥΓΧΟΣ
 κατοχρηστικῶς ἐπὶ τῆς κυνὸς νῦν λέγεται. κυρίως γὰρ ἐπὶ ὀρ-
 νείων. Ἄλλως, εἰς λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, εὐύγχοις ἐπὶ κυνῶν,
 φάμφος ἐπὶ ὀρνέων.

32. ΑΓΓΕΛΟΝ. Μηνύειν ἔστι τὸ κλέπτουσι τινὰ δεῖ-
 ανδύειν, ἢ φεύγοντα, ἢ τοιοῦτό τι ποιοῦντα καὶ μηνυτῆς ἐπὶ
 τούτων. μηνύειν καὶ τὸ σημαίνειν ἀπλῶς, καὶ δηλοῦν ὅσον, ὁ
 πῆς κορώνης κρωγμὸς χειμῶνα μηνύει. ἀγγέλλει δὲ τις λόγους
 τινὸς πρὸς τινὰ, ἢ γοῦν διακομίζει. καὶ ἀγγέλλει τὸ ἀφ' ἐαυ-
 τοῦ τινὰ λέγειν περὶ τινος, καὶ ἄγγελος ἐπὶ τούτων. λέγει δὲ,
 ἴσως δὲ αὐτῇ ὀρώσᾳ με ταῦτα ποιοῦντα, κέρμψαι ἄγγελον τὸν
 ἀπαγγελοῦντά μοι κρέπον τι περὶ αὐτῆς.

33. ΚΛΑΣΩ. Κλείω, ¹²⁾ ὁ μέλλων κλείσω, παρὰ τοῖς
 κείνοις ἐν χρήσει. οἱ ποιηταὶ δὲ κληῖσω λέγουσι, διαλύσει τῆς
 διφθύγγου, καὶ τροπῆ τοῦ σ εἰς η, εἶτα τροπῆ τοῦ η εἰς α,
 καὶ προσγραφομένου τοῦ ἰῶτα, κλασῶ, καὶ κλασῶ Δωρικῶς.
 δοκεῖ δὲ καὶ κληῖζω εἶναι παρ' αὐτοῖς ἐπὶ τούτου τοῦ σημα-
 νομένου ἀφ' οὗ μέλλων Δωρικῶς, κληῖζω καὶ τροπῆ τοῦ η
 εἰς α, καὶ προσγραφομένου τοῦ ἰῶτα, κλαῖζω ἀφ' οὗ καὶ κλαῖς
 ἢ κλαῖς.

35. [ΣΤΟΡ. Ἡ διακονήσειν ἔμοι, ἢ γνησία μοι γυνὴ εἴ-
 ναι.] ΝΑΣΩ, τῆς Ἐκελλῆς δηλονότι. καὶ γὰρ οὐκ ἔχω, αἷς λέ-
 γουσι, εἶδος αἰσθητῶν, ἢ γοῦν ἄσημον ὄντως γὰρ πρὸ ὀλίγου,
 γαλήνης οὐσης, εἰς τὴν θάλασσαν ἔβλεπον, καὶ εὐμορφα μὲν
 ἔμοι τὰ γένεια ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔμοι εὐμορφος δὲ ὁ εἰς
 ὀφθαλμός.

37. ΚΕΚΡΙΤΑΙ. Οἱ γὰρ μονόφθαλμοι κατὰ φύσιν τοῖς
 οὐ μονοφθαλμοῖς ἄμορφοι δοκοῦσιν ὡς ὁμοίως γὰρ κρίνου-
 σιν ἀμφοτέρω τὸν ἀνομοίους τὴν φύσιν. ΟΔΟΝΤΩΝ. Τῶν

11) πυθνηθμός] Conf. Arnaldi Lect. Gr. II. XI. p. 205. Mox
 μηρῶν pro μερῶν malebat Pierson. ad Moerid. p. 193. repu-
 gnante Tourpio. Tamen Piersoni mutationi favent quae in
 Scholiasta proxime sequuntur.

12) ὁ] pro ὁ est ἀφ' οὗ in Vat. 1. 2. ut paullo post.

δὲ ὀδόντων ἢ λευκότης λευκότερα εἰδείκνυτο Παρίας λίθου. Παρία γὰρ ἐστὶ λίθος λευκὴ.

39. Ἴνα δὲ μὴ βασιλευσθῶ, τρις εἰς τὸν ἑμὸν ἔκτυσα κόλπον. ποιοῦσι γὰρ καὶ μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα τοῦτο αἱ γυναῖκες, τὸ νεμεσητὸν ἐκτριπομέναι. 13) Καλλιμαχος Δαίμων, τοὶ κόλποι αὐτῶν ἐπιπτύουσι γυναῖκες,

40. ΤΑΤΤΑ. Ἦγον τὸ πύειν ἐπὶ κόλπον εἰδὼς ποιῶν με ἐπὶ τῷ μὴ βασιλευσθαι. Κοτυτταρις δὲ ὄνομα κύριον ἢ παρὰ τὸν κότον ἰσως πεπολιηται· καὶ γὰρ οἱ γέροντες ὄξυθυμοὶ εἰσὶν ἢ ἀπὸ τῆς παρὰ Δωριεῦσι τιμημένης Κοττοῦς, ἣσαν δὲ Τιμανδρείως θυγατέρες Κοττά, καὶ Εὐφρόθιμις, ἃς ἐτίμησαν Ἡρακλεΐδαι, διὰ τὸ συναγωνίσασθαι αὐτοῖς κατὰ τὴν εἰς Πελοπόννησον ἀφίξιν, ἃς αἱ περὶ Ἰππόστραταν ἀπαφαινοῦσιν.

41. ΙΠΠΟΚ. Ὅνομα κύριον, ἢ ὄνομα τόπου.

46. ΝΙΚΗ. Ἐνίκα μὲν οὐδ' ἔτερος, ἔξω δὲ ἦτης ἀμφοτέροι ἐγένοντο.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ. ζ. 7

1. ΧΡΟΝΟΣ τὸ συμπαρακεινόμενον τῇ συστάσει τοῦ κόσμου διάστημα, λέγεται δὲ ἐνίοτε μὲν καθόλου, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ μέρους, ὡς ἐνταῦθα. καιρὸς δὲ ἐστὶ χρόνος δῖον. λέγονται καιροὶ καὶ αἱ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἡμέραι ἢν χρόνος, ὅποτε ἐγὼ καὶ Εὐκρίτος, καὶ τρίτος σὺν ἡμῖν Ἀμύντας ΕΙΡΗΟΜΕΣ, ἀπὸ τοῦ ἀπηρεχόμεθα. [εἰς τὸν Ἄλεντα, ἐκ τῆς πόλεως.] τὸ ἔργον κυρίως ἐπὶ ὄψεως, καὶ ἀκωλήκων, καὶ ἑτέρων ἀπόδων ζωῶν λέγεται καταρηρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νοθεύσεων καὶ ἀσπονδῶν παρενομένων· νῦν δὲ ἐπὶ τοῦ βαδίζειν 1) λέγεται. ΑΛΕΝΤΑ. Ἀλεύς ἢ δῆμος τῆς Κω, οὕτω καλούμενος ἀπὸ τινος Ἄλεντος ἢ τόπος ἐν Κω οὕτως ὀνομαζόμενος ἀπὸ Ἀλεκτίου τινὸς βασιλέως· ἔστι δὲ Ἀλεύς καὶ ποταμὸς Σικελίας.

3. ΘΑΛΥΣΙΑ, ἑορτή, ἣν ἐτέλουσαν τῇ Δήμητρι μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν, Ὀμηρος Ὀδύσεια γωνῶ ἀλωῆς.

13) Καλλιμαχος] „Si verum integrum esse statuis, leges: δάμων, τρις κόλποιον. Sed profecto crediderim totum locum ita esse corrigendum: Καλλιμαχος δ' Αἰτίων (τετάρτη Αἰτίων) Τρις κόλποιον ἐπιπτύουσι γυναῖκες.“ Haec Bentleius ad Fragm. Call. CCXXXV. p. 526. ed. Ern. Pro τοὶ haud dubie τρις scribandum. Δαίμων corrigit etiam Teupisus Nemesiā intelligens. Verba μέχρι τοῦ νῦν desunt in Vat. 3.

2) λέγεται] παρελήφθην Vat. 3. idem mox ὀνομαζόμενος pro καλούμενος.

2) ΚΑΙ ΦΡΑΣΙΔΑΜΟΣ. οὗτος ὁ ΚΑΙ περισσός. τὸ δὲ ἐξῆς τῆ Διοῦ γὰρ ἔτεuchs θαλυσια ὁ Φρασιδάμος κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκάπεως.

4. ΔΤΚΩΠΕΟΣ. Γράπεται καὶ Λυκάπεως, διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὅπερ Αἰολικῶς προπαροξύνεται· ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς Ἀχιλλεύς, καὶ Πήλεος, καὶ βασιλεύς, βαρυντόνως λέγουσιν ὁμοίως καὶ τὸ Λυκάπεως. διὰ τοῦτο ἢ τῶν εἰς ως γενικῆ παρ' αὐτοῖς προπαροξύνεται.

5. ΧΑΩΝ. Χαὸν λέγεται τὸ ἀγαθὸν παρὰ Λακεδαιμονίοις. χαὸν δὲ καὶ τὸ εὐγενές, ἢ τὸ ἀρχαῖον. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· εἴ τί ἐστιν ἀγαθὸν ἀπὸ τῶν ἔτι ὄντων ἀρχαίων ἀγαθῶν τῶν ἀπὸ τῆς Κλυτίας τε, καὶ αὐτοῦ τοῦ Χάλκωνος, οὗτοί εἰσι τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖνο· ἤγουν ὁ Φρασιδάμος, καὶ ὁ Ἀντιγένης. καὶ σαφέστερον φάναι, τοῦτο βούλεται εἰπεῖν ὁ Θεόκριτος· ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἀγαθοῦ γένους τῆς Κλυτίας τῆς βασιλείσης τῶν Κῶων, καὶ τοῦ παιδὸς αὐτῆς τοῦ Χάλκωνος, κατάγονται ὁ Φρασιδάμος καὶ ὁ Ἀντιγένης. οὗτοι μόνον ἀπὸ πάντων τῶν καταγομένων ἐξ αὐτῶν εἰσὶν ἀγαθοί, [καθάπερ] καὶ οἱ πρόγονοι αὐτῶν. ἦν δὲ ἡ Κλυτία θυγάτηρ Μέρροπος· γαμηθεῖσα δὲ Εὐρυπύλῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Κῶων, ἐγέννησε τὸν Χάλκωνα τὸν τῆν βασιλείαν τῶν Κῶων διαδεξάμενον. περὶ Εὐρυπύλου δὲ καὶ Κλυτίας ἱστορεῖται, ὅτι οὗτοί εἰσιν οἱ ἐπὶ τῆς Ἡρακλέους πολιορκίας τὴν Κῶ κατοικήσαντες, καὶ ὑποδεδεγμένοι τὴν Δῆμητραν, καθ' ὃν καιρὸν περιῆει ζητούσα τὴν κόρην ἢ νῆσον ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος, ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ. Ἄλλως. Εἴ τί περ ἐσθλόν] εἴ τι ἀγαθὸν ὄντες ἀπὸ ἀγαθῶν, ἦτοι εὐγενῶν τῶν ἀρχαιοτάτων (τοῦτο γὰρ δύναται τὸ τῶν ἔ' ἄνωθεν) καταγόμενοι· ἀπὸ τε τῆς Κλυτίας λέγω, καὶ αὐτοῦ τοῦ Χάλκωνος, ὃς τὴν πηγὴν τὴν Βούρβιναν ἢ Βούρβειαν (γράφεται γὰρ καὶ οὕτως), ἣτις φασὶν οὕτως ὀνομάσθη διὰ τὰ παρακλήσιον εἶναι τὸν 3) πόρον ὅθεν φεῖ, μυκτῆρι βοός. ΕΚ ΠΟΔΟΣ ΑΝΤΕΝ· ἀντὶ τοῦ ἀναδίδοσθαι ἐποίει, καλῶς ἐρυσάμενος τῇ πέτρῳ τὸ γόνυ. αὐτὸς γὰρ φασὶν ἐπιδημήσας τῷ τόπῳ τὴν ἔκρηξιν τῆς πηγῆς ταύτης εἰργάσατο. εἶτα χαλκοῦν ἀνδριάντα εἰς τύπον ἑαυτοῦ κατασκευάσας, ἤρσειεν αὐτὸν τῇ πέτρῳ, ὅθεν ἢ πηγὴ φεῖ, καὶ ἀπὸ τοῦ ποδὸς αὐτοῦ ἐποίησεν αὐτὴν ἀναδίδοσθαι.

2) Verba Scholiastae ita legit et supplet Wartonus: X' 'Ω ΦΡΑΣΙΔΑΜΟΣ. καὶ ὁ Φρασιδάμος.

3) πόρον] τόπον Var. 2. Paulo post τόπον in textu Wartonii est pro τύπον.

6. Ὅτε ὁ Χάλκων ἰβασίλευσε τῶν Κῶων, εὐρέθη ἐν τινὶ τόπῳ τῆς Κῶ ἡ πηγή μὴ πρότερον οὖσα, ἧς νῦν ὁ Θεόκριτος μὲμνηται. εὐρέθη δὲ οὕτως. ἀνηγγέλθη τῷ βασιλεῖ παρὰ τινος τῶν περὶ ταῦτα δεινῶν, ὅτι ὕδατος ὁ τόπος ἐκείνος ἐνδομυχεῖ. καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτεπιστατήσας τῷ τόπῳ, ἠτύτουργησεν ὅσα συνῆτινε πρὸς τὴν τοῦ ὕδατος ἔκρηξιν. τοῦτο οὖν δηλοῖ τὸ ὅς ἐκ ποδὸς ἄννε κράναν. ὅτι ὁ Χάλκων, διὰ τῶν οἰκείων ποδῶν καὶ δι' αὐτεπιστασίας ἤνυσεν, ἤγουν κατεργάσατο καὶ κατώρθωσε τὴν κρήνην. τὸ δὲ εὐ γ' ἐνερεῖσάμενος πέτρα γόνυ τοῦτο ἐστίν, ὅτι αὐτὸς ὁ Χάλκων, οὐχὶ ὀρθοστάδην ἰστάμενος, ἀλλὰ, οὕτω δεῆσαν, κάμπυας τὸ γόνυ καὶ καλῶς ἐδράσας καὶ στηριξας τοῦτο τῇ πέτρῳ τῇ πρὸς τῇ κρήνῃ, αὐτοχειρεὶ κατεπράξατο τὴν τοῦ ὕδατος ἔκρηξιν. Βούρειαν δὲ, ὅτι ἀπὸ κεφαλῆς βοῶς ἐκ λίθου πεποιημένης ἐδόκει τὸ ὕδωρ ἐκρεῖν, οὕτω τοῦ Χάλκωνος μηχανησαμένου τε καὶ κατασκευάσαντος. ἢ Βούρεια ἢ πολύρρους, ἀπὸ τοῦ βοῦ ἐπιτατικοῦ μορίου καὶ τοῦ ῥέω. βούπαις γὰρ καὶ βουγάϊος ὁ μέγας καὶς Ὀμηρος, δη νῦν βουγάϊε. Νικάνωρ δὲ ὁ Κῶος ὑπομνηματίζων Βούρειαν τὴν κρήνην καλεῖ. συμβῆναι γὰρ φησιν ἐξ αὐτομάτου καὶ αὐτοφωῶς βοῶς ῥινὴ παραπλήσιον εἶναι τὸν τόπον, ἐξ οὗ τὴν κρήνην ἐκραγῆναι ὁ Χάλκων ἐποίησεν. ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι ὁ Χάλκων ἀνδριάντα ἔστησεν εἰς τὸν τόπον, ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ εὐρέθη, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνδριάντος τὸ ὕδωρ ἐξήρχετο καὶ νοοῦσι τὸ ὅς ἐκ ποδὸς ἄννε, ἢ ἄννε κράναν, εὐ γ' ἐνερεῖσάμενος πέτρα γόνυ, ὅτι ὁ Χάλκων ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνδριάντος ἤνυσεν τὴν κρήνην Βούρειαν, εὐ καὶ καλῶς καὶ ἐπιστημόνως ἐνερεῖσάμενος τὸ γόνυ τοῦ ἀνδριάντος ἐν τῇ πέτρῳ τῇ πρὸς τῇ κρήνῃ· εἰ δὲ τοῦτο οὕτω νοήσεις, νοῆσαι ὀφείλεις καὶ Βούρειαν κρήνην, τὴν πολύρρουν, καὶ πολυχεύμονα. εἰσὶ δὲ 4) τινες οἳ τὸ ἐκ ποδὸς ἐνόησαν τὸ ἔξω τῆς πεπατημένης ὁδοῦ, λέγοντες ὅτι ἡ πηγή περὶ ἧς ὁ λόγος, οὐκ ἦν κατὰ τὴν δημοσίαν ὁδὸν, ἀλλ' ἐκτός. Βούρειαν] γράφεται γὰρ καὶ οὕτως, κρήνη ἢ Βούρεινα τῆς Κῶ. καὶ 5) Φιλητᾶς· Νάσσατο δ' ἐν προχοῇσι μελαμπέτροιο Βαρίνης. Νικάνωρ δὲ ὁ Κῶος ὑπομνηματίζων φησὶ, Βούρεινα πηγή ἐν τῇ νήσῳ ἐστίν, ἢ τὸ ἀψ' ὕψους καὶ τῆλε βοῶς ῥινὴ παραπλή-

4) τινες οἳ] οἳ τινες Vat. 3.

5) Φιλητᾶς] Verana Philetæ] ita conceptus erat: δάσαντο δ' ἐν προχοῇσι μελαμπέτροιο (sic etiam Vat. 3. ap. Warton.) Βουρείνης. Correxerit Heinsius p. 336. Barnesius in Vita Theocriti præfixa edit. Wartonianæ p. LI. reponit μελαμψέροιο, quod non displicet Warton.

σιος, ἢ ἔστι βίουςα ἐκ πέτρας διὰ βόθρῳ κεφαλῆς. **ΕΚ ΠΟ-
ΔΟΣ.** Ἦτοι ταχέως, ἢ ἔξω τῆς πεπατημένης ὁδοῦ. οἱ δὲ φα-
σιν ἐκείσε ἐπιστάναι ἀνδριάντα, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς ἐκχεῖσθαι
τὸ ὕδωρ. διὸ καὶ ἔφη εὐ γ' ἐνεργεῖσάμενος πέτρα γόνυ, ἢ σπο-
δαίως κατήρησε τὴν κρήνην. καὶ ἡμεῖς φαιμέν ἐκ ποδὸς οἶον
εὐθέως· εἰ μὴ μεταφορικῶς ἔταξε τὸ ἐκ ποδὸς, ἦγον, ἐξ ἐδά-
φους, καὶ τῆς πρώτης ὑποστάσεως. καὶ γὰρ Ὀμηρος τὰ κα-
τώτατα τῶν ὄρων μέρη νεώτερον φησι πόδα, τὸ δὲ εὐ γ' ἐνεργεῖσά-
μενος, συνεκδοχικόν· παντὶ τῷ σώματι τῆ πέτρας ἐνεργεῖσόμενος.
ὁθεν χεῖται Ἄλλως. Ἐκ ποδὸς ἄνευ, ἦγον, ἐκ βῆθρου
ἢ ἀφ' ὑψηλοῦ. πόδες γὰρ τὰ κλησιάζοντα τῆ γῆ τῶν ὄρων ἢ
γενναίως προσκαθίσας τῆ πέτρας. τινὲς δὲ φασιν, ὅτι οἱ στενω-
ποὺς ὕρυσσοντες, τὸ μὲν γόνυ ἐρείδουσι τῆ γῆ, τῷ δὲ ἑτέρῳ
ποδὶ τὸ σκαπτόμενον ἐκλαμβάνουσι χῶμα, καὶ ὀπίσω αὐτῶν
διωθοῦνται. οὕτως οὖν καὶ οὗτος ἐνεργεῖσάμενος πέτρα γόνυ
τῆ συναργείᾳ τοῦ ἑτέρου ποδὸς, τὴν κρήνην ἐποίησε.

7. **TAL** Αἱ δὲ παρ' αὐτὴν τὴν πηγὴν ἀγχειροὶ καὶ πελλῆαι
εὐσκιον ἄλσος ἐποιοῦν, κομᾶσαι καὶ θάλλουσαι φύλλοις, ἦγον
δασεῖται οὖσαι. 6) κλειθρη αἰετὶ ἐπὶ θηλυκοῦ· ἀγχειρος δὲ ἐνίοτε
μὲν ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ θηλυκοῦ λαμβάνεται, ἢ δὲ
ΠΑΡΑ ἐνταῦθα πλησιότητα δηλοῖ. **ΚΑΤΗΡΕΦΕΕΣ** δὲ
σκιώδεις.

8. Καὶ οὕτω τὴν μέσην ἠνύομεν, ἀντὶ ταῦ, τὸ μέσον τῆς
ὁδοῦ. μέση γὰρ κοινόν· μεσάτη, παρὰ ποιηταῖς. **ΒΡΑΣΙΛΙΑ**.
Οἱ γραφοντες διὰ τοῦ δ, ἀμαρτάνουσιν. ἐγένετο γὰρ Βρασιδίας
Λάκων τὸ γένος, ὃ δὲ Βρασίλας Κῶος. ὁ Λακεδαιμόνιος δὲ
Βρασιδίας οὐ 7) τῆθαπται ἐν Κῶ, ἀλλ' ἐν Ἀμφιπόλει.

11. Καὶ τινὰ ἀννοδίτην **ΕΤΡΟΜΕΣ**, ἀντὶ τοῦ ἴσομεν,
ἄνδρα μουσικὸν ἀγαθόν, **ΚΤΛΩΝΙΚΟΝ**, τουτέστι, Κρητι-
κόν. Κυδωνία γὰρ πόλις τῆς Κρήτης, ἀπὸ Κυδωνος Ἐρμού
καὶ 8) Ἀκακαλλίδος. καὶ Ὀμηρος· Ἐν δὲ Κρήτες μεγαλήτορες,
ἐν δὲ Κυδωνες.

13. **ΑΙΠΟΔΟΣ.** Ἦν δὲ, τὸ ἐπιτήδευμα δηλονότι, αἰ-

6) κλειθρη] „scribe, κλειθρη. Nimirum legebat Scholiastes, ἀγχειροὶ κλειθραὶ τε.“ *Toup.*

7) τῆθαπται] Sic Vat. 3. Antea legebatur θάπταιται.

8) Ἀκακαλλίδος] Vulgo Ἀκαλλίδος. Illud reponendum esse, monuerunt *Toup.* et *Wartonus*. Conf. *Schol. Apollon. Rhod. IV. 1492.* et *Phavorinum, V. ΚΤΛΩΝΙΑ*. Paulo ante scripsimus *Κυδωνία* pro *Κύδων*. — Veraculus Homericus est ex *Odyss. XIX. 176.*

πόλος· οὐκ ἂν δέ τις αὐτὸν ἠγνόησεν ἰδῶν, ἐπεὶ ἐξόχως καὶ ὑπερβαλλόντως αἰπὸν ὤμοιομένους ἦν.

15. ΛΑΣΙΟΙΟ. Ἐντὶ τοῦ τετριχωμένου ἐνταῦθα, οὐκ ἂντι τοῦ δασέος. καὶ αἰεὶ ἐπὶ τούτου τοῦ σημαυνομένου ὀφείλει τὸ λάσιον λαμβάνεσθαι.

16. ΚΝΑΚΟΝ, ἤγουν ξανθόν, ἢ λευκόν. λευκὸν μὲν ἐπὶ τοῦ καρποῦ, ξανθὸν δὲ ἀπὸ τοῦ ἄνθος. Ἄλλως. ἢ ὅτι ὁ μὲν κύκλος αὐτοῦ μέλας, τὸ δὲ σπέρμα λευκὸν τῆς ⁹⁾ κνήκης. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ τοῦ κνήκου ἄνθος. ἢ ψαρόν, ἢ πυρόν. ΝΕΑΣ. Ἐντὶ τοῦ προσφάτου πυτίας πύτων. εἰδῶσαι γὰρ οἱ τῆροποιούντες ἀπορία χειρομάκρων ἀποσπογγίζειν τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐν οἷς δερματίνοις εἴμασι περιβέβληνται. ΤΑΜΙΣΟΣ δὲ ἢ πυτία εἴρηται παρὰ τὸ θαμίζειν, ὅ ἐστι πυκνοῦν τὸ γάλα περὶ ¹⁰⁾ αὐτὸ στρεφόμενον. ἢ παρὰ τὸ ταμείων ἀξιοῦσθαι διὰ τὴν χρῆσιν.

17. Περιεσφίγγετο δὲ τοῖς στήθεσιν αὐτοῦ παλαιὸς πέπλος, ΓΕΡΩΝ. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἡλικιῶν. ¹¹⁾ γέρων, τριβαλὸν ἱμάτιον, ὅ ἐστι παλαιῶν.

18. ΠΛΑΚΕΡΩ. Πλατεῖ, πλακὸν γὰρ τὸ πλατύ, γράφεται δὲ καὶ πλοκερῶ, ἂντι τοῦ πεπλεγμένου, παρὰ τὴν πλοκὴν καὶ τὴν ἄφῃν. ΡΟΙΚΑΝ. Καμπύλην δὲ εἶχεν ἀπὸ ἀργελαίου ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ ῥάβδον ἢ ῥόπαλον. ΚΟΡΤΝΗ δὲ καὶ ῥόπαλον τὸ αὐτό.

19. ΑΤΡΕΜΑΣ. Καὶ ἡσύχως μοι εἶπε γελῶν. ἢ ΣΕΣΑΡΩΣ ἂντι τοῦ ἡρέμα ἐγάλα διεστηκῶς τὰ χεῖλη, καὶ μειδιῶν. ¹²⁾ οὐκέτι δὲ κέρηται τῇ λέξει.

20. ΓΕΛΩΣ δὲ ἤπειτο τοῦ χελλους αὐτοῦ.

21. ΣΙΜΙΧΙΔΑ. Οἱ μὲν αὐτὸν φασὶ Θεόκριτον, καθὸ Σιμιχίδου ἦν υἱός, ἢ καθὸ σιμός ἦν· οἱ δὲ ἕτερόν τινα τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ οὐ Θεόκριτον, διὰ τὸ Σιμιχίδα μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον, φασὶ δὲ τὸν τοιοῦτον ἀπὸ πατρὸς κληθῆναι Σιμιχίδου τοῦ Περικλέους τῶν Ὀρχομενίων, οἳ τινες πολιτείας παρὰ Κῶρις τετυγήκασιν. Ἄλλως. Σιμιχίδα] εἰσὶ δὲ καὶ πατρωνυμικά οὕτως ἀπαρραλλάκτως λεγόμενα καὶ ἐπὶ τῶν υἱῶν, ὡς καὶ ἐπὶ

9) κνήκης] Antea legebatur *κνήκη*. Corssen et Toup. Vid. Schol. ad Idyll. III. 5. Adde Schol. Nicandr. Ther. 577. quae citat Toup. in Appendic. ad Idyll. XI. 66.

10) αὐτὸ] αὐτὸν Vat. 3, idem *ἤξιασθαι* pro *ἀξιοῦσθαι*.

11) γέρων n. t. l.] Toupins corrigat, *γέρον· πέπλος, τριβαλὸν ἱμάτιον*.

12) οὐκέτι] Valcken. ad Idyll. XX, 15. cum Wartono *οὐκ εὖ* legit.

τῶν πατέρων ὡς περὶ ὁ Θεόκριτος Σιμιγίδα υἱὸς αὐτῶν, ¹³⁾ Σιμιγίδαυ ἐαυτὸν ὀνομάζει πατρωνυμικῶς καὶ Ἀσκληπιάδην τὸν Σάμιον ποιητὴν, Σικελίδαυ καὶ αὐτὸν καλεῖ, παῖδά τινος Σικελίδα λεγομένου τυγγάνοντα. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τῷ σὺτῶς λεγομένῳ αἰπολικῶ καὶ ποιρηνικῶ, καὶ τὸν Εὐμήδην υἱὸν ὄντα τοῦ Κρατίδα, Κρατίδαυ καλεῖ καὶ αὐτὸν. οἱ δὲ λέγοντες Σιμιγίδαυ λέγεσθαι τὸν Θεόκριτον διὰ τὸ εἶναι σιμόν, κακῶς λέγουσι. ΜΕΣΣΑΜΕΡΙΟΝ. Κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἔλκει τοὺς κόδας, ἀντὶ τοῦ πορεύη. οἱ γὰρ βαδίζοντες, ἔλκοντες τοὺς κόδας βαδίζουσιν.

22. **ΑΝΙΚΑ** Ὅποτε καὶ ὁ σαῦρος, ἢ κοινῶς λεγομένη γλωσσαῦρα, ἐπὶ τοῖς φραγμοῖς ἤρεμει ἀρσενικῶς ὁ σαῦρος λέγεται καὶ θηλυκῶς ἢ σαῦρα. φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης περὶ τοῦ ζώου τούτου, ὅτι ξηραίνόμενον εἰς ἔχιν μεταβάλλεται.

23. **ΕΠΙΤΥΜΒΙΔΙΟΙ** Αἱ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τὸν τύμβον φέρουσαι τοῦ πατρὸς αὐτῶν. **ΚΟΡΥΔΑΛΙΔΕΣ** ἐντυπῶτα εἶδος ¹⁴⁾ ὄρνέου. λέγονται δὲ ἐπιτυμβίδιοι, ὅτι τάφοις ὡς ἐκκοιλῶ ἐνδιατριβουσιν. αἱ δὲ κορυδαλίδας τὰ στρουθία νοήσεις, κορυδαλίδες μὲν λέγονται διὰ τὸ κόρυσειν ζοικέναι τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἀνάστημα, ἐπιτυμβίδιοι δὲ, ὅτι ὡσεὶ τύμβον τὸ τοιοῦτον ἀνάστημα ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσι. φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ τούτων ἱστορία τοιαύτη· ὅτι πρὸ τοῦ γενέσθαι τὴν γῆν, γεγονάσιν αὐταί. συνέβη δὲ ποτε αὐτῶν τὸν πατέρα θανεῖν, καὶ γῆς μὴ οὔσης, ἐτάφη ὑπὲρ τῆς κορυφῆς τοῦ ἰδίου γόνου· διὸ καὶ ἐπιτυμβίδιοι ἐτεκλήθησαν. Ἄλλως. Ἐπιτυμβίδιοι, ἢ ὅτι τοῖς τάφοις ἐνδιατριβουσιν, ἢ ὡσεὶ τύμβον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν ἢ παρὰ τὸ τύφω· φλογοειδεῖς γὰρ εἰσι. **ΗΛΛΑΙΝΟΝΤΑΙ** Ῥέμβονται [ὑπὸ τῆς ἄλης], κλανώμεναι στρέφονται, ὅμως καὶ αὐταὶ ἤρεμοῦσιν.

24. Ἡ ἐπὶ εὐώχλιαν κεκλημένος σπεύδεις, ἢ ἐπὶ λητόν τινος ἀπὸ τῶν πολιτῶν ἀπέρχη· οἱ γὰρ κεκλημένοι σπεύδουσιν. ἐπὶ δὲ τῶν βραδυνόντων παροιμία

Ὅς τις ἐπὶ δεῖπνον κληθεῖς ὑψὲ ἔρχεται,

Ἡ γωλὸς ἐστίν, ἢ οὐ δίδωσι συμβολάς.

25. Ὅντως κορρευόμενου σου ταῖς ποσὶ πᾶσα λίθος **ΠΡΟΣΠΤΑΙΟΥΤΣΑ**, ἢ γοῦν προσκρούουσα ταῖς ἀρβυλίαις, ἐμμελῶς ἤχει. **ΑΡΒΥΡΑΗ** δὲ εἶδος ὑποδήματος ἀπὸ τοῦ ἀρμόζεσθαι.

13) Σιμιγίδαυ] Conf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plat. p. 325. et notas ad Gregor. Corinth. p. 290 sqq.

14) ὄρνέου] Cd. Laurent. 46. ἐρπετον. Paulo post πρόγονον pro πατρία Vat. 3.

Θηλυκῶς ἢ ΛΙΘΟΣ, ὡς καὶ Ὁμηρὸς· Λίθοι πωτῶντο
θαμειαί· καὶ Δόμον ξεστῆς αἰθουῶσι τετυγμένον· λίθοις δη-
λονότι ξεστοῖς.

27. Πρὸς τοῦτον ἐγὼ ἀπεκρίθην· Λυκίδα φίλε, πάντες
λέγουσί σε εἶναι συρικτὴν κατὰ πολὺ ὑπερέχοντα, καὶ ἐν τοῖς
νομεῦσι, καὶ ἐν τοῖς θερισταῖς.

28. ΣΤΡΙΚΤΑΝ. Συρίζειν τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν. καὶ
συρικτῆς ἐπὶ τούτου. ἐνταῦθα δὲ ¹⁵⁾ συρικτὴν λέγει τὸν κοινῶς
τραγωδητήν.

29. ΤΟ ΔΗ. Ὅπερ δὴ τὸ ἄδειν, ¹⁶⁾ ἢ τὰ εἶναι τινα συ-
ρικτὴν, λαν εὐφραίνει τὸν ἡμέτερον θυμόν, ἀντὶ τοῦ τὴν
ἐμὴν ψυχὴν. ἐκ τοῦ ποιητοῦ δὲ ὁ λόγος, ἀντὶ τοῦ, ἐφ' ᾧ δὴ
μάλιστα καὶ αὐτὸς τέρομαι.

30. Κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν. ἐλπίζω φησὶν ὅτι οὐ παρευ-
δοκιμήσεις ἡμᾶς. καὶ Ὁμηρὸς· οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον.

31. Α Δ Ο Δ Ο Σ. Ἐπὶ Θαλύσια ἀνομενῆ, ἢ ἐπὶ Θαλύ-
σια ἀγούσα ἡμᾶς. [Ἐνθα σίτον ἐντρέβουσι. Τὸ δὲ ὄλβον ἀπαρ-
χόμενοι ἀντὶ τοῦ τῆς ἐπικαρπίας ἀπάργματα.] Η Γ Α Ρ. Ὅντως
γὰρ φίλοι ἀνέρες, τῇ Δήμητρι τῇ εὐπέπλῳ, εὐωχίαν τελουσί,
τῶν καρπῶν ἀπαρχὴν διδόντες.

33. ΜΑΛΛΑ. Εὐκαρπον γὰρ ἐποίησεν ἡ δαίμων τὴν ἀλω-
ὴν αὐτῶν ἤγουν, εὐ ἔχουσιν, ἕνεκα τῆς πληθύος τῶν καρπῶν
μέτρῳ κατὰ πολὺ πλοσίῳ.

34. ΕΤΚΡΙΘΟΝ. Ἀπὸ μέρους, τῆς κριθῆς, τὴν εὐκαρ-
πον παρεδήλωσεν. εὐκριθον δὲ, καὶ οὐχὶ εὐσίτον ἀλωάν προς-
ηγόρευσε, διὰ τὸ δοκεῖν πρῶτον εὐρεθῆναι τὸν τῆς κριθῆς
καρπὸν. κριθῆ δὲ ὠνομάσθη, ὅτι μετὰ τὸν σίτον προεκρίθη
τῶν ἄλλων καρπῶν, ἢ παρὰ τὸ τοὺς στάχνας τῆς κριθῆς κε-
κριμένους καὶ διαπεχωρισμένους ἔχειν τοὺς κόκκους. Α Δ Ω Α Ν
δὲ τὴν ἄλωνα, παρὰ τὸ ἄλωσ. ἄλωσ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀλίξω, τὸ συν-
αθροίξω. ἐκεῖ γὰρ ἀθροίζουσι τοὺς στάχνας. καὶ Καλλίμαχος·
Ἐς τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἄλιες δεῦτε. καὶ ἄλις, ἢ θάλασσα ἐν-
τεῦθεν, καὶ τὸ ἄλις ἀντὶ τοῦ συστραφεῖς.

36. Βουκολικὴν ᾠδὴν ἄδωμεν. ἴσως ὁ ἕτερος τὸν
ἕτερον ὠφελήσει. ΤΑΧ' ΩΤΕΡΟΣ] Δωρικὴ ἢ συναλοιφή. τὸ
γὰρ ὁ ἕτερος, οὔτερος διὰ τοῦ υ' ὡς καὶ παρ' Ἡροδότῳ ¹⁷⁾ ἡμαρ-
τημένως δὲ ἐξενήνοχε τὸ ὠτερος. ἕτερος γὰρ ἄλλος ἐκ πλειόνων.

15) συρικτὴν] συριστὴν Vat. 3.

16) ἢ] ἦτοι Vat. 3.

17) ἡμαρτημένως κ τ. λ.] Scribit Heinsius (Lectt. Theocr. p. 340):
ἡμαρτημένως δὲ ἐξενήνοχε τὸ ἄλλος· ἕτερος γὰρ ἐκ δυοῖν, ἄλλος
ἐκ πλειόνων. Aliter Casaubon. p. 261. (p. 96. Reisk.). Conf.

57. [ΚΑΠ. Ἦγουν τὸ ἡδὺ μεταφορικῶς· καὶ γὰρ ἔλαττα τῶν ἔδεσμάτων ἡδύνην τὴν γεῦσιν.]

59. ΟΥ ΔΑΝ. Μὰ τὴν γῆν. ὠμνουν γὰρ κατὰ τῶν στοιχείων ὡς Ὀμηρος· Χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἔλεχθόνα πούλωβέταραν. τὸ δὲ ΚΑΤ' ΕΜΟΝ ΝΟΟΝ, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν ἐμὴν κρίσιν, ὡς ἄνωθεν. [Κατὰ τὴν ἡμετέραν δόξαν. Καὶ Ὀμηρος ἡμέτερόν γε νόον.]

40. ΣΙΚΕΛΙΑΔΑΝ. Ἀσκληπιάδην φησὶ τὸν ἐπιγραματογράφον. ὥσπερ γὰρ Σιμηίδαν ἑαυτὸν καλεῖ ὁ Θεόκριτος πατρωνυμικῶς, ὡς υἱὸν Σιμηίδα, καὶ τὸν Εὐμήδην Κρατίδα, υἱὸν ὄντα Κρατίδα· οὕτω καὶ νῦν Σικελίδαν ὀνομάζει τὸν Ἀσκληπιάδην τὸν Σάμιον, [τὸν ἐπιγράμματα γράφοντα,] ὡς υἱὸν Σικελίδα, οὗ δοκεῖ ἀκουστικῶς γεγονέναι. [Ὁ Θεόκριτος Σικελίδας δὲ ἐκαλεῖτο πατρωνυμικῶς· ἦν γὰρ Σικελεὺς, οὕτω καλουμένου, υἱός.] ὁ δὲ Φιλητᾶς, Κῶος τὸ γένος· ἢ, ὡς ἔτιος, 18) Ῥόδιος, υἱὸς Τηλέφου. ποιητῆς δὲ ἦν καὶ οὗτος.

41. ΒΑΤΡΑΧΟΣ. Ἦγουν, πρὸς τοὺς εἰρημένους σοφούς, οὐδαμινός εἰμι· καὶ ὥσπερ βάτραχος ἐρῆζει πρὸς τὰς ἀκρίδας, οὕτω καὶ γὰρ πρὸς αὐτούς ἤγουν, τοιαύτην δὲ ἔχω σύγκρισιν πρὸς αὐτούς, ὅταν ἔχει βάτραχος πρὸς ἀκρίδας. ὁ γὰρ βάτραχος τραχύφωνος ἐστίν. ὅθεν καὶ ἀνύμασται, βράτραχος τις ὢν, ὁ τῇ βεῆ τραχὺς. τῶν δὲ ἀκρίδων εἰσὶ τινες, αἱ σφρίζουσιν ἐναρμόνιον.

43. Ταύτην σοι ἔφη τὴν χάβδον χαρίζομαι, διότι εἴ φυτὸν ἐκ ἀληθείας ὄλον ἐκ Διὸς εἰργασμένον. τὸ ΕὐΔ μόνον Θεοκρίτου· ὁ δὲ λοιπὸς στίχος τοῦ Ἀνκίδα.

44. ΔΑΝ. Ὅτι φιλαλήθης πέφοκας. τὸ δὲ ἐκ Διός, ὅτι ἀψευδής ἐστίν ὁ Ζεὺς· ὡς καὶ Ὀμηρος· οὐ γὰρ ἐμὸν καλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλόν, ὃ τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

45. ΤΕΚΤΩΝ. Πλεῖστον ἐμοὶ μισεῖται καὶ ὁ τέκτων ἐπίνοος, ὅστις ΕΡΕΤΝΑΙ, ἀντὶ τοῦ ζητεῖ, ἐργάσασθαι οἶκον, ἴσον τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους τοῦ Ὀρομέδοντος. ἐν τῇ Δωφραβὶν εἶναι τοῦτο τὸ ὄρος. Ἄλλως. Ὡς μοι καὶ τέκτων] ὄλον, ὁ τέκτων ὁ καυχώμενος καὶ ἠπαγγελλόμενος οἶκον ποιεῖν Ὀρομέδοντος υψηλότερον ὄρους κεφαλῆς, παντελῶς ἀδυνάτου τῆς πράξεως ὑπαρχούσης. ἢ Ὀρομέδοντα τὸν Πᾶνα, συνθέτως, ὃ

etiam Koen. ad Gregor. p. 268. ΤΑΧ' ὈΤΕΩΣ ἐξημαρτημένως ἐξήνεγκεν. ὅτερος ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον διὰ τῆς μουσικῆς ἀφελήσει Vat. 3.

18) Ῥόδιος] Ῥόδιος ποιητῆς υἱὸς Τηλεφίλου Vat. 3. ποιητῆς etiam e cod. Laur. 46. annotavit Warton.

ἔστι, βασιλεὺς τῶν ὄρων, ἢ τοῦ οὐρανοῦ. ὁ δὲ νοῦς· μισῶ καὶ τέκτονα, ὃς ἐρευνᾷ οἶκον τελέσαι μέγεθος ἔχοντα τῆς τοῦ ὄρους κορυφῆς. ἢ ὄρος ἐν Κῶ, ἀπὸ Ὁρομέδοντος τοῦ τῆς ¹⁹⁾ νήσου βασιλευσαντος. καὶ Διονύσιος τὸν Πᾶνα φησι παρὰ τὸ μέδειν τῶν ὄρων, ἄλλοι τὸν οὐρανόν, ἄλλοι τὸν ἥλιον, ἄλλοι μοιχὸν Ἦρας εἶναι τοιοῦτον. ἢ Ὁρομέδοντος, τοῦ ὄρους τοῦ ὑψηλοτάτου τοῦ τῶν ὄρων μέδοντος ὑψεῖ ἢ Ὁρομέδοντα τὸν Πᾶνα· ἀγροικικός γὰρ ὁ θεός. ὄρος δὲ αὐτοῦ οὐ κατοικεῖ, τὸ τῆς Θεταλλίας, ὡς προῖων οὗτος λέξει. Ἄλλως. Ὁρομέδοντα, οἱ μὲν τὸν Πᾶνα φασιν, ὡς τῶν ὄρων μέδοντα, κατ' ἔκτασιν τοῦ οἰοῖ δὲ τὸν ἥλιον ὡς βασιλεύοντα τῶν τεσσάρων ὄρων τοῦ ἐνιαυτοῦ. τὸ δὲ ἀληθές· Ὁρομέδων ἔστιν ὄρος ἐν Κῶ, ὑψηλότερον τῶν ἐν τῇ Κῶ ἐτέρων ὄρων. κατ' ἔκτασιν καὶ τοῦτο τοῦ οἰοῖ δὲ νοῦς· μισῶ τέκτονας τοὺς κενωμένους καὶ ποιεῖν ἐπαγγελμένους οἶκον ἴσον τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους τοῦ Ὁρομέδοντος. τοῦτο γὰρ ἀδύνατον.

47. Μουσῶν ὄρνιθες λέγονται πάντα τὰ εὐφωνα τῶν ὄρνέων. ἐνταῦθα δὲ τοὺς ποιητὰς λέγει Μουσῶν ὄρνιθας, μεταφορικῶς, διὰ τὰ μέτρα καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐμμέλειαν. Καὶ μοισᾶν ὄρνιχες] Τὰ ἀνωτέρω συνυπακούεται ἀπὸ κοινοῦ, κατ' ἀναλογίαν τοῦ προσρηθέντος. ἤγουν, ἀπέχθονται πλεῖστον ἐμοὶ καὶ οἱ ὄρνιθες τῶν μουσῶν πάντες, τουτέστιν οἱ ποιηταί, ὅσοι πρὸς τὸν ποιητὴν τὸν Χίον, ἦτοι τὸν Ὁμηρον, ἀπεναντίας ἔδοτες ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐρίζοντες, μάταια μορθοῦσι· τουτέστι, ματαιοπονοῦσιν.

50. ΣΙΜΙΧΙΔΑ. Ἄλλως ἀρξάμενός ἄλλως ἀποδίδωσιν, ὥσπερ ἀπὸ μεταμελείας. εἰ γὰρ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῆς ἀρχῆς ἀπεδίδου, εἶχεν ἂν ὁ λόγος οὗτος ὡς Σιμιχίδα, καὶ ἐγὼ μὲν ἔσω τὸ μελύδριον, ὃ πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ ὄρει πονησας εἰργασάμην. σὺ δὲ ὄρα, εἴ σοι τοῦτο ἀρέσκει.

52. ΕΞΣΕΤΑΙ. Ἐαυτὸν παρεϊσάγει Λυκίδας Μιτυληναίου τινὸς ἐρωῶντα, καὶ τούτῳ εὐχόμενον. εἶδει οὖν ταῦτα εἰς τὸν Ἀγεάνακτα, εὐχόμενος αὐτὸν ὑγιᾶ ἀπελθεῖν εἰς Μιτυλήνην. καὶ ὅταν δύνωσιν οἱ ἔριφοι, καὶ καταφέρηται ὁ Ὁρίων εἰς Ὠκεανόν, καὶ ὁ νότος πνέων ἐλαύνῃ τὰ κύματα, ἐὰν ἐμπὲς τὸν Λυκίδαυ τοῦ ἐρωᾶν πάσῃ. [Ἄλλως. Τὸν Λυκίδαυ ὁ Θεόκριτος εἰσάγει ἐρωῶντα τοῦ Μιτυληναίου παιδὸς Ἀγεάνακτος, ὅθεν καὶ εὐχεται ἵνα εὐπλο... κὰν χειμῶνι νότος τὴν θάλατταν διαταράσῃ, καὶ τῶν ἐρίφων δυνόντων, σφοδροὶ χειμῶνες γίνονται.]

19) ἢ ἦρου] [Νάξου] νήσου Vat. 3. 4.

55. Καὶ ὅταν ὁ νότος τὰ ὑγρά ἐλαύνῃ κύματα ἐπὶ τοῖς ἐρίφοις δύνουσι· τοῦτο γὰρ δύναται τὸ ἐσπερίοις· τουτέστι, κατὰ τὸν καιρὸν, ὅτε οἱ ἔριφοι ἐσπέριοι γίνονται, τουτέστι, δύνουσι τὴν ἑῶαν δύσιν, ἤγουν κατὰ τὸν δυτικὸν ὀρίζοντα· καὶ ὅτε ὁ Ὠρίων [ἐπὶ τῷ ὠκεανῷ τοὺς πόδας ἔχει ἤγουν, καὶ ὅτε Ὠρίων] δύνει εἰν ἑῶαν δύσιν. δύνει δὲ οὗτος τὴν ἑῶαν δύσιν μετὰ τὰς Πλειάδας εὐθείς. Ἄλλως. Ἐφ' ἐσπερίοις ἐρίφοις] δυνόντων γὰρ τῶν δύο ἐρίφων ἐσπέρας, [τὸ πέλαιος] νότος ταράσσει· ἢ σφοδροὶ κατὰ τὴν θάλασσαν γίνονται χειμῶνες· καὶ ὅταν ὁ Ὠρίων εἰς τὸν Ὠκεανὸν καταφέρεται. MIT. Ἐπειδὴ Μιτυληναῖος ὢν ὁ Ἀγεάναξ μέλλει χωρίζεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, φησὶν ὅτι αὐτῷ καλὸς πλοῦς ἔσται, καὶ τὸν χειμῶνος πλῆθ' ὥστε τοὺς μὲν ἐρίφους ἐσπέρας δύνειν, καὶ τὸν Ὠρίωνα καταφέρεσθαι, τὸν δὲ νότον ταράσσειν τὸ πέλαιος· κατασταθήσεται δὲ φησὶν ὁ χειμῶν καὶ εὐπλοήσει ὁ Ἀγεάναξ, ἂν αὐτὸν τοῦ ἔρῳ παύσῃ χαρισάμενος τῆς ὥρας. ἔριφοι δὲ εἰσὶν ἀστέρες. ὅταν δὲ ἀνατέλλωσιν οὗτοι, ἀγριαίνεται ἡ θάλασσα.

57. Χ' ΑΛΚΤΟΝΕΣ. Ἄλκυων θυγάτηρ μὲν ²⁰⁾ Αἰόλου καὶ Κανώβης, γυνὴ δὲ Κήϋκος. Ἀλέξανδρος δὲ φησὶν ὁ Μύνδιος, ὅτι αὕτη θεῶν λέλογχε Νηρηϊδῶν Λευκοθέην, Παλαίμωνα, Ἀφροδίτην. ἀλκύνες οὖν ἐκλήθησαν παρὰ τὸ ἐν ἀλὶ κύειν. Ἀντίγονος δὲ φησὶν, ὅταν γηράσκουσιν αἱ ἀλκύνες, κήρυλοι καλοῦνται. ²¹⁾ Ἀριστοτέλης δὲ διήρησεν ἀλκύνονα καὶ κήρυλον καὶ κορώνην· οἱ δὲ φασὶν, ὅτι τὰ ἄρρενα τούτων κήρυλοι καλοῦνται· ὅπερ ἀληθές ἐστι. Θρηνητικὸν δὲ τὸ ζῶον, καὶ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς ²²⁾ νεοττεύον. τὸ κύμα ἀφαιρεῖται τοὺς νεοσσούς αὐτοῦ. δεκατέσσαρες δὲ ἡμέρας φασὶν, ὅταν γεννᾷ, περὶ τὰς χειμερινὰς τροπὰς εὐδιαζειν, ἄς καλοῦσιν ἀλκυονίδας, ἐπὶ πρὸ τῆς γεννήσεως, καὶ ἐπὶ μετὰ τὴν γέννησιν. ΣΤΟΡΕΣΕΤΝΤΙ. Καταστορέσουσι τὰ κύματα, γαληναῖα ποιήσουσιν, ἕαν με τοῦ ἔρωτος ἐξέλθῃ, τὸν Λυκίδα.

58. ΦΥΚΙΑ. Τὸ φυκίον εἶδος βοτάνης. ἡ φύκος ἐστὶ τὸ χορτῶδες τῆς θαλάσσης ἀπόβλημα. οἱ δὲ φυκίον φασὶ βοτάνην τὴν ἐν τῷ βυθῷ γενομένην, παρὰ τὸ φύεσθαι· ἔτεροι δὲ φυκία φασὶ τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς βρύα κοκκινοειδῆ.

59. ΑΛΚ. Ἐπανάληψις τοῦτο. εἰσὶ δὲ ὄρνιθες θαλάσ-

20) Αἰόλου] Μαιωλον et Μανωης Vat. 3. Mox pro Μύνδιος Vat. 3. 4. Μυνδου, et Vat. 3. Παλαίμωνα pro Παλαίμωνα.

21) Ἀριστοτέλης] Histor. Animal. VIII. 3. περὶ δὲ τὴν θάλατταν, καὶ ἀλκύνων, καὶ κήρυλος. καὶ αἱ κορώναι δὲ νέμονται ἀπτόμεται τῶν ἐπιπτόντων ζῶων.

22) νεοττεύον] Cod. Laurent. 46. βοτταίμ.

σαι, ὧν τικουσῶν στορέννυται ἡ θάλασσα. ΓΛΑΥΚΑΙΣ. Γλαυκάς τὰς Νηρηίδας φησι διὰ τὸ ἐν θαλάσῃ διάγειν οὐ γὰρ εἰσι γλαυκαὶ τὸν χροῶτα. λέγει δὲ Λευκοθέαν, Παλαίμονα, καὶ Ἀφροδίτην.

60. ΕΦΙΛΛΑΘΕΝ. Ἐφιλήθησαν ἢ φιλοῦνται. ἔστι δὲ Αἰολικόν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν. Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει.

62. Ὠρια, ἔγκαιρα, ἐπιτήδεια· ἢ ὦρια τῶ Ἀγεάνακτι ἀποπλέοντι εἰς Μιτυλήνην γένοιτο πάντα, ἤγουν τὰ διὰ φροντίδος αὐτῶ· ἢ ὦρια πάντα γένοιτο, ἀντὶ τοῦ φυλακτικά, ἀπὸ τοῦ ὦρῶ τὸ φυλάσσω.

65. ΑΝΗΘΙΝΟΝ. Εἶδος ἄνθους τὸ ²³⁾ ἀνήτινον. ἀνηθίνοις δὲ ἐχρῶντο στεφάνοις, ὡς Ἀλκαῖος καὶ Σαπφώ. φησι δὲ τινες καὶ πᾶν ἄνθος ἀνήτινον, παρὰ τὸ ἄνω τεινεσθαι, ἤγουν ἔσθαι. ἀνηθον τὸ μάλαθρον, ἢ ἄνισον δὲ τὸ γλυκάνισον, ι.

65. ΠΤΕΛΕΑΤΙΚΟΝ. Πτελέα τόπος ἐν Κῶ, ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἢ Θεσσαλικόν οἶνον, ἢ τὸν ὑγείας καὶ δώμης παρασκευαστικόν· ἢ τὴν ἐν ἀναδενδράσι δρόσον, παρ' ὕσον ταῖς παρακειμέναις πτελέαις ἐμπλέκονται. ἢ Ἐφέσιον. Πτελέα γὰρ ἢ Ἐφεσος ἐκαλεῖτο. ἢ τόπος ἐν αὐτῇ, ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ. ²⁴⁾ Ὀμηρος· Πτελεὸν καὶ Ἐλος. ἢ τὸν ἐξ ἀναδενδράδων, αἱ ταῖς πτελέαις ἐποχοῦνται. ἢ ἀπὸ τόπου. ἔστι δὲ τόπος μέσον Ἐφέσου καὶ Μιλήτου.

66. ΚΤΑΜΟΝ. Οὐ μάτην τοῦτό φησιν. ὁ γὰρ κύαμος διψοποιός. πόσεως δὲ χάριν τοῦτό φησιν.

67. ΣΤΙΒΑΣ. Ἐπιστρώσομεν καὶ στιβάδα μέχρι πήχεως. ἢ καὶ ἡ στρωμνὴ ἔσται ἐστιβασμένη ἕξ τ' ἐπὶ πῆχυν, τουτέστι, μέχρι πήχεως. διὰ κνύξης, καὶ ἀσφοδέλου, καὶ σελίνου πολυγνάμπτου, ἤγουν, πολυελίκτου, πολυκαμποῦς. ΣΤΙΒΑΣ δὲ ἔστι στρωμνὴ ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ φύλλων.

68. ΚΝΥΖΑ. Τὴν κόνυξαν, κνύξαν εἶπεν. ἔστι δὲ φυτὸν ψυκτικώτατον. ἔνθεν καὶ ἐν τοῖς θεσμοφορίοις ὑποστρωνίουσι τὸ φυτόν, τὴν θερμότητα τὴν κατὰ τὰ ἀφροδίσια ἐκκόπτοντες. ΑΣΦΟΔΕΛΟΣ δὲ βοτάνη πλατύφυλλος, ἣς ὁ καυλὸς καλεῖται ²⁵⁾ ἀνθέριμος, καὶ Ἡσίοδος· Οὐδ' ὅσον ἐν

23) ἀνήτινον] ἀνηθον legendum est et hic et paulo post, vbi recte Warton. in textu habet: πᾶν ἄνθος ἀνηθον. De huius loci breviloquentia vid. Bast. ad Gregor. Cor. p. 34.

24) Ὀμηρος] Iliad. II. 594. — Πτελεην ελαιος Vat. 3.

25) ἀνθέριμος] Conf. Aynaldi Lectt. Gr. I. III. p. 14. Schol. Theocr. I. 52.

μαλάχη τε καὶ ἀσφοδέλω μέγ' ὄνειρα. Καὶ ἀσφοδέ-
λως ὁ τόπος ὁ ἔχων ἀσφοδέλους. καὶ Ὁμηρος· Βῆ δὲ κατ'
ἀσφοδέλῳ λειμῶνα. ΠΟΛΥΓΝΑΜΠΤΩ ΤΕ ΣΕΛΙ-
ΝΩ. Πολύγναμπτον λέγεται, ὅτι οὐλὸν ἔστιν, ὡς καὶ καρ-
πᾶς τινὰς ἔχειν.

69. ΜΑΛΛΑΚΩΣ. Ἦγουν ἠδέως, ²⁶⁾ ἐν ἀναπαύσει, καὶ
ἀθρόως, οὐ διαιρῶν εἰς τὰ μικρότατα τῶν ἐκπαμάτων.

70. ΕΣ ΤΡΥΓΑ. Ἦγουν μέχρι τρυγὸς τῆς ἐν τῷ πυ-
θμῆνι τῆς κύλικος τοῦ οἴνου. τρυξ δὲ κυρίας ὁ νέος οἶνος λέ-
γεται· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ὁ παλαιός. νῦν δὲ τὸν τρυγίαν
λέγει.

71. ΑΤΑΗΣΕΤΝΤΙ Ἀντὶ τοῦ ἀυλῆσουσι ἀυλεῖν τὸ δι'
αὐλοῦ μέλειν· ἐνταῦθα δὲ τὸ ἀυλῆσεῦντι ἀντὶ τοῦ ἄσουσι.
ΔΧΑΡΝΕΤΣ Ἀττικὸς. Ἀχάρναι γὰρ δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

72. ΑΤΚΩΠΙΤΑΣ. Ἦγουν, Αἰτωλός. Ἀνκωπίτας γὰρ
ὁ ἀπὸ Ἀνκώπης· ἢ δὲ Ἀνκώπη πόλις Αἰτωλίας. ἢ ἀπὸ δήμου·
Ἀνκωπος γὰρ δῆμος ἀποίκων. ἢ Ἀνκωπίτας, ἐκ Ἀνκωπίας
ἔχων τὴν κλησιν. ΤΙΤΤΡΟΣ. Ὄνομα κύριον αἰπόλου. τινὲς
δὲ παρὰ Λωριεῦσι τοὺς σατύρους ἀποδεδώκασιν λέγεσθαι.

73. ΞΕΝΕΑΣ. Ὄνομα κύριον, ὡς τὸ Κινέας. ἀπέδοσαν
δὲ τινες τῆς ἐκ Κρήτης ξένης. ἢ γράφεται τῆς ξανθᾶς, ὡς
ἐν τισιν. Ἄλλως. μία τῶν νυμφῶν ²⁷⁾ ἢ Ξενία, ἢ ὄνομα κύ-
ριον.

74. Χ' ΩΣ. Τὸ πᾶν καὶ ὅπως περιήρητο τὸ ὄρος ξητῶν
αὐτῆν. καὶ ὅπως αἱ δρύες αὐτὸν ἐθρήνουν, αἱ τινες ἐκπεφυ-
κυῖαι εἰσι παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἰμέρα ὀπηνίκα
ὡς χιῶν διερέθειτο ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπὸ τὸν Αἴμον τὸν ἐπιτο-
λὸν διήκοντα. ἢ ὑπὸ τὸν Ἄθων, ἢ ὑπὸ τὴν Ῥοδόπην, ἢ ὑπὸ
τὸν Κάυκασον τὸν περὶ τὰ ἔσχατα τῆς γῆς ὄντα.

75. ἸΜΕΡΑ γενικὴ πτώσις. ἔστι δὲ πόλις Σικελίας καὶ
πηγὴ καὶ ποταμὸς ἀπὸ ταύτης ἔχων τὴν ἀρχὴν· ἢ ποταμὸς Σι-
κελίας καὶ πόλις ὁμώνυμος.

26) ἐν ἀναπαύσει] καὶ ἀνπνευσί Vat. 3. 4. quae vox quamquam non occurrat, tamen Wartono inter dicta convivialia esse potuisse videtur. Nam et alia eiusmodi adverbia habebant potantibus familiaria, similiter formata et terminata, ut κραιῶν ἀμυσί. Denique Wartono duo Scholia in duos versiculos scripta videntur hic coaluisse ut locus ita sit constituendus: V. 69. ΜΑΛΛΑΚΩΣ ἠγουν ἠδέως. V. 70. ΑΤΤΑΛΞΙ ΚΑΛΥΚΕΣΣΙ ἀναπνευσί, ἀθρόως. Vat. 3. 4. totum Scholion ad v. 70. referunt; et post ἀναπνευσί adiciunt ἐν αὐταῖς ἢ καλίκεσσι. Tamen pro ἀναπνευσί potius ἀπνευσί erit scribendum.

27) ἢ Ξενία] ἢ ξενία ἢ νυμφη Vat. 3.

76. ΑΙΜΟΣ, ὄρος Θράκης ἀπὸ Αἴμου τοῦ Βορέου καὶ Ὀρειθείας. καὶ ἡ Ῥοδόπη ὁμοίως ὄρος τῆς Θράκης, καὶ ἔτι ὁ Ἄθως. ὡς παρὰ 28) Ἀπολλωνίῳ τῷ Ῥοδίῳ. Ἄθως ἀνέτελλε κολώνη Θρηϊκίη. καὶ 29) Σοφοκλῆς Ἄθως σπιάζει νῶτα λημνίας ἀλός. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τινος γίγαντος Ἄθου, ὃς ἦν Πησειδῶνος καὶ Ῥοδόπης τῆς Στρυμόνος. ἀπὸ τῆς μητρὸς οὖν τῆς Θράκης τὸ ὄρος ἀπὸ δὲ τοῦ υἱοῦ τὸ πέλαγος ἐπωνόμασται.

77. ΕΞΧΑΤΟΕΝΤΑ. Τὸν ἐν ἐσχάτοις μέρεσι τῆς γῆς ὄντα. Ἄλλως. Αἰτόν φασιν εἶναι ποταμόν, περὶ δὲ τοὺς τόπους τοῦ Καυκάσου ὄρους λάβως φερομενον, τὴν χώραν Προμηθέως λυμαινόμενον, ὃν ἀπέστρεφεν Ἡρακλῆς. ἐξ οὗ φασὶν ὁ μῦθος.

78. ΑΙΠΟΛΟΝ. Τὸς αἰπόλος καλούμενος Κομάτας ταῦτὸ δὲ ἐστὶν εἰπεῖν Μενάλκας, τοῦ οἰκείου δεσπότης θρέμματα νέμων ἐν Σικελίᾳ ἐν τῷ ὄρει τῆς Θουρίας ἔθους συχνάκις ταῖς Μούσαις. ὁ δὲ δεσπότης αὐτοῦ δυσχεράνας, κατέκλεισεν αὐτὸν εἰς λάρνακα ξυλίνην, πειράζων εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ Μοῦσαι. δύο δὲ μηνῶν διελθόντων, παραγενόμενος καὶ ἀνοίξας, ζῶντα μὲν αὐτὸν εὔρε, πλήρη δὲ καὶ λάρνακα κηρίων. Ἄλλως. Εὐφεία λάρναξ 30) Λύκος φησὶ τῆς Θουρίας ὄρος θαλαμῶν, ὑφ' ὃ ἄντρον τῶν νυμφῶν. καλοῦσι δὲ αὐτὸ Ἀλουσίας οἱ ἐπιχώριοι, ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος Ἀλουσίου ποταμοῦ. ἐν τούτῳ ποιμὴν ἐπιχώριος δεσπότης θρέμματα βόσκων, ἔθου συχνῶς ταῖς Μούσαις. οὗ χάριν δυσχεράνας ὁ δεσπότης, εἰς λάρνακα κατακλείσας αὐτὸν ἀπέθετο. ἐν τούτῳ ἐδίσταξεν ὁ δεσπότης, βουλευόμενος εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ Μοῦσαι. παραδραμόντος δὲ διμηνιαίου χρόνου, παραγενόμενος καὶ τὰ ζύγαστρα τῆς λάρνακος διανοίξας, ζῶντα κατέληψε, καὶ τὴν λάρνακα πεπληρωμένην κηρίων εὔρεν. ἄνακτα δὲ φησι τὸν δεσπότην.

28) Ἀπολλωνίῳ] Argon. I. 601.

29) Σοφοκλῆς] „Sophocles apud Scholiast. Theocr. Eid. VII. 76. Ἄθως σπιάζει νῶτα Λημνίας ἀλός. vbi in MS. Genev. legitur: Ἄθως καλύπτει πλεῖρά Λημνίας βοός. Optimo βοός, vt est apud Eustath. ad Il. ξ. p. 980. Suidam v. Ἄθως, et Etymol. M. p. 26. l. 16. Vide Salmasium Exerc. Plin. p. 129.“ Haec Ruhnkem. Epist. crit. II. p. 284. ed. 1808. — Mox pro Ἄθου in Vat. 4. est ἄρχαιον. — Ceterum scholii ad v. 76. initium ex iis, quae Wartonus ex cod. Laur. 46. attulit, sic corrigendum et supplendum videtur: Αἴμος καὶ Ῥοδόπη ὄρη Θράκης, καὶ ἔτι ὁ Ἄθως ὄρος Θετταλίας, ὃ δέκοντον (pro ὀδῶ κων) ὁ Ἐρέτης. Καύκασος, ὄρος Σκυθίας. ἐσχάτοεντα δὲ φησὶν ἐν ἐσχάτοις μέρεσιν ὄντα.

30) Λύκος] Antea legebatur Λύκος. Corripit Tourpius: ἔστ Μmm 2

79. ΚΑΚΗΣΙΝ. Διὰ τὰς κακοτροποὺς δυσσεβείας τοῦ δεσποτοῦ αὐτοῦ. φασὶν ὅτι ὁ Θεόκριτος τὰ τοῦ Δάφνιδος εἰς τὸν Κομάταν τοῦτον ³¹⁾ ἐξέθηκε. τοῦτον γὰρ ἡ μήτηρ ἐξέθηκε, τὸν πατέρα ἄνακτα εὐλαβουμένη, εἰδυῖα ὅτι οὐ πείσει ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ διακορηθῆναι λέγουσα.

80. ΩΣ. Ὅπως τε αὐτὸν αἱ σιμαὶ μέλισσαι ἔτρεφον ἀπὸ τοῦ λειμῶνος, δι' ἀνθέων ἀπαλῶν ἐρχόμεναι εἰς τὴν ΚΕΛΡΟΝ, [ἦγουν] τὴν λάρανα, ἢ τις ἦν ἀπὸ κέδρου κατεσκευασμένη. τὴν ΗΛΕΙΑΝ διὰ τὴν ἐπισκοπὴν δηλονότι τῶν θεῶν. ΣΙΜΑΣ καλεῖν ἴθος τὰς μέλισσας. τὸ γοῦν πρὸς ὑποδοχὴν τῆς ἐργασίας αὐτῶν ἄγγος, σιμβλὸν καλούμεν, ὅπου τὸν κάματον τῶν σιμῶν βάλλομεν, σιμόβολόν τι ὄν.

82. ΟΥΝΕΚΑ. Ἦγουν διότι ἔχει κατὰ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἡ Μοῦσα γλυκὴ νέκταρ ἦγουν, διότι ἦν ἄριστος μουσικός. αἱ Μοῦσαι γὰρ αὐτὸν ἄδειν ἐποίησαν, ἢ αἱ Μοῦσαι αὐτὸν γλυκύτερον τραγῳδὸν ἐποίησαν. δηλοῖ δὲ διὰ τοῦ ΝΕΚΤΑΡΟΣ ὑπερβολικὴν τινα μελιχρότητα ἢ τὴν γλυκυφωνίαν. συνεκδοχικῶς δὲ ἀπὸ μιᾶς τὰς πάσας δηλοῖ. τὸ δὲ ΧΕΕ ΝΕΚΤΑΡ, ἐπὶ ἄορίστου τὸ πρῶτον πρόσωπον ἔχει. ΝΕΚΤΑΡ τὸ τῶν θεῶν πόμα ἄμβροσία δὲ ἡ τούτων τροφή.

83. ΜΑΚΑΡΙΣΤΕ. Τὸ πᾶν ᾧ μακαρισμοῦ ἄξιε Κομάτα, σὺ δὴ ταῦτα ἔπαθες, καὶ σὺ κατεκλείσθης εἰς λάρανα, καὶ σὺ μελισσῶν κηρόμελι σιτούμενος χρόνον μιᾶς ὥρας τοῦ χρόνου, ἦγουν τοῦ ἔαρος, ὅτε τὸ μέλι ἐργάζεται, ΕΞΕΠΙΟΝΑΣΑΣ, ἢ ΕΞΕΤΕΛΕΣΣΑΣ γράφεται γὰρ καὶ οὕτως ἦγουν, μετὰ πόνου διήνυσας. εἴθε ἀποκείμενον ἦν εἶναι σε ἐναρίθμιον τοῖς ζῶσιν ΕΠ' ΕΜΟΙ ἦγουν, ἐπὶ τῇ ζωῇ τῇ ἐμῇ. πέπλασται τὰ περὶ τοῦ Κομάτα ὑπὸ τοῦ Θεοκρίτου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ παραλαμβάνόμενα, ὑπὸ μελισσῶν τρεφόμενον τὸν Κομάταν, καθάπερ ὁ Δάφνης ἱστορεῖται, ³²⁾ οὐχὶ κεράσταν, ὃν ποτε θρέψατο ταυροπάτωρ.

84. ΚΑΤΕΚΛΑΣΘΗΣ. ἡ κλεῖς παρὰ Δωριεῦσι κλαῖς λέγεται, ἀφ' οὗ τὸ κατεκλάσθης.

85. ΕΞΕΤΕΛΕΣΣΑΣ. Γράφεται καὶ ἐξεπύναςας.

Lycus Rheginus, historicus. Conf. de eo Thryllitsch. ad Tzet. in Lycophr. v. 1206. Vide de hoc scholio Valcken. ad Idyll. I. 22. — Mox pro σαρῶς est ἐπὶ σαρῶ in Vat. 4. — Proxima sic emaculanda videntur: ἐν τούτῳ διδάξαι ὁ δεσπότης βουλόμενος — Pro Μοῦσαι Vat. 3. 4. θεαί.

31) ἐξέθηκε. μετέθηνε scribit Toup. vt Idyll. IV.34

32) οὐχὶ κεράσταν κ. τ. λ.] Haec deprompta ex Theocriti Syringe. Pro θρέψατο Vat. 4. ἐράψατο.

τινὲς τὸν ὄλον ἐνιαυτὸν. δύναται ³³⁾ οὕτως οὐ πάντως τὸ δω-
δεκάμηνον λέγειν, ἀλλὰ τὴν τῶν ὥρων μεταβολὴν. διαιρεῖται
δὲ εἰς δ'. τὸ γοῦν ἕα ὁ Θεόκριτος ΩΡΙΟΝ εἶπε· τουτέστι τὸν
τριμηνιαῖον καιρὸν. διὰ τοῦ γὰρ τριμηνιαίου καιροῦ πληροῦν-
ται αἱ τέσσαρες ὥραι τοῦ χρόνου. ἢ εἰς ὥρας παρεγένου, ἢ εἰς
δύο μῆνας τοῦ ἕαρος.

86. ΑΙΘ'. Δωρικὸν τὸ αἶθε, Ἰωνικὸν τὸ εἶθε· ἔστι δὲ
ἐπιφύημα εὐκτικόν. τὸ δὲ ΗΜΕΣ ἀντὶ τοῦ εἶναι Δωρικῶς.

87. ΩΣ. Τὸ πᾶν ἵνα ἐγὼ τὰς καλὰς σου αἴγας κατὰ τὰ
ᾄρη ἔβροσκον, τῆς σῆς φωνῆς ἀκούων· σὺ δὲ ὑπὸ δρυσίν, ἢ
ὑπὸ πεύκαις ἠδέα μελίζων, ἤγουν ἄδων, κατέκεισο, θείε Κο-
μάτα· καὶ οὗτος μὲν τόσα εἰπὼν ἐπαύσατο. μεθ' ὃν αὐθις καὶ
ἐγὼ τριαυτὰ ἐφάμαν, ἀντὶ τοῦ οὕτως ἔφην.

92. ΝΥΜΦΑΙ. Ἐν εἰρωνείᾳ, ὡς πρὸς αἰτόλον. ἐχρῆν
γὰρ εἰπεῖν αἱ Μοῦσαι. εἰ μὴ τις παρέργως τὰς Νύμφας ἀκούει
Μούσας. οὕτω γὰρ αὐτὰς οἱ ἄνδοι καλοῦσιν.

95. ΖΗΝΟΣ. Ἐπὶ τὴν τοῦ Διὸς βασιλείαν. λέγει δὲ τὸν
οὐρανόν.

94. Ἄλλα ἐκ πάντων τοῦτό ἐστι κατὰ πολὺ ὑπερέχον,
ὅπερ ἄδειν ἄρξομαι· ἀλλ' ἐπάκουσον. ΟΤΤΙ Κ' ΑΕΙΔΕΙΝ.
Τὸ ὄ, τι κ' αἰδεῖν, γράφεται καὶ ᾧ τυ γεραῖρεν ἐν τισιν
ἀντιγράφοις. καὶ λέγει, ᾧ τινὶ σε τιμήσω, ἢ δὲ οὐ, ἴν' ἢ γε-
νικῆ. τὸ δὲ ΕΚ ΠΑΝΤΩΝ, ἀντὶ τοῦ ὁ μέλλω λέγειν, παρὰ τὰ
ἄλλα διενήνοχε.

95. ΕΠΕΙ. Ἐπεὶ φιλῆ ὑπὸ τῶν Μουσῶν· τουτέστιν,
ἐπεὶ μουσικὸς εἰς. ἄρχεται τῆς ᾠδῆς ὁ Θεόκριτος.

96. ΕΠΕΠΤΑΡΟΝ. Καθὸ τῶν πταρμῶν οἱ μὲν εἰσιν
ᾠφέλιμοι, οἱ δὲ βλαβεροί. καὶ γὰρ φησιν αὐτὸς σφόδρα Μυρ-
τοῦς ἐρᾶ. ὁ δὲ Ὅμηρος ἐπ' ἀγαθῶ τὸν πταρμόν φησιν. Οὐχ
ὄραας, ὃ μοι υἱὸς ἐπέπταρεν. ἢ γὰρ περὶ ἑαυτοῦ ὁ ποιητὴς φη-
σι· τῷ Σιμιγίδῃ οἱ Ἔρωτες ἐπέπταρον. τῆς γὰρ Μυρτοῦς το-
σοῦτον ἐρᾶ, ὅσον αἱ αἴγες ἕαρος. τὸν δὲ πταρμόν ἐπὶ τῇ χειρὶ
μοῖρα.

98. ΩΡΑΤΟΣ. Ὁ Ἄρατος δὲ ὁ κατὰ τὰ πάντα φίλτατος
ἐκείνῳ τῷ ἀνδρὶ, ἤγουν τῷ Σιμιγίδῃ, ἔχει πόθον παιδὸς ἐν-
τὸς τῶν σπλάγγων, τουτέστιν, ἐν τῇ καρδίᾳ. ὁ Ἄρατος δὲ
τοῦ Σιμιγίδα φίλος ὢν ἤρα παιδός. ἤδει δὲ καὶ ἠπίστατο αὐτοῦ
τὸν ἔρωτα Ἄριστις ὁ κιθαρωδός. ὄνομα δὲ ³⁴⁾ τῷ ἐρωμένῳ παι-
δὶ Φιλίνος.

33) οὕτως] οἷτος Vat. 3.

34) τῷ ἐρωμένῳ παιδί] Pro his est τοῦ παιδὸς in Vat. 4. Cod.
Laur. 46. omittit παιδί, quod probat Wartonus.

99. Τὰ περὶ Ἀριστιδος διὰ μέσου κείται. τὸ δὲ ἐξῆς· οἶδεν ὁ Ἀριστις, ὡς ἐκ παιδὸς Ἀρατος, καὶ τὰ λοιπὰ. τοῦτον δὲ φησι τὸν Ἀριστιν οὐδὲ ὁ Ἀπόλλων ἐν Πυθῶνι παρὰ τοῖς ἰδίοις τρίποσι καθαρῶδούντα ἰδῶν ἀποστραφῆσεται, οὐδὲ φθονήσει αὐτῷ ἄδειν ἐκεῖ. Ἄλλως. Οἶδεν ὁ Ἀριστις ὁ καθαρῶδός, ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ, ³⁵⁾ ὁ μέγα ἄριστος, ὃν ἄδειν σὺν φόρμιγγι οὐδὲ αὐτὸς ἂν Φοῖβος παρὰ τῷ τρίποδι μεγαίροι, ἀντὶ τοῦ μέμφαιτο, ὅπως ἔνεκα παιδὸς ὁ Ἀρατος καλεῖται ὑπὸ ἔρωτος ἕκ ὀστέων, ἤγουν, μέχρι μυελῶν. ἢ ΤΠΟ τὸ ἐν τὸς δηλοῖ ἐνταῦθα.

100. ΜΕΓ^α ΑΡΙΣΤΟΣ. Ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺ ἄριστος. ποιητῶν δὲ καὶ αὕτη ἐστὶν ἐξουσία, τὸ ὑπερθετικοῖς χρῆσθαι μετὰ ἐπιτάσεως. [Ἄλλως. τοῦτον δὲ φησι τὸν Ἀριστιδα.]

101. ΜΕΓΑΙΡΟΙ. Τὸ μεγαίρειν, τὸ φθονεῖν δηλοῖ. ἐνταῦθα δὲ τὸ μεγαίροι, ἀντὶ τοῦ μέμφαιτο λέγεται. σύνηθες δὲ τοῦτο τοῖς ποιηταῖς τῷ φθονεῖν ἀντὶ τοῦ μέμφεσθαι χρῆσθαι, καὶ φθόνῳ ἀντὶ τῆς μέμφεως ὡς παρ' ³⁶⁾ Εὐριπίδῃ Ὡς ἀποκτείνειν φθόνος Γυναικας, ὡς τὸ πρῶτον οὐκ ἐκτείνατε.

103. Ἐπικαλεῖται τὸν Πᾶνα, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τοιοῦτός ἐστιν. [Καὶ Καλλιμαχος· Πᾶν Ὀμαλήτην τρύπανον αἰτωλικόν.] Ὀμολος δὲ Θετταλίας ὄρος, ὡς ³⁷⁾ Ἐφορος, καὶ Ἀριστοδόημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ τῆς ἐορτῆς τῶν ³⁸⁾ Ὀμολαίων καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς ὑπορχήμασι ἢ Ὀμολος ὄρος Θετταλίας, ἔνθα τιμᾶται ὁ Πᾶν. εὐχεται δὲ αὐτῷ ὡς παιδεραστῇ. ὁ νοῦς· ὃν, παῖδα δηλονότι, δι' ἐμὴν χάριν, ὃ Πᾶν, ὃς ἔλαχε τὸ ἐπέραστον χωρίον τοῦ Ὀμόλου (ὄρος γὰρ Θετταλίας ὁ Ὀμολος) ἄκλητον, ἤγουν μὴ κεκλημένον, αὐθόρμητον, εἰς τὰς ἐκείνου τοῦ Ἀρατοῦ χεῖρας ἄγων ἑμβάλοις, ἀντὶ τοῦ ἄγων ἑμβαλε. λέγω, εἴτε ποτὲ Φιλίνος ἐστὶν ὁ τρυφερός, εἴτε τις ἄλλος.

105. ΜΑΛΘΑΚΟΣ ὁ τρυφερός, [ἀπαλός,] ἐκ τῆς μάλθης. αὕτη δὲ ἐστὶ κηρὸς ³⁹⁾ ἀμόργῃ συνεψημένος. χρίουσι δὲ

35) ὁ μέγα ἄριστος] Pierson. ad Mœrin V. LETHMION, legit μέγ' ἄριστος, vt in textu. In uonnullis Vat. docet μέγα.

36) Εὐριπίδῃ] Hecub. 288.

37) Ἐφορος] Euphoros Vat. 3.

38) Ὀμολαίων] Antea legebatur Ὀμόλων (in Vat. 3. μῆρων). Primus emendavit Meursius in Graecia Feriata. Pauca de hoc festo nouimus. Conf. Dorvill. Obs. Misc. Nov. T. III. p. 159. quem citat Schneider ad Pind. fragm. p. 41. ed. Heyn. — Pro ἢ est ἄλλως in Vat. 3. — Aristodemi meminit etiam Schol. Apollon. Rh. II. 906.

39) ἀμόργῃ] amurca. Antea legebatur ἀμόργῃ. Correxerit Tourpins. Pro συνεψημένος est συμμαμιγμένος in Vat. 4. Pro ἑλυσάν in Vat. 3. ἐκλήθειαν.

αὐτῇ τὰς τῶν σανίδων γομφώσεις. ἀφ' οὗ διὰ τὴν ἔκλυσιν καὶ τὸ τρυφερόν, καὶ ἐν τῷ βίῳ λοιδορήματα λέγεται.

106. ΚΗΝ. Καὶ ἴαν μὲν τοῦτο ποιήσῃς, ὦ Πᾶν φίλε, εἶθε μηδαμῶς σε οἱ παῖδες οἱ Ἀρκαδικοὶ μαστίξοιεν ὑπὸ τὰς πλευράς καὶ τοὺς ὤμους, τηνικαῦτα, ὅτε ὀλίγα κρέα παρείη. φορτὴ φασιν ἐτελείτο ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, ἐν ἣ οἱ παῖδες τὸν Πᾶνα σκίλλαις ἔτυπον, ὅτε οἱ χορηγοὶ λεπτὸν ἱερεῖον ἔθουον, καὶ μὴ ἱκανὸν τοῖς ἱεσθίουσιν. Ἄλλως. Οἱ Ἀρκαῖδες ἐπὶ θήραν ἐξιόντες, εἰ μὲν εὐθέριας ἔτυχον, ἐτίμων τὸν Πᾶνα· εἰ δὲ τούναντίον, σκίλλαις εἰς αὐτὸν παρώνουν, παρόσον ⁴⁰⁾ ὠρίαν τῆς θήρας ἐπιστατεῖ. Μόνυατος δὲ φησιν φορτὴν Ἀρκαδικὴν εἶναι, ἐν ἣ οἱ Παῖονες τὸν Πᾶνα σκίλλαις βάλλουσι. Χιοὶ δὲ, ὅταν οἱ χορηγοὶ λεπτὸν ἱερεῖον θύσωσι, καὶ μὴ ἱκανὸν ἦ τοῖς ἱεσθίουσι. Διὸ φησι κρέα τυτθὰ παρείη. τῶν ἐφήβων ἐν Σικελίᾳ γίνεται ἄγων ἐν σκίλλαις· καὶ οἱ νικήσαντες ταῦρον ὑπὸ τῶν γυμνασιαρχῶν τιθέμενον λαμβάνουσι ἐπαθλον.

109. Εἰδ' ἄλλως, ὦ Πᾶν, τὰ κατὰ τὸν Φιλῖνον τελέσειας, καὶ μὴ βούλει συνελθεῖν αὐτὸν τῷ Ἀράτῳ, ἐπὶ κνιδῶν κοιμηθεῖς. τὸν δὲ Πᾶνα φασὶ γεννηθῆναι ἐκ τῆς Πηγελοπῆς, συλλαβούσης ἐκ τῶν μνηστήρων, διὸ καὶ Πᾶν καλεῖται, ὅτι ἐκ παντῶν ἱεσπάρη. ἕτεροι δὲ λέγουσι τὸν Ἐρμῆν εἰς τράγον μεταβληθέντα, τούτου ἐρασθεῖσα ἡ Πηγελόπη καὶ ἐξ αὐτοῦ ὄχευθεῖσα, ἔτεκε τὸν Πᾶνα. ἔστι δὲ ὁ Πᾶν τραγόπους.

110. Κνίδη ὑφ' ἡμῶν, ἀκαλήφη δὲ ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. ἔστι δὲ ἄγρια κνίδη, ἣς τὸν καρπὸν συλλέγουσιν, ὅταν τὸν πυρὸν ἀλοῶσιν. ἔστι δὲ καὶ ἄγριον λάχανον.

111. ΗΔΩΝΩΝ. Ἔθνος Θρακῆς. οὕτω δὲ ψυχροτάτη ἔστιν ἡ Θρακὴ, ὡς τρόπον τινα ἐργαστήριον ἀνέμων κληθῆναι. Ὀμηρος· Βορέης καὶ Ζέφυρος, τῶτε Θρήκηθεν ἄητον. Ἄλλως. Οἱ Ἠδωνοὶ ἔθνος Θρακικόν· ἐνθα ψύχος πολὺ γίνεται. δυσχεῖμερον γὰρ ἔστι. παρὸ καὶ τοὺς ἀνέμους ἐν αὐτῷ κατοικεῖν ἐμυθεύσαντο.

112. ΕΥΡΟΝ. Ἀλκαῖός [φησιν]· ⁴¹⁾ Εὐρος κάλλιστος ποταμῶν. Διοκλῆς δὲ καταφέρεσθαι αὐτὸν ἀπὸ Ροδόπης καὶ ἐξερεύεσθαι κατὰ πόλιν Αἶνον.

114. ΒΛΕΜΥΩΝ. Λέγω ὑπὸ τῇ πέτρᾳ, ἥγουν τῷ ὄρει τῶν Βλεμύων, ἀφ' οὗ ὁ Νεῖλος οὐδαμῶς ἔστιν ὀρεατικός, ἥγουν

40) ὠρίαν] Toupius scribit ὄρειος ἄν. Pan deus montanus, et venationi praesidet. Heinsius L. Th. p. 345. θρηῖαν. Idem μοχένοι pro Χιος ibid.

41) Εὐρος] Ἐβρος Vat. 4.

βλέπεσθαι δυνάμενος. Ἔθνος Αἰθιοπικόν οἱ Εἰήμες, ἐν τοῖς ἰσχύτοις τῆς Αἰθιοπίας φησόμενον. Ἄλλως. Βλέμνες, Ἔθνος Αἰθιοπικόν μελανόχρουν οἱ αὐτοὶ δὲ τοῖς Τρωγλοδίταις. Οὗ πάνυ δὲ ἐπαληθεύει τὸν Νεῖλον ἀθάτατον εἰκὼν εἰς τοὺς Βιέμνας. οὐκ ἐτι γινώσκειται ὁ Νεῖλος πόθεν ἔχει τὰς πηγὰς. Νεῖλος δὲ ἀπὸ Νειλέως, ὃς μετὰ μάγην ἔκτισε ⁴²⁾ Ναυκράτιν. ἢ ἀπὸ τοῦ νάειν λαίως, ὃ ἔστι κατὰ συστροφὴν. ἢ παρόσον νείαν ὡν φέρει. ἢ ὅτι κατ' ἔτος πλημμυρῶν, ὠρισμένον χρόνον νεάζειν δοκεῖ.

115. Ποιησάμενος τὸν λόγον πρὸς τὸν Πάνα, πρὸς τοὺς Ἐρωτας τὸν λόγον ἀπέστρεψεν ἐκικαλούμενος αὐτούς, καὶ φησιν ὃ μῆλεις [ἐρευδομένοισι] ὅμοιοι Ἐρωτες, τουτέστι, ἐρευδοροί, Τειίδος καὶ Βυβλίδος νᾶμα λιπόντες, καὶ τὰ ἐξῆς, ἐρασθῆναι ποιήσατε τὸν Φιλῖνον. Τετις δὲ καὶ Βυβλὶς ὄρη Μιλήτου, καὶ κρήνη. [Ἐνθα καὶ ἱερὸν Ἀφροδίτης.] Μιλήτου γὰρ φασὶ καὶ Ἀρείας ἐγένοντο παῖδες ⁴³⁾ Καῦνος καὶ Βυβλὶς, ἧς ἐρασθεὶς ὁ Καῦνος, ἀπέλιπε Μίλητον. ἐκείνη δὲ μὴ φέρουσα ἀπήγγετο. ταύτης ἡ κρήνη ὀμώνυμος.

116. Καὶ οἰκοῦντες τὸν ὑψηλὸν χώρον τῆς ξανθῆς Διωνῆς ἤγουν, τὸν ἀφιερωμένον τῇ ξανθῇ Διωνῇ, τῇ μητρὶ τῆς Ἀφροδίτης.

118. Βάλλετε τοῖς ὑμετέροις τόξοις, ⁴⁴⁾ ἢ τοξεύετε δι' ἐμὴν χάριν τὸν ἐπέραστον Φιλῖνον· ἐπεὶ τὸν ἐμὸν φίλον οὐκ ἔλειπε ὁ ΔΤΣΜΟΡΟΣ, ἤγουν ὁ κακῶς ἀποθανούμενος, ὁ κακῶς ἀπολούμενος.

120. Ἀπίου χαυνότερος, ἀσθενέστερος, γένοιτο δηλονότι ὁ Φιλῖνος.

121. Τὸ καλὸν ἄνθος σου ἤγουν ἡ ἀνθηρὰ καὶ εὐμορφος ὄψις σου διαφθρεῖται, φθειρεται.

122. Ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἄρατον, καὶ φησὶ, μηδαμῶς εἰς τὸ ἐξῆς, Ἄρατε, ἐπὶ τοῖς προθύροις τῶν ἐρωμένων σκοπῶμεν.

123. Μηδὲ τοὺς πόδας ἡμῶν κατατρίβωμεν, ἤγουν καταπονῶμεν, ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῶν δηλονότι κινουῦντες αὐτούς. Ἄλλως. ἀποστρέφει τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἄρατον, καὶ φησὶ, μηκέτι αὐτὸν φυλάσσωμεν, ἐπὶ τῶν προθύρων τοὺς πόδας κατα-

42) Ναυκράτιν] Correxit ita Toupius. Antea Ἐνκράτιν. Pro λαίως λαίως Vat. 3. 4.

43) Καῦνος] Vulgo Λαῦνος. Corrigitur Koehler. et Toupius. Quid quod iam in margine edit. Brubach. Καῦνος typis excuscriptum est.

44) ἦ] ἤγουν Vat. 2.

τρέβοντες, καὶ ὁ ἀλέκτωρ [κοκκύσδων] λυπεῖ ἡμᾶς, ἅμα τῇ ᾠδῇ τῶν ἀλεκτρονύων ἐγειρομένων καὶ φρουρούντων τὸν Φιλίνον. ἢ ὁ δὲ ἀλέκτωρ κοκκύζων ὄρθριος, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν ὄρθρον, ἄλλον διδόντω ἀπραξίαις ἀλεγειναῖς. τοῦτο δὲ φησιν, ἐπεὶ μετὰ τὰς φωνὰς τῶν ἀλεκτόρων διεγειρομένων ἤδη τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὰ ἔργα, ἐν ἀπραξίᾳ γίνονται οἱ τὰς κρυφίους ζητοῦντες ὁμίλλας.

125. Ἄλλα εἰς ἐξ ἡμῶν ὁ Μόλων, ἢ μολών, ἐπὶ ταύτης τῆς παλαιστρας τῇ φυλακῇ κακοπαθεῖτω. πάλην δὲ εἶπε τὴν ⁴⁵⁾ προσκαρτέρησιν, ἥτοι τὴν πρὸς τὸν ἔρωτα πάλην. Ἄλλως. ἡμῶν φησὶν εἰς καὶ μόνος ὁ Μόλων ἐπὶ ταύτης τῆς παλαιστρας ἀπαγγέσθω, μεταδιώκων αὐτὴν δηλονότι. λέγει δὲ ἢ τὴν παλαιστραν κυρίως, ἐν ἣ ἔγυμνάζετο Φιλίνος προσλιπαρούντων αὐτόν. ἢ μεταφορικῶς, ὡς καὶ ἡμεῖς φαμέν, ὄρθριαν τὴν παλαιστραν. Μόλων καὶ Σίμων, Ἀράτου ἀντερασταί. παλαιστραν δὲ λέγει τὸν ἔρωτα τοῦ παιδὸς καὶ τὴν κακοπάθειαν. ὁ Μόλων ὀνομαστικῶς εἴρηται. δύναται δὲ μολῶν μετοχὴ εἶναι, ἀντὶ τοῦ μετερχόμενος.

126. Ἡμῖν δὲ ἡσυχία μελέτω, καὶ γραία, ἢ τις ἐπάδουσα τὰ μὴ δεξιῶς ἡμῖν προχωροῦντα, χωρὶς ἡμῶν ἀποπέμπουσα κατέχοι. [ΓΡ. Παρὰ Δωριεῦσι ἢ μὲν α συλλαβὴ ὀξύνεται, ἢ δὲ δευτέρα μηκύνεται.]

127. Ἡ τις δι' ἐπαιδιῶν τὰ καθ' ἡμῶν ἀποδιοπομπήσαιτο. ΦΩΤΖΕΙΝ δὲ τὸ πτύειν. εἰώθασι δὲ αἱ γραῖαι, ὅταν ἐπάδωσιν, ἐπιπτύειν. τινὲς δὲ, ὀλίγω χρόνῳ συμπαροῦσα.

128. ΤΟΣΣ' ΕΦΑΜΑΝ. Τόσσα ἔφη. Ο ΔΕ. Αὐτὸς δὲ φησῶ, ἡδὺ γελάσας, ὡς πρότερον ἐπηγγεῖλατο, διὰ τὴν μουσικὴν ᾠδὴν, ἣν ἤσα, δῶρόν μοι ἔδωκε τὸ ΛΑΓΩΒΟΛΟΝ εἶναι, ὅπερ ἀνωθεν κορύνην εἶπε. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ βάλλειν τοὺς λαγωούς. ΛΑΓ. Ἠδέως γελάσας, καθάπερ πρότερον ἐγγέλασεν, ἔνεκα τῶν μουσῶν, τοὔτεστι τῆς ἐμῆς ᾠδῆς, δῶρον φιλικὸν ἔδωκεν εἶναι, τὸ λαγωβόλον δηλονότι.

130. ΠΥΞΑΣ. Πύξα δῆμος τῆς Κῶ, ἢ τόπος οὕτως ὀνομαζόμενος, παρὰ τὴν φύξιν τοῦ Ἡρακλέους τὴν ὑπὸ τῶν Κῶων γενομένην. Ἄλλως. οἱ μὲν τὸν ἐν Κῶ δῆμον· οἱ δὲ τόπον, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ἀφ' οὗ Πύξιος λέγεται ἡγουν τὴν ἐπὶ Πύξαν φέρουσαν ὁδὸν ἐβάδιζεν. ἢ Πύξα ὄνομα πόλεως, ἀφ' οὗ καὶ Πύξιος Ἀπόλλων καὶ Πάν. ἡγουν Φύξα τις ἄν. ἐκεῖθεν γὰρ ἔφηνγεν Ἡρακλῆς, αἴφνης ἐπιθεμένων αὐτῷ τῶν Κῶων.

45) προσκαρτέρησιν] κακοπάθειαν Cd. Laurent. 46.

133. Ἐξῶθεν δεῖ παραλαμβάνειν τὸ παραγεγόμενον κατεκλιθῆμεν. ΣΧΙΝΟΙΟ. ἤγουν ἀπὸ σχίνου γενομένης, καὶ ἀπὸ φύλλων ἀμπέλου.

134. ΟΙΝΑΡΕΟΙΣΙ. Κυρίως τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου. Φανίας δὲ φησὶν οἰναρίζειν τὸ περιαιρεῖν τῶν οἰναρέων καὶ τρυγᾶν. δεῖ γὰρ καὶ οἰναρίζειν τὰς ἀμπέλους, ἐπειδὴν πεπαύωσιν οἱ βότρυες.

135. Πολλὰ δὲ αἰγίροι καὶ πιτέλαι ἐπάνω κατὰ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν ΕΛΟΝΟΥΝΤΟ, ἤγουν, ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἐκλονοῦντο, ἐκινοῦντο. [Τὸ δὲ μετὰ τάσεως· ἐπὶ διαιρέσεως γὰρ σχηματίζει τὸν λόγον.]

138. ΣΚΙΕΡΑΣ. Σκιὰν ποιούσαις, πολυφύλλοις. ΟΡΟΔΑΜΝΙΔΑΣ δὲ παντὸς δένδρου τοὺς κλάδους λέγει. Μούνατος δὲ ἐτυμολογεῖ, οἶον ἐν ὄρεσι θάμνοι. Ἄλλως. ὀροδάμνους λέγουσι κυρίως καὶ ὀροδαμνίδας, τοὺς ἐν ὄρει θάμνους. ἀπὸ τούτου δὲ λέγονται ἀπλῶς οὕτω καὶ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων· ὡς ἐν τούτοις· ⁴⁶⁾ πάντας δ' ἀκρέμονάς τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνους Κέκλασμαι. Αἰθαλίωνασι οἱ τέττιγες, παρὰ τὸ αἰθεσθαι ὑπὸ καύματος. ὅταν γὰρ ἔσται νότος καὶ καύμα, μᾶλλον φθέγγονται ἢ αἰθαλίωνες, οἱ αἰθαλώδεις, διὰ τὸ αἰθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. οἱ δὲ τέττιγες οἱ αἰθαλίωνες, ἤγουν οἱ τῆ θέρμῃ τοῦ ἡλίου χαίροντες, ΠΟΝΟΝ ΕΙΧΟΝ, ἤγουν ἐπόνουν ἄδοντες ἐπὶ τοῖς κλάδοις τοῖς σκεροῖς, δασέσι, τοῖς σκιὰν ἐμποιοῦσι τῆ συνεχείᾳ τῶν φύλλων.

139. Ἄ Δ' ΟΛΟΛΥΓΩΝ. Ἡ χελιδὼν ἢ τὸν Ἴτυν ὀλοφυρομένη, ἢ ὀλολυγῶν, εἶδος ὄρνεου. οἱ δὲ ζῶον τι ἐν βορβορώδεσι τόποις μάλιστα διάγον, ἢ ἀηδῶν. ὀλολυγῶν δὲ ἀπὸ τοῦ ἔολυζεν. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης φησὶ πάνυ ὀλολύζειν τὸ ζῶον ἐν τοῖς ἐλώδεσι τόποις, καὶ κατὰ τὴν νύκτα ἔχει πόνον. πολλὰ τῶν ζῶων ἀπὸ φωνῆς ἔχει τὴν κλησιν· ὀλολύζω, ὀλολυγῶν· στάζω, σταγῶν· αἰίδω, ἀηδῶν· τρύζω, τρυγῶν· πλάσσω, πλαγῶν· κοκκύζω, κόκκυξ.

144. ΑΚΑΝΘΙΣ δὲ ὄρνεόν ἐστι ποικίλον καὶ λιγυρόν. καλεῖται δὲ καὶ ποικίλις, διὰ τὴν χροιάν. Ἀριστοτέλης δὲ καὶ Ἀλέξανδρός φασὶ διατρέβειν ἐπ' ἀκανθῶν. τοῦτο ⁴⁷⁾ νῦν Θεόκριτος ἀπανθίδα εἶπεν. ἢ ἀπανθίδες ὄρνεα νεμόμενα ἐπ' ἀκανθῶν. λέγονται δὲ καὶ ἀκανθιλίδες. εἰσὶ ποικίλοι τὴν χροιάν.

46) πάντας κ. τ. λ.] Versiculus hic est pars Epigrammatis, quod integrum adscripsit in Animadvers. Tonpius, quem vide.

47) νῦν] γοῶν Val. 4.

ὄθεν καὶ ποικιλίδες λέγονται. φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης τὸ αἷμα αἰγίδου καὶ ⁴⁸⁾ ἀκανθίδος μὴ μίγνυσθαι.

143. ΠΙΟΝΟΣ. Κατὰ πολὺ πλουσίον ἦγουν, εὐκάρπου ἢ πίονος, λιπαροῦ, [μεγάλου,] λαμπροῦ. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν εἰς αἴσθησιν πιπτόντων ὄσφραντικῶν. ἢ πίονα εἶπε τὸν καιρὸν τοῦ θέρους, διὰ τὸ ἐν αὐτῷ συλλέγεσθαι τοὺς καρπούς.

144. ΟΧΝΑΙ. Ἄπια μὲν παρὰ τοῖς ποσὶν ἡμῶν πλουσίως ἐκυλίετο. οἱ δὲ κλάδοι ἐκκλίνοντα εἰς τὴν γῆν βραβύλοις καταβαρούμενοι. ΒΡΑΒΥΛΑ τὰ κοινῶς κοκκύμηλα, ἦγουν, ὀμασκηνά. καλῶς δὲ ἔφη τὰ μῆλα ταῖς πλευραῖς περικρεμάννυσθαι. τὸ γὰρ μῆλον τῆς Ἀφροδίτης, καὶ τὸ ἐπιδυμητικὸν περὶ τὰ σπλάγχνα ἔστι, τὰ δὲ σπλάγχνα περὶ ταῖς πλευραῖς.

147. ⁴⁹⁾ ΤΕΤΡΑΕΝΕΣ. Ἦγουν τετραετές Ἀττικῶς ἢ τὸ ἐν ἔτος κατὰ τινος.

148. ΝΤΜ. Θανμάσας τὴν πίσιν τοῦ οἴνου, ἔστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὰς Νύμφας, καὶ πυνθάνεται αὐτῶν, ἐπὶ αὐταὶ τὴν κρᾶσιν τοῦ οἴνου ἔχουσι. Κασταλίδας δὲ εἶπεν αὐτάς, ἀπὸ Κασταλίας τῆς ἐν Δελφοῖς κρήνης, ἔνθα καὶ διατρίβουσι. ΕΧΟΙΣΑΙ Αἱ οἰκοῦσαι τὸ ὕψος τοῦ Παρνασσοῦ. ὄρος ἐν τοῖς Δελφοῖς ὁ Παρνασός, ἐν ᾧ ἦν τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος.

149. ΦΟΛΩ. Κατὰ τὸ λίθινον σπήλαιον τοῦ Φόλου. Ἴπποκένταυροι ἦσαν ὁ Χείρων καὶ ὁ Φόλος. ἀδολεσχίαν δὲ ἔχει τὸ λίθινον σπήλαιον. Ἄλλως. Φόλος ὄνομα Κενταύρου, ᾧ ἐπιξενωθεὶς Ἡρακλῆς οἶνον ἔπιε καλὸν ἐκ Διονύσου δοθέντα. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Χείρων. Ἄλλως. οἱ μὲν τὸ Πήλιον, οἱ δὲ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Φολόην. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ ᾤκησε Χείρων καὶ Φόλος, ὑφ' οὗ ξενισθέντα τὸν Ἡρακλέα φασὶ πολλοί. ὁ μέντοι οἶνος ὁ δοθεὶς ὑπὸ Διονύσου χαριστήριον, ἀνθ' ὧν Νάξον προσένειμεν ὁ Φόλος, κρινόμενον παρ' αὐτῷ εἰς τὸν Ἡφαιστον. Φόλω δὲ ἀντὶ τοῦ Φόλου. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν οὐ δίφθογγον εἰς ω μέγα τρέπουσι. ποιεῖ δὲ τὸν Χείρωνα συνυποδεχόμενον τῷ Φόλω τὸν Ἡρακλέα. ΝΕΚΤΑΡ δὲ διὰ τὴν ἡδονὴν τὸν οἶνον εἶπε τοῦ Ὀδυσσεῶς. τὸ δὲ ΧΟΡΕΤΣΑΙ τὸν Κύκλωπα, ἐξ Εὐρύπιδου μετήνεγκε.

48) ἀκανθίδος] Reponendum cum Heinsio (p. 345.) ἄνθου ex Aristotele, cuius haec sunt verba: λέγεται δ', ὅτι αἰγίδου καὶ ἄνθου αἷμα οὐ σμείσγεται ἀλλήλοισι. — In scholio ad v. 143. ὄσφραντικῶν Reinesius mutat in γαστρικῶν.

49) Τετραέννης] Locum mutilum ita restituit Toupius: Τετραέννης. ἦγουν τετραετές, Ἀττικῶς. Ἔνος γὰρ ὁ ἐνιαυτός ἢ τὸ ἐν ἔτος κατὰ τινος. Conf. Etym. M. v. Ἄφνος p. 177. 53. et notata ad Gregor. Cor. p. 273. Τὸ γὰρ ἔτος ἔνος κατὰ τινος. Valcken. ad Ammonium. III. 9. p. 197.

151. **ΑΝΑΠΟΣ** ποταμός ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας· οἰοῦναι ἄνευ πόσεως ὦν, καὶ ἀβληγρὸν ἔχων ὕδωρ. ποιμένα δὲ τὸν Πολύφημον τὸν Κύκλωπα λέγει, ὃς ἀντὶ λίθων ὄρη ἔβαλε ἢ τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσι λίθους, ὡς ⁵⁰⁾ Δημήτριός φησι, τοὺς πεπετωκότας οὐκ οἶδ' ὅπη φιλότης.

154. **ΔΙΕΚΡΑΝΩΣΑΤΕ**. Κατὰ ἀντίφρασιν, ἀντὶ τοῦ διεκπεράσατε. μᾶλλον ἐμεθύσατε, καὶ ἀποκαλυφθῆναι ἐποιήσατε. ἢ ἐπηγάσατε. ὦϊξεν ταμίη, ἀπὸ δὲ κρήδεμνον ἔλυσε, καθ' Ὅμηρον.

155. **ΔΑΜΑΤΡΟΣ ΑΛΩΛΔΟΣ**. Ἡ Δημήτηρ παρὰ τὴν ἁλώων ἁλώεις καὶ ἁλώας λέγεται. **ΣΩΡΩ**. Ὅταν δὲ λιμνῶνται καὶ σωρεύωσι τὸν πυρρὸν, κατὰ μέσον πηγνύουσι τὸ πτύον καὶ τὴν θρινάκην κατέθεντο. τὴν δὲ αἰτίαν εἶπεν ἐκ ⁵¹⁾ Τριπτολέμου.

156. **ΠΑΣΑΙΜΙ**. Εἰώθασι γὰρ ἐκτριβάντες τοὺς καρπούς καὶ σωρούς ποιήσαντες, τὸ πτύον πῆσσειν. **ΑΤΤΗΣ** δὲ λέγει τὸν σωρρὸν, ὅτι αὐτὴ δίδωσιν αὐτόν. **ΓΕΛΑΣΑΙ** Παρὰ γένοιτο, γελάσειεν, εὐφορίαν δηλονότι καρπῶν διδοῦσα.

157. ⁵²⁾ **ΔΡΑΓΜΑΤΑ**, τὰ πλεκώματά φησι, τοὺς σωρούς ἢ τοὺς θημῶνας. τὴν Δήμητράν φησι μὴ μόνον ἀστάχης, ἀλλὰ καὶ μήκωνας ἔχειν διὰ τοῦ **ΑΜΦΟΤΕΡΑΙΣ** δὲ τὸ δαψιλὲς ἐμφαίνει. λείπει τὸ χερσὶ μὴ γὰρ τῇ μιᾷ χειρὶ.

ΕΙΣΤΑΛΛΙΟΝ η. 8

2. Ὁ Μενάλκας, ὡς φησι, πρόβατα βόσκων κατὰ τὰ ὄρη τὰ ἐπιμήκη, συνήνητσε Λάφνιδι τῷ χαριέντι βουῖς νέμοντι.

5. **ΑΜΦΩ**. Ἀμφοτέροι οὗτοι ἦσαν πυρρῳότριχες, ἀμφοτέροι δὲ ἄνηβοι, ἦγουν ἀτελεῖς ἔτι τὴν ἡλικίαν. ἔνηβοι γὰρ οἱ πεντακαίδεκαετείς καὶ πυρρῳότερω ἄνηβοι δὲ οἱ δωδεκαετείς καὶ κατωτέρω ἀμφοτέροι δὲ διὰ σύριγγος μέλπειν δεδιδαγμένοι. φθεῖν δὲ ἔστι τὸ κοινῶς τραγωδεῖν. [**ΠΤΡΡΟΤΡΙΧΩ**. Ἡ εὐθεία ὁ πυρρῳότριχος, ὡς ὁ μάρτυρος, ὁ φύλακος. Τῶν Ἰώνων δὲ τοῦτό ἐστι τὸ τὰς γενικὰς ποιεῖν εὐθείας.]

50) Δημήτριος] De Elocut. cap. 115. Pro φιλότης suspicatur Φιλίας Tourpius in fine Addendor. p. 410.

51) Τριπτολέμου] Excidit nomen Sophoclis. Nam Triptolemus Sophoclis fabulae nomen est.

52) Δράγματα] Conf. de hoc scholio Koen. et in primis Bastium ad Gregorium Corinth. p. 362 sqq. Wartonus supplet: ΔΡΑΓ. Δράγματα τὰ πλεκώματά φησι. ΜΗΚΩΝΑΣ. τοῖς σωρούς ἢ τοὺς θημῶνας.

6. ΜΤΚΗΤΑΝ. Ἀντὶ τοῦ μυκητῶν. ΕΠΙΟΤΡΕ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπίσκοπε, φύλαξ. καὶ Ὁμηρος¹⁾ ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος. καὶ ὅς πρῶτον Μίνωα τέκε Κρήτη ἐπίουρον. γίνεται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ ὠρῶ, τὸ φυλάσσω. ΑΗΣ. Θέλεις ἐρίσαι πρὸς ἐμὲ ἄδων. διατείνομαι σε νικήσειν ἐγὼ ἄδων κατὰ τοσοῦτον, καθύσον ἐθέλω.

8. ΤΟΝ. Πρὸς τοῦτον καὶ ὁ Δάφνις ἡμείψατο, ἀπεκρίνατο, διὰ τοῦτον τοῦ λόγου· ὦ Μενάλκα συρικτά, ἤγουν, σύριγγι μέλπειν εἰδώς, ἢ μεγάλως συρίζειν δυνάμενος, ποιμὴν προβατων, ἐξ ὧν τὰ ἔρια τὰ εἰς πόκους ἐπιτήδεια. οὐδέποτε με σὺ νικήσεις, οὐδὲ ὅπως διατεθείης· ἢ οὐδ' εἰ διαβόραειης ἄδων· ἢ παρὰ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, οὐδὲ ἐὰν ἀποθάνης, ἢ ἐὰν ἀπαγέξῃ.

11. ΧΡΗΣΔΕΙΣ. Θέλεις οὖν ἰδεῖν καὶ γνῶναι καὶ ἔργους μαθεῖν, ὅτι σοῦ καλλίων εἰμὶ θελονότι. θέλεις καταθεῖναι ἄθλον; ΑΕΘΛΟΝ τὸ διδόμενον τῷ νικήσαντι τὸν ἀγῶνα ἐνταῦθα δὲ ἄθλον τὸ κοινῶς λεγόμενον στοίχημα, ὃ λήφεται ὁ νικήσας κατὰ τὴν ὥδην.

26. ΤΗΝΟΝ. Ἀντὶ τοῦ, ἄγε δὴ πως ἐκείνον ἐφ' ἡμᾶς καλέσωμεν· ἢ ἐκείνον τὸν αἰπόλον, οὐ παρὰ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὑλακτεῖ ὁ λευκός,²⁾ ὅς ἐκρινεν ἂν ἡμᾶς. Ἄλλως. Τῆνον ὅς πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον] λείπει τὸ σκόπει, ἢ ἢ σκόπει ἐὰν καλέσωμέν πως, ἤγουν τινὲ τρόπον, τὸν αἰπόλον ἐκείνον. ΦΑΛΛΑΡΟΣ δὲ ὁ λευκός. καὶ Ὁμηρος κύματα φαληριόωντα λέγει, τὰ λευκαινόμενα. τὸ φάλιον δὲ καὶ βάλιον λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὸ λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ.

30. Πρῶτος δ' οὖν ἦδεν ὁ Μενάλκας ὁ συρικτῆς ὁ λιγυφθογγος. τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ΙΥΚΤΗΣ. Καλλίμαχος· ἰύζων δ' ἀν' ὄρος. ΛΑΧΩΝ καὶ κληρωθεῖς· ἀφ' οὗ λαχμός ὁ κληρος, ποιητικῶς.³⁾ ἰύκτης δὲ παρὰ τὸ ἰύζω ἰύζω, [ἤγουν, συρικτῆς.] Δωρικὴ δὲ ἐστὶν ἢ κλισίς· ἤγουν, ἰύκτα ἀντὶ τοῦ ἰύκτης· ὡς τὸ νεφεληγερέτα Ζεὺς. ἰύζειν δὲ τὸ λιγυφωνεῖν· κυρίως δὲ ἐπὶ γυναικῶν.

31. ΕΙΤΑ δὲ ἀμοιβαίαν ὥδην βουκόλοις ἀρμόζουσαν ὁ Δάφνις διαδεχόμενος ἦδεν. ἀρχεται τῆς ὥδης. τὸ δὲ μέτρον ἠρωϊκὸν καὶ ἠρωελεγεῖον.

33. ΑΓΚΕΑ. Ὡς πρὸς ἔμψυχον ὁ λόγος, ποιητικὸν δὲ ἐστὶ τὸ ἔθος. Ἄλλως. γλυκύτης τὸ σχῆμα, ὅτι τοῖς ἀψύχοις ὡς

1) ὅς τοι ὑῶν] ὅστ' οἶων Vat. 4.

2) ὅς ἐκρινεν] ὅς cum Τουρπιο addidimus.

3) ἰύκτης] ἰύκτας Vat. 3.

ἐμφύχοις προσδιλέγεται. ἄγκη δὲ τὰ κοίλα τῶν ὄρων. οἱ δὲ τὰ μετέωρα, διὰ τὸ ἄνω κείσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄνω τὸ κλω, τὰ συγκεκλασμένα ὄλον. ΘΕΙΟΝ δὲ ΓΕΝΟΣ τὸ τῶν ποταμῶν λέγει, καθὸ ἐκ Τηθύος καὶ Ὀκεανοῦ, ἢ ἐκ Διός, ὡς Ὁμηρος. πρὸς τὰ ἄγκια καὶ τοὺς ποταμοὺς λέγει ὡς σωματοειδεῖς θεοὺς, ὅπως τὰ θρέμματα αὐτοῦ μείνωσιν ὄλα. ἢ θεῖον, ὅτι ἀεικίνητοι τυγχάνουσι, παρὰ τὸ θέω, θεῖον. ΑΙ ΤΙ. Εἰ τί που μέλδος προσφιλὲς ὑμῖν ἢ σὲ ποτε ὁ Μενάλκας ὁ διὰ σύριγγος μέλπειν ἐπιστάμενος. [ΠΗ. περισσὸν τὸ πῆ· διὸ ὀξύνεται· οὐ γὰρ ἴδιον ἔχει τὸν τοπον.]

35. ΕΚ ΨΥΧΑΣ. Ἦγουν ἐξ ὅλης τῆς προθυμίας. ἐκ ψυχῆς ποιεῖ τις τόδε, ἢ γουν, ἔκων καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος· οὐκ ἐκ ψυχῆς δὲ ποιεῖ, ἢ γουν, ἄκων καὶ σὺν βία τινί, καὶ οὐκ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος. ἐπὶ τῶν ποταμῶν δὲ λέγει καὶ τῶν ὄρων τὸ ἐκ ψυχῆς νῦν κατὰ μεταφοράν, τὴν ἀπὸ τῶν ἐμφύχων ἐπὶ τὰ ἄψυχα.

36. ΕΛΑΣΣΟΝ. Ἐμοῦ δηλονότι. ΕΧΟΙ, ἀντὶ τοῦ ἔχτω.

37. ΓΛΥΚΕΡΟΝ. Γλυκύτητος μετέχον. γλυκερὸν φυτόν λέγει τὰς βοτάνας, διὰ τὸ τρέφειν τὰ ὑπ' αὐτοῦ νεμόμενα ζῶα. τὸ δὲ ΑΙΠΕΡ ΟΜΟΙΟΝ, ἀντὶ τοῦ εἶπερ ὁμοίως.

39. ΚΗΝ. Καὶ ἔὰν ὁ Μενάλκας ἀγάγη τι ὧδε, χαίρων βοσκέτω πάντα ἀφθόνας. πληθυντικὸν ἀποδίδωσιν, ἐπεὶ τὸ ΤΙ ἀορίστως λεγόμενον πληθυντικῶς δύναμιν ἔχει.

41. Πανταχοῦ ἔστιν ἔαρ, ἔνθα ἢ καλὴ παῖς ἐνδιατρίβει. τὸ ΕΝΘΑ, τόπον ἔνα δηλοῖ τινὰ· ἀορίστως δὲ λεγόμενον πληθυντικῶς δύναμιν ἔχει· διὸ πρὸς τὸ πανταχοῦ νῦν ἀποδίδεται, καὶ ποιεῖ τὸν λόγον ὅμοιον τῷ ἀνωτέρῳ· κῆν τι Μενάλκας τῆδ' ἀγάγοι, χαίρων ἀφθόνα πάντα νέμοι. ὃ γὰρ δύναται ἐκεῖ τὸ τί, τοῦτο ἐνταῦθα τὸ ἔνθα· καὶ ὃ ἐκεῖ τὸ πάντα, τοῦτο ἐνταῦθα τὸ πανταχοῦ. πανταχοῦ δὲ εἰσι νομαί, νομοί, ποιητικόν, νομή, κοινόν. λέγεται δὲ οὕτως ἢ ἐνέργεια, ἢ γουν αὐτὸ τὸ βόσκεισθαι, καὶ ὁ χόρτος ὁ εἰς νομὴν ἐπιτηδεῖος, καὶ ὁ τόπος ὁ τὸν χόρτον ἔχων. ἐνταῦθα δὲ τὸ ΝΟΜΟΙ ἐπὶ τοῦ δευτέρου λέγεται σημαινόμενον. Ἄλλως. παντῶ ἔαρ, παντῶ δὲ νομαί. ὅπου φησὶν ἢ ἐρωμένη αὐτοῦ περιπατεῖ, ἐκεῖ παντῶ ἔαρ, καὶ παντῶ νομαί εἰσι, καὶ τὰ θρέμματα ἐκτρέφεται· ὅταν δὲ ἀπέλθῃ, ἀποξηραίνεται καὶ ὁ ποιμὴν καὶ αἱ βόταναι. τὸ δὲ ΠΑΝΤΗ Δωρικῶς παντῶ περισπωμένως. τὸ δὲ ΟΥΘΑΤΑ ΠΗΛΩΣΙ ἢ πλήθουσι, ὅτι πλήθει διὰ τῶν θηλῶν τὸ γάλα. ΤΡΕΦΕΤΑΙ δὲ, ἢ τὰς ἀμνίδας, καὶ τοὺς ἀμνοὺς ὑπὸ τῶν 4) μαζῶν τρέφεσθαι, ἢ ΤΑ ΝΕΑ καὶ

4) μαζῶν] οὐθάτων Vat. 3.

τὰ μικρὰ τῶν ποιμνίων τρέφονται καὶ αὖξονται. παντῶ δὲ γάλακτος οὕθ' αὐτὰ] πανταχοῦ δὲ οἱ μαζοὶ γάλακτος εἰς πεπληρωμένοι, καὶ νεογνὰ τρέφεται ὑπ' αὐτοῦ.

45. ΕΝΘ. Ὁ Δάφνις πάλιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀντι- παραβάλλων λέγει· ὅτι ὅπου ἂν ὁ ἐρώμενός μοι Μίλων βαίνῃ, πάντα αὖξει, καὶ σμήνη, [καὶ δένδρα,] καὶ θρέμματα· ὅταν δὲ ἀπέλθῃ, ἀποξηραίνεται καὶ ὁ βουκόλος, καὶ αἱ βόες.

48. ΧΩ. Καὶ ὁ τὰς βοῦς βόσκων αὐότερος, ἀπὸ κοινοῦ, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ, ἤγουν ξηρός· καὶ αἱ βόες αὐταί.

49. ΑΝΕΡ. Καταρηστικῶς ἄνδρα τῶν αἰγῶν τὸν τράγον φησὶν. Ω ΒΑΘΟΣ. Ὅπου ἐστὶν ὑψηλὴ δασύτης. Ὅμηρος· Ως δ' ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθῶν.

51. ΕΝΤΗΝΩ. Ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἐστὶν ὁ Μίλων. ΙΘ'. Ὁ κολοβὲ τράγε ἀπελθε ἐκεῖ, ὅπου ἐστὶν ὁ Μίλων, καὶ λέγε αὐτῷ, ὅτι καὶ ὁ Πρωτεύς θεὸς ὦν φώκας ἔνεμεν, οἷον μετὰ δυσόσμων ζῶων ἀνεστρέφετο. καὶ σὺ οὖν μὴ ὑπερηφάνηθι διὰ τὴν τῶν τράγων ὀσμὴν ἐλθεῖν πρὸς ἡμᾶς, ἦτοι πρὸς ἐμὲ τὸν Μενάλκην. Μίλω δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ Μίλωνι. καὶ γὰρ τὴν εὐ-θεΐαν⁵⁾ οὐχ ὁ Μίλος ἔφη, ἀλλ' ὁ Μίλων. Ἄλλως. Ω βᾶθος ὕλας] τὸ δὲ δεῦρο συνυπακούειν δεῖ ἀπὸ κοινοῦ, καὶ ἀναλογίαν τοῦ προσρηθέντος, ἢ ἢ τὸ πᾶν οὕτως· ὃ τράγε τῶν λευκῶν αἰγῶν ὀγευτά, δεῦρο ὡδε ὅπου ἐστὶν ἡ πλείστη δασύτης τῶν δένδρων, ὅπου εἰσὶν αἱ σιμαὶ μέλισσαι. δεῦτε ἔριφοι ἐπὶ τὸ ὕδωρ· ἐν ἐκείνῳ γὰρ, τῷ ὕδατι δηλονότι, ἐστὶν ἐκείνος, ἤγουν ὁ Μίλων. ἸΘ' ὃ κόλλε] ἀπιθι, ὃ κολοβὲ. πρὸς τράγον τινὰ ἀκέρων, ἢ μικρὸν τοῦτο λέγει.⁶⁾ ΚΟΛΟΣ γὰρ λέγεται ὁ μὴ ἔχων κέρατα. καὶ Ὅμηρος κόλον δόρυ λέγει. καὶ λέγε τῷ Μίλω, ἀντὶ τοῦ, τῷ Μίλωνι, ὅτι ὁ Πρωτεύς φώκας ἔβοσκε, καίπερ ὦν θεός.

53. Μή μοι εἶη ἔχειν οὔτε τὴν Πελοπόννησον, μήτε χρυσοῦ τάλαντα, ἤγουν πλοῦτον· μηδὲ εἶη ἐμοὶ ἐν δρόμῳ τοῦς ἀνέμους παρατρέχειν. ἀλλὰ εἶη μοι τὸ ὑπὲρ τὴν πέτραν ταύτην τραγωδεῖν, ἔχων σὲ τὸν Μίλωνα εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ὁρῶν τὰ ὀμοῦ βοσκομένα πρόβατα καὶ τὸ Σικελικὸν πέλαγος, ἀντὶ τοῦ τὴν Σικελίαν. ΤΑΛΑΝΤΟΝ δὲ ὁ ζυγός· χρύσεια πατήρ ἐτίθεινε τάλαντα. τάλαντα καὶ τὰ τῷ ζυγῷ σταθμιζόμενα· ἐνταῦθα δὲ τὸ δεύτερον.

55. Αὐτάρχης ὁ Δάφνις. ὅθεν καὶ λέγει, ἀλλὰ εὐφραίνο-

5) οὐχ ὁ Μίλος κ. τ. λ.] Sic verba ordinavit Heinains p. 348. quum antea ita legerentur: οὐχ ὁ Μίλων ἔφη, ἀλλ' ὁ Μίλος.

6) κόλος] Conf. de hoc vocabulo etiam Arnaldi Lectt. Gr. p. 85.

μαί σε ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἔχων, ἐπὶ τῆδε τῇ πέτρᾳ ἀφορῶν τὴν Σικελίαν. οὐκ ἀνιστορήτως τοῦτο ὁ Θεόκριτός φησι· καὶ ὁ Ἑρμῆσιάνῃς γὰρ λέγει τὸν Δάφνιν ἐρωτικῶς ἔχειν τοῦ Μενάλκου. ἀλλ' ὁ μὲν ἐπ' Εὐβοίας τὰ περὶ αὐτοῦ διατίθεται, οὗτος δὲ ἐπὶ Σικελίας.

57. Πρὸς τὰ δένδρα μὲν ἔστι κακὸν φόβον ἔχον ὁ χειμῶν· πρὸς τὰ ὕδατα δὲ ἡ ἀνομβρία, ὅτι ἀποξηραίνει καὶ ἀφανίζει αὐτά· πρὸς δὲ τοὺς ὄρνιθας ΤΣΙΠΛΑΓΞ, ὃ ἔστιν εἶδος παγίδος. κυρίως δὲ ὕσπληγξ ἢ τῶν δρομέων ἀφετηρία, ὃ γ) κάγκελον ἡμεῖς φαμέν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ φοβερὸν κακόν.

58. ΑΓΡΟΤΕΡΟΙΣ. Τοῖς θηρίοις τοῖς ἐν τοῖς ἀγροῖς διατρέβουσι τὰ δίκτυα, αἱ ἄρκυς, ἀπὸ κοινοῦ φοβερὸν κακόν· τῷ ἀνθρώπῳ δὲ κακὸν φοβερὸν, παρθένον τρυφερᾶς πόθος.

59. Οὐ μόνος ἐγὼ ἔρωτα ἔσχον, ἀλλὰ καὶ σὺ γυναικῶν ἐραστῆς.

61. Ταῦτα μὲν οὖν κατὰ ἀμοιβὴν (ἐπιβήματικῶς γὰρ εἴρηται τὸ ΔΙ' ΑΜΟΙΒΑΙΩΝ) οἱ παῖδες ἐτραγώδησαν. τὴν ἐσχάτην δὲ ὥδην προηγουμένως ἦδεν ὁ Μενάλκας.

63. Ἐγκρατῶς ἔχε, ἄπεχε λύκε τῶν ἐρίφων μου, ἄπεχε τῶν ΤΟΚΛΑΩΝ ἤγουν τῶν μητέρων αὐτῶν.

65. ΛΑΜΠΟΤΡΕ. Ὀνομα κυνός, ἀπὸ τοῦ λαμπρᾶν ἔχειν τὴν οὐράν, ἢ πυρῆάν. ἢ ὁ ἐπιμελῶς φυλάσσω, ἀπὸ τοῦ λάμπειν καὶ τοῦ ὠρεῖν, ὃ ἔστι φυλάσσειν. ἢ παρὰ τὸ λαμπουρίς ἴσως εἶναι· ἐπειδὴ κύνες εἰσὶν ἀλώπηξιν ὁμοιοὶ λαμπουρίς γὰρ ἢ ἀλώπηξ. ΒΑΘΥΣ ΤΠΙΝΟΣ. Τοῦτο ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, ἦτοι δασείας.

66. ΧΡΗ. Σὲ δηλονότι. τοῦτο ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου ὁ Θεόκριτος ἔσχε. φησὶ γὰρ ἐν τῷ β τῆς Ἰλιάδος· Οὐ χρῆ παννύχιον εὐδειν βουληφόρον ἄνδρα. ΣΤΗΝ ΠΑΙΔΙ. Οἱ γὰρ παῖδες εὐθασί μὴ προσηκουσαν τῶν ποιμνίων ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, ἀλλ' ἀμελεῖν, ἢ ἔραθυμοῦντες, ἢ παιγνίοις ἀσχολούμενοι. οἱ δὲ ἔνηβοι κρείττονα τὴν ἐπιμέλειαν ποιούσι, ὥστε καὶ τοῖς κυσὶ κοιμωμένοις οὐ φροντὶς αὐτοῖς.

67. ΑΠΛΑΑΣ. Τρυφερᾶς, θαλερᾶς χορτασθῆναι βοτάνης. οὐδαμῶς κοπιάσετε ⁸⁾ ἐνεργοῦσαι δηλονότι τὴν ἔκφυσιν αὐτῆς, ὅταν αὐτὴ πάλιν μόνη ΦΤΗΤΑΙ, ἤγουν βλαστάνῃ. ἢ οὐ μὴ καταπονηθῆτε νερόμεναι, ὅταν νέα βοτάνη πάλιν φυῇ.

72. Καὶ ἐμὲ ἐκ τοῦ σπηλαίου κόρη εἰς ταῦτό συναπτούσας

7) κάγκελον] κάγκελλον Vat. 3. Est latinum cancelli.

8) ἐνεργοῦσαι κ. τ. λ.] Ἐνεργεῖν τὴν ἔκφυσιν, in herba carpenda exercitari. Illustrat hanc formulam Τουρναῖς,

ἔχουσα τὰς ὀφθαλμοὺς, ἢ δασείας καὶ συγκεκολλημένας, τούτέστιν, 9) εὐόφθαλμος ἢ συνετή. (λέγει δὲ τὴν ἐρασθεΐσαν αὐτοῦ νύμφην.) ἔχθρὸς ἰδοῦσα τὰς δαμάλας ἰλαύνοντα, εὐμορφον εἶναι ἔλεγε. οὐ περισσῶς δοκεῖ χρῆσασθαι μετὰ τοῦ συνδέσμου τῷ λόγῳ· θέλει γὰρ δηλοῦν διὰ τούτου, ὅτι καὶ αὐτὸς¹⁰⁾ ἐπέραστός τις ἐστίν, ὡσπερ καὶ ἕτεροι δηλονότι, οὐ μόνον ἄλλους γυναῖκες ὀρῶσαι ἐκαινοῦσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν κόρη τις ἰδοῦσα ἐπήνεσεν. ΚΑΛΙΟΝ δὲ τὸν εὐειδῆ λέγει. κάλλος γάρ ἐστι συμμετρικὰ μελῶν καὶ μερῶν μετ' εὐχροίας.

74. ΟΥ ΜΑΝ ΟΥΤΑΕ ΛΟΓΩΝ. γράφεται καὶ λόγον. οὐ μὲν ἀπεκρίθην αὐτῇ, ἀντὶ τοῦ ἀπεκρινάμην. τὸ ἀπεκρίθην γὰρ τὸ ἐχωρίσθην δηλοῖ. οὐ μόνον λόγον ἤδυν, ἀλλ' οὐδὲ λόγον τὸν πικρὸν, ἤγουν, τὸν ἀπεχθῆ, τὸν ἀλγεινόν. Ἄλλως. οὐδὲ λόγον αὐτῇ ἀπεκρίθην· οἶον, οὐδὲ τὸ τυχόν. ἢ οὐδὲ λόγον ἀπεκρίθην ἄτοπον, πικρὸν αὐτῇ, τούτέστιν, οὐδὲ σκαιὸν λόγον. ἀπεκρινάμην αὐτῇ οὔτε τῶν πρὸς τὸ λιπαρὸν, οὔτε τῶν πρὸς ἡδονήν. [ΠΙΚΡ. Ὅπερ τὸ μὴ ἀποκριθῆναι με πικρὸν ἦν αὐτῇ. Τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων τὸ πικρὸν ἔχουσιν, ἵνα ἢ, οὐ μὴν οὐδὲ ἀπεκρίθην αὐτῇ οὐδὲν πικρὸν, ὡς λέγεται. εἰς ταύτην γὰρ καλῶς εἰποῦσαν οὐδὲν ἔδει πικρὸν βηθῆναι. Κρεῖττον ἂν εἴη εἰ τὸν πικρὸν γράφοιτο· ἀπαιτεῖ γὰρ καὶ τὸ μέτρον.]

84. Ἄθλον καὶ αὐτοῖς ἢ σύριγξ ἀπέκειτο, ἦν ἐπιδίδωσαν ὁ κριτῆς τῷ Δάφνιδι ὡς νικήσαντι.

85. Αἶθε. Εἰ δὲ θέλεις καὶ ἐμὲ αὐτὸν διδάξαι τι ἄρα σοι τὰς αἴλας βόσκοντα, δώσω σοι τὰ δίδακτρα, ἤγουν τὸν μισθὸν τὸν ἕνεκα τῆς διδασκαλίας, ἐκείνην τὴν αἶλα τὴν μιτύλαν. ΜΙΤΥΛΑΝ αἶγά φησι τὴν ἀκέρων. ΤΠΕΡ ΚΕΦΑΛΑΣ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπέκεινα τῶν χειλέων ἢ ἕως τῆς κεφαλῆς πληροῖ τὸν ἀμολγέα. ἀμολγεὺς δὲ ἀγγεῖον δεκτικὸν γαλακτός.

88. Οὕτως ὁ παῖς, ὁ Δάφνις, ἠσθεὶς ἐπὶ τῇ νίκῃ, ἤλατο, ἤγουν ἐπήδησεν.

90. ΚΑΤΕΣΜΥΧΘΗ. Κατεσβέσθη καὶ ἐν αὐτῷ κατεκιάη καὶ ἐλυπήθη. ἐταπεινώθη τὸν λογισμὸν, ὡσπερ ἂν γυνὴ παρθένος, ἄρτι πρῶτον εἰς γάμον ἔλθοῦσα λυποῖτο.

91. ΝΥΜΦΑ. Οὕτως ἐλυπεῖτο ὁ Μενάλας, καθὰ καὶ νύμφη ἢ ἄρτι πρῶτον γαμηθεῖσα ἀκάχοιτο· λυποῦνται γὰρ αἱ τοιαῦται, διὰ τὸ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον [πόνῳ] τιτρώσκεισθαι.

9) εὐόφθαλμος] εὐόμματος Var. 4. καὶ συνετή Cd. Laur. 46. quod pr. bat Warton.

10) ἐπέραστός τις] Hoc. eis addidimus ex Cod. Paris. 2758. vid. Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 8.

95. [NTMΘ. ΔΚΡΗΒ. Νύμφην τὴν ξενίαν λέγει. Ἐρηβος δὲ ὁ ἀρχὴν ἔχων τὴν ἡλικίαν.] ΝΑΙΔΑ. Ἰστοροῦσι γὰρ αὐτὸν ἀγαπηθῆναι ὑπὸ τινος νύμφης, ἣν ¹¹⁾ Σωσίθεος Θύλειαν καλεῖ. παρακελευσαμένης δὲ αὐτῷ ἄλλη γυναῖκα μὴ ὀμλεῖν, μὴ τηρῆσαι τὴν παρανεοῖσιν αὐτῆς. ὄθεν ὁ μὲν Θεόκριτός φησι τὴν νύμφην ἀποστῆναι αὐτοῦ· αὐτὸν δὲ ἀντιμεταβαλόντα τὸν ἐκείνης ἔρωτα, ὑπὸ λύπης μεταλλάξαι τὸν βίον. ἔκτος εἰ μὴ αὐτὸν μὲν φησὶν ἀπεικασθαι αὐτῆν, ἄλλης δὲ ἐρασθῆναι. ὡς κόκα τὰς ξενίας ἠράσσατο Δάφνις. οἱ δὲ λοιποὶ φασὶν αὐτὸν ¹²⁾ τυφλωθῆναι, καὶ ἀλώμενον καταρρημιεσθῆναι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Θ. 9

2. ΩΔΔΞ ΑΡΧΕΟ. Τὸ σχῆμα ἐπαναφορά. γίνεται δὲ ἢ ἐπαναφορὰ ἢ κατὰ κῶλον, ἢ κατὰ λέξιν. καὶ κατὰ κῶλον μὲν ἐνταῦθα ὡς καὶ Ὀμηρος· Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἰμι, καὶ εἰ πρὸ χεῖρας ἔοικεν· Εἰ πρὸ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰθάνι σιδήρω. λέγει δὲ ὁ Δάφνι βουκολικῶς ἄδε· σὺ μὲν πρῶτος ἀρχὴν ποιεῖ· ὁ δὲ Μενάλκας ἐπακολουθησάτω.

3. [ΒΟΤ. Βουσὶν δηλυκῶς.] ΤΠΟ ΣΤΕΙΡΑΙΣΙ. Ἡ ὑπὸ ἀντι τῆς ἐπί, ἐν ἣ, ἐπὶ στεῖραισι τοὺς ταύρους ἀφέντες, ἵνα τέκωσιν, ὡς τινες. ΣΤΕΙΡΑΣ δὲ εἶπε τὰς οὐκ ἔτετοκυίας. αἱ γὰρ εἰς ἅπαν ἄτοκοι, στεῖραι καλοῦνται, διὰ τὸ στερεὸν εἶναι τὸ σῶμα, ὡσανεὶ ὑπὸ τόκων μὴ ¹⁾ ἐκλυόμενον· ἢ κατὰ τὸ ἕστερησθαι γόνου.

5. ΜΗΔΕΝ ΑΤΙΜΑΓΕΛΕΤΝΤΕΣ. Ἄτιμα καὶ ἄτεκτα ἐν τῇ ἀγέλῃ ποιοῦντες, ἢ μηδαμῶς καταλιπόντες τὴν ἀγέλην. τοὺς γὰρ καταλιπόντας τὸ κοινὸν τῆς ἀγέλης, καὶ κατ' ἑαυτοὺς νεμομένους, οὕτω καλοῦσιν. ἔστι δὲ Λωρικῆς διαλίπτον· ἀτιμαγελέοντες γὰρ ἦν· καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ ο Λωρικῶς εἰς τὴν εὐ δίφθογγον, ἀτιμαγελεῦντες.

7. ΑΔΤ. Ἡδὺ καὶ ὁ μόσχος, καὶ ἡ βοῦς, καὶ ἡ σύριξ, καὶ ὁ βουκόλος βοῶσι. καὶ ἐγὼ ἠδύ, μελουργῶ δηλονότι.

9. ΕΝΤΛ Ἔστι δὲ μοι πλησίον τοῦ ψυχροῦ ὕδατος (ἢ γὰρ

11) Σωσίθεος] Quod hic Scholiastes habet, ad Sosithai Daphnidem refert Naekius V. Cl. in Schedis Criticis. Conf. Acta Seminarii Regii Lips. Vol. II. p. 591.

12) τυφλωθῆναι] τυφλωθέντα Vat. 4.

1) ἐκλυόμενον] Ita Vat. 3. quemadmodum et Toupinus mutabat ἐκλυόμενον, quod antea legebatur. In vet. edd. adscribitur ἐκλυόμενα.

ΠΑΡΑ ἐνταῦθα πλησιότητα σημαίνει) κοίτη ἐστιβασμένη ἀπὸ βετανῶν. ἐν αὐτῇ δὲ, τῇ κοίτῃ δηλονότι, ΝΕΝΑΣΤΑΙ, ἦγουν ὑπέστρωται, σεσώρεται δέρματα καλὰ δαμαλῶν λευκῶν ἀπο τοῦ νᾶο ἢ νῶ τὸ σωρεύω, ἄς τινας, τὰς δαμάλας δηλονότι, τραγούσας κόμαρον, ὁ λῆψ ἄνεμος ἀπέρριψεν ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ τόπου. ΣΚΟΠΙΑ γὰρ ὁ ὑψηλὸς τόπος, ἐφ' οὗ ἔστι τινὰ ἰστάμενον τὰ κύκλω περισκέπτεσθαι.

10. [ΤΑΣ. Τῶν βοῶν φησὶ αὐτοῦ τινὰς κατακρημνισθῆναι ἀπὸ τοῦ Λιβός. ἢ δὲ σύνταξις, ἀπὸ ἄκρας σκοπιᾶς.]

12. [ΦΡΥΓ. Φρύγανίζω, τὸ τὰ φρύγανα ²⁾ τυγχάνω.]

15. ΑΚΟΤΕΙΝ. Λεῖπει τὸ παῖδες.

14. [ΜΕΝ. Ὁ ποιμὴν ἢ ὁ Θεόκριτος· μᾶλλον δὲ ὁ ποιμὴν· οὐδὲ γὰρ φανερόν τὸ πρόσωπον τοῦ ποιητοῦ ἐνταῦθα.]

15. ΑΙΤΝΑ. Τὴν Αἴτναν φησὶ μητέρα ὁ Μενάλκας, καθόσον ἐν αὐτῇ διέτριβε ὡς καὶ Ὁμηρος τὴν Ἰδὴν μητέρα θηρῶν ἢ, ὡς Αἴτνη ἢ θρέψασά με. ταύτην γὰρ καὶ τροφὸν καὶ μητέρα καλεῖ, καὶ ἐγὼ λαμπρὰν οἰκίαν κατοικῶ. ἔστι γὰρ αὕτη σπήλαιον ἐν κοίλαις πέτραις.

16. ΟΣΣ' ΕΝ ΟΝΕΙΡΩ. Ἐκ τῆς παροιμίας ὅσ' ἐν ὄνειρῳ φέρειν. ὡσεὶ ἔλεγε περιουσίαν ἀφθονον. τοιαῦται γὰρ αἱ ὄνειρωτικαὶ φαντασίαι. καὶ Ὁμηρος· Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι. ἢ ἔχω τόσα, ὅσα οἱ ὄνειροι πλάττουσι τοῦτο δὲ φησὶ διὰ τὸ πολὺ τῶν γὰρ ὄνειρων ἢ φαντασία δαψιλῆς. [Εὐδαίμονοῦσι γὰρ οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἐπὶ πολὺ τοῖς ὄνειροις φανταζόμενοι πλοῦτου βᾶθος, καὶ δόξης μέγεθος δοκοῦντες ἔχειν.]

19. ΔΡΤΙΝΟΝ ΠΙΤΡ τὸ ἀπὸ δρυὸς γινόμενον. ΧΟΡΙΑ δὲ τὰ κυτάρια, ἐν οἷς εἰσὶ τὰ ἔμβρυα. ἐκ τούτου δὲ παριστᾶ τὰ πρὸς τροφήν ἀφθονα. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἄνθραξι τοῖς ἀπὸ δρυὸς. χόρια δὲ τὰ τῶν ἐμβρύων ἀγγεῖα. εἰώθασι γὰρ ³⁾ ἔγκυατα πλησαντες καὶ ξηραίνοντες ὑπὲρ, εἶτα ἐσθίειν ταῦτα, ἃ καὶ χόρια προσαγορεύουσι. ⁴⁾ Κρατὶ νεοτρόφοιο γένας. χόριά τ', ἐμβρύων τε πλήθη. ἔμβρυον γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ

2) τυγχάνω] Forsitan συνάγω.

3) ἔγκυατα πλησαντες] ἐν γῇ καταπλάσσοντες Vat. 4.

4) Κρατὶ] Haec corruptissima, quae sunt ex Cratini trochaicis, ita refigenda putat Tourpius:

Κρατίνος·

— Ἄρνός ἐντρόφου κρίας,

Χόριά τ', ἐμβρύων τε πλήθη. —

Mox ἀξάνεσθαι legitur in Vat. 4. pro ἀξέσθαι, et paulo post pro ὑπὸ τὸ πῦρ in Vat. 3. ὑπὲρ τὸ π.

τὴν βορὰν ἔχειν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐμβρύνειν καὶ αὐξέσθαι. χόρια δὲ καλοῦσι τοὺς ὑμένους, οὓς πληροῦσι τοῦ ἀμελχθέντος γάλακτος. ἰσθίουσι δὲ θέντες ὑπὸ τὸ πύρ. ἢ χόρια, αἱ ἀπὸ τῶν ἐντέρων πλεκόμεναι χορδαί.

20. ΦΗΓΟΙ οἱ βάλανοι. [εἶδος δρυός.] εἰρηται δὲ, ὅτι πρὸ τῶν Δημητριακῶν καρπῶν τοὺς βάλανους ἡσθιον ἤγουν πηγούς τινας, παρὰ τὸ εὐπαγεῖς αὐτοὺς εἶναι. ⁵⁾ εἰς δὲ δρυός γίνη πέντε, φηγός, κίμερίς, ἐτυμόδρος, ἄλυφος, καὶ ἄμυλος.

21. ΝΩΛΟΣ, ὁ ἰσπερημένος ὀδόντων. λέγεται δὲ καὶ τὸ βρέφος ἰσπερημένον ὀδόντων. ⁶⁾ οὐ μὲν δὴ νοδόν φαμεν αὐτό· ἀλλ' ἐκεῖνόν φαμεν νοδόν, τὸν ὀδόντας κτησάμενον, εἴτα ἀσθενεῖα τιμὴ ἢ γήρα ἀποβεβληκότα. τὸ γὰρ βρέφος μὴ κτησάμενον ὀδόντας, πῶς ἰσπερηται; ΑΜΤΛΟΝ δὲ λέγεται τὸ κοινῶς λεγόμενον καταστατόν· ὅπερ ἐστὶ τὸ γαλακτώδες τοῦ σίτου βεβρεγμένου καὶ ⁷⁾ σεσημένου καὶ ἀποπεπιεσμένου, εἴτα τῷ ἡλίῳ ξηραίνόμενον. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· τουτέστι, τοσοῦτο φροντίζω τοῦ χριμῶνος, ὅσον ὁ ἰσπερημένος ὀδόντων φροντίζει καρῶν, μαλακῆς τροφῆς παρούσης. τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ ἀμύλοιο. [Ὅσῳ ἔχω δὲ μικρὰν φροντίδα χριμῶνος, ὥσπερ οὐδὲ νοδὸς ἀνὴρ καρῶν, καὶ καρυδίων, παρόντος αὐτῷ ἀμύλοιο, ἢ τοι πλακοῦντος. ἐν γὰρ τῷ πλακοῦντι εἰσι καὶ κάρυα.] Ἄλλως. ἄμυλος, εἶδος τι ἄρτου ἐκ τῶν ⁸⁾ στανίων πυρῶν γενομενος. ἄμυλος δὲ ἄρτος ὁ ἄνευ μύλου γεόμενος. ἀποβρέχοντες γὰρ τὸν πυρὸν ἀποθλίβουσι.

22. ΤΟΙΣ. Ἦγουν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις τὰς χεῖρας συνεικρότητα.

23. ΚΟΡΤΝΑΝ. Ῥάβδον ἐπὶ τὸ ἄκρον βάρος ἔχουσαν, ῥόπαλον. εἰρηται δὲ παρὰ τὸ κάρυα, ἤγουν τὸ ἄκρον βαρὺ ἔχειν. βαρύτερον γὰρ ἐστὶ περὶ τὸ ἄκρον, ῥόπαλον δὲ ἐστὶν ἀμυντή-

5) εἰς δὲ κ. τ. λ.] Koehlerus hunc locum sic emendat: εἰς δὲ δρυός γίνη τέσσαρα, φηγός, κίμερίς, ἐτυμόδρος καὶ ἀλυφίος. Lenius sic correxit: — γίνη πέντε, φηγός, ἡμερίς, ἐτυμόδρος, πλατύφυλλος καὶ ἄκυλος: quanquam arbor prius vocatur.

6) οὐ μὲν δὴ] Conf. de hoc scholio Hemsterhus. ad Thom. Mag. p. 636.

7) σεσημένου] Koehler scribit σεσεσμένου et mox ἐξηραμμένον pro ξηραίνόμενον.

8) στανίων] Sic scripsi pro eo quod antea legebatur στανίων. Toupins malebat ΣΑΤΙΝΩΝ, quae vox Dorica non convenit Scholiastae. Conf. Etymol. M. s. v. στανίνοιο πυροί, p. 711. 43-Stephani Thes. L. Gr. T. III: p. 795. et de voc. ἄμυλος locum Dioscorid. L. II. c. 123. a Koehlero citatum.

ριον, και ἐτεροῶδες, ἐξ ἑνὸς μέρους ῥοπήν ἔχον και βάρος, ἦν τινα ἀγρός τοῦ πατρὸς μου ἀνέθρεψεν αὐτόρροϊζον ἦν τινα ἴσως οὐδὲ τέκτων μέμφαιτο.

25. ΣΤΡΟΜΒΩ. Στρόμβος κογχύλιον, ἀπὸ τοῦ συνεστράφθαι. [Τούτου, φησὶν, τὸ κρέας αὐτὸς ⁹⁾ ἐπασάμην μετὰ πέντε μερισάμενος.] ΕΚΕΙΝΩ δὲ φησιν, ἦγουν τῷ Μενάλκῃ, ἐχαρισάμην ὄστράκον στρόμβου, οὐ τινὸς τὸ κρέας ἐγὼ ἔφαγον, ἀγρεύσας μετὰ σέψεως, ἐν ταῖς πέτραις τοῦ Ἰκαρίου πελάγους. μέγας δὲ ἦν ὁ στρόμβος τοσοῦτον, ¹⁰⁾ ὅτι τὸ κρέας αὐτοῦ διέκοφα εἰς πέντε μερίδας, ἃς ἔλαβον ἄνθρωποι πέντε ὄντες. ὁ δὲ Μενάλκας τὸν κόχλον λαβὼν, ἐπὶ τούτῳ ἠδέως ἐγέλασεν.

28. ΒΩΚΟΛΙΚΑΙ. Ὁ λόγος ἐκ τοῦ συννομείως, ἢ ἐκ τοῦ Θεοκρίτου. ὦ μουσαί, τὸ μέλος τῆς φῶδης παρ' ἡμῖν ἐφάνητε, μήπως μου ἐπὶ γλώσσαν φλυκταινα φύηται. ἐκείνοις γὰρ εἴωθε γίνεσθαι τοῖς μηδὲν πρᾶγμα εὔλογον κρίνουσι.

30. Ὁ λόγος πρὸς τὴν Μοῦσαν. ἰδίως δὲ τὸν λόγον ποιησάμενος πρὸς πάσας εἰς μίαν κατέκλινεν. ἢ ὁ λόγος πρὸς τὸν Δάφνιν, ὃ και κρεῖττον. [Ἄλλως. Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσης] Εἶθε ἢ σὴ γλώττα μηκέτι ἐμποδισθεῖη. ἐμπόδιον δὲ τῆς γλώττης αἱ ὀλοφυγδόνες· τουτέστιν, ὑπὸ φυμάτων μηκέτι ἐμποδισθεῖη ἢ σὴ γλώττα. ΟΛΟΦΥΓΔΩΝ δὲ ἐστὶν ἡ φλυκταΐδης φύσκα. λέγουσι δὲ αὐτὴν οἱ Ἄττικοι ¹¹⁾ ὀλοφυκτίδα. ὅταν δὲ αὕτη γένηται ἐπὶ τῇ γλώττῃ, εἰώθασι λέγειν αἱ γυναῖκες, ὡς ἀποτεθεῖσάν σοι μερίδα οὐκ ἀποδεδώκασιν. ἢ κατὰ τινὰς ὀλοφυγδόνες εἰσὶ φύματα, ἦγουν ἀναβλαστήματα ἐπὶ τῆς φῶδός γινόμενα.

35. ΤΑΣ. Ἦς τινὸς φῶδης ὁ οἶκος ὅλος γένοιτο πλήρης. οὔτε γὰρ ἕπνος ἡμῖν γλυκερώτερος, οὔτε τὸ ἕαρ ἐξαίφνης ἐλθόν, γλυκὺ, ὅσον ἡ μουσουργία.

55. ΩΣ ΜΕΝ ΟΡΗΤΕ. Γράφεται και οὗς γὰρ ὁ ρῶσαι, και οὗς μὲν ὀρεῦντι· τουτέστιν, οἷς μὲν ἐστὲ φίλοι, ὦ Μοῦσαι, χαίρουσιν· ἐκεῖνοι δὲ, οὗς τινὰς οὐ βλέπετε δηλονότι, διὰ τοῦ ποτοῦ προσέβλαψεν ἡ Κίρκη. διὰ τὸν Ὀδυσσεά φησὶν, ὃν τινα οὐ κατέθειλε τὰ τῆς Κίρκης φάρμακα· τοὺς δὲ ἐταίρους ἀγνώμονας ὄντας και ἀπερισκέπτους, ἀπεθηρίωσεν ὁ κυκεών. συάδεις γὰρ ἦσαν και ἀμαθεῖς, και ὑπὸ τῆς Κίρκης δυνάμενοι τῷ ποτῷ μεταμορφωθῆναι εἰς ἄλλα *) ζῶα.

9) ἐπασάμην] comedi. Correxit Toup. Antea legebatur ἐπασάμην.

10) ὅτι! Nonne ὡστα? [Cf. Schol. ad ε, 14. G. H. S.] Mox pro μέλος in Vat. 4. est μέρος.

11) ὀλοφυκτίδα] ὀλοφλυκτίδα. Vat. 5.

[*) Imo ἄλογα. G. H. S.]

36. [ΔΑΔΗΣΑΤΟ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐδίδαξε. δαλεῖς γὰρ ἀραθεῖς.]

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κ. 10

1. ΕΡΓΑΤΙΝΑ. ἡ εὐθεία ὁ ἐργατίνης, καὶ κλίνεται τοῦ ἐργατίνου. ὡς ὁ χρύσης, ὦ χρύση, καὶ ὦ χρύσα βουκαῖον οἱ μὲν τὸν θεριστὴν ἠκουσαν, ἀπὸ τοῦ βου ἐπιτατικοῦ μορίου, καὶ τοῦ καίνω τὸ κόπτω καὶ θερίζω, ὁ μεγάλως καίνων, ἢ σὺν βῆθ, καὶ φθῆ [Τινὲς δὲ τὸν βουκόλον.] βέλτιον δὲ τὸν ἀροτριῶρα ἀκούειν, τὸν σὺν τοῖς βουσι καίνοντα τὴν γῆν καὶ τέμνοντα. ὑποκοριστικῶς δὲ εἰρηται Διφίλας δὲ ἐν πρώτῳ τῶν Νικάνδρου θηριακῶν κύριον ὄνομα τὸν βουκαῖον λέγει. ΟΙΖΤΡΟΣ δὲ ὁ ταλαίπωρος· καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ οἰζύς, ἢ κακοπάθεια. τὸ δὲ ἐξῆς· ὦ ἐπίπονε καὶ ταλαίπωρε θεριστά, τί δὴ πέπονθας; οὔτε τὴν εὐθείαν τάξιν ὡς πρότερον διατηρεῖς, οὔθ' ἅμα τῷ κλησίον λήϊον θερίζεις, ἀλλὰ καθυστερεῖς· ἢ οὔτε ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις θερίζεις, θερισταῖς δηλονότι, ἀλλ' ὕστερος ἔσθη.

2. ΟΓΜΟΝ. Ὀγμος κυρίως ἢ ἀπὸ τοῦ ἀρότρου τομῆ, ἤγγον ἢ αὐλαξ, ἀπὸ τοῦ διοιγεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ ἀροτριῶντος. νῦν δὲ κεῖται ὁ λόγος ἐπὶ τῆς κατ' εὐθὺν τάξεως τοῦ θερισμοῦ. Ἄλλως, ὄγμον τὴν αὐλακα παρὰ τὸ διοιγηθῆναι τὴν γῆν. οἱ δὲ τάξιν, οἱ δὲ τὸν ὄρχον, οἱ δὲ τὸν χορτον. κυρίως δὲ ἢ ἐπ' εὐθὺν τοῦ ἀρότρου τομῆ. καὶ ἔστιν ὄγμος οἷον ἀπὸ τοῦ διοιγεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ ἀροτριῶντος. νῦν δὲ κεῖται ἢ λέξις ἐπὶ τῆς εἰς εὐθὺν τάξεως τοῦ θερισμοῦ. ὡς καὶ Ὀμηρος· Ὀγμον ἔλαινοντο ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἀραιραν.

5. ΛΑΙΟΤΟΜΕΙΣ. Ἀντὶ τοῦ θερίζεις, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ λήϊον, τὸ χωράφιον, τροπῆ τοῦ η εἰς α, καὶ συναιρέσει τοῦ ι, λαῖον, καὶ τοῦ τέμνω. καὶ γίνεται λαιοτομῶ· δηλονότι τὸ λήϊον τέμνω. ΚΑΚΤΟΣ δὲ εἶδος ἀκάνθης.

5. ΔΕΙΛΑΝ. Δεῖλη ἐφα, ὅτε ἀνατέλλει ὁ ἥλιος· δεῖλη δὲ ὄψια, ὅτε πρὸς δυσμὰς κατέρχεται. ποταπὸς ὁ γενήσῃ παταμσημβρίαν καὶ δεῖλην, ὅς νῦν ἀρξάμενος, οὐ μείοις καὶ ἐλατοῖς τὸν στίχον τοῦ θέρους; τὸ γὰρ ΑΠΟΤΡΩΓΕΙΣ τοῦτο θηλοῖ. [Ἄλλως. ποταπὸς ἔση προλοῦσης ἡμέρας, ὅτι νῦν φασθμείς τῆς ἐργασίας ἀρχόμενος; καὶ εἰτέρ σε καὶ τὸ καῦμα ἐκλύει περὶ τὴν δεῖλην;] Ἄλλως. πῶς φησὶν οὐκ ἀργότερος ἔση προῖ-

1) ὄρχον] ὀρδίνιον Vat. 5. Vide scholion ad v. 5. Locus Homeri, qui mox citatur, est Iliad. XI, 68.

2) γενήσῃ] ἔση Vat. 5. 4.

ούσης τῆς ἡμέρας, ὅτε νῦν θαθυμεῖς τῆς ἐργασίας ἀρχόμενος, καὶ οὐκ ἀποτέμνεις τῆς αὐλακος οὐδέν. **ΑΥΛΑΚΑ** δὲ τὸν ὄγμον φησί· τὸ κοινῶς λεγόμενον ὀρδίνιον.

7. **ΟΨΑΜΑΤΑ**. Τουτέστι μέχρις ὀψίας θερίζων καὶ κακοπαθῶν, καὶ μὴ ἐνδιδούς· ἢ ὁ ἀργός ὁ ὀψέ, καὶ μόλις θερίζων, ἢ ὁ καρτερικός, ὁ μέχρις ὀψίας δείλης τὸ θέρος ὑπομένων. ἢ τοῦτο λέγει· ἐπεὶ ὁ Μίλων ἐν ἀρχῇ τὸν Βάττον ἔφη ἐκλειῦσθαι, ὀψαμάτην τὸν Μίλωνα ὁ Βάττος καλεῖ, τουτέστι μέχρις ὀψίας θερίζοντα καὶ μὴ ἀποκάμνοντα. **ΠΕΤΡΑΣ ΑΠΟΚΟΜΜ'**· οἶον, πέτρινε, λίθινε, σκληρότατε· **ΑΤΕΡΑΜΝΟΥΣ** γὰρ τοὺς σκληροὺς φασί, τοὺς μὴ τέρενας· ἐπεὶ τέρεν τὸ ἀπαλόν. καὶ τὰς πέτρας τὰς μὴ τειρομένας, καὶ ἀτέραμνε ὄσπρια, τὰ ἀνέμητα.

11. **ΧΑΛΕΠΟΝ ΧΟΡΙΩΝ ΚΥΝΑ ΓΕΤΣΑΙ**. Παροιμία τοῦτά ἐστιν ἐπὶ τῶν γευσάμενων ³⁾ ἐφετοῦ τινός, δυσασπαστάως δὲ ἐχόντων τῆς συνηθείας, λεγομένη· ἢ τις καὶ ἐτέρως λέγεται. χαλεπόν φασι μαθοῦσα κύων σκυτοτραγεῖν ὥσπερ φησὶν ὁ γευσάμενος χορίου κύων δυσασποδιωκτός ἐστιν, οὕτω καὶ ὁ ἀγροῖκος ἐρωτικῶ πάθους γευσάμενος.

12. **ΑΛΛ'**. Σὺ μὲν φησὶν ἀπειράτος ἔρωτος τυγχάνεις· ἐγὼ δὲ ἐρῶ ἔνδεκα ἡμέρας ἤδη.

15. **ΕΚ ΠΙΘΩ ΑΝΤΛΗΣ**. Τουτέστιν, οὕτως ἐν περιουσίᾳ ζῆς, ὥστε σε καὶ ἐρᾶν. ⁴⁾ ἢ εἰρωνευόμενός φησιν, ἐκ περιουσίας, ἀπὸ πλήρους πίθου ἀντλεῖς, καὶ οὐκ ἐκ λαγῆων. ἐγὼ δὲ οὐδ' ἄλλος ὄξους ἔχω. Ἄλλως. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν περιουσίᾳ ζώντων. ἀφθόνων φησὶ καὶ πλουσίων ἀπολαύεις τῶν πραγμάτων. ὁ γὰρ οἶνον κεραυνύμενος πρὸς ἀφροδίσια ἐκκαλεται, αἰε ἀργία συζῶν, ὁ δὲ μηδ' ὄξους ἔχων πιεῖν, καὶ τὸ πόνη μαχόμενος, οὐκ ἐρᾶ.

14. Πάλαι φησὶν ἀπὸ τοῦ σπόρου πάντα μοι ἦν καλά, οὐ μόνον τὰ ἔνδον, ἀλλὰ καὶ τὰ ⁵⁾ ἀπὸ θυρῶν· νῦν δὲ διὰ τὸν ἔρωτα, οὐ μόνον τὰ πόρρω, ἀλλὰ οὐδὲ τὰ πρὸ θυρῶν μου εἰσὶν ἐσπαρμένα, ἀλλὰ ἄσπορα μένουσι διὰ τὸν ἔρωτα. Ἄλλως. **ΑΣΚΑΛΑ**, τουτέστιν, ἄπερ ἔσπειρα μετὰ τὸν σπόρον ἡμελημένα ἐστὶν ἐς τοσοῦτον, ὅτι καὶ ἀσκάλευτά εἰσιν. σκαλεύω δὲ τὸ χωράφιον, ὅτε σκαλίσι καθαίρω αὐτό. σκαλὶς δέ, σκαλίδος, ἐργαλεῖον γεωργικόν, τὸ κοινῶς λεγόμενον σκαλιστήριον.

3) ἐφετοῦ] Vox ἐφετοῦ, quam hic usurpat Scholiastes, in rarissimis est. Est autem ἐφετόν, quod summo studio appetimus et exoptamus. Verbum cognatum (ἐφετός) agnoscit Polybius, lib. I. p. 134. Tour.

4) ἢ] τοῦτο Vat. 4. Ex eodem codice proxima, quae antea ita legebatur, ἐγὼ δὲ ὄξος ἔχω, correxi.

5) ἀπὸ θυρῶν] πρὸ τῶν θυρ. Vat. 5.

15. ΤΙΣ ΔΕ. Ταῦτα ὁ Μίλων ἐρωτᾷ. εἶτα ὁ Βάττος ἐκίγει ἅ Πολυβώτα. ἄδηλον δὲ, πότερον θυγατέρα ἢ θεράπειναν τοῦ Πολυβώτου λέγει. ἢ τοῦ Πολυβώτου οὖν φησὶ λυμαινεταιί με ἢ τις πρώην θερίζοντων ἡμῶν παρ' ἸΠΠΟΚΟΩΝΤΙ, ἢ παρ' Ἰπποκίωνι (διχῶς γὰρ γράφεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις) προσγύλει. καὶ τὸ μὲν παρ' Ἰπποκόωντι γράφων λέγει τῷ ποταμῷ τὸ δὲ παρ' Ἰπποκίωνι, λέγει οὕτω καλουμένῳ. [Ἄλλως. Τίς ἔρα σε, ὦ πολυβώτα; ὦ πλούσιε, συνεκδοχικόν. Πολυβώτην δὲ εἶπεν αὐτὸν διὰ τὸ πλεοναχῶς πολυβωτεῖν. Ὁ πολυβώτα πολλοὺς ἔχων βόας. Ἄλλως. Τοιγαροῦν διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἐλυέσθαι με ἀπὸ σκοροῦ, ἤγουν ἀφ' οὗ ἔσπειρα ἀτημέλητά εἰσι πάντα τὰ χωράφια μου καὶ ⁶⁾ ἀσιάλιστα, οὐ μόνον τὰ κόφρα, ἀλλὰ καὶ τὰ πρό θυρῶν.]

17. ΕΥΡΕ. Παροιμίαι εἰσὶ τὸ εὖρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν, καὶ τὸ εὖρε θεὸς τὸν αἰτιον· καὶ τὸ ἔχεις ἄπερ ἐπεθύμεις. τὸ δὲ εὖρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν λέγεται ἐπὶ τῶν διδόντων δίκην τῆς ἀμαρτίας. ὁ δὲ νοῦς· ἀμαρτωλῶ σοι ὄντι, δικάως περιήλθε τὸ θεῖον, ὅθεν καὶ περιπέπτωκας οἷς ἐπεθύμεις κακοῖς. Ἄλλως. παροιμία ἐστὶ λεγομένη κατὰ τῶν κενωμένων, ὅτε ἐμπέσωσιν εἰς ἃ ἐκφεύγουσι.

18. ΧΡΟ. Γράφεται καὶ χροῖξεῖται ἀντὶ τοῦ συγγρατισθῆσθαι καὶ συγκοιμηθῆσθαι. ἅ ΚΑΛΑΜΑΙΑ δὲ ἀντὶ τοῦ ἡ ἀρουραία. ἔστι δὲ ἀκρίς ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη, καὶ καλεῖται ΜΑΝΤΙΣ. ἴσως οὖν ὁ Θεόκριτος τὴν ἰσχνὴν εἰπέειν θέλων, καὶ διεφθινγκυῖαν, τοῦτό φησιν. ἢ τὴν ἐπιβλαβῆς καὶ χαλεπὸν ὀρῶσαν. Ἀριστάρχος γὰρ ἐν ὑπομνήματι Λυκούργου ⁷⁾ Αἰσχύλου τὴν ἀκρίδα φησὶ ταύτην, εἰ προσβλέψει τινὶ τῶν ζώων, ἐκείνῳ κακὸν γίνεσθαι. ἔστι δὲ γλωρὰ καὶ περιμήκεις τοὺς ἐμπροσθε πόδας ἔχουσα καὶ λεπτοὺς, καὶ συνεχῶς αὐτοὺς κινῶσα. λέγει δὲ, ἢ μάντις ἢ καλαμαία κατὰ τὴν νύκτα χροῖξεται καὶ πλησιάζει τῷ χροῖ τοι, καὶ σοῦ. ἀντὶ τοῦ ἢ εἰκυῖα τῇ καλαμαίᾳ μάντις, συνευνασθῆσεται σοι. τινὲς φασιν εἰκάσαι τὴν Βομβύκην τῇ ἀκρίδι ταύτῃ, διὰ τὸ καὶ τὴν ἀκρίδα μέλαιναν εἶναι αὐτὴν, καὶ τὴν κόρην Σύραν. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἀκρίς συγκοιμηθῆσεται σοι, ἢ ἐστὶν ἰσχνὴ καὶ λεπτὴ καὶ μέλαινα, λέγει ὅτι μάντις καλαμαία. τὴν ἀκρίδα οὖν φησὶ καλαμαίαν, ἢ ὅτι ἐν καιρῷ καλάμης ἐσθίει τὸν στάχυν. τὴν αὐτὴν δὲ καὶ μάντιν, ἢ ὅτι προμαντεύεται λιμὸν φαινομένη, ἢ ὅτι κακό-

6) ἀσιάλιστα] F. ἀσιάλτα vel ἀσιάλστα. [Cf. ἀστίνιστος. G. H. S.]

7) Αἰσχύλου] d. est in Var. 3. ibidemque legitur προσβλέπει. For-sitan vera lectio est, προσβλέπει εἰς τε τῶν ζ.

χρους και πρασίξουσα ούσα, οἷς ἂν⁸⁾ ἐντρανίσῃ ζώοις, κακὸν προμηνήει. ἢ ἡ σὴ ἐρωμένη, ἢ ἔοικυῖα τῇ ἀκρίδι τῇ καλαμαίᾳ ὀνομαζομένη, τῇ πρὸς μαντείας ἐπιτηδεῖα, περιβαλεῖται τὸν χρῶτά σου κατὰ τὴν νύκτα τουτέστιν, ἢ ἰσχνὴν καὶ λεπτὴν καὶ μακρόσκελος, συγκοιμηθήσεται σοι. [Ἄλλως. Μάντις ἢ καλαμαία, διὰ τὸ μὴ λευκὴν εἶναι, ὡς οἱ Σύροι καὶ Αἰγύπτιοι.]

19. ΤΥΦΛΙΟΝ τὸν Πλοῦτόν φησιν, ἐπεὶ οἱ πλουτοῦντες πηροῦνται τὴν διάνοιαν. Διμήτρος δὲ φασιν αὐτὸν εἶναι υἱὸν καὶ Ἰασίωνος, ἐπεὶ τῇ τῶν καρπῶν περιουσίᾳ ἢ εὐφορίᾳ ἡμῶν ἰάται τὴν ἔνδειαν. ὑπὸ Διὸς δὲ αὐτὸν⁹⁾ πηρωθῆναι φασιν, ἵνα μὴ βλέπων ἐπὶ τοὺς δικαίους μόνους ἐρχεται· οἱ δὲ τυφλὸν αὐτὸν φασὶ διὰ τὸ ἄκριτον. ἄλλως. Ὁ ἀφρόντιστος, ὡς πολυμέριμος. τὸ γὰρ ὨΦΡΟΝΤΙΣΤΟΣ ἀντὶ τοῦ ὀφρόντιστος. τὸ α ἐνταῦθα ἐπίτασιν σημαίνει. τοιοῦτόν ἐστι τὸ πάθος τῶν ἐρώντων· οἱ γὰρ ἐρώντες ἐκτῆκονται ταῖς φροντίσι. Σημειῶσαι, ὅτι δύο οἱ παλαιοὶ τυφλά φασι, τὸν Ἐρωτα καὶ τὸν Πλοῦτον. ὁ γὰρ ἐρῶν ἔστιν ὅτε ἐρᾷ γυναικὸς δυσειδοῦς, ἢ τις δοκεῖ αὐτῷ καλλίστη εἶναι. ὅπερ ἐστὶ τυφλότης, ὥστε ὁ ἐρῶς τυφλὸς ἤγουν τυφλοποιός. ποιεῖ γὰρ τοὺς ἐρώντας τὰ μὴ καλὰ καλὰ ἡγείσθαι. ὡσαύτως καὶ ὁ πλοῦτος τυφλός. παρέρχεται γὰρ τοὺς καλοὺς καὶ κοσμίους, καὶ δίδωσιν ἑαυτὸν τοῖς κακίστοις καὶ βδελυροῖς.

20. ΜΗΔΕΝ ΜΕΓΑ. Ὅρα ἵνα μηδὲν ἀλαζονικὸν εἴποις.

21. ΜΥΘΕΤΜΑΙ. Οὐκ ἀλαζονεύομαι. σὺ δὲ μόνον θέριζε τὸ λήϊον. καὶ ἔνεκα τῆς κόρης μελώδει, τραγάδει σῦτα γὰρ ποιῶν ἥδιον ἐργάσῃ· ὅτι μουσικός ποτε ὑπήρχες.

22. [Καὶ τι φιλικὸν μέλος εἰς τὴν κόρην ἀνακρευσον.]

24. Ὡ Μοῦσαι Πιερίδες, ἤγουν αἱ ἐν τῇ Πιερίᾳ οὔσαι· συννυμνήσατε σὺν ἑμοὶ τὴν λεπτὴν παιδα. ὦν τινῶν γὰρ πραγμάτων ἀψέσθε θεαί, πάντα καλὰ ποιεῖτε.

26. Συριάναν σε ὀνομάζουσι πάντες, λεπτὴν καὶ μέλαιναν ὑπὸ τοῦ ἡλίου. [Σύραν καλέουσι πάντες διὰ τὸ ἥκιστα λευκὴν αὐτὴν εἶναι.] ΑἰΟΚΑΤΣΤΟΝ, τὸ ὑπὸ ἡλίου κεκαυμένον.¹⁰⁾ μελίχρον δὲ, ἤγουν ἔοικυῖαν κατὰ τὸ χρῶμα μέλιτι, τουτέστι σιτόχρον· τοιοῦτον γὰρ ἐστὶ καὶ τὸ χρῶμά τοῦ σίτου,

8) ἐντρανίσῃ] Warthonus et Toupius recte, opinor, scribunt: ἐνατενίσῃ. quodcumque animal adspexerit locusta, malum ei praenuntiat.

9) πηρωθῆναι κ. τ. λ.] ὁ ἐπηρώθη, ὡς φησὶν Ἀριστοφάνης. Vat. 4. 10) μελίχρον δὲ κ. τ. λ.] Warthon. citat ad h. l. Manuel. Moschopul. περὶ σχεδῶν p. 64. edit. Steph. et Reinesius Plutarch. de discr. amici et adulat. cap. XVIII. exit.

ὡς καὶ τοῦ μέλιτος. ἢ εἰ μὲν ἄλλοι Σύραν εἰ καλεῖσθαι, ἐγὼ δὲ ΜΕΛΙΧΛΩΡΟΝ, εἶλον, μελανοχρῶτα, ἡμέρα καὶ εὐ λία μίλαιναν.

28. Τὴν ὑάκινθον φασὶν ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ Διαντος ἀναδοθῆναι, τοῦ ἐν Τροίᾳ μανέντος· διὰ τὰς τοῦτο ἔχειν ἐγγεγραμμένον, αἶ, αἶ, τὴν ἀρχὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ Διαντος. διὰ τοῦτο οὖν καὶ γραπτὴν νῦν αὐτὴν εἶπεν. ἢ γραπτὴ ὑάκινθος, ἢ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ γεγραμμένα γράμματα θρηνώδη, δηλονότι τὸ αἶ, αἶ· εἶναι δὲ σύμβολον τῶν ἐπὶ τῷ Διαντι μυθολογουμένων. φῦναι γὰρ ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ φασὶ τὴν ὑάκινθον, ὅτε ἐμάνη ἐπὶ Τροίας, περιπεσὼν τῷ ἔλθει. ὅθεν καὶ τὸ πάθος τοῦ Διαντος ὑποφαίνει. ¹¹⁾ εἰς τὸν Εὐφορίωνα φεῖδαν εἶπεν. [ἢ εἰς τὸν Εὐφορίωνα ἀπιδῶν εἶπε· διττῶς γὰρ ἐν τοῖς κατ' ἡμῖν γράφεται.] Πορφυρῆ ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις ^{*}) ἀοιδῶν, Ροιτεῖης ἀμάθοισι δεδοπότος Διακίδαο, Εἰαρος ἀντέλλουμένου γεγραμμένα κωκυόουσαν.

29. ΤΑ ΠΡΩΤΑ. Ἦγουν κατὰ τὴν πρώτην τάξιν ἀριθμοῦνται, καταλέγονται.

30. Ο ΚΥΤΙΣΟΣ φωνὸν, ὃ νεμόμεναι αἱ αἴγες γάλακτος πλήθουσιν. ἀπὸ κοινου δὲ τὸ διώκει, ἡγουν ζητεῖ.

31. Ἀρχομένου γὰρ σπόρου αἱ γέραναι φαίνονται· ἐγὼ δὲ ἐπὶ σοὶ μανίαν ἔχω.

32. Ἐλθε ἐκεκτῆμην τὰ Κροίσου, ἀμφοτέροι ἀν ἡμεν ὥσπερ χρυσοὶ τῇ Ἀφροδίτῃ. τὰ δὲ ΠΕΠΛΑΣΘΑΙ, ἀντὶ τοῦ κτεπήσθαι.

11) εἰς τὸν κ.τ.λ.] „Altera lectio est alterius emendatio. Sed neutra vera est. Scribendum, εἰς ἃ Εὐφορίων ἀπιδῶν εἶπε Πορφυρῆ ὑάκινθε. — Ad Aiacis mortem respexit Euphorion. Quae mens Scholiastae. Euphorionis autem versiculi, quos laudat Scholiastes, ita legendi et distinguendi sunt,

Πορφυρῆ ὑάκινθε, σὲ μὲν φάτις ἐστὶν ἀοιδῶν
Ροιτεῖης ἀμάθοισι δεδοπότος Διακίδαο
Εἰαρος ἀντέλλου, γεγραμμένα κωκυόουσαν.

Quod vulgo legitur μία φάτις ἀοιδῶν, contra metrum est. Nam vox φάτις semper primam corripit. de quo consulendus Suidas. Est autem Διακίδαο εἰαρος ἀντέλλου, ex Aiacis sanguine nasci. Quod et recte observavit doctissimus Hemsterhusius ad Lucianum. Hesychius, Βίαρ, αἶμα ἢ ψυχῆ. Vocem non semel usurpat Callimachus. Optime Scholiastes, φῦναι γὰρ ἐκ τοῦ αἵματος Διαντός φασὶ τὴν ὑάκινθον.“ Toupius. Ante Toupium in hoc loco emaculando elaborarunt Heinsius (Lectt. Theoc. p. 351.), Casaubonus (Lectt. Theoc. p. 264. p. 101. Reisk.), Salmasius ad Solin. Tom. II. p. 360. (1042). conf. Stephani obs. edit. Theoc. min. p. 204.

[*] F. φῆμι. G. H. S.]

**35. ΣΧΟΙΜΙ Δ ΕΓΩ ΚΑΙ ΚΑΙΝΑΣ ΕΠ' ΑΜΦΟ-
ΤΕΡΟΙΣ ΑΜΥΚΛΑΣ.** Ἀμύκλαι πόλις Λακωνική. ὅθεν καὶ
12) Ἀμυκλαῖον παιδίον, τὸ ἐκ τῶν Ἀμυκλῶν. καὶ Ἀμύκλαι εἰ-
δος ὑποδήματος, ὡς ἐνταῦθα, ἀπὸ Ἀμυκλαίου τοῦ πρώτου
ὑποδήματα εὐρύντος. γράφεται καὶ σχῆμα δ' ἐγώ. καὶ ἔστιν
ὁ νοῦς τοιοῦτος. ὀρχούμενος δὲ ἐγώ ἐν τῇ εἰκόνι, ἐποιοῦν
ἐμαυτὸν ἔχοντα Λακωνικὰ ὑποδήματα· ἢ ἐμὴ στήλη ἐφαίνετο
ἂν ἔχουσα σχῆμα ὀρχησταῦ, καὶ 13) ἐν ἀμφοτέροις ποσὶν ὑπα-
δήματα.

**36. Οἱ μὲν πόδες σου ἀστράγαλοι εἰσιν, οἶαν, εὐρύθυμοι
καὶ ὀρθοί· ἢ λευκοὶ ὡς οἱ ἀστράγαλοι [κυβευόντων].**

37. ΤΡΥΧΝΑ. Ἡ τρύγγος. τοῦτο ἐπὶ τρυφερότητος τὰς-
σεται. ἤγουν, ἢ φωνή σου δὲ μαλακῇ εἰοικυῖα τρύγγω. τρύγγος
δὲ καὶ τρύγνη, εἶδος λαχάνου, ἢ κοινῶς λεγομένη ἀγριομελι-
τζάνα, ἱκανῶς μαλακοῦ· καὶ λέγεται στρυγγας. ὁ δὲ Θεόκριτος
ἐξέβαλε τὸ σ διὰ τὸ μέτρον, τρύγγου εἰπων. ΟΤΚ ΕΧΩ. Ἀντι
τοῦ ἄγνοω, εἰ μὴ ἄρα ἀμίμητον αὐτὸν ἔχεις, ὡς μηδὲ εἰπεῖν
τινὰ ἀξίως.

38. ΚΑΛΑΣ. Τοῦτο ὁ Μίλων εἰρωνευόμενος ἐν ἤθει
φησὶ. συγκέκοφε δὲ τὸ ὄνομα· τὸν βουκαῖον, βουῦκον καὶ βῶ-
κον εἰπὼν ὑπακοριστικῶς.

**39. Καὶ τοῦτο κατ' εἰρωνείαν. ὡς εὖ τὸ τῆς ἀρμανίας εἰ-
δος ἐρύθμησεν ὁ βουκαῖος.**

40. ΠΩΓΩΝΑ, τὰ γένειά φησιν. ὁ δὲ λόγος ὑβριστικός,
ὅτι τὰ γένειά σου μαραινουσιν. ἠλιθίως γὰρ αὐτὰ ἀνέφυσας.

41. ΘΑΣΑΙ. Τὸ τῆς εἰρωνείας ἐξέφηγεν ὁ Μίλων, κα-
ταγελαῶν αὐτοῦ, ὅτι ἐργάτης ἂν ἐρωτικὸν ἄδει. δυνατὸν δὲ ταῦ-
τα λέγειν καὶ τὸν βουκαῖον. θέασαι δὲ φησὶ καὶ ταύτην τὴν τρα-
γηδίαν τοῦ Ἀντιέρσου, ἣν μέλλω ἄσαι. Ἱστορία. Οὗτος δὲ ὁ
Ἀντιέρσης ᾧκει Κελαινὰς τῆς Φρυγίας, υἱὸς τυγχάνων νόθος
τοῦ Μίδου. γεωργὸς δὲ ἂν, τοὺς παριόντας τῶν ξένων εὐω-
χῶν, ἠνάγκαζε θερίζειν μετ' αὐτοῦ. εἶτα ἐσπέρας ἀποτέμνων
αὐτῶν τὰς κεφαλὰς, τὸ λοιπὸν σῶμα ἐν τοῖς δραγμασι συνει-
λῶν ἤδεν. Ἡρακλῆς δὲ ὕστερον τοῦτον ἀποκτείνας, ἔρριψεν
εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμὸν. ὅθεν καὶ νῦν οἱ θερισταὶ κατὰ
Φρυγίαν ἄδουσιν αὐτὸν ἐγκωμιάζοντες, ὡς ἀριστον θεριστήν.
τοῦτον δὲ φησιν Ἀπολλόδωρος ᾠδὴν εἶναι θεριστῶν, λέγων

12) Ἀμυκλαῖον παιδίον] i. e. *Hyacinthus*, quem *Amyclis* orian-
dum disco interfecit Apollo. Conf. *Toup.* ad h. l.

13) ἐν ἀμφοτέροις κ. τ. λ.] ἐν τοῖς ποσὶ φοροῦσα ὑποδήματα *Vat.*
3. 4.

οὕτω καθάπερ ἐν μὲν Θρήνοις ἰάλεμος, ἐν δὲ ὕμνοις Ἰουλος, ἀφ' ὧν καὶ τὰς φῶδας αὐτὰς καλοῦσιν, οὕτω καὶ τῶν Θεριστῶν φῶδῃ Λυτιέρσας. εἶτα ἐξῆς ἄδων ὁ Βάττος τὴν τοῦ Λυτιέρσου φῶδην φησί. [Ἄλλως. Θέουσαι φησι καὶ ταύτην μου τὴν τραγῳδίαν, ἣν περὶ τοῦ Λυτιέρσα μέλλω ᾄσαι.]

42. Αὕτη ἐστὶν ἡ τοῦ Λυτιέρσου φῶδῃ.

44. Ἀπίστρεφε τὸν λόγον πρὸς τοὺς ἐπομένους, καὶ τὰ Θεριζόμενα συνδεσμοῦντας. ΔΡΑΓΜΑΤΑ δὲ τὰ πληροῦντα τῶν σταχύων τὴν αριστεράν, παρὰ τὸ δρᾶντειν. ὄθεν καὶ δραγμῆ, ἡ πληροῦσα τὴν χεῖρα τῷ κέρματι. ΑΜΑΛΗ δὲ συνέστηκεν ἐκ δραγμάτων ἑκατὸν ἢ καὶ διακοσίων.

45. 14) ΣΤΚΙΝΟΛ Ἦγουν ἀσθενεῖς, καὶ ἀχρεῖοι, ὅτι τὸ τῆς συκῆς ξύλον εὐθραυστον, ἀσθενὲς καὶ ἀδύνατον. ὄθεν καὶ παροιμία, συκίνη ἐπικουρία, ἡ μὴδὲν ὠφελουῖσα ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς συκῆς.

46. Παρατετηρημένον λέγει, τοὺς τὰς ἀμάλας θημονοθετοῦντας, οὕτω τιθέναι, ὥστε τοὺς στάχνας ἐμπνεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ξεφύρου, ἢ βορέου. τὸν γὰρ κόκκον ἐνδοτέρω ὄντα οὕτω συμβαίνει πιαίνεσθαι ἐμπνεόμενον. ΚΟΡΘΟΣ δὲ τοῦ ἐκ τῶν ἀμαλῶν συγκειμένου θημῶνος. Ἄλλως. Κόρθον τὸν σωρὸν λέγει. ὅταν δὲ τὰ δράγματα δεθῇ, τοὺς στάχνας σωρεύουσι πρὸς ἀλλήλους νενευκότας ἔσωθεν, τὰ δὲ κῶλα αὐτῶν, ἃ τινὲς αὐλοὺς καλοῦσιν, ἔξω ἰστραμμένα ἑῶσι, ὅπως διὰ τῶν αὐλῶν ὕπιτος ριπιζόμενος πιαίνεται, καὶ ἄβροχος' καὶ ἄσηπτος διαμείνη. ἡ κόρθος δὲ κλίνεται τῆς κόρθυος ὡς ἡ πίτυς, τῆς πίτυος.

48. Ἐτέρα παραίνεσις. Δεῖ τοὺς ἀλοῶντας μεσημβρίας ἀλοῶν. ἐπιτηδειότατος γὰρ ἐστὶν ὁ μεσημβρινὸς καιρὸς πρὸς τὸ ἀλοῶν. φλέγοντος γὰρ τοῦ ἡλίου τηνικαῦτα τὴν καλάμην, τὸ ἄχυρον συμβαίνει λεπτότερον γίνεσθαι. ΚΑΛΑΜΗ δὲ τὸ κατωτέρω τοῦ στάχνας, ὅσον τε σὺν τῷ στάχυϊ τέμνεται, καὶ ὅσον ἐν τῇ γῇ ἄτμητον ὑπολιμπάνεται.

50. Δεῖ φησὶ τοὺς ἀλοῶντας μεσημβρίας ἀλοῶν· τοὺς δὲ ἀμῶντας ἄρτι λευκαινομένης τῆς ἡοῦς ἄρχεσθαι τοῦ ἀμῆτου· λήγειν δὲ ἐπισκιαζομένης ἤδη τῆς γῆς.

51. ΕΛΙΝΝΤΣΑΙ ΔΕ ΤΟ ΚΑΤΜΑ. Ἦτοι τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἡρμεῖν, βραδύναι. τὸ θέμα ἐλιννύω τὸ βραδύνω. οὐκ ἀσκόπως δὲ τοῦτο λέγει. ὁ γὰρ κορυδαλλὸς τῶν ὀρνέων πρῶτος περὶ τὸ λυκόφως ἐπὶ τὰς νομάς ἀφικνεῖται, καὶ τελευταῖος υποστρέφει.

14) Συνεσι] Conf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 328.

52. **ΕΥΚΤΑΙΟΣ**. Μακάριος. ἐπισκώπτει δὲ τὸν ἐργοδότην, ὡς μὴ αὐταρκῆς ποτὸν παρεχόμενον. εὐκτὸς δὲ ὁ εὐχῆς ἄξιος, καὶ εὐκταίος· ἀπευκτὸς δὲ καὶ ἀπευκταίος, ὁ μισητός.

54. Ὁ λόγος πρὸς τὸν ἐπιστάτην τῶν θεριστῶν, ἄλλην τροφήν αὐτῷ παρεχόμενον. Ἄλλως. τὸ **ΕΠΙΜΕΛΗΤΑ** ἀντὶ τοῦ ὧ ἐργοδοτα' ὃν δὴ ἐργοδότην φιλάργυρόν φησι. Τὸ δὲ τὸν **ΦΑΚΟΝ ΕΨΕΙΝ** παρ' ὑπόνοιαν. ἴδει γὰρ εἶπειν τὸ κρέας. ἢ κάλλιον ὧ ἐπιστάτα ψεῖν σε τὸν φακὸν ὀλόκληρον. καὶ ὄρα ἵνα μὴ **ΕΠΙΤΑΜΗΣ**, ἤγουν σχίσσης τὴν χεῖρα καταπρίων αὐτὸν δηλονότι, ὡς οἱ τὸ κύμινον. καθὰ εἰώθαμεν τοὺς ἄγαν φειδωλοὺς κυμνοπρίστας καλεῖν. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὁ λόγος ὡς φειδωλόν.

56. Τινὲς ἐκ τοῦ Μίλωνος λέγουσιν εἶναι τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ ἢ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκος ἀοιδὰς μέχρι τέλους τοῦ εἰδυλλίου. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐκ τοῦ Μίλωνος ἐστὶν ὁ λόγος τὸ ἢ καλὰς ἄμμε ποῶν μέχρις ὧμοι τοῦ πῶγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας. τὸ δὲ μετὰ ταῦτα, ἤγουν τὸ θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῷ θείῳ **Αυτιέρσα** λέγουσι τὸν Βάττον λέγειν μέχρι τοῦ μὴ ἐπιτάμης τὴν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον. τὸ δὲ ἐξῆς ὡς ἀπὸ τοῦ Μίλωνος, ἦτοι τὸ ταῦτα χρῆ μοχθεῦντας, καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα δύο στιχοῦς. Ἄλλως. Ταῦτα χρῆ μοχθεῦντας] ταῦτα, τὰ μέλη τὰ προειρημένα δηλονότι, χρῆ τοὺς θερίζοντας ἄδειν, καὶ οὐχὶ ἐρωτικά, ὥσπερ σὺ ποιεῖς βουκαῖε δηλονότι. ἢ ἐνδέχεται τοὺς θερίζοντας τοῦ θερισμοῦ φροντίζειν, καὶ μὴ τοῦ ἐρωτός· ὁ λόγος ἐκ τοῦ Μίλωνος. οἱ δὲ καὶ τοῖς ἐκἄνω ταῦτα συνάπτουσι.

57. Περὶ δὲ τοῦ ἐρωτός σου, ὦ Βάττε, τοῦ πτωχοῦ, προσῆκόν ἐστι τῇ μητρὶ σου λέγειν ἐν τῇ κοίτῃ κατὰ τὸν ὄρθρον κειμένη. ἢ ἀνισταμένη ὄρθρου, καὶ μὴ νῦν ἐμοί. τὸ δὲ **ΔΙΜΗΡΟΝ** ἀντὶ τοῦ πτωχόν, ἢ χρῆ δέ σε τὸν σαυτοῦ ἐρωτα πρὸς τὴν μητέρα λέγειν, ὅτε γρηγορεῖ ἐν τῇ κοίτῃ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ια. //

1. **ΟΤΑΕΝ**. Ὁ νοῦς· οὐδὲν ἐρωτός μοι δοκεῖ φάρμακον περνεῖναι, ὦ Νικία, εἰ μὴ ἡ παιδεία, καὶ αἱ μουσαι. ταύταις γὰρ ὁ Κύκλωπ πρὸς διαγωγὴν τοῦ ἐρωτός τῆς Γαλατείας ἐχρητο. καὶ ¹⁾ Φιλόξενος ποιεῖ τὸν Κύκλωπα παραμυθούμενον ἔαυ-

1) Φιλόξενος] Conf. Valcken. ad Idyll. huius vers. 7. et Tourp. Addend. ad Idyll. XXI. 26.

τὸν ἐπὶ τῷ τῆς Γαλατίας ἔρωτα, καὶ ἐντελλόμενον τοῖς-θελφίαισιν, ὅπως ἀγγείλωσιν αὐτῇ, ὅπως ταῖς μουσαῖς τὸν ἔρωτα ἀκείῃται καὶ Καλλίμαχος· Ὡς ἀγαθὸς Πολύφαμος ἀνέφρατο τὰν ἀοιδῶν, Αἱ μουσαὶ τὸν ἔρωτα κατίσχανον. Ἄλλως Ὁ Νικία, σὺδερμία Θεραπεύει ἄλλη ἐστὶ πρὸς τὸν ἔρωτα, καρὸ αἱ μουσαὶ αὐταὶ γὰρ Θεραπεύουσι τὸν ἔρωτα. τὸ δὲ τοιοῦτο φάρμακον κοῦφον καὶ χάριεν γίνεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους· δύσκολον δὲ κατὰ τὴν ἐπιρροίαν. γινώσκεις δὲ καὶ σὺ τοῦτο ἐπιστημόνως, ὡς ἰατρὸς καὶ φίλος ταῖς μουσαῖς. καὶ τούτου παράδειγμα ὁ Κύκλωψ. ἐνκολλώτατα γὰρ ἐκείνος ἰθεράπτει τὸν ἔρωτα μελοσχημῶν, καὶ ταῖς μουσαῖς προσέχων, ὅτε ἠγάσθη τῆς Γαλατίας νῆος ὧν καὶ ἄφῃ τὴν Ἰκφυσιαν τῶν γενεῶν ἐν τῷ πάγωσι δεικνύων. ἐκινήθη δ' εἰς ἔρωτα, οὐχ ὑπὸ μήλων, ἢ ῥόδιον, ἢ ὑπὸ φασάων τινῶν λέγω ΚΙΚΙΝΩΝ, τουτέστι τριχῶν, ἀλλ' ὑπ' ὀλοῶν παντιῶν. ὥστε καὶ τὰ προσόντα αὐτῷ ἠγείσθαι κάρεργα. καὶ γὰρ αἱ οἶες αἰ τοῦ ἄδοντος ἐπὶ τῆς ἡμίονος, ἐκ τῆς νομῆς μόνα ἐπανήλθον εἰς τὸ ΑΤΛΙΟΝ, τουτέστιν εἰς τὴν μάνδραν. αὐτὸς δὲ καθήμενος ἦδεν ἔχων ἐκ τῆς Ἀφροδίτης ἐγκάρδιον ἔλκος, ὅπερ ἐνέπηξε τῷ ἦπατι αὐτοῦ. Ἰστίον ὅτι τῶν φαρμάκων τὰ μὲν εἰσι ΧΡΙΣΤΑ, ἤγουν, ἅπερ χριόμεθα εἰς Θεραπεύειν τὰ δὲ ποτά, ἤγουν ἅπερ πίνομεν τὰ δὲ ΕΠΙΠΛΑΣΤΑ, ἤγουν, ἅπερ ἐπιπάττομεν.

5. Τὸ κατὰ φιλοσοφίαν ἔρῃν, κορυφώτατον παρέχει τὸ πάθος ἤγουν, συντόμως γίνεται ἡ σοφία· καὶ σύντομον τὸ μουσικὸν εἶναι τινα.

4. Τὴν φιλοσοφίαν λέγει ἢ τὴν παιδείαν, ὅτι οὐκ ἔστιν εὐχερὲς περιγενέσθαι φιλοσοφίας ἢ παιδείας.

7. Τοῦτον γὰρ τὸν τρόπον ῥάδιον διῆγε καὶ ὁ παρ' ἡμῶν Κύκλωψ διὰ τῶν ᾠδῶν. τὸ δὲ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ἐπὶ τῆς Σικελίας φέρει. καθὸ καὶ Σὺνδρακούσιός ἐστι. δοκεῖ δὲ τισιν, ὅτι καὶ ἡ πλάνη τοῦ Ὀδυσσεῶς περὶ Σικελίαν ποῦ γέγονε.

10. ΗΡΑΤΟ. Εἰς ἔρωτα ἐκινήθη ἠγάσθη οὐκ ἐλαφρῶς, ὥστε μήλα δίδουσι, ἢ ῥόδα, ἢ ἕτερόν τι εἰς τὸ καλλωπίζεῖν ἢ ἠγάσθη οὐκ ἐλαφρῶς, καὶ τῶν κατὰ μέρος αὐτῆς, οὔτε ῥόδων οὔτε μήλων. ΜΗΛΩΝ ἐπὶ τῆς ὄψεως· ΡΟΔΩΝ δὲ τῆς γυναικείας ἠβης, παρόσον καὶ ῥοδωνίαν αὐτὴν ἐσθ' ὅτε λέγει· ὡς 2) Ἡρατίνος ἐν Νεμέσει· Ὡς ε' οὖν ἐσθίων τοῖς σιτίοις ἡδομαι.

2) Κρατίνος] Cratini locum ita scribit Tourpius:

Ἐσθίων συνήδομαι τοῖς σιτίοις.
Ἄπαντα δ' εἶναι μοι δοκεῖ ῥοδωνία,
καὶ μήλα, καὶ σίλινα, καὶ σσσυμβρία.

ἅπαντα δ' εἶναι δοκεῖ βοδωνιά καὶ μῆλα καὶ σέλινα καὶ σισύμβρια. ΟΥΔΕ ΚΙΚΙΝΟΙΣ, τοῖς μαλλίσις, τῇ κόμῃ ὡς καὶ ὁ κωμικὸς κέχρηται. Ὡσπερ ἐγγέλεις χρυσοῦς ἔχων κικίνους.

12. ΑΥΤΑΙ ἀντὶ τοῦ μόναι. Ὀμηρος. Τυδείδης δ' αὐτὸς πονέων. ἀντὶ τοῦ αὐτόματος καὶ μόνος.

17. Ἄλλὰ ³⁾ τετραμένος ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης εὔρε το ΦΑΡΜΑΚΟΝ, τουτέστιν τὴν θεραπείαν. Καθεζόμενος γὰρ ἐπάνω τινὸς πέτρας ὑψηλῆς μέλη τινα συνειτίθει ἐμμούσως, πρὸς τὴν θάλασσαν βλέπων.

19. ΑΠΟΒΑΛΛΗ. Μισεῖς, ἀποδρίπτεις. ἀποβάλλω γὰρ τὸ ἀποδρίπτω προσβάλλω τὸ προσκρούω ὡς τὸ προσβάλλουσιν οἱ πολέμιοι τῷ τείχει τῆς πόλεως· περιβάλλω τὸ ἐνδύω ὅθεν καὶ περιβολὴ τὸ ἐνδυμα.

20. ΠΑΚΤΑΣ. Τυροῦ πεπηγότες· ὁ οἱ Ἀττικοὶ τροφαλίδα καλοῦσι.

21. ΓΑΥΡΟΤΕΡΑ. Αὐθαδεστέρα. γαῦρος γὰρ ὁ ἐπηρμένος· καὶ γαυριᾶ ῥήμα, ἀντὶ τοῦ ἐπαίρεται. ἐκ τούτου συγκριτικόν, γαυροτέρα καὶ γαυροτέρα θηλυκόν. ΦΙΑΡΩΤΕΡΑ, σκληροτέρα αἰώρου σταφυλῆς. ΟΜΦΑΞ γὰρ ἡ ἄωρος σταφυλὴ καὶ ἡ ἄωρος ἐλαία· ὅθεν καὶ ὀμφάκινον ἐλαιον, τὸ ἐξ αἰώρων ἐλαίων γενόμενον, ὃ δὴ πινόμενον τοὺς ἐν τῇ κοιλίᾳ πλατέας ἔλκινθας ἀναίρει.

24. ΠΟΛΙΟΝ. Ἀντὶ τοῦ λευκόν. οἱ γὰρ λύκοι αἰθαλάδεις τὴν χροιάν· ἐπεὶ οὖν ἐκ μέλανος καὶ λευκοῦ εἰσὶ τὰ τοιαῦτα, εἶπε καταχρηστικῶς τοὺς λύκους λευκοῦς· ἢ πολιούς, ἀντὶ γεραιούς καὶ παλαιούς.

27. Τὸ ΔΡΕΨΑΣΘΑΙ, κυρίως ἐπὶ βοτανῶν καὶ ἐπὶ φύλων δένδρων· καὶ λέγεται αἰεὶ παθητικῶς. τὰ γὰρ ἐνεργητικὰ ἀχρηστοῦ. σημαίνει δὲ τὸ τέμνω. ἐκ δὲ τούτου τοῦ δρέπω ἀχρήστου, καὶ δρεπάνη, δι' ἧς τοὺς ἀστάχους δρέπομεν.

28. Οὐ δύναμαι παύσασθαι ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν εἶδόν σε, οὔτε μετὰ τοῦτο, οὔτε μέχρι τοῦ νῦν.

53. Τουτέστιν εἰμι σιμός. σιμός δὲ ἔστιν ὁ συγκαθημένην ἔχων τὴν ρίνα, καὶ ἀνεστηκότας τοὺς ῥώθωνας. γρυπὸς δὲ ὁ ἐπικαμπῆ ταύτην ἔχων, δίκην ἰέρακος.

54. Ἄλλ' ἐγὼ αὐτὸς τοιοῦτος ὢν, ἀσχήμων δηλονότι καὶ

Idem fragmentum quod sequitur, ex Aristophane, ut videtur, desumptum, ita digerit:

— Ὡσπερ ἐγγέλεις ἔχων
Χρυσοῦς κικίνους. —

5) τετραμένος] Correxist Toupin. Antea legebatur τετραμμένος.

δυσειδής, ποιμήν εἰμι προβάτων γλιών, καὶ βόσκει αὐτά· καὶ τὸ γάλα τούτων τὸ κάλλιστον πίνει ἀμελγόμενος. Ἰστέον, ὅτι τὸ ἀμέλγω κοινόν, ὃ καὶ βδέλλω, τὸ ἐκπιέω. ἐκ τούτου καὶ βδέλλα, ἢ ἐκμυζῶσα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα. Ἀτικῶς δὲ βδάλλω τὸ αὐτό. [ΑΚΡ. Ἦγουν ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τοῦ χειμῶνος, ὥστε ἄκρον ἐνταῦθα, ἢ ἀκμή τοῦ χειμῶνος. ἢ ἄκρον λέγει τὸ τέλος φθινοπώρου, ἀρχὴν δὲ τοῦ χειμῶνος.]

37. ΤΑΡΣΟΙ τὰ κοινῶς λεγόμενα τυροβόλια, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ τείρω, τερωῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, καὶ ἀναδοσει τοῦ τόνου, τέρωσ. ἀφ' οὗ ταρσός· ἐν ᾧ τινι δηλονότι ὁ τυρός ἤρραίνεται.

38. Γινώσκω δὲ διὰ σύριγγος μελουργεῖν, ὡς οὐδεὶς τῶν ἐνταῦθα ὄντων Κυκλώπων.

39. ΓΑΤΚΥΜΑΛΟΝ. Τοῦτο πρόσφθεγμα ἔρωτικόν. εἰσάσαι γὰρ οἱ ἐρωῶντες πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγειν, γλυκύ μοι μῆλον. ἐμαυτὸν καὶ σὲ παρὰ καιρὸν τῆς νυκτός ἄδω, τωτίσαι διὰ μελουρημάτων ἐγκομιάζω. Ἄλλως. ναί φησιν οὕτω τὸ σφίξειν ἐπίσταμαι, ὡς οὐδεὶς τῶν Κυκλώπων, ὑμῶν τὸ πρόσφιλέστατον μοι γλυκύμηλον, ἤγουν τὸ γλυκύ μῆλον. μῆλον δὲ ἔστιν ὡς μέλλωτον. ἔστι καὶ μῆλου γένος. *) Σαπφῶ· Γλυκύμαλον ἐρεύγεται, ὡς ἄκρον ἐπ' οὐδῶ.

40. Τοῦτο ἐρεθιστικόν, ἤγουν παρακινητικὸν πρὸς ἔρωτα, ὅτι ἐκ περιουσίας ἔγω καὶ ἐλάφους μετὰ τῶν γεννημάτων αὐτῶν. ΑΜΝΟΦΟΡΩΣ γὰρ ἀμνίδας καὶ βρέφη φερούσας· ἢ ΜΑΝΝΟΦΟΡΩΣ, γράφεται γὰρ ἐν τισὶ καὶ οὕτω. ΜΑΝΝΟΣ δὲ ἔστιν ὁ περιτραγήλιος κόσμος, τὸ λεγόμενον *) μαννάκιον.

41. Καὶ σκύνουτος ἄρκτων τέσσαρας.

42. Ἄλλ' ἔλθε πρὸς ἐμέ· καὶ οὐχ ἦττον ἐμοῦ ἕξεις· δηλονότι, ὁμοίως ἐμοὶ ἀπολαύσεις τῶν ἐμῶν.

45. ΡΑΙΝΟΝ τὸ ἐπλήμης καὶ λεπτόν. τὸ βεῖα, ἤγουν εὐκόλως δονούμενον.

46. ΜΕΛΛΑΣ ΚΙΣΣΟΣ. Οὐκ ἀσκόπως τοῦτό φησι παραδίδωσι δὲ ὁ *) Κρατίνος καὶ ἄλλον λευκὸν κισσόν, οὗ τὸν

4) Σαπφῶ] Sapphus versiculus Tourpio ita scribendus videtur: — Ὡς γλυκύμαλον ἐρεύγεται ἄκρον ἐπ' οὐδῶ. Adde Casanbon. Lectt. Theocr. p. 264. (p. 102. Reisk.) Spanhem. Callim. II. p. 684. Wolfii Sapphon. p. 76.

5) μαννάκιον] Warton. scribit μαννάκιον. Recte. Conf. Hesych. V. ΜΗΝΙΣΚΟΙ.

6) Κρατίνος:] Quam Cratini nullus hic locus sit, Tourpius, ut iam antea Reinesius, legit Κρατίνος — φησι συντελεῖν. Fuit Crateneus medicus et herbarius antiquissimus, de quo confer Sprengelii Historiam rei herbariae Tom. I. p. 126. 29.

καρπὸν μετὰ τὸ τριβῆναι πινόμενον πρὸς παιδοποιῶν φασὶ συντελεῖν.

47. Ἰστίον, ὅτι ἡ Ἄϊνη τὸ ὄρος τῆς Σικελίας ἐξ ἐνὸς μέρους πῦρ ἀναπέμπει, ὃ καὶ Αἰτναῖον λέγεται· ἐκ δὲ τοῦ ἐτέρου μέρους ἐστὶ δενδροφόρον, ἐν ᾧ καὶ χιῶν δι' ἔτους τηρεῖται, ἐξ οὗ φησὶν ὁ Θεόκριτος, τῆς χιόνος τηκομένης, ρεῖν το ὕδωρ καὶ μάλα ψυχρὴν.

48. ΠΟΤΟΝ ΑΜΒΡΟΣΙΟΝ. Νέκταρ, θεῶν πόμα· ἀμβροσία, τροφή θεῶν, ὡς φασὶν Ἕλληνες. ἐκ δὲ τῆς ἀμβροσίας καὶ ἀμβρόσιον πόμα, τὸ θεῖον, τουτέστι τὸ γλυκύτατον.

49. Ἦγουν, τίς τοσαῦτα ἔχων, ὅσα ἐγὼ ἔχω δηλονότι, ἀφεις ταῦτα προέλοιτο, ἦγουν προκρίνοι οἰκεῖν θάλασσαν καὶ κύματα.

50. Εἰ δὲ ἐγὼ παρὰ σοὶ νομίζομαι λάσιος εἶναι, δηλονότι σύνοφρος, καὶ διὰ τοῦτο μεμίσσημαι, ἔστι μοι ξύλα δρυῖνα· καὶ καιόμενος καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸν ἴνα ὀφθαλμόν, οὗ γλυπερώτερον οὐδὲν ἔμοι, ὑπὸ σοῦ ὑπομείναιμι ἂν ἠδέως. τοῦτό φησιν, ὅτι οἱ ἐρωῶντες πάσχοντες ὑπὸ τῶν ἐρωμένων τὰ ἔσχατα τῶν δεινῶν, ἠδέως φέρουσιν.

54. Ἀπορῶν ὁ Κύκλωψ καὶ ἀποτυγχάνων ὡς ἐρῶν Νηρηίδος τῆς Γαλατείας φησὶ δεινοπαθῶν· φεῦ μοι, ὅτι οὐκ ἐγέννησέ με ἡ μήτηρ μου ἰχθύν. οὕτω γὰρ ἂν κατεφίλησα τὴν χεῖρά σου, εἰ μὴ τὸ στόμα ἤθελες.

56. Ἐφερον δὲ σοὶ καὶ ἐρωτικά σύμβολα, κρίνα δηλονότι· λευκὰ καὶ μήκωνος φύλλα. ἀλλ' οὐκ ἂν δυνηθεῖην φέρειν σοὶ ἀμφοτέρω ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ· τὰ γὰρ κρίνα τοῦ θέρους εἰσὶ, τὰ δὲ τῆς μήκωνος φύλλα τοῦ χειμῶνος. ΜΗΚΩΝ δὲ λέγεται ἡ κεφαλὴ καὶ ἀνθηφόρος βοτανῆ, ἡ κοινῶς λεγομένη κούδεα.

57. ΠΛΑΤΑΓΩΝΙΑ. Τὰ τῆς μήκωνος φύλλα φησὶ καὶ τὰ τῆς ἀνεμώνης, ἀπὸ τοῦ ὅ) πλατάσσειν, ὃ ἐστὶ ψοφεῖν. τιθέντες γὰρ αὐτὰ κατὰ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν δακτυλον, τύπτουσι τῇ ἐτέρᾳ χειρὶ, καὶ οὕτω σημειοῦνται, εἰ ἀγαπῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων· ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ τῆς πλαταγῶνος ψόφου, εἰ ἀψόφως ἐπικρουσθεῖη.

60. Λεῖπεται τοίνυν, ὦ κόρη, ἐπεὶ οὐ βραγχία ἔχω, τουτέστιν οὐκ ἰχθύς! ἐγενόμην, μαθεῖν ἐμὲ τὸ νεῖν, τουτέστι τὸ πλέειν καὶ κολυμβᾶν, εἰς ἄνεργ ἀφικηταί τις ξένος ἐνταῦθα μετὰ νηός· οὗτος γὰρ ἐμὲ διδάξεται δηλονότι πλέειν, ἵνα μάθω,

7) πλατάσσειν] Sic emendamus cum Wartono e Stephani Thes. Gr. L. III. col. 356. a. Adde Suidam V. ΠΛΑΤΑΓΩΝΙΟΝ. Vulgo πλάσσειν, quod tuetur Riemer. in Lex. Gr. s. v.

ἵνα οἱ μεταγενέστεροι τῆς φιλίας ἡμῶν μνησθέντες λέγωσιν, ὅτι δύο πρὸ ἡμῶν ἐγένοντο ἄνθρωποι, ἕτερος μὲν ὑπὸ Λακωνίων λεγόμενος Εἰσπνίλιος, τουτέστιν, ἐραστής, ἕτερος δὲ τῶ Θεσσαλῶν Αἰτάς, τουτέστιν, ἐρώμενος· οὗτοι δ' ἀλλήλους ἐξ Ἰσου ἐφίλησαν, τοῦ χρυσοῦ γένους, ὡς ἔοικεν, ὄντες.

15. Ὁ μὲν κατὰ τοὺς Ἀμυκλαίους Εἰσπνίλιος ὀνομαζόμενος οὗτοι γὰρ τὸν ἐραστὴν Εἰσπνίλῳ φασιν· ὁ δὲ ἕτερος κατὰ τοὺς Θετταλοὺς Ἀίτης, τουτέστιν ἐρώμενος. τὴν ἀλλήλων δὲ φιλίαν ἰσοῤῥόπον εἶχον, ὡς ἐπὶ ζυγοῦ ἰσοστάθμου. ὡς ἔοικε ἐ τότε ἦσαν κάλαι ἄνδρες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους, ὅτε ὁ φιλιῶν ἀντεφιλεῖτο. ΑΜΥΚΛΑΙ δὲ πόλις Λακωνική. [Ἀμυκλαῖσδων, ὁ τῆ τῶν ¹²⁾ Ἀμυκλαίων χρώμενος διαλέκτω, ἀντὶ τοῦ τῶν Λακωνῶν. οὗτοι γὰρ φασιν ἐμπνεῖν τὸ ἔργον. Ἀμυκλαὶ δὲ πόλις Λακωνικῆς. Μυκλαῖσδων δὲ φησιν, κατὰ μετὰ θῆσιν τοῦ α ἀμυκλαῖζων. ἰσπνίλιος δὲ ἀπὸ τοῦ εἰσπνεῖσθαι.]

15. [ἸΣΩ ΖΥΓΩ, ἀντὶ τοῦ ὁμοίως· ¹³⁾ ὥστε μῆτε γεγονέναι ἕτερον τρόπον τινα ὑπὸ τοῦ σταθμοῦ. ἀπὸ δὲ τοῦ ζυγοῦ μετῆνεκται· εἴ τι ἴσον ἔστι καὶ ἑτεροῤῥόφους.]

17. Εἶθε γὰρ τοῦτο ὃ Ζεῦ γένοιτο υἱὸ τοῦ Κρόνου. ΑΓΗΡΩ. Ἦγουν, ὃ Ζεῦ καὶ ὃ ἕτεροι θεοὶ οἱ μὴ γηράσκοντες καὶ ἀθάνατοι. Ἄλλως. εἰ γὰρ ἀγήρω ἀθάνατοι] νοητέον ἔξωθεν, ἡμεῖς. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς θεοὺς αὐτοὺς εἶναι φησιν, ἀλλ' ὡς καὶ τοῖς μεταγενεστέροις διὰ μνήμης εἶναι καὶ ᾄδασθαι καὶ μὴ ἐπιλησθῆναι. ἢ, εἰ γὰρ ἀγήρω ἡμεῖς, ὃ ἀθάνατοι, ἦγουν διὰ μνήμης ὑπάρχομεν. ὁ νοῦς. τὸ πᾶν εἶδε ἀθάνατοι γενοίμεθα, μηδ' ὄλωσ γήρωσ γεγευμένοι· εἰ δὲ συμβαίῃ ἡμᾶς θανεῖν δηλονότι, εἶθε τις ἀγγείλειεν ἡμῖν εἰς τὸν ἀνέκβατον τόπον τοῦ ἔδου, μετὰ διακοσίας γενεάς, ὅτι ἡ σὴ νῦν φιλία καὶ τοῦ ἐρωμένου τοῖς πάντων ἔγκειται στόμασι, μάλιστα δὲ τοῖς τῶν ἡϊθέων, στόμασι δηλονότι.

22. Ἄλλ' οἱ θεοὶ μὲν ἔσονται οἱ αὐρανίωνες ὑπέρτεροι τούτων, τουτέστιν, ἰσχυρότατοι βοηθοί, ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δὲ ἐπαινῶν σε τὸν καλόν, οὐ ψεύσομαι, οὐδὲ ἐπὶ τῆς θινὸς τῆς ἐμῆς ἀναβλαστήσουσι τὰ τοῦ ψεύδους σύμβολα. Ἄλλως. ἐγὼ δὲ σὲ ἐγκωμιάζων, λέγει δὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον, ¹⁴⁾ οὐ ψεύσομαι περὶ σοῦ· οὐδὲ ἐπᾶνω τῆς θινὸς ψεῦσμα γεννήσω, ἢ μᾶλλον φύσω. εἰώθασι γὰρ ἔνιοι τὰ ἐπάνω τῆς θινὸς φύόμενα ψυδράκια ψεύσματα καλεῖν, καὶ εἶναι ταῦτα σημεῖον ψευδολογίας.

12) Ἀμυκλαίων] Antea legebatur Ἀμυκλῶν. Correxerit Tourpin.

13) ὥστε κ. τ. λ.] F. ὥστε μὴδὲ γεγονέναι ἑτέρως τροπὴν τινα.

14) οὐ ψεύσομαι] Wartonus ante οὐ ex cod. addidit ὅτι, quod non ferendum.

24. Φύσκει ἐπὶ τῆς ρινὸς λευκαὶ αἱ λεγόμεναι *κονθοὶ*, ἢ *ὄνθιοι*, ὡς κατὰ τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας γεγόμεναι, ἃς ψυδράκια ἐκάλουν, καὶ οἱ *Σικελιωῖται* τὸν ταῦτα φύσαντα ψευδηγόρον ἐσημαίνοντο εἶναι. *κονθος* δὲ λέγεται παρὰ τὸ ὄνθος, οἷον εἰ μολυσμὸς τῆς ὄψεως.

25. Ἐὰν γὰρ καὶ λυπηρόν τι ἢ *δηκτικὸν δράσης*, ὁ λόγος ὁ τρώσας ἴσεται. ἢ ἔαν γὰρ καὶ *δηχθῶ* ὑπὸ σοῦ, τὸ μὲν *δηγμα* τεθεράπενκας, καὶ ἀβλαβὲς ἐποίησας. μᾶλλον δὲ καὶ εἰς τὸ *διπλάσιον* ὠφέλησας, καὶ ἐπανήλθον εἰς τὸν οἶκον, ἔχων τὸ ἴσον μέτρον τῆς φιλίας.

27. *Νισαῖους* τοὺς πρὸς τῆς Ἀττικῆς ἐπίνειον γὰρ *Μεγαρέων* ἢ *Νισαία* ἀφ' οὗ *Νισαῖοι* καλοῦνται οἱ *Μεγαρεῖς*. ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ *Νίσου* τοῦ *Πανδίωνος*, ¹⁵⁾ *συννοικήσαντες* αὐτῷ. **ΑΡΙΣΤΕΤΟΝΤΕΣ**. καὶ *Σιμωνίδης* ἐπαινεῖ τοὺς *Μεγαρεῖς*.

28. *Μακαρισθεῖητε*, ὅτι ὑπερβαλλόντως τὸν *Διοκλέα* ἐτιμήσατε. οὗτος γὰρ Ἀθήνηθεν φεύγων εἰς *Μέγαρα* φιλόπαις ὑπερφυῶς ὢν, ἐν τινι μάχῃ ἠρίστευσε. καὶ ὑπερασπίζων τινὰς ἔρωμένον, ἐκείνον μὲν ἔσωσεν, αὐτὸς δὲ ἐτελεύτησεν ὄθεν τοὺς *Μεγαρεῖς* θάψαι αὐτὸν καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα, ἀγωνά τε αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι τὸν δὲ καταφιλήσαντα ¹⁶⁾ αὐτῶν ἠδιστα, τοῦτον ὑπ' αὐτῶν ὡς κρείττω στεφανοῦσθαι. Ἄλλως ᾧ *Μεγαρεῖς* οἱ τὴν *Νίσαν* κατοικοῦντες καὶ τὰ ναυτικὰ ἀριστεύοντες, εὐτυχεῖτε ὀλβίως, τὴν ἑαυτῶν κατοικοῦντες πατρίδα, ἐπεὶ τὸν Ἀθηναῖον *Διοκλῆν* περισσότερον τῶν ἄλλων τιμήκατε, ἔραστήν παιδὸς γεγονότα, καὶ ἐπ' αὐτῷ ἀγῶνα φιλημάτων τεθείκατε, ἐν ᾧ ὁ γλυκύτατα φιλήσας, καὶ τὰ ἑαυτοῦ χεῖλη τοῖς τοῦ ἀντιφιλοῦντος χεῖλεσι προσκολλήσας, βαρεῖ στεφάνῳ στεφανωθεὶς χαίρων ἀπήλθεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

35. Ὅντως ὁ κριτῆς φησὶν εὐχεται τῷ *Γανυμήδει*, ἵνα ἐπιτήδειον ἔῃ τὸ στόμα πρὸς τὸ δικάζειν τὰ φιλήματα, οὕτως, ὡς ἡ *Λυδία* λίθος δοκιμάζει τὸν χρυσὸν, εἴτε καλὸς εἴτε καὶ μὴ, ἢ λεγομένη *χρυσᾶ*, ὡς τοὺς λίθους τούτους παρὰ *Λυδοῖς* εὐρισκομένους. τὸ δὲ ἐξῆς οὕτως εὐχεται τῇ *Λυδία πέτρῃ* ἴσον ἔχειν τὸ στόμα, ἢ τινεὶ οἱ ἀργυραμοιβοὶ τὸν χρυσὸν δοκιμάζουσιν.

15) *συννοικήσαντες*] *συμβοσκήσαντες* Vat. 3. Paulo ante scripsimus *Nisalia* pro *Nisa* quod etiam Warton. reponendum esse monuit. Etiam praecedentia non integra videntur.

16) αὐτῶν] αὐτὸν Vat. 3. et mox pro eodem αὐτῶν idem habet αὐτοῦ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 17. 13

'Επιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ὕλας. πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ προσδιαιλέγεται, ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι. ἐκτίθεται δὲ τὰ πρὸς τὸν Ὕλαν καὶ Ἡρακλέα, τοῦ μὲν Ὕλα ὑπὸ τῶν τυμφῶν ἀρπαγὴν, τοῦ δὲ Ἡρακλέους τὴν πλάνην, καὶ τὴν περὶ τοῦ Ὕλα βάσανον. Θεοκρίτου Ὕλας. Δωρίδι.

6. ΑΙΝ. Τὸν λέοντα, ἀπὸ εὐθείας τῆς λῆς. καὶ 1) Ὀμηρος. Ἐπὶ τε λῖν ἤγαγε δαίμων. καὶ λῆς ἠϋγένειος. Ἰστορεῖται γὰρ λέοντας ὑφ' Ἡρακλέους διαφθαρήναι, τὸν Ἐλικώνιον, τὸν Ἀέσβιον, τὸν Νεμεαῖον.

7. ΤΛΑ. Τὸν Ὕλαν 2) Σωκράτην υἱὸν Ἡρακλέους φησὶν Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος, Φιλοδάμου καὶ Κύρκης. Εὐφορίων δὲ Εὐφήμου τοῦ Ποσειδῶνος ἐρωμένον. καὶ ἄλλοι αἰλῶν. ΠΛΟΚΑΜΙΔΑ ΦΟΡΕΤΝΤΟΣ. τοῦ ἔχοντος τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς πεπλεγμένας, ἢ ἣ τὸ φοροῦντος ἀπὸ τοῦ φέροντος καὶ ἔχοντος. [Ἡ τοῦ τοὺς πλοκάμους φοροῦντος, ἤγουν ἐνδυομένου καὶ περιβαλλομένου. ἴσως γὰρ ἂν φαλακρὸς ἦν, περιεβέβλητο δὲ ἄλλοτρίαις τρίχας τῇ κεφαλῇ.]

9. ΟΣΣΑ. Ἀριστοτέλης φησὶν, ὑπὸ Ῥαδαμάνθους παιδευθῆναι τὸν Ἡρακλέα. 3) Ἡρόδοτος δὲ ὑπὸ τῶν βοσκῶν Ἀμφιτρώωνος, τινὲς δὲ ὑπὸ Χείρωνος καὶ Θεστιάδου.

10. Οὐδέποτε φησὶν ὁ Ἡρακλῆς αὐτοῦ ἐχωρίζετο, οὐδὲ μεσοῦσης τῆς ἡμέρας, οὐδὲ ταῖς ἑωθιναῖς ὥραις.

12. [Οὐδέποτε φησὶν Ἡρακλῆς αὐτοῦ ἐχωρίζετο, οὔτε πρῶτ', οὔτε μεσοῦσης τῆς ἡμέρας] οὔτε τὸν καιρὸν, καθ' ὃν οἱ νεοσσοὶ ἐν οἰκῆματι τιμὴ ὄντες ἀποβλέποιν εἰς τὴν κοίτην, πτερουσομένης τῆς μητρὸς καὶ λοιπὸν ἀναχωρούσης, τὴν τε-

1) Ὀμηρος] Iliad. XI. 480.

2) Σωκράτης] Toupinus intelligit Socratem Argivum, qui patriam historiam ornavit, ideoque de Hercule Argivo atque Argonautis scripserat. Cum nostro Scholiasta facit Scholiast. Apollon. Rh. I. 1207. at Suidas in Χιῶσεων vocat Iocratem. Apollonius Rh. I. 1213. Hylan facit filium Theodamantis. Proxima sic legit Wartonus: Εὐφορίων δὲ Πολυφῆμον τοῦ Ποσειδῶνος ἐρωμένον. „Euphorion dicit Hylan amasium fuisse Polyphemi filii Neptani.“ Conf. [Schol. Apollon. Rh. I. 40. At haec est confusio duorum Polyphemorum, alterius Argonautae, alterius Cyclopis. Praeterea etiam Scholia ad Pindar. Pyth. IV, vs ad v. 35., satis docent, vanissimam esse Wartoni mutationem. Ἐρωμένον tamen probandum.

3) Ἡρόδοτος] Vulgo Ἡρόδοτος. Conf. Toupium ad v. 56. ubi eadem commutatio. Adde Heyn. Obs. ad Apollodor. p. 76. et Mulleium ad Tzetz. Schol. in Lycophr. 662. p. 724.

λευταίαν ἐκδεχόμενοι τροφήν. ΟΡΤΑΔΙΧΟΙ δὲ νεοσσοὶ μικροί, μηδέποτε πετόμενοι. ΜΙΝΤΡΟΙ δὲ ἀντὶ τοῦ μινυρίζοντες, καὶ λεπτῇ φωνῇ θρηνοῦντες μητρὸς περιπτυσσομένης, ὅπως ὑπὸ τὰς πτέρυγας λάβῃ τοὺς νεοσσοὺς.

13. ΠΕΤΕΤΡΟΝ δὲ σανίδιον λεπτόν καὶ τεταμένον, ᾧ καὶ εἰς τοὺς ὀρόφους ἀντὶ κεραμίων πολλοὶ χρῶνται. οἱ δὲ αἰθάλοεν πέτευρον τὴν δοκὸν λέγουσιν. ὡς καὶ Ὀμηρος· Αὐτοὶ δ' αἰθαλόεντας ἀνά ῥώγας μεγάροιο. τινὲς δὲ φασὶν Αἰθαλοῖον εἰπεῖν τὸ πέτευρον, διὰ τὸ αἰτιον εἶναι αἰθάλης. ἢ ἀπὸ τοῦ αἰθεσθαὶ λίαν, οὕτως αὐτὸ ἔφη. τὸ δὲ πᾶν ἔχει οὕτω μέχρι τοῦ αὐτῷ δ' εὐ ἔλκων. Πάλιν ὁ λόγος πρὸς τὸν Νικίαν φίλον ὄντα τοῦ Θεοκρίτου. φησὶ γὰρ ὁ Θεόκριτος πρὸς αὐτόν· ὅτι, ὡς ἐδοκοῦμεν, ὦ Νικία, οὐχ ἔνεκα ἡμῶν μόνον ἐγέννησε τὸν ἔρωτα ὁ θεὸς ὦ πνι ἐγένετο τέκνον, οὐχ ἡμῖν μόνοις τὸ καλὸν φαίνεται καλὸν εἶναι, οἱ τινες θνητοὶ ἐσμεν, καὶ σήμερον ὀρῶμεν, αὔριον δ' οὐχ ὀρῶμεν, τουτέστι, σήμερον ζῶμεν, αὔριον δὲ τεθνηξόμεθα· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὁ χαλκεοκάρδιος, τουτέστιν, ὁ στερεὸς υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρώωνος, ὅστις, ὁ Ἡρακλῆς, ἀπέκτεινε τὸν ἐν Νεμέᾳ λέοντα, δεδοῦλωτο τῶ ἔρωτι. ἠράσθη γὰρ παιδὸς τοῦ χαρίεντος Ἴλα, τοῦ φέροντος πλόκαμον, τουτέστι τοῦ ἔχοντος τὰς τρίχας πεπλεγμένας, καὶ ἐδίδαξεν αὐτόν, τὸν Ἴλαν ὁ Ἡρακλῆς, πάντα τὰ πρὸς ἀφέλειαν, ὡς καὶ πατὴρ διδάξειεν ἂν τὸν ἑαυτοῦ παῖδα· ἐκεῖνα δηλονότι ἐδίδαξεν αὐτῶν, ὅσα αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς μαθὼν ἀγαθὰς ἐγένετο, τουτέστιν, ἐπαινετός. ἐς τοσοῦτο δὲ δεδοῦλωτο ὁ Ἡρακλῆς τῶ ἔρωτι τοῦ παιδός, ὥστε οὐδέποτε ἦν χωρὶς αὐτοῦ, τουτέστι κεχωρισμένος· ἀλλὰ διὰ παντός συνῆν καὶ ὠμίλει αὐτῶ· τοῦτο γὰρ δίδωσιν ὁ λόγος, τῶ μηδέποτε ἀφίστασθαι τοῦ παιδός, μήτε τῶ μέσῳ τοῦ ἡματός, τουτέστι τῇ μεσημβρίᾳ· μήτε ὅποτε ἀνατέλλει ὁ ἥλιος· τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἀνατρέχει ἢ ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ ἠὼς ἐς τὸ δῶμα τοῦ Διός, τουτέστιν, ἢ ἐπὶ λευκῶν ἵππων ὄχουμένη· μήτε ὅποτε ὄρνις τις νεοσσὸς ἔχουσα, καὶ ὄντας πρὸς τὴν κοίτην, τοῦ ἡλίου δύνοντος, ἐπὶ ξύλου καθημένη, καὶ τὰ πτερὰ αὐτῆς περιβάλλουσα, σέπει καὶ περιθάλλει. οὕτω πεπαίδευτο ὁ παῖς αὐτῶ κατὰ θυμὸν, τουτέστι, κατὰ τὴν οἰκειαν ἀρέσκειαν.

15. ΑΥΤΩ. Ἀντὶ τοῦ αὐτόθι. ὡσπερ αὐτόθεν ἐκ νεότητος καλῶς ἔλκων, καὶ κατὰ μηδὲν ἐλαττούμενος, μηδὲ ἄλλεϊπων, ἀνὴρ γένοιτο. εἰρηται δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ἐκ νέου εἰδισμένων καλῶς ἔλκειν. ⁴⁾

4) Adde Schol. ad v. 34. Ad v. 22. de Cyaneis Reinesius citat Apellon. Rhod. II. 517 sqq.

20. ΜΙΛΕΑΤΙΔΟΣ. Μίδεια πόλις Ἀργῶν. αἱ δὲ πόλιν αὐτὴν φασιν. Ἀργεία δὲ καὶ ἡ Ἀλαρήνη.

22. ΚΤΑΝΕΩΝ. Καρύστιος ὁ Περγαμηνός φησὶ Κτανείας μὲν ὑπὸ ἀνθρώπων, ὑπὸ δὲ θεῶν ὄρου πόλις κεκλήσθαι Τιμοσθένης δὲ φησιν, ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ὡσεὶ σταδίων, εἶναι τῆσδε οὐκ ἐπιβλήδης καλεῖσθαι δὲ τὰς τούτου ἄκρας Κτανείας ΣΥΝΔΡΟΜΑΛΩΝ. διὰ τὸ συντρέχειν ἀλλήλαις, καὶ συνέφρασθαι, καὶ συνδραύειν τὰς διαπερνούσας ναῦς. μόνην δὲ τὴν Ἀργῶ φασὶ προνοίᾳ τῆς Ἀθηναῶν διαβεβητέναι. ἦν δὲ πεπερημένον ταῖς συμπληγάσι πέτραις, ὡς, εἰ διαβείη τις 5) ἄναξ νεῦς αὐτὰς ἀβλαβῶς, καὶ τὰς μετὰ ταῦτα μηδὲν τι πάσχειν δεινόν. 6) ἐξ ἐκείνου οὖν τοῦ χρόνου, ἀπ' οὗ ἡ Ἀργῶ διέβη, ἔστησαν τῆς συνδρομῆς.

23. ΦΑΣΙΣ ποταμός καὶ πόλις ὁμώνυμος. ἐν Κόλχους. καὶ ἦν Ἕλληνες, Μιλησίων ἄποικοι.

25. Περί ἀνατολήν φησι τῶν Πηλειάδων ἤρξαντο στείλλεσθαι τὸν κλοῦν, καὶ ἀνάγεσθαι οἱ ἦρωες εἰς Κόλχους. ἔστι δὲ ὁ καιρὸς ἀρχομένου τοῦ θέρους. διὸ καὶ ἐπήγαγε, τετραμήνου εἶκος, τοῦτέστι, λήξαντος. Ἄλλως αἱ Πηλειάδες, φησὶ Καδλίμαχος, τῆς βασιλείας τῶν Ἀμαζόνων ἦσαν θυγατέρες, αἱ 7) Πηλειάδες προσηγορεύθησαν. πρώτον δ' αὐτὰς γοργείων καὶ παννυγίδα συνεστήσαντο παρθενεύουσαι. ὁ δὲ τοῦς παῖδ' ἐν φησι καιρὸν ἀνατέλλουσιν αἱ Πηλιάδες, θάλλει τε πῶσα γῆ καὶ βοτάναις τοῦ ἔρος, τῆνικατὰ τοῦ ἀπόκλου ἐφρόνιζεν. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν Πηλιάδων εἶσι ταῦτα, Κοκκυρίς, Πλαυρία, Πρωῖτις, Παρθενία, Μαία, Σκουνηρία, Λαμκαθαῖ.

27. ΑΩΤΟΣ τὸ ἀπίνθισμα τῶν ἀνθῶν. οἷόν οἱ πρώτοι τῶν ἡρώων τὸ θεῖον ἀπίνθισμα τῶν ἡρώων. εἰρηται δὲ αὐτος ἀπὸ τοῦ αἶν, ἦγουν, πνεῖν καὶ ὀιδωδέναι.

30. ΟΡΜΟΝ ΕΘΕΝΤΟ. Καθωρμίσθησαν ἐν τῇ Προποντιδί κατὰ τὴν Κίον τὴν νῦν καλουμένην Προῦσαν. ἔνθα τὰ κατὰ τὸν Ἔλαν ἢ ἔνθα καὶ Ἡρακλῆς ἀπὸ τῶν ἡρώων κατελείφθη. ΕΝΘΑ ΚΙΑΝΩΝ. Εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν. Κιανοὶ γὰρ οἱ τὴν Κίον οἰκοῦντες ἢ τις νῦν καλεῖται Προῦσα, ἀπὸ τοῦ τῶν 8) Βυθυνῶν βασιλέως Προῦσιον. Κίος δὲ ἀπὸ Κίου τοῦ υἱοῦ Ὀλύμπου, ἀπ' οὗ τὸ ὄρος ὁ Ὀλύμπος.

5) ἄναξ] μία Vat. 3.

6) ἐξ ἐκείνου π. τ. 1] ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου στήται. δὲ ὁ καὶ ἔστησαν τῆς Ἀργῶς διαβίσεως. Vat. 3.

7) Πηλειάδες] Πηλιάδες scribit Toupinus. De Pleiadum nominibus conf. Ideler Untersuchungen üb. d. Sternnamen, p. 144 377.

8) Βυθυνῶν] Ita scribendum cum Wartono et Toupio pro vul-

54. ΣΤΙΒΑΔΕΣΣΙΝ. Ἦγονν ταῖς κοίτας ἀφέλεια παρ' ὄσον ἐποίουν τὰς στιβάδας ἐκ τῆς ἐν τῷ λειμῶνι φουομένης ὕλης. ΣΤΙΒΑΔΑ δὲ καλοῦσι τὴν ἐξ ὕλης χορτώδη κατάστροφωσιν. Αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων—] Τὸ πᾶν μέχρι τοῦ ἔνθεν βούτομον ὀξύ, βαθύν δ' ἐτάμοντο κύπειρον ἔχει οὕτως. ἀγόμενος δὲ ὁ παῖς αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ, ἵνα ἀποβαίῃ εἰς ἀληθινὸν ἄνδρα, τουτέστιν ἀνδρεῖος ἀναφανείῃ, μὴ ψευδόμενος τὴν ἑαυτοῦ φύσιν δηλονότι. ἀλλ' ὅτε ὁ Ἰάσων ἔπλει εἰς τὸ χρύσειον δέσμα, ὁ υἱὸς τοῦ Αἰσωνος, συνέπλεον δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων, ἐκλελεγμένοι ἐκ πασῶν τῶν πόλεων, οἵτινες ἦσαν ἀφέλιμοι (τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ ΩΝΟΦΕΛΟΣ ΤΙ) ἀφίκετο καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὁ υἱὸς τῆς Ἀλκμήνης τῆς Μιδεατίδος τῆς ἠρωϊνῆς ὁ ΤΑΛΑΕΡΓΟΣ, τουτέστιν, ὁ καρτερικός, ἐς τὴν πόλιν τὴν Ἰαολκὸν τὴν ΑΦΝΕΙΑΝ, τουτέστι, τὴν πλουσίαν· σὺν αὐτῷ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ καὶ ὁ ἴσος εἰσέβαινον εἰς τὴν νηὶ τὴν Ἀργὴν τὴν ΕΤΕΛΡΟΝ, καὶ εὐκάθεδρον, ἧτις, ἡ Ἀργὴ ναὺς δηλονότι, οὐχ ἦφατο τῶν μελαινῶν τῶν ΣΤΗΛΡΟΜΑΔΩΝ, τουτέστι, τῶν συγκροτουμένων πρὸς ἀλλήλας, ἀλλὰ διέδραμεν αὐτὰς καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Φάσιν ποταμὸν τὸν βαθύν, ὥσπερ ἀετὸς διαπερᾶ τὴν θάλατταν. ἐξ ἐκείνου δὲ τοῦ καιροῦ ἔμειναν αἱ χοιράδες πέτραι ἀκίνητοι. Τότε δὲ ἐμνήσθησαν οἱ Ἀργοναῦται πλεῦσεως λέγων τὸ θεῖον ἐπάνθησμα τῶν ἠρώων (τοῦτο γὰρ ἐστὶν Ὁ ΘΕΙΟΣ ΑΩΤΟΣ) ὅτε αἱ Πλειάδες ἀνατέλλουσι. ἀνατέλλουσι δὲ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἔαρος, ὅτε καὶ τὰ ζωᾶ εἰσιν ἀπολελυμένα πρὸς νομας τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ ΕΣΧΑΤΙΑΙ ΑΡΝΑ ΝΕΟΝ ΒΟΣΚΟΝΤΙ. καὶ δὴ ἐπιβάντες τῆς Ἀργουῆς (τοῦτο γὰρ ἡ ναὺς ἀνομάζετο) νότον λαμπροῦ πνέοντος μέχρι τρίτης ἡμέρας, εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ἵκοντο. ἐντὸς δὲ τῆς Προποντίδος ὤρμησαν εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν, ἐν ᾧ οἱ βόες ἀροτριοῦντες εὐρείαν τὴν αὐλάνα ποιοῦσι, καὶ κατατρίβουσι τὴν γῆν τῷ ἀρότρῳ. ἔστι δὲ τὸ ὄλον περιφρασις. Κλος δὲ πόλις τῆς Προποντίδος· ἡ Κλος δὲ πόλις πρὸς τὴν ἔω κειμένη. οἱ δὲ τὴν Κλον οἰκοῦντες Κιανοί. ἐκβάντες δὲ, τῆς νηὸς δηλονότι, σύνδυο δεῖπνον ἐποιοῦντο ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς δειλῆς. κοίτην δὲ ἐποίησαντο μίαν πολλοί. προέκειτο γὰρ αὐτοῖς λειμῶν, ὅστις ἦν ἀφέλεια τῶν στρωμνῶν. ἐξ οὗ τινὸς λειμῶνος ἔκοψαν βούτομον ὀξύ καὶ κύπειρον.

56. Ὁ νοῦς. καὶ ὁ ἴσος ὁ ξανθὸς ἐπορεύθη κομισαν ὕδωρ ἐπιδειπνιον, ἕνεκα τοῦ Ἡρακλέους καὶ τοῦ στερέδου Τελαμῶνος, καὶ ἐμβριθοῦς τὴν ψυχὴν ἢ ἀκαμποῦς καὶ σκληροῦ.

gato Ἀθηνῶν. Vid. Holsten. in Stephan. Byz. p. 263. In margine edit. Brubach. notatum est Κιανῶν.

τοῦτο γάρ ἐστι τὸ **ΑΣΤΕΜΦΕΙ**, οἰονεὶ ἀστρεφεῖ· οἵτινες κοινὴν ἐπιποιῶντο τράπεζαν. ἔρχετο δὲ ὁ Ἔλας κρατῶν ξίφος αἰθροῦν. ταχέως δὲ κρήνην εἶδεν ἐν τινι χώρῳ κοίλῳ καὶ οἰονεὶ καθημένῳ παραπεφυκασί· δὲ ταύτῃ βοτάναι πολλαί, λέγω θρία, χελιδόνιον μέλαν, καὶ ἀδιάντον χλωρόν, καὶ σέλινα θαλερά, καὶ ἄγρωστις, ἢ τεινομένη ἄμα καὶ ἐλισσομένη. μέσον δὲ τῆς κρήνης αἱ Νύμφαι ἐχώρευον. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ **ΧΟΡΟΝ ΑΡΤΙΖΟΝΤΟ**. λέγω, αἱ νύμφαι αἱ μηδέπω τῷ ὕπνῳ δουλεύουσαι, αἱ φοβεραὶ τοῖς ἀγροίκοις θεαί.

40. **ΘΡΙΟΝ** κυρίως τὸ τῆς σπηκῆς φύλλον παρὰ τὸ εἰς τρία διεσχιζόμενον εἶναι, τρίον καὶ θρίον. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ θρίαμβος⁹⁾ ὠνόμασται. οἱ γὰρ παλαιοὶ προπομπὴν ποιούντις φύλλα σπηκῆς ἐκρέμων τῇ προπομπῇ καὶ ἔβαινον.

41. **ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ**. φυτάριον ἐστὶ πλατύφυλλον, μέλαν, ὡσεὶ χελιδῶν, ὃ ἄμα τῷ φανῆναι τὴν χελιδόνα ἀντὶ **ΑΔΙΑΝΤΟΝ** βοτάνῃ ἐστὶν αἰεὶ καὶ διαπάντος¹⁰⁾ ἄβροχον. ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ διαίνε, τὸ βρέχω ἤγουν, τὸ μηδ' ὅλως βρεχόμενον, διὰ τὸ εἶναι ὀρθόν τε καὶ ὀξὺ καὶ γλίσχρον. ἐστὶ δὲ ὅμοιον πηγάνῳ, τὰ φύλλα ἔχον μικρότατα καὶ μέλανα. καυλὸν δὲ οὐκ ἔχει, οὐδὲ ἄνθος, οὐδὲ καρπὸν, ῥίζαν δὲ μόνην ἄχρηστον καὶ λεπτήν. καλεῖται δὲ οὕτω, παρὰ τὸ μὴ δεύεσθαι ὕδατι, ἐπεὶ, ἐὰν ἐπιχέηται ὕδωρ ἐπὶ τῶν φύλλων, οὐ μένει, ἀλλ' ὀλισθαίνει. **ΔΕΤΣΑΙ** γὰρ τὸ βρέξαι.

42. **ΕΛΑΙΤΕΝΗΣ**. Ἡ συννεστραμμένη, καθὸ ελλείπει ἐπὶ μήκος καὶ περιπλέκεται τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς, ἢ τις παρὰ τοῖς γεωργοῖς καλεῖται ἀγρία. ἄλλοι δὲ τὴν ἄγρωστίαν φασὶ εἶναι βοτάνην πρασσειδῆ, ἣν ἰδιωτικῶς φασὶ κολλητζίδα.

43. **ΑΡΤΙΖΟΝΤΟ**. Ἡτοίμαζον, εὐτρέπιζον. συνέβη σῆσι καθ' ὃν καιρὸν ὁ Ἔλας ἦλθεν ἀντιῆσαι, τὰς νύμφας αὐτοῦ χορείαν στήσασθαι.

44. **ΔΕΙΝΑΙ** Παρόσον φόβον ἔσθ' ὅτε αὐτοῖς ἔγγενναῖαι τε καὶ ἐπάγουσιν. ὅθεν καὶ νυμφολήπτους τινὰς φάμεν.

45. **ΕΑΡ**. Παρὸν καὶ ἡδὺ βλέπουσα· ἀπὸ τῆς περὶ τὸ ἔαρ τερπνότητος.

46. Ὁ μὲν δὴ νέος Ἔλας ἐπὶ τῷ ὕδατι τὸν **ΚΡΩΣΣΟΝ**, ἤγουν τὸ ὑδροφόρον ἄγγειον εἶχε, τὸ πολυχώρητον, ἐπειγόμενος πληρῶσαι αὐτὸ ὕδατος. αἱ δὲ νύμφαι ἐνεπλάκησαν τῇ χειρὶ αὐτοῦ· τὰς γὰρ φρένας αὐτῶν τὰς ἀπαλαῖς ἀπάσῶν ὅπως περιέσχεεν ἔνεκεν τοῦ παιδὸς τοῦ Ἀργείου. κατέπεσε δὲ εἰς τὸ βαθὺ ὕδωρ δίκην ἀστέρος, ὅστις πυρῶδης ὦν εἰς τὴν θάλατταν

9) ὠνομασται.] ὠνομάσθη Vat. 3.

10) ἄβροχον.] ἄβρωτον Vat. 3.

κατέπεσεν ἐξαιφνης· ὅστις σύμβολον εὐπλοίας ἐστὶ. συμφωνεῖ δὲ τῇ ἀρπαγῇ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος καὶ Νικάνδρος. ὁ δὲ ¹¹⁾ Ὀνασος ἐν τοῖς Ἀμαζονικοῖς φησὶν αὐτὸν εἰς τὴν κρήνην πεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν. κρωσσὸς δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου ὑδροδόχου ἀγγεῖον ἐστὶ· διὰ δὲ τοῦ ο μικροῦ εἶδος ἱματίου καὶ πύργου.

51. Ἰδὼν γάρ τις αὐτὸν καταπεσόντα λέγει πρὸς τοὺς συμπλέοντας· ὦ παῖδες, μετεωρίσατε τὰ ἱστία· ὁ γὰρ ἄνεμος φορὸς καὶ πρὸς πλεῦσιν ἐπιτηδειότατος. Ἄλλως. Εὐλύτα καὶ ¹²⁾ εὐτρεπῆ ποιεῖτε τὰ ἱστία. οὐρίον γὰρ ἐπιγενήσεται τὸ πνεῦμα ὡς τοιοῦτου ὄντος σημείου, ἐπὶ πᾶσι ἀστήρ.

53. Αἱ μὲν δὲ νύμφαι τὸν Ἴλιον ἐπὶ τῶν γονάτων ἀνέχουσαι παρεψύχοντο καὶ παρεμυθούντο ἑλαροῖς τισὶ λόγοις κλαίοντα. βουκολικῶς δὲ τὸ παρεψύχοντο ὡς ἐπὶ τῶν πηγῶν.

55. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὁ τοῦ Ἀμφιτρώωνος, ἔνεκεν τοῦ παιδὸς ταρασσόμενος, ἐπορεύθη, κατὰ τοὺς Σκύθας λαβῶν τὰ τόξα τὰ κυκλωτερά.

56. ΜΑΙΩΤΙΕΤΙ. Ἦτοι Σαυθισί. Μαιῶται οἱ Σκύθαι περιουκοῦντες τὴν Μαιῶνιν λίμνην. ἐχρηῆτο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σαυθικοῖς τόξοις, διδασχθεὶς παρὰ τινος Σκύθου Τευτάρου, ὡς ἔστορεῖ Ἡρόδοτος καὶ Καλλιμάχος.

57. ΕΧΑΝΑΛΑΝΕ. Ἀπὸ τοῦ ἐχώρει, ἀπὸ τοῦ χάω, τὸ χρωῶ· χάδω· καὶ ἀπὸ τοῦ χάδω χανδάνω, ὡσπερ ἀπὸ τοῦ ἦδω, τὸ εὐφραίνομαι, ἀνδάνω.

58. Ἐκ τρίτου μὲν ἐφώνησε τὸν Ἴλιον, ὅσον ΗΡΤΓΕΝ, ἦγγον ἐχώρει ὁ λαϊμὸς αὐτοῦ, τουτέστιν, ὅσον ἠδύνατο. ἐκ τρίτου δὲ καὶ ὁ παῖς ἦκουσεν αὐτοῦ βοῶντος.

59. Οὐχ ὡς κατὰ φύσιν ἀσθενῆ φωνὴν τοῦ Ἴλιου ἔχοντος, ἀλλ' ὡς ἐν βάθει ὄντος, καὶ ὑπὸ τῶν νυμφῶν ¹³⁾ κατεχομένου. ἢ λεπτή δὲ καὶ ἀμυδρά ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐγένετο, ἅτε ἐν τῷ ὕδατι ὄντος, καὶ ἐγγὺς ὄντος αὐτοῦ, διὰ τὸ λεπτότατον τῆς φωνῆς.

60. ΕΙΔΕΤΟ. Ἦγγον ἐφκει πόρρω εἶναι.

11) Ὀνασος] Verum nomen pro Ὀνατος restituumus cum Reinesio et Wartonio ex Schol. Apollonii Rh. I. 1207. 1236. Scripsit Amazonida Marsus, poeta Romanus, a Martiale memoratus.

12) εὐτρεπῆ] Vulgo εὐπρεπῆ. Veram lectionem, quam etiam Glossae Laurent. exhibent, restituit Toupius.

13) κατεχομένου] τὸ κατέχεσθαι ὑπὸ τῶν νυμφῶν Vat. 3. — Ceterum bene Toupius hunc locum sic restituit: οὐχ ὡς κατὰ φύσιν ἀσθενῆ φωνὴν τοῦ Ἴλιου ἔχοντος, ἀλλ' ὡς ἐν βάθει ὄντος, καὶ ὑπὸ τῶν νυμφῶν κατεχομένου. ἢ λεπτή δὲ καὶ ἀμυδρά ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐγένετο, ἅτε ἐν τῷ ὕδατι ὄντος. Καὶ ἐγγὺς ὦν αὐτοῦ, διὰ τὸ λεπτότατον τῆς φωνῆς εἶδε το, ἦγγον ἐφκει πόρρω εἶναι.

61. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς ἀκούων, ἐκινήθη κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἂν καὶ λέων γαρσός ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ κοίτης ὦν καὶ πεινῶν, ἀκούσας νεβροῦ φθγγαμένης, ἐκινήθη εἰς τροφὴν ἐτοιμοτάτην. ἐκινήθη δὲ εἰς τὰς ἀπάνθας τὰς ἀδιοδεύτους, καὶ τετάρακτο ποδῶν τὸν παῖδα. ἐπῆλθε δὲ πολὺν τινα χῶρον.

66. ΣΧΕΤΑΙΟΙ. Ἐλευνοὶ οἱ φιλοῦντες. καὶ γὰρ ὁ Ἡρακλῆς πολλὰ ἐκακοπάθησε πλανώμενος εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς δρυμούς. τὰ δὲ τοῦ Ἰάσονος ἐν δευτέρῳ λόγῳ ἦν αὐτῷ, τουτέστι τὸ ἀκολουθεῖν αὐτῷ οὐδὲν ἤγειτο.

68. Ἡ μὲν ναῦς τὰ ἄρμενα εἶχε μετέωρα, διὰ τῶν παρόντων. οἱ δὲ νῆοι ἐκάθηναν τὰ ἰστία κατὰ τὸ μεσονύκτιον περιμένοντες τὸν Ἡρακλῆν. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὡς μαινόμενος ἔγρηε, ὅπου οἱ πόδες αὐτὸν ἔφερον. ὁ γὰρ ΘΕΟΣ, τουτέστιν, ὁ ἔρως, τὸ ἦπαρ αὐτοῦ ἔκοπτε. τοῦτο γὰρ ἴσται τὸ ΑΜΤΣΣΕΝ. ἀρῶσα γὰρ τὸ διὰ ξυροῦ τὴν σάρκα τέμνω. ὅθεν καὶ ἀρμηαί, αἱ τοῦ δέρματος τομαί.

72. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ κάλλιστος Ἰάσος ἐναρίθμιος τοῖς θεοῖς ἐγεγόνει τὸν δὲ Ἡρακλῆν οἱ συμπλέοντες ἤρωες ἐλοιδοροῦν, λέγοντες δηλονότι λειπονάυταν, διότι κατέλιπε τὴν Ἀργῶ τὴν ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΖΤΩΝ τουτέστι τὴν πολυκάθεδρον, ἢ τὴν τριάκοντα ἔχουσαν καθέδρας ἔρειπῶν, ὡς ἐξήκοντα εἶναι τοὺς πλέοντας. τὸ ΗΡΩΗΣΕΝ ἀντὶ τοῦ κατέλιπεν, ἐξέφυγεν, ἀπὸ τοῦ ¹⁴⁾ ἐρωεῖσθαι.

73. [ΑΙΠΟΝΑΤΤ. Καθάπερ λειπονάυτην.]

75. Ἰδίως ΠΕΖΟΝ φησὶν ὁ Θεόφροτος τὸν Ἡρακλέα εἰς Κόλγους ἔλθειν ἢ γὰρ πολλὴ κατέχει δόξα, ὅτι βουλή ἦρας ἐστέρησεν Ἡρακλῆς, ὑπὲρ τοῦ τὸν Ἰάσονα κατορθῶσαι μόνον δοκεῖν τὸν εἰς Κόλγους πλοῦν, καὶ μὴ ἐξιδιοποιήσασθαι τὸν ἄθλον αὐτοῦ. Ἄλλως. πεζῶ δ' εἰς Κόλγους.] ὁ δὲ Ἡρακλῆς τῶν Ἀργοναυτῶν ἀποκλεισάντων δηλονότι, πεζῶ ἀπῆλθεν εἰς τοὺς Κόλγους, καὶ εἰς τὸν Φάσιν τὸν ΑΞΕΝΟΝ, τουτέστι, τὸν κατόξενον. Μνασείας δὲ Κόλγους φησὶ κληθῆναι ἀπὸ Κόλχου τοῦ Φάσιδος.

ΕΙΣΤΑΛΛΙΟΝ ιδ. / 4

1. ΧΑΙΡ. Προλέγει ὁ Αἰσχίνης λέγων, χαίρειν πολλῶν τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. λείπει δὲ τῷ λόγῳ τὸ γένοιτο, ἢ τὸ λέγω. Τί

14) ἐρωεῖσθαι] Margo Brubach., vel potius ἐρωῆσαι πεζῶς.

δέ τοι τὸ μέλημα;] ὁ Θυώνιχος, οἶδα κάγω ὅτι βραδέως ἦκα. τί δέ σοι ἢ φροντίς; ὁ ἐρώμενός φησι· πράσσομες οὐχ ὡς λῶστα.] ἤγουν, οὐ κατὰ γνώμην.

5. Διὰ τοῦτο λεπτός ἐγένου, ὦ Διδύμη, καὶ ὁ μύσταξ οὗτος πολὺς ἂν ἐκ τῶν φροντίδων οὐκ ἔτυχεν ἐπιμελείας.

4. Ἀντὶ τοῦ κομῶντί σοι τὸ γένειον, καὶ οἱ κικίνοι κατὰξροὶ εἰσιν, ὡς διὰ τὴν λύπην καὶ τὸ κείρεσθαι παραιτούμενω.

5. Τοιοῦτός τις ἦκεν Ἀθήνηθεν εἰς Σικελίαν πρὸ τοῦτου ἐπαγγελόμενος Πυθαγορικὸν δόγμα. τινὲς δὲ φασὶ τοῦτο λέγειν εἰς Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον, ἀκούσαντες αὐτὸν ἐν Ἰταλίᾳ διαβῆναι εἰς Σικελίαν, ¹⁾ συνταξόμενον Διονυσίῳ τῷ τυραννῶ. διαφέρουσι δὲ Πυθαγορικοὶ τῶν Πυθαγοριστῶν ὅτι οἱ μὲν Πυθαγορικοὶ πᾶσαν φροντίδα ποιοῦνται τοῦ σώματος, οἱ δὲ Πυθαγορισταὶ περιεσταλμένη καὶ ἀνυμηρᾶ διαίτη χρῶνται. τινὲς δὲ Πυθαγοριστὰς λέγουσι, τοὺς ἀποδεχομένους τὰ Πυθαγόρου, μὴ ὄντας δὲ τῆς ἐκείνου δόξης. Πυθαγορικοὺς δὲ, τοὺς οὕτω φρονουῦντας ὡς ἐκεῖνος, καὶ κατὰ Πυθαγόραν διαίτῳμένους. ἐλέγετο δὲ ὁ Πλάτων τὸν Πυθαγόραν οὕτως ἀποδέχεσθαι, ὡς καὶ τινα νομίζεσθαι λέγειν ἐξ αὐτοῦ, ὥστε Πυθαγοριστὴν τὸν Πλάτωνα εἰρηθεῖν. τῶν δὲ Πυθαγόρου οἱ μὲν ἦσαν περὶ θεωρίαν καταγινομένοι· οἵπερ ἔκαλοῦντο σεβαστικοί· οἱ δὲ περὶ τὰ ἀνθρώπινα· οἵπερ ἔκαλοῦντο πολιτικοί· οἱ δὲ περὶ τὰ μαθήματα τὰ γεωμετρικὰ καὶ ἀστρονομικά· οἵπερ ἔκαλοῦντο μαθηματικοί. τούτων οὖν οἱ μὲν αὐτῷ συγγενόμενοι τῷ Πυθαγόρᾳ ἔκαλοῦντο Πυθαγορικοί· οἱ δὲ τούτων μαθηταί, Πυθαγορικοί· οἱ δὲ ἄλλως ἕξω ζητηταί, Πυθαγορισταί.

7. Ἐμοὶ φησὶ δοκεῖ, ὅτι λιμώτων ἭΡΑΤΟ καὶ ἐκεῖνος, ἤγουν ἐπεθύμει, ὅπποῦ ἀλεύρου. ὄθεν ὠχρός τις ἦν.

8. Ἀτικῶς τὸ ΕΧΩΝ παρέλκει ἤγουν, σὺ μὲν παίζεις· ἐμὲ δὲ ἢ χαρίζεσθα Κυνίσκα ἐκμαίνει.

9. Λανθάνω φησὶν ἐμαυτὸν εἰς μανίαν ἐμπεσῶν. εἶτα διὰ μέσου τὸ ΘΡΙΞ, ἤγουν, ὀλίγου· δίδεται τὸ μεταξὺ τοῦ πάντη με μανῆναι.

10. ΑΣΤΥΧΟΣ ΟΞΥΤΣ. Ἐκ τοῦ παραχρῆμα καὶ τοῦ σιωπῶν ὀξυνόμενος. ἢ ὅτι μανιώδης εἰ ἠρέμα, οἷον ἔχεις τι καὶ δξύτητος. οὐ γὰρ πάντη σιωπηλὸς ὑπάρχεις.

1) συνταξόμενον] Locutionem, συντάσσεται τινι, confabulari cum aliquo, illustrat Toupinis locis Schol. Apollon. Rhod. III. 482. et Sophoc. Trachin. 536. Conferri potest ἀμφότερα τινι, de qua formula vide Schaeferum ad Theocriti Epigr. VII. 2.

11. Ἄλλ' ὁμως εἰπέ μοι, τί τὸ νεώτερον, ἢ τὸ πρῶγμα τὸ λυποῦν σε;

12. Ληγείται τὴν τῆς μανίας ὑπόθεσιν.

15. ΒΤΒΑΙΝΟΝ. Οἶνον δηλονότι Θρακικόν· ἢ οὔτω καλουμένης τῆς ἀμπέλου ἀπὸ τῆς Θράκης, παλαιὸν μὲν ὄντα καὶ τεσσάρων ἐτῶν ἀνίσχυρον δὲ πρὸς τὸ μὴ διοχλήσασθαι τῷ πίνομτι σχεδὸν γὰρ τότε ἰδοῦκε ἀντλείσθαι ἀπὸ τῆς ληνοῦ.

17. ΒΟΛΒΟΣ εἶδος βοτάνης, ὁμοίας κρομμύω Κολχηκῶ.

18. ΗΛΗ. Ἦγουν, ἤδη δὲ προκόπτοντος τοῦ ποτοῦ ἔδοξεν ἡμῖν ΕΠΙΧΕΙΣΘΑΙΑκρατον ἦτοι, λαμβάνειν καὶ ἐπισπένδειν. οὔτω γὰρ εἰώθασι ποιεῖν ἐν τοῖς συμποσίοις, ἀκρατον λαμβάνειν καὶ ὀνομάζειν τινὰς ἐρωμένους ἢ φίλους, καὶ ἐπιχειν τῇ γῆ, καὶ φθέγγεσθαι τῶν ²⁾ φιλιτάων τὰ ὀνόματα.

19. Ἐδει δὲ φησι μόνον εἰπεῖν, οὐ χάριν ὁ οἶνος ἔχειτο.

20. Ἡμεῖς μὲν ὀνομάζοντες ἕνα ἕκαστον ἐκίνομεν.

21. Αὕτη δὲ, ἡ Κυνίσκα δηλονότι, οὐκ ἐπιε παρόντος ἔμοῦ, οὐδὲ ἀποκρισεῶς με ἤξιωσεν ἐν τῷ ἐπιχεισθαι αὐτῇ, κνύθους. τίνα οὖν με ἔχειν δοκεῖς διάθεσιν τοιαῦτα πάσχοντα;

22. ΑΤΚΟΝ ΕΙΛΕΣ. Τοῦτο ἀμφιβόλως εἴρηται· ἢ ὅτι Λύκου ἐρεῖ ἡ Κυνίσκα· ἢ ὅτι καθὸ οἱ ὀφθέντες ἄφνω ὑπὸ λύκου δοκοῦσιν ἄφωνοι γίνεσθαι. οὗτος δὲ ἐναντιῶς εἶπεν· οὐχὶ μήποτε ὑπὸ λύκου ὤφθης, ἀλλὰ, μήτι λύκον εἶδες. ΕΠΑΙΞΕ ΤΙΣ. Ἡ Κυνίσκα φησὶ πρὸς τὸν εἰς αὐτὴν παίξαντα, ὡς σοφός τις, καὶ ἅμα ταῦτα εἰποῦσα, καὶ μνησθεῖσα τοῦ Λύκου, οὔτως ἐφλέγετο ὡς καὶ λύκον εὐκόλως ἀπ' αὐτῆς ἄφαι.

28. ΜΑΤΑΝ. Τουτέστι, ματαιοπαύγων ὑπάρχων, οἶον, μάτην ἀνδρὸς πάγωνα ἔχων, διὰ τὸ μὴ χρῆσθαι τῇ ἀνδρὸς ³⁾ βώμῃ.

34. ΤΑΜΟΣ. Τότε ἐγὼ ἰδὼν αὐτὴν κλαίουσαν, οἶόν με σὺ θυνώνιγε γινώσκεις ὀργίλον, πυγμαῖ τὴν σιαγόνα αὐτῇ ἔπαισα. ΚΟΡΡΗΝ γὰρ τὴν γνάθον καὶ σιαγόνα οἱ ⁴⁾ Ἀττικοί.

38. ΤΗΝΩ. Ἐκείνω φησὶ τῷ Λύκω τὰ βέοντά σου δάκρυα μῆλα πίπτει· τουτέστιν, ἔρωσ καὶ ἐπιθυμία. μήλοισ γὰρ εἰκαστέον τοὺς ἔρωτας διὰ τὸ περὶ αὐτοὺς κάλλος.

39. Οὐκ οὔτω τις χελιδὼν τροφήν δοῦσα τοῖς νεοσσοῖς ταχέως πάλιν ὑπέστρεφεν ἐπὶ τῷ ἔτερα κομίσαι, ὡς ἐκείνη λιποῦσα τὸν ΔΙΦΡΟΝ, ἦγουν, τὴν καθέδραν, ὤχετο. ΜΑ-

2) φιλιτάων] In cod. Laur. 46. est φιλαυτων· vnde Warthonus φίλων αὐτῶν reponit.

3) βώμῃ] Cod. Laur. 46. ἐρωμένην.

4) Ἀττικοί] ἰατροί id. codex.

ΛΑΚΑΣ δὲ, παρόσον αἱ γυναῖκες μαλακαῖς κάθηται καθέδραις, ὡς ⁵⁾ ἐν Συρακουσiais.

42. ΙΘΥ. Ἦγουν εὐθύ. ἀντικρὺ τοῦ οἴκου τοῦ διθύρου. ΑΜΦΙΘΥΡΟΝ γάρ καὶ διπτυχον, ταυτό ἐστι. δηλοῖ δὲ τὸ διθύρον. Α ΠΟΔΕΣ. ὅπου οἱ πόδες ἦγον.

43. ΕΒΑ. Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν μὴ ἀναστρεφόντων, διὰ τὸ τοῦς ταύρους ὕλης ἐπιλαμβανομένους ἀλήπτους εἶναι.

44. ΤΑΙ. Ἐπιφέρει τὰς ἡμέρας, ἀπ' οὗ ἀπ' ἀλλήλων κενωρισμένοι εἰσὶ καὶ ἀπ' οὗ οὐκ ἐκάθη κατὰ Κᾶρας τὰς τρίχας. *)

47. ΑΔΕ. Αὕτη δὲ κατὰ τὰ πάντα τῷ Λύφῳ ἐστὶν ὥστε καὶ νυκτὸς αὐτῷ τὴν θύραν ἀνεῶχθαι.

48. Ἡμεῖς δὲ παρ' αὐτῇ οὐδ' ἐν ἀριθμῷ ἐσμέν ὥσπερ οὐδὲ οἱ Μεγαρεῖς ὑπὸ τῆς Πυθίας ἐλέχθησαν εἶναι τινος ἄξιου λόγου. Ἱστορεῖ γὰρ Δεινίας, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς φρονηματισθέντες ποτέ, ὅτι κράτιστοι τῶν Ἑλλήνων εἰσίν, ἐπύθοντο τοῦ Θεοῦ, τινες κρείττονες τυγχάνοιεν. ὁ δὲ ἔφη

Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,

Ἴσπαι Θρηϊκίαι, Λακεδαιμόνιοι δὲ γυναῖκες,

Ἄνδρες δ' οὐ πίνουσι ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης.

Ἄλλ' ἔτι καὶ τῶνδ' εἶδιν ἄμεινονες, οἷτε μεσηγνὴ

Τίρυνθος καινοῦσι, καὶ Ἀρκαδίας πολυμήλου

Ἄργειοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο.

Ἵμεῖς δ' ὡς Μεγαρεῖς, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι,

Οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόφῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

50. Καὶ εἰ μὲν καταφρονήσαιμι αὐτῆς, δεόντως ἂν μοι τὰ πάντα προχωροίη.

51. ΜΥΣ. Παροιμία ἐστὶ τὸ Μῦς γευόμενος πίσης. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν εἰς ἀηδὲς πρᾶγμα ἐμπεισόντων, καὶ δυσεξιλήτως ἀπαλασσομένων. ὥσπερ γὰρ φησὶν ὁ πίσης γευόμενος μῦς ἐνεληθεῖς κρατεῖται, καὶ ζῶν τιμαρεῖται, οὕτω κᾶγω.

68. Α ΤΑΧΟΣ. Κατὰ τάχος, ἔρχου δηλονότι εἰς Ἄγυπτον. Ἀπὸ τῶν μηνίγγων γινόμεθα πάντες γέροντες καὶ ἐφεξῆς κατὰ τάξιν ἐς τὴν παρειᾶν ἔρχοιτο λευκαίνων ὁ ⁶⁾ χρόνος.

5) ἐν Συρακουσiais] Antea Συρακούσαι. Mutavit Toupius in Epist. de Syracousiis p. 328.

*) Ad vs. 46. haec e cod. Laur. 46. supplenda sunt: Θρακιστὶ, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ Ἰλλυριστὶ. Glossa Vat. 5. Γράφεται, οὐδ' εἰ Βουλγαριστὶ, ἢ Ἰλλυριστὶ, οἶδα. — Idem cod. Laur. ad κέκαρμας ἐπιείροντο γὰρ οἱ Θρακίαι, διὰ τὸ μὴ ἐν πολέμοις διὰ τούτων ἰλάσθαι (Warton. suspiratur alioquin) ἢ κενὸν ἔχον βάρος αὐτοῖς.

6) χρόνος] Post hoc verbum suppl e dicto cod. Laurent. τα-

70. Διὸ δεῖ τι ποιῆν ΟΙΣ ΓΟΝΤ ΧΛΩΡΟΝ, ἀντὶ τοῦ
ἕως ἀκμάζομεν.

ΕΙΔΤΑΙΟΝ κ. 15-

1. ΕΝΑΟΙ. Ἀντὶ τοῦ ἔνδον ἐστὶ; τοιαυτὸν ἐπιπέδημα, ὡς
τὸ Μεγαροῖ, Πυθοῖ ἀντικίπτει δὲ τούτοις τὸ οἶκος. Ἡ Γορ-
γῶ δὲ φησὶ πρὸς τὴν θεράπαιναν ἔνδον ἐστὶν ἡ Πραξινοῖα;
πρὸς ἣν ἡ δούλη ὡς χρονίαν λέγει. Γοργῶ φίλα ΩΣ ΧΡΟΝΩ,
ἀντὶ τοῦ ὡς διὰ χρόνου. εἶτα μικρὸν διαστήσασα ἐπάγει, ΕΝ-
ΔΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἔνδον ἐστὶ.

4. Ἦδη ἐπιπόνως, μόλις πρὸς ὑμᾶς ἐσώθην ἀπὸ τοῦ
ὄχλου καὶ τῶν ἀρμάτων.

6. ΚΡΗΠΙΔΕΣ ἤγουν, πανταχοῦ κεκρηκιδωμένοι ἄν-
δρες. λέγει δὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει στρατιώτας.

7. Ἡ δὲ ὁδὸς πολλή. σὺ δὲ ΕΚΑΣΤΟΤΕΡΩ, ἀντὶ τοῦ,
κόρβῳ μοι οἰκεῖς.

8. Ἡ Πραξινοῖα ταῦτά φησὶ περὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρός· ὅτι μα-
κρὰν ἐμισθώσατο τὴν οἰκίαν. ΠΑΡΑΡΟΣ δὲ ὁ παρηγηγμένος
τὴν γνώμην, ὁ ἀνάρμοςτος, ὁ ἀχρήσιμος καὶ μάταιος· ἐκ με-
ταφορᾶς τῶν ¹⁾ παρηγῶν ἴππων, οἳ τινες τῷ ζυγῷ οὐ χρησι-
μεύουσιν. ΛΑΕΟΝ δὲ λέγουσι τὸν φωλεὸν ἀπὸ τοῦ τὰ ἔρακτα
ἐν αὐτῷ ελλεῖσθαι. ΦΘΟΝΕΡΟΝ δὲ ἀντὶ τοῦ φιλόνηκον.

15. ΑΠΦΤΝ. Οὕτω τὸν πατέρα καλοῦσιν, ἀφ' οὗ τις
πέφυκεν. λέγεται δὲ ὑποκοριστικῶς ἤδη δὲ ἀπὸ τούτου καὶ τὸν
πρεσβύτην.

14. Ναὶ μὰ τὴν θεὸν· ναὶ μὰ τὴν κόρην. εὐ δὲ τὸ τὰς Συ-
ρακουσίας ταύτην ὀμνῆναι. φασὶ γὰρ τὸν Δία τῇ Περσεφόνῃ
τὴν Σικελίαν δωρήσασθαι ἡ Πραξινοῖα δὲ φησὶ ταῦτα τὸν ἄν-
δρα μεμφομένη. ὁ ἀπφῦς οὖν φησὶν ἐκεῖνος, ὡς λόγῳ εἰπεῖν,
τρισκαίδεκαπηχῦς ὑπάρχων ἀνὴρ, πρῶτην ἐν τῇ πανηγύρει νί-
τρον θίλων ἀγοράσαι, ἄλλας ἡμῖν ἀντὶ νίτρου ἤνεγκεν, ὡς
τοῦ πωλοῦντος ἄλλας ἀντὶ νίτρου δεδωκότος.

18. Ἡ Γοργῶ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις μεμφομένη τὸν οἰκειὸν ἄν-
δρα φησὶ· καὶ ὁ ἐμὸς ἀνὴρ Διοκλείδας, ἐκτὰ δραχμῶν ²⁾ ἠγό-
ρασε ποκάρια γεγρακώτων προβάτων.

χίως ἔπαισι τὸ γῆρας ἡμῶν τοῖς προτάροις. καὶ αἱ κοιλίαι αὐτῶν πο-
θίζουσιν ἀπὸ τῶν αὐτῶν μέχρι τοῦ γενείου ὑπεξῆς. διὸ ποιῶν τι
δεῖ, ἕως τὸ γόνυ χλωρόν.

1) παρηγῶν] Pro hoc adscribunt in margine veteres editt. παρη-
γῶν. Vide Valcken. ad Herodot. p. 236. 45.

2) ἠγόρασε] ἠγόρασε ἰδ. κοκάρια. Toupius in Epist. de Syracus.
p. 351.

20. Οὐκ ἴρια, ἀλλ' ΕΡΓΟΝ ΕΠΙ ΕΡΓΩ, διὰ τὸ δις αὐτὰ πλύνεσθαι. ΚΤΝΑΔΑΣ δὲ οἶον κύνεια, τραχέα.

21. ΤΑΜΠΕΧΟΝΟΝ. Τὸ περιβόλαιον, τὸ ἱμάτιον. ΚΑΙ ΤΑΝ ΠΕΡΟΝΑΤΡΙΑΔΑ τὸ πέπλον καὶ ἔνδυμα, ὅπερ πρῶτον ὑπεζώννυντο. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ περονᾶσθαι, καὶ τῆς ἐπωμίδος ἐπιλαμβάνεσθαι, ὡς αἱ Μακεδονίτιδες.

22. Εἰς τὰ βασίλεια πορευθῶμεν τοῦ ἀφνειοῦ καὶ πλουσίου Πτολεμαίου, θεασόμεναι τὸν Ἄδωνιν.

25. Ἀντὶ τοῦ ἐξ ὧν αἶψες, καὶ ἐξ ὧν ἐθεάσω, ἐκ τούτων διηγῆσαι ἂν τῷ μὴ θεασαμένῳ.

27. Ἡ Πραξινοά φησὶ πρὸς τὴν δούλην ἐν ἧθει· ὦ Εὐνόα, ἄρασα τὸ νᾶμα, εἰς μέσον θές αὐτό. Θέλει εἰπεῖν, μὴ ἀμελῶς εἰς τὸ μέσον αὐτὸ θήσεις.

32. ΟΚΟΙΑ ΘΕΟΙΣ ΕΛΟΚΕΛ Ἀντὶ τοῦ εἶτε καλῶς, εἶτε κακῶς. ΚΛΑΣΕ δὲ ἡ κλεῖς Δωρικῶς.

34. ΚΑΤΑΠΤΥΧΕΣ. Τὸ δίπτυχον ἑμπερόνημα καὶ διπλοῦν. λέγει δὲ τὴν διπλοῖδα, ἣν Ὀμηρὸς φησὶ δίπλακα μαρμαρέην.

35. ΠΟΣΣΩ. Ἦγουν, διὰ πόσης ἐξόδου σοὶ κέκοπται ἀπὸ τοῦ ἴσοῦ· ἢ διὰ πόσου σοὶ ἀπὸ τοῦ ἴσοῦ καθηρέθη, ³⁾ καὶ ἐξυφάνθη.

36. Πλέον ἠγάλωσά φησιν ἢ δυεῖν μνᾶν καθαροῦ ἀργυρίου.

38. ΚΑΛΟΝ. Τοῦτο ἀληθὲς εἶπας, λέγει ἡ Πραξινοά, ὅτι κατὰ γνώμην μοι ἐξυφάνθη. εἶτα ἀντιστρέφει τὸν λόγον πρὸς τὴν θεράπαιναν καὶ φησὶ· φέρε μοι τὸ ἀμπέγονον καὶ τὴν ΘΟΛΙΑΝ, ἣγουν τὸ σκιάδιον, τὸν πέτασον, εὐκόσμως ἐπίθες. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ θόλω εἰκέναι. οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸ σκιάδιον ⁴⁾ σκίρον καλοῦσι.

40. ΤΕΚΝΟΝ. Ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸ παιδίον τὸ κλαῖον, ⁵⁾ καὶ φησιν, οὐκ ἄξω σε τέκνον μετ' ἐμοῦ, ὅτι ἡ μορμῶ ἵππος δάκνει. εἰς κατάπληξιν τοῦτο ἔλεγον, ὅθεν καὶ τὰ προσωπεῖα μορμολύκεια ἔλεγον.

3) καὶ ἐξυφάνθη] καὶ οἶον ἐξυφ. habet Valcken. ad Adonias. p. 339. C. De vocab. ἐξοδος conf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 111.

4) σκίρον] sic Valcken. ad Adonias. p. 343. B. correxit vulgatum σκιάδιον.

5) καὶ φησιν] Haec e cod. Laur. 46. ita supplenda sunt: καὶ φησὶ, Μορμῶ, δάκνει ἵππος. Εἰς κατάπληξιν etc. ΜΟΡΜΩ. Λαμοῖα βασίλισσα Λαιστργόνων, ἣ μὲν Γελῶ λεγομένη, δυστυχοῦσα περὶ τὰ ἴαυτης τέκνα εἰς ἀποθνήσκοντα ἤυαλε, καὶ τὰ λαιπόμεια φονεύων.

46. Πολλά τοι ὦ Πτολεμαῖε (τὸν Φιλάδελφον λέγει) ἐπέθυσαν καλὰ ἔργα.

47. Ἐξ οὗ ὁ πατήρ σου ἀπεθεώθη, ὁ Σατῆρ Πτολεμαῖος, ὃς ἦν πατήρ τοῦ Φιλάδελφου.

48. ΔΑΛΕΙΤΑΙ ἀντὶ τοῦ βλέπει ΠΑΡΕΡΠΩΝ. παρασφρόμενος Αἰγυπτιστὴ. τὸ κᾶν· σὺν τοῖς ἄλλοις σου καιοῖς ἔργοις καὶ τοῦτο. οὐκίτι γὰρ κακούργος λυμáίνεται τὸν κερύοντα, ἐξαπατήσας Αἰγυπτιστὴ ἡπάτων ἕναρ πολυκείρωσ καίζοντες κακὰ καίγνια παραλογισμοῖς Αἰγυπτιακοῖς. ἀπατητοὶ γὰρ καὶ ⁶⁾ Αἰγύπτιοι. ΚΕΚΡΟΤΗΜΕΝΟΙ δέ, διεξέφασιμένοι, ἰθάδες πανούργων ἔργων. ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κεκτερωμένων χαλκῶν. [Κεκροτημένοι· ἀντὶ τοῦ ἐξέφασιμένοι, ἰθάδες πανούργων ἔργων. ⁷⁾ ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ κερυτημένου χαλκοῦ. καὶ Σοφοκλῆς· πάνσοφον πρότῆμα, Διὰ τοῦ γόνος.]

51. Ὡ γλυκεῖά μοι Γοργώ, τί ἄρα ἡμῖν ἴσται; εὐλαβεῖται γὰρ θεασάμεναι τοὺς πολεμικοὺς ἵππους πομπεύοντας.

54. ΔΙΑΧΡΗΣΕΙΤΑΙ ΤΟΝ ΔΙΟΝΤΑ Διαφθερεῖ τὸν ἰπποκόμον, ἢ τὸν ἠνίοχον.

57. Οἱ δὲ ἵπποι κερυρήκασιν εἰς ὃν ἔδει τόπον. τὸ δὲ ΚΑΤΤΑ ΣΤΥΝΑΓΕΙΡΟΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἀνακτῶμαι ἑμαυτὴν ἀπὸ τῆς ταραχῆς.

58. ΨΥΧΡΟΝ. Ἦγον τὸν ψυχροποιόν.

60. ΕΞΑΤΑΛΑΣ. Ἐν τισὶ γράφεται καὶ Ἐξ αὐλάς ὦ μᾶτερ; ἢ Γοργώ φησι πρὸς γραῦν τινά· λέγε ἡμῖν ὦ μήτηρ, ἔμπαρὲς εἰσελθεῖν; ἢ δὲ φησι· κειράθητε καὶ εἰσελεύσεσθε εἰς τὴν τῶν βασιλείων αὐλήν.

62. Ἡ Γοργώ φησιν, ὅτι χρησμούς ἀποφοιβάσασα ἢ γραῖς ἀπῆλθε.

64. Φησὶν, ὅτι τὰ πάντα αἱ γυναῖκες γινώσκουσι, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς λάθρα τῆ Ἥρα συνῆλθε. καὶ Ὁμηρος· Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε φίλους ἰλάθοντο τοκῆας. Ἀριστοτέλης δὲ ἱστορεῖ ἐν τῷ περὶ Ἐρμιόνης ἱερῶ, ⁸⁾ ἢ διατριβῆ, περὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς

⁶⁾ Αἰγύπτιοι] Warton. e. ed. Laur. post hoc vocabul. addit: εἰ λέγει ὁ Διόδοτος· Διανοὶ κλέπιν τοὶ μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

⁷⁾ ἢ δὲ μεταφορὰ] Confer de hoc additamento Wartoni e. cod. Laur. Valckenarium ad Adonias. p. 356. A. B.

⁸⁾ ἢ διατριβῆ] Cod. Laur. 46. [pro vulgato ἰδιώτερον habet ἢ διατριβῆ ἱστορεῖ vnde veram lectionem restituumus: Aristoteles refert in templo Hermiones, sive tractatu de nuptiis Jovis et Junonis. Ceterum Toupius pro ἱερῶ malit ἱερῶν in libro de Hermiones delabris. Forsitan etiam Ἐρμιόνης mutandum in Ἥραε.

Ἦρας γάμου. τὸν γὰρ Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἦρᾳ
 9) μιγῆναι, ὅτε αὐτὴν ἴδοι χωρισθεῖσαν ἀπὸ τῶν ἄλλων θεῶν.
 βουλομενος δὲ ἀφανῆς γενέσθαι καὶ μὴ ὀφθῆναι ὑπ' αὐτῆς,
 τὴν ὄψιν μεταβάλλει εἰς κόκκυγα, καὶ καθέζεται εἰς ὄρος, ὃ
 πρῶτον μὲν Θρόναξ ἐκαλεῖτο, νῦν δὲ Κόκκυξ. τὸν δὲ Δία χει-
 μῶνα ποιῆσαι δεινὸν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. τὴν δὲ Ἦραν πορευο-
 μένην μύθη, ἀφικέσθαι πρὸς τὸ ὄρος καὶ καθέζεσθαι ἐπ'
 αὐτό, ὅπου νῦν ἐστὶν ἱερὸν Ἦρας τελείας. τὸν δὲ κόκκυγα δι-
 γῶντα καὶ πεφρικота διὰ τὸν χειμῶνα, καταπετασθῆναι καὶ
 καθεσθῆναι ἐπὶ γόνατα αὐτῆς. τὴν δὲ Ἦραν ἰδοῦσαν αὐτὸν
 οἰκτεῖραι καὶ περιβαλεῖν τῇ ἀμπεχόνῃ. τὸν δὲ Δία εὐθὺς
 μεταβαλεῖν τὴν ὄψιν καὶ ἐπιλαβέσθαι τῆς Ἦρας. τῆς δὲ μῆξιν
 περαιτουμένης διὰ τὴν μητέρα, αὐτὸν ὑποσχέσθαι γυναῖκα
 ταύτην ποιήσασθαι. καὶ παρ' Ἀργείοις δὲ οἱ μέγιστοι τῶν Ἑλ-
 λήνων τιμῶσι τὴν θεὸν· τὸ δὲ ἄγαλμα τῆς Ἦρας ἐν τῷ ναῷ
 καθήμενον ἐν θρόνῳ, τῇ χειρὶ ἔχει σκῆπτρον, καὶ ἐπ' αὐτῷ τῷ
 σκῆπτρῳ κόκκυξ.

67. Εἰκὸς τὴν Εὐτυλίδα Γοργοῦς εἶναι θεράπαιναν.

68. ΑΠΡΙΞ. Ἀντὶ τοῦ ἔμπεφυκότως, ὥστε μὴ ¹⁰⁾ δια-
 κρίσαι τὴν συμφύταν.

74. Ἀντὶ τοῦ, καὶ εἰς ὥρας καὶ ἑσπεῖ καλῶς εἴης περι-
 στέλλων καὶ τημελούμενος ἡμῶν.

76. Ἄγε ὦ δεικαία, βιάζου, καὶ σὺ ὦθει, ὥστε σε εἰσελ-
 θεῖν. ἔπειτα εἰσελθούσης αὐτῆς φησὶ· κάλλιστα· ἐνδοῖ πάσαι.

77. Ο ΤΑΝ. Ὡς παροιμίας οὔσης, ἀποκλείσας τὴν νόμ-
 φην τις, καλῶς τά γε ἔνδον ἡμῖν ἔχει, φησὶ, διὸ καὶ ἡ Γοργῶ
 οὕτως ἐφρόνησεν.

80. ΕΡΙΘΟΙ δὲ οἱ ¹¹⁾ ὑπουργοί· ἤγουν, ἱεροῦργοί.

82. ΩΣ ΕΤΤΜ. Ἀντὶ τοῦ, ὡς ἀληθῶς ἐστήνασι, καὶ ὡς
 ζῶντα ἀληθῶς συστρέφονται, καὶ οὐκ ἐνυφαντά εἰσιν.

86. ΤΡΙΦΙΛΑΤΟΣ. Ὁ πολυφίλητος. ὡς καὶ παρ' Ὀμή-
 ρῳ Ἀσπασίη τριφίλητος. ἢ ὅτι ὑπὸ τριῶν ἐφιλήθη, ¹²⁾ Διός,
 Ἀφροδίτης, καὶ Περσεφόνης ἐν ᾧδῃ.

9) μιγῆνας] Sic pro vulgato μιγνῶναι ed. Paris. 2852. vid. Ba-
 stii Ep. crit. p. 200.

10) διακρίσαι] Antea legebatur διακρῆσαι, quod certatim muta-
 runt Reinesius, Stephanus in Thesaurο, alii. Conf. Ouden-
 dorp. ad Thom. M. p. 107.

11) ὑπουργοί] legendum, αἰ ἰστοῦργοί, ἤγουν ἱεροῦργοί. vide Val-
 cken. ad Adoniaz. p. 373. B. et in Dissert. in Schol. Hom.
 ined. p. 124 Atque ἱεροῦργοί est in margine veterum editionum.

12) Διός] Διονύσου suspicatur Valcken. l. c. p. 378. B.

87. Πάσαιθι φησιν ὃ ἐπίκουροι ἀνήνυστα καὶ ἔπιμα
ΚΩΤΙΛΛΟΙΣΑΙ, ἤγουν κολυλογοῦσαι. κατίλην γὰρ λέγουσι
τὴν χειρόνα. τοῦτο δὲ φησί τις παρεκόμενος καὶ ἀγανακτῶν
ἐπὶ τῇ ἀγαν αὐτῶν ἀδολεσμία. διὸ καὶ ἐπιμαῖ αὐταῖς, ὡς τι
κατὰ μέρος τῶν εὐάνων ἀνιερυνάσας εἶτα πρὸς ἑαυτὸν ἐπι-
στρέφων.

88. ΤΡΥΤΩΝΕΣ ΕΚΚΝΑΙΣΕΤΝΤΙ ΠΛΑΤΟΛΑΞΔΟΙ-
ΣΑΙ. Ἦγουν Δωριζούσαι πάντα. τὸ γὰρ κλατυνάσθουσαι τρι-
τὸν ἴσιν. οἱ γὰρ Δωριεῖς κλατυσομοῦσι τὸ α κλαυνάζοντες.
ΕΚΚΝΑΙΣΕΤΝΤΙ δὲ ἀντὶ τοῦ διαφθεροῦσιν.

91. ΚΟΡΙΝΘΙΑΙ. Κορινθίων γὰρ ἄποικοι οἱ Σορακοῖ-
σιοι, ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Κορινθίος δὲ καὶ ὁ Βελλεροφόντης.

92. Ἀντὶ τοῦ, κατὰ τοὺς Πελοποννησίους. τὴν γὰρ Πελο-
πόννησον ἔπρησαν οἱ Δωριεῖς οἱ σὺν Ἡρακλείδαις.

94. Ἀντὶ τοῦ, μηδεὶς γένοιτο, ὃ Περσεφόνη, ἄλλος ἤμῶν
κύριος. ΜΕΛΙΤΩΔΕΣ δὲ τὴν Περσεφόνην φησί καὶ ἀντι-
φρασίην, ὡς καὶ κόρην διὰ τὸ τὰς ¹³⁾ ἐταίρας αὐτῆς καὶ τῆς
Δήμητρος μέλισσας λέγεσθαι.

95. Μῆ μοι κενὸν τὸ μέτρον ἀποψήσης.

97. ΑΡΓΕΙΑΣ. Ἀθλον τίς ἢ ποιήτρια αὐτῆ. Ἔτιος δὲ
Ἀργείας αὐτὴν φασὶν εἶναι θυγατέρα, ὁμώνυμον τῇ μητρὶ
εἶναι δὲ ἐκείνην Σικωνίαν.

100. ΓΟΔΓΟΣ πόλις Κύπρου, ὠνομασμένη ἀπὸ Γόλγου
τινὸς Ἀδωνίδος καὶ Ἀφροδίτης. ΙΔΑΛΙΟΝ δὲ πόλις καὶ αὐτὴ
Κύπρου.

101. ΕΡΤΞ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἐρως τοῦ ¹⁴⁾ Βού-
του καὶ Ἀφροδίτης. ΧΡΤΣΩ. Διὰ τούτου δηλοῖ, ὅτι οἱ ἑρῶν-
τες χρυσῶ κείθουσι τοὺς ἑρωμένους.

103. ΜΗΝΙ ΔΤΩΔΕΚΑΤΩ. Τινὲς ^{*}) δὲ ἐξαμήνου φασὶν
ἀνιερθεσθαι τὸν Ἀδωνιν. Μαλακοῦς δὲ ἔχειν πόδας ἔφη τὰς
ῶρας, ἐπεὶ τὸ ἔαρ μαλακόν.

107. ΒΕΡΕΝΙΚΗΝ δὲ λέγει τὴν τοῦ Σωτήρος γυναῖκα,
μητέρα δὲ τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Ἀρσινόης.

13) ἐταίρας] Pro hac voce Anna ad Callim. Apollin. 110. reponit
ἑρσείας. De ipsa appellatione conf. Muret. V. L. II. 20. Schol.
ad Pind. Pyth. IV. 104. Heyn.

14) Βούτου] Vulgo Βουιουῶ. Illud certatim mutarunt viri docti,
veraque lectio est iam in margine veterum editionum. De
Butea conf. Diodorus Sicul. IV. p. 326. ibique Weeseling.
Apollon. Rh. I. 95. Apollodor. I. 9. 25. Est Butea in Argonau-
tia. vid. Tzetze. ad Lycophr. 175. p. 457. Müll. Hygin. My-
thol. f. 260. Claver. Sicil. Ant. II. 1. p. 239. sq.

[*] L. δὲ ἔξ. G. H. S.]

109. ΤΙΝ. Ἐντὶ τοῦ σοὶ φησὶ χαρίζομένη ἢ τῆς Βερενίκης θυγάτηρ.

111. ΑΡΣΙΝΟΗ πᾶσι καλοῖς ΑΤΙΤΑΛΛΕΙ καὶ δεξιούται τὸν Ἄδωνιν. ἀτιτάλλω γὰρ ἐκ τοῦ α στερητικῆς μορίου καὶ τοῦ ταλάσσω, τὸ κοπιῶ. σημαίνει δὲ τὸ ἀναπαύω, καὶ μὴ διὰ κόπου ταλαίνω. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄττω, τὸ ὀρμῶ, καὶ τοῦ ἄλλω, τὸ πηδῶ καὶ σημαίνει τὸ αὐξάνω.

112. Πάντα φησὶ τὰ ἀκρόδρα¹⁵⁾ παρατίθενται τῷ Ἀδωνίδι, ἀπὸ παντοίας ἰδέας ὀπωρῶν. εἰώθασι γὰρ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις πυροὺς καὶ κριθὰς σπείρειν ἐν τισὶ¹⁶⁾ προαστείοις, καὶ τοὺς φυτευθέντας κήπους Ἀδωνίους προσαγορεύειν.

114. ΑΛΛΑΒΑΣΤΡΑ, σκευὴ μύρων δεκτικά. ΠΛΑΘΑΝΑΙ δὲ ἐν αἷς διαπλάττονσι τοὺς ἄρτους. ΑΝΘΕΑ δὲ τὰ ἐπιπάμματα τῶν ἄρτων. λέγει δὲ τὰ σήσαμα.

117. ΓΑΤΚΕΡΩ ΜΕΛΙΤΟΣ. Ἐντὶ τοῦ, πλακοῦντες διάφοροι.

119. ΣΚΙΑΔΕΣ. Ἐντὶ τοῦ γλωρὰ σκηναὶ καὶ καλύβας ἀνήθων σὺν αὐτῷ τῷ καρπῷ καταβριθόμεναι γεγόνασιν.

120. Τὰς καλύβας φησὶν ὑπερπέτονται οἱ Ἔρωτες, ὡς οἱ νεοσσοὶ τῶν ἀηδόνων.

123. Ω ΕΒΕΝΟΣ. Τὴν λοιπὴν κόσμησιν τὴν βασιλικὴν θανμάζει.

124. ΑΙΕΤΩ. Ὡς πεποικιλμένων ἀετῶν ἐλεφαντίνων, καὶ βυσταζόντων Γανυμήθην.

125. Ὡς μαλακῶν ταπήτων ὑπεστρωμένων τῇ κλίῃ τῆς Ἀφροδίτης, οὗς φησὶν ὑπὸ τῆς Μιλήτου καὶ Σάμου βηθῆσθαι μαλακωτέρους ὕπνου, διὰ τὸ παρ' αὐτοῖς εἰς κάλλος τὰ στρώματα γίνεσθαι.

130. ΤΟ ΦΙΛΑΜ'. Τὸ τοῦ Ἀδωνίδος δηλαδὴ. οὐδέπω γὰρ κέκαρται τὰ γένεια, ὡς κεντῶσιν, ἀλλ' ¹⁷⁾ ἔτι χνοάζει.

132. ΑΜΑ ΔΡΟΣΩ. Ἐντὶ τοῦ ἄμα ἡμέρῃ. τότε γὰρ πίπτει ἡ δρόσος ἐν τῇ γῆ.

133. ΟΙΣΕΤΜΕΣ. Ἐπὶ γὰρ τὴν θάλασσαν ἐκφέροντες τὸν Ἀδωνιν, ¹⁸⁾ ἔρριπτον ἐπ' αὐτήν.

15) παρατίθενται] Antea legebatur περιτίθενται, quod Tourpius mutavit.

16) προαστείοις] Hanc vocem tuetur Bastius in Epist. crit. p. 195. 89.

17) ἔτι χνοάζει] Vulgo ἐπιχνοάζει. Correxit Hemsterhus. Vid. Valcken. ad Adoniaz. p. 409. A.

18) ἔρριπτον ἐπ' αὐτήν] Hemsterhus. ἔρριπτον ἐπ' αὐτῇ vel ἐν αὐτῇ. vid. Valck. l. c p. 410. A.

139. ΕΙΚΟΤΙ Είκοσι παιδων. τῶ γὰρ ἀρτίῳ ἀριθμῷ ἀπαχρηται ὡς καὶ Σιμωνίδης. Ὀμηρος δὲ ἔννεακαίδεκα λέγει.

141. ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΕΣ Ἀντὶ τοῦ Δευκαλίδαι, ἀπὸ Δευκαλίωνος¹⁹⁾ Θεσσαλοῦ· τούτων γὰρ ἐβασίλευσεν ὁ Δευκαίων ἢ οἱ Λοκροὶ· Δευκαλίων γὰρ ἐν Κύνῳ τῆς Λοκρίδος ἄρχεται.

143. ΛΑΘΟΙ Ἀντὶ τοῦ Ἰλάσθητι, κατὰ ἀποκοπὴν Λωρικῶς.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ἰσ'. 16

5. ΗΜΕΤΕΡΑΣ ΧΑΡΙΤΑΣ. Τὰ οἰκεία ποιήματα.

8. ΣΚΤΖΟΜΕΝΑΙ Λοιδουροῦσαι. τὸ σκύζειν κυρίας ἐπὶ λόντος, ὅταν τὸ ἐπισκύνιον χαλάσῃ ὀργιζόμενος. λέγεται δὲ ἢ τῶν ὀφρῶν κάθεισις ἐπισκύνιον. τοῦτο δὲ ποιεῖ ὁ ἴσκιος, ὅταν κυεὶ κυκλωθῇ. καὶ μέλλῃ πολεμεῖν αὐτοῖς.

9. ΔΑΙΘΙΗΝ. Ἦγουν ματαίαν ὁδόν, ἀλλοτριαν, περινημένην ἀπὸ τοῦ ἀλάῳ, τὸ πλανῶ.

18. ΑΠΩΤΕΡΩ Η ΓΟΝΤ ΚΝΑΜΑ. Παροιμία ἐστὶ τὸ πορρωτέρω ἢ κνήμη τοῦ γόνατος. τίθεται δὲ αὕτη ἐπὶ τῶν ἀγαπώντων ἑαυτούς, καὶ λεγόντων προτιμωτέρους εἶναι αὐτοῖς τῶν ξένων· οἱ γὰρ πορρωτέρω οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς εἰσὶν. ἐνήμιεται δὲ ἢ παροιμία, εἰ λεγθήσεται χωρὶς ὑποδιαστολῆς. ἔδει γὰρ οὕτως εἰπεῖν πορρωτέρω κνήμη γόνατος. εἰ δὲ μετὰ ὑποδιαστολῆς, οὐκ ἐνήλλακται.

34. ΑΝΤΙΟΧΟΙΟ. Ἀντὶ τοῦ ἄγαν πλούσιος, ὥστε πολλοῖς παρέχειν τροφήν. ἀλλ' οὐδὲν ὁ πλοῦτος αὐτῶν πρὸς τὴν νῦν δόξαν, εἰ μὴ ὑπὸ Σιμωνίδου ἐμνήσθησαν. Ἀντίοχος δὲ βασιλεὺς Συρίας. τὰ δὲ περὶ Ἀλεύαν τὸν Σιμίον πάντα²⁾ ἀνείλετο Εὐφορίων. ὁ δὲ Ἀντίοχος Ἐλεγκράτιδος καὶ Σύρδος υἱὸς ἦν, ὡς φησι Σιμωνίδης.

35. ΠΕΝΕΣΤΑΙ Θεόπομπός φησι τοὺς δουλεύοντας τῶν ἐλευθέρων πενέστας καλεῖσθαι παρὰ Θεσσαλοῖς, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις εἴλωτας.

36. ΣΚΟΠΑΔΑΙΣΙΝ. Ἐκ τούτου πολὺν πλοῦτον δηλοῖ. οἱ δὲ Σκοπάδαι Κρανῶνιοι τὸ γένος. ΚΡΑΝΩΝ δὲ πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν Σκόπας ὁ Κρανῶνιος Κρέοντος καὶ Ἐλεγκρατίδος υἱός. καὶ Σιμωνίδης ἐν Θρήνοις. Σκοπάδαι οὖν οἱ Θεσσαλοὶ.

19) Θεσσαλοῦ] Valcken. p. 412. C. „pro Θεσσαλοῦ cum Clariis. Ruhkenio οἱ Θεσσαλοὶ· et mox pro Λύδῳ, scribendum ἄντῳ τῆς Λοκρίδος, cum eodem et Ti. H. ex Strabonis l. p. 651. A.“

2) ἀνείλετο] omnia collegit Euphorio. Vulgatam ἀνείλετο mutavit Reisk. Vide Toup.

59. Κρεώνδας δὲ ὁ Σκόπας.

44. ΑΙΟΔΑ ΦΩΝΕΩΝ. τὸν Σιμωνίδην φησί, παρόσον ἐκεῖνος τοῖς προειρημένοις ἐνδόξοις ἀνδράσι τῶν Θεσσαλιῶν ἐπινίκια ἔγραψε καὶ θρήνους.

49. ΚΥΚΝΟΝ λέγει τὸν Ποσειδῶνος καὶ ²⁾ Καλύκης, τὸν ἀνηρημένον ὑπὸ Ἀχιλλέως. λευκὸς γὰρ ἦν τὴν χροιάν ἐκ γενετῆς, ὡς φησὶν Ἑλλάνικος. διὸ καὶ Θῆλον αὐτὸν εἶπεν ὁ Θεόκριτος διὰ τὴν χροιάν. Ἡσίοδος δὲ φησὶν αὐτὸν τὴν κεφαλὴν ἔχειν λευκὴν. διὸ καὶ ταύτης τῆς κλήσεως ἔτυχεν.

71. Οὕτω φησὶν ὁ πᾶς διῆλθεν ἀγών, ἔτι ἔσονται πολλοὶ νικηφόροι, ποιητῶν χρεῖαν ἔχοντες. Ἐκ γὰρ τῶν ἵππων καὶ τῶν τροχῶν τοὺς ἱερουκίας δηλοῖ. ἢ τροχὸν ἄρματος τὸν τῆδε λέγει, ἀντὶ τοῦ πολλὰ ἔσονται μεταβολαί.

76. Τοὺς Καρχηδονίαν οἰκοῦντας φησὶ ΦΟΙΝΙΚΑΣ. οὗτοι γὰρ συνεχῶς ἐστράτευσαν Συρακούσιοις, ὡς λέγεται καὶ παρὰ Πινδάρου. οἱ γὰρ Φοίνικες ἄποικοι Τυρίων.

83. ΜΑΤΡΛ. Τὴν Δήμητραν λέγει καὶ τὴν Περσεφόνην ³⁾ εἰληγέναι τὸ τῶν Συρακούσιων ἄστει οἶον, τὰς Συρακούσας, παρόσον Κορινθίαν ἄποικοι οἱ Συρακούσιοι.

84. Ὡς Θουκυδίδης φησί, ΑΤΣΙΜΕΛΕΙΑΣ ⁴⁾ λίμνη ἐν Συρακούσαις.

85. ΕΧΘΟΤΣ ΕΚ ΝΑΣΟΙΟ. Τοὺς Καρχηδονίους ἐκ τῆς Σικελίας.

86. ΣΑΡΔΙΟΝΙΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΜΑ. Διὰ τούτου γὰρ ἐστὶν ὁ εἰς Καρχηδόνα πλοῦς ὁ κατὰ τὴν νῆσον Σαρδά. ὃ καλεῖται Σαρδῶον.

93. ⁵⁾ ΣΚΙΠΝΑΙΟΝ δὲ ἐσπερινόν, ἢ παρὰ τὴν σκίπαν, ἢ παρὰ τὸ κνέφας πεποίηται. κνήψ γὰρ ζῶν ἐστὶ βραδυκίνητον.

94. ΝΕΙΟΙΟΝ τουτέστιν αἱ πεχερωμένα κῶραι νεάζονται πρὸς τὸν σπόρον· τουτέστιν, ἀροτριοῖντο, ἠνίκα ὁ τέτιξ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν κλάδων ἤγει κατὰ τὴν μεσημβρίαν, τοὺς ποιμένας φυλασσόμενος. ἐλάσαντες γὰρ οὗτοι ὑπὸ τὴν σκίαν τὰ θρόμακα ἐν τῇ μεσημβρίᾳ, θηρῶσι τοὺς τέτιγας. τὸ δὲ ΔΙΔΑΣΤΗΣΑΙΝΤΟ ἀντὶ τοῦ διωφηνεῖαν.

2) Καλύκη] Vulgo Κήμιος. Correxit Toup. Conf. Hygin. fab. 157.

3) εἰληγέναι] Vulgo εἰληφέναι. Correxit Valcken. ad Herodot. p. 535. 99. Intelligitur Ceres Hermione, de qua vide Toup. in Animadv. in Schol. ad Idyll. XV. 64.

4) λίμνη] Antea legebatur λιμῆν, quod correxerunt Reinesius et Toupus. Thucyd. VII. 53.

5) σκιπναῖον] Heinsius Lectt. Theocr. p. 384. haec ita supplet: σκιπναῖον δὲ ἐσπερινόν, ἢ παρὰ τὴν σκίπαν, ἢ παρὰ τὸ κνέφας πεποίηται· ἢ παρὰ τὴν κνήπα· κνήψ γὰρ κ. τ. λ.

99. ΣΚΤΘΙΚΟΙΟ. Τοῦ λεγομένου Εὐξείνου.

100. ΑΣΦΑΑΤΩ. Ἡρόδοτος ἱστορεῖ, ὅτι ἀσφάλτου ἔλασεν ἡ Σερίαρις τὸ πτερος ἀντὶ πηλοῦ.

101. ΕΓΩ. Ὁ ἐγκωμιάζων ἄφροντα.

104. ΕΤΕΟΚΛΕΙΟΙ θυγατέρες. Ἐτεοκλέους θυγατέρες ἔφη τὰς Χάρειας, διὰ τὸ Ἐτεοκλέα τὸν Κηφισοῦ πρώτου ἀποθῆσαι Χάρισιν ἐν Ὀρχομενῷ τῷ Μινωσίῳ.

105. ΘΗΒΑΙΣ. Ἀπεχθόμενον δὲ αὐτὸν ἔφη καὶς Θήβαις, διὰ τὰ τεθρυλλημένα ἐπὶ *) Ἐργίνῳ τῷ Ὀρχομενίῳ. αὐτὸς γὰρ ἀναιρεθέντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κλυμένου ὑπὸ Θηβαίων εἴλε τὰς Θήβας, καὶ φόρους ἔλαβεν, ἕως οὗ Ἡρακλῆς τοῦ δασμοῦ τοὺς Θηβαίους ἀπέλυσε, μέχρι νικῆσας τοὺς Ὀρχομενίους.

106. ΑΚΑΗΤΟΣ ΜΙΜΝΟΙΜΙ. Οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι κελύμενος δὲ μεθ' ὄρων, ἢ Χάριτες, καὶ τῶν Μουσῶν, πορεύσομαι θαλάσῃν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιζ. 17

1. ΕΚ. Ὁ νοῦς. πᾶν φησὶ ποιήμα ὅταν γράψωμεν, τίμνουμεν τὸν Δία ἐν πρώτοις, καὶ κυράτοις, καὶ μέσοις. καὶ Πτολεμαίου οὐδ' ἠρησθῶμεν ἐν ἀρχῇ, καὶ μέσῳ, καὶ ἐν τέλει τοῦ ποιήματος.

9. Ὡς περὶ τὴν Ἰθὴν τὴν κολύδενδρον ὑλοτόμος εἰδὼν ἔργου πολλοῦ προκειμένου σκοπεῖ πόθεν ἀρξεται· οὕτω δὲ καγὼ ἀπορῶ, πόθεν πρὸς ὕμνον εἰσβάλλω. Ἰδας δὲ φησι πάντα τὰ ὑψηλά ὄρη, ἀπὸ τοῦ ἀπ' αὐτῶν ὄνασθαι ἰδεῖν πάντα.

14. Τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Λαγοῦ φησὶν, ὃς ἦν πατήρ τοῦ Φιλαδέλφου. ΟΚΑ. Ἀντὶ τοῦ ὅταν βουλευσῆται.

16. Τὸν Σωτήρᾶ φησι Πτολεμαίων *) τὸν Λαγοῦ, καθὸ ἐξεθεώθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ.

25. Χαίρων ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τοῖς τῶν ἐγγόνων υἱοῖς καὶ ἀπογόνοις ἀπαθανασθεῖσιν. ἀποτείνει δὲ τὸν λόγον εἰς τε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον καὶ εἰς τὸν Πτολεμαῖον. ἀμφοτέρω γὰρ ἦσαν ἀφ' Ἡρακλέους. τὸ δὲ ΑΜΦΟΙΝ ἀντὶ τοῦ τοῖς δυοῖν, τῷ Πτολεμαίῳ καὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ. ΤΗΣΩΔΕΝΙΟΝ δὲ τὴν ὑπὸ μασχάλην οὖσαν.

6) Ἐργίνῳ] Vulgo Ὀργίλλῳ. Corrigit Wassius ad Thucyd. p. 233. 84. Adde Toup. ad h. l.

1) τὸν Λαγοῦ] Vulgo τοῦ Λαγοῦ. Corrigit Valcken. ad Adoniz. p. 365. A.

54. Βερενίκην λέγει τὴν Λαγοῦ μὲν θυγατέρα, γυναῖκα δὲ Πτολεμαίου τοῦ Σωτήρος. αὕτη ἐν ταῖς σάφροσι γυναῖξιν εὐδήςλος ἦν.

56. Ἡ Ἀφροδίτη φησὶν αὐτῆς εἰς τὸν κόλπον ἀπεμάξατο τὰς χεῖρας, τουτέστιν, ἐπαφρόδιτον ἐποίησεν αὐτὴν· διὸ καὶ ἤγαπᾶτο ὑπὸ τοῦ ἀνδρός.

41. Ζῶν γὰρ ἔτι ὁ Σωτὴρ ἐκοινοποίησε τῷ Φιλαδέλφῳ τὴν βασιλείαν. Τρεῖς δὲ ἐγένοντο Πτολεμαῖοι· ὁ Λαγῶς· ἐγέννησε δὲ οὗτος τὸν Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα, ὅστις εἶχε τὴν Βερενίκην γυναῖκα· οὗτος δὲ πάλιν ἐγέννησε Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον, ὅστις εἶχε γυναῖκα τὴν Ἀρσινόην.

46. ΜΕΜΕΛΗΤΟ. Ἦγουν ἐν ἐπιμελείᾳ καὶ φροντίδι ἦν.

50. ΑΠΕΛΔΣΣΑΟ. Ἀπεμερίσω τὰς σὰς τιμὰς ἀπένεμας αὐτῇ.

52. Τοῦτο δὲ ποιεῖ, φησὶν, ἐπεὶ ἡ Ἀφροδίτη ἀπαθανάτισσα αὐτὴν, τῶν δυνάμεων καὶ τιμῶν ἐκοινώνησεν.

53. ΑΡΓΕΙΑΝ εἶπε τὴν τοῦ Διομήδους μητέρα Δηϊκύλην, καθὰ ἐξ Ἀργούς ἦν, Ἀδράστου θυγάτηρ. ἦν δὲ ὀνομαστικῶς καὶ Ἀργεῖα καλουμένη.

54. ΚΑΛΤΑΩΝΙΟΝ φησὶ τὸν Διομήδην, ὅτι ὁ Τυδεὺς ἦν ἐκεῖθεν.

58. ΚΟΩΣ. Ὅτι ὁ Φιλάδελφος ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἐγεννήθη πρὸ Βερενίκης.

61. Ἡ γὰρ Βερενίκη θυγάτηρ Ἀντιγόνης τῆς Κασάνδρου τοῦ Ἀντιπάτρου ἀδελφοῦ²⁾ τοῦ ἑσπουδακίτου τὴν ἐν τῷ Τριόπιῳ τῶν Δωριέων σύνοδον, καὶ τὴν αὐτόθι δρωμένην πανήγυριν, καὶ τὸν ἀγῶνα τὸν ἀγόμενον ἢ ἀγωνιζόμενον Ποσειδῶνι καὶ Νύμφαις.

68. Τρίοψ γὰρ βασιλεὺς τῆς Κῷ, ἀφ' οὗ τὸ ἀκρωτήριον ὠνόμασται τῆς Κνίδου.

69. Ἡ τῶν Δωριέων πεντάπολις, Λίνδος,³⁾ Ἰάλυσος, Κάμειρος, Κῶς, Κνίδος. ἄγεται δὲ κοινῇ ὑπὸ τῶν Δωριέων ἀγὼν ἐν Τριόπῳ, Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι. καλεῖται δὲ Δῶριος ὁ ἀγὼν, ὡς Ἀριστείδης φησὶ τὸ δὲ Τριόπιον ἀκρω-

2) τοῦ α. τ. λ.] Locum, qui antea sic legebatur ἑσπουδακίτου τὴν ἐν τῷ περιτροπίῳ τὴν Δωριέων σύνοδον, praesunte Salmasio correxit Toupinus. Triopium est Cnidi promontorium, vbi ista Dorum congressus habebatur. Vide Stephan. Byz. V. Τριόπιον, et viros doctos ad Callim. in Cer. 31.

3) Ἰάλυσος] Vulgo Ἰάλωσος. Conf. Toup. ad h. l. et Wassium ad Thucyd. p. 531. 55. Duk.

τήριον τῆς Κνίδου, ἀπὸ Τριόπου τοῦ Ἄβαντος, ὡς ἐν τοῖς περὶ Κνίδου Ἰάσων φησίν.

70. PHNALAN. Νῆσος οὕτω λεγομένη, ἦν καὶ Δήλιον φασί. τὴν δὲ Ῥήνιαν προσήψε τῇ Δήλῳ Πολυκράτης ὁ Σαμίω βασιλεύς.

81. Ὅμοῦ γὰρ πᾶσαι αἱ πόλεις τρισμῦραι τρισίλια
4) τριακόσiai τριακοντα τρεῖς.

105. ΚΤΕΛΤΙΖΕΤΑΙ. Καρποῦται ἀφόβως τὰ ἑαυτοῦ.

107. Περὶ τῶν μυρμηκῶν τῶν μεταλλευόντων χρυσόν ἐν Ἰνδοῖς πολλοὶ ἱστορήκασι.

121. Οὗτος δὲ μόνος τῶν ἐκπάλαι θανόντων καὶ πρὸ μικροῦ, τῇ μητρὶ καὶ τῷ πατρὶ ναοὺς ἔκτισεν.

128. Πτολεμαῖω τῷ Φιλαδέλφῳ συνώκει πρότερον Ἀρσινόη ἢ Λυσιμάχου. ἀφ' ἧς καὶ τοὺς παῖδας ἐγέννησεν, Πτολεμαῖον καὶ Λυσιμαχὸν καὶ Βερενίκην· ἐπιβουλεύουσιν δὲ ταύτην εὐρών καὶ σὺν αὐτῇ Ἀμύνταν καὶ Χρῦσιππον τὸν Ῥόδιον ἱατρὸν, τοὺτους μὲν ἀνείλεν· αὐτὴν δὲ ἐξέπεμψεν εἰς Κοπτὸν ἢ εἰς τόπον τῆς Θηβαΐδος, καὶ τὴν οἰκίαν ἀδελφῆν Ἀρσινόην ἔγημε· καὶ εἰσεποικίσατο αὐτῇ τοὺς ἐκ τῆς προτέρας Ἀρσινόης γεννηθέντας παῖδας. ἢ γὰρ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ αὐτοῦ ἄτεκνος ἀπέθανεν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ἠ. 18

*) Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ἐλένης ἐπιθαλάμιος, καὶ ἐν αὐτῷ τινὰ εἴληπται ἐκ τοῦ πρώτου Στησιχόρου Ἐλένης ἐπιθαλαμίου. τῶν δ' ἐπιθαλαμίων τινὰ μὲν ᾄδεται ἐσπέρας, ἃ λέγεται κατακοιμητικά, ἄτινα ἕως μέσης νυκτὸς ᾄδουσι, τινὰ δ' ὄρθρια, ἃ καὶ προσαγορεύεται διεγερτικά. τὸν δ' ἐπιθαλάμιον ᾄδουσιν αἱ παρθέναι πρὸ τοῦ θαλάμου, ἵνα τῆς παρθένου βιαζομένης ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἢ φωνὴ μὴ ἔξακούηται, λανθάνῃ δὲ κρυπτομένη διὰ τῆς τῶν παρθένων φωνῆς.

9. ΠΡΩΙΖΑ ἤγουν πρωῖνὸς πρὸ τοῦ δέοντος.

24. ΝΕΟΛΑΙΑ ἐστὶ κυρίως ὁ ἐκ νέων λαός.

45. ΕΞ ΟΛΗΠΛΟΣ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκ ληκύθου. Μεγελάου δὲ καὶ Ἐλένης ἀναγράφονται παῖδες Σωσιφάνης καὶ Ἰολμος. οἱ δὲ Θρόνιον. θυγατέρες δὲ Μελίτη καὶ Ερμιόνη.

4) τριακόσiai] Hanc vocem cum Casaubono (Lectt. Theocr. p. 276. p. 129. Reink.) addidimus.

*) Eadem leguntur in Argumento ex fodd. Vat. 4. 5. 6. desumpto apud Gaisfordium.

Τοῦ σοφωτάτου Χαρτοφύλακος τῆς πρώτης Ἰουστι-
νιανῆς καὶ πάσης Βουλγαρίας κυροῦ, Ἰωάννου
τοῦ Πεδιασίμου, ἐξηγήσεις εἰς τὴν τοῦ
Θεοκρίτου Σύριγγα.

Δίκαιος ἂν εἶην, οὐχ ἀπλῶς τὰ τῇ ἀληθείᾳ δοκοῦν-
τα (δύσληπτον γὰρ ἢ ἀλήθεια), τὰ δὲ ἐμοὶ τυγχάνειν ἀλη-
θείας ἐπιληψμένα διὰ τὴν ὑμετέραν λέγειν ἀξίωσιν. εἶη δὲ
τὰ ἐμοὶ δοκοῦντα, καὶ ἀληθείας ἐντός εἶναι. τὸ δὴ τῆς Θεοκρί-
του Σύριγγος, ἀνίγμاتي μὲν ὁμοιον, διὰ τε τὴν τῶν μεταλή-
ψεων πύκνωσιν, καὶ διὰ τὸ ἀκροθιγῶς τῶν μνημονευθεισῶν
ἱστοριῶν ἔχουσιν, καὶ τὸ ἔλλειπες τῆς συντάξεως. καὶ ταῦτα
μὴ κατὰ τὴν Ἀττικὴν συνήθειαν, ἀλλὰ τινα ἔκφυλον, πολλὴν
ἐμποιοῦσαν ἀσάφειαν. ἔχει μέντοι τόνδε τὸν τρόπον ἢ ταύτης
ἀνάπτυξις, ὅσα ἐμοὶ δοκεῖ. Σύριγγε οὐνομ' ἔχεις· ἄδει
δέ σε μέτρα σοφίης.] Ὁ πρῶτος στίχος ἀποκεκομμένην
ἰδίως ἔχει τὴν ἔννοιαν. ἔστι γὰρ ἐπιγραφή τῆς σύριγγος. πρὸς
τὴν σύριγγα δὲ αὐτὴν ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ, λέγοντος, ὡς
μὲν ἔχεις ὄνομα αὐτῆ, τὸ σύριγγε· τουτέστι, σύριγγε μὲν καλῆ,
κατὰ τὰς λοιπὰς σύριγγας. ἄδει δέ σε] ἀντὶ τοῦ ψάλλει, οὐ
τὸ ἀδικόν, εἶτον ἀρμονικόν μέρος τῆς σοφίας, ἤγουν μουσι-
κῆς, ἀλλὰ τὸ μετρικόν. οὐ γὰρ ἐμπνευστὴ αὐτὴ ἢ σύριγγε, ἵνα
καὶ ὠδὰς ἔχη, ἀλλὰ μετρομένη τῷ καλλίστῳ τῶν μέτρων δακτυ-
λικῷ. ἢ καὶ ἄλλως· ἄδει δέ σε οὐχ αἰσθητῇ ἐμπνευσις στόμα-
τος, ἀλλὰ τὰ μέτρα τῆς σοφίας ἤγουν, αὐτὴ ἢ σοφία περιφρα-
στικῶς. Εἶτα ἀποτείνει τὸν λόγον πρὸς τὴν Πηνελόπην, τὴν
τοῦ Ὀδυσσεὺς ὁμόκοιτον. ἐπεὶ γὰρ τῷ Πανὶ ἀφιέρου τὴν σύ-
ριγγα, τοῦ Πανὸς δὲ μήτηρ Πηνελόπη κατὰ τὸν μῦθον, ἐκεί-
θεν ἀξιοῖ τοῦ λόγου καταρξασθαι, καὶ φησιν· Οὐδενὸς εὐ-
νάτειρα, Μακροπτολέμοιο δὲ μάτερ·] ὡ εὐνάτειρα
καὶ σύζυγε τοῦ οὐδενός, ἤγουν τοῦ Ὀδυσσεὺς. (οὕτω γὰρ
Ὀδυσσεὺς κεκλησθαι προσεποιήσατο, ἦνίκα μετὰ τὴν ἐκ Τροίας
ὑποστροφὴν ἀλώμενος τῷ Κύκλωπι Πολυφήμῳ ἐνέκυρσεν, ὃν
καὶ τετύφλωκεν.) ἢ, οὐδενός τῶν μνηστήρων εὐνάτειρα· ἵνα
καὶ οἰκείως ἔχη ὁ λόγος. Πηνελόπης γὰρ καὶ τῶν μνηστήρων
ὁ Πάν, ἐξ οὐρίων, εἶτον ἀνεμιαίων γάμων, κατὰ τὴν μυ-
θώδη τεραταίαν, σπαρείς. ἐκάστῳ μὲν γὰρ τῶν μνηστήρων
υπισχεῖτο τὸν γάμον ἢ Πηνελόπῃ· ταῖς δὲ ἀληθείαις οὐδενός
γυνὴ γέγονε· μήτηρ δὲ Μακροπτολέμου, ἤγουν τοῦ Τη-
λεμαχου. τῆλε γὰρ τὸ μακράν, καὶ μάχη ὁ πόλεμος. ἐκ μὲν γὰρ
Κίρκης Τηλέγονος, ἐκ δὲ Πηνελόπης τῷ Ὀδυσσεὶ γεννᾶται
Τηλέμαχος. Μαίης Ἀντιπάτροιο θεοὸν τέκες ἰθυυ-
τήρα.] τὸ ἐξῆς· ὡ Πηνελόπη, σὺ τέκες καὶ ἐγέννησας τὸν

θεόν και ταχὺν ἰδυντῆρα και ποιμένα τῆς Ἀμαλθείας τῆς
 μάλας και τῆς τροφῆς τοῦ Διὸς τοῦ ἀντικαίρου, και τοῦ ἐνα-
 τιωθέντος τῷ ἰδίῳ πατρὶ, τῷ Κρόνῳ δηλαδὴ ἤγουν, τὸν Πᾶνα
 οὕτω γὰρ φησὶ ἀνεῖσθαι Πανὶ τὴν τῶν ποιμνίων ἐφορείαν.
 ἀπὸ δὲ μόνης τῆς Ἀμαλθείας συννοεῖν δεῖ και πᾶν θρέμμα-
 τινὲς δὲ τὸ Ἀντικαίρου, ἐκ τοῦ ἀντι κείρας γεγενῆσθαι
 φασὶν, ἢ ἢ, ἀντικαίρος ὁ Ζεὺς· ἀνθ' οὗ δηλονότι κείρα ἐδό-
 θη τῷ Κρόνῳ, ζητοῦντι τὸν Δία, βρέφος ἔτι ὄντα, κατακαίειν.
 ὡς δὲ παιδοφάγος ὁ Κρονος, και ὡς λίθον ἀντι τοῦ Διὸς κα-
 ταπέκασκεν ὑπὸ τῆς Ῥέας ἀπατηθεὶς, και ὡς ἐπιτεθείη ὁ Ζεὺς,
 και ὑπ' Ἀμαλθείας αἰγὸς μαιευθεὶς, δηλον ἐκ τῶν ἱστοριῶν,
 και οὐ δεῖ λεπτομερῶς τὰ περὶ αὐτῶν ἀκριβῶσασθαι. Οὐχὶ
 κεράσταν, ὃν ποτε θρέψατο ταυροκάτωρ] Ἐπι
 δὲ οὐ κυριωνυμικῶς εἶπε τὸν Πᾶνα, ἀλλὰ ἰδυντῆρα τῶν θρεμ-
 μάτων, ἣν δὲ και Κομάτας ποιμένων ἐπίσημος, ὡς φιλόθεος
 ἢ φιλόμουσος, ποιεῖται διαστολήν και φησὶν· οὐχὶ τὸν Κομά-
 ταν λέγω τὸν κεράσταν· τουτέστι, τὸν ποιμένα τῶν κερασφόρων
 ζῴων· οὐ γὰρ αὐτὸς ἦν κεράστης, ἤγουν κερασφόρος. ὃν ποι
 ἐθρέψατο μέλισσα, ἣν φησὶ ταυροκάτορα, τὴν ἔχουσαν
 δηλαδὴ τὸν ταῦρον πατέρα. γενέσθαι γὰρ ταῖς μέλισσαις ἀρχὴ
 σῆψις βοείων κρεῶν. Ἱστορία. Ἱστορεῖται δὲ περὶ τοῦ Κομάτα
 τούτου, ὡς ποιμὴν ὦν καθ' ἐκάστην ταῖς Μούσαις ἐκ τῶν
 θρεμμάτων ἔθυσεν. ἐφ' ᾧ δυσχεράνας ὁ δεσπότης αὐτοῦ κατέ-
 κλεισεν αὐτὸν ἐν ξυλίνῃ λάρνακι, Μούσαις ἐπιτρέψας τὴν αὐ-
 τοῦ σωτηρίαν, ἃς ὑπερβαλλόντως ἐσέβητο. χρόνον δὲ ὕστερον
 ἀνοίξας τὴν λάρνακα ζωντὰ τε τὸν Κομάταν εὗρίσκει, και κη-
 ρία μέλιτος, οἷς περιεσώσατο τὴν ζωὴν. Ἀλλ' ἀπέλειπε
 οὐ αἶθε πάρος φρένα τέρμα σάκουσ.] Οὐχὶ τὸν Κο-
 μάταν οὖν (φησὶ) λέγω, ἀλλὰ τὸν Πᾶνα, ὃν ἀπὸ σοῦ ἡμῖν ἔλι-
 πες· ἀντι τοῦ, ὃν γεννηθέντα σοὶ δέδωκας ἡμῖν. τὸ δὲ λέγειν
 ὡς και Κομάτας Πηνελόπης υἱός, μὴ και ταῖς ἀληθείαις ἀνάφ-
 μοστον εἶη, σκοπεῖν ἄξιον. Πηνελόπη μὲν γὰρ εἰς Ἰθάκην,
 Κομάτας δὲ Σικελός· και ἡ μὲν ἐπὶ τῶν Ἰλιακῶν, ὁ δὲ ἐπὶ
 τῶν Ῥωμαϊκῶν. μεταξὺ δὲ τοῖν τόποιν και χρόνοιν τούτοις
 χάσμα μέγα ἐστήρικται. οὐ Πανὸς αἶθε και ἔφλεγε και
 ἀνῆπτε τὴν φρένα και τὴν ψυχὴν, τέρμα σάκουσ. οὐχὶ με-
 ταληπτικῶς γυνή τις Ἴτυς καλουμένη ὁμωνύμως τῇ Ἴτυϊ, τῷ
 τέρματι τοῦ σάκουσ, ἀλλ' αὐτὴ ἡ Ἴτυς, τουτέστιν ἡ ἀσπίς, ἀπὸ
 μέρους τὸ ὄλον. μᾶλλον δὲ ἀπὸ μόνης τῆς ἀσπίδος και πᾶν
 ὄπλον· ἢ ἢ ἢ ἔννοια, ὅτι ἔρωτα εἶχε τῶν ὀπλων, ἤγουν, τῶν
 πολεμικῶν ἔργων. ἱστορεῖται γὰρ ὁ Πᾶν συστρατεῦσαι τῷ Διο-
 νύσῳ παρ' Ἰνδοῦσ, και ἔργα ποιῆσαι πολεμικά. τὸ δὲ πάρος,
 ἤγουν πρότερον, οὐκ ἐναντιοῦται τῷ λόγῳ. οὐ γὰρ αἶε ὁ Πᾶν

περὶ τὰ πολεμικὰ ἡσχολῆσθαι ἰστόρηται, ἀλλ' ἴσθε ὁ Διόνυσος
κατὰ τῆς Ἀσίας ἰστράτευσεν. Οὐ ὄνομ' ὄλον δίζων] ἤγουν, οὐ ὄνομα ὄλον δίζων· τουτέστιν ἐκ δυο ζῶων σύνθετον.
τα μὲν γὰρ κατὰ ὁ Πάν τράγος· τὰ δ' ἄνω, ἄνθρωπος· λαμβά-
νει δὲ ἐνταῦθα τὸ ὄνομα ἀντὶ εἶδους τοῦ Πανός· οὐ γὰρ τὸ
ὄνομα τοῦ Πανός δίζων, ἀλλὰ τὸ εἶδος. Ὅς τὰς μέροπος
πόθον κούρας γηρυόνας ἔθεν.] ὃς ἦθε καὶ ἀνήπτε
πόθον καὶ ἔρωτα ἔνεκεν τῆς κόρης, ἤγουν τῆς Σύριγγος· οὐ
γυναικός τις ὡς φασὶ κατὰ μετάληψιν, ἀλλὰ τοῦ ἔμπνευστοῦ
ὄργάνου. κόρην δὲ φησι, διὰ τὸ τερπνὸν καὶ τὸ τῆς ἡδονῆς
μαλθακὸν καὶ φιλοτήτων ἐπαγωγόν. οὐ χάριν καὶ ἐπιφέρει,
μέροπος γηρυόνης, τουτέστι, μεμερισμένης κατὰ τὴν ὄπα. εἰ
γὰρ μονόφθογγος, εἴκουν μονόφωνος ἦν ἡ σύριγξ, ἦν ἂν
ἀνάρμοστος, καὶ μηδὲ ψυχὴν ἀνθρωπίνην καλεῖν οἶα τε. ἡ
γὰρ ψυχὴ ἐξ ἀρμονιῶν συνίστηκε, καὶ ἐκ μόνων τῶν συγγενῶν
ἀρμονιῶν καλεῖσθαι πέφυκεν. ἀρμονία δὲ ἔστι πολυμιγῶν καὶ
δίχα φρονεόντων ἔνωσις. τὸ δὲ γηρυόνης ἀντὶ τοῦ φωνητι-
κῆς, ἀπὸ τοῦ γῆρος, ἡ φωνή. Ἰσπερόφωνα δὲ ἠχοῦς καὶ θυγατέ-
ρας φωνῆς, ὡς ἄργα μοι παρέδραμε. Τὰς ἀνεμάδεος]
ἤγουν, τῆς ἔμπνευστις. ἔμπνευστὸν γὰρ ἡ σύριγξ. Ὅς Μοί-
σα λιγὺ πᾶξεν ἰοστεφάνω] ὃς, ἤγουν ὁ Πάν, τῇ Μούσῃ
τῇ Καλλιόπῃ, μᾶλλον δὲ τῇ Μελπομένῃ· καὶ πάσας διὰ τοῦ ἐνκοῦ
αἰνίττεται ὀνοματός. πῆξε δὲ καὶ κατεσκεύασε λιγὺ καὶ ὀξύ-
φωνον ἔλκος, καὶ σύριγγα κατὰ μετάληψιν. καὶ γὰρ ἡ σύριγξ
οὐ μόνον τὸ ἔμπνευστὸν ὄργανον τὸ ποιμενικὸν σημαίνει, ἀλλὰ
καὶ τὸ διαβεβρωμένον ἔλκος τὸ μοτοῦ δεόμενον. ἀντὶ γοῦν τοῦ
ἐτέρου σημαινομένου τῆς σύριγγος, ἤγουν τοῦ ὄργάνου, τὸ ἔλ-
κος περιεῖληφεν· ὅπερ ἔστι μετάληψις. ἰοστεφάνω δὲ Μού-
σῃ, ὡς Θηλεία θεᾶ. Θηλείαις γὰρ πρότερον στέφανος. τὸ δὲ λέ-
γειν Μοῦσαν ἰοστέφανον τὸ ἔαρ, οὐ μοι δοκεῖ λόγου ἔχουσαι.
Ἐλκος ἄγαλμα πόθοιο πυροσφάραγον.] ἔστι δὲ ἡ
σύριγξ ἄγαλμα, ἤγουν τέρασις καὶ παροξυσμὸς τοῦ πόθου τοῦ
ἐγκαρδίου, ὃν πυροσφάραγον λέγει, ὡς ἐν τῷ πυρὶ τῆς καρδια-
κῆς θέρμης σπαρattoμένον καὶ ἀναφλεγόμενον. εἰδέναι δὲ
ἄξιον, ὡς ὑποδοχὴν τοῦ τριμορφεῦς τῆς ψυχῆς, λέγω δὴ λόγου,
θυμοῦ καὶ ἐπιθυμίας, τρεῖς σωματικὰς ἀρχὰς κυριωτάτας ἡ
φύσις ἐδημιούργησεν, ἐγκέφαλον μὲν, εἰς ὑποδοχὴν τοῦ λογι-
στικοῦ, καρδίαν δὲ, τοῦ θυμοειδοῦς, ἦπαρ δὲ, τοῦ ἐπιθυμη-
τικοῦ. ἀρχὴ δὲ πάλιν αὐτῶν, ἡ καρδία. διὸ καὶ ἀπαθιστάτη.
τοίνυν εἰ καὶ ἐγκάρδιόν τις τὸν πόθον ἔρει, οὐχ ἄμαρτη τοῦ
δέοντος, διὰ τὸ καὶ ἦπατος εἶναι τὴν καρδίαν ἀρχὴν. Ὅς
σβέσεν ἀνορέαν ἰσαυδέα] ὃς, ἤγουν ὁ Πάν, ἔσβεσε
τὴν Περσικὴν ἀγροαλίαν, ὅτε συνεστρατήγει τῷ Διονύσῳ. ἦν

καὶ Ἰσαυδία, ἤγουν ὁράντων φησι τοῦ κακκοφόνου. τοῦ Περσέως δηλαδὴ. ἀπὸ γὰρ Περσέως, Πέρσης, ἔξ ὅτ τῶν Περσῶν γένος. κακκοφόνος δὲ ὁ Περσεύς, καθὼς ἱστορεῖ καὶ Ἀνικόφρων. τὸν γὰρ κάκκον Ἀφρίσιον μετὰ τὸν κατὰ Γοργόνης ἄθλον ἀπέκτεινε. καὶ ἀφείλετο, ἀπὸ κοινοῦ τὴν τιμῆαν, καὶ τὴν Περσικὴν ἀλαζονεῖαν ὑπὸ τῆς Τυρίας, ἤγουν τῆς Εὐρώπης μετωνομακῆς. ἐν γὰρ τῇ Τύρῳ τῇ Εὐρώπῃ, ὁ Ζεὺς ἐμίγη. [Ὡς τότε τυφλοφόρων] ὅ τινι Παντὶ τὸ κάμα καὶ κτήμα τότε τῶν τυφλοφόρων, ἤγουν τῶν κωμῶν κατὰ μεταλήψιν, τούτῳτι κηροφόρων καὶ σαπιοφόρων. κηροφόρος γὰρ καὶ ὁ τυφλοφόρος, τὸ ἔρατόν καὶ ἐπιθερμῶν κατὰ ψυχὴν ὁ Πάρις, ἤγουν ὁ Θεόκριτος κατὰ μετάληψιν, οὗ τὸ καὶ τὸν Πριαμίδην Πάριον κρῖναι τὰς τρεῖς θεῶς περὶ τῷ μῆλον καὶ τῆς Ἐριδος. καὶ δύνασθαι καλεῖσθαι Θεόκριτον. θέτε καὶ ἀνέθηκεν ὁ Σιμιγίδης, καὶ ὁ σῖός τοῦ Σιμιγίδου εἶτα πρὸς αὐτὸν τὸν Πᾶνα προσφώνημα. Ὡ βροτοβᾶρον στάτας] ὅ Πᾶν βροτοβᾶρον, ἤγουν πετροβᾶρον. ἐκ πετρῶν γὰρ οἱ βροτοὶ κατὰ τὸν καλαιὸν μῦθον. οἶστρος καὶ ἔραος τῆς Νυμφαλῆς τῆς στήτης καὶ γυναικὸς, τῆς δέκας καὶ Ἀσθῆς. Κλωποκάτορ τ' ἀπάτορ ἤγουν, Ἐρμού τοῦ κλέπτου οὐ κατὰ τινος γὰρ κάλιν Ἐρμού καὶς ὁ Πᾶν. ἀπάτορ, ἤγουν κλοποκάτορ ἐκ πολλῶν γὰρ τῶν μνηστήρων γεγένηται. λαρυακόγυις) ἤγουν χηλόκου κατὰ μετάληψιν. χηλὸς γὰρ τὸ κισώτιον, καὶ ἡ λάρυαξ. καὶ χηλὴ ὁ ὄνυξ. χαίροις, ἡ δὲ μελίχοις] ἐν τῇ σύριγγι τῇ Ἰλλοπι καὶ τῇ ἀφώνῳ τῇ ἐλλειπομένη δηλαδὴ, ὁπὸς καὶ φωνῆς. αὐτὴ γὰρ καθ' ἑαυτὴν ἡ σύριγξ μὴ ἐμπνεομένη πρὸς τινος, ἄφωνός ἐστι. τῇ κάρῳ κάλιν, καθὼς εἶπον, διὰ τὸ τεργνὸν καὶ ἐπαγωγόν, τῇ Καλλιόπῃ, καὶ καλλίστην ἐγούση ὄπα, ἐπὶν ἐμπνέται. τῇ νηλεύστῳ, καὶ ἀθεάτῳ. ἀπὸ τοῦ νῆ στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ λάω, τὸ βλέπω. ἀθέατον γὰρ τὸ ἀπήχημα. ἡ νηλεύστῳ, τῇ ἀλιθεβολήτῃ, ἤγουν ἀθανάτῳ ἀπὸ τοῦ νῆ στερητικοῦ, καὶ τοῦ λεύω τὸ λιθεβολῶ. ὁ λόγος γὰρ οὗ λιθάζεται.

Τέλος τῶν εὐρισκομένων σχολίων εἰς τὰ Θεοκρίτου εἰδύλλια.

IACOBI MORELLII

AD

THEOPHIL. CHRISTOPH. HARLESIVM

E P I S T O L A

DE

CODICIBVS MANVSRIPTIS THEOCRITI

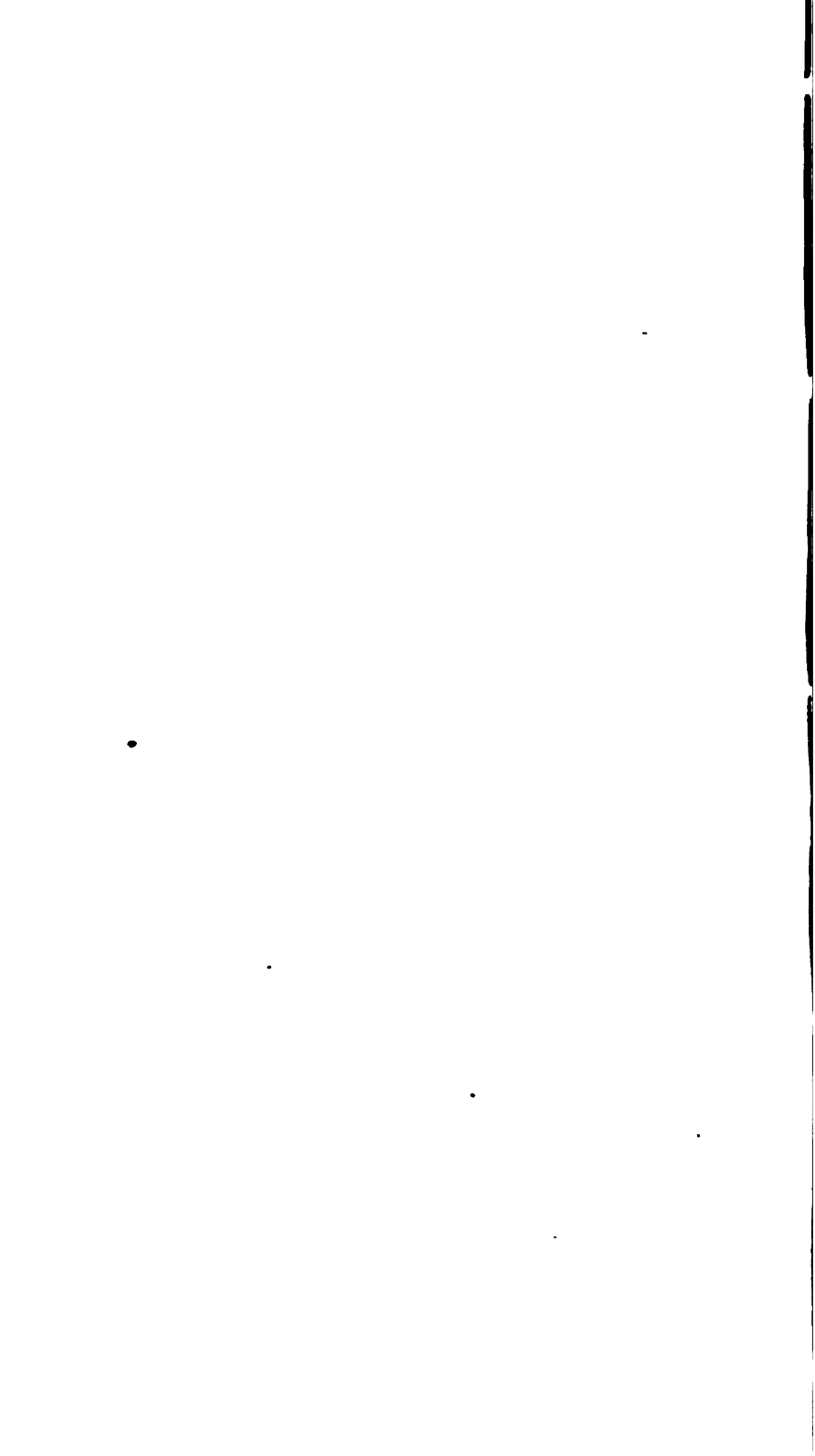
IN BIBLIOTH. REG. VENET. ASSERVATIS,

DE THEOCRITI LOCO AB HIERON. ALEANDRO IVN.

IN DISSERTATIONE INEDITA ILLUSTRATO,

DEQVE SCRIPTIS NONNVLIS ALEANDRI

NONDVM EDITIS,

V. C. THEOPHILO CHRISTOPHORO HARLESIO
IACOBUS MORELLIUS S. P. D.

Quod novam Theocriti editionem facturum, si quid ad eandem opportunum habeam, tecum ut communicem petis, jure tuo facis, Harlesi mi; quippe ad Graecos Latinosque scriptores recensendos ac illustrandos eiusmodi adjumenta ipse publice praebuisti, ut, qui eorum studio tenentur, nihil non se tibi debere omnino intelligant: a me autem ut id fidentiore animo postules, ego alacriore efficiam, par equidem est; cum, pro veteri justaque amicitia nostra, hujusmodi officiis implendis jam adsueverimus. At enim, post operam eximiam a tot eruditione atque critice summis viris in emendando ac expoliendo poeta adhibitam, neque multa sunt a me expetenda; neque omnia, quae fortasse possem, ut expendam et afferam, curae aliae litterariae permittunt. Haec igitur aequi bonique facias, quae sine magno temporis impendio comparare licuit.

Ac de codicibus quidem manuscriptis bibliothecae Regiae, cui praesum, ut primum dicam; tres tantummodo, qui Theocriti Idyllia habeant, in ea exstant, saeculo XV non vetustiores, neque dialecto Dorica accurate servata descripti. Horum primus, No. CCCCLXXX in Indice impresso notatus, Bessarionis Cardinalis jussu, a Joanne Rhoso Cretense Presbytero, cujus est mihi perspecta manus, exscriptus, cum Oppiani, Dionysii Periegetae, Nicandri, Arati, Hesiodi, Apollonii Rhodii, Orphei et Callimachi poematibus, Theocriti Idyllia octodecim priora continet, Argumentis jam editis et Scholiis instructa: textus, olim vulgo receptus, lectiones probabiles vix ullas offert, quas praesertim editio Aldina non praebeat, vel ex codice Lipsiensi Reiskius non protulerit: Scholia, quae in octo tantum priora Idyllia adsunt, vulgata fere omnia sunt; ac si ineditum aliquid occurrat,

lucem idem haudquaquam meretur. Secundus, in Indice impresso No. CCCCLXVI notatus, olim Bessarionis, cum Pindari Olympiis, Hesiodi Operibus et Diebus, et Oppiano de Piscatione, Theocriti Idyllia novem priora habet: textus lectionem in antiquis editionibus exhibitam ut plurimum fert, a quibus persaepe cum codice Augustano, ac identidem cum Lipsiensi quoque discedit: prolegomena adsunt, nimirum Vita Theocriti, Argumenta singula ex editis composita, aliaque, cum variis lectionibus nonnullis: glossae interlineares insunt, nullius propemodum usus: scholia accedunt, quorum ineditum nullum est. Tertius, ex bibliotheca Coenobii SS. Joannis et Pauli in Marcianam translatus, cum Iulio Polluce, Aeschyli traegodiis tribus, Dionysii Periegesi, Hesiodi Operibus et Diebus, Theocriti Idyllia octo priora continet: horum textus codici Lipsiensi haeret, in quo Idyllia eadem octo tantummodo sunt. Non sane multa magnive momenti subsidia ad novam editionem ex his Venetis codicibus comparare licet, quum varias lectiones plerumque objiciant, quae ex antiquis editionibus cognitae, bene in recentioribus rejectae fuerint, neque ut ad lucem denuo eae revocentur quicquam intersit. Suppetunt nonnullae tamen, quae ad bonitatem textus firmandam, vel etiam cognoscendam, librumque totum expoliendum quodammodo faciunt; hae nimirum, codicibus CCCCLXXX. CCCCLXVI ac tertio litteris A. B. C. denotatis, ad editionem an. 1780 Lipsiae a te factam accommodatae.

In prolegomeno de inventione Bucolicorum est *πρωτον ἀρχήναι . . . Σικελίας διήλθεν . . . τὴν θεὰν ἰδίως ποιήμασι καθυμνήσαντες . . . Ἐν τοῖς Συρρακουσίους (sic semper) στάσις ποτὲ γενομένης . . . εἰσελθόντος . . . οἱ δὲ ἀγροῖκοι δῶρα ἐκόμισαν, καὶ τὴν θεὰν γεγηθότες ἀνίμνησαν ἔπειτα ταῖς ἀγροικαῖς εἰδαῖς τόπον ἔδωκαν καὶ συνήθειαν. Proleg. de differentia Bucolicorum τὰ δὲ βουκολικά . . . εἰλήφασιν, κρατιστεύοντος τοῦ ζῶου. Omnia Cod. B.*

Idyll. I. v. 81. Πρῆπος. A. B. C. — v. 110. πάντα. A. B. — v. 126. ἀγατὸν. A. B. — Idyll. II. v. 5. τεθνάκαμεν. A. B. C. — v. 24. λακῆ. A. B. C. — v. 65. ἄρξομ' ἐγὼ. B. C. — v. 101. ὑγαγί. A. B. — v. 126. Εὐδον δ'. A. B. C. — Idyll. III. v. 15. Ἄ βομβεῦσα. A. B. — v. 27. μ' ἀποθάνω. A. B. — v. 29. ποιτεμάξαι το πλαιγάγημα. A. B. C. — v. 46. οὐρεσι. A. C. — Idyll. IV. v. 28. ἐπάξα. A. ἐπάξω. B. — Idyll. V. v. 3. ἀ-

μνάδες. C. — v. 20. αἶτε πιστεύσοιμι. C. — v. 45. ρουτεῖ. C. —
 v. 108. ὑπερηθῆτε. B. — Idyll. VI. v. 12. ἐπ' αἰγιαλοῖσι.
 A. B. — v. 20. καλὸν αἰεῖδεν. A. καὶ τὰδ' αἰεῖδεν. B. — v. 22.
 ποθ' ὄρωμαι. C. — v. 25. ποθοῶμαι. C. — Idyll. VII. v. 22.
 αἶμασιεῦσι. B. — v. 65. ἀνήτηνον. B. C. ἀνήτηνον. A. — v. 64.
 παρὰ κρατὶ. A. B. C. — v. 94. ὅττι γ' αἰεῖδεν. A. B. — v. 106.
 μή τε τυ. B. C. — v. 129. ἦμεν. B. C. — Idyll. VIII. v. 5.
 ἦσ την. A. — v. 14. ἰσομάτορα. A. B. C. — v. 18. ἐπόασα.
 A. ἐπόησα. B. C. — v. 27. φαλαρός. B. — v. 57. ὕδασι δ' αὐχμὸς.
 A. B. — v. 58. ἀγρομένοισι. A. — v. 91. οὐίω καὶ νόμφα γαμηθεῖ-
 σα. A. B. C. — Idyll. IX. v. 2. εφειασθῶ. A. — v. 7. ὁ μόνος.
 A. B. — v. 12. θέρους. B. — v. 18. πρὸς ποσὶ. A. B. — v. 26.
 σιτήθην. A. B. — Idyll. X. οὐδαμα v. 8. 9. 10. A, ut in se-
 quentibus, unus. — v. 20. Ἀλλὰ γε καὶ. — v. 25. ὦν γὰρ χ'
 ἀφείσθε. — Idyll. XI. v. 55. γλυκίον πέλει οὐδέν. — v. 60. Γα-
 λατεῖα, νῦν τό γε νεῖν γε. — Idyll. XIII. v. 24. μέγα λαῖτμα.
 — v. 61. ἐπικούσας. — v. 75. πεζός. — Idyll. XIV. 66. ἐπ'
 ἀμφοτέροις. A. — Idyll. XV. v. 10. ποτ' ἔριν. A. — v. 52.
 ὁποῖα . . . ταυτὴ γε. A. — v. 88. πλατεῖάσοισαι. A.

In Idylliis XVI. XVII. XVIII. tanta est ubique editio-
 nis Aldinae cum codice consensio, ut ex isto ducta illa
 omnino videatur. Hinc Idyll. XVIII. v. 10. pro *λίαν*, uti
 vulgo editum, *φίλος* est, quemadmodum una editio ea fert,
 codicibus Ottoboniano et Gothano suffragantibus: *quam
 varietatem inter calami aberrationes abjecere summi viri;
 satis mire, quum φίλος pro unica vera scriptura sit haben-
 da, inque futuro poetae recensione jure postliminii sine
 haesitatione restituenda*, scribit Carolus Fridericus Hein-
 richius in Observ. in auctores veteres Partic. I. Hannove-
 rae 1794. 8. p. 66. Item Idyllio eodem v. 29. est *κόσμος*, ut
 in editione Aldina aliisque priscis nonnullis; ac versus
 quoque 56. *Ἀρτεμιν αἰεδοῖσα κ. τ. λ.*, quo editio Aldina sola,
 cum duobus codicibus allatis et uno etiam Parisino, caret,
 in hoc itidem deest.

Nihil novum ut in his offendas, Harlesii praestantis-
 sime, facile est; neque pro eximia in rebus ejusmodi eru-
 ditione te certe fugiunt, quae post Theocritum an. 1780.
 a te denuo editum, ad ejus recensionem aut illustratio-
 nem a criticis et philologis prodire. Non aequè comper-
 tum tibi esse potest, Hieronymum Aleandrum juniorem
 de loco quodam Idyllii XVII. v. 25. in ea fuisse sententia,
 quae non equidem nova sit, minus tamen recepta; cui in

scripto inedito is auctoritatem quandam conciliat, Boudelotio quoque approbante (*Animadv. in Heliodori Aethiop. Lib. III. p. 71. ed. 1619.*) Quam multa antiquitatis peritia, philologiae humaniorumque litterarum laude Alexander floruerit, tum scriptorum illustrium testimoniis et commentariis, praesertim Leonis Allatii, Jani Nicii Erythraei, Niceronii, Mazzuchellii, Lirutii, luculenter traditum est; tum vero ex libris ipsius editis plane constat. De scriptis eius omnibus conjunctim edendis consilium olim iniecit Justus Fontaninus V. C., de popularium suorum gloria nunquam non valde sollicitus, atque adeo inedita multa ipsemet exscripserat; neque tamen, curis aliis bono litterarum identidem distentus, perfecit. (*Fontanis. Epist. Venetor. ad Magliabechium Tom. I. p. 224. Aminta difeso p. 162.*) Ex eius apographis ad rem comparatis liber mihi est, qui cum scriptis aliis ineditis Dissertationes quatuordecim historicas philologicas criticas Variarum Lctionum, uti dicere mos fuit, ex autographis Romae in Bibliotheca Barberinorum servatis a Fontaninio descriptas continet; quae licet nondum vulgatae, in usum tamen litterarum adhibitae nonnunquam sunt. Harum una, quae ad Theocritum quoque pertinet, huiusmodi est:

De incessu Deorum. Homeri sententia adversus Heliodorum expensa. Dii νέροδες. Theocriti locus illustratus, item et Horapollinis sublato mendo.

„Rudia esse omnium initia artium, non est cur quisquam patefacere laboret: id res ipsa identidem docet. Primi pictores, testante Aeliano in Varia Historia, adeo imperiti fuisse dicuntur, ut cum leporem canemque pinxissent, aliave huiusmodi, necesse habuerint inscriptione monere, illum esse leporem, hunc canem. Ipsi vero statuarum fusores simulacra efformabant pedibus, cruribus velut una compactis; unde morem manasse existimo Herminulas fingendi quasi unico pede stantes, translata veterum fictorum imperitia ad quoddam religionis praescriptum: forsitan vero gemini in aqua pedes hominis, quos pingebant Aegyptii ad fullonem indicandum, quod ex Mercurii similitudine ab iis factitatum scribit Horapollo, eodem, quo diximus, schemate compositi erant. Verba Horapollinis libro primo ea sunt: γναφαία δὲ δηλοῦντες, δύο ποδας ἀνθρώπου ἐν ὕδατι ζωγραφούσιν. τοῦτο δὲ ἀπὸ τῆς τοῦ Ἑρμῆος

ὁμοίότητος δηλοῦσι. Ab illa artis ruditate videtur Daedalus primus discessisse; itaque cum statuas quodam ambulantium schemate efformasset, proditum vulgo est, abiitque in proverbium, Daedali statuas opus fuisse vinculis alligari, ne fugerent: tametsi et ipsa Daedali opera rudia fuisse, nec aspectu decora, testetur Pausanias Corinthiacis. Daedalei illius artificii testis est antiquus auctor Palaephatus, si libellus, qui nunc extat, eius vere est, quem Artaxerxis tempore vixisse scribit Suidas; haec enim habet: λέγουσι περὶ Δαιδάλου, οὗς ἀγάλματα κατεσκεύασε πορευόμενα. τὸν δὲ ἀνδριάντα δὲ αὐτοῦ βαδίζειν, ἀδύνατον εἶναι δοκεῖ ἔμοιγε. τὸ δὲ ἀληθές τοιοῦτον. οἱ τότε ἀνδριάντοποιοὶ καὶ ἀγαλματοποιοὶ κατεσκεύαζον ἀνδριάντας συμπεφυκότας ἔχοντας τοὺς πόδας. Δαίδαλος δὲ ἐποίηε διαβεβηκότας τὸν ἕνα πόδα. οἱ δὲ ἄνθρωποι ἔλεγον, ὄδοιπορεῖν τοῦτο τὸ ἄγαλμα, ὃ εἰργάσατο Δαίδαλος, ἀλλ' οὐχὶ ἔσθηκός. Narrant de Daedalo, quod ambulantes statuas efformabat: at mihi quidem fieri non posse videtur, ulla ut statua sua sponte incedat. Veritas autem ita habet. Ejus temporis statuarii simulacra effingebant conjunctos habentia pedes, Daedalus vero divaricata altero pede faciebat. Quamobrem aiebant homines, fabrefactas a Daedalo statuas non consistere, sed ambulare. Ita prorsus hunc auctorem explicat in Chronico Eusebius, quum sic scribit: *Ea, quae de Daedalo fabulae feruntur, qui visus est simulacra fecisse se moventia; primus enim omnium pedes statuarum a se invicem separavit, aliis conjunctim eos fabricantibus, ut Palaephatus memorat.* At Diodorus Siculus non in pedum tantum aut crurum, sed et in manuum atque oculorum efformatione Daedalum praeceteris statuariis excelluisse tradit; cujus haec sunt verba libro quarto Bibliothecae: *πρῶτος ὁμματώσας, καὶ διαβεβηκότα τὰ σκέλη ποιήσας, ἔτι δὲ τὰς χεῖρας διατεταμένας ποιῶν εἰκότως ἐθαυμάζετο παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. οἱ γὰρ πρὸ τούτου τεχνῖται κατεσκεύαζον τὰ ἀγάλματα τοῖς μὲν ὕμμασι μεμυκότα, τὰς δὲ χεῖρας ἔχοντα καθειμένας, καὶ ταῖς πλευραῖς κεκολλημένας. Primus vero cum oculos exprimeret, cruraque faceret divaricata, et manus exorrectas effingeret, merito admirationi erat hominibus; qui enim praecesserant ipsum artifices, statuas efformabant oculis non admodum patentibus, manibusque demissis atque ad latera affixis. Qui fictiles vidit*

Deorum icunculas, quae in veterum Aegyptiorum cadaveribus passim reperiuntur, aliaque Aegyptia signa, quales fuerint rudes antiquorum statuæ, hic descriptæ a Diodoro, plane intelliget. Credit tamen Scaliger in notis ad Eusebium, artificio quodam Daedali vere factam, ut statuæ moverentur; id enim tradit Themistius de ligneo quodam Veneris simulacro, cui Daedalus motum indiderat, infuso argento vivo. Verum ut in sigillo aliquo minuto præstitum hoc fuerit, de grandioribus Daedali operibus haud facile dici id potest, et adhibenda potius est fides vetustioribus, quos laudavi, scriptoribus, quibus consonant Harpocration, Tzetzes, aliique. Nam quod ait Scaliger, hoc magis competere in Praxitelis et Phidiae signa longe expolitiora, quam illa Daedalea, hoc verum esset, si ii sculptores eodem, quo Daedalus, tempore vixissent; etenim soliti tantum homines rudia illa simulacra ob oculos habere, ex præstantia, quae subsequuta est, statuarum Daedali in admirationem ducti, ambulantes quodammodo illas videre visi sunt. Hinc proverbium exortum, quod ad consequentia saecula transmissum est, etiamsi nobiliores exinde progressus ars statuaria fecit. Picturam, sculpturamque, quemadmodum et alias artes, gloriabantur Aegyptii apud se ortas: iidemque priscam illam ruditatem in Deorum statuis atque imaginibus mordicus retinuerunt, atque, ut veneratio quaedam inest antiquitati, ad mysteriorum arcana traducta res est; quasi non ex artis imperitia, sed ex rerum sacrarum disciplina, eo quo diximus modo prisci opifices simulacra Deorum effinxerint. Id quale sit, egregie ostendit Heliodorus, dum in suis Aethiopicis Homeri locum libri Iliados ex sacra Aegyptiorum doctrina explanare conatus est; Calasiridem enim libro tertio inducit de Diis loquentem, qui sese in homines transformant, sed eos facile a sapientibus dignosci ait, ac quæ ratione id fieri queat, ita disserit: *ἀλλὰ τοῖς τε ὀφθαλμοῖς ἐν γῆσθεῖεν ἀπειεῖς θεῶν βλέποντες, καὶ τὸ βλέφαρον οὐ ποτε ἐπιμύοντες, καὶ τῷ βραδίσματι πλείον, οὐ κατὰ διάστασιν τοῦν ποδῶν, οὐδὲ μετὰ θείων ἀνομένων, ἀλλὰ κατὰ τινὰ ὕμνην ἀέριον, καὶ ὕμνην ἀπαρὰ πόδιστον, τεμνότων μᾶλλον τὸ περι γόν, ἢ διωπορευομένων. διὸ δὴ καὶ τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν Αἰγυπτίωι τῷ πόδε ζευγνύοντες, καὶ ὡς περ ἐνοῦντες ἰστυῶν. ἃ δὴ καὶ Ὀμηρὸς εἰδώς, ἄτε Αἰγυπτίωι,*

καὶ τὴν ἱερὰν παιδευοῦσαν ἐκδιδαχθεὶς, συμβολικῶς τοῖς ἔκπε-
 σιν ἐναπέθετο, τοῖς δυναμένοις συνίεναι γνωρίζειν καταλι-
 πῶν. Quae sic Polonus interpres Latine reddidit:
*Sed ex oculis notari possunt, cum continuo obtutus
 intueantur, et palpebras nunquam concludant; et ma-
 gis etiam ex incessu, qui non ex dimotione pedum, ne-
 que transpositione existit, sed ex quodam impetu aëreo,
 et vi expedita findentium magis auras, quam transeun-
 tium. Quamobrem statuas quoque Deorum Aegyptii
 ponunt, conjungentes illis pedes, et quasi unientes.
 Quas etiam Homerus sciens, ut Aegyptius, et doctrina
 sacra instructus, occulte et involute versibus reddidit,
 relinquens intelligenda iis qui possent.* Versus deinde
 Homericos apponit Heliodorus, eosque nonnihil expli-
 cat. Ejus tamen mihi opinio nequaquam probatur;
 puto enim poetam docere tantummodo homines volu-
 isse, Deos, etsi humana effigie vulgo insignirentur,
 non ex eadem tamen, qua homines, materia fuisse;
 proinde augustiorem iis tribuit formam, staturam
 etiam, quae humanam excedat, et proprium quendam
 sanguinem, qui nec vere sanguis dici queat, propriam
 etiam loquendi rationem, dum pluribus locis asserit,
 multarum rerum nomina alia apud homines esse, alia
 apud Deos. Diversum etiam vocis sonum dat illis Vir-
 gilius; quod Servius animadvertit ad eum locum libri
 VI. *Nec mortale sonans*; ubi ita loquitur: „Alia enim
 vox numinis est, ut: *Nec vox hominem sonat*: item:
Vocisque sonus, vel gressus euntis.“ Ex quibus colli-
 gere est, de incessu idem sensisse Homerum, ac pro-
 prium quendam ambulandi modum Diis tribuisse, ex
 quo cognosci facile possent: quod et Maro imitatus
 est, cum ait de Venere: *Et vera incessu patuit Dea.*
 Nec vero expressisse, quinam esset hic ambulandi mo-
 dus, quemadmodum nec docuit, quis esset sanguis e
 Veneris vulnere manans, sat habens dicere, alium esse
 ab humano sanguine. Statius sane tantum abest ut
 Deorum incessum absque alterna pedum motione fieri
 existimaverit, ut potius aut grandiozem gressionem,
 quemadmodum loquitur alicubi Pacuvius, aut spissio-
 rem iis tribuerit. Nam lib. X. Thebaidos de Virtute
 Dea e caelo lapsa, et Menoeceo sub Mantûs facie ap-
 parente, sic canit:

. tamen aspera produunt
Ora Deam, nimique gradus.

Servius vero cum ad illud Virgilianum de Venere, *Ipsa Paphum sublimis abit*, sic scribit: *divino incessu, id est sublimiter, innuere videtur, Deorum incessum intelligi, cum sublime feruntur. Sed quicquid Homerus ea in re senserit, illud nobis compendifecit Heliodorus, quod Aegyptiorum doctrinam didicimus de incessu Deorum absque ullo pedum usu; quemadmodum membrorum omnium usum Diis adimebat Epicurus, teste M. Tullio. Ex eo, ni fallor, occasionem ludendi arripuit Apuleius libro Metamorphoseon ultimo, ubi Isidis pompam describit; quod enim in usu nunc est, ut aliquando pueros Angelorum Sanctorumque Martyrum habitu incedere faciamus in sacris pompis, quae *Processiones* appellantur, id et Ethnicis usurpatum fuit. Itaque Apuleius de iis, qui Aegyptiorum Deorum forma et insignibus ornati erant in pompa illa Isidica, ita ludens loquitur: *Nec mora, cum Dei, dignati pedibus humanis incedere, prodeunt*; quasi dicat, non eo, quo Dii solent, modo tunc ambulasse, hoc est absque alterno pedum motu, sed, ut Arnobiano more et verbis loquar, *anticipationibus itionum*, quia nimirum non divinis, sed humanis pedibus incedebant. Hujusmodi de incessu Deorum apud Aegyptios opinio permovit Theocritum, ut Deos appellaret *νέποδες*; quo epitheto pisces jure optimo, quibus nulli sunt pedes, insignivit Oppianus. Ac ne quis miretur, *νέποδες* vocari Deos, qui pedes haberent, is velim in mentem revocet, *ἄποδες*; quoque dici hirundinum genus quoddam, quae pedum usu minus valent, quamvis pedibus non careant. Versus Theocriti hic describam ex XVII. Idyllio, ubi ait, Herculem laetari, nepotes suos Ptolemaei progenitores in Deorum numerum relatos esse:*

*Χαίρων νιάνων περιώσιον νιάνοισιν,
 "Ὅτι σφίων Κρονίδας μελέων ἔξιλετο γῆρας"
 Ἄθανatos δὲ καλέωντας, θεοὶ νέποδες γεγαῶτες.
 Ille suos gaudet longa de stirpe nepotes,
 Quos senio vegetos exemit Juppiter artus,
 Aeternos dici divos, pedibusque carentes.*

Casauboni interpretationi non assentior, qui cum *νέποδες* aliquando apud Graecos *nepotes* significari ex Eustathio didicisset, eo sensu hic accipicadum esse censuit; neque Heinsii, qui eo amplius, contra fidem veterum librorum, pro *θεοὶ* reposuit *ἰεὶ*, non ferens *συρ-*

ἔγνω, qua vox θεοὶ eo loci unica syllaba effertur; siquidem indigna est Theocrito illa perissologia: *Gaudet Hercules suorum nepotum nepotibus, qui immortales dicuntur, cum sibi sint nepotes.* Quid enim opus illi erat, postquam Herculis nepotes appellasset, eosdem e vestigio nepotes denuo nominare? Oportuit viros doctos attentius animadvertere, cum Ptolemaeo Theocritum loqui, ut mirum non sit, si Aegyptium regem adulans, sacram Aegyptiorum doctrinam, quasi aliud agens, inserere, et quodammodo comprobare videatur. Sigilla, uti diximus, Aegyptiorum Deorum, quae ex conditis cadaveribus quotidie extrahuntur, et quae praeterea in antiquis monumentis extant, omnia videre est cum cruribus pedibusque compactis. Horum praecipue, quem eundem cum Apolline et Sole statuebant, eo positu solebant effingere; quod Pignorius meus lullulenter docuit in Explicatione Tabulae Isiacaе, qua in Tabula bis Horus indiscretis pedibus effictus est. Addit Pignorius veteris gemmae typum ex scriniis clarissimi viri Nicolai Fabricii Peirescii. Huic affines et duos ego apponam; alterum ex antiquo amuleto aeneo deaurato, quod Romae vidi, alterum ex gemma apud eundem Peirescium. (*Desunt hi typi.*) Nescio, an id vulerem Horapollo, cum de Aegyptiorum hieroglyphico hibernum solstitium signante ita loquitur: *δύο πόδες συννηγμένοι καὶ βεβηκότες, δρόμον ἡλίου τὸν ἐν ταῖς χειμεριναῖς τροπαῖς σημαίνουσι.* Notant in Mss. legi *δύο πολύποδες*, quam lectionem tueri Pierius nititur. Sed scriptum fortasse fuit *δύο ὄρου πόδες*, et tota sententia hoc modo reddenda: *Duo Hori pedes simul compacti firmatique Solis cursum, cum in solstitio hiberno est, significant;* ut praeter eam, quam ex Heliodoro ingessimus, aliam quoque magis arcanam significationem habeant Hori pedes indiscreti.“

Quaenam Dissertationibus Aleandri aliis argumenta sint, cognoscere tibi neque inutile neque injucundum facile fuerit: indicem itaque subjicio, titulis earum exscriptis.

Commodiani veteris scriptoris versus quidam prolati et correcti: in iis quaesitum, quis fuerit Deus invictus.

Sortes extenuatae. Asserta vulgata lectio in Livio et Obsequente. Rejecta Lipsii opinio et correctio. Sacrorum voces. Varro pluries emendatus, et apud Varronem

Ennius et Naevius — Utraque Dissertatio innotuit ex al-
latis a Fontaninio in epistola ad Magliabechium inter
Epist. clarorum Venetorum ad eum T. I. p. 222. et a Phi-
lippo Turrio in Monumentis Veteris Antii p. 163. et 15.
ed. Rom. 1700.

*De Palladio et simulacro Dianae Ephesiae locus Apol-
lodori, et alius in Minutio Felice illustrati, et vulgata
lectio a censoribus vindicata.*

*Deorum lacrymae, Deorum sanguis. Nemesianus cor-
rectus. Ovidius, Homerus, aliique scriptores explicati. —
Meminit Fontaninius in Epistola ad Magliabechium.*

Apum praesagia. Virgiliani loci illustrati.

*Provincia Venetiarum. Urbs Venetiarum. Cassiodoro,
Paulo Diacono, Servio aliisque scriptoribus. lux data.
Strabo emendatus.*

*De lectorum altitudine apud veteres. Virgilius, Silius
Italicus, Valerius Episcopus Cemelensis, Plautus, Seneca
philosophus, Servius illustrati. — Mentionem injicit Ale-
xander Schediasmatis de tricliniarum lecti altitudine apud ve-
teres a Ludovico Cresollio ad se scripti; quod in codice
Veneto Marciano, olim Fontaninii, ineditum exstat, et
Cresollium de hisce dissertationibus ita demum alloquen-
tem objicit: „Faciendum tibi est, ut tua illa Florida et *Σει-
,,ναρα*, quae paras, luce dignissima, quam primum vi-
,,deamus, quae sine dubio haec et mille talia variae eru-
,,ditionis splendore illustrabunt.“*

*De pyrgo, seu turricula aleatoria. De fritillo. Quae-
dam hucusque non observata. Martialis, Juvenalis, Artemi-
dori, Joannis Antiochensis loci illustrati. Epigramma ex
Anthologia emendatum. Defensa apud Valerium Maximum
vulgata lectio, contra quam Justo Lipsio et Christophoro
Colero visum. Equos apud Persas soli sacros fuisse.*

*Illustrata et emendata Vetus Inscriptio. Mos dedi-
candi imagines membrorum, quae sanitati redderentur. Ca-
put in tutela Cybeles. Pedes in tutela Cereris. Pindaro
lux data. Supplicare quid sit. Genus flexio. Mater ἀνλῶς pro
Deum matre. Locus Jamblichi declaratus et emaculatus.*

*Artemidori locus illustratus, aut verius emendatus.
Burgus quid. Arthritidis curationes. — Dissertationem a
me acceptam edidit Joannes Gothofredus Reiffius T. II. p.
456. Artemidori Lipsiae an. 1805. denuo editi, et uber-
rime illustrati.*

Locus in Aristotelis Poetica emendatus et illustratus. Quid sit $\kappa\epsilon\upsilon\iota\delta\omicron\varsigma$ $\kappa\omicron\upsilon\upsilon\iota$. Rejecta Scaligeri et Castelvetri sententia.

De agnitione ex paralogismo Theatri. Pervestigatum coniectatione argumentum fabulae in Tragoedia, quae inscribebatur Vlysses falsus nuntius. Aristoteles in Poetica qua explicatus, qua emendatus.

His Carmina Anacreontica Aleandri accedunt, hendecasyllabis inscripta Nicolao Fabricio Petrisci Domino et in Senatu Aquensi Consiliario Regio:

*Cui dono veterem levem libellum,
Conscriptum teneris mihi sub annis,
Cum me addicta jocisque lusibusque
In primo nova flore veris aetas
Suasit ludere versibus minutis,
Quales scribere Anacreon solebat? etc.*

Argumenta sunt: I. Ad Manes Anacreontis. II. Amandum esse, et bibendum. III. De Cupidine. IV. De Vino. V. De eodem. VI. De Auro. VII. Ad Cupidinem. VIII. Excusat fuscum colorem. IX. Unde carminum suavitas. X. De Avaritia Neerae. XI. De forma Neerae. XII. De aqua rosacea. XIII. In statuam Medae. XIV. Ad Cupidinem. XV. De Oleo. XVI. De Amore puellarum. XVII. De se et Cupidine. XVIII. De Fistula. XIX. Ad Sodales. XX. Tumulus sui cordis. XXI. In Spem. XXII. Somnium. XXIII. De labiis Neerae. XXIV. Bibendum esse. XXV. Idem. XXVI. Idem. XXVII. De oculis Neerae. XXVIII. De monili Neerae. XXIX. De flabello Neerae. XXX. De Vino. XXXI. De Rosis. XXXII. De iisdem. XXXIII. De Culice. XXXIV. De suo furòre. XXXV. Quam optet metamorphosim. XXXVI. De Vino. XXXVII. De Cicada. XXXVIII. De saevitia foeminarum. XXXIX. Ad Pictorem. XL. Lectoribus. — Carmen VII. Fontaninus edidit in libro suo inscripto *L' Aminta di Torquato Tasso difeso e illustrato*, Venetiis impresso an. 1750. p. 163. Carmen XXI. in lucem protulit Millinus, Vir eruditissimus, qui haec ipsa Carmina apud hominem privatum Aquis Sextiis repperit, T. II. p. 262. operis sui inscripti *Voyage dans les Departemens du Midi de la France*, an. 1807. typis Parisiensibus impressi.

Aleandri aliorumque Epistolae ineditae, ex autographis a Fontaninio sumptae, libro eodem meo sequuntur, praesertim de Calendario Romano sub Constantio Imp.

scripto, in bibliotheca Caesarea Vindobonensi servato; quod Jo. Georgius ab Herwart denuo in lucem emiserat, neque tamen pro merito illustraverat. Adjumenta ab Aleandro ille sibi quaerebat; quem tantam ea in re operam posuisse constat, ut, Allatio teste (*Apes Urbanae* p. 124.), commentarium integrum in illud conscripsisset, ac prope diem in lucem exiturum Pignorius polliceretur (*Magnae Deum Matris et Attidis initia* p. 16. ed. Venet. 1624.). Nunquam id effectum fuisse, secus atque Fridericus Lindembrogius et Jo. Albertus Fabricius putabant, recte censuit Christophorus Saxius, qui cum de Calendario illo ejusque editionibus in Praefatione in Jacobi van Vaassen Animadversiones ad Fastos Romanorum sacros, Trajecti an. 1785. impressas p. XXV. dissereret; editione tamen Vindobonensi an. 1781. cum annotationibus Xysti Schier, qua Furio Dionysio Philocalo tanquam auctori Calendarium tributum est, non sibi comperta; unam tantummodo, sed pulchram, Aleandri observationem, ex ejus apparatu pro Commentario conficiendo, a Philippo Turrio in Monumentis Veteris Antii typis editam, se novisse affirmabat. Sunt vero de Calendario Epistolae Aleandri ad Herwartum tres an. 1617. Herwarti ad Aleandrum septem ann. 1617. et 1618. Joannis Seldeni ad Nicolaum Fabricium Peirescium duae an. 1618. Laurentii Pignorii ad Aleandrum una, Jacobi Sirmondi ad eundem una an. 1617. Peirescii ad eundem tres Italice scriptae ann. 1618. et 1620. Inter eas eminent Herwarti, Aleandri et Pignorii tres, quibus loca non pauca Calendarii obscura invicem explicant; ac Peirescii duae, quarum altera Calendarium passim illustrat, altera tum de eo, tum de quatuor aliis chronologiae veteris monumentis tunc ineditis, ab Aegidio Bucherio capite XIV. Commentarii in Canonem Paschalem Victorii Aquitani, Antverpiae an. 1633. in lucem prolatis, et ipsis cum Calendario, ex opinione Balleriniorum fratrum (*Observat. in Opp. S. Leonis Pap. T. I. p. 496. ed. Ven. 1753.*) Furio Dionysio Philocalo velut auctori adjudicandis, exquisita eruditione is fuse disserit. Epistolae sex ad Aleandrum iis immixtae sunt: Hieronymi Bignonii duae an. 1617. Sirmondi una an. 1618. Pignorii una an. 1614. Peirescii duae an. 1620. eiusdem una ad Pignorium an. 1620. quibus scriptorum, gemmarum insculptarum, instrumentorum, inscriptionum, aliorumque antiquitatis operum explicatio argumentum est. Aleandri sequuntur, manu Fontaninii omnia:

Judicium pro libro anonymo (Danielis Heinsii) *Laus Asini* inscripto, adversus aliud Paganini Gaudentii de libro eodem.

Additamentum Hieronymi Aleandri, nomine Abrahami Bzovii, quod ad petitionem Ducis Bavariae inseri debuit alteri editioni Tomi XIV. Annalium Ecclesiasticorum eiusdem Bzovii, impressi Coloniae an. 1618.; quum idem Dux offensus fuisset propter ea, quae scripserat de Ludovico Bavaro, ideoque Joannes Georgius Herwartus contra eum edidisset Monachii *Ludovicum IV. Imperatorem defensum*. Inc. *Non minori etiam discordia etc.* Adscriptum est: „Haec omnia inseruit Bzovius in Tomo XIV. Annalium rursus recognito, et edito Coloniae Agrippinae, apud heredes Antonii Boetzeri 1625. a col. 241. no. 12. usque ad col. 250. no. 15. sub anno 1314.“

Lezioni quattro Accademiche. I. Intorno al culto del Dio Mitra in Roma. II. Delle Strene. III. Del Giudizio di Paride, e di mitologie di varia erudizione, che da esso si possono trarre. IV. Sopra la quarta Particella della Poetica d' Aristotile, in cui si conclude, non potersi scrivere poesia in prosa.

Fontaninii apographo toto relato, notitiam Commentarioli Aleandri addere liceat, cui titulus: *De tribus servitutibus rusticis, Itinere, Actu, Via, deque veterum Vehiculis, tum Sedilibus Enarratio ad Legem VII. Digestorum Lib. IIX. Tit. III. De Servitutibus Praediorum Rusticorum*. Licet ineditus, innotuit idem Allatio, Fontaninio, Lirutio, aliisque, Philippo autem Bonarotio typis ut ederetur plane dignus videbatur (*Osservazioni sopra alcuni Medaglioni ec. p. 115.*): ac re quidem vera est ille recto judicio conscriptus, antiqua eruditione refertus, inscriptionibus, nummis, imaginibus, instrumentis affabre depictis exornatus. Constat id probe mihi, qui et ipsum jamdiu habeam accurate ac nitide scriptum in codice bibliothecae domesticae, aequali auctori, et fortasse eodem, quem Romae apud Marcellum Severolium extitisse traditum ab illis est.

Jam vero ut finem scribendi tandem faciam, admonet epistolae modus, urget sollicitudo de opera in re alia litteraria moleste, at necessario, insumenda. Tu vale, Harlesi mi, litteras juvare perge, meque, ut amas, ama. Venetiis prid. Calend. Aprilis. MDCCCIX.

INDEX IN THEOCRITUM.

A.

- A.** I. 85.
Αβαι. V. 109.
Αβλαβής. XII. 25. ἀβλαβέῦδωρ, XXIV. 96.
Αγαθός τις. XVIII. 16.
Αγάλλεσθαι καρπῶ. I. 31.
Αγαλμα. ὡς ἀγαλμ' ἐσεῖδον. XXX. 29.
Αγαμέμνων. XV. 157.
Ἄγαν. δύοσφύς τις ἄγαν. I. 85. ἄγαν φιλοκρίτομος. V. 77.
Ἄγατός. I. 126.
Ἄγειν. ἔπλα καὶ αὐτὸν ἄγουσι. XVII. 33. τὸν ἄγοντα διασησεται. XV. 54. ἄγεσθαι οἶν δῶρον. I. 9. ἀξῆ. I. 11.
Ἀγίρωσ. XII. 17.
Ἀγκοῖνας. III. 44.
Ἀγκρούομαι (ἀνακρούομαι). IV. 31.
Ἀγλαΐζων. Ep. I. 4.
Ἀγνοῖω (ἀγνοῖω). VII. 14.
Ἀγοστός. XVII. 129.
Ἄγρα. XXI. 37. ἄγρα ἐξ ἀλός. VII. 60.
Ἀγρούων. Ep. III. 3.
Ἀγρευτήρες ἰχθύος. XXI. 6.
Ἀγροῖλαιος. XXV. 21.
Ἄγριος. II. 54. XXIII. 11.
Ἀγροῖω. III. 31.
Ἀγροπκος. XXIIV. 104.
Ἀγρωστis εἰλιτενής. XIII. 42.
Ἀγχιθυρος. II. 71.
Ἀγίλοης. I. 106.
Ἄγων. XXI. 48.
Ἀδάμας. II. 54. XVII. 21.
Ἀδαμάντινος. III. 59.
Ἀδαματος. XV. 4.
Ἄδην παρόντος ἄδην. XVII. 10.
Ἀδηφάγος. XXII. 115.
Ἄδιαντον. XIII. 41. conf. Resdortf. not. in Anatolii fragm. in Fabricii Bibl. Gr. Vol. IV. p. 525. sq.
Ἄδρηστος. XXIV. 129.
Ἄδωνι. I. 109. III. 47. etc.
Ἄδωρητος. XVI. 7.
Ἄεθλον καταθεῖναι. VIII. 11. 12.
Ἄεικῆς. XXII. 110.
Ἄείρειν ζυγόν. XXVII. 20.
Ἄεναος. XXII. 57. ἄεναος Ἀχιρων. XV. 102.
Ἄεργός. VI. 26.
Ἄεζ. XXVI. 7.
Ἀηδονιδεύς. XV. 121.
Ἄημι. νότῳ ἄντι. XIII. 29.
Ἄηρ. ἀίρι — κέκρυπται. XVII. 120.
Ἄητης, ὁ. XXII. 9.
Ἄθανα. XVIII. 59. Ἄθανα. XXVIII. 1. Ἄθαναία. VIII. 23.
Ἄθηναῖος. XIV. 6.
Ἄθλήματα ταῖν χειροῖν. XXI. 9.
Ἄθυλω. XVI. 16.
Ἄθρούος. XIII. 50. XV. 152. XXV. 252. ἀθρούος ὄχλος. XV. 72.
Ἄθως. VII. 77.
Ἄϊ αἶ. II. 55. IV. 40.
Ἄϊας. XV. 133.
Ἄϊγαιρος. VII. 8.
Ἄϊγαλήης. XXV. 174.
Ἄϊγιάτης. Ep. V. 6.
Ἄϊγίλος. I. 147.
Ἄϊγίοχος. XXI. 1.
Ἄϊγίπυρος. IV. 25.
Ἄϊγροπιτσι. XV. 43.
Ἄϊπυτος. XIV. 63. XVII. 79.
Ἄϊων. IV. 8.
Ἄϊδας (ἄδης). I. 63. II. 160.

- XVI. 30. αἶθης ἰσχατος. XVI.
 52. conf. Porti Diction. dor.
 voc. αἶθης.
 Αἰδοῖος. XVII. 74.
 Αἰτός, de gnome boni ominis,
 XXVI. 31.
 Αἰθαλιωνες τέττιγες. VII. 139.
 Αἰθαλόεσσ. XIII. 13. Schol. ad
 Hom. iliad β, 415. τὸ κατα-
 κανεθῆναι δυνάμενον.
 Αἶθς (αἶθε), cum optativo III.
 12. V. 62. cum indicat. VII.
 86. X. 32.
 Αἰθίοπες. VII. 113. Αἰθιοπῆες
 κελαινοί. XVII. 87.
 Αἰθριοκοιτεῖν. VIII. 78. Αἰ-
 θριος. IV. 43.
 Αἶκα (αἶκε, εἶαν). I. 4. αἶκα.
 V. 55.
 Αἶμα μέλαν. II. 12. αἶμα, genus.
 XXII. 164.
 Αἶμασι. I. 47.
 Αἶμασσειν. Ep. I. 5.
 Αἶμοβόρος. XXIV. 18.
 Αἶμος. VII. 76.
 Αἶνεῖν. IV. 32.
 Αἰνόθροπος. XV. 27.
 Αἰνοῖών. XXV. 168.
 Αἶνος. proverbium, XIV. laus,
 Ep. X. 4.
 Αἰνώς. XXV. 240.
 Αἶδα φωνεῖν. XVI. 44.
 Αἰολικός. I. 56.
 Αἰολομίτης. XVII. 19.
 Αἰολόπωλος. XXII. 34.
 Αἶπος. VII. 148.
 Αἶρειν. XV. 27. αἶρεσθαι ἄλγος.
 XV. 20. κλέος. XVII. 117.
 Αἶσανος. IV. 17.
 Αἶσιος. XVII. 72.
 Αἶσινιδας. XIII. 17.
 Αἶσυνήτης. XXV. 48.
 Αἶσινας. XIV. 2.
 Αἶτης. XII. 14. XXIII. 63.
 Αἶτεῖσθαι. passive. XIV. 63.
 Αἶνα. I. 65. 69.
 Αἶν. VI. 26.
 Αἶν ἠϊών. XI. 14.
 Αἶωνες μακροί. XVI. 43.
 Αἶφω. ἠωρεῖτο. XXII. 51.
 Αἶσικτον πῦρ. XI. 51.
 Αἶανθίς. VII. 141.
 Αἶανθος. I. 55. 132.
- Αἶαζω. ἀπᾶχοιτο. VIII. 91.
 Αἶηλητος. XXII. 169. vide Ho-
 mer. Odys. κ. 329. Dammii
 lex. graec. col. 1218. sq.
 Αἶηρατος. XXII. 38.
 Αἶκινος. Ep. XI. 6.
 Αἶκρός. XXVIII. 15.
 Αἶκ. I. 69.
 Αἶλης. XVI. 31.
 Αἶκη. νέος ἀμυγν. XXV. 164.
 ἀμυγν. IV. 60.
 Αἶοιμητος. XIII. 44.
 Αἶονιστής. XVII. 55.
 Αἶονειν ἐοθλόν. XVI. 30.
 Αἶρα τιμήσσα. XXVII. 43. ἄρα
 δρυός. XV. 112. Ἄργος ἄρα.
 XV. 142. φιλήματος ἄρα φέ-
 ρεσθαι. XII. 31. Αἶβας ἄρον
 σφυρόν. XVI. 77. ἄρος μι-
 σθός. Ep. VII. 5. εἰς ἄρον.
 XIV. 61.
 Αἶράτιτος. I. 51.
 Αἶρατον. II. 152. XIV. 18.
 Αἶράχολος. XXIV. 60.
 Αἶρέμων. XVI. 96. Ep. I. 6.
 Αἶρεσιπρον. XXIV. 75.
 Αἶρηβος. VIII. 95.
 Αἶριβῆς ὄμματα. XXII. 194.
 ἀκριβία γράμματα. XV. 81.
 Αἶριδοθήρα. I. 52.
 Αἶρις. V. 34.
 Αἶροκόμος. XXII. 41.
 Αἶρόνχος. fragm. Beren. 5.
 Αἶρωρεία. XXV. 31.
 Αἶτη ἐπήνεμος. XXII. 52.
 Αἶτημων. XVI. 33.
 Αἶτιος. V. 14.
 Αἶυλος. V. 94.
 Αἶωκη. XXII. 195.
 Αἶβαστρον. XV. 114.
 Αἶλακάτα (ἡλακάτη). XXVIII. 1.
 Αἶλασθαι cum accus. XIII. 66.
 Αἶδησκω. XVII. 78.
 Αἶλγω. οὐκ ἀλγω. XV. 95.
 XXVI. 27.
 Αἶλιφαρ. VII. 147.
 Αἶλίξανθος. XVII. 17.
 Αἶνας. XVI. 34.
 Αἶνούμαι (ἀλούμαι). III. 25.
 Αἶερον. XIV. 7. XV. 116.
 Αἶλε. V. 123. VII. 1.
 Αἶλίβατος (ἡλίβατος). XXVI. 10.

- Ἀλιθίος (ἡλιθίος). ἀλιθίην ὄδον
 ἔχουσαι. XVI. 9.
 Ἀλιθίως. X. 40.
 Ἀλικυΐτας (ἡλικυΐτης). XIV. 54.
 Ἄλις ὄξος. X. 15. Virg. Aen.
 XI. 366. sat funera fusi vi-
 dimus.
 Ἀλιτρούς. X. 13.
 Ἀλιτρούς. I. 45.
 Ἀλιππη. V. 132.
 Ἀλυμνη. XIII. 20. etc.
 Ἀλυνοί. VII. 57. 59.
 Ἄλλα. II. 10. 18. ἀλλὰ γὰρ. V.
 29. 44. XVI. 60. ἀλλ' ἔρπας.
 X. 29. ἀλλ' οὖν, quod post
 parenthesin sequitur ἀλλὰ γα.
 V. 22.
 Ἄλλε. II. 1.
 Ἄλλου μιν — ἄλλου δέ. IV. 43.
 Ἄλλος. βενόλος ἄλλος. XXVII. 1.
 ἄλλος, i. q. ἕταρος. VII. 36.
 οὐδ' ἄλλος, i. q. οὐδέτερος.
 VI. 46.
 Ἀλλότριος. XVII. 43. 99. XXII.
 149.
 Ἀλλοφρονεῖν. XXII. 129.
 Ἄλλυδις. XXII. 20.
 Ἄλλως. XXI. 54. ἄλλως νεύειν.
 VII. 109.
 Ἀλυρός. ἀλυρά κλαύσεις.
 XXIII. 34.
 Ἀλοιᾶν. X. 48.
 Ἄλι. οὐδ' ἄλα δοίης. XXVII. 60.
 Ἄλιος. II. 67.
 Ἄλιτος. XXVII. 16.
 Ἀλιφίος. XXV. 10. Ἀλιφίος.
 IV. 6.
 Ἀλιφείβοια. III. 45.
 Ἀλιφτα. II. 18.
 Ἄλωά. I. 46. XXIV. 101. VII.
 34. XXV. 30. ἄλωάς, epithet-
 on Cereris. VII. 155.
 Ἀμᾶ (ἄμα). IX. 4.
 Ἀμαθίνα. II. 26.
 Ἀμασιάκετος. XXV. 258.
 Ἀμαλδύνα. XVI. 59.
 Ἀμαλλοδίτης. X. 44.
 Ἀμᾶν. X. 16. XI. 73. ἀμάντσοι.
 VI. 41.
 Ἀμαξίτος. II. 76.
 Ἄμαρ (ἡμαρ). VI. 4. ἄμαρ ἐπ'
 ἄμαρ. XI. 69. εἰ μέσον ἄμαρ
 ὄροιο. XIII. 10. ἐπ' ἄμαρ.
 XXIV. 137. ἐπ' ἄμαρ ἔσονται.
 XVII. 96. ἔσται δὴ τοῦ ἄμαρ.
 XXIV. 84.
 Ἄμαρα. XXVII. 52.
 Ἀμαρυντα. XXIII. 7.
 Ἀμαρλίτις. III. 1.
 Ἀρβαίειν (ἀναβαίειν). XIV.
 78.
 Ἀρβάλλεσθαι (ἀναβάλλεσθαι).
 X. 22.
 Ἀρβρόσιος. XI. 43. ἀρβρόσιος.
 XV. 108. Conf. Buttmann
 Lexilog. p. 135.
 Ἀρῆ (ἡρᾶς). XI. 42.
 Ἀρβασθαί. ἐνόησας θῆρας ἰσθῆ
 οὐδὸν ἀμειβόμενον, i. e. ἰσθῆ
 βαίνοντα. II. 104. τῆ γὰρ τὸ
 κρέσσον ἀμειβεται. XXIII. 13.
 Ἀρβίνοι. IV. 9.
 Ἀρβύλων τῶν παραιοῦσας. II. 3.
 Ἀρβύλων. XXVI. 3.
 Ἀρβρος (ἡμαρτος). XXIII. 3.
 Ἀρητήρ. VII. 29.
 Ἀρηχανίω. XIV. 52. XXII. 125.
 Ἀρηχανός. I. 85.
 Ἀρμίδεος (ἡρμίδεος). XVIII. 13.
 XXIV. 130.
 Ἀρμυ (ἡρμυ). V. 61. ἄρμυ
 (ἡρμυ). V. 67. ἄρμυ et ἄρμυ
 (ἡρμυ). I. 102. I. 15. etc.
 Ἀρμυγα (ἀράμυγα). Ep. V. 3.
 Ἀρναστος (ἄρναστος). XVI. 42.
 Ἀρνίδες. V. 3.
 Ἀρσιβαία αἰοιδά. VIII. 31.
 Ἀρσολγίος. VIII. 87.
 Ἀρσολγίον. XXV. 106.
 Ἀρσός (ἡρσός, ἡρμίτερος). V. 103.
 ἄρσος (ἡρσός, ἡρμίτερος). II.
 146.
 Ἀρσός (ἡρσός). IV. 61. XIII. 25. etc.
 Ἀρστον. XXV. 202.
 Ἀρστος. XXV. 242.
 Ἀρπακίειν (ἀναπακίειν). Ep. III.
 2. ἀρπακίεσθαι. I. 17. Vide
 Salmas. ad Solin. I. p. 96.
 Ἀρ πύλατος (ἀνά πύλατος).
 XXII. 20.
 Ἀρπεχόνη. XXVII. 59.
 Ἀρπεχονον. XV. 21.
 Ἀρπυνμαί. ἀρπυνηθῆναι. XXV.
 265.
 Ἀρπυξ. I. 33.
 Ἀρπυλαί. X. 55.

- Ἀμυκλαῖοι*. XXII. 122.
Ἀμυκλαῖοθα (*ἀμυκλαῖζω*). XII. 13.
Ἀμυκος. XXII. 69.
Ἀμυλος. IX. 21. Vide Casaub. ad Athen. cap. VI. p. 925.
Ἀμύντας. VII. 2. *Ἀμυντιχοσ*. VII. 132.
Ἀμύσσειν. XIII. 71. XXII. 96. XXIII. 71.
Ἀυγμός. XXIV. 124.
Ἀυγί. ἔργον ἔχειν *ἀυγί βοσσί*. XVI. 55.
Ἀμφίδυρος. XIV. 42.
Ἀμφικαλύπτω. XIII. 43.
Ἀμφικλῆς. Ep. XIII. 5.
Ἀμφικλαφῆς. XXIV. 46.
Ἀμφιπιάζειν. Ep. VI. 4.
Ἀμφιπολείν. I. 124.
Ἀμφιπολος. XXIV. 91.
Ἀμφιστέλλω. *ἀμφιστελαμένα*. II. 74.
Ἀμφιτρίτη. XXI. 55.
Ἀμφιτρούων. XIII. 5. *Ἀμφιτρονωιάδης*. XXV. 71. XIII. 55.
Ἀμφότερον. XXV. 69.
Ἀμφώης. I. 28.
Ἀμωμος. XVIII. 25.
Ἀνά. ἀνά ὕλαν. XIV. 43.
Ἀναβάλλεσθαι. VI. 20. X. 22.
Ἀναβλύζειν. XVII. 80.
Ἀναβος (*ἀνήβος*). V. 31. VIII. 3.
Ἀνάγκη. XVI. 85. *εἶχεν ἀνάγκαν*. XIII. 12.
Ἀνάθροσμα. XXIII. 19.
Ἀναίδης. XXV. 24. Conf. Hom. Iliad. v. 139. Odyss. l. 597.
Ἀναίεσθαι. XXV. 6.
Ἀνακίεσθαι. X. 33.
Ἀνακλαίειν. I. 72.
Ἀνακρίων. Ep. XVI. 3.
Ἀνάληπος (*ἀνήλεπος*). IV. 56.
Ἀνάλλεσθαι. *ἀνήλατο*. VIII. 88.
Ἀναμίλψαι *αἰοιδᾶν*. XVII. 115.
Ἀναμετρῶσθαι *λόχον δυσμενῶν*. XXIV. 125.
Ἀναεύω. Ep. IV. 15.
Ἀνάοντα (*ἀνίοντα*). XV. 67.
Ἀναξ. XXV. 145.
Ἀναξώ. II. 66.
Ἀναπος. I. 63.
Ἀνάριστος. XV. 147.
Ἀναρρήσσειν. XXII. 12. *νεῖκος*. XXII. 172. *στήλην*. XXII. 208.
Ἀνάριστος. II. 7. XVII. 101. XXII. 100.
Ἀνάσσατος (*ἀνήσσητος*). VI. 46.
Ἀνάσσοσθαι. XVII. 92.
Ἀνασχίδειν. XXII. 129.
Ἀνατιθέναί. Ep. II. 2. *Ἀνθεμα*. i. q. *ἀνάθημα*. XIII. 2.
Ἀνατρέπεσθαι. VIII. 90.
Ἀναυα. *ἀναύσαν*. IV. 37.
Ἀναφύειν. X. 40. XII. 24.
Ἀνθηρα. τὰ. V. 93.
Ἀνθρίον. V. 40.
Ἀνθροσί. XIII. 23.
Ἀνεγροσθαι (*ανεγίροσθαι*). XXVII. 68.
Ἀνεδραμα. XIII. 29.
Ἀνέλπιστος. IV. 42.
Ἀνεμῶν. V. 92.
Ἀνεπίκατο φωνᾶν. XXIII. 18. Conf. Buttmani Lexilog. p. 266.
Ἀνέξοδος *Ἀχίρων*. XII. 19.
Ἀνερωτῶν. *ἀνηρώτων*. I. 81.
Ἀνέχειν. I. 96.
Ἀνεψίος. XXII. 170.
Ἀνηθον. XV. 119.
Ἀνηρ. *amasius*, XV. 151. XXX. 20.
Ἀνήτινος. VII. 65.
Ἀνθίριξ. I. 52.
Ἄνθος. ἐν ἄνθοισι. V. 87. *ἄνθος καλόν*. VII. 121.
Ἄνια. II. 39. *Ἄνιπν*. II. 23. XI. 71. *ἀνιαρός* (*ἀνιηρός*). II. 55. XXII. 134.
Ἄνιμη. XI. 22. *ἀνέντος χειμῶνος*. XVIII. 27.
Ἄνικα (*ἡνίκα*). II. 147. etc.
Ἄνιστάναί. I. 152. XXIV. 56.
Ἄνναιμη. XVIII. 48.
Ἄνορέα. Syr. 9.
Ἄνονατος. Ep. IV. 3.
Ἄνταχειν (*ἀντηχειν*). Ep. IV. 11.
Ἀντέλλειν (*ἀνατέλλειν*). XIII. 25.
Ἄντια. VII. 48. XVII. 20.
Ἄντιγίης. VII. 4.
Ἄντιγύνη. XVII. 61.
Ἄντιλοχος. XVI. 34.
Ἄντιπετρος. Syr. 2.
Ἄντιφιλείν. XXVIII. 6.

- Ἀντίκων. ἐν πύθω ἀντικῶν ὄψλον.
 X. 15.
 Ἀντολή (ἀντολή). V. 103.
 Ἀντιξ. II. 166. XXII. 184.
 Ἀντίων Ἰρῶτα. I. 95. ἀντιοῦσαι
 κτ. V. 144. XVIII. 17.
 Ἀντίων. ὁ δὲ χρόνος αὐτοῦ φαί-
 γων. II. 92. ὄδον ἀντιμε-
 VII. 10.
 Ἀντισυργός. XXVIII. 14.
 Ἀντισί. XXV. 93.
 Ἀνω. XV. 125.
 Ἀνωγα. ἐνώγι. XXIV. 67. Conf.
 Buttmani Lexilog. p. 263.
 293.
 Ἀνωθεν. XV. 91. XXII. 164.
 Ἀνωτος Φάσι. XIII. 75.
 Ἀοιδῆ. XII. 11.
 Ἀοιδίμος. XII. 9.
 Ἀοιδός. XVIII. 56. VII. 47. fem.
 XV. 97. αἰδοτάτη. XII. 7.
 Ἀολλῆς. XII. 30.
 Ἀορ. XXII. 191.
 Ἀτάχθεσθαι. III. 9.
 Ἀπαί (ἀπό). XXII. 121.
 Ἀπαλάλω. ἀπαλαλίμεν.
 XXVIII. 20.
 Ἀπαλός. XXIX. 25.
 Ἀπαρθεσθαι. II. 41.
 Ἀπαρθεσθαι. XVII. 109. ὄλβω
 ἀπαρθόμενοι. VII. 33. Conf.
 Buttmani Lexilog. p. 100.
 199.
 Ἀπατωρ. Syr. 15.
 Ἀπαυθῆν νίκος. XXII. 129.
 Ἀπαυθῆν. ἀπαυθῆσασα φαγῆν.
 XXIV. 16. Conf. Buttmani
 Lexil. p. 274.
 Ἀπειπῆν. V. 22.
 Ἀπειροσός. XXV. 100. ἄπειρος.
 XVII. 77.
 Ἀπέχθεσθαι. VII. 45. etc.
 Ἀπέχθης. I. 101. 141.
 Ἀπηνῆς. XXII. 169.
 Ἀπίεσθαι (ἀπεκνεῖσθαι).
 XXI. 1. 44. XXIX. 13.
 Ἀπίε, Peloponnesus. XXV. 183.
 Conf. Butt. m. Lexil. p. 67.
 Ἀπλητος. XV. 30.
 Ἀπνυοιστον. XXV. 271.
 Ἀπό. ἀπ' ἀνάσθαι — χαίται.
 VI. 15. λεπτόν ἀπό πρίνοιο
 λεπύριον. V. 95. ἀπό στέρνων
 πλατῶ. XXIV. 78. ὄψλον
 ἀπό πρῶτα. XVI. 49. ἀπό τῆ
 πίστεος καταλιβεσθαι. I. 3.
 ἀφ' ὧτω πόσση πιπίρα. XI
 35. ἴσται ἀπό κρηίδος.
 XXIII. 59. ἀπό σπασῶ. XV.
 16. ἰδρῶστρῶφας ἀπό αἰθῆρα
 XXIV. 109. ἀφ' ὧ. II. 4. 15.
 ἀφ' ὧ τα. II. 157. ἀφ' ὧ τοῦ
 XIII. 24. εἰς ἀπό τῶν πε-
 λῶν. Ep. XXII. 2.
 Ἀποβαίνων εἰς ἄνδρα. XIII. 1.
 κατὰ γυναικῶν ἀπίρα τα. IV.
 38.
 Ἀπόβλητος. XVII. 136.
 Ἀποβρῶν. Ep. XXI. 4.
 Ἀποδάσμαι τινοῦ. XVII. 56.
 Ἀποδίρεν. XXV. 273.
 Ἀποκλῆν. ἀποκλεισθέντα. XII.
 14.
 Ἀποκλαξον. XV. 43. ἀποκλῆν.
 XV. 77.
 Ἀποκλίμεν. ἀποκλίνας ἐν ἰσ-
 στερῶ. VII. 130. ἀποκλῆν
 πρὸς τι. III. 38.
 Ἀποκομμα. X. 7.
 Ἀπολήγειν. XXII. 19.
 Ἀπολέων. VII. 147. XXI. 56.
 Ἀπομάττειν. XV. 95.
 Ἀποκαίεσθαι. I. 157. Conf.
 Alberti Observ. phil. in X.
 T. p. 492.
 Ἀποκλεγχθέντες ἰταλῶν. XII.
 35.
 Ἀποκτείνων πρὸν ἀποκτείνω
 XXIX. 27.
 Ἀποθῆν. VII. 121.
 Ἀποθνεύοντα. ἀπίρα. IV. 39.
 Ἀποκυλεύειν τί τινοῦ. XXIV. 5.
 Ἀποσταίειν. XV. 108.
 Ἀποστεινοῦν. XXII. 101.
 Ἀποστῆρῶν. XIV. 50. πόθος
 Ep. IV. 14.
 Ἀποστῆρῶν. ἀποστῆρῶ. XXVII.
 54.
 Ἀποσῶν. XXII. 105.
 Ἀποτίμεσθαι. XVII. 86.
 Ἀπότιμα. XV. 19.
 Ἀποτρωγῆν τὰς αἰθῆρας. X. 6.
 Ἀποτίρειν. ἄθλον ἀποτίρῶ. I. 3.
 Ἀπρακτός. XVI. 12.
 Ἀτριξ. XV. 68. XXIV. 54.
 Ἀπτειν, accendere. XIV. 25.

- ἄπεισθαι φρονός. I. 35. πόνοσ.
 XXII. 114.
 ἄφός. XV. 13.
 ἄρα. XVIII. 1. ἄρ. XXV. 45.
 ἄρα. ἄρ' οὐκ. I. 98. ἄρα γέ κα.
 VII. 149.
 Ἀραβείν. XXII. 126.
 Ἀραβία. XVII. 86.
 Ἀραϊός. XII. 24. XIII. 59.
 Ἀραρίοικε. XXV. 103.
 Ἀράσσειν θύρας. II. 6.
 Ἀρατος. VI. 2. VII. 98. 102.
 122.
 Ἀράχμιον. XVI. 96.
 Ἀρβυλίδεσ. VII. 26.
 Ἀργείοσ. XIII. 49. Ἀργαία. XV.
 97. Ἀργοσ. XV. 142. Ἀργό-
 θιν. XXIV. 109.
 Ἀργητοίη. XXV. 131.
 Ἀργιραμοιβός. XII. 37.
 Ἀργω. XIII. 21. etc.
 Ἀρίθουσα (Ἀριθουσα). I. 117.
 XVI. 102.
 Ἀρίσκειν. ἀρσειαιμαν. I. 60.
 Ἀρτή. XVII. 137.
 Ἀρήγειν. XXII. 217. XXVII.
 17.
 Ἀρηώσ. XXV. 113.
 Ἀρησ. XXII. 175.
 Ἀριάδην. II. 46.
 Ἀριζήλοσ. XVII. 57. XXV. 141.
 Ἀριθμείσθαι τινῶν. XIII. 72.
 εἰς τινά. XVII. 27.
 Ἀριθμητόσ. XIV. 43.
 Ἀριστοίεσ. Argonautae. XIII. 17.
 Ἀριστεύνειν, cum accusativo,
 XV. 98.
 Ἀριστιε. lusus in nominibus
 Ἀριστιε et ἄριστοσ. VII. 99.
 Ἀριστοτόκεια. XXIV. 72.
 Ἀριφραδέωσ. XXV. 175.
 Ἀριφραδέησ. XXIV. 39.
 Ἀρκαδέσ. II. 48. Ἀρκαδία. XXII.
 157. Ἀρκαδικόσ. VII. 107.
 Ἀρκινθοσ. I. 133. V. 97.
 Ἀρκτοσ. VII. 112. XXIV. 11.
 ἄρπτοσ. XXII. 21.
 Ἀρμαλία ἔμμηνοσ. XVI. 35.
 Ἀρματοπηγόσ. XXV. 247.
 Ἀρμενα, τὰ. XIII. 68. XXII,
 13.
 Ἀρμενα, passend, XXIX. 9.
 Ἀρμοί. IV. 51.
 Ἀρναίεσ. V. 50.
 Ἀρουρα. μεγάλαε ἀρνείοσ ἀρού-
 ραιε. XXIV. 106.
 Ἀρπάλκοσ Φανοτέεσ. XXIV.
 114.
 Ἀρόηητοσ. XXII. 16. XXV. 112.
 264.
 Ἀρόηητεσ. XXV. 83.
 Ἀρσινόη. XV. 111.
 Ἀρτάν. XXIII. 36. 54.
 Ἀρτεμυε. II. 33. etc.
 Ἀρτι. II. 80. 104. XI. 9. XXIII.
 26. XXIV. 63. XXV. 163.
 Ἀρτιγλυφής. Ep. IV. 2.
 Ἀρτιζέειν. χορόν ἀρτιαδοτοί.
 XIII. 43.
 Ἀρτιπαγής. Ep. III. 2.
 Ἀρτοσ Δωρικόσ. XXIV. 135.
 Ἀρχεισθαι. ἀρχειμαί τε κρέκειν.
 Ep. V. 3.
 Ἀρχίασ. XXVIII. 17.
 Ἀρχίλογοσ. Ep. XIX. 1.
 Ἀρωγόσ. XVII. 125.
 Ἀσ i. q. ἕωσ. XIV. 60. XXIX. 20.
 Ἀσαι χορόσ. XXV. 253.
 Ἀσαῖσθαι ἐν φρεσί. XXV. 240.
 Ἀσκαλοσ. X. 14.
 Ἀσκητόσ. I. 33. XXIV. 138.
 Ἀσμενοσ. XXI. 36.
 Ἀσπάλαθοσ. IV. 57. XXIV. 87.
 Ἀσπιδιώτασ (ἀσπιδιώτησ). XIV.
 67.
 Ἀσπὸν τινοσ ἔναί. I. 112.
 Ἀσούριοσ. II. 162.
 Ἀστεμφής. XIII. 37.
 Ἀστοργόσ. II. 112. XVII. 43.
 Ἀστράγαλοσ. X. 37.
 Ἀστρεπτιοσ. XXIV. 94.
 Ἀστν. XXV. 56. ἀστροπόσ. XX.
 4. 31.
 Ἀσνχα (ἤσνχα). II. 11.
 Ἀσφαλήσ. II. 34.
 Ἀσφαλίων. XXI. 26.
 Ἀσφαλτοσ. XVI. 100. Conf. in-
 terpretes ad Aeliani V.H. XIII.
 16. p. 876. ed. Gron.
 Ἀσφαραγείν. XVII. 94.
 Ἀσφόμελοσ. VII. 68. XXVI. 4.
 Ἀσχαλῆν. XXV. 236.
 Ἀταλάντα. III. 41.
 Ἀταρπόσ. XXIII. 23.
 Ἀταρτηρόσ. XXII. 28.

- Ἀνάδολος. XXII. 131. ἀναδο-
 λια. VII. 79.
 Ἀναγίς. XXIII. 6.
 Ἀναρπνοε. X. 7.
 Ἀναμαγλίον. IX. 5. ἀναμαγλίη.
 XXV. 132.
 Ἀναρος. XIV. 49.
 Ἀνασάλλω. XV. 111. XVII. 58.
 Ἀναστυλλίδες. IV. 52.
 Ἀναρπτε. II. 151.
 Ἀναρπας. VII. 19.
 Ἀναρπτε. XVIII. 6.
 Ἀναρπτος. XIII. 64.
 Ἀναρπκος ἄνος. III. 49.
 Ἀναρπτος. XV. 7.
 Ἀναρπκος. XII. 28.
 Ἀναρπτον. I. 56.
 Ἀν. αὐ. πάλιν. IV. 49. V. 149.
 Ἀνά (ἀναγή). VI. 38.
 Ἀνάγλας. XXV. 7. 29. 160. Ἀ-
 γηιάδης. XXV. 193.
 Ἀναγ. VIII. 28. etc.
 Ἀναρπτον. XXV. 241.
 Ἀνάλαξ. X. 6. etc.
 Ἀνάλα. XV. 43.
 Ἀνάλα. VI. 44. VII. 71.
 Ἀνάλατος. II. 146.
 Ἀνάλασθαι. XXV. 99.
 Ἀνάλα. VII. 155. XXV. 84. αὐ-
 λας. XVI. 92. ita etiam αὐλά.
 XXV. 99. XXVII. 36.
 Ἀνάλα. VIII. 48. IX. 19. XVI. 12.
 XXV. 142. etc.
 Ἀνάλατος. XIV. 4.
 Ἀνάλα. XXII. 220.
 Ἀνάλα νυκτός. II. 119.
 Ἀνάλατος. XXVIII. 13.
 Ἀνάλα. V. 60. VI. 15. Ἀνάλα
 ἐξ αὐτόθεν. XXV. 171.
 Ἀνάλα. V. 60.
 Ἀνάλατος. XXI. 27.
 Ἀνάλα. XXVI. 1.
 Ἀνάλα. II. 88. IV. 15. XV. 84.
 V. 99. XI. 11. III. 38.
 Ἀνάλατος. XXV. 208. Ep.
 IV. 3.
 Ἀνάλατος. IX. 24.
 Ἀνάλα. II. 113. Conf. Buttman-
 ni Lexil. p. 34. sqq.
 Ἀνάλατος. XXV. 225.
 Ἀνάλατος. VIII. 57.
 Ἀνάλατος Ἡρακλειώτης. II. 134.
 Ἀνάλατος. IV. 5.
 Ἀνάλα. XX. 15.
 Ἀνάλατος. XXII. 159. Ἀνάλατος
 XXII. 207.
 Ἀνάλατος. XXI. 49.
 Ἀνάλατος. IV. 29. VIII. 43. 47.
 XXVII. 65.
 Ἀνάλατος ἐκ ποταμῶν. XXII.
 52.
 Ἀνάλα. εἰς ἕργον πᾶσι ἀνάλα
 εἴχων. Ep. VII. 6.
 Ἀνάλατος. XI. 42. 61. XV.
 144. etc.
 Ἀνάλατος μεγάλας ἀνάλατος.
 XXIV. 106. ἀνάλατος. XVII. 96.
 Ἀνάλατος (Ἀνάλατος). L. 153.
 de quo nomine conf. An-
 Rivinum ad Veneris Pervigi-
 lium p. 61. sq. ed. Hagae
 Comit. 1712.
 Ἀνάλατος. X. 20.
 Ἀνάλατος. ἀνάλα (ἀνάλα). VII.
 65.
 Ἀνάλατος. XVIII. 20.
 Ἀνάλατος. XXV. 180.
 Ἀνάλατος. VII. 71.
 Ἀνάλα (ἡνάλα). II. 36. μέλα.
 VIII. 54. Ep. IV. 10.
 Ἀνάλατος. XXIV. 88.
 Ἀνάλατος. pro Coccyto XVII. 47.
 Ἀνάλατος ἐνάλα. XVI. 41.
 Ἀνάλα. XVI. 35.
 Ἀνάλατος. XV. 74. XXII. 220.
 Ἀνάλατος φίλοι. XXIX. 34.
 Ἀνάλατος. III. 12.
 Ἀνάλατος. I. 60.
 Ἀνάλατος κλάλατος. XXV. 72.
 Ἀνάλατος. XVII. 106.
 Ἀνάλατος — ποτι χεῖλος ἐλάλατος
 μῦθον ἰόντα. XXV. 63.
 Ἀνάλατος. XIV. 40.
 Ἀνάλατος (ἡνάλατος). XV. 132.
 Ἀνάλατος νυκτός. XXIV. 33. XI. 40.
 Ἀνάλατος (ἡνάλατος). II. 148. VII. 35.
 dios. XVI. 5. XVII. 59. conf.
 J. H. Voss. in Int. Bl. d. Jen.
 ALZ 1818. n. 17. ἐξ αὐτῶν. XVIII.
 14. πρὸς αὐτῶν. Ep. XIX. 5.
 Ἀνάλατος. II. 2. De Argonautis,
 XIII. 27.
 B.
 Βανάλατος. XXIII. 22.

- Βάθος.** VIII. 49. πόσιος ἐν βά-
 θει ἡμας. XIV. 29.
Βαθύκολπος. XVII. 55.
Βαθὺς ὕπνος. VIII. 65. ἐς βα-
 θὺν ὄρθρον. XVIII. 14.
Βαθύσιος. IV. 19.
Βαίνειν. V. 9. βασύνται (βήσον-
 ται). IV. 26. II. 8. ἔβα ῥόον.
 I. 140. βάμμε. XV. 22. ἐπὶ
 ἀμφοτέροις βαβανίς. XIV. 66.
Βαίτα. III. 25. V. 15.
Βάχτος. XXVI. 13. Ἐρ. XVII. 3.
Βάλανος. VIII. 79.
Βάλλεσθαι ἐνι φρεσὶ. XXV. 163.
Βάπτειν κἀλκιδι κηρία. V. 127.
Βάρβιτον. XVI. 45.
Βάρδιτος. XV. 104.
Βαρσίν. βεβαρημένα εἰδίνεσιν.
 XVII. 61.
Βαρυγούνατος. XVIII. 10.
Βαρυμάνιος (βαρυμάνιος). XV.
 138.
Βαρυνίω. τὸν ἐμὸν βαρυνεύτα
 ἄνδρα φίλον. II. 3. Hanc
 lectionem iam praeferendam
 esse censeo.
Βαρύνα. βαρυνόμοι. XXII.
 143.
Βαρύς θεός. XVII. 19. βαρὺς
 πολλοῖς ἐνιαυτοῖς. XXIV. 100.
Βασίλεια. XXIV. 71.
Βασίλισσα. XV. 24.
Βασκαίνειν. V. 13. VI. 39.
Βατιν. βατινται (βατούνται).
 I. 87.
Βάτος. I. 132. XXIV. 88.
Βάτραχος ποτ' ἀκρίδας ὡς τις
ἰερίδω. VII. 41.
Βάττος. IV. 41.
Βαῦδων (βαῦζιν). VI. 10.
Βδέλλα. II. 56. v. Rendtorfii
 not. in Democriti fragm. in
 Fabricii B. Gr. Vol. IV. p.
 356.
Βίβαλος (βίβηλος). XXVI. 14.
Βίβρακος. XXII. 29. etc.
Βιλλεροφῶν. XV. 92.
Βιμβναίος. XXV. 202.
Βίντιστος (βέλτιστος). V. 76.
Βιρονίση. XV. 107. XVII. 34.
 etc. Βιρονισαία θυγάτηρ. XV.
 110.
Β. ἄζεσθαι ἄστρα. XXII. 9.
Βίαι. III. 44.
Βιβλίος. XIV. 15.
Βίη (βία) βίη Φυλῆος ἀγαθοῦ.
 XXV. 55.
Βίος. XIV. 40.
Βλόπτω. φλοκαρδεῖα βεβλαρπί-
 νος. XVI. 63.
Βλίμυες. VII. 114.
Βλίπαιν δεινόν. XXIII. 12.
Βλήχεσθαι. XVI. 92.
Βλοσυρός. XXIV. 116.
Βόαιλος. XXV. 108.
Βοή. βοῆς ὄνομα. XVI. 97.
Βοηθός. XXII. 25.
Βοηόμεοι. XX. 41.
Βολβός. XIV. 17.
Βόλασθαι. ἰβελλόμεν. XXVIII.
 15. Conf. Buttmanni Lexil.
 p. 28. sqq.
Βόλος. ἐς βόλον. I. 40.
Βομβεῖν. I. 107. III. 13.
Βομβύνα. X. 26.
Βόσκω. οὐ βόσκονται ἰαν βόσκεις
 XXV. 8.
Βοτήρ. XXV. 139.
Βοτρύοποις. Ἐρ. IV. 8.
Βουκαῖος. X. 1. 57.
Βουκολαῖν. VII. 92.
Βουλά (βουλή). XVII. 15.
Βουλειῶν μίγα. XVI. 70.
Βουπράσιον. XXV. 11.
Βούρινα. VII. 6.
Βούτας et βάτας (βούτης). I. 80.
 86. 113. VI. 44. VII. 75.
 XX. 34.
Βούτομον. XIII. 35.
Βράβυλον. VII. 146. XII. 3.
Βραγχία. XI. 54.
Βραπή ὑδάτινα. XXVIII. 11.
Βρασίλας. VII. 11.
Βρίθων. XV. 119. βίβριθα. I. 46.
Βροτοβάμων. Syr. 13.
Βρύον. XXI. 7.
Βρυᾶσθαι. XXV. 137.
Βυβλίς. VII. 115.
Βυθός. ἐν βυθοῦ ἕλκεον. XXII.
 17.
Βύσος. II. 75.
Βωκολιάτας (βουκολιαστής). V.
 63.
Βωκολιαξῆ. V. 44. βωκολιάσδων
 V. 60. βωκολιάδο. IX. 1. βω-
 κολιασθῶμεσθα. VII. 36.

Βασιλικός. I. 20. etc.
Βύπας. X. 38.
Βαίλαξ. XVII. 80.
Βῶς (*βοῦς*). VIII. 48. etc.
Βαστρέϊν. *βαστρέϊμουν* V. 66.
βαστρέϊσμετ. V. 64.

Γ.

Γα (*γε*). V. 69.
Γᾶ (*γῆ*). VIII. 53. XXVI. 4.
Γαθία. *γαθῆσαι* (*γηθῆσαι*). IX. 36.
Γαῖα. XVIII. 20.
Γαίη. XVII. 76.
Γαλαθηνός. XVIII. 42. XXIV. 31.
Γαλάνα (*γαλήνη*). V. 35. XXII. 19.
Γαλάτεια. VI. 6.
Γαλήη. XV. 28.
Γαμβρός. *gambros*. XXIV. 82.
gromsus. XV. 129. XVIII. 9.
Γαμία. *γαμβρῆσαι*. VIII. 92.
γάμς. VIII. 93.
Γάμος ἱερός. XVII. 131.
Γαννημῆδης. XII. 35.
Γάρ. XVI. 5.
Γαρύεσθαι (*γηρύεσθαι*) *εντ*. I. 136. VIII. 77. IX. 7.
Γαυλός. V. 58. 104.
Γαυρήν. ὡδ' ἐκπαγλον ἐπὶ σφίσι
γαυριώωντο. XXV. 133.
Γαῦρος. XI. 21.
Γβ. XXII. 74. *γε μάν*. I. 95. 139.
Γείνεσθαι. *γεινόμενον* *ταπρωτα*.
 XVII. 75. *γεινάμενοι*. XVII. 55.
Γελᾶν. *γελῆσαι* (*γελῶσαι*). I. 36.
Γενειάσδω (*γενειάζω*). XI. 9. *a*
γένεον, *mentum*. XXI. 88.
Γενειᾶν. XIV. 28.
Γενειάς. II. 78.
Γενειήτας (*γενειήτης*). XVII. 33.
Γένυς. XIV. 69.
Γεραίρειν. VII. 94.
Γεραίτερος. XV. 159. XXV. 48.
Γέρανος. X. 31.
Γέρας. I. 5. 10. ὕμνοι ἀθανά-
των γέρας. XVII. 3. XXII. 223.
Γερόντιον. IV. 53.
Γεώλογον. I. 13. V. 101.
Γηραλλός. XIV. 69.

Γῆρας *ἐξαιρεσθαι* *μαλλίον* *τιπὸ*
 XVII. 24.
Γηρογόνια. *Syr*. 6.
Γιγνώσκω. *εὐδ' ἔγνω*, *ποσος per-*
contatus est. II. 5. *γνώσκω*.
 XI. 5.
Γίνομαι. XI. 4. XXII. 74.
Γλαύκα. IV. 31.
Γλαυκός. VII. 59.
Γλαυρός. *γλαυροὶ χεῖρ*, *de ma-*
nu artificis. Ep. VII. 5.
Γλάζων (*γλήζων*). V. 26.
Γλακίκαρπος. XI. 46.
Γλοκύμαλον. XI. 39.
Γλευκονεῖν. XV. 146.
Γλόφανον. I. 28.
Γλυφῆν. *γλόφατ' ἀγαλμα*. Ep.
 VII. 4.
Γοίγος. XV. 100.
Γοναὶ δηΐδος. XVII. 44.
Γόνυ χλωρόν. XIV. 70. *γόνυ*.
 XIII. 53. XXIV. 74.
Γοργῶ. XV. 1. etc.
Γραία. II. 91.
Γραῖος. *γραῖον*. XV. 19.
Γραμμα (*γραμμῆ*). *ἀπὸ γραμμά-*
τινῶν λίθον. VI. 18.
Γράμμα, *τά*. XVIII. 47. XXIV.
 103. XXIII. 46. *Inde γε-*
πτός. X. 28.
Γράττειν *γράμματα*. XV. 81.
Γραπτός. I. 39. III. 26.
Γῦα. XXV. 30.
Γῦα. XXII. 8. 122.
Γυμνάσιον. II. 80.
Γυνά (*γυνή*). I. 32. *γυναῖκες*,
puellae. XX. 30.
Γυναικοφίλας (*γυναικοφίλης*)
 VIII. 60.

Δ.

Δᾶ (*γῆ*). IV. 17. VII. 39.
Δαγός. II. 110.
Δάειν. *δεδαημένος*. VIII. 4. *ἔργα*
δαίντων. XVII. 81.
Δαιδάλλος. XVIII. 35. XXIV.
 42.
Δαίδαλμα *θεῶν*. I. 31.
Δαιμότιος. XVI. 22. XXII. 62.
 145. *Conf. Camerar. ad Ho-*
mer. Iliad. II. 190. Δαιμο-
νίως. Ep. XI. 4.
Δαίμων. *ἐν δαίμονι*. II. 28.

- δαίνουσαι μίαν τράπεζαν.* XIII. 38.
δαίς. δαίτα πίνουσαι. XIII. 32. *δαίτηθον.* XVII. 28.
δαΐς. ἐν δαΐ. XXII. 79.
δαΐφρων. XXV. 150.
δάκνυν. XII. 25. XV. 40.
δακρύν. XV. 41.
δάκτυλος. VIII. 23. *δάκτυλα,* pluralis. XIX. 3.
δακνίσθαι (δηλαίσθαι). IV. 36. XV. 48. XXII. 127.
δάκτος (δηλός). Ep. XIX. 4.
δαμάλη. I. 75.
δαμάτηρ (δημήτηρ). VII. 32.
δαμοίτας. VI. 1.
δαμοτίλης. Ep. XII. 1.
δαρπλήτις, femininum a δαρπλής. II. 14.
δασύθριξ. VII. 15.
δασυκροτος. V. 112.
δάφνις, prima correpta. I. 113. 116.
δαφνοῖός. XXV. 232.
δαφνίλιος. VII. 145.
δέ, in apodosi, οὐπω — τοῖς δέ. XXI. 20. καὶ πιν — τῷ δέ. XXIX. 17. αἰ δέ κε — τὴν δέ. I. 11. post vocabulum tertium, VI. 39. post vocativum, XVI. 22. δέ τε. I. 74. 82. II. 157. XXV. 120. δέ ὦν (ὄν). VIII. 5.
δέδμανται (δέδμηται). XV. 120. XVII. 18. a δέμω.
δέδοικα. XV. 58. *δέδοικαμτες.* I. 16.
δέδυνκιν. I. 102.
δέιδισσοθαι. XXV. 74.
δέιλινός. XIII. 33. *δέιλον ἡμαρ.* XXV. 86. *δέιλινόν.* XXI. 39.
δεικανάσκα. XXIV. 56.
δείλαν. X. 5.
δείμα. XXI. 53.
δείνός. XVI. 44. Ep. XI. 2. XXII. 45. Conf. Perizon. ad Aeliani V. H. I. r. p. 2. ed. Gron. Epitheton scuti, XXII. 190. *δεινόν βλέπειν.* XXIII. 12.
δέκαμηνος. XXIV. 1.
δέλφις. II. 21. etc.
δέλφις πέτρα. Ep. I. 4.
δέφνια. II. 137.
δέφον. εἰς δέφον. XIV. 50.
δέφος. XXIV. 35.
δέφουσαι. VI. 11.
δέψμα. II. 90.
δέψαλινοτες. XV. 141.
δέψτε. VIII. 50.
δέψοθαι. δεδγμένος, exspectans. XXV. 228.
δέψος. XVII. 98.
δέψοθαι. V. 27.
δέψλον, scilicet. X. 13.
δέψλος. XVII. 67.
δέψναιός. XVI. 54.
δέψνιν. XXII. 70. XXV. 82.
δέψω. VII. 3.
δέψα, Naxus insula. II. 46.
δέψα. V. 22. *δέ ψμοισβαίων.* VIII. 61.
δέψνιν, vivens. XI. 7. 81. *νύκτα διάγειν.* XI. 44.
δέψθαι. XXIV. 83.
δέψνι. διαψύς. III. 14.
δέψθαι. V. 22.
δέψθαι. VI. 15. XV. 99.
δέψνιν τι. XII. 54. Conf. Pollucis Onom. libr. VIII. segm. 64. et 126. sqq.
δέψνιν (δέψνιν). VII. 154.
δέψθαι ἄρη. XXII. 175.
δέψα τε κρήνησι θέμιστας. XXV. 46.
δέψακτιζέιν. XXIV. 25.
δέψαλασσειν. διάψαλας pro modo. XXIII. 42.
δέψαλιν. XXIV. 122.
δέψαλιν. XXV. 256.
δέψαλιν. XVI. 91.
δέψαλιν. XIV. 55.
δέψα. XXII. 201.
δέψαλιν. δέψαλιν. XXVII. 68.
δέψαλιν. VIII. 24.
δέψαλιν. πνέψαλινάμνος. XXII. 67.
δέψαλιν. δέψαλιν (δέψαλιν). VIII. 24.
δέψαλιν. XXII. 20.
δέψαλιν. XVIII. 26. *δέψαλιν.* XVIII. 28.
δέψαλιν. XXII. 203.
δέψαλιν. XV. 54.
δέψαλιν ὄψα. Ep. VI. 2.
δέψαλιν, τά. VIII. 86.
δέψαλιν, exploro. XXVII. 49.

- Διδυματίους*. I. 25.
Δίδυμος. Ep. V. 1.
Διδύμου δίδου. I. 143. *διδών*, in-
 finit. XXIX. 9.
Διδυμάσιον. XIII. 23.
Διοφάνης. XVII. 80.
Δίλημα. VII. 60. XVI. 68.
Δίλωος. Syr. 5.
Διότασθαι ἀνάγκη. XVI. 97.
Δίση. XXV. 35.
Διυλίς. XIV. 42.
Δίνα. I. 140. *δίση*. XXII. 50.
Διονύς. II. 30. XV. 82. XXIV. 10.
Διοκλίδης. XV. 18.
Διοκλής. XII. 29.
Διομήδης. I. 112.
Διονύσιος. XX. 33. *Διονύσιου ἀγνώ-
 στος*. XVII. 112.
Διόφαντος. XXI. 1.
Δίπλαξ. XXV. 254. Conf. Schol.
 ad Hom. Iliad. γ. 126.
Διπλάσιος. XII. 26.
Δίπραξ. XIV. 41.
Δίπρος. XV. 2. XXII. 142. *δι-
 φρος ἐπαξόνιος*. XXV. 249.
Δίχα — *ἰσχυαία*. XV. 69. *δίχα
 θηλαίων*. XXV. 107.
Διώσιον. XXVII. 34. etc.
Διώνα. VII. 116. XV. 11. XVII.
 36. *Διωνάα*. XV. 106.
Διώς. XXIV. 47. 49. XXV. 36. 47.
Δοία. XII. 12. XXII. 133.
Δοκασίον. IX. 26. XXI. 42.
Δοκίω, praepositum. XVII. 136.
δοκασίς (δοκῆσις). I. 150.
Δόμος. XVII. 17.
Δόναξ. Ep. II. 3.
Δονίω. VII. 135. XIII. 65.
 XXI. 88.
Δορυσαίος. XXII. 136.
Δράγμα. X. 44.
Δρακανόν. XXVI. 35.
Δράττεσθαι. XXI. 28. XXV.
 145.
Δραχμή, prima brevi. XV. 19.
Δρέπεσθαι. XI. 27. XVIII. 40.
Δρόμος. XVII. 22.
Δρόσος. ἀμὰ δρόσῳ. XV. 132.
Δρούνον πύρ. IX. 19.
Δρυτόμος. V. 64.
Δύσαρος. I. 85.
Δύσσοος. III. 24. IV. 45.
Δωδεκαταίος. II. 4. 157.
- Δύναξ (δύναξ)*. XX. 29.
Δυριώδης. V. 99. etc.
Δυριώης. XV. 95. XVII. 69. *Δυ-
 ριώης ἄρτος*. XXI. 156. *Δυ-
 ρίς ὄλα*. II. 156. *Δυριώδης
 (δυριώδης)*. XV. 95. *Δυριώης*.
 XVIII. 48.
Δυριότομος. VII. 45.
Δυτίνα (δυτίση). XVII. 114.
- E
- Ἐαφ ληνόν*. XVIII. 27. *Ἐαφ ὄριον
 κα Νηξία*. XIII. 45.
Ἐβενος. XV. 123.
Ἐβρος. VII. 112.
Ἐβροίσιος ἕπνος. XXIV. 7.
Ἐγκαναζώδης. IX. 27.
Ἐγκάτα. XXII. 202.
Ἐγκατατίθεσθαι φρεσίν. XVII.
 14.
Ἐγκυμαί. III. 35.
Ἐγκροτίον ποσὶ περιπλάκτος.
 XVIII. 8.
Ἐγκύριον ἀήταις. XXII. 9.
Ἐγκροθία. XVIII. 55.
Ἐγκροθιον φάρμακον. X. 2.
Ἐδνον. XXVII. 52. *ἔδνον*.
 XXII. 147.
Ἐδρα. XVII. 20. XXIII. 52.
 XXV. 237. Ep. XIV. 3. *ἔδρα*.
 XVI. 12.
Ἐδριήν. XVII. 19.
Ἐδρουτόμος. XXIV. 109.
Ἐδωδά (ἔδωδη). XXI. 45.
Ἐίρη. II. 107. ἔρη. XX. 16.
Ἐζω. εἰσατο. XVII. 125.
Ἐζωρα. V. 91. XVI. 81. XXII.
 186.
Ἐθειράσιον. I. 34.
Ἐθίλιον. ἐθίλησθαι, indicat.
 XXI. 4.
Ἐθον. XXV. 160. XXVII. 44.
 etc.
Ἐθνος. XXV. 114.
Ἐί. εἰ τί περ ἐσθλόν. VII. 3.
εἰ δ' ὄγα. II. 95. *εἰ γε*. XXIII.
 42.
Ἐλα. εἰα λέγ, εἰ τε λέγαις. V. 78.
Ἐλαμενή. XXV. 16.
Ἐλαφ (ἔλαφ). VII. 97.
Ἐλάρα, εἰδάτα. XV. 115.
Ἐλάτο. XXIV. 53. *εἰδάτα*.

- XXV. 58. XIII. 60. *εἰδῶς φί-
λα*. XVII. 18.
Εἶπαι et *εἰκοτα* p. 128. et p. 166.
Εἰκη. XXII. 14.
Εἰληθονια (*Εἰλείθονια*). XVII. 60.
 XXVII. 28.
Εἰλέω. I. 31.
Εἰλίπους. XXV. 99.
Εἰλιπενη. XIII. 42.
Εἶματα. XXI. 13.
Εἶμι. *εἶντα* (*εἶοντα*, *εἶντα*). II. 3.
Εἶμι. *εἶδ.* I. 151.
Εἶνάλιος. XXI. 39.
Εἶνενα. XXVIII. 13.
Εἶνόδιος. XXV. 4.
Εἶπεν. *iussit*. XXX. 41.
Εἶροπόκος. VIII. 9.
Εἶς. *εἰς ἄκρον*. XIV. 67. *εἰς ἄλλε*.
 XXV. 17. *εἰς ἄνδρα γενειῶν*.
 XIV. 28. *εἰς ἄνδρα ἀποβαί-
ων*. XIII. 15. *εἰς δῖον*. XIV.
 50. *εἰς δῖο πέλλας*. I. 26. *εἰς*
νάυτα. XV. 143. *εἰς τρις*. I. 25.
 II. 43. *εἰς ἔν*. XVIII. 7. *εἰς*
ἔνα, *εἰς μίαν*, *εἰς ἔν*. p. 538-
 544. *εἰς et ἐπ'* confusa. II. 67.
εἰς et ἐφ'. XXV. 61. p. 666.
Εἶς. ἡ μία *ζαῖνα*. XVIII. 19.
Εἶσαιεν. VII. 88.
Εἶσαφικάνειν. XXII. 29.
Εἶσμασσεν. XVII. 37.
Εἶσκειν. XXV. 140. 199.
Εἶσπνηλος. XII. 13.
Εἶτα, in interrogatione. XV.
 60.
Εἶ. *εἶ* *Ἀφροδίτας*. II. 30. VII.
 55. *ἐκ θυῶν*, i. q. *δια θυῶν*.
 II. 10. *ἐκ Μοιρῶν*. I. 140. *ἐκ*
παιδῶς. VII. 102. *ἐκ πατέρων*.
 XVI. 55. XVII. 13. XXIV.
 106. *ἐκ ποδῶς*. VII. 6. *ἐκ ψε-
χῶς*. VIII. 55. *εἶ* *ἀδίκων*.
 XXII. 56. *εἶ* *εὐγενέων*.
 XXVII. 42. *ἐκ ζωστήρος*. XXVI.
 17.
Εἶσποτιέρω. XV. 7.
Εἶπατα χθονία. II. 12. 14.
Εἶπατοτάς. XVII. 82.
Εἶηλος. XVII. 97. XXV. 100.
 Conf. Buttmanni Lexil. p. 141.
Εἶπαθαίρειν. XIII. 69.
*Εἶπενούν θυμόν ἐς σχεδίαν Ἀχί-
ροτος*. XVI. 40.
Εἶκναισύντε. XV. 88.
Εἶκρητα μήλα. XVI. 39.
Εἶκλέαθον. I. 63.
Εἶκνοῖς δεσμοῦ. XXIV. 33.
Εἶκναινεῖν. V. 91.
Εἶκμάσοσθαι ἴχνη. XVII. 122.
Εἶκνυλον. XXV. 133.
Εἶκροεῖν. VII. 51. *εἶτος*. VII. 85.
 XVI. 94.
Εἶκποτάσμαι. *ἐκπεπότασαι* (*ἐκ-
πεπότησαι*). {I. 19. XI. 72.
Εἶκτοσθε. II. 51.
Εἶκτωρ. XV. 139.
Εἶκρωσῶν ὑπνον. XXIV. 47.
Εἶκνυῖν. XIV. 35. etc.
Εἶλαφρός. II. 124. *οὐδὲν εἶλα-
φρόν*. II. 92. *οὐκ ἐν εἶλαφρῶ*.
 XXII. 212. v. Burmann. ad
 Valer. Flacc. I. 389.
Εἶλελόχη. IV. 10.
Εἶλένα. XV. 110.
Εἶλόσθαι τινός. XI. 49. *εἶλοσθαι*
τι πρόσθεν τινός. XVI. 63.
Εἶλία. I. 125. *Εἶλιη ἀρχίαλος*.
 XXV. 165.
Εἶλεκτός. I. 129.
Εἶλικῶν. XXV. 209. vnde *Εἶλι-
κωνιάδες*. Ep. I. 2.
Εἶλνῶ. X. 51.
Εἶλιξ. I. 30. Conf. Stephani
 thes. ling. gr. T. I. p. 1186.
Εἶλισσοῦς. XXV. 9.
Εἶλιχρητος. I. 30. II. 78.
Εἶλκειν. I. 135. *εἶ* *ἐλκων*. XIII.
 15.
Εἶλλησποντος. XIII. 29.
Εἶλλοπιεύω. I. 42.
Εἶλλοψ. Syr. 18.
Εἶλπομαι, *arbitror*. XXV. 115.
Εἶμβασιλεύειν. XVI. 100. XVII.
 87.
Εἶμῆο (*ἐμῶν*). XX. 2. *ἐμῆως*.
 XV. 10. *ἐμῶν*. XIV. 21.
Εἶμῖν. II. 144. *ἐμὸν et ἐμῖν*,
 p. 109.
Εἶμυελης. Ep. XIX. 5.
Εἶμός. *τὸν ἐμὸν — φίλον ἄνδρα*.
 II. 3. Haec enim lectio vul-
 gateae *ἐμῖν* praeferenda. Vide
 Schaefer. ad Schol. Apollon.
 p. 169. Seidler. ad Eurip. El.
 668. Tro. 596. Adde Aesch.
 Agam. 1073. *ἐπόλλων ἐμός*.

- Etiam Idyll. XXVII. 58. ἐμὸν
 potest retineri. Ἐμὸν κακόν.
 XIV. 36. ἐμὸς ἀλιμνίτας. XIV.
 54.
 Ἐμπας. X. 29. Ἐμπης. XXII. 17.
 Ἐμπερόναμα (ἐμπερόνημα). XV.
 34.
 Ἐμπλέξας et ἀμπλέξας. III. 23.
 p. 113.
 Ἐμπροθεν. IX. 6.
 Ἐμφύλιος μάχη ἀνδρῶν. XXII.
 200.
 Ἐμφύνας. II. 56.
 Ἐν. ἐν ἑλαίρῳ. XXII. 212. ἐν
 ἰστοίῳ. XXII. 61. ἐν ὀφθαλ-
 μοῖσιν ὀπίσσω. IV. 7. ἐν ἡματι.
 XII. 2. ἐν δὲ λείαν. II. 68.
 δεινοὶ ἐν ἰμάντεσσι. XXIV.
 111. ἐν τῷδε. I. 14. ἐν χάριτι
 κρινεῖν. V. 69.
 Ἐναλλος. I. 134.
 Ἐναρθίμιος ζωοῖς. VII. 86.
 Ἐνας. XVIII. 14.
 Ἐνδακός. XVII. 84.
 Ἐνδαθρῦπτεσθαι. III. 36.
 Ἐνδαίω. ἐνδαίασπον. XXII. 44.
 XVI. 38.
 Ἐνδειεῖν. XV. 82.
 Ἐνδιος. XVI. 95.
 Ἐνδοθεὶ δένδρων. XVI. 95. ἐν-
 δοθεὶ κράνας. V. 146.
 Ἐνδοῖ. XV. 1.
 Ἐνδοπέως. XXV. 25.
 Ἐνδομίων. XX. 37. III. 50.
 Ἐνεργεῖν. IV. 61.
 Ἐνεριδεσθαι. VII. 7.
 Ἐνεύδειν. V. 10.
 Ἐνημίτος. XXII. 44.
 Ἐνιδρῦσθαι. XVII. 102. Ep.
 XVII. 5.
 Ἐννακός. XVII. 84.
 Ἐννεάκωνος. VIII. 18.
 Ἐνόρχας (ἐνόρχης). III. 4.
 Ἐντοσθεν. I. 32.
 Ἐντάλιος. XXV. 279.
 Ἐνυγαντός. XV. 85.
 Ἐνώπιος. XXII. 152.
 Ἐξάλοπάγειν. II. 85.
 Ἐξαιέναι οὐρανοῦ. XXII. 8.
 Ἐξαπίνας (ἐξαπίνης). IX. 34.
 Ἐξέγρεσθαι. XXIV. 21.
 Ἐξελκῆιν. XXIV. 17.
 Ἐξελκῶεν. XXV. 189.
 Ἐξοχα. VII. 14.
 Ἐός. XI. 26. ἐοὶ νέποδα. XVII.
 25. XVII. 50.
 Ἐπαδειν. II. 91.
 Ἐπάκοος (ἐπήκοος). VIII. 25.
 Ἐπάνθεσ καλλός. XX. 21.
 Ἐπάνωθεν. VII. 5.
 Ἐπαξόνιος. XXV. 249.
 Ἐταύειν. XXIII. 44.
 Ἐπαῖγεῖν. XXII. 91.
 Ἐπύγρεσθαι. XXIV. 34.
 Ἐπέγρεσθαι. VII. 24. XIII. 4.
 etc.
 Ἐπειοί. XXV. 43. 166.
 Ἐπειμί. XI. 33.
 Ἐπεμβαίνειν. XVII. 98.
 Ἐπηόλος. XXVIII. 2. vid. Mus-
 grav. ad Sophocl. Ant. 438.
 Ἐπηετανός. XXV. 20.
 Ἐπὴν κε. XI. 78.
 Ἐπηρεγεῖς. XXV. 208.
 Ἐπί. ἐπ' Ἀισάροιο. IV. 17. ἐπ'
 ἐμεῦ. VII. 81. De praeposit.
 ἐπί cum genit. v. Alberti ad
 Evang. Jo. IV. 6. obs. miscell.
 ἐπ' ἀλαθεία. VII. 44. dicitur
 etiam ἐπ' ἀληθείας. v. Kyrk.
 obs. ss. I. p. 184. ἐπ' ἀλλο-
 τρείοις ληξέσσιν. XXII. 149.
 ἐπ' ἀνθρώποις. XI. 4. ἐπ'
 ἄματι. XXIV. 157. οἶον βίαι
 ἐπλεῖ ἐπ' ἄγροῖς. XXV. 55.
 ἐπ' ἄμαρ. Ep. VII. 3.
 Ἐπιβαίνω. τίς σῆς οὐκ ἐπιβαί-
 νω. XXII. 59. ἐπιβαίνοι δεκ-
 τω. XXVI. 29.
 Ἐπιβάλλομαι, pro activa.
 XXIII. 27.
 Ἐπιβήτωρ. XXV. 128.
 Ἐπιβρίθειν. XXII. 95. XXV.
 148.
 Ἐπιβρῦειν. XXII. 45.
 Ἐπιβῶμα ὀξείων. XVI. 26.
 Ἐπιβαστρῆιν. XII. 35.
 Ἐπιγονοῖς. XXVI. 34.
 Ἐπιδευής. XXII. 160.
 Ἐπιδόρπιον ὕδωρ. XIII. 36.
 Ἐπιεγγύνας. XXII. 3.
 Ἐπιθρῶσκειν ληνόν. VII. 25.
 Ἐπικαίειν. XVII. 126.
 Ἐπικροτομεῖν. XX. 2.
 Ἐπικλύειν Πισῆας. XXV. 201.
 Ἐπιλομβάνειν χῶρον. XIII. 65.

- **Ἐπιμηλητής*. X. 54.
 **Ἐπίμετρον*. XII. 26.
 **Ἐπιμηθής*. XXV. 79.
 **Ἐπιμομητός*. XXVI. 38.
 **Ἐπινάχθεσθαι* (*ἐπινηχθεσθαι*).
 XXIII. 61.
 **Ἐπινύσσοσθαι* VIII. 43.
 **Ἐπίουρος*. VIII. 6. *ἐπίουρος φωνῶν ἀροτρούς*. XXV. 1.
 **Ἐπιπάσσειν*. II. 18.
 **Ἐπίπαστος*. XI. 2.
 **Ἐπιπλαταγαῖν*. IX. 22.
 **Ἐπιπλῶειν*. XVII. 91.
 **Ἐπιπρέπει εἶδος*. XXV. 40.
 **Ἐπιπταίρειν*. VII. 96. XVIII. 16.
 **Ἐπιρῥαίνειν*. XXIV. 96.
 **Ἐπιρῥέζειν*. XXIV. 97. Ep. IV. 15.
 **Ἐπιρῥεῖν*. XV. 59.
 **Ἐπίσκοπος*. XXIV. 105. Conf. Arnaldi Lectt. Gr. II. VIII. p. 183.
 **Ἐπισκύνιον*. XXIV. 116.
 **Ἐπισπένδειν*. XVI. 93.
 **Ἐπισχεροῖ*. XIV. 69.
 **Ἐπίταδες* (*ἐπίτηδες*). VII. 42. Conf. Buttmanni Lexil. p. 45.
 **Ἐπιτέμνειν*. X. 55.
 **Ἐπιτίθιος*. XXIV. 53.
 **Ἐπιτυμβίδιος*. VII. 23.
 **Ἐπιφθύνουειν*. II. 62. VII. 127.
 **Ἐπιφράζεσθαι*. XXII. 166.
 **Ἐπίχαλκος*. XIV. 53.
 **Ἐπίχαρμα*. II. 20.
 **Ἐπίχαρμος*. Ep. XVII. 2.
 **Ἐπιχρῖσθαι ἀκράτω Ἔρωτος*. II. 152. ἀκρατον. XIV. 18.
 **Ἐπίχρεια*. Ep. XVII. 8.
 **Ἐπιψάνειν*, cum accusat. XXI. 4.
 **Ἐπῶρειν*. XXIV. 82.
 **Ἐποροῦειν*. XXV. 143.
 **Ἐπος ἔπειτα ποιεῖν*. Ep. XIX. 6.
 **Ἐποψ*. V. 137.
 **Ἐπωμάδιον*. XXIX. 29.
 **Ἐραζε*. XXV. 265. ἔρασθε. VII. 146.
 **Ἐραμαί*. I. 78. II. 149. ἤρασασθαι. IV. 27.
 **Ἐρανός*. XXVIII. 21.
 **Ἐρα βουκίλον*. XXVII. 36. Κῦπριδος. Ep. IV. 4.
 **Ἐράζεσθαι ἀγροῦς*. XVI. 90.
 **Ἐρατίνης*. XXI. 3. X. 1.
 **Ἐραματα*. XVI. 14.
 **Ἐρθεῖν*. II. 15. VII. 106.
 **Ἐρθεῖν ὠδάν*. XXI. 21.
 **Ἐρεθίσθειν* (*ἐρεθίζειν*). V. 110. etc.
 **Ἐρεῖδω*. *ἐρεΐδειν χεῖλος κλίμακα*. VII. 70. *εἰς χεῖρας*. VII. 104. ἀμνόν. V. 24. *τῶν γυνῶναν*. XXI. 62. *ἐρεΐσάμενος ἐπὶ τοῦ κω λίδων*. XXIII. 50.
 **Ἐρεΐκη*. V. 64.
 **Ἐρεῖοι*. XV. 50.
 **Ἐρεῖς*; interpositum. XXII. 64.
 **Ἐρεΐσματα*. *trabes, sive fulcra*, quibus naves in litus subductae imponebantur. XXI. 12. *ἔραματα* vocantur ab Hom. II. a. 435. sq. qui est locus classicus; coll. II. β. 154. Subductio enim, et deductio fiebat variis machinis, inprimis fustibus seu lignis terebintibus subiectis; quae *phalanges* dicebantur. v. Caes. bell. ci. II. 10. fin. ibique Davis. et Jani ad Horat. I. od. 4. 3. Harl.
 **Ἐρετυός*. XII. 27.
 **Ἐρεΐγειν*. XIII. 58.
 **Ἐρεΐθω*. VII. 117.
 **Ἐρενῶν*. VII. 45.
 **Ἐρημάζειν*. XXII. 35.
 **Ἐρημίας*. XXVII. 62.
 **Ἐρητύω*. *ἐρητύσασθε*. XXV. 75.
 **Ἐριδμαίνειν*. XII. 31.
 **Ἐρίζειν πρὸς τινα*. I. 24. VII. 41. τινί. IV. 8. Vtraque structura coniuncta est V. 136. sq. *ἔρον ἐρίζειν πρὸς τινα*. V. 23.
 **Ἐριδακίς*. III. 35.
 **Ἐριδος*. XV. 80.
 **Ἐρινός*. XXV. 243. Ἐρινός. XXV. 250. conf. Rendtorf. not. ad Democriti fragm. in Fabricii B. Gr. Vol. IV. p. 355.
 **Ἐρεῖ ποτ' ἔρον — ἐμείως*. XV. 10.
 **Ἐριφοί*. VII. 53.
 **Ἐρηάς*. I. 57. *Ἐρημίας*. XXIV. 113. *Ἐρηῆς εἰνόςιος*. XXV. 4.
 **Ἐρονός*. VII. 44. *λύκων ὀλοφάτων ἔρονος*. XXV. 185.

- * *Ἐρπειν*. I. 105. V. 44. *εἰρηφ' ὄδον*. VII. 131. *ἔρψοῦμος* (*ἔρψομεν*). XVII. 40.
 * *Ἐρπετά*. XV. 118.
 * *Ἐρπυλλος*. Ep. 1. 2.
 * *Ἐρῶν*. *ἔρῶ' ἀπ' ἡμῖο*. XX. 2.
 * *Ἐρῶξ*. XV. 101.
 * *Ἐρυσθαί*. XXV. 76. Conf. Buttm. Buttm. Lexilog. p. 62. sqq.
 * *Ἐρωεῖν*. XIII. 74. XXII. 174. XXIV. 99. De *ἔρωεῖν* et *ἔρωή*, quod legitur XXII. 192. conf. Lexilog. p. 69. sqq.
 * *Ἐρως*. II. 7. etc. * *Ἐρωτες*. VII. 96.
 * *Ἐρωτικός*. XIV. 61.
 * *Ἐρωτίς*. IV. 59.
 * *Ἐρωτύλος*. III. 7.
 * *Ἐσαθρεῖν*. XXV. 215.
 * *Ἐσακύνειν*. IV. 46.
 * *Ἐσιδαν*. XXI. 24.
 * *Ἐσθ' ὄτα*. *interdum*. XXV. 26.
 * *Ἐσοφᾶν*. I. 87.
 * *Ἐσομίνωσι*. XXII. 139. XXV. 84.
 * *Ἐσσις* (*ἔσσις*). I. 6. V. 22.
 * *Ἐσχαρῶν*. XXIV. 48.
 * *Ἐσχατάω*. *ἔσχατάωμεν*. VII. 77.
 * *Ἐσχαταί*. XIII. 25. XXV. 31.
 * *Ἐσχατος*. *ἔσχατα φησί*. VII. 58. *ἔσχατα γῆς*. XV. 8. *αἶδαν εἰς ἔσχατον*. XVI. 52.
 * *Ἐστείρα*. *κακὰ ἑταίρα*. XX. 18. *περία ἑταίρα*. XXI. 16.
 * *Ἐστίλαιοι θυγάτρεις*. XVI. 104.
 * *Ἐστων*. XXV. 173.
 * *Ἐστωσις*. Ep. X. 4.
 * *Ἐστυμωσις*. XII. 37.
 * *Ἐτα*. *ὄκν ἔτι*, *περμασματ*. XXIII. 2.
 * *Ἐτος ἄριον*. VII. 85.
 * *Ἐτυμος*. *ἔτυμα*. XV. 82. *ἔτύμως*. XXV. 178.
 * *Ἐτώσιος*. XXV. 236. *ἑτώσις*. I. 38. etc.
Ἐὺ *εὺ μάλα*. XXV. 19.
Ἐὺγενεῖν et *εὺαγγεῖν*. XXVI. 30.
Ἐυαγγελία. fragm. Beren. I.
Ἐυαλακτικός (*εὐηλακτικός*). XXVI. I. 22.
Ἐυάνημος. XXVIII. 5.
Ἐύβουτος. V. 24.
Ἐύβουλος. II. 66.
Ἐύγυς. IV. 62.
Ἐυγνώμων. XIV. 61.
Ἐυδάμπεπος. II. 77.
Ἐύδειν. *εὐδον*. II. 126.
Ἐύδιος. XXII. 22.
Ἐύδρος. XIII. 21.
Ἐύεργος. X. 43.
Ἐύγενής (*εὐγενής*). XXVII. 42.
Ἐυηρείδας. XXIV. 70.
Ἐύθροξ διαιρη. XVIII. 57. *πύργος ποιμένα*. XXV. 7.
Ἐύθυμιόν. XV. 143.
Ἐύθυς, de loci continuitate. XXV. 25.
Ἐυκαμπής. *εὐκαμπεία τόξα*. XIII. 55.
Ἐυκίατος. XXV. 248.
Ἐυκηλος. II. 166.
Ἐυκμηθος ἀλώα. VII. 34.
Ἐυκρητος. VII. 1. 131.
Ἐυκτός. X. 52.
Ἐυκατος. XVI. 55.
Ἐυμάκης (*εὐμήκης*). XIV. 25.
Ἐυμολος (*εὐμηλος*). XXII. 157.
Ἐυμάρας. V. 10. 73. 119.
Ἐυμαρτίς. XV. 61. *εὐμαρτίως*. XIV. 23.
Ἐυμενής. V. 18.
Ἐυμέτρος. XXV. 209.
Ἐυμήσης. V. 134.
Ἐυμολπος Φιλαμμονίδης. XXIV. 108.
Ἐυνάξισθαι. XXIV. 9.
Ἐυνάτειρα. Syr. I.
Ἐυτή φώριος. XXVII. 67.
Ἐυνεία. XIII. 45. XX. 1.
Ἐυνόα. XV. 2. etc.
Ἐυόδος. III. 23.
Ἐυπαγής. XXV. 208.
Ἐυπακτος (*εὐπηκτος*). I. 128.
Ἐυπίνθεμος. XVIII. 49.
Ἐυπικλος. VII. 32.
Ἐ'πλόκαμος. II. 46.
Ἐυπλοος. VII. 62.
Ἐυρίσκων. *εὐρον ἀγῶνα κερκινώδαλον*. XXI. 48.
Ἐύρος. VII. 58.
Ἐυρμηδων. Ep. XIV. 2.
Ἐυρόνειν. XIII. 31.
Ἐυρσοθεύς. XXV. 205.
Ἐυρόστρατος. XVIII. 36.
Ἐύρωτες. XXIV. 106.

Ἐρώς. IV. 28.
 Ἐρώτας. XVIII. 23.
 Ἐρώτησις. Ep. XI. 1.
 Ἐύσπιος. VII. 8.
 Ἐύσκοπος. XXV. 143.
 Ἐύσος. XXIV. 8.
 Ἐύσφυρος. XXVIII. 13.
 Ἐύτανία. XVIII. 51.
 Ἐύτυχος. XXIV. 86.
 Ἐύτυχίς. XV. 67.
 Ἐύφραως (εὐφρηως). XXVI. 8.
 Ἐύφρων. XXV. 29.
 Ἐυώδης. IV. 25.
 Ἐραβικά (ἐφηβικά) εἶματα.
 XXIII. 56.
 Ἐραρμόσων (ἐφαρμόζων). I.
 53.
 Ἐράπομαι. IX. 2.
 Ἐφέριον. V. 83. XXII. 15.
 Ἐφεσάμενος ὀθναίην. Ep. VIII. 4.
 Ἐφίξω. τῆναι ἐπίσσει. V. 97.
 Ἐφίμερος. I. 61.
 Ἐφύρα. XXVIII. 17. Ἐφυραῖος.
 XVI. 83.
 Ἐχειν. Παράσιον αἶπος. VII.
 148. Κύπρον. XVII. 36. ἔχειν
 πόνον. XXII. 187. δέος εἶχε.
 XXV. 220. πόδας οὐκ ἔχειν.
 XXV. 221. ἔχειν ταυτά. XV.
 18. ἔχει κάλλιστα. XV. 3. παί-
 ζεις ἔχων. XIV. 8. ἔχειτ' ἔχων
 ὁ Ἐρως — φρένας. II. 7. ἔχε-
 σθαι. XV. 68. XXIV. 26.
 Ἐχέστονος. XXV. 215.
 Ἐψειν. X. 54.

Z.

Ζάθσος. XXV. 209.
 Ζάκοτος. XXV. 83.
 Ζάκυνθος. IV. 32.
 Ζαλοῦν (ζηλοῦν). III. 50.
 Ζαλωτός (ζηλωτός). III. 49.
 Ζαρεῖν (ζητεῖν). I. 85.
 Ζαχρεῖος ὁδοῦ. XXV. 6.
 Ζάω. ζῶντ' ἄρας τὸν ἔνον. V.
 79. ζῆν de pulcritudine vi-
 gente, XXIII. 32. ζῆ τὰν σάν
 ἰδίαν. XXIX. 6. ζῶντες. XVI.
 59. XXVI. 4.
 Ζεῖν. IX. 19. XX. 15.
 Ζεὺς καθ' ἑσπερος. XXIV. 97.
 Ζοός (ζωός). II. 5. ζῶα. Ep. XVII.
 9. ζῶα. XXIX. 5. ζῶης. Ep.

IX. 1. ἄε καὶ ζῶης. XXIX. 20.
 Ζόφος. XXV. 85.
 Ζυγός. ἰσὺ ζυγῶ. XII. 15. κατὰ
 ζυγὰ. XIII. 32.
 Ζωογράφος. XV. 81.
 Ζωοτόκος. XXV. 125.
 Ζωπυρίων. XV. 13.

H.

Ἡ. XXII. 58. ἦ — ἦ. I. 67. ἦ
 pleonastice. XV. 57. XX. 27.
 ἦ οὐ, vna syllaba. V. 116. ἦ
 i. q. οὐδέ. p. 573.
 Ἡ. IV. 1. etc. ἦ θα. II. 6. 114.
 ἦ ῥά γε. II. 20. III. 8. ἦ ῥ' οὐκ
 et ἄρ οὐκ. p. 102.
 Ἡβη. XVII. 32. XXVII. 8.
 Ἡγεμονεύειν ὁδόν. XI. 27.
 Ἡδύν. ἰαδς. XXVII. 22.
 Ἡδος. XVI. 40.
 Ἡδύς. ἀδία χαιταν. XX. 8.
 Ἡδωνοί. VII. 111.
 Ἡλίος (ἥλιος). XII. 9. etc.
 Ἡτιῶν. Ep. VII. 5.
 Ἡῆρ (ἠῆρ). XXV. 92.
 Ἡΐστος. II. 125. XII. 21.
 Ἡνα. XXV. 161.
 Ἡλαίνεσθαι. VII. 25.
 Ἡλιθίαν ὁδὸν ἔρχεσθαι. XVI.
 Ἡλία. Ep. XIV. 1.
 Ἡλίος. XXIII. 4.
 Ἡλιόκαυστος. X. 27.
 Ἡμαρ. XII. 2. XXV. 86. etc.
 Ἡμέρα, vita. XXIX. 8.
 Ἡμενος χώρος. XIII. 40.
 Ἡμυγένειος. VI. 5.
 Ἡμίονος. XVI. 67.
 Ἡμίφλεκτος. II. 133.
 Ἡνίδα. I. 149.
 Ἡπαρ. XI. 16. XIII. 71.
 Ἡρακλῆς (Ἡρακλῆς). XIII. 64.
 etc. Ἡρακλῆιδης. XVII. 27.
 Ἡρακλῆη βίη. XXV. 154.
 Ἡρέμα. XXI. 56.
 Ἡρε. XVIII. 39. XXIV. 91. ἠρε-
 γουλή. XXIV. 59.
 Ἡρόιον. II. 12. XVI. 75.
 Ἡσων. XXIV. 79.
 Ἡτριον. XVIII. 33.
 Ἡυγένειος. XIII. 61.
 Ἡύτε. XXII. 49.
 Ἡώς, dies, XII. 1. sic contra
 Ἡμέρα ab Pausania I. 3. 8.

καὶ φέρονται Ἡμέρα Κέφαλον,
et de eadem fabula in descri-
ptione selinae Amyclaeae lib.
III. 13. p. 226. pro *Aurora*
dea Ἡώς usurpatur. *Harl.*

Θ.

Θάλασσα. θαεῖτο. XXII. 200.
θάημα (θῆμα). I. 56. θαη-
τός. XV. 84. A θάσμαι est
θάσαι. I. 149. III. 12. θάσα-
σθαι. II. 72. θασομέναι, XV.
25. etc.
Θάλαμος. II. 136. XXVII. 36.
etc. Conf. Alstorph. de lectis
veterum. Amstel. 1704. cap.
XIII. in priinis p. 73 seqq.
Harl.
Θαλιώτερον κλαίειν ἢ —. XIV.
32.
Θαλία. XVII. 22.
Θάλλειν. XIII. 42. etc. θαλλός.
IV. 5. XI. 73.
Θάλλειν. V. 31. etc.
Θαλίω. VII. 3. conf. Cren. et
Rambach. ad Casaub. de Sa-
tirica poesi. I. c. 1. p. 11.
Θαλυσιὰς ὁδός. VII. 51.
Θασσός (θησείας). II. 45.
Θάψος. II. 83.
Θέειν πρόσθε ἀνέμων. VIII. 54.
Θέειον (θειόν). XXIV. 94.
Θέλειν. Ep. V. 3.
Θέμις. I. 5. θέμιστες. XXV. 46.
θεμιστός. V. 136.
Θέειν σκέλος ποσὶ. XXII. 66.
Θεόκριτος. Ep. XXII. 1.
Θερίστριον. XV. 69.
Θεσπίσιος. XV. 68. θεσπίσιον
ἐλάοντες. XXV. 70. θεσπίζειν.
XV. 63. Conf. Butt. Lexil.
p. 166 sqq.
Θεσσαλός. XII. 14. XIV. 12.
XVIII. 30. θεσσαλιῶν τε μέ-
λισμα. XIV. 31.
Θεσσιὰς. XXII. 5.
Θέστυλις. II. 1.
Θέτις. XVII. 55.
Θευγανίς. XXVIII. 15.
Θευχαρίλας. II. 70.
Θήβας. XVI. 105.
Θηλάς. iv. III. 16. XIV. 15.
Θηλένοσθαι. XX. 14.

Θήλος ἀπὸ χροῖας. XVI. 43. δῆ-
λαια. XV. 145. Θηλοντίς. XVII.
35.
Θήν. V. 111. XV. 15. ἐγὼ δῆν.
II. 114. τὸ δῆν. I. 97.
Θῆρ ἑλαίος. XXIII. 10. θῆρ, leo.
XXIV. 54. etc.
Θιασός. XXVI. 2.
Θίγειν. I. 59.
Θίν vel θίς. XIII. 32. XXII. 32.
Θλιβέν. τεθλασμένος. XXII. 45.
Θλίβουσαι. XX. 4. XXI. 18.
Θνατός (θνητός). I. 101. etc.
Θνησκω. τεθνάσκω. II. 5.
Θολερός. XVI. 62.
Θολία. XV. 39.
Θορυβεῖν. XXI. 5.
Θοῖριος. V. 72.
Θορμιστὶ κίκαρμαι. XIV. 46.
Θράσσα. II. 70. Θροῖσσα. Ep.
XVIII. 1. Θρηῖ. XXV. 1.
Θρία. XIII. 40.
Θριξ. ἀνά μέσσον. XIV. 9.
Θρονα, τά. II. 59.
Θρουλλεῖν. II. 142.
Θροῖπτειν. XVII. 80.
Θυμαλγής. III. 12.
Θυμαρεῖν. XXVI. 9.
Θύμβρις. I. 118.
Θύννος. III. 26.
Θύος. II. 10. Ep. IV. 16.
Θύρις. I. 19. etc.
Θυώδης. XVII. 123.
Θυώνυχος. XIV. 1. etc.
Θῶες. I. 71. conf. Excerpta et
Gmelin. itineribus in Rus-
siam in M. Diéderichs He-
bello: Zur Geschichte Sim-
sons etc. I. part. Goettingae
1778. p. 37. sqq. *Harl.*
Θῶμος (θάμος). I. 22.
Θῶτερον (τὸ ἕτερον). XI. 32.

I.

Ἰάλω. VII. 29. XXVII. 66. 69.
Ἰάλειος. XV. 98.
Ἰαμβός. Ep. XIX. 2.
Ἰαολκός. XIII. 19.
Ἰάπτειν. περί θυμὸς ἰάφθ. II.
32. III. 17.
Ἰάσαν. XIII. 16.
Ἰαυαῖν. III. 49. XVII. 133.
Ἰάων. XVI. 57. XXVIII. 21.

Ἐγνῖα. XXV. 242.
 Ἐγνῖς. XXVI. 17.
 Ἰδα I. 106.
 Ἰδαλίον XV. 100.
 Ἰδας. XXII. 140.
 Ἰδ' α. αρμονίας. X. 29.
 Ἰδαίν. ἰδων, qui vidit somnium.
 XXI. 52. ἰδ'. IV. 48. V. 30.
 ἰδ' ὁ τράγος οἶτος. V. 37.
 Ἰδρύη (ἰδρία). XXII. 85.
 Ἰδρύς. XXV. 247.
 Ἰδρύειν. XVII. 21. 125.
 Ἰέναι. κατὰ χροσός ἤεσαν ὀμην.
 XXV. 126.
 Ἰερὸν ἀγνόν. XXV. 22.
 Ἰέρων. XVI. 80.
 Ἰξεν. Ἰξον et Ἰξον. XXV. 84.
 p. 670.
 Ἰησόνιος (Ἰασόνιος). XXII. 31.
 Ἰθύνειν τὸ πλέον τινί. V. 71.
 plus iuris, quam par est, ali-
 cui tribueres.
 Ἰθυντήρ. Syr. 2.
 Ἰκάνειν. XXII. 60. etc.
 Ἰκνέτομαι. ἰκαιοθε αὐ. XXIV. 9.
 ἴκω. XVI. 12.
 Ἰκρία. XIII. 69.
 Ἰλάομαι. Ep. XIII. 1. ab ἰλη-
 με et ἰλαθε. XV. 143.
 Ἰλέος. XV. 9.
 Ἰλιάδες μάχαι. XXII. 220. Ἰλιον.
 XXII. 217.
 Ἰλος. XVI. 75.
 Ἰμίρα. V. 124. VII. 75.
 Ἰμῆροι. XVIII. 37.
 Ἰμῆρόφωνος. XXVIII. 7.
 Ἰμῆρτός. Ep. III. 4.
 Imperfectum pro Aoristo, p. 134.
 pro Praesente, p. 525.
 Ἰν. XXI. 15.
 Ἰνδάλλοσθαι. XXII. 39.
 Ἰνς. I. 43.
 Ἰνίον. XXV. 264.
 Ἰνώ. XXVI. 1. 22.
 Ἰός. XXV. 246. conf. Foesii
 (Oecon. Hippocr. p. 284 sq.
 Ἰοειδής. XVI. 62.
 Ἰον. I. 132. XXIII. 29.
 Ἰός. aerugo. XVI. 17. iaculum.
 XXV. 207. venenum. XXIV.
 19.
 Ἰος, ἴα, ἴον. XXV. 8.
 Ἰοστήφανος. Syr. 7.

Ἰουλος. XV, 85.
 Ἰππαλίδας Καστωρ. XXIV. 127.
 Ἰπποδιώκτας (ἰπποδιώκτης).
 XIV. 12.
 Ἰπποι σταφανηφόροι. XVI. 46.
 Ἰππόκομος. XXII. 103.
 Ἰπποκόων. VI. 41 X. 16.
 Ἰππομανίς. II. 48. adde Rend-
 torf. in B. G. Fabricii Vol.
 IV. p. 346.
 Ἰππομένης. III. 40.
 Ἰππωναξ. Ep. XXI. 1.
 Ἰπποσθαί. XXX. 19.
 Ἰρηξ. IX. 52. cf. Bochart. Hier-
 roz. II. 19. P. II. p. 266. Plin.
 H. N. X. 8. ibique Harduin.
 Harl.
 Ἰρύς. XVII. 137.
 Ἰρός (ἰρός). XXV. 200. ἰρόν.
 XXVIII. 4.
 Ἰσαυδής. Syr. 9.
 Ἰσπειν. XXII. 167.
 Ἰσομάτωρ (ἰσομήτωρ). VIII. 14.
 Ἰσοπαλής. V. 30.
 Ἰσοε. εἰς ἴσον εἶναι. V. 25.
 Ἰσοφαρίζειν. VII. 50.
 Ἰστασθαί βουάν. XVII. 99, χορόν.
 XVIII. 3.
 Ἰσάς. I. 147.
 Ἰσχία. VI. 30.
 Ἰσχός. X. 27.
 Ἰσχω. VII. 54. XXIV. 35. Ep.
 IV. 17.
 Ἰτένιος. XVI. 79.
 Ἰυγξ. II. 17. etc.
 Ἰυντά (ἰυντής). VIII. 50.
 Ἰφθίμος. XVII. 110. ἰφθίμα
 ἄλοχος. XVII. 128.
 Ἰφικλήης. XXIV. 25. Ἰφικλήα.
 XXIV. 2.
 Ἰχνιον. XXV. 216. ἰχνος. XVII.
 122.

Κ

Κα (κα). II. 100. 142.
 Κάγκανος. XXIV. 87.
 Καδμύϊας. XXVI. 36.
 Καθαίρειν. V. 119.
 Καθάπτειν. XXX. 11. Ep. III. 4.
 Καθαρός. καθαρὸν ἀργύριον.
 XV. 36. ἐν καθαρῷ λευμῶν.
 XXVI. 5.
 Καθιδρύνω. XIII. 28.

- Καθίζω ἐπὶ ἑστῶς**. I. 51. καθί-
 ζει (καθίσει). I. 12. V. 52.
Καθολικισμὸς ἁγίου. II. 62.
Καθολικισμὸς. XLIV. 97. 98.
Καὶ facta hyperbaton. I. 95.
 V. 53-55. post participium,
 IV. 51. AV. 17. cf. Hein-
 dorf. ad *lem. Mem.* I. 2. ed.
 5. 22. καὶ δὲ. V. 85. XV. 56.
om. καὶ. II. 21. XI. 39. καὶ,
tametsi. XVI. 30.
Καίσις. Ep. XXIII. 3.
Καίσις κατὰ παρὸν. XIV. 11.
Καίσιος. XV. 47.
Καίσιμος (καίσιμος). IV.
 65.
Καίον, substant. ve, XIV. 36.
περὶ αὐτὸ καίον. XV. 45.
Καίος οὐ κακίς μαρίας. II.
 156. καίον τίλος. IV. 47. εἴ-
 δος καίον. VI. 34. καίον ἐξέ-
 δως. XX. 10.
Κακογράμον (κακογράφον).
 IV. 22.
Κάκτος. X. 4.
Κακιστικόν. XXI. 9.
Καλαδίτις. V. 15.
Κάλαμος. VIII. 24. κάλαμος.
 XXI. 10. καίλινα (καλίμη).
 V. 7. X. 49. καλαραία μάν-
 τις. X. 18.
Καλαμοτόχη. V. 111.
Καλιέσθαι esse, XXII. 69.
Καλιά. XXIX. 7.
Καλιεργία. V. 148.
Καλιόνα. Syr. 19.
Καλοπίδιον. XXV. 103.
Καλός. τὸ καλὸν ποθορέσθαι. III.
 18. καλὸν τι φιλεῖν. V. 155.
ὃν καλῶ εἶναι. XV. 73. καλὸν
 ὄδει. I. 46. φαῖνε καλόν. II.
 11. τὸ καλὸν περιλαμβάνει. III.
 3. καλὸν σοί, *deceat te*. XXVII.
 7. καλλίστα παιδῶν. XV. 62.
Κάλπις. V. 127.
Καλίβα (καλίβη). XXI. 7. 18.
Καλυδώνιος. I. 57. XVII. 54.
Κάλυξ. III. 25.
Κάμινος. Ep. XX. 4.
Κάμινος καρόντος. XXII. 49.
νεκρικῶς (νεκμητικῶς). I. 17.
Κάμπταιν. XLIV. 118. XXV.
 248. 251. λάφραν. Ep. IV. 1.
- Καυκίος (καυκίος)**. II. 6.
Κάων. XLIV. 135.
Κάουρος. V. 114.
Κάου (κῆου) *ἄβυθος*. IV.
 115.
Καυκίος καυκίος. II.
 24.
Καυκίος. II. 85. VI. 16. V.
 57.
Κάου. XVII. 89.
Καυ. XVI. 11. XLV. 144.
Καυ. V. 85.
Καυ *καρῶν*. I. 57. etc.
Καυ *καρῶν*. XLIV. 58.
Καυκαίος. XLV. 156.
Καυκαίος. I. 43.
Καυκαίος καυκαίος αὐτὸν
 XV. 94. τὸ καυκαίος, *pro u-*
ribus. I. 41.
Καυκαίος τὸν ἄβυθον. IV. 2.
Καυκαίος. XLII. 82.
Κάου. IX. 21. *conf. Causa*.
Animarum ad Athen. cap. 11
et 15. v. 105. seq.
Καυκαίος. XLIV. 85.
Καυκαίος Νύμφη. VII. 148.
Κάου. XXI. 2. etc.
Καὶ κατ' αὐτὸν. I. 72. κατ'
 ἑγὼ. XIII. 32. κατὰ καυκαίον.
 XIV. 11. κατὰ βροχιδωτο-
 γνησθαι. III. 54. κατὰ quam
 vim habeat in compositione.
 p. 10.
Καυκαίος ἀπ' ἑσθῆς. XV. 35.
Καυκαίος πρῶτον ἰσθῶν ἐπὶ
πρῶτον καυκαίος. XV.
 85. καυκαίος εἰς ἑσθῆν.
 XVIII. 11.
Καυκαίος. XVII. 95.
Καυκαίος. V. 42.
Καυκαίος. ὁ τὸν Σαρῶν κα-
 υκαίος. XV. 126.
Καυκαίος. XXI. 58.
Καυκαίος. Ep. III. 6.
Καυκαίος. IV. 34.
Καυκαίος. XVIII. 9. XXI.
 39.
Καυκαίος. II. 3. 10. 159.
Καυκαίος. VII. 56. καυκαίος
 ὄντι τὸν. II. 40.
Καυκαίος i. q. καυκαίος. VII.
 84. καυκαίος. XVIII. 5.
Καυκαίος. VII. 89.

- Κατακόπτειν υσσοῦς.** XIV. 14.
Κατάκρας. XVI. 89.
Κατακρίνειν. XXIII. 23.
Καταλείβειν. I. 8. V. 33.
Καταμύσειν. VI. 14.
Κατάντης. I. 13. V. 101.
Καταπρίειν τὸ πῦρον. X. 55.
Καταπτεχίς ἐμπροσθαμ. XV. 34.
Κατάπικνος. Ep. I. 1.
Καταρρέειν. I. 5.
Καταρρύχειν. III. 17. VIII. 90.
Κατατάκειν (κατατάκειν). εἰ κα-
 τατάξει δάκρυσι ὄψας. Ep.
 VI. 2. κατατάχῃσθαι ἐρωτά-
 τινος. XIV. 26.
Κατατιθίναί. ἐν μιᾷ τιμᾷ κατα-
 θεῖο. XVII. 68.
Κατατρίβω. κατατρίβοντι.
 XXIV. 75. de hoc loco Ste-
 phanus in editione minore
 ita: „Genuina lectio est κα-
 ταστρίβουσι. Nam κατατρέ-
 πω non memini me legere:
 quod si legatur, at significa-
 tionem huic aptam loco ha-
 bere non potest: sed multo
 minus κατατρίβω, unde est
 κατατρίβοντι. At καταστρί-
 βουσι sonat versando deducunt,
 vel deorsum trahent. Naso
 trahere dixit sine ulla adje-
 ctione: ubi etiam hunc an-
 cillarum cantandi morem in-
 ter nendum describit: *Can-
 tando pariter, pariter data
 fila trahendo, Fallitur an-
 cillae decipiturque labor.*“
Κατατρύχειν. I. 78.
Καταντίνα. III. 21. κατ' αὐτόθι.
 XXV. 153.
Καταφαίνεσθαι. III. 8.
Καταφθίνω. XXV. 122.
Καταχέειν. XVII. 63.
Καταχῆς (κατηχῆς). I. 7.
Κατσίβεσθαι. VII. 137.
Κατελαύγειν. V. 116.
Κιτοναστῖον. I. 22.
Κιταρσίπικον. XIII. 49.
Κοτειχέσθαι. I. 97. II. 71.
Κοτηρεφῆς. VII. 9.
Κάτωθα. IV. 44.
Λυίνασος. VI. 77.
- Καῦμα.** ἰλιγγία τὸ καῦμα. X.
 51.
Κανέομαι. V. 77.
Καχαζώ. μίγα τοῦτο καχαζώ. V.
 142.
Καχλάζειν. VI. 12.
Κε. I. 6. εἰ μὲν κ' εἰδέχεσθε. II.
 124. αἰκο — ἐφίλλασα. II. 126.
Κέδρος. VII. 81. Ep. VII. 4.
κέδρινος. XXIV. 43.
Κεμηλίον. XXI. 55. XXIV. 121.
Κεῖσθαι. V. 25. XVI. 43. κέσθ'.
 XXIX. 4. Ep. I. 2.
Κελάθειν. VII. 137. XVII. 92.
Κελαθεῖν. VII. 137. etc.
Κελαινός. XVII. 87.
Κελαροῦσθαι (κελαροῦζειν). VII.
 137. Hesychius: κελαροῦζει,
 ηχεῖ, φωνεῖ, ἢ συνεχῶς ῥεῖ.
 ἔστι δὲ ἰδίωμα ἤχου.
Κελέρα (κελίβη). II. 2. Conf.
 Athen. pag. 429. et Palmer.
 Exerc. p. 792.
Κελλόντες. XVIII. 34.
Κελεύς. μή μοι κενίαν ἀπομάχη.
 XV. 95.
Κενεών. XXV. 229. Confer. Foe-
 siii Oeconom. Hippocratis p.
 333.
Κενταυροφόνος. XVII. 20.
Κεντεῖν. XV. 130. XIX. 1.
Κεραῖζειν. XXV. 202.
Κεράστας. Syr. 3.
Κέρδος. νενίκαντας ὑπὸ κερδίων.
 XVI. 15.
Κερκίς. XVIII. 34.
Κερουχίς. V. 145.
Κετομῖν. XIII. 75.
Κηδεμῖν. Ep. XI. 6.
Κηῖος αἰιδός. XVI. 44.
Κηρόδετον πνεῦμα. Ep. V. 4.
Κιανοί. XIII. 30.
Κυγυλλίξειν. V. 117.
Κίειν. XXV. 190.
Κικίννος. XI. 10. XIV. 4.
Κικλήσειν. XXII. 133.
Κιλίκες. XVII. 88.
Κίρκια (Κίρκη). II. 15. IX. 36.
Κίτσα. V. 136.
Κίσσαιθα. I. 151.
Κισσός. I. 29. 30. μέλας. XI. 46.
 ζῶων. XXVI. 4. προκόει. Ep.
 III. 4.

- Κισσός*. I. 27.
Κίστα (κίστα). II. 161. XXVI. 7.
Κίτος. V. 131.
Κιχλίδων (κιχλίτων). XI. 78.
Κλάζων. XXV. 72.
Κλάξ. XV. 33.
Κλαζών (κλάζων). VI. 32.
Κλάρος (κλίρος). XXIV. 128.
Κλία ανδρών. XVI. 2.
Κλαρίστα. II. 74. V. 88.
Κλείτα. Ep. XVIII. 2.
Κισόντος. XIV. 13.
Κλίνα (κλίση). XV. 127.
Κλίτων. *καλιπύριος, vicini*. XXI. 8.
Κλιτήρ. II. 86.
Κλιρος. XVIII. 85.
Κλιζών. *καλιπύριος*. I. 27.
Κλίματος. XIV. 26.
Κλιτία. VII. 5.
Κλιποκάτωρ. Syr. 15.
Κλωστήρ. *μοίρα κατά κλωστήρος επίγυα*. XLIV. 69.
Κρακος (κρηκός). VII. 16. *Κράτων*. III. 5.
Κράω. *κράωσις*. VII. 110.
Κρήμα (κρήμη). *ἀπώτερος ἢ γόνυ πτήμα*. XVI. 18.
Κρήμαχος. XXV. 127.
Κριδη. VII. 110.
Κριδίον (κρίζιον). V. 122. VI. 25. *πρίζομαι τιος*. IV. 59.
Κρίζα. IV. 25.
Κριζάσθαι. VI. 30. II. 109.
Κριδάλον. XXI. 48.
Κρωσίων. XXI. 65.
Κοιλαιών. XXIII. 43.
Κοίλη, scil. *ναῦς*. XXII. 12.
Κοκνήζειν. VII. 48. 124.
Κολέον. XXIV. 45.
Κόλος. VIII. 51.
Κολοσός. XXII. 47.
Κολούειν. XXII. 196.
Κόλχος. XIII. 75.
Κολώνη (κολώνη). XVII. 68.
Κομῶν. *κομάσαι* (κομήσαι). I. 133. *κομῶντι* (κομῶσι). IV. 57. *κομῶσαι*. VII. 9.
Κομαρος. V. 129. IX. 11.
Κομάτας. V. 4. etc.
Κομιδή. XXV. 109.
Compendiaria oratio in compa-
rationibus, p. 9 seq. p. 111. p. 156.
Κορῖον et *κωρῖον*. I. 39. De participiis *κωρῖον* et *κωρῖον*: *conf. Friedmann de media syllaba pentamet. p. 353. add. Jen. ALZ. 1809. n. 247. p. 153.*
Κόρος *κωρος*. XXIV. 91.
Κόρως. XXII. 26. XXI. 28.
Κορῖον. *κωρῖον*. VIII. 5.
Κόρδος. I. 46.
Κορῖος. XV. 91.
Κόρρα. *πίξ ἐπὶ κόρρας*. XIV. 34.
Κόρρα. XXV. 255.
Κόρδος. VII. 141. *idem κωρῖος*. VII. 23. et *κωρῖος*. X. 50. adde *Bendtsen ad Aetoliæ fragm. in Fabricii Bibl. Gr. Vol. IV. p. 321. sq.*
Κορίδων. IV. 1. etc.
Κορίνα (κορίνη). VII. 19. IX. 23. XXV. 63.
Κορῖος. V. 147. *Conf. Annaldi Lectt. gr. I. XII. p. 55.*
Κορῖος. III. 5.
Κορῖος. XXV. 94.
Κορῖος *στρεπτή*. XXV. 212.
Κορῖος *δοξ.*. XLV. 151.
Κορῖος. III. 51.
Κορῖος *πρῶτος*. XV. 24.
Κόρος. XVIII. 29.
Κορῖος. Ep. IV. 10.
Κόρος. V. 32. etc.
Κορῖος. VI. 40.
Κόρη (κόρη). XVI. 85.
Κόρος (κόρος). XII. 1. etc.
Κορῖος. XVIII. 50.
Κορῖος *τὸν ἔρατα*. XXIII. 4.
Κορῖος. *κορῖος μέγιστος*. XVII. 52. *κορῖος* *κορῖος*. XIII. 52.
Κορῖος. XIV. 17. *lect. dubia*.
Κόρος. IX. 27. XXII. 75.
Κορῖος. *κορῖος*. II. 107.
Κόρος. XVII. 58.
Κράδις. V. 16. 124.
Κράνα (κρήνη). I. 83. etc. *hinc κρηναίαις*. I. 22.
Κρατήρ. XXX. 32.
Κρατῖον *πέδιον*. XVI. 38.
Κράς. II. 121. etc.
Κράσπεδον. II. 53.

Κρατήρ (κρητήρ). V. 53. etc.
 Κρατίδας. V. 90.
 Κρείουσα (κρίουσα). XVII. 132.
 Κρέκειν. Ep. V. 3.
 Κρεῦνδας. XVI. 39.
 Κρηγος, *verus*, XX. 19. *bonus*,
 Ep. XX. Conf. Buttmanni
 Lexilog. p. 25.
 Κρηπίς. XV. 6. XXIII. 59.
 Κρής (κρίας). I. 6.
 Κρίνειν. V. 69. XXI. 29.
 Κρίνον. XI. 56. XXIII. 50.
 Κρεῖσος. X. 32.
 Κρόκος. I. 51. Ep. III. 5.
 Κροκύλος. V. 11.
 Κρονίδας (Κρονίδης). XV. 124.
 etc.
 Κρονίων. XVII. 75.
 Κροστίν κισάραν. XVIII. 55.
 εἰς ἀπάτας κερροταμένοι. XV.
 49.
 Κροτων. IV. 32.
 Κρύβδαν (κρύβδην). IV. 5.
 Κροσταλλός. XXII. 39.
 Κρωσσός. XIII. 46.
 Κτεατίζω. XVII. 119. κτεατίζο-
 μαί. XVII. 105.
 Κτίζειν. XXVIII. 17.
 Κυανάμπυξ. XVII. 67.
 Κυάνεαι σς. νήσοι. XIII. 22.
 Κυάντος. XIII. 41. XVII. 49.
 Κυάνοφρυς. III. 18.
 Κυβέλα (Κυβέλη). XX. 43.
 Κυδοιμός. XXII. 72.
 Κυδώνιος. VII. 12.
 Κυθήρεια. III. 46.
 Κυθήρα. XXX. 1. etc.
 Κυκλάδες. XVII. 90.
 Κυκλάμιος. V. 123.
 Κύκλωψ. XI. 7.
 Κύκνος. XVI. 49.
 Κυλλειν. XXIII. 52. XXIV. 18.
 Κυλίνδιον. VII. 145.
 Κυλοιδιῶν. κυλοιδιῶντες (κυ-
 λοιδιῶντες). I. 38.
 Κυμαίθα. IV. 46.
 Κύμινον. X. 55.
 Κύνας. XV. 19.
 Κυναίθα. V. 102.
 Κυνιδεύς. V. 25.
 Κυρίσκα. XIV. 8. 31.
 Κυροθαρσής. XV. 53.
 Κυρόσρατος. V. 92.

Κυπέρισος. XI. 45. *υπαρίσσο-*
νος. V. 104.
 Κύπριος. I. 106. V. 45.
 Κύπρις. Κύπριδος ἱερονυπό καλέ-
 μου. XXVIII. 4.
 Κύπρος. XVII. 56.
 Κυρῖν. III. 51. XVII. 6.
 Κύρτος, XXI. 11.
 Κυρτός. XXV. 245.
 Κύσιος. V. 128.
 Κῶας. XIII. 16. XXI. 12.
 Κῶμα ὄκνου. Ep. III. 6.
 Κωμάσδειν (κωμάζειν). III. 1.
 Add. Manso ad Bion. VIII. 4.
 p. 168 sq. ed. alt.
 Κωμς. IV. 18.
 Κωνάρος. V. 102.
 Κῶνος. V. 49.
 Κῶσα. IX. 18.
 Κῶρα (κόρη). VI. 56. etc.
 Κῶρος (κῶρος). I. 47. XXIII. 22.
 etc.
 Κωροσίνα (κωροσίνη). XXIV. 57.
 Κωτίλλειν. XV. 87.
 Κωτίλος. XV. 89.

Λ.

Λάβας. XIV. 24.
 Λαβύρινθος ἐκχοίτων. XXI. 11.
 Λαγίδας. XVII. 14.
 Λαγγάνειν. XVI. 84. λαγγάνειν
 τς. VII. 103. ὅς με λελόγη.
 IV. 40.
 Λαγωβόλον. IV. 49. Ep. II. 3.
 Λαγών. XXII. 121. 202. XXV.
 246. λαγόνες ilia dicuntur,
 quae sunt partes sub umbili-
 co laterales ad ossa ilium col-
 locatae, ait Foësius in Oecon.
 Hippocrat. v. *πευών* p. 333.
 adde eundem p. 372.
 Λαίρης. XVI. 56.
 Λάθα (λήθη). II. 45. λάθος
 (λήθος). XXIII. 24.
 Λάθρεια. I. 96.
 Λαίμος. XIII. 58.
 Λαῖνος. λαῖνε παῖ. XXIII. 20.
 Λαῖον. X. 21.
 Λαιστομίην. X. 5.
 Λαῖτμα μίγα. XIII. 24.
 Λάκαινα. XVIII. 4.
 Λαικαδαμόνιος. XXII. 5.

- Δακιδάρον*. XVIII. 51.
Δακίον (*ληκίον*). II. 24.
Δακίνιον. IV. 35.
Δάκων. V. 2. etc.
Δαλαγίον. *λαλαγόντες* (*λαλαγόντες*). VII. 139. *λαλαγόντι* (*λαλαγοίς*). V. 48.
Δαλίον, de locustis. V. 34. *αυλώ*, XX. 29.
Δάλλας. XXII. 39.
Δάλος. V. 75.
Δαμάρων. XV. 8. *λαση*. I. 4.
Δάμπων. XXIV. 19. XXV. 141.
Δάμποροι. VIII. 65.
Δαμπριάδας. IV. 21.
Δαμυρός. XXV. 234.
Δαμ. I. 12. etc.
Δανθάνων. *λασθήμων*. II. 46.
λάσται. II. 159. *λασύνουσθ'*. IV. 39. *μη λαθάρων*. XXI. 25.
Δανός (*ληνός*). VII. 25. *ως από λανώ*. XIV. 16.
Δάξ. XXVI. 32.
Δαοκόωσα. XXII. 206.
Δαοφόρος. XVII. 159.
Δαοφορος. XXV. 135.
Δαπίθαι. XV. 141.
Δαρισσαίος. XIV. 30.
Δαρνακόγιος. Syr. 16.
Δάρναξ. VII. 78. XV. 35. etc.
Δαρός. *λαροίο γάλακτος*. XXV. 105.
Δάρομαι (*λάζομαι*). *λάσθεν* (*λάζου*). XV. 21. *λάσθε*. VIII. 84.
Δασαύχην. XXV. 272.
Δάσιος. VII. 15. de apibus. XXII. 42. *λασιωτερος*. XII. 4.
Δάτμιον νάπος. XX. 39.
Δάτμιον. IV. 19.
Δατώ. XVIII. 50.
Δαύρα. Ep. IV. 1.
Δάγειν τινά τοιαύτα. XV. 11.
δάγεται, *dicunt proverbio*. XXIX. 1.
Δαιμόν. XIII. 34. *λειμωνόδα*. VII. 80. *λειμώνιος*. XVIII. 39.
Δαιοντομάχας (*λειοντομάχης*). l.p. XX. 2.
Δαίος. V. 90.
Δαίπειν, *praeterire*. II. 91.
Δαίχειν. VIII. 85.
Δαίηροι. XXV. 196. Cf. Etym. M. p. 560. *Riemeri lex. gr.* v. *λάω*, et *Buttmann. Lexilog.* p. 74. 59.
Διάβος. XXI. 12.
Δίπαργος. IV. 45.
Διπράς πέτρα. I. 40.
Διπυριον. V. 95.
Δίονα (*λεϊκή*). II. 122. XXII. 4.
Διουκάλειον. XIV. 60.
Διούκπιος. XXII. 158.
Δουκίνας. V. 147.
Διουκίον. VII. 64.
Διούκος, nomen piscis. *fragm. Beren.* 4.
Διούκος. *λενών εαρ*. XVIII. 7.
Διουκόφορος. XVII. 52.
Διουκόχρος. Ep. II. 1.
Διούσιον φόνον προσάκω. XX. 137.
Δίχτος άλλότριον. XXII. 149.
Διδα. XXII. 1.
Διδον. XXI. 10.
Δίτιον. XVII. 78.
Διτίε. XXV. 97.
Διαν βαρυγονατος. XVIII. 10.
Διην άρισησος. XXV. 158. *Διην ζακωτος*. XXV. 83.
Διβύα. XVI. 77. *Διβύη*. VII. 87. *ο Διβύαθε*. I. 24. *Διβύκος*. III. 5.
Διγύδοθροος. Ep. IV. 9.
Διγυθωνος. XII. 7.
Διθός. *λίδον από γραμμής κινών*. VI. 18.
Διλαίεσθαι. XXII. 128.
Διμηρός. X. 57.
Διμιός. V. 17.
Διμνάτις (*λιμνήτις*). II. 56.
Διον. I. 139. *ετησασθαι λιρα*. *fragm. Beren.* 4.
Δινοσ. XXIV. 105.
Διπαραίος. II. 133.
Διπαρός. epitheton palaestrae. II. 51. *έθτιρα*. V. 91. epitheton Thasi. Ep. IX. 5.
Διπονάυτας (*— ναύτης*). XII. 73.
Δις. XIII. 6.
Δισσός πέτρα. XXII. 37.
Διτανεύειν. II. 71.
Διχμάσθαι. XXIV. 20. XXV. 226.
Διψ. IX. 11.

Λόγος. ἤφρον πρὸς λόγον ἐρχομένη. Ep. XXIII. 2.
Λολοθίος. XXIII. 21. *λολοθιον*, adverbialiter, XXIII. 6. τὰ *λολοθια*. V. 13.
Λοξός. *λοξά βλέποισα*. XX. 13.
Λόφος. IV. 46. XXII. 186.
Λόχον ἀναμετρήσασθαι. XXIV. 12.
Λυγίζων. *λυγιζήν (λυγισαίν)*. I. 97. *ἐλυγίζθην*. I. 98. XXIII. 54.
Λυγκύς. XXII. 140. etc.
Λυγρός. XXII. 10. etc.
Λυδίας. XII. 36.
Λυκαῖος. I. 123.
Λυκαονίδης. I. 126.
Λυκίδας. VII. 13. etc.
Λυκιδεῖς. V. 38.
Λύκισι. VI. 48.
Λύκος. XIV. 42.
Λύκος. *λύκος εἶδος*. XIV. 22.
Λύκων. II. 76.
Λυκώπας. V. 62.
Λυκοπέυς. VII. 4.
Λυκοπίτας. VII. 72.
Λυκαίνεσθαι. X. 15.
Λυσιζωνος. XVII. 60.
Λυσιμίλεια. XVI. 84.
Λύσσα. III. 47.
Λυσοῦν (λυσοῦν). IV. 11.
Λυτιέρας (Λυτιέροης). X. 41.
Λύχνιον. XXI. 56.
Λύχνος. prima correpta. XIV. 23. *λύχνος ἅμα δαιομένοισιν*. XXIV. 51.
Λυβᾶσθαι. V. 109. XVI. 89.
Λώπη. XXV. 254.
Λώπος. XIV. 66.
Λωτός. XVIII. 43. *λωτινον ἔργον*. XXIV. 45.

M.

Μ' ἰ. γ. μοι. IV. 58.
Μᾶ. XV. 89.
Μαγνήσσα ναῦς. XXII. 79.
Μασιν. XXI. 42. *μάσεσθαι*. XXII. 218.
Μαλα. Syr. 2.
Μαιμώων. XXV. 253.
Μαίναλον. I. 124.
Μαίνομαι. II. 82. *ἐπί τινι*. X.

31. XX. 34. *ἑμμανέμεν φιλάσαι*. XXX. 51.
Μαιωτισί. XIII. 56.
Μάικαρς. I. 126. etc. Ep. XII. 2.
Μακαριστός. VII. 83.
Μακαρίτις. II. 70.
Μαμίλα (μαμίλη). XVI. 32.
Μάκων (μήκων). VII. 157. XI. 57.
Μακροπόλομοι. Syr. 1.
Μαλακός. *μαλακαὶ πόδας ὄρει*. XV. 103. *ὑπνω μαλακώτερα*. V. 51. XV. 125. *μαλακῶς πίωμα*. VII. 69.
Μαλθακός. VII. 105. XXIX. 24.
Μαλίς. XIII. 45.
Μαλίς (μηλίς). VIII. 79.
Μᾶλον (μήλον). II. 120. III. 10. XIV. 38. XXVII. 49. 64. I. 109. III. 46.
Μαλοπάροχοι. XXVI. 1.
Μαλός. Ep. I. 15.
Μαλοφορεῖν. Ep. II. 4.
Μάν (μήν). XIV. 45. particula. I. 71. etc. *τί μάν*. Ep. XVIII. 4.
Μανδρα. IV. 61.
Μανία. *ὄν καταῖς μανίας*. II. 136. *ὄλοαίς μανίας*. XI. 11.
Μανιώδης. XXVI. 13.
Μαννοφόρος. XI. 41.
Μαντινεσθαι. XXI. 45. etc.
Μαράινειν. XXIII. 28. *μαράινεσθαι*. XXIII. 30.
Μαρμαίρειν. XVII. 94.
Μάρμαρος. XXII. 211. *μαρμαρίνος*. Ep. X. 2.
Μαρύειν (μηρύειν). I. 29.
Μάσδα (μάζα). IV. 34.
Μαστός (μαζός). III. 16. 48.
Masculini numerus pluralis de una femina. II. 5.
Μάσσαν. XXII. 113.
Μάσταξ. XIV. 59.
Μαστίσδειν (μαστιζειν). VII. 108.
Ματεῖν. XXIX. 15.
Ματεύων. XXI. 66.
Μᾶχος (μήχος). II. 95.
Μαφίδιος. XXV. 183.
Μαγάρειν. VII. 101.
Μαγάλοτος. II. 72.
Μαγροῦης (Μεγαροῦς). XII. 27. XIV. 49.

- Μίγαρον*. XVII. 129.
Μίγας. *μίγα* *μυθίζομαι*. X. 20.
μίγα *τε* *εργον*. XXII. 118.
Medii futurum vi passiva accipiendum. I. 26. item *aoristus medii*. p. 114. p. 226. Adde *ἀπουράμενος* in *Scuto Herculi*. 173. vid. Buttmani *Lexilog.* p. 76.
Μεδύων *πλογαίς*. XXII. 98.
Μελίγματα Μουσῶν. XXII. 221.
Μελίσοιεν *τραπέζα*. XVI. 27.
Μιλᾶθρον. II. 132. XXIII. 17.
Μελήμκουε. III. 45.
Μελήμφυλλοε. Ep. I. 3.
Μελάνδιος. V. 150.
Μελανόχρωε. III. 35.
Μελεδαίουε. IX. 12. X. 52.
Μελεδωνοίε. XXIV. 104.
Μελεδώνη. XXI. 5.
Μέλημα. XIV. 2.
Μέλιγγυε *ὄφ*. Ep. IV. 12.
Μέλιδμα. XX. 28.
Μελιηθῆε. XXV. 15.
Μελιηθρον. XX. 27.
Μελικτάε. IV. 30.
Μελίξω. II. 146.
Μελίπνονε. I. 178.
Μελίσομαι (*μελίζομαι*). I. 2. etc.
Μελίτεια. IV. 25.
Μελιτώδηε. XV. 94.
Μελιζλωροε. X. 27.
Μελιχροε. V. 95.
Μελλόγαμοε. XXII. 140.
Μέλομαι. I. 52.
Μέλος κόραε. X. 21. *carmen de puella*. Sic *σελίδεε* *ἡμεθῶν*, *libri de heroibus*. Vid. Heinrich. not. in Franckii *Callin.* p. 56.
Μελύδριον. VII. 51.
Μέμνημαι cum participio. V. 40.
Μέμφοσθαι cum accusativo. XXI. 26.
Μενάλκασ. VIII. 2. etc.
Μένειν. XIII. 70. XXIV. 115.
Μενίλαοε. XVIII. 15.
Μενοινᾶν. XXV. 62.
Μερίζοσθαι *τε*. XXI. 31.
Μέρμων. III. 35.
Μέρον *κούρα*. Syr. 6.
Μεσομβρινοε (*μωσημβρινοε*). 16.
μεσομβρινοε, *tempore meridiano*. I. 15. sic *μεσοβρινοε*. VII. 21.
Μέσσοε. VII. 10.
Μεσηγῆε *ἡματεε* *μωσηγῆε*. XXV. 216. Adverb. XXV. 257.
Μεσορέκτιον, XIII. 69. *μωσηκτιον* *εἰς* *δέσσοε*. XXIV. 11.
Μέσοε. *εἰς* *μέσον* *τεθῆναι*. XV. 27. *μέσον* *κατ'* *ἀμαξέρον*. E. 76. *οὐδαίε* *ἐν* *μέσσοε* *γυῖαε*. XXI. 17.
Μεσοσῆα. XXII. 158. *Μεσοσῆαε*. XXII. 208.
Μέσοε. II. 144.
Μετὰ *τοῖε* *μετὰ*. I. 39. *μετὰ* *χεροί* *κῆσοθαε*. XXV. 2. *μετὰ* *δαίταε*. VII. 24. *μετὰ* *πῶε*. XIII. 16.
Μεταίσοιεν. XXII. 201.
Μεταυώνιοε. XXII. 131.
Μεταπρέκτιον. XXV. 151.
Μετάρωε. XIII. 68.
Μεταυῖαε. XXV. 222.
Μετρεῖν. XVI. 60. *μετρεῖσθαι*. XVI. 55.
Μέτροε. Ep. XII. 5.
Μέτροε, *i. q.* *μέτροε* *σῦ*. XIII. 128.
Μηδέια. II. 16.
Μῆδοε. Ep. XVIII. 2.
Μῆ, *num.* *Attractio* in huius particulae structura. Non dissimilis est locus Aeschyleus *Agam.* 1365. *τρανώεε* *Ἀτρεΐδην* *εἰδέναι* *πυροσθ'* *ὄσπασ* et alii.
Μηκάε. I. 87. V. 100.
Μηλίεν *ἰρων*. XXV. 200.
Μηρίον *τίροε*. XXV. 15.
Μηρίεν. XXI. 58.
Μηρία. XVII. 126.
Μηρινθοε. XXI. 12.
Μηδεάττε, XIII. 20. XXIV. 1.
Μικρός (*μικρόε*). VIII. 64. XV. 12. 42. Ep. XVIII. 1. *μικρόε*, adv. V. 66.
Μίκων. V. 112.
Μίλατοε (*Μίλητοε*). XV. 126. Ep. VII. 1.
Μίλων. IV. 11. etc.
Μιωνάοισθαι (*μωμηθῆοισθαι*). λIII. 27. XXV. 173.

- Μεν. I. 145. etc.
 Μενύσιος. XVI. 104.
 Μενύθειν. XXI. 23.
 Μενύρισμα. Ep. IV. 11.
 Μενυρός. XIII. 13.
 Μισθοδέτας (μισθοδέτης). XIV. 59.
 Μίτρα. XXVII. 54.
 Μιτυλάνα (Μιτυλήνη). VII. 52. 61.
 Μίτυλος. VIII. 86.
 Μνᾶ. XV. 36.
 Μνᾶν. XV. 36.
 Μνάσθαι. XXVII. 22.
 Μναστένω (μνηστένω). XVIII. 6. XXII. 155.
 Μνάστις (μνήστις). μνήστιν παρέχειν τινός. XXVIII. 23.
 Μογοστόκος. XXVII. 29.
 Μοῖρα. ἐς τέλος μοίρας. I. 95. ἀτιμοτάτη ἐνὶ μοίρῃ. XIV. 49.
 Μολαῖν. μολοῖσα (μολοῦσα). V. 55. XX. 28.
 Μολύνειν. V. 87. XX. 10.
 Μόλων. VII. 125.
 Μόνος. μόνος πρότερον. XVII. 121. Sophocl. Antig. 100. τὸ κάλλιστον τῶν πρότερον πάθος. — Μονώτατος. XV. 157. μόνον, adverb. X. 21.
 Μορμύ. XV. 40.
 Μόρος. XVI. 86.
 Μόρων. V. 65. etc.
 Μοσχίον. IV. 4. 41. et μόσχος. VIII. 14. etc.
 Μουαικός. Ep. X. 3.
 Μουαιάειν (μουαίζειν). VIII. 38.
 Μουσσοποιός. Ep. XX. 3.
 Μοχθίω. X. 56. μόχθος. XVI. 66. etc. μοχθίζω. I. 38. etc.
 Μοχλός. II. 127.
 Μυελός. XXVIII. 18.
 Μυθίσθαι. II. 154. hinc μυθεῦμαι (μυθεύμαι). X. 21. et μυθιάδειν (μυθίζειν). X. 11. 13. X. 58.
 Μυκάσθαι. IV. 12. XVI. 37. XXII. 75. XXVI. 20.
 Μυκηθμός. XXV. 98. μύκημα. XXV. 21. μυκητής. VIII. 6.
 Μυκήνη. XXV. 171.
 Μύλλειν. IV. 58.
 Μύνδιος. II. 29. 96.
 Μύρασθαι. XVI. 31.
 Μυρίαί. XVII. 83.
 Μυριαή. I. 13. V. 101.
 Μυρίος. ὁ μυρίος χρυσός. XVI. 23. βάθος ὕλης μυρίων. VIII. 50. τὸ μυρίον κλίτος. Ep. XIX. 2.
 Μύρμαξ (μύρμηξ). IX. 31. XV. 45. XVII. 134. Conf. Plin. H. N. XI. 36.
 Μύρον. XV. 114. XVII. 134.
 Μύρτος. Ep. IV. 7.
 Μυρτώ. VII. 97.
 Μύρ. proverbium de mure XIV. 51. musculus in carne. XXII. 48. XXV. 149.
 Μυσαρός. II. 20.
 Μύσταξ. XIV. 4.
 Μυθίζειν. XX. 13.
 Μυχός. XXIX. 3.
 Μωμάσθαι. IX. 24.
 Μῶσα (μῶσα). I. 9. etc.
 N.
 Ναί. II. 118. etc.
 Ναίειν. II. 71. etc.
 Ναῖς. VIII. 93.
 Νάκος. V. 2. 9.
 Νᾶμα. VII. 116.
 Νάμα. XV. 27.
 Νάπες. XX. 39.
 Ναρμᾶν. XXVII. 50. νάρμη. VII. 124.
 Νάρμισσος. I. 135.
 Νάσος (νήσος). I. 124.
 Νάσσειν. IX. 9.
 Ναυτελλία. XIII. 27. ναύτελος. Ep. IX. 2.
 Νεβρός. Ep. II. 4.
 Νεβρός. XI. 40. etc.
 Νέσθαι. XVI. 28. XVIII. 56. XXIV. 93.
 Νεσκεῖν. I. 35.
 Νέικος. XXII. 129.
 Νεῖλω. XXVIII. 5. dubia lectio.
 Νεῖλος. VII. 114.
 Νεῖός. XVI. 94. XXV. 25.
 Νέκταρ. VII. 82. etc.
 Νεῦτα εὐδρος. XXV. 182.
 Νέμειν, habitare, XXV. 171. tribuere, XVII. 69. Ep. XV. 1. pascere, VIII. 2. (Idyll. XXV. 9. pro lectione in textum ad-

- Καταπόπτειν νεοσοῦς.** XIV. 14.
Κατάφρασις. XVI. 89.
Κατακρίνειν. XXIII. 23.
Καταλείβειν. I. 8. V. 33.
Καταμύσσειν. VI. 14.
Κατάπτης. I. 13. V. 101.
Καταπρίων τὸ πῦρον ν. Χ. 55.
Καταπτεχίς ἑμπρόνομα. XV. 34.
Κατάπικνος. Ep. I. 1.
Καταρῆϊν. I. 5.
Καταρμύζειν. III. 17. VIII. 90.
Κατατάκειν (κατατήκειν). εἰ κα-
 τατάξεις δάκρυσι ὤπασ. Ep.
 VI. 2. κατατήκεσθαι ἔρωτά
 τινος. XIV. 26.
Κατατιθίναι. ἐν μιᾷ τιμᾷ κατα-
 θεῖο. XVII. 68.
Κατατρίβω. κατατρίφοντι.
 XXIV. 75. de hoc loco Ste-
 phanus in editione minore
 ita: „Genuina lectio est κα-
 ταστρέφουσι. Nam κατατρέ-
 πω non memini me legere:
 quod si legatur, at significa-
 tionem huic aptam loco ha-
 bere non potest: sed multo
 minus κατατρίβω, unde est
 κατατρίφοντι. At καταστρέ-
 φουσι sonat *versando deducunt,*
vel deorsum trahent. Naso
 trahere dixit sine ulla adje-
 ctione: ubi etiam hunc an-
 cillarum cantandi morem in-
 ter nendum describit: *Can-
 tando pariter, pariter data*
*fila trahendo, Fallitur an-
 cillas decipiturque labor.“*
Κατατρίχειν. I. 78.
Καταυτίκα. III. 21. κατ' αὐτόθι.
 XXV. 153.
Καταφαίνεσθαι. III. 8.
Καταφθίνω. XXV. 122.
Καταχίσειν. XVII. 63.
Καταχῆς (κατηχῆς). I. 7.
Κασιβέσθαι. VII. 157.
Καυλαύφειν. V. 116.
Καυνοστίον. I. 22.
Καταρείπειν. XIII. 49.
Καταυξέσθαι. I. 97. II. 71.
Κατημεγή. VII. 9.
Κάτωθα. IV. 44.
Καύκασος. VI. 77.
- Καῦμα.** ἰλινοῦσαι τὸ καῦμα. X.
 51.
Καυχόμας. V. 77.
Καχίζω. μίγα τοῦτο καχαζῶ. V.
 142.
Καχλάζειν. VI. 12.
Κε. I. 6. εἰ μὲν π' ἰδέλωθε. II.
 124. αἶμα — ἐφίλλασα. II. 126.
Κέδρος. VII. 81. Ep. VII. 4.
κέδρωσι. XXIV. 43.
Κεμηλίον. XXI. 55. XXIV. 121.
Κείσθαι. V. 25. XVI. 45. νέσθ'.
 XXIX. 4. Ep. I. 2.
Κελάδειν. VII. 157. XVII. 92.
Κελαδίον. VII. 157. etc.
Κελαινός. XVII. 87.
Κελαροῦσθαι (κελαροῦζον). VII.
 157. Hesychius: *κελαροῦζει,*
ἤξει, φωνεῖ, ἢ συναχθεῖ ῥεῖ.
ἔστι δὲ ἰδίωμα ἤχου.
Κελέρα (κελέρη). II. 2. Conf.
 Athen. pag. 429. et Palmer.
 Exerc. p. 792.
Κελέοντες. XVIII. 34.
Κενοός. μή μοι κενῶν ἀπομαΐξης.
 XV. 95.
Κενεών. XXV. 229. Confer. Foe-
 siii Oeconom. Hippocratis p.
 335.
Κενταυροφρόνος. XVII. 20.
Κεντεῖν. XV. 130. XIX. 1.
Κεραΐζειν. XXV. 202.
Κεράστας. Syr. 3.
Κέρδος. νενικανταὶ ὑπὸ κερδέων.
 XVI. 15.
Κερπίς. XVIII. 34.
Κερουχίς. V. 145.
Κερτομίον. XIII. 75.
Κηδεμών. Ep. XI. 6.
Κηῖος αἰιδός. XVI. 44.
Κηρόδετον πνεῦμα. Ep. V. 4.
Κιανοί. XIII. 30.
Κιγκλίσειν. V. 117.
Κίειν. XXV. 190.
Κικίννος. XI. 10. XIV. 4.
Κικλήσκειν. XXII. 133.
Κίλικος. XVII. 88.
Κίρκια (Κίρκη). II. 15. IX. 36.
Κίσσα. V. 136.
Κίσσαιθα. I. 151.
Κισσός. I. 29. 30. μέλας. XI. 46.
κῶνων. XXVI. 4. προκόμει. Ep.
 III. 4.

- Κισούβιον*. I. 27.
Κίστα (*κίστη*). II. 161. XXVI. 7.
Κίστος. V. 131.
Κιχλάσειν (*κιχλίσειν*). XI. 78.
Κλάσειν. XXV. 72.
Κλάξ. XV. 33.
Κλαξῶ (*κλάσω*). VI. 32.
Κλάρος (*κλήρος*). XXIV. 128.
Κλία ἀνδρῶν. XVI. 2.
Κλειρίστα. II. 74. V. 88.
Κλείτα. Ep. XVIII. 2.
Κλίννιος. XIV. 13.
Κλίνα (*κλίση*). XV. 127.
Κλίνευ. *καλιμένιοι, vicini*. XXI. 8.
Κλιτήρ. II. 86.
Κλισμοί. XVIII. 85.
Κλίσειν. *καλυμένιοι*. I. 27.
Κλύμανος. XIV. 26.
Κλυτία. VII. 5.
Κλυποπάτωρ. Syr. 15.
Κλωστήρ. *μοῖρα κατὰ κλωστήρος ἐπέλα*. XLIV. 69.
Κνακός (*κνηκός*). VII. 16. *Κνάκων*. III. 5.
Κνάω. *κνάσαιο*. VII. 110.
Κνήμα (*κνήμη*). *ἀπατέρω ἢ γόνυ κνήμα*. XVI. 18.
Κνήμαργος. XXV. 127.
Κνίδη. VII. 110.
Κνίσσειν (*κνίσειν*). V. 122. VI. 25. *κνίσεισθαι τινας*. IV. 59.
Κνύξα. IV. 25.
Κνύξασθαι. VI. 30. II. 109.
Κνώδαλον. XXI. 48.
Κνώσσειν. XXI. 65.
Κοιλαινεῖν. XXIII. 43.
Κοίλη, scil. *ναῦς*. XXII. 12.
Κοκνήσειν. VII. 48. 124.
Κολεόν. XXIV. 45.
Κόλος. VIII. 51.
Κολοσσός. XXII. 47.
Κολούειν. XXII. 196.
Κόλχοι. XIII. 75.
Κολώνα (*κολωνη*). XVII. 68.
Κομᾶν. *κομάσαι (κομήσαι)*. I. 133. *κομῶντι (κομῶσι)*. IV. 57. *κομῶσαι*. VII. 9.
Κομαρός. V. 129. IX. 11.
Κομάται. V. 4. etc.
Κομιδή. XXV. 109.
Compendiaria oratio in compa-
rationibus, p. 9 seq. p. 122. p. 136.
Κονίζω et *κονιάω*. I. 30. (De participiis *κονοιμένιος* et *κονοισμένοις*: conf. Friedemann. de media syllaba pentametri p. 353. add. Jen. ALZ. 1809. n. 247. p. 153.)
Κόνις πυρός. XXIV. 91.
Κόπτειν. XXII. 26. XXI. 28.
Κορίννυμι. *κορίσασθαι*. VIII. 67.
Κόρθου. X. 46.
Κορίνθιος. XV. 91.
Κόρρα. *πύξ ἐπὶ κόρρας*. XIV. 54.
Κόρη. XXV. 255.
Κόρυδος. VII. 141. idem *κορυδαλλίς*. VII. 23. et *κορυδαλλίς*. X. 50. adde Rendtorf. ad Anatolii fragm. in Fabricii Bibl. Gr. Vol. IV. p. 321. sq.
Κορύδων. IV. 1. etc.
Κορύνα (*κορύνη*). VII. 19. 45. IX. 23. XXV. 63.
Κορυπίλος. V. 147. Conf. Arnaldi Lectt. gr. I. XII. p. 85.
Κορύσειν. III. 5.
Κορύσασθαι. XXV. 94.
Κορώνη στρεπτή. XXV. 212.
Κορωνίδες βοῦς. XLV. 151.
Κοσινόμεναις. III. 31.
Κοσμεῖν χρῆμα καλόν τι. XV. 24.
Κόσμος. XVIII. 29.
Κόσσυφος. Ep. IV. 10.
Κότινος. V. 32. etc.
Κοτυτταρίς. VI. 40.
Κούρη (*κόρα*). XVI. 85.
Κούρος (*κόρος*). XII. 1. etc.
Κουροτρόφος. XVIII. 50.
Κουφίσειν τὸν ἔρωτα. XXIII. 9.
Κούφος. *κούφαι μέρμεραι*. XVII. 52. *κουφότερα ποιεῖν ὄπλα*. XIII. 52.
Κοχλίας. XIV. 17. lect. dubia.
Κόχλος. IX. 27. XXII. 75.
Κοχίδα. *κοχυδισκεν*. II. 107.
Κόω. XVII. 58.
Κράθις. V. 16. 124.
Κράνα (*κρήνη*). I. 83. etc. hinc *κρανιαδες*. I. 22.
Κρατήρ. XXX. 32.
Κρανώνιον πεδίον. XVI. 38.
Κράς. II. 121. etc.
Κράσπεδον. II. 53.

Κρατήρ (*κρητήρ*). V. 53. etc.
Κρατίδας. V. 90.
Κρέισσα (*κρέουσα*). XVII. 132.
Κρέικεν. Ep. V. 3.
Κρεώνδας. XVI. 39.
Κρήγος, *verus*, XX. 19. *bonus*,
 Ep. XX. Conf. Buttmani
 Lexilog. p. 25.
Κρηπίς. XV. 6. XXIII. 59.
Κρύς (*κρέας*). I. 6.
Κρίνευ. V. 69. XXI. 29.
Κρίνον. XI. 56. XXIII. 30.
Κροῖσος. X. 32.
Κροῖσος. I. 31. Ep. III. 3.
Κροκύλος. V. 11.
Κρονοῖδας (*Κρονοῖδης*). XV. 124.
 etc.
Κρονοῖων. XVII. 73.
Κροτειν κιδάραν. XVIII. 35.
ἐξ ἀπάτας κερροταμένοι. XV.
 49.
Κροτων. IV. 32.
Κρύβδαν (*κρύβδην*). IV. 3.
Κροσταλλος. XXII. 39.
Κρωσός. XIII. 46.
Κτεατίζω. XVII. 119. *κτεατίζο-*
μαι. XVII. 105.
Κτιζειν. XXVIII. 17.
Κυανόμυξ. XVII. 67.
Κυάνει sc. *νήσοι*. XIII. 22.
Κυάνιος. XIII. 41. XVII. 49.
Κυανόφρος. III. 18.
Κυβέλα (*Κυβέλη*). XX. 43.
Κυδομῖος. XXII. 72.
Κυδώνιος. VII. 12.
Κυθέρεια. III. 46.
Κυθήρα. XXX. 1. etc.
Κυκλάδες. XVII. 90.
Κυκλάμιος. V. 123.
Κυκλωπ. XI. 7.
Κύνος. XVI. 49.
Κυλίειν. XXIII. 52. XXIV. 18.
Κυλίνδιον. VII. 145.
Κυλοιδίαν, *κυλοιδιῶντες* (*κυ-*
λοιδιῶντες). I. 38.
Κυμαῖδα. IV. 46.
Κύμιον. X. 55.
Κυνάς. XV. 19.
Κυνάθα. V. 102.
Κυνιδίς. V. 25.
Κυνίσια. XIV. 8. 31.
Κυνοθαροῦς. XV. 53.
Κυνόσρατος. V. 92.

Κυπάρισσος. XI. 45. *κυπαρίσου-*
νος. V. 104.
Κύπειρος. I. 106. V. 45.
Κύπρις, *Κύπριδος ἴσον ἐπὶ καλέ-*
μον. XXVIII. 4.
Κύρος. XVII. 56.
Κυρεῖν. III. 51. XVII. 6.
Κυρτος, XXI. 11.
Κυρτός. XXV. 245.
Κύσιος. V. 128.
Κῶας, XIII. 16. XXI. 12.
Κῶμα ἕπνου. Ep. III. 6.
Κωμάσειν (*κωμάσειν*). III. 1.
 Add. Manso ad Bion. VIII. 4.
 p. 168 sq. ed. alt.
Κωμνος. IV. 18.
Κωναρος. V. 102.
Κῶνος. V. 49.
Κῶσα. IX. 18.
Κῶρα (*κῶρη*). VI. 56. etc.
Κῶρος (*κῶρος*). I. 47. XXIII. 22.
 etc.
Κωροσύνα (*κωροσύνη*). XXIV. 57.
Κωτίλλειν. XV. 87.
Κωτίλος. XV. 89.

Λ.

Λάβας. XIV. 24.
Λαβύρινθος ἐκχοίλων. XXI. 21.
Λαγίδας. XVII. 14.
Λαγγάνειν. XVI. 84. *λαγγάνειν*
τι. VII. 103. *ὅς με λελόγη*.
 IV. 40.
Λαγωβόλον. IV. 49. Ep. II. 3.
Λαγων. XXII. 121. 202. XXV.
 246. *λαγόνες ilia dicuntur,*
quae sunt partes sub umbili-
co laterales ad ossa ilium col-
locatae, ait Foesius in Oecon.
Hippocrat. v. κενσῶν p. 333.
adde eundem p. 372.
Λαίρτης. XVI. 56.
Λάθα (*λήθη*). II. 45. *λάθος*
(λήθος). XXIII. 24.
Λαῖθρα. I. 96.
Λαιμός. XIII. 58.
Λαῖνος, *λαῖνος παῖς*. XXIII. 20.
Λαῖον. X. 21.
Λαιτομέειν. X. 3.
Λαῖτμα μέγα. XIII. 24.
Λαλαίνα. XVIII. 4.
Λακαδαμόνιος. XXII. 5.

- Δακδαίμων*. XVIII. 31.
Δακίον (ληκίον). II. 24.
Δακίνιον. IV. 33.
Δάκων. V. 2. etc.
Δαλαγείν. λαλαγῶντες (λαλα-
 γῶντες). VII. 139. λαλαγῶντι
 (λαλαγοῦσι). V. 48.
Δαλιῖν, de locustis. V. 34. αὐ-
 λῶ, XX. 29.
Δάλλαι. XXII. 39.
Δάλος. V. 75.
Δαρβάνων. XV. 8. λαψῆ. I. 4.
Δάμπειν. XXIV. 19. XXV. 141.
Δάμπορος. VIII. 65.
Δαμπριάδας. IV. 21.
Δαμυρός. XXV. 234.
Δᾶν. I. 12. etc.
Δανθάνειν. λαοθῆμεν. II. 46.
 λέλασται. II. 159. λαοσύμοθ'.
 IV. 39. μῆλαθόμεν. XXI. 25.
Δανός (ληνός). VII. 25. ὡς ἀπὸ
 λανῶ. XIV. 16.
Δαῖξ. XXVI. 32.
Δαοκόωσα. XXII. 206.
Δαοφόρος. XVII. 39.
Δαοφόρος. XXV. 155.
Δαπίθαι. XV. 141.
Δαρισσαῖος. XIV. 30.
Δαρνακόγυος. Syr. 16.
Δαρναξ. VII. 78. XV. 35. etc.
Δαρέε. λαροῖε γάλακτος. XXV.
 105.
Δάσδομαι (λάζομαι). λάσθεν
 (λάζου). XV. 21. λάσθεο. VIII.
 84.
Δασιαίχην. XXV. 272.
Δάσιος. VII. 15. de apibus.
 XXII. 42. λασιώτερος. XII. 4.
Δάτμιον νάπος. XX. 39.
Δάτυμον. IV. 19.
Δατώ. XVIII. 50.
Δαύρα. Ep. IV. 1.
Δάγειν τινὰ τοιαῦτα. XV. 11.
 λέγεται, dicunt proverbio.
 XXIX. 1.
Δεκιών. XIII. 34. δεκιωνόθε.
 VII. 80. δεκιώνιος. XVIII. 39.
Δειοντομάχας (δειοντομάχης).
 Ep. XX. 2.
Δείος. V. 90.
Δείπειν, praeterire. II. 91.
Δείχειν. VIII. 83.
Δεήγαι. XXV. 196. Cf. Etym.
- M. p. 560. Riemeri lex. gr. t.
 v. λάω, et Buttman. Lexilog.
 p. 74-89.
Δέμβος. XXI. 12.
Δέπαργος. IV. 45.
Δεπράε πέτρα. I. 40.
Δεπυρίον. V. 95.
Δεύκα (λεύκη). II. 122. XXII. 41.
Δευκαίρειν. XIV. 60.
Δεύκιππος. XXII. 138.
Δευκίται. V. 147.
Δευκόιον. VII. 64.
Δεύκος, nomen piscis. fragm.
 Beren. 4.
Δευκός. λευκὸν ἔαρ. XVIII. 27.
Δευκόσφυρος. XVII. 32.
Δευκόχρωε. Ep. II. 1.
Δείσσειν φόνον προσώπων. XXV.
 137.
Δείχος ἀλλότριον. XXII. 149.
Δήδα. XXII. 1.
Δήδον. XXI. 10.
Δήιον. XVII. 78.
Δήις. XXV. 97.
Δίαν βαριγουνάτος. XVIII. 10.
 λίην ἀρίσθμος. XXV. 158. λίην
 ζάκοτος. XXV. 83.
Διβύα. XVI. 77. *Διβύη*. XVII.
 87. ὁ Διβύαθε. I. 24. Διβυ-
 κός. III. 5.
Διγύφθογος. Ep. IV. 9.
Διγύφωνος. XII. 7.
Δίθος. λίδον ἀπὸ γραμμῆς πι-
 ναίν. VI. 18.
Διλαίεσθαι. XXII. 128.
Διμηρός. X. 57.
Δινας. V. 17.
Διμνάτις (λιμνήτις). II. 56.
Δίον. I. 139. στήσασθαι λίνα.
 fragm. Beren. 4.
Δίνος. XXIV. 103.
Διπαράιος. II. 133.
Διπαρός. epitheton palaestrae.
 II. 51. ἔθειρα. V. 91. epithe-
 ton Thasi. Ep. IX. 3.
Διπονάυτας (—ναύτης). XIII.
 73.
Δίς. XIII. 6.
Δισσάς πέτρα. XXII. 37.
Διτανεύειν. II. 71.
Διχμάσθαι. XXIV. 20. XXV.
 226.
Δίψ. IX. 11.

Λόγος. ᾠήφον πρὸς λέγον ἔρχομένη. Ep. XXIII. 2.
Λοίοθιος. XXIII. 31. *λοίοθιον*, adverbialiter, XXIII. 6. τὰ *λοίοθια*. V. 13.
Λοξός. *λοξά βλέποισα*. XX. 13.
Λόφος. IV. 46. XXII. 186.
Λόχον ἀναμετρήσασθαι. XXIV. 12.
Λυγίζειν. *λυγίζην* (*λυγισιν*). I. 97. *ἐλυγίζην*. I. 98. XXIII. 54.
Λυγκύς. XXII. 140. etc.
Λυγρός. XXII. 10. etc.
Λύδιος. XII. 36.
Λυκαῖος. I. 123.
Λυκαονίδης. I. 126.
Λυκίδας. VII. 13. etc.
Λυκιδεύς. V. 38.
Λύκισι. VI. 48.
Λύκος. XIV. 42.
Λύκος. *λύκων εἶδος*. XIV. 22.
Λύκων. II. 76.
Λυκώπας. V. 62.
Λυκωπύς. VII. 4.
Λυκωπίτας. VII. 72.
Λυμάλισθαι. X. 15.
Λυσίζωνος. XVII. 60.
Λυσιμέλεια. XVI. 84.
Λύσσα. III. 47.
Λυσοῦν (*λυσοῦν*). IV. 11.
Λυτίερας (*Λυτίερος*). X. 41.
Λύχνιον. XXI. 36.
Λύχνος. prima correpta. XIV. 23. *λύχνοις ἅμα δαιομένοισιν*. XXIV. 51.
Λωβᾶσθαι. V. 109. XVI. 89.
Λώπη. XXV. 254.
Λώπος. XIV. 66.
Λωτός. XVIII. 45. *λώτινον ἔργον*. XXIV. 45.

M.

M i. q. μοι. IV. 58.
Mā. XV. 89.
Μαγνήσσα ναῦς. XXII. 79.
Μαειν. XXI. 42. *μάεσθαι*. XXII. 218.
Μαία. Syr. 2.
Μαιμώειν. XXV. 253.
Μαίναλον. I. 124.
Μαίνομαι. II. 82. *ἐπὶ τινι*. X.

31. XX. 54. *ἑμμανόμην φιλάσαι*. XXX. 51.
Μαιωτισί. XIII. 56.
Μάικαρος. I. 126. etc. Ep. XII. 2.
Μακαριστός. VII. 85.
Μακαρίτις. II. 70.
Μαίηλα (*μαίηλη*). XVI. 52.
Μάικων (*μήικων*). VII. 157. XI. 57.
Μαυροπότομος. Syr. 1.
Μαλακός. *μαλακαὶ πόδας ὄρει*. XV. 103. ἔγνω *μαλακώτερα*. V. 51. XV. 125. *μαλακῶς πίωμα*. VII. 69.
Μαλθακός. VII. 105. XXIX. 24.
Μαλίς. XIII. 45.
Μαλίς (*μηλίς*). VIII. 79.
Μᾶλον (*μήλον*). II. 120. III. 10. XIV. 58. XXVII. 49. 64. I. 109. III. 46.
Μαλοκάρπος. XXVI. 1.
Μαλός. Ep. I. 15.
Μαλοφορεῖν. Ep. II. 4.
Μάν (*μήν*). XIV. 45. particula. I. 71. etc. *τί μάν*. Ep. XVIII. 4.
Μανδρα. IV. 61.
Μανία. *σὺν κακαῖς μανίαις*. II. 136. *ὄλοσθε μανίαις*. XI. 11.
Μανιώδης. XXVI. 15.
Μαννοφόρος. XI. 41.
Μανταυσοῦν. XXI. 45. etc.
Μαράειν, XXIII. 28. *μαράεσθαι*. XXIII. 30.
Μαρμαίρειν. XVII. 94.
Μάρμαρος. XXII. 211. *μαρμάρινος*. Ep. X. 2.
Μαρούειν (*μηρούειν*). I. 29.
Μάσδα (*μάζα*). IV. 54.
Μασδός (*μάζος*). III. 16. 48.
Masculini numerus pluralis de una femina. II. 5.
Μάσσαν. XXII. 113.
Μάσταξ. XIV. 39.
Μαστιοδιν (*μαστιζειν*). VII. 108.
Ματέιν. XXIX. 15.
Ματούειν. XXI. 66.
Μᾶχος (*μήχος*). II. 95.
Μαψίδες. XXV. 183.
Μεγαίρειν. VII. 101.
Μεγάλοτος. II. 72.
Μεγροῦς (*Μεγαροῦς*). XII. 27. XIV. 49.

- Μίγρον*. XVII. 129.
Μίγας. *μίγα* *μυθεῖσθαι*. X. 20.
μίγα *τε* *εργον*. XXII. 118.
Medii futurum *vi passiva accipiendum*. I. 26. item *aoristus medii*. p. 114. p. 226. Adde *ἀπουράμενος* in *Scuto Herculi*. 173. *vid.* Buttmani *Lexilog.* p. 76.
Μεδων *πληγαίς*. XXII. 98.
Μειλύματα Μουσῶν. XXII. 221.
Μελλοσειν *τραπέζα*. XVI. 27.
Μίλαθρον. II. 152. XXIII. 17.
Μελάμπου. III. 43.
Μελαμφύλλος. Ep. I. 3.
Μελάνθιος. V. 150.
Μελανόχρως. III. 35.
Μελεδαίωιν. IX. 12. X. 52.
Μελεθωνεύς. XXIV. 104.
Μελεδώνη. XXI. 5.
Μέλημα. XIV. 2.
Μελιγγυε *ὄψ*. Ep. IV. 12.
Μέλιδμα. XX. 28.
Μεληθής. XXV. 15.
Μελίητρον. XX. 27.
Μελιπτάς. IV. 30.
Μελιζώ. II. 146.
Μελίππου. I. 178.
Μελισδομαί (*μελιζομαί*). I. 2. etc.
Μελίτσια. IV. 25.
Μελιτώδη. XV. 94.
Μελίχλωρος. X. 27.
Μελιχρός. V. 95.
Μελλόγαμος. XXII. 140.
Μέλωμαι. I. 52.
Μέλος κόρας. X. 21. *carmen de puella*. Sic *εσλίδες* *ἡμεθέων*, *libri de heroibus*. *Vid.* Heinrich. *not.* in Franckii *Callin.* p. 56.
Μελύδριον. VII. 51.
Μέμνημαι *cum participio*. V. 40.
Μέμφεσθαι *cum accusativo*. XXI. 26.
Μενάλκας. VIII. 2. etc.
Μένειν. XIII. 70. XXIV. 115.
Μενέλαος. XVIII. 15.
Μανοινᾶν. XXV. 62.
Μερίζεσθαι *τε*. XXI. 31.
Μέριων. III. 35.
Μέροψ *κούρα*. Syr. 6.
Μεσαμβρινός (*μησημβρινός*). τὸ
- μεσαμβρινόν*, *tempore meridiano*. I. 15. sic *μεσαμείριον*. VII. 21.
Μίσσας. VII. 10.
Μεσηγύς *ἡματος μεσηγύς*. XXV. 216. *Adverb.* XXV. 237.
Μεσονόκιον, XIII. 69. *μεσονόκιον ἐς* *δύσιν*. XXIV. 11.
Μίσσος. *ἐς* *μίσσον* *τιθέναι*. XV. 27. *μίσσον* *κατ'* *ἀμαξίτον*. II. 76. *οὐδαίς ἐν* *μίσσῳ* *γείτων*. XXI. 17.
Μεσσάνα. XXII. 158. *Μεσσάνιος*. XXII. 208.
Μίσσα. II. 144.
Μετὰ *τοῖς* *μετὰ*. I. 59. *μετὰ* *χεροὶ* *κἀσθαι*. XXV. 2. *μετὰ* *δαίτα*. VII. 24. *μετὰ* *πῶτα*. XIII. 16.
Μεταίσεις. XXII. 201.
Μεταιώνιος. XXII. 131.
Μεταπρέπειν. XXV. 131.
Μετάρσιος. XIII. 68.
Μεταυτίνα. XXV. 222.
Μετρεῖν. XVI. 60. *μετρεῖσθαι*. XVI. 35.
Μέτρος. Ep. XII. 5.
Μέχρι, *i. q.* *μέχρις* *οὐ*. XXII. 128.
Μηδεία. II. 16.
Μηδεῖος. Ep. XVIII. 2.
Μή, *num.* *Attractio* in huius particulae structura. Non dissimilis est locus Aeschyleus *Agam.* 1363. *τρανώς* *Ἄτρηιδην* *εἰδέναι* *κυρσύνθ'* *ὄπωρ* et alii.
Μηκός. I. 87. V. 100.
Μηνίειν *ἰρών*. XXV. 200.
Μηνίον *τίφος*. XXV. 15.
Μηνύειν. XXI. 38.
Μηρία. XVII. 126.
Μήρινοθος. XXI. 12.
Μιδεῶτι. XIII. 20. XXIV. 1.
Μικρός (*μικρός*). VIII. 64. XV. 12. 42. Ep. XVIII. 1. *μικρόν*, *adv.* V. 66.
Μίκων. V. 112.
Μίλατος (*Μίλητος*). XV. 126. Ep. VII. 1.
Μίλων. IV. 11. etc.
Μιωνάμεσθαι (*μυμησασθαι*). λIII. 27. XXV. 173.

Μεν. I. 145. etc.
Μενύειος. XVI. 104.
Μενύθειν. XXI. 23.
Μενύρισμα. Ep. IV. 11.
Μενυρός. XIII. 12.
Μισθοδότης (μισθοδότης). XIV. 59.
Μίτρα. XXVII. 54.
Μιτυλάνα (Μιτυλήνη). VII. 52. 61.
Μίτυλος. VIII. 86.
Μνά. XV. 36.
Μνάγν. XV. 36.
Μνάσθαι. XXVII. 22.
Μνάστικον (μνηστικόν). XVIII. 6. XXII. 155.
Μνάστις (μνηστις). μνηστικὸν παρέχειν τινός. XXVIII. 25.
Μογοστόκος. XXVII. 29.
Μοίρα. ἐς τέλος μοίρας. I. 95. ἀτιμοτάτη ἐν μοίρῃ. XIV. 49.
Μολαίη. μολαίσα (μολούσα). V. 55. XX. 28.
Μολύνειν. V. 87. XX. 10.
Μόλων. VII. 125.
Μόνος. μόνος προτέρων. XVII. 121. Sophocl. Antig. 100. τὸ ἀλλήλοιστον τῶν πρόταρον φάος. — Μονώτατος. XV. 137. μόνον, adverb. X. 21.
Μορμύ. XV. 40.
Μόρος. XVI. 86.
Μόρων. V. 65. etc.
Μοσχίον. IV. 4. 44. et μόσχος. VIII. 14. etc.
Μουσικός. Ep. X. 3.
Μουσιόδειν (μουσιζέειν). VIII. 38.
Μουσοποιός. Ep. XX. 3.
Μοχθίω. X. 56. μόχθος. XVI. 66. etc. μοχθίζω. I. 38. etc.
Μοχλός. II. 127.
Μυαλός. XXVIII. 18.
Μυθεῖσθαι. II. 154. hinc μυθεῦμαι (μυθεῦμαι). X. 21. et μυθίσδειν (μυθίζειν). X. 11. 13. X. 58.
Μυκάσθαι. IV. 12. XVI. 37. XXII. 75. XXVI. 20.
Μυκηθμός. XXV. 93. μύκημα. XXV. 21. μυκητής. VIII. 6.
Μυκήνη. XXV. 171.
Μύλαειν. IV. 58.
Μύνδιος. II. 29. 96.

Μύροσθαι. XVI. 31.
Μυριάς. XVII. 83.
Μυρίαση. I. 15. V. 101.
Μυρίος. ὁ μυρίος χρυσός. XVI. 22. βάθος ὕλας μυρίον. VIII. 60. τὸ μυρίον κλίτος. Ep. XIX. 2.
Μύρμαξ (μύρμηξ). IX. 31. XV. 45. XVII. 134. Conf. Plin. H. N. XI. 36.
Μύρον. XV. 114. XVII. 134.
Μύρτος. Ep. IV. 7.
Μυρτώ. VII. 97.
Μῦς. proverbium de mure XIV. 51. musculus in carne. XXII. 48. XXV. 149.
Μυσαρός. II. 20.
Μύσταξ. XIV. 4.
Μυθίζειν. XX. 13.
Μυχός. XXIX. 3.
Μυμάσθαι. IX. 24.
Μύσα (μύσσα). I. 9. etc.

N.

Ναί. II. 118. etc.
Ναίων. II. 71. etc.
Ναίς. VIII. 93.
Νάπος. V. 2. 9.
Νάμα. VII. 116.
Νάμα. XV. 27.
Νάπος. XX. 39.
Ναρκῆν. XXVII. 50. νάρκη. VII. 124.
Νάρμισσος. I. 133.
Νάσος (νήσος). I. 124.
Νάσσειν. IX. 9.
Ναυτελλία. XIII. 27. ναυτίλος. Ep. IX. 2.
Νεβρίς. Ep. II. 4.
Νεβρός. XI. 40. etc.
Νέσθαι. XVI. 28. XVIII. 56. XXIV. 93.
Νευσίειν. I. 35.
Νέικος. XXII. 129.
Νεῖλα. XXVIII. 5. dubia lectio.
Νεῖλος. VII. 114.
Νεῖός. XVI. 94. XXV. 25.
Νέκταρ. VII. 82. etc.
Νεμέτα εὐδρος. XXV. 182.
Νέμειν, habitare, XXV. 171. tribuere, XVII. 69. Ep. XV. 1. pascere, VIII. 2. (Idyll. XXV. 9. pro lectione in textum ad-

- missa *νέμονται* iam praefero vulgatam *ναέντος*. Quum enim praecedat ibi *βόσκονται*, mire languet *νέμονται*, recte autem et poetarum more fluvius dicitur *νάων*, ut *ποταμός δίων*, multoque oratio efficitur concinnior, si etiam Elisus suo epitheto ornatur. Ceterum duplex praeposicio usurpatur exemplo Homeri, ut *Iliad. IV. 330. πᾶρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ σιγῆς οὐκ ἔλαπαδναί*. Add. Hermann. ad Homeric. Hymn. p. 39.)
- Νέμεος*. XXV. 169. 280.
Νεμεσῶν. XXVII. 62.
Νεμεσσατός (*νεμεσητός*). I. 101.
Νεογυλός. XVII. 58.
Νεογράφτες *θάλαμος*. XVIII. 3.
Νεοδρεπτος. *νεοδρεπτοι βωμοί*. XXVI. 8.
Νεοκλαστος. XXIV. 44.
Νεολαία. XVIII. 24.
Νέος. VIII. 42. *νέος φόνος*. XXIII. 55.
Νεοτευχής. I. 28.
Νεοτματος (*νεοτμητος*). VII. 154.
Νεοχμὸν χρέος. XXIV. 65.
Νέποδες. XVII. 25.
Νέρθε. XXIV. 146. *νέρθεν*. XXI. 13.
Νευσιν. II. 100. XXII. 90. 203. *νευσιν ἄλλως*. VII. 109. hinc *νευστάζειν*. XXV. 260.
Εἰς νέωτα. XV. 143.
Νεώτερος. XVIII. 6. etc. *νεώτερόν τι*. XXIV. 40.
Νήπιθος. IV. 24.
Νήλευστος. Syr. 20.
Νήμα. XXIV. 74.
Νηρηίδες. VII. 59.
Νηριθμος. XXV. 57.
Νίζειν. XVI. 62.
Νικᾶν. I. 115. *νικασεῖν* (*νικήσειν*). V. 28. VIII. 7. 10. *νικᾶσῃ* (*νικήσῃ*) significat. passiva. XXI. 52. *νίκημη*. VI. 46. VII. 40.
Νικίας. XI. 2. XIII. 2. XXVIII. 7. Ep. VII. 3. *Νικία ἄλοχος*. XXVIII. 9.
Νιν. I. 42. 150. etc.
Νίπτειν. XV. 32.
Νισαῖοι Μεγαροί. XII. 27.
Νισσέσθαι *πρό*. VII. 25.
Νιτρον. XV. 16.
Νισφόσι. XXII. 28. XXVI. 53.
Νοεῖν. II. 103. etc. *νόημα*. Ep. XI. 2. *νόημων*. XXV. 80. *νοσάμενος*. XXV. 263.
Νομαίη. XXVII. 41.
Νομείσιν. I. 14.
Νομιζεῖν. *ὡς νονομίσται*. XXIV. 95.
Νόμος. XXV. 21.
Νοσεῖν. *χεῖλέα τοι νοσεῖοντι*. XX. 9.
Νόστος. XVII. 120.
Νόσσην. VII. 127. *πραστερημα*. XXV. 197.
Νότος. VII. 52. *νότιος*. II. 107.
Nymphae *pro Musis*, p. 11.
Νύμφη i. q. *γυνή*. XVIII. 15. ut *Iliad. III. 130*.
Νυν post imperativum. V. 123. in interrogatione. X. 10.
Νύξ. *πῆπι νύκτα καὶ ποτ' ἄν*. Ep. XIX. 3.
Νυός. XV. 77. XVIII. 15.
Νύσσα. XXIV. 117.
Νύσσειν. XXI. 50. etc.
Νυχεία. XIII. 45.
Νωδός. IX. 21.
Νωδονία. XVII. 63.
Νωλεμὲς. XXV. 113.
Νωμᾶν. XXII. 33.
- Ξ.
- Ξανδόθριξ*. XVIII. 1.
Ξανθοκόμας. XVII. 103.
Ξεινήιον (*ξένιον*). VII. 129. XXII. 60.
Ξεινοδόκος (*ξενόδοκος*). XVI. 27.
Ξείνος (*ξένος*). II. 154. etc. *ξείνα*. XXV. 162. Ep. VIII. 1.
Ξενία. VII. 73.
Ξενοκλήε. Ep. X. 2.
Ξηρός. VIII. 44. XXIV. 60. *ἐπι ξηροῖς καθίζειν*. I. 51.
Ξᾶνον. Ep. IV. 2.
Ξουθός. VII. 142. Ep. IV. 11.
Ξυλοχίδομας (*ξύλοχίζομαι*). V. 65.

Ἰσρός. VII. 35. etc.
 Ξυρός. ἐπὶ ξυροῦ. XXII. 6. ἀ-
 κμαῖ ἐστακτίαν ἐπὶ ξυροῦ Ἐλ-
 λάδα πάσαν etc. Simonid.
 Epigr. XL.
 Ξυστίς. II. 74.

O.

Ὁ, ἦ, τό. articulus ὁ, sequente
 litera ρ, producitur. XV. 128.
 peculiaris usus articuli, p. 6.
 item p. 110. V. 56. ὄμμασι
 τοῖς ὀρθοῖς προσβλέπειν, et
 pag. 376. XIV. 56. τὸν ἀδία.
 XX. 44. pro indefinito pro-
 nomine. τὸ μεσαμβρινόν. p.
 12. p. 296. τὸ καρτερόν. I. 41.
 τὸ ποτ' ὀρθρον. V. 126. τὰ
 ποδίσπερα. IV. 5. V. 115.
 τὰ πρώτα, prima. X. 29. τὰ
 δέ, alia. XVII. 105.
 Ὁαριστός. XXVII.
 Ὁγμος. X. 2.
 Ὁδὸς. ἐν τῷδε. I. 14. ὄδε τῆνος
 ὁ - νομῆων. I. 120. δεμπτικῶς
 accipiendum, ut Hom. Iliad.
 V. 175. ὄσσις ὄδε κρατίς. Idyll.
 IV. 54. V. 34. VI. 6. XVI. 4.
 Ὁδίτας (ὀδίτης). VII. 11. XVI.
 95. XXV. 6.
 Ὁδοπόρος. XII. 9.
 Ὁδός. VII. 10. etc. ὄδοι ἀσιδᾶν.
 XVI. 69.
 Ὁδόνη, vulnus. XIX. 5.
 Ὁδύομαι. I. 75.
 Ὁδυασύς. XVI. 51.
 Ὁθνηῖος. Ep. VIII. 4.
 Ὁθρὸς. III. 43.
 Οἰ, dativ. pronom. XIV. 47. ἐοῖ.
 XVII. 25.
 Οἰδῖν. XXII. 102. ψδῆκαντι. I.
 43.
 Οἰζυρός. XXVII. 13. οἰζυρός. X. 1.
 Οἰς, hinc οἰδα. I. 9. et οἶν v.
 11. ab οἶς.
 Οἰκίτης. XVIII. 38.
 Οἶκος. XXII. 222. cubiculum.
 XXIV. 16.
 Οἰκωφαλῆς. XXVIII. 2.
 Οἰνάρεον. VII. 134.
 Οἰνόπεδον. XXIV. 128.
 Οἰνοχόος. XV. 124.
 Οἰνωπός. XXII. 34.

Ὄιον, solimmodo. XXV. 199.
 Οἶος. XVII. 15. οἶα, quomadm-
 dum. I. 86. οἶά με ποιᾷ. II.
 9. οἶός τε. XVII. 15.
 Οἶστα. XXIV. 48.
 Οἰστρεῖν. VI. 28.
 Οἰστρεός. Syr. 14.
 Οἰχισθαί. II. 7. 152. XI. 25. Ep.
 VI. 3.
 Ὄκα (ὄτα). I. 66. etc. ὄκα μὲν
 — ἄλλοκα δέ. I. 37. ὄκα, ult-
 tima correpta, i. q. ὄτα. IV.
 21. 56. ὄκα, ultima produ-
 cta, i. q. ὄκα κα. VIII. 68.
 Ὄκνῖν. VIII. 67. ὄκνηρός. XVI.
 10. ὄκνος. XXV. 65.
 Ὄκοῖα (ὄποῖα) et τοιαῦτα, pro
 adverbis. XV. 32.
 Ὄκρῖοις. XXV. 231.
 Ὄκτωκαιδέκτης. XV. 129.
 Ὄλβιος. XII. 28. XV. 24. etc.
 ὄλβιε κῆρε γένοιο. XVII. 66.
 Ὄλέκῖν. XXII. 103.
 Ὄλιγός pro μικρός. I. 47. XXII.
 113. ὄλιγον. XXI. 4. XXIII.
 32.
 Ὄλοισθαῖν. ὄλοισθεν. XXV. 230.
 Ὄλοίτροχος. XXII. 49. Conf.
 Wesseling. ad Herodot. VIII.
 52. p. 642. item Valcken. ad
 eundem V. p. 419. ubi descri-
 psit hoc scholion ad Homer.
 Iliad. v. 137. ὄλοίτροχος, ὃ
 ἐν τῷ τρέχειν ὄλοός, ἐπὶ κα-
 ταφερόμενος πᾶν τὸ ἐμπύπτον
 βλάπτει. Δημήτριος γοῦν ὃ
 Γουεπκὸς διασύνει, ἐν ᾗ ὄλο-
 τροχοῦδης καὶ κατὰ πᾶν μέρος
 ἀσθηρικός. οὕτω δὲ καὶ Ἐρ-
 μασίας, καὶ Νικίας, καὶ Ἀρι-
 στίας, καὶ Ἀριστόνικος. Κο-
 μανὸς δὲ καὶ Ἰπτολαμῖος ὃ
 Ἀσκαλονίτη ψιλοῦσι καὶ πα-
 ροξύνοντες τὸ ἐπὶ τὸ (ἐν τῷ)
 τρέχειν ὄλοόν καὶ δεινόν. —
 Δημόκριτος δὲ τὸ κυλινοῦσθαι
 σχῆμα ὄλοίτροχον καλεῖ.
 Ὄλογγῖν. VII. 139.
 Ὄλολύζειν. XVII. 64.
 Ὄλοός. XI. 11. etc.
 Ὄλος. XXIII. 25.
 Ὄλοσχερῆς. XXV. 210.
 Ὄλοφγγῖν. IX. 30. Conf. Foe-

- sū Oecon. Hippocrat. p. 452.
 voc. *ὀλοφλυκτίδες*.
 *Ὀλοφύτιος. XXV. 185.
 *Ὀλπα (ὄλπη). II. 156. ἄλπει.
 XVIII. 45.
 *Ὀλπιε. III. 26.
 *Ὀμαιμος. XXII. 173.
 *Ὀμαλός. XIV. 56.
 *Ὀμαρτεῖν. II. 73. XXV. 111.
 *Ὀμηρος. XVI. 20.
 *Ὀμοῖος. XXII. 172.
 *Ὀμοῖος. adsciscit genitivum et
 dativum. II. 88. p. 89.
 *Ὀμόλη. VII. 103.
 *Ὀμορόφθοτος. Ep. III. 5.
 *Ὀμοῦ. II. 77.
 *Ὀμοφαξ. XI. 21.
 *Ὀνασις (ὄνησις). XVI. 25.
 *Ὀνταρ. XIII. 34.
 *Ὀνειράτα. XXI. 31.
 *Ὀνειροκρίτης. XXI. 53.
 *Ὀνίνημι. ὄνάσης. V. 69. ἀνάθη
 μεγάλη. XV. 55. ἄνασαν.
 XVI. 57.
 *Ὀναν φατή. XXII. 21.
 *Ὄξος. X. 13. ὄξος ἄπαν. XV.
 143.
 *Ὄξιτιρ. Ep. XX. 2.
 *Ὀπιε. XXV. 4.
 *Ὀπλα. XIII. 52. Pollux I. cap.
 IX. s. 94. τὰ δὲ σύμπαντα
 σκεῆη ὄπλα καλεῖται. Adde
 Foesii Oecon. Hippocrat. s.
 h. v.
 *Ὀπλότερος. XVI. 46. XXII. 175.
 *Ὀπτεῖν. ὀπτεύμενος (ὀπτοῦμε-
 νος). VII. 55. XXIII. 34. ὀ-
 πτός. XIV. 7. XXIV. 135.
 *Ὀπυῖεν. XXII. 161.
 *Ὀπώπη. IV. 7.
 *Ὀπαῖρα. VII. 145.
 *Ὀπαις, i. q. ὡς. XXIV. 23.
 *Ὀρῖν τὸ καλόν. Ep. XII. 3. ἔαρ
 ὄρωσα Νυχτα. XIII. 45.
 *Ὀργια Βάκχου. XXVI. 15.
 *Ὀρῖγσθαι. XXI. 44.
 *Ὀρεῖν. αἰ μίσην ἄμαρ ὄροιο.
 XIII. 10.
 *Ὀρεχθεῖν. XI. 43.
 *Ὀρημι. V. 110.
 *Ὀρθρεῖεν. X. 58.
 *Ὀρθων. Ep. VIII. 1.
 *Ὀρηγῶσθαι. XXIV. 44.
 *Ὀρκος. ἐν ὄρκῳ. XXII. 148.
 *Ὀρμισία. XXI. 11.
 *Ὀρνεξ. V. 48. VII. 60. XXII.
 72. 73. Μοισῶν ὄρνεξος. VII.
 47.
 *Ὀροδαμνίε. VII. 138.
 *Ὀρομαλίδες. V. 94.
 *Ὀρος. κατ' ὄρος. III. 2. ἐς ὄρος.
 IV. 56. ἐν ὄρει. VII. 51.
 *Ὀρκαξ (ὄρκηξ). VII. 146. XXV.
 248.
 *Ὀρκετόν. XXIX. 15.
 *Ὀρτάλιχος. XIII. 12.
 *Ὀρῶσειν. V. 123.
 *Ὀρχομένος. XVI. 105.
 *Ὀρχος. I. 48.
 *Ὀ: νοῦσος, αἰ —. XXV. 122.
 ὅτε, quicumque. XXII. 54. ἔτα,
 ubi. I. 13.
 *Ὄσος. ὄσεν. XXII. 195. XXV.
 73. γρίον ὄσεν εθένος. I. 42.
 οὐδ' ὄσεν. IX. 20. τετθὲν ὄ-
 σεν. I. 45. ὄσεν — ὄσεν. IV.
 39.
 *Ὄσλιχος. IV. 55.
 *Ὄστίον. ἐς ὄστίον. III. 17.
 *Ὄστρακον. IX. 25.
 *Ὄτι. ὄτ'. XVIII. 11. ὄθ' ὄσσε-
 κεν. XXV. 76.
 Ὄ. οὐκ ἀπό —. V. 3. οὐ abso-
 lutum. IV. 29. οὐ μὴ σκεπτά-
 σση. I. 152.
 Ὄδδ. semel omissum. Ep. VI.
 6. add. Soph. Ajax. 239. Herm.
 εὐδδ. τί πω. XI. 28.
 Ὄδδός. XXIII. 50. XXIV. 15.
 Ὄδδαρ. VIII. 42.
 Ὄνετι post ἄμωσα. XXI. 59.
 Ὄλος. XXIV. 25. Conf. Butt-
 manni Lexil. p. 183. 199.
 Ὄννεα. II. 151. III. 52. VII. 45.
 82.
 Ὄπκω — καί. VII. 10. 11.
 Ὄραῖος. XXV. 269.
 Ὄραῖος. ὄραῖα Κίπριε. Ep.
 XIII. 2.
 Ὄρος (ἄρος). I. 77. etc.
 Ὄρος (ἄρος). XXV. 27.
 Ὄρος, ventus secundus. XIII.
 52.
 Ὄς. δι' αὐτὸς γίνισθαι. XIV.
 27.
 Ὄυτος. βέντιθ' ουτος. V. 76.

- εὔτες ὁ Κύνναρος. V. 102. ταῦ-
τα, *propterea*. XIV. 3. XV. 8.
ὄντω, *redundat*. XIV. 27.
ὄφθαλμος. XIII. 18. XVII. 35.
ὄφθαλμός ἀλλεται, *omen fuit*.
III. 37. (Melampodis liber πε-
ρι παλῶν *recusus est in*
Scriptoribus Physiognomiae
veteribus, a Franzio editis
Altenburgi, 1780. p. 450 sqq.)
ὄφρα. XVI. 31.
ὄφρῶ. XI. 30.
ὄχευεν. V. 147.
ὄχεύε. XXIV. 49.
ὄχλος. XV. 59.
ὄψ. Ep. IV. 12.
ὄφραμάτης. X. 7.
ὄφλιγνος. XXIV. 31.
ὄφισ. XXI. 33. 64.

Π.

- πα. XVII. 120. οὐδέ τί πα et
οὐδέ τί πω. I. 59. οὐ τί πα. I.
63. ἤ πα. IV. 3.
πᾶ, *ubi*. I. 66. II. 1. pro ποῖ.
II. 19. VII. 21. XI. 72.
Παιάν. V. 79. VI. 27. Ep. I. 3.
Παιῶν. Ep. VII. 1.
Παίγιον. XV. 50.
Παιδεύεν. παιδεύσατο. XXIV.
132.
Παιδίον. I. 50. *iuvenis*. XXIII.
6.
Παιδόγονος Κύπρις. Ep. IV. 4.
Παῖς. VIII. 66. XX. 39.
Παισδεν (παῖξεν). XIV. 8. XV.
47. 49. *παῖσοισι χρυσοῦ ἄφρο-*
διτα. XV. 101.
Πακτά (πακτῆ). XI. 20.
Πακτίς (πηκτίς). Ep. V. 2.
Πάλαι. X. 17. XII. 16. Ep.
XIX. 1.
Παλαισμάτα. XXIV. 110.
Παλαιστρα. II. 8. etc.
Παλάσσειν. XXV. 225.
Παλίγκοτος. XXII. 48.
Πάλιν, *contra*. XII. 14.
Παλιναγρετος. XXIX. 28.
Παλιουρος. XXIV. 87.
Παλιίσυτος. XXV. 231.
Παλύνω. IV. 28.
Πᾶμα. Syr. 12.
Παμμαχος. XXIV. 112.
Πάμφυλος. XVII. 88.
Πάν. I. 16. etc.
Πάνδημος Κύπρις. Ep. XIII. 1.
Πανίδοσθαι (*πηνίδοσθαι*).
XVIII. 32.
Πανόλβιος. XV. 146.
Παντά. I. 55. VIII. 41.
Πάομαι. πασάμενος. XV. 90. πα-
πάσθαι. X. 32.
Παός (πηός). XVI. 25.
Παπποφόνος. Syr. 10.
Παπταίνεν. VI. 28. XVII. 100.
Παρά. παρ' ἐμίν. VI. 37.
Παραβαλίνεν τὸν δρόμον. XXI.
27.
Παραιβάντις. III. 32.
Παραισθάνοσθαι. V. 120.
Παραίφροντιν (*παραφροντιν*).
XXV. 262.
Παρακλίνεν. II. 44. XXV. 161.
Παρακύνπτειν. III. 7.
Παραμύθιον. XXIII. 7.
Παραπάτω. παρήπαρες. XXVII.
11.
Πάραρος. XV. 8.
Παρροσταδόν. XXV. 105.
Παροτρέπειν. *παρετρέψασθαι*.
XXII. 151.
Παροτρέχειν. παρίδραμα. XX.
32.
Παραντίκα. XXV. 222.
Παρανχιεσθαι. XIII. 54.
Παρελῆν. V. 89. VIII. 73.
Παροῖσαν (*παροῖσαν*) *αμίλγειν*
XI. 75.
Πάρρηγα. XI. 11.
Παρέρπειν. XV. 48.
Παρέρχεισθαι. XVI. 63. XXII.
85. XVI. 63.
Παρήϊον. XXII. 128.
Πάριος. Παρία λίθος. VI. 38.
Πάρρις. XXVII. 1.
Παρισάω. XVIII. 25.
Παρνάσιος. VII. 148.
Παροδύειν. XXIII. 47.
Πᾶς. *additum nominibus nume-*
ralibus. Ep. X. 1. πᾶν. VII.
44. τὸ πᾶν λίθος. III. 18. πᾶν-
τα εἶναι τινα. XIV. 47.
Πάσσαλος. XXIV. 43.
Πάσσω. II. 21. 62.
Παστάς. XLIV. 46.

- Πάσων. τί πάθω; Π. 24. αἱ τι πάθει.* VIII. 10.
Παταγεῖν. XXII. 15.
Πατάσσειν. IV. 49. etc.
Πατεῖν. V. 50. etc.
Πατροκλήε. XV. 140.
Παρία. XXVII. 14. etc.
Πᾶντε (πῆχτε). III. 50. VII. 67.
Πεδέχσασθαι (μετέχσασθαι). XXIX. 25.
Πεδός. XIII. 75. *exorcitus.* XVII. 99.
Πενάαι. πινῶντι. XV. 148.
Πεῖρα. πεῖρα πάντα τελείται. XV. 62.
Πείσανδρος. Ep. XX. 4.
Πειωτήρ. XXI. 58. *lectio dubia.*
Πέπειν. V. 93. *πέξαστο.* XXVIII. 15.
Πελαγοί. XV. 142.
Πελαιάδες. XIII. 25.
Πέλειον ποτιμύταρον. XXIX. 31.
Πέλα. I. 26.
Πελλός. V. 99.
Πελοπυριάδας. XV. 142.
Πελοποννασιότι (Πελοποννησιότι). XV. 92.
Πέλοψ. γὰ Πέλοπος. VIII. 53.
Πελορῆς. Ep. XVII. 5.
Πελοῦριος. XXII. 46. XXV. 271. *πελοῦριος.* Ep. XVII. 5. *πέλοισον.* XXIV. 13.
Πένεσθαι δαίτα. XIII. 32.
Πενίσται. XVI. 35.
Πενύτιος. XVIII. 18.
Πενύτιος. XXVI. 26. *πίνθημα.* ib.
Πενία. XXI. 1.
Πεπαινέσθαι. II. 140.
Πεπαίτερος. VII. 120.
Πέπλος. I. 35. XV. 35. XXVIII. 10.
Πεποιθῶ. V. 28.
Πεποναμίνα (πεπονημένα). XXVI. 7.
Πεπόνητος. X. 1.
Πεπρωμένον. XXIV. 80.
Περί, cum dativo, I. 54. XIII. 55. περί πῶδαλον. XXI. 48.
Περίαλλα. XII. 28.
Περγληνάσθαι. XXV. 241.
Περίδωρα. Ep. IV. 5.
Περίωστρα. II. 122.
Περίσπειν. II. 82.
Περίκαλλής. XVII. 124.
Περινέσθαι. περιπύρονος ὄρον τῶς ὄργας. XIII. 14.
Περιμαστός. XVII. 54.
Περίλεχῶσθαι. XXV. 226.
Περίμηθα. II. 16.
Περίξ. XXIX. 25. Ep. IV. 8.
Περίξεν. XXII. 50.
Περισπένοντι. περιπέπταται. I. 55.
Περίπλετος. XVIII. 8. *Conf. Pindari fragm. Hyporchem. 6. pag. 42. Heyn. add. Buxmanni Lexil. p. 133.*
Περίπληθων. XXV. 15.
Περισπόμενοι μηρί. XVII. 127.
Περισπίνων. XXV. 72.
Περίσπληχτος. XVI. 56.
Περιστός. XXI. 15. XXX. 35. Ep. XVI. 4.
Περιστάδων. II. 68.
Περιστίλλων. XV. 75. XVII. 97.
Περισφίδεσθαι. Ep. IX. 1.
Περίσφρον. III. 45.
Περίσσεια. XXV. 125. *περίσσεια.* XVII. 25.
Περόναμα (περόνημα). XV. 79. *περονῶσθαι.* XIV. 66. *περοννατρίς (περοννητρίς).* XV. 21.
Πέσσα. XVII. 19.
Πέσους. XXV. 175. *Πεσῆιον αἶμα.* XXIV. 72.
Πέσουςιν. XXIX. 26.
Πέταλον. VII. 9.
Πεταννίνας, sc. θύρας. XVI. 6.
Πέτερον. XIII. 15.
Πέτρα. I. 8. 39. etc. *πέτρος.* XXII. 49.
Πέση. VII. 88. XXII. 40.
Πέσην. XXV. 181.
Πηγγίνας. ἐπέγην. II. 110.
Πηλεύς. XVII. 56.
Πηνώος. I. 67.
Πηρα et πήρη. I. 49. 55. XV. 19.
Πιάζειν. πιάξας. IV. 35. *πιάξω.* XXV. 268.
Πιαίνων. VIII. 39.
Πιάξ. VII. 142.
Πίερα. XVIII. 29.
Πιρίδες. X. 24.

- Πίθος*. VII. 147. X. 13.
Πικραίνειν. V. 120.
Πικρός. I. 17. *ἔρωσ*. I. 39. *λόγων τὸν πικρὸν*. VIII. 74.
Πιλιπὲς τέρμα σάκουσ. Syr. 4.
Πίλος. XXI. 13. est *galerus*, rusticum aut pastorale capitis tegumentum ad solis calorem propulsandum. Conf. Titium et Barth. ad Calpurn. I. Ecl. 7. Apud Homerum fuerunt in media galea e lana villisque coacta et impilia, quibus interior pars galeae obiri solet, ne capiti sit gravior, II. κ. 265. apud Hesiodum vero et posteriores est *pileus*. v. *Feithii* Antiquit. Homer. p. 323. *Harl.*
Πίνθος. I. 67.
Πίνειν πολύν. XVIII. 11.
Πινυτά (πινυτή). XVII. 34. XXVII. 1.
Πίπτειν κεισθῆναι κεισῶν. III. 53. Aristoph. Eccles. 1003. *καταπεισῶν κεισθῆναι*. Conf. Abresch. Lectt. Aristaenet. p. 204.
Πίσσ. IV. 29.
Πισῆς (Πισίε). XXV. 201.
Πίσσα. ὡς μὲν γυνῆσθαι *πίσσας*. XIV. 51.
Πίτυλος. XXII. 127.
Πίτυρα, τὰ. II. 33.
Πίτυς. I. 2.
Πίων. θῆρος πίων. VII. 143. *πιονι μέτρον*. VII. 33.
Πλαγίανλος. XX. 29.
Πλάζεσθαι. XX. 41.
Πλάθανος. XV. 115.
Πλακρός. VII. 18.
Πλάν (πιήν). V. 84. etc.
Πλάνος ἐδωδή. XXI. 43.
Πλάσσειν. πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πλασόμενον ἐκ Διὸς ἔργος. VII. 44.
Πλαταγείν. VIII. 88. *πλατάγημα*. III. 29.
Πλαταγώνια. XI. 57.
Πλατανίωτος. XXIII. 44. *πλάτωτος*. XXII. 41.
Πλατειάσσειν (πλατειάζειν). XV. 88.
Πλατίον (πλησίον). ὁ πλατίον. V. 28.
Πλέγμα. I. 54.
Πλειάς. Ep. IX. 5.
Πλέον. τί τοι πλέον; Ep. VI. 1. *πλείον ἔχων*. Ep. XIII. 6. *πλέον γίμειν*. Ep. XV. 1. *τὸ πλέον*. VIII. 17. *ἐπὶ τὸ πλέον Μύσας ἴκο*. I. 20.
Πλέστοικός. XIII. 52.
Πλίνθος. XVI. 62.
Πλοκαμῖδα φορῶν. XIII. 7.
Πλοῦτος. X. 19.
Πλύειν. *κεπλευσθαι*. I. 150.
Πνεῦμα. VIII. 76.
Πνύμων. XXV. 237.
Ποδῶν. XXII. 52.
Ποθεῖν. XII. 2. XVII. 52. etc.
Ποθήσειν (προσέρπειν). IV. 48. V. 37.
Ποθήσειρα. VIII. 16. *τὰ ποθήσειρα*. IV. 3. V. 113.
Ποθήσειν. II. 4.
Ποθοράω (προσοράω). *ποθορῆσαι (προσορῆσαι)*. V. 85. III. 18. *ποθορῆσθαι*. VI. 8.
Ποθόρημα. VI. 22. 25.
Ποσίην. *ποησίε*. III. 9. 21. VI. 31. *ἐπόησα*. VIII. 18. *ποσίτε*. X. 25. *ποών*. X. 38.
Ποικίλος. V. 11. XV. 78.
Ποικιλότραυλος. Ep. IV. 10.
Ποιμαίνειν τὸν ἔρωτα. XI. 80.
Ποιμενικός, non *πωμενικός*. I. 23.
Ποιολογείν. III. 32.
Ποκά (ποτά). I. 24. etc. *πόκα (πότε)*. IV. 7. etc.
Ποκίζειν. V. 26.
Πόκος. V. 98. XV. 20.
Πόλις. XVII. 82.
Πολλάσι. II. 88.
Πολλός, de eius usu. V. 131. *τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια*. XVI. 42. *πολὺς ἐπέμειτο νενυκῶς ἐς γαῖαν*. XXII. 90.
Πολύβοτρος. XXV. 11.
Πολυβώτας. X. 15.
Πολύγραμματος. VII. 68.
Πολυδίνδροος. XI. 47. *πολύδενδρος*. XVII. 9.
Πολυδευκῆς. IV. 9. etc.
Πολύεργος. XXV. 27.
Πολύδροε. XV. 97.

- Πολύκαρπος*. X. 42.
Πολυκήτης Νήλος. XVII. 98.
Πολυλάηρος. XVI. 83.
Πολυμήχανος. XXIV. 15.
Πολύμοχθος. XXVIII. 8.
Πολύμυθος. XXII. 153.
Πολύναος. XV. 109.
Πολυπίδαξ, XXV. 31.
Πολύροαπτος. XXV. 265.
Πολύροήν. XXV. 117.
Πολύσιτες. XXI. 40.
Πολύσταγος. X. 42.
Πολύστονος. XVII. 47.
Πολύφαμος (Πολύφημος). VI. 6.
 etc.
Πολύφιλτρος. XXIII. 1.
Πολύφρων. XXV. 110.
Πολυχανθής. XIII. 46.
Πολύχορδος. XVI. 45.
Πολυώνυμος. XXV. 238.
Πολωννίμος. XV. 109.
Πομπύειν. II. 68.
Πονίην πεποναμένος. XIII. 14.
 XV. 80. 115.
Πόνος. XXI. 14. *πόνος, πόθος*,
πάθος. pag. 103. *πόνον έχειν*.
 VII. 139. XXII. 187. Hom. II.
 V. 667. *τοίον γάρ έχον πόνον*
ἀμφίποντες.
Πόντος. XXII. 28.
Πόποι. XXV. 78.
Ποπυλιάσδειν (ποπυλιάζειν).
 V. 89.
Ποπυύσδειν (ποπυύζειν). V. 7.
Πορθμύς. I. 57. XVII. 49.
Πόρτις. I. 75. etc.
Πορφύρειν. V. 125.
Ποσειδάων. XXI. 54.
Πόσις. *ἐν βάρει πόσιος*. XIV.
 29.
Ποτάγειν. *πόταγος*. I. 62. XV.
 78.
Ποταείδειν. II. 11.
Ποταμέγειν. *ποταμέλλεται*. I.
 26.
Ποταυλίην. VI. 41. X. 16.
Ποταώς. IV. 32.
Ποτεριάσδειν (προσερίζειν). V. 60.
Ποτήγειν. *ποτέχ* αυτά. XV. 67.
Ποτί (πρός). I. 2. etc. *ποτ' έριν*.
 XV. 10. *ὡς ποτ' Ἀθανάσιων*
έριν ήριαν. V. 23.
Ποτιδέρμασθαι. I. 36.
Ποτιδύσθαι. V. 63.
Ποτικυγλιόσδειν (προσκυγλίωσ).
ποτικυγλιόσδεν. V. 117.
Ποτίκρανον. XV. 3. Conf. Heins.
 ad Ovid. A. A. I. 160.
Ποτιλέγεσθαι. I. 92.
Ποτιματτιν. *ποτιμαξάμενον*. III.
 29.
Ποτίμος. XXIX. 31.
Ποτιμυθίοσθαι. XXV. 68.
Ποτιόδειν (ποιόζειν). I. 121.
Ποτιόσθαι. *ποτιφύσθαι*. XXI.
 46.
Ποτνα. II. 69. etc. *ναί τάν πό-*
τνιαν. XV. 14.
Ποτόν. II. 58. IX. 36. XI. 48.
 XIII. 46.
Πότος. XIV. 17.
Ποτούσδειν (προσούζειν). I. 28.
Πουλύς (πολύς). XV. 30.
Πουός. *ή πάδες άγον*. XIII. 70.
 XIV. 42. *πούί βαινων*. VIII.
 47. *πούί νίσσεσθαι*. VII. 25.
πούί φορτίσθαι. I. 83. *πούί*
χορτίσθαι. VII. 153.
Πράν (πρώην). II. 115. etc.
Πραξαγόρας. Ep. XXII. 3.
Πραξινόα. XV. 1.
Πραξιτέλης. V. 105.
Πράσσειν. II. 143. *πράσσομεσ οίξ*
ώσ λψστα. XIV. 3.
Πράτος (πρώτος). VIII. 5. etc.
πράτιστος. I. 77.
Πρέμων. XX. 22.
Πρέσβος. I. 41. *πρεσβύτις*. XV.
 63.
Πριάμος. XVII. 119. *Πριαμί-*
δαι. XVI. 49.
Πρίηπος (Πριάπος). I. 21. 81.
Πρίν. I. 50. XXIV. 131. etc.
Πρίνος. V. 95.
Προβόλαιος. *προβολαίω δούρατι*.
 XXIV. 123.
Προβολή. *ἀπό προβολής δοχυδι-*
κλυθείς. XXII. 120.
Προγένιος. III. 9.
Προγενίστερος. XXIX. 10.
Προγύνσθαι. XXIV. 51. XXV.
 134.
Πρόγονος. XVII. 26.
Προδίοσλος. XXV. 223.
Προδεικνύναί. *προδεικνύς χερσί*
έτώσια. XXII. 102.

Πρόθυρον. VII. 122. etc.
Προϊάλλειν. XXV. 255.
Προϊόναι. προϊόντος. XIV. 18.
Προσπαν ἡμᾶρ. XXV. 32.
Προποντίς. XIII. 30.
Πρόσ. σύμβλητος πρὸς τι. V. 93.
Πρόσθε θείην ἀνέμων. VIII. 54.
πρόσθεν, olim. XVII. 5.
Προσδίγειν, cum accusativo. I. 59.
Προσμάσσειν χεῖλεσι χεῖλη. XII. 32.
Προσνήγειν (προσνήγειν).
Προσσοδος. XXIII. 6.
Προσπνεῖειν ἔρωτας. XVII. 52.
Προσπύσσειθαί τινα. III. 19.
Προσφιλής. VIII. 34.
Προσχέθω. XXV. 254.
Προτιθήμι τὰν ψυχὰν τοῖς ἔργοις. XV. 37.
Πρόφασις. Ep. XXIII. 3.
Προφίρειν. XII. 5.
Προφαιότερος. XVII. 4.
Προφθαίς. XXV. 264.
Πρόφρων. I. 60.
Πρωταεῖον. XXI. 36.
Πρώαν (πρώην). IV. 60. prima brevi. XV. 15.
Πρώζα. XVIII. 19.
Πρωῆ. IV. 16.
Πρωτεύς. VIII. 52.
Πρώτιστα. XXV. 155. 204.
Πρώτος pro πρότερος. VI. 5. γινόμενον ταπρῶτα. XVII. 75.
Πρωτοτόκος. V. 27.
Πταίνω. VII. 26.
Πτελέα. I. 21. etc.
Πτελεατικός οἶνος. VII. 65.
Πτερίλαφς. XXIV. 4.
Πτέρις. III. 14.
Πτίονα. XXV. 268.
Πτολεμαῖος. XIV. 59. *Λαγίδης*. XVII. 14.
Πτύειν, de fluctibus. XV. 133.
Πτύον. VII. 156.
Πτώξ. I. 110.
Πυγίσειν. V. 41. *πύγισμα*. V. 43.
Πυγμαῖος. XXII. 66.
Πυθαγορικῆς (*Πυθαγορίστῆς*). XIV. 5.
Πύθιος. Ep. I. 3.
Πυθμῆν. XVI. 10

Πυνάσσειν (πυκάζειν). II. 155-III. 14. XX. 22. XXI. 53.
Πύκτας (πύκτης). IV. 33.
Πύλος. III. 44.
Πύξ. XXII. 2.
Πύξα. VII. 130.
Πύξινος. *πυξίνη φόρμιγξ*. XXIV. 108.
Πυρά Τραγίνιος. XXIV. 81.
Πύργος αὐτῆς. XXII. 220.
Πυρεῖα. XXII. 33.
Πυρμαράφος. Syg. 8.
Πυρναῖος, i. q. *πύρνος*. I. 46.
Πυρρῶν. XXIV. 94.
Πυρροφόρος. XXV. 30.
Πύρρος. XV. 140.
Πύρρος. VI. 5. *πύρριχος*. IV. 20.
Πυρρότροχος. VIII. 3.
Πυρρός. XXIII. 7.
Πυρρὸς ἀστήρ. XIII. 50.
Πύργων. X. 40.
Πως. VIII. 26.
Πωτάομαι. VII. 142. *πατώντας ὄσδον ἀπ' ὄσδω*. XV. 122.
Πῶν. XXVII. 37.

P.

Ρα. II. 6. etc.
Ραγίσειν. V. 115.
Ραδινός. X. 24. XVII. 57.
Ράμος. XXVII. 58.
Ράμνος. IV. 57. XXI. 36.
Ράχις. XXV. 245.
Ράα. XVII. 132. XX. 40.
Ρίξιν, *facere sacra*. XVI. 26. XXVII. 63. Ep. IV. 17.
Ρίθος, *facies*. XXIX. 16.
Ρῶν, *funders*. V. 124. 126. Cf. Liebel. ad Archiloch. p. 75 sq.
Ρήγαια. XVII. 70.
Ρήσσειν. XXVI. 22.
Ρυγίω. *ἰρρύγισσι*. XVI. 77.
Ριον. I. 125.
Ρικτεῖν νόον ἐπὶ τι. I. 37.
Ρίς. I. 18. XI. 35. XII. 24. etc.
Ροδόεις. VII. 63.
Ροδόμαλον. XXIII. 8.
Ρόδον. V. 93. etc.
Ροδόπα. VII. 77.
Ροδόπαχε (*ροδόπηχε*). II. 148.
Ροδόχεως. XVIII. 31.
Ροικος. IV. 49.

Ῥόμβος. Π. 30.
 Ῥόπαλον. XIII. 57.
 Ῥίγγος. VI. 30.
 Ῥισοθαί. VII. 56. XXV. 25. 76.
 Ῥιθμός. XXVI. 23.
 Ῥύτος. XV. 20.
 Ῥυσός. XXIX. 28.
 Ῥωγίς πέτρα. XXIX. 93.

Σ.

Σαίρειν. σεσαρώς (σεσηρώς). V.
 116. τι σεσαρόε. XX. 14. ἀτρέ-
 ματ σεσαρώς. VII. 19. v. Foe-
 sii Oecon. Hippocrat. v. σε-
 σηρός.
 Σακίτας (σηκίτης). I. 10. Ep. IV.
 18.
 Σακός (σηκός). XVI. 36. Ep. IV.
 5.
 Σάκος, scutum. XVI. 79. etc.
 Σάκκα (σήμα). I. 125. etc.
 Σάκερον (σημερον). II. 147.
 Σακία. XV. 126.
 Σάμος. VII. 40.
 Σάνδαλον. XXIV. 36.
 Σάος. σαώτερος. XXV. 59.
 Σαύφρον. XXVIII. 14.
 Σαρδόνιος. XVI. 86.
 Σάρκινος. XXI. 66.
 Σαττειν. σεσαγμένοι χαλαῶ.
 XVII. 94.
 Σατριόσκος. IV. 63. XXVII. 5.
 48.
 Σαύρα. II. 58. σαῦρος. VII. 22.
 Σέβης ἴση. XXIV. 76.
 Σέλανα (σελήνη). II. 10. σελαναία
 (σεληναία). II. 165.
 Σέλιον. III. 25. VII. 68. etc.
 Σεμέλα (Σομέλη). XXVI. 6.
 Σεμίραμις. XVI. 100.
 Σηκός. XXV. 12. etc.
 Σημαίνων. XVII. 89.
 Σήραγξ. XXV. 223.
 Σία, τὰ. V. 125.
 Σίγα. VI. 29.
 Σικελίδας (Σικελίδης). VII. 40.
 Σιμαίθα. II. 101.
 Σίμβλος. XIX. 2.
 Σιμηχίδας. VII. 21. Syr. 12.
 Σιμός. XVI. 75.
 Σίμος. XIV. 53.
 Σιρό. σιμαί μέλισσαι. VII. 81.

Σινάξιν. XXX. 32.
 Σιννοθαί. I. 49. XXIV. 85.
 Σισοφίς ἐκτά. XXII. 158.
 Σιτόραι. IX. 26. σιτόραι. IV.
 16.
 Σίττα. IV. 45. V. 3. 100. VIII.
 69. σίτα. VI. 29.
 Σιαίρειν. IV. 19.
 Σιανά (σηνή). XV. 16.
 Σιαπάνα (σιαπάνη). IV. 10.
 Σιαφίς. V. 59.
 Σιαδές. XV. 119.
 Σιλλα. V. 121. VII. 107.
 Σικνυίος. XVI. 93.
 Σιοπάδας. XVI. 36.
 Σιοπιά Λίνας. I. 69.
 Σιοπιάζεσθαι. III. 26.
 Σιοπός. VI. 10.
 Σιύζεσθαι. XVI. 8. XXV. 245.
 Σιόθιος. XVI. 99.
 Σιόλαυς. II. 12.
 Σιόλος. XXV. 142.
 Σιόταλον αιδήριον. XVII. 31.
 Σιούψ. I. 156.
 Σιάνος (σηνός). I. 107. VIII. 45.
 Σοραρός. XX. 15.
 Σορία, artis peritia. Ep. X. 4.
 Σοφιστής. Ep. XI. 1.
 Σπῆν. XXV. 210.
 Σπάρτα. XVIII. 1.
 Σπείρα. XXII. 80.
 Σπέρης. XV. 98.
 Σπήλιγξ. XVI. 53.
 Σπιδάς. Ep. IV. 6.
 Σπόριμος. XXV. 219.
 Σπόρος. X. 14. XVI. 94. XXV.
 25.
 Σταθμη. κατὰ στάθμην. XXV.
 194.
 Σταλικός. Ep. III. 2.
 Στάξιν. σταξέυμις (στάξομεν).
 XVIII. 46.
 Σταφίς. XXVII. 9.
 Σταφυλή. I. 46. σταφυλίς. XXVII.
 9.
 Στρίβισθαι καθόπερθε. XVII.
 122.
 Στρίνεσθαι. XXV. 97.
 Στυνός. XXII. 94.
 Στεῖρος. IX. 3.
 Στεφανηφόρος. XVI. 47.
 Στέγειν. Π. 2. XXIV. 96.
 Στήτα Σάττα. Syr. 14.

Στιβαρός. XXII. 122.
Στιβάς. V. 34. VII. 67. IX. 9.
 XIII. 34.
Στίλβειν. II. 79.
Στιχασθαί. XXV. 126.
Στίχος. XXIII. 46.
Στόμα Πόντου. XXII. 28.
Στομάλιμον. IV. 23.
Στορέννυμ. στορέσιον δέμνια.
 (Conf. Buttmani Lexilog. p.
 11.) VII. 57. XIII. 53. A στορέ-
 ννυμ est στόρνυσι, XVII. 133.
 et ἐστόρνυτο, XXII. 53.
Στραυννός. XV. 127. XXI. 7.
Στρόμβος. IX. 25.
Στυγνός. XVI. 41.
Στύμα (στόμα). XXIX. 25.
Στωμύλος. V. 79.
Συβαρίτας. V. 1. 73.
Συβαρίτικ. V. 126. 146.
Συβάριτας. V. 5. 72. 74.
Συκίος. X. 45. Ep. IV. 2.
Συμβλητος. V. 92.
Συμπαίσειν (συμπαίλειν). XI. 77.
Συμπλέκειν. XVIII. 34.
Συμπλήγηδην. XXIV. 55.
Συμφέρω. συνοισόμοτος. Ep. VII.
 2.
Συμφύρειν. XXII. 111.
Σύν. σύν δαίμονι. II. 28. σύν
 Μοίραις. VII. 12. τρίτη σύν
 νυκτί. XII. 1.
Συνάγειν. XXII. 82.
Συναγείρεσθαι. XV. 57.
Συναλοιᾶν. XXII. 128.
Σύναμα. XXV. 126.
Συνάντομας. VIII. 1.
Συνδρομάδες Κνάσαι. XIII. 22.
**Συντριβείν ενι χείρας παλ ιμάν-
 τας.** XXII. 68.
Συνεχές, prima longa. XX. 12.
Συνιζάνειν. XXII. 112.
Σύννομος. VIII. 56.
Συνομάλιξ (συνομήλιξ). XVIII.
 22.
Συνοφρες. VIII. 72.
Συντινάσσειν μάχην. XXII. 90.
Σύρα. X. 26.
Συρακώσιος. XV. 90. XVI. 78.
Συρηκόσιος Ep. VIII. 1. Ep.
 XXII. 2. **Συρακώσας (Συρα-
 κούσας).** Ep. XVII. 5.
Συρειν χιτών. II. 73.

Σύριξ. I. 129. etc. *modiolus*
axis. XXIV. 118.
Συρίζειν. τυρίσειε (συρίζει). I.
 3. τυρίσειν (συρίζειν). I. 14.
Συρία (Συρία). XVII. 87.
Συρικτάς (συρικτής). VII. 28.
 VIII. 9.
Σύριος. XV. 114.
Συφορβός. XVI. 54.
Σφαιροῦν. XXII. 46.
Σφάξ (σφήξ). V. 29.
Σφα. XV. 80. Conf. Buttmani
 Lexilog. p. 59.
Σφάτερος. XII. 4. XX. 67. XXII.
 67. Cf. Buttman. l. c. p. 52. sq.
Σφιγγειν. VII. 17. X. 44.
Σφρηλάτος. XXII. 47.
Σφρον. IV. 51. XV. 134. σφν-
 ρον ἄκρον Λιβύας. XVI. 57.
Σφουδριν (σφνίζειν). XI. 71. Cf.
 Foessii Oecon. Hipp. p. 605. sqq.
Σφώ. XXII. 169. σφών. XXII.
 166. σφωίτερος. XXV. 55.
Σθαδών. I. 147.
Σθαδία. XVI. 41.
Σθέθειν. XXII. 96.
Στήλιος. XIII. 66.
Στήμα. X. 55.
Στήλειν. XV. 70.
Στήλη. XXIV. 89.
Στήνος. V. 129. etc.
Σχοίνος. I. 53. etc. *σχονίς.*
 XXIII. 51.
Σώζειν. μόλις ὕμνιν ἐσώθην —
 πολλῶ μὲν ὄχλω. XV. 4.
Σωρός. VII. 155. *κημάτων.* Ep.
 XVII. 7.

T.

Τάκασθαι (τήκασθαι). I. 66. 82.
 II. 18. XXIII. 51. etc.
Ταλαργός. XIII. 19.
Τάλαντον. VIII. 53.
Τάλαρος. V. 86. etc. *ταλαρίσιος.*
 XV. 115.
Τάλας, ultima correpta. II. 4.
Ταλασίφρων. XXIV. 50.
Ταμεσίχρω. XXV. 279.
Τάμισος. VII. 16. XI. 66.
Τάμος (τήμος). XIII. 27. etc.
Τανίκα (τηνίκα). I. 17. etc.
Τανύγλοιος. XXV. 250.
Τανύφυλλος. XXV. 221.

- Τάπητες.** XV. 125.
Ταρισεύων. XIII. 55. XXII. 7.
 102.
Ταυρός. XI. 37. Conf. interpre-
 tes ad Ovidii Met. XII. 436.
Τάυρων. Ἰταξί, *insist.* XXX. 6.
Ταιροκάτωρ. Syr. 3.
Ταῦρος, proverbium ab illo sum-
 tum. XIV. 43.
Ταυρός. II. 7. ταυρά. XIV. 40.
Ταχος. ὡς ταχος. II. 36.
Ταχυπειθής. II. 138.
Ταχύνωλος. XXII. 136.
Τα, in sede notabili. IV. 54.
Τίδριππος. XV. 5.
Τάνδο. V. 32. VIII. 40.
Τάνων. XI. 52. etc.
Ταυριάς. XXIV. 64. 100.
Τελαμών. XIII. 57.
Τελέθειον. V. 18. etc.
Τέλειος. τελειότατος θεός dici-
 tur Apollo. XXV. 22.
Τέλος. ἐς τέλος. II. 14. XXV.
 121. ἐς τέλος ἐλθεῖν. XXII.
 165.
Τέμνον πέντε. IX. 27.
Τέμπια. I. 67.
Τέος. Ep. XVI. 3.
Τεός (σός). I. 7. II. 116. τὸ τεόν
 ἄδύ. III. 27.
Τέρας. I. 56.
Τεραμόδοι. Ep. I. 6.
Τερπνός. ἄλλο τι τερπνόν. II.
 158.
Τέρευν. XXII. 63.
Τέσμα. XXV. 61.
Τέσσαρες (τέσσαρες). XIV. 16.
Τετραίνης. VII. 147.
Τετραπόλος. XXV. 26.
Τέττιξ. I. 148. IV. 16. VII. 139.
 etc. Conf. Schneider. ad Ae-
 liani Hist. An. I. c. 20.
Τεύχειν δόλον. I. 50.
Τήλεμος. VI. 23.
Τηλέφιλον. III. 29.
Τηλίκος. XXV. 184.
Τημόσδε. X. 49.
Τηναί. I. 106. II. 98. V. 33. 45.
Τηνόθι. VIII. 44.
Τήνος (ἐκείνος). I. 1. etc.
Τηνώ. III. 10. 25.
Τηρεῖν. II. 97.
Τησίως. XXV. 230.
- Τισ.** XVI. 29. XVII. 66.
Τιθέτω. II. 41. XVI. 45. ἄν
 ὄρητον ἔδωκε. XIII. 30. τρ-
 ταίον ἔδωκε. XXIX. 18.
Τίτων. ὁ τακόν. XV. 47.
Τίλλων λεπτά. III. 21.
Τιμάγητος. II. 8.
Τιμήμει. XXVII. 43.
Τινασεύων. IX. 11. XXII. 125.
Τίρον. XXV. 171.
Τις, *aliquis insignis.* IV. 57.
 XI. 79. ὡς ὅπως ἠγγύτως
 ἀποφροθί λίς ἐσαπυσεύς κ-
 βρω φδεγχαρίνας τις ἐν ὤρ-
 σον ἀμοργός ὄλε. XIII. 67.
 [Vt hoc loco λίς, sic τις repe-
 titur in Aeschyli Agam. 633.
 sq. ἡμᾶς γε — εἰς ἐξίλειον
 — θεός τις. Atque ad iecta
 locorum genus referre, quae
 lectionem mutare, malim
 cum Sophoclis initio Antigon-
 nes, ἀρ εἰσθ' ὅτι Ζεὺς τῶν
 ἀπ' Οἰδίκου παυτῶν ὁ ποῖον
 οὐχὶ νῦν ἐτι ζωσάων ταλαί, ha-
 sententia, nihil non malorum
 sororibus miseris ab love im-
 mitti, multo maiore gravitate,
 quam si aliam lectionem se-
 quaris, effertur: quae dicen-
 di gravitas Antigoniae in sce-
 nam prodeunti quam maxime
 convenit. Obiter addo, ibi-
 dem vers. 4. adhuc me probare
 Brunckii emendationem
 ἀτῆριον. quam formam inu-
 sitatam si quem explanare
 voluisset statueris adscripta
 vsitati ἀτῆρηρον, hinc fi-
 cile potuit nasci vulgata ea-
 que vitiosa lectio, ἀτῆς ἀτῆρ,
 quam Corayus in ἀτῆς ἀτῆρ
 mutavit.]
Τις. τί γενώμεθα; XV. 51.
Τιτυός. XXII. 94.
Τίτυρος. III. 2. etc.
Τιτυόκεσθα. XXII. 88. 127.
Τίφος. XXV. 15.
Τιμητοί. XXV. 275.
Τόθι, *ubi.* XXII. 199. XXIV.
 28.
Τοιαῦτα prima correpta. XI.
 18.

- Τοιγάροι. X. 14.
 Τοίος. II. 161. XXIV. 77. etc.
 τοίως. XXIV. 71.
 Τοιόσδε. XVI. 13. etc.
 Τοῖχος. XXI. 8. XXII. 13. etc.
 Τόκα (τότε). VII. 154. etc.
 Τοκάς. VIII. 63. XXVI. 21.
 Τομά (τομή). X. 46.
 Τος et στος, duplex quorundam
 adiectivorum terminatio, p.
 55.
 Τουσῆγον. I. 54.
 Τουτόθε. IV. 10. τουτώθεν. IV.
 48.
 Τράγος. I. 4. etc. τραγίως. V.
 141. τραγία. V. 51.
 Τραφερός. XXI. 44.
 Τραχίνιος πυρά. XXIV. 81.
 Τρέπειν. τετραμμένος. VII. 112.
 τετραμμίνω ειαρος. XIII. 26.
 Τρέφειν τυρόν. XXV. 106.
 Τρέχειν ὕλην. XXX. 8.
 Τρητοὶ δόνακες. Ep. II. 3.
 Τριανοντάγος. XIII. 74.
 Τριάς. XVII. 84.
 Τρίβων. II. 58. ἄροτρον. XIII.
 31. τρίβος. XXV. 156.
 Τρίγamos. XII. 5.
 Τριέτης. XXIX. 17.
 Τρινακρία. XXVIII. 18.
 Τρίων. XVII. 68.
 Τρίπολος. XXV. 25.
 Τρισκαιεκάπηγος. XV. 17.
 Τρισκέλης. Ep. IV. 3.
 Τρισσοί, tres. XVII. 83. τρισσα
 ὄνη τελίσαι. Ep. IV. 16.
 Τρίτος ἢ τέταρτος. II. 119.
 Τριφίλατος (τριφίλητος). XV. 86.
 Τρίχας ἀντ' ἐρίων ποιίεσθαι.
 V. 26.
 Τρῶια. XV. 61. 140.
 Τρόπος. X. 37.
 Τροφός. II. 70. XXIV. 31.
 Τρυγών. VII. 141. XV. 88. Cf.
 Rendtorf. not. in Fabricii B.
 Gr. p. 350. sq.
 Τρύειν. VII. 140.
 Τρύξ. ἐς τρύγα. VII. 70.
 Τρυπᾶν. V. 42.
 Τρυηάλεια. XXII. 193.
 Τρυφερὸν λαλίειν. XX. 7. προσ-
 νήχειν. XXI. 13.
 Τρύχνος. X. 37.
 Τρωξίμος. I. 49.
 Τύ (συ). I. 2. etc. τύγα (σύγα).
 V. 69. 71. τεοῦς (σοῦ). XVIII.
 41. τεῦς (σοῦ). II. 126. τέ (σέ).
 I. 5. τίν (σού). II. 11. τίν (σέ).
 XI. 39.
 Τυδεύς. XVII. 54.
 Τυκτός. XXII. 210.
 Τυλοῦν. XVI. 32.
 Τύμμα. IV. 55.
 Τυνδαρώς. XVIII. 5. Τυνδαρι-
 δας (Τυνδαρίδης). XXII. 89.
 Τυννός. XXIV. 137.
 Τυρία. Syr. 10.
 Τυρόις. I. 58.
 Τυτθός. XIX. 8. τυτθὸν ὄσσον.
 I. 45.
 Τυφλοφόρος. Syr. 11.
 Τῷ, i. q. διό. XVII. 28. etc.
 Τωθάσδιεν (τωθάξειν). XVI. 9.
 Τῶς, i. q. οὔτως. XXIII. 26.
 XXIV. 71. i. q. ὄθ. Ep. IV. 1.

T.

- Τάκινθος. X. 23. XVIII. 2. ἰα-
 κίνθινος. XI. 26.
 Τβός. V. 43.
 Τγρός. I. 55. ὕγρον ἄλιφαρ.
 XVIII. 45.
 Τδάτινος. XXVIII. 11.
 Τετίς. VII. 115.
 Τίανός. XVII. 23.
 Τλαγμός. XXV. 75. ὕλακτεῖν.
 VI. 29.
 Τλας. XIII. 7. etc.
 Τλατόμος (ὕλητόμος). XVII. 8.
 Τμῆν et Τμῆναιος. XVIII. 58
 Τμμε (ὕμεις). V. 111. etc. ὕμ-
 μιν (ὕμιν). I. 116.
 Τμνοθίτης. XI. 4.
 Τμοιος. XXIX. 20.
 Τπαντᾶν. V. 90.
 Τπαρ. XXI. 65.
 Τπειροχος. VII. 23. 94. XXII.
 79.
 Τπέκ. XXIII. 52.
 Τπεξανabas. XXII. 197.
 Τπεξανίδου κεφαλή. XXII. 197.
 Τπεραχθής. XI. 37.
 Τπερβάς. XVII. 98.
 Τπερηνορής. ὑπερνορῆων
 XXI. 19. dubia lectio.

- *Περὶ κτῆ. XXII. 58.
 *Πίρακλος. XXII. 44. XXV.
 152. hinc ὑπερκαλίη (ὑπερ-
 κάλια). XXV. 139.
 *Πιρροῦρον. XXIV. 95. lectio
 dubia.
 *Πιρρηδῶν. V. 108.
 *Πιρροτάομαι. ὑπερκοτόνται.
 XV. 120.
 *Πίρριτροι οὐρανίοντες. XII. 22.
 *Πιρρικός. XXII. 97.
 *Πιρρίμιος. V. 115.
 *Πιρρίμιος. XXII. 32.
 *Πιρρὸς μασθάλος. XXIX. 23.
 *Πιρρὸς μασθάλος. XVI. 6.
 *Πιρρὸς οὐρα. XXV. 16.
 *Πιρρὸς οὐρα. XI. 15. XX. 17.
 *Πιρρὸς οὐρα. XIV. 57.
 *Πιρρὸς οὐρα. IX. 6. XXIV. 66.
 *Πιρρὸς οὐρα. X. 3.
 *Πιρρὸς οὐρα. II. 59.
 *Πιρρὸς οὐρα (ὑπερκοτόνται)
 τῷ τρώματι. XXI. 50.
 *Πιρρὸς οὐρα. XIX. 3.
 *Πιρρὸς οὐρα. XXIII. 10.
 *Πιρρὸς οὐρα. VII. 121.
 *Πιρρὸς οὐρα. XXV. 263.
 *Πιρρὸς οὐρα. VI. 38.
 *Πιρρὸς οὐρα Μουσάων. XVI. 29.
 XVII. 115.
 *Πιρρὸς οὐρα. XVII. 30.
 *Πιρρὸς οὐρα. XIV. 29.
 Πι. V. 23. XV. 73. XXX. 5.
 *Πιρρὸς οὐρα. VIII. 58.
 *Πιρρὸς οὐρα πάντ' ἑ. XIII. 67. ὑπερ-
 ρον. I. 11.
 *Πιρρὸς οὐρα (ὑπερκοτόνται). II.
 101.
 *Πιρρὸς οὐρα vitulos. IV. 4. IX. 3.
 *Πιρρὸς οὐρα. II. 164. Ep. VII. 5.
 *Πιρρὸς οὐρα. VIII. 46.
 *Πιρρὸς οὐρα. V. 49. ὑπερκοτόνται. I. 8. ὑπερ-
 ρον. I. 29. XXIV. 56.
- Φ.
- Φᾶ (ἔφη). XXIV. 99.
 Φαγός (φαγός). IX. 20.
 Φαίδων. XXV. 159.
 Φαίνειν ἄλλος. VII. 8. ὑπερκοτόνται. IX.
 28. φαίνομαι. VI. 19. etc.
 Φαίος. τὸν φαῖον ἔψυν. X. 54.
 Φάλαρος. V. 104. VIII. 27.
- Φάλαρος Ep. IV. 3.
 Φασταῖς. XXIV. 114.
 Φάστια. XXI. 50.
 Φάστια. II. 15. etc.
 Φάστια. XXIV. 28.
 Φάστια. XIII. 25.
 Φάστια. V. 96. 153.
 Φάστια. XXII. 22.
 Φάστια γένος. XII. 37.
 Φάστια γένος. XXI. 41.
 Φάστια. VII. 80. φαῖοντα. V.
 131. VII. 85.
 Φάστια, i. q. δαῖον. XXII. 56.
 Φάστια. II. 114.
 Φάστια. III. 48.
 Φάστια. I. 62.
 Φάστια. XV. 18.
 Φάστια. XI. 21. φαῖοντα
 τος. fragm. Beren. 4.
 Φάστια (φαῖοντα) κενόν. XXVI. 3.
 Φάστια. XXIV. 103.
 Φάστια. XXVIII. 25.
 Φάστια. X. 54.
 Φάστια. XXVIII. 1.
 Φάστια. V. 157.
 Φάστια. VII. 40.
 Φάστια. X. 22.
 Φάστια. XXII. 3.
 Φάστια. II. 115.
 Φάστια. II. 145.
 Φάστια. XVI. 55.
 Φάστια (φαῖοντα). IV. 62.
 Φάστια (φαῖοντα). XVI.
 65.
 Φάστια. V. 77.
 Φάστια. XIV. 61.
 Φάστια. XVI. 59.
 Φάστια. XII. 29.
 Φάστια. V. 106.
 Φάστια. XVII. 89.
 Φάστια. I. 61. φαῖοντα. XV.
 74. XXIV. 40. φαῖοντα τῷ
 πάντα. VII. 98.
 Φάστια. XVIII. 15.
 Φάστια. II. 1. 159.
 Φάστια. XVIII. 10.
 Φάστια. IV. 1. V. 115.
 Φάστια. V. 150.
 Φάστια. XXIII. 18. φαῖοντα. II. 60.
 Φάστια pro φαῖοντα. XV. 76.
 Φάστια. XVIII. 47.
 Φάστια λίθος. XXIII. 50.
 Φάστια. XVII. 154.

Φοῖβος. VII. 101.
 Φοινίκη. XVII. 86. φοίνικας.
 XVI. 76.
 Φοινίκας οἶδος ἄσπτος. II. 2.
 Φοινικόλοφος. XXII. 72.
 Φοίνιξ. XXII. 195. XXV. 128.
 Φοίνιος. XXII. 99.
 Φοινίσσω. νόμα ἀφρονιχθη.
 XXIII. 61.
 Φοιτῆν. XI. 22.
 Φόλος. VII. 149.
 Φόρμιγξ. VII. 101.
 Φορμος. XXI. 15.
 Φορμῆτες. XXV. 200.
 Φραδῆ. XXV. 52.
 Φράξιν. φράσον, i. q. κέλευσον.
 XXV. 47. φράξομαι. II. 84.
 etc. Conf. Valcken. ad He-
 rodot. III. p. 275. 23.
 Φρασιδαμος. VII. 3. 131.
 Φρήν. I. 35. II. 7. etc. παναλ
 φρένας. XIV. 31.
 Φριμάσσεισθαι. V. 141.
 Φρίσσειν. XXV. 244.
 Φρύγιον. VII. 66. IX. 12.
 Φρύγιος. XX. 35.
 Φρύξ. XVI. 75.
 Φρύττειν. VI. 16. XII. 9.
 Φυγᾶς. XXIV. 127.
 Φυή. XXII. 160.
 Φυκίσις. XI. 14. XXI. 10.
 Φυκίον. VII. 58.
 Φύκος. XV. 16.
 Φυλάσσειν. II. 120. VII. 64.
 Φυλεύς. XXV. 55. etc.
 Φύλλον. φύλλα ὑανίνθινα. XI.
 26. λειμώνια. XVIII. 39. φύλ-
 λινος. XXI. 8.
 Φυλλοστράς. Ep. III. 1.
 Φύλοπις. XVI. 50.
 Φύρειν. XXVI. 25.
 Φυσίην κόχλον. XXII. 77. XIX.
 3.
 Φυσιγγνώμων. Ep. XI. 1.
 Φύσκος. IV. 23.
 Φυτόν. I. 54. II. 48. etc. Χαρι-
 των, de homine. XXVIII. 7.
 Φυτοσκάφος. XXIV. 126. XXV.
 27.
 Φώκη. VIII. 52.
 Φωλάδες ἄρκτοι. I. 115.
 Φωλευίν. XXIV. 83.

Φώριος ἐνή. XXVII. 67.
 Φως. XII. 13. etc.

X.

Χαίρειν. XXII. 125. XXV. 234.
 Χαίρειν. XIV. 1. XVI. 64. etc.
 χαίρουσα τρέψα. II. 162.
 Χαίται de carduis. VI. 15.
 Χάλαζα. XXII. 16.
 Χαλαί. Ep. VI. 4.
 Χαλεπός θεός. XIII. 71.
 Χαλεποθύραξ. XXII. 136.
 Χαλεποκάρδιος. XIII. 5.
 Χαλκίον. II. 36.
 Χάλκων. VII. 6.
 Χαμύνα (χαμύνη). XIII. 53.
 χαμυνίς. VII. 133.
 Χανθάνειν. XIII. 57.
 Χάος. VII. 5.
 Χαράσσειν. XXIII. 46. παρα-
 γμύνον ὄζους. XVII. 31.
 Χαρίζομαι γλώσσης. XXV. 188.
 Χάρις. ἐν χάριτι κρινεῖν τινά.
 V. 69.
 Χάριτες, pro carminibus. XVI.
 6. Ἐτεοκίτοι. XVI. 104.
 Χαροπός, epitheton Ganymedis.
 XII. 35. Minervae. XX. 25.
 leonis. XXV. 142.
 Χασμάσθαι. IV. 53.
 Χάτος (χῆτος). XXI. 66.
 Χείλος. I. 29. etc.
 Χειμαίνειν χειμαίνοντες. IX. 20.
 Χειμάφρους ποταμός. XXII. 50.
 Χειμήριος. Ep. VIII. 2.
 Χείν. I. 118. VII. 82. a χῆν est
 V. 129. κίχονται.
 Χείρ. χείρας (χείρας). XXVIII.
 10.
 Χειροπληθής. XXV. 63.
 Χείρων. VII. 150.
 Χελιδόνιον. XIII. 41.
 Χέρσος. XI. 43.
 Χηλός. XVI. 10.
 Χθαμαλός Αἴγυπτος. XVII. 79.
 Χθίζός. XXV. 56. 61.
 Χθόνιος. II. 12. vid. Hermann.
 ad Eurip. Hec. p. 80 sq. de
 vocabulo χθών loca infera si-
 gnificante.
 Χιλιάς. XVI. 91.

- Χίμαρος**. I. 6. *hircus*. Ep. IV. 15.
Χίος. VII. 47. XXII. 218. Ep. XXII. 1.
Χιτών. II. 73. *χιτώνιον*. XV. 31.
Χιταίνα. II. 53. XVIII. 19. etc.
Χλαυδθηφόρος. XV. 6.
Χλωρός. XIII. 41. XXVII. 66.
 — *Χλωρός*. VII. 9. XIV. 70. etc. De herba *χλωρά* v. Rendtorf. in Fabric. B. Gr. vol. IV. p. 310.
Χνοῦν. XXVII. 49.
Χοίρας. XIII. 24.
Χορείων. I. 91.
Χορηγός. Ep. XII. 1.
Χορίον, sive *χορίον*, scribitur etiam *χωρίον*, proprie dicitur prima illa et extrema membrana, quae foetum ambit, vtero proxima est et adhaerescit. v. Poesii Oecon. Hippocr. h. v. p. 684. tum *exta*, *intestina*, Theocr. IX. 19. ibique Schol. X. 11. Conf. Porti Dict. dor. voc. *χορία*. Sunt etiam *χορία* secundum Hesychium h. v. p. 1562. tom. II. et secundum Athenaeum libr. XV. cap. 14. p. 614. Casaub. τὰ (διὰ) μέλιτος καὶ γάλλικτος γινόμενα βρώματα, *adulia ex melle et lacte*. Horl.
Χρῆσις. XXXV. 53.
Χρη, licet. XV. 45. ἐχρη. XVIII. 12. etc.
Χρηῖον. XV. 23. XVIII. 12.
Χρημα, inservit periphrasi. XV. 83. XVIII. 4. τί τὸ *χρημα*; XXI. 25.
Χρημι, ὅς περησται. XVI. 73. ὁ τίνος περησμένος. XXV. 35. 101. τίνος περησθε; XXVI. 18.
Χρησίσιος. Ep. XVII. 9. Ep. XVIII. 4.
Χρησμός. XV. 65.
Χρημπεσθαι. XXXV. 144.
Χροιά, χροίη δ' ἐστὶ ἀμάλτω γυία. XXI. 114.
Χροϊσθαι. X. 18.
Χρόμι. I. 24.
- Χρόνος**. XXI. 25. χρόνος. IV. 1. χρόνος. XIV. 2.
Χρόσιος, χρόσιος *καίλατος*. VIII. 53. χρόσιος *ἀνδρῶν*. XII. 16.
Χροσγύρα. Ep. XIII. 2.
Χρῶς. II. 83. XXII. 140. XIII. 15.
Χύτρα. XXI. 15.
Χῦμα. XXIII. 43.
Χώρα, ἐς χώραν. XV. 57.
Χῶρος, ἐν χώρῃ. XIV. 14.
- Ψ.
- Ψ**, i. q. *σφα*. IV. 3. 1
Ψιδουθαί. XXI. 22.
Ψιδος. XII. 24. XXI. 64.
Ψιδουδισίαν (*ψιδουδίζαν*) II. 141. *ψιδουδισία*. I. 1.
Ψυχή δοῦνα. XVI. 24.
Ψύχομα. II. 106.
- Ω.
- Ω**. XV. 123.
Ωιδία (*ψιδή*). XIII. 62. etc.
Ωιδί. I. 106.
Ωιδίον, *βεβαρημένα αἵματα*. XVII. 61.
Ωιδισίον. XXVII. 23.
Ωιδουσιός. Ep. XVI. 4.
Ωιδεῖν. XV. 73.
Ωικανός. II. 148. 163. VII. 54.
Ωικαπλάτα. XXVI. 22.
Ωικουάγος. XIII. 62.
Ων (*ὄων*), μήτε ὄων *τίγα*. V. 69. ὄων *terminatio genitiv. plural. tertiae declinat. non mutatur in av.* p. 15. p. 182.
Ωνος. I. 58.
Ωρα, ὥραν ἔχειν. IX. 20.
Ωρα, ὥρα ἔρπειν. XV. 26. ἐν ὥρῃ. XXI. 40. εἰς ὥρας ἀπείτα. XV. 74. κατ' ὥραν. XVIII. 12. παρ' ὥραν. Ep. VIII. 1.
Ωραι. I. 150. XV. 103. 105.
Ωραϊός. I. 109.
Ωριος. VII. 62. 85. XV. 113. θίρος ὥριον. XXV. 23.
Ωρίων. VII. 54. Ωρίωνα κατ' αὐτόν. XXIV. 12.
Ωρομέδιον. VII. 46.

- *Ωρος (ὄρος). εἰς ὄρους. I. 78.
 *Ὀρέσθαι. II. 35. τινά. I. 71.
 *Ὀρεθμός. XXV. 217.
 *Ὀς (ὄς). XI. 32.
 *Ὀς, ὅτι. V. 103.
 *Ὀς, i. q. πρός. I. 15.
 *Ὀς, cum futuro. II. 3. cum
 coniunctivo aoristi et indica-
 tivo futuri. II. 9. cum geni-
 tivo participii, praecedente
 dativo. II. 80. ὄς omissum.
 XXIX. 2.
 *Ὀς — ὄς. II. 28. 29. et 30. 31.
 item 82.
 *Ὀσί πρ. XXV. 163.
 *Ὀχρός. XIV. 6. XXX. 4. Conf.
 Salmas. Exercit. Plin. pag.
 1154.
 *Ὀψ. Ep. VI. 2.
-

I N D E X

AUCTORVM, QVI IN SCHOLIIS CITANTVR.

- A
- Διοκύλος*. II. 36. IV. 62. in Glauco. (Conf. Godofr. Hermannii dissertatio de *Aeschylī Glaucis*, edita a. 1812. p. 9.) X. 18. in Lycurgo.
- Ἀλέξανδρος*. I. 136. ad Homerum. VII. 141. *Ὁ Μένδιος*. V. 96. VII. 57.
- Ἀλαμος*. I. 65.
- Ἀλαμν*. V. 83. Argum. XII.
- Ἀλκαίος*, vetustior. VII. 63. iunior et epigrammatista. 112.
- Ἀμερίας*. I. 32. 97. vnus, vt videtur, interpretum Theocriti.
- Ἀντίγονος*. VII. 57.
- Ἀπολλώνιος Ῥόδιος*. VII. 76. XIII. 7. 43.
- Ἀπολλόδωρος*. I. 52. II. 36. in libro *Περὶ Θεῶν*. X. 41. *ὁ Δωρεὺς*. 1. 52.
- Ἀρατος*. I. 123. IV. 19. VI. 1. in Phaenomenis.
- Ἀριστοαρχος*. X. 43. in commentario ad Aeschylī Lycorgum.
- Ἀριστοκπός*. I. 3. in τῇ *Ἀραδικῇ*.
- Ἀριστείδης*. XVII. 69.
- Ἀριστοτέλης*. I. 54. 147. II. 17. in libro *Περὶ ὧν μυσίων*. 43. III. 21. IV. 6. V. 55. VI. 22. 57. 159. 140. XIII. 9. XV. 04. in τῇ *περὶ Ἑρμίου* τῆς Ἰρῆ. Aristophanes grammaticus. Legitur in Cod. Laurent. numero. 46. *περὶ τῆς Ἑρμίου*, τῆς *Ἰρῆ* ἢ *δακτυλῆ*, *ἰσομετῆ*, etc.
- Ἀριστοφάνης*. I. 1. in Nubibus. 48. in Agricolis. 132. II. 12. in Convivis. 74. V. 15. 43. in Ranis. 118. III. 2. in Plecto. X. 19.
- Ἀριστόδημος, ὁ Θηβαῖος*. VII. 103. *ἐν οἷς ἰστορεῖ Περὶ τῆς ἰστορίας τῶν Ὀπῶν*.
- Ἀρχιλόχος*. II. 48. IV. 49.
- Ἀουλιπιάδης*. I. 4. *Ὁ Μυρσενός*. 118. II. 88. V. 21. 94. 102. Epigrammatista vel Sarnius. VII. 40. Conf. *Werferi* dissertat. postum. in Actor. Monac. T. II. Fasc. IV. p. 535 sqq.
- B
- Βενίας*. XIV. 48.
- Βίων*. I. 147.
- Βημίτριος, ὁ Καλαμαῖος*. I. 65. V. 83. VII. 151. X. 19.
- Βιοκλής*. VII. 112.
- Βιοννοῖδωρος*. V. 21.
- Βιονύσιος*. VII. 45.
- Βίφελος*. X. 1. ad primum librum Nicandri *Θηριακῶν*.
- E
- Ἑλλάνικος*. XVI. 49.
- Ἐπαφρόδιτος*, in libro *περὶ Στοιχείων*. I. 117.
- Ἐπιμενίδης*. I. 3. *ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ (περὶ αὐτοῦ, scilicet Πανός)*. In poematibus de Pano. Simpliciter ἐν τοῖς ποιήμασι, Cod. Laur. 46. *Νεμεῖα*

Vat. 3. Erat, vt id obiter no-
tem, Epimenides ὁ γενεαλό-
γος quidam: memorante Diog.
Laert. I. §. 15. Idem, ni fal-
lor, citatur in Schol. ad Phoe-
niss. Euripid. v. 15.

* *Ερωσιάνης*. VIII. 55.

Εὐπολις. I. 95.

Εὐριπίδης. I. 78. II. 10. in Hip-
polyto καλυπτομένη. 166. VI.
2. VII. 101. 149.

Εὐφορίων. II. 2. in Ποτηριονλί-
πτῃ. XIII. 7. X. 28.

* *Εφορος*. VII. 103.

Z.

Ζηνόδοτος. V. 2.

H.

* *Ἡρόδοτος*. VII. 36. XVI. 100.

* *Ἡρόδωρος*. XIII. 9. 56.

* *Ἡσίοδος*. I. 6. 27. 43. 107. IV.
34. V. 98. VII. 68. X. 75.
XVI. 49.

Θ.

Θεαίτητος. I. 118. 148.

Θεόπομπος. V. 73. XVI. 35.

Θεόφραστος. I. 52. 115. II. 48.
IV. 31. V. 15. 92. 97.

Θουκυδίδης. XVI. 84.

Θούρις. VI. 7.

I.

* *Ίασων*. XVII. 96. ἐν τοῖς περὶ
Κνίδου.

* *Ίβυκος*. I. 117. παριστορῶν Περὶ
τῆς Ὀλυμπίας φιάλης.

* *Ἰερωνίης*. I. 56.

* *Ἰκπόστρατος*. VI. 40.

K.

Καλλίμαχος. I. 136. II. 17. 147.
IV. 62. 16. VI. 59. VII. 34.
60. 103. VIII. 30. XI. 1. XIII.
26. 56.

Καρύστιος, ὁ Περγαμηνός. XIII.
22.

Κλέανδρος. V. 21. ἐν δευτέρῃ
τῶν Πλατωνίων.

Κλείταρχος. II. 59.

Κρατίνας. II. 48. V. 92.

Κρατίδης. V. 92.

Κρατίνας. IV. 18. XI. 10. ἐν Νε-
μεσι. 46.

Λ.

Λεπτίνης. I. 112.

Λυγγεύς. IV. 20.

Λύκιος. VII. 78.

M.

Μένανδρος. I. 109. II. 28. 66.

Μνασίας. I. 64. ἐν τῷ Περὶ Εὐ-
ρώπης. XIII. 75.

Μούνατος. II. 100. VII. 106. 138.
Arg. XVII.

N.

Νεοπόλεμος. I. 52.

Νίκανδρος. II. 56. V. 92. X. 1.
in Theriacis. III. 54. XIII.
46.

Νικάνωρ, ὁ Κῶος. VII. 6. ὑπο-
μνηματίζων sc. commentans
in Theocritum.

Νυμφόδωρος. I. 69. ἐν τῷ Περὶ
Σικελίας. V. 15.

O.

* *Ὀλυμπίνικος*. II. 121.

* *Ὀμηρος*. I. 1. 12. 34. 36. 56. 62.
97. 103. 105. 112. 125. 136.
138. 139. II. 16. 18. 59. 121.
III. 4. 12. 13. 24. 42. IV. 10.
54. V. 2. 15. 51. 99. 149. VI.
7. 23. VII. 1. 6. 11. 25. 39.
68. 69. III. VIII. 6. 26. 33.
51. 66. in libro secundo Pia-
dis. IX. 1. 15. X. 2. XI. 12.
XII. 2. XIII. 15. XV. 34. 86.
139.

* *Ὀνασος*. XIII. 46. ἐν τοῖς Ἀμα-
ζονικοῖς.

* *Ὀππιανός*. V. 14.

Π.

Πίνδαρος. I. 1. II. 10. ἐν τοῖς
Ἀειδιουμένοις τῶν Παρθένων.
17. V. 14. 34. VII. 103. ἐν
τοῖς Ἰπορχήμασιν. Sc. in can-

tilenis, quae saltantibus ac-
cinuntur. XVI. 76.

Πιόντων. I. 61.

Πράξιλα. V. 85.

Πυρρός, ὁ Ἐρυθραῖος, ἢ Αἰ-
ερίος, Μελῶν ποιητής. IV. 31.

Alibi habetur, ποιητὴς Ἐρυ-
θραῖος. IV. 20.

Σ.

Σαφρός. II. 88. XI. 59.

Σιμωνίδης. I. 65. ἐν τῷ Περὶ Σι-
κελίας. XII. 27. XV. 159. XVI.

34. 36. ἐν Θρηνοῖς.

Σοφοκλῆς. IV. 62. in Androme-
da. VII. 76.

Στησίχορος. XVIII. 1. in primo
Ἑλένης Ἐπιθαλαμίου.

Συκράτης. XIII. 7.

Συεΐβιος. V. 92.

Συεΐθιος. VIII. 95.

Σωστράτος. I. 115. ἐν τῷ Περὶ

Ἄρκτων. VI. 28.

Σωφρον. II. 12.

Τ.

Τιμοσθένης. XIII. 22.

Τριπέταμος. VIII. 115.

Τυραννίων. I. 156.

Φ.

Φανίας. VII. 154.

Φιλητάς. II. 118. VII. 6.

Φιλέξινος. VI. 7. XI. 1.

Φιλοστράτος. V. 14.

Φιλόστρατος. V. 15.

I N D E X

RERVM MEMORABILIVM IN SCHOLIIS.

A.

- Acis.* Fluvius Siciliae. I. 69.
Actius. Pan ita dictus. V. 14.
Adiantum. Herba rutae similis.
 Eius descriptio. XIII. 41.
Adonia. Alexandriae magnifice
 celebrata. XV. 111. Vide Ar-
 sinoë.
Adonis. Eius horti. XV. 112.
 Vide *Ἀδώνια*. Eius historia
 et allegoria. III. 48. XV. 86.
Aegilus. Populus Atticae. Item
 regio Laconica. Item insula. I.
 147.
Aegyptus. Planta spinosa. Eius
 descriptio. IV. 25.
Aegyptii. Gens colosa. XV. 48.
Aegon. Non scribitur eius no-
 men in Olympionicis. IV. 6.
Aenus. Vrbs. VII. 112.
Aesarus. Fluvius vrbs Croton-
 nis. Etiam fluvius Siciliae.
 IV. 17.
Aetna. Mons Siciliae. Eius ety-
 mologia. I. 65.
Ἀγρομελιοντζάνα. Oleris spe-
 cies. X. 37.
Ἀγρωστis. Porri species. Com-
 munitur vocata *Κολητζίδα*.
 VI. 42.
Alcimus et Croton. Filii Aeaci.
 IV. 32.
Alcyon. Filia Aeoli et Canobes.
 VII. 57.
Alcyones. VII. 57. 59.
Ἀλωάς et Ἀλωίς. Ceres. VII.
 155.
Alusias, vel Halusias. Antrum.
 VII. 78.
Ambrosia. Deorum cibus. VII.
 82.
Amyclae. Vrbs Laconica. X. 35.
Amyntas. Medicus Rhodius.
 Insidias struit Ptolemaeo Phi-
 ladelpho, cum Chrysippo
 item medico Rhodio, et Ar-
 sinoë. Occiditur a Philadel-
 pho. XVII. 128.
Anapus. Fluvius Syracusarum.
 I. 68. VII. 151.
Anemone. Flos ortus a sanguine
 Adonidis. V. 92.
Anethum. Flos. VII. 63.
Antiochus. Rex Syriae. Filius
 Echekratidis et Syridis. XVI.
 34.
Aratus. Auctor Phaenomenon,
 Astronomus dictus. Amicus
 et aequalis Theocriti. VI. 2.
Arcadicum festum, in quo pue-
 ri Panis statuam scillis fla-
 gellant. VII. 106.
Arethusa. Fons Syracusarum,
 cui fluvius Alpheus incurrit
 ex Arcadia. Fons in Euboea.
 Fons in Samo. II. 117.
Argiva. Deipyle, mater Dio-
 medis. XVII. 53.
Aristis. Citharoedus. VII. 99.
Arsinoë. Soror et vxor Ptole-
 maei Philadelphi. XVI. 128.
 Sumptuose celebrare consu-
 vit Adonia. XV. 23. 111.
Assyrii. Gens Persica, rei ma-
 gicae peritissima, inter Ti-
 grida et Euphratein. II. 162.
Asiyanax. Milesius. Victor in

Isthmicis. Eius historiam transfert Theocritus ad Aegonem. IV. 33.

Asphodelus. Planta latifolia. VII. 68.

Atalanta. Altera Arcadica, altera Boeotica. III. 40.

Athos. Mons Thraciae. Dictus ab Atho gigante, filio Neptuni et Rhodopes. VII. 76.

Ατραυλις. Species *ἀκάνθης*. Vocatur et *Αγριολάχανα*. IV. 52.

B.

Berenice. Regina, vxor Ptolemaei Soteris, mater Philadelphi et Arsinoës. XVII. 114.

Biblinum vinum, sive Thracium. XIV. 15.

Blemyes. Gens Aethiopica. VII. 114.

Bolbus. Planta cepae colchicae similis. XIV. 17.

Brasidas, et *Brasilas*. Alter Lacon, alter Cous. VII. 11.

Briareus. Vnus Cycloporum. I. 65.

Bucolion. Panis filius, a quo bucolica canere (*βουκόλιον*). I. 64.

Burinna, vel *Burasa*. Fons in Co VII. 6.

Byblis. Fons Miletii. Cur ita dictus. VII. 115.

C.

Cabiri. II. 12.

Carnea. Festum Apollinis Carnei. V. 83.

Carnius. Troianus. V. 83.

Carnus. Vates, filius Iovis et Europae; amatus ab Apolline. Eius historia. V. 85.

Castalides. Dictae a fonte Delphico, sc. Castalia. VII. 148.

Caucasus. Mons in extremo orbis terrarum. VII. 74.

Celebe. Nomen vrbs. II. 2.

Ceus poeta, sc. Simonides. XVI. 44.

Chalcon. Rex Coorum. VII. 6.

Chrysippus. Medicus Rhodius. Vide Amyntas.

Ciani. Incolentes Cium, quae nunc Prusa dicitur. XIII. 30.

Cios. Dicta a Cio, filio Olympi. XIII. 30.

Cissymbium. Poculum ligneum pastorale. I. 27.

Clytia. Filia Meropis, mater Chalconis. VII. 5.

Cnyza. Planta graminei generis. Adhibita ad lectos sternendos in Thesmophoriis ob castitatem. VII. 63.

Colchi, dicti a Colcho, filio Phasidis. XIV. 75.

Comicus apparatus. V. 26.

Concha marina, ingens. Praemium pastoralis cantilemae. IX. 25.

Cos. Ibi natus Ptolemaeus Philadelphus. XVII. 58.

Cotto et *Eurythemis*. Timandei filiae. VI. 40. Vide Cotyttaris.

Cotyttaris. Dicta a Cotto, culta apud Dores. VI. 40.

Cranon. Vrbs Thessaliae. XVI. 38.

Crathis. Fluvius Sybaridis. V. 16. 124.

Croton. Vrbs pulcherrima. IV. 33.

Cyclaminum. Herba *κωκιδης*, tenui radice, adhibita ad ulcera, hyberno frigore facta, sananda. V. 123.

Cycnus. Filius Neptuni et Ceycis. Cutem candidus. XVI. 49.

Cydon. Vrbs Cretae. VII. 12.

Cynoshalus. Planta fructum rosae similem ferens, spinosa, inter fruticem et arborem. V. 92.

Cyperus. Planta parva et odorifera. I. 106.

Cytisus. Frutex capris depastus. V. 128.

D.

Daphnis Siculus. I. 66. Inventor bucolicorum carminum. I. 141.

Deucalion. Thessalus. Rex Deucalidarum. Incolebat Cydnum in Locride. XV. 141.

Deucaliones sive Deucalidae.

A Deucalione Thessalo. XV. 141. Vide Deucalion.

Dia. Iovis filia. I. 95. Insula, hodie Naxus. II. 45.

Diocles. Amator puerorum. Athenis Megara fugit et pro puero amasio se morti exponit. Hinc colitur vt heros a Megarensibus. Quin et in eius memoriam, eiusque ad tumulum, festum celebratur quotannis, in quo certant oculis formosi pueri. Victor ad matrem redit floribus coronatus. XII. 28.

Dions. Mater Veneris. VII. 115.

Dios. Vrbs Macedoniae. V. 21.

Dorum agon, sive certamen.

Fit Triopi, Nymphis, Apollini et Neptuno. XVII. 69.

Dorum Pentapolis. XVII. 69.

Δύμβρις. Quadam lingua Θάλασσα. Vide Θύμβρις. I. 118.

E.

Ebrus, vel **Hebrus.** Fluvius decurrens a Rhodope monte.

VII. 112. Vide Eurus.

Εἰκνύλος. Amator apud Lacedaemona. Opponitur τῷ ἄτρη, amato, sc. puero, apud Thessalos. XII. 12. 13.

Ἐλαιος, vel **ἀγρίελαος,** sc. oleaster. Eo coronabantur victores in Olympiis. IV. 7.

Eleusis. Locus Atticae. IV. 25.

Endymion. Eius historia. III. 50.

Eteocles. Primus sacra fecit Gratiis Orchomeni. XVI. 104.

Eteoclae Gratiae. Vide Eteocles.

Europa. Phoenicis filia. II. 12.

Eurus. Fluvius decurrens a Rhodope monte. VII. 112. Vide Ebrus.

Eurypylus et Clytia. Rex et regina Coorum. Eorum historia. VII. 5. Vide Clytia.

Eurythemis. Vide Cotto.

F.

Ficus Atticae. Optimae et celeberrimae. I. 147.

G.

Glauca. Natione Chia. Instrumenta musica pulsandi perita. Filia Ptolemaei Philadelphii. IV. 31.

Γλάφυρ. Species herbae. V. 56. **Golgos.** Vrbs Cypri. Dicta a Golgo Adonidis et Veneris filio. XV. 100.

Γρανά Ταύριδος. Sc. Hyacinthus inscriptus. Symbolum eorum, quae de Aiace finguntur. X. 28.

H.

Haemus. Mons Thraciae. Dicitur ab Haemo, filio Boreae et Orithyiae. VII. 76.

Halens. Fluvius in Sicilia. Locus in Co. V. 123. Populus Co, dicitur ab Halente, vel Halentio, rege quodam. VII. 1.

Hedoni, vel **Edoni.** Populus Thraciae. VII. 111.

Hecate. Eius nomina, et historia. II. 12. 36.

Helice. Promontorium. Montis vertex. I. 125.

Helichrysus. Planta, cuius flos croco similis.

Hellenes. Colonia Milesiorum, ad Phasin urbem. XIII. 25.

Helotas, apud Lacedaemonios. XVI. 35.

Hercules. Educatus a Rhadamantho. XIII. 9. Quid dixerit de templo Adonidis. V. 21. Amat Hylan puerum. XIII.

10. 12. 15. Proicit Lyttersam in Maeandrum fluvium. X. 41.

Liberat Thebas, ab Orgilo Orchomenio captas. XVI. 105.

Himera. Vrbs, fons, et fluvius, in Sicilia. IV. 124. VII. 75.

Hippocion. Nomen proprium. X. 16.

Hippocoon. Fluvius. X. 16.

Hippomanes. Planta apud Ar-

caedes. Carnis tuberculus in fronte pulli. Describitur a veteribus botanicis. Adhibetur in philtro. Ad insaniam redigit. II. 48.

Hippomenes. Filius Martis. Cursum perficit cum Atalanta. III. 40.

Homole. Mons Thessaliae, vbi colitur Pan. VII. 103.

Hyetis. Mons et fons. VII. 115.

Hylas. Eius genealogia. III. 7.

I.

Ialemus. Lessus. X. 41.

Iasion. Rex Cretae. Quocum congressa Ceres Plutonem, vel Plutum, parit. III. 50. X. 19.

Ida. Mons Troiae. Item Cretae. I. 105.

Idas. Summi montes in genere. XVII. 9. I. 105.

Idalium. Vrbs Cypri. XV. 100.

Iovis et Iunonis nuptiae. XV. 61.

Ἰουλος. Hymnus ita dictus. X. 41.

Iphicli boves. III. 43.

Iynx. Avis Veneri sacra. Potens in re magica. Echus filia. II. 17.

L.

Lacinium. Mons dictus a quodam Lacino Cercyraeo. Ibi templum Iunonis. IV. 33.

Λάμπροπος. Nomen canis. VIII. 65.

Lampriadae. Populus ita dictus a Lamprio quodam. IV. 21.

Λάτρωνον. Mons Crotonis. IV. 19.

Leones. Nulli sunt in Sicilia. I. 72.

Lycæum. Mons Pani dilectus. Ibi convertitur in propriam figuram a Mercurio Callisto, Lycaonis filia. I. 123.

Lydius lapis. Repertus apud Lydios. Aurum probat. XII. 56.

Lycops. Vrbs Aetoliae. VII. 72.

Lycopites. Incola vrbs Lycopes. VII. 72.

Lysimelia. Lacus apud Syracusas. XVI. 84.

Lytiersa. Agricola Phrygius. Eius cantilena et historia. X. 41.

M.

Maenalus. Mons Arcadiae. Dicitur a Maenalo, filio Lycaonis, filii Mercurii. I. 124.

Maecotici. Scythae illi, qui prope lacum Maecotida degunt. XIII. 56.

Μαυρωσίη. More Scytharum. XIII. 56.

Mala Bacchi. Donata Hippomeni a Venere. II. 118.

Μάλιμνον. Lacus ita dicti, qui cum mari communicantur. IV. 25.

Mathematici. Qui ita dicti in schola Pythagorae. XIV. 5.

Μήλοσας. Ministrae Cereris. XV. 94.

Μελίτσα. Species herbae, communiter vocatae *Μελίτσοβότανον*. IV. 25. V. 130.

Μελιταίδης. Persephones epitheton. XV. 94.

Menelai et Helenae filii, Sostphanes, Iolmus; aliis Thronius. Filiae, Melite et Hermione. XVIII. 45.

Midea. Vrbs Argorum. Alii vicum nominant. XIII. 20.

Mideatis heroina. Alcmena. XIII. 20.

Milesii tapetes, optimi et elegantissimi. XV. 126.

Milo. Crotoniates. Dicitur *Μολοφάγος*. Eius mors. IX. 6.

Μοίρα. Eius historia. I. 109.

Molon et Simon. Arati poetae rivales. VII. 125.

Mormo. Infantium terricamentum. XV. 40.

Myndus. Vrbs Arcadiae. Item Cariae. II. 26.

N.

Narcissus. Flos. I. 133.

Neasthus. Fluvius Crotonis. Quare ita dictus. IV. 24.
Nereides. Leucothea, Palaemon, et Aphrodite. VII. 59.
Nicias. Medicus, amicus Theocriti. XIII. 13.
Nisaei Megarenses. Dicti a Niso filio Pandionis. XII. 27. Contemptissimi. XIV. 48.
Nymphae. Ita vocatae Musae apud Lydos. VII. 92.

O.

Orion. Eius occasus. VII. 53.
Oropalides. Mala montana. V. 94.
Oromedon. Mons in Co. Item Pan. Item Sol. VII. 45.
Othrys. Mons Thessaliae. III. 43.

P.

Pan. Eius genealogia. I. 3. 125.
Peneus. Fluvius (Siciliae) Thessaliae. I. 67.
Perimedes. Eadem, quae Agamede apud Homerum. II. 16.
Persephone. Datur ei Sicilia a Iove. XV. 14.
Phalarus. Mons. V. 103.
Philetas. Poeta. Alii Coum dicunt; alii Rhodium, Telephi filium. VII. 40. (Vide Ind. Auctor.)
Philius. Puer formosus, amans Arati poetae. VII. 123.
Phoenices. Incolae Carthaginis. Colonia Tyriorum. XVI. 76.
Pholus. Centaurus, in cuius antro Hercules hospitio excusus est. VII. 149.
Phycus. Nomen montis. IV. 23.
Pindus. Fluvius Thessaliae. I. 67.
Pisa. Quare ita dicta. Ibi templum Iovis Pisaei. IV. 39.
Plato. In Siciliam peregrinatur. XIV. 5.
Pleiades. Filiae reginae Amazonum. Saltationis inventrices. Earum nomina Κοκκυμῶ, Πλευσία, Πρωῆτις, Παρθενία,

Mala, Στρογγίλια, Λαυπαδῶ. XIII. 25.
Plutus. Eius parentes. A Iove excaecatus. X. 19.
Politici. Qui ita dicti in schola Pythagorae. XIV. 3.
Polycrates. Rex Sami. XVII. 70.
Polyphemus. Condidit templum Galatae in monte Aetna. VI. 7.
Pompa Dianae. Athenis a virginibus celebrata. II. 66.
Πόντια, s. Πόντια. Proserpina. Per eam rite iurant Syracusanae. XV. 14.
Praxiteles. Duo fuere. Alter antiquior, alter recentior. Ambo statuarii. V. 105.
Πρόοιμα. Prooemium cantilena. I. 64.
Prusia. Cios. Dicta a Prusia Bithynorum rege. XIII. 30.
Ptelea. Locus in Co, vel in Arcadia. VII. 65.
Pteleaticum vinum. Thessalicum vel Ephesium. VII. 65.
Ptolemaei. Tres. XVII. 41. 14. 16.
Pythagoristas. Dicti etiam Pythagorici. XIV. 5.
Pyxa. Locus in Co. Quare ita dictus. Ibi templum Apollinis Pyxii. VII. 130.

R.

Rhenasa. Delus. Nonnulli volunt eam adiunxisse Delo Polycratem Sami regem. XVII. 70.
Rhodops. Mons Thraciae. VI. 77.
Ῥόδον. Nomen urbis, prope promontorium Achaicum, vel vertex Aegypti tumuli. I. 125.
Ῥοδάσσοι. Frutex. V. 131.

S.

Scopadae. Cranonii. XVI. 36.
Scopas. Filius Creontis et Eche-cratiae. XVI. 36.
Scythicus pontus. Euxinus. XVI. 99.
Σεβαστινοί. Ita dicti theoretici in schola Pythagorae. XIV. 5.
Σκελίδας. Asclepiades Samius.

- Epigrammatista. Cuius pater Sicelidas. VII. 40. (Vide Ind. Auctor.)
- Simichidas*. Nomen Theocriti. VII. 21.
- Σιον*. Species iunci. V. 125.
- Στροφάλιμνον*. Lacus, qui cum mari communicatur. Vide *Μάλιμνον*.
- Sybaris*. Vrbs Italiae. Dicta a conditore, vel a fluvio cognomine. Vocatur nunc Thurium. V. 1.
- Syracusii*. Corinthiorum colonia. XV. 91.
- Συρακίης*. Communiter vocatus *Τραγυδής*. VII. 28.
- T.
- Tempe*. Plur. vallis in genere. Sing. vallis inter Ossam et Olympum. XI. 67.
- Telemus*. Hómericus, vel Eurymedes. VI. 67.
- Telephilum*. Folium papaveris. Allisum brachio, quale signum det amatoribus. III. 29.
- Tethys et Oceanus*. Parentes fluviorum. VII. 33.
- Teutarus*. Scytha. Herculem sagittare docet. XIII. 45.
- Thalia*. Nympha, quae Daphnida deperit. VIII. 95.
- Thalysia*. Festum Cereris post frumentum conditum. VII. 1.
- Theseus et Ariadne*. II. 45.
- Thesmophoria*. Athenis celebrata quotannis. IV. 25.
- Θελία*. Umbella, feminis Alexandrinis gestari consueta. XV. 38.
- Thaosa*. Mater Polyphemi, filia Phorcynis. XI. 67.
- Thracia*. Ventorum officina. VII. 121.
- Thymbris*. Fluvius Siciliae. Vide *Συμβρίς*.
- Triops*. Rex Co. Filius Abantis. Vide Triopon.
- Triopon*. Promontorium Cæridi. Dictum a Triope rege. XVII. 68. 69.
- V.
- Vinum Amorix*. Quid sit. II. 151.
- Z.
- Zacynthus*. IV. 33.
- Ζαρπίσιον*. Ludi species. VI. 18.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

- Pag. 3. lin. 25. pro *pastoris promissa lege pastori promissa praemia.*
 — 5. — 15. not. lege *ἀπέρων.*
 — 15. — 11. — pro *iis lege diis.*
 — 17. — 15. — post *Androm.* adde *fragm. XXVII. pag. 422.*
Vol. II. Beck,
 — — — 17. — lege *παρίθσι.*
 — 38. not. 81. lin. 2. lege *K.* pro *H.*
 — 49. — lin. 1. lege *Idae mons* pro *Ida.*
 — 51. lin. 3. lege *iterum.*
 — — not. 112. lin. 13. pro *σταση* lege *στάση.*
 — 61. lin. 2. pro *videbitur* lege *putabis.*
 — 72. not. lin. 5. pro *magna* lege *maga.*
 — 75. — 36. lin. 5. dele punctum post *Sophon.*
 — 84. vers. 76. lege *μέσων* pro *μέσων.*
 — 88. not. lin. 7. lege *oblinunt* pro *obtinunt.*
 — 91. — 101. lin. 4. lege *duc* pro *duo.*
 — 94. — lin. 22. lege *cod.* pro *ed.*
 — 110. vers. 19. scribe *φίλασώ.*
 — — not. 14. lin. 6. lege *vero* pro *non.*
 — 113. — lin. 7. lege *καλυνώπιε.*
 — 122. — lege *Aristoph. Nub. 127.*
 — 124. — lin. 5. lege *de* pro *des.*
 — 139. — 52. lin. 7. lege *τάτρακτυλλίδισ.*
 — 149. — 9. lin. 4. lege *pers.* pro *vers.*

- Pag. 151. lin. 5. lege *corruptus*.
- 157. — 15. — *cas* pro *eos*.
- 163. — 19. — *es* pro *est*.
- 172. not. 106. lin. 6. lege *aliquot* pro *aliquod*. (Hic error aliquoties recurrit.)
- 179. lin. 6. lege *lentiscum* pro *iuncum*.
- 182. — 4. scribe γ' ἐμὶ pro γι μς.
- 186. — vlt. lege P. II. pro P. I.
- 193. not. lin. 9. lege *es* pro *est*.
- 195. lin. 8. lege *illa* pro *ille*.
- 196. — 2. — κειῦντα pro κειῦντα.
- 200. — 12. — *Ageanactem*.
- 202. — 1. — ἐς pro ἐν.
- 238. — 15. post *adiudicat* adde *praemium*.
- 241. not. lin. 5. lege P. II.
- 243. lin. 16. dele punctum post *meus*.
- 248. not. 41. lin. 5. lege *inprimis*.
- 291. — 31. — 1. — *amat*.
- 296. — lin. 1. lege *Dammii*.
- 509. — — 17. — *ergo*.
- 519. — 72. lin. 8. lege *ob*.
- 545. — 53. — 8. — *et* pro *est*.
- 564. lin. 4. a fine lege *Biblinum*.
- 575. not. 50. lin. 11. lege *poterat*.
- 578. vers. 67. scribe *τελευτήσας*.
- 405. lin. 4. lege *dixisti*.
- 419. not. lin. 15. lege *quas*.
- 424. — 90. lin. 1. lege *prostant*.
- — vers. 91. lectio vulgata est, αἷς σιδῆς. Et vers. 94. videtur posse scribi φῶη. De qua optativi forma *conf.* Buttmanni Lexilog. p. 56.
- 487. not. 70. lin. 11. post *fuisse* adde *Rhenacam*.
- 492. vers. 98. lectio vulgata est ἐπεμβάς.
- — — 106. lege *ἀχρεῖος*.
- 504. not. 5. lin. 13. lege *dubitabit*.
- 528. — 1. — 2. — *posuisse*.
- 542. lin. 6. a fine lege *poeta*.
- 552. not. 12. lin. 17. lege *genere*.
- 559. lin. 6. lege *interpretari*.
- 560. — 5. a fine post *periculoso* adde *loco*.
- 582. — 1. lege *ἐν*.
- 595. — 8. — *virentibus*.

